

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

C 550.1

*

HARVARD COLLEGE
LIBRARY

FROM THE BEQUEST OF
JAMES WALKER
(Class of 1814)
President of Harvard College

"Preference being given to works in the Intellectual
and Moral Sciences"

PATROLOGIÆ CURSUS COMPLETUS

SIVE
BIBLIOTHECA UNIVERSALIS, INTEGRÆ, UNIFORMIS, COMMODA, ÆCONOMICA,
OMNIUM SS. PATRUM, DOCTORUM SCRIPTORUMQUE ECCLESIASTICORUM

QUI
AB ÆVO APOSTOLICO AD INNOCENTII III TEMPORA
FLORUERUNT;

RECUSIO CHRONOLOGICA
OMNIUM QUÆ EXSISTERE MONUMENTORUM CATHOLICÆ TRADITIONIS PER DUODECIM PRIORA
ECCLESIE SÆCULA,

JUXTA EDITIONES ACCURATISSIMAS, INTER SE CUMQUE NONNULLIS CODICIBUS MANUSCRIPTIS COLLATAS,
PERQUAM DILIGENTER CASTIGATA;
DISSERTATIONIBUS, COMMENTARIIS LECTIONIBUSQUE VARIANTIBUS CONTINENTER ILLUSTRATA;
OMNIBUS OPERIBUS POST AMPLISSIMAS EDITIONES QUÆ TRIBUS NOVISSIMIS SÆCULIS DEBENTUR ABSOLUTAS
DETECTIS, AUCTA;
INDICIBUS PARTICULARIBUS ANALYTICIS, SINGULOS SIVE TOMOS, SIVE AUCTORES ALICUJUS MOMENTI
SUBSEQUENTIBUS, DONATA;
CAPITULIS INTRA IPSUM TEXTUM RITE DISPOSITIS, NECNON ET TITULIS SINGULARUM PAGINARUM MARGINEM
SUPERIOREM DISTINGUENTIBUS SUBJECTAMQUE MATERIAM SIGNIFICANTIBUS, ADORNATA;
OPERIBUS CUM DUBIIS TUM APOCRYPHIS, ALIQUA VERO AUCTORITATE IN ORDINE AD TRADITIONEM
ECCLESIASTICAM POLLENTIBUS, AMPLIFICATA;
DUOBUS INDICIBUS GENERALIBUS LOCUPLETATA: ALTERO SCILICET RERUM, QUO CONSULTO, QUIDQUID
UNUSQUISQUE PATRUM IN QUODLIBET THEMA SCRIPSERIT UNO INTUITU CONSPICIATUR; ALTERO
SCRIPTURÆ SACRÆ, EX QUO LECTORI COMPERIRE SIT OBIUM QUINAM PATRES
ET IN QUIBUS OPERUM SUORUM LOCIS SINGULOS SINGULORUM LIBRORUM
SCRIPTURÆ TEXTUS COMMENTATI SINT.
EDITIO ACCURATISSIMA, CÆTERISQUE OMNIBUS FACILE ANTEPONENDA, SI PERPENDANTUR: CHARACTERUM NITIDITAS
CHARTÆ QUALITAS, INTEGRITAS TEXTUS, PERFECTIO CORRECTIONIS, OPERUM RECUSORUM TUM VARIETAS
TUM NUMERUS, FORMA VOLUMINUM PERQUAM COMMODA SIBIQUE IN TOTO OPERIS DECURSU CONSTANter
SIMILIS, PRETII EXIGUITAS, PRÆSENTIMQUE ISTA COLLECTIO, UNA, METHODICA ET CHRONOLOGICA,
SEICENTORUM FRAGMENTORUM OPUSCULORUMQUE HACTENUS HIC ILLIC SPARSORUM,
PRIMUM AUTEM IN NOSTRA BIBLIOTHECA, EX OPERIBUS AD OMNES ÆTATES,
LOCOS, LINGUAS FORMASQUE PERTINENTIBUS, COADUNATORUM.

SERIES SECUNDA,
IN QUÆ PRODEUNT PATRES, DOCTORES SCRIPTORESQUE ECCLESIE LATINÆ
A GREGORIO MAGNO AD INNOCENTIIUM III.

Accurante J.-P. Migne;
BIBLIOTHECÆ CLERI UNIVERSÆ,

SIVE
CURSUS COMPLETORUM IN SINGULOS SCIENTIÆ ECCLESIASTICÆ RAMOS EDITORE.

PATROLOGIA BINA EDITIONE TYPIS MANDATA EST, ALIA NEMPE LATINA, ALIA GRÆCO-LATINA. —
VENEUNT MILLE FRANCIS DUCENTA VOLUMINA EDITIONIS LATINÆ; OCTINGENTIS ET
MILLE TRECENTA GRÆCO-LATINÆ. — MERE LATINA UNIVERSOS AUCTORES TUM OCCIDENTALES, TUM
ORIENTALES EQUIDEM AMPLECTITUR; HI AUTEM, IN EA, SOLA VERSIONE LATINA DONANTUR

PATROLOGIÆ TOMUS CLXV.

S. BRUNO ASTENSIS, ABBAS MONTIS CASINI ET EPISCOPI SIGNIENSIS.
ODDO ASTENSIS MONACHUS BENEDICTINUS.

EXCUEBATUR ET VENIT APUD J.-P. MIGNÈ EDITOREM,
IN VIA DICTA D'AMBOISE, PROPE PORTAM LUTETIÆ PARISIORUM VULGO D'ENFER NOMINATAM,
SEU PETIT-MONTROUGE.

1875, March 22

Bequest of

James Walker, D.D., L.L.D.

(H. U. 1814.)

President of Harv. Univ.

7681
41-203
1-57

Partij anal.
SÆCULUM XII

S. BRUNONIS

ASTENSIS

ABBATIS MONTIS CASINI ET EPISCOPI SIGNIENSIS

OPERA OMNIA

AUCTA ET ADNOTATIONIBUS ILLUSTRATA

JUXTA EDITIONEM ROMÆ ANNO 1791. CURANTE BRUNO BRUNI DATAM

ACCEdit

ODDONIS ASTENSIS MONACHI BENEDICTINI

EXPOSITIO IN PSALMOS

S. BRUNONI AB IPSO AUCTORE DICATA

Quam ad calcem Operum S. Brunonis edidit D. Maurus Marchesius, Casinensis decanus, Venetiis anno 1631

ACCURANTE J.-P. MIGNE

BIBLIOTHECÆ CLERI UNIVERSÆ

SIVE

CURSUM COMPLETORUM IN SINGULOS SCIENTIÆ ECCLESIASTICÆ RAMOS EDITORE

TOMUS SECUNDUS

VENEUNT 2 VOLUMINA 14 FRANCIS GALLICIS

EXUDEBATUR ET VENIT APUD J.-P. MIGNE EDITOREM
IN VIA DICTA D'AMBOISE, PROPE PORTAM LUTETIÆ PARISIORUM VULGO D'ENFER NOMINATAM
SEU PETIT MONTROUGE

1854

ELENCHUS

AUCTORUM ET OPERUM QUI IN HOC TOMO CLXV CONTINENTUR.

S. BRUNO ASTENSIS SIGNIENSIS EPISCOPUS.

<i>Bib. Com.</i> Commentaria in Matthæum.	Col.	63
— in Marcum.		313
— in Lucam.		334
— in Joannem.		451
— in Apocalypsim.		603
<i>Bib. Com.</i> Homiliæ.		747
Sermones.		863
Sententiæ.		867
Tractatus.		1079
Epistolæ.		

ODDO ASTENSIS MONACHUS BENEDICTINUS.

Expositio in Psalmos.	1142
-----------------------	------

PROLEGOMENON

IN DUAS PARTES DISTRIBUTUM

Quarum prima est de codicibus mss., ex quibus facta est hæc Opp. S. Brunonis collectio ; altera continet analysim sex librorum sententiarum.

PARS PRIMA.

Expositiones S. Brunonis Astensis, quæ exstant, in libros Veteris Testamenti, primo in volumine anno superiori edito complexi sumus ; modo partem alteram a Commentariis in quatuor Evangelia exordimur, quibus interpretatio Apocalypsis, et reliqua ejus Opera huc usque cognita, et recepta subsequantur. Commentaria autem illa in Evangelia S. Brunonis a Petro Lazzario pridem Soc. Jesu Theologo doctissimo publici juris facta, auctore, ac promotore præstantissimo cardinali Francisco Xaverio de Zelada (cujus innumeras laudes nulla unquam ætas conticescet) multis rationum momeatis impulsi iterum publicamus. Horum primum est Lazzarium rem, seu illustrationem auctoris perfecte assecutum fuisse ; quippe tam copiose, tamque erudite scriptæ sunt ejus adnotationes, ut his alias addere supervacaneum sit ; non enim in sacro textu major obtineretur perspicuitas ; sed onerosa auctoritatum congeries feret, dubiaque ex multiplici sensu intelligentia, Alteram rationem nobis suppeditat certa cognitio, editionem illam Commentariorum S. Brunonis in Evangelia, quamvis nitidam, et accuratam, parum in Italiam dispersam fuisse, multoque minus ultra montes pervulgatam. Tertio accedit, quod cum excudende sint homiliae et sermones ejusdem S. episcopi Signiensis ; quorum pars magna ab iisdem Commentariis desumpta est, ostendere oportet, atque ob oculos lectorum ponere, quibus in locis vel homiliarum fragmenta, vel sermones integri legi possunt. Quarto incius nemo est, quam diu sub Eusebii Emisani nomine usurpatæ sint homiliae illæ (1), et in pluribus editionibus recusæ ; quare præcipue curæ Lazzario fuit, tam dolosam suppositionem convelle, et S. Brunonem Astensem concionum illarum auctorem stabilire. Sed et ipsam doctissimi Lazzarii Præfationem rursus producimus, cum eximia redundet eruditione, pluraque de patria, natali, vitæ genere, scriptisque S. Brunonis collegerit, quæ commentarium nostrum in vitam S. episcopi maxime illustrant atque confirmant. Qui ex scriptorum testimonio S. Brunonem interpretem Evangelicam

A existisse noverant, latente adhuc in bibliotheca Collegii Romani codice ms. in quo interpretatio illa continebatur, ea perfrui valde exoptabant. Satis igitur factum est eorum votis, et sapientium approbationem assecutus est clarissimus editor ; namque lectioni SS. Patrum dediti fatentur se in elucidatione illa summam, seu compendium præclarissimarum illustrationum veterum expositorum reperire, atque in ea mel veluti ex pluribus floribus confectum habere. Quapropter hoc opus tanti laboris fructum non Commentarium, sed Commentaria in Evangelia appellavimus. Unum superest, ut lectores admo-
neamus, scilicet nos non codicis ms. orthographiam veterem, jam obsoletam, et lectoribus gravem, ut Lazzario placuit, secutos fuisse, sed ad recentem usum conformem reddidisse. B Pro exteris hominibus addere libet, ex typographio Marci Palearini Romani anno Jubilæi 1775 prodiisse S. Brunonis Commentaria super evangelistas in duos tomos in-8 distributa ; quorum primus continet expositionem in Matthæum ; secundus vero in Marcum, Lucam et Joannem. Apoplexia tactus mense Januario anni elapsi 1789 gravis ætate piissime, ut vixerat Petrus Lazzarius, in sacris studiis versatissimus, ut plura ejus opera testantur, Romæ obiit, merentibus omnibus bonis.

Nostrum hic esset docere, quos hæc pro nostra editione consuluerimus mss. Codices, ne minus diligentes in ea exornanda videamur ; hoc sane non omittimus, sed ad opportuniorem locum reservamus, ubi de homiliis, et sermonibus S. Brunonis agendum erit. Interim ingenue fatemur, cum in feriis autumnalibus anni 1784, quibus Taurini fuimus, pro temporis brevitate, qua ea in urbe moram egimus, collationem hujusmodi cum codice ms. Regii Athenæi, de quo Lazzarius mentionem habet, perficere nequivisse ; eum tamen observavimus membranaceum esse, in fol. characterè Romano exaratum, quem ad XII sæculum, vel ad initium sæc. XIII peritiores judices referunt. Accedit hoc in volumine, post Commentaria in Evangeliorum librum, expositio

(1) Ipse S. Thomas Aquinas variis in locis, ut III. p., q 75, a. 5, et q 75, a. 4 Eusebii auctoritates

ex serm. 3 de Paschate, atque alibi affert ; ad hæc usum hujusmodi invaluera.

in Apocalypsim, de qua pauca sunt prænotanda, A et omnibus mundanis oblectamentis gavisuros justos cum ipse S. Bruno interpres quid animadvertere deberent lectores admonuerit.

Hæc versantur circa objecta, quibus Abauzitiu Genevensis Calvinista auctoritatem libri Apocalypsis labefactare nisus est; sed frustraneo conatu. Cum paucis ab hic annis clariss. Vincentius Fassinus O. P. in Lycæo Pisano S. Scripturæ professor, S. Joan. evangelistæ prophetiæ vindicias doctissime egerit, non nisi summa capita ad controversiæ cognitionem referam. Primo igitur dixerat Abauzitiu, neminem ignorare quot Evangelia, revelationes, et Acta apostolis attributa primis Ecclesiæ sæculis fuerint, quæ dein ut apocripha scripta damnata sunt ab Ecclesia. Secundo adnotabat, Apocalypsim inter libros proto-canonicos minime receptam fuisse. Tertio, perpetua B libri hujus obscuritas, eique perversæ, ac malignæ interpretationes multis in locis affixæ, non leve præstant argumentum, prophanum potius quam divinitus inspiratum auctorem exstitisse. Quarto nos provocat ad ostendam Patrum traditionem, quorum testimoniis palam fiat Apocalypsim inter apostolicas Scripturas jure meritoque locum obtinuisse. Præmitto semper fuisse hæreticorum consuetudinem, cum ab auctoritate divinarum Scripturarum se obrui sentirent, nec haberent quo ab earum oraculis evaderent, illas ab albo canonicorum librorum eripere, et inter commenta referre. Ita Lutherus et Calvinus epistolas Pauli et Jacobi suppositas dixerunt, quod suis erroribus palam adversarentur. Apocalypsim itaque primis Ecclesiæ temporibus rejecere Marcionitæ, Theodosiani, Alogi, quos illius ævi Patres invictissime refutarunt. Eorum cineres cum excitasset Abauzitiu, inulta non fuit ejus audacia, atque a fortiori manu elisa penitus, contritaque jacula ejus. Primi igitur argumenti vis contra ipsum Abauzitiu statim retorquetur; si enim, eo fatente Ecclesia fabulosas commentitiosasque scriptiones nunquam recepit; sed eas refutavit damnavitque; cum prophetiam S. Joannis evangelistæ inter canonicos libros recensuerit, et fidelibus commendaverit, eam germanum apostoli opus, Spiritu sancto affante conscriptum agnovisse, dicendum erit. Quod autem C protulit, Apocalypsim cum reliquis Novi Testamenti libris protocanonicis non statim admissam fuisse, dico: summæ hoc Ecclesiæ curæ, ac prudentiæ esse adscribendum, quæ prius Latinorum Græcorumque Patrum Opera expendere voluit, ut eorum auctoritate munita, Apocalypsim librum divinum declararet. Id certe egit Gelasius pontifex in Romana synodo, itemque concilium Carthaginense III, et postea Patres Tridentini solemnî decreto confirmarunt. Nullius autem momenti faciendâ est tertia oppositio; siquidem constat ab hæreticis Chiliastis, sive Millenariis longe abfuisse Papiam, Justinum, Iræneum, paucosque alios, qui mille annis justos cum Christo regnatos post primam resurrectionem juxta Apocalyp. cap. xx, opinati sunt. Nam hæretici illi, quorum dux Cerinthus, carnis voluptatibus,

et omnibus mundanis oblectamentis gavisuros justos effuliebant; catholici autem spirituales delicias, perfectioris nempe amoris Dei ampliorisque cœlestium honorum cognitionis possessionem felicibus illis electis tribuerunt. Si vero ex prava iniquorum interpretatione sacræ litteræ rejiciendæ forent; cum ab ortu Ecclesiæ, teste D. Petro ep. II, cap. III, ipsæ Pauli Epistolæ ab indoctis quibusdam et instabilibus depravarentur; vix aliquis divinus liber in Ecclesiâ auctoritatem obtineret. Ad postroium objectum, quod traditio Apocalypsi non faveat; respondeo primo, non ita sensisse Grotium, Flaccium Illiricum, Richardum Simonium heterodoxos criticos, qui antiquiores Ecclesiæ Patres, Justinum scilicet, Iræneum, Tertullianum, Origenem, Clementem Alexandrinum, Theophilum item Alexandrinum, Cyprianum, aliosque plures memorant, qui S. Joannis prophetiam de futuro mundi statu, tanquam librum divinum agnoverunt. Respondeo 2. a secundo Ecclesiæ sæculo, usque ad nonum, perpetuum Patrum tam Græcorum, quam Latinorum in asserenda divinitus inspirata Apocalypsi consensum perspicue ostendi, atque probari; quare optimo jure processit Ecclesia in condemnationem eorum, qui ejus decreto refragati fuerint. Cæterum qui hac de controversia plura videre cuperet, adeat Natalem Alex. tom. III Histor. Eccl., ar. 2, § 5; August. Calmet in præfat. ad Apocalyp. Joan. Lanium De erudit. apost., part. II, cap. 6; Vincentium Fassinium De auctoritate libri Apocalypsis.

Compendiose persolutis responsionibus ad hæreticorum objecta, quibus libri Apocalypsis auctoritatem infirmare conati sunt, silentio non præteribo quæ ad hanc novam ejusdem libri editionem illustrandam quæsitæ sunt, et non exiguo cum labore comparata. Primo igitur dicam singularem sibi promeruisse laudem S. Brunonem, quod paucos inter Patres fuerit, qui totam Apocalypsim explanarunt. Secundo loco commemorabo me hac in editione non mancam, et interpolatam, ut Marchesius publicavit, sed integram totamque perfectam lectoribus præbere antistitis nostri in Apocalypsim interpretationem. Post quam pluribus in bibliothecis frustra cum ms. codicibus conferre studuerim Marchesii lectionem; tandem quid in ea deest, et quid sensum præficere potest ex codice Vaticano conperi, cui fidem ex descriptione modo faciendâ nemo negabit. Codex ille membranaceus est in fol. parvo sæc. XII, caractere Romano admodum eximie exarato, qui olim fuit Christianæ Succorum reginæ, gestatusque in fronte hanc epigraphen: S. Brunonis Signiensis episcopi. Incipit a præfatione ejusdem commentatoris, eademque Apocalypsis divisio inspicitur, non in capita, ut Vulgata, sed in septem libros ab ipso Brunone dispositos.

Tertio loco verba facturus de hominibus atque sermonibus S. Brunonis nostri, fateor equidem maximas gratias eminentissimo cardinali Zelada habendas esse, quod ipse sua munificentiâ ejusdem

S. episcopi. Commentaria in Evangelia in lucem produci curavit, qua editione penitus contrivit, atque delevit commentum illud, nescio cujus imperiti librarii qui cum in ms. volumine seriem quamdam homiliarum atque sermonum, nulli auctori attributam comperisset, Eusebii Emiseni nomen ei inscripsit. Diu hujusmodi suppositio invaluit, et tres eo sub nomine factæ sunt editiones. De priore mentionem fecit Casimirus Oudinius, cujus testimonium infra afferemus. Altera hunc titulum in fronte præsefert. *D. Eusebii Emiseni homiliæ in Evangelia, quæ cunctis diebus Dominicis totius anni, ac feriis quadragesimalibus legi solent, nunc primum in lucem editæ, quibus adnecti curavimus ejusdem homiliæ in præcipuis anni festivitibus. Antuerpiæ apud Joannem Steelsium A. D. 1555.* in 8. Post indicem homiliarum, quæ sunt omnes CXLII, additur homilia: *De penitentia Niniuitarum Eusebii ejusdem.* Hæc posterior editio ita inscribitur. *Divi Eusebii episcopi Opera, videlicet homiliæ id Evangelia, quæ cunctis diebus Dominicis totius anni, et feriis quadragesimalibus legi solent. Præterea homiliæ de præcipuis anni festivitibus: postremo homiliæ ad populum eloquentissime, ac religiosissime recens in lucem emissæ. Parisiis apud Hieronimum de Manef, et Guillelmum de Cavallat sub Pelicano, monte D. Hilarii anno 1575.* in 8. Ambæ illæ editiones exstant in bibliotheca Ghisiana, easque cum vulgatis a Marchesio homiliis comparavi. Nic oportune incidit Theophili Raynaldi testimonium, qui de malis ac bonis libris p. 1, Res. x, § 2, num. 217, Opp. tom. XI, Lugd. an. 1665, pag. 282, hæc habet: « Eusebio Emiseno per magnam hallucinationem suppositi sunt sermones de tempore, et sanctis, qui primo loco habentur in opere, quod Eusebio ascribitur, qui sunt Brunonis Signiensis, magni in Berengarium Concertatoris sub Gregorio VII. Ita enim habetur ex indicibus Casinensibus, ac Vaticanis, et ex Petro Diacono bibliothecario, qui omnes illos sermones ex nomine notatos ascribit S. Brunoni Signiensi, cujus ætate vixit. » Copiosior adhuc fuit in tradendo hisce de homiliis judicio Casimirus Oudinius de Script. Eccl. tom. I, sæc. IV, col. 393. « Anno, ait, 1554 primum Claudius Fremy Parisiensis typographus sub falso Eusebii Emiseni nomine edidit. Centum quadraginta quinque homiliæ de tempore ac de sanctis in 8.

(2) Vid. doctissimum Mamachium quid sentendum sit de critica Oudinii, tom. IV Orig. et antiq. Christian. pag. 377 et pag. 406.

(3) Eusebius Emisenus, ut immerito de Ariana hæresi accusatus, commendatur a clar. Paulo Ant. Pauli Cler. Regnl. Matris Dei, et Præsidi Acad. Eccl. in Urbe disser. 5 de sanctitate, et martyrio Felicis papæ II. pag. 250, ubi affert testimonia Socratis histor. Eccl. lib. II, cap. 9, 10. pag. 74 et seqq., ac Sozomenis lib. III, cap. 6, pag. 92, 93. qui eum catholico dogmati addictum asserunt. Attamen orthodoxia Eusebii Emiseni episcopi non adeo explorata est, ut de ea dubitari nequeat. Doctissimus enim Carolus Sebastianus Berardii Taurinensis juriscon., occasione discussionis canonis 35, De cons. dist. 2, a Gratiano sub nomine ejusdem Eusebii producta, hæc de illo tradidit. « Cum Ariani subdolo callidoque

A impressas, oblatasque clarissimo viro Gabrieli Boverio Ecclesiæ Andegavensis episcopo XIV Kal. Junii. quarum ipsi copiam fecerat docteur quidam ordina Fratrum prædicatorum, dignas eas affirmans, quæ prelio committerentur, non abauo, quin opus istud probum sit, et aliquantam saltem antiquitatem, stylique congruitatem aliquam sæculo XII ascipulantem secum habeat: sed cum priscis Ecclesiæ doctoribus comparari queat, et sæculi Ecclesiæ quarti, vel quinti leporem, dicendique formam sapiat, nullus opinor est, qui id asserere audeat. Hæc plena collectio hodiernæ consuetudini pontificiæ tam belle adaptata sæculum Ecclesiæ XI vel XII etiam præcedere haud quaquam potest. Quamvis igitur istud opus episcopo Emiseno Eusebio attributum fuerat, ut in magnum inde Scriptorem accresceret: tam merito tandem, jureque exceptum, legitur parenti S. Brunoni Signiensi episcopo (ut vocant) restitutum est ex fide mss. codicum, et auctoritate Petri Diaconi Casinensis bibliothecarii. Contigit hæc nostri Eusebii Emiseni exspoliatio, atque Brunoni Sigalensi facta restitutio anno 1654, per accuratam operum hujusce Brunonis editionem in-folio procuratam, nunc satis obviam. Ab hoc tempore nullus, quem sciam, fuit, qui vel has homiliæ Eusebio Emiseno ascribere, et Brunoni auferre voluerit; ita apud criticos hæc veritas obtinuit. » Quæ opinio de hoc Eusebio Emiseno haberi debeat, idem Oudinius tradidit. (2) « Eusebius, inquit, Emisæ episcopus in Syria sive Phœnicia, quem Phœnicem episcopum Theodoretus vocat, Arianz signifer factionis temporibus imperatoris Constantii vixit, de quo S. Hieronymus in Chron. ad ann. Christi 348, Olymp. 281, tum in Catalog. De script. eccl., cap. 101 (3). » Latrocinium ab Eusebii Emiseni editoribus factum apertissime ostendunt tres præcipue codices, Casinensis nempe, Vallicellanus, et Mediceo Laurentianus, qui quantum sibi vindicent auctoritatem, demonstrabo. Prioris notitiam mihi suppeditavit persæpe commendatus D. Thomas Capomatius archicænobit Casinensis præsul; duos reliquos mea manu versavi, et cum Marchesii editione diligentissime contuli. Codex Casinensis sig. num. 184, in-fol. minori, membran., characteribus Langobardicis exaratus sæc. XII, continet homiliæ in Evangelia totius anni, et incipit ab evangelio: *Hoc est præ-*

consilio diversas fidei formulas in indoctum vulgus spargerent, quibus hæresens suæ notas; et characteres, quoad fieri posset, dissimularent, vulgo ex iis nonnulli credebantur catholici, imo per illas catholicorum plures ad se pertraherant. Hæc ratio est quare Eusebius Emisenus episcopus vir cæteroquin omnium litterarum genere eruditissimus, non tantum apud veteres scriptores variam sui nominis famam retulerit, nimirum apud quosdam vir sanctus, et clarus miraculis existimatus, apud alios inter Arianos hæreticos damnatus, nec defuerunt, qui Ariatorum patronum et principem vocarent. Fuit ille Athanasio, ab Alexandrina Ecclesia ab Arianis expulso, substitutus, forte errore facti deceptus etc. » Vid. tom. IV, part. 3, pag. 43, ubi de homiliis sub Eusebii nomine vulgatis judicium profert.

scriptum meum. Recentiori manu hic titulus inscriptus legitur : *Homiliæ S. Brunonis Signiensis, et abbatis Casinensis : falso tamen attribuantur D. Eusebio, cum sint Brunonis.* His subjiciam iudicium clariss. D. Erasmi Gattulæ abbatis Casinensis, qui tom. I Histor. Casinen. ait : « Ut Marchesius ostendit Eusebio Emiseno tributz sunt cxi. homiliæ in Evangelia totius anni, quæ S. Brunoni nostro sunt vindicandæ, teste Petro Diacono, qui eas singillatim enumerat, eodemque ordine descriptas videre est in cod. bibl. hestrix Langobardicis characteribus exaratas, ut videtur sign. num. 194. Nullus certe ex veteribus Eusebio hasce homilias tribuit, illique adjudicat stylus, qui non Græcum hominem, sed Latinum, et Brunonem ipsum refert. » Dein sequitur homiliarum catalogus, quem nos alibi dabimus. Secundus codex est Vallicellanus pariter membranaceus in fol. eodem characterè Langobardico descriptus. Casinensi non posterior ætate. Non eundem ordinem servat, sed incipit prima homilia a feria IV Cinerum his verbis : *Tristes enim dicuntur hypocritæ.* Brunonis episcopi nomen defert, sicut reliquæ eodem in codice insertæ, in quo tamen plures desunt, et reliquæ partim S. Gregorio, partim Ven. Bedæ attributz leguntur. Ab optimo archetypo homilia illæ traductæ sunt ; cum multis in locis Marchesii editionem corrigant, eamque suppleant ; quod mihi certo constat ex lectione commentarii ejusdem S. Brunonis in Evangelia, ex quo major homiliarum pars desumpta est, ut suo loco ostendam. Tertius codex est homiliarium, olim bibl. S. Crucis Minor. Florent. in Laurentianam bibliothecam translatum, membran., in fol., sig. num. III, Plut. xxx, p. 5, in cujus rubrica ad calcem posita, manu ejusdem scriptoris legitur. *Explicit liber iste Brunonis episcopi : quo tempore scriptum est, sic notatur. A tempore Christi mille quaterque decem sex deciesque decem.* Deinde manu recentiore subjicitur. *Iste liber est ad usum fratris Thedaldi, post cujus mortem remanere debet armario Fratrum Minorum Florentini conventus, et fuit D. Philippi de Villanis de Florentia sub tali conditione dicto fratri Thedaldo concessus ab eodem.* Hoc idem adnotatur in catalogo edito bibl. Laurent. a clariss. Canonico Angelo M. Bandinio bibl. præfecto tom. IV, pag. 247. Continet autem Codex iste homelias cXLVIII, quarum pars major S. Brunonis episcopi nomine insignitur ; sed fere omnes, ut comperi, in editione Parisiensi homiliarum Eusebii Emisæni, mutatis vel adjectis aliquibus in principio, et in fine eorum reperiuntur. Absque dubio, ut diximus, S. antistiti nostro sunt ascribendæ, quod ab ejus Commentariis in Evangelia decerptæ videantur. Qui eas collegit, optimo exemplari meus est ; cum ordinem codicis Casinensis sequatur ; incipit enim a Dominica I Adventus, et procedit usque ad Dominicam XXVIII post Pentecosten ; complectens ferias Quadragesimæ, et præcipuas totius anni festivitates, quas eo tempore celebrabat Ecclesia. His tribus codicibus integris, optimeque servatis

A addere possum codicem quem possidet capitulum Ecclesiæ cathedralis Signiensis, et est membran. in folio characterè Romano exaratus sæc. XII, sed in principio nonnullæ desunt paginæ, sicut in fine, quemadmodum observavi cum anno 1786 Signiam in feriis autumnalibus me contuli, ut votam solverem S. episcopo patrono me, qui sub finem præcedentis anni mihi lethaliter decumbenti sanitatem a Deo impetraverat. Continet autem homilias per totum annum distributas, eodem ordine quo de superioribus codicibus dictum est. Tandem exstat alius codex ms. in archivo basilicæ S. Petri, membran. etiam, et in fol. ævum S. Brunonis Signiensis, et nomen adnotans, ejusque sacras conciones pariter continet. His luculentissimis tot codicum mss. testimoniis, non tam ab Eusebio Emiseno vindicantur homiliæ S. Brunonis Astensis, quas rursus producturi sumus ; sed confirmatur iudicium insertum in Bibl. PP. edit. Lugd. tom. VI, pag. 686, ubi easdem conciones olim etiam S. Eucherio Lugd. episcopo attributz diserte Brunoni nostro asseruntur. De doctrinæ præstantia atque eruditione quibus auctor noster homelias suas exornavit, supervacaneum arbitror dicere, cum id cumulatissime Petrus Lazzarius præstiterit in præliminari disertatione ad Commentaria S. Brunonis in Evangelia, et quidquid observandum erat, adnotaverit. Homiliarum et sermonum seriem præcedet catalogus earum, ubi sub numeris paginarum obsignatz erunt quæ eodem in Commentario continentur, ideoque omittuntur ; nec iterum imprimere curavimus, nisi illas, quæ omnino desunt, vel aliquas perspicuas additiones in principio, aut in fine referunt.

Post homilias et sermones, quos expositionibus S. episcopi Signiensis in Evangelia et in Apocalypsim adiecimus, quarto loco veniunt libri sex, qui Sententiarum inseribuntur. Antequam de his; eloquar, spectatissimo ac beneficentissimo cardinali Stephano Borgiæ me gratissimum profiteor, quod habito cum eo consilio de hac operum S. Brunonis editione, non tam me ad illam perficiendam confirmavit, suisque munitis adjuvit, sed quidquid jam de eodem S. episcopo Signiensi ex archivo Casinensi ipse collegerat liberalissime mihi donavit. Inter multa ab illis ms. codicibus excerpta de hisce sententiarum libris mentionem faciam, quod cum illi nota esset diu Benedictinos inter et Carthusianos agitata controversia, utrum Bruno Signiensis, an vero Bruno Carthusianorum institutor eorum auctor habendus sit, codicem sig. 196, ahas 347, diligentissime observavit, characterem Langobardicum, ætatem ejus sæculi nempe XII, titulosque singulis capitibus appositos descripsit, plenamque notitiam de illo antiquitatis monumento, quod S. Brunonis episcopi nomen præsefert, accepit. Nec satis sibi factam putavit idem doctissimus præsul, nisi alterum codicem, qui est 619 attente perpendisset, in quo cum pluribus aliis S. Brunonis Commentariis et elucubrationibus iidem sententiarum libri, titulus

hisdem inscripti reperiuntur. Hæc veluti præliminaria statere duxi antequam memoratam disputationem controversiam, de qua peculiari in dissertatione agam, ut etiam recenti cuidam auctori anonymo Carthusiano Neapolitano respondeam, qui an. 1768 data epistola ad D. Xaverium Matthæium letum suo patriarchæ S. Brunoni illos sententiarum libros vindicare contendit. Fortasse quis requiret, cur hujusmodi opuscula sententiarum libri inscribantur? Nul- lam profecto video rationem, qua a Marchesio hoc

A titulo donentur, cum omnes quos consulei codices, vel *de laudibus*, vel *de ornamentis*, aut *de figuris Ecclesiæ* tractatus annuntient. Verius equidem hujusmodi inscriptiones indicant, quid agendum S. Bruno sibi proposuerit, ejusque finis, ad quem respexit, perlucide noscitur, si partes omnes, id est capita et sermones inter se conferantur, habita præcipue ratione temporis, quo S. episcopus Signiensis hæc scripsit.

PARS ALTERA.

Vigebant adhuc in Ecclesia reliquis diuturni fatalisque schismatis, Simonia et audacia calamitatem agebant, morum corruptio habenas omnes solverat, et spiritualis potestas oppressa et peno contempta jacebat. His igitur ut occurreret malis A. N., demonstrandam suscepit Ecclesiam, unam, sanctam, catholicam et apostolicam; quas prærogativas, seu characteres, et si alias, ut in Prolegomenis diximus, asseruerit, in hisce libris amplius latiusque de illis egit, atque Ecclesiæ gloriam suam vindicavit. Sub speciosis figuris et imaginibus argumentum unitatis Ecclesiæ in primo libro prosecutus est; in secundo Ecclesiam sanctam probavit; tertium ad ostendendam Ecclesiam catholicam et apostolicam consecravit; reliqui vero tres libri, qui vel dogmata fidei, vel martyrum aliorumque sanctorum laudes complectuntur, ad eundem finem conducunt. Primus liber in decem capita dispartitus est, quæ suis titulis distinguuntur. Caput 1. *De paradiso* inscribitur. 2. *De arca Noe*. 3. *De tabernaculo fœderis*. 4. *De templo Salomonis*. 5. *De muliere quam Joannes in Apocalypsi vidit*. 6. *De civitate Jerusalem*. 7. *De ritu consecrationis ecclesiæ*. 8. *De auctoritate Evangeliorum*. Cum igitur sacra litteræ unum paradysum bonis omnibus et deliciis affluentem a Deo conditum tradant, in quo positus fuit Adam, ut operaretur et custodiret illum, illa Ecclesia est admittenda, non plures, et quicumque hanc unitatem scindunt, hæretici aut schismatici, vel Simoniaci, extranei habentur. Qui vero hoc in paradiso, seu Ecclesia sint operarii, designat S. episcopus, eosque episcopos et sacerdotes asserit, quos ita admonet. Manifestum est quod per hortum, id est per paradysum, Ecclesia significatur. Sed qui per Adam, nisi Ecclesiæ custodes, episcopos et sacerdotes intelligamus? Audiamus ergo istum quid de Adam Scriptura dicit, qui ad hoc in paradysum missus est, ut operaretur et

B custodiret illum. Non sint otiosi, quia custodes sunt. Per arbores vero in paradiso plantatos intelligit A. N. apostolos, qui multiplices fructus ediderunt, et reliquos etiam Christianos, qui eorum præcepta sequuntur, eorumque gloriosa gesta imitantur. Quemadmodum in fonte, a quo prodierunt quatuor flumina, dicit figuratum Christum Dominum, a cujus scientiæ plenitudine omnis doctrina fidei per quatuor Evangelistas emanavit. Corrupto autem per Adæ peccatum humano genere, et in deterioram vitiorum conditionem prolapsio, ne Ecclesia penitus interiret, arcam a Noe viro justo fieri Deus præcepit, in qua, dum totus mundus in diluvii aquis perdendus erat, ipse cum sua familia salvus esset, et ab ea nova generatio hominum procrearetur. C Arcam igitur S. Bruno Ecclesiæ symbolum asserit; extra quam nemo salvatur, in qua, qui in die ultionis inventus fuerit, non peribit. Multi in ea esse videntur, qui extra eam inveniuntur; sicut illi, quibus Dominus ait: *Nescio vos* (Matth. xxv, 12). Hanc in arcam, sive Ecclesiam (idem S. episcopus) nemo ingreditur, nisi per ostium, quod Christus se esse dixit. *Ego sum ostium, per me si quis introierit, salvabitur* (Joan. x, 7). « Non enim salvantur, inquit A. N., qui per ostium non intrant. Nullum animal ingreditur in arcam, nisi per ostium. Sed Simoniaci, et hæretici aliunde in Ecclesiam intrare nituntur. » (4-5) Cum autem Ecclesia ex diversis, præter laicos, ministrorum ordinibus constituatur, in ea formam arcæ quodammodo comperit, adeoque de eadem ita disseruit. « Si quis etiam Ecclesiæ ordines considerare velit, quomodo super laicos clerici, super clericos presbyteri, super presbyteros episcopi, super episcopos archiepiscopi, super illos patriarchæ per ordinem sedent, et tandem Romanum Pontificem super omnes sedere conspiciat, etiam isto modo intelligere poterit, quo-

(4-5) Quo flagraverit zelo S. Bruno contra Simoniacos ostensum est in Comment. super Matthæum, Lucam, et præcipuit Joannem num. 28, ubi exponit

illa verba: *Qui non intrat per ostium in ovile ovium, sed aliunde ascendit, ille fur est, et latro.*

modo arca Dei in inferioribus ampla, paulatim se angustando in uno ebitu consumetur. Plures alie analogiæ, et similitudines arcam inter et Ecclesiam hoc in capite 2 afferunt, quas nos brevitatis gratia omittimus. Tertium unitatis Ecclesiæ argumentum A. N. petit ex tabernaculo fœderis, quod est arca testamenti; in qua, ut ait S. Paulus (*Hebr. ix, 4*), urna erat aurea continens manna, et virgam Aaron, quæ fronderat, et tabulas Testamenti. Cum in ea majestas Dei præsentis repræsentaretur, ædificium ad illam custodiendam totum ex auro constabat, atque ante arcam perpetuo candelabrum aureum, multis luminibus ab uno astili pendentibus ardebat. Insuper mensa reperiebatur super quam panes propositionis ponebantur, et thurribulum aureum, quo incensum coram Deo comburebatur. Quemadmodum Moyses auctor fuit veteris tabernaculi; ita Christus institutor, et fundator fuit novi, *non manu facti, nec hujus creationis, sed per proprium sanguinem*, ut inquit Apostolus, *introivit semel in sancta æterna redemptione iuventa (ibid., 12)*. Populum enim propria passione sibi acquisitum, primum ex Judæis, deinde ex gentibus congregavit, et in una fide, et baptisate suæ hæreditatis participem fecit. Unum candelabrum, unum doctrinæ magistrum, nempe Christum significavit, a quo illuminati apostoli dogmata ejus omnia, et præcepta in universam Ecclesiam propagarunt. Una mensa, in qua unum offertur corporis, et sanguinis Christi Domini sacrificium, de quo non participant, nisi qui intra tabernaculum sive Ecclesiam sunt admissi. In Ecclesia etiam veluti pretiosa thymiamata, orationes fidelium nunquam intermissæ ad Deum elevantur, ejusque benedictionem sibi acquirunt. Alteram Ecclesiæ nostræ agnoscendæ imaginem in templo Salomonis nobis describit S. Bruno, ubi 4 loco facta nobiliorum partium hujusce splendidissimæ molis d. numeratione, ait: « Hoc templum Ecclesia est, hoc templum nos sumus; de nobis Apostolus dicit: *Templum sanctum, quod estis vos (I Cor. iii, 17)*. Fideles profecto, qui unum corpus credentium constituunt, quo perfectiores sunt, tanto magis hoc spirituale ædificium ornant, atque illustrant, et quia cum Christo eorum capite perfecto communicant, gratiæ ejus plenitudinem accipiunt. Sed quid sibi volunt, interrogat A. N., illæ duæ columnæ, quæ ante fores templi positæ, cum nihil sustineant, otiosæ videntur? » Respondet: nihil in templo otiosum esse, easque templum ingredientibus has primas occurrere. In una illarum intelligit patriarchas, et prophetas, cæterosque veteris testamenti duces, et principes; quales fuere Abraham, Isaac, et Jacob, Moyses, Josue, David, et Daniel; in altera representari dicit apostolos, martyres, confessores, et episcopos, qui sua fortitudine, et firmitate contra omnium adversantium conatus religionem sanctam impavide sustinuerunt; et primi justi per fidem in futurum reparatorem, et posteriores per Christi gratiam justificati optime de Ecclesia meruere, quod amore justitiæ,

A animi constantia, zelo propagandæ veritatis veram religionem, hoc est supremi Dominatoris cognitionem, et cultum, obsistentibus nequidquam falsorum deorum cultoribus, et iniquitatis magistris, non servarunt modo, sed longe lateque propagarint. Alia plura A. N. de templo Salomonis ad unam Ecclesiam significandam traducit, quæ ne longior sicut prætermitto. Cum vero progredimur ad caput 5 ejusdem 1 libri, quod est *de muliere per quam figuratur Ecclesia*, satis aperte indicat auctor quid sibi agentium proponat. Incipit ergo. « Narrat beatus Joannes evangelista se vidisse sanctam Ecclesiam in specie mulieris quæ erat amicta sole, et luna sub pedibus ejus, et in capite coronam stellarum duodecim, et parietibus cruciatur, ut pareret. » Hujusmodi ergo mulieris insignia sunt claritas, et splendor, quo solis instar circumdatur, corona duodecim stellarum in capite, luna sub pedibus ejus, atque in parietibus cruciatur, et labor. « Magna laus Ecclesiæ Dei, ait A. N. quæ sole amicta perhibetur; sole quidem amicta est, quia omni splendore, omnique claritate decorata est. Habet Ecclesia lunam sub pedibus, quia mundum despicit, et pro nihilo ducit. Merito mundus luna vocatur, quia ad lunæ similitudinem semper in motu est, semper mutatur et variatur. » Anne Ecclesia splendidissima non est sole justitiæ, nempe Christo Domino ejus institutore, qui eam tantis locupletavit muneribus, ut ille totam pulchram, et ab omni macula immunem vocaverit, qui a terrenis rebus, hoc est a mundo, cœlestium promissione bonorum retrahit, atque æternæ felicitatis spe eam recreat, et consolatur? Habet etiam, sequitur idem S. antistes, in capite coronam stellarum duodecim, per quas duodecim apostolos intelligimus; ipsi eam coronaverunt, ipsi in æterni Regis thalamum eam introduxerunt. » Quæ autem alia Ecclesia nisi catholica hac corona a duodecim stellis, id est a duodecim apostolis insignita coronetur? Sive enim dogmata fidei inspicimus, ab illis omnem veritatem accipit; sive exempla virtutum, ipsi perfecta Christi magistri sui exemplaria se reddiderunt, sive testimonia magnanimitatis, idem apostoli vitam cum sanguine pro Christo effuderunt. Nulla sane nec ex veteribus, nec ex recentibus sociis hanc coronam tam sanctam, tam splendidam, tamque divinam originem habentem sibi tribuere potest; cum omnes posteriori tempore, vel ab audacia, aut ab errore, aut ab impietate ortum suum acceperint. Pulcherrimam alteram significandæ Ecclesiæ imaginem exhibet S. Bruno in sancta civitate Jerusalem, quomodo ab eodem Joanne evangelista descriptam habemus, positam scilicet supra montem magnum, et excelsum atque novo opere, mirabilique artificio ædificatam. Vidit igitur muros ejus ex lapide pretioso, et ipsam plateam civitatis ex auro purissimo, tanquam vitro clarissimo constructam, cujus erant duodecim portæ, singule ex singulis compositæ margaritis, quarum tres ad orientem, tres ad aquilonem, tres ad meridiem, et

tres ad occasum respiciebant. « Hæc civitas, inquit A. N., sancta Ecclesia est: isti muri; et isti lapides pretiosi homines sunt, homines utique nobiles, et clari virtutibus, et sapientia præditi, quales apostoli fuerunt, et martyres, et cæteri qui per fidem, et sanctam conversationem Deo placuerunt. Hæc est illa Jerusalem quæ sicut scriptum est, *ædificatur ut civitas, cujus participatio est in idipsum* (Matth. ix, 22); illorum enim, explicat S. Bruno, est participatio in idipsum, quibus est cor unum, et anima una inter quos discordia nulla est. et concordia firmissima est. » Omnes idem sentiunt, quasi diceret, de fide, de doctrina, de communicatione pacis inter se, et de vinculo cum centro unitatis, cum capite supremo Ecclesiæ, quod est, Romanus pontifex. « Notandum, sequitur idem S. doctor, quod iidem SS. apostoli et fundamenta hujus civitatis, et portæ dicuntur; fundamenta quidem, quia in toto ædificio et primi sunt, et cæteros ferunt. Portæ vero, quia nemo nisi per ipsos, id est per eorum doctrinam Ecclesiæ societati conjungitur, vel cæli patrum ingreditur, ipsis datæ sunt claves regni cælorum, ipsi et portæ, et ostiarii sunt. » Qui ergo a magisterio Ecclesiæ dissentiunt, qui opinionum sententiarumque novitates spargunt, qui sua argumenta tueri nituntur, ab hac sancta societate sejuncti sunt, et tanquam rami ab arbore vitæ et salutis avulsi habentur. Summa rerum capita, ne in immensum protrahatur oratio mihi percurrere libet; quare omissis reliquis, ad caput 8, quod *De basilicis* inscribitur, descendam, et brevis quoad potero, flammam. In eo exponit A. N. ritum consecrationis ecclesiæ, de quo cum alias locuturi simus, modo ea prosequi abstinemus. Quia vero ad inculcandam magis et magisque Ecclesiæ unitatem intentus est S. Bruno, quid pro ea sit intelligendum admonet. « Ecclesia, ait, nomen Græcum est; significat autem populi collectionem; sed ut proprietates ejus designet, addit: populi utique Dominum timentis, et Domino servientis. Sicut enim ex multis lapidibus ordine, et ratione compositis una domus efficitur; ita ex multis hominibus dilectionis, et fraternitatis amore sociatis una Ecclesia constituitur. » Duos hic præcipue characteres populi hujus collectioni assignat S. episcopus, sine quibus Ecclesiæ formam habere nequit; scilicet quod hic populus Deum timeat, eique honorem, et obedientiam præstet, et inter se perfecte consentiat. Qui ergo verbo Dei refragatur, qui fidei custodes, et præsidēs a Deo constitutos non audit, sed eos contemnit, Deum ipsum spernere, et nihil habere demonstrat; propterea ipse sua inobedientia ab Ecclesia scinditur, quemadmodum qui dissensiones in doctrinis sœvent mutuanque charitatem offendunt, sanctæ ejus societati renuntiant. Tandem extremo hujus primi libri capite, quod *De Evangeliiis* inscribitur, ut extorres ab Ecclesia dignoscantur, dicit, fructus eorum, id est opera inspicienda esse; quæ si apostolorum exemplis opponuntur, in corpore Ecclesiæ partem non

A habent, Apostoli enim non seipsos ad prædicandum Evangelium elegerunt; sed eos Christus Dominus elegit, et in mundum universum misit, ut sacramenta cœlestia, et mysteria regni Dei enuntiarent atque docerent. Cum autem doctrinæ veritati, operum etiam sanctitatem mirifice copulaverint; missos a Deo ad mundi conversionem se probarunt, et sine fraude, sine æmulatione, sed sancte ac religiose ministerium suum impleverunt. Pudeat Lutherum et Calvinum, eorumque in cathedra pestilentiae successores apostolicum nomen sibi arrogare, pudeat se velle gerere populorum pastores. Quis eos misit, nisi superbia et ambitio? Quid de eorum prædicatione, præter impia dogmata, famigeratum est, nisi horribiles incendisse seditiones, sacrilegasque perpetrasse scditates? Quibus nam fraudibus usi non sunt, ut incautos caperent, suorumque errorum pestem ubique divulgarent? Nunquam fuit pax, et concordia inter ipsos, sed perpetuo invicem dissiderunt; quia in æmulatione, et audacia nullus alteri cedere voluit; ideoque eorum communiones ab Ecclesia catholica penitus alienæ, pelago similes sine requie fluctuanti assimilantur.

Cum secundus Ecclesiæ character sit sanctitas et sancta in Symbolo Ecclesia proponatur credenda, totus secundus sententiarum liber circa Ecclesiæ sanctitatem versatur; in eo enim de præcipuis virtutibus agit, quibus Christiani sancti fiunt, et Ecclesiam suis eximiiis et gloriosis gestis illustrant. Librum hunc in 12 capita dividit auctor; primum est *De fide*, 2. *De spe*, 3. *De caritate*, 4. *De virtutibus cardinalibus*, 5. *De humilitate*, 6. *De misericordia*, 7. *De pace*, 8. *De patientia*, 9. *De castitate*, 10. *De obedientia*, 11. *De abstinentia*, 12. *Ubi, id est in quibus Ecclesia ornatur*. Incipit ergo in capitis 1. exordio statuere, quod primum Ecclesiæ ornamentum, seu primus sanctitatis gradus sit fides, totoque in virtutum exercitu principatum teneat. Ubi illa abest, quamvis reliquæ virtutes reperiantur, nihil ad æternam salutem prosunt, hominem in corpore Ecclesiæ non constituunt, et Christi membrum facere neutiquam valent. « Gentiles enim et philosophi, inquit S. Bruno, quamvis multis virtutibus claruissent; tamen perierunt omnes, quia fidem non habuerunt. Merito igitur S. Ecclesia neminem ad se venientem recipit, nisi prius fidei ornamentum indutus fuerit. Quilibet ergo petat ingressum in Ecclesiam, id est baptismum, interrogatur, an credat, an catholicam fidem teneat? Si se credere, si fidem catholicam se tenere responderit; suscipitur, baptizatur, et filiis Ecclesiæ sociatur. Si vero aliter dixerit, nequaquam suscipitur, sed quasi profanus abjicitur. » Deinde, ut fidei excellentiam ostendat, ipse Dominus suæ virtutis potentiam, ut animadvertit A. N., non sibi, sed fidei ascribit, et quod ipse facit, fidem facere affirmat. Multos viros, et mulieres eum sanasse, et ut languoribus liberasse legimus, quibus hoc tantum dicere solebat, *fides tua te salvam fecit, vade in*

pax (Math. xi, 22). « Venit aliquando (est idem S. Bruno) dicit Evangelium, in patriam suam, et cum homines illi de ejus omnipotentia dubitarent, et fidem non haberent, non multas, ut verbis Evangelicis loquar, virtutes ibi facere potuit, nisi quia infirmos, impositis manibus, curavit, et mirabatur de infidelitate eorum. Ergone tantum potest fides, ut omnia qui potest, a potentia suæ virtutis illius absentia impediatur? » Quantum vero idem Christus Dominus discipulos suos ad hanc fidem habendam excitaverit plura sunt evangelistarum testimonia, quibus adeo illis hujusmodi virtutem commendavit, ut si perfecte, pleneque crediderint, non solum infirmitates omnes curare, et mortuos vitæ reddere; sed mentes ipsos de loco ad alium locum transferre voluissent. Ita apud Matthæum cap. xxi, et apud Marcum cap. xi, 23: *Habete fidem Dei: amen dico vobis quia quæcunque dixerit huic monti: Tollere, et mittere in mare, et non hæsitaverit in corde suo, sed crediderit quia quodeunque dixerit, fiat, fiat ei.* Hoc tam excellenti tamque sublimi fidei merito semper clarificata est Ecclesia catholica, ut ea solum sancta haberi debeat, in qua potentorum operatio, quæ nunquam defuit, cum opus fuerit, veritatis et sanctitatis insignia præbuit testimonia. Non me latet quiddam pro infirmandis miraculis ab heterodoxis prolatum est, qui invictissime confutati sunt; hæc potissima ratione, quod successiva tot sæculorum lapsu portenta fieri haud potuissent, nisi ubi vera esset Ecclesia, et ab his, qui eximiis meritis ab omnipotenti Deo ea operari impetrassent. Pergit autem S. Bruno de spe agere in secundo capite, de qua statim ait: « Magnum Ecclesiæ Dei ornamentum spes est, quam qui non habet omni bonitate nudus est, omnique creatura infeliciores Est autem spes futurorum honorum expectatio; et hanc quidem expectationem illi habent, qui certissime se aliquando recipere sperant quæcunque promissa sunt eis. » Hinc prosequitur memorans justos qui primitivam Ecclesiam formabant, scilicet Abraham, Moysen, David, Ezechiam, Danielelem, Machabæos, Judith, Esther, tres pueros in fornacem immissos, qui per spei virtutem non solum salvi facti sunt; sed gloriosissimis factis claruerunt. Si vero ad Ecclesiam nostram oculos convertamus, et apostolos, martyres, confessores et virgines, qui in ea floruerunt, contemplemur; cum totam spem in Deum collocarint, de omnibus tormentis, adversitatibus, et inimicis victores videbimus; adeoque propter spem iuruisse calcare super serpentes, et scorpiones, atque impavidos omnem malignantium spirituum nequitiam superare. Quare optime cecinit propheta David: *Mirabilis Deus in sanctis suis, Deus Israel, ipse dabit virtutem et fortitudinem plebi suæ, benedictus Deus* (Ps. lxxvii, 36). Conferant modo novarum sectarum auctores cum nostris suos heroes; videant quem in finem perduxit eorum, dum incolumes viverent, jactantia, falsa sapientia, veritatum Christianarum contemptus, mundanæque

gloriæ ambitio. Quam luctuose, quam misere vitam excesserunt; quorum non pauci tristitia, et desperatione laborantes, tanta capti sunt insaniam, ut sibi ipsi mortem consciverint. Accedit tertio in capite tractatus de charitate, cujus sublimitatem, et amplitudinem D. Paulus prædicans adeo evehit ut sine ea dicat, nihil prorsus esse reliquas virtutes, quamvis apicem ipsarum quis videatur sibi in speciem attigisse (I Cor. xiii, 2). Tanti ergo præceptoris sequens A. N. documenta, quas ille assignat hujus excellentissimæ virtutis proprietates, explicat, et quantum perfectionis eam habentibus conferat, dissertissime tradit. *Charitas*, inquit S. Bruno, *patiens est*, quia nulli irascitur, et nullis injuriis movetur, sed pro suis ipsis inimicis intercedit. Et quia *benigna est*, quibuscumque potest benignitatem, et misericordiam facit. Cum igitur per patientiam cunctis ignoscat, et per benignitatem misereatur, quid est, quod amplius facere possit? Quia enim benigna est, ideo non amulatur, non invidet. Non agit perperam, quod est temere, et injus: e aliquid agere. *Non inflatur* in superbiam. *Non est ambiçiosa*, quia mundi honores non appetit. *Non quærit quæ sua sunt*, sed quæ sunt omnium, ut salvi fiant. Sua postponit, et aliena procurat. *Non irritatur*, alioquin patiens non esset. *Non cogitat malum*, quod est contra benignitatem. *Non gaudet super iniquitatem, congaudet autem veritati*; quod utrumque ad benignitatem spectat. Omnia credit, quæ credenda sunt; quæ autem sunt illa, quæ credenda sunt? Vis audire quæ? Omnia illa, quæ utrumque testamentum credere, et sperare, et sustinere præcipit. *Charitas nunquam excidit.* Hoc est autem, in quo duabus virtutibus superius dictis; id est fide et spe, charitas major est; unde et subditur, *major horum est charitas.* Major quidem, quia *nunquam excidit*; quia æterna est, quia semper est, et finem non habet. Aliæ autem post hanc vitam necessariæ non erunt, quia ad ea solummodo spectant, quæ expectantur, et nondum apparent. Est enim spes expectatio futurorum. Fides vero est substantia sperandarum rerum, argumentum non apparentium. Prolixa fortasse videtur hujusmodi proprietatum charitatis elucidatio; attamen opportuna est ad confundendos hæreticos illos, qui suæ societatis mutuum amorem jactant et dilectionem. Quamvis enim omnia officia civilia suis præstare curent; non ex amore Dei, qui proximum, sicut nos ipsos diligere mandat, permoventur, neque ad finem supernaturalem actus suos dirigunt; sed totum terrenum est, atque humanum quiddam agunt. Cum ergo eorum charitas cœlestis non sit, sed mundana omnino, plerumque excidit, et sua potius sollicita est quærere, quam aliena; adeoque ad gradum Christianæ charitatis evehi non potest; neque ullum ex ea provenit Ecclesiæ ornamentum. His autem a Brunone absolutis, in quarto capite declarandas assumit quatuor virtutes cardinales, prudentiam nempe, iustitiam, fortitudinem, temperantiam, quæ Ecclesiæ

sanctitatem promovent et maxime amplificant. De prudentia ita disserit : « Est autem prudentia, quæ alio quoque nomine sapientia dicitur, divinarum humanarumque rerum cognitio. Dico autem non sapientiam hujus mundi, quæ stultitia est apud Deum, de qua et Apostolus ait, quia *stultam fecit Deus sapientiam hujus mundi* (1 Cor. 1, 20); sed eam sapientiam dico, quæ ad morum honestatem et ad salutem pertinet animarum. Non eam quam philosophi docent et oratores, sed eam quam apostoli prædicant et doctores. Et isti quidem soli habent cognitionem divinarum rerum; sicut ipse Dominus ait : *Qui diligit me, diligetur a Patre meo, et ego diligam eum, et manifestabo ei meipsum* (Joan. xiv, 21). Hæc est autem vera cognitio Divinitatis, vel illum cognoscere qui est vera sapientia, et sine quo nulla est sapientia. » Quot nam purissimis animabus se manifestans Deus, ad sui contemplationem illas abrupuit, et elevavit, ut ipsis suæ magnitudinis arcana antea in mysteriis involuta intelligerent, suisque doctissimis scriptis Ecclesiam illustrarent. Quam Joannes evangelista de Verbi divinitate nondum tam perspicue exploratam doctrinam tradidit? Quæ documenta salutis, quamque sublimiorum luminum notitiam Paulus apostolus suis in Epistolis manifestam fecit? Qualis quantusque est SS. Patrum chorus, qui catholicæ fidei custodes, et propagatores fortissimos se præbuerunt, qui hæreticorum monstra contriverunt, qui philosophantium deliramenta conculcarunt? His ergo irradiata splendoribus, quid mirum, si catholica fides tan cito universum per orbem diffusa, de Judæis, de idololatriis, de malis omnibus hominibus triumphavit? Regnum itaque cum super omnes gentes sibi comparaverit prudentia, sive vera sapientia, facile ei fuit sociam sibi adscisere justitiam, quæ cardinales inter virtutes secunda est. Ecclesia enim quæ Dei sunt optime noscens, et quæ debent homines erga ipsam; quibus actibus internis, et externis sit exercendus ejus cultus, præscribit, ministeria distribuit, regulas vel a traditione servatas, vel pro opportunitate temporum noviter institutas observare facit. Ecclesia est justitiæ vindex; cumque dominatio ejus, non sicut terrenæ omnes potestates immutetur, juris administrationem firmam, stabilemque tuetur. Quapropter S. Bruno postquam de sapientia disseruisset, hæc de justitia prosequitur. « Intelligite sæculi potentes, et sapientiæ operam date. Justitia quoque quam necessaria sit, ipsæ leges imperatorum, et canones, et decreta sanctorum, quæ ad ejus custodiam facta sunt, satis ostendunt. Tolle justitiam, et perit mundus. Ubi justitia non est, iniquitas dominatur: ibi fraudes, et rapinæ, furta, homicidia, timor, et angustia, et securitas nulla. Timor iniquorum justitia est, et securitas bonorum ipsa. » Hæc doctor Ecclesiæ pro Ecclesia loquitur; ejus doctrina a divinis Scripturis, et a sanctioribus Patribus tota derivat. Audiamus ergo eum de fortitudine etiam disserentem : « Sed, ait, quid de fortitu-

dine dicam? sine qua et sapientia, et justitia inutiles esse videntur. Est autem fortitudo non corporis, sed mentis constantia, qua injurias superamus, adversa omnia toleramus, et prosperis non elevamur. Hanc fortitudinem non habet quicumque superbia, ira, avaritia, luxuria, ebrietate, et his similibus superatur. Illi quoque fortes non sunt, qui in adversis positi contra salutem animæ liberari satagunt. Unde et Dominus ait : *Nolite timere eos qui occidunt corpus, animam autem non possunt occidere* (Math. x, 28). Similiter et illi, qui in prosperis se extollunt, et superflua lætitia resolvuntur, fortes dici nequeunt. Quomodo fortes sunt, qui cordis impetum celare, et retinere non valent? Fortitudo non vincitur, et si vincitur, non est fortitudo. Hanc fortitudinem habuerunt sancti, qui nec vitiiis, nec tormentis, nec blanditiis superari potuerunt. » Afferat deinde S. Bruno plura sanctorum tum Veteris cum Novi Testamenti exempla, qui pro veritate, pro justitia, pro religione fortissime decertarunt, quique gloriosas palmas, maxima cum Ecclesiæ laude retulerunt. Ad temperantiam autem cum A. N. procedere velit, confestim eam definit, dicens eam esse virtutem quæ suis in actionibus modum non excedit, quoniam superflua nulla quærit. Illiusmodi recte agendi æqualitas, et in neutram partem inclinatio adeo necessaria visa est Apostolo, ut nimiam sapientiam, hoc est nimiam sciendi ambitionem ad Romanos scribens damnaverit (Rom. xii, 3) : *Non plus sapere, quam oportet sapere, sed sapere ad sobrietatem*. Et Salomon ipsa in justitia temperantiam habendam esse dixerit. *Noli esse justus multum* (Eccl. vii, 17). Ilac de ratione jure meritoque Bruno noster S. patriarcham suum Benedictum commendat, qui nihil nimis suis in legibus præcipit, ut qui sanctitatem colere velint, habeant unde proficiant, nec naturam opprimant, aut in sanitate deteriores fiant; memor certe D. Pauli sententiæ, *Quod rationabile sit apud Deum obsequium nostrum* (Rom. xii, 1). « Illud enim, subdit A. N. obsequium rationabile est, quo non ipsa natura, sed vitia perimuntur. » Postquam S. episcopus quatuor virtutem cardinalium expositionem absolvit, in capite 5 de humilitate disserit; in 6, de misericordia; in 7, de pace; in 8, de patientia; in 9, de castitate; in 10, de obedientia; in 11, de abstinentia; et tandem in 12, Ubi, id est in quibus Ecclesia ordinatur. Singulæ hujusmodi virtutes, cum sua quælibet excellentia et proprietate ad Ecclesiæ conferant perfectionem et ornamentum, de illis singillatim copiosissime agit; sed nobis sufficiat eas compendiose collectas in capite 12 reddiscere. Incipit ergo : « Diximus superius de Ecclesia et ornamentis ejus. Restat ut suis ornamentis eam indutam videamus, et in ejus specie et pulcherrime delectemur; de quo Psalmista ad Dominum dicit : *Astitit regina a dextris tuis in vestitu deaurato, circumdata varietate* (Psal. xlv, 10). Hæc regina ipsa est, de qua loquimur Ecclesia Dei. Multa sunt ejus

vestimenta, multa sunt ejus ornamenta; et ideo A
 varietate circumdata perhibetur; sed nullum orna-
 mentum habet, quod vel aurcum, vel argenteum non
 sit. » Si quidem si humilitatem inspiciamus, quis
 Maria Christi matre, a qua opus redemptionis cœ-
 pit humilior; cum non ejus virginitatem, sed humi-
 litatem Dominum respexisse ipsa fateatur? De
 Christi Filii ejus humilitate, post Apostolum, qui
 eum se exinanisse dicit, et hujus virtutis se exem-
 plar præbuisse, nihil ultra addi potest. In humilitate
 autem Christum Ecclesiam fundasse constat; cum
 apostolos pauperes, rudes, et idiotas verbi sui præ-
 cones fecerit, eosque veluti sui ædificii fundamen-
 tum posuerit, et ad omnes gentes illuminandas mi-
 serit, sicut ipse a cœlesti Patre missus fuerat. Hac
 igitur virtute ornatur Ecclesia, quam sequitur mi-
 sericordia, quæ est affectus beneficentiæ erga in-
 digentes. Ecclesia enim fideles omnes tanquam filios
 amplectitur, eos spiritualibus cibus, nempe sacra-
 mentalis nutrit atque confortat, eos protegit, ab
 hostibus malignis defendit, et si a viis suis malis
 resipuerint, pœnitentes in sinum suum recipit, et
 consolatur. Nec desinit sollicita prosequi pacem,
 quam primum in Christi nativitate angeli mundo
 annuntiarunt, et Dominus mundum relicturus apo-
 stolis dedit et confirmavit; quippe hierarchicum
 ordinem servans, leges sertas lectas tenens, sua
 munera pro justitia largiens et ministeria dispen-
 sans, his præsiidiis Ecclesia pacem conciliat atque
 custodit. Quid de patientia dicam, cujus tanta fuit
 in Christi sectatoribus virtus, firmitas et constantia,
 ut potestates omnes nomini ejus infensas vinceret,
 erectoque crucis vexillo debellaret. Quis recensere
 potest infinitum martyrum numerum omnigenæ
 ætatis et conditionis, qui pro fide atque justitia
 immensa tormenta, et supplicia sustulerunt, quo-
 rum sanguis quanto plus effundebatur, tanto magis
 populus Christianus germinabat, atque florebat?
 Eadem commendatione illi se dignos reddidere,
 qua Apostolus fortissimos Israelitas exornavit, qui
 per fidem vicerunt regna, operati sunt justitiam,
 adepti sunt repromissiones, obtulerunt ora leonum,
 extinxerunt impetum ignis, effugerunt aciem gladii,
 convalescerunt de infirmitate, fortes facti sunt in bello,
 castra verterunt exterorum (Hebr. xi, 23), etc. Præter D
 æternam incomprehensibilemque remunerationem
 quam isti testes et propugnatores veritatis sibi com-
 pararunt, splendidissima semper erunt insignia victo-
 riæ, quibus Ecclesiam exornarunt, ejusque sanctita-
 tem proprio sanguine obsignarunt. Sed et castitate,
 de qua A. N. capite 9 disserit, maxime refulget
 Ecclesia, cujus filii propter vitæ puritatem similes
 angelis Dei fiunt; dum carnis et concupiscentiæ
 frena invicte contineant, animas suas ab omni im-
 munditie immunes servent, et se Deo acceptabiles
 reddant. Qui omnibus Christianis hanc virtutem
 veluti tesseram religionis commendat; multo magis
 eam viris ecclesiasticis inculcat, ut si eam con-
 temnerent, atque violarent, sacrum ministerium

impie profanarent. Inquit enim S. Bruno « cum
 omnes Christiani continentiam, et castitatem habere
 debeant; maxime tamen clericos hanc virtutem te-
 nere, et observare oportet. Unde et Dominus Moysi
 præcepit (Lev. xvi, 4), ut Aaron sacerdoti et filiis
 ejus feminalia faciat, sine quibus ad altare nunquam
 accederent, ne moriantur. Feminalia autem castita-
 tem significant; quia illa membra, in quibus luxuria
 maxime dominatur, coercent, et casta custodiunt.
 Illi sacerdotes et clerici feminalia non habent, qui
 hæc membra non constringunt, sed per illicita va-
 gari permittunt. Sed valde timendum est, quod di-
 citur, ne forte moriantur. Si vis non mori, aut ca-
 stitatem custodias, aut ad altare non accedas. »
 Multa alia de castitate ab A. N. eximie dicta recen-
 sere omitto, ut aliqua de obedientia referantur, de
 qua in cap. 10 præclaris utriusque Testamenti in-
 nixus auctoritatibus et exemplis lectores instruit.
 Præmittit ergo ipsum Dominum et Salvatorem no-
 strum docuisse, quantum sit obedientiæ bonum;
 cum de eo scriptum sit ab apostolo Paulo, quod
 Christus factus est obediens Patri usque ad mortem
 (Philip. ii, 8). « Per inobedientiam, ait S. Bruno,
 primi hominis perierat mundus; per obedientiam
 secundi hominis Jesu Christi salvatus est mundus.
 Ille inobediens ad lignum vitium accessit, ille o-
 bediens usque ad lignum crucis se ostendit. Et D.
 Petrus idem documentum dedit illis verbis. *Chri-
 stus passus est pro nobis, vobis relinquens exemplum,
 ut sequamini vestigia ejus (I Petr. ii, 21);* » quibus
 subdit S. Bruno: « Quid est, ut sequamini vestigia
 ejus, nisi ut discatis et custodiatis obedientiam
 ejus. » Cum enim Ecclesia militans corpus agens sit,
 et perfecte constituta, nisi membra sibi invicem
 officia præstent, et cum capite, a quo reguntur,
 uniantur, finem ad quem coalescunt, nempe Dei
 gloriam, suamque salutem nulla ratione consequi
 possunt. Quare divinus Sponsus Ecclesiæ sponsæ
 alloquens, eam aciem ordinatam appellavit, quo
 ordine terribilis hostibus redditur, et est tanquam
 turris a qua mille clypei pendent (Cant. vi, 3), de-
 fensores scilicet, qui pro ea fortiter pugnant, eam-
 que firmam stabilemque conservant. Sed hoc in
 agone contententibus, monente D. Paulo, nobis est
 necessaria abstinentia, non ut corruptam, sed incor-
 ruptam coronam accipiamus. « Duæ autem sunt
 abstinentiæ, inquit A. N., una carnalis, altera spi-
 ritualis, utræque magnæ, sed major altera, quia
 majus est abstinere a vitis, quam a cibus. Quanvis
 et ciborum abstinentia tam magna sit, ut non so-
 lum a prophetis, verum etiam ab ipso Domino sit
 confirmata. » Quod hic compendiose dicit S. epi-
 scopus, per longam exemplorum seriem SS. Pa-
 trum, tam Veteris quam Novi Testamenti, demon-
 strat, qui omnium virtutum honestatem prosequen-
 tes, totam vitam in jejuniis carnisque maceratione
 consumpserunt, ideoque tanquam sanctitatis mira-
 cula in Ecclesia coruscant. Magnum Antonium
 celebrat, Paulum eremitarum patriarcham, Hilari-

rionem, Benedictum, etc., quorum deliciae jejuni-
um, quorum vita abstinence fuit. Hac pulchritu-
dine induta, bisque ornamentis, virtutibus nempe
Ecclesia refulgens Sponsi sui dilectionem ita pro-
meretur, ut eam immaculatam totamque pulchram
admirans asserat, ejusque commendat sanctitatem.
Tota pulchra es, amica mea, et macula non est in te
(Cant. iv, 7).

Tertia Ecclesie prerogativa illa est, quam ca-
tholicam esse confitemur, cujus ornamentum adeo
pulchrum et excellens est, ut ad illud exspoliendum,
collectis ex sacra Scriptura propriissimis figuris ac
similitudinibus quatuor priora capita tertii senten-
tiarum libri A. N. consecravit, et sex reliquis Ec-
clesiam apostolicam ostendit. Magistrum caelestium
dogmatum Christum Dominum venisse in terram
considerans, penitus renovata ab ipso visa est, ut
novus mundus, novus ordo, novus rerum apparatus
exurgeret, facienque alteram seu imaginem repræ-
sentaret. Tertii libri priora quatuor capita sunt.
1. *De novo mundo.* 2. *De cellis novis.* 3. *De nubi-
bus novis.* 4. *De montibus novis.* Quomodo novus
mundus Christo in terram adveniente, oriretur, ab
illa Baruch prophetia primum repeti S. Bruno, in
qua de Christo scriptum est: *Hic est Deus noster ;
et non æstimabitur alius adversus eum. Hic adinve-
nit omnem viam disciplinæ, et tradidit illam Jacob
puero suo, et Israel dilecto suo. Post hæc in terris
vixit est, et cum hominibus conversatus est* (Baruc.
iii, 36). Promissus ergo fuerat mundo, id est ho-
minibus novus doctor, novusque magister, qui om-
nem scientiæ viam aperiret, omnemque veritatem
doceret. Ante eum, ut ait Apostolus (I Cor. x, 4),
omnes Patres sub nube fuerunt; et mare transie-
runt, et sub nube et mari baptizati sunt; videbant
futura sacramenta in ænigmate, et in figuris; sed
eorum excellentiam et veritatem non assequaban-
tur. Præterea ad scientiam hanc, quamvis obscu-
ram et imperfectam Deus non nisi populum Israeli-
ticum elegerat, relictis gentibus in tenebris et um-
bra mortis. Venit igitur Christus, Verbum scilicet
caro factum, et ut evangelista Joannes testatur,
plenitudinem gratiæ, et veritatis in mundum attu-
lit; quare si prius per Moysen legem acceperat,
per Jesum Christum factam gratiam, et veritatem
agnoscere debuit. Gratia enim Christi mundum a
peccato, et a diaboli potestate qua tenebatur libera-
vit, ac caelestem scientiam honorumque æternorum
cognitionem in eum introduxit. Quare ipse Domi-
nus, ut omnia nova faceret se venisse dixit: *Ecce
nova facio omnia* (Apoc. xxi, 5); novum mundum
suam scilicet creavit Ecclesiam, segregatis illis et
vocatis ad se aliis, quos ad tantum opus perficien-
dum elegerat. *Non vos elegistis, sed ego elegi vos,
dixit Jesus apostolis primis sectatoribus suis et
posuit vos, ut eatis, et fructum afferatis, et fructus
vester maneat* (Joan. xv, 16). Et apostolus Paulus e-
adem testatur dicens, gratiam apparuisse Salvatoris
nostr., et ut doctrinam suam effunderet, scinet-

ipsum dedisse, ut nos redimeret ab iniquitate, et
mundaret sibi populum acceptabilem, sectatorem bo-
norum operum (Tit. ii, 14). « Quod si, ait S. Bruno,
nova in hoc mundo facta sunt omnia, habet igitur
Ecclesia novum caelum, et novum solem, novam luna-
nam, et stellas novas, et nubes, et pluvias, fulgura,
et tonitrua, montes, et silvas, et homines novos,
cæteraque omnia, quæ tamen per illa vetera signifi-
cata fuerant, et quamdam cum illis similitudinem
habent. » His præmissis, de cælis novis incipit agere
A. N. eosque apostolos esse dicit; cum enim œlum,
quod in principio Deus creavit, maxima et
nobilissima pars sit mundi, et supra cæteras res
creatas Dei sapientiam et omnipotentiam manife-
stet, ita apostoli principes populorum constituti,
omni scientiæ claritate præfulgentes, ad regimen
Ecclesie et ad propagationem veritatis electi, Dei
gloriam et opera manuum ejus enarrare dicuntur.
*Cæli enarrant gloriam Dei, et opera manuum ejus
annuntiat firmamentum* (Ps. xviii). « Ipsi sunt, ita
sequitur S. episcopus, quibus Dominus ait: *Vos
estis lux mundi* (Matth. v, 14); sic eorum fide et
doctrina tota Ecclesia illuminata est, sicut solis
hujus, et splendore tota terra illuminatur; in qui-
bus et virtutum omnium pulchritudo quasi stellæ
quædam coruscant. » Quomodo autem apostoli ad
similitudinem cæli illuminati fuerint eximie exponit
idem auctor; imaginem sumens ab illuminatione
firmamenti, quod non statim ac creatum est, lumen
accepit; sed tantum divisit aquas ab aquis, et
terra apparuit arida, congregationesque aquarum
factæ sunt. Tertio autem die factis a Deo, positisque
in eo magnis luminaribus, sole, luna et stellis col-
luere cœpit firmamentum, terramque suis splendo-
ribus collustravit. « Nostri quoque cæli, ait S.
Bruno, ad similitudinem firmamenti nequaquam mi-
nui et vocati, et illuminati sunt; sed jam tertio
anno postquam vocati Spiritus sancti illuminatio-
nem accipere meruerunt non enim, ut beatus Lucas
ait, *Scripturas intelligebant, quod Christus a mortuis
resurgere oportebat* (Luc. xxiv, 46). Erant enim sine
lumine, tanta adhuc oppressi caligine. Sicut ergo
firmamentum illuminatum est die tertio; sic, et
apostoli anno tertio illuminati sunt. In eo etiam,
quod aquæ, quæ supra firmamentum dividuntur ab
aquis, quæ sunt sub firmamento, firmamenti simili-
tudinem Apostoli habere videntur. In medio quo-
dam modo positi, aquas ab aquis dividunt, quia
Novum a Veteri separant Testamentum. » Ex D.
Paulo, qui ad Galatas scribens, circumcisionem
post Christi gratiam inutilem prædicavit, id plane
ostendit, sicut ex abolitione legalium, quæ eo tem-
pore finem habuere. Apostoli igitur sunt illi cæli,
qui enarrant gloriam Dei, eos docente, et infor-
mante ipso Christo Domino, quoniam ipse lux est,
et tenebræ in eo non sunt ullæ. In omnem illi ter-
ram missi sunt, ut veritatis lumen effunderent, et
omnes homines verum Deum agnoscerent, legem
ejus sanctam acciperent, unam fidem profiterentur,

et despicietis terrenis bonis, ad felicitatem æternam contendentes. Ipsis ergo datum est linguis omnibus loqui magnaia Dei, arcana videlicet ecclesiæ revelare, et quod nunquam auditum fuerat, generis humani salutem ab homine divino operatam annuntiare; juxta propheticum oraculum: *Viderunt omnes fines terræ salutare Dei nostri (Isai. LI, 4)*. Et quia divina majestas, et natura a creata mente percipi nullo modo potest, circa se tenebras posuisset Deus visus est, ut coheret Psalmista: *Posuit tenebras latibulum ejus, tenebrosa aqua in nubibus aeris (Ps. XVII, 12)*; oportebat ut in renovatione mundi, id est in Ecclesiæ constitutione, novæ nubes, non tenebrosæ, sed lucidæ, et præfulgentes apparerent, totamque terræ faciem illuminarent. « Quid igitur nubes ista, sit A. N., nisi apostolos intelligamus, de quibus scriptum est: *Qui sunt isti qui et nubes volant, et quasi columbæ ad fenestras suas (Isai. LX, 5)*. Et colli, et nubes; et montes, et fontes, et multis aliis nominibus vocatur S. apostoli, propter quosdam sibi convenientes significationes. Sed quo volant? Dicit Psalmista: *In omnem terram exiit sonus eorum, et in fines orbis terræ verba eorum. (Psal. XVIII, 4)*. Unde veniunt? *Educens nubes ab extremo terræ: fulgura in pluviam fecit (Psal. CXXXIV, 7)*: Volant igitur apostoli; sequitur S. Bruno, quasi nubes, ubique complantes, totam terram secundantes, ad fidem vocantes, miraculis coruscantes, et fulgura in pluviam facientes. Fulgura namque nubes sunt, quando miracula doctrinam sequuntur. Sic enim de Apostolis in Evangelio dicitur: *quoniam profecti prædicaverunt ubique Domino cooperante, et sermonem confirmante sequentibus signis (Marc. XVI, 20)*. Per nubes igitur apostolos, per pluviam doctrinam, per tonitrua voces, et per fulgura miracula intelligamus. Hac in providentia, cum admirabiles viæ Domini ostendatur; qui annuntiatōres verbi sui apostolos fecit, viros scilicet scientia cœlesti, et eximia sanctitate instructos, qui in omnes gentes eandem doctrinam eos effundere voluit, qui eorum præcepta, et documenta clarissimis signis, et potentis confirmavit, nihil aliud profecto Deum intendisse arguitur, quam una sit et universalis fidei confessio; omnes idem sincero corde credentes, eodemque ore prædicarent. Ecclesia igitur ex hisce credentibus efformata, non tam una et sancta, sed catholica etiam jure meritoque appellatur. Pergens autem A. N. eandem novi mundi imaginem exponere, ad novos montes oculos elevare, et ab ipsis auxilium petere, nos adhortatur. Regū prophetæ verba: *Levavi oculos meos ad montes, unde veniet auxilium mihi (Psal. XX, 1)*, ita exponit: « Et isti montes novi sunt, et de novo mundo sunt, ad quos oculos levare, et a quibus auxilium expectare debemus: isti montes, patriarchæ et prophetæ, apostoli et doctores intelliguntur, qui a terrenis montibus elevati, et celo propinquiores effecti, mundana omnia despiciunt. Inferius cœlestem montes æternos vocat, de quibus Psalmista ait: *A montibus æternis*

turbati sunt insipientes corde (Psal. LXXV, 6); super quæ hæc addit. Ab his autem omnes insipientes corde, Judei scilicet, et gentiles, ore sapientes; insipientes corde, philosophice loquentes, et nihil intelligentes turbati sunt. Quare turbati? Propter signa quæ videbant, et quia eis resistere non valebant. Non enim ipsi loquebantur, sed Spiritus sanctus in eis, quibus os et sapientiam Deus dederat, cui non poterant resistere, et contradicere omnes adversarii eorum. Turbati sunt alii bene, et alii male; alii credentes et alii sævientes. » Fides igitur undique ab apostolis enuntiata, et portentis mirabilibusque signis confirmata plurimos ad eam amplectendam adduxit; et quamvis aliqui ejus veritatem impugnare et evertere conati sint, nihil aliud contradicentium sævities obtinuit, nisi quod ex invicta fortitudine, et constantia martyrum Christianæ religioni major gloria, et splendor accederet. Sed ex quoniam tantam in martyribus virtutem admirati fidei hostes, eam vincere non valuerunt? Docet A. N. quod Christus Dominus antequam Petrum ovium suarum pastorem constitueret, ter eum de dilectione interrogavit; et cum tertio eum se diligere respondisset; tunc suq. pascendo gregi illam præfecit. « Prius enim, ait S. Bruno, a Domino de charitate interrogatus, prius eharitatem ter professus, et sic pascendarum ovium eum suscepit. » Id autem significare volebat quod si magna Dei dilectio fidei proposito adjugetur, nunquam Christiani ab ea defecturi essent; cum ipse Petrus veritatis doctrinæ et invictæ fortitudinis eis testimonium præbuisset. Plura alia eruditissime assert A. N. de horum montium altitudine, id est de eximia primorum fidei propagatorum sanctitate, super quos Ecclesia fundata est, dicens Psalmista: *Fundamenta ejus in montibus æqueis (Psal. LXXXVI, 1)*, omni semper incolumitate ac firmitate gaudebit. In his ulterius non immoror; cum ad quartam exponendam Ecclesiæ notam; videlicet quod sit apostolica, me prægredi oporteat.

Nimia imaginum rerumque copia, quam hoc de argumento exhibet S. Bruno in capp. 7, 8, 9 et 10 hujus tertii semestriarum libri, non tam cogit me præterire capita 5 et 6, quæ *De arboribus novis inscribuntur*; quam præstantiora solum proferre, quam more suo S. antistes amplissime et ingeniosissime pertractavit. Titulus capituli 7 est *De potestatibus novis*, ubi præmittit illum Matthæi locum, quando Petrus Christo dixit: *Ecce nos reliquimus omnia, et secuti sumus te, quid ergo erit nobis? Vqs, inquit Dominus, qui reliquistis omnia, et secuti estis me, centuplum accipietis, et vitam æternam possidebitis. Et quia secuti estis me, sedebitis super sedes duodecem, indicantes duodecim tribus Israel (Matth. XIX, 27)*. Ab hoc diviso oraculo supremam universalemque potestatem in Ecclesia apostolis collatam arguit, statuitque S. Bruno; dum hæc subinferens, ait: « Novus mundus, novum imperatorem, novos reges, novos duces, novos principes, et judices ha-

bet. Novi autem reges, duces, et iudices apostoli sunt; et in Domino quidem novi, qui omnes mundi hujus potestatibus, quoscunque fuerunt, unus et erunt sapientiores, potentiores, fortiores, justiores, et ditiores sunt. » Sapientiam in apostolis probat S. Bruno ex illa ejusdem Christi Domini præmissione: *Cum autem venerit ille Spiritus veritatis, docebit vos omnem veritatem* (Joan. xvi, 13); potestatem etiam ex Matthæo evincit, ubi Christus dixit eis: *Quæcunque ligaveritis super terram, erunt ligata et in cælis* (Matth. xviii, 18). Eximia est super hæc verba A. N. commentatio; inquit enim: « Non sufficit eis terra; ipsi cæli in eorum principatu, et imperio continentur. Habent potestatem claudere et aperire; suscipiunt quos volunt, quosque volunt excludunt. Fortitudine etiam ita excellunt apostoli, ut maligni spiritus eos formident, eorum imperio obediant, eorumque præsentiam sustinere nequeunt. De divitiis autem (est idem S. Bruno) quid attinet dicere; cum tam divites sint, ut Apostolus ait, *sicut egentes, multos autem locupletantes, tanquam nihil habentes, et omnia possidentes* (II Cor. x). Ille ditissimus est, cui omnia sufficient. » Quia vero apostoli non solum omnia reliquerunt; sed secuti sunt Jesum, ille ad mundum universum illuminandum et sanctificandum principes ducesque constituit, eorumque iudicio gentes omnes subiecit. « Nullam mundi partem reliquit, commentatur S. Bruno, qui mundum universum prædicare jussit. Sic igitur divisit Dominus gentes, et ita separavit filios Adam, ut alii per Petrum, alii per Joannem, atque alii per alios converterentur ad fidem. Hoc autem et illud significare videtur, quod in Psalmis de Christo legitur: *Pro patribus tuis nati sunt tibi filii, constitues eos principes super omnem terram* (Psal. xlii, 17). Pro patribus enim Salvatori nostro filii nati sunt, quia secundum numerum patrum factus est numerus filiorum. Duodecim quippe fuerunt filii Jacob, ex quibus Synagoga tota manavit. Duodecim et sunt filii Christi, ex quibus Ecclesie multitudo pullulavit. » Ecclesia igitur, que a Christo ortum accepit, ab apostolis tanquam filiis propagata et multiplicata est; ipsi enim Mosaicam legem ad tempus datam, et tanquam futurorum mysteriorum præparationem demonstrarunt; unde illucescente veritate, umbræ et ænigmata finem habere debeant. Ipsi populum qui ambulabat in tenebris, et qui falsis diis seu dæmonibus serviebat, ad veri Dei agnitionem et cultum perduxerunt; et ex utroque populo, Judaico nempe et gentili, unum gregem sub uno Christo pastore congregarunt. Totius igitur grex apostolicus dici potest, qui ab apostolis in mundo, tanquam mari novo, iisdemque novis piscatoribus conatitutus eoadanatus fuit. His sub imaginibus Ecclesiam apostolicam A. N. cap. 8 demonstrare prosequitur. Memorat primo factum illud, cum Christus Dominus juxta mare Galilee transiens Petrum et Andream, Jacobum et Joannem ad se vocavit, eisque dixit: *Venite post me, faciam vos fieri pisces hominum*

(Marc. i, 17), de qua vocatione ita dicitur: « Quando audio homines pisces vocari, et Christi discipulos pisces hominum fieri, quod ad litteram quidem intelligi non potest; necessario novum mare, et nova retia, novos pisces, et novos pisces intelligere cogor. Novum igitur mare, et novus mundus, de quo Psalmista dixit: *Hoc mare magnum, et spatiosum, illic reptilia quarum non est numerus* (Psal. cii, 25). Reliqua evangelia, pisces homines, pisces vero apostoli. » Ad hanc piscationem hi soli vocantur, et in magnum et profundum pelagus piscatum veniunt, neque eos piscatio difficilis terret, quod et pugnare et piscari ipsis necesse sit. Pauci quidem, inermes, pauperes, nullo secularis sapientie apparatus instructi, in solo magistri sui verbo, tantum opus, conversionem scilicet mundi aggradiuntur, eamque perficiunt. Et quod mirabilius est, tanta fuit dignitatem quam prædicarunt vis atque stabilitas, ut quotquot tunc et postea incurrerunt adversarii, philosophi nempe gentiles, Judæi et hæretici, oppositam doctrinam et errores disseminantes, delirasse omnes, et suis in sermonibus evanuisse cogniti sint. Quæ scripto tradiderunt apostoli, Evangelia nempe et Epistolæ, quæque ore tenus suis Ecclesiis communiarunt; quod Paulus ad Timotheum scribens *depositum fidei* appellavit (I Tim. vi, 20), adeo fideliter servatum est, ut sub eo, tanquam sub ægere inexpugnabili prostrati ceciderint aggressores omnes atque devoti. Nulla fraudulentia, nulla tyrannica potestas, nulla instabilis sæculi vicissitudo contra stabilitatem ab apostolis divine doctrinæ fundamentum prævaluit, quoniam ex Christi promissione: *Ego vobiscum sum usque ad consummationem sæculi* (Matth. xxviii, 20), nunquam conatus omnes prævalerant. Apostolica igitur Ecclesia nostra ab ejus institutione, apostolica ab ejus propagatione, apostolica ab ejus firmitate dicenda est. Verum præclaram hanc Ecclesie excellentiam duo sequentia capita, que de avibus novis et luminibus novis agunt, instaurant atque confirmant. Ea ingenii perspicacia et securitate, qua pollebat Bruno noster, animadvertens Deum pisces et aves ex aquis creatas, eisque ut multiplicarentur benedixisse; eandem spiritualem creationem ex aquis baptismatis fieri excogitavit. « Pisces et aves, inquit, novam originem habent, et utraque ex aquis creata sunt. Alteri profunda tenent, altere ad cælestia elevantur. Boni sunt illi et illæ, quia inter omnes alias creaturas isti primam benedictionem accipere meruerunt. Per hos igitur viri sancti significentur, qui ex aquis regenerati sunt. *Nisi enim quis renatus fuerit ex aqua, et Spiritu sancto non intrabit in regnum cælorum* (Joan. iii, 5), qui et profunda Scripturarum, que per aquas significantur, penitus rimantur, et virtutum aquis ad cælestia elevantur. » Cum autem de animalibus novis in præcedenti capite locutus fuerit, in hæc de mysticis avibus agere instituit. Observavit enim Ecclesiam columbam a Deo vocari: *Una est columba mea* (Cantic. vi, 8); Joannem evangelistam

aquilæ assimilari, ipsumque Davidem similem pellicano et passeri solitario in tecto se dixisse. « Et non solum homines, ait, verum etiam ipsi angeli avium speciem atque naturam suscipere videntur. Ubique alatos et pennatos esse videmus. Volare quoque magis quam incedere describuntur, quod avium quidem proprium est. » Deinde visionem refert Isaiæ, qua supra thronum Dei omnem terram sua majestate replentem alatos seraphim vidit; et de visione pariter Ezechielis loquitur, cui quatuor mystica animalia apparuerunt; quibus memoratis hæc habet. « Omnia elementa nos volare docent, omnia nos ad superiora, et cœlestia provocant. Jam aves facti sumus, quia in aquis regenerati sumus. Alæ solummodo desunt, illas queramus; quoniam sine alis, et pennis volare non possumus. Alæ virtutes sunt, alæ bona opera intelliguntur, sine quibus volare non possumus. Ipsæ nos ferant, ipsæ ad cœlestia elevent. » Recenset dein virtutes, quæ nos ad Deum evehant, ejusque aspectu nos perfui faciunt, Cum vero ad explicandam quatuor animalium visionem descendat, arcanum in ea reconditum, eadem perspicuitate, qua cætera tradidit, mirifice exponit, « Nec vacat a mysterio, inquit, quod animal primum hominis faciem habere describitur, per quod videlicet Matthæum apostolum, et ejus Evangelium intelligimus. A Christi nativitate Matthæus incipiens, Jesum perfectum hominem, et ab hominibus natum ostendit esse, totam ab Abraham usque ad ipsum ejus genealogiam describens. Marcus vero leonis faciem habere videtur, in cujus Evangelii principio vox in deserto clamare describitur; Lucas autem beatus bovis faciem habet, quoniam a sacerdotio scribere incipit, quod maxime propter sacrificia institutum est. Bos autem inter sacrificia major est hostia. Quare autem aquilæ faciem Joannes habeat, ipsius Evangelii initium apertissime ostendit. *In principio, inquit, erat Verbum, et verbum erat apud Deum, et Deus erat Verbum.* Qui sic loquitur longe sublimius quam aquila volat. » Istæ tamen quatuor animalium facies tam diversæ aliquid nobis conferre videntur, quoniam homo ad rationem, leo ad fortitudinem, bos ad laborem, et aquila ad contemplationem nos provocat. Ecclesia igitur quæ ab evangelistis Christi doctrinam gesta que percepit, non mandantem didicit prudentiam et honestatem, sed ad cœlestem justitiam et perfectionem comparandam erigitur et excitatur. Cum autem Christus Dominus apostolis dixit: *Estote perfecti sicut Pater meus cœlestis perfectus est (Matth. v, 48)*, ad eam sanctitatis altitudinem eos aspirare voluit, quæ plenitudi gratiæ et doctrinæ ejus responderet, eximiosque fructus produceret. Hujusmodi divinatorum munerum in Christi fideles, seu in Ecclesiam effusio visa est S. Brunoni cap. 10, lib. III, tanquam ditissimum paradisi flumen, quo tota civitas Dei irrigatur miraque fecunditate amplificatur. « Hoc autem flumen, ait, Christus est, cujus affluentissima sapientia et scientia sanctam Ecclesiam lætificant. Unde et a

A Salomone dicitur: *Sapientia prædicat, foris clamant, in plateis dat vocem suam (Prov. viii, 1)*. Hæc et in templo clamat dicens: *Si quis sitit, veniat, et bibat, et de ejus ventre fluent aquæ vivæ (Joan. vii, 38)*. Hinc est ille fons, de quo dicitur: *Quoniam apud te est fons vitæ (Psal. xxxv, 10)*. Qui, et mulieri Samaritanæ loquitur dicens: *Qui biberit ex aqua quam ego dabo ei, fiet in eo fons aquæ solientis in vitam æternam (Joan. iv, 14)*. Hic igitur fluvius, quo paradisi mundatur, et Ecclesia lætificatur, in quatuor capita dividitur, per quæ quatuor Evangelia significantur. » Deinde horum fluminum nomina explicat, quorum expositionem amplissimam ad pauca contrahere studeam, lectoribus eodem in capite magnam sacræ eruditionis copiam relinquens.

B Et primum quidem flumen dicitur Phison, quod *oris mutatio* interpretatur. Evangelica enim prædicatio ora hominum linguasque mutavit, ut qui falsos deos laudabant et prædicabant, nunc unum Deum ejusque mirabilia laudent et prædicent. Quanta tunc oris mutatio facta est, quando apostoli, qui vix una lingua, utpote pauperes et rustici loqui noverant, mox divinitus inflammati omnibus linguis loqui cœperunt? Gyon, quod est alterum flumen, *pectus* interpretatur. Cor enim in pectore est, in quo est sedes et fons totius sapientiæ et scientiæ, de quo flumine bibit evangelista Joannes, quando supra Christi pectus in Cœna recumbens vidit illud, quod postea scripsit. *In principio erat Verbum*, etc. Quandocumque de fluvio Gyon bibere volumus ad pectora pontificum respiciamus; ideo enim rationale ornata sunt, ut magnum ibi sapientiæ thesaurum reconditum intelligamus. Tigris vero *sagitta* dicitur, quia hic fluvius quasi sagitta velocissimus est. Sed quid tantæ velocitatis, ut evangelica prædicatio, quæ quocumque discurrens satis brevi tempore mundum universum implevit? Restat nunc de Euphrate dicere, qui *fertilitas* interpretatur. Non est opus hic multis ostendere quantam Evangelia fertilitatem, populorum nempe ad Christi conversionem pepere rint; cum omnia de hac nova multiplicatione filiorum Dei vaticinia perfecte adimpleta fuerint, atque Ecclesia per universam terram propagata videatur. « Quoniam enim ager Dei, inquit S. Bruno, vinea Dei, hortus Dei, sancta videlicet Ecclesia tam fructifera est, hoc facit iste Euphrates, cujus flumine perfunditur et irrigatur. Hæc sunt quatuor flumina paradisi, de uno fonte procedentia, et de uno Christi pectore emanantia, quibus totus irrigatur mundus. Ab his autem multa alia flumina orta sunt. Tot enim sunt flumina quot et librorum volumina. » Deinde docet idem auctor Vetus Testamentum sua habere flumina, quorum aquæ nisi aquis Novi Testamenti temperentur insuaves sunt per se et mortiferæ; juxta illud Apostoli: *Littera occidit, spiritus autem vivificat (II Cor. iii, 6)*; Ecclesia igitur his fluminibus, nempe apostolicis doctrinis, irrigata præstantissimos sanctitatis et sapientiæ fructus in dies magis producit, atque sedulo cavet ne a pestilentibus

hæreticorum aquis fontes ejus, nempe doctrinæ, inficiantur; sed puræ et salubres omnino asserventur. Reliqui tres Sententiarum libri, quartus nempe de præcipuis fidei mysteriis agit; quintus de laudibus B. M. V., et sextus plures complectitur sermones de martyribus, de confessoribus et de virginibus, quorum laudes Ecclesiæ sanctitatem et gloriam in tanta sæculorum successione coruscantem ostendunt. Cum igitur maximi habendi sint hujusmodi tractatus de laudibus et ornamentis Ecclesiæ, quibus S. Bruno characteres ejus seu notas mirifice tuetur et illustrat, jure meritoque auctori suo eos asserere oportuit, et ita hanc causam agere, ut inanes futesque pro Brunone Carthusiano pugnantium conatus videantur.

Reliqua S. episcopi Signiensis scripta, quæ hoc in volumine continentur recensere prosequar. Et quidem post sex Sententiarum libros tres sequuntur tractatus, quorum primus est *De Incarnatione Domini, deque ejus sepultura*, 2. *De sacrificio in pane azymo contra Græcos*, 3. *De mysteriis, sacramentis, ritibus Ecclesiæ*. In primo agit S. Bruno de necessitate reparationis humani generis post Adæ peccatum, et de convenientia quod a Filio Dei per assumptionem carnis nostræ, passionem mortemque ejus, nos a damnatione eriperet, atque salvos redderet, soluto pro nobis sanguinis sui pretio. Præterea disserit A. N. de sepultura Christi Domini, de descensu ejus ad inferos, deque ejus resurrectione; sed de his summa tantum percurrit doctrinæ capita, omit-
 tentes plura quæ ab auctoribus theologis fuse traduntur. Alter S. Brunonis tractatus scriptus est ad Leonem monachum, et versatur circa missæ sacrificium, in pane azymo conficiendum. Cum enim monachi Latini ordinis S. Benedicti Constantinopoli degerent, et juxta S. R. E. ritum sacra peragerent, a Græcis arguebantur quod in pane fermentato non consecrarent; cum traditionem illam ab apostolis et a primis SS. Patribus acceptam custodire affirmarent. Rogatus autem episcopus Signiensis a Leone monacho ibi comorante, respondit: *Æque licere sacerdotibus Latinis in consecratione corporis Christi uti pane azymo ex frumento, ac licitum erat presbyteris Græcis uti pane fermentato, quia utraque Ecclesia, Latina nempe et Græca juxta consuetudinem suam sacramentum facere poterat. Probat tamen sanctus Bruno sacerdotes Latinos institutioni Dominicæ melius conformari; cum Christus Dominus in cæna Paschali juxta Mosaicam legem, quam non venerat solvere, sed adimplere, panem azymum appositum habuerit, et hunc panem, non autem fermentatum consecraverit. Hortatur autem A. N. Leonem cæterosque monachos Constantinopolitanos, ut Græcis in Sacramento altaris morem non gerant, sed doctrinam consuetudinesque S. R. E. firmissime teneant. Hoc opusculum a Marchesio publicatum nullo in codice ms. a me repertum est, quamvis diligenter pluribus in bibliothecis requisiverim. Non*

ita se res habuit quo ad tractatum De mysteriis, sacramentis et sacris ritibus, cum plures præstantissimi codices sub diversa tamen inscriptione de eo testimonium præbeant. Duos codices memorabo bibl. Mediol. Ambrosianæ sig. Q. 54, et l. 80. Primus codex sub fine sæc. XII, alter autem sæc. XIII exarati, membranacei sunt in fol. parvo, et hanc epigraphen in fronte gerunt. *Brunonis episcopi De sacramentis*. Codex Parisiensis bibl. Regiæ, item membran., in fol. parvo, sig. 5876, titulum habet: *De sacramentis Ecclesiæ*. Alius codex exstat Florentiæ in bibl. S. Marci O. P., quem cum edito a Marchesio in feriis autumnalibus contuli. Eandem collationem egi cum tribus aliis codicibus, duobus scilicet bibl. Vatican. 994 et 1534, olim Suecorum reginæ, et alterum archivi pariter Vaticani; qui membranacei sunt in fol. parv., et ex characterè Langobardico ad sæc. XII, vel XIII referri possunt. Codicem alterum ejusdem opusculi possidet bibl. Taurin. Regii Athanei sig. num. 1113 et n. 33, cujus talis est inscriptio: *De sacramentis Ecclesiæ, mysteriis atque ecclesiasticis ritibus*. Ab hoc non differunt tituli in præcitatibus codicibus descripti. Hujusce opusculi plures actæ sunt editiones; quarum primam, ut diximus, curavit Marchesius, secundam typographi Lugdunenses in bibl. Maxim. veter. SS. Patrum 1677, tom. XX, et in bibl. PP. tom. VI, inter Brunonis Astensis opera, tertiam producerunt Taurinenses, nulla anni nota obsignatam; quartam in lucem emisit D. Lucas Acherius Spicil. tom. XII, pag. 79, Parisiis 1575, hoc apposito titulo. *De consecratione ecclesiæ, et vestimentis episcopalibus*. Sed his omnibus præferam Philippum Zazzera S. T. D. et C. P. M., qui eundem tractatum Romæ ex typographia Salomoniana an. 1784 in 8 publicavit. Cum in bibl. Vatic. comperisset codicem sign. num. 5046 hac epigraphe: *SS. Ecclesiæ rituum divinorumque officiorum explicatio ab anonymo scriptore elucubrata*, dignum censuit ut publici juris faceret, adnotationibus illustraret, et Pio VI. P. O. M. feliciter regnanti dicaret. Ex diversis liturgicarum rerum scriptoribus videtur auctor anonymus opus suum collegisse; imprimis vero a Brunone Signiensi, quem de verbo ad verbum exscribit, incipiens agere *de consecratione ecclesiæ*. Quantam approbationem et existimationem tractatus ille sibi conciliaverit, ex hoc apparet quod tanquam sacrorum rituum magister legendus propositus fuerit, ejusque doctrina de sacramentorum essentia, deque eorum effectibus, de mysteriis et de cæremoniis in illis agendis Ecclesiæ Romanæ praxi perfecte consonans exhibeatur. Hinc est quod cum S. Bruno noster plura hoc in opere concinnando ex conciliorum canonibus, et ex decretis pontificum desumpserit, ejus illustrator Zazzera, singulas regulas et decreta suprema auctoritate armata adnotat, multaque eruditione Commentarium suum exornat. Præcedit autem Brunonis opusculum epistola ad Gualterium Magalonensem episcopum, ro-

gatu cujus illud scripserat; ejusque partes sunt sequentes. 1. Expositio ritus consecrationis Ecclesiae; ubi mysteria sub diversis symbolis adumbrata declarantur. 2. Sacramentorum baptismi et confirmationis documenta, tam pro administrantibus quam pro suscipiendis compendiose traduntur. 3. Singularum vestium episcopatum significatio exhibetur; cumque sacer ille ornatus summi sacerdotis dignitatem repræsentet, plurima a pontifice veteris legis usitata indumenta in novam Ecclesiam novumque sacerdotium exornandum traducta videntur. Sextum locum hoc in volumine dedimus Vitæ S. Leonis Papæ IX, quam Bruno noster ejusdem S. pontificis jussu elucubravit, eique adjecit tractatum ita inscriptum: *De statu corrupto Ecclesie*. Hujusce quæstionis hæc fuit origo. Cum sæculo XI° Simoniaca labe longe lateque diffusa; episcopatus et sacerdotia pretio venderentur, dubitatum est utrum ordinatio valida in Ecclesia remaneret; quod juxta canonicas sanctiones ordines sacri, per quos confertur Spiritus sanctus, gratis accipiendi sint, et gratis dandi, S. Bruno Signiensis, qui ea florebat ætate, hac de controversia egit, probavitque Ecclesiam Simonia non adro esse corruptam, ut in ea sacerdotium defecerit. Damnata quidem vehementerque redarguit Simoniacos, quo infami lucro in sacris ministeriis utebantur, eosque anathemate percussos declarat; asserit tamen, peste illa quamvis grassante, ministrorum ordinationem sanctam Ecclesiam non amisisse. Satis hac de quæstione hic prælusasse videor, cum jam clarissimus Petrus Lazzarius in Præf. et in adnotationibus ad Comment. in Evang. (6) plura docte complexus sit, aliaque a me in ejusdem quæstionis expositione sint adnotanda. Optime meritis etiam fuit Bruno noster de vita S. Petri Anagninæ episcopi, quam scripsit, eamque gestis S. Leonis adjunximus; sed dolendum maxime est nonnisi compendiosam virtutum factorumque S. Petri narrationem superstitem

esse. Non omittæ sunt rogatu nostro a diligenti D. Jo. Bapt. Fredericio archivi Casinensis prefecto curæ, ut integra gestorum ejusdem S. Petri series, quam ex multis coniecimus a Brunone exaratam produceremus, sed frustra labor omnis insumptus est. Tandem hanc collectionem absolvent quatuor epistolæ A. N.: prima est ad pontificem Paschalem II, secunda ad Petrum cardinalem et episcopum Portuensem, tertia ad omnes S. R. E. cardinales, quarta ad monachos congregationis Vallis Umbrosæ. Duæ priores variis in editionibus reperiuntur; reliquas ex codice Riccardiano a nobis exscriptas in lucem nunc primum emittimus.

In cap. 5 Prolegom. i diximus in cod. Vallicellano, qui continet Expositionem S. Brunonis Signiensis super Psalmos sub sine ejusdem voluminis haberi opusculum, inscripto ipsius S. episcopi nomine, cujus titulus est: *Quæstiones super libros Regum*. Jam nobis compertum erat post anonymum historiographum Signiensem, scriptores aliquos, Jacobum videlicet Le Long, Calmetum et Mabillonium, auctorem quæstionum illarum Brunonem nostrum dixisse, nec ignorabamus his doctissimum cardinalem Sirletum consensisse, quippe in lectionibus propriis ejusdem sancti, inter S. Brunonis scripta hoc etiam opusculum retulit. Attamen cum Joannes Hervegius typographus Basileæ an. 1563 in editione Opp. ven. Bedæ tom. VII, col. 357, hasce quæstiones illi tribuerit, nec in catalogo scriptorum S. Brunonis Signiensis, quem ex codicibus Casinensibus olim diligentissime elaboravit eminentissimus Borgia, tunc S. congreg. Propagandæ fidei a secretis, ulla mentio habeatur, lucubrations illam omittere deliberavimus. Nulla enim ratio vel ex styli affinitate, vel ex simili Scripturarum interpretatione, vel ex connexionem cum reliquis ejusdem S. episcopi Commentariis nos movet, ut inter dubia ejus scripta referamus.

(6) Vid. Comment. in Matth. cap. xxi, n. 40.

PETRI LAZZARI S. OLIM THEOLOGI

PRÆFATIO

IN COMMENTARIA SUPER IV. EVANGELIA S. BRUNONIS ASTENSIS.

Urbeni hanc omnium principem, quæ multis præclarissimisque rebus communi hominum iudicio cæteras antecellit, hac ego nulli arbitror quantumvis amplissimæ ornamentisimæque concedere; quod plurimas habet instructissimasque bibliothecas codicum præsertim mss. copia abundantes; ut ex hoc quasi literario penu, multæ Græcorum, Latinorum, exterarum gentium opera, multa præsertim doctissimorum Ecclesiæ Patrum scripta, vel ab interitu vindicata in lucem aspectumque hominum prodierint, vel maculis quibus inquinata apparuerant,

deterentur, ad eum quem ab auctoribus suis splendorem habuerant, et nativam veluti elegantiam potuerint eruditorum virorum opera revocari. Quod quidem ego non colligi modo posse ex majoribus et insignibus ejusdem bibliothecis, quas externi ipsi homines peritissimi harum rerum, Mabillonius, Montfauconius, alique commendarunt, et quantum sint vel ædificii magnificentia, vel librorum copia, vel codicum mss. præstantia eximia, nemo paulo eruditior ignorat; sed maxime ex minoribus aliis quibusdam, quæ vix in hominum famam cognitio-

neque pervenerunt. Adco nulla est quæ non rarum aliquid representare atque excellens, ad litterarum hominum utilitatem et litterarum incrementum possit. Ex his postremis unam si nominabo collegii Romani bibliothecam, faciam ut simul b. m. Clementis XIV. P. O. M. munificentiam commemo- rem, providentiam, largitatem; qui eam bene et luculenter instructam, atque etiam magis magisque libris omnis generis locupletatam exstare jussit, ut bonarum artium et scientiarum athenæum hoc sum- novum, illo quasi necessario instrumento atque ornameto non destitueretur. Ex bibliotheca hujus codice integer nunc prodit commentarius in quatuor Evangelia: de quo commentario, ejusque prestan- tia et utilitate, de auctore, et codice ex quo vulgatur, vulgandi denique ejus ratione ac modo, non tam more eorum qui ista proferunt, quam necessitate quadam adductus constitui disserere, idque quam brevissime poterò; ne aut ac demum ætate qua de- vera est, eruditionis famam aucupari videar aut oïo abundare.

Quod codicem nostram atinet (namque hinc exordiri placet) est ille in folio, oblongus, membra- naceus, paginarum, si numeros, 225, qui præter earum primam usu et tractando aliquanto detritam, et in postremis paucis aliquot, integras habet reli- quas et nitidas; ita ut servatum esse diligentissime appareat. Litteræ grandiores sunt, atque ita conformate, ut non meo solum, sed virorum qui eum viderunt hujus Urbis intelligentissimorum judicio, ætatem ferat sæculi xi. Librarium et diligentem esse oportuit, et peritum. Nam ferme nunquam errat, et tunc manus præsto est non multum dissimilis nec valde recentior, qui locum corrigat. Com- mentario præfigitur prænomium auctoris ipsius, in quo rationem explicat qua in commentario dividendo tribuendoque in partes aliquot, usus est. Divisit vero Matthæum in iv, Lucam in ii, Joannem in iii, Marcum in partes non despicuit, ob commentarii nimirum brevitatem. Præter has partes majores, fecit auctor minores alias, quarum et numerum, et uniuscujusque initium, evangelistarum verbis proponit: sunt autem in Matthæo 106, in Marco 9, in Luca 50, in Joanne 56.

Porro ex hac divisione (ut de auctore nunc dicam) visus sum mihi aliquid de eo conjectando asse- qui. Est enim illud viris eruditis notissimum, divi- norum librorum singulorum partitiones, factas antiquis temporibus arbitrio uniuscujusque; neque ut nunc certam aliquam statutamque fuisse, quam libri omnes exhiberent. De hisce plurimis et variis divisionibus egregie disseruit ven. card. Thomasius in præfatione operis sui, quo ex vet. codd. earum nonnullas titulosque representavit, et operum doctissimi atque eminentissimi viri recens eruditissi- mus editor P. Vezzosi; præterea Martianæus proleg. 4, in Hieronymi bibliothecam, Joseph Blan- chinus Evangeliar. proleg. 2, Richardus Simon lib. 1, cap. 23, alique multi, qui in eo quod diximus, de partitionis varietate conveniunt omnes. Illud primum observari velim, ait Martianæus, idem affirmandum esse de antiquis sacrorum libro- rum capitibus et sectionibus, quod de translationi- bus Latinis scripturarum docuerunt Hieronymus et Augustinus; nempe tot esse genera hujusmodi divisionum seu capitulationum, quot sunt codices. Et profecto codicum qui sunt antiquissimi ipsi testimonium perhibent dissimilium divisionum, Vercellensis sancto Eusebio ascriptus, Veronensis, Corbellenis, Brixianus, Claromontanus, Forju- liensis, Perusinus, cæterique, quos viri docti et laboriosi nobis hactenus exhibuerunt; versio ipsa unoque Hieronymiana, a Martianæo atque Vallarsio descripta diligentissime. Jam vero laudatus card. Thomasius partitionem hanc variam atque incertam, et uno ferme scribentis arbitrio factam reperire se potuisse negat sæculo xi recentiore; nominatque

in postremis qui eam commemorarunt Leonem PP. III et Fulbertum Carnotensem. Cum igitur ea in cod. nostro reperiat, non videtur posse com- mentarii auctor infra hanc, quam dixi ætatem detru- di. Præterea quod ex publicæ pœnitentiæ rigore nondum remisso argumentum capi potest, ex his quæ habentur in commentario ad Jo. nu. 14. Certissimum illud argumentum est, quod ætas codi- cis suppediat, inferiore auctorem esse non posse sæc. xi aut initio xii.

Sed quanto sit ante hanc ætatem collocandus; id vero fuit quod magnam mihi curam cognitionemque ingressit. Erat quidem codici appositus titulus sane magnificus, qui antiquissimum auctorem et insignem maxime demonstraret: « Incipit prologus sancti Hieronymi, » quem in edendo commentario, ne a libri fide discederemus, retinimus. Sed aperte fallere hunc titulum, facile intelligebam, vel ex auctoris loquendi modo ab Hieronymiano sane quam diverso; vel ex recentione operum maximi doctoris illius a diligentissimis peritissimisque hominibus facta, præter illam quam in catalogo ipse adje- cit, vel ex genuino commentario in Mathæum. Quin etiam, cum ab inscriptione codicis exclusus ad verum auctorem reperendum me totum conver- tisset: intellexi, multo eum esse Hieronymo recentio- rem. Atque argumentum de ea tale capiebam. Cum in Mathæum commentarij num. 86, in Lucam num. 46, atque etiam alias, acriter Si- moniacos et Simonæ vitium insectatur; ut laben- illam sua ipsius ætate multum invaluisse, aperte commonstret. Jam vero illa, ut superiorum æta- tum hominibus aspersa interdum sit; constat tamen sæculo xi maxime Italiam et regiones cæteras inva- sisse; quare ei tollenda Clemens II et Leo IX sum- mopere allaborarunt. « De iis qui sunt a Simoniacis consecrati » (scribit Petrus Damiani opusc. vii cui titulum fecit *Gratissimus*) quanta jam per triennium in tribus Romanis conciliis fuerit disce- ptatio, ... et in iis partibus quotidie ventilatur, sanc- titatem vestram latuisse non arbitror. » Verte- batur enim accerrima quæstio de ordinatis Simoniacis, utrum suscipiendi illi essent, an iterum ordinandi. Idem quoque tradunt uberrime scriptores Vitæ S. Jo. Gualberti, qui eodem hoc sæculo xi vixit, et quanta potuit opera, conatuque, ut eliminaretur pestis illa e Tusciæ partibus allaboravit. Hujusce rei observatione, qua usi sunt etiam in rem suam (id est ad scriptoris Vitæ S. Severi ætatem obtinen- dam) Actorum SS. Antuerpienses editores qui Bol- landi opus persequuntur ad d. 1. Februarii pag. 79, ad sæculum xi, quasi manu deductus videbar, ut commentarii auctorem reperirem.

Ut eundem detegerem, accessit aliud, quod illum manifeste, ut mihi videbatur, indigiteret. Nam pluribus commentarii hujus locis, alia quadam sua nominabat, et scripsisse se in Genesim, in Exodum, in Leviticum, in Apocalypsim affirmabat. Sic num. 104 Matthæi illud exponens. « Scitis quia post biduum Pascha fiet, » et de ritu quo Pascha cele- brabatur disserens; « de qua, ait, in Exodo suffi- ciente diximus: « ac deinde sequenti num. 105, » ad illud: « Et valde mane cum adhuc tenebræ es- sent, » postquam interjecit verba Genesis, « factum est vespere et mane dies unus, » illaque explicavit, subjicit: « Quamvis ego hoc in Genesi aliter expo- nerem. » Antea num. 21, de leproso agens a J. C. mandato apud Mathæum, memoransque e. i. que in veteri lege mandati a lepra offerre mu- nera tenebantur, scribit; « Hæc autem sub brevitate transeurramus, de quibus satis in Levitico diximus. » Et commentarium quoque in Leviticum hunc suum allegat ad Mathæum num. 76, et ad Lucam num. 2 et 9. Quid plura? Pentateuchum se totum ex- planasse primis commentarii hujus verbis disertè affirmabat, « Post Pentateuchum Moysi, ut nova veteribus jungeremus, tunc voluntati obediens,

brevis satis facillique expositione, quatuor Evangeliorum libros in hoc uno volumine coarctavimus. » Ad Lucam pariter num. 14. retractare se dicit, quæ « minus caute in Apocalypsim » scripserat. Jam vero in divinos hos libros qui commentarios scripserit posterioribus his ætibus, et sæculo de quo quærimus xi reperio neminem, præter Brunonem Astensem, quem in Pentateuchum totum atque Apocalypsim, commentatum esse, Vitæ ejus scriptores testantur, eosque commentarios Maurus Marchesius vulgavit, in bibliothecam PP. postea translatos. Itaque hunc, satis ut mihi videbar, luculenter repereram, et constitueram commentarii hujus scriptorem: cum forte incidi in bibliothecæ Taurinensis librorum mss. Indicem, in quo commemoratum inveni commentarium in quatuor Evangelia nomine Brunonis Astensis. Parum hoc fuisset, nisi etiam, cum specimen illius ut darent cl. editores, præfationem ejus totam ibi ascripissent. Hanc vero comparanti mihi cum codicis nostri præfatione constitit, esse eandem; adeoque unum eundemque commentarium ibi Brunonis nomine ascripto haberi, qui in codice nostro Hieronymi nomen eminentebatur. Nec tamen postquam rem ita esse comperi, laboris mei mel et conjecturarum pœnituit. Quis enim ignorat (et noster hic codex testis est) quam sæpe codicum tituli auctoribus quibusvis adulterinis fetus supponant; quam sæpe cui primum aliquod inscriptum opus invenerit, cætera ejusdem nomine, librarii ornent, aut prout quivis nationem quamlibet, aut opus, aut auctorem amat vel oderit, ita librorum genus omne adjiciat, vel demat. Nostris ergo argumentis, præter Taurinensis codicis auctoritatem, de auctore commentarii hujus plane constare videatur.

Neque vero hic exquirendum a me esse puto, de Hieronymi nomine, et ratione qua fuerit codici nostro impositum: quod ut modo dicebam, hanc sibi licentiam semper librarii sumpserint, si codices auctorem ascriptum non haberent, aliquem maxime illustrem illis assignandi, vel etiam permutandi. Notavit hunc istorum morem jampridem Photius cod. 48 cum de libro quodam loqueretur inscripto, De universo, quem Caii esse presbyteri ipse compererat et librum quemdam De labyrintho conscripserat; ille vero aliorum illustriora nomina quædam præferebat: « Cum enim, inquit, sine titulo liber relictus esset, aiunt, alios Josephi nomen inscripisse, alios Justinii M. alios Irenæi, quemadmodum et labyrinthi nomen Origenis perscripserunt, » Id nimirum volebant acuti homines et minime simplices, magnorum auctorum nomine operam suam in describendis illis commendare, aut, quod verius est, hoc quasi magifico præconio, ut Lucianus ille Mercurius, alligere bonos emptores: itaque ad quæstum fallacii abutebantur. Quod si hariolari nihilominus licitum est mihi (non enim video, quo verbo utar commodius), dicam ex confusione nominum ortum errorem totum. Cum enim præter Brunonem nostrum, Bruno fuerit alius satis celebris, Andegavensis, qui Eusebius quoque dictus est (ex Chronicis Andegavensibus apud Labbeum tom. I, Bibl. mss., p. 276, 282, 287, 388); Hieronymus quoque prænomen habuerit *Eusebius*, quod vel titulus ipse ejus operum exhibet; solerent vero sæpe librarii festinantes unum tantummodo scriptoris alicujus nomen apponere e pluribus; facile fuit ex Brunone Eusebium, ex Eusebio Hieronymum assignere. Quid enim horum in amanuensem imperitum non convenit? Imperitum amanuensem dico; quando Aubertus ipse Miræus, vir certe non ineruditus, Andegavensem Brunonem (id est Eusebium) cum Astensi nostro Brunone in hac litterarum luce confudit; idque cum de ecclesiasticis scriptoribus opus describeret pag. 571 adeoque ipse quoque Brunonem Astensem, Eusebium effecit? Utinam vera esset conjectatio isthæc mea!

A nam explicari aliud posset fortasse difficilius; cur Brunonis Astensis homilia, quæ ex hoc commentario exstiterit, ut inferius dicemus ascriptæ tandiu fuerint Eusebio Emiseno? Nihil enim videri poterit credibilius, quam cum Brunonis nostri istiusmodi opuscula ferrent Eusebii nomen, atque eruditulus nescio quis vellet Eusebium unum e pluribus ad quem ea pertinerent, destinare; ad Emisenum se convertisse, de quo nosset Hieronymum in catal. cap. 91, et ex eo Honorium Augustodunensem perhibere, esse ejus « in Evangelia homilia breves et plurimas. » Sed hæc conjecturarum quarumlibet loco haberi volo, ut non sim eis qui contradicant, atque ista non probent, valde repugnaturus.

Ut ad Brunonem Astensem, id est commentarii hujus scriptorem revertar; nolo hic a me expectari, ut qualis quantusque vir ille fuerit, qua integritate morum, qua sanctitate vitæ, qua doctrina et eloquentia, quibus muneribus, difficillimis temporibus pro Ecclesia sanctus, ornatusque summis honoribus, et laudum præconiis, longa oratione exponam. Sænt enim qui hoc faciunt, et de rebus ejus gestis, laudibusque narrant, omnino multi; quos in Historia rei literariæ ord. S. Benedicti, part. III, pag. 150 recensuit Magnoldus Ziegelbaver. quorum quidem aliqui ipsam Brunonis ætatem ferme attingunt, Leo Ostiensis, et Petrus Diaconus; alii nemini possunt esse ignoti, Baronii Martyrologium d. 18 Jul., Ferdinandus Ughellus, Raphael Sopranus, M. Ant. Scipio, Hippolytus Maracini, Philippus Labbeus, Augustinus Oldoinus, Jo. Albertus Fabricius. Hos ille omnes nominat. Nominare etiam plures poterat: ac debebat, in primis Baronii Annales ad an. 1104, 1105, 1107, 1108, 1111, 1116, Pagina ad an. 1125 a quo num. 14 dicitur pietate et doctrina clarissimus, Fleury ad an. 1079, « qui doctum monachum » cum vocat: eos vero qui scriptores ecclesiasticos recensuerunt proferre poterat, præter eos quos nominavit, plurimos alios, Possesivium App., tom. I, p. 235, Caveum, Oudinum, Combessium quoque om. I, Bibl. Conc. Quis vero de Brunone hoc nostro luculentius cgerat, aut Benedictinorum Annalium conditoribus Mabillonio et Martene « tom. V et VI, etc. »; aut Solerio Holandiano ad d. 18 Jul. Ut omnittam monasticæ Historiæ et Benedictinæ scriptores alios Gabrielæ Bucelinum, Arnoldum Wion, etc. Nam quod Jo. Baptistam comitem Mazzucchellum ignoraverit, accuratum plane scriptorem, quique de Brunone ejusque scriptis diligentissime disseruit vol. II, part. IV, pag. 227, » tempori hujus recentiori, non negligentia ejus alicui ascripti debet.

Ne tamen de Brunone nihil omnino dicam; proferre hic placet quæ brevissime de eo Mabillonius in summam veluti redegit ad an. 1079: « In Liguria, inquit, Provinciæ villa Soleria natus est Andrea et Villa parentibus. In S. Perpetui monasterio diocesis Astensis educatus, dein studiorum causa Bononiæ se contulit, postea Senas, ubi inter canonicos ab episcopo et canonicis majoris ecclesiæ cooptatus est. Inde Romam profectus a Petro Igneo episcopo Albanensi acceptus hospitio, cum Romana illa synodus haberetur, contra Berengarium una cum Alberico disputavit: paulo post a Gregorio VII factus episcopus Signiensis, ac demum, abdicato episcopatu, monachus Casinensis. » Hæc Mabillonius ex anonymo Vitæ scriptore, cui fidem haberi magis quam Petro Diacono censuit; quod item Solerius statuit, contra quam placuit Philippo Malabaulæ. Atque illa omnia ad annum quem dixi 1079, recensuit. Nam revocatum e monasterio Brunonem a Paschali II, legatum apostolicæ sedis missum in Gallias; creditas eidem legationes alias, et cum Signiensem Ecclesiam iterum regeret, obiisse, iidem Annalium Benedictinorum auctores postea narrant, mortuum autem volunt non ann. 1125, ut Ughellus asseruerat Angelus de Nucc, Pagius alique, sed biennio ante, ex aug-

nymo Vitæ scriptore; cum quo idem sentiunt Sole-
rius, Dupinius, illustriss. Mansi ad an. Baron.
1125. Fuisse Brunonem in cardinalium collegium
cooptatum, sunt qui affirmarunt, idoneo tamen teste
non prolato. Proferam ego quod in Collectione
Martene Veter. mon., tom. I, col. 556 in veteri
charta legitur; ubi scilicet nomina hæc subscripta
inveniuntur Dobertus Pisanus, Joannes Portuensis,
Bruno Signensis cardinalis. Si charta huic
fides adhiberi tuto posse censeatur (quidni vero fiat?)
cæteris Brunonis nostri laudibus atque ornamentis,
hoc quoque adjungatur.

Quanam ea hominis censeada sunt ornamenta
maxima atque amplissima; primum quæ ex ejus pie
sanctæque factis oriuntur (de his vero Brunonis
modo diximus), deinde quæ ex doctrinæ monumen-
tis conficiuntur, ad Ecclesiæ præsidium et Christia-
norum utilitatem elaboratis. De his nunc Brunonis
nostri dicemus. Quanam, cum ejusdem scripta
diligenter recensuerint et laudaverint etiam multi,
Petrus Diaconus, et anonymus Vitæ scriptor, D.
Aloysius Squadronus, Maurus Marchesius atque in
primis illustriss. Mazzuchellus; ne actum agam,
omissis cæteris, in commentario hoc nostro duntaxat
immorabor. Atque eum quidem, præter Romani
collegii bibliothecam ex qua proferimus, existare in
Taurinensi regia, antea narravimus. Est etiam in
regia Parisiensis cod. 2510, teste cl. Mazzuchello,
qui nominat inter ejus monumenta « Expositionem
in IV Evangelia. » In Parisiensi bibliotheca S. Victo-
ris, præter commentarios Brunonis, alios asser-
vari perhibet Jacobus le Long, hunc « in IV Evan-
gelia. » Et quoniam ex hoc commentario sermones
excepti sunt sive homiliæ Brunonis, dicemus de his
quoque, in codice nimirum archivi basilicæ S. Petri
inventos esse a Montfauconio, et hoc nominari in
Biblioth. biblioth. pag. 156, eorum quoque non-
nullos in bibliotheca Parisiensis reges pag. 748,
et in Ambrosiana pag. 511, recenset etiam Brunonis
« homilias in Evangelia totius anni » inter
codices bibliothecæ Casinensis ibid., pag. 218
in codice sæculi XI atque etiam pag. 223, in
aliud ejusdem bibliothecæ, cujus ætatem non ascribit.

De commentarii hujus præstantia atque utilitate
si magnificentius aliquid dicam, vereor ne rerum
venalium insitiores imitari videar, qui merces suas
ut dividant, magnificentissimis verbis solent ornare
atque extollere. Habeo tamen quem mihi vadem
arsciscam, et commentarii hujus præstantiæ lucu-
lentissimum testem nominem, rerum harum peritissimum
æstimatorem, Lucensem olim archiepiscopum
illustriss. Mansi; ad biblioth. ined. æv. Fabric.,
tom. I, pag. 288, de Taurinensi cod. quem diximus,
et Brunonis commentario loquens: « Clarissimus,
inquit, Josephus Pasinus bibliothecæ illius moderato-
r dudum per litteras mihi significavit, de opere
illo edendo consilium agitare: quod ut præstet vir
doctissimus, communi omnium eruditorum prece
rogo atque obtestor. » Incesseret credo lætissimis om-
nibus vir doctus, si quod summis votis expetiverat
consecutum se et perfectum esse videre potuisset.
Et perfectio non debet ab erudito et Christiano homi-
nè non magnopere probari, veterum Patrum
scripta, quibus divini præsertim libri explicantur,
iique (quod A. noster facit) hominum mores ad
omnem sanctitatem informantur, non afferri foras,
et tradi Christianorum manibus, quibus et illi proficiant,
et traditionis ampliora extent testimonia,
in libris maxime episcoporum. Hi enim non fidem
duntaxat snam, sed Ecclesiæ cui præsident testi-
monium perhibent; ex singularibus vero Ecclesiis
conflatur illa, quæ est catholica Ecclesiæ atque
universalis traditio; qua fidei nostræ, præter verbum
scriptum, altera depositi pars continetur.

His tamen ommissis, sunt huic commentario laudes
propriæ et suæ. Multos esse commentarios a vete-

ribus in Evangelia conscriptos, quorum indicem le
Long aliique confecerat, nemo ignorat; non vereor
tamen affirmare, inter excellentiores et præstantio-
res locum huic nostro deberi. Tanta est in summa
brevitate magna sententiarum et rerum comprehen-
sio, cum eruditione non vulgarè conjuncta; eaque
omnia ad mores instituendos, et omnem vitæ san-
ctitatem edocendam adhibita; ut summam Christianæ
doctrinæ peritissime confectam hoc commentario
habere se unusquisque lætari possit. Nec vero novis
sive interpretationibus efferendis, sive sententiis
evidendis scriptor hic allaborat, sed antiquiorum
Patrum floribus veluti decerpendis, probatissimis
scilicet explicationibus, institutionibus, documentis;
effatis, ut nihil aliud voluisse videatur, quam qui
commentarium suum legeret, quæ in aliis omnibus
utilia et præclara inveniuntur, ea haberet in suo.
Ita quæ ab aliis adnotata egregie fuerant huc ipse
transfert; uberius dicta contrahit ipse, aut si obscu-
rius aliquanto et breviter allata, ea diducit atque
exornat: Si qua occurrunt Evangeliorum difficultia
loca, non modo non præterit, sed perspicue solideque
explanat; concordiam inter evangelistas ubique
constituit; ordinem rerum narratarum sive ab ipsis
servatum sive neglectum observat; Hebræa inter-
pretatur, divinatorum aliorum librorum loca, his quæ
in manibus habet, comparat, atque exponit: denique
nihil eorum quæ in docto et erudito interprete
postulantur, in eo desiderabis. Animadvertam tan-
tummodo, cum sæpissime Veteris et Novi Testamenti
loca allegat, etsi constat eum Vulgatæ perpetuo
adhærere, commutare tamen voculas quandoque
nonnullas, vel quod memoris suæ nimium confideret,
vel quod sensa afferre contentus, verba neglexerit.
Id in Patribus aliis esse frequentissimum, qui in illis
tractandis sunt aliquantum versati, plane norunt.
Nam quod cl. Ansaldo aliud statuit, vultque esse
codicum diversorum ipsas lectiones; nescio an toto
illo libro suo De authent. sacr. Script. apud ss.
PP. lectionibus. effecerit, persuaseritque viris do-
ctis.

Est etiam ex hoc commentario eximius quidam
et præcipuus fructus; ut evellatur penitus ex ho-
minum animis illa opinio, quæ a multis ætatibus
altius insiderat; fuisse Eusebium quemdam Emise-
num, laudabilem Ecclesiæ doctorem, et catholicum
episcopum; cui homiliæ multæ, quæ in explicandis
Evangelii locis versantur, debeantur: ita ut duos
facere oporteat Eusebios Emisenos, eosque episcopos;
et præter Arianum improbum et perditum hominem,
Catholicum alium, probum, doctum, pietatis virtu-
tumque omnium præclarum institutorem. Cum iste
Catholicus diu quæsitus esset, neque in tota anti-
quitate inventus; existitit nescio quis repente in
scenam veluti inductus Eusebius Gallicanus; quem
hominem nemo vidit unquam, nemo audiendo novit,
nec cujus aut quis raset, fuit ullus qui demonstra-
ret. Et tamen in bibliothecam PP. quæ edita Lugdunè
est, tomo VI irreperere fabulosus homo potuit. Ma-
gnæ quidem gratiæ habendæ Mauro marchesio,
viro erudito et Casinensi monacho, qui cum in
Casinensis bibliothecæ codd. homilias illas invenis-
set, ascripto Brunonis nostri nomine, fabulam totam
detegere visus est, eliminandumque decrevit et Pa-
trum catholicorum choro Eusebium utrumque,
Emisenum et Gallicanum. Confecta tamen hactenus
res dici non poterat. Quoties enim codex unus vel
alter titulo suo fallit? Et domestici etiam testes
recipi facile ab hominibus, licet æquis prudentibus-
que, non solent. Additur: In homiliis ipsis aliquid
quandoque occurrere, quod suspicionem aliquam
injicere de illis poterat; utrum post auctorem suum
consarcinator aliquis manum illis intulisset. Nam
et in alia excurrunt quæ ad illius diei evangelicam
lectionem nullo modo pertinent; et quæ in textu
evangelistæ sequuntur, nec in ecclesia eo die lecta
fuerant, subjiciuntur. Nunc plane res perspecta

atque cognita haberi debet, quando, unde ortum homiliae habuerint diserit apparet, easque praeter Casinenses codices, asserunt Brunoni quotquot exstant horum commentariorum codd. mss. insignes et probati; Parisienses, Taurinensis, Romanus.

Atque id quod de homiliis dixi ex commentario hoc desumptis non ita plane intelligi volo, quasi commentariis nihil plus habeat, quam quod homiliis illis continetur. Si ita esset, non tamen in illo edendo labor atque opera improbari omnino posset. Nam rem, ut dixi, de auctore homiliarum satis luculenter manifesto argumento confirmaret; et contextus commentarii totus, isque ordine Evangelii confectus, majorem quamdam lucem et legentibus sacros libros utilitatem afferret: cum homiliae divisum et perturbatum, pro dierum scilicet ratione quibus in ecclesia legitur, repraesentent: Verum qui hanc in animum opinionem induceret, unum idemque opus quod commentarii nomine nunc vulgatur, antea homiliarum titulo oditum esse, ne is egregie falleretur. Est quidem commentarii pars non exigua in homiliis constata atque transfusa, prout pars Evangelii illa legi in ecclesiis consuevit. Sed praeterquam quod nonnulla in commentario desunt, quae vel convenientiae ejusdem causa, vel ut audientium c plebe ingenio serviat, adduntur in homiliis; abundat ille sane quam plurimis, id est explanationibus Evangeliorum, quae in ecclesiasticis lectionibus locum nullum invenerunt. Sed nihil necesse est id persequi pluribus; quando commentarii unaqueque pars, quae est in homiliis translata, ut lector admoneatur, adnotata est; et sine hac adnotatione multae inveniantur Commentario vero jam ab auctore conscripto perfectoque, indidem homiliae suas auctorem decerpisse, idem ipse est testis: qui in homilia « Dominicae I post Epiphaniae, » ad illud: « Et tertia die nuptiae factae sunt in Cana Galilaeae, » cum priora verba exponere vellet: « Die tertia, inquit, evangelista factas fuisse narrat: quod qualiter ad litteram intelligendum sit, in illo commentario exposuimus, de quo ista assumpta sunt. »

Non autem id primum ab auctore factum, neque hoc novum esse, ut qui sermones haberent ad populum, ex aliis ipsorum operibus istos mutuarentur, facile sibi persuadebunt, qui animadvertant, in Augustino aliisque Patribus multas homiliarum partes, iisdem sententiis, verbis etiam constare ipsis, quae in aliis elaboratissimis eorum operibus inveniuntur: quod quidem illos fecisse putandum est, vel ut labori non utique necessario parcerent, vel quod illa commodius nunc quam factus fuerat, dici posse diligerent; vel id fiebat harum homiliarum et sermonum frequentia, qua ad meditandum cogitandumque tempus nullum suppetebat. De frequentia hac concionum, quoniam fuse disseruere alii, praesertim Bernardinus Ferrarius De rit. sacr. concion. c. 48, et auctor Originum ecclesiasticarum vir heterodoxus, sed sane pereruditus tom. VI, lib. XIV, cap. 4, § 6, 7, etc., non est a me hoc loco agendum. Erat quidem antiquioribus temporibus minus id necessarium, quando commentarios ipsos in libros divinos et Tractatus (unde sermonibus Tractatum nomen, et Tractatorum illos habentibus) praelegabant populo, vel memoriter scriptores pronuntiabant: nam utroque modo rem peractam, si quos modo laudavi viri eruditi docuerunt. Posterioribus tamen aetatibus id fieri oportuit, ut, ex confectis jam commentariis, et fortasse sepositis ad hujusmodi negotium, homiliae suas episcopi describerent, vigilatosque labores ad ex temporalem operam perficiendam adhiberent. Quod si non tales essent qui suis uti possent, alia doctorum sive minus occupatorum hominum sibi in subsidium advocabant. Hinc Gennadii illud in lib. De illustr. eccl. scriptor. c. 57 de Cyrillo: « Cyrillus Alexandrinae ecclesiae episcopus homiliae composuit plurimas, quae ad

A declamandum a Graecis episcopis memoriae commendantur: » et Salviani quoque commemorant cap. 67, homiliae episcopis factas multas: » quod etiam Honorius in lib. De luminarib. Eccles., cap. 67, iisdem ferme verbis habet. De oratione quadam ab Isidoro Pelusiota scripta, pronuntiata vero a Dorotheo, constat ex illius lib. VII, epist. 382. Idem de Ennodio Sirmondus observavit; scripsisse eum scilicet quod Honoratus Novariae episcopus diceret; atque aliud composuisse, et Stephano vicario dedisse coram Maximo episcopo pronuntiandum; unde harum scripturarum tituli illi: « Dicitio missa Honorato episcopo Novariensi in dedicatione basilicae apostolorum; dicitio data Stephano V. S. vicario dicenda Maximo episcopo. » Cum viri docti, quorum opera uti liceret, non ubique aut omni tempore praesto essent, ad vulgata antiquiorum opera confugiendum fuit; quae saepius interpolabant, pannis veluti assutis ex variorum scriptorum libris, aut etiam de suo aliquid intermiscerent; quae saepe ex bonis deteriora facta, partes male compactae, inaequali stylo, nec satis aptis sententiis. Hinc exstitit sermonum infinita illa seges (colluviem pene dixeram), quae nullis veteris auctoris stylo redolent, et tamen multa habet ex antiquorum effatis atque sententiis; unde ampla sane materies data est recentioribus criticis, cui potissimum sermo aliquis ascribi debeat, conquirendi, et in auctoribus inveniendis mira facta dissentio et digladiatio. Satis est Augustinianorum sermonum Appendicem quam vocant, in manus sumere, ut hoc quod dico, abunde constet. Commodius profecto sibi, et veterum etiam operibus consulere, qui ex uno auctore aliquo decerpere voluerunt, quod diceret: unde illi Ambrosiani sermones; qui, si Maurino editori auscultemus, ab Ambrosio nunquam sunt habiti; et ex Ambrosii tamen operibus compacti omnes: aliorum quoque alii qui simili pacto tessellatum opus quoddam exhibent antiquioris scriptoris, quem nec ad populum dixisse unquam, nec si diceret, hac rerum sive verborum consarcinatione dicturum aestimare facile possumus. Quaesitum est huic incommodo paratumque remedium, inventis compositisque quae dicuntur Homiliariis; quibus nimirum praeterlatis antiquorum sermones, per dies anni festos et sollemnes distributi continentur. Habemus nunc Pauli Diaconi nomine vulgatissimum notissimumque Homiliarium cum praefixa Pauli epistola, ex qua constat, Caroli M. jussu perfectum opus illud, sive ut ego censeo, instauratum ac renovatum. Nam antiquus Paulo exstitisse Homiliarium, ex codicibus Paulo antiquioribus omnino constat, quorum unum in bibliotheca Casinensi vidit recensitumque in bibliotheca bibliothecarum Montfauconius: nec dubitandum est alios alicubi esse codices qui illud repraesentent. Profecto eorum unum eumque praeterlatis ego quidem vidi, et pro lubito inspiciendum tractandumque apud me habui (quae ejus est humanitas et in litterarum studiosos homines indulgentia et largitas) ex eminentissimi card. Fran. Isci Xaverii de Zelada opulentissima selectissimaque bibliotheca. Antiquioris ejus aetatis certissimum indicium est, quod anni circulus, non ut in illo Pauli et recentioribus ecclesiasticis libris, initium capit a Dominica I Adventus, sed ab ipso die J. C. natali, quem admodum in Gelasiano Sacramentario et antiquioribus libris alii factum videmus. Hujus tamen eadem labes est, quae Homiliarii Pauli; ut Patrum nomine illorum homiliae inscribat, quae eorum non sunt, et in Patrum Appendicibus ab eruditum criticis rejectae leguntur. Hoc vero ex illo et ex Pauli Homiliario adjuncti capimus, ad ea quae dicta sunt confirmanda, quod ex commentariis ipsis Patrum, ex epistolis quoque illorum sermones excerptos fuisse videmus; ut esset, quod unoquoque solenni die vel ab episcopis pronuntiaretur, vel ad populum praeregeretur. Redimus

ad Brunonem nostrum; dicimusque nemini mirum accidere debere; ex commentariis istum suis descripsisse hominibus, verborum sepius nullo immutato; ut utroque modo operis magna pars, et homiliarum et commentarii nomine exhiberi potuerit, et exhibitum a me sit.

Atque hactenus quidem de commentarii nostri præstantia dicere pluribus verbis oportuit, ut quale illud esset, omnibus constaret. Nec tamen sum omnia exsecutus. Nam erunt profecto qui detrahendum illi putent, quod magnus in eos sit allegoricarum et mysticarum interpretationum et explicationum numerus; ad immortalæ vitam quæ futura est, a Christianorum Ecclesiam, et veterem Judaici populi Synagogam; ad Ecclesiarum rectores episcopos; vitia vero damanda, virtutes castosque mores laudandos, plerumque vel omnia pene referantur, ut in his veluti ancoræ habitent, in litterali quem vocant sensu explicando vix hospitari videatur. Sed primo quidem, ut dixi, litteralæ sensum hujusmodi, quanto non ita planus apertusque est, ut intelligi ab auditoribus nemine docente non possit, Bruno et quidem luculenter exponit. Deinde explicationes alias illas quæ in mente a Spiritu sancto nequaquam videntur, sed ab auctoribus illis de suo veluti pennæ de promptu, qui damandas et rejiciendas putant, considerasse oportet, qui improbent, et quos sibi auctores condemnandos, repellendosque sumant. Sunt enim explicationes eadem in Patrum scriptis frequentissimæ; ut si demptas eas ex eorum scriptis velis, peritura hujusmodi sint opera ferme tota. Neque ego Gregorium, aut Bedam dico duntaxat; quos notum est istis plurimum delectari; aut ex antiquioribus Origenem, quem scimus de allegoricarum nimia frequentia, neglecto litterali sensu, crimen sustinuisse; sed omnium sententia et vocibus probatissimas laudatissimasque antiquos PP. Hilariam, Ambrosium, Hieronymum, Chrysostomum, Augustinum. Quam sæpe has in commentariis divinarum librorum consecentur, crelo ego, ex adjectis a me notulis aliquibus facile cuicunque constabit. Sed quæ causa cur ita fecerint, explicanda a me est, quod nesciam, an ab ullo sit perspicue et graviter explicata. Ac prima quidem, eaque facilis cogitatur; ut austeriora, quæ videntur delicatis hominibus, et evangelicæ doctrinæ insuetis præcepta morum, sapore veluti quodam non illiberali condicent; nutrices imitati, de quibus vetus poeta ille non male animadvertit, cum amarum aliquid propinat infantibus, melle solere vasis oras illinere, ut hæc quasi fraude decepti, quod nolent sorbeant non invitati. Sed est deinde penitior causa alia, ex veteribus Christianorum institutis, ex quibus omnino arbitror, istam tantam allegoricarum et mysticarum explicationum copiam in Patrum scripta permonasse. Erat enim a primis usque temporibus tantus in divinos libros Christianorum amor atque studium; quod, ut a profanis ethnicorum præsertim scriptis illos arceret, studiose fovebatur ab antiquis doctoribus ut illos ferme unos legere, solos audire atque ediscere Christiani homines velent, ceteros ferme rejicerent et aspernarentur. Atque hinc scholæ ad quas erudiendi juvenes mittebantur, nihil aliud quam divinos libros resonabant, et divinarum librorum explicationem. Quod de veteri illa et celebri Alexandrinorum schola Eusebius testatur lib. v, H. E., cap. 10, scribens: « Per idem tempus fidelium scholæ præerat vir doctrinæ causa celeberrimus, nomine Pantænus; quippe jam inde a præcis temporibus sacrarum litterarum schola in ea civitate fuerat instituta: quæ quidem nostra adhuc ætate perseverat, et ab hominibus tum eloquentia, tum divinarum litterarum studio instructissimis obtineri dicitur. » Antiquissimarum scholarum illarum et magistrorum hujusmodi vestigia sunt, quæ inferioribus ætatibus munera in Ecclesia Cæna a Codino Cæropalata recensentur « Quinar. I, doctor P'sallerii, doctor Evangelii; doctor Apostoli. » Neque

A alias etiam fuisse Romæ scholas in patriarchio Lateranensi constitutas, ex Anastasio in rebus gestis pontificum narrandis, colligere facile possumus. Quod si illa quæ Cpi officia perliberi diximus, non de scholis interpretari velis, sed cum Gretzero de orationibus ad populum habitis, et officii quod hic « concionatoris » vocat; per me licet. Nam id ego volebam. Si nihil in scholis Christiani homines aliud docebantur, quam sacras divinasque litteras; neque aliud in ecclesiis quoque, et sacris eorum conventibus ab Episcopis sive aliis e clero dicentibus audiri debuisse. « Hinc præpicias, scribit ad Codini illum locum Vir doctus Jacobus Goar, cur sanctorum Patrum quædam homilia in Evangelia, alia in Psalmos, in Apostolum nonnulla. » Adde alia in Genesim, in Pentateuchum totum, in propheticos libros, quales nunc quoque exstant in Basili, Chrysostomi, Nysseni, Augustini libris homiliæ et tractatus. Nam, ut superius innuimus, et diserte scribit Augustinus B epist. 221, « tractatus populares suos appellans: quos, ait, Græci homilia vocant. » Cum ergo id multis ætatibus tulerit Christianorum orationum disciplina, ut sermones illorum et homilia sive tractatus in explicatione ferme omnes sacrarum librorum versarentur, et eorum opificibus cæterisque de vulgi sæce hominibus dicendum esset; quid, rogo, ut illi dicentibus sibi attenderent, ut fructum aliquem caperent, nec tædio affecti loquentur desererent, faciendum fuerat nisi ad istas veluti paræneses delabi quas nemo non intelligeret; atque hæc veluti diverticula querere ad mores informandos, ad vitia vituperanda, virtutumque amorem quod maxime volebant, instillandum opportunissima, allegoricarum et mysticarum interpretationum? Somniculos profecto auditoribus suis usi illi essent, si dies illos quibus conditam esse mundum Moyses docet, aut Isaiam, aut quemlibet ex prophetis interpretantes, rem ad vivum reserant, ut commentatores nunc eruditi faciunt; quorum etiam multos, ne libri eorum negligantur, eadem illa interniscere et illigare frequenter videmus. Egrezie Nyssenus inquit, Hexæmeris respondens, qui sublimitate quædam quod præterisset, Basilium fratrem culpabant; « Hi mihi non videntur, ait, propositum Patris nostri doctrinæ finem intueri, qui in frequentissima ecclesia, populum frequentissimum alloquens, pro audientiam intelligentia sermonem moderabatur. In tanta enim multitudine, licet essent nonnulli qui altiores etiam disputationes intelligerent, plurimi tamen doctrinæ subtilitatem non capiebant, utpote homines imperiti, atque opifices, et negotiis vilibus occupati, et mulieres in ejusmodi disciplinis minime exercitæ, et puerorum turba, ætateque protecti senes; qui omnes oratione facili instituendi recreandique erant. Quamquam fatendum est illud quoque, non rudiorum duntaxat hominum gratia, sed eruditorum quoque, et plane doctorum atque ingeniosorum hominum id esse factitatum; quibus ista, si iudicio et subtilitate quadam non ineleganti flant, displicere non solent; imo multum etiam vehementerque probari. Cum enim quod ingenii opus est maximum, id valde delectet, res quæ dissitæ inter se videntur planeque aliæ ab aliis remotæ, ad moveri propius, et cognitionem quam intercedere inter eas non videamus, doceri et demonstrari; hoc prorsus in mysticis illis et allegoricis interpretationibus, id est rerum plane diversarum et longe positarum, ad sacrarum litterarum loca aptandis accomodandisque, evenit. Atque homines ingeniosos hujusmodi et doctos, qui istis delectarentur, attingere Bruno videri potest in commentario suo ad Joannem, num. 5, id est in homilia Dominica post Epiphaniam, ubi explicans evangelicam illud de aqua in vinum commutata, atque hoc oblati architriclino qui omnium optimum judicavit, et architriclinum intellectum allegorice explicavit, subdit: Huic Ecclesiæ ministri sanctarum Scripturarum vinum quotidie offerunt; quod ille bibens,

quamvis nesciat unde sit, tamen admiratur et laudat. Quando enim hic in ecclesiis recitantur, nulli alii dant saporem, nisi his qui ea intelligunt. Merito igitur hoc vinum archibitricino ferre Dominus iussit, quatenus et nos majora intelligentibus demus vinum, non intelligentibus vero aquam offeramus. Qui enim bene intelligunt litteram venerantur et spiritum. . . qui vero minoris intelligentiæ sunt aquam bibant, et Scripturarum planissima audiant. Ingeniosos ergo et eruditos homines appellat hoc loco Bruno, cum *majora intelligentes* describit, seu potius qui divinarum rerum contemplationi assueti, et rerum spiritus periti, mystica ista in deliciis habeant, cæteros vero, et si ingeniosos et doctos, non item; de quibus postremis Apostolus quoque ait : « Carnalis homo non percipit ea quæ Spiritus sunt. » Ex his ergo colligitur non nisi injuria posse auct. nostrum de multitudine et frequentia allegoricarum et mysticarum interpretationem culpari.

Restat ut de editione loquar Commentarii nimirum hujus. Nam de auctoris nostri operum aliorum editione, neque ad nos disserere pertinet; et occupata sunt quæ dici possent a viris doctis, præsertim a cl. Mazzucchello omnia : nisi unum fortasse quod præterisse illos videtur; de homiliis lvi diversis a nostris, quæ tamen primæ Eusebii Emiseni nomine vulgatæ sunt; Parisiis scilicet an. 1547, per Nicolaum Divitem opera Jo. Gagnæi theologi; in qua editione lectorem bibliopola alloquitur : « Ne tibi fucum fieri putes, » etc.; et ad extremum : « Tu interim, optime lector, hocce præclaro D. Joan. Gagnæi dono fruire, et illi bene precare; » epistolæ vero huic subjicitur quod de Eusebio Emiseno Trithemius habet. Hæc de editione ista adnotavi; quod cum eam non vidisset, qui omnia quasi se vidisse gloriatur, Casimirus Oudinus, vir apostata, permiscuit plurima, et castigare voluit nonnulla quæ ipsa erant erroris omnis expertia; cum interea multa ipse reprehendenda scriberet; atque illud præsertim tom. I, col. 394. Joannem Gagnæum an. 1575 nomine Eusebii Emiseni evulgasse has homilias, nec earum priorem editionem ullam agnovisse. Etenim qui fieri potuit ut ignoraret, quam ipse triginta ferme ante annos cura et diligentia sua faciendam curaverat? Adeo prudentem esse oportet et cautum circumspicientemque omnia, qui virum quemvis doctum reprehendere et damnare aggrediatur.

Ut nunc de editione Comment. hoc nostri dicam ;

A si illum ex codice quem superior indicavi, fide quam par est summa diligentiaque descripsissem, si ita descriptum emissem in lucem, atque ætatem codicis duntaxat, et locum quo servaretur, ut feci adnotassem; nihilque addidissem aliud; quid erat in quo aut reprehendus viderer, aut quod exigi a me præterea jure posset, videretur? Hoc enim video, nec quidquam aliud fecisse summos viros qui in isto studiorum genere magna cum eruditorum laude versati sunt, atque adhuc versantur. Dicam tamen quod sentio. Etsi operæ et labori meo hac ratione parcere, mihi tamen nunquam plane satisfecissem, aut satis consultum auctoris famæ aut lectoris utilitati putassem, in eo scriptore scilicet, qui illas, quas dixi explicationes, sæpe persequitur, atque aliquas quandoque affert, auribus plerumque hominum novas et insuetas; ut a recta linea discedere, et ingenio suo nimium indulgere facile existimaretur : quod est longe secus. Nullam enim ferme illarum explicationum auctor depromit, quam non ex antiquiorum arcubus in quibus velut reconditæ habebantur mutuo accepit; et non illud maluerit, celebriorum veterum commentariorum vestigiis ac quasi orbitæ semper insistere. Ergo hunc mihi sumpsit laborem, et fontes, unde eas hauscrit, aperirem, veteriorum interpretum similia loca describerem, aut saltem indicarem : quod quidem et in laudem eedere potest Brunonis; nihil ferme attulisse ad Evangeliorum explicationem, quod ex myrotheicis probatissimorum Patrum desumptum non sit; et studioso etiam lectori utilitatem simul et delectationem afferre; in uno scriptore multorum cogitata et vigilata antiquiorum studia recognoscere atque obtinere. Quanti id steterit, malo in aliorum judicio ponere, quam narrando explicare. Reliquum est ut si quid a me non inopportune adnotatum lector cognoverit; si hisce in studiis præclarissimis sanctissimisque commodi aliquid perceperit; si dedique in Commentario hoc elendo, non inutiliter operam et infructuosam positam judicaverit, et evangelicorum Librorum explicationem, ad fovendam pietatem, et ad Christianam disciplinam cognoscendam servandamque non nihil esse profectum; gratiæ habeantur optime merito cardinali Francisco Xaverio de Zelada, per quem effectum est ut et liber hic diutius in tenebris et bibliothecæ hujus Athenæi forulis ne lateret, et elegantissimis formis, nulla sumptuum exceptione facti, excuderetur.

APPENDIX.

Prodiit in litterario folio Florentino, inscripto *Annali Ecclesiastici*, sub die 20 mensis Maii, an. proxime elapso, censura quædam, comiter tamen blandèque scripta circa gratiam et liberum arbitrium, de quibus egi in tertio prolegomeno Opp. S. Brunonis Astensis, quorum primum volumen eodem anno in lucem emiseram. Quod necum auctores multa usi sicut urbanitate, editionemque meam commendarint, eorum dilectioni referam, qui adhuc meminerint quotannis in informanda ad pietatem et litteras Florentina juventute operam impenderim, nonnullaque opuscula de rebus theologicis ipsis accepta publicaverim. Hujusmodi ergo animi benevolentis significationem cum plurimi faciam, risque gratias quamplurimas agam, eos rogo ut libenter complectantur animadversiones aliquas super dubia et objecta mihi proposita, quas ut exararem, non contentionis astus, sed veritatis amor me adduxit.

Primo igitur loco exoptant censores mei ut cum

D pag. xxxv (col. 58), definiere liberum arbitrium post Adæ peccatum : *facultatem indifferentiæ activæ quæ in quamcunque partem velit, se convertere possit; potius dixissem : facultatem esse ad opposita.*

Resp. 1. Facultatem, seu indifferentiam ad opposita, juxta aliquos, ut Bartholonæum Camerarium, non esse necessariam ad liberum arbitrium constituendum, sed satis constituti homines liberos a libertate, quia in electione sanarum actionum gaudent. Placuit etiam aliis theologis definire liberum arbitrium : *activam facultatem ad opposita sui ipsius ex judicio rationis determinativam; quæ verba in meam recidunt definitionem : Vid. dissert. Ludov. Habert pag. 21 De grat. et lib. arbitr. Definitum fuit etiam liberum arbitrium : potentia ad agendum ex cognitione intellectus. Vid. tom. II Complex. Augustinian. lib. III, cap. 5, pag. 497.*

Resp. 2. Definitionem meam cæteris præfati, quod apertius Ecclesiæ doctrinæ consentanea mihi visa est. Innititur enim canon. 5 et 6. sess. VI concilii

Tridentini, qui s.c. habentur : « Si quis liberum hominis arbitrium post Adæ peccatum amissum et extinctum esse dixerit, aut rem esse de solo titulo, imo titulum sine re, signum denique a Satana inventum in Ecclesiam; anathema sit. » Alter : « Si quis dixerit non esse in potestate hominis vias suas malas facere, sed mala opera; ita ut bona Deum operari, non permissive solum, sed per se adeo ut sit proprium ejus opus, non minus proditio Judæ, quam vocatio Pauli; anathema sit. » Cum igitur dixerim liberum arbitrium esse facultatem *indifferentiæ activæ*, Lutheravorum errori occurrere volui, docentium hominis arbitrium, post Adæ peccatum, omni actione propria destitutum, mereque passive se haberi. Quod autem addiderim : *in quacunque parte velit, se convertere possit*, eorumdem hæreticorum blasphemiam refellendam duxi, qui Deum peccati auctorem faciunt; cumque homini libertatem adimant, merendi et demerendi ei facultatem infirmantur. Est etiam contra propositum 27. Michaelis Baii, damnatum a Gregorio XIII : *Liberum arbitrium sine gratiæ Dei adjutorio non nisi ad peccandum valet*; et contra alias Quesnelli similes propositiones.

Ut autem in allegata S. Brunonis expositione in ps. lxxv, diverse posita, ut advertunt censores, pag. 426, ac ut legitur in dicto prolegomeno, confusio tollatur, legant *mala pro male*; est enim error typographicus.

Obijciunt 2, me pag. xxxvii (col. 61). Brunonis auctoritate abuti; cuius ei gratiæ sufficientis doctrinam tribuerim.

Resp. Censores meos non ignorare SS. Patrum loca obscuriora, aut parum satis expressa, per alia clara, apertioribusque verbis exposita, secundum ipsa fore intelligenda. Quare et si concedam S. Brunonem illo in Comment. super verba ps. cxviii : *Adjuva me, et salus ero*, nis illustrata : *Deus est, qui operatur in nobis et velle, et posse, et sine ejus adjutorio nihil facere possumus*, non satis mentem suam aperuisse, ut per ly posse gratiam sufficientem docuisse intelligamus, et per velle gratiam efficacem, respiciendo ad illud apostoli : *Deus est, qui operatur in nobis velle et perficere* (Philip. ii, 13); tamen cum idem S. doctor alibi clarius sufficientem gratiam admiserit, potui sane ejus mentem hæc de re cognoscere in loco superius laudato, qui sine contradictione de sufficienti gratia potest intelligi. Ipse enim in eod. Comment. ad ps. xxii et xliii, quamvis non expresse sufficientem gratiam nuncupet, ejus tamen effectum describit, qui est movere, et præparare voluntatem ad bonum; sicut de gratia adjuvante et consequente agit in his aliisque locis. At, quæso, dicant censores cujus generis videtur ipsis gratia illa quam Commentator noster super ps. lxxvii sub allegorico nomine pluvie voluntariæ et non coactæ designavit, de qua dixit, *quod sponte datur, et sponte accipitur*, quamque Judæi suscipere noluerunt? Efficax gratia nequaquam fuit; cum ejus potenti auxilio conversi fuissent. Ergo gratia sufficientis dicenda est. *Hanc*, ait S. Bruno, *quia Judæi suscipere noluerunt, segregavit Deus hereditati suæ*

(7) Quod de Judæis vix hic indicavit S. Bruno, copiosius exposuit in Comment. super cap. xv. Joan. sub. num. 44 : « Venit, inquit, ad eos Christus locutus est eis, Scripturas aperuit, veritatem revelavit, signa multa, et inaudita miracula fecit. Et tamen credere noluerunt. Nulla igitur eis est excusatio, » etc.

(8) « Cum enim duo quædam sint velle, et posse; unde nec qui vult continuo potest, nec qui potest continuo vult, quia sicut volumus, aliquando non possumus; sic etiam possumus aliquando quod non volumus; satis e volitis ipsis etiam vocabulis resonat, quod ab eo est velle voluntas, et ab eo autem, quod est posse potestas nomen accepit. » Et post aliqua

(7). Præterea in Comment. ad ps. lxxix agnoscit a Deo magnum adjutorium præstari iis qui malis desiderii resistunt, et ne cadant majora promittit. Ergo parvum sensit adjutorium iis dari qui tentationibus non resistunt et male operantur.

Fateor equidem recentiores theologos de gratia sufficienti apertius locutos fuisse, et quid in verbo posse intelligendum sit explanasse. Audiant doctissimum Thomam Lemos in congreg. de Auxiliis satis celebrem, qui tom. IV Panopol., ii part., tract. 3, pag. 6, hæc habet. « Theologi illud sufficiens vocant auxilium, non per quod datur tantus influxus, quantum requiritur, ut actio sit, sed illud, quod dat sufficientiam, et possibilitatem, ut bene operetur, si velit; ut ex S. P. Augustino dictum est sæpe (8); quamvis ut de facto velit, aliud potentius requirat auxilium. Non est igitur de ratione auxilii sufficientis, ut per ipsum detur tantus influxus, quantum requiritur, ut actio fiat; quia hoc auxilium est gratiæ efficacis. » Audiant etiam clariss. cardinalem Laurentium Lauria, qui opuscul. iii De gratiis actualibus disserens, et admissa a theologis actualis gratiæ distinctione, hæc docet. « Cum Deus ex sua benignitate prævenit aliquem, sive infidelem excitando, illuminando, inspirando, ut veniat ad fidem; sive fidelem lapsum, ut veniat ad penitentiam, seu fidelem justum, ut faciat opera præcepti, aut consilii; unum est ipsa passiva excitatio, illuminatio, et inspiratio, quas Deus solus causat in nobis sine nobis, quæ recipiuntur in intellectu et voluntate, et isti effectus semper a Deo solo efficiuntur, et sic semper gratia excitans, quoad effectus illuminandi et excitandi est efficax; alterum vero, quod observandum venit, est ipsum opus, de quo sit excitatio, seu illuminatio, seu inspiratio, ut in propositis exemplis, pro infideli, fides: pro baptizato peccatore, penitentia; pro fideli justo observantia præcepti, vel consilii. Ita appello opera principalia, quia ad hæc ordinantur excitationes. Hæc autem opera non semper ponuntur in esse ab excitatis. » His addo doctissimum Berti, qui hanc eandem doctrinam tradit in Vindiciis, dissert. xii, cap. 2, § 2, pag. 215, cap. 8, lib. xiv : « Est ergo, inquit, gratia sufficientis sensu Thomistico et nostro illa quæ dat posse et non velle. Et inferius. Fatemur per gratiam sufficientem dari nobis potestatem implendi divina mandata, eamque veram et propriam; sed non taliter validam et expeditam, ut ad ponendum actum non sit necessaria gratia efficacis. » Rursus lib. xvii, cap. 3, ait : « Augustinus agnoscit in hoc statu non solum adjutorium quo, sed etiam adjutorium sine quo, sive pure sufficientis. » Videant censores mei caput 3 De efficacia gratiæ et gratia sufficiente. Expostul. adversus judicium reverendissimi Languetii archiep. Senon. edit. Liburni an. 1756, pag. 59, etc.

Cum summopere cordi fuerit D. Augustino conciliare gratuitam gratiam Dei cum libero hominis arbitrio, et perscrutando hoc mysterium noverit non eodem modo agere Deum cum homine, sed aliquando, per externas motiones, alias per internos impulsus ad se convertere (9); comperit etiam admirabilem Dei sapientiam, qua humanam commiserans indir-

concludit S. doctor : « Quid igitur ultra quærimus, quandoquidem hanc dicimus potestatem, ubi voluntati adjacet potestas faciendi? Unde hoc quisque in potestate habere dicitur, quod si vult facit, si non vult non facit. » Lib. De Spirit. et lit., cap. 31. Item De gratia Christi, cap. 25 : « Non solum enim Deus posse nostrum donavit, et adjuvat, sed etiam velle, et operari operatur in nobis. »

(9) Super illa verba Joan. vi : *Nemo potest venire ad me, nisi qui misit me, traxerit eum*. Præmissis aliquibus, hæc ait S. Augustinus. Trahitur ergo miris modis, ut velit, ab illo, qui novit intus in ipsis hominum cordibus operari, non ut homines, quod fieri non potest, nolentes credant; sed ut vo-

mitatem, liberum gratuita gratiæ largitate adjuvat arbitrium. Admonet enim Deus per aulitum evangelicæ legis, per exempla fidelium, per portenta et alia exteriora dona, quæ plus vel minus vim habent movendi voluntatem ab interna vocatione, delectatione præcepti, et desiderio acquirendæ justitiæ; quæ gratiæ Dei agentis sunt opera. Quoties igitur externæ dantur susiones, atque ad eas per Dei adiutorium voluntas inclinatur, tunc sit in ea ad bonum dispositio; cui si major impulsus, et vis divina supervenerit, deliberate virtuti adhæret. Justitiæque consentit. Ita D. August. De spirit. et lit., cap. 54. Hanc autem doctrinam præ oculis habuisse videntur PP. Tridentini, qui ab huiusmodi divinis motionibus fieri in hominibus dispositionem ad justitiam cap. 6 De justificatione asseruerunt. et Disponuntur ad justitiam, dum excitati divina gratia, et adjuti fidem, ex auditu concipientes libere moventur in Deum credentes vera esse, quæ divinitus revelata, et promissa sunt. » Quid ergo repugnat si illam gratiam excitantem, sufficientem, vel parvam, aut invalidam, nondum scilicet ad suum plenum effectum perductam appellemus? De utraque disserit S. doctor lib. De grat. et lib. arbitrii., cap. 17, ubi in martyribus suscipiendam exhibet robustam, et magnam voluntatem bonam; cum ipsi pro Christo vitam dederint, qua charitate majorem nemo habere potest. Alterius autem charitatis parvæ, seu invalidæ voluntatis bonæ exemplum præbet in Petro: « Ipsam, ait, charitatem apostolus Petrus nondum habuit, quando timore ter Dominum negavit. Timor enim non est in charitate, sicut ait Joannes in epistola sua; sed *perfecta charitas foras mittit timorem*. Et tunc, quamvis parva et imperfecta, non deerat quando dicebat Domino: *Animam meam pro te ponam*; putabat enim posse quod se velle sentiebat. Et quis istam parvam dare coeperat, nisi ille qui præparat voluntatem, et cooperando perlicit quod operando incipit? Quoniam ipse, ut velimus operatur incipiens, qui volentibus cooperatur perficiens. » Impulsus igitur levem, gratiam scilicet parvam, agnovit in Petro Augustinus, cum dixit: *Animam meam pro te ponam*; impulsus tamen bonum, quo pro Domino vitam ponere asserebat; sed ut de facto poneret, magnam et robustam gratiam nondum habebat. Inconcussus ergo manet apud nos dogma de gratia sufficiente, eamque dicimus piam motionem, seu affectionem inspiratam hominibus, qua eis non quidem totius operis tribuitur executio, sed vera potestas, quamquam non adeo expedita, ut reapse prodeat in actum ultimum, quod non ex defectu gratiæ provenit, sed ex ipsâ humana voluntate obicem ipsi gratiæ opponente. *Non enim*, aiebat Ap. ostolus, *quod volo bonum hoc facio; sed quod nolo malum hoc ago* (Rom. vii, 19); rationemque reddit ex oppositione inferioris partis, seu prævæ concupiscentiæ. Ipsa præcepti notitia in justis illud adimplendi desiderium accendere debet, qui propriam agnoscentes infirmitatem, ex ejus consideratione ad implorandum omnipotentis Dei auxilium moventur (10). Quod si inertia, vel prava cupiditate victi Deum deprecari negligant, sibi metipsis imputent, si parvæ illi gratiæ resistendo, inutilem, et invalidam reddunt. Cæterum quæcunque gratia, sive parva, sive invalida (in sensu explicato) donetur, gratiam deiimus Christi, et gratiam quamvis minimam posse cuilibet resistere cupiditati. Fatemur etiam nullam gratiam, sive parvam sive magnam, ita pro-

lentes ex nolentibus fiant. Contr. duas Epist. Pelag. cap. 19.

(10) Cum autem ab illo illius adiutorium deprecamur, ad faciendam perficiendamque justitiam, quid aliud deprecamur quam ut aperiat quod latebat, et suavè fiat, quod non delectabat? Quia ex hoc illo esse deprecandum, cujus gratia didicimus; dum autem lateret; cum gratia dileximus, dum

ponere intellectui verum, voluntatiq; bonum, ut auferat indifferentem iudicii potestatem, et necessario assensum acripiat; et hoc contra secundam Jansenii propositionem ab Innocentio X damnatam: *In statu naturæ lapsæ interiori gratiæ nunquam resistitur*. Est etiam contra 2, 10, 11, 12, 13, proscriptas a Clemente XI Quiesnelli propositiones, quæ omnes nullam sub gratia homini libertatem esse affirmant, eique humanam voluntatem resistere posse negant.

Oppositio tertia ita se habet. *Si bene agendi potestas non naturalis homini foret, liberum arbitrium extinctum esset*.

Resp. Arbitror censores meos non esse locutos de potestate naturali hominis quoad bona supernaturalia; sed quoniam propositio ipsorum videtur ambigua; propterea velim quisque animadvertat Pelagii errorem fuisse, non esse liberum arbitrium, si Dei indigeat auxilio; quoniam in propria voluntate habet unusquisque, aut facere aliquid, aut non facere: victoriam nostram non esse ex Dei adiutorio, sed ex libero arbitrio. Liceat ergo mihi eis commemorare, quomodo S. doctor hæreticum ita delirantem incesserit: « Quid est, inquit, lib. i contra duas epist. Pelag., cap. 2, quod iste libero arbitrio vult bene vivendi tribuere potestatem; cum potestas non detur nisi gratia Dei per Jesum Christum D. N., dicente Evangelio: *Quotquot autem receperunt eum, dedit eis potestatem filios Dei fieri*? » Idem confirmat cap. 5 ejusdem libri, aiens: « Quæ potestas nisi detur a Deo nulla esse potest ex libero arbitrio, quia nec liberum in bono erit; quod liberator non liberaverit; sed in malo liberum habet arbitrium, cui delectationem malitiæ vel manifestus error iniecit, aut sibi ipse persuasit. » Porro eadem doctrina tribuenda alio ex loco S. Augustini confirmatur, ubi Pelagius exprobrat quod dum naturæ integritatem exaltare studeat, gratiæ beneficio detrahit, atque omnino evacuat. « Quod Dei gratiam sibi agere videtur, ita S. doctor De nat. et grat. cap. 33, n. 39, defendendo naturam, non attendit quod eandem naturam sanam esse dicendo, medici repellit misericordiam. Non ergo debemus sic laudare Creatorem, ut cogamur, imo convincamur dicere superfluum Salvatorem. »

Neque vero quia in reparatricem Christi gratiam bene agendi refundimus hominis facultatem, libero derogamus arbitrio; nam quidquid est in exordio; et quidquid est in continuatione fidei, totum Dei est; quia homo a Deo motus totum agit, non quidem naturæ, sed gratiæ viribus, sine quibus nihil supernaturalis boni agere potest. Huiusmodi doctrinam, tanquam fidei dogma, sanxerunt PP. Tridentini sess. vi, cap. 5, ut ab ea nulli fas sit Catholico dissentire (11).

Contra Pfaffium liberum arbitrium sub motione gratiæ inanine facientem nuper doctissime scripsit clariss. P. Georgius in exposit. iii fragm. Coptice. caractere exarato cap. vi, Evang. S. Joann. pag. 90.

Pro exordio fidei primas dispositiones intelligimus, quæ ex timore, vel ex spe, vel ex initiali charitate proveniunt, easdemque non ab humanæ voluntatis; sed a supernæ gratiæ viribus proficisci affirmamus. Tantum autem abest, ut vim faciant libertati, quin potius mirifice ipsam adjuvant libertatem. Perfecto nihil est magis liberum, quam quod ab ipso promanante fonte libertatis.

ante non delectabat. D. August., lib. ii, De peccator. merit., cap. 19.

(11) Ad illud Apost. ad Rom. ix, 16, *Non est volentis neque currentis, sed miserentis est Dei*, subjecti S. August. Enchirid., cap. 12. « Non sufficit sola voluntas hominis, si non sit etiam misericordia Dei. »

Liberum non negamus arbitrium gratia destitu-

Quarto loco doctrinam de gratia ex Bruno erutam vellicant Florentini censores, quod in stabilenda necessitate gratiæ pro quocunque opere bono supernaturalis ordinis, visus sum ipsis non differre a Pelagianis, qui quamdam gratiam generalem admittebant, eosque hoc de errore non uno in loco esse a D. Augustino profligatos.

Resp. Duplicem statum habuisse hæresim Pelagianam demonstrat Natalis Alexander, tom. V Histor. eccles. sæc. v, art. 3. Pelagius primus totus fuit in commendanda natura hominis, in cuius laudem librum scripsit, ejusque vires dixit ad implenda omnia divina mandata sufficere. « Quis creavit hominem, aiebat? Deus. Quis ei liberum arbitrium dedit? Deus. Si ergo hominem Deus creavit et homini Deus liberum arbitrium dedit, quidquid potest homo de libero arbitrio, cuius gratiæ debetur, nisi ejus, qui eum condidit cum libero arbitrio? » Ita S. Augustinus serm. II de verb. Apost., cap. 7. Hæc est juxta Pelagium communis illa gratia omnibus data, quam S. doctor impugnavit, ostenditque eum communem quidem gratiam in naturæ dono admittente, sed non gratiam Christi. Impugnatus itaque Pelagius ab Augustino lib. De nat. et grat., cum undique clamores Christianorum audiret, quod hominem in solis naturæ viribus relinqueret, alterius gratiæ adiutorium habere dixit, in lege scilicet ac doctrina positum, atque etiam in exemplo Christi (12). Quamvis autem hoc genus gratiæ concederet Pelagius, a priori tamen dogmate, et loquendi ratione non recessit; sed naturam semper ostentavit, quasi causam humani meriti sufficientem. Ut autem videretur hæretici fallendi studium S. Augustinus deegeret, ac refutaret, veritatem catholicam lib. De grat. Christi, cap. 10, perspicuis verbis edixit: « Sed nos, inquit, eam gratiam volumus iste aliquando fateatur, qua futuræ gloriæ magnitudo non solum promittitur, verum etiam speratur; non solum revelatur sapientia, verum et amatur, non solum suadetur, etc.... Hanc debet Pelagius confiteri, si vult non solum vocari, sed esse Christianus. » Item repetit, cap. 13, ubi de gratiæ Christi præstantia disseruit: « Hæc gratia, ait, si doctrina dicenda est, certe sic dicatur, ut altius, et intentius eam Deus cum ineffabili suavitate credatur infundere, non solum per eos, qui rigant extrinsecus, sed etiam per ipsum, qui incrementum suum ministrat oculis; ita ut non ostendat tantummodo veritatem, verum etiam imperiat charitatem. »

Rursus cum aliud obtegendi erroris sui inventum excogitarint Pelagiani, dicentes naturam humanam a Deo creatam ab eo adjuvari ad faciendam justitiam, et hoc adiutorium presto omnibus esse; idem S. August. eos refellit, alte pronuntians lib. De spirit. et lit., cap. 3, non externum, sed internum Dei adiutorium esse faciendum. « Nos autem dicimus voluntatem sic divinitus adjuvari ad faciendam justitiam, et præter quod creatus est homo cum libero arbitrio voluntatis, præterque doctrinam, qua ei præcipitur, quemadmodum vivere debeat, accipiat Spiritum sanctum, quo fiat in animo ejus delectatio, dilectioque summi illius, atque incommutabilis fons. » Neque omitendus est alius S. doctoris præclarus locus ejusdem lib. cap. 19. « Nemo ergo, ait, Christianorum aberret ab hac fide, quæ sola Christiana est, nec quisquam cum verucandatus sit, per nos ipsos fieri non justos, non hoc in nobis operante gratia Dei, quia videt hoc a fidelibus, ac piis fieri

tom, sed non bonum dicimus, ut se explicat S. Fulgentius in epist. synod. episcoporum Africae, § 5: « Ante largitatem gratiæ est in homine quidem liberum arbitrium, sed non bonum, quia non illuminatum. Proinde nisi gratia datur, bonum ipsum arbitrium non habetur. Sic namque est ipsum hominis arbitrium absque dono gratiæ, sicut oculus sine luce. »

A non posse, cum dicitur, ad hoc se convertat, et dicat, ideo sine operatione Dei nos justos esse non posse, quia legem dedit, quia doctrinam instituit, quia bona præcepta mandavit. Illa enim sine adjuvante spiritu procul dubio est littera occidens; cum vero adest vivificans spiritus, hoc ipsum intus conscriptum facit diligi, quod foris scriptum lex faciebat timeri. » Ex his Augustini auctoritatibus satis patet differentia inter gratiam generalem, quam Pelagiani admittere fatebantur, scilicet motionem externam ab auditu legis, et vi præceptorum, et gratiam generalem, quam ab ipsis requirebat S. doctor ut catholice sentirent. Gratiæ intus in corde inspirantem; nempe adiutorium internum, quo fieri in animo amor justitiæ, et bonæ vitæ propositum eos fateri urgebat.

Cum hanc ex S. Augustino producinus doctrinam, in illam quæstionem incidimus, utrum omnes homines gratia Dei adjuventur ad salutem. In ea catholici theologi inter se dissentiunt, affirmantes aliqui, negantes alii. Negativam sententiam Florentini censores affirmatiæ præferunt, et tanquam dogma catholicum eodem S. Augustino docente (ut aiunt) asserunt, Deum non omnibus hominibus gratiæ suæ largitorem esse, ideoque me redarguerunt, quod cum theologis affirmantibus communem gratiam senserim omnibus dari.

Resp. Præmitto 1. Dubium versari circa gratiam sufficientem, non circa efficacem, de qua consentiunt omnes theologi, quod non omnibus datur.

Præmitto 2. A Patribus Tridentinis firmiter cautum esse, nullam opinionem, in quam plures docti et probati theologi conveniant, fore damnandam.

His præmissis proferam doctissimum cardinalem Gotti, qui tom. III, qu. 2, dub. 3, suæ theolog. hanc quæstionem sibi propositam ita resolvit. « Probabilius est Deum nedum offerre, sed etiam conferre omnibus, et singulis hominibus, et infidelibus, obsecratis, induratisque auxilia sufficientia, vel proxima, vel saltem remota ad observanda præcepta, ac ad salutem necessariam; ita ut nemo se excusare possit, quod non servet, aut non salvetur, quod est ei impossibile. » Idem sentiunt alii theologi satis noti, quorum doctrina in scholis catholicis plurimi habetur. Hujusmodi controversiæ solutio maxime pendet ex intelligentia illius apostoli loci ad Timoth. cap. II, ubi de Dei voluntate scriptis: *Qui omnes homines vult salvos fieri, et ad agnitionem veritatis venire: unus Deus, unus et mediator Dei, et hominum homo Christus Jesus, qui dedit semetipsum pro omnibus*. Gravissimam hanc D. Pauli auctoritatem perpendens S. Prosper in resp. ad object. Vincent. hæc habet. « Sincerissime credendum, et profitendum est, Deum velle, ut omnes salvi fiant. Si quidem apostolus, cujus ista sententia est, sollicitissimè præcipit, quod in omnibus Ecclesiis custodiatur, et Deo pro omnibus hominibus supplicetur, ex quibus quod multi pereunt, pereuntium est meritum, quod multi salvantur, salvantis est donum. » Conformis est in doctrina Prosperi auctor De vocat. gent. lib. II, cap. 23, postquam præmisit, Deum in omnibus sæculis sufficientia auxilia hominibus præstitisse, quibus ad quærendum Deum possent adjuvari, concludit, placuisse Deo gratiam particularem multis tribuere. « Illam, subjungit, gratiam, quæ ex benignitate generali provenit, a nemine submovere, ut ex utraque appareat, non negatum uni-

(12) « Hanc autem possibilitatem, quam Dei gratia Pelagius adjuvari confitetur, non est hic apertum, vel quam dicat gratiam, vel quatenus ea natura sentiat adjuvari: sed sicut aliis locis, in quibus evidentius loquitur, intelligi potest, non vult aliud accipi, quam legem, atque doctrinam; quæ naturalis possibilitas adjuvatur. » S. Aug. De grat. Christi, cap. 7.

versitati, quod collatum est portioni; sed in aliis prevaluisse gratiam, in aliis resiliisse naturam. »

Cur vero non omnes homines de facto salventur, quamvis Christus sit *lux vera quæ illuminat omnem hominem venientem in hunc mundum*; quamvis omnes in Christo vivificati dicantur, qui in Adam mortui sunt, excogitarunt aliqui theologi duplicem agnoscendam esse in Christo voluntatem; antecedentem scilicet et consequentem (13). Dixerunt ergo ante quancunquo discretionem hominum, generale decretum salutis omnium Deum constituisse, et preparasse media, quibus si uterentur, omnes salvī fierent. Consequentem autem voluntatem sibi visū sunt adinvenire in effectiva salvatione cum meritis singulorum annexa. Sed huiusmodi distinctioni theologorum non pauci cum D. Thoma adversantur contententes Deo simplicissimo, ac sapientissimo hanc ejus voluntatis vicissitudinem non esse tribuendam. Profecto Angelicus doctor de illa distinctione inquit 1 p., q. 19, art. 6, ad 1: « Hæc distinctio non accipitur ex parte voluntatis divinæ, in qua nihil est prius vel posterius, sed ex parte volitorum. » Placuit nonnullis dicere, Dei voluntate non singulos omnium generum hominum salvandos fore, sed ex omnibus generibus quosdam. Opinati sunt alii, dictum fuisse ab apostolo, Christum velle omnes salvos fieri, quia nemo salvus erit, nisi quem ipse salvus esse voluerit. Ita S. Prosper epist. ad Rufinum cap. 15: « Quæ autem, ait, sit discretionis istius in secreto consilio Dei causa, vel ratio, et supra facultatem humanæ cognitionis inquiratur, et sine fidei diminutione nescitur: modo consteamur neminem immerito liberari, et omnipotentissimam Dei bonitatem omnes salvare, et omnes ad agnitionem veritatis imbuere, quos vult omnes salvos fieri, et ad agnitionem veritatis venire. Nisi ipso volente, docente, salvante, nemo venit, nemo eruditur, nemo salvatur. » Vid. D. Thom. loc. cit. et S. Augustinum Enchirid. cap. 29. Aut unam ergo, vel alteram ex hiæce opinionibus qui consecrari voluerit, argui non poterit, cum SS. Patres, et theologos clarissimos auctores habeant (14).

Quinto. Cum autem censores Florent. mihi ulterius opponant, ex locis in tertio Prolegomeno allatis, non satis argui posse, S. Brunonem sensisse, omnes homines a Deo vocatos esse ad salutem, rogo eos, non rigurose exquirant iisdem verbis a S. episcopo traditū debuisse doctrinam de voluntate Dei salvandi omnes homines, quibus post ortas hæreses oportuit ut theologi de ea disserent. Cum enim PP. Tridentini cap. 2 de justificatione, ubi de dispensatione et mysterio adventus Christi egerunt; his totum divinam misericordie opus satis se exprimere judicarent, dicentes: « Cum venerit plenitudo temporis, misit Deus Christum Jesum Filium suum, ut et Judæos, qui sub lege erant redimeret, et gentes, quæ non sectabantur justitiam, justitiam apprehenderent, atque omnes adoptionem filiorum reciperent, hunc proposuit Deus propitiatorem per fidem in sanguine ipsius pro peccatis nostris, non solum autem pro nostris, sed etiam pro totius mundi; » nemo non videt, neque impugare potest mentem concilii

(13) « Catholica sententia est, Christum pro omnibus sufficienter mortuum esse, non sola pretii sufficientia, quod sanguis ejus omnibus hominibus redimendis satis esset: sed sufficientia voluntatis, et intentionis, quod illum omnibus prodesse voluerit, antecedenti licet, ac generali (ut theologi de schola post SS. Damasconum, et Thomam) pia tamen et paterna voluntate. » Natal. Alex. loc. cit., art. 8, n. 4. — « Mors Christi, ait S. Thomas contr. Gentil. lib. vi, cap. 55, est quasi quedam universalis causa salutis: sicut peccatum primi hominis fuit quasi universalis causa damnationis: oportet autem universalem causam applicari ad unumquodlibet

A fuisse, docere infinitam Dei misericordiam, qua miserissimam ut relevaret hominum conditionem, Filium suum unigenitum dedisse, qui totius sanguinis sui effusione pretium redemptionis pro hominibus exsolvit, quos vere, et proprie Patri suo obtemperans, salvare voluit. Sancti ergo Patres, qui ante recentiorum controversias floruerunt, eandem veritatem firmiter tenentes, scilicet quod Deus velit omnes homines salvos fieri, de hac Dei voluntate sub similitudinibus, figuris et symbolis, secundum sacram Scripturam locuti sunt. Unus ex illis fuit S. Bruno, qui in Comment. super cap. xiii, v. 47, S. Math., *Simile est regnum cælorum sagena missa in mare ex omni genere piscium congreganti*, etc., hæc habet: « Congregavit autem hæc sagena ex omni genere piscium; quoniam S. Ecclesiam ad fidem vocavit, et in sinu suo collegit ex omni genere hominum. Ibi enim sunt Judæi, et Græci, Latini, et barbari, divites, et pauperes, sapientes, et insipientes, frumentum, et zizania; granum, et palea, justi simul et peccatores. » Ergo juxta Brunonem non predestinati tantum vocati sunt ad salutem, sed etiam peccatores, qui in zizania et palea significantur, et qui damnabuntur. Item ad illa verba ejusdem Evangelii cap. xxv, *Docete omnes gentes*, etc. Omnes docete, inquit, omnes vocate, omnes baptizate. Pariter in Comment. in Joan. cap. 1, *Erat lux vera, quæ illuminat omnem hominem*, etc., ait: « Erat autem lux vera, lux æterna, et indeficiens, quæ illuminat omnem hominem venientem in hunc mundum. Omnis enim homo in hunc mundum veniens hæc sola luce interiori, et exteriori illuminatur. » Nec desunt Commentarii in psalmos, quibus eadem confirmantur. Sic ad illa verba ps. xxxv: *Homines, et jumenta salvos facies, Domine; quemadmodum multiplicasti misericordias tuas, Deus*; ait: « Quid enim per homines, nisi sapientes, rationabiles, et viros justos intelligamus? Quid vero per jumenta, nisi stultos, fatuos, libidinosos, et carnis voluptatibus deditos? Quantum homines a jumentis tantum isti inter se differri videntur. Tantum hos, et illos salvat Dominus, qui non venit vocare justos, sed peccatores ad penitentiam. » Aliis ommissis locis; hoc uno finem imponam ex psalmo xlii, ubi de vocatione omnium gentium ad fidem agens, hæc profert: « Omnes ab Oriente usque ad Occidentem vocati sunt: Sion vero, et Jerusalem in medio est, secundum illud: *Deus autem rex noster ante sæcula operatus est salutem in medio terræ*. Egregie itaque dictum est, quod illa civitas in medio sita est, ex qua omnia in circuitu fidem, et doctrinam, speciem, et pulchritudinem accipere debebant. » Ut autem S. episcopus Signiensis assereret generaliter Dei voluntatem salvandi omnes homines, satis fuit ut doceret Ecclesiam ad se vocare omnes gentes, summeque in sinum recipere, et affirmare nullos homines a divina bonitate de salute exclusum, factamque esse, ex apostolorum prædicatione innumerabilem pene fidelium Ecclesie accessionem. His profecto similibusque dictis sensisse videtur S. Bruno cum auctore De vocat. gent., qui lib. ii, cap. 2, de eadem veritate testimonium præbens, ait: « Neminem

specialiter, ut effectum universalis causæ participet. »

(14) Hac in distinctione divinæ voluntatis concordat ipse Dionysius Petavius, qui Theolog. dogm. tom. I, lib. v, cap. 4, num. 16, hæc habet: « Voluntas prima est, quæ Deus ex se vult aliquid sine ulla consideratione circumstantiarum rerum, ut cum velle dicitur omnes homines salvos fieri. Secunda sive consequens voluntas est, quæ ex certis circumstantiis vult aliquid, quod aliqui nosset, ut cum aliquos damnari vult. »

Christus excepit, neminem separavit genere, neminem conditione distinxit. Ad omnes prorsus gentes missus est Evangelium crucis Christi (15). »

Instant sexto objicientes. Parvuli, qui vel in utero matris pereunt, vel antequam baptismo regenerentur, aut in locis nascuntur in quibus ignotum est sacramentum, nulla prorsus gratia ad salutem adjuti dicendi sunt.

Resp. 1. Cum eminentissimo Gotti tom. III, q. 2, dub 3, § 6, multorum esse sententiam, quod ut dicatur voluisse Deum salutem omnium parvulorum voluntate generali, satis fuisse ut baptismum etiam pro illis instituerit; ita ut per se loquendo omnibus conferri possit, quamvis ex voluntate consequente non salvandi aliquos, ipsis non conferatur.

Resp. 2. Infelicem parvulorum conditionem docet S. August. De peccat. origin., cap. 6, ab infectione originalis culpæ esse repetendam. « Parvuli, inquit, damnantur, quia nati filii iræ ex massa perditionis, et juste intelligitur ex Adam natus, antiqui debiti obligatione damnatus, nisi inde fuerit, non secundum debitum, sed secundum gratiam liberatus. Quam gratiam, nisi gratiam Dei per Jesum Christum Dominum nostrum? » Pluribus aliis in locis eadem repetit S. doctor, quemadmodum rem copiose tractat auctor De vocatione gent. lib. II, cap. 4 et 24. Ipsam consulant censores mei, et puriorem hæc ex fontibus doctrinam assequantur.

Quid sentiendum sit de peccatoribus induratis, theologi in diversas abiere sententias, ut constat ex præfudato cardinali Gotti, ex Habert et ex aliis, qui generaliter conveniunt in illud celebre Augustini dictum: « Neminem a Deo deseri, nisi prius deserat; » cui respondet S. Bruno Comment. in ps. LXXXII, « semper cum Deo est, qui ab ejus fide, et dilectione non recedit. » De multis sane a Deo derelictis usurpari potest, quod S. Augustinus de Judæis dicebat: « Facile est, ut infidelitatem accusemus Judæorum de libera voluntate venientem, qui factis apud se magnis virtutibus credere noluerunt. » Vid. doctiss. P. Georgium loc. cit. pag. 109. Ibi affert etiam S. Cyrilli Alexandrini auctoritatem Judæos pariter de culpa infidelitatis damnantem.

In reliquis censorum objectis ab Ludovico Habert excerptis, non immorabor, ab eo jam soluta habent. Uni tamen satisfaciam; nōm quod aiunt, fidem gigni ex auditu, non auditum autem Evangelium Christi, quia non prædicatum per mundum universum.

Resp. Cum idem objectum sibi fecerit apostolus Paulus, cap. x ad Rom. Ecce quomodo illud solvit :

(15) Uno argumento, quo usus est clariss. Berti, omnia super allata ex S. Brunone colligam, ut magis doctrina quam defendimus stabilietur. « Quidquid, inquit, sacræ litteræ de Deo affirmant, si maxime deceat ejus bonitatem, misericordiam, et providentiam, qua rationabiles creaturas dirigit in viam salutis, id absque ulla hæsitacione est afferendum

A « Ergo fides ex auditu, auditus autem per verbum Christi. Sed dico: Nunquid non audiverunt? Et quidem in omnem terram exivit sonus eorum, apostolorum, et in fines orbis terræ verba eorum. » Eiusdem apostoli item ad Rom. cap. xxvi, est testimonium divinæ ejus glorificationis, quod « mysterium temporibus æternis tacitum, patefactum esset ad obeditionem fidei in cunctis gentibus? » Eodem loquendi genere alibi quoque utitur idem apostolus. Ad Colossenses, cap. vi, 20, ait: « In verbo veritatis Evangelii, quod... in universo mundo est, et fructificat, et crescit. » Et iterum, « Evangelium... prædicatum est in universa terra quæ sub cælo est. » Ad Timotheum item I, ep. III, 16. « Magnum, inquit, est pietatis sacramentum, quod prædicatum est gentibus, creditum est in mundo. » Prætereo auctoritates primorum Ecclesiæ Patrum. Videant critici mei dissert. II clariss. Andræ Gallandii pro defensione duarum epistol. S. Clementis papæ I, quam iterum edidit D. Placidus Sprenger monachus Benedicti. tom. I, pag. 54. Viceburgi an. 1784.

B Sed quorsum hæc disceptatio iuter nos, qui orthodoxum dogma profiteri et docere debemus? Fateor sane discrepantiæ cardinem versari in definienda gratiæ sufficientis natura. Si omnium Catholicorum sententias de gratia sufficiente colligere velimus, huc tandem recidunt, quod gratia sufficiens ea est, quæ dat vires satis expeditas ad opus supernaturale faciendum, vel immediate, vel mediate saltem per orationem; cui tamen gratiæ non solum resisti potest, sicut etiam gratiæ efficaci; sed etiam resistitur plerumque. Quæ sententia cum sit contradictoria propositioni secundæ Jansenianæ, propterea catholica censi debet. Homines enim sub hac adjunctrice gratia perfecte sui compotes se agnoscunt; adeoque ut mereantur, et demereantur in eo statu gratiæ adserunt, quod tam Augustiniani, cum Thomistis nullis rationum monumentis comprobant, atque demonstrant. Quid senserit, quidque de gratia efficaci, et sufficiente typis ediderit in tractatu De actibus humanis doctissimus, ac de Florentina Ecclesia optime meritus Franciscus Cajetanus Incontri archiepiscopus, censores mei olim summa cura laude exceperunt. Si egregiam tutamque doctrinam ejus præ oculis habuerint, in hoc etiam et illius memoriam venerari, et probatissima ejus documenta sequi demonstrabunt. Illos tandem deprecor ut ipsum S. Brunonem audiant, si Dei bonitatem sibi mereri concupiscunt. *Quam bonus, inquit, est Deus Israel; sed illis præcipue, qui recta et catholica cogitant, et ad falsas cogitationes et periculosas disputationes non transeunt.* In Comment. super ps. LXXII.

de ipso Deo. Atqui in sacris libris legitur velle Deum, ut omnes homines salvi fiant; id vero magno opere deceat infinitam ipsius charitatem, et directionem creaturarum in finem ultimum. Igitur absque ulla hæsitacione asserendum est, Deum proprie ac sincerissime velle salu: cum omnium. » Vid. supra cit. Expositul., pag. 6.

S. BRUNONIS ASTENSIS

EPISCOPI SIGNIENSIS

COMMENTARIA IN MATTHÆUM.

INCIPIT PROLOGUS S. HIERONYMI.

I Post Pentateuchum Moyſi, ut nova veteribus jungeremus, tuæ voluntati obediens, brevi ſatis, faciliſque expoſitione (16) quatuor Evangeliorum libros in hoc uno volumine coarctavimus. Et Matthæum quidem, qui cæteris ſecundum ordinem prior erat, totum ex ordine expoſuimus: atque inter ipſum et alios evangelistas, ubicunſque nobis neceſſarium viſum eſt, pacem et concordiam compoſuimus. In Marco vero ea tantum exponere curavimus quæ in Matthæo exoſita non erant. Superfluum enim videbatur nobis, ut quod in Matthæo expoſitum erat, iterum in Marco exponeretur. Similiter autem fecimus in Luca, et in Joanne, ea ſolum exponentes in poſterioribus, quæ expoſita non fuerant in prioribus. Sic cum breviori ſermone vera omnia expoſuerimus, nec ſuperflua diximus, nec neceſſaria pertransivimus. Diviſimus autem Matthæum in quatuor partes (17), Lucam in duas, Joannem in tres, ut (18) titulis inſpectis, facilius id quod quærit lector inveniat.

MATTHÆUS IN PRIMA PARTE.

- I. Liber generationis Jeſu Chriſti.
- II. Cum eſſet deſponsata mater ejus Maria Joſeph.
- III. Cum ergo natus eſſet Jeſus in Bethlehem Juda.
- IV. Angelus Domini apparuit in ſomniſ Joſeph.
- V. Deſuncto autem Herode, ecce angelus Domini.
- VI. Venit Joannes Bapt. prædicans in deſerto.
- VII. Tunc Jeſus ductus eſt in deſertum a Spiritu.
- VIII. Cum audiviſſet Jeſus quod Joannes traditus eſſet.
- IX. Ambulans autem juxta mare Galilææ.
- X. Circuibat Jeſus totam Galilæam.
- XI. Videns Jeſus turbas, aſcendit in montem.
- XII. Vos eſtis ſal terræ.
- XIII. Audisti quia dictum eſt antiquis (19)
- XIV. Audisti quia dictum eſt antiquis, non mœchaberis.
- XV. Pater noster, qui eſt in cœlis.
- XVI. Cum jejunatis nolite fieri, ſicut hypocritæ.
- XVII. Lucerna corporis eſt oculus.

(16) Sic cod. noster, commoditus profecto, quam et in ſpecimine Taurinensis *compoſitione*.

(17) Marcum omittit, quod nullas in partes diviſat.

MATTHÆUS IN SECUNDA PARTE.

- XVIII. Nemo poteſt duobus dominis ſervire.
- XIX. Nolite judicare et non judicabimini.
- 2** XX. Nolite dare ſanctum canibus.
- XXI. Petite, et dabitur vobis.
- XXII. Attendite a falſis prophetis.
- XXIII. Et factum eſt, cum conſummaveſſet,
- XXIV. Cum autem deſcendiſſet de monte.
- XXV. Cum autem introiſſet Capharnaum, acceſſit ad eum centurio.
- XXVI. Et cum veniſſet Jeſus in domum Petri.
- XXVII. Et aſcendente eo in naviculam.
- XXVIII. Et cum veniſſet tranſfretum in regionem Gerafenorum.
- XXIX. Et aſcendens in naviculam, tranſfretavit.
- XXX. Et cum tranſiret inde Jeſus, vidit hominem ſedentem in thelonia.
- XXXI. Tunc acceſſerunt ad eum diſcipuli Joannis.
- XXXII. Hæc eo loquente ad eos, ecce princeps unus acceſſit, et adorabat eum dicens.
- XXXIII. Et tranſeunte inde Jeſu, ſecuti ſunt eum duo cæci.
- XXXIV. Egreſſis autem illis, obtulerunt ei hominem mutum.
- XXXV. Et circuibat Jeſus omnes civitates et caſtella.
- XXXVI. Tunc dicit diſcipulis ſuis: Meſſis quidem multa.
- XXXVII. In quamcunſque autem civitatem aut caſtellum intraveritis.
- XXXVIII. Ecce ego mitto vos ſicut oves in medio luporum.
- XXXIX. Cum autem perſequentur vos in civitate iſta.
- XL. Nolite ergo arbitrari, quia venerim mittere pacem in terram.
- XLI. Joannes autem cum audiviſſet in vineulis opera Chriſti.
- XLII. Cui autem ſimilem æſtimabo generationem iſtam?

(18) Cod. ut.

(19) Sequitur in textu allegato in Commentario Evangelii non occides.

XLIII. In illo tempore respondens Jesus dixit : **A** Confiteor tibi Pater.

XLIV. In illo tempore abiit Jesus Sabbato per sacra.

XLV. Et cum inde transisset, venit in synagogam eorum.

XLVI. Exeuntes autem Pharisei, consilium faciebant adversus eum, quomodo eum perderent.

MATTHEUS IN TERTIA PARTE.

XLVII. Tunc oblatu est ei homo demonium habens, cæcus et mutus, et curavit eum, ita ut loqueretur, et videret.

XLVIII. Tunc responderunt ei quidam de Scribis.

XLIX. Cum immundus spiritus exierit ab homine.

L. Adhuc eo loquente ad turbas, ecce mater ejus.

LI. In illo die exiens Jesus de domo sedebat secus **B** mare.

LII. Et locutus est eis multa in parabolis dicens, ecce exiit qui seminat.

LIII. Aliam parabolam proposuit illis dicens : Simile est factum regnum cælorum homini, qui seminavit bonum semen in agro suo.

LIV. Aliam parabolam proposuit eis dicens : Simile est regnum cælorum grano sinapis.

LV. Aliam parabolam locutus est eis : Simile est regnum cælorum fermento.

LVI. Simile est regnum cælorum thesauro abscondito in agro.

LVII. Simile est regnum cælorum homini negotiatori.

LVIII. Iterum simile est regnum cælorum sagenæ missæ in mare.

LIX. Et factum est cum consummasset Jesus parabolas istas, transit inde.

LX. In illo tempore audivit Herodes Tetrarcha famam Jesu.

LXI. Vespere autem facto accesserunt ad eum discipuli ejus dicentes : desertus est locus, et hora jam præteriiit.

LXII. Et statim jussit discipulos accendere in naviculam.

LXIII. Tunc accesserunt ad eum ab Hierosolymis Scribæ et Pharisei dicentes; quare discipuli tui transgrediuntur traditiones seniorum, non enim lavant manus.

LXIV. Et egressus inde Jesu recessit in partes Tyri et Sidonis:

LXV. Et cum transisset inde Jesus, venit secus mare Galilææ.

LXVI. Jesus autem convocatis discipulis suis, dixit : Misereor turbæ.

LXVII. Et dimissa turba, ascendit in naviculam.

LXVIII. Venit autem Jesus in partes Cæsariæ Philippi.

LXIX. Tunc Jesus dixit discipulis suis : Si quis vult post me venire, abneget semetipsum.

LXX. Et post dies sex assumpsit Jesus Petrum et Jacobum et Joannem fratrem ejus.

LXXI. Et interrogaverunt eum discipuli, dicen-

tes; quid ergo Scribæ dicunt, quod Eliam oportet primum venire.

LXXII. Et cum venisset ad turbam, accessit ad eum homo genibus ante eum provolutus, dicens : Domine, miserere filio meo, quia lunaticus est.

LXXIII. Conversantibus autem in Galilæa, dixit illis Jesus : Filius hominis tradendus est.

LXXIV. In illa hora accesserunt discipuli ad Jesum dicentes : Quis putas major est in regno cælorum?

LXXV. Quid vobis videtur, si fuerint alicui centum oves?

LXXVI. Si autem peccaverit in te frater tuus.

LXXVII. Ideo assimilatum est regnum cælorum homini regi.

3 MATTHEUS IN QUARTA PARTE.

LXXVIII. Et accesserunt ad eum Pharisei tentantes eum, et dicentes; si licet homini dimittere uxorem suam.

LXXIX. Tunc oblatis sunt ei parvuli.

LXXX. Et ecce unus accedens, ait illi : Magister bone, quid boni faciam, ut habeam vitam æternam?

LXXXI. Tunc respondens Petrus dixit ei : ecce nos reliquimus omnia.

LXXXII. Multi autem erunt primi, novissimi; et novissimi primi.

LXXXIII. Et ascendens Jesus Hierosolymam assumpsit duodecim discipulos suos secreto.

LXXXIV. Et egredientibus illis ab Jericho.

LXXXV. Et cum appropinquassent Hierosolymam.

LXXXVI. Et cum intrassent Hierosolymam, commota est universa civitas.

LXXXVII. Quid autem vobis videtur? Homo quidam habebat duos filios.

LXXXVIII. Aliam autem parabolam audite : Homo erat paterfamilias, qui plantavit vineam.

LXXXIX. Simile factum est regnum cælorum homini regi, qui fecit nuptias filio suo.

XC. Et abeuntes Pharisei consilium inierunt, ut caperent eum in sermone.

XCI. In illo die accesserunt ad eum Sadducei, qui dicunt non esse resurrectionem.

XCII. Pharisei autem audientes quod silentium imposuisset Sadduceis.

XCIII. Congregatis autem Phariseis, interrogavit eos Jesus dicens : quid vobis videtur de Christo?

XCIV. Super cathedram Moysi sederunt Scribæ et Pharisei.

XCV. Væ autem vobis Scribæ et Pharisei hypocritæ, qui clauditis regnum cælorum.

XCVI. Væ vobis Scribæ et Pharisei hypocritæ, quoniam mundatis quod de foris est calicis.

XCVII. Væ vobis Scribæ et Pharisei hypocritæ, qui ædificatis sepulchra prophetarum.

XCVIII. Ecce ego mitto ad vos prophetas et sapientes et Scribas, et ex illis occidetis.

XCIX. Et egressus Jesus de templo ibat.

C. Cum vos ergo videritis abominationem desolationis.

Cl. Tunc simile est regnum cœlorum decem virginibus.

CII. Sicut enim homo peregre proficiscens vocavit servos suos.

CIII. Cum autem venerit Filius hominis in majestate sua.

CIV. Scitis, quia post biduum Pascha fiet.

CV. Vespere autem Sabbati.

CVI. Undecim autem discipuli abierunt in Galilæam.

MARCUS.

I. Initium Evangelii Jesu Christi.

II. Ascendens Jesus in montem.

III. Et dicebat Jesus : Sic est regnum Dei.

IV. Exiens Jesus de finibus Tyri.

V. Et veniunt Bethsaidam, et adducunt ei cæcum.

VI. Omnis igne salietur, et omnis victima salietur.

VII. Cum transisset Sabbatum, Maria Magdalena et Maria Jacobi emerunt aromata.

VIII. Et illæ exentes fugerunt de monumento.

IX. Recumbentibus undecim discipulis, apparuit illis Jesus.

LUCAS IN PRIMA PARTE.

I. Quoniam quidem multi conati sunt ordinare.

II. Fuit in diebus Herodis regis Judææ sacerdos.

III. Missus est angelus Gabriel a Deo.

IV. Exurgens autem Maria.

V. Elisabeth autem impletum est tempus pariendi.

VI. Factum est autem in diebus illis, exiit edictum a Cæsare Augusto.

VII. Et factum est ut discesserunt ab eis angeli in cœlum, pastores loquebantur ad invicem.

VIII. Et postquam consummati sunt dies octo, ut circumcideretur puer.

IX. Et postquam impleti sunt dies purgationis ejus.

X. Et ecce homo erat in Jerusalem cui nomen Simeon.

XI. Et erat pater ejus, et mater, mirantes super his.

XII. Et ibant parentes ejus per omnes annos in Jerusalem.

XIII. Factum est verbum Domini super Joannem Zachariæ filium.

XIV. Et ipse Jesus erat incipiens quasi annorum triginta.

XV. Et egressus est Jesus in virtute spiritus in Galilæam.

XVI. Et cum turbæ irruerent in eum ut audirent verbum Dei.

XVII. Factum est autem in Sabbato secundo primo.

XVIII. Rogavit Jesum quidam Phariseus ut manducaret cum illo.

XIX. Factum est autem cum complerentur dies assumptionis ejus, et ipse faciem suam firmavit ut iret in Jesus.

XX. Qui vos audit, me audit.

XXI. Quidam legis perites surrexit tentans illum.

XXII. Intravit Jesus in quoddam castellum, et mulier quedam Martha nomine.

XXIII. Et factum est, cum esset in loco orans.

XXIV. Et ait ad illos. Quis vestrum habebit amicum?

XXV. Væ vobis qui edificatis monumenta prophetarum.

XXVI. Dixit ei quidam de turba : Magister, dic fratri meo, ut dividat mecum hereditatem.

B

LUCAS IN SECUNDA PARTE.

XXVII. Sint lumbi vestri præcincti.

XXVIII. Ignem veni mittere in terram,

XXIX. Aderant autem quidam ipso in tempore nuntiantes illi de Galilæis.

XXX. Dicebat autem hanc similitudinem : Arborem sci habebat quidam.

XXXI. In ipsa die accesserunt quidam Phariseorum dicentes illi : Exi et vade hinc, quia Herodes vult te occidere.

XXXII. Et factum est dum intraret in domum cujusdam principis Phariseorum sabbato manducare panem.

XXXIII. Homo quidam fecit coenam magnam.

C

XXXIV. Si quis venit ad me et non odit patrem suum.

XXXV. Erant autem appropinquantes ei publicani et peccatores.

XXXVI. Homo quidam habebat duos filios, et dixit adolescentior ex illis patri.

XXXVII. Homo quidam erat dives, qui habebat villicum.

XXXVIII. Homo quidam erat dives, et induebatur purpura et bysso.

XXXIX. Quis autem vestrum habens servum arantem.

XL. Occurrerunt ei decem viri leprosi.

D

XLI. Interrogatus autem a Phariseis, quando venit regnum Dei.

XLII. Dicebat autem et parabolam ad illos quoniam oportet semper orare.

XLIII. Dixit autem ad quosdam, qui in se confidebant tanquam justi.

XLIV. Ingressus autem perambulabat Jericho, et ecce vir nomine Zachæus.

XLV. Homo quidam nobilis abiit in regionem longinquam.

XLVI. Et ut appropinquavit, videns civitatem, flevit super illam.

XLVII. Erunt signa in sole et luna.

XLVIII. Erat autem diebus docens in templo, noctibus vero exiens morabatur in monte, qui vocatur Oliveti.

XLIX. Duo ex discipulis ibant ipsa die in castrum.

L. Cum autem hæc loquuntur, stetit Jesus in medio eorum.

JOANNES IN PRIMA PARTE.

I. In principio erat Verbum.

II. Joannes testimonium perhibet de ipso.

III. Et hoc est testimonium Joannis.

IV. Altera die vidit Joannes Jesum venientem.

V. Et die tertia nuptiæ factæ sunt.

VI. Et prope erat Pascha Judæorum.

VII. Erat autem homo ex Pharisæis Nicodemus.

VIII. Post hæc venit Jesus; et discipuli ejus in Judæam.

IX. Facta est ergo quæstio ex discipulis Joannis cum Judæis de purificatione.

X. Ut ergo cognovit Jesus, quia audierunt Pharisæi, quia Jesus plures discipulos facit et baptizat, quam Joannes.

XI. Venit ergo in civitatem Samariæ, quæ dicitur Sichar.

XII. Post duos autem dies exiit inde, et abiit in Galileam, et tunc quidem venit Nazareth.

XIII. Et erat quidam regulus, cujus filius infirmabatur Capharnaum, *In Matth.*

XIV. Et erat dies festus Judæorum.

XV. Propterea persequabantur Judæi Jesum, quia hæc faciebat in Sabbato.

XVI. Post hæc abiit Jesus trans mare Galiliæ, quod est Tyberiadis.

XVII. Murnurabant ergo de illo Judæi, quod dixisset: Ego sum panis, qui de cælo descendi.

XVIII. Ego sum panis vivus qui de cælo descendi.

XIX. Litigabant Judæi ad invicem dicentes: quomodo potest hic nobis carnem suam dare ad manducandum?

XX. Post hæc ambulabat Jesus in Galiliæ: non enim volebat in Judæa ambulare.

XXI. Jam autem die festo mediante, ascendit Jesus in templum.

XXII. Adhuc modicum tempus vobiscum sum.

XXIII. Jesus autem perrexit in montem Oliveti.

JOANNES IN SECUNDA PARTE.

XXIV. Ego sum lux mundi.

XXV. Ego vado, et quæretis me.

XXVI. Quis ex vobis arguet me de peccato?

XXVII. Et præteriens Jesus vidit hominem cæcum a nativitate.

XXVIII. Amen amen, dico vobis, qui non intrat per ostium in ovile ovium.

XXIX. Amen, amen dico vobis; quia ego sum ostium.

XXX. Ego sum Pastor bonus.

XXXI. Facta sunt encenia in Hierosolymis.

XXXII. Erat quidam languens Lazarus a Bethania.

XXXIII. Collegerunt ergo pontifices et Pharisæi concilium.

XXXIV. Jesus ergo ante sex dies Paschæ venit in Bethaniam.

XXXV. In crastinum autem turba multa.

XXXVI. Nisi granum frumenti cadens in terram mortuum fuerit.

B **5** XXXVII. Jesus autem clamavit et dixit: Qui credit in me, non credit in me, sed in eum qui misit me.

XXXVIII. Ante diem festum Paschæ sciens Jesus, quia venit hora ejus.

XXXIX. Et ait discipulis suis: Non turbetur cor vestrum.

XL. Si diligitis me, mandata mea servate.

XLI. Si quis diligit me, sermonem meum servabit.

JOANNES I TERTIA PARTE.

XLII. Ego sum vitis vera.

XLIII. Hoc est præceptum meum, ut diligatis invicem.

XLIV. Hæc mando vobis, ut diligatis invicem.

XLV. Cum autem venerit Paraclitus.

XLVI. At nunc vado ad eam, qui misit me

XLVII. Modicum; et jam non videbitis me.

XLVIII. Amen amen, dico vobis; si quid petieritis Patrem in nomine meo dabit vobis.

XLIX. Hæc locutus est Jesus, et sublevatis oculis in cælum.

L. Hæc cum dixisset, egressus est cum discipulis suis trans torrentem Cedron.

LI. Una autem Sabbati Maria Magdalene venit mane, cum adhuc tenebræ essent, ad monumentum.

LII. Maria autem stabat ad monumentum foris plorans.

D LIII. Cum esset sero die illa una Sabbatorum.

LIV. Manifestavit se Jesus ad mare Tiberiadis.

LV. Cum ergo prandissent, dicit Simoni Petro.

LVI. Et cum hoc dixisset, dicit ei: Sequere me.

PARS PRIMA.

I. [CAP. I.] *Liber generationis Jesu Christi filii David filii Abraham* (20). Quare beatus Matthæus evangelista a Christi generatione initium sumat, hanc maximam et principalem causam esse putamus, ut Salvatorem nostrum de progenie David, et de tribu Juda secundum carnem, descendisse ostendat. Incipiens itaque ab Abraham, et per Judæ lineam veniens ad David, totam sibi succedentium genealogiam ex ordine textit, usquedum veniat ad Joseph virum Mariæ, de qua natus est Jesus qui vocatur Christus. Nam et Abraham et David Christus Dominus noster promissus fuerat; et quod de tribu Juda originem duceret, fuerat prophetatum. Dixerat enim Dominus Abraham: (21) « In semine tuo hæreditabo omnes gentes. » Hoc autem Apostolus exponens, ait: « Non dixit in seminibus, quasi in multis, sed quasi in uno, et semini tuo, qui est Christus (Galat. iii, 16). » Judæ quoque filio suo Jacob patriarcha benedicens, ait: « Juda, te laudabunt fratres tui: manus tua in cervicibus inimicorum tuorum; adorabunt te filii patris tui. Catulus leonis Juda; ad prædam, filii mi, ascendisti; requiescens acubuisti ut leo, et quasi læna, quis suscitabit eum? non auferetur sceptrum de Juda, et dux de femore ejus, donec veniat qui mittendus est, et ipse erit expectatio gentium (Gen. xlix, 1). » In hoc quoque Evangelio sicut in sequentibus legitur (Matth. ii, 5), cum Herodes principes sacerdotum, et Scribas populi interrogaret, ubi Christus nasceretur, responsum illi est ab illis: « In Bethleem Juda; sic enim scriptum est per Prophetam: Et tu Bethleem terra Juda nequaquam minima es in principibus Juda: ex te enim exiet dux qui regat populum meum Israel. » Vides ergo, quia Salvator noster Abraham fuerat promissus, et secundum prophetarum dicta de tribu Juda nasciturus expectabatur. Videamus etiam quid regi David de eodem dictum fuerat. Dicat hoc ipse David: « Juravit, inquit, Dominus David veritatem et non frustrabitur eam, de fructu ventris tui ponam super sedem meam (Ps. cxxxi, 4). » Itemque: « Semel juravi in sancto meo, si David mentiar, semen ejus in æternum manebit (Psal. lxxxviii, 35). » Ecce enim

(20) Est a primis hisce verbis hinc descripta homilia Eusebio Emiseno supposita tit., in *nativitate S. Mariæ*, p. 195, edit. Paris. 1575 ap. Michaelis sonium et edit. 1554. Quærit 1. cur a Christi generatione initium sumat? respondet, ut J. C. ostendat de progenie Abraham et David, ut jam d. u. fore pollicitus fuerat. Ita et S. Ambrosius lib. III, in Luc. ii, quid faciat ad hoc probandum genealogia Joseph? quod necesse fuerit de eadem tribu et stirpe cum Josepho esse Mariam. Vide hic quoque Ambros. l. all. De utroque pariter S. Hieronymus ad h. l. V. et Cornelium Jansen. Concord. cap. 6,

A non solum promittitur, verum etiam juratur, quod de stirpe David secundum carnem Christus oriatur. Unde non immerito factum est, ut pluribus in locis filius David Christus vocetur. Hoc enim et pueri clamabant: « Osanna filio David, benedictus qui venit in nomine Domini (Matth. xxi, 9). » Hoc et mulier Chanaan dicebat: « Miserere mei, fili David (Matth. xv, 22). » Unde ipse quoque Judæus interrogans, ait: « Quid vobis videtur de Christo? cujus filius est? Dicunt ei, David (Matth. xxii, 42). » Quis igitur Christum esse aliquem credere posset, nisi prius eum de stirpe David certissime natum esse constaret? Merito igitur evangelista de Christo locuturus, statim in principio sue locutionis eum de semine Abraham, de tribu Juda, et de progenie David natum esse ostendit (22). Ostensa autem causa, cur tale exordium evangelista suscepit; Judæis et hæreticis, cæterisque respondeamus, quibus hanc eandem causam nihil ad rem pertinere videtur, nisi filium Joseph Christum esse credamus. Non enim hoc loco Mariæ, sed Joseph generatio textitur. Quid enim ad Christum pertinet, quod Joseph probatur esse filius David, cum non de Joseph, sed de Maria natus sit Christus? Sicut enim secundum divinitatem Salvator noster nullam habuit matrem, ita et secundum humanitatem nullum habuit patrem. Audiant ergo isti hoc quod in lege præcipitur, ut videlicet omnes viri ducant uxores de tribu et cognatione sua, et cunctæ feminae maritos de eadem tribu accipiant, ut hæreditas præmaneant in familiis, nec sibi commisceantur tribus, sed ita maneant, ut a Domino separatæ sunt (23). Probatum est ergo legis testimonio, Virginem Mariam atque Joseph de eadem tribu et cognatione fuisse: neque enim aliter secundum legem conjugungi potuissent, nisi de eadem tribu ambo fuissent. Si enim aliquis mihi objiciat (24), multos de alia quoque, et non tantum de propria tribu duxisse uxores; respondeo, non solum hoc, sed et multa alia plerumque contra legem Judæos fecisse; Joseph vero contra legem agere non poterat, utpote qui justus erat, et Deum in omnibus offendere timebat. Hæc autem lex, etsi fortasse non ad plenum ab aliis

D et Maldonatum ad cap. i Matth. v. 16, et interpretes cæteros qui eadem sermo repetunt omnes.

(21) Non est nisi ad sensum expressus ex Scriptura locus Genes. xxii, 18, ubi dicitur: *Benedicentur in semine tuo omnes gentes terræ*, quem locum in eandem sententiam profert A. Imperfecti in Matth. Vid. etiam Ecclesiastic. xlii, 23.

(22) Ita Hieronymus ad h. l. Beza, etc.

(23) V. S. Hieron. ad h. l. et S. Jo. Chrysostomum hom. 2. Expressus est in Scriptura locus Num xxxvi.

(24) Objecit hoc quoque sibi Chrysostomus l. all. et eodem modo solvit.

custodiebatur; ab illis tamen mulieribus custodiri necessarium erat, quæ quoniam fratres non habebant, parentibus suis in hæreditatem succedebant. Sicut præcipit Moyses, imò Dominus per Moysen; ut si aliquis sine filiis defunctus fuerit, ad filias ejus transeat illius hæreditas. Quæ si de alia tribu maritos acciperent, hæreditatem quoque in aliam tribum transire oporteret. Tales ergo necesse est, aut de sua tribu accipere, aut omnino viros non accipere; ne si de alia accipiant, possessiones et hæreditates commisceantur: quod quidem nullatenus fieri licet. Unde manifestum est, beatissimam Virginem Mariam, quæ nobilissima hæres parentibus suis in hæreditatem successerat (siquidem nec fratres habuit, nec habuisse legitur), neminem de alia tribu conjugem accipere potuisse. Sed fortasse dicis eam non habuisse hæreditatem. Lege ergo in Levitico, cap. xxv, et invenies quod nemo hæreditatem suam ex toto vendere poterat, etsi usum ejus vendere potuisset. Veniente namque Jubilæo, omnia hæreditas ad proprium Dominum revertebatur. Quomodo ergo sine hæreditate esse poterat, quæ ex tam nobilissimis parentibus orta fuerat? Illa ergo rationibus manifestissime comprobatur, et Joseph, et beatam virginem Mariam de eadem tribu fuisse. Sed ideo per Joseph evangelista generationem texere voluit, quoniam usus est sanctarum Scripturarum, ubique per viros, nusquam per mulieres generationis seriem ordinare. Omnes ergo generationes ab Abraham usque ad David, generationes xiv, et a David usque ad transmigratorem Babylonis, generationes xiv, et a transmigratore Babylonis usque ad Christum, generationes xiv. Hoc autem verum, si una eademque persona bis numeretur (25), sitque alterius generationis initium quæ alterius finis fuerat: aliter autem non procedit. *Christi autem generatio sic erat.*

II. (26) *Cum esset desponsata mater ejus Maria Joseph, antequam convenirent, inventa est in utero habens de Spiritu sancto.* Primum autem querendum est cur beata Maria desponsata fuerit? quæ ante partum virgo, in partu virgo, post partum virgo, nunquam virum cognitura erat. Multæ ex hoc rationes reddi possunt. Si enim virum non habuisset et gravida videretur, nulla excusatio subvenire posset, ut quasi adultera non lapidaretur. Quis enim ei

(25) Idem sensit Augustinus ap. Bedam ad h. l. ubi etiam Hieronymi sententiam memorat, ac postea sequitur; non eundem esse Jechoniam qui primo commemoratur, et cujus post captivitatem filius nominatur, sed illum esse Joachin, hunc Joachin, et scriptorum vitio, et longitudine temporum apud Græcos Latinosque confusum. V. S. Ambrosium l. iii in Luc. Ex recentioribus Jansenium, Maldonatum, a Lapide, Calmet, etc. Mystico iterum nominari Jechoniam scribit S. Gregorius, l. xxviii Moral., c. 9. Augustinus quoque l. ii De consens. evang. c. 4.

(26) Est homilia Emiseno attributa in *Vigilia Nativ. Dom.*, pag. 13.

PATRGL. CLXV.

A crederet sine viro concepisse? Quis ei crederet, de Spiritu sancto ejus utrum iatumuisse? Erat enim hoc inusitatum, inauditum, et sine exemplo. Melius ergo fuit ut semper virgo, ad tempus non virgo putaretur, quam ut accusata secundum legem lapidaretur. Non enim violatur virginitas falsa opinione. Occiditur autem innocens plerumque falsa accusatione. Poterat enim Dominus et aiter matrem suam, non solum ab injusta damnatione, verum etiam a falsa opinione defendere, si vellet. Cur autem hoc magis voluerit, ipse scit, non ego. Sic ei placuit: placeat ergo et nobis. Indigebat præterea viri auxilium multis modis virgo Maria; quoniam secundum Dei dispositionem in Bethlehchem paritura erat; et eam simul cum filio in Ægyptum fugere oportebat. Sic enim a Domino fuerat dispositum, sic a prophetis antea nunciatum; sic futurum erat, et mutari non poterat. Hæc est ergo causa, cur desponsata fuerat (27). *Cum autem esset desponsata mater ejus Maria Joseph, antequam convenirent, inventa est in utero habens de Spiritu sancto.* Quæris fortasse, qualis mater? quære prius, qualis filius? Non habet filius in hominibus parem: non habet mater in mulieribus similem. Speciosus ille præ filiis hominum: speciosa illa, quasi aurora consurgens. Fecit ille matrem suam; quod nemo alius fecit: peperit illa filium, et virgo permansit; quod nulla alia fecit. Fuit ille antequam natus: non fuit ista antequam filius. Quid enim horum mirabilius tibi esse videtur? Utrumque mirabile est; quia neutrum nec prius, nec postea factum est. *Antequam convenirent*, inquit, *inventa est in utero habens de Spiritu sancto.* Quid est, *antequam convenirent* (28)? Antequam simul in una domo habitarent: nondum enim conveniant, nondum simul habitabant; ille in sua, et illa adhuc in sua domo manebat. Et tamen inventa est in utero habens de Spiritu sancto. Quærerem ego a quo inventa fuisset, si talem invenire difficile esset? Multa enim signa sunt, quibus gravidæ mulieres cognoscuntur. Videbatur igitur gravida ab his qui ei familiares erant (29): nemo tamen eam in aliquo suspectam habebat, quoniam desponsatam esse sciebant. Intellexit hoc tandem et Joseph, et sponsam suam gravidam esse cognovit. Mirabitur ergo, et circa sponsam suam zelotypia (30) movebatur. Quid faceret? proderet eam timebat, ne occideretur.

(27) Ex Hieronymo, ut videtur, ad h. l.: « Quære non de simplici virgine sed de desponsata concipitur? 1 ut per generationem Joseph, origo Maria monstraretur; 2 ne lapidaretur a Judæis ut adultera; 3 ut in Ægyptum fugiens haberet solatium. V. cap. 2 advers. Helvid. et Ambros. Instit. Virg., c. 5 et 6.

(28) Ita cum A. n. sensere nonnulli apud Jansenium, et Calmet, contra quos Cornelius idem a Lapide, etc.

(29) A Joseph inventam « quasi confidentia maritali, » ait Hieronym. et Beda.

(30) In malam partem recipi solet hoc nomen; et nomen ipsum zeli ab AA. ecclesiasticis. Hæc u-

Dimittere eam cogitabat, quod et sibi facile, nec illi periculosum esse sentiebat. Daret enim ei libellum repulii : sic enim præcipit lex. Hoc est autem quod sequitur : *Joseph autem vir ejus, cum esset justus, et nollet eam traducere, voluit occulte dimittere eam.* Quia enim justus et sanctus erat, 'potius eam occulte dimittere, quam accusare volebat. Nolebat enim eam traducere in domum suam (31), quia videbat gravidam esse non de suo. *Hæc autem eo cogitante, ecce angelus Domini in somnis apparuit et dicens : Joseph fili David, noli timere accipere Mariam conjugem tuam.* Cum, inquit, ita cogitaret, cum his angustiis æstualet, cum quid faceret, dubitaret, ecce angelus Domini, ecce nuntius cælestis; ecce Gabriel (32) consiliator Virginis, ejusque consciscus castitatis, cui hæc secreta commissa erant, cui hæc mysteria revelata fuerant, apparuit Joseph in somnis. Et bene quidem in somnis. Si enim Joseph non dormisset, si extra se non fuisset, si mentis oculos apertos habuisset; si solem, qui jam in Maria oriebatur, Spiritu sancto revelante, cognovisset; procul dubio nihil tale cogitare potuisset. Audiamus autem quod angelus dixerit : *Joseph, fili David, noli timere accipere Mariam conjugem tuam.* Noli, inquit, timere, noli dubitare, tolle hanc zelotypiam, pello suspicionem; non est ut cogitas; nondum cognoscis hanc virginem; nondum bene vidisti Mariam conjugem tuam. Ipsa enim est templum Dei; ipsa est porta cæli; ipsa est domina tua, quam putas esse sponsam tuam : accipe ergo eam jam nunc quasi dominam; accipe eam non tibi traditam, sed commendatam; sis ei obediens ut servus, non imperans ut maritus. Quare hoc? vis audire quare? Quia quod in ea natum est, de Spiritu sancto est. Sufficiat hoc audire, sufficiat et credere : non quaeramus, qualiter de Virgine incarnatus, et qualiter de Spiritu sancto natus est Christus. Credidit enim Virgo, et concepit : hoc enim testatur Elisabeth : *Beata, inquit, quæ credidisti, perficientur ea quæ dicta sunt tibi a Domino (Luc. 1, 45).* Credidit Virgo, et operante Spiritu sancto, Verbum

tibus tractatus Cypriani De zelo et livore, ubi de diabolo; *Postquam hominem ad imaginem Dei factum conspexit, in zelum malevoli livore prorupit, non prius alterum dejiciens instinctu zeli, quam ipse zelo ante dejectus,* etc. V. cætera. Dictam aiunt zelotypiam ex ζῆλος et τύπος, quod non amore vero nascatur, sed amoris velut falsa quadam imagine. Apud profanos quoque idem valere videtur : unde illud Cicer. IV, Tuscul. n. 8 : *obtretractio autem est ea, quam intelligi zelotypiam volo, regritudo ex eo quod alter quoque potitur eo quod ipse concupiverit.* Auctorem tamen nostrum accepisse in bonam partem, omnino credo.

(31) Obstat huic significationi evangelicæ verbi *traduco* Græcus textus παραδύματα, quod est cum infamia prodere; est tamen aliorum explicatio, fuitque postea Abulensis.

(32) Hoc idem postea sensit S. Bernardus. hom. 1, *Missus est.*

(33) V. quæ de hoc nomine et significatione fuse disserit Cornelius Jansenius, cap. 7 Concord. et Maldonatus ad h. l. Jampridem Chrysostomus, ho-

mil. 2 in Mat. : *Jesus non est Græci sermonis vocabulum, sed Hebraica lingua Jesus dicitur quod est in nostra Salvator,* etc. S. Hieronymus; *Jesus Hebraico sermone Salvator dicitur : etymologiam ergo nominis ejus evangelista signavit.* (34) Contra Judæos disputant vet. et recentiores interpretes ad Isai. cap. VII, 14. V. ex recent. Calmet in peculiari dissert., Jansenium, et Maldonatum, etc. In Hebræo apud Isaiam est vox מלכה ALMA, de qua voce fuse disserit Hieronymus. Atque hactenus homilia; cætera enim quæ sunt contra Judæos, auditoribus non opportuna, ommissa sunt. (35) Hoc cum veteribus nonnullis dicit, quibuscum faciunt Jo. Morinus, Pezron alique nonnulli; adversus quos malitia Judæos textum sacrum corrupisse negant Martianæus, Le Quien, Richardus Simon, Dupinius, et ante hos Belfarminus. (36) Baruch., III, 37. Voculas tamen quasdam posuit aliter ac in Vulgata; et Jeremiam pro scriba ejus Baruch, quod non modo olim ut nunc quoque, Jeremiæ continuo subiceretur, sed nullo sæpe titulo adnexum inventiatur in mss. codd.

caro factum est. *Pariet autem filium, et vocabis nomen ejus Jesum.* Quare autem tali nomine vocetur, protinus subinfertur, cum ait : *Ipsæ enim salverunt faciet populum suum a peccatis eorum.* Manifestum est ergo, quod Jesus Salvator, interpretatur (33). *Hoc autem totum factum est, ut adimpleretur quod dictum est a Domino per prophetam dicentem : Ecce Virgo in utero habebit et pariet filium, et vocabunt nomen ejus Emmanuel, quod est interpretatum nobiscum Deus.* Hoc enim Judæi falsa calumniantes in codicibus suis, non virginem sed juvenulam inveniri dicunt (34). Quibus nos e contra respondemus : Si non virginem sed juvenulam intelligere volunt, nunquid hoc signum, vel mirandum aliquid esse putant, si quando juvenula pariat? Signum enim esset, si anus peperisset. Unde etiam partus Saræ et Elisabeth pro miraculo habetur : Si vero juvenula pariat, nullum signum esse putatur; hoc enim usitatissimum est. Hoc autem quare dixerit, attende: Isaias enim in eo loco, ubi ista scribit, sic ad Achaz loquitur dicens : *Pete tibi signum a Domino. Deo tuo in profundum inferni, sive in excelsum supra. Et dixit Achaz, non petam et non tentabo Dominum;* dixitque Isaias : *Audite ergo, domus Jacob. Numquid parum vobis est, molestos esse hominibus, quia molesti estis et Deo meo? Propter hoc ipse Dominus dabit vobis signum.* Sed quod signum? *Ecce virgo concipiet et pariet filium (Isa. VII, 14).* Si ergo juvenulam parere, signum non est; ut virgo intelligatur, necesse est. Corrigit ergo libros vestros, Judæi, quos invidiose falsatos fuisse non dubitamus (35). Vocatum autem nomen ejus Emmanuel, id est *nobiscum Deus* : quoniam etsi secundum divinitatem ubique est, corporaliter tamen in Judæa ad tempus conversatus est. Unde per Jeremiam dicitur : (36) *Hic est Deus noster, et non æstimabitur alius adversus eum, qui adiuvent omnem viam scientiæ, et dedit illam Jacob puero suo, et Israel dilecto suo : post hæc in terris visus est, et cum hominibus conversatus est.*

Exurgens autem Joseph a somno fecit, sicut præ-

cepit ei angelus Domini; et accepit conjugem suam, et non cognoscebat eam, donec peperit filium suum primogenitum, et vocavit nomen ejus Jesum. Oportet autem nos etiam hic Judæis et hæreticis respondere, qui beatam Virginem Mariam alios filios de Joseph habuisse contendunt; quoniam hic dicitur: *non cognoscebat eam, donec peperit filium suum primogenitum.* Si enim aliquis dicat: Scio quia non habeo filios, donec uxorem accipiam; nunquid ideo consequens est, ut accepta uxore filios habeat? Multi enim habent uxores qui filios non habent. Nullam ergo consequentiæ necessitatem facit hoc in loco donec adverbium (37). Tota enim intentio evangelistæ hæc erat, ut ista dicendo, filium Joseph, Christum non esse monstraret. Putabatur enim Christus filius Joseph, sicut alius evangelista testatur, dicens: *Et erat Jesus incipiens quasi annorum xxx, ut putabatur, filius Joseph (Luc. III, 23).* Hanc ergo falsam opinionem evangelista Matthæus delere intendebat dicens. *Et non cognoscebat eam, donec peperit filium suum primogenitum.* Sed non advertibat has hæreticorum sagittas, quas ipsi contra hæc jactantur, propter unam particulam obscure positam, quam execrati perverse intelligunt. Hoc autem et aliter probare nitentur, dicentes: eum *primogenitum* dici non posse, nisi alii ejus fratres post eum sequerentur, quorum relatione primogenitus diceretur. Quod si ita esset, nulla primogenita Domino offerri potuissent. Præcipit enim Moyses (*Exod. XIII*) (38) ut omnis primogenitus filius post unum mensem Domino offeratur. Et quidem ille qui post unum mensem offertur, nondum alios fratres habet, quorum relatione *primogenitus* dicatur. Quare ergo quasi primogenitus offertur qui nullum fratrem habet, et utrum aliquando habiturus sit, penitus ignoratur. Manifestum est igitur, *primogenitum* non fratrum sequentium relatione dici, sed quia de matris utero primus processit, sive alii postea sequantur, sive non sequantur. Sed fortasse non tantum *primogenitum*, sed et *primum* calumniaris. Audi ergo quid per **9** Moysen Dominus dicat: *Quidquid primum erumpit e vulva omnis carnis, meum erit (39).* Si ergo *primum* hoc in loco relativum est, et per se dici non potest; quomodo statim post unum mensem offerrebat, quod utrum primum esset, adhuc

nesciebatur? Quis enim, si mater confestim post primum partum moreretur? Quid, si de ea, quod fieri sæpe videmus, filius ulterius non nasceretur? Consequens enim esset, ut illi, qui quasi *primi* vel *primogeniti* Domino oblati fuerant, quos etiam quibus nominibus vocentur, non habemus, neque *primi* neque *primogeniti* dicerentur. His igitur aperte monstratur, quod etiam unigenitus, *primogenitus* dici potest.

III. [CAP. II.] (40) *Cum ergo natus esset Jesus in Bethlehem Juda in diebus Herodis regis, ecce Magi ab Oriente venerunt.* Non vacat a mysterio, quod beata Virgo Maria, relicta patria civitate et domo, filium suum in Bethlehem parere venit. *Bethlehem* enim *domus panis* interpretatur (41). Jesus autem de se ipso loquitur, dicens: *« Ego sum panis vivus, qui de cælo descendi (Joan. VI, 42). »* Dignum ergo fuit ut panis vivus in domo panis nasceretur, cujus Christi natiuitas fuerat causa, ut sic vocaretur. Neque enim ideo Christus in ea natus est, quia sic vocabatur, sed ideo ipsa sic vocata est, quia Christus in ea oriebatur. Simus ergo et nos Bethlehem, simus domus panis: qui enim domus panis non fuerit, fame interibit. Hoc enim ipse Dominus ait: *« Nisi manducaveritis carnem filii hominis, non habebitis vitam in vobis (ibid. 54). »* Suscipiamus itaque Christum in domo nostra, suscipiamus eum in mente et in pectore nostro. Oriatur in nobis: ipse enim est via, veritas, et vita: ipse est sapientia et justitia. Ipse igitur oriatur in nobis, quoniam ista nascuntur et ædificantur in nobis. Sequitur: *Ecce Magi ab Oriente venerunt.* Quare ab Oriente (42)? Quia jam interior illuminati fuerant, et jam sol justitiæ eorum mentes illustraverat. Sed ubi venerunt? Hierosolymam. Et quid dicebant? *Ubi est qui natus est rex Judæorum?* Unde hoc scitis? Quis hoc vobis indicavit? Aduert illi: *Vidimus enim stellam ejus in Oriente, et venimus adorare eum.* Isti enim sunt primitiæ (43) gentium: isti prius ex gentibus in Christum crediderunt: his non terra, sed cæli Christi nativitatem prædicaverunt. Et in his quidem completum est illud quod dicitur: *« Cæli enarrant gloriam Dei (44); »* credunt autem isti cælo non loquenti, sed novam stellam ostendenti. Judæi vero credere nolunt Christo prædicanti, prophetias expo-

(37) V. Hieronym. adv. Helvidium et Chrysostomum ad h. l. de hac et similibus particulis Ambrosium quoque l. II, in Luc., lib. De Noe et Arca, c. 17; De Institut. virg., c. 5 et 8, etc. Isidorum Pelusiotam; l. I, epist. 4, etc.

(38) Breviter hic Hieronymus morem allegans Scripturarum; *« ut primogenitum non eum vocent quem fratres sequuntur, sed eum qui primus natus sit, »* lectorem tamen suum amandat ad libellum adversus Helvidium.

(39) Numer. XVIII, 15. Videtur esse locus ad quem N. A. spectat; etsi minus exacte verba allegat, quæ sunt: *« Quidquid primum erumpit e vulva carnis, quam offerunt Domino, sive ex hominibus, sive de pecoribus fuerit, tui juris erit: ita duntaxat, ut pro hominis primogenito pretium accipias, et omne animal quod immundum est, redimi*

facias; cujus redemptio erit post unum mensem. »

(40) Est homilia S. Brunonis in Epiphania Domini Emiseno attributa in edit. pag. 27.

(41) Vid. Chrysologum ser. 156, atque eandem interpretationem memoratam ab Ambrosio l. II De Jacob. c. 7.

(42) Simili sermo modo A. Imperfecti hom. 2: *« Quoniam ab Oriente venerunt, unde dies nascitur, inde initium fidei processit, quia fides lumen est animarum, »* etc.

(43) Ita eos vocat S. Leo serm. 2 de Epiph., S. Aug. sive A. serm. 30 de tempore, S. Fulgentius serm. 5, etc.

(44) Psal. XVIII, 1, atque hunc locum allegat etiam S. Leo, serm. all.

menti, mortuos suscitanti, cæcos illuminanti, et alia A miracula facienti. Sed nunquid ista stella videbatur ab omnibus? Si enim ab omnibus videretur, nequaquam se eam in Oriente vidisse dicerent, quæ non solum in Oriente appareat. Factum est autem, ut visa stella, quicquid per eam significabatur, mox intelligerent, non tamen astrologica artis demonstratione (45), sed sancti Spiritus illustratione. Christum igitur in stella quærebant, quem divina inspiratione per stellam significari intelligebant. Hoc enim et Baalam significaverat dicens: « Orietur stella ex Jacob, » et exsurgat homo de Israel (46). Est igitur Christus et homo et stella; stella in significatione, homo in veritate; stella gentibus, homo Judæis. Gentes eum in stella sequuntur, et illuminantur: Judæi hominem tantum eum esse putant et excæcantur. Unde ipse quoque ait: « In iudicium ego veni in hunc mundum, ut qui non vident videant, et qui vident cæci fiant (Joan. ix, 39). » — Audiens autem Herodes rex turbatus est, et omnis Hierosolyma cum illo. Magna quidem erant quæ dicebantur; sed quia lætitiâ sonabant, et totius regni gloriam innuebant, non atque perturbari, sed lætari et Herodes, et omnis Hierosolyma debuisset. Sic enim infirmi oculi viso lumine perturbari solent. Bene autem isti tales in prophetarum libris per illas aves significantur, quas dies excæcat, et nox illuminat. Sed quis non lætetur, quod puer noster adhuc in cunabulis vagit, et rex terræ cum toto regno suo timore dissolvitur? Ne timeas miser: non enim ad hoc venit, ut regnum tibi auferat, sed ut omnibus de regno expulsis regnum restituat. Sequitur: *Et congregans omnes principes sacerdotum, 10 et scribas populi, sciiscitabatur ab eis, ubi Christus nasceretur. At illi dixerunt ei: In Bethlehem Judæ; sic enim scriptum est per Prophetam: Et tu Bethlehem terra Juda, nequaquam minima est in principibus Juda: ex te enim exiit dux, qui regat populum meum Israel.* Turbatus enim Herodes quiescere non potest; angitur, et ne ex improvise capiatur, principes sacerdotum, et scribas populi vocat; ubi Christus nascatur, inquiri. Dicitur ei: in Bethlehem Judæ. Timor addit timori; et qui Magorum verbis perturbatus fuerat, iterum scribarum et sacerdotum responsione terretur. Quomodo enim terreri non poterat qui tantum terrena sapiens, regnum amittere timebat, dum suo tempore Christum natum esse audiebat, quem

(45) Chrysostom. hom. 6 in Nat. « Non solius hoc esse stellæ videtur, sed Dei per quem illorum ad hoc anima commota est. »

(46) Beda a stella prophetiam significari dicit, A. noster cum Ambrosio loquitur, qui lib. II in Luc. « secundum incarnationis mysterium Christus est stella. » Atque Ambrosium quidem præ oculis hic habuisse credo ex eo, quod cum soleat Vulgatam sequi, nunc locum Numerorum ex LXX, sicut Ambrosius protulit, ipse quoque profert: « Et exsurgat homo de Israel. » Vulg. & Et consurgat virga de Israel. »

(47) Vide Chrysostomum hom. 7, et Petrum Chrysologum serm. 138.

(48) Exod. XIII, 19. Atque ita plane August. quæ-

prophetarum testimonio venturum esse credebat? Tunc Herodes, clam vocatis Magis, diligenter didicit ab eis tempus stellæ quæ apparuit eis. Hoc autem ideo faciebat (47), ut si Christum invenire non posset, saltem nativitatis ejus tempore cognito, qui solus occidi non poterat, simul cum cæteris ejusdem ætatis pueris necaretur. Non enim intelligis, Herodes, non intelligis quod tibi per Moysen a Domino dicitur (48): « Non coques hædum in lacte matris suæ, » id est non occides Christum infantem, et ad Virginis matris ubera pendentem. Et mittens eos in Bethlehem, dixit; ite et interrogate diligenter de puero, et cum inveneritis, renuntiate mihi, ut et ego veniens adorem eum. Nihil proficis, nihil hac tua calliditate agis. Non est consilium, nec sapientia, nec fortitudo contra Dominum (49). Qui cum audissent regem, abierunt: et ecce stella, quam viderant in Orientē, antecedit eos, usque dum veniens staret super ubi erat puer. Videntes autem stellam gavisi sunt gaudio magno valde. Recedunt Magi ab Herode et vident stellam, quia et illi qui a diabolo separantur, vident justitiæ lumen. Sed quare eos antecedit stella, nisi ut viam eis ostendat, et ad puerum ducat? Sequuntur igitur eam: veniunt Bethlehem: stat supra domum illam in qua erat Virgo Maria: stat supra stellam; Maria enim stella maris (50) interpretatur. Stella itaque filius, stella et mater: stella oritur de stella; sed major quæ oritur quam illa de qua oritur. Unde et merito supra stare videtur. Non dixit supra puerum. Sed quid dixit? Supra, ubi erat puer. Ubi enim erat puer, nisi in sinu Matris? Stabat ergo stella, et clamabat; habet enim linguam suam. Ne enim longe petamus exempla, sic illa stella loquebatur Magis, sicut istæ litteræ loquuntur nobis: Significando igitur loquebatur, sed quid significabat? quid dicebat? Vis audire quid? Hic est puer: hæc est Mater pueri: hic eum quærite, hic invenietis: hic in parvo corpusculo latet, qui ubique est et omnia replet. Hoc est enim quod dicit. Videntes autem stellam, gavisi sunt gaudio magno valde. Quid est enim videntes stellam, nisi videntes et intelligentes quid eis significabatur et dicebatur per stellam? non enim magnam gaudium est videre stellas. Nam et solem et lunam D sæpe videmus, et non multum videndo gaudemus. Gaudebant igitur non propter stellam, sed propter stellæ significatum. Et intrantes domum, invenerunt

stion. 90 in Exod. scribens: « Quomodo observetur ad proprietatem verborum, aut non est, aut non elucet. Intellectum tamen de Christo approbo; quod hac prophetia prædictus est non occidendus a Judæis infans quando Herodes quærens eum ut occideretur, non invenit. »

(49) Prov. XXI, 30: « Non est sapientia, non est prudentia, non est consilium contra Dominum. » Hunc eundem locum in eadem sententiam allegat S. Gregorius homil. 10 in Evang.

(50) S. Bernardus homil. 2 in Missus est de eodem nomine « quod interpretatum maris stella dicitur... ipsa est igitur nobilis illa stella ex Jacob orta, » etc.

puerum cum Maria matre ejus, et procedentes adoraverunt eum. Et apertis thesauris suis, obtulerunt ei munera, aurum, thus et myrrham. Quanta tunc exultatio tibi fuerit, o Virgo beatissima, quis cogitare valeat? quoniam eum, quem nuper genueras, jam quasi dominum adorari videbas. Suscipe prima munera filii tui; suscipe tributa quæ ei solvuntur; et quæ aliis tributa solvere veneras, tu prius ab aliis tributa suscipias. Ad hoc enim, ut Lucas ait (1. 5), venerat Joseph in Bethlehem, ut ipse quoque sicut cæteri, prosteretur et obligaret se tributa persolvere, eo quod esset de domo et familia David. Unde manifestum est quod secundum familias tributa solvebantur, omnesque ejusdem familiæ propter hoc munus conveniebant: siquidem Joseph et Maria, quia erant de familia David, in Bethlehem venire necessarium fuit, ubi illa familia habitabat. Sed quare tria (51) munera obtulerunt, nisi ut Trinitatis mysterium revelarent? Primum enim munus offerimus credendo in Patrem, secundum in Filium, tertium in Spiritum sanctum. Hæc tria munera nobis sufficiunt. Qui hæc non offert, a Christo non recipitur. Hæc est igitur causa quare tria munera Domino obtulerunt; si enim vel plus, vel minus offerrent, fidem catholicam non tenerent. Quid autem per aurum significari putamus, nisi illam, quæ cæteris major est, et latius fulget, regiam potestatem? Aurum igitur Christo offerimus, quia omnium regem eum esse **II** credimus. Offerimus autem et thus, quia Deum esse confitemur. Thus enim in sacrificiis etiam gentiles diis suis offerre consueverant. Myrrham quoque offerimus, quia sic illum Deum esse credimus, ut hominem, et mortalem esse non dubitemus; myrrha enim, ne corrumperentur, olim mortuorum corpora condiebantur. Quia ergo Christo obtulimus sua, offeramus ei et nostra. Quod enim Regem, et Deum, et hominem eum esse credimus, suum est: nostra vero sunt quæ nobis ab eo donata sunt. Habet enim Ecclesia aurum in sapientia; thus vero in sancta et bene Deo redolente conversatione; myrrham autem in amaritudine penitentiae et carnis mortificatione. Aurum igitur offerunt doctores; thus martyres et confessores; myrrham jam penitentes peccatores. In aliis itaque aurum fulget, in aliis thus suaviter redolet, in aliis myrrha sapienter amarescit. Quid aliud Deo offerre possumus? Omnis nostra oblatio in his tribus muneribus continetur. Talia igitur munera obtulerunt Magi, in quibus et fidei veritatem et totam Ecclesie disciplinam significabant. *Et responso*

(51) Mirum in modum mysticæ horum munerum significationes Patribus etiam antiquissimis placent, Irenæo lib. III, c. 10; Tertulliano adv. Judæos cap. 9; Nazianzeno orat. 38; Hieronymo, Ambrosio, Fulgentio, etc. Sed copiose omnino atque eleganter de his A. noster.

(52). Deuteron., XVII, 16: « Cum Dominus præceperit vobis, ut nequaquam amplius per eandem viam revertamini. »

(53). Exprimere omnino voluit Gregorii locum hom. 10 in Evang.: « Regio quippe nostra paradisi est, ad quam, Jesu cognito, redire per viam

A accepto in somnis, ne redirent ad Herodem, per aliam viam reversi sunt in regionem suam. Revertamur igitur et nos per aliam viam in regionem nostram, quia per illam, qua exivimus, redire non possumus. Hoc enim et filiis Israel de Ægypto exeuntibus præcipitur, ut per eandem viam non revertantur (52). Regio namque nostra paradisi est, regio nostra est terra viventium (53): ibi enim habitaverunt parentes nostri: inde exierunt. Sed qua via? Utique per superbiam, per inobedientiam, per vanam gloriam, per gulae intemperantiam: per hanc autem viam in patriam redire non possumus. Alia ergo quærenda est, qua in patriam revertamur. Hæc autem via Christus est; ipse enim ait: « Ego sum via, veritas et vita; nemo venit ad Patrem nisi per me (Joan. XIV, 6). » Invenimus viam, curramus per eam, si recto itinere in patriam redire velimus. Per hanc enim ille currit, qui ejus præcepta custodit. Diliges Dominum Deum tuum ex toto corde tuo, et proximum tuum sicut teipsum; hoc ipse præcipit; hoc tibi sufficit custodire; ne quæras amplius; hæc via in patriam te reducit.

IV. Qui cum recessissent, ecce angelus Domini apparuit in somnis Joseph dicens: Surge, et accipe puerum, et matrem ejus, et fuge in Ægyptum, et est tibi usque dum dicam tibi: futurum est enim, ut Herodes quærat puerum ad perdendum eum (54). Quomodo enim completis diebus purificationis Jerusalem Christus in templo offerri potuit, si statim ut Magi recesserunt in Ægyptum fugiens abiit (55)? An fortasse tandiu Magi in Bethlehem morati sunt, donec simul cum puero et matre ejus Joseph de Jerusalem post purificationem reverteretur? Sed melius mihi videtur esse ut sic dicatur: Qui cum recessissent, aliquanto post tempore evoluto, et omnibus, quæ secundum legem debebantur, expletis, ecce angelus Domini apparuit in somnis Joseph dicens: Surge, et accipe puerum, et matrem ejus, et fuge in Ægyptum. Adhuc enim omnia quæ erant: a hinc Herodes Magos expectans, nondum sui cordis malitiam revelabat. Unde et secure vadunt in Jerusalem, ut Legis mandata perficiant. Inde vero in Ægyptum fugere jubentur, ubi Abraham, et Jacob, et filii Israel peregrinati sunt. Hoc enim propheta prædixerat dicens: « Ecce Dominus ascendet super nubem levem, et ingredietur Ægyptum (Is. XIX, 1). » et corruent omnia simulacra ejus. Nubes enim levis, et nullius corruptionis pondere gravis est Virgo Maria, quæ in Ægyptum Christum portavit, ut lux in tenebris luceret, et populus, qui sedebat in

qua venimus, prohibemur. A regione etenim nostra, superbiendo, inobediendo, visibilia sequendo, cibum vestitum gustando discessimus: sed ad eam necesse est, ut flendo, obediendo... redeamus. Vid. Ambrosium, l. III; Fulgentium serm. 5; Chrysologum serm. 158, 159, etc.

(54) Est homilia Emiseno inscripta, in nativitate Innocentium, pag. 23, adjectis nonnullis in principio et in fine.

(55) Vide de hac questione Augustinum, l. II De consens. evang., cap. 8; ex recentioribus Jansquium, cap. 11, Maldonatium, a Lapide, etc.

tenebris lucem viseret. *Qui consurgens accepit puerum, et matrem ejus nocte, et recessit in Ægyptum, et erat ibi usque ad obitum Herodis.* Ecce fugit Christus, et in nocte fugit, ut fuga, quæ per se difficilis est, noctis obscuritate difficilior fiat. Si ergo Christus fugit Herodem, quanto magis nos diabolum, et membra ejus fugere oportet? Nulla itineris difficultate terreamur, quia melius est duro labore fatigari, quam ab hostibus necari: arcta enim et angusta via est, quæ ducit ad vitam. Veruntamen nec semper est fugiendum, nec semper est resistendum: sed pro temporis et negotii qualitate, et hoc, et illud fieri oportet. Nam et sancti aliquando fugiebant, aliquando hostibus sponte occurrebant. Ipse quoque Salvator noster, qui nos de civitate in civitatem fugere præcepit, cum et ipse, si vellet, fugere potuisset, sponte sua tempore passionis hostibus occurrit (56). Non igitur timore mortis, si justam et utilem **12** fore putamus, sed timore peccandi et visibiles et invisibiles hostes fugere debemus. Quare autem Christus in Ægyptum fugerit, evangelista subinfrens ait: *Ut adimpleretur quod dictum est a Domino per prophetam dicentem: Ex Ægypto vocavi filium meum: si enim in Ægyptum non isset, ex Ægypto vocari non potuisset.* Sic igitur impleta est prophetia, et utilitas prophetiæ. *Tunc Herodes videns, quod illusus esset a Magis, iratus est valde: et mittens occidit omnes pueros, qui erant in Bethlehem, et in omnibus finibus ejus a bimatu et infra, secundum tempus quod exquisierat a Magis.* Quoniam enim Herodes prophetarum oraculo in Bethlehem nasciturum Christum audierat. Ideo omnes pueros, qui erant in Bethlehem, et in omnibus finibus ejus occidit, ut quia unum invenire non poterat, unum simul cum cæteris interficeret. Sed quare a bimatu et infra? Quia secundum Magorum responsionem (57), Christum hujus ætatis esse sciebat. Præoccupatus enim aliis negotiis, cum jam pene duo anni transissent, et Magi ad eum non reverterentur, se illusum esse intelligens, valde iratus, omnes hos pueros occidere jussit. *Tunc impletum est, quod dictum est per Jeremiam prophetam dicentem: vox in Rama audita est, ploratus et ululatus multus, Rachel*

(56) Vera sententia, quam voce et exemplis DD. Ecclesia et SS. viri tradiderunt. V. Aug. epist. 228, ad Honoratum; S. Gregorium lib. xxxi Moral., cap. 28. Ante hos S. Cyprianus ep. 56, ad Thibarit., et S. Athanasius in Apolog. de fug. Idem quod docuerunt, et præstiterunt, contra quam scripsit Tertullianus jam Montanista (ut S. Hieronymus in Catal. observat.) in lib. de fuga in persecut.

(57) Variæ sunt de hoc AA. sententiæ quas exponit Jansenius cap. 11 Concord., et interpretes passim: hæc auctoris nostri est apud Jansenium ordine tertia. Vide etiam Menochium, De vit. Chr., lib. 1, cap. 14, n. 6.

(58) De hoc Jeremiæ loco disputant fuscè interpretes. Hieronymus non modo ita interpretatur vocem Rama sed nomen appellativum hic esse putat: « Quod autem dicitur in Rama, non putemus loci nomen esse juxta Gabaa; sed Rama excelsum interpretatur; ut sit sensus: Vox in excelso audita est,

plorans filios suos, et noluit consolari, quia non sunt. Rama enim interpretatur excelsa (58). Illa igitur vox auditur in Rama, quæ multum exaltata præ sua magnitudine longè lateque diffunditur. Multus enim ploratus multusque ululatus ibi erat, ubi tot matres, tot parentes, tot homines utriusque sexus, visa tanta crudelitate, etiamsi vellent, voces cohibere non poterant. Quare autem Rachel filios suos plorare dicitur, cum utique non filii Rachel, quantum ad litteram, sed filii Liæ sororis ejus omnes isti fuerunt? Judas enim non Rachel, sed Liæ filius fuit, in cujus tribu hæc cædes tam immensa facta est. Sed quia Rachel interpretatur ovis, et significat sanctam Ecclesiam, quæ ovium simplicitatem imitatur, non immerito filii Rachel esse dicuntur, qui quasi agni innocentes et sine voce, jugulantur. Denique cujus filii sunt agni? nonne ovis? Sunt igitur filii Rachel. Si quidem illa est ovis, et isti agni. Plorat autem Rachel, id est, sancta Ecclesia usque hodie filios suos, quia quamvis ad requiem eos ire intelligat; dolet tamen, quia corporaliter ab ea separantur. Sic autem dolebant et illi, quibus Dominus ait: « Et vos nunc quidem tristitiam habetis; iterum autem videbo vos, et gaudebit cor vestrum (Joan. xvi, 22). » Et quamvis multo melius quam fuerant sint (si quidem jam nunc cum Deo sunt), ad tempus tamen consolationem non recipit, quoniam in hac vita non sunt.

V. (59) Defuncto autem Herode, ecce angelus Domini apparuit in somnis Joseph in Ægypto dicens: *Surge, et accipe puerum, et matrem ejus, et vade in terram Israel; defuncti sunt enim qui quærebant animam pueri. Qui consurgens accepit puerum, et matrem ejus, et venit in terram Israel.* Plana sunt hæc: si exponantur, difficiliora reddi possunt. Quod enim in patriam suam revertitur Jesus, nos quoque in patriam nostram festinare admonet. *Audiens autem quod Archelaus regnaret in Judæa pro Herode patre suo, timuit ille ire.* Judæam enim Jerusalem dicit, et ea quæ a tribu Juda in circuitu possidebantur. Divisum igitur erat regnum, et jam a pluribus regebatur (60). *Et admonitus in somnis recessit in partes Galilææ; et veniens habitavit in civitate quæ vocatur*

Did est longe lateque dispersa. A. imperfect. « Quoniam de morte vox Innocentium mittebatur in cœlum, ideo audiebatur in excelso. » In diversam sententiam abiit Maldonatus.

(59) Matth. ii, 19. Legitur hoc evangelium in vigilia Epiphaniæ, ut etiam in postrema ora codicis adnotatum est. In illud est sermo S. Brononis a Marchesio tomo XX B. PP., pag. 1780, editus.

(60) Ex Josepho Antiq. xvii, 10, edocemur Herodem morti proximam, prius quod scripserat testamentum mutasse, et regnum suum divisisse, ita ut Herodem Antipam, quem prioribus tabulis regni successorem destinaverat, Galilææ ac Perææ tetrarcham constituerit; regnum Archelao reliquerit, Philippo filio Gauloniticam, Thraconiticam, Bata-næam et Paneada Tetrarchiæ nomine assignaverit. Cum vero, Herodis etiam voluntate, accedere deberet Augusti consensus, et ad eum Archelaus navigasset; tandem Aug. Archelaum non quidem regis titulo or-

Nazareth, ut adimpleretur quod dictum est per prophetam: Quoniam Nazareus vocabitur. Nazareus enim dictus est Christus a Nazareth: Nazareus vero (61), **13** quia Deo ab infantia consecratus est. Verumtamen cum et Nazareus interpretetur mundus, et Nazareth munditiæ, non incongrue et Nazareus et Nazareus a Nazareth dici possunt. A quo enim, nisi a munditiis, derivatur mundus? Bene autem Nazareus dicitur Christus, quia non solum ipse est mundus, verum etiam sine ipso nihil est mundum.

VI. [CAP. III.] *In diebus autem illis venit Joannes Baptista prædicans in deserto Judææ, dicens: Pœnitentiam agite, appropinquavit enim regnum cœlorum.* In diebus, inquit, illis, quibus in Nazareth Jesus habitabat; non autem in illis, quibus de Ægypto reversus fuerat, cœpit prædicare Joannes Baptista: Dicit enim Lucas evangelista quod quinto decimo anno Tiberii Cæsaris Joannes prædicare cœpit (62). Sed ubi prædicabat? *In deserto Judææ; et quid dicebat? Pœnitentiam agite.* Quare hoc? quia *appropinquavit regnum cœlorum.* Videmus igitur quia desertum Judææ vocatur: hoc enim ipse Dominus significans ait: « Ecce relinquetur vobis domus vestra deserta (Math. xxii, 58) (63). » Desertum enim non est hominum habitatio, sed est ferarum et animalium ratione carentium. Si enim rationem Judæi habuissent, Dominum suum non occidissent. At vero nisi feræ essent; leones, dracones, canes, et unicornes non dicerentur. In deserto igitur Joannes prædicabat, quia feras, et belluas ad idem vocabat. Dicebat autem; *pœnitentiam agite*, ut a peccatis soluti a terreno regno, in regnum cœlorum transferamini. *Appropinquavit enim regnum cœlorum*, quia vobiscum, et inter vos habitat Rex angelorum. Agite igitur pœnitentiam; mundamini a peccatis, ut hujus tanti Regis, et regnum et populus esse possitis. Sed quis est iste Joannes qui tam bene prædicat? Hic enim est ille de quo dictum est per Isaiam prophetam dicentem: « Vox clamantis in deserto: Parate viam Domini; rectas facite semitas ejus (Isai. xl, 3). » Vox enim vocatur Joannes, quia Verbum vocatur Christus (64). Sicut enim Joannes præcedit Christum,

navit, dimidiam tamen partem ditioris quæ Herodis fuerat, et concessit, et ethnarcham constituit; pollicitus, regem se eum renuntiaturum, si convenientem regi virtutem præstaret. Obligit autem illi Judæa et Idumæa, et præter has, Samaria, comprehensis in ea urbibus, Stratonis turris, Sebaste, Joppe, Hierosolyma: Gazam, Gadaram et Hippon Græcæ instituti urbes Aug. a regno separatas, Syriæ contribuit. Alterum Hierodiana ditioris diindium, in alios duos Herodis filios partitus est Aug. Herodi Antipæ Galilæa cessit et Peræa: Philippo Batanæa cum Thracitide; et Auranitis cum parte quadam Zenodori domus. Ita Josephus cap. 11, n. 4. V. Aug. De consens. ev. l. 11, c. 7, 8.

(61) Hieronymus ab h. l.: « Nazareus sanctus interpretatur. Sauctum autem Dominum futurum, omnis Scriptura commemorat. »

(62) Idem admonent Chrysostomus hom. 10, et cæteri passim interpretes.

(63) Beda ad h. l.: « In deserto Judææ dicit, quia sicut illis ante prophetatum est; ecce relinquetur

ita vox præcedit verbum: statim enim ut ex ore loquentis sonus qualiscunque procedit, vox est: verbum autem nondum est; quia omne verbum significat aliquid. Præcedit igitur vox, sequitur verbum; merito ergo præcursor Domini Joannes vocatur, quoniam et nascendo, et prædicando, et moriendo, et ipsa sui nominis appellatione, Christum præcedit. Denique Verbum Dei, quod in pectore meo est, nisi vocis indumento, neque intelligi, neque ad te transire potest. Sic igitur Verbum Dei nec indiget indumento vocis ut intelligatur, quomodo prius indigebat indumento carnis ut videretur. Unde et Verbum caro factum est, et habitavit in nobis. Quid est autem viam Domini parare, et semitas ejus rectas facere, nisi virtutes et bona opera diligere, tenere, sequi, et totis viribus amplecti? *Ipsæ autem Joannes habebat vestimentum de pilis camelorum, et zonam pelliceam circa lumbos suos: esca autem ejus erat locusta, et mel silvestre.* In hoc enim beatus Joannes apertissima demonstrat quam pro nihilo mundum istum omnesque ejus blanditias duceret, qui tam vilissimo indumento ciboque utebatur: sola enim vitæ hujus necessaria quærebatur, qui sic vivere disposuerat. Hujus enim exemplum illi sequuntur qui dicunt: Habentes victum et vestitum, his contenti sumus (65). Præterea quia pœnitentiam prædicabat; qualiter pœnitentes vivere debeant, eis in seipso regulam dabat. Locusta autem mundum animal est, et lege non prohibetur; etsi ejusmodi cibus modo in usu (66) non habeatur. *Tunc exibat ad eum Hierosolyma, et omnis Judæa; et omnis regio circa Jordanem, et baptizabantur ab eo in Jordane, confitentes peccata sua. Videns autem multos Phariseorum et Sadducæorum venientes ad baptismum suum, dixit eis; progenies viperarum quis demonstravit vobis fugere a futura ira (67)? Viperarum enim hæc natura dicitur esse (68), ut quando femina concipit, masculum interficiat, quando vero parit, ipsa nihilominus a filiis occidatur; neque enim expectant, ut assueto naturæ ordine oriantur, sed rupto matris utero violenter foras erumpunt. Vipera igitur Synagoga est (69), quæ virum suum*

domus vestra deserta, sic in diebus Joannis ex multa parte fuit Judæa deserta... mystice autem Jo. significat Salvatorem qui prædicabat desertæ Judææ, id est propter transgressionem legis a Deo derelictæ. » Eandem mysticam significationem exhibuerat S. Ambrosius lib. 11, ad cap. 3. Luc. desertam dici volens « quia nullis adhuc convenæ plebis operibus colebatur. » Sic A. Imperfecti hom. 3, etc.

(64) Ita Beda, « Vox nominatus, quia verbum præcedebat. » V. Aug. Imperfecti.

(65) I Tim. vi, 8. « Habentes autem alimenta et quibus tegamur, his contenti sumus. »

(66) V. Bochartum De animal. fac. Script. pag. 1, lib. 1, cap. 5. Chrysostomus de victu et vestitu Jo. agit hom. 10, S. Ambrosius l. 11. In Luc. 1.

(67) A ventura ira Vulg. ab ira ventura Ital.

(68) Hac de re A. Imperfecti hom. 3, et Beda ad h. l.

(69) De Phariseis et Sadducæis Beda interpretatur.

Salvatorem nostrum, nam et ipse serpens vocatur (70), postquam ad eam venit, postquam eam suo semine imprægnavit, totamque evangelicæ prædicationis sementem in eam effudit, illa sicut vipera, sicut venenosa et impia contra eum assurgens, eum interfecit. Hujus autem filii isti sunt, qui matris nequitiam fugientes, ad pœnitentiam veniunt, et de ipsius impio ventre exire nituntur. Hujus filii et Apostoli fuerunt (71), qui extincta matre, ex ejus utero progredientes, ubique terrarum Evangelium prædicaverunt. Ex hoc autem utero et Apostolus lætābundus egrediens ait : « Cum autem placuit ei, qui me segregavit ex utero matris meæ, et vocavit per gratiam suam, » et cætera (Galat. 1, 15). Et isti quidem Synagogam occiderunt, quia perpetuæ morti eam damnaverunt. Sic igitur ex impia matre boni filii oriuntur; quibus nunc dicitur : *progenies viperarum*; sed jam nunc dissimiles a natura viperarum, quis demonstravit vobis fugere a futura ira? *Facite ergo fructum dignum pœnitentiæ* : illa enim pœnitentia sive fructus est, quæ in nullo bono opere se manifestat, qualis est. Sicut enim bonæ arbores commendantur fructu, ita et dignæ pœnitentes bonis operibus commendantur. Quis enim eum pœnitere dicat, qui adhuc id ipsum agit, unde se pœnitere dissimulat (72)? *Et ne velitis dicere intra vos : Patrem habemus Abraham*; talis enim cogitatio falsam securitatem et inutilem parit. Non enim sufficit vobis quod Abrahamæ filii estis, nisi Abrahamæ opera faciatis, et ejus fidem teneatis. *Dico enim vobis, quoniam potens est Dominus de lapidibus istis suscitare filios Abrahamæ*. Unde manifestum est quod filii Abrahamæ non secundum carnem (73), sed secundum fidem dicuntur. Si enim secundum carnem dicerentur, qui ex ejus carne non essent, ejus filii dici non possent. Suscitantur autem de lapidibus filii Abrahamæ, (74) quia gentiles prius lapidei, duri, et infructuosi Abrahamæ filii facti sunt, ejus fidem, et opera imitantes. *Jam enim securis ad radicem arboris posita est* : securis Christus (75) arbor synagoga : prope est igitur ut succidatur, cui ad radicem jam securis posita est. Expectat tamen adhuc, ut videat si fecerit fructum bonum. Hoc enim ficus illa significavit (76), cui Dominus maledixit, quoniam fructum non habebat, et aruit. Qui igitur toti arbori non pepercit, quomodo uni ex ramis parcat? Ne dicas itaque intra te; filius sum Abrahamæ : sed fac illius opera, ne ab ejus radice

A simul cum cæteris succidaris. *Omnis enim arbor quæ non facit fructum bonum, excidetur et in ignem mittetur*. Quid enim arbor, quid fructus, et quid ignis iste significet, manifestum est. De hoc enim igne dicitur : « Vermis eorum non morietur, et ignis eorum non exstinguetur (Isai. LXIV). » — *Ego quidem vos baptizo in aqua in pœnitentiam. Qui autem post me venturus est, fortior me est, cujus non sum dignus calciamenta (77) portare, ipse vos baptizabit in Spiritu sancto, et igni.* (78) Aqua enim tantum baptizabat beatus Joannes, quia ejus baptismus carnem a sordibus lavare poterat; animam vero a peccatis mundare non poterat. Erat enim hic umbra, et figura melioris baptismi. Baptizabat autem in pœnitentiam, id est, ad hoc ut agerent pœnitentiam, ut sicut ipse aqua eos lavabat exterius, ita ipsi se pœnitentia lavarent interius, ut mox Christo veniente, ad ejus baptismum suscipiendum essent parati. Quæ sunt autem calciamenta Christi, quæ se vir sanctus portare indignum esse dicit? Christi enim calciamenta portare est ejus Incarnationis mysteria prædicare : Quodammodo enim se divinitas calciamentis induit, quoniam nostræ carnis morticinum Dei Filius suscepit. Cum enim cætera indumenta ex alia et alia materia habeamus, calciamenta tamen non nisi carnea, et de carne suscepta habemus. Baptizabat autem Christus in Spiritu sancto, et igni, id est, in virtute Spiritus sancti, quæ peccata simul tolluntur et uruntur. Una enim eademque virtus est et Patris, et Filii, et Spiritus sancti; sed quia Spiritus sanctus ab utroque procedit, bene in Spiritu sancto Dominus Jesus baptizare dicitur; quia in hac una persona virtus totius Trinitatis breviter ostenditur. Ipse enim qui ait, « nisi quis renatus fuerit ex aqua, et Spiritu sancto (Joan. III, 5); » idem ipse dixit, « baptizantes eos in nomine Patris, et Filii, et Spiritus sancti (Matth. XXVIII, 19). » Si igitur beatus Joannes dixisset, ipse vos baptizabit in se ipso, quando dixit : *Ipse vos baptizabit in Spiritu sancto*; obscurum quidem esset, ad ipsum tamen significaret. Similiter autem si dixisset : ipse vos baptizabit in Patre : et hoc iterum esset obscurum, quamvis omnium trium sit una operatio. Bene itaque dixit, *ipse vos baptizabit in Spiritu sancto*, id est, in ea virtute quæ communis est Patris, et Filii, et Spiritus sancti (79). Sequitur : *Cujus ventilabrum in manu sua et permundabit aream*

(70) Vid. Num. XXI, Jo. III, 14, et ea loca interpretes.

(71) In bonam partem accipit et Ambrosius I. all.

(72) De pœnitentia hujusmodi Chrysostomus ad h. l. hom. 10.

(73) Vid. Paulum ad Roman. cap. II, III, etc.

(74) Est hæc aliorum explicatio apud Chrysostomum I. all., præterea Hieronymi, Ambrosii, A. Iuperfecti, Bedæ, etc.

(75) Hieronymo securis est prædicatio Evangelii.

(76) Huc idem transfert Ambrosius I. all.

(77) Calciamenta habet Cyprianus I. Testimon.

et mss. cod. apud Sabatier. V. ap. Hieronymum et Bedam hunc locum. V. etiam Ducangium in Gloss. V. *Calcia, Calciare*, etc.

(78) V. Dissert. Calmet ante comm. in Marc. de Baptismo ar. 2, qui est *De baptismo Joannis*.

(79) Verba *ipse vos baptizabit Spiritu sancto et igne* explicat Hieronymus, « sive quia ignis est Spiritus sanctus, sive quia in præsentia, spiritu baptizatur, et in futuro, igne. » Chrysostomus *baptizare Spiritu sancto* interpretatur de gratiæ largitate, commemorationem ignis adjici potat ad gratiæ energiam exprimendam. Bedæ exponit de gratia et remissione peccatorum, sive igne tribulationum. Alii aliter.

15 suam; et congregabit triticum suum in horreum, A paleas autem comburet igni inextinguibili. Quis enim per ventilabrum, quo grana a paleis dividuntur, nisi ejus discretionis libram, et examen (80)? quid vero per aream, nisi Ecclesiam? quid per triticum, nisi bonos? quid per paleas, nisi malos? quid per horreum, nisi patriam cœlestem? Postquam igitur Salvator noster suæ discretionis examine bonos a malis, et agnos ab hædis separabit, tota sancta Ecclesia iniquorum consortio libera, et emundata, tunc bonos ad regnum invitabit dicens: *Venite benedicti Patris mei, percipite regnum, quod vobis paratum est ab origine mundi.* Paleis autem, id est, iniquis quid dicit? *Ite maledicti in ignem æternum. Tunc venit Jesus a Galilæa in Jordanem ad Joannem, ut baptizaretur ab eo.* Quod enim ait tunc (81), intelligendum est, quando Joannes talia prædicabat, et baptizabat, non autem quando prædicare cœperat: jam enim tricesimum annum uterque intraverat, quando ad baptismum Dominus venerat. Baptizatur autem Jesus non sibi, sed nobis (82). Lavat aquas, et sanctificat suo tactu, non ipse lavatur ab aquis. Ibi vetus circumcisio perit: ibi novæ fidei innovatio cœpit. Ibi primum Joannes baptizare didicit, ubi totius Trinitatis mysteria cognovit, audivit, et vidit. Territus tunc Joannes, et ad Dominum accedere contremiscens, prohibebat eum dicens: *Ego a te debeo baptizari, et tu venis ad me?* Respondens autem Jesus dixit: *Sine modo; sine enim decet nos implere omnem justitiam.* Tu, inquit, major es, tu Dominus es; ego minor et servus; me oportet minui, te autem crescere. Quid est ergo quod tu venis ad me? ego potius debui ire ad te. Tu mundus es, et omnia mundas: non tu a me, sed ego a te et mundari, et baptizari debeo. At ille: *Sine modo;* mysterium est quod ago, dum ego baptizor, tu quoque in me baptizaris, quia membrum es illius, qui baptizatur. *Sic enim decet nos implere omnem justitiam, veteribus finem, et terminum ponentes, novis autem exemplum et regulam dantes. Tunc dimisit eum.* Quid est, dimisit eum? non ulterius restitit, non ulterius contradixit, quin immo acquievit, et eum secundum suam voluntatem facere permisit (83). *Baptizatus autem Jesus confestim ascendit de aqua, et ecce aperti sunt ei cœli, et vidit Spiritum Dei descendantem sicut columbam, et vententem super se: et ecce vox de cœlis dicit: hic est filius meus dilectus, in quo mihi complacui.* Quid est

(80) De futuro iudicio et æterno supplicio vel præmio explicat etiam Hieronymus, Ambrosius, et Beda; de tentationibus et calamitatibus vitæ hujus A. Imperfecti hom. 3.

(81) Bedam ad h. l. et Jansenium cap. 14.

(82) « Triplicem ob causam, ait Hieronymus ad h. l., Salvator a Jo. accepit baptismum, 1. ut quia homo natus erat, omnem justitiam et humilitatem legis impleat. 2. ut baptismate suo, Jo. baptisma comprobaret. 3. ut Jordanis aquas sanctificans, per descensionem columbæ, Spiritus sanctus in lavacro crederentium monstraret adventum. » Ita ferme et Beda. V. Maldonatum, Jansenium, etc.

(83) Hinc initium sumit homilia Emiseni Dom. 1.

enim quod baptizato Domino cœli aperiuntur? Magnum est hoc mysterium, magnamque his, qui baptizantur, lætitiâ præfigurât. Clausum erat prius, nemo illuc ante baptismum ingrediebatur: nunc autem apertum est: sed baptizatis est apertum. Sic enim ipse Dominus ait (Joan. III, 5): « Nisi quis renatus fuerit ex aqua et Spiritu sancto, non intrabit in regnum cœlorum (84). » Vidit autem Spiritum Dei descendantem sicut columbam, non quod Spiritus sanctus in columba incarnatus sit; solus enim Filius est incarnatus; sed quod in columba Spiritus Dei se ostendere voluit. Nam et in nobis est Spiritus sanctus: hoc enim Apostolus dicit (I Cor. III, 16): « Nescitis quia templum Dei estis, et Spiritus sanctus (85) habitat in vobis; » non tamen Spiritus sanctus incarnatur in nobis. Vox autem illa, quæ de cœlis audita est, cujus nisi Patris fuit? Quis enim alius dicere potuit; *hic est filius meus dilectus?* Veram tamen qualiter ab invisibili et incorporeo vox corporea, sensibilisque procedat, solvat qui potest. Complacet autem sibi Deus Pater in Filio suo d. lo. cto, quod talem antè tempora ineffabiliter, et sine initio filium genuit. Sic enim, si dicere dignum est, et nos nobis placemus in operibus nostris, quando aliquid agimus, quod laude dignum esse videatur. Apertissime autem hoc in loco Trinitas ostenditur, in quo personaliter tota sentitur; siquidem Filius in homine, Spiritus sanctus in columba, et Pater in suæ vocis testimonio declaratur (86).

VII. [CAP. IV.] *Tunc Jesus ductus est in desertum a Spiritu ut tentaretur a diabolo. Et cum jejunasset quadraginta diebus, et quadraginta noctibus, postea ecurrit.* Præcipui Ecclesiæ sancti doctores Dominum Jesum in desertum a suo spiritu ductum esse exponunt (87): quem si ab alio quoque spiritu ductum fuisse exposuissent, non esset inconveniens, cum Lucas Evangelista eum in Jerusalem, et in 16 montem excelsum valde a diabolo non assumptum, sed ductum apertissime dicat. Quod si ibi, et ibi ab alio spiritu ductum esse non est inconveniens; quare in desertum quoque ab alio spiritu eum ductum fuisse inconveniens videatur (88)? Sed sive a suo, sive ab alio ductus fuerit, considerandum est, quare se a diabolo tentari permiserit. Nihil enim sine utilitate et ratione facit Salvator noster: et ibi maxime rationem querere debemus, ubi ipse aliquid agit (si tamen tale aliquid agit), quod suæ majestatis videatur esse indignum: quis enim audire non horreat,

in Quadrag., pag. 52. Sequentes omnes homiliæ non Emisenum, ut pluries diximus, sed S. Bruonem Astensem auctorem habuerunt.

(84) De baptismi effectu hoc explicat eodem modo Chrysostomus et Beda.

(85) Spiritus Dei Vulg.

(86) « Mysterium Trinitatis in baptismate demonstratur: Dominus baptizatur; Spiritus descendit.... Patris vox auditur, » Hieronym.

(87) Hieron., « Haud dubium quin a S. Spiritu. » Ita Chrysostom., Gregorius, hom. 16 in Ev., Beda, etc. V. Maldonatum.

(88) V. Calmet ad h. l.

quod virtus a diabolo vel ducatur, vel tentetur? Verumtamen vel sua sponte ducitur, imo se jubente ducitur (ejus enim velle jubere est), non est hoc tantum horrendum, quantum quid significet mirandum et quærendum. Quis enim nesciat Pilatum et Judæos qui eum occiderunt, non solum membra diaboli, sed ejus quoque servos fuisse? Et quidem major nobis injuria videtur esse ea, quam a servis alienjus hominis patimur, quam si ab ipso eorum domino eam pateremur. Unde non magis horrendum est quod Salvator noster a diabolo ducitur, et tentatur, quam quod a Judæis occiditur et flagellatur. Sicut enim Christus occiditur non sibi, sed nobis; ita etiam tentatur non sibi, sed nobis. Nobis enim mortuus est, quia nobis ejus mors necessaria erat: nisi enim ipse moreretur, nos non viveremus: mortuus igitur est, ut nos vivamus. Similiter autem nobis tentatus est: quia ejus tentatio duplex nobis beneficium probat. Alterum quidem ut sciamus quomodo tentatoribus nostris, et his qui nobis injuriam faciunt, respondere debeamus. Alterum vero ut in nulla nostra virtute, vel sapientia confidamus; quoniam inimicus noster diabolus, qui ipsum Dominum nostrum tentare præsumpsit, tanquam leo rugiens semper circuit quærens quem devoret (89). Reddita igitur causa tentationis, videamus et mysterium significationis. Cum enim multis modis diabolus homines tentet, maxime tamen his tribus eos tentando aggreditur: id est aut ciborum appetitu, aut vana gloria, aut honoris et divitiarum sublimitate. Nititur autem eos quos tentat, ad excelsa ducere, et in altum elevare, ut sicut ipse elevatus cecidit, sic et alios exaltando ruere faciat. Ipse enim est qui ait (90): « In cælum ascendam, super astra Dei exaltabo solium meum; sedebo in monte testamenti, in lateribus Aquilonis, et similis ero Altissimo. » Alios itaque in desertum ducit (91): alios supra templi pinnaculum ponit: alios vero in montem excelsum exaltat. Et in desertum quidem ducit: quando ab amore cælestis patriæ, et a divina contemplatione mentes hominum avertit, et terrena quæque, et transitoria cogitare facit: desertum enim est quidquid a Deo longe est. Sed quod cogitare non magnum peccatum est, nisi cogitationi delectatio succedat, opponit menti diversas ciborum delicias, ut sicut primum hominem decepit per gulæ intemperantiam, sic cæteros quoque decipiat. In pane enim omnia ciborum genera significantur, secundum illud (92): *Intravit Jesus in domum cujusdam principis Phariseorum Sabbato manducare panem.* Quando igitur hæc tibi in mentem venerint, et oblitus eorum quæ animæ sunt, sola ea quibus caro delectatur, impingatur et superbit, cogitare cœpe-

ris, recordare, quia in deserto es, tentat te inimicus, et panes suos tibi apponit. Responde itaque, sicut Dominus tuus respondit, quando ipse quoque ab eo tentabatur: *Non in solo pane vivit homo, sed in omni verbo quod procedit de ore Dei.* Pane enim nutritur corpus, verbo Dei reficitur anima (93). Utrumque ergo bonum est: alterum tamen nimium appetere, multumque delectabilem quærere, et in suscipiendo temperantiam non habere, malum est. Ex hoc enim luxuria omnisque carnis petulantia nascitur. Propter hoc et dives ille qui epulabatur quotidie splendide, quia susceperat bona in vita sua, omnia mala nunc patitur post mortem suam. Videamus modo de illis quos supra pinnaculum templi diabolus statuit, in quibus mihi clericorum ordo maxime significari videtur (94). Illi enim a diabolo supra pinnaculum templi elevantur, qui dum se idoneos esse putant, qui Ecclesiam Dei regere possint, et pretio, et precibus, et quibuscunque modis possunt, Ecclesiæ prælati et episcopi fieri nituntur. Neque enim se aliter Christus illuc a diabolo duci pateretur, nisi quia tales Christianos suo nomine præsignitos in hoc facto significare volebat. Et bene quidem tunc omnium personas, bonorum scilicet et malorum in se significando suscepit, quando se a diabolo tentari permisit. Quod autem ait, *Si Filius Dei es, mitte te deorsum*, quid aliud nisi hoc dicere videtur: Jam inter filios Dei computatus es, jam episcopus ordinatus es, jam ab his qui te non cognoscunt videris esse quod non es. Facigitur aliquid unde lauderis, unde gloriosus habearis, et unde magnus ab hominibus videaris. *Mitte te deorsum.* Semper enim hi tales se deorsum mittunt, quia solas divitias, gloriam et dignitates quærentes quotidie deteriores fiunt; et hos tamen benignissimus Dominus docere non dedignatur, quomodo suo tentatori respondere debeant; si tamen non diabolum tentantem, sed se salutaria consilia dantem audire velint. Ait enim: *Rursum scriptum est: Non tentabis Dominum Deum tuum.* Hoc enim Dominus respondit, quando diabolus eum duxit supra pinnaculum templi, et quando ei dixit; *si Filius Dei es, mitte te deorsum.* Similiter igitur et tu quia intelligis te supra Ecclesiam Dei male ordinatum; et non a Deo, sed a diabolo tibi positum, cæterisque prælatum: qui tibi etiam quotidie dicit, *mitte te deorsum*, et te quotidie præcipitare, et perdere nititur; recordare hujus testimonii, quod non diabolo, sed tibi et omnibus hominibus a Domino dicitur. Responde igitur: Non tibi credam, non me deorsum mittam; sed obediam Scripturæ mihi dicenti: *non tentabis Dominum Deum tuum.* Quomodo enim Dominum non tentat qui Ecclesiam, quam furtim et per latrocinium

(89) V. Chrysostom. hom. 13, et ex recentioribus Corn. a Lap.

(90) Isai. xiv. 15: « In cælum conscendam, » etc.

(91) V. S. Gregorium, lib. xiv Moral., cap. 7; Ambrosium l. iii in Luc.; Chrysost. hom. 13; A. Imperf. hom. 5.

(92) Luc. xiv. 1: « Et factum est cum intra-

ret, » etc. V. Calmet ad h. l. Lucæ.

(93) « Si quis ergo non vescitur verbo Dei, iste non vivit; » ut colligit hinc Hier. De his J. C. tentationibus, S. Leo ser. 3 de Quadrag. Ambrosius lib. 1 De Cain et Abel, cap. 5, etc.

(94) Elegans et notabilis maxime locus.

invasit, contra canonum instituta, et Dei voluntatem tenet, et possidet? Multum enim Deum tentat qui in eo peccato perseverat, quo se perire non dubitat. His autem ita dispositis, nunc de illis quoque videamus, qui supra montem excelsum valde a diabolo ducuntur, quibus etiam omnia regna mundi, et eorum gloriam ostendit, et ostensa promittit, si cum procedentes adorent. Quos enim alios per istos intelligamus, nisi imperatores, reges, duces, principes, ceterosque sæculi hujus potentes (95), quos in montem excelsum, id est in ipsarum dignitatum sublimitatem per homicidia, perjuria, furta, rapinas, proditioes, fraudes, et cætera hujusmodi diabolus ducit et exaltat? Et isti quidem eum adorant, eum colunt et venerantur; eum quasi Deum sequuntur, et post eum in tenebras demerguntur: neque enim audiunt hoc quod dicit Dominus Jesus. *Dominum Deum tuum adorabis et illi soli servies.* Quia igitur dictum est de his qui in deserto ducuntur, et de his qui supra pinnaculum templi constituuntur, et de illis qui supra montem excelsum valde exaltantur. Nunc ad principium redeamus, et quare Salvator noster quadraginta diebus, et quadraginta noctibus jejunaverit exponamus (96). Quæri enim potest quare neque plus, neque minus jejunaverit; et quare sibi hoc dierum numero jejunare placuerit. Tantum enim Moysen, tantum et Ellam jejunasse legimus (97). Quadragenarius enim numerus ex quatuor constat, et decem: quatuor enim decem, vel decies quatuor quadraginta sunt. Per quatuor autem novum Testamentum significatur, quoniam in quatuor evangelii consistit. Per decem vero significatur vetus, qui in decem mandatis legis continetur. Quadraginta ergo diebus jejunare est utriusque testamenti præcepta servare. Quadraginta enim diebus jejunat, qui ab illis omnibus se immunem et jejunium custodit, quæ utrumque Testamentum facere interdicit: ut sicut caro exterius jejunat a cibis, ita et mens interior jejunet a vitis. Dicit enim Scriptura: Non occides, non mœchaberis, non furtum facies, non falsum testimonium dices, non concupisces rem proximi tui, et similia. Illi sunt illi cibi a quibus utrumque testamentum præcipit abstinere. Qui ergo carnem jejuniis macerat, nisi ab istis cibis se interior jejunium custodiat, non bene jejunat. Jejunemus igitur carne, jejunemus et mente. Noti nobis sunt illi cibi, a quibus abstinere debeamus. Jejunavit itaque Dominus Jesus quadraginta diebus,

et quadraginta noctibus, quatenus in ciborum jejunio significaret nobis jejunium corporis, et in dierum numero demonstraret jejunium cordis.

VIII. (98) *Cum autem audisset Jesus quod Joannes traditus esset, secessit in Galilæam: et relicta civitate Nazareth, venit, et habitavit in Capharnaum maritima, in finibus Zabulon et Nephthalim: ut adimpleretur quod dictum est per Isaiam prophetam: Terra Zabulon et Nephthalim via maris trans Jordanem Galilææ gentium, populus, qui sedebat in tenebris; vidit lucem magnam; et sedentibus in regione umbræ mortis lux orta est eis.* Manifestum est igitur, quia non alienus rei timore secessit Dominus in Galilæam, relicta civitate sua Nazareth, sed ut prophetia compleretur, quæ in finibus Zabulon, et Nephthalim enim venturum esse prælixerat. Sic enim ait Isaias (Isai. ix, 1). « Primo tempore alleviata est terra Zabulon et terra Nephthalim. » Sed quare primo tempore? quia statim in suæ prædicationis initio, et antiquam apostolos elegisset veniens illuc, Petrum et Andræam, Jacobum et Joannem de piscatione vocavit, et eis ut post se venirent, imperavit. Sic igitur primo tempore suorum pondere peccatorum terra Zabulon, et terra Nephthalim alleviata est (99). Quæ idco quidem *via maris* dicitur, quia portuosa erat, et naufragiis dedita (100). Unde et Jacob in benedictionibus ait (101): « Zabulon in littore maris habitabit, et in statione navium pertingens usque ad Sidonem. » Sed quare in Galilæam secessisse dicitur? cum Lucas evangelista Nazareth in Galilæa esse ostendat, dicens: « Misus est Gabriel angelus a Deo in Galilææ civitatem, quæ vocatur Nazareth (Luc. i, 26). » In hoc quoque Evangelio superius legitur, quod Joseph admonitus in somnis « venit in partes Galilææ, et habitavit in civitate Nazareth (Matth. ii, 22). » Per quod datur intelligi quod Nazareth non in plena provincia Galilææ, sed in extremis finibus sita sit (102). Secessit igitur in Galilæam, id est, in ipsius provincie plenitudinem. Gentium autem illarum populus, qui ibi in tenebris sedebat, et lumen veritatis non habebat quia legem spiritualiter non intelligebat, tunc vidit lucem magnam. Vere utique magnam; ipsa est enim, quæ illuminat omnem hominem venientem in hunc mundum, quam qui sequitur, non ambulat in tenebris, sed habebit lumen vite. *Et sedentibus in regione umbræ mortis, lux orta est eis.* Illi enim sub umbra mortis sedent, qui vite arborem igno-

(95) Ita sanctus quoque Gregorius, lib. xviii Moral. cap. 36, et lib. xxx, cap. 26.

(96) Hac de re fuse Cornelius a Lapide, alii quoque interpretes. Vid. S. Jo. Chrisost. hom. 4 in Genes. n. 3.

(97) Vid. ap. S. Basilium in homil. de xl Martyribus eorum orationem. S. Aug. serm. 51, n. 32, ser. 125, n. 9; serm. 205, n. 1; serm. 264, n. 5; serm. 270, n. 3, etc. In libro etiam de doctrina Christiana, cap. 16, numeri illius mysteria quædam exponit. Vid. S. Gregorium hom. 12 in Evang., n. 5. Scripsit de numerorum mysteriis Petrus Bongus.

(98) Est Emiseno homilia supposita in die S. An-

dræ pag. 199, hoc num. 8 et seq. 9.

(99) Totidem ferme verbis prophetæ locum explicat S. Hieron., lib. iii in Isai.

(100) Hieronym. ibid. « Mare hic lacum appellat Genesareth qui Jordane influente efficitur; in cujus littore Capharnaum et Tiberias et Bethsaida et Chorazaim sitæ sunt: in qua vel maxime regione Dominus commemoratus est. »

(101) Genes. lxx 13. Vid. S. Ambrós. De Benedict. patriarch. cap. 5.

(102) Vid. Hieron. De loc. Bonfrer. Onomast. Relandum Palest. pag. 905.

rant. Mala umbra, quæ sic refrigerat, ut occidat: sic obscura, ut penitus lumen tollat. His igitur nisi lux ista illuxisset, vita pariter, et lumine caruissent, quoniam et umbra lumen eis tollebat, et mors vitam eis auferebat. Venit igitur lux, venit Dominus Jesus, qui simul eos et illuminavit, et sanavit. Unde et subditur: *Exinde cepit Jesus prædicare, et dicere; pœnitentiam agite. appropinquavit enim regnum cœlorum.* His enim verbis Salvator noster suos auditores et illuminat, et sanat: Christi enim prædicatio et lumen, et vita est. Sed ubi est necessarium accendere lucem, nisi in tenebris? Quibus necessarium est dare medicinam, nisi infirmis? At vero anima quæ in peccatis est, et infirma, et sine lumine est. Huic igitur pœnitentia datur, cujus medicamine sanatur, et illuminatur. Bene autem a pœnitentia prædicare Dominus inchoat, qui mentes hominum infirmas, et errorum nebulis excæcatas, hoc uno, et singulari medicamine sanare, et illuminare venerat. Id ipsum enim prædicationis exordium Joannes quoque Baptista suscepit. Nisi enim hæc medicina præcesserit, nullum aliud remedium est, quod infirmis mentibus valeat subvenire. Nam etsi parvuli pœnitere nesciant, fides tamen et pœnitentia eos offerentium, pro eis suscipitur.

IX. *Ambulans autem juxta mare Galilææ vidit duos fratres, Simonem, qui vocatur Petrus, et Andream fratrem ejus mittentes rete in mare, erant enim piscatores, et ait illis: Venite post me, et faciam vos fieri piscatores hominum. At illi, relicta retibus, secuti sunt eum* (103). Ecce primos suos discipulos de mari Dominus vocat, quoniam multos alios per eos de hujus mundi fluctuosa amaritudine ad fidem vocare disposuerat. Ut quia de mari a Domino vocantur, ipsi quoque periclitantium animas de mundi hujus naufragio, et de vitiorum insurgentibus procellis liberare discant. Et sicut ipsi secundum carnem fratres erant, ita et cæteros fide, et dilectione fratres esse doceant. Omnes enim fratres sumus, qui ex una matre Ecclesia geniti, et unius patris filii sumus. Unde simul omnes dicimus: «Pater noster, qui es in cœlis (Matth. vi, 9).» Quia enim communis pater est omnium, communiter invocatur ab omnibus. Vocat autem Dominus piscatores, quoniam tales ei necessarii erant, qui aquis assueti, et piscandi, et baptizandi essent periti: ideoque non artem mutare eis præcipit, sed longe melioris piscationis, et alterius generis piscium eos piscatores fore promittit (104). Dicit eis, *Venite post me, et faciam vos fieri piscatores hominum.* Nisi

enim hominem pisces essent (105), piscatores hominum apostoli fieri non possent. Tales enim pisces digni sunt convivio Dei. Tales pisces in baptismatis fluvio natant. Tales pisces hamo fidei, sanctæ prædicationis retibus capiuntur. De mari igitur in mare transferuntur, quoniam de mari Galilææ in hoc mare magnum et spatiosum mittuntur, ubi sunt reptilia quorum non est numerus: animalia pusilla, et magna, per quæ omnia genera hominum significantur. Sed quid est dicere, *venite post me?* Post Christum namque ire, est ejus vestigia sequi, ejus opera imitari, ejusdem patientiam et humilitatem tenere. Neque enim sufficit nobis pedibus tantum ire post Jesum, nisi et mente, et dilectione eum sequamur. Operæ prelium autem est, considerare, quanta fuerit horum beatorum fratrum obedientia, qui statim relicta retibus secuti sunt eum. Unde non immerito Simon *obediens* (106), Andreas vero *respondens* (107) vel *decorus* interpretatur. *Et procedens inde, vidit alios duos fratres Jacobum Zebedæi, et Joannem fratrem ejus in navi cum Zebedæo patre eorum reficientes retia, et vocavit eos. Illi autem statim, relicta retibus et patre, secuti sunt eum.* Non minor autem in his, quam in illis aliis obedientia invenitur (108); quia ad unius jussionis vocem non solum retia, sed et patrem relinquentes, Christum Dominum secuti sunt. Et isti quidem sicut et illi non solum piscatores, verum etiam fratres erant. O felix militia, quæ ex fratribus colligitur, quibus omnibus est cor unum et anima una; de quibus etiam per Prophetam dictum fuerat: «Ecce quam bonum, et quam jucundum habitare fratres in unum (Psal. xxxii, 1).» Quid est autem retia reficere, nisi sanctarum Scripturarum sententias hæreticorum violentia conscissas et depravatas sana intelligentia exponere et restaurare? Hæc enim quatuor Evangelia, quasi quatuor piscandi retia sunt. Similiter autem et quinque libri Moysi, omnesque prophetarum libri. Denique tot sunt retia, quot et volumina. His enim retibus Christiani capiuntur: his omnes fideles in Ecclesia colliguntur. «Ite, inquit Dominus, in universum mundum; prædicate Evangelium omni creaturæ: qui crediderit, et baptizatus fuerit, salvus erit (Marc. xvi, 16).» Vides igitur piscatores, quibus dicitur: *Ite in universum mundum, vides et retia, id est, Evangelium, de quo dicitur, prædicate Evangelium omni creaturæ: vides et flumina, in quibus pisces capiuntur, id est baptismum: vides et ipsos pisces, eos videlicet qui baptizantur, et credunt. Sequitur:*

(103) De iterata horum vocatione Chrysost., hom. 14, et Beda.

(104) Atque hinc nimirum Chrysostomus homines traducere ad pietatem vocat *σαγμύτων sagena capere* et Cyillo multitudo ad Deum nondum traducta *των ιδων η πληθος ασαγμυτων; multitudo non captia sagena.*

(105) Notum est Christianos nuncupatos pisces, et pisciculos: quare Tertullianus. De bapt., cap. 1. Nos pisciculi secundum Jesum Christum nostrum in aqua nascimur; et tesseram Christianorum quam-

dam fuisse vocem *Ιχθὺς piscis* tam multis inscriptam veterum. Christianorum Monumentis. Exstat cl. Anselmi Costadoni erudita dissertatio Italice scripta. De pisce J. C. symbolo.

(106) Vid. hic a Lapide.

(107) V. Andream de Sarrassey De gloria S. Andreæ c. 1, p. 5. Beda quoque interpretationem habet horum nominum.

(108) Fidem horum et obedientiam laudat Chrysost. hom. 14.

X. *Circuibat Jesus totam Galilæam docens in Synagogis eorum et prædicans Evangelium regni Dei, et sanans omnem languorem, et omnem infirmitatem in populo. Hoc est enim quod superius exposuimus; quia primo tempore non solum peccatorum onere, verum etiam ægritudine corporis alleviata est terra Zabulon, et terra Nephthalim. Et abiit opinio ejus in totam Syriam; et obtulerunt ei omnes male habentes, et vexatos (109) variis languoribus, et tormentis comprehensos; et qui dæmonia habebant, et lunaticos, et paralyticos, et curavit eos. Ecce quam subito manifestatur Christus: ecce quam subito ejus virtutis fama et opinio terram replet. Undique autem omnes infirmi et male se habentes ad eum deferuntur, et ipse ut verus medicus omnes interius et exterius curat infirmitates. Hoc enim propheta prædixerat dicens (110): « Vere languores nostros ipse tulit, et infirmitates nostras ipse portavit. » — Et secuta sunt eum turbæ multæ de Galilæa, et Decapoli, et de Jerosolymis, et de Judæa, et de trans Jordane.*

XI. [CAP. V.] (111) *Videns autem Jesus turbas ascendit in montem, et cum sedisset, accesserunt ad eum discipuli ejus, et aperiens os suum, docebat eos dicens: Beati pauperes spiritu, quoniam ipsorum est regnum cælorum. Quod enim in montem Christus ascendit magnum aliquid se locuturum esse significat. Ideo enim et propheta ait (112): « Super montem excelsum ascende tu, qui evangelizas Sion. » Ibi autem discipulos docet, quos majoris intelligentiæ esse sciebat. Sed quid dicit (113)? *Beati pauperes spiritu.* Non dicit simpliciter beati pauperes; quoniam nec omnes pauperes beati, nec omnes divites miseri sunt. Multos enim pauperes latrones, homicidas, adulteros, perjuros et proditores videmus: qui et in hac vita miseri sunt, et post hanc vitam infelices erunt. Divites autem plures fuisse legimus, qui in sancta conversatione Domino placuerunt. *Beati igitur pauperes spiritu, sed non omni spiritu; est enim spiritus bonus, est et spiritus malus. Sicut autem beati sunt, qui spiritu malo* **20** *pauperes sunt, sic etiam illi beati sunt qui spiritu bono divites sunt. Beati itaque pauperes spiritu, et beati divites spiritu. Est enim spiritus superbiæ, spiritus fornicationis, spiritus discordiæ, et multi alii spiritus sunt, quibus quicumque pauperes sunt, beati sunt. Beati sunt quoque qui spiritu sapientiæ, et intellectus, spiritu consilii et fortitudinis, spiritu scientiæ et pietatis, et spiritu timoris Domini divites**

A sunt. Sed quare beati? *Quoniam ipsorum est regnum cælorum. Beati mites, quoniam ipsi possident terram. Quid enim mites, nisi patientes et humiles? Perit enim omnis virtus sine patientia. Unde et Dominus ait: « In patientia vestra possidebitis animas vestras (Luc. xxi, 19). » Qui igitur impatiens est, nec animam suam, nec terram suam possidere potest. Quomodo enim animam suam possidet qui animi sui furorem et iram cohibere non valet? Quomodo autem terram suam possidet, qui neque oculos ab illicito visu, neque aures ab illicito auditu, neque nares ab illicito odoratu, neque os ab illicito gustu, neque manus ab illicito tactu compescere valet? Possumus tamen per hanc terram, terram viventium intelligere: ac per hoc non minus **B** possident mites, quam possident pauperes spiritu, quoniam cum illi cælum, isti vero terram possideant, idem tamen per cælum, et per terram significatur. Quando vero fidelibus suis Christus Dominus noster talia promittit, nonne tibi in monte, et in regia sublimitate sedere videtur? Sequitur: *Beati qui lugent, quoniam ipsi consolabuntur. Quid enim si pro amissione rerum temporalium lugeant? Quid si pro illatis sibi injuriis lugeant? Quosdam enim flere videmus, quoniam illatas sibi injurias vindicare non possunt: quas quidem quando vindicant, nequaquam tunc beati, sed miseri fiunt. Sic igitur dicatur: Beati qui lugent peccata, que fecerunt; beati qui sua et aliorum peccata plorant. Sic enim Samuel flebat Saulem cunctis diebus vitæ suæ (I Reg. xv, 35). Nam et David quia posuit, et flevit, beatus est; ait enim: « Fuerunt mihi lacrymæ meæ panes die ac nocte (Psal. xli, 3). » Ipse quoque Salvator noster pro morte Lazari lacrymatus est (Joann. xi, 35). Videns etiam perituram Jerusalem flevit (Luc. xix, 41) de miseriis ejus. Flevit et apostolus Petrus, et beatitudinem non amisit. Beati igitur qui sic lugent, quoniam ipsi æterna lætitia consolabuntur. *Beati qui esuriunt et sitiunt justitiam.* Illi enim justitiam esuriunt, et sitiunt, qui sic in observanda justitia delectantur, ac si magnis epulis reficiantur. Unde et Psalmista ait: « Beati qui custodiunt judicium, et faciunt justitiam in omni tempore (Psal. cv, 3). » Hoc audiant reges et principes; hoc audiant potentes et iudices; hoc et nos audiamus, nos, inquam, episcopi et sacerdotes, hujus capituli semper memores simus, sine quo cætera capitula bene tractare nequimus. Sed nota, quia non solum illi qui faciunt justitiam, sed etiam**

(109) In vulg. non habetur vexatos, nec habet antiqua Itala versio.

(110) Isai. liii, 4. Neque hunc Isaiæ locum ad hanc rem A. refert, sed Matthæus viii, 17 postquam indurationes narravit ut adimpleretur quod dictum est per Isaiam prophetam dicentem: « Ipse infirmitates nostras accepit et ægrotationes nostras portavit. » V. a Lapide ad l. Is.

(111) Est homil. Emiseno attributa in natali plurimorum mart., pag. 217, præmissis nonnullis in textum num. præced.

(112) Isai. xl, 9: De variis significationibus montis in Scriptura; S. Gregorius, init. lib. xxxiiii Moral.; Vid. S. Ambros., lib. viii in Luc., cap. 4. S. Bernardum, hom. 1 in fest. om. SS.; Proprius ad A. Hieronym. Dominus ad montana conscendit, ut turbas ad altiora secum trahat, et S. Ambrosius lib. v ad cap. vi Luc., §. 17.

(113) De his S. Augustin. De serm. D. in mont. (t. III, part. II, Opp., ex recens. Maur.), S. Bernardus De divers. serm. 66, etc.

qui eam esuriunt et sitiunt ; id est qui eam facere concupiscunt, etsi non possint facere quod desiderant, tamen beati sunt, quia quantum in ipsis est, faciunt quod desiderant. Et isti quidem saturabuntur, quando omnia illorum desideria complebuntur ; sicut enim cibo saturatur corpus, ita suo desiderio saturatur anima. *Beati misericordes, quoniam ipsi misericordiam consequentur.* Statim post justitiam misericordiam posuit. Unde et Psalmista ait : « Misericordiam et iudicium cantabo tibi, Domine (Psal. c. 1). » Bona est justitia ; bona est et misericordia, Habet illa suum locum ; habet et ista suum. Neque vero perit justitia, si in quibusdam causis misericordia temperetur. Est autem misericordia (114) quædam affectio animi, qua affligimur alienis malis ; cui invidia contraria est, per quam homo affligitur alienis bonis. Sive igitur in nos delinquentibus parcimus, sive miseris et indigentibus subvenimus, sive errantes ad viam veritatis reducimus, misericordia est. Qui autem misericordiam non habuerit, misericordiam non inveniet : « eadem enim mensura, qua mensi fuerimus, remetietur nobis (Luc. vi, 38). » Sequitur : *Beati mundo corde, quoniam ipsi Deum videbunt.* — « Ex corde enim, ut Dominus ait, exeunt cogitationes malæ, furta, homicidia, perjuria, adulteria, falsa testimonia (Matth. xv, 19), » et similia ; hæc sunt quæ coinquinant hominem : tale autem cor mundum non est. Si enim mundum esset, totum hominem suo stercore non inquinaret. Illud igitur cor est mundum, ex quo talia non procedunt. Ideo et David rogat Dominum dicens : « Cor mundum crea in me, Deus, et spiritum rectum innova in visceribus meis (Psal. l, 11). » Si enim cor fuerit mundum a pravis cogitationibus, totus homo erit mundus ab iniquitatibus. Ibi enim oriuntur peccata, ibi radices ligunt, quæ si ibi succisæ fuerint, non est ubi crescant. Unde scriptum est : « Beatus qui tenebit, et allidet parvulos suos ad petram (Psal. cxxxvi, 12). » Unde et sacerdotes comam nutrire interdicitur. Qualiter autem mundi corde Deum videant, vel quibus oculis eum videant, dubitari potest, facile autem solvi non potest. Apostolus tamen dicit : « Videmus nunc per speculum in ænigmate, tunc autem facie ad faciem. Nunc cognosco ex parte, tunc autem cognoscam, sicut et cognitus sum (I Cor. xiii, 12). » Et Joannes apostolus : « Scimus, inquit, quoniam cum apparuerit, similes ei erimus, quoniam videbimus eum sicuti est (I Joan. iii, 2). » Magnus erit ille oculus, qui claritate sui visus eum

(114) S. Thomas 2-2, qu. 30, ar. 1 ; ex Aug. : « Misericordia est alienæ miseræ in nostro corde compassio, qua utique, si possemus, subvenire compellimur. »

(115) Idem animadvertit et Hieronymus ad h. l. : Signanter addit : propter justitiam ; multi enim persecutionem propter sua peccata patiuntur, et non sunt just. Chrysostomus illud pro justitia explicat, pro virtute atque pietate, pro defensione cæterorum. Solet quippe justitiam, omnem prorsus animi appellare virtutem. V. etiam A. Imperfecti hom. 9.

qui continet omnia, comprehendere poterit. *Beati pacifici, quoniam filii Dei vocabuntur.* Pacifici enim sunt qui discordes pacificant, qui mundum Deo reconciliant, qui inter cæteros pacem et concordiam seminant. Apostolus enim dicit : « Pacem sequimur ni cum omnibus sine qua nemo videbit Deum (Hebr. xii, 14). » Itemque : « Si fieri potest, quid ex vobis est ; cum omnibus hominibus pacem habentes (Rom. xii, 18). » Et Psalmista : « Cum his qui odierunt pacem, eram pacificus (Psal. cix, 7). » Et bene quidem filii Dei vocantur pacifici, quia « ipse est pax nostra, qui fecit utraque unum (Ephes. ii, 14). » Ipse est rex pacificus, qui in se ipso angulari lapide duos parietes conjungens, pacem fecit his qui longe erant, et his qui prope. *Beati qui persecutionem patiuntur propter justitiam, quoniam ipsorum est regnum cælorum.* Propter justitiam dixit, (115) non propter mundi honores, non propter divitias, non propter superbiam et iniquitatem. Multos enim videmus qui propter hæc et similia persequuntur alios, et persequuntur ab aliis. Propter justitiam enim apostoli et martyres persecutionem ab impiis passi sunt. Si enim a prædicatione justitiæ cessare voluissent, persecutionem passi non essent. Usque hodie quoque in sancta Ecclesia persecutionem patiuntur quicumque justitiam prædicare et tenere nituntur. Non igitur omnes qui persecutionem patiuntur, beati sunt ; siquidem iniqui se invicem persequuntur : sed illi soli propter persecutionem sunt beati, qui eam propter justitiam patiuntur. Videat autem unusquisque hæc audiens, si in aliqua istarum beatitudine continetur. Quod si in aliqua se invenerit, sit securus, beatus erit, hoc enim Veritas dixit : Veritas autem mentiri non potest. *Beati estis cum maledixerint vobis homines, et persecuti vos fuerint, et dixerint omne malum adversus vos, mentientes propter me : gaudete et exultate, quoniam merces vestra copiosa est in cælis.* Beati, inquit, estis, cum vos homines maledixerint ; ne timeatis eorum maledictiones, sed potius gaudete et exultate, (116) quoniam eorum maledictiones, eorum persecutiones, eorum maledicta, et mendacia quæ vobis præparant in cælis, et exultationem, magnamque mercedem et retributionem. Sic enim persecuti sunt prophetas qui fuerunt ante vos. Non est hoc novum, non est inusitatum ; sic Isaiam, sic Jeremiam, sic et alios prophetas persecuti sunt. Illorum igitur exemplum vos doceat, si illorum vos beatitudo delectat.

XII. (117) *Vos estis sal terræ, quod si sal evanuerit,*

(116) Hieronymus : « Nescio quis hoc nostrum possit implere, ut laceretur opprobriis fama nostra, et nos exultemus in Domino. » Hoc qui vanam sectatur gloriam, implere non potest : quæ postrema verba descripsit Beda. Chrysostomus tamen præclare, hom. 15 De J. C. « Non modo id dixit sed etiam facile persuasit, nec duobus aut decem, sed universo jam pene mundo. »

(117) Est homilia Emiseni in natali confess. et doct., pag. 227, scilicet S. Brunonis, ut reliquæ Emiseno attributæ.

in quo salietur? Vos, inquit, estis sal terræ, vos estis hominum condimentum (118), vestro exemplo instruit, vestra sapientia doceri, vestra humilitate et patientia componi ceteri debent. Quod si sal evanuerit, si prædicator vires amiserit, si episcopus luxurie et vanitati se dederit, in quo salietur, in quo populus condietur? *Ad nihilum valet ultra, nisi ut mittatur foras, et conculcetur ab hominibus.* Tale enim sal quia infatuatum est, foras mittitur, quoniam falsus prædicator, ejusque doctrina quæ vana sine sapore et inutilis est, ab Ecclesia pellitur. Conculcatur autem ab hominibus, quia dignus est, qui ab omnibus despectui habeatur. *Vos estis lux mundi.* Quod enim sol et luna præstant corpori, hoc apostoli et doctores præstant animæ. Illi illuminant oculos corporis; isti illuminant oculos mentis. Sunt igitur lux mundi, qui majorem, et meliorem mundi partem illuminant. *Non potest civitas abscondi supra montem posita.* Sic enim sunt apostoli et episcopi super Ecclesiam, sicuti civitas supra montem. Non possunt abscondi, altius sedent, omnium oculi ad eos respiciunt. Qui si pulchri fuerint, et sui ordinis decorem et honestatem tenuerint, venerantur ab omnibus, mirantur et laudantur ab omnibus. *Neque accendunt lucernam, et ponant eam sub modio, sed super candelabrum, ut luceat omnibus qui in domo sunt.* Ad hoc enim lucerna accenditur ut luceat: ad hoc episcopus ordinatur, **22** ut cæteros illuminet. Lucerna enim episcopus est, lumen gratia Spiritus sancti, sive evangelicæ prædicationis, candelabrum Ecclesia. Qui ergo super Ecclesiæ candelabrum positus est, videat, ne gratiam sancti Spiritus, qua illuminatus est, sub modio ponat. Videat ne talentum sibi traditum terræ suffodiat; scriptum est enim (119) « Sapientia occulta, et thesaurus absconditus, quæ utilitas in utrisque? » Inde etiam qui abscondit frumenta, maledicitur in populis. *Sic luceat lux vestra coram hominibus, ut videant vestra bona opera, et glorificent Patrem vestrum, qui in cælis est.* Lux, inquit, estis; et sermone, et opere, lucere debetis. Magis enim operando, quam loquendo, proficitis, quia major est splendor operis quam sermonis. Unde non ait, ut audientes vestrum bonum sermonem glorificent Patrem vestrum. Sed quid ait? *Ut videntes vestra*

(118) Notissima sunt verba Chrysostomi hom. 15 sed multo plura habet in lib. De sacerdotio. Certatim autem vet. et recentiores ad h. l. admonitiones et præcepta ingerunt. Est opus inscriptum: Tubæ sacerdotales ex PP. et vet. scriptoribus contextum, unde quilibet quæ volet, petere facile potest. Illic nos unum proferemus quod habet A. Imperfecti hom. 40. « Melius est facere et non docere, quam docere et non facere; quoniam qui facit, etsi tacuerit, aliquos corrigit suo exemplo: qui autem docet et non facit, non solum neminem corrigit, sed adhuc multos scandalizat. Quis enim non moveatur ad peccandum, cum viderit ipsos doctores pietatis peccantes? » V. cætera.

(119) Locus Ecclesiastici, cap. 11, 17, in Vulgat. « Sapientia enim abscondita, et thesaurus in-

visus, quæ utilitas in utrisque? » in Sixt. vers.: « Sapientia autem abscondita, et thesaurus occultus, quæ utilitas in utrisque? »

(120) Sic etiam Hieronymus: « sive quod de se per alios prophetata compleverit; sive quia ea, quæ antea, propter infirmitatem audientium, rudia et imperfecta fuerant, sua prædicatione compleverit. »

(121) Ex figura litteræ ostenditur, quod etiam quæ minima putantur in lege, sacramentis spiritualibus plena sint. Hieron. Cæterum hic locus varie multumque ab his versatur, qui de antiquis Hebraicis litteris agunt.

(122) Vid. ea quæ dixit n. 3 ad locum ex Matth. 1, 24: « Et non cognoscebat eam, » etc. quem hic rursus recitat.

*cælorum. Qui autem fecerit, et docuerit, hic magnus vocabitur in regno cælorum. Non veni, inquit, legem solvere et ponere, sed ea quæ lex præcipit, agere veni et adimplere. Quare hoc? Vis audire quare? Quia qui Scripturas solummodo solvit et exponit, et non facit quod Scripturæ præcipiunt, minimus vocabitur in regno cælorum; (123) qui autem eas et facit, et docet, hic magnus vocabitur in regno cælorum. In quo regno cælorum? Dicitur enim non solum patria cælestis, verum et Ecclesia regnum cælorum (124). Sed quomodo ibi minimus vocabitur, qui neque magnus, neque minimus ibi erit? De Ecclesia igitur hoc intelligatur, quæ multis in locis regnum cælorum vocatur. In qua sancti apostoli, martyres et confessores magni valde venerantur, et habentur, qui legis mandata, et fecerunt, et docuerunt. Cæteri vero quoniam minimi sunt, quid attinet dicere, cum neque in memoria apud homines habeantur, neque in cælis inter sanctos connumerentur? Et quidem multos tales in Ecclesia videmus, pluresque fuisse non dubitamus, qui bene quidem prædicare sciunt, bene autem facere nesciunt. Isti igitur non immerito minimi et vocantur, et sunt in regno cælorum; quoniam etsi ab aliis magni videantur, ab aliis tamen despiciuntur, in quibus cælorum Dominus regnat et habitat. Sed videamus quid significet, qui solverit unum de mandatis istis minimis (125). De quibus istis? nisi de his quæ in lege continentur, quam se non solvere, sed facere prædixerat? Quomodo autem aliquid mandatum minimum esse intelligere possumus, quod qui non facit, vocatur minimus, et qui facit, vocatur magnus? Tale enim mandatum non minimum, sed maximum esse videtur. Et ego quidem his verbis significari puto, quod omnia legis mandata non facientibus minima sunt, facientibus autem maxima, quoniam illos minimos, istos vero maximos faciunt. Sunt præterea minima in minimis et magna in magnis, quoniam et illi habent ea pro minimo, et isti habent ea pro maximo. Sequitur: *Dico autem vobis, quia nisi abundaverit (126) justitia vestra plusquam Scribarum et Phariseorum, non intrabitis in regnum cælorum.* Scribarum enim et Phariseorum justitia fuit ut bene prædicarent, et bene populum admonerent, non tamen ea faciebant quæ prædicabant, et admonebant. Unde et alibi Do-*

(123) Hieronym. eodem modo interpretatur: « Quod Magistri eruditio etiamsi parvo peccato obnoxius sit, deducat eum de gradu maximo, nec prosit docere justitiam, quam minima culpa destruit; et beatitudo perfecta fit, quæ sermone docueris, opere complere. »

(124) Vulgatissimum est et nulli ignotum sancti Gregorii illud homil. 12 in Evang.: « Sciendum nobis est, quod sæpe in sacro eloquio regnum cælorum præsentis temporis Ecclesia dicitur. »

(125) Aut Bedam præ oculis habuit, aut casu in ejusdem ferme verba incurrit, quæ sunt: « Qui non implet Dei mandatum in semetipso, solvit; et sit despectissimus in Ecclesia sanctorum. »

(126) Optime meo judicio, A. Imperfecti, minimi hic interpretatur, quod de minima in speciem

A minus ait: « Super cathedram Moysi sederunt Scribæ et Pharisei. Omnia quæ dixerint vobis facite, secundum opera eorum nolite facere (Matth. xxiii, 2). Quare hoc? « Dicunt enim et non faciunt. » Erat igitur eorum justitia dicere et non facere, legem solvere, et non adimplere; hæc autem ad cælorum regnum properantibus non sufficiunt.

XIII. (127) *Audistis quia dictum est antiquis: Noli occides; qui autem occiderit, reus erit iudicio. Ego autem dico vobis, quia omnis qui irascitur fratri suo, reus erit iudicio. Qui autem dixerit fratri suo, raca, reus erit concilio. Qui autem dixerit, fatue, reus erit gehennæ ignis.* Non inquit, sufficiunt vobis ad justitiam ea quæ Scribæ et Pharisei sibi sufficere non bene cogitabant. Majora novis quam antiquis præcepta dantur. Illis dicitur, ne occidant; istis dicitur ne irascantur. Illi ab homicidio; isti ab ira et odio coercentur. Sed quid est quod Dominus ait: *Qui autem occiderit, reus erit iudicio?* Non enim omnis qui occidit, reus mortis in iudicio judicatur; neque vero lex omnes damnat qui occidunt, quoniam et ipsa multos occidere jubet. Determinandus est igitur locus iste, sicut et cætera quæ breviter dicta, minus aliquid habere videntur. Dicit enim lex (128) quicumque sponte vel per odium et insidias hominem occiderit, ipse quoque occidatur (Num. xxxv, 13). Cæteris vero tres civitates constituit, ad quas fugiant ne moriantur. Quod quid significet, non est hujus loci exponere. Videamus quod sequitur. *Ego autem dico vobis; quia omnis qui irascitur fratri suo, reus erit iudicio.* In quo iudicio? In hoc enim quod in Ecclesia fit, non tenetur ita. In illo vero districto iudicio, si omnis qui irascitur damnabitur, aut nulli, aut pauci salvari poterunt. Quis enim in quiete mitis est, ut aliquando non irascatur? Determinandum est igitur et istud, ut non de omni ira, sed de instanti et perseveranti intelligatur, quæ jam alio nomine odium vocatur. Ita enim inveterata odium dicitur. (129) Unde et bene non præterito, vel futuro, sed instanti tempore utitur, dicens: *Omnis qui irascitur.* Et hoc quidem manifestum est, quia sic damnatur ille, qui fratrem suum odit, sic et ille qui occidit: uterque enim homicida vocatur: hoc enim Joannes apostolus dicit: « Omnis qui odit fratrem suum homicida est: et scitis quod omnis homicida non habet vitam æternam in se manen-

re esse. videtur; ut quod subjicit de contumelia « raca, fatue, » etc.

(127) Hactenus quæ in homilia Emiseni et in commentario inveniuntur. Ab horum verborum quæ sequuntur explicatione « Nisi abundaverit, » etc., est Emiseno homilia altera attrib. Dom. vi post Pentec., pag. 461, quæ totum sequentem numerum comprehendit.

(128) Quæri potest de qua lege A. loquatur, quæ hoc præscribat. Puto esse quod Num. xxxv, 20, statuitur. « Si per odium quis hominem impulerit vel jecerit quippiam in eum per insidias, aut cum esset inimicus, manu percusserit, et ille mortuus fuerit, homicidii reus erit. »

(129) Odium, ira inveterata, ait etiam Cicero, 1^a Tusc., num. 9.

tem (*I Joan*, III, 13). » Sic igitur omnis qui irascitur A fratri suo, reus erit iudicio. *Qui autem dixerit fratri suo, raca, reus erit concilio.* Raca enim mentis affectum cum indignatione et irrisione significat. Velut cum irridendo, inflatis faucibus aliquem insultamus. Dicitur tamen quod raca interpretatur *vanus*. Sed nunquid tam magnum peccatum est dicere raca, id est, aliquem quolibet sono vocis irridere, ut quicumque hoc dixerit, reus in concilio habeatur? Magnum enim peccatum est omnis injuria: dicitur ergo: Si quis dixerit fratri suo raca, et eum irridendo, qui irrisione dignus non est, ad indignationem et iram provocaverit, in concilio episcoporum reus et culpabilis iudicabitur. Saepe enim ex parva injuria magnæ lites concitantur. Quæ omnes in illius caput redundant, qui principalis earum causa existit, secundum 24 illud: « Qui effundit aquas caput est iurgiorum (130). » Unde et in lege percipitur: « Si egressus ignis invenerit spicas (131), et comprehenderit acervos frugum, sive stantes segetes in agris, reddet: damnum qui ignem succenderit (*Exod.* XXII, 6). » Nam et ipse Dominus ait: « Væ illi per quem scandalum venit (*Matth.* XVIII, 7). » Si enim de verbo otioso rationem reddituri sumus, quanto magis de injuriis, et contumeliis? *Qui autem dixerit, fatue; reus erit gehennæ ignis.* Quid est hoc, o Domine? Quid enim hoc, o magister veritatis? Quid enim si hoc dixerit, et penitentiam egerit? Scimus enim multos sanctorum non solum fatuos, sed et hæreticos alios dicere non timuisse, eosque hæresibus accusatos, victosque damnasse. Nam et apostolus Paulus scribens ad Galatas, « insensatos, et stultos » eos vocavit; quod quidem non minoris injuriæ est, quam si fatuos eos dixisset: ait enim: « O insensati Galatæ, quis vos fascinavit veritati non obedire? » (*Galat.* III, 1) Et paulo post: « Sic stulti facti estis ut cum spiritu coperitis, nunc carne consummemini (*ibid.*). » Sic igitur dicamus: Qui superbix spiritu inflatus non corrigendi gratia, sed invidiose, et malitiose fratrem suum fatuum dixerit, eamque contra se ad indignationem, et odium provocare non timuerit, tandiu gehennæ ignis reus erit, donec penitentia ductus eum quem injuste commoverat, quolibet modo, quantum in se est, sibi reconciliet. Ut autem ipsam Dominum hoc sensisse intelligas, audi quod sequitur. Si ergo offers munus: tuum ad altare, et ibi recordatus fueris quia frater tuus habet aliquid adversum te, relinque ibi munus tuum ante altare, et vade prius reconciliari fratri tuo, et tunc veniens offeres munus tuum. Ac si dicat: Fratrem tuum fatuum vocasti; iratus est tibi; justam causam habet adversum te; ejus indignatio tuum peccatum est, non te recipio, vade prius reconciliari fratri tuo. Et fortasse ideo has quas præ-

diximus injurias nominatim Dominus posuit, quia tunc temporis magis in usum habebantur, et aut parvum, aut nullum peccatum esse videbantur. Dedit igitur nobis regulam, novamque legem constituit, ut nullum peccatum negligamus, quoniam etiam illa, quæ minima esse putantur, nisi resecata fuerint, animas perdunt, et damnant. Neque vero quasi parva negligenda sunt, pro quibus Deus offensus munera jam ante altare recipere dedignatur. Sequitur: *Esto consentiens adversario tuo cito, dum es in via cum eo, ne forte tradat te adversarius iudici, et iudex tradat te ministro, et in carcerem mittaris.* Hoc autem tale est ac si diceret: Audisti quid dixerim? hæc verba vitæ sunt et salutis: esto igitur eis consentiens, hic est enim adversarius tuus. Quis enim sic adversatur homini ut sermo divinus? Vult enim iste occidere; dicit ille: *Non occides.* Vult iste mœchari; dicit ille: *Non mœchaberis.* Vult iste furari; dicit ille: *Non furaberis.* Et tandem uno sermone pene omnia comprehendens ait: *Quod tibi non vis, alii ne feceris.* Esto igitur consentiens huic adversario tuo; hoc autem cito interim dum es in via cum eo; cito enim hæc via finitur; pauca sunt miliaria. Tanta enim est hæc via, quanta est et vita uniuscujusque. Quamvis autem aliis longior, aliisque brevior sit, nulli tamen valde prolixa est (132) Postquam vero via completa fuerit, et vita finita jam nihil proderit consentire velle. Quid igitur? Accusabit enim te adversarius tuus, tradetque te iudici. Cur non dicis, optime Domine, tradetque te mihi? Tu es enim qui constitutus es a Deo iudex vivorum, et mortuorum. Sed quid sequitur? *Iudex tradat te ministro.* O quam iniquo ministro ad cruciandum traditur, qui bono consiliario consentire noluisset! Postea vero quid fiet? *Et in carcerem mittaris;* carcer iste infernus est. Qualis minister, talis et carcer. Ille enim est crudelior omnibus, iste formidolosior et horribilior universis; in quo tenebræ nunquam deficiunt, in quo ignis nunquam exstinguitur, in quo vermis nunquam moritur. *Amen dico tibi non exies inde, donec reddas novissimum quadrantem.* Magnum est hoc debitum, et infinita, et innumerabilis est ista pecunia, ad cuius novissimum quadrantem nunquam venit; quæ semper solvitur et nunquam finitur.

D XIII. Audistis quia dictum est antiquis, non mœchaberis. Ego autem dico vobis quoniam omnis qui viderit mulierem ad concupiscendum eam, jam mœchatus est eam in corde suo. His enim verbis non solum corporis, sed et mentis fornicatio tollitur; quoniam non solum membris agere, sed et mente concupiscere, fornicatio vocatur. Et quasi aliquis oculorum culpam post se ad illicita mentem trahentium causaretur, addidit dicens:

(130) Prov. XVII, 14. « Qui dimittit aquam, caput est iurgiorum. »

(131) « Spicas » diserte scribit A. quod non pauca exemplaria latina habere, testatur Calmet; et sententiæ optimæ convenire videretur; sed obstat He-

braica קצית et Græca LXX ἀνάθραξ.

(132) Sic etiam Hieronymus. « Ex præcedentibus et consequentibus manifestus est sensus, quod nos Dominus atque Salvator noster, dum in istius sæculi via currimus, ad pacem et concordiam cohortetur. »

Quod si oculus tuus scandalizat te, erue eum et projice abs te. Ut quid? Expedi enim tibi ut pereat unum membrorum tuorum, quam totum corpus tuum mittatur in gehennam. Similiter **25** autem fac, si manus in aliquo scandalizaverit. Hoc enim ad litteram intelligere, sanctorum Patrum concilia (133) interdicit; eosque ad sacros ordines non admittunt qui tale aliquod fecisse inveniuntur. Veruntamen oculos tunc eruiamus, et a nobis eos projicimus, si eis in corpore nostro vagandi per illicita licentiam tollimus. Unde Psalmista: «Averte, inquit, oculos meos, ne videant vanitatem (Psal. cxviii, 37).» Aliter autem oculum scandalizantem eruere est, quando fratrem vel filium vel aliquem alium amicorum, quem quasi oculum vel manum diligimus, violenter a nobis abjicimus, et abscindimus, si in Christi fide et in animæ nostræ salute nos scandalizant: nullum enim adversum hæc diligere debemus. Inde enim Heli sacerdos valde reprehenditur quod filiorum scandalum sustinuerit. Tollamus igitur et eruamus a nobis quicumque ad corporis vel animæ fornicationem nos invitant, etiamsi, quasi oculi et manus, chari et necessarii nobis fuerint. Expedi enim nobis ut illi soli pereant, quam ut nos quoque simul cum illis percamus. Sequitur: *Dictum est autem: Quicumque dimiserit uxorem suam (154), dei illi libellum repudiit. Ego autem dico vobis, quia omnis qui dimiserit uxorem suam, excepta fornicationis causa, facit eam mœcham; et qui dimissam duxerit, adulterat.* In his autem manifeste ostenditur, quod nulli uxorem suam dimittere liceat, excepta causa fornicationis. Causa vero fornicationis, uxorem viro dimittere licet, aliam vero ducere non licet. Hoc autem alius evangelista ostendit dicens: *Omnis qui dimittit uxorem suam et aliam ducit, mœchatur (135).* Quis est enim qui dimittit uxorem suam, nisi ille cujus uxor fornicata est? alii enim dimittere non licet. Mœchatur autem similiter et mulier, si dimiserit virum suum, et alii nupserit. Sed dicit aliquis: Ecce qui dimittit, mœchatur. Nunquid et illa quæ dimittitur, similiter mœchatur? Audi evangelistam: *Et qui dimissam duxerit, adulterat.* Quare enim adulterat qui dimissam ducit? Quia eam ducit, quam ducere non licet: si enim aliam duceret, non adulteraret. Si igitur ille adulterat qui eam ducit, multo magis illa adulterat quæ ducitur. Si ergo, nisi causa fornicationis, uxo-

rem dimittere non licet, quid est quod Apostolus ait: «Infidelis si discedit, discedat: Non enim subjectus est servituti frater aut soror in ejusmodi (I Cor. vii, 15).» Ac si dicat: Si fidelis infidelem dimittere velit, nullo jam vinculo conjugali tenetur, ut non dimittat. Melius tamen est tenere, ut sic fortasse eam convertat. Non igitur necessitate constringitur, ut eam teneat, sed charitate sola, ut convertat. Unde si infidelis discedit, et a fidei teneri non potest, non curet hoc fidelis, discedat. Et hoc quidem divorcium sola fornicatio facit. Quæ enim fornicatio major et intolerabilior est, quam ut vir Deo adhæreat, et uxor cum idolis fornicetur? Audivit igitur Apostolus, Christo dicente, quod non, nisi causa fornicationis, vir uxorem dimittere possit, et hoc de utraque fornicatione, corporis videlicet et animæ intellexit. Quod quidem Dominum quoque intellexisse dubitare non debemus. Iterum audistis quia dictum est antiquis: *Non perjurabis; reddes autem Domino juramenta tua. Ego autem dico vobis: non jurare omnino, neque per cælum, quia thronus Dei est: neque per terram, quia scabellum est pedum ejus: neque per Jerusalem, quia civitas est magni regis: neque per caput tuum jurabis (136), quia non potest unum capillum album facere aut nigrum. Sit autem sermo vester: est, est: non, non.* Quod autem his abundantius est, a malo est. Hæc autem Jacobus apostolus in Epistola sua posuit dicens: «Ante omnia autem, fratres mei, nolite jurare neque per cælum, neque per terram, neque aliud quocumque juramentum. Sit autem sermo vester: est, est: non, non, ut non sub judicium incidatis (137) (Jac. v, 12).» Poterat enim fortasse aliquis intelligere, quia pauca Dominus per quæ jurare non licet enumeraverat, eum cætera tacendo consensisse, nisi quia Jacobus apostolus his omnibus super addidit, *neque aliquid quodcumque juramentum.* Cur autem omne juramentum interdixerit, mox subjungens ait, *ut non sub judicium incidatis.* Qui enim nunquam jurat, nunquam perjurium incurrit, qui vero perjurium non agit, nunquam de perjurio judicatur. Hæc est igitur causa, quare et Dominus, et beatus Jacobus jurare prohibeat. Idem enim spiritus in utroque loquebatur. Idem igitur uterque significavit. Quærendum est tamen quare per creaturam jurare interdiciamus? Quæ enim ibi obligatio sit, ut per cælum et terram cæteraque his **26** similia jurare (138)

(133) Spectat, credo, ad canon. 22, al. 17, ex illis qui apostolici vocantur, et canon. 1 Nicænum (de quibus V. Morinum lib. iv, cap. 9. De Pœnit.): qui licet de ea mutilatione tantummodo loqui videantur, quæ est evitatio, idque responsum datum Ammonio apud Sozomenum lib. vi, cap. 30, probare videatur; alio tamen sensu et universali ipse Ammonius accepit, et rem decidit Innocentius I, epist. 37 ad Felicem Nucerinum (ex recent. Const.) ubi generaliter legem explicat etiam de eo, qui partem cujuslibet digiti sibi volens abscidit.

(134) «Omnis qui dimiserit (uxorem suam) det ei libellum repudiit.»

(135) Luc. xvi. 18: «Omnis, qui dimittit uxorem suam, et alteram ducit, mœchatur.»

(136) «Juraveris.»

(137) «Sub judicio decidatis.»

(138) Quætionem solvit Hieronymus, apposite ad Christi auditores Judæos: «Judæi per angelos, et urbem Jerusalem et templum et elementa jurantes, creaturas, resque carnales venerabantur honore et obsequio Dei.» Idem sermo Chrysost. hom. 17. Omnino idem dixerat s. Hilarius ad h. l.: «His enim elementorum nominibus Judæis erat religio jurare, et cæli, et terræ, et Jerusalem, sed et capitis sui, quibus, in contumeliam Dei, sacramento venerationem deferebant.» Præclare, ut solet, de hac Christi doctrina Maldonatus ad h. l.

timeamus? Cum enim Deum vel ejus verba in juramento ponimus, eum quodam modo mediatorem facimus ejusque auxilium abdicamus, nisi illi pactum servaverimus, qui nobis sub tali pignore credidit. In aliis vero qua obligatione tenemur? Si enim dicam: juro tibi per caput meum, quid intelligitur? hoc fortasse: sic mihi caput meum sanum sit. Si vero dixerō, juro tibi per cælum et terram et per civitatem Jerusalem, intelligi potest: sic cælum det mihi pluviam, sic terra det fructum suum, et sic civitatem istam inhabitem. Et hæc quidem non parvæ obligationes sunt; maxime autem si allegorice intelligantur, ut per cælum (139) apostolos, per terram Ecclesiam, per civitatem vero Jerusalem cælestem patriam significemus. Hoc enim Dominus ipse significare videtur, cum de cælo quidem dicit, *quia sedes Dei est*; de terra vero, *quia scabellum est pedum ejus*; de Jerusalem autem, *quia civitas est magni regis*. Valde enim timendum est ponere hæc in juramento, si ita intelligantur. At vero neque caput suum abjuret aliquis cui sanitatem divinitus ademptam reddere non valet, siquidem quod minus est, unum capillum album aut nigrum facere non potest. Nemo enim id facere valet ut suo tempore nigri, et albi capilli non orientur. Quomodo igitur dicemus? Quomodo loquimur? Quomodo verba nostra firmabimus? Sit, inquit, *sermo vester est est, non non*: quod tale est ac si diceret: Illud quod est, dic quia est: illud quod non est, dic quia non est: sic loquere, sic responde. Quod si feceris, non peccabis, neque mentieris. Nihil his addas, sit simplex sermo tuus. *Quod enim his abundantius est, a malo est.* Quid enim est quod his abundantius est, nisi mendacium? Qui enim dicit id esse quod non est, vel id non esse quod est, tale verbum abundantius est, a malo est, a peccato, et a diabolo est: de ipso enim dicitur quia a principio mendax fuit, et in veritate non stetit (140).

XIV. *Audistis quia dictum est: Oculum pro oculo, dentem pro dente. Ego autem dico vobis non resistere malo. Sed si quis te percusserit in dexteram maxillam tuam, præbe illi et alteram; et ei qui vult tecum in judicio contendere, et tunicam tuam tollere, remitte (141) ei et pallium. Et quicumque te angariaverit mille passus, vade cum eo alia duo. Qui petit a te, da*

(139) Non multo aliter Beda, et specialiter autem sanctas animas cæli nomine significat, et terræ peccatrices, etc.

(140) Joan. viii, 44: « Ille homicida erat ab initio et in veritate non stetit: » quem locum allegat et hic Chrysostomus, hom. 17.

(141) « Dimitte. »

(142) Quivis videt superioribus verbis significari quod scriptum erat Exod. xx, 24; Levitic. xxiv, 20; Deut. xix, 21. Bene hic Hieron.: « Dominus noster vicissitudinem tollens, truncat initia peccatorum; et in lege, retributio est; in Evangelio, gratia; ibi culpa emendatur, hic peccatorum auferuntur exordia. » De illa V. T. Bede fuse Chrysostom. inil. hom. 18, et elegans est Bedæ sententia in ill. « odio habebis inimicum tuum, » videlicet non est accipienda

A ei; et volenti mutuari a te, ne avertaris (142). Hæc enim pauca verba omnibus hominibus sufficiunt ad perfectionem, in quibus omnis patientia, et largitatis virtus aperte commendatur. Omnia autem ista illud capitulum spectant eique continuantur quo dicitur: *Nisi abundaverit justitia vestra plusquam Scribarum et Phariseorum, non intrabitis in regnum cælorum.* Pharisei namque et avaritia pleni erant, et patientiam non habebant. *Audistis quia dictum est: Diliges proximum tuum, et odio habebis inimicum tuum. Ego autem dico vobis: diligite inimicos vestros, benefacite his qui oderunt vos.* Cætera enim, quæ superius dicta sunt (143), non contraria legi, sed quoddam ejus supplementum esse videntur, secundum hoc quod dixerat: *Non veni legem solvere, sed adimplere.* Quæ vero modo dicuntur, contraria sibi videntur esse: opposita enim sibi sunt, odio habebis inimicum tuum, et diligite inimicos vestros. Quomodo ergo intelligemus verba veritatis, ut non sint contraria legi? Quis est iste inimicus, quem odio habere, et diligere præcipit? Inimicus iste (144), homo est; inimicus quia peccator, amicus quia homo. Duo enim audisti, hominem et peccatorem. Dilige igitur hominem, habe odio peccatorem. Dilige naturam non vitium; odi vitium non naturam. Hoc enim modo et Christus legi, et lex Christo conveniet. Unus enim idemque homo et amicus et inimicus est tibi; unus idemque te persequitur. et non persequitur: quod enim Deus in homine fecit amicum tibi est, et non insidiatur tibi: quod vero diabolus in homine fecit inimicum tibi 27 est, tibi que insidiatur. In uno igitur eodemque homine et amicum diligimus, et inimicum odio habemus. Quod ergo lex dicit: *Diliges proximum tuum, naturam hominis intellige; quæ ideo tibi proxima est, quia de eadem massa facti estis.* Quod vero sequitur: *Et odio habebis inimicum tuum, vitium intellige, quod est causa omnium inimicitiarum.* Nullæ enim inter homines inimicitia essent, si hoc solum de eis sublatum fuisset. Sequitur: *Benefacite his qui oderunt vos.* Hoc enim ipse Dominus et docuit et fecit, sicut Judæis loquens ait: « Multa bona opera operatus sum vobis, propter quod horum vultis me occidere? Et orate pro persequentibus et calumniantibus vos (145). » Et hoc quidem ipse complevit, quando pro suis persecuto-

vox jubentis justo, sed permittentis infirmo.

(143) Verba quæ in commentario sequuntur, leges in hom. 6 post Cineres, p. 99. homiliar. Eusebio suppositar.

(144) Sic ferme et S. Aug., serm. D. in monte, lib. 1, cap. 41: « In ipso uno qui malus est, et proximum habes, et inimicum. Nam quod homo est, proximus tuus est; quod malus est, non solum tuus, sed etiam suus inimicus est. Dilige ergo in eo carnem et animam, hoc est proximum tuum, quem Deus fecit: et odio habe malitiam, quam ipso consentiente, diabolus intromisit. »

(145) Joan. x, 32. « Multa bona opera ostendi vobis ex Patre meo, propter quod eorum opus me lapidatis. »

ribus oravit dicens : « Pater, ignosce illis, non enim sciunt quid faciunt. Ut sitis filii Patris vestri qui in cœlis est (146). » Quod sic intelligitur : ut sicut estis filii Dei per creationem, sic etiam sitis ejus filii per imitationem. Ipse enim non solum amicis, verum etiam inimicis bene facit. Et hoc est quod ait : *Qui solem suum oriri facit super bonos et malos, et pluit super justos et injustos.* Sic enim inimicos nutrit ut amicos; et hos et illos sui solis splendore illuminat, et suarum pluviarum mundatione utrumque possessiones fecundat. Sed parva sunt hæc, audi majora. Qui solem suum (147), Filium suum solem justitiæ, lucem, quæ illuminat omnem hominem venientem in hunc mundum, nunc oriri, nunc videri, nunc in tenebris lucere, nunc super bonos et malos splendescere facit. *Et pluit super justos et injustos.* Prius enim per prophetas, deinde per Filium, postea vero per apostolos et doctores fidei et doctrinæ pluvias omnipotens Dominus pluit. Magnæ sunt istæ nubes : his Ecclesia fecundatur, his honorum operum semina nutriuntur, his qui infusus non fuerit, totus aridus in igne cremabitur. *Si enim diligitis eos qui vos diligunt, quam mercedem habebitis? Nonne et publicani hoc faciunt? Et si salutaveritis fratres vestros tantum, quid amplius facitis? Nonne ethnici hoc faciunt?* Non enim hoc intelligere debemus, ut eos qui nos diligunt diligere non debeamus : alioquin nec Deum nec proximum diligeremus, quæ sunt duo maxima legis mandata. Quid igitur? nisi ut non diligamus eos tantum qui nos diligunt, sed etiam eos qui nos non diligunt, et non propter hoc tantum, quia nos diligunt; hoc est enim vicem reddere, sed quia ejusdem corporis membra sumus, et ejusdem Patris filii sumus. Talis enim amor spiritualis est, et ideo indeficiens : carnalis enim amor cito dilabatur, sicut et ipsa caro; quali videlicet amore publicani atque ethnici se vicissim diligunt : statim enim ut se ab aliis non diligit intelligunt, ipsi quoque alios non diligunt. Nos igitur omnes diligere, omnium salutem quærere, omnibus charitatis affectum ostendere debemus. Quid enim est aliud *salutare*, nisi charitatis, et dilectionis affectum ostendere? Sic enim augetur amor et concordia crescit. *Estote ergo et vos perfecti, sicut et Pater vester cœlestis perfectus est.* Non enim dicit, ut simus tantum perfecti, quantum Pater noster cœlestis perfectus est; hoc enim impossibile est : sed dicit, ut simus perfecti, sicut ipse est. Sic enim puer aliquis homo est, sicut et juvenis, quamvis viribus et scientia non sit perfectus homo, sicut juvenis. Simus igitur perfecti pro modulo nostro;

(146) Luc. xxiii, 34 : « Pater, dimitte illis : non enim sciunt quid faciunt. »

(147) Mystice hæc Ambrosius lib. v, in Luc. non absimili ratione : « Prophetiis populum Judæorum Dominus pluvii irrigavit, et Solis æterni refulsit radiis etiam non merentibus, » etc.

(148) Breviter Beala, « ita tamen, ut Deus intelli-

gatur perfectus tanquam Deus : et anima perfecta, tanquam anima. »

quoniam perfectus Dominus bonos et perfectos vult habere fideles. Quæ sit autem ista perfectio (148), audi quid ipse Dominus dicat : « Si vis, inquit, perfectus, esse vade, vende omnia quæ habes, et da pauperibus (Matth. xix, 21). » Hæc autem specialiter apostolis dicuntur, eorumque successoribus per eos mandantur. [CAP. VI.] *Attendite ne justitiam vestram facialis coram hominibus, ut videamini ab eis : alioquin mercedem non habebitis apud Patrem vestrum qui in cœlis est.* Si enim justitiam nostram non debemus facere coram hominibus, quid est quod superius ait : *Sic luceat lux vestra coram hominibus ut videntes vestra bona opera, glorificent Patrem vestrum qui in cœlis est?* Quomodo enim videbunt bona opera nostra quæ, coram eis ipsisque videntibus, facere non audemus? Si enim fecerimus, mercedem non habebimus. Videamus igitur quid significet *ut videamini ab eis* : in hoc enim tota quæstio solvitur. Non enim perdit mercedem, sicut dicere videtur qui justitiam suam facit coram hominibus, sed qui ideo facit, ut videatur ab hominibus. Qui enim ideo facit ut ab hominibus videatur, non justitiæ mercedem quærît, sed hominum laudem et vanam gloriam populique favorem. Ideoque non habet mercedem apud Deum, quoniam vanam mercedem laudis suscipit apud homines. *Cum ergo facis eleemosynam noli tuba canere 28 ante te, sicut hypocritæ faciunt in synagogis et in vicis, ut honorificentur ab hominibus : amen dico vobis, receperunt mercedem suam.* Dico ergo : quare receperunt mercedem suam? Nunquid ideo quia pauperes tubæ sonitu colligebant, quod fortasse aliter tam facile adunare non poterant? Aut quia in Synagogis (149) et in vicis hoc faciebant, ubi, quia locus spatiosior erat, melius fieri videbatur? Non ideo quidem. Quare ergo? Vis audire quare? Quia ideo hoc faciebant, ut non a Deo mercedem reciperent, sed ut honorificarentur ab hominibus. Tantum igitur eis amor laudis et gloriæ contulit, ut eleemosynas darent, et mercedem non haberent. Quomodo ergo eleemosynas facere debemus? Sequitur : *Te autem faciente eleemosynam, nesciat sinistra tua, quid faciat dextera tua, ut sit eleemosyna tua in abscondito, et Pater tuus qui videt in abscondito, reddet tibi.* Quid enim per dexteram vel quid per sinistram intelligamus? Si enim manus nostras in his intelligere velimus, nescio quomodo alterius opera altera intelligat : non enim in manibus, sed in mente est intellectus. Denique cur dextera opus suum sinistræ abscondat, quæ tam concordans ei est, tamque fideliter in omnibus ei auxiliatur? Aliud igitur per

gatur perfectus tanquam Deus : et anima perfecta, tanquam anima. »

(149) Hoc ab illis factum negat Chrysostomus, hom. 19 et intelligi vult de ostentatione in hisce operibus bonis. Negat etiam illud A : Imperfecti et recentiores, qui Hebræorum veteres ritus scrutantur, ut Ligfoot flor. Hebr.

dexteram & sinistram oportet intelligere. Dextera enim nostra, amor Dei est, sinistra (150) vero, amor laudis; hæc enim ducit ad agnos, illa ducit ad hædos. Recordare illius Evangelii, in quo agni constituuntur a dextris, hædi vero a sinistris. Si ergo facis eleemosynam, fac amore Dei qui hoc præcepit ut faceres; hæc est enim dextera tua. Nesciat hoc sinistra, id est amor laudis. Non quæras inde favorem vulgi, unde quæris placere Deo. Utrumque enim simul etsi habere possis, non habebis tamen, si habere desideras. Sic igitur in omni opere nostro nescit sinistra quid facit dextera, si non amore laudis, sed amore Dei et justitiæ illud agimus. Unde et hic dicitur, *ut sit eleemosyna tua in abscondito*. Sive enim in Synagoga, sive in vicis et plateis eleemosynam facias, in abscondito tamen facis, quicumque hoc faciens non ab hominibus, sed a Deo videri desideras. Econtra vero qui in abscondito facit, et videri cupiens, laudem ex hoc et gloriam quærit, non in abscondito quidem facit, quoniam absconditum non vult esse quod facit, tantumque ei valet ac si in publico faceret: Deus autem qui videt in abscondito, et cui abscondito nihil est absconditum, qui et corda scrutatur et videt cogitationes, reddet unicuique secundum opera sua. *Et cum oratis, non eritis sicut hypocritæ, qui amant in synagogis et in angulis platearum stantes orare, ut videantur ab hominibus: Amen dico vobis, receperunt mercedem suam. Tu autem, cum oraveris, intra in cubiculum tuum, et clauso ostio, ora Patrem tuum in abscondito, et Pater tuus, qui videt in abscondito, reddet tibi*. Omnes enim hæc similitudines penè idem significant, atque uno modo absolvi et intelligi possunt. Neque enim peccat aliquis, quia in synagoga orat, quæ est domus orationis; in plateis quoque orare non est peccatum. Quare ergo interdicitur? Audi quod sequitur, et intelliges: *Ut videantur ab hominibus*.

(150) Simili prorsus ratione Beda. « Videtur enim humanæ laudis declaratio in sinistra significari; in dextera intentio implendi præcepta divina. » Aug., enarrat. in Psal. cxx, num. 8, aliter et mystice tamen explicat: « Sinistra nostra dicitur quidquid temporaliter habemus. Dextera nostra dicitur, quidquid nobis æternum et incommutabile Dominus pollicetur, » atque addit, n. 10: « quando facis opus bonum, propter vitam æternam fac. Nam si... »

(151) Elegantissime totum hoc Chrysostomus, homil. 8 in Epist. 1 ad Timoth. 1: « Quid igitur Paulus sibi vult qui ait: *Volo orare viros in omni loco*... Nam profecto absurdum erit, si istud simpliciter acceperimus quasi non liceret, omnibus in locis, atque in ecclesia orare. Quid igitur hoc? Evitandum prorsus inanem gloriam Christus admonuit, dum non modo clam, verum et in abditiore domus parte vota atque preces ferendas admonuit. Sicut enim cum dicit: *Nesciat sinistra tua, etc.*, non de manibus simpliciter dicit, sed magnitudinem vanitatis jugulare contendit; ita et in hoc loco cubiculi nomine secretum intimi cordis expressit. »

(152) Hactenus homilia.

Quid enim significet velle videri ab hominibus, jam superius dictum est. Hæc est autem causa quare oratio tua non suscipitur; quia vis videri ab hominibus. Ubicunque enim oras, si ideo oras ut videaris ab hominibus, non suscipitur oratio tua. Sed si vis bene orare (151), intra in cubiculum tuum, redi ad cor, hoc est enim cubiculum in quo oratio continetur: hoc est cubiculum in quo Deus ipse quiescit. Ibi igitur ora, ibi loquere, ubi et quod dicis et cui dicis præsto sunt. Claude ostium, non enim indiget sono oris, non indiget clamore vocis ille quem oras. Ad cor enim respicit, in abscondito videt, non verborum compositionem, sed cordis compositionem attendit. Unde Psalmista: « Cor contritum et humiliatum Deus non spernit (152) (Psal. L, 19). » Sequitur: *Orantes autem, nolite multum loqui, sicut ethnici faciunt: putant enim quod in multiloquio suo exaudiantur. Nolite ergo assimilari eis, scit enim Pater vester, quid opus sit vobis, antequam petatis eum*. Ethnici enim sive dicantur ab ethna (153), sive quod magis videtur, dicantur a valle Ennon, a qua dicitur gehenna, hypocritas et peccatores significant: isti autem nescio quo errore decepti in multiloquio et longa oratione se exaudiri cogitabant. Non enim exauditur oratio quia longa est, sed quia pio mentis affectu fit, a corde contrito, et spiritu contribulato. Sed quid est quod Apostolus ait: « Sine intermissione orate (154), » cum Dominus multum nos loqui in oratione prohibeat? An fortasse sic determinandum est? Sine intermissione orate dum oratis, ut videlicet vel cito ab oratione cessemus, vel interim dum oramus attentissime et tota cordis intentione oremus? Potest tamen et sic intelligi, ut Dominus de clamosa vocis oratione, Apostolus vero de abscondita mentis deprecatione locutus sit. Hæc igitur abbrevianda est ut vaga, illa vero continuanda est

(153) Doleo, ab auctore nostro tam longe accersitam et falsam nominis hujus rationem afferri. Id enim vel pueri in scholis docentur, ut pagani dicti sunt a pagis, quando abolita ferme idolorum superstitione et a civitatibus ejecta in vicis et pagos se receperat ita cum late dominaretur, atque orbem fere terrarum omnem complecteretur, a gentibus dictos gentiles Latine, qui Græca voce ethnici ἔθνη ab ἔθνος gens dicebantur. Et gentes quidem eadem significatione in Scriptura sæpissime dicuntur; exstantque libri Arnobii adversus gentes. Est quidem, ut paganorum, sic gentilium significatio multiplex, et quandoque nulla comparatione ad religionem, ut constat vel ex tit. xiv, l. iii, cod. Theod. De nuptiis gentilium; unde fortasse Hieronymus gentiles ab ethnicis distinxit in com. Ephes., cap. viii, 20. Apud ecclesiasticos scriptores tamen illa est solennis acceptio quam diximus ut Isidoro etiam lib. viii, orig., c. 10.

(154) 1 Thessal. v, 17. Eandem questionem movit Chrysostomus, hom. 19, atque ita solvit: « battalogiam hic loquacitatem vocavit, qua tunc utique utimur, cum non utilia nobis a Domino poscimus, ut potentiam, gloriam, » etc. Recentiores, præsertim Jansenius cap. 44, Maldonatus ad h. l., etc., observant in Græco esse βατταλογία quod inanem eorumdem verborum repetitionem significat.

ut stabilis et firma : hæc auditur a populo, illa non auditur nisi a Deo. Hæc modulatione movetur, illa lacrymis temperatur. Hæc igitur brevis fiat ut audiatur a populo, illa fiat longa ut exaudiat a Domino. Sive enim manducamus, sive bibimus, sive aliquid aliud agimus, mentem tamen ad Deum habere possumus; loqui vero, vel orare non possumus. Et quia optimus Deus ante etiam quam petatur, scit quid nobis sit opus, non est necesse ut oris orationem longam faciamus : quæ multis impedimentis multoties a sui continuatione interrumpitur. Illa igitur extendatur, illa sine intermissione fiat, quæ laudem non querit, favorem non appetit, de modulatione non laudatur, de absorto non reprehenditur; quæ ab homine non auditur, et quæ a Domino exauditur. Sequitur : *Sic ergo vos orabitur* :

XV. *Pater noster, qui es in cælis, sanctificetur nomen tuum* (155). Magnus honor, immensa nobilitas, ut Patrem vocemus, cujus vocari servi digni non sumus (156). Adoptivi namque filii facti, simul cum unico Dei Filio dicimus : *Pater noster*. Adoptione autem non qui volunt, sed qui eliguntur digni fiunt. Ipse enim nos « elegit ante mundi constitutionem, ut essemus conformes imagini Filii ejus, ut sit ipse primogenitus in multis fratribus (Rom. viii, 29) : » Apostoli verba sunt. Nemo amplius de nobilitate superbiat : omnes fratres sumus; ille nobilior qui melior. Sæpe enim servus nobilior est quam dominus, quoniam hic est servus hominis, ille diaboli. Quamvis autem ubique sit Deus, in cælis

et fuisse ethnicorum opinionem hanc battalogiam multum valere ad impelandum; quod probare videtur sacerdotum Baal exemplum III Reg. xviii, 37.

(155) Dominicam orationem plurimi ex vet. PP. explanarunt: præter Hieronymum, Chrysostomum, aliosque interpretes, Tertullianus et Cyprianus libro singulari quæc laudat S. Hilarius in Matth.; Cyrillus Hierosol., Catec. 23; August. epist. 130, serm. 86, serm. in mont., auctor. serm. 65 inter opera August., etc., ex Theologis s. Thomas, 2-2 qu. 83, art. 9, ejusque commentatores card. de Lauræa opusc. De orat. Christian. cap. 9; Suarez, De relig., t. II, lib. III, cap. 8, etc.

(156) Proœmium hoc veluti Dominicæ orationis expendunt Tertullianus, qui de eo, « appellatio, ait, ista et pietatis et potestatis est; » et Cyprianus, qui eandem appellationem dicit esse « eorum qui credunt, et invocari qui noster esse cœpit, et Judæorum qui eum reliquerunt, esse desiit. » Ab Aug., serm. in mont. *Pater compellari dicitur noster non « meus » ut fratres nos omnes agnoscamus esse : et Chrysost., hom. 20, « pro communi corona preces nos fundere vult, et non tam propria commoda, quam proximorum petere. » Vid. elegantissimum Cypriani locum.*

(157) Ita S. Aug. serm. in mont., exponens « qui es in sanctis. » Ita Beda, nec dissimiliter Cyrillus. Alibi Aug. (id., ep. 186 ad Dardau., num. 16) addit litteralem magis explicationem aliam, et postquam docuit « ubique esse Deum per divinitatis præsentiam, sed non ubique per habitationis gratiam, » subdit : « Propter hanc habitationem, ubi procul dubio gratia dilectionis ejus agnoscitur, non dicimus : *Pater noster qui es ubique*; cum hoc verum sit, sed : *Pater noster qui es in cælis*, ut templum ejus potius

tamen specialiter esse dicitur, quoniam in sanctis habitat, qui cæli vocantur. *Cæli* (157) autem vocantur sancti, quia altius elevati, non terram, sed cælum diligunt. Sed quomodo nomen Dei sanctificari potest, quod semper et naturaliter sanctum est? Quid est enim *sanctificetur nomen tuum*? Prius enim « notus in Judæa Deus, in Israel magnum nomen ejus (Psal. lxxv, 1). » Nondum igitur in gentibus nomen Dei sanctificatum erat. Adhuc enim nomen Jovis, Mercurii, Martis et Saturni sanctum in gentibus habebatur. Nunc igitur nomen Dei in Ecclesia sanctificatum est, et nomen falsorum deorum nefandum, et profanum factum est. Illis præterea nomen Dei sanctificatum non est, qui illud abjurare non timent. Quid igitur est *sanctificetur nomen tuum*, nisi sanctum, 30 terribile, valdeque tremendum ab omnibus habeatur : *Adveniat regnum tuum* (158). Hoc enim et de regno ecclesiastico, quod a Deo regitur, et gubernatur, et de regno æterno quod finem non habebit, intelligi potest. Hoc autem quotidie venit, quotidie crescit, quotidie nascuntur qui ei per fidem conjunguntur. Hoc enim regnum a nascentibus augetur, a morientibus non minuitur : venit igitur semper donec ex toto compleatur. Quod ubi completum fuerit, tunc multo melius esse incipiet. Et hoc quidem est quod oramus, videlicet ut compleatur et transferatur. Qui enim sic non orat, non optat esse beatus. *Fiat voluntas tua, sicut in cælo et in terra* (159). *Fiat*, inquit, et compleatur sic in terra voluntas tua ab hominibus, sicut in cælis fit, et

in oratione commemoremus, quod et nos ipsi esse debemus, et in quantum sumus, intantum ad ejus societatem, et adoptionis familiam pertinemus. » Præclare Chrysost. l. all. « Cum Deum esse dicit in cælis, non ibi eum hoc dicendo concludit, sed a terris abduci orantem. » Sic etiam ferme A. Imperfecti, hom. 14.

(158) Sanctificetur idem hic esse ac glorificetur ἀγιασθήτω τοῦ ὀνόματι θεοῦ, observat Chrysost., atque id significari « dignare vitam nostram sic munda conversatione servare, ut per nos cuncti te omnino glorificent. » Tertull. « Id petimus ut sanctificetur in nobis qui in illo sumus, et in cæteris, quos adhuc Dei gratia expectat. » De nostra ipsorum sanctificatione plerique alii exponunt, Cyprianus, Cyrillus, Aug., serm. 56, etsi hic serm. in m. num. 49 exponit; « ut sancta habeatur ab hominibus. »

(159) Prima A. explicatio de regno ecclesiastico, sive Ecclesiæ amplificatione facere videtur, ut eadem ferme sit hæc petitio cum superiore : est tamen multorum PP. ut Hieronymi, qui, postquam superiorem exposuit ut nomen Dei sanctificetur in nobis, hanc ita edisserit, ut petamus « vel generaliter pro totius mundi regno, ut diabolus in mundo regnare desistat, vel ut in unoquoque regnet Deus et non regnet peccatum in mortali hominum corpore. » Aug. serm. 111. « Adveniat ergo accipiendum est, manifestetur hominibus. » A., serm. 65, id est « manifestetur mundo. » lidem tamen ferme cum A. nostro de regno etiam æterno intelligunt, maxime quando et corpus post resurrectionem beatitudinem suam consequetur et « beata vita omni ex parte perficietur, » ut ait Aug., De serm. D. in m.

adimpletur ab angelis (160). Ibi enim sola pax regnat, ibi nullæ lites, nulla discordiæ, nulla bella, neque indignatio ulla. *Panem nostrum supersubstantialium da nobis hodie.* Illic est enim ille panis, qui de cælo descendit : hoc panem nutritur anima. Qui bene supersubstantialis dicitur, quoniam super substantiam et angelorum, et hominum, caro Christi exaltata est. Est etiam iste panis sermo divinus, qui ab alio evangelista *quotidianus* (161) dicitur, quoniam quotidie ab Ecclesia suscipitur. Nam, etsi quotidie non suscipiatur singulariter ab omnibus, quotidie tamen ab illa suscipitur, quæ mater est omnium, et cujus membra sunt omnes. Hunc autem panem dari nobis non rogamus nisi *hodie*; quia non sumus nisi hodie. Cur enim cras mihi dari rogem, cum utrum ad cras veniam, ignorem? Ipse enim Dominus dicit : *Nolite cogitare de crastino* (162) : hodie es, hodie quaere : si ad cras veneris, et cras quaere. Postquam enim veneris ad cras, jam cras non erit tibi cras, sed hodie. Non quaeris igitur nisi hodie, quia nunquam habes, nisi hodie. Tria enim tempora sunt, ex quibus unum tantum habemus (163). *Et dimittite nobis debita nostra; sicut et nos dimittimus debitoribus nostris.* Hoc enim ipse paulo post subsequenter exponit dicens : *Si enim dimiseritis hominibus peccata eorum, et Pater vester cælestis dimittet vobis peccata vestra* (164). Si autem non dimiseritis hominibus, nec Pater vester cælestis dimittet vobis peccata vestra.

(160) « Obediatur præceptis tuis, sicut ab angelis ita ab hominibus, » Aug., l. all. et ep. 150. Subjicit tamen Aug. alias interpretationes serm. in m. 4. « faciant voluntatem tuam, sicut justi, ita etiam peccatores : » justos enim nomine *casti*, nomine *terre* peccatores significatos vult; 2. « ut justis præmium, peccatoribus damnatio retribuatur; » 3. « ut quemadmodum spiritus non resistit Deo, ita et corpus non resistat spiritui : » quam explicationem dederat eam Tertullianus et Cyprianus, et postea Beda; 4. ut voluntas « sicut in ipso D. N. J. C. » perfecta est, « ita et in Ecclesia » perficiatur. Primam Cyrillus habet, et alibi ferme solam Aug. ipse producit.

(161) Notum est, Græcum textum, et hic ubi vulg. reddit « supersubstantialem, » et Luc. 11, 3 ubi interpretatur « quotidianum, » habere τὸν ἡμετέριον : imo lectionem frequentiore PP. in Matthæo quoque (V. Sabatier tom. III, pag. 33) esse « quotidianum. » disserit de utraque interpretatione Hieronymus hic et lib. 11, in epist. ad Tit. ubi aliam interpretationem suggerit egregiam, peculiarem. Quid intelligi his nominibus debeat aut possit, complexus est Aug. serm. in m. : « Panis quotidianus aut pro iis omnibus dictus est, quæ hujus vitæ necessitatem substantant. aut pro sacramento corporis Christi quod quotidie accipimus, aut pro spiritali cibo. » Propter eos tamen « qui plurimi in orientalibus partibus non quotidie cœnæ Dominicæ communicant » præfert postea secundæ explicationi postremam : « præcepta scilicet divina, quæ quotidie oportet meditari et operari. » Cyrillus tamen alteram illam interpretationem solum proposuit, quod panis communis non sit ἡμετέριος. Contra Chrys. de pane communi seu victu quotidiano explicat, quod mentio fiat ἄρτον τοῦ ἡμετέριου. Tertullianus, etsi in explicationem de Eucharistia magis inclinat, admittit tamen et hanc quotidiani victus. Cyprianus æque utramque approbat, ita ut « panis quotidianus possit spiritualiter et simpliciter intelligi. » Omnes

A Audisti conditionem : quid tibi videtur? Si dimiseris, dimittetur tibi (165); si non dimiseris, non dimittetur tibi. Aut ergo dimittas, aut ista non dicas : hæc enim dicendo, te ipsum ligas et contra te oras. Tale enim est ac si dicas : Noli mihi, Domine, dimittere peccata mea, quia nec ego aliis dimittere volo (166). Melius est ergo dimittere, quam contra se talia dicere, tantumque beneficium amittere. *Et ne nos inducas in tentationem.* Sic enim nos in tentationem Dominus inducit, sicut et Pharaonis 31 cor. induravit. Quia enim sine ejus permissione nihil sit, hoc ipse videtur facere quod fieri permittit. Ipse igitur nos in tentationem inducit, quia inimicus noster nos tentandi potestatem non habuisset, nisi hoc ei desuper datum fuisset (167). Hoc enim ex eo probari potest, quod nisi permisus, beatum Job tentare non potuit. Oramus igitur, non ut penitus non tentemur, sed ne in tentationem inducamur (168), qua irretiti teneamur et superemur. Qui enim in tentationem inducitur, quasi jam circumclusus, et irretitus, aut difficile, aut nullatenus expeditur. *Sed libera nos a malo.* Libera, inquit, nos a malo : libera nos a peccato, libera nos a diabolo (169), qui est auctor mali (170), ne nos in tentationem inducat, ne nos aggrediens superet, ne tentando vincat, et glutiat (171).

XVI. *Cum autem jejunatis, nolite fieri sicut hypocritæ tristes* (172). Tristes enim dicuntur hypocritæ,

vero qui postremam aliquo pacto recipiunt, præceptum J.-C. commemorant de cavenda sollicitudine in crastinum. De tota hac re fuse Maltonatus, quem legere juvabit.

(162) Matth. vi, 54 : « Nolite solliciti esse in crastinum. »

(163) « Cujus enim diei spatium visurum esse te nescis, quam ob causam illius sollicitudine torquearis. » Chrys.

(164) « Dimittet et vobis Pater vester cælestis delicta vestra, » Vulg. Matth. vi, 14.

(165) Vid. Chrysost., Aug., etc. Beda. « Certa nos sponsione constringens, ut non aliter a Deo cui debitores sumus, veniam petamus, quam sicut debitoribus nostris dimittimus. »

(166) V. S. Thom. qu. 83, art. 16 ad 3.

(167) Tertull. « Id est ne nos patiaris induci ab eo utique qui tentat. »

(168) Vid. Aug. serm. in m. etc. ubi distinguit « tentari » et « inferri in tentationem » : nam legit « ne nos inferas in tentationem; » et epist. 130, « admonemur hoc petere, ne deserti ejus adjutorio alicui tentationi vel consentiamus decepti, vel cedamus afflictis. » V. s. Cyrill.

(169) August. serm. in m. : « Orandum est enim, ut non solum non inducamur in malum quo caremus, quod sexto loco petitur, sed ab illo etiam liberemur, quo jam inducti sumus. »

(170) Cyrillus, Chrysost. et Græci ferme hic nomine *mali* diabolus interpretantur.

(171) Tertull. « Eo respondet clausula interpretans quid sit, *ne nos deducas in tentationem*, hoc est enim : « Sed evehe nos a malo. » Beda : « ut ab omnibus, quæ diabolus et mundus operantur, securi alienus ac tuti. »

(172) Est homil. Emineno erronee attributa fer. 4, in capite jejunii, pag. 47.

quia, ut religiosi appareant, tristitiam quamdam et severitatem in vultu ostendant, quasi qui multo jejunio sint confecti. Unde et subditur: *Exterminant enim facies suas, ut appareant hominibus jejunantes.* Facies enim suas exterminant, quia ultra suæ pulchritudinis terminos atque naturam, incultas et informes horrescere sinunt. Si enim informitas Deo placuisset, tam pulchra facie hominem non formasset. Sed quare hoc faciunt? *Ut appareant hominibus jejunantes.* Si enim soli Deo jejunium suum commendare voluissent, non in facie, sed in corde illud ostenderent; scriptum est enim: *Homo videt in facie, Deus autem corda intuetur* (173). Qui igitur non Deo, sed hominibus placere volunt, illud exterminant (174) quod ab hominibus videtur. Ideoque quia laudem ab hominibus quærunt, mercedem a Deo non recipiunt. Et hoc est quod ait: *Amen dico vobis, receperunt mercedem suam.* Sed dicis. Quomodo ergo jejunabo? Audi quod sequitur: *Tu autem, cum jejunas, unge caput tuum, et faciem tuam lava, ne videaris hominibus jejunans, sed Patri tuo, qui videt in abscondito; et Pater tuus, qui videt in abscondito, reddet tibi.* Hypocrita, inquit, quando jejunat, faciem exterminat, quoniam exterminatorem et tristitiæ principem in corde habet. Tu vero qui totius consolationis lætitiæque Dominum in cordis habitaculo gestas, hilarem et pulchram faciem ostende. Appareat exterius in facie, quantum lætitiæ bonum possideatur mente, et virtute jejunii operante, sicut animæ caput, et facies ungitur (175), et lavatur interior, sic etiam non moreris, sed gaudii pulchritudo reveletur exterius. Hoc enim jejunium suo ordine celebratum operatur in nobis, ut et mens nostra sancti Spiritus oleo ungetur, et facies animæ peccatorum maculis abstergatur. Faciei autem spiritualis sanctaque lætitiæ hypocrisim tollit, ejusque suspicionem. Qualiscunque enim sit facies, Deus tamen non faciem intuetur, sed corda. Age palam quidquid vis, finge et simula quod vis, ipse tamen in abscondito videt, et, secundum hoc quod ibi videt, reddet tibi. *Nolite thesaurizare vobis thesauros in terra, ubi ærugo et tinea demolitur, et ubi fures effodiunt et furantur. Theaurizate autem vobis thesauros in cælo, ubi neque ærugo, neque tinea demolitur, et*

ubi fures non effodunt nec furantur. In terra enim thesaurizanti dicitur: *«Thesaurizat et ignorat cui congregabit ea (Psal. xxxviii, 6).»* Itemque: *«O stulte, hac nocte anima tua rapietur a te (176), quæ autem parasitæ ejus erunt?»* De illo vero qui in cælis thesaurizat, quid dicitur? *«Dispersit, dedit pauperibus: justitia ejus manet in sæculum sæculi, cornu ejus exaltabitur in gloria (Psal. cxl).»* Et Dominus ad divitem: *«Si vis perfectus esse, vende omnia quæ habes et da pauperibus, et sequere me, et habebis thesauros (177) in cælo.»* Qui autem sic suos thesauros reponit, securus est, eosque amittere non timet. Quicumque igitur es qui cupis animam tuam in cælo habitare et esse, ibi tuos thesauros repone. *Ubi enim est thesaurus tuus, ibi est et cor tuum.* Si in cælo est thesaurus, ibi erit et anima. Si in terra est, in terra erit. In terra utique, de qua beatus 32 Job ad Dominum dicit: *«Dimitte me ut plangam paululum dolorem meum, antequam vadam, et non revertar, ad terram tenebrosam et operiam mortis caligine; terram miseriæ et tenebrarum, ubi umbra mortis, et nullus ordo, et sempiternus horror inhabitans (178) (Job x, 20).»* Denique: *ubi est thesaurus, ibi est et cor,* quia unusquisque illuc pervenire desiderat, ubi suas divitias cognoscit esse reconditas. Beatus igitur qui divitias suas in cælo reposuit, ut semper ibi mentem habeat, semperque illuc omnibus viribus et desiderio tendat.

XVII. *Lucerna corporis est oculus. Si fuerit oculus tuus simplex, totum corpus tuum lucidum erit. Si autem oculus tuus nequam fuerit, totum corpus tenebrosum erit. Si ergo lumen quod in te est tenebræ sint, ipsæ tenebræ quantæ erunt?* (179) Hanc autem similitudinem ad quid attulerit, non clare apparet, nisi fortasse quia discipulis loquebatur, quibus in hujus sermonis exordio dixerat: *«Vos estis sal terræ, et vos estis lux mundi (Math. v, 13):»* ut per hoc videlicet intelligant, quales in Ecclesiæ corpore esse debeant; et tale est ac si diceret: Sicut oculus est lucerna corporis, ita et vos estis lucerna Ecclesiæ; qui si simplex (180) et sine macula fuerit, totum corpus lucidum erit; si vero nequam et sine lumine fuerit, totum corpus tenebrosum erit. Nam neque manus quo extendantur, neque pedes quo

(173) 1. Reg. xvi, 7. *«Homo enim videt ea quæ parent, Dominus autem intuetur cor.»*

(174) De verbo *«exterminant,»* ejusque usu in ecclesiasticis scripturis agit hic Hieron., quem Beda describit. Habet illud verbum Hilarius, Augustinus, etc. Græce ἀποκρίθωσι.

(175) Quod enim de unctione dicitur, hoc significat. Nam evangelista loquitur *«juxta ritum provinciæ Palestinæ, ubi diebus festis solent ungere capita.»* Hier. et Beda, et De veteribus generatim Chrysost. *«mos iste apud veteres fuit; ut lætitiæ suæ tempore sæpius ungerentur.»*

(176) Luc. xii, 20, *«animam tuam repetunt a te.»* Vulg.

(177) Math. xix, 21, *«habebis thesaurum.»* Vulg.

(178) Sed Vulg. *«inhabitat.»*

(179) *«Lucerna corporis tui est oculus tuus: si*

oculus tuus fuerit simplex, totum corpus tuum lucidum erit. Si autem oculus tuus fuerit nequam, totum corpus tuum tenebrosum erit.»

(180) Ita ferme S. Hieron. adv. Lucifer. *«Lucerna corporis est oculus, id est Ecclesiæ lumen est episcopus. . . Sacerdote enim fidem veram prædicante, ex omnium corde tenebræ discutuntur,»* etc. Propius et A. De dignit. sac., cap. 6 (quem Mabill. t. II. An. Silvestrum PP. II esse putavit: Ambrosius olim putabatur); *«Si oculus tuus simplex fuerit, etc., id est si episcopus, qui ut lumen meruit præesse in corpore, simplicitate est sancta, et innocentia decoratus, omnis Ecclesia splendore luminis radiatur; si autem oculus tuus nequam, etc., id est, si episcopus, qui videbatur corpori subdito lacem præbere, obnubiletur nequitia cæcitate, quid cætera facient membra quibus lux adempt: est oculorum!»*

ambulent, neque cætera membra cognoscant ad quam partem se dirigere debeant. Si ergo lumen quod in te est, tenebræ sint, et illud in se lumine careat, neque in ipsum illuminare valeat, sine quo cætera membra lumen non habent, considera modo ipsæ tenebræ quantæ erunt! Tantæ utique quanta et membra. Sicut enim unius lumine omnia illuminantur, ita unius tenebris omnia excæcantur. Necessesse est igitur ut Ecclesiæ oculus, necesse est ut sacerdos et episcopus simplex sit, sine macula sit, sine errore sit; quatenus de ejus vita, de ejus doctrina, de ejus moribus, et sancta conversatione omnia membra illuminentur. Si vero, quod absit! nequam fuerit, si hæreticus fuerit, si fornicator et

A adulter fuerit, totum corpus tenebrosum erit. Non dixit totum corpus nequam erit, sed totum corpus tenebrosum erit; quoniam non omnes ejus nequitiam imitantur, quamvis ejus tenebris omnes involvantur. Omnes enim involvuntur tenebris, quia extincta est in eis lucerna luminis. Non enim ex tenebris oritur lumen, neque ex mendacio nascitur veritas. Si ergo totius corporis lumen vertatur in tenebras, ipsæ tenebræ quantæ erunt? Hoc autem et de anima intelligi potest, cujus oculus est intellectus (181). Qui si veræ lucis lumen amiserit, mox tota anima erroris et tenebrarum caligine involvetur. Si vero simplex et mundus fuerit, ipsa quoque clara et lucida erit.

33 PARS SECUNDA.

XVIII. (182) *Nemo potest duobus dominis servire; B aut enim unum odia habebit, et alterum diligit; aut unum sustinebit, et alterum contemnet. Non potestis Deo servire et mammonæ.* Modo enim superius Salvator noster de thesauro locutus est; quem etiam quo in loco reponere debeamus ostendit, dicens: *Thesaurizate vobis thesaurum in cælo, ubi neque arugo, neque linea demolitur, et ubi fures non effodiunt nec furantur.* Nunc autem dicit, quia non possumus duobus dominis servire, Deo scilicet et mammonæ: mammona namque divitiarum interpretatur (183). Reponat igitur in cælo divitias suas, qui Deo familiariter servire desiderat. Qui enim divitiis servit, ejus servitium Deus non recipit. Facilius est enim camelum per foramen acus transire, quam divitem intrare in regnum cælorum. Divitiis autem servire est, subjectionem quamdam eis exhibere, et pro necessitate vel utilitate eas expendere timere. Aliud igitur est servire divitiis, aliud habere divitias (184). Ille enim dives non multum a paupere distat, qui in divitiis spem non ponit, easque utiliter largiterque distribuit. Hoc autem si ad litteram intelligatur, ut simplex sermo dicere videtur, non solum duobus dominis, sed et multis dominis servire non est impossibile. Ideoque de quibus dominis hoc intelligere debeamus, confestim subdidit dicens: *Non potestis Deo servire et mammonæ.* Istis enim duobus nemo simul servire potest. Quis enim servit mammonæ, nisi avarus? Avarus igitur Deum

contemnit et odio habet. Unde hoc? Quia idolia servit; sic enim Apostolus ait: *Hoc autem scitote intelligentes, quod omnis fornicator, aut impudicus, aut avarus, quod est idolorum servitus, non habet hæreditatem in regno Christi et Dei (Ephes. v, 5).* Sequitur: *Ideo dico vobis: ne solliciti sitis animarum vestrarum, quid manducetis, neque corpori vestro, quid induamini.* Hæc enim specialiter dicuntur apostolis, eorumque successoribus (185), cæterisque omnibus qui ad summum perfectionis culmen attingere cupiunt. Talibus enim nulla terrenorum honorum est sollicitudo, quia habentes victum et vestimentum, his contenti sunt. Facile quidem et sine omni sollicitudine his abundant, qui totam spem suam in Deum ponunt. Unde Psalmista: *Facta, inquit, cogitatum tuum in Domino, et ipse te enutriet (186).* Itemque: *Non vidi justum derelictum, nec semen ejus egens pane (187).* Nonne anima plus est quam esca, et corpus plus quam vestimentum? Noli, inquit, quicumque es qui mundi gloriam speravisti, et Deo servire, et contemplationi vacare elegisti, noli sollicitus esse animæ tuæ, id est vitæ tuæ, quia qui dedit vitam, dabit unde et regatur vita. *Plus est enim anima quam esca, plus est vita quam regimen vitæ (188).* Qui igitur dedit quod majus est, et illud utique dabit quod minus est. Valde enim hæc verba apostolis erant necessaria, qui sine sacco et pera ubique terrarum erant ituri. Quibus et Dominus ait: *Ecce ego mitto vos sicut oves inter lupos (189).*

(181) De intellectu interpretatur Chrysost., et alii passim vel. et recent., ut adnotavit a Lapide. V. Jansenium id fuse explicantem conc., cap. 42.

(182) Est homilia Emiseni Dom. 15 post Pentec., pag. 167. Jam diximus harum homiliarum qui auctor sit agnoscendus.

(183) Notissimum illud S. Aug. serm. in mont. cap. 14. *Mammona apud Hebræos divitiarum appellari dicuntur. Congruit et Punicum nomen; nam lucrum Punicæ Mammon dicitur.* Magis accurate S. Hieron.: *Mammona sermone Syriaco divitiarum nuncupatur, quem Beda describit. V. a Lapide.*

(184) Chrysost., hom. 22, prolatis exemplis Abrahami, Job, etc., qui divites fuerunt: *Noli tu*

michi contra hanc sententiam proferre divites, sed divitiis servientes; etc.

(185) Vid. S. Aug. De opere monach., cap. 26.

(186) Psal. LIII, 25. *Facta super Dominum curam tuam,* etc. Vulg.

(187) Psal. xxxvi, 26: *Semen ejus quaerens panem.* Vulg.

(188) *Admonet in hac sententia,* ait Beda, *ut meminimus multo amplius nobis Deum dedisse qui nos fecit, quam quodvis alimentum et tegumentum.*

(189) *Sicut oves in medio luporum,* Matth. x, 16 *Sicut agnos inter lupos,* Luc. x, 3.

Quod si oculus tuus scandalizat te, erue eum et projice abs te. Ut quid? Expedi enim tibi ut pereat unum membrorum tuorum, quam totum corpus tuum mittatur in gehennam. Similiter **25** autem fac, si manus in aliquo scandalizaverit. Hoc enim ad litteram intelligere, sanctorum Patrum concilia (133), interdicit; eosque ad sacros ordines non admittunt qui tale aliquod fecisse inveniunt. Veruntamen oculos tunc eruiimus, et a nobis eos projecimus, si eis in corpore nostro vagandi per illicita licentiam tollimus. Unde Psalmista: «Averte, inquit, oculos meos, ne videant vanitatem (Psal. cxviii, 37).» Aliter autem oculum scandalizantem eruere est, quando fratrem vel filium vel aliquem alium amicorum, quem quasi oculum vel manum diligimus, violenter a nobis abjicimus, et abscondimus, si in Christi fide et in animæ nostræ salute nos scandalizant: nullum enim adversum hæc diligere debemus. Inde enim Heli sacerdos valde reprehenditur quod filiorum scandalum sustinuerit. Tollamus igitur et eruamus a nobis quicumque ad corporis vel animæ fornicationem nos invitant, etiamsi, quasi oculi et manus, chari et necessarij nobis fuerint. Expedi enim nobis ut illi soli pereant, quam ut nos quoque simul cum illis pereamus. Sequitur: *Dictum est autem: Quicumque dimiserit uxorem suam (154), det illi libellum repudiij. Ego autem dico vobis, quia omnis qui dimiserit uxorem suam, excepta fornicationis causa, facit eam mœcham; et qui dimissam duxerit, adulterat.* In his autem manifeste ostenditur, quod nulli uxorem suam dimittere liceat, excepta causa fornicationis. Causa vero fornicationis, uxorem viro dimittere licet, aliam vero ducere non licet. Hoc autem alius evangelista ostendit dicens: *Omnis qui dimittit uxorem suam et aliam ducit, mœchatur (135).* Quis est enim qui dimittit uxorem suam, nisi ille cujus uxor fornicata est? alij enim dimittere non licet. Mœchatur autem similiter et mulier, si dimiserit virum suum, et alij nupserit. Sed dicit aliquis: Ecce qui dimittit, mœchatur. Nunquid et illa quæ dimittitur, similiter mœchatur? Audi evangelistam: *Et qui dimissam duxerit, adulterat.* Quare enim adulterat qui dimissam ducit? Quia eam ducit, quam ducere non licet: si enim aliam duceret, non adulteraret. Si igitur ille adulterat qui eam ducit, multo magis illa adulterat quæ ducitur. Si ergo, nisi causa fornicationis, uxo-

(133) Spectat, credo, ad canon. 22, al. 17, ex illis qui apostolici vocantur, et canon. 1 Nicænum (de quibus V. Morinum lib. iv, cap. 9. De Pœnit.): qui licet de ea mutilatione tantummodo loqui videantur, quæ est eviratio, idque responsum datum Ammonio apud Sozomenum lib. vi, cap. 30, probare videatur; alio tamen sensu et universali ipse Ammonius accepit, et rem decidit Innocentius I, epist. 37 ad Felicem Nucerinum (ex recent. Const.) ubi generaliter legem explicat etiam de eo, qui partem cujuslibet digiti sibi volens abscondit.

(134) «Omnis qui dimiserit (uxorem suam) det ei libellum repudiij.»

(135) Luc. xvi. 18: «Omnis, qui dimittit uxorem suam, et alteram ducit, mœchatur.»

rem dimittere non licet, quid est quod Apostolus ait: «Infidelis si discedit, discedat: Non enim subiectus est servituti frater aut soror in ejusmodi (I Cor. vii, 15).» Ac si dicat: Si fidelis infidelem dimittere velit, nullo jam vinculo conjugali tenetur, ut non dimittat. Melius tamen est tenere, ut sic fortasse eam convertat. Non igitur necessitate constringitur, ut eam teneat, sed charitate sola, ut convertat. Unde si infidelis discedit, et a fidei teneri non potest, non curet hoc fidelis, discedat. Et hoc quidem divortium sola fornicatio facit. Quæ enim fornicatio major et intolerabilior est, quam ut vir Deo adhæreat, et uxor cum idolis fornicetur? Audivimus igitur Apostolus, Christo dicente, quod non, nisi causa fornicationis, vir uxorem dimittere possit, et hoc de utraque fornicatione, corporis videlicet et animæ intellexit. Quod quidem Dominum quoque intellexisse dubitare non debemus. Iterum audistis quia dictum est antiquis: *Non perjurabis; reddes autem Domino juramenta tua. Ego autem dico vobis: non jurare omnino, neque per cælum, quia thronus Dei est: neque per terram, quia scabellum est pedum ejus: neque per Jerusalem, quia civitas est magni regis: neque per caput tuum jurabis (136), quia non potest unum capillum album facere aut nigrum. Sit autem sermo vester: est, est: non, non. Quod autem his abundantius est, a malo est.* Hæc autem Jacobus apostolus in Epistola sua posuit dicens: «Ante omnia autem, fratres mei, volite jurare neque per cælum, neque per terram, neque aliud quocumque juramentum. Sit autem sermo vester: est, est: non, non, ut non sub judicium incidatis (137) (Jac. v, 12).» Poterat enim fortasse aliquis intelligere, quia pauca Dominus per quæ jurare non licet enumeraverat, cum cætera tacendo consensisse, nisi quia Jacobus apostolus his omnibus super addidit, *neque aliquid quodcumque juramentum.* Cur autem omne juramentum interdixit, mox subjungens ait, *ut non sub judicium incidatis.* Qui enim nunquam jurat, nunquam perjurium incurrit, qui vero perjurium non agit, nunquam de perjurio judicatur. Hæc est igitur causa, quare et Dominus, et beatus Jacobus jurare prohibeat. Idem enim spiritus in utroque loquebatur. Idem igitur uterque significavit. Quærendum est tamen quare per creaturam jurare interdicitur? Quæ enim ibi obligatio sit, ut per cælum et terram cæteraque his **26** similia jurare (138)

(136) «Juraveris.»

(137) «Sub judicio decidatis.»

(138) Questionem solvit Hieronymus, apposite ad Christi auditores Judæos: «Judæi per angelos, et urbem Jerusalem et templum et elementa jurantes, creaturas, resque carnales venerabantur honore et obsequio Dei.» Idem ferme Chrysost. hom. 17. Omnino idem dixerat s. Hilarius ad h. l.: «His enim elementorum nominibus Judæis erat religio jurare, et cæli, et terræ, et Jerusalem, sed et capitis sui, quibus, in contumeliam Dei, sacramento venerationem deferabant.» Præclare, ut solet, de hac Christi doctrina Maldonatus ad h. l.

timeamus? Cum enim Deum vel ejus verba in juramento ponimus, eum quodam modo mediatorem facimus ejusque auxilium abdicamus, nisi illi pactum servaverimus, qui nobis sub tali pignore credit. In aliis vero qua obligatione tenemur? Si enim dicam: juro tibi per caput meum, quid intelligitur? hoc fortasse: sic mihi caput meum sanum sit. Si vero dixerero, juro tibi per cœlum et terram et per civitatem Jerusalem, intelligi potest: sic cœlum det mihi pluviam, sic terra det fructum suum, et sic civitatem istam inhabitem. Et hæc quidem non parvæ obligationes sunt; maxime autem si allegorice intelligantur, ut per cœlum (139) apostolos, per terram Ecclesiam, per civitatem vero Jerusalem cœlestem patriam significemus. Hoc enim Dominus ipse significare videtur, cum de cœlo quidem dicit, *quia sedes Dei est*; de terra vero, *quia scabellum est pedum ejus*; de Jerusalem autem, *quia civitas est magni regis*. Valde enim timendum est ponere hæc in juramento, si ita intelligantur. At vero neque caput suum abjuret aliquis cui sanitatem divinitus adeptam reddere non valet, siquidem quod minus est, unum capillum album aut nigrum facere non potest. Nemo enim id facere valet ut suo tempore nigri, et albi capilli non oriantur. Quomodo igitur dicemus? Quomodo loquemur? Quomodo verba nostra firmabimus? Sit, inquit, *sermo vester est est, non non*: quod tale est ac si diceret: Illud quod est, dic quia est: illud quod non est, dic quia non est: sic loquere, sic responde. Quod si feceris, non peccabis, neque mentieris. Nihil his addas, sit simplex sermo tuus. *Quod enim his abundantius est, a malo est*. Quid enim est quod his abundantius est, nisi mendacium? Qui enim dicit id esse quod non est, vel id non esse quod est, tale verbum abundantius est, a malo est, a peccato, et a diabolo est: de ipso enim dicitur quia a principio mendax fuit, et in veritate non stetit (140).

XIV. *Audistis quia dictum est: Oculum pro oculo, dentem pro dente. Ego autem dico vobis non resistere malo. Sed si quis te percusserit in dexteram maxillam tuam, præbe illi et alteram; et ei qui vult tecum in judicio contendere, et tunicam tuam tollere, remitte (141) ei et pallium. Et quicumque te angariaverit mille passus, vade cum eo alia duo. Qui petit a te, da*

(139) Non multo aliter Beda, et specialiter autem sanctas animas cœli nomine significat, et terræ peccatrices, et etc.

(140) Joan. viii, 44: et ille homicida erat ab initio et in veritate non stetit: quem locum allegat et hic Chrysostomus, hom. 47.

(141) et Dimitte.

(142) Quivis videt superioribus verbis significari quod scriptum erat Exod. xx, 24; Levitic. xxiv, 20; Deut. xxx, 21. Bene hic Hieron.: et Dominus noster vicissitudinem tollens, truncat initia peccatorum; et in lege, retributio est; in Evangelio, gratia; ibi culpa emendatur, hic peccatorum auferuntur exordia. De illa V. T. lege fuso Chrysostom. init. hom. 48, et elegans est Bedæ sententia in ill. et odio habebis inimicum tuum, et videlicet non est accipienda

A et; et volenti mutuari a te, ne avertaris (142). Hæc enim pauca verba omnibus hominibus sufficient ad perfectionem, in quibus omnis patientia, et largitatis virtus aperte commendatur. Omnia autem ista illud capitulum spectant eique continuantur quo dicitur: *Nisi abundaverit justitia vestra plusquam Scribarum et Phariseorum, non intrabitis in regnum cœlorum*. Pharisei namque et avaritia pleni erant, et patientiam non habebant. *Audistis quia dictum est: Diliges proximum tuum, et odio habebis inimicum tuum. Ego autem dico vobis: diligite inimicos vestros, benefacite his qui oderunt vos*. Cætera enim, quæ superius dicta sunt (143), non contraria legi, sed quodam ejus supplementum esse videntur, secundum hoc quod dixerat: *Non veni legem solvere, sed adimplere*. Quæ vero modo dicuntur, contraria sibi videntur esse: opposita enim sibi sunt, odio habebis inimicum tuum, et diligite inimicos vestros. Quomodo ergo intelligemus verba veritatis, ut non sint contraria legi? Quis est iste inimicus, quem odio habere, et diligere præcipit? Inimicus iste (144), homo est; inimicus quia peccator, amicus quia homo. Duo enim audisti, hominem et peccatorem. Dilige igitur hominem, habe odio peccatorem. Dilige naturam non vitium; odi vitium non naturam. Hoc enim modo et Christus legi, et lex Christo conveniet. Unus enim idemque homo et amicus et inimicus est tibi; unus idemque te persequitur et non persequitur: quod enim Deus in homine fecit amicum tibi est, et non insidiatur tibi: quod vero diabolus in homine fecit inimicum tibi 27 est, tibi que insidiatur. In uno igitur eodemque homine et amicum diligimus, et inimicum odio habemus. Quod ergo lex dicit: *Diliges proximum tuum, naturam hominis intellige*; quæ ideo tibi proxima est, quia de eadem massa facti estis. Quod vero sequitur: *Et odio habebis inimicum tuum, vitium intellige, quod est causa omnium inimicitiarum*. Nullæ enim inter homines inimicitia essent, si hoc solum de eis sublatum fuisset. Sequitur: *Benefacite his qui oderunt vos*. Hoc enim ipse Dominus et docuit et fecit, sicut Judæis loquens ait: et *Multa bona opera operatus sum vobis, propter quod horum vultis me occidere? Et orate pro persequentibus et calumniantibus vos (145)*. Et hoc quidem ipse complevit, quando pro suis persecuto-

vox jubentis justo, sed permittentis infirmo.

(143) Verba quæ in commentario sequuntur, leges in hom. 6 post Cineres, p. 99. homiliar. Emiseno suppositar.

(144) Sic ferme et S. Aug., serm. D. in monte, lib. 1, cap. 41: et in ipso uno qui malus est, et proximum habes, et inimicum. Nam quod homo est, proximus tuus est; quod malus est, non solum tuus, sed etiam suus inimicus est. Dilige ergo in eo carnem et animam, hoc est proximum tuum, quem Deus fecit: et odio habe malitiam, quam ipso consentiente, diabolus intromisit.

(145) Joan. x, 32. et Multa bona opera ostendit vobis ex Patre meo, propter quod eorum opus me lapidatis.

ribus oravit dicens : « Pater, ignosce illis, non enim sciunt quid faciunt. Ut sitis filii Patris vestri qui in cœlis est (146). » Quod sic intelligitur : ut sicut estis filii Dei per creationem, sic etiam sitis ejus filii per imitationem. Ipse enim non solum amicis, verum etiam inimicis bene facit. Et hoc est quod ait : *Qui solem suum oriri facit super bonos et malos, et pluit super justos et injustos.* Sic enim inimicos nutrit ut amicos; et hos et illos sui solis splendore illuminat, et suarum pluviarum mundatione utrorumque possessiones fecundat. Sed parva sunt hæc, audi majora. Qui solem suum (147), Filium suum solem justitiæ, lucem, quæ illuminat omnem hominem venientem in hunc mundum, nunc oriri, nunc videri, nunc in tenebris lucere, nunc super bonos et malos splendescere facit. *Et pluit super justos et injustos.* Prius enim per prophetas, deinde per Filium, postea vero per apostolos et doctores fidei et doctrinæ pluvias omnipotens Dominus pluit. Magnæ sunt istæ nubes : his Ecclesia fecundatur, his honorum operum semina nutriuntur, his qui infusus non fuerit, totus aridus in igne cremabitur. *Si enim diligitis eos qui vos diligunt, quam mercedem habebitis ? Nonne et publicani hoc faciunt ? Et si salutare ritis fratres vestros tantum, quid amplius facitis ? Nonne ethnici hoc faciunt ?* Non enim hoc intelligere debemus, ut eos qui nos diligunt diligere non debeamus : alioquin nec Deum nec proximum diligeremus, quæ sunt duo maxima legis mandata. Quid igitur ? nisi ut non diligamus eos tantum qui nos diligunt, sed etiam eos qui nos non diligunt, et non propter hoc tantum, quia nos diligunt; hoc est enim vicem reddere, sed quia ejusdem corporis membra sumus, et ejusdem Patris filii sumus. Talis enim amor spiritualis est, et ideo indeficiens : carnalis enim amor cito dilabitur, sicut et ipsa caro; quali videlicet amore publicani atque ethnici se vicissim diligunt : statim enim ut se ab aliis non diligunt intelligunt, ipsi quoque alios non diligunt. Nos igitur omnes diligere, omnium salutem quærere, omnibus charitatis affectum ostendere debemus. Quid enim est aliud *salutare*, nisi charitatis, et dilectionis affectum ostendere ? Sic enim augetur amor et concordia crescit. *Estote ergo et vos perfecti, sicut et Pater vester cœlestis perfectus est.* Non enim dicit, ut simus tantum perfecti, quantum Pater noster cœlestis perfectus est; hoc enim impossibile est : sed dicit, ut simus perfecti, sicut ipse est. Sic enim puer aliquis homo est, sicut et juvenis, quamvis viribus et scientia non sit perfectus homo, sicut juvenis. Simus igitur perfecti pro modulo nostro;

A quoniam perfectus Dominus bonos et perfectos vult habere fideles. Quæ sit autem ista perfectio (148), audi quid ipse Dominus dicat : « Si vis, inquit, perfectus, esse vade, vende omnia quæ habes, et da pauperibus (Math. xix, 21). » Hæc autem specialiter apostolis dicuntur, eorumque successoribus per eos mandantur. [CAP. VI.] *Attendite ne justitiam vestram faciatis coram hominibus, ut videamini ab eis : alioquin mercedem non habebitis apud Patrem vestrum qui in cœlis est.* Si enim justitiam nostram non debemus facere coram hominibus, quid est quod superius ait : *Sic luceat lux vestra coram hominibus ut videntes vestra bona opera, glorificent Patrem vestrum qui in cœlis est ?* Quomodo enim videbunt bona opera nostra quæ, coram eis ipsisque B videntibus, facere non audemus ? Si enim fecerimus, mercedem non habebimus. Videamus igitur quid significet ut *videamini ab eis* : in hoc enim tota quæstio solvitur. Non enim perdit mercedem, sicut dicere videtur qui justitiam suam facit coram hominibus, sed qui ideo facit, ut videatur ab hominibus. Qui enim ideo facit ut ab hominibus videatur, non justitiæ mercedem quærit, sed hominum laudem et vanam gloriam populique favorem. Ideoque non habet mercedem apud Deum, quoniam vanam mercedem laudis suscipit apud homines. *Cum ergo facis eleemosynam noli tuba canere* 28 *ante te, sicut hypocritæ faciunt in synagogis et in vicis, ut honorificentur ab hominibus : amen dico vobis, receperunt mercedem suam.* Dico ergo : quare receperunt mercedem suam ? Nunquid ideo quia pauperes tubæ sonitu colligebant, quod fortasse aliter tam facile adunare non poterant ? Aut quia in Synagogis (149) et in vicis hoc faciebant, ubi, quia locus spatiosior erat, melius fieri videbatur ? Non ideo quidem. Quare ergo ? Vis audire quare ? Quia ideo hoc faciebant, ut non a Deo mercedem reciperent, sed ut honorificarentur ab hominibus. Tantum igitur eis amor laudis et gloriæ contulit, ut eleemosynas darent, et mercedem non haberent. Quomodo ergo eleemosynas facere debemus ? Sequitur : *Te autem faciente eleemosynam, nesciat sinistra tua, quid faciat dextera tua, ut sit eleemosyna tua in abscondito, et Pater tuus qui videt in abscondito, reddet tibi.* Quid enim per dexteram vel quid per sinistram intelligamus ? Si enim manus nostras in his intelligere velimus, nescio quomodo alterius opera altera intelligat : non enim in manibus, sed in mente est intellectus. Denique cur dextera opus suum sinistræ abscondat, quæ tam concordans ei est, tamque fideliter in omnibus ei auxiliatur ? Aliud igitur per

(146) Luc. xxiii, 34 : « Pater, dimitte illis : non enim sciunt quid faciunt. »

(147) Mystice hæc Ambrosius lib. v, in Luc. non dissimili ratione : « Prophetis populum Judæorum Dominus pluvias irrigavit, et Solis æterni refulsit radiis etiam non merentibus, » etc.

(148) Breviter Beza, « ita tamen, ut Deus intelli-

gatur perfectus tanquam Deus : et anima perfecta, tanquam anima. »

(149) Hoc ab illis factum negat Chrysostomus, hom. 49 et intelligi vult de ostentatione in hisce operibus bonis. Negat etiam illud A : Imperfecti et recentiores, qui Hebræorum veteres ritus scrutantur, ut Ligfoot Ilor. Hebr.

dexteram & sinistram oportet intelligere. Dexteram enim nostra, amor Dei est, sinistra (150) vero, amor laudis; hæc enim ducit ad agnos, illa ducit ad hædos. Recordare illius Evangelii, in quo agni constituuntur a dextris, hædi vero a sinistris. Si ergo facis eleemosynam, fac amore Dei qui hoc præcepit ut faceres; hæc est enim dextera tua. Nesciat hoc sinistra, id est amor laudis. Non quæras inde favorem vulgi, unde quæris placere Deo. Utrunque enim simul etsi habere possis, non habebis tamen, si habere desideras. Sic igitur in omni opere nostro nescit sinistra quid faciat dextera, si non amore laudis, sed amore Dei et iustitiæ illud agimus. Unde et hic dicitur, *ut sit eleemosyna tua in abscondito*. Sive enim in Synagoga, sive in vicis et plateis eleemosynam facias, in abscondito tamen facis, quicumque hoc faciens non ab hominibus, sed a Deo videri desideras. Econtrâ vero qui in abscondito facit, et videri cupiens, laudem ex hoc et gloriam quærit, non in abscondito quidem facit, quoniam absconditum non vult esse quod facit, tantumque ei valet ac si in publico faceret: Deus autem qui videt in abscondito, et cui abscondito nihil est absconditum, qui ei corda scrutatur et videt cogitationes, reddet unicuique secundum opera sua. *Et cum oratis, non eritis sicut hypocritæ, qui amant in synagogis et in angulis platearum stantes orare, ut videantur ab hominibus: Amen dico vobis, receperunt mercedem suam. Tu autem, cum oraveris, intra in cubiculum tuum, et clauso ostio, ora Patrem tuum in abscondito, et Pater tuus, qui videt in abscondito, reddet tibi*. Omnes enim hæc similitudines penè idem significant, atque uno modo absolvi et intelligi possunt. Neque enim peccat aliquis, quia in synagoga orat, quæ est domus orationis; in plateis quoque orare non est peccatum. Quare ergo interdicitur? Audi quod sequitur, et intelliges: *Ut videantur ab hominibus*.

(150) Simili prorsus ratione Beda. « Videtur enim humanæ laudis declaratio in sinistra significari; in dextera intentio implendi præcepta divina. » Aug., enarrat. in Psal. cxx, num. 8, aliter et mystice tamen explicat: « Sinistra nostra dicitur quidquid temporaliter habemus. Dexterâ nostra dicitur, quidquid nobis æternum et incommutabile Dominus pollicetur, » atque addit, n. 10: « quando facis opus bonum, propter vitam æternam fac. Nam si... feceris ut terrena tibi abundent, scit sinistra tua quid faciat dextera tua. » Idem ferme in psal. cXLV, num. 22 et serm. 149, num. 15.

(151) Elegantissime totum hoc Chrysostomus, homil. 8 in Epist. 1 ad Timoth. : « Quid igitur Paulus sibi vult qui ait: *Volo orare viros in omni loco*... Nam profecto absurdum erit, si istud simpliciter acceperimus quasi non liceret, omnibus in locis, atque in ecclesia orare. Quid igitur hoc? Evitandum prorsus inanem gloriam Christus admonuit, dum non modo clam, verum et in abdite domus parte vota atque preces ferendas admonuit. Sicut enim cum dicit: *Nesciat sinistra tua*, etc., non de manibus simpliciter dicit, sed magnitudinem vanitatis jugulare contendit; ita et in hoc loco cubiculi nomine secretum intimi cordis expressit. »

(152) Hactenus homilia.

A Quid enim significet velle videri ab hominibus, jam superius dictum est. Hæc est autem causa quare oratio tua non suscipitur; quia vis videri ab hominibus. Ubicunque enim ores, si ideo oras ut videaris ab hominibus, non suscipitur oratio tua. Sed si vis bene orare (151), intra in cubiculum tuum, redi ad cor, hoc est enim cubiculum in quo oratio continetur: hoc est cubiculum in quo Deus ipse quiescit. Ibi igitur ora, ibi loquere, ubi et quod dicis et cui dicis præsto sunt. Claude ostium, non enim indiget sono oris, non indiget clamore vocis ille quem oras. Ad cor enim respicit, in abscondito videt, non verborum compositionem, sed cordis compunctionem attendit. Unde Psalmista: « Cor contritum et humiliatum Deus non spernit (152) (Psal. L, 19). » Sequitur: *Orantes autem, nolite multum loqui, sicut ethnici faciunt: putant enim quod in multiloquio suo exaudiantur. Nolite ergo assimilari eis, scit enim Pater vester, quid opus sit vobis, antequam petatis eum*. Ethnici enim sive dicantur ab ethna (153), sive quod magis videtur, dicantur a valle Ennon, a qua dicitur gehenna, hypocritas et peccatores significant: isti autem nescio quo errore decepti in multiloquio et longa oratione se exaudiri cogitabant. Non enim exauditur oratio quia longa est, sed quia pio mentis affectu fit, a corde contrito, et spiritu contribulato. Sed quid est quod Apostolus ait: « Sine intermissione orate (154), » cum Dominus multum nos loqui in oratione prohibeat? An fortasse sic determinandum est? Sine intermissione orate dum oratis, ut videlicet vel cito ab oratione cessemus, vel interim dum oramus attentissime et tota cordis intentione oramus? Potest tamen et sic intelligi, ut Dominus de clamosa vocis oratione, Apostolus vero de abscondita mentis deprecatione locutus sit. Hæc igitur abbrevianda est ut vaga, illa vero continuanda est

(153) Doleo, ab auctore nostro tam longe accersitam et falsam nominis hujus rationem afferri. Id enim vel pueri in scholis docentur, ut pagani dicti sunt a pagis, quando abolita ferme idolorum superstitione et a civitatibus ejecta in vicis et pagos se receperat ita cum late dominaretur, atque orbem fere terrarum omnem complecteretur, a gentibus dictos gentiles Latine, qui Græca voce ethnici ἔθνη ab ἔθνος gens dicebantur. Et gentes quidem eadem significatione in Scriptura sæpissime dicuntur; exstantque libri Arnobii adversus gentes. Est quidem, ut paganorum, sic gentilium significatio multiplex, et quandoque nulla comparatione ad religionem, ut constat vel ex tit. xiv, l. III, cod. Theod. De nuptiis gentilium; unde fortasse Hieronymus gentiles ab ethnicis distinxit in com. Ephes., cap. viii, 20. Apud ecclesiasticos scriptores tamen illa est solennis acceptio quam diximus ut Isidoro etiam lib. viii, orig., c. 10.

(154) I Thessal. v, 17. Eandem questionem movit Chrysostomus, hom. 19, atque ita solvit: « battalogiam hic loquacitatem vocavit, qua tunc utique utimur, cum non utilia nobis a Domino poscimus, ut potentiam, gloriam, » etc. Recentiores, præsertim Jansenius cap. 44, Maldonatus ad h. l., etc., observant in Græco esse βατταλογία quod inanem eorumdem verborum repetitionem significat.

ut stabilis et firma : hæc auditur a populo, illa non auditur nisi a Deo. Hæc modulatione movetur, illa lacrymis temperatur. Hæc igitur brevis fiat ut audiatur a populo, illa fiat longa ut exaudiatur a Domino. Sive enim manducamus, sive bibimus, sive aliquid aliud agimus, mentem tamen ad Deum habere possumus; loqui vero, vel orare non possumus. Et quia optimus Deus ante etiam quam petatur, scit quid nobis sit opus, non est necesse ut oris orationem longam faciamus : quæ multis impedimentis multoties a sui continuatione interrumpitur. Illa igitur extendatur, illa sine intermissione fiat, quæ laudem non querit, favorem non appetit, de modulatione non laudatur, de absono non reprehenditur; quæ ab homine non auditur, et quæ a Domino exauditur. Sequitur : *Sic ergo vos orabitur* :

XV. *Pater noster, qui es in cælis, sanctificetur nomen tuum* (155). Magnus honor, immensa nobilitas, ut Patrem vocemus, cujus vocari servi digni non sumus (156). Adoptivi namque filii facti, simul cum unico Dei Filio dicimus : *Pater noster*. Adoptione autem non qui volunt, sed qui eliguntur digni fiunt. Ipse enim nos elegit ante mundi constitutionem, ut essemus conformes imagini Filii ejus, ut sit ipse primogenitus in multis fratribus (*Rom. viii, 29*) : » Apostoli verba sunt. Nemo amplius de nobilitate superbiat : omnes fratres sumus; ille nobilior qui melior. Sæpe enim servus nobilior est quam dominus, quoniam hic est servus hominis, ille diaboli. Quamvis autem ubique sit Deus, in cælis

et fuisse ethnicorum opinionem hæc battalogiam multum valere ad impetrandum; quod probare videtur sacerdotum Baal exemplum III Reg. xviii, 37.

(155) Dominicam orationem plurimi ex vet. PP. explanarunt: præter Hieronymum, Chrysostomum, aliosque interpretes, Tertullianus et Cyprianus libro singulari quos laudat S. Hilarius in Math.; Cyrillus Hierosol., Catec. 23; August. epist. 130, serm. 56, serm. in mont., auctor. serm. 65 inter opera August., etc., ex Theologis s. Thomas, 2-2 qu. 83, art. 9, ejusque commentatores card. de Lauræa opusc. De orat. Christian. cap. 9; Suarez, De relig., t. II, lib. III, cap. 8, etc.

(156) Proœmium hoc veluti Dominicæ orationis expendunt Tertullianus, qui de eo, « appellatio, ait, ista et pietatis et potestatis est; » et Cyprianus, qui eandem appellationem dicit esse « eorum qui credunt, et invocari qui noster esse cœpit, et Judæorum qui eum reliquerunt, esse desiit. » Ab Aug., serm. in mont. *Pater compellari dicitur « noster » non « meus » ut fratres nos omnes agnoscamus esse : et Chrysost., hom. 20, « pro communi corona preces nos fundere vult, et non tam propria commoda, quam proximorum petere. » Vid. elegantissimum Cypriani locum.*

(157) Ita S. Aug. serm. in mont., exponens « qui es in sanctis. » Ita Beda, nec dissimiliter Cyrillus. Alibi Aug. (id., ep. 186 ad Dardan., num. 16) addit literalem magis explicationem aliam, et postquam docuit « ubique esse Deum per divinitatis præsentiam, sed non ubique per habitationis gratiam, » subdit : « Propter hanc habitationem, ubi procul dubio gratia dilectionis ejus agnoscitur, non dicimus : *Pater noster qui es ubique*; cum hoc verum sit, sed : *Pater noster qui es in cælis*, ut templum ejus potius

tamen specialiter esse dicitur, quoniam in sanctis habitat, qui cæli vocantur. *Cæli* (157) autem vocantur sancti, quia altius elevati, non terram, sed cælum diligunt. Sed quomodo nomen Dei sanctificari potest, quod semper et naturaliter sanctum est? Quid est enim *sanctificetur nomen tuum*? Prius enim « notus in Judæa Deus, in Israel magnum nomen ejus (*Psal. lxxv, 1*). » Nondum igitur in gentibus nomen Dei sanctificatum erat. Adhuc enim nomen Jovis, Mercurii, Martis et Saturni sanctum in gentibus habebatur. Nunc igitur nomen Dei in Ecclesia sanctificatum est, et nomen falsorum deorum nefandum, et profanum factum est. Illis præterea nomen Dei sanctificatum non est, qui illud abjurare non timent. Quid igitur est *sanctificetur nomen tuum*, nisi sanctum, **30** terribile, valdeque tremendum ab omnibus habeatur : *Adveniat regnum tuum* (158). Hoc enim et de regno ecclesiastico, quod a Deo regitur, et gubernatur, et de regno æterno quod finem non habebit, intelligi potest. Hoc autem quotidie venit, quotidie crescit, quotidie nascuntur qui ei per fidem conjunguntur. Hoc enim regnum a nascentibus augetur, a morientibus non minuitur : venit igitur semper donec ex toto compleatur. Quod ubi completum fuerit, tunc multo melius esse incipiet. Et hoc quidem est quod oramus, videlicet ut compleatur et transferatur. Qui enim sic non orat, non optat esse beatus. *Fiat voluntas tua, sicut in cælo et in terra* (159). Fiat, inquit, et compleatur sic in terra voluntas tua ab hominibus, sicut in cælis fit, et

in oratione commemoremus, quod et nos ipsi esse debemus, et in quantum sumus, intantum ad ejus societatem, et adoptionis familiam pertinemus. » Præclare Chrysost. l. III. « Cum Deum esse dicit in cælis, non ibi eum hoc dicendo concludit, sed a terris abducit orantem. » Sic etiam ferme A. Imperfecti, hom. 14.

(158) Sanctificetur idem hic esse ac glorificetur *ἁγιασθῆτω τούτοις δεξασθῆτω*, observat Chrysost.; atque id significari « dignare vitam nostram sic munda conversatione servare, ut per nos cuncti te omnino glorificent. » Tertull. « Id petimus ut sanctificetur in nobis qui in illo sumus, et in cæteris, quos adhuc Dei gratia expectat. » De nostra ipsorum sanctificatione plerique alii exponunt, Cyprianus, Cyrillus, Aug., serm. 56, etsi hic serm. in m. num. 49 exponit; « ut sancta habeatur ab hominibus. »

(159) Prima A. explicatio de regno ecclesiastico, sive Ecclesie amplificatione facere videtur, ut eadem ferme sit hæc petitio cum superiore : est tamen multorum PP. ut Hieronymi, qui, postquam superiorem exposuit ut nomen Dei sanctificetur in nobis, hæc ita edisserit, ut petamus « vel generaliter pro totius mundi regno, ut diabolus in mundo regnare desistat, vel ut in unoquoque regnet Deus et non regnet peccatum in mortali hominum corpore. » Aug. serm. 111. « Adveniat ergo accipiendum est, manifestetur hominibus. » A., serm. 65, id est « manifestetur mundo. » lidem tamen ferme cum A. nostro de regno etiam æterno intelligunt, maxime quando et corpus post resurrectionem beatitudinem suam consequetur et « beata vita omni ex parte perficietur, » ut ait Aug., De serm. D. in m.

adimpletur ab angelis (160). Ibi enim sola pax regnat, ibi nullæ lites, nulla discordiæ, nulla bella, neque indignatio ulla. *Panem nostrum supersubstantialem da nobis hodie.* Hic est enim ille panis, qui de cælo descendit: hoc panem nutritur anima. Qui bene supersubstantialis dicitur, quoniam super substantiam et angelorum, et hominum, caro Christi exaltata est. Est etiam iste panis sermo divinus, qui ab alio evangelista *quotidianus* (161) dicitur, quoniam quotidie ab Ecclesia suscipitur. Nam, etsi quotidie non suscipiatur singulariter ab omnibus, quotidie tamen ab illa suscipitur, quæ mater est omnium, et cujus membra sunt omnes. Hunc autem panem dari nobis non rogamus nisi hodie; quia non sumus nisi hodie. Cur enim cras mihi dari rogem, cum utrum ad cras veniam, ignorem? Ipse enim Dominus dicit: *Nolite cogitare de crastino* (162): hodie es, hodie quære: si ad cras veneris, et cras quære. Postquam enim veneris ad cras, jam cras non erit tibi cras, sed hodie. Non quæris igitur nisi hodie, quia nunquam habes, nisi hodie. Tria enim tempora sunt, ex quibus unum tantum habemus (163). *Et dimittite nobis debita nostra; sicut et nos dimittimus debitoribus nostris.* Hoc enim ipse paulo post subsequenter exponit dicens: *Si enim dimiseritis hominibus peccata eorum, et Pater vester cælestis dimittet vobis peccata vestra* (164). Si autem non dimiseritis hominibus, nec Pater vester cælestis dimittet vobis peccata vestra.

A Audisti conditionem: quid tibi videtur? Si dimiseris, dimittetur tibi (165); si non dimiseris, non dimittetur tibi. Aut ergo dimittas, aut ista non dicas: hæc enim dicendo, te ipsum ligas et contra te oras. Tale enim est ac si dicas: Noli mihi, Domine, dimittere peccata mea, quia nec ego aliis dimittere volo (166). Melius est ergo dimittere, quam contra se talia dicere, tantumque beneficium amittere. *Et ne nos inducas in tentationem.* Sic enim nos in tentationem Dominus inducit, sicut et Pharaonis **31** cor. induravit. Quia enim sine ejus permissione nihil sit, hoc ipse videtur facere quod fieri permittit. Ipse igitur nos in tentationem inducit, quia inimicus noster non tentandi potestatem non habuisset, nisi hoc ei desuper datum fuisset (167). Hoc enim ex eo probari potest, quod nisi permisus, beatum Job tentare non potuit. Oramus igitur, non ut penitus non tentemur, sed ne in tentationem inducamur (168), qua irretiti teneamur et superemur. Qui enim in tentationem inducitur, quasi jam circumclusus, et irretitus, aut difficile, aut nullatenus expeditur. *Sed libera nos a malo.* Libera, inquit, nos a malo: libera nos a peccato, libera nos a diabolo (169), qui est auctor mali (170), ne nos in tentationem inducat, ne nos aggrediens superet, ne tentando vincat, et glutiat (171).

XVI. *Cum autem jejunatis, nolite fieri sicut hypocritæ tristes* (172). Tristes enim dicuntur hypocritæ,

(160) « Obediatur præceptis tuis, sicut ab angelis ita ab hominibus, » Aug., l. all. et ep. 130. Subjicit tamen Aug. alias interpretationes serm. in m. 4. « faciant voluntatem tuam, sicut justii, ita etiam peccatores: » justos enim nomine *cæli*, nomine *terre* peccatores significatos vult; 2. « ut justis præmiæ, peccatoribus damnatio retribuatur; » 3. « ut quemadmodum spiritus non resistit Deo, ita et corpus non resistat spiritui: » quam explicationem dederat etiam Tertullianus et Cyprianus, et postea Beata; 4. ut voluntas « sicut in ipso D. N. J. C. » perfecta est, « ita et in Ecclesia » perficiatur. Primam Cyrillus habet, et alibi ferme solam Aug. ipse producit.

(161) Notum est, Græcum textum, et hic ubi vulg. reddidit « supersubstantialem, » et Luc. II, 3 ubi interpretatur « quotidianum, » habere τὸν ἡμετέριον: imo lectionem frequentiore PP. in Matthæo quoque (V. Sabatier tom. III, pag. 35) esse « quotidianum. » disserit de utraque interpretatione Hieronymus hic et lib. II, in epist. ad Tit. ubi aliam interpretationem suggerit egregiam, peculiarem. Quid intelligi his nominibus debeat aut possit, complexus est Aug. serm. in m.: « Panis quotidianus aut pro iis omnibus dicitur est, quæ hujus vitæ necessitatem substantiant.... aut pro sacramento corporis Christi quod quotidie accipimus, aut pro spirituali cibo. » Propter eos tamen « qui plurimi in orientalibus partibus non quotidie cœnæ Dominicæ communicant » præfert postea secundæ explicationi postremam: « præcepta scilicet divina, quæ quotidie oportet meditari et operari. » Cyrillus tamen alteram illam interpretationem solam proposuit, quod panis communis non sit ἡμετέριος. Contra Chrys. de pane communi seu victu quotidiano explicat, quod mentio fiat ἄρτου τοῦ ἡμετέριου. Tertullianus, etsi in explicatione de Eucharistia magis inclinat, admittit tamen et hanc quotidiani victus. Cyprianus æque utramque approbat, ita ut « panis quotidianus possit spiritualiter et simpliciter intelligi. » Omnes

vero qui postremam aliquo pacto recipiunt, præceptum. — C. commemorant de cavenda sollicitudine in crastinum. De tota hac re fuse Mallonatus, quem legere juvabit.

(162) Matth. VI, 54: « Nolite solliciti esse in crastinum. »

(163) « Cujus enim diei spatium visurum esse te nescis, quam ob causam illius sollicitudine torquearis. » Chrys.

(164) « Dimittet et vobis Pater vester cælestis delicta vestra, » Vulg. Matth. VI, 14.

(165) Vid. Chrysost., Aug., etc. Beda. « Certa nos sponsione constringens, ut non aliter a Deo cui debitores sumus, veniam petamus, quam sicut debitoribus nostris dimittimus. »

(166) V. S. Thom. qu. 83, art. 16 ad 3.

(167) Tertull. « Id est ne nos patiaris induci ab eo utique qui tentat. »

(168) Vid. Aug. serm. in m., etc. ubi distinguit « tentari » et « inferri in tentationem »: nam legit « ne nos inferas in tentationem; » et epist. 130, « admonemur hoc petere, ne deserti ejus adjutorio alicui tentationi vel consentiamus decepti, vel cedamus afflicti. » V. s. Cyrill.

(169) August. serm. in m.: « Orandum est enim, ut non solum non inducamur in malum quo caremus, quod sexto loco petitur, sed ab illo etiam liberemur, quo jam inducti sumus. »

(170) Cyrillus, Chrysost. et Græci ferme hic nomine *mali* diabolum interpretantur.

(171) Tertull. « Et respondet clausula interpretans quid sit, *ne nos deducas in tentationem*, hoc est enim: « Sed eribe nos a malo. » Beda: « ut ab omnibus, quæ diabolus et mundus operantur, securi stemus ac tuti. »

(172) Est homil. Emiseno erronee attributa fer. 4, in capite jejunii, pag. 47.

quia. ut religiosi appareant, tristitiam quamdam et severitatem in vultu ostendunt, quasi qui multo jejuniis sint confecti. Unde et subditur: *Exterminant enim facies suas, ut appareant hominibus jejunantes.* Facies enim suas exterminant, quia ultra suæ pulchritudinis terminos atque naturam, incultas et informes horrescere sinunt. Si enim informitas Deo placuisset, tam pulchra facie hominem non formasset. Sed quare hoc faciunt? *Ut appareant hominibus jejunantes.* Si enim soli Deo jejunium suum commendare voluissent, non in facie, sed in corde illud ostenderent; scriptum est enim: *Homo videt in facie, Deus autem corda intuetur* (173). Qui igitur non Deo, sed hominibus placere volunt, illud exterminant (174) quod ab hominibus videtur. Ideoque quia laudem ab hominibus quæerunt, mercedem a Deo non recipiunt. Et hoc est quod ait: *Amen dico vobis, receperunt mercedem suam.* Sed dicis. Quomodo ergo jejunabo? Audi quod sequitur: *Tu autem, cum jejunas, unge caput tuum, et faciem tuam lava, ne videaris hominibus jejunans, sed Patri tuo, qui videt in abscondito; et Pater tuus, qui videt in abscondito, reddet tibi.* Hypocrita, inquit, quando jejunat, faciem exterminat, quoniam exterminatorem et tristitiæ principem in corde habet. Tu vero qui totius consolationis lætitiæque Dominum in cordis habitaculo gestas, hilarem et pulchram faciem ostende. Appareat exterius in facie, quantum lætitiæ bonum possideat mente, et virtute jejunii operante, sicut animæ caput, et facies ungitur (175), et lavatur interius, sic etiam non mœroris, sed gaudii pulchritudo reveletur exterius. Hoc enim jejunium suo ordine celebratum operatur in nobis, ut et mens nostra sancti Spiritus oleo ungetur, et facies animæ peccatorum maculis abstergatur. Faciei autem spiritualis sanctæque lætitiæ hypocrisim tollit, ejusque suspicionem. Qualiscunque enim sit facies, Deus tamen non faciem intuetur, sed corda. Age palam quidquid vis, singe et simula quod vis, ipse tamen in abscondito videt, et, secundum hoc quod ibi videt, reddet tibi. *Nolite thesaurizare vobis thesauros in terra, ubi ærugo et tinea demolitur, et ubi fures effodiunt et furantur. Theaurizate autem vobis thesauros in cælo, ubi neque ærugo, neque tinea demolitur, et*

(173) 1. Reg. xvi, 7. « Homo enim videt ea quæ parent, Dominus autem intuetur cor. »

(174) De verbo « exterminant, » ejusque usu in ecclesiasticis scripturis agit hic Hieron., quem Beda describit. Habet illud verbum Hilarius, Augustinus, etc. Græce ἀποκτείνωσι.

(175) Quod enim de unctione dicitur, hoc significat. Nam evangelista loquitur « juxta ritum provincie Palestinæ, ubi diebus festis solent ungere capita. » Hier. et Beda, et De veteribus generatim Chrysost. « mos iste apud veteres fuit; ut lætitiæ suæ tempore sæpius ungerentur. »

(176) Luc. xii, 20, « animam tuam repetunt a te. » Vulg.

(177) Math. xix, 21, « habebis thesaurum. » Vulg.

(178) Sed Vulg. « inhabitat. »

(179) « Lucerna corporis tui est oculus tuus: si

ubi fures non effodiunt nec furantur. In terra enim thesaurizanti dicitur: « Theaurizat et ignorat cui congregabit ea (Psal. xxxviii, 6). » Itemque: « O stulte, hæc nocte anima tua rapietur a te (176), quæ autem parastii ejus erunt? » De illo vero qui in cælis thesaurizat, quid dicitur? « Dispersit, dedit pauperibus: justitia ejus manet in sæculum sæculi, cornu ejus exaltabitur in gloria (Psal. cxl). » Et Dominus ad divitem: « Si vis perfectus esse, vade, vende omnia quæ habes et da pauperibus, et sequere me, et habebis thesauros (177) in cælo. » Qui autem sic suos thesauros reponit, securus est, eosque amittere non timet. Quicumque igitur es qui cupis animam tuam in cælo habitare et esse, ibi tuos thesauros reponere. *Ubi enim est thesaurus tuus, ibi est et cor tuum.* Si in cælo est thesaurus, ibi erit et anima. Si in terra est, in terra erit. In terra utique, de qua beatus 32 Job ad Dominum dicit: « Dimitte me ut plangam paululum dolorem meum, antequam vadam, et non revertar, ad terram tenebrarum et operam mortis caligine; terram miseriæ et tenebrarum, ubi umbra mortis, et nullus ordo, et sempiternus horror inhabitans (178) (Job x, 20). » Denique: *ubi est thesaurus, ibi est et cor,* quia unusquisque illuc pervenire desiderat, ubi suas divitias cognoscit esse reconditas. Beatus igitur qui divitias suas in cælo reposuit, ut semper ibi mentem habeat, semperque illuc omnibus viribus et desiderio tendat.

XVII. *Lucerna corporis est oculus.* Si fuerit oculus tuus simplex, totum corpus tuum lucidum erit. Si autem oculus tuus nequam fuerit, totum corpus tenebrosum erit. Si ergo lumen quod in te est tenebræ sint, ipsæ tenebræ quantæ erunt? (179) Hanc autem similitudinem ad quid attulerit, non clare apparet, nisi fortasse quia discipulis loquebatur, quibus in hujus sermonis exordio dixerat: « Vos estis sal terræ, et vos estis lux mundi (Math. v, 13): » ut per hoc videlicet intelligant, quales in Ecclesiæ corpore esse debeant; et tale est ac si diceret: Sicut oculus est lucerna corporis, ita et vos estis lucerna Ecclesiæ; qui si simplex (180) et sine macula fuerit, totum corpus lucidum erit; si vero nequam et sine lumine fuerit, totum corpus tenebrosum erit. Nam neque manus quo extendantur, neque pedes quo

oculus tuus fuerit simplex, totum corpus tuum lucidum erit. Si autem oculus tuus fuerit nequam, totum corpus tuum tenebrosum erit. »

(180) Ita ferme S. Hieron. adv. Lucifer. « Lucerna corporis est oculus, id est Ecclesiæ lumen est episcopus . . . Sacerdote enim fidem veram prædicante, ex omnium corde tenebræ discutiuntur, » etc. Propius et A. De dignit. sac., cap. 6 (quem Mabill. t. II. An. Silvestrum PP. II esse putavit: Ambrosius olim putabatur); *Si oculus tuus simplex fuerit,* etc., id est si episcopus, qui ut lumen meruit præesse in corpore, simplicitate est sancta, et innocencia decoratus, omnis Ecclesia splendore luminis radiatur; si autem oculus tuus nequam, etc., id est, si episcopus, qui videbatur corpori subdito lumen præbere, obnubiletur nequitia cæcitate, quid cætera facient membra quibus lux adempta est oculorum!

ambulent, neque cætera membra cognoscant ad quam partem se dirigere debeant. Si ergo lumen quod in te est, tenebræ sint, et illud in se lumine careat, neque in ipsum illuminare valeat, sine quo cætera membra lumen non habent, considera modo ipsæ tenebræ quantæ erunt! Tantæ utique quanta et membra. Sicut enim unius lumine omnia illuminantur, ita unius tenebris omnia excæcantur. Necessesse est igitur ut Ecclesiæ oculus, necessesse est ut sacerdos et episcopus simplex sit, sine macula sit, sine errore sit; quatenus de ejus vita, de ejus doctrina, de ejus moribus, et sancta conversatione omnia membra illuminentur. Si vero, quod absit! nequam fuerit, si hæreticus fuerit, si fornicator et

A adulter fuerit, totum corpus tenebrosum erit. Non dixit totum corpus nequam erit, sed totum corpus tenebrosum erit; quoniam non omnes ejus nequitiam imitantur, quamvis ejus tenebris omnes involvantur. Omnes enim involvuntur tenebris, quia extincta est in eis lucerna luminis. Non enim ex tenebris oritur lumen, neque ex mendacio nascitur veritas. Si ergo totius corporis lumen vertatur in tenebras, ipsæ tenebræ quantæ erunt? Hoc autem et de anima intelligi potest, cujus oculus est intellectus (181). Qui si veræ lucis lumen amiserit, mox tota anima erroris et tenebrarum caligine involvetur. Si vero simplex et mundus fuerit, ipsa quoque clara et lucida erit.

33 PARS SECUNDA.

XVIII. (182) *Nemo potest duobus dominis servire; B* aut enim unum odio habebit, et alterum diligit; aut unum sustinebit, et alterum contemnet. Non potestis Deo servire et mammonæ. Modo enim superius Salvator noster de thesauro locutus est; quem etiam quo in loco reponere debeamus ostendit, dicens: *Thesaurizatis vobis thesaurum in cælo, ubi neque arugo, neque linea demolitur, et ubi fures non effodiunt nec furantur.* Nunc autem dicit, quia non possumus duobus dominis servire, Deo scilicet et mammonæ: mammona namque divitiarum interpretatur (183). Reponat igitur in cælo divitias suas, qui Deo familiariter servire desiderat. Qui enim divitiis servit, ejus servitium Deus non recipit. Facilius est enim camelum per foramen acus transire, quam divitem intrare in regnum cælorum. Divitiis autem servire est, subjectionem quamdam eis exhibere, et pro necessitate vel utilitate eas expendere timere. Aliud igitur est servire divitiis, aliud habere divitias (184). Ille enim dives non multum a paupere distat, qui in divitiis spem non ponit, easque utiliter largitque distribuit. Hoc autem si ad litteram intelligatur, ut simplex sermo dicere videtur, non solum duobus dominis, sed et multis dominis servire non est impossibile. Ideoque de quibus dominis hoc intelligere debeamus, confestim subdidit dicens: *Non potestis Deo servire et mammonæ.* Istis enim duobus nemo simul servire potest. Quis enim servit mammonæ, nisi avarus? Avarus igitur Deum

contemnit et odio habet. Unde hoc? Quia idolia servit; sic enim Apostolus ait: *Hoc autem scitote intelligentes, quod omnis fornicator, aut immundus, aut avarus, quod est idolorum servitus, non habet hæreditatem in regno Christi et Dei (Ephes. v. 5).* Sequitur: *Ideo dico vobis: ne solliciti sitis animarum vestrarum, quid manducetis, neque corpori vestro, quid induamini.* Hæc enim specialiter dicuntur apostolis, eorumque successoribus (185), cæterisque omnibus qui ad summum perfectionis culmen attingere cupiunt. Talibus enim nulla terrenorum honorum est sollicitudo, quia habentes victum et vestimentum, his contenti sunt. Facile quidem et sine omni sollicitudine his abundant, qui totam spem suam in Deum ponunt. Unde Psalmista: *« Jacta, inquit, cogitatum tuum in Domino, et ipse te enutriet (186). »* Itemque: *« Non vili justum derelictum, nec semen ejus egens pane (187). »* Nonne anima plus est quam esca, et corpus plus quam vestimentum? Noli, inquit, quicumque es qui mundi gloriam spreveris, et Deo servire, et contemplationi vacare elegisti, noli sollicitus esse animæ tuæ, id est vitæ tuæ, quia qui dedit vitam, dabit unde et regatur vita. *Plus est enim anima quam esca, plus est vita quam regimen vitæ (188).* Qui igitur dedit quod majus est, et illud utique dabit quod minus est. Valde enim hæc verba apostolis erant necessaria, qui sine sacculo et pera ubique terrarum erant ituri. Quibus et Dominus ait: *« Ecce ego mitto vos sicut oves inter lupos (189). »*

(181) De intellectu interpretatur Chrysost., et alii passim vet. et recent., ut adnotavit a Lapide. V. Jansenium id fuse explicantem conc., cap. 42.

(182) Est homilia Emiseni Dom. 15 post Pentec., pag. 167. Jam diximus harum homiliarum qui auctor sit agnoscendus.

(183) Notissimum illud S. Aug. serm. in mont. cap. 14. « Mammona apud Hebræos divitiarum appellari dicuntur. Congruit et Punicum nomen; nam lucrum Puniarum Mammon dicitur. » Magis accurate S. Hieron.: « Mammona sermone Syriaco divitiarum nuncupatur, » quem Beda describit. V. a Lapide.

(184) Chrysost., hom. 22, prolatis exemplis Abrahami, Job, etc., qui divites sacre: « Noli tu

D mihi contra hanc sententiam proferre divites, sed divitiis servientes; » etc.

(185) Vid. S. Aug. De opere monach., cap. 26.

(186) Psal. LIII, 25. « Jacta super Dominum curam tuam, » etc. Vulg.

(187) Psal. xxxvi, 26: « Semen ejus querens panem. » Vulg.

(188) « Admonet in hac sententia, » ait Beda, « ut meminerimus multo amplius nobis Deum dedisse qui nos fecit, quam quodvis alimentum et tegumentum. »

(189) « Sicut oves in medio luporum, » Matth. x, 16 « Sicut agnos inter lupos, » Luc. x, 3.

His autem ut Apostolus ait, constituit Dominus ut A de Evangelio viverent : « dignus est enim operarius mercede sua (Luc. x, 7). » *Respicite volatilia cœli, quoniam non serunt, neque metunt, neque congregant in horrea, et Pater vester cœlestis pascit illa. Nonne magis vos pluris estis illis?* Nullum enim animal in hoc mundo Deus creavit, quod pluris amoris et dilectionis, pluris pretii et honoris sit apud Deum, quam homo. Si igitur ea quæ propter hominem facta sunt, et quæ ad ipsius comparisonem aut parva aut nulla sunt, sine labore et sollicitudine omnipotens Dominus pascit, quanto magis eos non derelinquet, qui ad ejus imaginem facti ejus gratia sunt reconciliati (190)? *Quis autem vestrum cogitans potest adjicere ad staturam suam cubitum unum?* Hoc autem tale est ac si diceret : Quod vos quidem nec sollicitudine, nec cogitatione, nec arte, nec ingenio, nec labore facere potestis ut videlicet **34** ad staturam vestram unum cubitum adjictis : hoc sine vestra cogitatione et sollicitudine Deus in vobis operatur, quos de matris utero tam parvos progredientes, ad integram mensuram perfecti hominis provexit (191). Ergone pascere non poterit, qui creare, vivificare et hæc incrementa dare potuit? *Et de vestimento quid solliciti estis? Considerate lilia agri quomodo crescunt : non laborant, neque nent. Dico autem vobis, quoniam nec Salomon in omni gloria sua coopertus est sicut unum ex istis.* Putatis, inquit quod vos sine labore et sollicitudine vestire non possit, qui agros vestit floribus, et lilia distinguit coloribus? Quomodo enim crescunt lilia? quomodo tam pulchris operimentis induuntur? Nam neque laborare, neque *flare* (192) noverunt, insensibilia enim sunt; verumtamen satis excellentius ipso quoque Salomone induta sunt, qui et divitiis et sapientia cæteris illius gentis regibus excellentior fuit. Nemo enim, vel arte vel sapientia, Dei operationis pulchritudinem imitari potest (193). *Si autem fenum agri, quod hodie est et cras in clibanum mittitur, Deus sic vestit, quanto magis vos minimæ fidei?* Si de his quæ infra vos sunt hanc curam habet, quam curam de vobis eum habere putatis? *Nolite solliciti esse dicentes : Quid manducabimus, aut quid*

(190) Hieron. « Si volatilia absque cura et ærumnis Dei aluntur providentia, quæ hodie sunt et cras non erunt, quanto magis homines, quibus æternitas promittitur, Dei reguntur arbitrio? » Quæ ferme totidem verbis Beda. « Si etiam longe inferiorum tantam se ostendit Deus habere curam, quomodo, inquit, vobis necessaria ista non tribuet? » V. Chrys. hom. 22.

(191) Ac si dicat : « Illi ergo relinquit curam tegendi corporis, cuius cura factum esse videtis, ut tantæ staturæ corpus habeatis ; Beda. » Ex quo etiam illud ostendit, » ait Chrysost. l. all. « quibus corpus ipsum non tam alimonia crescat, quam providentia Conditoris. »

(192) Vides vocem omnino vulgaris linguæ, quam addere potes cæteris de quibus Muratorius dis. 32, AA.

(193) « Et revera quod sericum, quæ regum purpura, quæ pictura textricum potest floribus comparari? quid ita rubet ut rosa? quid ita candet ut

lilium? » etc. V. Hieron. et Chrys. hom. 23.
 (194) « Labor exercendus est, sollicitudo tollenda. » Hieron.
 (195) Hieron. « Cras in Scripturis futurum tempus intelligitur, dicente Jacob : Et exaudiet me cras justitia mea, » etc. Vide S. Aug. contr. Adimant., cap. 24.
 (196) Expressit Hieron. illud ad h. l. De presentibus ergo concessit debere esse sollicitos qui futura prohibet cogitare ; unde et Apostolus (1. Thess. xi, 9) : « Nocte et die, inquit, manibus nostris operantes ne quem vestrum gravaremus. »
 (197) Ex Hieron. hoc, quoque ad h. l. Hic malitiam non contrariam virtuti posuit, sed laborem et afflictionem et angustias sæculi, quomodo et Sara affixit Agar : quod significanter Græcè dicitur, *ἐκείνων ἀντὶν* exempla significationis hujus suppeditant aures sæculi Latini scriptores, ut Virgilius 11 Georg. 5, 168. Assuetumque malo Ligurum. Vide Henric. Steph. l. 1. Schœd. c. 6.

B

C

D

solis apostolis et similibus intelligatur. Ad quid enim oves et boves et cætera animalia quæ hodie necessaria habuimus, completo die teneamus et custodiamus, si omnino de crastino sollicitudinem non habeamus? Ad quid præterea agros et vineas colimus, eorumque fructus in cellaria recondimus? Patent autem et alia multa quæ simili modo contra hæc dicere possumus. De illis igitur hæc intelligantur, quibus præter corporis necessaria, nihil in hoc mundo possidere placet (198). Tales enim prophetæ et apostoli fuerunt; tales et multos alios fuisse legimus. Si enim omnes homines tales esse velent, non deesset Deo unde eos pasceret (199).

XIX. [CAP. VII.] (200). *Nolite judicare et non judicabimini.* Non arbitretur aliquis ut his **35** verbis justa judicia interdicantur, si tamen ab illis fiant a quibus fieri debent. Quid est enim *nolite judicare, et non judicabimini*: multi enim non judicant, qui tamen judicabuntur. Dicatur ergo: nolite injuste et contra legis præceptum aliquem judicare, et non judicabimini de injusto judicio. Judex enim qui injuste non judicat, eisdem de aliis peccatis judicatur, de justo tamen judicio non judicatur, quia in judicio non peccavit (201). Unde et subditur: *In quo enim judicio judicaveritis judicabimini: et in qua mensura mensi fueritis, remetietur vobis.* Hoc autem non sic est intelligendum (202) ut si aliquis male et injuste aliquem judicavit, ipse quoque injuste a Domino judicetur: est enim Deus justus iudex, nihilque judicat injuste. Eodem igitur judicio quo alios judicant, per quemdam modum judicabuntur, et non eodem judicabuntur. Eodem quidem, quia et ipsi damnabuntur; non eodem vero, quia non damnabuntur injuste. Sive igitur scienter aliquis aliquem injuste judicaverit, sive in rebus occultis et dubiis accusaverit et damnaverit, certissime sciat et nullatenus dubitet quia ipse quoque eodem judicio judicabitur, et eadem mensura remetietur ei. Et de occultis quidem judicare Apostolus prohibet dicens: « Nolite itaque ante tempus judicare, quoadusque veniat Dominus qui et illuminabit abscondita tenebrarum, et manifestabit consilia cordium (I Cor. iv, 5). » De dubiis vero sic ait: « Tu quis es qui judicas alienum servum? Domino suo stat aut cadit. Stabit autem: potens est enim Deus statuere illum: unusquisque in suo sensu abundet (Rom. xiv, 4). » Notandum autem sicut hic manifeste apparet, quoniam illi quoque judicare dicuntur, qui aliorum facta vel redarguunt, vel accusant. Unde et Apostolus cum dixisset: « Hic jam

A queritur inter dispensatores, ut fidelis quis invenitur (203), » mox subdidit dicens: « Mihi autem pro minimo est ut a vobis judicer, aut ab humano dia. (I Cor. iv, 2). » Sunt autem et alii qui aliorum parva commissa libenter diffamant, accusant et damnant, et crimina quibus premuntur, videre despiciunt: et cum se ipsos non videant, in alios semper oculos apertos habent. Et isti quidem de alterius oculo festucam trahere conantur, traba vero quæ in auita infusæ sunt, non considerant. De quibus subditur: *Quid autem vides festucam in oculo fratris tui, et trabem in oculo tuo non vides? Tu criminibus premeris, et alios de peccatis reprehendis? Hoc enim interest inter peccatum et crimen, quod interest inter festucam et trabem. Aut quomodo dicis B fratri tuo, sine ejiciam festucam de oculo tuo, et ecce trabes est in oculo tuo? Hypocrita, eijce primum trabem de oculo tuo, et tunc videbis eijcere festucam de oculo fratris tui.* Si, inquit, tam diligens es ad aliorum corrigenda peccata, cur non prius corrigis tua? Si in aliis tam benigno misericordia moveris, cur non tui potius misereris? Scriptum est enim: *Dilige proximum tuum tanquam te ipsum (Matth. xix, 19);* sed tu, sicut flagis, plus diligis fratrem tuum quam te ipsum; illius enim curam habes, te ipsum negligis. Sed hoc fortasse agis arte, ut prius illo experiaris quomodo postea tibi moderari debeas, inagisque vis probare in alio quam in te ipso tuæ artis peritiam. Si enim ideo facis, astutia est, non misericordia. Sed non ideo facis: cur ergo? Quia hypocrita es, quia non vis esse bonus, sed videri bonus. Sufficit enim tibi, si a populo videaris, et si de te alii dicant: Ecce homo justus, ecce qui nemini parcat, ecce qui omnium peccata redarguit, ecce qui vult omnes sanare, et omnium oculos illuminare. Hoc enim populus dicit, sed tu tamen aliter intelligis. Scis enim quia mentitur, quamvis de illorum mendacio gratuleris.

XX. *Nolite dare sanctum canibus, neque mittatis margaritas vestras ante porcos, ne forte conculcent eas pedibus suis, et conversi dirumpant vos.* Quid enim per sanctum et margaritas, nisi divina sacramenta intelligamus? Quid vero per canes nisi infideles et iniquos, qui oblatrantes veritati acquiescere nolunt, et quasi canis ad vomitum, ad mala consuetæ sæpius revertuntur? De canibus enim Dominus ait: « Non est bonum sumere panem filiorum et mittere canibus ad manducandum (Matth. xv, 26), » cum de muliere Chanaanæ loqueretur. Porci vero sunt qui quasi in volutabro luti, in factore vitiorum delectantur. His igitur divina sacramenta dare pro-

(198) V. S. Aug. De opere monachorum cap. 26. 34.

(199) Hactenus homilia.

(200) « Nolite judicare et non judicabimini. » Luc. vi, 57. « Nolite judicare et non judicabimini. »

(201) « Itaque non prohibuit judicare, sed docuit. » Hier.

(202) Beda: « Nunquid temere enim, sicut nos de aliis, ita judicabit de nobis Deus, aut iniqua mensura

remetietur? nullo modo hoc est apud Deum, » etc.

(203) I Cor. iv, 2. Chrysost. 50 all. « Hic non generaliter peccata omnia prohibuit judicari, nec omnibus istius rei abstulit potestatem, sed his profecto solis qui, cum flagitiis abundant innumeris, alios de levissimis quibusvis delictis tota temeritate condemnant. » Hieron. « De his loquitur qui cum ipsi mortali crimine teneantur obnoxii, minora peccata fratribus non concedunt. »

hibemur, quia dum in peccatis homo perseverat, et A ad ea, quasi capis ad vomitum, revertitur, vel quasi porcus cœnosus in eis delectatur, Christi corpora, et sanguinis sacramenta eis dare non debemus. Conculcant enim ea pedibus suis, et quasi pro nihilo ducentes, non quali debent veneratione ea suscipiunt: statim enim ad pravi operis consuetudinem convertuntur, et nos mœrore et tristitia interius scindunt et rumpunt, qui plus quam ipsi de eorum perditione dolemus. Potest autem de infidelibus 36 sic intelligi, ut quando veritati non acquiescunt, et oblatrantes Evangelio contradicunt, et a sui erroris cœno et fœtore non separantur, majora eis sacramenta non reventur, ne forte blasphemando et irridendo ea concupiscant, et conversi in ipsos predicatores, non solum injuriarum, sed etiam verberum dolore eos afficiant et dirumpant (204).

XXI. *Petite, et dabitur vobis; querite, et invenitis; pulsate, et aperiatur vobis. Omnis enim qui petit, accipit: et qui querit, invenit: et pulsanti aperiatur.* Hæc enim secundum Lucam supra dictæ Dominicæ orationi continuantur (*Luc. xi, 9*): quam quidem instanter dicere debemus, ut nostrarum petitionum desideria compleantur. Sed quomodo verum est, *omnis enim qui petit, accipit?* multi enim petunt et non accipiunt quod petunt. Hoc igitur de illa petitione intelligatur, de qua supra dixit, *Querite primum regnum Dei et justitiam ejus, et omnia adjicientur vobis.* Non enim in stultis petitionibus fideles suos exaudit: ipse enim scit quid nobis opus sit (205). In illis igitur nos exaudit, quæ nobis salutaria esse cognoscit. *Omnis ergo qui petit, accipit;* si tamen ejus petitio digna sit, quæ exaudiatur: aliam autem petitionem Deus non audit. Unde et subditur: *Aut quis est ex vobis homo, quem si petierit filius suus panem, nunquid lapidem porriget ei. Aut si piscem petierit, nunquid serpentem porriget ei? Si ergo vos cum sitis mali, nostis bona data dare filiis vestris, quanto magis Pater vester, qui in cœlis est, dabit bona petentibus se.* Ac si dicat: Vos, qui mali estis, non mala tamen, sed bona data datis filiis vestris; et Deus, qui naturaliter bonus est, bona data non dabit fidelibus suis? Dabit utique bona data, et non nisi bona eis dabit, etiamsi inutilia quærant, dum se sibi profutura

quærere sperant. Aliquando enim sancti non recipiendo quod petunt, magis exaudiuntur quam exaudirentur, si illud recipere. Plus enim non recipiendo beatus Paulus exauditus est, quam si illud recepisset, pro quo, sicut ipse dicit, ter Dominum rogaverat. Exauditus est igitur, ne exaudiretur. Non enim nisi bonum Apostolus quærebat, quamvis illud non bonum sibi esse non intelligebat. Exauditus est igitur recipiendo bonum, ne exaudiretur recipiendo non bonum. Qui enim sibi bonum non quærit, dum se sibi bonum quærere putat, si id recipiat quod quærit, non exauditur; si non recipiat, exauditur. Deus igitur qui non aliud nisi quærentis affectum considerat, bonum ei reddit qui se bonum quærere credit, etiamsi sibi non sit bonum quod quærit. Videamus autem quid per panem et piscem, et quid per lapidem et serpentem significetur (206). Ego quidem in pane sanctarum Scripturarum spiritualem intelligentiam significari puto; litteram vero in lapide, quoniam in tabulis lapideis scripta est. At vero in pisce Christum Dominum nostrum intelligo, qui in baptismi flumine primus natus est, et ad piscis similitudinem, sive exitu de Virgine natus est. In serpente vero quis alius intelligitur, nisi ille qui primum hominem in serpente decepit? Lucas vero evangelista post hæc ovum quoque et scorpionem posuit. In ovo igitur resurrectionem intelligamus, in qua velut pulli de ovis, omnes sancti de sepulcris resurgentes, sursum ad cœlestia convolabunt. In scorpione autem, diabolum vel Antichristum, qui dum latenter homines decipiunt, quasi cauda eos percutiunt; scorpio enim non nisi cauda percutit. Boni itaque filii, id est Christiani, panem petunt, quia in lege et prophetis spiritualem intelligentiam quærunt. Petunt autem et piscem, quia Christi carne saturari desiderant. Petunt similiter et ovum, quia squissima spe carnis expectant resurrectionem. At vero mali filii, id est Judæi, lapidem petunt, quia in sacris voluminibus solam litteram quærunt. Petunt autem et serpentem, quia in veneno et tortitudine diabolum imitantur. Petunt similiter et scorpionem, Antichristum expectantes, quem Messiam vocant, ut qui in mundi exordio in primo homine occisi sunt a dracone, circa mundi finem percutiantur a scor-

(204) PP. multi verbum Dei intelligunt et enuntiationem mysteriorum fidei, Hilarius et Hieron. hic, S. Leo epist. 78, Chrysost., Beda, etc.: et ante hos Origen., homil. 4 in psal. xxxvii. A. Constit. apost. lib. iii, cap. 5. At baptismum interpretatur sanctum S. Cyrillus Hierosol. catech. 4, n. 3, et catech. 17, num. 36. Propius ad A. S. Athanasius Apol. contr. Arian., n. 11, de Eucharistia sermonem factum non initiatis: Eucharistiam ipsam cum A. S. Gregorius lib. xxxv Moral., n. 13.

(205) Hier.: « Qui carnalia supra vetuerat postulari: quid quærere debeamus ostendit. » Huc pertinet illud S. Jacobi iv, 5. « Petit et non accipitis, eo quod male petatis, ut in concupiscentiis vestris insumatis. » V. Abulensem ad h. loc. quo nemo fortasse luculentius rem edisseruit, atque ad perseverantiam in petendo revocavit, de qua Chrysost., Beda, etc.

(206) Quod hic in mysticas explicationes effunditur, sequitur ætatis suæ ingenium, imo et superiorum sæculorum. Nam Beda non absimili modo (Beda etiam æmulari fortasse voluit). « Panis intelligitur charitas.... cui contraria est cordis duritia, quam lapidi comparavit; pisces sunt fides invisibilium, vel propter aquam baptismi, vel quia de invisibilibus capitur, seu quod hujus mundi fluctibus non frangitur: cui contrarium posuit serpentem, propter venena fallaciæ, quæ primo homini præseminavit. Quod autem in Evangelio secundum Lucam hæc duo subsequitur ovi et scorpionis comparatio, in ovo indicatur spes, in quo nondum perfectus fetus est, sed fovendo operatur: vel quod spei contrarium est, retro respicere, quæ se in ea quæ ante sunt extendit, et ideo huic contrarium posuit scorpionem, cujus aculeus venenatus retro timendus est; qua mortifica desperatio in fine est formidanda. »

pione. Sic itaque bonis filiis bona data petentibus, A mortis, carcerem angustiarum, et lacum omnium bonus Pater bona data 37 tribuit. Mali vero mala data petentes, a malo patre mala data suscipiunt. *Omnia ergo quaecunque vultis ut faciant vobis homines, et vos facite eis: hæc est enim lex et prophetæ.* Quia, inquit, petitiones vestras a Domino exaudiri vultis, vos quoque aliorum petitiones libenter audite. Sed ne forte putetis quod malis petitionibus assentire debeatis, hoc facite aliis quod vobis ab aliis fieri vultis. Subvenite aliis in necessitatibus suis, si vultis, ut alii subveniant vobis in necessitatibus vestris. Et alibi quidem dicitur: « Quod tibi non vis, aliis ne feceris (207): » hic autem dicitur: Quod tibi vis fieri, hoc aliis facias. Ibi malum facere interdicitur, hic autem etiam malis bona facere jubemur: hæc enim lex et prophetæ; hæc est charitas perfecta: « Diliges proximum sicut teipsum (Matth. v, 43), » quia vis ut te diligat proximus tuus sicut se ipsum: quod enim ab illo expetis, hoc te illi facere oportet. Hæc est igitur lex et prophetæ, quia hoc præcipiunt lex et prophetæ: non tamen dicit quod in hoc uno mandato universa lex pendeat et prophetæ. Et quasi aliquis diceret: Arcta via est ista, valde difficilis observationis sunt ista mandata, subdidit dicens: *Intrate ergo per angustam portam, quia lata porta, et spatiosa via quæ ducit ad perditionem, et multi sunt qui intrant per eam. Quam angusta porta et arcta via quæ ducit ad vitam, et pauci sunt qui inveniunt eam.* Et via, inquit, arcta est, et porta angusta; ideoque a paucis invenitur: verumtamen hæc est illa via et illa porta per quam ad æternam vitam pervenitur. Pauci enim sunt illi qui salvantur, ad comparationem illorum qui damnantur. Unde et alibi Dominus ait: « Multi enim sunt vocati, pauci vero electi (Matth. xxii. 14). » Illa autem via et illa porta quæ ducit ad perditionem, lata valde et spatiosa est, et ideo multi intrant per eam. Jejunare enim, vigilare, a carnis desideriis et cunctis voluptatibus abstinere, propriam voluntatem non facere, cui non videatur angustum et arctum? At vero abundanter et deliciose manducare et bibere, cunctis carnis desideriis et voluptatibus obedire, sæpeque voluntati in nullo contradicere, cui non videatur latum et spatiosum? Multi igitur per hanc viam ambulant, multi per hanc portam intrant. Sed quo intrant? Civitatem utique perditionis collegium

(207) Ubi hoc dicitur in Scriptura? Putes Tobie iv, 16. « Quæ ab alio oderis fieri tibi, vide ne tu aliquando alteri facias. » Hæc de re August., lib. xiv de civ., cap. 8; Chrys., homil. in ps. v; Fulgent., lib. i De remissa pecc., cap. 17; Gregorius M. Moral. lib. i, c. 23, et lib. x, c. 6, et l. xix, c. 18, in quorum primo loco. « Hinc quidam sapiens dicit: Quod tibi non vis, alteri ne feceris. » Recens adnotator Tobie librum nomine sapientis cujusdam indigitarum putat. Sed non hisce verbis Gregorius appellaret scriptoræ quem canonicum esse norat, et pro canonico habebat, et Reg. Past., p. iii, c. 20, formula consuetæ appellandi scriptores canonicos, producit: « scripturæ est. » Imo ita hoc ipsum Tobie proponit l. x, ep. 51. Et si PP. hujus dicti meminerint, ut Aug. l. iii Doctr. Christ. c. 14. Auctorem non pro-

ducent. Frequens fuisse dictum hoc apud Judæos et Christianos, significat Lampridius in Alex., c. 51. Sed auctor non est querendus, cum « Deus a principio conscientie nostræ indiderit, » ut ait Chrysost. hom. 13 ad pop. Ant., n. 3.

XXII. (208) *Attendite a falsis prophetis qui veniunt ad vos in vestimentis ovium, intrinsecus autem sunt lupi rapaces.* Attendite, inquit, et cavete vobis a falsis prophetis, a malis sacerdotibus et episcopis: attendite a falsis prædicatoribus: attendite a Simoniacis et hæreticis (209). *Qui veniunt ad vos in vestimentis ovium.* Ovium simplicitatem simulant, ovium innocentiam fingunt, et ovium patientiam mentiantur. Quos quidem si interius videretis, si sub vestibus corneretis, aliud ibi quam ovem esse cognosceretis. Latet enim lupo sub ovina pelle, et quos exterius oves esse putatis, *intrinsecus sunt lupi rapaces.* Lupi enim rapaces sunt, quia non ad libitum venerunt ut gregem custodiant, sed ad hoc ut furentur et rapiant, macient et perdant. Quomodo autem eos cognoscere: possitis audite: *A fructibus eorum cognoscetis eos, sicut enim unaquæque arbor a fructu suo cognoscitur, ita unusquisque homo in operibus suis cognoscitur.* Ideoque non dixit a foliis eorum, sed a fructibus eorum cognoscetis eos. Si enim verba attendamus, non facile boni discernuntur a malis.

Unde et alibi Dominus ait: « Super cathedram Moysi sederunt Scribæ et Pharisæi: quaecunque dixerint vobis facite, secundum opera eorum nolite facere (210). » In quo apertissime bene eos dicere et male facere ostendit. Qui igitur in verbis non discernuntur, in operibus comprehenduntur. Prædicant igitur quidquid velint, vos autem opera considerate. Si fideles sunt, si mitis, si patientes, si misericordes, si humiles, si pacifici, si casti, si benevoli, si avaritiam oderint, si pecuniam non abcondunt, et similia quæ enumerare longum est; isti sunt fructus bonæ arboris: horum laudat folia sunt. Qui enim laudant hæc et non agunt, folia tantum et non fructus ostendant. Sic igitur a fructibus eorum cognoscetis eos. Nam et spinæ et tribuli a fructibus suis 38 cognoscuntur, quoniam neque in spinis uvæ, neque in tribulis ficus colliguntur. *Sic omnis arbor bona fructus bonos facit: mala autem arbor fructus malos facit. Non potest arbor bona fructus malos facere, neque arbor mala fructus bonos facere.* Verum est enim quia omnis arbor bona facit fructum bonum, et omnis arbor mala facit fructum malum; sed quomodo illud verum est, quod verum

(208) Est hom. Eusebio supposita Domin. post Pent., pag. 156.

(209) Hæreticos interpretatur S. Hieronymus qui hic dicuntur pseudo-prophetæ; et Hieronymum exscribens Beda. Chrysostomus negat contextum hanc ferre explicationem, et vult accipi de « ille qui, cum sint vitæ pravitate corrupti, speciem tamen virtutis induti sunt; qui vulgo impostores vocari solent, τῶν ἐπιθετῶν προσηγορίᾳ. »

(210) Matth. xxiii, 2, « super cathedram, etc., servate et facite. » Vulg.

esse Veritas dicit, ut nulla bona faciat malum, et A nulla mala faciat bonum? Nemo enim tam justus, qui aliquando non peccet: hoc enim Joannes apostolus ait: « Si dixerimus quia peccatum non habemus, nos ipsos seducimus, et veritas in nobis non est. » (211). » Omne autem peccatum malus fructus est. Malus igitur fructus etiam in bona arbore reperitur. Similiter autem nemo tam iniquus, qui aliquando bonum non agat, neque enim fieri potest ut saltem (212) verum aliquando non dicat: verum autem dicere bonum est; invenitur igitur bonus fructus et in arbore mala. Quid igitur? Quomodo verum esse probabimus quod verum esse non dubitamus? Veritas enim mentiri non potuit. Verum est itaque quod nulla arbor bona fructus malos facit, et nulla arbor mala fructus bonos facit. Verum utique est, sed cum determinatione verum est. Dicatur ergo: Nulla bona arbor, secundum hoc quod bona est, fructus malos facit (213): nullum enim contrarium suum contrarium generat; nam neque dulce facit amarum, neque sanitas aegritudinem, neque frigus calorem, neque veritas falsitatem. Non igitur bonum facit malum, neque malum bonum; contraria enim sunt. Omnis enim arbor secundam suam naturam bona est, et bonos fructus facit: secundum corruptionem vero mala est, et malos fructus facit. Quid autem in arbore significetur intelligis: arbor enim ista homo est (214). Sed vis videre quia non hominis natura, quae utique bona est, facit fructum malum; sed ejus corruptio et peccatum? Audi quid Apostolus dicat: « Non enim quod volo hoc ago, sed quod nolo malum illud facio. Si autem quod nolo illud facio, jam non ego operor illud, sed quod habitat in me peccatum » (215). » Inde igitur dicitur arbor mala, non quod secundum se mala sit, sed quia est corruptio mali. Etsi parum quidem corrupta est, quasi jam a corruptione sana, non mala, sed bona vocatur: si vero multum corrupta est, mala vocatur et non bona: ab eo enim suscipit nomen, quod magis in ea abundat. Cognoscuntur igitur falsi prophetae a fructibus suis; quoniam, etsi aliquando bonum aliquod facere videantur, tamen, quia vel pro lucro, vel pro laude faciunt, eorum simulatio diu celari non potest. Quia enim omnia opera sua faciunt ut videantur ab hominibus, ipsam quoque quod bonum esse videtur, bonum non est. Sequitur:

(211) Epist. 1, 4, 8. « Si dixerimus quoniam peccatum non habemus, ipsi nos, » etc. Vulg.

(212) Pro saltem.

(213) Hieron. hic: « Nos inferemus, et Judam arborem quondam bonam fecisse fructus malos, postquam prodidit Salvatorem; et Saulum arborem malam... fecisse postea fructus bonos, quando in vas electionis de persecutore translatus est. Tandiu ergo bona arbor fructus non facit malos, quandiu in bonitatis studio perseverat; et mala arbor tandiu manet in fructibus peccatorum, quandiu ad poenitentiam non convertitur. Nemo enim permanens in eo quod fuit, incipit id esse quod necdum coeperit. » Idem habet Chrysost. hom. 24: « fructum bonum ab homine non fieri » quandiu malitiae affixus est. »

(214) Non dissimili modo Beda. « Per arborem

Omnis arbor quae non facit fructum bonum, excidetur et in ignem mittetur. Tunc enim arbores exciduntur, quando homines moriuntur: in ignem vero tunc mittentur, quando dicetur eis: *Ite, maledicti, in ignem aeternum. Non omnis qui dicit mihi, Domine, Domine, intrabit in regnum caelorum, sed qui facit voluntatem Patris mei, qui in caelis est, ipse intrabit in regnum caelorum.* Quid est hoc? Nunquid enim voluntatem Patris non facimus, quando Filium ejus Dominum vocamus? Ipse enim discipulis ait: « Vos vocatis me magister et Domine, et bene dicitis; sum etenim (Joan. xii, 45). » Dico ergo: Si una voluntas est et Patris et Filii, quomodo non facit voluntatem Patris qui facit voluntatem Filii? Voluntas enim Filii est ut vocetur Dominus: est igitur et voluntas Patris.

B Sed non sufficit haec una voluntas: sufficiet autem si eum quem vocas Dominum (216) habeas ut Dominum, et servias ei ut Domino. Si enim servieris ei ut Domino, eris servus fidelis et bonus, diciturque tibi a bono Domino: *Euge, serve bone et fidelis, quia super pauca fuit fidelis, super multa te constituam, intra in gaudium Domini tui.* Sequitur: *Multi dicent mihi in illa die: Domine, Domine, nonne in nomine tuo prophetavimus, et in tuo nomine daemonia ejecimus, et in tuo nomine virtutes multas fecimus; et tunc confitebor illis, quia nunquam novi vos: discedite a me, qui operamini iniquitatem.* Qui sunt enim isti multi; nisi illi quos modo paulo superius falsos prophetas nominavit? Isti autem multi: haec turba non modica dicent in illa die. In qua die? Non quaeras nomen ejus, quia notissimum est. **39**

C Quid dicent? *Domine, Domine, nonne in nomine tuo prophetavimus?* Prophetavit enim Balaam (217); prophetavit et Caiphas; hoc enim dicit Evangelista: « Quia cum esset pontifex anni illius propheta vit dicens: Expedi vobis ut unus moriatur homo pro populo, et non tota gens pereat (Joan. xi, 51). » Daemonia vero usque ejiciunt, aliasque multas virtutes faciunt, et qui baptizant, et qui praedicant. Quot enim sunt crimina, tot sunt et daemonia in uno quoque; unde et Dominus de Maria Magdalena dicitur (218) expulisse *septem daemonia*, quoniam, sicut alibi dicitur, « dimisit ei peccata multa, quia dilexit multum (Luc. vii, 47). » Haec autem daemonia ejiciuntur, quando evangelica praedicatione, a quocunque nuntietur, peccatores poenitent et conver-

intelligimus seu bonam seu malam voluntatem; fructus autem opera, » etc.

(215) Ad Rom. v, 1-15. « Non enim quod volo bonum hoc ago, sed quod odi malum, » etc.

(216) Hilarius ad h. l. « Regnum caelorum sola verborum officia non obtinent. »

(217) Hieron. « Nam et Saul, et Balaam, et Caiphas prophetaverunt, » etc.

(218) S. Aug. serm. 4, enarrat. in psal. lxxxviii, num. 6 ad illud: « Confitebuntur caeli mirabilia tua, Domine; » scribit: « Non merita sua confitebuntur caeli, sed confitebuntur caeli mirabilia tua, Domine: » in omni enim misericordia perditorum, in justificatione impiorum quid laudamus, nisi mirabilia Dei? laudas quia resurrexerunt mortui; plus lauda quia redempti sunt perditii, » etc.

tuntur. Faciunt autem et alias multas virtutes, quia cæcos illuminant, leprosos curant, et mortuos suscitant. Has enim virtutes fecerunt in corpore aliquanti prædicatores, in anima vero faciunt omnes. Neque vero minus est animam sanare, quam corpus. Corpus vero sanatur et moritur, anima vero sanatur, et nunquam moritur. Vis autem scire quæ anima sit cæca? Anima enim infidelis, quæ Deum non videt, et veritatem non intelligit, cæca est. Leprosa vero est illa quæ vitiorum maculis sordescit. Illa vero mortua est quæ in crimine perseverat. Toties igitur prædicatores cæcos illuminant, leprosos curant, et mortuos suscitant, quoties iniqui homines eorum monitis et prædicatione convertuntur; et penitentia ducti, diabolo, et omnibus operibus ejus abrenuntiant, et suæ salutis medicinam ab illis suscipiunt. Sed quid hoc eis prodest, cum illis Dominus dicat, *nunquam novi vos? nunquam dilexi vos? nunquam vestra opera mihi placuerunt?* Novit enim eos Dominus, atque dilexit secundam naturam quam in eis creavit. Non novit vero, neque dilexit secundum corruptionem qua eos diabolus vitiavit. *Omnis ergo homo qui audit verba mea hæc, et facit ea, assimilabitur viro sapienti, qui ædificavit domum suam supra petram.* Non ergo sufficit audire verba Dei, hoc enim et Apostolus ait: « Non auditores legis iusti sunt apud Deum, sed factores (Rom. II, 13). » Audire enim omnium est, facere vero paucorum. Domus autem quæ super petram fundata est, firmum et stabile fundamentum habet. Sapiens igitur est qui sic ædificat. Fundamentum prius quærendum est. Sed videamus quid hæc petra significet; Apostolus enim dicit quia « petra erat Christus (I Cor. x, 4): » itemque, « fundamentum enim aliud nemo potest ponere præter id quod positum est, id est Christus Jesus (219). » Invenisti fundamentum, hic domum ædifica: hic enim domum ædificabis, si hæc mandata servabis. Crede et fac quæ præcipit Christus, et suadaberis in fundamento Christo: ipse erit tibi fundamentum, ideoque non timebis pluvias et ventum. Hoc est enim quod ait; *Et descendit pluvia, et venerunt flumina, et flaverunt venti, et irruerunt in domum illam, et non cecidit; fundata enim erat supra petram.* Vis autem videre domum supra petram fun-

A datam, quomodo nec pluvias, nec flumina, nec ventos timeat? « Certus sum, inquit Apostolus, quia neque mors, neque vita, neque principes, neque potestates, neque aliqua persecutio poterit me separare a charitate Dei, quæ est in Christo Jesu (220). » Quamvis enim furor et terrore, flagellis et iniuriis, omniumque tormentorum generibus, quasi quibusdam magnis ventorum et tempestatum procellis super sanctos tyranni sævientes irroerent, eos tamen a Christi fide separare nullatenus poterant: hoc autem ideo fiebat, quia bene super petram fundati erant. Videamus etiam de illa domo quæ non super petram, sed super arenam fundata est. *Et omnis, inquit, qui audit verba mea hæc, et non facit ea, similis erit viro stulto qui ædificavit domum suam super arenam. Descendit pluvia, et venerunt flumina, et flaverunt venti, et irruerunt in domum illam et cecidit, et fuit ruina ejus magna.* Qui enim verba Dei audire delectantur, et custodire non curant, suæ fidei domum, seque ipsos super arenam ædificant; quia facili aura persecutionis dejiciuntur: quorum quidem ruina tunc magna erit, quando malignorum spirituum furor et ira quasi magno quodam impetu procellarum in tartara præcipitabuntur.

XXIII. *Et factum est, cum consummasset Jesus verba hæc, admirabantur turbæ super doctrinam ejus. Erat enim docens eis sicut potestatem habens, non sicut scribæ et pharisæi.* Ille enim in potestate docet, qui pro timore veritatem **40** non cedit. Quia in re scribæ et pharisæi, etiam multa bene docuissent, plurima tamen reliquæ intelligi possunt, sive quia dicere timebant, sive quia ea non custodiebant, et ideo dicere erubescabant (221). Hunc autem tam prolixum sermonem, secundum Matthæum Salvator noster in monte habuit; secundum Lucam vero in loco campestri: quod quidem quomodo solvi possit non video, nisi eundem sermonem bis eum habuisse intelligamus (222). Et hoc quidem non erat inconueniens, quoniam aliis recedentibus, alii succedebant, quibus eadem verba necessaria erant. Illis igitur recedentibus, quibus hæc loentus fuerat, ipse in monte illa nocte mansit, « pernoctans, ut Lucas ait, in oratione Dei. Et cum dies factus esset, vocavit discipulos suos, et elegit duodecim ex ipsis, quos et apostolos nominavit. Et

(219) II Cor. III, 11. Eadem est hic de fundamento domus explicatio Hieron. « Fundamentum quod Apostolus architectus posuit unus est D. N. J. C. Super hoc fundamentum stabile et firmum, et perse robusta mole fundatum, ædificatur Christi Ecclesia, » etc.

(220) Rom. VIII, 38. « Neque angeli, neque principatus, neque virtutes, neque futura, neque fortitudo, neque altitudo, neque profundum, neque creatura alia poterit nos separare. »

(221) « Potestatem » hanc Hieronymus et Beda explicant; quod J. C., non sicut scribæ et pharisæi ea duntaxat proponeret quæ scripta erant in Moyse et prophetis, sed pro libertate voluntatis suæ nonnulla adderet, quædam immutaret, ut ex præcedenti sermone patet. Chrysostomus hom. 26, quod cum præcepta ipsa sanciret, sæpe uteretur formula

quadam: « Ego autem dico vobis, » et terribilibus iudicii mentionem faciens, « se monstraret esse iudicem per præmia, et per supplicia. »

(222) Vix est ut hæc A nostri sententia videatur probari posse. Difficilem tamen locum esse, bene indigitavit, quem veteres et recentiores explanare conati sunt. Pendet ex eo quod dicitur ap. Matthæum init. capituli 5 (supra n. 14) et ap. Luc. VI, 17. Recentiores docti interpretes Maldonatus, a Lapide, Calmet, etc., non sermonem repetitum, sive bis habitum, volunt, sed eundem semel dictum; Matthæum vero rerum gestarum ordinem non secutum, quæ tempore distabant, proposuisse. Nihilominus auctori nostro veteres ferme consentire deprehenduntur; Aug. De consens. Evang., lib. II, c. 19, Gregorius, homil. 9 in Ezechiel. A. Imperfecti.

descendens cum illis stetit in loco campestri, et turba discipulorum et multitudo copiosa, quæ illuc undique confluerat (*Luc. vi, 12*), stetit cum eo; et ibi quidem hunc eundem sermonem habuit, quamvis non omnia quæ hic narrantur, in illo continentur; sicut nec in isto omnia dicuntur quæ in illo reperiantur. Sciendum est præterea quod evangelistæ non eodem ordine historiam scribunt, quæ a Salvatore omnia facta sunt (223). Unde et in hac re multum discordare videntur. Lege eos et sic esse videbis. Puto enim quia non ordini sed narrationi operam dabant.

XXIV. [CAP. VIII.] *Cum autem descendisset de monte secutæ sunt eum turbæ multæ.* Descendit, inquit, Dominus de monte cum discipulis suis, invenitque ibi multas hominum turbas quæ cum expectabant. Quibus postquam ea locutus est quæ Lucas evangelista narrat (cap. vi), secutæ sunt eum. *Et ecce leprosus veniens adorabat eum, dicens: Domine, si vis, potes me curare.* Hoc autem miraculum non eo tempore factum est, quo factum esse evangelista dicere videtur, testante Luca, qui ait: « Et factum est, cum esset in una civitate, et ecce vir plenus lepra, et videns Jesum, proci dens in faciem, rogavit eum dicens: Domine, si vis, potes me mundare (*Luc. 5, xii*). » Nemo igitur in loco campestri hoc factum fuisse intelligat, quod in una civitate factum esse audit. Hæc itaque superioribus non continentur. In eo enim quod ait, *cum autem descendisset de monte, secutæ sunt eum turbæ multæ*, superioris locutionis finem facit. Deinde vero gestorum ordine et loco et tempore prætermissis, ab hoc miraculo scribere inchoat. Necessarium igitur esse videtur, ut de ipso ordine pauca dicamus, ne sibi invicem evangelistæ contrarii inventiantur (224). Postquam enim Dominus Jesus vocavit Petrum et Andræam, Jacobum et Joannem, veniens simul cum eis Capharnaum, ubi et ipse et illi habitabant, intravit in Synagogam et prædicavit; et mirabantur omnes in doctrina ejus. Inde vero exiens, venit in domum Petri, et sanavit socrum ejus, et alias virtutes ibi operatus, reliquit Capharnaum, et transiretavit. Deinde vero, transactis aliquantis diebus,

(223) Est hic canon. 2, ap. Cornel. a Lapid. ex his quos ante commentarium suum statuit, et ad h. l. Vide Maldonatum ad h. l., etc.

(224) Eadem de ordine non servato factorum J. C. est sententia omnium ferme interpretum recentiorum. Vid. Jansenium c. 43. Concord.; Maldonatum ad h. l. et cap. 6 a Lap. Calmet, etc., et Jo. de la Haye Evan. dispos. c. 53; Chrysost. tamen hom. 26, et A. Imperfecti hæc quæ tribus capitulis a Matthæo narrata sunt, in monte omnia ferme facta interpretari videntur.

(225) Hinc incipit homil. Emiseni Dom. III post Epiph., pag. 34, quæ et sequentem numerum complectitur.

(226) Idem sentire Hieronymus videtur; qui, postquam observavit descendenti Domino de monte hunc occurrisse: « necdum enim poterat cum lepra tam multiplicem in monte Salvatoris audire sermonem, » scribit, « extendente manum Domino, statim lepra fugit: » qui duo præterea admonet opportune 1° de ordine curationum. « Notandum, quod hic prius

rediit iterum Capharnaum; et tunc quædam sanavit paralyticum, et vocavit Matthæum apostolum et evangelistam. Eisdem autem diebus ascendit in montem, ibique sermonem habuit, de quo superius diximus, quando octo beatitudines prædicavit. Cumque omnibus recedentibus, ipse eadem nocte ibi mansisset, facto mane vocavit discipulos, et duodecim ex eis elegit, quos et apostolos nominavit. Inde vero descendens, pene eundem sermonem habuit in loco campestri. Veniens autem in civitatem Capharnaum, quæ ibi proxima erat, sanavit puerum centurionis. Sic igitur se habet ordo. Hic autem leprosus quando vel ubi mundatus fuerit, incertum est. Potest tamen convenienter intelligi, quod in prædicta civitate fuerit mundatus, quoniam hoc miraculum inter cætera miracula scribitur, quæ ibidem Dominus operatus est. Et cæteri quidem evangelistæ prius scribunt de socio Petri, et puero centurionis, quam de hujus leprosi mundatione. Nunc autem ad rem veniamus. « Ecce, inquit, leprosus veniens adorabat eum dicens: Domine, si vis, potes me mundare (225). » **¶** Vide quanta sit fides leprosi: hominem videt, Deum adorat, de omnipotentia non dubitat. Sed quid dicit? *Domine, si vis, potes me mundare:* Dominus es, omnipotens es, voluntas tua opus est, omnis creatura tibi obediens est; non promerui beneficium tuum, non sum dignus colloquio tuo: credo tamen, quoniam si vis, potes me mundare. *Et Dominus ad hæc, extendens manum suam, tetigit eum, dicens: Volo, mundare.* Manum suam Dominus extendit, potentiam manifestat, virtutem non celat, tangit hominem et fugit lepra. Imo prius lepra fugit quam manus ad hominem perveniret (226), ne si lepram tetigisset, contra legem facere videretur. Lex enim hujusmodi hominem immundum judicat, quæ omne immundum tangere interdicit. Sed quid ait? *Volo, mundare.* Credis quia possum, volo quia credis; experire fidem tuam, cognosce potentiam meam; volo ut munderis, et ideo mundare, *et confestim mundata est lepra ejus;* ut et fidei virtus, et curantis omnipotentia appareret. *Et ait illi Jesus: Vide nemini dixeris, sed vade, ostende te sacerdoti (227).* Hoc enim non dixisset, si hoc miracu-

specialiter curatus sit; 2° puer centurionis; 3° socrus Petri; 4° qui oblatus est demonio vexati. Alterum admonet de lectione hujus loci; quod jungenda duo verba non sint, et, ut plerique latinorum putant, legendum « Volo mundare, » sed separatim, ut primum dicat « Volo, » deinde imperans dicat: « Mundare. » Atque eleganter hoc loco etiam Beda: « Volo, propter Photinum dicit; imperat, propter Arium; tangit, propter Manicheum. » Tetigisse tamen cum Chrysostomus et A. Imperfecti opinantur, et legem de leproso non tangendo (*Levit. xiii*) sibi non esse positam ostendere voluisse.

(227) Plures imperati silentii causæ afferuntur ab interpretibus. Hieronymus, quod necesse non esset verbis prædicare « quod manifesto corpore præferebat. » Beda, « ut docere nos, non solum a mercede abstinemus pecuniæ, sed etiam gratiæ: » Chrysostomus, ut jactantiam et gloriam fugiendam præciperet. Bene A. Imperfecti silentium impetrari censet, donec sacerdoti se ostenderet.

rum inter turbas fecisset, quæ eum sequebantur cum de monte descendisset: neque enim unus celare posset, quod tanta millia hominum vidissent. Quærendum tamen est, cur ei Dominus præcipiat, ut nemini dicat? Prædicare namque, et Dei miracula populis nuntiare, sacerdotum est: leprosus vero etsi mundatus sit, sacerdos tamen fieri non debet; quoniam illi ad hoc officium eliguntur, ut Apostolus ait, qui *sine crimine* (228) sint. In hoc quoque et nos docemur, in his quæ bene et laudabiliter agimus, laudem hominum et vanam gloriam querere non debere. Sed cur eum ad sacerdotem mandas, Domine Jesu? Quare jubes ut sacerdoti se ostendat, quem tu sacerdotum omnium maximus curas? Quis eum judicare audebit, qui a tuo judicio mundus redit? Hoc igitur agis, ut legis sacramentis consentire agnoscaris. Ille enim mundus est, qui sacerdotum iudicio mundus judicatur: illorum enim est bonum a malo, justum ab injusto, et mundum ab immundo separare. Hoc itaque privilegium eis confirmas, dum ad eorum iudicium hunc hominem mandas. Sequitur: *Et offer munus, quod præcepit Moyses in testimonium illis.* Prius autem quid leprosus iste significat (significet enim aliquid); deinde vero dicamus, quid munus etiam significet, quod eum offerre præcipit Moyses. Iste enim leprosus totum humanum genus, et unusquisque peccator intelligi potest. Hæc enim lepra non corporis, sed animæ est. Illa enim anima leprosa est, quæ superbia, ira, avaritia, discordia, odio et luxuria sordescit. Talis igitur leprosus currat ad Jesum, festinet ad medicum, non desperet, pœniteat, et mundari desideret. Dicat: *Domine, si vis, potes me mundare.* Potes utique, quia et ego sum pœnitens, et tu es omnipotens. Tu enim dixisti, quia peccator quacunque hora conversus fuerit et ingemuerit, vita vivet et non morietur (*Ezech. xxi, 28*). Si enim hoc dixerit, si hoc egerit, certus sit de misericordia, non desperet de venia, quia benignus est Dominus, qui ad se venientem neminem repellit. Deinde vero offerat munus quod præcepit Moyses. Præcepit enim Moyses (229), ut leprosus quando mundatur, offerat per se duos passeris vivos, quibus et vesci licitum sit, et lignum cedrinum, et coccum et hyssopum: et unum e passeribus immolet in vase fictili super aquas viventes: alterum vero in agrum avolare dimittat. Hoc enim vanum et inutile videretur, nisi ille fieri præcepisset, cui nihil vanum vel inutile placet. Ille igitur qui mundatur, duos passeris offerat, et corpus et animam Domino reddat, ut jam non mundi voluptatibus, sed Deo serviant: qui bene vivi offerri dicuntur, quoniam de morte ad vitam transferuntur; quibus quia vesci licitum est, mundos eos esse et a peccato liberos manifestat; nihil enim nisi mundum lex comedere jubet. Offerat autem simul cum his et lignum cedrinum, ut quia corpus

et animam suam Deo reddidit, incorruptam fidem et sinceram conversationem se agere promittat: coccus enim imputribilis est, redolentisque naturæ. His autem superaddat et coccum, ut charitatis igne succensus Deum diligat et proximum; coccus enim ignei coloris est. Offerat præterea et hyssopum, ut in petra radicans et fundatus, nunquam a Christi fide separari valeat: hyssopus enim naturaliter in petra nascitur; petra autem erat Christus. Postquam igitur sic se totum Deo reddiderit, immolet unum de passeribus in vase fictili super aquas viventes. Hic enim passer corpus est, ideoque in vase fictili immolatur: quia vasa terrea et fictilia sunt corpora nostra. Immolatur autem super aquas viventes, id est sicut sanctæ Scripturæ immolari præcipiunt. Unde Apostolus: « Obsecro, inquit, vos per misericordiam Dei, ut exhibeatis corpora vestra hostiam viventem, sanctam, Deo placentem, rationabile obsequium vestrum (*Rom. xii, 1*). » Hæc est enim viva aqua, quæ te bene passerem tuum immolare docet: Judæi enim non bene immolant, quia ad hanc aquam non veniunt. Alterum vero passerem, id est animam, in agrum avolare dimittat, quatenus jam libera, nec terrenæ corruptionis mole gravata, virtutum alis ad cœlestia volare discat: quia enim aliter passer jam immolatus est, ideo iste libere volat et a nullo detinetur: « Corpus enim quod corrumpitur aggravat animam (*Sap. ix, 15*). » Hic est igitur rectus pœnitentiæ ordo, ut quicumque mundandus ad Deum venit, prius se ipsum totum Domino offerat, fidem, et charitatem, et in bonis operibus perseverantiam promittat; carnem quæ peccaverat, in servitutem redigat et affligat; et animam jam libertate donatam, ad cœlestia contemplanda volare dimittat. Jubet autem præterea Moyses, eum qui mundandus est, et alia munera offerre; duos videlicet agnos et immaculatos, et ovem anniculam absque macula, et tres decimas similæ, quæ conspersa sit oleo, et seorsum olei sextarium; hoc enim Moyses offerre præcepit, hoc et ipse Dominus offerre jussit. Sed quid isti duo agni significant, nisi duo maxima præcepta charitatis? quæ quia malum non operantur, non immerito immaculati agni vocantur. Unde Apostolus: « Dilectio, inquit, proximi malum non operatur (*Rom. xii, 10*). » Hos igitur duos agnos offerat: hæc duo præcepta se tenere, et custodire promittat, qui a suorum maculis peccatorum mundari desiderat. Offerat autem et ovem anniculam immaculatam, per quam integra perfectaque innocentia significatur. Offerat et tres decimas similæ, fidem videlicet, quæ in Trinitate tota consistit: hæc est enim similia nostra, hæc est vita animæ nostræ. Unde Apostolus: « Justus autem ex fide vivit (*Rom. i, 17*). » Sed hæc similia non undecunque sed ex decimis sit, quoniam fidem nostram, non nisi de sanctuario, et a sacerdotibus suscipere

(228) Spectavit ad Pauli locum ad Tit. i, 7: « Oportet episcopum sine crimine esse; » et: « Si quis sine crimine est, » etc.

(229) Levit. xiv, 4, etc. Similes allegoricas et mysticas interpretationes attulit hic A. Imperfecti hom. 21.

debemus : ibi enim omnes decimæ reponuntur, A magis familiares Domino erant, ipsi pro eo inter quibus sacerdotes et levitæ aluntur. Et bene quidem hæc similia conspergitur, quoniam fides nostræ sancti Spiritus gratia sanctificatur. Offerat autem super hæc et sextarium olei, integram scilicet perfectamque mensuram misericordiæ : offerre enim, vovere et promittere est. Oleum igitur offert, qui se misericordiam tenere promittit. Ut enim in liquoribus oleum, sic in operibus misericordia superior est. Unde Psalmista : « Suavis Dominus universis : miscrationes ejus super omnia opera ejus (Psal. cxliv, 9). » Et hic quoque rectus poenitentiae ordo servatur; ut quicumque ad poenitentiam venit, charitatem et innocentiam, fidem et misericordiam offerat et promittat : offert enim charitatem in agnis, innocentiam in ove, fidem in tribus decimis, et misericordiam in olei sextario. Hic autem olei sextarius seorsum ponitur, quoniam his quæ sequuntur necessarius erit. Præcipit enim Moyses, ut sacerdos hæc omnia simul cum eo qui mundatur coram Domino statuat in ostio tabernaculi, et tunc offerat unum agnum, oleique sextarium : de sanguine vero agni tangat extremum auriculæ dexteræ, et pollicem manus dexteræ et pedis, et de oleo similiter faciat ei qui mundatur. Hic enim agnus Christus est, qui quasi agnus ad victimam ductus, non aperuit os suum (Isa. LIII) : qui tunc quidem in ostio tabernaculi offertur, quando in auditu Ecclesiæ ejus passio prædicatur : si enim tabernaculum homines sunt; quid ostium tabernaculi, nisi aures, per quas verba divina cordis secretarium ingrediuntur? Ille igitur qui mundatur, de sanguine agni in aure, et in manu, et in pede tangitur, quia Christi passionem non solum audire, verum etiam imitari jubetur. Ut enim in aure auditur, sic in manu et pede operatio consistit; tangitur autem in dextera parte, quæ et fortior et fidelior est. « Nesciat, inquit Dominus, sinistra tua quid faciat dextera tua (Matth. vi, 3). » Similiter autem et de oleo in eisdem partibus tangitur, quia pietatis et misericordiæ bonum et audire et custodire admonetur. Hæc autem sub brevitate transcurramus, de quibus satis in Levitico diximus (230).

XXV (231). Cum autem introisset Capharnaum, accessit ad eum centurio rogans eum, et dicens : D Domine, puer meus jacet in domo paralyticus, et male torquetur. Et ait illi Jesus : Ego veniam et curabo eum. Qualiter autem centurio ad Jesum accesserit, Lucas evangelista demonstrat : qui eum non per se, sed per seniores Israel ad eum accessisse narrat (Luc. vii, 3); quatenus pro puero ipsius intercederent, et quia

pellarent. Illi autem cum venissent ad Jesum, rogabant eum sollicitè, dicentes ei : Quia dignus est ut hoc illi præstes; diligit enim gentem nostram, et synagogam ipse ædificavit nobis. Sic igitur centurio accessit ad Jesum, non per se, sed per seniores Israel (232); videlicet ut nos doceret, quid in tali negotio agere debeamus, quando puerum nostrum in domo nostra paralyticum jacere, et male torqueri sentimus. Quis est enim puer iste, nisi anima secundum se quidem innocens et pura? puer enim a puritate dicitur : hunc autem Lucas servum dicit, quia siquæ servitio animæ vivere nequimus. Iste igitur puer noster, iste servus noster, iste injuste subjugatus, et carnis servitio depressus spiritus noster, jacet in domo paralyticus, jacet in corpore infirmus, jacet in carnis habitaculo vitiorum morbo superatus, et male torquetur. Hinc luxuria vexatur, hinc avaritia arctatur, hinc superbia fatigatur. Quid igitur? Mittamus ad medicum, mittamus ad Jesum. Sed quem mittemus? et quis ibit pro nobis? Mittamus igitur seniores Israel, id est episcopos et sacerdotes; isti enim pro aliis interpellare, isti pro infirmis et peccatoribus orare debent : isti cito veniunt ad Jesum, isti eum movere, isti eum flectere et ad misericordiam inclinare possunt, præsertim si nos sanari volumus, si nos peccasse dolemus, et si boni aliquid egimus, unde nos apud judicem commendare queant. Facile enim illi poenitenti sacerdotes a Domino veniam impetrant, qui de peccatis nescit, totoque mentis annisu se ad poenitentiam convertit. Et multos quidem videmus, qui quanvis in se aliquo vitio torqueantur, bonos tamen diligunt, multisque modis sanctam Ecclesiam ædificant. De his igitur dicere possumus, Digni sunt qui exaudiuntur, quia diligunt gentem nostram, et Synagogam ædificaverunt nobis. Sed quid sequitur? Ego veniam et curabo eum : hoc Matthæus ait : Lucas autem quid ! Jesus autem ibat cum illis. Venit enim Jesus ad infirmum, venit cum episcopis et sacerdotibus ad poenitentem, quoniam eorum precibus flectitur, et orationibus ducitur. Et cum jam non longe esset a domo, misit ad eum centurio amicos, dicens : Domine, noli vexari, non enim dignus sum ut sub lectum meum intres : propter quod et me ipsum non sum dignus arbitratus, ut venirem ad te. Hæc autem Matthæus prætermisit : cætera vero utrique communia sunt. Bene igitur hoc loco hi duo conveniunt, si hoc tantum in Matthæo subaudiatur, quod centurio non per se, sed prius per seniores Israel, deinde vero per amicos accesserit ad Jesum. Sed qui sunt isti amici nostri, quos Christo adveniēti

(230) Vide A, ad Levit. xiv, 4. Edit. Rom. tom. I S. Brunonis, pag. 154 et seq.

(231) Est homilia Emiseno supposita, eadem quæ Dominic. III post Epiph.

(232) Idem quærit Beda ad h. l. et ante Bedam S. Aug. lib. xxxiii. Contr. Faust. cap. 7, et lib. II De consens. Evang., cap. 20, et ante utrumque Chrysostomus hom. 27. Atque hic ita rem expli-

cat, ut seniores Judæorum primo missi sint qui nuntiarent, centurionem venire, deinde ipse centurio accesserit. Aug., usitato loquendi more dicit, aliquem aliquid fecisse, quod per alios facit. Beda non dissimiliter, Matthæum brevitate causa, vult dixisse, accessisse ipsum, cujus voluntas, aliis deferentibus, ad Dominum perlata est. Aug. A. noster sequitur.

et jam domui nostræ appropinquanti obviam mittimus? Isti sunt, ut opinor, intellectus et animus, et spiritus contribulatus: isti enim Christi adventum sentiunt, isti cum eo loqui audent, isti nos Deo commendant, et ejus gratiæ reconciliant. Quando enim intus agimus, quando nobiscum in corde tractamus, quæ et quanta fuerit Salvatoris nostri benignitas, ut pro nobis carnem sumeret, et mundi injurias sustineret; tunc prædicti amici nostri cum Domino loquuntur, et quodam modo ei dicunt: *Domine, noli vexari*; quoniam ejus vexationem et fatigationem mirantur, et contremiscunt. Hoc enim faciebat Joannes Baptista cum diceret: « Ego a te debeo baptizari, et tu venis ad me? » (*Matth. III, 14.*) Quando vero ad Christi sacramenta accedimus, et fragilitatem nostram consideramus, quid aliud dicit unusquisque nostrum, nisi: Non sum dignus ut intres sub tectum meum, non sum dignus ut carnem et sanguinem tuum suscipiam in ore meo (233)? Domine, dic verbo, et sanabitur puer meus. Tu enim dixisti et facta sunt omnia, tu mandasti et creata sunt universa: eadem virtus tibi est, eadem potentia manet: dic igitur verbo, præcipe ut fiat, et sanabitur puer meus: non enim majus est sanare, quam creare. *Nam et ego homo sum sub potestate constitutus, habens sub me milites, et dico huic: Vade, et vadit; et alii: Veni, et venit; et servo meo: Fac hoc, et facit.* Ego, inquit, homo sum, tu Deus; ego sub potestate, tu super omnes potestates; ego habeo milites, tu angelos; isti mihi obediunt, illi tuam faciunt voluntatem: manda igitur quem velis, et præcipe sanitati ut veniat; et jube infirmitati ut recedat. Placuit Domino, et laudavit fidem centurionis. Ad hoc enim Dominus misericordiam differebat, ut hæc tanta fides centurionis clarius manifestaretur. Unde et subditur: *Audiens autem Jesus, miratus est, et sequentibus se dixit: Amen dico vobis; non inveni tantam fidem in Israel.* Miratur Jesus de fide centurionis; miratur de fide gentilis hominis: et jam tunc fidem gentium mirabatur, quam ultra 44 fidem Judæorum crescere videbat. De quibus mox subinferens ait: *Dico autem vobis, quod multi ab Oriente et Occidente venient, et recumbent cum Abraham, Isaac et Jacob in regno cælorum; filii autem regni ejicientur in tenebras exteriores, ibi erit fletus et stridor dentium.* His enim paucis verbis Ecclesiam ex omnibus mundi partibus colligendam, et inferno exspoliato, sanctorum animas ad cælorum regna transferendas; et Judæorum incredulitatem et damnationem denuntiat. Tenebræ autem exteriores illæ sunt, ultra quas aliæ tenebræ non sunt.

(233) Centurionis verba ad suscipientem Eucharistiam, quasi de suo A. transfert. Anne ejus tempore in Ecclesia sua non erat hic usus ut a sacerdote dicerentur? Deesse in plerisque Missalibus mss. testatur card. Bona lib. II, rec. lit. cap. 17, n. 1.

(234) Hactenus homilia.

(235) Ostendit id Maldonatus, et consentiunt ferme interpretes alii.

(236) Non multo aliter ac Bada hoc interpretatur

Sunt autem et aliæ tenebræ interiores ex quibus venit ad has exteriores, quas infideles homines in mente patiuntur. De quibus Apostolus ait: « Cæcitas ex parte contigit in Israel (Rom. XI, 24). » Et dicit centurioni: *Vade, et sicut credidisti, fiat tibi: et sanatus est puer in illa hora (234).* In hoc autem Evangelio in tantum Joannes evangelista dissentit ab aliis, ut nullo modo his quæ dicta sunt convenire queant (235), si de eodem centurionis puero intelligantur. Hic enim centurio de fide laudatur; et se indignum dicit esse, ad cujus domum veniat Jesus: ibi autem de infidelitate redarguitur, utpote qui nisi per signa et prodigia non credit: ibique Christum ad domum suam importune valde venire invitat. Et hic quidem narratur quod omnia hæc gesta sunt infra civitatem Capharnaum: ibi vero dicitur, quod centurio Christo de Judæa venienti obviam processerit, cui præ itineris longitudine non eadem, sed postera die revertenti servi occurrentes dixerunt; quia heri hora septima reliquit eum febris. Unde manifestum est quia non loquuntur de eodem. Intelligendum est igitur, quia Jesus antequam hunc servum centurionis sanasset, de quo scribit Matthæus et Lucas, jam eidem filium sanaverat, de quo Joannes evangelista narrat: et quia prius ejus virtutem in filio expertus fuerat, jam nunc de ipsius omnipotentia nihil in servi curatione dubitat: libenter enim ad illius medici auxilium currimus, quem jam expertum habemus.

XXVI. *Et cum venisset Jesus in domum Petri, vidit socrum ejus jacentem febricitantem; et tetigit manum ejus, et dimisit eam febris, et surrexit et ministrabat eis.* Scire enim oportet quæ sit uxor Petri, ut possimus scire quæ sit socrus ejus. Petri namque uxor ecclesia est, quoniam ei a Domino specialiter tradita est; dicente Domino: « Si diligis me, pasce oves meas (Joan. XXI, 18). » Ejus igitur socrus est Synagoga, quia ipsa est mater Ecclesiæ (236). Unde eidem in Canticis canticorum Dominus ait: « Sub arbore malo suscitavi te, ibi corrupta est mater tua, ibi violata est genitrix tua (Cant. VIII, 5). » Hæc autem jacet in domo Petri et febricitat, quoniam usque hodie inter Christianos Synagoga infirma moratur et habitat. Ubiunque enim est Ecclesia, ibi est et domus Petri. Hujus autem manum circa mundi finem Dominus tanget, et tunc, febre fugata, surget et ministrabit Domino. Tunc enim ejus manum tanget, quando ipsius opera approbabit. *Vespere autem facto obtulerunt ei multos dæmonia habentes, et eiciebat spiritus verbo, et omnes male habentes curavit. Ut adimpleretur quod dictum*

qui ad li. I. « Domus Petri circumcisio est; socrus vero ejus synagoga est, quia illa quodammodo mater est Ecclesiæ, » etc. Eleganter Petrus Chrysolog. serm. 18. Vidit socrum ejus jacentem. « Vidit synagogam jacentem in perfidiæ suæ tenebris decubentem suorum sarcina peccatorum, » etc. Eadem est interpretatio Theophyli Antiocheni lib. III. Allegor., etc.

est per Isalam prophetam dicentem : Ipse infirmitates nostras accepit, et ægrotationes portavit. Verbo enim spiritus eiecit ille de quo scriptum est : « In principio erat Verbum (Joan. i, 1) : » verbo quidem, quia propria virtute. Sed quare *facto vespere*, nisi quia hac ultima ætate, hac extrema hora, ad sanandum, ad curandum, et ad pellendum dæmonia venerat? Neque enim debuerat populus ille curari, nisi facta vespere, qui ad medicum non redit usque ad vesperam. Unde Psalmista ait : « Convertentur ad vesperam et famem patientur ut canes, et circuibunt civitatem (Psalm. LVIII, 15). » Tunc enim venient, tunc convertentur; tunc ægros suos, tunc animas suas multo languore confectas Judæi ad Dominum afferent; et sanabit eos, et eieciet dæmonia ab eis (237). « Cum enim plenitudo gentium introierit, tunc Israel salvus fiet (Rom. xi, 25, 26); (238) et si fuerit numerus filiorum Israel sicut arena maris, reliquæ convertentur ad Dominum (Isai x, 22). » — *Videns autem Jesus turbas multas circum se, jussit ire trans fretum.* Puto enim, quod Jesus ideo trans fretum propter turbas ire jussit, quia nisi per aquas baptismatis transeuntes vitiorum turbas, et malignorum spirituum exercitus evadere non poteramus. *Et accedens unus Scriba ait illi : Magister, sequar te quocunque ieris.* Dixit ei Jesus : *Vulpes foveas habent, et volucres cæli nidos, filius autem hominis non habet ubi caput suum reclinet.* Nihil Deum latet, nulla simulatio ejus oculis absconditur, omnia videt, cogitationi respondet. Dicit Scriba : *Magister, sequar te quocunque ieris.* Dicit Jesus : **45** *Non est ita; non vis me sequi, non vis mea præcepta servare, non video in te ubi caput meum reclinem.* Caput Christi Deus est : Deus autem in humili habitat, et quieto, et tremante sermones ejus. In te autem (quasi dicat) vulpes foveas habent, et ideo cum calliditate et simulatione loqueris (239). Vulpes enim propter astutiam maligni spiritus di-

(237) Ad Rom. xi, 25, 26. « Cæcitas ex parte contigit in Israel, donec plenitudo gentium intraret. »

(238) Ad Rom. ix, 27 : « Isaias autem clamat pro Israel : Si fuerit numerus filiorum Israel tanquam arena maris, reliquæ salvæ fient. »

(239) Chrysostomus, serm. 19 : « Scribam Christus non repulit volentem, sed fingentem prodidit. »

(240) Auctori non dissimiliter S. Hilarius cap. 7, n. 10 : « Vulpes est animal insidiosum, circa domorum se occultans foveas, et domesticis avibus insidians; atque hoc nomine pseudo prophetas nuncupari, aliquot locis legimus : volucres autem cæli sæpnumero immundos spiritus cognominari didicimus. » Hunc vero diffidentem fuisse, nec habuisse apud se constitutum ut Christum sequeretur, Hilarius postea interpretatur; idemque etiam disertus Titus Bostrensis in Luc. cap. vi. (Auctar. Ducæan. t. II, p. 791). Hieronymus quoque a quo describitur, « non magistrum querens, sed ex magistro lucrum. » V. Chrysolog. serm. 19.

(241) Infideles mortuorum nomine venire Hilarius c. 7, n. 11 et Hieron. scribunt. Augustinus quoque serm. 62, n. 2, qui tamen postea magis generaliter : « Sicut enim anima est vita corporis, sic vita ani-

cuntur : dicuntur autem *et volucres cæli*, quoniam in hoc aere obtinent principatum (240). Et isti quidem in peccatoribus et iniquis hominibus nidos et foveas faciunt, quoniam in eorum cordibus malas cogitationes et iniquitatum genimina pariunt. *Alius autem de discipulis ejus ait illi : Magister sequar te; ait illi : Sequere.* At ille ait : *Domine, permitte me primum ire et sepelire patrem meum.* Jesus ait illi : *Sequere me, et dimitte mortuos sepelire mortuos suos.* Alio enim spiritu loquebatur iste : unde et merito non Scriba, sed discipulus dicitur; neque sequi Dominum prohibetur imo vero sequi et imitari jubetur. Volebat tamen primum ire et sepelire patrem suum. Opus quidem pietatis facere volebat : pietatis tamen Patri et Domino non placebat. Quare hoc? Quia aliud significabat, nobisque in hoc facto exempla dabat. Et tale erat ac si deceret : Venisti ad vitam, vis redire ad mortem; ego sum vita, ego sum Pater et creator tuus, ne sequere, et dimitte mortuos sepelire mortuos suos. Mortui enim mortuos sepeliunt, quando peccatores (241) qui Deo mortui sunt (mortui quidem quia vita, de qua modo diximus, in eis non est), mortalia opera et criminalia peccata in se abscondunt et celant. Et non solum hæc, verum etiam et patrem suum diabolum, de quo Judæis Dominus ait : « Vos ex patre diabolo estis (Joan. viii, 44), » in sepulcro pectoris sui sepeliunt, et quasi bonum aliquod servant et occultant. Talem igitur patrem sepelire, et sic sepelire Dominus prohibet (242).

C XXVII. (243) *Et ascendente eo in naviculam secuti sunt eum discipuli ejus, et ecce motus magnus factus est in mari, ita ut navicula operiretur fluctibus. Ipse vero dormiebat.* Quid enim navicula, nisi Ecclesia? quid mare, nisi mundus? quid motus maris, nisi persecutorum et tyrannorum sæviens indignatio (244)? Ecce enim Dominus in navicula dormit, et navicula fluctibus operitur. Timent discipuli, et

mæ Deus. Sicut exspirat corpus cum animam emitit, ita exspirat anima cum Deum amittit. Deus amissus, mors animæ; anima amissa, mors corporis : » quibus verbis simillima habet Chrysol. serm. 19. Aug. etiam l. xx De Civ., cap. 6 : « Habent enim animæ mortem suam in impietate atque peccatis : secundum quam mortem mortui sunt, de quibus idem Dominus ait : « Sine mortuos sepelire mortuos suos, » etc. Vide Chrysost. hom. 29.

(242) De posteriore J. C. discipulo hoc Vid. Gregorium lib. vii Moral., c. 17 : De utroque Basilium, sive auctorem Constitut. Monast. cap. 20, n. 3, et laudatum Chrysolog.

(243) Est hom. Emiseno attributa Dom. v, post Epiph., pag. 38.

(244) Vid. Dissert. Alexandri Jun. inscriptam Navis Ecclesiam referentis symbolum, etc., ubi allegoriæ hujus testes profert, Augustinum, Ambrosium, Hieronymum, Bedam. Facit id in primis A. Imperfecti hom. 23, et Chrysologus (quos ille præterit); qui postremus serm. 20 : « Ubi Christus Ecclesiæ suæ navim mare sæculi transfretaturus ascendit, gentium flabra, Judæorum turbines, persecutorum procellæ sic ruerunt ut totius mundi fieret una tempestas, » etc. Vide cætera et serm. seq. Antiquius etiam Tertullianus de baptismo c. 12.

nondum a periculo liberantur. Clamant et excitant Salvatorem : surgit a somno qui nunquam dormit ; « Non enim dormitabit, neque dormiet, qui custodit Israel (Psal. cxx, 4). » Imperat ventis et mari, et fit tranquillitas magna. Nobis, fratres, nobis sunt ista : nobis dormit Jesus, nobis surgit a somno. Significatio est, nostræque fragilitatis instructio : pro nobis moritur : non enim dormiret, nisi nobis suum somnum proficere intelligeret. Dormire enim videtur pastor, quando lupi in oves sæviunt, quando fures rapiunt, et non est qui eripiat. Sic igitur et Jesus quamvis non dormiat, dormire tamen videtur, quando tyranni sæviunt, quando mali in bonos insurgunt, quando boni vincuntur, et mali vincunt. Non dormit quidem, sed prælium intuetur, et simul certaminis finem et bellantium fidem expectat. Et quia non statim adjuvat, quia non cito laborantibus subvenit, dormire putatur. Sed si consideremus ejus certaminis qualitatem, ejusque victoriæ modum ; tunc sancti victores existunt, quando ab iniquis victi esse creduntur. Tunc enim sancti indubitanter vincunt, quando humilitatem et patientiam non amittunt. Sic igitur dormiat Jesus, quatenus iniquorum crudelitas, et sanctorum patientia innotescat, et Christi discipuli non armis, sed clamore et orationibus maris hujus procellas deponere discant. Quod si jam eas sustinere non possunt, si tantis perturbationis resistere nequeant, **46** accedant ad Jesum, suscitent eum dicentes : *Domine, salva nos, perimus*. Sic se defendant ; hæc arma suscipiant, hoc auxilio tueantur, hoc clypeo muniantur. Neque vero ideo se non exaudiri æstiment, quia persecutio non cessat, quoniam nihil minus exaudiuntur si eis adversa tolerandi patientia datur, quam si omnis illa persecutio ab eis tollatur. Ipse enim scit quid nobis opus sit ; nos tamen semper dicamus. *Domine, salva nos, perimus*. Qui enim hoc dicit, nihil aliud quam salutem querit. Sed fortasse ille de salute corporis dicit : ipse vero de salute animæ intelligit. Nemo autem sanctorum salutem corporis contra animæ salutem desiderat ; etsi fortasse aliquando querat. Deus igitur non verba, sed intentionem exaudit. *Et dicit eis : Quid timidi estis, modicæ fidei ? Ego hic sum, et vos timetis ? sed quare timetis, nisi quia fidem modicam habetis ? Tunc surgens imperavit ventis et mari, et facta est tranquillitas magna. Quotidie quidem surgit, quotidie bella sedat, quotidie visibilibus et invisibilibus imperat : et eo jubente cessant prælia et lites, fit pax et tranquillitas magna. Porro homines mirati sunt, dicentes : Qualis est hic, quia et venti et mare obediunt ei ? Merito*

« Cæterum navicula illa Ecclesiam præferebat, quod in mari, id est sæculo, fluctibus, id est persecutionibus et tentationibus inquietatur, Domine per patientiam velut dormiente, donec orationibus sanctorum in ultimis suscitatus, compescat sæculum, et tranquillitatem suis reddat. »

(245) Alia sunt deinde in homilia supra memorata, p. 39.

(246) Difficultatis solutio litteralis Chrysostomi

enim *homines* vocantur, qui sicut homines mirantur. Nondum enim Deum esse credebant, quem quasi hominem nunc dormire, et tunc vigilare videbant. Dicebant igitur : *Qualis est hic ?* Dicamus enim : Quis Deus magnus, sicut Deus noster ? tu es Deus qui facis mirabilia, cui venti et mare obediunt, cui omnes creaturæ serviunt ; quem mare vidit, et fugit, cujus vocem audivit et timuit [*Psal. lxxvi, (245)*].

XXVIII. *Et cum venisset trans fretum in regionem Gerasenorum, occurrerunt ei duo habentes dæmonia, de monumentis exeuntes, sævi nimis, ita ut nemo posset transire per viam illam.* Marcus enim et Lucas non duos, sed unum scribunt : quare ergo duos Matthæus eos fuisse narrat (246) ? Et fortasse illi quidem de homine, iste vero de hominis significato loquitur. Nam etsi homo personaliter unus erat, duos tamen populos significabat. Similiter enim cum omnes alii evangelistæ, solum pullum ad Jesum adductum fuisse narrent ; Matthæus tamen et pullum et asinam adductos, fuisse describit ; magis quidem significationem quam historiam attendens. Iste igitur unus homo genus humanum est, quod ab eo quidem tempore a dæmoniis possidetur, quo primum et originale peccatum comisit : sed quia in duos populos dividitur, in Judæos scilicet et gentiles, quod illi de toto hoc, iste de partibus narrat. Qui bene de monumentis exire dicuntur, quoniam de morte ad vitam transferuntur. *Et clamaverunt, dicentes : Quid nobis et tibi, Jesu Filii Dei, venisti huc ante tempus torquere nos.* Quid nobis, inquit, et tibi commune est ? Sufficiat tibi cælum ; permitte ut nos terram possideamus : de cælis non expulisti, de terris non iterum expellere habes. Quo igitur ibimus a spiritu tuo, et quo fugiemus a facie tua ? *Venisti huc ante tempus torquere nos :* nondum tempus advenit, quod nobis paratum est, et angelis nostris, et jam torquemur. Tua nos præsentia torquet, tua facies nos exurit. O miseri Judæi ! cur non attenditis, quod dæmonia Jesum Dei Filium vocant, de quo vos illi pejores et nequiores dicitis : « Secundum legem debet mori quia Filium Dei se fecit (Joan. xix, 7). » Credite vel dæmoniis, qui prophetis et apostolicis credere non vultis. Illi vos doceant in bono, quos imitari non timetis in malo. *Dæmones autem rogabant eum, dicentes : Si ejicis nos, mitte nos in gregem porcorum : erat autem non longe ab illis grex porcorum multorum pascens.* Si, inquit, ejicis nos ; scimus enim quia ejicies, neque in homine nos ulterius esse patieris, qui in similitudine

ad h. I. S. Augustini lib. II De consens. Evang. cap. 24, etc. : est, vel quia unus alie notior, vel quia truculentius a dæmone vexatus. Ambrosius lib. VI, in Luc. Ipse quoque ad allegoriam refert populum gentilis, unius et plurium, a filiis Noe duobus Cham et Japhet prognati. Utrumque Beda complectitur scribens ; esse unum famosioris personæ, et Judæos gentiles populos, idolis occupatos.

hominum factus, homo et non Deus ab hominibus esse videris : nobis autem aliter appares, quia in alia specie te aliquando cognovimus; scimus enim quia tu es Filius Dei, quamvis hoc non credant neque intelligant Judæi : mitte nos in gregem porcorum. Unde hæc tam dira cupido spiritibus immundis, ut quærant sibi ad inhabitandum animalia immunda? Et hoc quidem significatio est. Quid enim porci peccaverant, ut dæmonibus traderentur? Ipse enim est creator porcorum, qui est creator angelorum. Denique nullum animal est malum, præter angelum et hominem : ideoque nullum aliud damnatur, nullumque aliud beatur. Quid igitur porci? non de natura quæro, sed de significatione (247). Porci enim sunt quicumque in vitiorum stercore, quicumque in peccatorum putredine delectantur. Porcus est omnis fornicator, omnis adulter, omnis luxuriosus; sed hoc exterius. Interius vero omnis hæreticus, omnis Judæus, et omnis idololatra porcus est. Isti sunt igitur quos dæmones quærunt; isti sunt in quibus dæmonia habitant : isti sunt quos Dominus 47 diabolo tradit. Nam et Apostolus fornicatorem quemdam tradidit : « Satanæ in interitum carnis. » Et ait illis Jesus : *Ite : et illi exeuntes abierunt in porcos.* Vides igitur quia sine Dei permissione maligni spiritus nec in porcos habent potestatem (248) : non audent eos adire, nisi permisi; non audent eos invadere, nisi a Deo tradita potestate. Verumtamen nisi porci essent non traderentur, et si traderentur, non penitus vincerentur. *Et ecce impetu abiit totus grex per præceps in mare, et mortui sunt in aquis.* Qui enim a diabolo possidetur, non ordine vel ratione agit; sed impetu et furore præcipitatur et ruít, hic in adulterium, ille in perjurium, alter in homicidium, alius in furtum, omnes vero in æternam mortem, et damnationem præcipitantur et ruunt. *Pastores autem fugerunt, et venientes in civitatem nuntiaverunt omnia, et de his qui dæmonia habuerunt : et ecce tota civitas exiit obviam Jesu, et viso eo, rogabant ut transiret a finibus eorum.* Isti enim pastores, episcopi sunt et sacerdotes; neque enim solas oves custodiunt episcopi; plerumque enim plures porci quam oves in eorum gregibus inveniuntur. Fugiant autem, et bene fugiant; quis

enim non fugiat dæmonia? quis non fugiat insanientes porcos? Talibus enim communicare non debemus; præsertim enim eorum nequitiam manifeste cognoscimus. « Quæ enim conventio Christi ad Belial? aut quæ pars fidei cum infideli? » (11 Cor. vi, 15.) Hoc autem in civitate : hoc in Ecclesia nuntiari debent, ut sibi cæteri caveant, ne illorum exemplo pereant. Pereunt porci, salvantur homines : salvantur qui ad Christum confugiunt, pereunt qui in stercore jacent; et a fœtore vitiorum non recedunt. Sed quid est, ostulta civitas, quod agis? Vides Jesum, vides et hominem sanatum a Jesu, et rogas eum ut discedat a finibus tuis. Hæc enim civitas, synagoga malignantium est, quæ Christum vidit et audivit, ejusque virtutes et miracula aspexit; in eum tamen credere noluit.

XXIX. [CAP. IX.] *Et ascendens in naviculam transfretavit, et venit in civitatem suam.* Hoc enim in loco civitatem suam, non Nazareth, sed Capharnaum intelligere debemus : utraque enim civitas ejus dicitur : illa quidem, quia ibi nutritus est : ista vero, quia ad tempus in ea habitavit : sic enim superius dicitur, quia relicta civitate Nazareth, venit et habitavit in Capharnaum maritima (249). *Et ecce offerebant ei paralyticum jacentem in lecto.* Marcus autem dicit, quia paralyticus iste a quatuor portabatur. Iste enim paralyticus spiritus hominis est, qui et anima vocatur (250). Hic autem in lecto, id est in corpore jacet, et inde gravatur unde quietem habere debuerat : « Corpus enim quod corrumpitur aggravat animam (Sap. ix, 15). » Ideo enim infirmatur spiritus, quia non bene jacet. Ille enim spiritus paralyticus est, qui suæ potestatis non est; paralysis enim quodcumque membrum arripuerit, quodam modo insensibile et quasi mortuum et inutile facit. Quæ enim anima paralytica est, nec oculos videndi, nec aures audiendi habet. Sed qui sunt isti quatuor, qui hunc paralyticum portant et Domino offerunt? Per hos enim nescio qui melius quam isti quatuor evangelistæ intelligi possint : nulla enim anima nisi per istos Domino offertur, nulla anima nisi per istorum fidem sanatur. Unde et hic dicitur : *Et videns Jesus fidem illorum dixit paralytico : Confide, fili, remittuntur tibi peccata tua.*

(247) Chrysostomus quoque, homil. 29, describit « multos homines qui porcorum more non hominum vivant; qui, si porci omnino fient, non a dæmonibus solum exagitabuntur; verum etiam per præcipitia deferentur. » V. Ambr. lib. vi, in Lucam.

(248) Greg. lib. iii Dialog. cap. 21 : « Ex qua re etiam hoc colligitur, quod absque concessionem omnipotentis Dei nullam spiritus malignus contra hominem potestatem habeat, qui in porcos intrare non potuit, nisi permissus. » Chrysost. homil. 29 : « Ita ut nec in porcos habere potestatem videantur nisi creator omnium Deus concesserit. »

(249) Contradicit Hieronymus hic : « Civitatem ejus non aliam intelligimus quam Nazareth, unde et Nazareus appellatus est. » At cum A. nostro August. De cons. Ev. p. ii, c. 25, observat S. Marcum expressè Capharnaum nominare, cum factum idem narrare videatur, concluditque : « Quis dubitaverit in civitate sua hoc fecisse Jesum, cum hoc fecerit

D in Capharnaum civitate Galilææ? » Augustinum exscribit Beda. Volunt vero dici J. C. civitatem, quod in Galilæa esset princeps civitas, et in Galilæa natus esset. Commodius Chrysostomus init. hom. quem ferme recentiores sequuntur Jansenius, Maldonatus, a Lapide, Calmet, etc. « Propriam hic civitatem ejus Capernaum appellavit : Bethlehem enim ipsum tulit, Nazareth educavit, sed Capernaum perpetuum ipsius erat habitaculum. »

(250) Hieron. : « Juxta tropologiam, interdum anima jacens in corpore suo, totis membrorum viribus dissolutis, a perfecto doctore offertur curando Domino, » etc. Propius etiam ad A. nostrum Beda : « Paralytici hujus curatio... animæ salvationem significat, quæ primo ministris, id est bonis doctoribus, indiget, qui eam Christo offerant; qui bene in Marco narrante reperiuntur sive quia in libris Evangelii omnis prædicatorum virtus firmatur; sive quod in virtutibus, » etc.

Ac si dicat : Tu quidem infirmus es, sed illi qui te ferunt sani sunt : illorum fides te sanat, si in illorum fide confidis. Confide igitur, filii, factus mihi filius per fidem, remittuntur tibi peccata tua. Vides quomodo ipse Dominus Evangelium suum exponat? Quomodo ea quæ foris aguntur, si quis tamen oculos habeat, et nondum totus paralyticus jaceat, intus nos spiritu aliter doceat? In eo enim quod ait, *remittuntur tibi peccata tua*, interiorum hominem, id est spiritum paralyticum esse demonstrat. Quæ est enim infirmitas animæ, nisi peccata? Hæc igitur auferantur, hic morbus tollatur, et sanabitur anima. Hoc enim non dixisset, si ad corporis infirmitatem respexisset. Non enim ideo corpus sanatur, quia anima peccatis liberatur. **48** Apostolus enim dicit : « Cum autem infirmor, tunc fortior sum (251), » significans carnis infirmitate spiritum corroborari. Hoc autem Scribæ qui ibi aderant male intelligentes, et non animæ sed corporis paralytin attendentes, Christum Dominum blasphemasse dicebant. Unde et subditur : *Et ecce quidam de Scribis dixerunt intra se : Hic blasphematur. Et cum vidisset Jesus cogitationes eorum, dixit : Ut quid cogitatis mala in cordibus vestris?* Nam et isti interius paralytici erant, quamvis suam infirmitatem non sentiebant, qui Dominum blasphemasse dicebant. Nec minus Jesus istorum cogitationes iniquas, quam illius infirmitatem considerabat. Dicebat igitur : *Ut quid cogitatis mala in cordibus vestris?* Neque medicum scitis, neque vim medicaminis agnoscitis. Bonus enim medicus ad morbi venam et radicem spectat : quam postquam amputaverit, cætera ad sanandum facilia ducit. *Quid est enim facilius, dicere : Dimittuntur tibi peccata tua, aut dicere : Surge et ambula?* Si enim ad solum dicere attendamus, nescio quid horum facilius sit : utrumque enim valde facile est. Peccata autem dimittere, vel paralytico ad surgendum et ambulandum vires sufficere, difficile est. Sed quia alterum invisibile, alterum vero visibile erat, per visibile probat invisibile; ut dum eum in corpore potestatem habere vident, in anima quoque potestatem habere non dubitent. *Dicebant enim : nemo potest dimittere peccata nisi solus Deus.* Verum utique dicebant. Quamvis enim Ecclesia peccata dimittat; hoc enim Dominus ostendit dicens : « Quorum reniseritis peccata remittuntur eis, et quorum retinueritis retenta sunt (Joan. xx, 23); » solus tamen ille peccata dimittit, qui ait : « Sine me nihil potestis facere (Joan. xv, 5). » Ipse enim erat Deus;

A ipse erat et homo : imo ipse est Deus et homo; sed Deus per se, homo vero per Domini potestatem habet dimittendi peccata. Et hoc est quod ait : *Ut autem sciatis quia Filius hominis potestatem habet in terra dimittendi peccata* : videte quod videre potestis, ut credatis quod videre non poteratis. Creditis quod nemo possit dimittere peccata nisi solus Deus, jam cognoscetis quia etiam Filius nominis potestatem habet dimittendi peccata. *Tunc ait paralytico : Surge, tolle lectum tuum, et vade in domum tuam : et surrexit et abiit in domum suam.* Probatum est igitur quod querebant; jam dubitare non debent : credant a peccatis animam esse solutam, dum corpus a paralyti vident esse sanatum. Sed quid est quod ait : *Surge, tolle lectum tuum?* Diximus enim per lectum corpus significari, in quo anima infirma jacebat : animæ ergo dicitur ut surgat. Quid est enim surgere, nisi ad bonum opus evigilare? Unde Apostolus : « Surge, inquit, qui dormis, surge a mortuis, et illuminabit te Christus (Ephes. v, 14). » Surge, tolle lectum tuum : habeas potestatem in carne tua; dominare corpori tuo : tu porta, tu rege, tu dirige : tibi serviat, tibi obediat, tibi que amodo per omnia subjiciatur. *Et vade in domum tuam* : revertere in patriam tuam; redire in patriam carnem tuam, quia ipsa te ejecit de patria tua (252). *Videntes autem turbæ timuerunt, et glorificaverunt Deum, qui dedit potestatem talem hominibus.*

C XXX. *Et cum transiret inde Jesus vidit hominem sedentem in telonio Matthæum nomine, et ait illi : Sequere me : et surgens secutus est eum.* Sic enim de se beatus Matthæus, quasi de alio loquitur. Quod et Moysen et quosdam alios fecisse legitimus, humilitatem docentes, et vanam gloriam amputantes (253). Vocatur autem alio nomine *Levi*, quod pene idem significat : Matthæus enim *donatus*, Levi *appositus* interpretatur (254). Appositus namque apostolorum ordini pro magno munere sanctæ Ecclesiæ donatus est. Et bene quidem de telonio vocatur, ut qui publica vectigalia colligebat, nos quoque tributa solvere doceat. Quid enim aliud nos in hoc Evangelio docet, nisi quæ, et qualia, et quomodo tributa nostra Domino reddamus? In cunctis enim quæ jubente Domino agimus, nihil aliud facimus nisi quia tributa persolvimus. *Et factum est discumbente eo in domo, ecce multi publicani, et peccatores venientes discumbebant cum Jesu et discipulis ejus.* Ait enim Lucas (cap. v, 29), quia fecit ei magnum convivium

(251) II Cor. xii, 10 : « Tunc potens sum. »

(252) Eleganter S. Greg. hom. 12 in Ezech. : « Per grabatum quippe in quo carnis est requies, ipsa caro signatur : per domum vero conscientia figuratur. Et quia cum mente mortui in vitis jaceamus, in carnis delectatione quiescimus, infirmi portamus in lecto. Cum vero sanati fuerimus mente, ut jam pulsantibus carnis vitis resistamus, necesse est, ut et tentationum contumelias de nostra carne tolleremus; ægro igitur ad salutem reducto præcipitur : « Tolle grabatum tuum, » etc.

(253) Hieron. : « Cæteri evangelistæ, propter reverentiam et honorem Matthæi, noluerunt eum nomine appellare vulgato, sed dixerunt Levi : duplici quippe vocabulo fuit. Ipse autem Matthæus, secundum illud quod a Salomone præcipitur : « Justus accusator est sui, » etc. Matthæum se, et publicanum nominat. Hieronymum exscribit Beda.

(254) Hæc, opinor ex Jesu. Beda ad h. l. : « Matthæus Hebraice, donatus dicitur latine... Levi hic præadditus sive assumptus significat.

Levi in domo sua : unde factum fuisse puto, ut publicani, et ceteri ejusdem ordinis homines, illuc ad convivium convenirent. Verumtamen neque illud convivium, neque illum conventum publicanorum sine aliqua significatione fuisse, intelligendum est. Illud enim convivium quod tunc Levi Domino præparavit, hoc Evangelium significabat, 49 quod postea scripsit, cujus deliciis nunc in Christo animæ nostræ reficiuntur. Ad hoc autem quia Judæi venire noluerunt. publicani et peccatores introire compulsi sunt. Unde alibi Dominus ait : « Quia nemo illorum qui vocati sunt gustabit cœnam meam. Et videntes pharisæi dicebant discipulis suis. Quare cum Publicanis et peccatoribus manducat Magister vester? » (Luc. xi, 24.) Similiter enim et fideles quidam adversus beatum Petrum postea scandalizati sunt, eo quod Cornelio incircumciso communicaverit (Act. xi, 2) : quibus et ipse rationem reddidit, sicut et Dominus istis rationem reddere non est dedignatus. Ait enim : *Non est opus valentibus medicus, sed male habentibus* : ac si dicat : Ad sanandum veni, non ad manducandum ; medicus sum, non conviva : imo ideo conviva quia medicus (255). Hoc genus morbi nusquam tam bene sicut in convivio sanatur. Unde Apostolus ait : « Factus sum infirmis tanquam infirmus, ut infirmos æcri facerem (I Cor. ix, 22). » Non enim dedignatur Christus eos in convivio recipere, quorum mortalitatem non est dedignatus assumere. Reficit exterius corpora, reficit interius mentes. Non potest ibi esse fames, ubi est panis vivus qui de cœlo descendit. Panis igitur famelicis detur; de quibus dicitur : « Et famelici saturati sunt (I Reg. ii, 5). » Medicus subveniat infirmis, qui aliter sanari non possunt. « Euntes autem dicite quid sit; quia misericordiam volo et non sacrificium : » hoc enim in Osee scriptum est (256). Quod si Pharisæi intellexissent, nequaquam misericordiæ patrem de misericordia reprehendissent. Quæ sit autem hæc misericordia, subdidit, dicens : *Non enim veni vocare justos, sed peccatores*. Quod enim peccatores vocantur et salvantur, misericordia est ; quod vero illi reprobantur qui se justos esse injuste arbitrantur, justitia est. Non potuit autem salvari mundus per sacrificium ; salvatus vero est per misericordiam ; quia Christi sacrificium misericordia fuit.

XXXI. Tunc accesserunt ad eum discipuli Joannis dicentes : *Quare nos et Pharisæi jejunamus frequenter, discipuli autem tui non jejunant? Et ait*

(255) « Ibat autem Dominus ad convivia peccatorum, ut occasionem haberet docendi, et spiritualis invitatoribus suis præberet cibos. » Hieron.

(256) Oseei vi, 6. « Quia misericordiam voluit non sacrificium. » Vid. Chrysologum serm. 31, qui superioribus etiam sermonibus 28, 29, 30, de Matthæi vocatione disserit.

(257) Exponit mysterium hoc Hieronymus (quem Beda, ut sæpe alias, transcribit) ad h. l. : « Sponsus Christus, sponsa Ecclesia est ; de hoc sancto spiritualique connubio apostoli sunt procreati, qui lugere non possunt, quandiu sponsam in thalamo vident,

A illis Jesus : *Nunquid possunt filii sponsi lugere quandiu cum illis est sponsus? Venient autem dies. cum auferetur ab eis sponsus, et tunc jejunabunt* Bene, inquit, facitis quia jejunatis, neque ego jejunium reprehendo, quo caro domatur, luxuria vincitur, et dæmonia pelluntur. Quia igitur discipuli mei modo non jejunant, mysterium est magnumque sacramentum (257) : Isti sunt dies nuptiarum. sponsus adest, convivia præparantur, ubique lætitia. ubique organa resonant, et psalterium jucundum cum cithara. Illa enim convivantium exultatio, æterni illius convivii exultationem significabat, qua tandem de ipsius summi boni præsentia omnes sancti reficiuntur. *Venient autem dies cum sponsus auferetur ab eis*, illi scilicet in quibus suscipietur in cœlis, et tunc jejunabunt. Et quasi aliquis diceret : Si nuptiarum dies sunt, si nova et spiritualia convivia præparata sunt, si hæc quæ agis sacramenta sunt ; quare et istos non invitus, quare tantorum sacramentorum hos quoque non facis esse participes? Ad quod ipse : Quia nolunt ; quia non ad discendum sed ad reprehendum venerunt ; quia veteribus pannis induti sunt ; quia vestes nuptiales non habent ; quia utres veteres ferunt, qui novum vinum retinere non valent ; quia vino veteri inebriati vinum novum abominantur. dicentes : *Vetus melius est. Et hoc est quod ait : Nemo autem immittit commissuram panni rudis in vestimentum vetus ; tollit enim plenitudinem ejus a vestimento, et pejor scissura fit. Neque mittunt vinum novum in utres veteres ; alioquin rumpuntur utres, et vinum effunditur, et utres pereunt ; sed vinum in utres novos mittunt ; et ambo conservantur.* In hoc igitur docemur, quia secundum audientium capacitatem sermonem nostrum atque doctrinam temperare debemus. Pharisæi namque quibus tunc Dominus loquebatur, adhuc secundum legis veteris doctrinam et observantiam salvari poterant, quibus si nova sacramenta mox Dominus panderere voluisset, scandalizati potius quam ædificati discederent (258). Prius igitur paulatim erant innovandi, et sic tandem ad Agni nuptias vocandi.

XXXII. Hæc eo loquente ad eos, ecce princeps unus accessit et adorabat eum dicens (259) : *Domine, filia mea modo defuncta est ; sed veni, impone manum super eam, et vivet.* Quid enim per hunc principem nisi Abraham, Isaac et Jacob, Moysen, et Aaron, et cæteros illius populi principes intelligamus, qui semper pro filia 50 suæ, id est Synagogæ (260)

et sciunt sponsum esse cum sponsa. » Vid. cætera. (258) Hieron. : « Duo autem exempla posuit, et utrumque veterum et novorum, et vestimenti. Veteres utres debemus intelligere Scribas et Pharisæos ; plagula vestimenti novi et vinum novum, præcepta evangelica sentienda, quæ non possunt sustinere Judæi ; ne major scissura fiat. »

(259) Est homilia Emiseno supposita Dom. xxiv post Pent., pag. 178.

(260) Beda : « Filia namque Synagoga est, quæ unica erat Moysi, » etc. Bedam prævit Hieron. explicans quod postea subditur : « Cum venisset

morte. et cæcitate ad Dominum accedunt et intercedunt? Rogant igitur Dominum ut veniat, imponat manum super eam, et vivet. Omnes enim patriarchæ et prophetae hoc orabant; omnes Christi adventum expectabant et desiderabant. Venit tandem Dominus Jesus, sed pro itineris longitudine nondum ad puellam pervenit, nondum super eam manum posuit, adhuc mortua jacet. Ipse tamen ad eam vadit, et simul cum eo discipuli ejus. Quotidie enim ad hujus puellæ resurrectionem, quotidie ad Synagogæ conversionem propinquamus: prius tamen altera mulier sanabitur, quam ad istam perveniamus; quia « cum plenitudo gentium introierit, tunc Israel salvus fiet (Rom. ix, 26). » Sed quid est, *filia mea modo defuncta est*? Quid est *modo*? Modo, inquit, venisti, modo prædicare cœpisti, modo filia mea defuncta est. Venit medicus, venit sanitas et vita; et quando sanari debuit, tunc defuncta est filia mea. Nisi enim venisses et locutus es fuisses, peccatum non haberet; nunc autem excusationem non habet de peccato suo (Joan. xv, 22). Sic igitur mortua est filia mea; *sed veni, impone manum super eam, et vivet*. Et surgens Jesus sequebatur eum, et discipuli ejus. Merito enim iste princeps vocatur *Jairus*, quem Jesus sequitur et discipuli ejus: *Jairus enim illuminatus* (261) interpretatur. Unde bene patriarchas et prophetas significat, quorum oculos illuminavit: quibus « incerta et occulta sapientiæ suæ (Psal. l, 8) » mysteria revelavit. Hos autem sequitur Jesus et discipuli ejus, quia eadem via misericordiæ et justitiæ gradiuntur omnes: et quod illi prænantiarunt, hoc isti facere et adimplere contendunt. Illi loquendo et prophetando præcedunt, isti agendo et confirmando sequuntur. *Et ecce mulier quæ sanguinis fluxum patiebatur duodecim annis, accessit retro et tetigit fimbriam vestimenti ejus*. Quæ est enim hæc mulier, nisi Ecclesia gentium (262)? Ad Synagogam sanandam venerat Dominus, hoc enim ipse ait: « Non sum missus nisi ad oves, quæ perierunt domus Israel (Matth. x, 6). » Et ecce mulier quæ *sanguinis fluxum patiebatur*, et secundum legem immunda dicebatur, accessit retro, et tetigit fimbriam vestimenti ejus, et sanata est. Fluxum enim sanguinis patiebatur, quia in suorum peccatorum sanguine versabatur; quia sanguine, rapina et occisione nutriebatur. *Retro accessit*, non in facie stetit, cum timore et verecundia venit. Unde Apostolus ait: « Quem ergo fructum habuistis tunc, in quibus nunc erubescitis? » (Rom. vi, 21.)

Jesus in domum, » etc.: « Usque hodie, ait, puella jacet in domo principis mortua, et qui videntur magistri, tibicides sunt, carmen lugubre canentes. Turba quoque Judæorum non est turba credentium, sed turba tumultuantium. » Utrumque Hilarius prævit, scribens ad h. l.: « Princeps hic lex esse intelligitur quæ Dominum orat pro plebe, quam ipsa Christo, prædicata adventus ejus expectatione, nutriverat, ut vitam mortuæ reddat. »

(261) Hoc ex Beda: « Mystice Jairus, qui interpretatur *Illuminatus*, sive *Illuminans Moyses*, in-

A Vestimentum tetigit, incarnationis ejus mysterium credidit; Christi namque vestimentum humanitas est, qua divinitas induta, videri non poterat. *Dicebat autem intra se: Si tetigero tantum vestimenta ejus, salva ero*. Hæc autem, ut alii evangelistæ dicunt, omnem substantiam suam in medicos erogaverat, et nihil profecerat, sed deterius habuerat. Per hos enim medicos, ariolos et philosophos intelligere possumus, quorum persuasionibus cæteri credentes, et a fidei veritate aberrantes, ad animæ sanitatem attingere non valebant, quia longe est a peccatoribus salus. Animæ autem substantia et divitiæ, virtutes sunt et mores honesti; quas illi quidem amittunt, qui fidem et spem suam in vanitatibus ponunt. *At Jesus conversus et videns eam dixit: Confide, filia, fides tua te salvam fecit: et salva facta est mulier ex illa hora* (263). « Impossibile est sine fide placere Deo (Hebr. xi, 6). » — « Creditit Abraham Deo et reputatum est illi ad justitiarum (Jac. ii, 23); » — « Justus autem ex ille vivit (Hebr. x, 38). » — « Sancti per fidem vicerunt regna (Hebr. xi, 33). » — « Si habueritis fidem sicut granum sinapis (Matth. xvii, 19); » montes transferre poteritis. « Omnia possibilis sunt credenti (Marc. ix, 22). » Magna est igitur fides, quam sic ubique Dominus commendat, secundum fidem suam unicuique tribuens. *Et cum venisset Jesus in domum principis Phariseorum, et vidisset tibicides et turbam tumultuantem, dicebat: Recedite, non est enim mortua puella sed dormit: et deridebant eum multi*. Quod enim tunc temporis factum est in una puella, hoc in fine temporum futurum est ut fiat in tota Synagoga. Tunc enim veniet Dominus Jesus cum discipulis suis in domum principis Phariseorum; quia tunc Christi fidem et apostolorum doctrinam suscipiet omnis multitudo Judæorum. Tunc enim, jubente Domino, tibicides et tumultuans turba recedet, quoniam tunc littera suaviter, sed infructuose et inutiliter auditus hominum demulcens, ejusque amatores cessabunt. Quid enim nisi tibicides erant Scribæ et Pharisei legem et prophetas ad litteram exponentes, et quid dicerent non intelligentes? Tibia enim dulcem sonum **51** sine intelligentia reddit. Recedant igitur tibicides, recedat omnis turba tumultuans recedant garruli perstreptentes, voce frementes, et nihil intelligentes. *Non est enim mortua puella, sed dormit*. Iste cantus mortuorum est. Quandiu has tibias audivit Synagoga, mortua fuit; imo istæ tibie eam interfecerunt: « Littera enim occidit, spiritus autem

telligitur, qui de Spiritu sancto illuminatus verba vitæ acceperat, ut per hæc alios illuminaret. »

(262) Hoc quoque Hieron.: « Nota ergo, quod eo tempore hæc mulier, id est gentium populus coeperit ægrotare quo gens Judæorum crediderat, » etc. Hæc Hieronymi magis etiam dilatat Beda. V. Hilarium quoque, qui mulieris hujus typo, peccatorum turbam prius curatam intelligit, quam Judæi curati aut curandi sint.

(263) Hebr. xi, 6: ad Rom. iv, 5; 1, 17. Hebr. xi 33. Matth. xvii, 17. Marc. ix, 12.

vivificat (II Cor. 11, 6). » Littera igitur recedat, A spiritus accedat, suscitetur dormientem, faciat intelligentem, et consoletur utrumque parentem. Sed qui sunt illi stulti qui Dominum deridebant, nisi illi qui resurrectionem non credebant? Et quidem multos tales et esse et fuisse et futuros esse, non dubitamus. *Et cum ejecta esset turba, intravit, et tenuit manum ejus, et surrexit puella.* Nondum igitur ejecta est turba, nondum surrexit Synagoga, adhuc turbatur, adhuc in littera delectatur. Surget autem, quando veniet Jesus, quando intrabit ad eam, et tenebit manum ejus. Tunc enim Jesus intrabit ad eam, quando fugata litteræ vetustate, hæc novi sacri Evangelii verba scribentur in corde ejus. Et tunc quidem dicere poterit : « Tenuisti manum dexteram meam, et in voluntate tua deduxisti me, et cum gloria assumpsisti me (Psal. LXXII, 24). »

XXXIII. *Et transeunte inde Jesu, secuti sunt eum duo cæci clamantes et dicentes : Miserere nostri, Domine, fili David. Cum autem venisset domum, accesserunt ad eum cæci, et dicit eis Jesus : Creditis quia possum hoc facere vobis? Dicunt ei : Uti que, Domine. Tunc tetigit oculos eorum dicens : Secundum fidem vestram fiat vobis; et aperti sunt oculi illorum.* Clamant cæci, et nondum illuminantur, sequuntur Jesum usque ad domum, interrogantur de fide, respondent se credere, tangit eorum oculos Jesus, et illuminantur. Cæcus enim est omnis infidelis : duo cæci sunt gentilis et Judæus (264). Sed si audita Christi virtute jam credere incipiunt, ipsum credere, clamare est. Jam quodammodo fide clamant, jam cordis clamore dicunt : *Miserere nostri, fili David.* Si vera sunt quæ de te audivimus, miserere nostri, fac nos intelligere veritatem, et illumina oculos nostros. Bene quidem clamant, bene orant, bene incipiunt sequi Jesum. Restat igitur, ut domum veniant, ut ad Ecclesiam festinent : ibi enim illuminantur cæci, ibi vera lux invenitur, ibi Christus Dominus noster auditur. Sed quid dicit? Sequitur : *Creditis quia possum hoc facere vobis?* Hoc enim tunc Jesus dixit per se, hoc et modo per membra sua in Ecclesia dicit. Venit catechumenus ad Ecclesiam, legitur ei Symbolum, legitur ei fides catholica; interrogatur si ita credat : respondet se credere. Et tunc quidem Jesus tangit oculos ejus, tunc illuminat D mentem ejus, tunc baptizatur, tunc illuminatur. Nisi enim respondisset *credo*, non baptizaretur, et nisi baptizaretur non illuminaretur. In his igitur duobus cæcis docuit nos Salvator noster, quid in aliis omnibus agere debeamus : quomodo eos recipere, quomodo interrogare, quomodo eos illuminare oportet.

(264) « Uterque enim populus cæcus erat, ait hic Hieron... Domino per hoc sæculum transeunte, et cupiente reverti ad domum suam. » Beda quoque : « Duo cæci, duo populi sunt, observatione litteræ et ritu gentili obcæcati, de futuris inscii. Domino ego per hoc sæculum transeunte, et in domum suam cupiente reverti, secuti sunt duo cæci, qui prædicato per apostolos Evangelio, multi ex Judæis et gentilibus cæperunt sequi Redemptorem. »

In eo vero quod ait : *secundum fidem vestram fiat vobis*, manifeste significat, quia nemo salvator, nisi per fidem. Unde et alibi dicit : « Qui crediderit et baptizatus fuerit salvus erit (Marc. XVI, 16). » Non dixit simpliciter *salvus erit qui baptizatus fuerit*; sed *qui crediderit et baptizatus fuerit*. Salvantur enim parvuli baptizantium fide, qui postquam fidem intelligunt, jam non salvantur nisi sua fide. Prosunt enim orationes et elemosynæ, prosunt sacrificia et alia beneficia, sed fidelibus. *Et comminatus est illis Jesus dicens : Videte ne quis sciat; illi autem exeuntes diffamaverunt eum in totam terram illam.* Rem quodammodo impossibilem videtur jubere Dominus. Quomodo enim hoc celare poterant, nisi oculos absconderent? Quod si oculos absconderent, quid eis lumen noviter restitutum profuisset? Quid igitur? Dicemus eos inobedientes, qui Christi gloriam prædicantes, eum in totam illam terram laudabiliter diffamaverunt (265)? Et primum quidem hoc eos defendit; quia non se ipsos, sed Dominum laudabant, neque de suscepto lumine gloriabantur. Sic enim et Apostolus ait : « Non nosmetipsos prædicamus sed Dominum Jesum (II Cor. IV, 5). » Deinde vero quia aliud significabat : non enim vult Dominus ut bona quæ agimus, ideo agamus, ut videantur ab hominibus. Qui enim hoc faciunt, *repperunt mercedem suam*. Hæc est igitur causa cur ea quæ glorioso agit pluribus in locis, celare præcipiat.

XXXIV. *Egressis autem illis, ecce obtulerunt ei hominem mutum dæmonium habentem : et ejecto dæmone (266), locutus est mutus : et miratæ sunt turbæ dicentes : Nunquam apparuit sic in Israel : Pharisei autem dicebant : In principe dæmoniorum eiecit dæmonia.* Alii sani recedunt, alii sanandi accedunt. Nunquam desunt in 52 quibus suæ virtutis potentiam Dominus ostendat. *Et ecce, inquit, obtulerunt ei hominem mutum dæmonium habentem.* Nunquam significatione carent opera Christi : duplici semper virtute muniuntur, dum in uno multi illuminantur, et in uno multi sanantur. Quis enim est iste homo mutus? Nunquid unus est tantum? Multi enim homines muti in hoc muti significantur. Mutus est omnis homo, qui a dæmonio possidetur. Hoc autem ex eo probatur quia *ejecto dæmone locutus est mutus (267)*. Et iste quidem mutus non ideo dicitur mutus quod omnino non loquatur, sed quod male et non bene loquatur : nescit enim bona dicere, nescit in Dei laudibus labia aperire. Hic enim si convertatur, si ad poenitentiam redeat, mox videbis mutum loquentem, Deum laudantem, se ipsum accusantem, et veritatem prædicantem. Quis hoc non

(265) Hieron. « Dominus propter humilitatem frugiens jactantiæ gloriam hoc præceperat, et illi propter memoriam gratiæ non possunt tacere beneficium. » Ita et Beda.

(266) « Dæmonio, » etc. Vulg.

(267) S. Hilarius : « Dæmon prius eiecitur, et tunc reliqua corporis officia succedunt. Dei quippe cognitione, substitutionum omnium vesania effugata, et visus, et auditus, et sermo salutis invehitur. »

miretur? Est enim hæc « immutatio dexteræ Excelsi A (Ps.: LXXVI, 41). » Miseri Pharisei qui hæc in principe dæmoniorum fieri arbitrantur, quasi plus posset princeps dæmoniorum, quam princeps hominum et angelorum.

XXXV. *Et circuibat Jesus omnes civitates et castrum docens in Synagogis eorum, et prædicans Evangelium regni; et curans omnem languorem, et omnem infirmitatem.* Hoc igitur erat opus Salvatoris nostri: ad hoc venerat ut doceret, ut Evangelium regni Dei prædicaret, ut errantes ad viam veritatis converteret, ut omnem languorem et infirmitatem interius exteriusque curaret. *Videns autem turbas misertus est eis, qui erant vexati, et jacentes sicut oves non habentes pastorem.* Hoc est enim quod Petrus apostolus ait: « Eratis enim sicut oves errantes; sed conversi estis nunc ad pastorem et episcopum animarum vestrarum (1 Petr. II, 25). »

XXXVI. *Tunc dicit discipulis suis; messis quidem multa, operarii autem pauci. Rogate ergo Dominum messis, ut mittat operarios in messem suam.* Tantis enim est ager quantus et mundus (268). Nulla est igitur messis, quia multi sunt homines: pauci sunt operarii, quia pauci sunt prædicatores. Vult autem Dominus rogari, ut mittat operarios in messem suam, quatenus fideles sui non solum de operatione, verum etiam de affectu et voluntate remunerentur. [CAP. X.] *Et convocatis duodecim discipulis suis dedit illis potestatem spirituum immundorum, ut eiecissent eos; et curarent omnem languorem, et omnem infirmitatem.* Non mirum si reges, et principes, tyrannos et potentes, Christi discipuli vincere potuerunt; qui super ipsos malignos spiritus eorum imperatores et dominos potestatem susceperunt. Et modo quidem episcopi et sacerdotes hoc agunt in animalibus quod tunc apostoli in corporibus operabantur (269): nam et spiritus immundos eieciunt, et hominum mentes ab omni ægitudine curant, et animas jam defunctas ad vitam resuscitant. Cur enim Dominus et discipuli ejus corpora sanabant subito moritura, nisi ut per hoc sanaretur anima in æternum victura? Neque enim credidissent, nisi signa et prodigia vidissent. Hoc enim ipse Dominus ait: « Nisi signa et prodigia videritis, non creditis (Joan. IV, 48). » Si vero non credidissent, ad salutem animæ pervenire non potuissent. Majus est igitur animam sanare quam corpus, quoniam majus est illud quod per se fit, quam illud quod per aliud fit. *Duodecim autem apostolorum nomina hæc sunt: primus Simon qui dicitur Petrus, et Andreas frater ejus, Jacobus Zebedæi et Joannes frater ejus, Philippus et Bartholomæus, Thomas, et*

*Matthæus publicanus, Jacobus Alphæi et Thaddæus, Simon Cananæus, et Judas Scariothes, qui et tradidit eum. Hos duodecim misit Jesus præcipiens eis et dicens: In vias gentium ne abieritis, et in civitates Samaritanorum ne intraveritis, sed potius ite ad oves quæ perierunt domus Israel. Ideo enim Dominus ait: Non sum missus nisi ad oves quæ perierunt domus Israel; quia per se et sui corporis præsentiam Judæos prædicare venerat, gentiles vero per apostolos et doctores. Unde et discipulis suis, quibus modo in vias gentium ire, et in civitates Samaritanorum introire interdicit, postea præcipit dicens: « Ite in universum mundum, prædicate Evangelium omni creaturæ (270). » Prius igitur Judæos, deinde gentiles vocare voluit. Samaritani autem secuti Jeroboam idola coluerunt: unde hic non immerito gentibus aggregantur. *Euntes autem prædicate dicentes: quia appropinquavit regnum cælorum.* Tollatur igitur regnum malorum; destruat et pereat regnum dæmoniorum; quia jam in terris ædificatur regnum sanctorum, quia jam nobiscum inter nos habitat rex Angelorum. Hujus sermonis hæc erit probatio: *Infirmos curate, mortuos suscite, leprosos mundate, dæmones eiecite, gratis accepistis, gratis date: hæc enim non humana sunt, sed divina, non terrena sunt, sed 53 cælestia. Quis itaque cælorum regnum, cælorumque regem et Dominum adesse dubitet, cum in nomine Jesu infirmitas fugiat, mors pereat, vita et sanitas redeat, lepra recedat, et maligni spiritus qui hominibus dominabantur, ab hominibus excludantur? *Gratis accepistis, gratis date.* Hoc audiant Simoniaci; hoc audiant illi qui sancti Spiritus gratias emere et vendere non timent. Sed dicit Simoniacus; ego gratis non accepi, gratis dare non possum. Si gratis non accepisti, a Domino non accepisti; Dominus enim nulli dat nisi gratis. Noli igitur dare neque gratis, neque non gratis: non enim tibi ista dicuntur: *Nolite possidere aurum, neque argentum neque pecuniam in saccis vestris, non peram in via, neque duas tunicas, neque calceamenta neque virgam: Dignus est enim mercede sua (271):* his enim verbis omnis cupiditatis et avaritiæ occasio tollitur, omne superfluum amputatur, et sola necessaria conceduntur. His denique expeditur via, D fugit timor, crescit securitas: unde non immerite quidam ait: *Cantabit vacuus coram latrone viator* Sed quare peram vel sacculum ferant, quibus de crastino cogitare non licet? In his enim reponitur et custoditur quod in futurum reservatur: sed quid reponet, qui nihil sibi reservat? Neque vero duas tunicas ferant, quatenus expeditus currant, et**

(268) Ita et Hieron.: « Messis multa populorum significat multitudinem; operarii pauci penuriam magistrorum: » ac deinde: « Messis multa omnis turba credentium est; operarii autem pauci, et apostoli et imitatores eorum qui mittuntur ad messem; » quæ postrema verba exscribit Beda.

(269) Beda: « Hæc quotidie sancta facit Ecclesia cum infirmos in bono opere curat exhortatione, mortuos in infidelitate vel peccatis per poenitentiam

revocat, leprosos variis errorum maculis corrigendos sanat, dæmones per exorcismi gratiam ab hominibus expellit. »

(270) Marc. XVI, 15: « Euntes in mundum universum. »

(271) « Dignus est enim operarius cibo suo » hic et Luc. X, 7: « Dignus est enim operarius mercede sua. »

onere inutilli et superfluo non graventur. In una enim tunica tantum vestimenti intelligitur, quantum ad frigus arcendum unicuique sufficere possit. Virga vero et calceamenta in Marco concedi, in Matthæo et Luca intercedi videntur. Verumtamen quia dixit, *neque duas tunicas*, et statim calceamenta supposuit, possumus intelligere, ut neque calceamenta ferant duplicia (272); sive etiam illa calceamenta non ferant, quibus cæteri homines utebantur; sed quoddam aliud, calceamentorum genus iter agentibus habile, quo pes non constringitur (273), et planta salva custoditur. Et hoc quidem Marcus significare videtur dicens: « Sed calceatos sandalis (Marc. xvi, 15); » hoc enim non addidisset, nisi aliquam distantiam eos ab aliis in calceamentis habere non voluisset. Si quis autem hoc aliter interpretari velit, hoc in eo sit; verumtamen evangelistas nemo putet esse contrarios. Et ego quidem non crediderim, Dominum calceamenta penitus interdixisse, cum cæteris corporis membris indumenta concesserit, quæ non tantum laboris ut pedes patiuntur: præsertim cum Apostolus dicat: « Calceati pedes in præparatione Evangelii pacis (Ephes. vi, 15). » De virga vero quid dicemus? Dicunt alii *neque virgam*: dicit Marcus *nisi virgam*. Hoc autem nisi secundum diversa tempora distinguatur, solvi non potest, si tamen de eadem virga intelligatur (274). Virga enim ad pastores pertinet: pastores enim apostoli nondum erant. Nondum enim Petro dictum fuerat: « Pasce oves meas (Joan. xxi, 17): » nondum Spiritus erat datus, quia Jesus nondum fuerat glorificatus. Nondum eis sensum Dominus aperuerat, ut Scripturas intelligerent. Nondum igitur erant pastores, quia nondum noverant pascere oves. Nondum igitur virgam ferebant. Neque enim decebat, ut virgas ferrent, cum adhuc ille Pastor omnium maximus inter eos corporaliter conversabatur. Virgam igitur et pastoris officium eo tempore susceperunt, quo eis a Domino dictum est: « Itē in universum mundum; prædicate Evangelium omni creaturæ (Marc. xvi, 15). » Non est igitur inconveniens, quod virgam ferre et non ferre dicantur, siquidem hæc secundum diversa tempora intelliguntur. Quod autem ait: *Dignus est operarius mercede sua*; tale est ac si diceret: Nihil nisi Evangelium feratis, in eo laborate, de ipso vivite, dignus est enim operarius mercede sua. Unde Apostolus: « Si nos vobis spiritualia seminavimus, non magnum est, si carnalia vestra metamus (I Cor. ix, 11). » Itemque:

(272) Ita S. Aug. lib. II: De consens. Evang., cap. 30: « Calceamenta cum dicit Matthæus in via non esse portanda, certam prohibet, qua ideo portanda cogitantur, ut non desint. Hoc et de duabus tunicis intelligendum est, ne quisquam eorum præter eam, quam esset indutus, aliam portandam putaret, sollicitus ne opus esset. » Ita S. Thomas, Cajetanus, Maldonatus, Calmet, atque, eo teste, explicatio est plerorumque notæ melioris interpretum.

(273) Hæc quoque sententia habet patronos suos, Euthymium, Jansenium cap. 55, conc. Toletum, a Lapide.

A « Non alligabis os bovi trituranti (II Tim. v, 8; xxv, 5). »

XXXVII. *In quamcunque autem civitatem aut castellum intraveritis, interrogate quis in ea dignus sit, et ibi manete, donec exeatis.* Ibi, inquit, manete: ubi? in domo illius qui dignus est. In hoc enim vagandi licentia tollitur, et de domo in domum transire prohibetur (275). In una domo manete, ibi vobis ministret qui ministrare velit. *Intrantes autem in domum salutate eam dicentes: Pax huic domui, et siquidem fuerit domus digna, veniet pax vestra super eam; si autem non fuerit digna, pax vestra ad vos revertetur.* Merito enim pacem offerunt qui Christum prædicant: « Ipse enim est pax nostra, qui fecit utraque unum (Ephes. ii, 24). » Ubi non est pax et

B concordia, ibi Christus manere, et habitare non potest: unde scriptum est: « Et factus est in pace locus ejus (Psal. lxxv, 3). » Illa igitur domus est digna pace (276), quæ digna est ut in ea habitet Christus; si autem non fuerit digna, pax vestra ad vos revertetur. Quomodo enim ad eos revertitur quod ab eis non recessit? Revertitur quidem, quia major sit, et quodammodo duplicatur, dum bonum quod in se sentiunt esse, majus quoque esse desiderant. Unde fit ut mercedem suscipiant non solum de pace quam habuerunt, verum etiam de illa quam aliis obtulerunt. Sic igitur pax quam prædicant, feta et duplicata ad eos revertitur. *Et quicumque non receperit vos neque audierit sermones vestros; exeuntes foras de domo vel de civitate, excutite pulverem de pedibus vestris.* Quicumque, inquit, vos non receperint, vobisque charitatis et misericordiæ viscera non aperuerint, neque vestros sermones et fidem quam prædicatis audierint et crediderint, relinquitte illos, separamini ab illis, exite de medio illorum, et excutite pulverem de pedibus vestris; ut de illorum infidelitate et impietate, de illorum sordibus et immunditia, de illorum iniqua operatione et terrena conversatione nihil vobis adhæreat, vestrosque pedes et sancta itineræ commaculet (277). Propter hoc enim dicitur: « Qui lotus est, non indiget, nisi ut pedes lavet (Joan. xiii, 10). » Hoc autem erit illis in testimonium, quoniam iniqui et reprobi fuerunt, et a sanctorum consortio sint expulsi, « tanquam

C D pulvis, quem projicit ventus a facie terræ (Psal. 1, 4). » *Amen dico vobis tolerabilius erit terræ Sodomorum, Gomorrhæorum in die judicii, quam illi civitati.* Per quod utique intelligitur, quod illi qui audita veritate acquiescere noluerunt, graviori poenæ

(274) V. Maldonatum qui de duplici virga locutum Dominum putat. Vide alios interpretes post Aug., l. all.

(275) V. Chrysost. hom. 33; Victor. Antioch. ad cap. 6, Marc.: « Ne apud civitatis incolæ immobilis inconstantisque animi in suspitionem veniant, ne de domo in domum transeant, mandat. »

(276) V. hic de pace fuse disserentem Chrysost. hom. 33.

(277) V. Jansenium cap. 55, et Maldonatum ad h. l.

subjiciantur, quam illi quibus veritas nuntiata non fuit (278).

XXXVIII. *Ecce ego mitto vos sicut oves in medio luporum.* Scitis et bene scitis utriusque naturam. Ad patiendum itis; patientiam et innocentiam custodite. Non vos defendatis, quia oves estis; sæviant illi, quia lupi sunt. *Estote ergo prudentes sicut serpentes, et simplices sicut columbæ.* De serpente namque dicit Moyses, quia « callidior erat cunctis animalibus terræ (Gen. iii, 1). » (279) Serpentes autem et maligni spiritus, et iniqui homines vocantur, quoniam et venenosi sunt, et recto itinere non incedunt. Sicut igitur illi prudentes sunt in malo, sic et vos, dicit Dominus, prudentes estote in bono. Videte, ne vos decipiant astutia sua, quia « filii hujus sæculi prudentiores sunt filiis lucis in generatione sua (Luc. xvi, 8). » Prudentes igitur estote, sed ita prudentes ut simplicitatem non amittatis (280). Sitis autem simplices sicut columbæ: *Simplex*, inquit, sine fraude, sine veneno, sine dolo, sine felle, omnique amaritudine sit prudentia vestra. *Cavete autem ab hominibus; tradent enim vos in conciliis, et in Synagogis suis flagellabunt vos, et ad reges, et præsides ducemini propter me, in testimonium illis et gentibus.* Cavete, inquit, vobis ab hominibus: ibi prudentia necessaria erit, ne vos decipiant, ne vos seducant, ne vos minis et flagellis, ne vos blanditiis et persuasionibus a veritate deviare faciant (281). Multis enim modis vos tentabunt, multis argumentis, multisque insidiis vos decipere conabuntur. Tradent enim vos, flagellabunt vos, ad reges et præsides ducent vos: hoc autem propter me, quatenus et illis et cunctis gentibus testimonium detis de me. *Cum autem tradent vos, nolite cogitare quomodo aut quid loquamini; dabitur enim vobis in illa hora quid loquamini: non enim vos estis qui loquimini, sed spiritus Patris vestri, qui loquitur in vobis.* Securus enim ad prælium vadit, qui talibus armis et sub tali principe pugnat. Securus et ille ad concilium pergit, qui tali prolocutore causam suam defendit. Cum enim sanctorum triumphos legimus, sæpe philosophos et sapientes a puellis et hominibus illiteratis superatos fuisse audimus. Hoc autem quis faciebat, nisi Spiritus sanctus qui loquebatur in eis? *Tradet autem frater fratrem in mortem, et pater filium: et insurgent filii in parentes, et morte eos efficiant, et eritis odio omnibus, propter nomen meum.* Hæc autem prophetia, quia jam completa est, expositione non indiget; ipsa enim ejus adimpletio, expositio fuit. *Qui autem perseveraverit usque in finem,*

(278) Hilarius: « Quia illis ignorat Christo, errasse sit levius; his vero inexpiabile sit, aut prædicatum non recepisse, aut receptum non sancte, neque catholice prædicasse. »

(279) Vide Hilarium hunc ipsum Genesis locum proferentem.

(280) Hieron.: « Ut per prudentiam devitent insidias, per simplicitatem non faciant malum. »

(281) Præclare Beda: « Ac si aperte membris suis infirmantibus dicat: Nolite terreri; vos ad certamen acceditis, sed ego prælior; vos verba

hic salvus erit. Omnis enim homo in eo judicatur in quo invenitur. Quacunque hora conversus fuerit, vita vivet, et non morietur. Sed forte exspectas ut convertaris in ultima hora. Audi quid Dominus dicat: « Vigilate, quia nescitis diem neque horam (Matth. xxv, 13). » Illi igitur qui ultimam horam sic exspectant, falli possunt; qui vero in bono perseverant, falli non possunt. Nunquam enim nisi in bono judicantur qui semper in bono inveniuntur.

XXXIX. *Cum autem persequentur vos in civitate ista, fugite in aliam. Amen dico vobis non consummabitis civitates Israel donec veniat illius hominis.* Ubique patientiam et innocentiam Dominus docet: non resistere, sed fugere admonet. **55** *Fugite, inquit, malos, fugite persecutores, fugite in aliam civitatem; non enim deerunt vobis civitates, ad quas fugere possitis (282).* Prius enim veniet Filius hominis, prius ad iudicium revertetur, quam vos omnes civitates Israel consummetis et ad fidem convertatis. Mea exempla vos doceant, ad me respicite, quod in me fieri videtis, hoc in vobis me formidetis: *Non est enim discipulus super magistrum, nec servus super dominum suum.* Qui me offendere et persequi non timent, vos quoque offendere et persequi non timebunt. *Sufficit discipulo, ut sit sicut magister ejus, et servo sicut dominus ejus.* Hoc autem dicit de se ipso: se magistrum et dominum vocat. Si enim magister indoctus fuerit, non sufficit discipulo ignorantia magistri: et si dominus pauper et miser fuerit, non sufficit servo miseria domini: **C** si enim sufficeret, nil amplius quæreret. Quod itaque hoc de se ipso et non de alio dicat, etiam sequentia manifestant. Ait enim: *Si patremfamilias Beelzebub vocaverunt, quanto magis domesticos ejus?* Ipse est enim paterfamilias, cujus familia est omnis Ecclesia; de quo tamen Judæi dicere non timuerunt: « In Beelzebub principe dæmoniorum eiecit dæmonia (Luc. xi, 15). » *Ne ergo timueritis eos: quia nec ego timui, sed patienter cuncta sustinui.* Hæc autem quæ dico operata sunt, nondum videntur, de futuris loquor: omnia tamen suo tempore manifestabuntur: *Nihil enim opertum quod non revelabitur, et occultum quod non sciatur.* Unde Apostolus: « Nolite, inquit, ante tempus judicare, quo ad usque veniat Dominus, qui et illuminabit abscondita tenebrarum, et manifestabit consilia cordium (I Cor. iv, 5). » *Quod dico vobis in tenebris, dicite in lumine. Quod in ænigmate et in figura auditis, quod vobis in consiliis manifesto, dicite palam et aperte (283). Et quod in aure auditis prædicare super tecta. In*

editis, sed ego sum qui loquor. » V. etiam Chris., hom. 34.

(282) Sic Chrysost. homil. 35: « Nam ne dicerent, si ab alia civitate in aliam fugerimus, quid faciendum nobis est, si illuc usque persecutores pervenerint? ab hoc timore ipsos liberans; non poteritis, inquit, Palestinam prius circumire, quam ego ad vos veniam. »

(283) Beda: « Quod didicistis mystice et abscondite, loquimini publice; et quod erudivi in parvo Judææ loco, audacter dicite in toto mundo. Palestinæ more

aure enim auditur; quod secreta et quasi sub silentio dicitur: latent autem quæ sub tecto sunt. Super tecta igitur prædicare, est in aperto et cunctis audientibus loqui. *Et nolite timere eos qui occidunt corpus.* Prædicare, inquit, evangelizate, officium vestrum implete; multi quidem erunt qui vos persequentur, qui vos affligent, et occident, sed nolite timere eos qui occidunt corpus. Occidunt enim quod mortale erat: nam etsi non occiderent, moreretur tamen. *Animam autem non possunt occidere.* Anima enim immortalis est; quæ dum peccat, moritur, et a vera vita quæ Christus est, separatur, gladiis tamen occidi non potest. *Sed potius eum timeat qui potest et animam et corpus perdere in gehenna.* Illi in solo corpore, hic in corpore et anima potestatem habet: illorum poena cito transit, istius nunquam finitur: illi quoque nec in ipso corpore potestatem habuissent, nisi hoc eis a Domino datum fuisset. *Nonne duo passeret asse veneunt, et unus exilis non cadit super terram sine Patre vestro?* Si igitur illi qui tam vili pretio venduntur, sine Dei voluntate vel permissione cadere non possunt, quanto magis vos qui empti estis pretio magno, et Christi sanguine redempti estis? *Vestri autem et capilli capitis omnes numerati sunt.* Sæviant tyranni quantum velint, nullo tamen tormentorum genere vos delere et consumere poterunt. Non est autem ei difficile capillos numerare, cui difficile non fuit creare (284). In hoc autem quod eorum capillos numeratos esse dicit, totam hominis substantiam resurgere, et nihil de ea perire significat: si enim omnes capilli numerati sunt, omnesque resurgent; quare etiam non toti resurgent? Quis enim credat, ut capillus ex parte resurgat, et ex parte pereat? Sed fortasse inconueniens tibi esse videtur, ut tam longi capilli in homine resurgant. Necesse quidem est ut totus homo resurgat, sed non est necesse ut tota hominis substantia in ea parte resurgat uli prius in corpore fuerat. Sicut enim in vasis aureis et argenteis, quæ iterum conflantur, materia quidem tota servatur, partium tamen positio non eadem servatur, ut quod videlicet in fundo vel in summitate prioris vasis fuerat, hoc in eisdem subsequentis partibus fiat; ita et in homine substantia quidem tota resurget, tota tamen in eisdem partibus necessario non resurget. Ac per hoc nihil superfluum, nihil minus, nihil indecens et inconueniens resurget in homine: quod enim in aliis partibus superabundat, aliis partibus supplementum dabit. Nolite ergo timere, multis passeribus et pluris pretii et meliores

culminibus sublimata super tecta prædicare docet, quæ ipsi non nostro more, sed plano schemate faciunt aequalia: quæ priora exscripsit ex Hier.

(284) Bene Beda: « Hic numerus non in actu est comparationis, sed in facultate cognitionis: » quod sumpsit ex Chrysost. hom. 35. V. Hieron, fuse de hoc loco disserentem.

(285) Ut noster hic A. ita interpretatus fuerat hunc locum S. Cyrillus Alex. lib. De recta fid. ad Regim.; Ambrosius lib. 1 De poenit., cap. 3, vocem

A estis vos. Qui itaque de illis curam habet, multo magis vos non deseret neque derelinquet. *Omni ergo qui confitebitur me coram hominibus, confitebor et ego eum coram Patre meo qui est in cælis: qui autem negaverit me coram hominibus, negabo et ego eum coram Patre meo qui est in cælis.* Determinanda sunt eloquia Salvatoris nostri; nam neque omnes confitebitur Dominus qui eum confitentur; neque omnes negabit qui eum negant (285). Ipse enim dicit: *Non omnis qui dicit mihi, Domine Domini intrabit in regnum cælorum.* Beatus quoque Petrus qui eum negavit, nequaquam ab eo negabitur. De illis igitur intelligatur, qui in tormentis positi, in ejus nominis confessione usque ad mortem firmiter fideliterque persistunt. Qui enim timore mortis Deum negant, nisi digna poenitentia satisfecerint, dubium non est quin pereant in æternum. Omnia enim hæc illis dicuntur, qui pro Christi nomine persecutionem patiuntur.

XL. Nolite ergo arbitrari quia venerim mittere pacem in terram; non veni mittere pacem, sed gladium. Quid est igitur quod Psalmista ait: « Orietur in diebus ejus justitia et abundantia pacis (Psal. lxxi, 7): » cum ipse Dominus dicat, non veni mittere pacem? Venit enim Dominus mittere pacem, venit et destruere pacem; venit mittere pacem inter bonos, et gladium inter malos et bonos. Pacem enim habebant illi de quibus dicitur: « Multitudinis autem credentium erat cor unum et anima una (Act. iv, 32): » In talibus igitur orta est abundantia pacis. Sed quid est quod Apostolus ait: « Si fieri potest, quod ex vobis est, cum omnibus pacem habentes? » (Rom. xii, 18.) Si enim cum omnibus hominibus pacem habere debemus; inter quos gladium Salvator noster mittere venit? Debemus quidem pacem habere cum malis, ut eos diligamus, eos ad salutem animæ invitemus, et nihil mali eis tractemus. Sit tamen gladius et discordia inter nos et illos, ut eos non imitemur, eorum fidem et facta non sequamur, eorumque consiliis iuivis non consentiamus (286). Venit igitur Dominus mittere pacem, sed illam, qua boni inter se conveniunt, non autem venit mittere illam, qua mali inter se in malo concordant. Unde et subditur: *Veni enim separare hominem adversus patrem suum, et filiam adversus matrem suam, et nurum adversus socrum suam, et inimici hominis domestici ejus.* Omnes enim isti in malo concordabant, omnes isti pacem et concordiam in malo habebant. Hanc pacem non venit mittere Dominus; hanc concordiam non approbat

omnis accipit de generibus singulorum. « Omnis, inquit, qui me confessus fuerit, id est ex quacunque vita, et quocunque statu. » Beda sic explicat: « Bonus videlicet Christianus Dominum confitetur ea fide quæ per dilectionem operatur... Christum coram hominibus negare, est ejus præceptis non velle acquiescere. »

(286) Ita ferme S. Gregorius, Reg. Pastor. part. iii, addens « malorum namque cum incaute amicitia jungimur, culpis ligamur. »

Jesus. Isti sunt, inter quos non pacem sed gladium mittit; gladium utique separationis, ut aliis in infidelitate persistentibus, alii ad fidem convertantur. Unde fit ut qui prius erant domestici hominis, eisdem postea inimici fiant, et quasi hostem eum persequantur (287). Et ne forte aliquis diceret: Rem valde difficilem, o Domine, et quodammodo intolerabilem jubes, ut videlicet a fratribus et filiis et parentibus tantopere separemur; subdidit dicens: *Qui amat patrem aut matrem plusquam me, non est me dignus; et qui amat filium aut filiam plusquam me, non est me dignus.* Et amplius, ac si diceret super hæc: *Qui non accipit crucem suam, et sequitur me, non est me dignus.* Qui enim accipit crucem suam et sequitur Christum, non solum plus quam patrem et matrem, et filium et filiam Christum diligit, verum etiam plus quam se ipsum. Se ipsum autem dico, vitam suam: qui enim vitam suam pro Christo ponere non timet, plus utique diligit Christum quam vitam suam. Crucem autem accipere dicit, non ligam crucis portando, sed ejus passionem imitando, sive etiam per abstinenciam carnem domando et cruciando: in cruce enim omnia tormentorum genera designantur. Unde et cruciari dicitur qui quomodolibet affligitur. Crucem autem ferebat Apostolus qui ait: « Mihi autem absit gloriari nisi in cruce Domini nostri Jesu Christi, per quem mihi mundus crucifixus est et ego mundo (Galat. vi, 14). » *Qui invenit animam suam, perdet illam, et qui perdidit animam suam propter me, inveniet eam.* Aniam enim hoc in loco pro vita posuit, quoniam omnis vita nostra in anima est. Alii igitur in hoc sæculo vitam suam inveniunt, quoniam amore hujus vitæ non quaerunt aliam vitam; et isti quidem simul perdunt utramque vitam. Alii vero sua sponte perdunt hanc vitam, quia amore alterius vitæ pro nihilo ducunt istam vitam: et isti igitur quia perdidērunt hanc vitam, in vitam æternam custodient, et possidebunt æternam vitam. Quid est enim in vitam æternam, nisi in æternum? *Qui recipit vos me recipit.* Dixit enim superius, quia tolerabilius erit terræ Sodomorum vel Gomorrhæorum in die judicii, quam illi civitati, quæ non receperit eos. Nunc autem, quantum gratiam a Domino consequantur qui eos recipiunt, ostendit, quia, inquit, *D vos membra mea estis et ego in vobis sum: Qui recipit vos, me recipit.* Similiter autem, quia ego et Pater unum sumus, et ego sum in Patre et Pater in me: **57** *qui me recipit, recipit eum qui me misit.* Unde manifestum est, quia et Patrem et Filium, totamque Trinitatem recipit, qui Dei nuntium

A veneratur et recipit: qui vero Dei ministro injuriam facit, Deo omnipotenti Trinitati inseparabili injuriam facit. Mittitur autem Filius a Patre, quia una est eademque voluntas totius sanctæ et individuae Trinitatis, qua Dei Filius in mundum missus et incarnatus est. *Qui recipit prophetam in nomine Prophetæ, mercedem Prophetæ accipiet.* Ille enim recipit prophetam in nomine prophetæ, qui non affectu carnis eum recipit, sed quia Christi fidem prophetat et nuntiat: ideoque accipiet mercedem prophetæ, quoniam eandem mercedem habebit iste de receptione quam propheta de prophetia (288). Qui igitur Dei sacerdotes pro Christi nomine veneratur et recipit, mercede sacerdotum non privabitur. *Et qui recipit justum in nomine justii; id est, quia justus est, mercedem justii accipiet.* Merito enim justitiæ mercedem accipiet, qui in tantum justitiæ diligat, ut omnibus hominibus ex affectu serviat, in quibus justitiæ esse cognoscit. *Et quicumque potum dederit uni ex minimis istis calicem aquæ frigidæ tantum in nomine discipuli; amen dico vobis, non perdet mercedem suam.* Non tantum, inquit, de majori obsequio, sed de minimo quoque mercedem suscipient, quicumque in nomine discipuli vobis servierint. Multi enim serviunt episcopis et sacerdotibus, non quia episcopi et sacerdotes sunt, sed quia temporalem aliquam retributionem ab eis exspectant. Isti autem non serviunt in nomine discipuli. Si igitur hic mercede caruerint, ibi propter hoc mercedem non habebunt. [CAP. XI.] *Et factum est cum consummasset Jesus præcipiens duodecim discipulis suis, transit inde, ut doceret et prædicaret in civitatibus eorum.* Eorum namque civitates eas dicit, in quibus prius apostoli habitaverant, id est Capharnaum, Corozaim, et Bethsaidam, de quibus in sequentibus loquitur.

XLI. (289) *Joannes autem cum audisset in vinculis opera Christi, mittens duos de discipulis suis ait illi; tu es qui venturus es, an alium exspectamus?* Joannes Baptista in vinculis et in carcere positus, cum audisset miracula quæ Dominus operabatur, intelligens jam sibi diem mortis imminere, voluit eum quasi magistrum interrogare de his quæ sibi adhuc incerta videbantur. Misit igitur ad eum duos de discipulis suis, qui ejus verba Christo referrent. Hi autem quid dixerint, audiamus. Joannes, inquit, Baptista misit nos ad te dicens: *Tu es qui venturus es, an alium exspectamus?* Ego quidem non puto Joannis discipulos intellexisse, quid hac illorum magistri interrogatione significaretur (290): sicut neque in Christi responsione quæstionem intellexerunt esse

(287) Præclare Chrysost. Orat. 2 adv. Judæos: « Non declarans quod ipse cuperet; sed rei eventum prædicens... quoniam eveniet, ut in eadem domo unus sit fidelis, alter infidelis, deinde pater velit filium pertrahere ad impietatem. »

(288) Ita ferme Euthym, ut enim eleganter S. Gregor. hom. 20 in Ev. « Quia etsi fructum ulmus non habet, vitam tamen cum fructibus portans, hæc ipsa sua efficit quæ bene portat alicui. »

(289) Est homilia Emiseno supposita Dom. 5 Advent.

(290) Hanc difficultatis solutionem ex S. Gregorio, ut opinor, hausit, qui homil. 6 in Evang. scribit: « Missus in carcerem, an ipse veniat, requirit; non quia ipsum esse mundi Redemptorem dubitat; sed quaerit ut sciat, si is qui per se in mundum venerat, per se etiam ad inferni claustra descendat. Quem enim præcurrens mundo nuntiaverat, hunc me-

solutam. Tu es, inquit, qui venturus es? Ego quidem vado, ego ad patriarchas et prophetas in infernum descendo: sed nunquid tu quoque ibi venturus es? Debeo te illuc venturum illis annuntiare, sicut te jam venisse mundo annuntiavi? Descendes illuc per te, an alium expectamus missum a te? Timeo enim hoc credere de te, nisi hoc certum fiat mihi a te. Valde quidem te humiliasti, an fortasse plus te humiliabis? Quid dicam illis? quid nuntiabo? *Et respondens Jesus ait illis: euntes renuntiate Joanni quæ audistis et vidistis: cæci vident, claudi ambulant, leprosi mundantur, surdi audiunt, mortui resurgunt, pauperes evangelizantur. Et beatus est qui non fuerit scandalizatus in me.* Quid enim aliud Dominus in hac sua responsione significabat, nisi quia hoc prophetarum oraculum per se complere non abhorreret, sicuti nec alia quæ de eo prophetæ predixerant? Ite, inquit: dicite Joanni quæ audistis et vidistis: in ipsa enim hora, ipsisque videntibus, ut Lucas testatur, fecit Dominus multas virtutes. Et tale erat, ac si diceret; in mundum veni, carnem assumpsi, baptizari volui; nunc autem prædico, nunc pauperes ad fidem converto, cæcos illumino, mortuos suscito; et cætera facio, quæ me tacturum esse prophetæ nuntiarunt. Qui igitur in aliis omnibus prophetarum testimonia confirmo et compleo; absit ut in hoc uno faciam eos esse mendaces. *Beatus enim qui non fuerit scandalizatus in me.* Beatus, qui fideliter firmiterque crediderit quæcunque scripta sunt, et prophetata de **58** me. Qui enim non horruï virginis uterum, non utique dioreo crucem subire, neque iterum ad inferna descendere. Cloaca mundi est infernus; lux tamen stercore non inquinatur. Mundus transeo per immundum, mundus totum compleo mundum. Descende igitur secure, Præcursor mihi es, vade et præcurre, nuntia gaudium fidelibus meis: cito sequar; et liberabo eos. Considera modo, quanta lætitia locus ille tenebrarum, locus ille doloris, et mœroris, considera, inquam, quanta lætitia quantoque gaudio exultaverit, quando ibi beatus Joannes hæc verba narrare cœpit. *Illis autem abeuntibus, cœpit Jesus dicere ad turbas de Joanne.* Bene autem illis abeuntibus: si enim illis præsentibus de Joanne talia loqueretur, poterat fortasse adulatione notari ab his qui non Deum, sed hominem eum esse credebant. *Quid existis in desertum videre? arundinem vento agitatam?* Non est arundo Joannes; columna est, non

riendo et ad inferos descendendo præcurrerebat; ait ergo: Tu es qui venturus es, an alium expectamus? ac si aperte dicat: sicut pro hominibus nasci dignatus es, an etiam pro hominibus mori, et ad inferos descendere digneris, insinua, ut qui nativitas tuæ præcursor exstisti, descensionis etiam præcursor fiam; et venturum in inferno te nuntiem, quem jam venisse mundo annuntiavi. Idem ferme habet hom. 1 in Ezech. Sed etiam ante Gregorium Hieron. ad h. l. Et est sensus: manda mihi, quia ad inferna descensus sum, utrum te et inferis debeam nuntiare qui nuntiavi superis? annon conveniat Filio Dei, ut gustet mortem, et alium ad hæc sacramenta missurus es?

A movetur vento, non quatitur timore, non flectitur adulatione, uno eodemque vultu respicit et illos qui eum laudant, et illos qui eum vituperant. Sic inimicos ut amicos diligit, sic potentes ut impotentes arguit. Vide igitur, quam caute Salvator noster et Joannis justitiam commendat, et se ipsum ab adulationis vitio defendit; dum eum quem laudat, nulla laude delectari dicit. *Sed quid existis videre? hominem mollibus vestitum?* Joannes enim, sicut legitur, pilis camelorum vestitus erat: qua in re apertissime ostendebat, quia et mundum istum ejusque concupiscentias pro nihilo ducebat. Insuper etiam, quia pœnitentiam prædicabat, ut bonus magister, pœnitentibus in se ipso pœnitentiæ simul exemplum et regulam dabat. Unde non immerito quidam ait:

B
..... Si vis me flere, dolendum
Est prius ipsi [ipse] tibi

Ecce qui mollibus vestitur, in domibus regum sunt. Qui enim mollibus vestitur, conventus hominum requirit, et videri appetit: ideoque non in deserto, non in loco solitario, sed in domo regia invenitur (291). Vana igitur gloria premitur qui propter hoc mollibus vestitur. *Sed quid existis videre? Prophetam? Etiam dico vobis et plus quam prophetam. hic est enim de quo scriptum est; ecce mitto Angelum meum ante faciem tuam; qui præparabit viam ante te.* Sic angelus Joannes, et plus quam propheta Joannes. Prius enim quam hasceretur prophetavit; et non sicut cæteri prophetae, post multum temporis Christum venturum esse prædixit; sed ante ejus faciem manens, et eum baptizans et tangens, revelante Spiritu sancto, dixit: *Ecce Agnus Dei, ecce qui tollit peccata mundi:* hoc enim non dixisset, nisi propheta fuisset. Unde enim eum cognovisset, si propheta non fuisset? Erat autem et plus quam propheta, quia ipsum quem prophetabat, digito demonstrabat (292). Et in eo quidem, in quo dicitur plus quam propheta, potest dici et non propheta: faciens enim plus quam propheta, ostendit se aliud etiam quam prophetam. Prophetarum enim est futura prædicere non prophetarum vero præsentia demonstrare. Unde idem Joannes interrogatus, an esset propheta, respondit se non esse prophetam. Sequitur. *Amen dico vobis, inter natos mulierum non surrexit major Joanne Baptista.* Æquales enim et pares Joannes habuit, majores vero non habuit. Pares enim ei fuerunt Moyses, et Job, et Elias, et Jeremias, et multi alii; majores tamen non fuerunt (293). Nemo

(291) Hieron. « Pili camelorum tegmen ejus sunt. Istiusmodi cibus et vestis carceris hospitio recipiuntur, et prædicatio veritatis tale habet habitaculum. Qui autem ad ulatores sunt, et sectantur lucrum, et quærunt divitias, et deliciis affluunt, et mollibus vestiuntur, isti in domibus regum sunt: ex quo ostenditur, rigidam vitam et austeram prædicationem vitare debere aulas regum, et mollium hominum palatia declinare. »

(292) Hieron. « In eo Joannes prophetis cæteris major est, quod quem illi prædicaverant esse venturum, hic venisse cæteris demonstravit. »

(293) Hier. « Non cæteris prophetis et patriarchis Joannem prætulit, sed Joanni cæteros exæquavit. »

igitur major fuit Joanne Baptista inter natos mulierum, excepto illo, qui minor est in regno cœlorum : de quo et subditur : *Qui autem minor est in regno cœlorum, major est illo.* Quis est enim iste, qui Joanne major est, et in regno cœlorum minor est, nisi Salvator noster (294), de quo scriptum est : « Minuisti eum paulo minus ab angelis, gloria et honore coronasti eum et constituisti eum super opera manuum tuarum? » (Heb. 11, 7.) Hoc autem Apostolus exponens ait : « Eum autem qui modico quam angeli minoratus est, videntius Jesum, propter passionem mortis (Ib., 11, 9). » Minor est enim angelis Jesus, secundum hoc quod mortalis et passibilis factus est : qui tamen omnibus major est, secundum hoc, quod Deus et creator omnium est. *A diebus autem Joannis Baptistæ usque nunc regnum cœlorum vim patitur, et violenti diripiunt illud* (295). Ex quo enim Joannes Baptista cepit prædicare et dicere : Pœnitentiam agite, appropinquavit enim regnum cœlorum; ex eo tempore regnum Dei, quod est Ecclesia, multis undique confluentibus crescere cepit : et quia violenter a violentis diripitur, non immerito **59** vim pati dicitur. Bona violentia, qua acquiritur regnum Dei. Hanc enim violentiam habebat ille, cui cum amicis ejus tres panes accommodare nollet, propter improbitatem tamen illius dedit illi quotquot habebat necessarios. Vis igitur intrare in regnum cœlorum? Vis ascribi in exercitu et in militia sanctorum? Esto violentus et improbus. Audi quid Dominus dicat : « Petite et dabitur vobis; quærite et invenietis, pulsate et aperietur vobis. Omnis enim qui petit accipit, et qui quærit invenit, et pulsanti aperietur (Matth. vii, 7). » Hæc est igitur violentia, qua diripitur regnum cœlorum. Omnes enim prophætæ, et lex usque ad Joannem prophetaverunt. Est igitur Joannes finis legis, quemadmodum et Christus. Joannes enim Veteris Testamenti prophetarum omnium ultimus, eum quem cæteri prophetarum verbis, digito ostendit (296). Sic igitur usque ad eum prophetæ venientes, in eo tandem completæ sunt, dum ipse monstravit eas esse completas. Omnis enim prophetia ibi finitur, ubi id quod prophetaverat, adimpletur. Nato etenim Christo completa est prophetia, qua dicebatur : « Ecce virgo concipiet et pariet filium (Is. xiv, 7). » Completæ sunt autem et aliter prophetæ, quia jam non ad litteram sed spiritu aliter intelliguntur. Lex igitur usque ad Joannem prophetavit, quoniam in nube et caligine loquebatur : deinde vero prophetavit Christus, quoniam eandem legem spiritualiter intelligere

docuit. Propheta enim dicitur, et qui prophetat, et qui prophetias exponit. Eo enim tempore pœnitentia et misericordia exclusit sacrificium; et baptismus circumcisionem : venerat enim Dominus, non ut legem solveret, sed adimpleret. Sequitur : *Et si vultis accipere, Joannes ipse est Elias qui venturus est.* Interrogatus enim Joannes, an esset Elias, respondit, non sum. Quid est igitur quod Dominus eum dicit esse Eliam, qui se ipsum negat esse Eliam? Joannes enim in persona Elias non erat, in spiritu tamen et virtute Elias erat : sic enim de ipso prædixerat angelus : *Ipse præibit ante eum in spiritu et virtute Eliæ.* Sic itaque Joannes erat Elias, et non erat Elias. Unde et subditur : *Qui habet aures audiendi audiat.* Ille enim audiendi aures non habet, qui hoc ad litteram intelligens Joannem Eliam fuisse arbitratur.

XLII. (297) *Cui autem similem æstimabo generationem istam? Similis est pueris sedentibus in foro, qui clamantes coequalibus dicunt : Cecinimus vobis et non saltastis; lamentavimus et non planxistis. Venit enim Joannes neque manducans, neque bibens, sed officio indutus et pœnitentiam prædicans, in conciliis quæ agit, lamentationem et tristitiam ostendit. Quem cum plangendo et jejunando deberent imitari, et pœnitendo sequi debuissent, dicunt potius quia « dæmonium habet. » Venit Filius hominis manducans et bibens, cantans et prædicans; cui cum saltare et congaudere debuissent, dicunt : Ecce homo vorax, potator vini, publicanorum et peccatorum amicus (298). Neque igitur cantare, neque plangere volunt : neque jejunare, neque manducare eis placet. Quid igitur fiet? Quæ his vel qualis medicina subveniet? Ille enim æger qui medicum non audit, omnemque cibum fastidit, proximus est morti et desperationi. Et justificata est sapientia a filijs suis. Illi, inquit, quia stulti sunt, quia pueri sunt, quia veritatem non intelligunt, male loquuntur de me, dicentes me voracem, peccatorumque amicum : mihi tamen sufficit quod sapientiæ filii me justificant, et quod filii mei, discipuli mei, veritatis æquitatisque amici, mihi testimonium reddunt. Non enim decet, ut ab alijs sapientia laudetur vel justificetur, nisi a filijs suis, nisi a sapientibus, nisi ab his qui eam cognoscunt. Tunc cepit exprobrare civitatibus, in quibus factæ sunt plurimæ virtutes ejus, quia non egissent pœnitentiam : Væ tibi, Corozaim, væ tibi, Bethsaida, quia si in Tyro et Sidone factæ essent virtutes, quæ factæ sunt in vobis, olim in cinere et cilicio pœnitentiam egissent! Verumtamen gentium occupator, et rapitur. »*

(294) Multi de Salvatore hoc intelligi volunt, quod qui minor est tempore, major sit dignitate. Hæc et superiora Hieronymi exscripsit Beda. De Salvatore autem intelligit Chrysost. hom. 38; Isidorus Pelusiota ep. 68, et Ambrosius in Ps. xxxiv. V. Cæsarium, Dial. 3.

(295) Hieron. « Si primus Joannes pœnitentiam populis nuntiavit, consequenter a diebus illius regnum cœlorum vim patitur. » Aliter Hilari. « Vim regnum cœlorum patitur, quia gloria Israel Patribus debita, a prophetis nuntiata, a Christo oblata, fide

(296) Præclaro Chrysost. consequentiam hæc verborum ostendit. « Nam, si usque ad Joannem illa completa sunt, ego ille sum qui venturus erat. »

(297) V. pulchram comparisonem Joannis et Eliæ quam hic instituit Hieronymus.

(298) Ita ferme interpretes. Quorum aliqui de ludo apud Judæos usitato sermonem hic esse volunt et ab eo sumptum Christi reprehensionem, ex quibus est Theophilactus. Id tamen Maldonatus, Jansenius alique eruditiores interpretes negant.

dico vobis : Tyro et Sidoni remissius erit in die iudicii, quam vobis. Quare hoc? Quia in vobis virtutes plurimæ factæ sunt, quia ipsam Veritatem per se loquentem et audistis et vidistis, ei tamen credere noluistis : in illis autem nihil horum factum est; quod si factum fuisset, jamdudum credidissent, et pœnitentiam egissent. Hoc enim postea probatum est, quoniam Judæis in sua infidelitate persistentibus, atque in sua malitia perseverantibus, non solum Tyrus et Sidon, verum et cæteræ gentium civitates ad fidem conversæ sunt. Et tu, Capharnaum, nunquid usque in cælum exaltaberis? Usque in infernum descendes; quia, si in Sodomis factæ fuissent virtutes quæ factæ sunt in te, forte mansissent usque in hanc diem. Verumtamen dico vobis quia terræ Sodomorum remissius erit in die iudicii, quam tibi. In hac enim civitate pueros centurionis, socrum Petri, et hominem paralyticum, aliosque innumeros sanavit Dominus, quæ tamen in sua infidelitate sicut et aliæ Judæorum civitates, perduravit. Merito igitur in infernum descendet, quæ utique ad cælum exaltari poterat, si Regi cœlorum credere voluisset, qui eam elegit ad inhabitandum. Dominus autem, cui nihil incertum est, in sua locutione posuit forte (299), quod est adverbium dubitandi; ut humanis verbis sicut verus homo suum sermonem temperaret. Illæ enim civitates propter peccata sua subversæ sunt; in quibus si tantæ virtutes factæ fuissent, quantæ sunt factæ in Capharnaum, forsitan sicut Ninivite ad pœnitentiam conversæ, mansissent usque ad hanc diem. Ideoque minorem pœnam, et majorem excusationem in iudicio habebunt.

XLIII. *In illo tempore respondens Jesus dixit : Confiteor tibi, Pater, Domine cœli et terræ, quia abscondisti hæc a sapientibus et prudentibus et revelasti ea parvulis. Ita, Pater, quoniam sic fuit placitum ante te. Et bene quidem dicit, respondens Jesus; quamvis tunc a nullo interrogari videretur, quoniam omnis ejus locutio, responsio est, et solutio quæstionum (300). Quando enim ista dicebat, et mihi et tibi et omnibus de hac maxima quæstione dubitantibus, respondebat. Maxima enim questio est : quare Dominus alios elegerit, et alios reprobaverit? Maxima vero solutio est, quia ita placuit sibi. Hæc enim in omnibus quæstionibus danda est, in quibus alia solutio non invenitur. Confiteor, inquit, tibi, id est laudo te (301), benedico te, et magnificabo te, Pater, Domine cœli et terræ, qui dominaris in cœlo et in terra. Sive etiam, ut alii codices habent : Pater, Domini cœli et terræ, in quo et Filius cœli terræque Dominus esse probatur. Unde et statim subinferens ait : Omnia mihi tradita sunt a Patre meo. Sed unde*

*A laudo te? Quia abscondisti hæc a sapientibus et prudentibus et revelasti ea parvulis. Abscondit enim Dominus suæ virtutis redemptionisque secreta a sapientibus et prudentibus hujus sæculi, quoniam sapientia hujus mundi, stultitia est apud Deum; et revelavit ea parvulis; illis quibus Apostolus ait : « Nolite parvuli effici sensibus, sed malitia parvuli estote (I Cor. xiv, 20) (302). » Sicut enim idem apostolus ait : « Quæ stulta sunt mundi elegit Deus, ut perdat sapientia; et infirma mundi elegit Deus, ut confundat fortia; et ea quæ non sunt, ut ea quæ sunt destrueret (I Cor. i, 27). » Sed quare hoc? Quia ita placuit sibi. Ipse enim *cujus vult, miseretur, et quem vult indurat* : elegit Jacob quia voluit; reprobavit Esau quia voluit. Non est enim volentis voluntas, neque currentis est cursus. Si bene volumus, Dei est; si bene currimus, ejusdem est. Sequitur : *Omnia mihi tradita sunt a Patre meo* : ideoque cœli terræque me quoque dominum esse non dubium est. Secundum hoc enim quod homo est, non solum Patre, sed etiam angelis minor est. Dicit igitur secundum hoc quod homo est, omnia mihi tradita sunt a Patre meo. Sed dicit aliquis : Quis es tu, vel quis est Pater tuus? Cui ipse : *Nemo, inquit, novit Filium nisi Pater, neque Patrem quis novit nisi Filius, et cui voluerit Filius revelare.* Et ille : Si nemo novit Filium nisi Pater; ergo nec Spiritus sanctus novit Filium, nec ipse Filius novit se ipsum. Similiter autem nec Pater se ipsum novit, nec Spiritus sanctus eum novit, si solus Filius Patrem novit. Sed non est ita (303). Quia enim idem sunt, Pater, et Filius, et Spiritus sanctus; quidquid novit Pater, novit Filius, et Spiritus sanctus : et quidquid novit Filius, novit Pater et Spiritus sanctus : et quidquid novit Spiritus sanctus, novit Pater et Filius. Manifestum est igitur quia nemo novit Filium nisi Pater, id est nisi virtus et divinitas, quæ est in Patre : et nemo novit Patrem nisi Filius, id est virtus et divinitas quæ est in Filio. Similiter autem et de Spiritu sancto : una est enim virtus et divinitas trium, quia tres unum sunt. Ipsa igitur Trinitas essentialiter se ipsam novit, nemo vero alius eam novit, nisi cui Dei Filius eam voluerit revelare. Ipse est enim qui revelat mysteria, et pandit sacramenta. Ipse enim est Verbum et lux et sapientia et veritas. Quid enim auditur nisi verbo? quid videtur nisi luce? quid intelligitur nisi sapientia? quid cognoscitur nisi veritate? Accedamus igitur ad eum ut illuminemur : audiamus eum dicentem : *Venite ad me, omnes qui laboratis, et onerati estis, et ego reficiam vos.* Hæc enim refectio omnem indigentiam excludit, omnem sufficientiam inducit. Hanc*

(299) Animadvertunt hoc Maldonatus, Jansenius et præcipue Cornelius a Lapide qui adnotant, esse in græco *ἄν*, quod non est proprie dubitandi particula, et ideo v. 21, licet sit in græco ab interprete nostro ommissa est.

(300) Vide Maldonatum ad hunc locum.

(301) Ita etiam S. Aug. in quæst. in Matthæum cap. 9.

(302) Hilarius : « Cœlestium enim verborum arcana atque virtutes sapientibus absconduntur, et parvulis revelantur; parvulis malitia, non sensu, sapientibus vero stultitiæ suæ præsumptione, non superbix caussis. » V. Maldonatum ad h. l.

(303) V. Cornelium a Lapide ad h. l. De similibus Scripturæ locis S. Aug. lib. vi de Trinit., cap. 9.

enim refectioem nondum habebant apostoli, cum dicerent : « Domine, ostende nobis Patrem et sufficit nobis (Joan. xiv, 9). » Hanc et Moyses desiderans ait, « Si invenit gratiam in conspectu tuo, ostende mihi faciem tuam (Exod. xxxiii, 5, 13), » ut sciam te. Uude et Psalmista : « Stetit, inquit, anima mea ad Deum vivum : quando veniam et apparebo ante faciem Dei? » (Ps. xli, 13.) Et Apostolus : « Cupio (304) dissolvi, et esse cum Christo. » Qui igitur sic **61** reficiuntur, omnia eorum desideria complentur. Vocat autem eos qui animi ægitudine laborant et peccatorum pondere onerati sunt (305), quoniam non venit vocare justos, sed peccatores ad poenitentiam. Tollite, inquit, jugum meum super vos, et discite a me quia mitis sum et humilis corde. Deponit jugum diaboli, quo onerati estis, et nolite jugum ducere cum infidelibus, neque cum eis laborare velitis in agro vanitatis : sed tollite jugum meum super vos, et humiliamini sub potenti manu Dei; et discite a me quia mitis sum et humilis corde; « Superbis enim Deus resistit, humilibus autem dat gratiam (I Petr. v, 6). » Et cordis quidem humilitas vera est, quæ vero in facie apparet, plerumque mentitur. Et invenietis requiem animabus vestris. Jugum enim meum suave est, et onus meum leve est. Quid enim levius quam credere et baptizari? « Qui autem crediderit et baptizatus fuerit, salvus erit (Marc. xvi, 16). » Petrus quoque apostolus his qui circumcisionem et legem Moysi observare prædicabant, sic ait : « Quid tentatis Deum, imponere jugum super cervicibus discipulorum, quod neque patres nostri, neque nos portare potuimus, sed per gratiam Domini Jesu credimus nos salvari (Act. xv, 10). » Itemque : « Visum est Spiritui sancto et nobis nihil ultra imponere vobis oneris, nisi ut abstineteis vos ab immolatis simulacrorum et sanguine, et suffocato et fornicatione (Ibid., 28). »

XLIV. [CAP. XII.] *In illo tempore abiit Jesus Sabbato per sata: discipuli autem ejus esurientes cæperunt vellere spicas et manducare.* Præcipit enim Moyses (Levit. xxiii, 25) ut si intraveris in segetem amici tui, franges spicas, et manu tua conteres, falce autem non metes. Id ipsum ergo significat, et quod Moyses jubet, et quod apostoli agunt. Et nos igitur per hanc Evangelii segetem legendo et exponendo transeuntes, spicas frangamus, sententias aperiamus, et manu intelligentiæ eas conterentes, esurientem animam tali cibo reficiamus (306). Hanc autem segetem illi falce metunt, qui per hunc et alios libros velociter legendo, discunt, et vel parum, vel nihil colligendo, intelligunt. *Pharisæi autem ridentes, dixerunt ei: Ecce discipuli tui faciunt, quod non licet eis*

facere Sabbatis. Ac si dicerent Pharisæi: Licet quidem discipulis tuis spicas vellere et manducare, quoniam Moyses hoc dixit, Sabbato tamen hoc agere non licet, quoniam Moyses hoc interdicit. Moyses enim servile opus in Sabbato fieri prohibet. Est autem servile opus, si bene intelligatur, non quod servi faciunt, sed quod hominem servum facit: « Qui enim facit peccatum, servus est peccati (Joan. viii, 34). » Peccatum igitur est servile opus, quia facit hominem esse servum. Hoc igitur in Sabbato fieri non licet: spicas autem omni die et vellere et manducare licet: si enim non licuisset, Dominus prohibuisset. Bene igitur celebrat Sabbatum non qui vacat ab operibus, sed qui vacat a peccatis. *At ille dixit eis: Non legistis quid fecerit David quando esuriit, et qui cum eo erant, quomodo intravit in domum Domini, et panes propositionis comedit, quos non licebat ei edere, neque his qui cum eo erant, nisi solis sacerdotibus?* Quid enim Salvatorem nostrum hac responsione egisse putamus; in qua apostoli quidem de Sabbati violatione defendi non videntur, et David cum pueris suis contra legem secisse dicitur? Neque enim ideo reus defenditur, quia alius æque reus invenitur. Quæ enim defensio est Christi discipulis, quod David contra legis præceptum propositionis panes comedit? An fortasse non habuit aliud quod responderet; et, ut dici solet, palum palo pellens, objectionem objectioni opposuit? Non est ita: sed, quia Pharisæi solam legis litteram attendebant, noluit eis Dominus spiritualis intelligentiæ secreta revelare: neque enim recepissent ea. Dedit igitur eis hoc testimonium, ut a discipulorum suorum reprehensione cessarent, vel simul cum eis David quoque reprehenderent, quod eis inconveniens esse videbatur: panes enim quos solis sacerdotibus comedere licebat, majora sanctarum Scripturarum mysteria, significabant, quæ illis solis revelanda sunt, qui sacerdotum fidem et intelligentiam habent. Fecit igitur David contra legem quantum ad litteram, non quantum ad spiritualem intellectum (307). Nam et ipse spiritualiter sacerdos erat: unde et de filiis ejus dicitur: *Filii autem David sacerdotes erant*, non quod sacerdotis officio fungerentur; hoc enim non licebat nisi filiis Aaron, sed quia regi erant familiares, et ejus secreta et consilia noverant. Sequitur: *Aut non legistis in lege, quia Sabbatis sacerdotes Sabbatum violant, et sine crimine sunt?* Non enim poterant non violare Sabbatum illi, qui templo servientes ad ipsius templi ornatum et munitionem tam multa in Sabbato agere et preparare necesse erat. Quare igitur sine crimine erant? Quia omne quod ad Dei servitium pertinet non est pecca-

(304) Ad Phil. i, 23, desiderium habens dissolvi et esse cum Christo.

(305) Hilar. « Legis difficultatibus laborantes et peccatis sæculi oneratos ad se advocat, dempturumque se laborem, onusque promittit. »

(306) S. Hilarius n. 2. « Quia esuritio fames est salutis humanæ, spicas præcæperere ac vellere, scilicet

sanctorum se salute satiare discipuli festinant. Neque enim homini congruit cibus spicæ, neque præcæptarum esus est utilis aristarum, sed futuri fidei facti species exsequitur, et virtus interjecta verborum sacramentum et esuritionis, et satietatis absolvit. V. Bedam. »

(307) V. Interpretes ad I Reg., cap. xxi.

tum (308). *Dico autem vobis quia templo major est hic*; et quia Dominus est Filius hominis **62** etiam Sabbati. Si igitur templum templique servitium sacerdotes a crimine liberare poterat, quanto magis ego discipulos meos? Præsertim cum ipsis Sabbati ego sim dominus, quod violatum esse causamin. Mei sunt discipuli, meum est et Sabbatum, utrorumque dominus ego sum. Meum est igitur inter eos componere pacem. *Si autem sciretis, quid est misericordiam volo et non sacrificium, nunquam condemnassetis innocentes?* Non enim sacrificio sed misericordia salvatus est mundus. Omnia enim legis sacrificia in illo sacrificio completa sunt, in quo, et per quod misericordia Domini plena est terra. Sicut igitur Dominus hoc tempore præstito non vult sacrificium, ita etiam non vult necomenias et Sabbatum, ceterasque secundum litteram legis observantias: finis enim legis Christus est. Cessent igitur Pharisei defendere Sabbatum, et Christi discipulos, imo etiam ipsum Christum condemnare propter Sabbatum, de quo ipsi dicebant: *Hic homo non est a Deo qui Sabbatum non custodit*; quoniam non solum Sabbatum, verum etiam ipsum sacrificium quod per singula Sabbata fiebat, in Christo completum est, et jam ulterius fieri non licet.

XLV. *Et cum inde transisset venit in Synagogam eorum. Et ecce homo habens manum aridam; et interrogabant eum dicentes, si licet Sabbato curare, ut accusarent eum.* Miseri Pharisei non intellexerunt ea quæ modo superior Dominus dixerat. Si enim intellexissent, nihil erat quod jam de Sabbato querere debuissent. Omnis autem homo manum aridam habet, qui eam ad bonum opus extendere non valet (309). Manum aridam habent avari, omnesque illi qui eleemosynas facere nolunt (310). *Ipsa autem dixit illis: Quis erit ex vobis homo, qui habet ovem unam, et si ceciderit hæc Sabbatis in foveam, nonne tenebit et levabit eam? Quanto magis melior est homo ore? Itaque licebit Sabbatis benefacere.* Tunc ait homini: *Extende manum tuam: et extendit; et restituta est sanitati, sicut altera.* Optima similitudo, et insuperabile argumentum: quod enim valet in minori, valet necessario et in majori. Est autem homo major et melior ove. Valeat igitur in homine quod valet in ove. Si ergo licet ovem Sabbatis a periculo liberare, quare non licet Sabbatis hominem sanare? Manifestum est itaque, quia licet Sabbatis benefacere: et nox benefaciens sanavit hominem in Sabbato.

(308) V. hic Maldonatum.

(309) Theophylact. ad cap. vi Luc.: «Aridam manum habet qui nulla virtutum opera facit: manus enim operandi organum est.»

(310) Beda ad h. l. «Hic homo gentilis est popu-

XLVI. *Executes autem Pharisei consilium faciebant adversus eum, quomodo eum perderent. Jesus autem sciens, recessit inde, et secuti sunt eum multi, et curavit eos omnes.* Quomodo enim non sciret nefandum consilium Phariseorum, qui navit cogitationes hominum, et occulta omnium secretorum. Recessit autem inde, non quod eos timeret; sed ut nos doceret: vult enim Dominus, ut ab illis recedamus, quos bonis monitis semper deteriores fieri videmus. *Et secuti sunt eum multi.* Sed quo fructu? *Et curavit eos omnes.* Si vis curari, si vis sanari, si vis a mortis periculo liberari, sequere, et imitare Jesum. Ipse enim neminem repellit, omnes sanat qui eum sequuntur. *Et præcepit eis, ne manifestum eum facerent.* Cur autem hoc præcepit, et inde recesserit, evangelista subinsereus ait: *Ut adimpletoretur quod dictum est per Isaiam prophetam dicentem (Is. XLII, 3); ecce puer meus quem elegi, dilectus meus in quo bene complacuit animæ meæ: ponam Spiritum meum super eum, et iudicium gentibus nuntiabit: non contendet, neque clamabit, neque audiet aliquis in plateis vocem ejus: arundinam quassatam non confringet, et linum fumigans non exstinguet; donec efficiat ad victoriam iudicium, et in nomine ejus gentes sperabunt.* Venerat enim Dominus iudicium gentibus nuntiare, et quomodo mortem fugerent, et vitam susciperent, consilium dare. Non autem ideo venerat, ut contenderet, ut clamaret, et litigaret, ut armis pugnaret, et fortitudine superaret. Ideoque recessit inde, et non solum recessit, verum etiam occultum se esse voluit. Est autem vox ejus audita in plateis, cum humiliter verba vite omnibus loqueretur. Non est autem audita, ut superbe, alicui minaretur. Et cum omnes suos adversarios uno verbo perdere posset, arundinem tamen quassatam non confregit, et linum fumigans non exstinxit. Per hæc enim (311) Phariseos significat, quos Dominus tam facile confringere et exstinguere poteret, quam facile nos arundinem quassatam et jam pene fractam confringimus, et linum jam pene exustum exstinguimus, quod jam in se deficiente igne fumigare incipit. Hauc autem suæ potentiae virtutem non ostendet Dominus, donec efficiat et proferat iudicium ad victoriam, id est donec in ultimo iudicio se ostendat esse victorem. Et in nomine ejus gentes sperabunt, in quem Judæi spem suam ponere noluerunt.

lus, qui secundum Lucam dexteram habebat aridam et sinistram sanam; quia dexteram pauperi non porrigebat, et in terrenis laborans in divinis vacabat.»

(311) Beda arundinem quassatam interpretatur Israeliticum populum; linum fumigans gentiles.

63 PARS TERTIA.

XLVII). *Tunc ablatus est ei homo demonium habens, cæcus et mutus : et curavit eum, ita ut loqueretur et videret.* Ræmonium habet omnis homo qui in aliquo magno peccato perseverat (312) : ideoque Apostolus nos admonet dicens : « Non regnet peccatum in vestro mortali corpore (Rom. vi, 12). » Quamdiu enim peccatum in homine regnat, et cæcus et mutus est homo. Cæcus quidem, quia non sequitur lucem, « Ego, inquit, sum lux mundi ; qui sequitur me non ambulat in tenebris, sed habebit lumen vitæ (Joan. viii, 12). » Mutus vero quia peccatum suum confiteri nescit. Hic autem cæcus et mutus si Domino offeratur, si ad poenitentiam convertatur, mox Jesus curabit eum, ita ut ejecto demone loquatur et videat. Loquatur utique non vana, et inutilia, ut prius, sed sancta et religiosa, qualia loqui convenit Christianum. Videat autem non vanitates oculis corporis, sed lumen vitæ et veritatis oculis cordis. *Et stupebant omnes turbæ.* Unde stupebant ? Quia mutus loquebatur. Sic enim mirabantur omnes quando beatus Paulus, qui prius dæmonio plenus et cæcus et mutus Ecclesiam Dei persequabatur, postea melius excæcatus, ad fidem conversus, aqua baptismi regeneratus, a Domino illuminatus, Synagogam ingressus, os in Christi laudibus aperiens, eum, quem persequabatur, clara voce prædicare cœpit : « Stupebant autem omnes qui eum audiebant, et dicebant : Nonne hic est qui expugnabat eos in Jerusalem, qui invocabant nomen istud ? Et huc ad hoc venit ut vincitos eos duceret ad principes sacerdotum (Act. ix, 21). » Sic igitur et tunc stupebant omnes turbæ, et dicebant : *Nunquid hic est filius David ?* Sciebant enim Judæi Christum de semine David esse venturum, qui eas quas nunc fieri videbant virtutes operaretur : ideoque alii dubitabant, alii vero credebant eum esse Christum. *Pharisæi autem audientes dixerunt : Hic non ejicit demones (313) nisi in Beelzebub principe dæmoniorum.* Quis, Pharisæi, vos ista docuit ? Nisi enim Beelzebub discipuli essetis, hæc talia in ejus præconio non diceretis. Videtis Jesum mortuos suscitare, cæcos illuminare, leprosos mundare, omnes languores, omnesque infirmitates curare, et dicitis, quia in Beelzebub ejicit dæmonia ? Nunquid enim Beelzebub Deus muscarum (314) hæc aliquando facere potuit ? *Jesus autem sciens cogitationes eorum dixit eis : Omne regnum divisum contra se, desolabitur, et omnis*

civitas vel domus divisa contra se, non stabit ; et si Satanas Satanam ejicit, contra se divisus est ; quomodo ergo stabit regnum ejus ? (315) Si enim ita esset ut illi dicunt, jam quidem Beelzebub vires, principatum, et regnum penitus amisisset. Si enim contra se dæmonia bellum gererent, aut parvas aut nullas contra homines vires haberent. Sed, quod pejus est, vix inveniuntur aliqui homines, qui tantam concordiam habeant in bono, quantum maligni spiritus habent in malo : cum enim sint infiniti et innumerales, omnes tamen in eo concordant, quod nihil nisi malum facere desiderant. Si igitur hanc iniquitatis concordiam non habuissent, et ad poenitentiam converti voluissent et potuissent, jam quidem regnum Beelzebub desolatum fuisset : hoc enim in aliis regnis fieri videmus. Non est igitur ut illi dicunt : neque Satanas Satanam ejicit, quin potius omnes in omnibus sibi invicem auxiliantur. Unde etiam per beatum Job a Domino de diabolo dicitur (Job xli, 6) : « Corpus illius quasi scuta fusilia, et compactum squamis se prementibus : una uni conjungitur, et ne spiraculum quidem incedit per eas : uni alteri adhærebit, et tenentes se nequaquam separabuntur. » His enim verbis malignos spiritus tantam inter se concordiam habere designat, ut nullatenus ab invicem separari queant. Corpus enim diaboli totus ille malignorum spirituum exercitus intelligitur. Dicuntur autem scuta fusilla maligni spiritus, propter fortitudinem. Dicuntur et squamæ se prementes, seque mutuo tenentes, sibi que invicem adherentes, propter mutuum concordiam et unitatem, quam habent in omni malitia et nocendi cupiditate. Utinam, si fieri posset, hæc tanta illorum pax et concordia rumpeteret, et regnum illud iniquitatis solveretur. Sequitur : *Et si ego in Beelzebub ejicio dæmonia, filii vestri in quo ejiciunt ?* Si loquitur, de me talia cogitatis, quid dicitis etiam de discipulis meis ? (316) Scio enim quia non bene intelligitis de discipulis, qui tam nefanda cogitatis de Magistro. Hoc est enim quod superius dixerat : *Si patres familias Beelzebub vocaverunt, quanto magis domesticos ejus ?* Dicuntur autem apostoli filii Pharisæorum, 64 quoniam et ipsi, et cæteri omnes qui credebant resurrectionem, quam Pharisæi prædicabant, quasi patres et magistros, Pharisæos habebant. Unde etiam illius sectæ eos fuisse intelligi potest. Hæc enim secta cæteris melior erat, quamvis

(312) Hieron. et Boda interpretantur de infidelibus qui expulso dæmone primum fidei lumen aspiciunt, deinde in laudes Dei tacentia prius oraxant.

(313) Dæmonia, vulg.

(314) V. Calmet, dissert. de Numinib. Philistæorum.

(315) Bene observat Beda ad Luc. xi : « Non ad dicta sed ad cogitata respondit ; ut vel sic compellerentur credere potentiam ejus qui cordis videbat occulta. »

(316) Hier. : « Filios Judæorum vel exorcistas gentis illius ex more significat, vel apostolos eorum stirpe generatos. »

Et ipsa in pluribus bona non erat. Ideoque in Actibus apostolorum Paulus quoque apostolus clamasse legitur : « Phariseus sum ; de spe, et resurrectione mortuorum ego iudicor (Act. xiv, 6). » Hæc est igitur causa quare Christi discipuli Phariseorum filii dicantur. Sequitur : *Ideo ipsi iudices vestri erunt (317). Ipsi enim sedebunt super sedes duodecim, iudicantes duodecim tribus Israel. Si autem ego in Spiritu Dei ejicio dæmones, quod utique verum est, et dubitari non debet ; igitur pervenit in vos regnum Dei. Ubi enim est Spiritus Dei, ibi est et regnum Dei. Alius autem evangelista dixit, in digito Dei ; quod quid significet, hoc in loco aperitur (318). Vocatur autem digitus Dei Spiritus sanctus, propter multiplicem gratiarum divisionem ; in nulla enim corporis parte tanta divisio, quanta in digitis invenitur. Et tale est ac si diceret ; ego quidem in Spiritu Dei et in virtute divinitatis dæmones ejicio, quoniam mihi subditi sunt, quoniam in mea potestate sunt, quoniam mihi resistere non possunt, quoniam ligatos eos teneo et vinciqs habeo. Et hoc est, quod ait : *Aut quomodo potest quisquam intrare in domum fortis, et vasa ejus diripere, nisi prius alligerit fortem ? Et tunc domum ejus diripiet. Fortis enim erat diabolus, sed fortior ego sum ; intravi in domum ejus, veni in hunc mundum, quem ipse ut domum propriam possidebat : sed prope est ut princeps hujus mundi ejiciatur foras ; ligavi eum, vasa ejus diripui, et miserqs homines quos ipse invaserat, de ejus servitute liberavi. Non est igitur ipse mecum, neque congregat mecum, neque dæmones ejicit mecum, non sanat homines, ut ego, non liberat, ut ego, non congregat oves neque ad vitæ pascua ducit, sicut ego. Quid igitur facit ? Vis audire quid ? Spargit, dissipat, occidit, et quoscunque potest ad mortem et æternam damnationem secum trahit. Hoc est enim quod dicit : *Qui non est mecum contra me est ; et qui non congregat mecum spargit. Ideo dico vobis : Omne peccatum et blasphemia remittetur hominibus ; spiritus autem blasphemie non remittetur.* Blasphemastia, inquit, et contra veritatem locuti estis, quoniam quod in Spiritu Dei facio, in Beelzebub me facere dicitis. Agite igitur poenitentiam, si vultis, ut hoc peccatum et hæc blasphemia remittatur vobis. Omne enim peccatum, omnisque blasphemia remittetur hominibus, si se peccasse cognoverint, et poenitentiam egerint : Spiritus autem blasphemie non remittetur hominibus. Illa enim blasphemia non dimittetur, quæ superbie spiritu inflata, vivificata, et roborata, ad poenitentiam non**

A inclinatur et humiliatur. Est autem blasphemia, dicere aliquid adversus Deum. Si igitur blasphemasti, moriatur in te blasphemia : moritur autem si spiritum amittit : spiritum utique superbie, qui te humiliare et ad poenitentiam redire non patitur. Nunquam enim dimittitur peccatum, quandiu hoc spiritu vividatur. *Et quicumque dixerit verbum contra Filium hominis remittetur ei. Qui autem dixerit contra Spiritum sanctum, non remittetur ei, neque in hoc sæculo neque in futuro.* Christus enim Dominus noster et Filius Dei est et Filius hominis : Pharisei autem contra eum verbum loquebantur dicentes : Hic non ejicit dæmones nisi in Beelzebub principe dæmoniorum. Tale est igitur ac si diceret : Si contra Filium hominis loquimini, et hæc, secundum hoc quod homo sum et Filius hominis, hanc non habere potestatem ut dæmonia possim ejicere, creditis, remittetur vobis (349). Si autem secundum hoc quod Deus sum, et in virtute Spiritus sancti, dæmonia ejicere et alia omnia quæcunque volo me facere posse, non creditis, et in hac infidelitate perseveratis, non dimittetur vobis, neque in hoc sæculo neque in futuro. Multa enim peccata igne purgatorio post hanc vitam solvuntur et remittuntur. Minora igitur peccata facile solvuntur, majora vero, nisi digna poenitentia, non remittuntur. Digna vero poenitentia non tantum carnis maceratione vel temporis longitudine, quantum cordis contritione compensatur. Sequitur : *Aut facite arborem bonam et fructum ejus bonum ; aut facite arborem malam et fructum ejus malum ; si quidem ex fructu arbor cognoscetur.* Hoc autem exponit : *Progenies viperarum, quomodo potestis bona loqui, cum sitis mali ? Ex abundantia enim cordis os loquitur.* Quia, inquit, mali et iniqui estis, non est mirum si male loquimini. Ex sordido fonte sordidæ aquæ emanant. Fetor oris manifestat stercore cordis : quod enim in corde abundat, ore revelatur. Et hoc merito ; qualis enim arbor, talis et fructus ; si quidem ex fructu cognoscitur arbor. Dignum est igitur ut male loquimini, ne bone arbores esse videamini. *Bonus homo de bono thesauro profert bona ; et malus homo de malo thesauro profert mala.* Thesaurus hominis, est cor ejus : ibi enim et bona et mala reposita sunt : inde honestatis et turpitudinis, inde benedictionis et maledictionis verba prompunt. Mali igitur Pharisei de malo thesauro cordis sui mala profertentes, de Christo Domino nostro dicebant ; quia in Beelzebub ejicit dæmonia. Omnia enim hæc verba huic uni sermoni respondent. Quare autem progenies viperarum dicantur,

(317) Rursus Hier. : « Sin autem de apostolis dictum est, quod et magis intelligere debemus, ipsi erunt iudices eorum ; quia sedebunt in duodecim solis iudicantes duodecim tribus Israel. »

(318) Hier. quem Beda sequitur ad Luc. c. xxi : « In Luca istum locum ita scriptum legimus : « Si autem ego in digito Dei, » etc. « Si igitur manus et brachium Dei Filius est, et digitus ejus Spiritus sanctus, Patris et Filii et Spiritus sancti una substantia est. »

(319) Ita idem Hier. : « Qui verbum dixerit contra

Filium hominis, scandalizans carne mea... talis opinio atque blasphemia, quanquam culpa non careat erroris, tamen habet veniam, propter corporis vilitatem ; qui autem manifeste intelligens opera Dei, cum de virtute negare non possit, eadem stimulatus invidia calumnietur ; et Christum Deique Verbum et opera Spiritus sancti dicit esse Beelzebub ; isti non dimittetur neque in presenti sæculo, neque in futuro. » V. Aug., serm. 11 de Verb. Domini. Legendus S. Thomas 2, 2. qu. 14.

ih̄i superius exposuimus, ubi a beato quoque Joanne A
 « viperarum progenies » vocantur. *Dico autem vobis*
quoniam omne verbum otiosum quod locuti fuerint homi-
nes, reddent rationem de eo in die iudicii. Videte
 ergo quid de hac tacta blasphemia respondeatis,
 quam in Spiritum sanctum ore impio locuti estis
 (320). Est autem verbum otiosum, quod vel ratione
 caret vel utilitate. Rationem utique reddent de eo,
 nisi poenitentiam egerint pro eo; nullum est peccat-
 um quod poenitentia deleri non possit. Ex verbis
 enim tuis justificaberis, et ex verbis tuis condemna-
 beris. Sic enim homo ex bonis verbis justificatur, et
 ex malis condemnatur; sicut ex bona operatione
 justificatur, et ex mala condemnatur. Scriptum est
 enim, « quia mors et vita in manu linguæ (*Prov.*
xviii, 21). » Et Psalmista: « Dixi: Custodiam vias
 meas; ut non delinquam in lingua mea (*Psal.* xxxvii,
 9). » Utrumque ergo caveatur, quia in utroque peccatur.

XLVIII. *Tunc responderunt ei quidam de Scribis et*
Pharisæis, dicentes: Magister, volumus a te signum
videre (321). Quanta est superbia Scribarum et Pha-
 risæorum, quanta est stultitia et infidelitas eorum!
 Non rogant, non humiliter postulant, sed inflato sto-
 macho et erecta cervice dicunt: *Volumus a te signum*
videre. Signa videre volunt, credere autem nolunt.
 Sed quare signa querunt, qui iam tota signa viderunt?
 (322) Nunquid enim signa non sunt, quod
 mortui resurgunt, quod cæci illuminantur, leprosi
 mundantur, paralytici curantur, et dæmones eji-
 ciuntur? Omnia enim hæc signa sunt. Unde et pue-
 rum centurionis sanaturus Dominus, ait: « Nisi
 signa et prodigia videritis non creditis (*Joan.* iv,
 48). » Qui respondens ait illis: *Generatio mala et*
adultera signum querit; et signum non dabitur ei nisi
signum Jonæ prophetæ. Dum enim signa Pharisæi
 videre volunt, audiunt non immerito quod audire
 nolunt: generatio mala et adultera, quæ toties idolis
 est fornicata, et deos gentium est secuta, signum
 querit. Judæi enim signa petunt, et Græci sapien-
 tiam querunt. *Et signum non dabitur ei, nisi signum*
Jonæ prophetæ. Magnum est enim signum Jonæ pro-
 phetæ, in quo Christi mors, sepultura et resurre-

(320) Hieron. « Si otiosum verbum, quod nequa-
 quam edificat audientes, non est absque periculo
 ejus qui loquitur, et in die iudicii redditurus est
 unusquisque rationem sermonum suorum; quanto
 magis vos qui opera Spiritus sancti calumniastis...
 reddituri estis rationem calumnie vestræ? » Atque
 addit: « Otiosum verbum est quod sine utilitate lo-
 quentis dicitur et audientis. » S. Greg. hom. 6 in
 Ev. « Otiosum verbum est quod aut utilitate rectitu-
 dinis, aut ratione justa necessitatis caret. » S. Bern.
 de triplic. custod. « Otiosum verbum est quod nul-
 lam rationabilem causam habet. » Vid. S. Thomam
 1, 2, q. 4, art. 9.

(321) Est homilia Emiseno attributa ser. 4, post.
 † Domin. Quadrag. pag. 57, usque ad n. 51.

(322) Hier. « Sic signum postulant, quasi quæ
 viderant signa non fuerint. » Sed in alio Evangelista
 (*Marc.* vii, 41) quid petant, plenius explicatur « Vo-
 lumus a te signum videre de celo. » « Vel in morem
 Eliæ ignem de sublimi venire cupiebant, vel in simi-
 litudinem Samuelis, contra naturam loci tempore
 ætate mugire tonitrua, » etc.

otio (323), in quo Judæorum perditio et laus gen-
 tium significatur. *Sicut enim fuit Jonas in ventre ceti*
tribus diebus et tribus noctibus, ita erit Filius hominis
in corde terræ tribus diebus, et tribus noctibus. Quis
 enim scire posset, quomodo in ventre ceti tribus
 diebus et tribus noctibus Jonas fuisset, nisi hanc si-
 militudinem Dominus dedisset? Si enim Jonas ita
 fuit in ventre ceti, sicut Christus in corde terræ tri-
 bus diebus et tribus noctibus, manifestum est quod
 unum diem integrum ibi complevit, et alterius diei
 finem, alteriusque principium. Tantum enim fuit
 Christus in corde terræ. Sed quid est in corde terræ,
 nisi in sepulcro? (324) Christi namque sepulcrum,
 quia de lapide est, non immerito cordi assimilatur.
 Sic est enim lapis in terra, quasi cor in corpore.
 B Quia igitur tribus diebus et tribus noctibus secun-
 dum humanitatem Salvator noster in sepulcro jacuit,
 merito tantumdem in corde terræ fuisse dicitur.
 Sexta namque feria Christi corpus in sepulcrum po-
 situm est. Fuit igitur sexta feria in sepulcro; die
 vero Dominico de sepulcro resurrexit: erat itaque in
 sepulcro. Manifestum est ergo quia tribus diebus
 fuit in corde terræ; siquidem prima et sexta feria
 et toto Sabbato fuit in sepulcro. Nemo enim dicit
 oculum non esse in corpore, quia non est in toto
 corpore. Nemo igitur dicat Christum tribus diebus in
 sepulcro non fuisse, quia totis ex integro C tribus
 diebus ibi non fuit (325). Nam neque totus Christus
 hoc spatio temporis ibi fuit, tamen Christus ibi
 fuit, quia ejus caro ibi fuit. Videamus modo qualiter
 etiam tribus noctibus ibi fuerit. Fuit enim Christi
 corpus in sepulcro tota illa nocte quæ sequitur sex-
 tam feriam, et tota illa quæ sequitur sabbatum: de
 C tertia vero nihil habemus. Queramus igitur eam, si
 forte invenire valeamus. Nam etsi eam invenire non
 possem, tres tamen fuisse non dubitarem, quia tres
 eas esse Veritas dixit, quæ utique mentiri non po-
 tuit. Ego enim hanc tertiam noctem non dimensione
 temporis dici puto, sed quadam noctia similitudine.
 Sic enim cæcos quia in tenebris sumus semper in
 nocte esse dicimus. Sic et de civitate sancta Jerusa-
 lem dicitur, quia « nox non erit in ea, » quoniam

(323) Ita Chrysost. hom. 8 in Matth. De signo
 Jonæ prophetæ. « Crucem, mortem, sepulcrum,
 atque resurrectionem significabat. »

D (324) Chrysost. « Non ait in terra, sed in corde
 terræ; ut et sepulcrum denotet, et nemo apparen-
 tiam fuisse suspicetur. »

(325) S. Aug. lib. ii Quæst. Evang. c. 7: « Sextæ
 ferie diei partem qua sepultus est cum præterita
 nocte, pro nocte et die accipias, hoc est pro toto die;
 Sabbati noctem et diem; et noctem Dominicam cum
 eodem die illucescente: ac per hoc accipiendo
 partem pro toto, habes triduum et tres noctes. Quod
 enim dicuntur decem menses prægnantis, novem
 sunt pleni; initium decimi pro toto accipitur. » Idem
 habet lib. iii De conf. Ev., cap. 24, et lib. iv De
 Trin., cap. 6. Hieron. ad h. l. « Synecdochice to-
 tum intelligatur ex parte, non quod omnes tres dies
 et tres noctes in inferno Dominus steterit, sed quod
 in parte Parasceves et Dominicæ, et tota die Sab-
 bati tres dies et totidem noctes intelligantur. » Vid.
 eumd. ad Jon. ii, 2.

tenebræ non erunt ibi. Non solum igitur temporis et horarum dimensionem, sed etiam tenebras noctem vocamus (326). Unde et in Genesi dicitur : *Quia vocavit Deus lucem, diem; et tenebras, noctem (cap. 1, 5)*. Hanc igitur tertiam noctem et ipsam continuam habuit Jonas in ventre celi, quia, quandiu ibi fuit, semper in tenebris fuit. Huic autem illas duas addamus quæ non similitudine sed proprie noctes dicuntur, et erunt tres. Tribus igitur noctibus fuit Jonas in ventre celi, una quidem quantum ad se, qui nihil diei ibi sentiebat, duabus vero quantum ad celi volubilitatem : sicut e contra quantum ad se, nulla die fuit ibi, quantum vero ad celi volubilitatem, tribus diebus ibi fuit. Similiter autem et de Christo intelligatur; quantum enim ad se, Christi corpus una nocte in sepulcro fuit, quia usque ad diem Dominicum in tenebris et in morte jacuit, in quo redeunte anima et recepto lumine, a mortuis resurrexit. Fuit autem ibi et aliis duabus noctibus secundum temporis spatium et dimensionem, quæ simul junctæ tres noctes faciunt. Sequitur : *Viri Ninivite surgent in iudicio cum generatione ista, et condemnabunt eam, quia penitentiam egerunt in prædicatione Jonæ; et ecce plus quam Jonas hic*. Bene quidem dicit cum generatione ista, quia sicut Apostolus ait : « Omnes quidem resurgemus, sed non omnes immutabimur (1 Cor. xv, 51) ». Omnes enim, sive boni sive mali, astabimus ante tribunal Christi : condemnabunt autem Ninivite Judæos, quia eorum exemplo damnabuntur, quoniam non egerunt penitentiam in prædicatione Christi, sicut illi in prædicatione Jonæ; qui non solum minor, verum etiam servus est Christi. Similiter autem et *Regina Austri surget in iudicio cum generatione ista, et condemnabit eam, quia venit a finibus terræ audire sapientiam Salomonis : et ecce plus quam Salomon hic*. Regina Austri Ecclesiam gentium significat, quæ ex omnibus mundi partibus Christi fidem et sapientiam audire et recipere venit.

XLIX. *Cum immundus spiritus exierit ab homine, ambulat per loca arida, quærens requiem et non invenit. Tunc dicit : Revertar in domum meam unde exivi. Et veniens invenit eam vacantem, scopis mundatam, et ornata. Tunc vadit, et assumit septem alios spiritus*

(326) Veteres et recentiores exercuit hæc questio. Ex Vet. Isidorus Pelusiota, lib. 1, ep. 114. « Sexta hora Parasceves in crucem actus est Dominus. Ab hac hora ad nonam usque tenebræ exstiterunt. Hoc tu noctem intellige. » Recentiores in eo convenire videntur; ut tres dies et tres noctes valeant idem ac si dicerentur tres dies naturales; quod sic Hebræi loquerentur. Cum ergo satis sit ad hoc ut dicatur Christus fuisse in sepulcro tribus diebus naturalibus, ut fuerit pars aliqua trium dierum; ita etiam satis est ut dicatur fuisse tribus diebus et tribus noctibus. Merito ergo Maldonatus dixit, plerisque hunc locum, multo quam sit difficiliorum esse visum, quod a diebus disjungere noctes voluerint. V. eundem Maldonat. Jansenium, cap. 49, a Lapide, Calmet, etc.

(327) Hieron. « Ex eo quod finita parabola vel historia sequitur : *Sic erit et generationi huic pessimæ, compellimur, non ad hæreticos, et quoslibet homines, sed ad Judæorum populum referre parabolam.*

A secum nequiores se, et ingressi habitant ibi; et fiunt novissima hominis illius peiora prioribus. Sic erit generationi huic pessimæ. Hanc autem similitudinem ideo Dominus dedit, ut Judæorum generationem (327) malam et adulteram, propter duritiam suam et eor impœnitens; non solum a Ninivitis, verum etiam ab aliis gentibus merito damnandam esse ostenderet : quoniam hæc imple generatio pœnitere nescit, sed quotidie se ipsa deterior sit, ejus novissima, peiora prioribus sent. Hoc enim ipsi significabant cum de Salvatore nostro dicerent : « Sanguis ejus super nos et super filios nostros (Matth. xxvii, 25) ». Sic igitur erit generationi huic pessimæ, sicut illi homini qui ab immundo spiritu possidetur. Cum enim *immundus spiritus exierit ab homine, ambulat*

B per loca arida quærens requiem et non invenit. Facile enim malignus spiritus et intrat in hominem et exit ab homine : quoties enim homo vel cogitatione, vel operatione nefandum aliquid agit, diabolus adest; si vero ex corde pœnitere incipiat, diabolus exit. *Exiens autem ambulat per loca arida et inaquosa, eos videlicet tentando qui malitiæ et voluptatis 67 humorem non habent; in quibus requiem non invenit, quoniam fluxa et humida quærit.* Unde et de eo dicitur, « sub umbra dormit in secreto calami, et in locis humentibus (528), » quibus loca genitalia significatur (329). *Tunc dicit : Revertar in domum meam unde exivi.* Quia enim in bonis requiem habere non potest, ad malos redit. Tentare namque honos diabolus potest, requiem autem in eis habere non potest; quoniam nunc eorum orationibus, nunc eorum fletibus, nunc eorum elemosynis, aliisque similibus sollicitatur, movetur, et pellitur. *Veniens autem in domum suam, invenit eam vacantem.* Vacantem quidem, quia non invenit ibi charitatem, nec fidem rectam, nec humilitatem, nec patientiam, nec justitiam, nec misericordiam, nec cætera quibus sanctorum animæ muniuntur (330). *Qualem igitur eam invenit? scopis mundatam et ornata : talem eam invenit quem invenire desiderat.* Invenit enim eam malis scopis mundatam, et malis ornamentis ornata : male scopæ quæ virtutes pellunt, et vitia relinquunt, male scopæ quæ pavimenta dissipant, et pulverem non efficiunt.

D *mæ, compellimur, non ad hæreticos, et quoslibet homines, sed ad Judæorum populum referre parabolam.*

(328) Job. xl. Vid. Edit. S. Brunonis Rom. t. 1, p. 295, c. 1.

(329) S. Gregorius lib. xxxiii Moral. cap. 3. « Antiquus itaque hostis humanum genus vel per elationem præcipue, vel per luxuriam premens, in secreto calami atque in locis humentibus dormit, quia hominem damnatum subolutione suæ dominationis aut per elationem spiritus, aut per carnis corruptionem tenet. » Beda : « loca arida corda sunt credentium non habentes humorem luxuriæ, in quibus circumiens, consensus pravæ suggestionis suæ non inveniet. »

(330) Beda : « Vacantem domum, id est torpentem ab operibus bonis inveniet. »

Luxuria vero, fornicatio, voluptas, superbia, avaritia, discordia, omnisque immunditia ornamenta diaboli sunt: his autem ornamentis inventi eam ornam. « Tunc igitur vadit et assumit septem alios spiritus secum nequiores se, et ingressi habitant ibi. » Non sufficit ei ut solus talem domum possideat; socios querit: spatiosus est locus; multis indiget habitatoribus. Sed qui sunt isti septem spiritus? quare etiam septem? quare nequiores? Quia enim septem sunt gratiæ Spiritus sancti, quibus omnis anima ad fidem convertitur, et conversa defenditur: ideo iniquus iste septem spiritus illi contrarios secum assumpsit, quibus adversum eas domum suam tueatur. Opponens videlicet spiritum stultitiæ contra spiritum sapientiæ, et contra spiritum intellectus spiritum vertiginis et insaniz: contra spiritum consilii spiritum temeritatis: contra spiritum fortitudinis spiritum inconstantiz et timoris: contra spiritum scientiæ spiritum inscientiæ: contra spiritum pietatis spiritum impietatis: contra spiritum timoris Domini spiritum contemptus et odii. Infelix illa anima in qua isti spiritus regnant, et cui isti dominantur. Isti enim quodammodo nequiores illo sunt qui eos conduxit; quoniam isti in hac vita animam corrumpunt, ille vero post hanc vitam animam cruciat; ille tentat, isti occidunt; ille januas aperit, isti intronissi cuncta perdunt et dissipant. Ille hominem tentare et vexare potest, animam vero nisi per istos occidere non potest. Sic igitur isti sunt nequiores illo, quia plus nocent isti quam ille. Ille enim consillando et tentando est nequior, isti agendo et corrumpendo sunt nequiores: illi Apostolus hominem tradidit « in interitum carnis (1 Cor. v, 5): » de istis vero dicit: « Non regnet peccatum in vestra mortali carne (Rom. vi, 12). » Non est igitur mirum si sunt novissima hominis illius pejora prioribus; cum prius uno, et postea septem prematur dæmonibus.

L. *Adhuc eo loquente ad turbas, ecce mater ejus et fratres stabant foris, querentes loqui ei.* Fratres enim ejus, beatæ Mariæ nepotes dicit (331), Jacobum scilicet et Joseph, et Judam et Simonem: mos est enim divinz Scripturæ quoscunque propinquos, fratres vocare. *Dicit autem ei quidam: Ecce mater tua et fratres tui foris stant querentes te.* At ipse respondens dicenti sibi ait: *Quæ est mater mea, et qui sunt fratres mei? Et extendens manum in discipulos suos dixit: Ecce mater mea et fratres mei: quicumque enim fecerit voluntatem Patris mei qui in cælis est, ipse meus frater et so-*

(331) Hieron. « Nos . . . fratres Domini non filios Joseph, sed consobrinos Salvatoris sororis Mariæ, liberos intelligimus materteræ Domini, quæ esse dicitur mater Jacobi minoris, et Joseph, et Judæ, quos in alio Evangelii loco fratres Domini legitimus appellatos. »

(332) Hieron. « Mater ejus et fratres, hoc est Synagoga et populus Judæorum foris stant, et intrare desiderant, et sermone ejus indigni sunt. »

(333) S. Hilar. « Facti istius genere significat

Ater et mater est. Cum extraneis loquitur Jesus mater ejus et fratres foris stant: isti cum eo in domo sedent, illi eum foris expectant. Non vocat hoc a mysterio; alicujus rei significatio est; usque hodie namque videmus Jesum cum extraneis loqui. Cum extraneis enim loquitur Jesus, quando Gentium populo hoc Evangelium legitur: mater autem ejus Synagoga et frater ejus Judæi foris stant (332). Foris quidem quia in Ecclesia non sunt; expectant eum tamen, et cum eo loqui desiderant: ut enim Apostolus ait: « Zelum Dei habent, sed non secundam scientiam (Rom. x, 2). » Veruntamen non loquentur cum eo, neque videbunt eum, nisi ipsas domum intraverint, et in Ecclesia baptizati fuerint. Nullum autem sibi Dominus alium dicit esse propinquum, nisi eos qui Patris ejus voluntatem faciunt. Eos autem et matrem et fratres vocat, quoniam quasi matrem et fratres vocat, quidem verbis apertissime monstratur quod carnali amori spiritualis amor præferri debet. Eo enim amore et fratres, omnesque propinquos nostros diligere debemus, quo matrem et fratres suos Christus dilexit. Diligebat enim eos, non quia magis secundum carnem propinqui erant, sed quia Patris ejus voluntatem magis faciebant. Ille igitur est Christo propinquior, qui melior.

LI. [CAP. XIII.] *In illo die exiens Jesus de domo, sedebat secus mare: et congregatæ sunt ad eum turbæ multæ, ita ut in naviculam ascendens sederet; et omnis turba stabat in littore.* In illo, inquit, die, quo mater ejus et fratres foris stabant, exiens Jesus de domo, sedebat secus mare. Longus est iste dies; nondum enim finitus est, quoniam adhuc mater ejus et fratres foris stant. Quotidie autem Jesus de domo exit, ut ab his qui extra sunt videatur, audiatur, et cognoscatur: extra enim sunt quicumque baptizati non sunt. (333) Sedet autem Dominus secus mare, id est juxta baptismatis aquas: ibi multæ turbæ congregantur ad eum; multi enim et innumerabiles quotidie ad baptismum conveniunt. Sed ubi sedet? In navicula: hæc enim navicula unusquisque sacerdos et episcopus intelligitur. Per hos enim modo loquitur, per hos baptizat, et turbas docet. Ab his extra domum fertur: ab his, ignotis et extraneis revelatur. Omnis autem turba stat in littore. Tandem enim omnis turba in littore stat, donec audita prædicatione in Christum credat, ad mare descendat, et aquis baptismi lavata resurgat.

LII. *Et locutus est eis multa in parabolis dicens: Ecce exiit qui seminat seminare semen suum: et dum*

eos qui extra Ecclesiam positi sunt, nullam divini sermonis capere posse intelligentiam. Navis enim Ecclesiæ typum præfert, intra quam verbum vitæ positum et prædicatum, hi qui extra sunt . . . intelligere non possunt. » Beda: « Navicula significat Ecclesiam . . . qui vero in littore stant . . . significant eos qui noviter ad fidem venientes, errore sunt infidelitatis exuti, et adhuc per lavacrum baptismatis Ecclesiam non intraverunt. »

seminat, quaedam ceciderunt secus viam; et venerunt volucres et comederunt ea. Alia autem ceciderunt in petrosa ubi non habebant terram nullam, et continua exorta sunt, quia non habebant altitudinem terræ: sola autem orto æstuaverunt, et quia non habebant radicem, aruerunt. Alia autem ceciderunt in spinas, et creverunt spinæ, et suffocaverunt ea. Alia autem ceciderunt in terram bonam, et dabant fructum, aliud centesimum, aliud sexagesimum, aliud tricesimum. Qui habet aures audiendi audiat. Totam parabolam posuimus; quam, quia Dominus ipse eam edidit, exposuit, ejus expositionem audiamus, neque aliam, quod utique non licet, in ea queramus. Et accedentes discipuli dixerunt ei: Quare in parabolis loqueris? Qui respondens ait illis: Quia vobis datum est nosse mysterium regni cælorum, illis autem non est datum. Vobis, inquit, qui creditis, vobis qui fidem habetis, vobis qui veritatem diligitis, vobis, qui non carnalia sed spiritualia queritis, vobis datum est nosse mysterium regni cælorum: illis autem non est datum. Quare? Quia non credunt; quia spiritualia non querunt: scriptum est enim: « Nisi credideritis non intelligetis. Qui enim habet dabitur ei, et abundabit; qui autem non habet, et quod habet auferetur ab eo. » Qui enim habet fidem sicut vos habetis, ei dabitur et nosse mysterium regni cælorum, et abundabit in scientia et omni bono. Qui autem fidem non habet, etiam id quod habet auferetur ab eo; quatenus infelix et nudus de hoc mundo exiens, nihil ei remaneat, nisi peccatum et poena peccati (334). Ideo in parabolis loquor eis, quia videntes non vident, et audientes non audiunt, neque intelligunt. Merito enim in parabolis eia loquitur Dominus, qui videntes exteriorum virtutes et miracula quæ ipse operatur, non vident tamen oculis cordis, neque credunt ipsum esse Christum. Unde ipse ait: « Si opera non fecissem in eis, quæ nemo alius fecit, peccatum non haberent (Joan. xv, 24). » Et audientes verba vitæ et salutis quæ illis annuntiat, non audiunt tamen auribus cordis, neque intelligunt, ut poenitentes convertantur, et sanentur: non enim habent aures audiendi. Hoc autem fit, ut adimpleatur in eis prophetia Isaia dicens: « Auditum audietis, et non intelligetis; et videntes videbitis et non videbitis (Isai. vi, 9). Audiunt enim et non intelligunt; vident et non vident, sicut modo exposuimus. Incrassatum est enim cor populi hujus, et auribus graviter audierunt, et oculos suos claustrunt, ne quando videant oculis, et auribus audiant, et convertantur, et sanem eos. Mala crassitudo, quæ scientia tollitur, et stultitia nutritur. De hac enim crassitudine Psalmista ait: « Prodiit quasi ex adipe iniquitas eorum (Psal. lxxvii, 7). » Ideo et Moyses omnem illam pinguedinem quæ operit vitalia, adolere et incendere jubet. Graviter autem illi audiunt, quibus quia non credunt, grave et difficile

A videtur esse quod audiunt. Graviter enim audiebant illi qui dicebant: « Durus est hic sermo, et quis potest eum audire? » (Joan. vi, 61.) Oculos vero claudunt, qui ad cognoscendam veritatem mentis oculos aperire nolunt. Unde fit ut non convertantur, neque sanentur, ideoque in peccatis suis morientur. Vestri autem beati oculi quia vident, et aures vestrae quia audiunt. Si enim de corporeis oculis et auribus hoc intelligatur, soli cæci et surdi miseri sunt, et non solum homines, verum etiam iumenta et alia animalia beata erunt. Hoc igitur dicens (335), mentis oculos auresque requirit. Amen quippe dico vobis: Multi prophetae et justi voluerunt videre quæ videtis, et non viderunt, et audire quæ auditis, et non audierunt. His autem verbis ostendit quod prophetae et justis homines suum adventum expectabant, et ejus verba audire et opera videre desiderabant. Quæ quamvis spiritualiter viderent et intellexissent, hoc autem gaudii et beatitudinis solis apostolis et aliis fidelibus qui tunc temporis erant datum est, ut Christi colloquio corporaliter fruereant. Unde et justus ille Simeon videns eum magno repletus gaudio dixit: « Nunc dimittis, servum tuum, Domine, secundum verbum tuum in pace, quia viderunt oculi mei salutatum tuum (Luc. ii, 29). » Vos ergo audite parabolam seminantis: omnis qui audit verbum regni et non intelligit, venit malus et rapit quod seminatum est in corde ejus: hic est qui secus viam seminatus est. Qui autem super petrosa seminatus est, hic est C qui verbum audit, et continuo cum gaudio accipit illud: non habet autem in se radicem, sed est temporalis: facta autem tribulatione et persecutione propter verbum, continuo scandalizatur. Qui autem seminatus est in spinis, hic est qui verbum audit, et sollicitudo sæculi istius et fallacia divitiarum suffocat verbum, et sine fructu efficitur. Qui ergo in terram bonam seminatus est, hic est qui audit verbum et intelligit, et fructum affert: et facit aliud quidem centesimum, aliud autem sexagesimum, aliud vero tricesimum. Hæc autem expositio brevis valde et plana est: quæ fortasse sine arte, et confusa, a grammaticis esse putabitur; quoniam et semen, et ipsum hominem in quem seminatur ita permiscet, ut nunc semen, nunc ipsum hominem seminatum dicat. In quo etiam apparet evangelistas non tantum artis grammaticæ regulis, quantum sententiis veritatis simplici sermone deservisse. Quamvis Deus unus idemque seminator sit et hominum et verbi: prius enim omnipotens Deus seminavit homines, deinde vero Evangelii verba seminavit in homines. Ille enim homo secus viam seminatus est, qui verbum audiens non intelligit, id est, intelligere contemnit. Sed quid mirum, si hi tales verba Dei intelligere et facere contemnunt, qui juxta viam perditionis et mortis sedentes, malignis

(334) Vid. Hilarium, Hieron., Bedam.

(335) Hieron. « Nisi supra legissemus, auditores ad intelligentiam provocatos . . . putaremus nunc

oculos et aures quæ beatitudinem accipiunt, carnis intelligi. Sed mihi videntur illi beati oculi, qui possunt Christi cognoscere sacramenta, » etc.

spiritibus serviunt et obediunt? Verbum igitur **A** quod seminatur in eos, facile a diabolo rapitur, et a vitis solito itinere inde transeuntibus conculcatur. Ille autem homo super petrosa est seminatus, qui facile perit, et adeo separatur, quoniam fidei et charitatis radicibus non firmatur. Semen ergo quod in eum cadit et cito nascitur et cito siccatur, quoniam non habet fidei et virtutum humorem quo nutriatur. Ille vero homo inter spinas seminatus est, cui divitiarum et voluptates dominantur (336): semen itaque quod in eum seminatur, sive fructus efficitur, quoniam ipsis divitiis et voluptatibus suffocatur. Hæc enim non corporis, sed animæ spinæ sunt, quia, etsi ad tempus carnem oblectant, animam tamen in æternum pungunt et cruciant. In eo quoque divites et voluptuosi inter spinas jacere videntur, quod cura et sollicitudine semper preimuntur et punguntur. At vero ille homo in bonam terram seminatus est, qui fide, scientia, et bona operatione semper fructificat: semen igitur quod in eum cadit affert fructum et centesimum, et sexagesimum, et tricesimum. Hoc autem Evangelista non exposuit: nobis igitur exponendum reliquit. Quidam enim centesimum fructum virginibus; sexagesimum autem continentibus; tricesimum vero bonis conjugatis attribuunt (337). Bonum est itaque conjugium; sed melior continentia, optima vero virginitas. Erant autem et illi fructum centesimum, qui, contemptis omnibus quæ mundi sunt, soli divitiarum contemplationi vacant. Sexagesimum vero qui, prædicando et baptizando, Domino serviunt. Tricesimum autem qui, audiendo et credendo fidei, obediunt. Magnus igitur fructus est obedire et credere, major autem prædicare et baptizare, maximus vero cœlesti contemplationi vacare (338). Quoniam autem omnes homines in hujus mundi amplissimum agrum venientes, vitis et malignis spiritibus, carnis quoque voluptatibus, cunctisque concupiscentiis tentandi traduntur, non immerito et secus viam, et super petrosa, et inter spinas seminari dicuntur. Terra enim bona est, sed aliunde corrupta, bonitatis nomen amisit. In eis igitur proprium nomen servat, in quibus vitis et corruptioni non servit. Illa itaque terra fert fructum bonum, quæ bona persistit in bono: quæ autem a bonitate recedit, aut secus viam jacet, et **70** a transeuntibus calcatur, aut petrosa est, et humorem non habet, aut spinosa, et voluptatum aculeis horrescit.

(336) V. Hieron. hic, Basilium in psal. xlv. Chrysost. hom. 59 in Genes. Gregor. Moral. i. 4. etc.

(337) Hieron.: « Sicut in terra mala tres fuere diversitates, secus viam, et petrosa, et spinosa loca: sic in terra bona trina diversitas est, centesimi, sexagesimi, et tricesimi fructus . . . centesimum fructum virginibus; sexagesimum viduis et continentibus, tricesimum casto matrimonio deputantibus. Fusius idem in epist. ad Pammach. et lib. advers. Jovin. Isidorus Pelusiot. lib. 1, epist. 144. « Alius centum, alius sexaginta, alius triginta, virginitatem, et continentiam, et matrimonium significare po-

LIII. Aliam parabolam proposuit illis dicens (339): *Simile factum est regnum cælorum homini qui seminavit bonum semen in agro suo. Cum autem dormirent homines, venit inimicus ejus et super seminavit zizania in medio tritici, et abii. Cum autem herbam (340) et fructum fecisset, tunc apparuerunt et zizania. Accedentes autem servi patrisfamilias dixerunt ei: Domine, nonne bonum semen seminasti in agro tuo? Unde ergo habet zizania? Et ait illis: Inimicus homo hoc fecit. Servi autem dixerunt ei: Vis, imus, et colligimus ea? Et ait: Non, ne forte colligentes zizania, eradicetis simul cum eis et triticum. Sinite autem utraque crescere usque ad messem, et in tempore messis dicam messoribus: Colligite prius zizania, et alligato ea fasciculis ad comburendum; triticum autem congregate in horreum meum. Tunc dimissis turbis venit in domum, et accesserunt ad eum discipuli ejus, dicentes: Edisserere nobis parabolam zizaniorum agri. Qui respondens ait: Qui seminat bonum semen, est Filius hominis: ager autem, est mundus: bonum vero semen, hi sunt filii regni. zizania autem, filii sunt nequam: inimicus autem qui seminavit ea, est diabolus: messis vero, consummatio sæculi est: messorum autem, angeli sunt. Sicut ergo colliguntur zizania et comburuntur, sic erit in consummatione sæculi. Mittet Filius hominis angelos suos et colligent de regno ejus omnia scandala, et eos qui faciunt iniquitatem, et mittent eos in caminum ignis: ibi erit fletus et stridor dentium. Turæ justi fulgebunt, sicut sol, in regno Patris eorum: qui habet aures audiendi audiat. Et ego quidem aliud his superaddere timeo, ne, dum lucem illuminare velim, potius obscurem. Illud autem valde considerandum est quod Dominus ante missionis tempus, zizania a tritico separare interdicit, ne forte simul cum eis et triticum eradicetur. Ibi enim tolerandi sunt mali, ubi si commoveantur, in magnum periculum veniunt boni. Ubi enim fides non perit, melius est eorum vitiosos mores et actus tolerare, quam eos irritando, Ecclesiæ pacem et quietem solvere. Admoneantur igitur, non expellantur: sunt enim qui facilius monitis vincantur quam minis. Illa igitur zizania maneant inter triticum, quæ sine tritici eradicatione evelli non possunt. In omnibus enim est habenda discretio, neque omnes uno modo habere oportet (341).*

LIV. Aliam parabolam proposuit eis, dicens: *Simile est regnum cælorum grano sinapis, quod accipiens test.*

(338) Greg. hom. 17. in Ezech.: « Fructus terræ bonæ triginta affert, cum mens perfectionem fidei quæ est in Trinitate conceperit; sexaginta affert, cum bonæ vitæ opera perfecte protulerit; centum vero affert, cum ad æternæ vitæ contemplationem profecerit. »

(339) Hæc et sequentes parabole duæ ab A. explicatæ continentur unica homilia Emiseno supposita Dominica 25 post Pent., pag. 180.

(340) Cum autem crevisset herba, etc. Vulg.

(341) Beda ad h. l. « Hinc habere docemur longanimitatem patientiæ, ut in longanimitate justitiam

Homo seminavit in agro suo; quod minimum quidem est omnibus seminibus. Cum autem creverit, majus est omnibus oleribus, et fit arbor; ita ut volucres celi veniant, et habitent in ramis ejus. Talis enim a principio fuit Ecclesia, quæ nunc regnum cælorum appellatur, ad compartionem aliorum regnorum; quale est grauum sinapis ad similitudinem aliorum graunorum. Minimum est enim cunctis seminibus, quæ frequentius usu seminari solent ab hominibus; cretaceus autem sit cæteris oleribus majus, quod ipso visu probari potest. Similiter autem et Ecclesia (342) ab uno vel a paucis incipiens, in infinitam crevit multitudinem. Unde et per Psalmistam Dominus ait: « Annuntiavi et locutus sum, multiplicati sunt super numerum (Psal. xxxix, 6). » Itemque: « Mili autem nimis honorificati sunt amici tui, Deus, nimis confortatus est principatus eorum: dinumerabo eos, et super arenam multiplicabuntur (Psal. cxxxviii, 17). »

LV. *Aliam parabolam locutus est eis: Simile est regnum cælorum fermento, quod acceptum mulier abscondit in farinae satis tribus, donec fermentatum est totum.* Hæc autem parabola eadem est quæ super est. Sicut enim minimum grauum sinapis in arborem crescit, ita et modicum fermenti magnam farinae massam vivificat et crescere facit. Fermentum enim hoc loco non corruptionem, sed vivificationem operatur: regnum vero cælorum, Ecclesia est (343): mulier autem, Dei sapientia: tria vero sata farinae, tres mundi partes, Asia scilicet, Africa et Europa. Mulier igitur, id est Dei sapientia accepit fermentum, id est primitivam Ecclesiam, et abscondit in farinae satis tribus, dicens discipulis suis: « Me in universum mundum, prædicate Evangelium omni creaturæ (Marc. xvi, 15). » Ex his enim totum pene mundum jam fermentatum et vivificatum in Ecclesia corpus crevisse videmus. « Hæc omnia locutus est Jesus in parabolis ad turbas, et sine parabolis non loquebatur eis: ut adimpleretur quod dictum erat per Prophetam dicentem: « Aperiam in parabolis os meum: eructabo abscondita a constitutione mundi (Ps. lxxvii, 2). » Est autem parabola similitudo, in qua aliud dicitur, et aliud rationabiliter intelligitur.

71 LVI. *Simile est regnum cælorum thesauro abscondito in agro, quem qui invenit homo abscondit, et præ gaudio illius vadit, et vendit universa quæ habet, et emit agrum illum (344).* Regnum cælorum hoc in loco cælestem patriam dicit (345): quæ merito thesauro in agro abscondito comparatur, quoniam ejus

meditemur, et in judicio patientiam non negligamus. »

(342) Hieron. « Regnum cælorum prædicatio Evangelii est . . . Hæc autem prædicatio quæ parva videbatur in principio . . . non exurgit in olera, sed crescit in magnam arborem. » Idem habet ex Hieron. Beda.

(343) Hieron. et Beda. « Mulier est supradicta apostolica prædicatio, sive Ecclesia, ex diversis gentibus congregata, » etc.

(344) Matth. xiii, 44. Hujus et sequentium duarum parabolarum explicationem leges in homilia sub

divitiæ condum omnibus manifestæ apparent. Invenitur tamen etsi non ad plenum; quoniam sanctorum doctrina, et prædicatione, qualls quantusve sit magna ex parte declaratur. Hunc enim thesaurum, Christo Domino prædicante, sancti apostoli invenerunt, et præ gaudio illius venditis omnibus, eam emerunt. « Si vis, inquit Dominus, perfectus esse, vade, vende omnia quæ habes, et da pauperibus, et æquere me, et habebis thesaurum in cælo (Mat. xix, 21). » Sic igitur ager iste cum suo thesauro perfectissimo emittitur: huic autem thesaurum ille abscondit, qui cognito qualis sit, corde retinet, mente diligit, ejusque nullo modo obliviscitur: illud enim abscondimus, quod charum habemus, et amittere timemus.

B LVII. *Iterum simile est regnum cælorum homini negotiatori querenti bonas margaritas: inventa autem una pretiosa margarita, abiit, et vendidit universa quæ habuit, et emit eam.* Hæc autem similitudo, et ea quæ superius dicta est, pene idem significant (346), præter hoc quod regnum cælorum non cælestis patria sicut ibi, sed sancta Ecclesia intelligitur: quod vero ibi thesaurus dicitur, hic margarita vocatur. Simile est igitur regnum cælorum, id est sancta Ecclesia, homini negotiatori, quoniam sicut ille unius margaritæ desiderio omnia vendidit, et eam emit; ita et ista pro amore patriæ cælestis et æternæ felicitatis, non solum ea quæ habuit vendidit, verum etiam se ipsam servituti subjungavit, ut eam emere et possidere valeat. Callidus enim negotiator est qui ex his quæ diu possidere non potest, tale aliquid emit quod nunquam amittere timeat, et in quo universa possideat.

C LVIII. *Iterum simile est regnum cælorum sagenæ missæ in mare, et ex omni genere piscium congreganti. Quam, cum impleta esset, educentes, et secus littus sedentes, elegerunt bonos in vasa, malos autem foras miserunt.* Merito enim regnum cælorum, id est sancta Ecclesia, sagenæ (347) simile dicitur: quia et piscatoribus commissa est; et in aquis baptismatis quotidie innumerabiles pisces concludit et capit: de quibus ipse Dominus suis discipulis ait: « Venite post me, et faciam vos fieri piscatores hominum (Matth. iv, 19). » Hanc autem sagenam tunc in mare Dominus misit, quando eisdem discipulis præcepit, dicens: « Ite, docete omnes gentes, baptizantes eos in nomine Patris et Filii et Spiritus sancti (348). » Mare enim vocetur mundus iste: de quo Psalmista: « Hoc mare, inquit, magnum et spatiosum; illic reptilia

Emiseni nomine vulgata in natali virginis unius, pag. 250.

(345) Beda ex hom. 2 S. Greg. in Ev.: « Thesaurus absconditus est cæleste desiderium. . . . quem profecto agrum venditis omnibus comparat qui cuncta sua desideria per custodiam cælestis desiderii calcet. »

(346) Hieron. quoque hic: « Aliis verbis id ipsum quod supra, dicitur. »

(347) Matth. ult. 19. *Euntes ergo docete, etc.*

(348) Beda ex Hieron. « Sagenæ significat Ecclesiam quæ omnes communiter ad veniam peccatorum

quorum non est numerus (*Psal. ciii, 25*). Congregavit autem hæc ægema ex omni genere piscium, quoniam sancta Ecclesia ad fidem vocavit, et in sinu suo collegit ex omni genere hominum. Ibi enim simul sunt Judæi et Græci, Latini et barbari, divites et pauperes, sapientes et insipientes, frumentum et zizania, granum et palea, justi simul et peccatores. Nondum autem impleta est; adhuc pisces ingrediuntur, adhuc homines baptizantur: implebitur vero, quando plenitudo gentium in eam introierit, et quando Israel salvus fiet. Tunc igitur eam educentes, et secus litus sedentes, bonos pisces eligent, malos autem foras projicient. Litus namque maris, finis est sæculi: hoc autem ipse Dominus exponens, ait: *Sic erit in consummatione sæculi: exibunt angeli et separabunt malos de medio iustorum, et mittent eos in campum ignis; ibi erit fletus et stridor dentium.* Caminus iste infernus est, in quo neque vermis moritur; neque ignis extinguitur: in fletu vero et debitu stridore, doloris nimitatem et poenarum intolerantiam significat. *Intellexistis hæc omnia? Dicunt ei: Etiam.* Ait illis: *Ideo omnis scriba doctus in regno cælorum similis est homini patrifamilias, qui profert de thesauro suo nova et vetera.* Ac si diceret: illis in parabolis locutus sum, et non intellexerunt, vobis autem parabolas ipsas exposui et intellexistis. Et illis quidem quia adhuc veteres sunt, protuli vetera; vobis autem quia novi estis, et nova et vetera; illis prophetarum consuetudine; vobis doctoris et magistri more locutus sum. Sic igitur loquimini, sic decreta: hæc loquendi regulam tenete. Aliter enim in regno cælorum; aliter in conventu Scribarum et Phariseorum; aliter in Ecclesia; et aliter in Synagoga loqui oportet. **72** *Ideo omnis scriba doctus in regno cælorum. Omnis Ecclesiæ doctor et prædicator, si sapiens est, si doctus est, similis est homini patrifamilias, qui profert de thesauro suo, de divitiis pectoris sui, de scientia cordis sui nova et vetera.* Synagogæ Scribæ, quia docti non sunt, proferunt vetera, Ecclesiæ vero Scribæ, quia docti sunt, et nova proferunt et vetera (349): illi solam litteram, isti et litteram sequuntur et spiritum: istis denique datum est nosse mysterium regni Dei, illis autem non est datum; ut videntes non viderent, et audientes non intelligant (350).

LIX. *Et factum est, cum consummasset Jesus parabolas istas, transiit inde. Et veniens in patriam suam, docebat eos in Synagogis eorum, ita ut mirarentur, et dicerent: Unde huic sapientia hæc et vir-*

invitat, quæ ad litus, id est ad finem sæculi trahitur, per doctrinam prædicatorum, et in fine sæculi in cælestes mansiones recipiuntur; impli vero in exteriores tenebras mittantur.

(349) Cyrillus lib. III, in Jo. Duplici quadam gratia, legali scilicet et evangelica, in fide homines roborantur: quod per parabolam Dominus docuit: omnis scriba, etc.

(350) In homilia alia subjicitur ex Isaia, Psalmis, aliisque quæ quoniam ad Matthæi explicationem non faciunt, hic omittimus.

(351) S. Ambros. lib. III in Lucam, init.: « Non

tutes? Patriam suam, civitatem dicit Nazareth, in qua mater ejus habitabat; in qua et ipse nutritus fuerat. Mirabantur vero omnes, qui eum audiebant, ejusque virtutes videbant recordantes quoniam infer eos conversatus, nec litteras didicisset, nec tale aliquid aliquando fecisset. Dicebant ergo: *Unde huic sapientia hæc et virtutes? Hoc enim dicunt, quia nesciunt eum esse Dei virtutem, et Dei sapientiam.* Verumtamen non facile patet, unde sit sapientia sapientia, et virtus virtuti. *Nonne hic est fabri filius? Est utique filius fabri, sed non illius cujus vos putatis. Bonus faber Joseph, sed melior ille qui fabricatus est auroram et solem, cujus iste est filius (351).* *Nonne mater ejus dicitur Maria? Matrem quidem cognoscitis, sed Patrem ignoratis. Qui enim Filium non cognoscit, neque Patrem cognoscit.* Unde ipse ait: « Qui videt me, videt et Patrem (*Joan. xiv, 9*). » Sed neque matrem ejus bene cognoscitis, dum filium Joseph eum esse putatis; mater enim ejus, Virgo est. Dicite ergo: *Nonne mater ejus dicitur Virgo Maria? Sic enim nos eam vocamus: et fratres ejus Jacob et Joseph, et Simon et Judas, et sorores ejus nonne omnes apud nos sunt? Unde ergo huic omnia ista? Et scandalizabantur in eo.* Fratres enim ejus atque sorores, nepotes matris ejus dicunt: Mos est enim divinæ Scripturæ fratrum vel sororum filios fratres vocare (352). *Jerus autem dixit eis, non est propheta sine honore, nisi in patria sua et in domo sua.* Ubique enim honoratur Christus; ubiqueque virtutem et potentiam suam in signis et miraculis revelare dignatus est; soli vero Judæi eam inhonorant, cum quibus ad tempus conversatus est. *Et non fecit ibi virtutes multas, propter incredulitatem illorum.* Unde et Marcus dicit: « Et non potuit ibi facere virtutes multas (353). » Quare non potuit? Quia noluit. Quare noluit? Propter incredulitatem illorum. Poterat enim Dominus, si voluisset, etiam incredulos sanare, sed in salute corporis animæ sanitatem significabat. Anima enim, nisi per fidem, neque sanari neque salvari potest, quoniam ejus salutem in fide Deus constituit, dicens: « Qui crediderit et baptizatus fuerit, salvus erit. Qui vero non crediderit condemnabitur (*Marc. xvi, 16*). » Immutabilis enim Dominus ita quædam constituit, ut jam omnino mutari non possent.

LX. [CAP. XIV.] *In illo tempore audivit Herodes tetrarcha famam Jesu, et ait pueris suis: Hic est Joannes Baptista; ipse surrexit a mortuis, et ideo virtutes operantur in eo (354).* Cujus opinionis beatus

alienum etiam videtur, ut qua ratione fabrum patrem habuerit declaremus. Hoc enim typo eum Patrem sibi esse demonstrat, qui fabricator omnium, condidit mundum. » V. serm. 36 De temp. inter August. serm.

(352) V. Aug. quæst. ex Matth. cap. xvii.

(353) (*Marc. vi, 5*). *Et non poterat ibi virtutem ullam facere.* V. S. Greg. Naz. orat. 4. et ad. Euthymium in Marc. vi.

(354) Est homilia inter cæteras Emiseno falso dictas in decollatione S. Jo. Bap., pag. 194.

Joannes Baptista fuerit, et quam sanctus ab omnibus habebatur, satis manifeste his verbis declaratur. Omnes enim, ut in alio Evangelio legitur, existimabant, de Joanne, ne forte ipse esset Christus. Audiens igitur Herodes virtutes quas Dominus operabatur, neque credens alium esse præter Joannem, qui talia facere potuisset, putabat eum resurrexisse a mortuis; unde et majoribus sumptis virtutibus ea operaretur. Hinc autem evangelista narrat qualiter virum sanctum Herodes impius interfecerit: *Herodes enim tenuit Joannem, et alligavit eum, et posuit in carcerem, propter Herodiam uxorem fratris sui. Dicebat enim illi Joannes: Non licet tibi habere eam; non enim licet fratri, sicut lex dicit, fratris sui uxorem accipere, nisi ad suscitandum semen fratris sui, si tamen sine liberis defunctus fuerit. Iste autem non ad fratris semen suscitandum, sed ad libidinis voluptatem exercendam, Philippi fratris sui adhuc etiam viventis, ut dicitur, duxit uxorem. Quia igitur beatus Joannes hoc tantum scelus interdixerat, captus et ligatus, et in carcerem positus est. Volebat autem Herodes eum occidere, sed non audebat, tum quia sciebat eum esse virum sanctum et justum, tum etiam quia timebat populum, quoniam sicut prophetam eum habebant. Hac igitur causa, ejus mora aliquanto tempore dilata est: die autem natalis Herodis saltavit filia Herodias in medio, **73** et placuit Herodi. Quid enim placeat viro stolido et luxurioso, nisi vana gloria, comessatio, et muliebris saltatio; luxuriæ videlicet fomenta et instrumenta? In eo vero, quod puella non Herodis sed Herodias filia dicitur, Philippi filia fuisse monstratur (355). Illius autem saltatio placuit Herodi, et nimium placuit: unde cum juramento pollicitus est ei dare quodcumque postulasset ab eo. Ebrietas enim, stultitiæ et vanitati conjuncta in tantum hominem præcipitat, ut ea quæ dicit non consideret. Quid enim si puella oculos suos Herodi postulasset? Nunquid eos emisisset et dedisset illi? Si enim non dedisset, poterat eum de perjurio appellare. Juraverat se illi esse daturum, nihilo excepto, quodcumque postulasset ab eo. Et plus quidem illa postulat quam oculus Herodis: non autem illa, sed mater ejus impia et adultera per illam; præmonita enim a matre sua, *Da mihi, inquit, in disco caput Joannis Baptistæ.* Merito enim scriptum est de muliere mala: « Non est malitia super malitia mulieris (Eccli. xxv). » Poterat enim regni mediocritatem habere si voluisset: sed hoc pro nihilo ducit: petit caput Joannis. Et contristatus est rex: propter jusjurandum autem (356) et eos qui simul recumbebant, jussit dari. Pœnituit eum jurasse, mentiri timet, vincit verecundia, facies hominum erubescit, et justitiæ obliviscitur.*

(355) Josephus AA. 18, 6; Philippum tradit, nullis relictis liberis occubuisse. Hinc Calmet provenisse arbitratur quod hæc filia (nomine Salome) matrem secuta, cum Herode Antipa velut parente suo commoraretur.

(356) Hieron.: « Scelus excusat juramento, ut

A Malum quidem est mendacium; sed pejus est homicidium. Multo melius fecit David, qui cum se Nabal occidere jurasset, victus tamen precibus Abigail, non eum occidit (*I Reg. xxv*). Ubi igitur sine majori peccato minus peccatum aliquis evadere non potest, faciat illud quod minus est, ne majus peccatum incrat (357). Si enim dixeris quod aliquem hominem innocentem hodie interficies; si eum occideris verum dicis; si non occideris mentiris: sed melius est eum non occidere et mentiri, quam occidere et verum dicere. Melius igitur fuerat Herodi de perjurio judicari, quam ut de tanto homicidio damnaretur. Misit igitur et decollavit eum in carcere; et allatum est caput ejus in disco, et datum est puellæ; et puella attulit matri suæ. O impietas! O crudelitas! Justus decollatur, sit caput ejus pretium saltationis; in disco affertur, convivantibus apponitur: magnum quidem ferculum; sed ad videndum horribile. *Et accedentes discipuli ejus tulerunt corpora ejus, et sepelierunt illud; et venientes nuntiaverunt Jesu (358).* Quod cum audisset Jesus, recessit inde in navicula in locum desertum seorsum: *Et cum audissent turbae, secutæ sunt eum pedestres de civitatibus. Et exiens vidit turbam multam et misertus est eis; et curavit languidos eorum.* Plana transcurrimus, ut in his quæ difficiliora sunt immoremur.

B
C
D
LXI. *Vespere autem facto, accesserunt ad eum discipuli ejus, dicentes: Desertus est locus, et hora jam præterit: dimitte turbas, ut euntes in castella emant sibi escas. Jesus autem dixit eis: Non habent necesse ire; date illis vos manducare.* Vespere enim Dominus turbas refecit; quia novissima hora, et ultima ætate predicare cepit. Unde Joannes ait: « Filioli, novissima hora est (*I Joan. ii, 18*); » et Apostolus: « Nos sumus, in quos fines sæculorum devenerunt (*I Cor. x, 11*). » Hoc autem agit in deserto, id est in populo silvestri et indomito, indisciplinato et indocto. De quo Psalmista ait: « In terra deserta et invia et inaquosa, sic in sancto apparui tibi, ut viderem virtutem tuam, et gloriam tuam (*Psal. lxxii, 3*). » In hoc deserto et Joannes Baptista prædicabat, dicens: « Ego vox clamantis in deserto, parate viam Domino (*Matth. iii, 3*). » Si autem discipuli ejus scirent hoc quod Dominus facturus erat, sicut sciebat mater ejus ad nuptias invitata, nequaquam ei dixissent: *Dimitte turbas, ut euntes in castella emant sibi escas*; illa enim spiritu Dei plena, jam futura prænoscent dicebat: *Vinum non habent* (*Joan. ii, 3*), quoniam sciebat filium suum novum vinum ibi esse daturum. Sed quid ait Dominus? *Date illis vos manducare. Responderunt ei: Non habemus hic nisi quinque panes et duos pisces.* Vides igitur quia nondum Christi discipuli intelligebant

sub occasione pietatis impius fieret. »

(357) Euthymius: « Quia incircumspecte jurasti, melius erat pejerare: e duobus namque malis levius est eligendum. »

(358) Hactenus Homilia.

quid duo pisces et quinque panes significarent : A ideoque tanta turbæ putabant non posse sufficere, quod universo mundo sufficiebat. Quinque enim panes, quinque sunt libri Moysis (359); in quibus si spiritaliter intelligantur, totum et Novum et Vetus Testamentum plenissime continetur : quorum quidem divitiæ cunctis hominibus ad manducandam sufficiunt : semper enim crescunt sicut et fati panes, et qui plus comedit plus abundat. Duo vero pisces, intellectus et memoria sunt : sine his enim panes isti neque comedi, neque in ventre animæ retineri valent : talis enim cibis intellectus comeditur, et memoria retinetur. Igitur nec panes sine piscibus, nec pisces sine panibus saporem habent. Quid enim legere vales, si non intelligas? Quid verò 74 intelligere, si id quod intelligis memoriæ non commendes? Comedamus igitur panes, comedamus et pisces : legamus, et intelligamus, et ea quæ intelligimus memoria retineamus : qui enim aliter agunt, venit diabolus et tollit verbum de corde eorum, ne credentes salvi fiant. Jussit igitur Dominus panes illos sibi afferri, et cum fecisset turbam discumbere supra senum, accepit quinque panibus et duobus piscibus, aspiciens in cælum, benedixit, et fregit, et dedit discipulis panes : discipuli autem turbis. Ecce Salvator noster supra senum turbam discumbere facti, quatenus hoc cibo ille se intelligat esse indignum, qui nondum supra senum discubuit : Præpheta enim dicit : « Vere senum est populus : siccatum est senum et cecidit flos (Isa. xl, 7). » Quicumque igitur es, qui vis saturari de panibus Christi, discumbe prius super senum, imo prius te ipsum senum esse cognosce. Non jam luxuriet in te viriditas carnis; audi Apostolum dicentem : « Mortificate membra, quæ sunt super terram (Col. iii, 5) : » intelligite quia flos et pulchritudo hujus vitæ cito arefcit (360). Accipiens autem Dominus quinque panes et duos pisces; aspiciens in cælum benedixit et fregit et dedit discipulis suis. Magna munera discipulis daturus, prius in cælum Dominus aspicit; ut nos intelligamus, quoniam omne datum optimum et omne donum perfectum desursum est descendens a Patre luminum (Jac. i, 17). « Omnis enim sapientia a Domino Deo est, et cum eo fuit semper et est ante ævum (Eccl. i, 1). » Unde et de se ipso Dominus ait : « Ego sum panis vivus, qui de cælo descendi (Joan. vi, 41). » Illic igitur Dominus aspicit, unde veniunt omnia bona. Benedicit autem panes, ut sua benedictione multiplicentur. Sic enim et primis seminibus a principio Dominus benedixit, cujus benedictione semel accepta, usque hodie fructificare non cessant. Et fregit, quod valde quidem necessa-

(359) S. Aug. tract. 24, in Joan. : « Quinque panes intelliguntur quinque libri Moysi, merito non triticeï, sed hordeaceï; quia ad Vetus Testamentum pertinent; » idem Beda ad h. l. Ante hos Hilarius de discipulis « solos se quinque panes responderunt habere, quia adhuc sub quinque panibus, id est 5 libris legis continebantur. »

(360) Beda, ex Hieron. : « Discumbere, est flores

rium erat : quid est enim panes frangere, nisi Scripturarum mysteria revelare? Ipse enim discipulis sensum aperuit, ut Scripturas intelligerent : ipse eos panes frangere et Scripturas exponere docuit. Hoc est enim quod ait, et dedit discipulis suis : discipuli autem dederunt turbis : ipse enim discipulos suos, discipuli vero nos docuerunt. Unde Apostolus ait : « Ego enim accepi a Domino quod et tradidi vobis (I Cor. xi, 23). » Nos quoque hos panes aliter frangimus, quos a Christi discipulis fractos accipimus, eosque quotidie turbis apponimus, dum hæc sacri Evangelii verba exponimus. Et manducaverunt omnes et saturati sunt. Manducantium autem fuit numerus quinque millia virorum; exceptis mulieribus et parvulis : non sunt panes nisi quinque, manducantes autem plus millibus quinque. Illi manducant, panes crescunt; certamen fit inter panes et homines. Illi sufficiunt, isti deficiunt : nisi enim manducare homines cessarent, fortasse in infinitum panes crevissent. Sic igitur et vobis spiritualis, sic panis utriusque Testamenti, quanto plus comeditur, tanto amplius crescit. Nonne vides quomodo panis iste mihi quoque in fascibus crescit? Panes enim verba sunt, quæ exponuntur, quæ si quis comedendi avidus, et ruminandi validus, qui et dentes fortiores et stomachum sanctorem haberet, ruminare adhuc et plus frangere voluisset, multas adhuc delicias ex his parare sibi potuisset. Sequitur : Et sustulerunt reliquias, duodecim cophinus fragmentorum plenos. Valde enim plures sunt reliquiarum panum, quam fassent ipsi panes : duodecim enim sunt cophini reliquiarum; panes vero omnes antequam manducarentur infra unum cophinum poni potuissent. Si quis autem ista miratur, miretur et cætera omnia quæ Dominus operatur. Quis enim fecit Deus quod mirabile non sit (361) : Cælum et terram fecit, mirabile est : homines et cuncta animalia creavit, et hoc mirabile. Sed nunquid illud quoque mirabile non est, quod ex paucis seminibus per singulos annos tanta nobis horrea replet? Quid? quod terræ humor cum idem sit, in unaquaque arbore vel herba mutat saporem? Et cum secundum se neque dulcis neque amarus sentiat; in aliis tamen dulcis et in aliis amarus invenitur. Sic igitur quære per singula, et nihil invenies quod non sit mirabile. Noli autem ista mirari, sed potius illum mirare, qui hæc et alia omnia tam admiranda creavit. Illud quoque considerandum est, quia tot sunt cophini quot et apostoli : unusquisque enim apostolorum ex istorum quinque panum fragmentis cophinum suæ mentis replevit, ut haberet unde sibi commissum populum reficere posset (362). Vide

et voluptates istius sæculi et illecebras carnis mente despecta calcare. »

(361) Hilar. : « Ne mirare fontes fluere, inesse uvæ vitibus, ex uvis vina diffundi, et omnes mundi opes quodam meatu indefessoque disfluere; auctorem enim hujus universitatis tantus panum profectus ostendit. »

(362) Hilar. : « Saturato populo in tantum deia-

modo in hoc uno rophino beati Matthæi evangelistæ; quem ante nostræ mentis oculos effudit, quantæ delicie contineantur: quem de piscibus quoque molitum suscepisse dubitare **75** non possumus, cum tam bene hæc omnia intellexerit, et intellecta memoriæ commendaverit. Similiter autem et beatus Joannes cophinum suum ex his panibus implevit, qui eos hordeaceos fuisse describit. Vere utique hordeacei erant, et ad comedendum insuaves et difficiles: ideoque Dominus eos fregit, et pisces eis addidit, cum quibus facilius comedi potuissent.

LXII. (363) *Et statim jussit discipulos ascendere in naviculam et præcedere eum trans fratrum donec dimitteret turbas.* In hoc enim passionem suam significasse videtur, quia eo relicto, discipulis fugientibus, ipse solus inter Judæorum turbas remaneret: ait enim **(364)**: « Si me queritis, sinite hos abire. » Sed quia in naviculam ascendere et per maris periculum iter discipulos ire jubet, eos quoque in illa tanta perturbatione securos non fuisse ostenditur. *Et dimissa turba ascendit in montem solus orare.* Turbam enim Dominus dimisit, et in montem ascendit, quando relictis Judæis ad caelos rediit, et solus quidem, quia nemo corporaliter cum eo ivit. Ibi vero orat, quia, ut Apostolus ait **(365)**, pro nobis ad Patrem interpellat. *Vespere autem facto solus erat ibi, navicula vero in medio mari jactabatur fluctibus, erat enim contrarius ventus.* Ex eo autem tempore Judæorum populo vesperum fait, ex quo Christus Sol justitiæ de hoc mundo recessit: eo enim nascente lux orta est eis, eo vero moriente, tenebræ factæ sunt eis. Quod autem navicula in medio mari fluctibus jactabatur, hoc significabat, quod post Christi ascensionem sancta Ecclesia in hoc mundo multa adversa esset passura. Unde et bene dicitur, quia ventus erat ei contrarius: quid enim ventus contrarius, nisi tyrannorum sæviens persecutio? *Quarta autem vigilia noctis venit ad eos ambulans super mare.* Quarta enim vigilia ex eo tempore angitur, quo Salvator noster in mundum venit: prima enim vigilia fuit ab Adam usque ad Moysen; secunda a Moysen usque ad David; tertia a David usque ad Christum **(366)**. Prima enim vigilia nimio somno gravata sine lege fuit: secunda legem habuit: tertia prophetas: quarta Evangelium. Quarta igitur vigilia venit ad eos, quia magis in hac quam in aliis omnibus servos suos Dominus visitare dignatur. Ambulat autem super mare, quia totus ei subiectus est mundus. *Et videntes eum super mare ambulantem turbati sunt, dicentes, quia phan-*

ceps cumulantur augmentum, quantus et credentis populi, et esplendorum cœlesti gratia apostolorum numerus destinabatur. » Hier. « Unusquisque apostolorum de reliquiis Salvatoris implet cophinum suum, ut vel habeat unde postea gentibus cibum præbeat, vel ex reliquiis doceat. veros fuisse panes qui postea multiplicati sunt. » Beda: « Duodecim cophini duodecim apostoli sunt qui inde sacramenta collegerunt; quia quæ a rudibus intelligi nequeunt, a perfectis inquirenda sunt. »

(365) Et statim compulit. Vulg.

(364) Joan. xviii, 9. Hilar. « Quod vespere solus

A tasma est, et præ timore clamaverunt. Clamor enim confusus et inordinatus eos timore nimio indicat fuisse turbatos. *Statimque Jesus locutus est eis, dicens: Habete fiduciam; ego sum, nolite timere.* Sic enim et Moysi Dominus ait: « Ego sum qui sum. Sic dices filiis Israel: Qui est, misit me ad vos **(Exod. iii, 14)**. » Vel ideo fortasse dixit, *Ego sum*, ut eum quis esset agnoscerent, audita voce quam cognitam habebant: sæpe enim alicujus vocem a longe audientes, quis sit, confestim agnoscimus, etsi eum non videamus. *Respondens autem Petrus dixit: Domine, si tu es, jube me venire ad te super aquas.* At ipse ait: *Veni.* Ubique enim beatus Petrus ferventissimæ fidei fuisse monstratur **(367)**. Neque enim profundissimo pelago esse crederet, nisi fidem certissimam de Domino haberet: sciebat enim Salvatorem nostrum omnia posse, et nihil minus in mari quam in terra potestatem eum habere credebat. Verumtamen quod Petrus super mare graditur, non solum magistro, verum etiam discipulis mundus iste subjectus esse monstratur. Quamvis propter hæreticos ita fieri oportebat, qui Christum Dominum eo quod super mare ambulaverat, non verum, sed phantasticum corpus habuisse postea dicebant: vincuntur enim isti, dum beatum quoque Petrum super mare ambulasse audiunt, quem utique verum corpus habuisse non dubitant. *Ei descendens Petrus de navicula ambulabat super aquam, ut veniret ad Jesum. Videns vero ventum validum timuit, et cum cœpisset mergi clamavit dicens: Domine, salvum me fac; et continuo Jesus extendens manum apprehendit eum; et ait illi: Modicæ fidei, quare dubitasti? Hoc enim facto beatus Petrus ea quæ sibi futura erant jam ex tunc significabat. In Christi namque passione, quasi super aquas confidenter ambulabat, cum diceret: « Et si omnes scandalizati fuerint, ego nunquam scandalizabor **(Matth. xxvi, 33)**. » Videns vero ventum validum timuit, quia, cum Dominus a Judæis teneretur, ipse quoque simul cum aliis discipulis fugit. Mersus est autem quando negavit: deinde vero clamavit dicens: *Domine, salvum me fac*, quando egressus foras flevit amare: ipsum enim flere, clamare fuit. Sed continuo *Jesus extendens manum apprehendit eum*, quando voce angelica eum consolando, et quodammodo ad se trahendo dictum est mulieribus: « Ite, dicite discipulis ejus et Petro, quia præcedet vos in Galilæam **(Marc. xvi, 7)**: » in eo enim **76** quod proprio nomine eum vocavit, quasi manu apprehensum tremebundum et jam perire timentem ad spem gratiæ*

est, solitudinem suam in tempore passionis ostendit, cæteris trepidatione dilapsis. »

(365) Ad Hebr. vii, 25: « Semper vivens ad interpellandum pro nobis. »

(366) Hilar.: « Sed quarta vigilia Dominus venit: quarto enim tum ad Ecclesiam vagam et naufragam revertetur.... Prima enim vigilia fuit legis; secunda prophetarum; tertia corporalis adventus; quarta autem in roditu claritatis. »

(367) Hieron.: « In omnibus locis ardentissimæ fidei invenitur Petrus; » quæ exscribit Beda. Vid. Hilar.

eum elevavit. In his autem Ecclesiæ quoque prospera et adversa significari possunt : quæ quidem aliquando mergi, aliquando vero exurgere videtur. *Et cum ascendissent in naviculam, cessavit ventus.* Non est autem intelligendum, ut tunc Jesus in naviculam ascendisset (368); prius enim venit Capharnaum, ibique multa in synagoga locutus est, quæ Joannes quidem scribit, Matthæus vero et Marcus præmittunt. Dicit enim Joannes, quia voluerunt eum discipuli in naviculam suscipere, sed statim fuit navis ad terram ad quam ibant, id est Capharnaum : unde manifestum est eum tunc in naviculam non ascendisse. Jusserat enim Dominus, ut superius dictum est, ut discipuli sui eum præcederent; qui cum venissent Capharnaum, ibique eum non invenissent, sectentes iterum ad eum revertebantur : et tunc quidem apparuit eis Dominus ambulans super mare. Et expletis omnibus quæ modo in hoc Evangelio dicta sunt, postquam ea locutus est, quæ Joannes narrat usque ad illum locum in quo dicitur : *Hæc autem locutus est Jesus in Synagoga docens in Capharnaum, redierunt ad navem; et cum ascendissent in naviculam, cessavit ventus.* Nondum enim ventus cessaverat, nec mare a suo fervore quieverat, sed sicut in nocte, ita et in die, eisdem adhuc fluctibus agitabatur : ut autem Jesus ascendit in naviculam, mox ventus cessavit. *Qui autem in navicula erant, viso tanto miraculo stupentes peremerunt et adoraverunt eum dicentes; Vere Filius Dei es :* Marcus vero eos redarguit, et oblitos et excæcatos dicit, quod ex hoc stupentes admirarentur, qui præterita die tam magnum miraculum in quinque panibus Dominum fecisse cognoverant : unde et ait (369) : *Non enim intellexerant de panibus.* Si enim de panum miraculo recordarentur, jam non erat, ut de panis sedati miraculo mirarentur. *Et cum transfretassent, venerunt in terram Genesareth et applicuerunt. Cumque egressi essent de navi, continuo cognoverunt eum.* Hoc autem Matthæus manifestius dicit : videtur enim Marcus dicere, quod discipuli eum non cognoverint, donec de navi egréderentur. Sed non est ita : non enim hoc de discipulis dicitur, sed de hominibus regionis illius, qui statim eum cognoverunt, et undique infirmos suos ei ad sanandum obtulerunt. Et hoc est quod Matthæus ait : *Et cum cognovissent eum viri loci illius, miserunt in universam regionem illum, et obtulerunt ei omnes male habentes : et rogabant eum ut vel simbriam vestimenti ejus tangerent : et quicumque tetigerant salvi facti sunt.* Oremus autem et nos Dominum, ut in naviculam pectoris no-

stri ascendere dignetur, et superbie ventositatem et vitiorum insurgentium procellas quiescere faciat (370). Ascendat etiam in naviculam suam, id est in sanctam Ecclesiam (371), et se ibi esse manifestat, qui ibi quodammodo non esse videtur, tam tanto eam persecutionum turbine patitur agitari; et inperet ventis et fiat tranquillitas magna. Quod autem ait : *Et cum cognovissent eum viri loci illius, miserunt in universam regionem illam, et obtulerunt ei omnes male habentes, ut eos sanaret;* quid aliud significat, nisi quia viri sancti qui Deum cognoscere meruerunt, pro aliorum peccatis orare, et alios Deo commendare et offerre debent? Sed quid est Christi vestimenti simbriam tangere (372)? Aliud enim est tangere Christum, aliud vestimenta Christi. Thomas enim Christum tangens dicebat : *« Dominus meus et Deus meus (Joan. xx, 28) : »* Philippus vero vestimenta tangebatur et non Christum, cum diceret : *« Domine, ostende nobis Patrem, et sufficit nobis (Joan. xiv, 8). »* Propterea igitur Thomas Christum tangebatur, quam Philippus : unde et illi dicitur : *« Quia vidisti me, credidisti; »* huic autem : *« Non credis quia ego in Patre et Pater in me est? Qui videt me, videt et Patrem. »* Ille igitur jam vidisse et credidisse, iste vero nondum bene vidisse, vel credidisse dicitur. Illi igitur tangunt Christum, qui in eum perfecte credentes, catholicæ fidei veritatem cognoscunt. Illi vero tangunt vestimenta Christi, qui quamvis intelligere non valeant, credunt tamen quod eis a viris catholicis prædicatur. Tanto itaque minus longius tangit Christum, quanto minus intelligit et cognoscit Christum. Omnes tamen sanantur, qui vel simbriam vestimenti ejus tangunt, quoniam *« omnis qui crediderit et baptizatus fuerit, salvus erit (Marc. xvi, 16). »*

LXIII. [CAP. XV.] *Tunc accesserunt ad eum ab Hierosolymis Scribæ et Pharisei, dicentes: Quare discipuli tui transgreduntur traditionem seniorum? Non enim lavant manus suas, cum panem manducant.* Seniorum namque traditiones, non prophetarum dicta, sed majorum consuetudines vocantur : quibus docentur et manus et **77** urceos et calices et omnia vasa frequenter lavare, semperque munda et nitida habere (373). His autem Judæi magis quam legi et prophetis obedientes erant. Habebant autem et alias multas traditiones, et consuetudines, quæ etiam legi et prophetis contrariæ erant; de quibus Dominus subsequenter eos redarguens ait : *Quare et vos transgredimini præceptum Dei propter traditionem vestram? Nam Deus dixit : Honora patrem et matrem : et qui*

(368) Vid. S. Aug. lib. II De consens. Evang., c. 47, et S. Hilar. hic v. 49.

(369) Marc. vi, 52, 53 : « Erat enim cor eorum obæcatum. »

(370) Beda. « In quodcumque enim cor Deus per gratiam sui amoris venerit, mox universa mundi vitiorumque et spirituum malignorum prælia compressa quiescunt. »

(371) Hilar. : « Ascensus autem ejus in navim, ventum et mare esse sedatum; post claritatis sup-

reilitum æterna Ecclesiæ pax, et tranquillitas indicatur. »

(372) Matth. hic v. 36 : « Et obtulerunt ei omnes male habentes, et rogabant eum ut vel simbriam vestimenti ejus tangerent. Et quicumque tetigerunt salvi facti sunt. »

(373) Euthymius : « Neque enim jubebat lex divina, ne ederent priusquam lavarent, sed seniores populi. »

maledixerit patri vel matri, morte moriatur. Vos autem dicitis: Quicumque dixerit patri vel matri: Munus quodcumque est ex me, tibi proderit, et non honorificabit patrem suum, aut matrem suam, et irritum fecistis mandatum Dei propter traditionem vestram. Hoc autem Marcus evangelista aliquanto planius dicere videtur: ait enim (Marc. vii, 11): Vos autem dicitis: Si dixerit homo patri aut matri: Donum quodcumque est ex me, tibi profuerit; et ultra non dimittitis eum quidquam facere patri suo aut matri, rescindentes verbum Dei. Quod tale est ac si diceret: Deus parentes honorare præcipit; vos autem male honorem interpretantes, parentes suos filios inhonorare docetis: dicitis enim hoc parentibus ad honorem sufficere, si verbis et ratione a filiis honorentur; quoniam Moyses eos quidem honorare præcipit, sed quomodo honorentur non præcipit. Et hoc agentes, non dimittitis eos quidquam ultra facere parentibus suis, quoniam male a vobis instructi, vanis verbis eos consolantur, ut sic eos honorare videantur. Honor enim in divina Scriptura magis in obsequiis quam in verbis intelligitur; secundum illud: « Honora Dominum de tua substantia (Prov. vii, 9); » et Apostolus: « Honora viduas, quæ vere viduæ sunt (Tim. v, 2). » Unde et homines dicere solent: Ille et ille bene me honoravit, si illum in domum suam suscepit, et libenter ei servivit, et affluenter necessaria ministravit. Tali igitur honore parentes nostros honorare debemus: per hæc autem intelligere datur, quod Scribæ et Pharisei suis utilitatibus providentes, a parentum servitio filios retraherent, et ad templi servitia et munera et sacrificia offerenda eos invitarent. Quibus cum illi se id minime facere posse responderent, quoniam pauperes suos parentes de suis facultatibus eos sustentare oporteret, dicebant magis Deo obtemperandum esse quam hominibus. At illi e contra; Cur igitur Deus parentes honorare præcepit? quibus illi: Nemo melius parentes suos honorat, quam ille, qui pro se et pro illis munera Domino offert: qui igitur bene parentes suos cupit honorare, dicat patri et matri suæ: Munus quodcumque est ex me, non mihi tantum, sed et tibi proderit. Sicut pro me, ita et pro te munera offero: omnis mea oblatio, non mea tantum, sed et tua est. Hoc autem parentes cum audirent, magis volebant fame torqueri, quam talia munera impedire. Hoc igitur ingenio Scribæ et Pharisei et parentes fame cruciabant, et filios suis facultatibus spoliabant. Et hoc est quod ait: *Et ultra non dimittitis eum quidquam facere patri suo aut matri, rescindentes verbum Dei.* Verbum enim Dei rescindunt, qui illud tam male interpretantur,

A Mala interpretatio, qua homo decipitur, misericordia tollitur, et avaritia nutritur. Nihil ultra parentibus faciunt: omnia eis offerunt quæ parentibus dare debuerant. Peccant equidem illi qui sic suos parentes honorant, sed plus peccant qui sic eis honorare docent (374). *Hypocritæ, bene prophetavit de vobis Isaias, dicens: Populus hinc labiis me honorat, cor autem eorum longe est a me. Sine causa autem co'unt me, docentes doctrinas et mandata hominum;* isti enim sunt de quibus dicitur: « Qui loquuntur pacem cum proximo suo, mala autem sunt in cordibus eorum (Psal. xxvii, 3). » *Sine causa autem Deum colunt, quia nullam de servitio suo retributionem suscipiunt; Deus enim non verba sed corda attendit. Redarguit autem eos, quia legis et prophetarum præcepta relinquentes, hominum doctrinas et mandata docebant: ea scilicet quæ seniorum traditiones vocabant. Et convocatis ad se turbis dixit eis: Audite et intelligite: non quod intrat in os co'quinat hominem, sed quod procedit ex ore, hoc co'quinat hominem.* Vos, inquit, audite et intelligite, quoniam isti audire quidem volunt, sed intelligere nolunt: excæcavit enim eos malitia eorum. *Tunc accedentes discipuli ejus, dixerunt ei: Scis quia Pharisei audito hoc verbo scandalizati sunt? At ille respondens ait: Omnis plantatio, quam non plantavit Pater meus cælestis, eradicabitur. Omnis igitur plantatio philosophorum, omnis plantatio hæreticorum, omnis plantatio Scribarum et Phariseorum, quæcumque contra Deum est, contra veritatem est, contra justitiam est, eradicabitur. Quæ enim plantatio contra hæc non est, etiamsi ab illis fiat, illorum tamen non est. Plantat autem Deus plantationem suam, non solum per bonos, 78 verum etiam per malos: unde etiam eorundem Scribarum et Phariseorum plantationem alibi Dominus commendat dicens: « Super cathedram Moysi sederunt Scribæ et Pharisei; quæcumque dixerint vobis, facite (Matth. xxiii, 2). » Non tamen simpliciter quæcumque, sed illa tantum omnia quæ Moysi cathedræ doctrinæque conveniant: talis enim doctrina et plantatio et illorum est, quia per eos fit; et illorum non est, quia eorum traditio non est: omnis enim doctrina si bona est, a quocumque fiat, Dei est. *Sinite illos, cæci sunt et duces cæcorum: cæcus enim si cæco ducatum præstet, ambo in foveam cadunt.* Hæc enim cæcitas non corporis sed cordis est: cæcus enim est, qui errorem sequitur, et veritatem non intelligit, quoniam lumen mentis, intellectus est. In foveam autem cadunt qui in infernum descendunt. *Respondens autem Petrus, dixit ei: Edissere nobis parabolam istam. At ille dixit: Adhuc et vos sine intellectu estis? Erant**

(574) Difficilium hunc locum judicio Origenis, et Euthymii, quemadmodum A. noster explicavit, explicant recentiores interpretes Jansenius Concord. cap. 60., Maltonatus, Cornelius a Lapide, etc., quasi filii a parentibus egentibus interpellati responderint; donum quodcumque in cultum Dei contulero, etiam vobis proderit, qui illud eo animo conferam,

ut ea non minus vos, quam me adjuvare, et deum vobis propitium reddere velim: qua doctrina Scribæ et Pharisei pretextu religionis suo quæstui studebant. V. Hier. et Bedam ad hunc locum, Victorem Antiochenum ad cap. vii Marci, Augustinum lib. 1. Quæst. Evang., cap. 16.

enim apostoli sine intellectu, dum ea in parabolis dicta esse putabant, quæ non in parabolis, sed plano sermone Dominus dixerat: unde et illi merito redarguuntur, qui ea quæ ad litteram intelligi debent, allegorice exponere conantur. Nonne intelligitis, quia omne quod in os intrat, in ventrem vadit, et in secessum emittitur? Manifestum est enim quod cibus in ventre digeritur, ejusque pars ad corpus nutriendum per membra diffunditur (375): alia vero pars quæ corpori necessaria non est, in secessum emittitur. Unde etiam vigilanter dictum est *omne et non totum*: si enim totum dixisset, non esset verum; non enim totum quod in ventrem vadit, in secessum emittitur. Aliud est enim *totum*, et aliud *omne*; si enim dicas: Omnis homo corporeus est, verum dicis; si vero dicas: Totus homo corporeus est, verum non dicis, quoniam anima cum sit pars hominis incorporæ est. Sic igitur omne quod in ventrem vadit in secessum emittitur, non totum tamen quod in ventrem vadit in secessum emittitur. Omnia enim quæ ad corpus nutriendum in ventrem vadunt, etiamsi minima sint, et digestionem et egestionem suscipiunt: quæ autem procedunt de ore, de corde exeunt, et ea coinquinant hominem. Taceant igitur philosophi, qui mentem et rationem, memoriam et intellectum in cerebro esse confirmant. Qui enim fecit hominem, ipse scit quid in unaquaque hominis parte posuerit: Ipse enim scrutatur renes et corda. Sed dicunt: Si hæc in corde et non in capite sunt, quare capitis ægritudine amittuntur, et ejusdem bona valetudine recuperantur? Cur insanis et phreneticis ut ad mentem redeant, capiti et non cordi medicamen apponitur? eis enim qui talia patiuntur, pene omnia cura non cordi sed capiti adhibetur. Sciant autem isti, mentem et rationem, memoriam et intellectum principaliter et proprie in corde sedem habere (376), quæ sicut capitis infirmitate aliquando impediuntur, ita et ejusdem sanitate convalescunt. Scimus enim visum in oculo esse, cui si manum opponas, mox visus tollitur, si manum tollas, visus recipitur; sed nunquid ideo non in oculos, sed in manu visum esse dicis, quia ejus impedimento visus tollitur? Sic igitur ratio, quamvis capitis impedimento tollatur, non in capite tamen, sed in corde esse credatur. Calor enim naturalis, qui pulsum vehiculo per totum corpus ex corde diffunditur, in infirmo capite, aliqua re nobis incognita, aliquando corrumpitur, cujus corruptione postquam cor tangitur, et mens et ratio in eo obscuratur. Unde fit ut, sanato capite, corruptio tollatur, et mens et ratio revertatur. Sequitur: *De corde enim*

(375) Hier.: « Ex hac sententiola quidam calumniantur, quod Dominus physice disputationis ignarus potest omnes cibus in ventrem ire et in secessum cligeri, cum statim infusæ escæ per artus et venas, ac medullas, nervosque fundatur; » cui calumniæ respondet ibidem Hieron.

(376) Idem Hieron. ad h. l.: « Ergo animæ principale non secundum Platonem in cerebro, sed juxta Christum in corde est, et arguendi ex hac sententia sunt qui cogitationes a diabolo immitti putant. » Idem

A exeunt cogitationes malæ, homicidia, adulteria, fornicationes, furta, falsa testimonia, blasphemie: hæc sunt quæ coinquinant hominem. De corde enim exeunt, quia in corde generantur, ibique sedem habent: sive enim hominis adinventione, sive diabolica persuasione ibi siant, de corde tamen ea exire non dubium est. Hæc autem coinquinant hominem; hæc hominem a Deo separant, et abominabilem faciunt. « Non lotis autem manibus manducare, non coinquinat hominem: » Manducare autem non lotis manibus, rusticitas est, non peccatum.

LXIV. (377) *Et egressus inde Jesus secersit in partes Tyri et Sidonis: et ecce mulier Chanaanæ a finibus illis egressa clamarit dicens: Miserere mei, Domine fili David; filia mea nunc a demonio vexatur.* *B* Qui non respondit ei verbum. Et accedentes discipuli ejus rogabant eum dicentes: *Dimitte eam, quia clamat post nos. Ipse autem respondens ait: Non sum missus nisi ad oves quæ perierunt domus Israel.* Hæc est igitur causa, cur clamantem mulierem **79** Deus non exaudit: hæc est causa, cur misericordia non miseretur: hæc est causa, cur ille qui in principio erat Verbum, quamvis multa verba mulier multiplicet, non tamen respondit ei verbum. *Non sum, inquit, missus, nisi ad oves quæ perierunt domus Israel.* Quid est igitur quod Propheta ait: « Erit radix Jesse, et qui exsurget regere gentes, in eum gentes sperabunt? (Rom. xv, 12.) Si non es missus nisi ad oves quæ perierunt domus Israel, quid est quod tibi a Patre dicitur: « Postula a me et dabo tibi gentes hereditatem tuam et possessionem tuam terminos terræ? » (Ps. ii, 8.) Itemque, si non es missus nisi ad oves quæ perierunt domus Israel, quid est quod in Isaia tibi Pater loquitur dicens: « Parum est ut sis mihi servus ad suscitandas tribus Jacob, et ad feces Israel convertendas. Ecce dedi te in lucem gentium, ut sis salus mea usque ad extremum terræ? » (Is. xlix, 6.) Hoc enim testimonio magis ad gentes quam ad Israel missus esse videris. Parum enim videtur Patri, et merito quidem parum, ut qui ei æqualis es, pro tam vili pretio ejus servus sis, homo fias, servilem formam suscipias, si tantum tribus Jacob, et feres Israel convertere et vocare venisti. Pater dicit: *Ecce dedi te in lucem gentium, ut sis salus mea usque ad extremum terræ; et tu dicis, Non sum missus nisi ad oves quæ perierunt domus Israel?* Contraria hæc esse videntur: contraria tamen non sunt. Missus est enim Dominus ad oves quæ perierunt domus Israel, ut eas vocaret, eas sanaret, eas prædicaret, et ad fidem eas converteret; et hoc per se. Missus

ferme habet epistola 64 ad Fabiolam, et lib. 1 Contra Jovinianum. Origenes quoque hom. 9, in Exodum, et Tertullianus lib. De resurrectione carnis cap. 15, multis id Scripturæ testimoniis contendit. Philo quoque in opusculo De deteriori potiori insidiante, Nysenus or. 1 De resur., Theodoretus serm. 3 De providentia. Lactant. vero lib. 1 de Opif. rem in accipiti relinquit, utrum in cerebro an in corde sit.

(377) Brunoni suo auctori hæc. homil. Fer. v, post 1 Dom. Quadrag. assignatæ inscribatur.

est etiam ad gentes vocandas, sanandas, prædicandas, et ad fidem convertendas; sed hoc per discipulos suos, et non per se. Missus est denique prius prædicare ad Judæos (378), deinde Gentiles: unde et eisdem Judæis Apostolus ait: (378) « Vobis primum oportuerat prædicari verbum Dei: quia repulistis illud, et indignos vos fecistis æternæ vitæ, ecce convertimur ad gentes (Act. XIII, 46). » Sic igitur et missus, et non missus est Dominus. Audivimus autem quid mulier Chananæa dixerit: audivimus quid discipulis suis pro ea interpellantibus in itinere Christus responderit: nunc autem videamus quid etiam domum veniens egerit. Marcus enim evangelista, qui omnia hæc, quæ in itinere dicta sunt, prætermittit, cætera quæ sequuntur, non in via, sed in domo facta fuisse describit: ait enim: (380) *Et inde surgens abiit in fines Tyri et Sidonis: et ingressus domum, neminem voluit scire, et non potuit latere. Mulier autem statim, ut audivit de eo, cujus habebat filia spiritum immundum, intravit, et procidit ad pedes ejus: erat enim mulier gentilis Syrophœnissa genere.* Quia enim non erat missus nisi ad oves quæ perierunt domus Israel, ideo clamanti mulieri nihil in via respondit. Insuper et domum ingressus, neminem scire voluit, et tamen latere non potuit. Sed quare neminem scire voluit? Quia omnes illi Gentiles erant: Gentilibus autem nondum revelari volebat. Quare ergo latere non potuit? inconveniens enim esse videtur, ut ille qui omnia potest, latere velit, et latere non possit. Non igitur sic est accipiendum, quasi latere voluisset, et latere non potuisset; simplici enim sermone hoc in loco utitur evangelista. Quid est enim, neminem voluit scire, nisi quia præcepit discipulis, ut eum ibi esse nemini dicerent? Neque enim hoc aliter discipuli intelligerent, nisi ipse eis, ne eum manifestarent præciperet. Sciri igitur voluit, et quia voluit, latere non potuit. Similiter autem de eodem ipso alibi quoque dicitur: quia ipse se finxit longius ire (Luc. XXIV, 28), cum utique ire longius noluisset. Latere igitur volebat, domum tamen ingressus se latere velle ostendebat; quia nondum tempus advenerat quo gentili populo prædicandus erat. Mulier autem quæ post eum in via clamaverat, postquam eum inter discipulos non invenit, interrogans ubi esset, ut audivit de eo, statim domum intravit, et procidit ad pedes ejus. Sed quid dixit? *Domine, adjuva me. Qui respondens ait: Non est bonum sumere panem filiorum, et mittere canibus.* Misera misericordiam sequitur, repulsa

(378) Hieron. « Non quod et ad gentes non missus sit, sed quod primum missus sit ad Israel, ut illis non recipientibus Evangelium, justa fieret ad gentes transmigratio. » Hilarius: « Non quod non et gentibus impertienda salus esset; sed suis Dominus atque in sua venerat: primitias ergo fidei ab his, quibus erat ortus, expectans, cæteris deinceps apostolorum prædicatione salvandis. »

(379) Act. XIII, 46: « Vobis oportebat primum loqui verbum Dei; sed quoniam repellistis illud, et indignos vos judicatis æternæ vitæ, » etc.

(380) Marc. VII, 24: « Vid. S. Aug. De cons.

A non erubescit, domum ingreditur, importuna clamat, Salvatorem adorat, et jam tandem responsum audire meretur. Probat eam Dominus, an patientiam habeat, an humilitatem teneat, canem eam vocat, canem se illa esse fatetur. *Non est, inquit, bonum sumere panem filiorum et mittere canibus.* Dicit illa: *Etiam, Domine: canis ego sum, de populo gentili, de genere Chananæo, non sum digna pane filiorum, non sum digna beneficio sanctorum.* Sed quia canis sum, porrigere mihi micas: *Nam et catelli edunt de micis quæ cadunt de mensa dominorum suorum.* Docet nos mulier ista qualiter orare debeamus. Evangelium non legerat, et sicut Evangelium præcipit, orat (381). Scriptum est 80 enim: (382) *Petite et accipietis, quærite et invenietis, pulsate et aperietur vobis. Tunc respondens Jesus ait illi: O mulier, magna est fides tua: fiat tibi sicut vis.* Cum improbitate panem petisti, propter improbitatem tuam dabantur tibi quotquot habes necessarios. Vade, quia sana est filia tua: et sanata est filia ejus ex illa hora. Oremus igitur et nos Dominum ut sanet filias nostras; oremus ut sanet, et a peccatis liberet animas nostras. Illa enim anima vexatur a dæmonio, quæ peccare non cessat, et in crimine perseverat. Quæ si bene conversa fuerit, et de Christi misericordia non desperaverit, dicitur ei a plissimo Domino: *Fiat tibi sicut vis, et sanabitur ex illa hora;* quia peccator quacunque hora conversus fuerit et ingenuerit, vita vivet et non morietur.

C LXV. *Et cum transisset inde Jesus, venit secus mare Galilææ: et ascendens in montem, sedebat ibi. Et accesserunt ad eum turbæ multæ habentes secum multos, cæcos, claudos, debiles, et alios multos, et projecerunt eos ad pedes ejus, et curavit eos, ita ut turbæ mirarentur videntes multos loquentes, claudos ambulantes, et cæcos videntes; et magnificabant Deum Israel.* Merito enim Jesus in montem ascendit, tanta et talia miracula factururus, ut in monte ejus potestatis altitudo, et in miraculis ejus divinitatis virtus appareat.

LXVI. *Jesus autem convocatis discipulis suis dixit: Misereor turbæ, quia jam triduo perseverant mecum, et non habent quod manducent.* Tres enim dies, tria sæculi tempora sunt: ante legem scilicet, sub lege, et sub gratia (383). Tribus igitur diebus turbæ cum Domino perseverant, quia totis his tribus temporibus viri sancti, Spiritu Dei pleni, in Christum credunt, Christum expectant, ejusque panibus et do-

Evang., cap. 49.

(381) Hieron.: « Mira sub persona Chananitidis Ecclesiæ fides, patientia et humilitas prædicatur: fides, qua credidit sanari posse filiam; patientia, qua toties contempta in precibus perseverat; humilitas, qua se non canibus, sed catulis comparat. »

(382) Math. VII, 7: « Petite et dabitur vobis, » etc.

(383) « Turbam triduo illam sustinentem, id est in fide S. Trinitatis, sive ante legem, sub lege, sub gratia secum perseverantem Dominus non vult jejunam dimittere. » Beda ad h. l.

ctina magno desiderio refecti cupiant : et non habebant quod manducarent, quia panis vivus qui de cœlo descendit, nondum eis appositus fuerat ; nondum Leo de tribu Juda librum aperuerat, neque septem ejus signacula solverat. Tertio igitur die, id est hoc tertio suæ incarnationis tempore turbas refecit, neque ulterius eas fame perire patitur. Unde et dicit, *et dimittere eos jejunos nolo, ne deficiam in via*. Omnes enim in via sumus, omnes ad patriam tendimus. De hac via Pentimista ait : « Viam mandatorum tuorum ecurrere. (Psal. cxviii, 52) ; » itemque : « Beati immaculati in via, qui ambulant in lege Domini (Psal. v, 4). » In hac autem via deficiunt jejuni ; per hanc viam currere non possunt, qui Christi pane non sunt refecti : præsertim si de longe venerunt ; longe est enim a peccatoribus salus (Psal. cxviii) : sicut enim hæc via brevis et facilis est bonis, ita longa et difficilis est malis. *Et dicunt ei discipuli : Unde ergo nobis in deserto panes tantos, ut saturemus turbam tantam ?* Fortasse impemiores erant Christi discipuli, quod Dominus ex quinque panibus quinque millia hominum jam superius satiaverat. *Et ait illis Jesus : Quot panes habetis ? At illi dixerunt, Septem, et paucos pisciculos.* Septem enim panes, septem gratiæ sunt Spiritus sancti : pauci veropisciculi pauci libri Novi Testamenti (384). Vahle enim pauci sunt libri Novi Testamenti ad Veteris Testamenti comparationem : isti tamen pauci si illis septem panibus conjungantur, cunctis hominibus ad animarum refectionem sufficiunt : siue illis enim neque comedi possunt, neque saturitatem vel fortitudinem comedentibus tribuunt. Sunt enim septem illi panes, sapientia et intellectus, consilium et fortitudo, scientia et pietas et timor Domini. Sed quis sine sapientia sapiat ? quis sine intelligentia intelligat ? quis sine consilio providus ? quis sine fortitudine fortis ? quis denique sine scientia sciens, sine pietate pius, et sine Dei timore fidelis ? Non igitur hi pisces siue illis panibus comedi possunt. Et merito pisces, libri isti dicuntur, quoniam in vivo fonte natant ; de quo scriptum est : « Quoniam apud te est fons vitæ, et in lumine tuo videbimus lumen. Et præcepit turbæ, ut discumberent super terram (Psal. xxxv, 10). » Super terram enim discumbunt, quicunque terram et pulverem se esse cognoscunt. Unde et dicitur (385) : « Quid superbis, pulvis et cinis ? » *Et accipiens Jesus septem panes et pisces, gratias agens, fregit et dedit discipulis suis.* Frangit autem Dominus, et panes et pisces, quoniam prout vult, et sancti Spiritus gratias unicuique tribuit, et profunda sanctarum Scripturarum mysteria pandit.

(384) S. Hilar. : « Panes igitur septem offeruntur : nulla enim ex lege, et prophetis gentibus salus sumitur, sed per gratiam spiritus vivunt, cujus sepiiforme, ut per gratiam traditur, munus est. » S. Ambrosius, lib. vi in Lucam : « Plerique septiformis spiritus gratiam in panibus definitam, in piscibus quoque duplicia Testamenti figuram intelligendam putarunt. »

(385) Eccl. x, 9 : « Quid superbit terra et cinis ? »

(386) S. Hilar. : « Ad forisquam enim futuri in tot

A Sed quibus dat, nisi discipulis suis ? Quibus hæc prædicanda largitur, nisi episcopis et sacerdotibus ? Isti enim sunt quos, et constituit Dominus super familiam suam, ut dent illi cibum in tempore. » Isti cæteros pascunt : isti pane divini eloquii totam Ecclesiæ turbam reficiunt. *Et comederunt omnes et saturati sunt.* Comedamus igitur et nos, ut saturerur : legamus, ut intelligamus ; hunc enim cibum qui plus comedit, plus **SI** comedere appetit. Hic cibus mentem exhilarat, et stomachum non gravat. Quanto plus comeditur, tanto amplius crescit. Unde et subditur, *et quod superfuit de fragmentis, tulernnt septem sportas plenas.* Plura sunt fragmenta quam panes ; quia plures sunt qui nunc fragmenta suscipiunt, quam illi qui tunc B illos panes et pisces comederunt (386). Nonne vides, quanta librorum volumina ex his quatuor Evangeliiis multiplicata sunt ? Sed quid per septem sportas, nisi septem Ecclesiæ significantur, per quas omnes alia Ecclesiæ intelliguntur ? Unde et Joannes evangelista *septem Ecclesiis* scribit. Unde et Isaias ait : « Apprehendat septem mulieres virum unum in die illa, dicentes : Panem nostrum comedemus (Is. iv, 1) ; » panem nobis modo datum, panem quo repletæ et refectæ sumus ; et quasi dicerent : Nos enim sumus illæ septem sportæ, quas plenas fragmentis olim in deserto apostoli sustulerunt ; quia igitur panem habemus, panem nostrum comedemus. *Erant autem qui manducaverunt quatuor millia hominum, extra parvulos et mulieres.* Quare autem parvuli et mulieres non numerantur, nisi quia in Dei populo C computari digni non sunt, qui vel parvulos in stultitia et fatuitate, vel mulieres in mollitie et debilitate imitantur. Unde Apostolus : « Nolite, inquit, parvuli effici sensibus, sed malitia parvuli estote (1 Cor. xiv, 20). »

LXVII. (387) *Et dimissa turba ascendit in naviculam, et venit in fines Magedda.* Marcus enim dicit : quia « ascendens navem cum discipulis suis, venit in partes Dalmanutha (Marc. viii, 10). » Unde vel proxima sibi loca, vel binomium ejusdem loci (388), vel alterum nomen generale provinciæ ; et alterum proprium ipsius loci intelligere oportet (389). [Cap. XVI.] *Et accesserunt ad eum Pharisei et Sadducei tentantes, et rogaverunt eum, ut signum de cœlis ostenderet eis.* Quid est enim quod isti signum de cœlis videre volunt ? An fortasse non credunt Salvatorem nostrum in cœlis habere potestatem, qui tot et talia signa in terris operatur ? hoc enim in terris agere non posset, si in cœlis potestatem non habuisset. *At ille respondens ait eis : Facto vespere di-*

partium millia plebs dinumerata sanatur, quodidem de partibus, ad cœlestis cibi donum concursura essent millia creditorum. »

(387) Magedan. Vulg.

(388) Ita Beda, et Euthymius.

(389) V. Jansenium, cap. 64, Maldonatum, Cornelium a Lapide qui auctori nostro ferme consentiunt. Vid. etiam Caluët ad h. l. et Bonfrerium in onomastico.

*ctis: Serenum erit, rubicundum est enim cælum; et mane: Hodie tempestas, rutilat enim triste cælum. Faciem ergo cæli dijudicare nostis, signa autem temporum non potestis scire? Ac si dicat: In aliis oculos apertos habetis, in me autem cæci estis. Quid est enim signa temporum, nisi signa quæ in temporibus sunt? Videtis vestris temporibus signa fieri, quæ nullis aliis temporibus facta sunt, et adhuc tamen signa queritis; et videntes non videtis? De hoc autem Lucas sic ait: « Dum videritis nubem orientem ab occasu statim dicitis, Nimbis venit, et ita fiet; et cum austrum flantem, dicitis quia æstus erit, et sit. Hypocritæ, faciem cæli et terræ nostis probare (Luc. xii, 54); » hoc autem tempus quomodo non probatis? Quid autem et a vobis ipsis non iudicatis quod iustum est? Si enim iudicarent quod iustum est, dicerent utique hunc esse Dei Filium, in cuius tempore fieri cuncta videbant, quæ de Christo prophætæ prædixerant. Non mirum, si evangelistæ idem non dicunt, quia non omnes omnia scribunt. Scribit enim Lucas quod prætermittit Matthæus; scribit et Matthæus quod Lucas prætermittit: sic et in aliis. Nemo tamen dubitet Christum Dominum nostrum omnia dixisse, quæ vel omnes vel singuli narrant. Sequitur: *Generatio mala et adultera signum querit, et signum non dabitur ei nisi signum Jonæ.* De signo namque Jonæ satis superius dictum est. *Et relicta illis abiit. Et cum venissent discipuli ejus trans fretum, obliti sunt panes accipere. Qui dixit illis: Intuemini et cavete a fermento Phariseorum et Sadduceorum. At illi cogitabant inter se dicentes: quia panes non accepimus. Dixit eis: quid cogitatis inter vos modicæ fidei, quia panes non habetis? Nondum intelligitis, neque recordamini quinque panum in quinque millia hominum, et quot cophinos sumpstistis: Neque septem panes in quatuor millia hominum, et quot sportas sumpstistis. Quare non intelligitis, quia non de pane dixi vobis? cavele a fermento Phariseorum et Sadduceorum.* Sic enim redarguisse, docere tuit; unde et subditur: *Tunc intellexerunt quia non dixerit cavendum a fermento panum, sed a doctrina Phariseorum et Sadduceorum;* fermentum enim doctrina vocatur, quia sicut modicum fermentum totam massam corrumpit, ita modicum hæreticæ doctrinæ totam fidem commaculat (390).*

LXVIII. *Venit autem Jesus in partes Cæsariæ Philippi, et interrogabat discipulos suos dicens: Quem dicunt homines esse filium hominis?* Interrogat Dominus discipulos suos, quam opinionem de eo homi-

(390) Hier.: « Hoc est fermentum, de quo et Apostolus loquitur « Modicum fermentum totam massam corrumpit. » Istiusmodi fermentum, quod omni ratione vitandum est, habuit Marcion, et Valentinus, et omnes hæretici. Fermentum hanc vim habet, ut si farinæ mistum fuerit, quod parvum videbatur crescat in majus, et ad saporem summi universam conspersione trahat; ita et doctrina hæretica, si vel modicum scintillam in tuum pectus jecerit, in brevi ingens flamma auferescit, et totam hominis possessionem ad se trahit. »

(391) S. Aug. Serm. xiii De verb. 9, etc. « Ipse

nes habeant, et quem eum esse putent; non quod diversas vulgi sententias ignoret, sed ut eos veritatem instruat, et doceat. *At illi dixerunt: Alii Joannem Baptistam; alii autem Eliam; alii vero Jeremiam, aut unum ex prophetis.* Jam enim Joannes defunctus erat, qui cum adhuc viveret, omnes æstimabant, ne forte ipse esset Christus. Herodes quoque audiens famam Jesu dixit pueris suis: « Hic est Joannes Baptista, et ipse surrexit a mortuis (Math. xiv, 9). » Stultissimus populus qui nunc Joannem, Christum; nunc Christum, Joannem esse putabat. Stultissimus, inquam, qui dum videt prophetas, eos persequitur et vituperat; post mortem vero eos veneratur et monumenta eis ædificat; neque talis ulterius nasci posse arbitrantur, quales illi fuerant, quos ipsi occiderant. Unde videntes Joannem, non Joannem sed Christum vel Eliam vel aliquem alium præcedentium prophetarum eum esse putabant. Similiter autem et Christum videntes, Christum non esse credebant. Sciebant enim eum esse venturum, sed quia eum videbant, credere non poterant. Quid enim, si Eliam vel Jeremiam isti vidissent? non utique eis credidissent; viderunt enim eos patres eorum; eis tamen credere noluerunt. *Dicit illis Jesus: Vos autem quem me esse dicitis? Hæc est, inquit, sententia populi: sic de me loquuntur qui me non cognoscunt, non me dicunt esse, quod sum; dicunt me esse quod non sum: prius Joannem Christum esse dicunt: jam æque me, neque Joannem putant esse Christum: Vos autem quem me esse dicitis? Nunquid et vos eandem opinionem habetis? Respondens Simon Petrus dixit: Tu es Christus Filius Dei vivi.* Decuerat enim hoc Petrum respondisse; quatenus ipse esset princeps apostolorum (391). Sed videamus quid responderit Petrus. Dicit enim Christus: *Quem dicunt homines esse filium hominis; dicit Petrus: Tu es Christus Filius Dei vivi.* Ille de homine interrogat; iste Dei Filium hominis filium esse dicit. Ille igitur qui est Filius Dei vivi, idem ipse est et filius hominis. Unde et beata Virgo Maria Theotocos vocatur, id est Deum et hominem pariter (392): « quod quia Nestorius confiteri noluit, ab Ecclesia expulsus et damnatus est. Respondens autem Jesus dixit ei: *Beatus es Simon Barjona quia caro et sanguis non revelavit tibi, sed Pater meus qui est in cælis.* Beatus, inquit, es Simon Barjona: Simon filius columbæ; Barjona enim filius columbæ interpretatur (393). Sed quare columbæ filius Petrus dicitur? Quæ est ista columba? Legimus enim, in spe-

enim Petrus in apostolorum ordine primus, in Christi amore promptissimus, sæpe unus respondit pro omnibus. » Id. serm. xliii De Verbis apostol.

(392) Delparam Latini interpretantur. Synodicon adversus tragœdiam Irenæi cap. 15 apud Baluzium, Collect. nov., etc. « Dei partricem; » A. Græcia, ut Ephremio ap. Photium Cod. 228. dicitur aliis verbis *μῆτρῃ Θεοῦ*. Vid. Allat. De liturg. S. Jacob. Svice-rum, Du Cangium, etc.

(393) S. Hieron.: « Ergo ex confessione sortitur vocabulum, quod revelationem ex Spiritu sancto habeat, cujus et filius appellandus sit. Siquidem Barjona

de columbæ Spiritum S. super Christam Dominum apparuisse. Hujus igitur columbæ filius est, qui tam sanctum tamque spirituale sensum habet. Ut enim Dominus ait: *Quod natum est ex carne, caro est; et quod natum est ex spiritu, spiritus est* (Joan. III, 6). Unde et subditur: *Quia caro et sanguis non revelavit tibi, sed Pater meus qui est in cælis*. Non est hæc scientia carnalis, non est hæc fides carnis et sanguinis; non parentes tui vel caro tua ista te docuerunt, sed Pater meus qui est in cælis (394). Sic enim et Apostolus dicit (*ad Gal. 1, 16*): quia non acquievit carni et sanguini, sed venit Jerosolymam videre Petrum. *Et ego dico tibi, quia tu es Petrus, et super hanc petram ædificabo Ecclesiam meam*. Tu dicis, et verum dicis, quia ego sum Christus Filius Dei vivi: et ego dico tibi, quia tu es Petrus, fide fortis, et doctrina stabilis. Nisi enim in hoc nomine fortitudinem et stabilitatem Christus intellexisset, non ea quæ sequuntur protinus addidisset, dicens; *et super hanc petram ædificabo Ecclesiam meam*. Si Petrum non intelligis, petram respice: *petra autem erat Christus*. Sic igitur a petra Petrus, sicut a Christo Christianus (395). Videamus itaque quid sit *et super hanc petram ædificabo Ecclesiam meam*. Super hanc petram, quam tu modo in fidei fundamentum posuisti; super hanc fidem, quam tu modo docuisti, dicens: *Tu es Christus, Filius Dei vivi*; super hanc petram et super hanc fidem ædificabo Ecclesiam meam. Huic enim sententiæ Apostolus concordans, ait: *Fundamentum aliud nemo potest ponere præter id quod positum est, quod est Christus Jesus* (I Cor. III, 11). Ac si dicat: Non est aliud fundamentum, nisi illa petra quam Petrus posuit in fundamentum, cum diceret: *Tu es Christus, Filius Dei vivi*: super hanc autem petram ædificatur tota Ecclesia Dei (396). *Et portæ inferi non prævalent adversus eam*. Qui enim ceciderit super hunc lapidem confringetur; super quem vero ceci-

derit lapis isto, conteret eum. Tanto enim impetu, tantaque fortitudine hæc petra fertur, ut muros conterat, portas comminuat, et nulla virtus vel fortitudo ei resistere valeat. Sed si vis et aliter intelligere portæ inferi, cognosce prius portæ cæli. Portæ namque cæli apostoli sunt, episcopi et sacerdotes, et alii quorum doctrina et exemplis cæli palatium fidelium animæ ingrediuntur. Sunt igitur e contra portæ inferi, Judæi, et hæretici, omnesque seductores, et fidei catholice corruptores: per hos enim infidelium animæ in infernum intrant, et in tenebras demerguntur. Et isti quidem contra hanc petram, et adversus Ecclesiam, quæ super eam ædificata est, prævalere non poterunt. *Et tibi dabo claves regni cælorum*. Hoc enim quod principaliter Petro dicitur, cæteris quoque apostolis dictum esse intelligi debet: et non tantum apostolis, verum etiam episcopis et sacerdotibus. Istis enim et claves et potestas a Domino data est, ut non solum Ecclesiam, sed et cælos aliis aperiant. *Et quodcumque ligaveris super terram, erit ligatum et in cælis: et quodcumque solveris super terram, erit solutum et in cælis*. Hoc episcopi audiant, de munere gaudeant, de potestate non superbiaut. Si enim sic ligaverint ut Petrus, quidquid ligaverint ligatum erit; et quidquid solverint solutum erit. Imitentur igitur illum in discretionem et justitiam, quem imitari volunt in ligandi atque solvendi potestate. Si enim aliter egerint non erit ratum quod egerint (397). Ideo enim hæc soli Petro dicta sunt, quia nemo fidelior, nemo justior, nemo discretior, et nemo melior erat, cui hæc verba dici potuissent. Ideo illi soli dicta sunt, ut omnes alii se in illo quasi in speculo videant, sic vivendo, sic agendo, sic ligando, sic solvendo, et a pace et concordia non recedendo. Verumtamen, sicut prælati si injuste ligant, ligandi potestate se ipsos privant, ita et subjecti etiam, si injuste ligati sint, si tamen se ligatos esse parvi-

na in nostra lingua sonat filius columbæ.)

(394) S. Leo, serm. 4, ex recen. Baller. cap. 2. « Ideo beatus es quia te Pater meus docuit, nec terrena opinio te fecellit, sed inspiratio cælestis instruit, et non caro nec sanguis, sed ille me tibi, cuius sum unigenitus filius, indicavit. »

(395) S. Aug. serm. 270, n. 2. « Petrus unus pro cæteris, unus pro omnibus: Tu es, etc., merito tale responsum accipere meruit. Beatus, etc., quia ego petra, tu Petrus; neque enim a Petro petra, sed a Christo Christianus. » Idem serm. 76, n. 1.

(396) Hanc evangelicæ sententiæ interpretationem communem habet A. nosser cum PP. aliis, quos recenset eminentissimus Orsi De irr. R. P. jud. t. H, p. 310, et quid de ea decernendum sit fuso explicat. De eadem sententiâ ex TT. Gallis Carolus du Plessis d'Argentre Elem. Th. pag. 260, scribit: « Manifestum est hæc verba « Tu es Petrus, etc. » a Christo dicta fuisse de persona Petri, quem præcipuum Ecclesiæ suæ fundamentum et unitatis Ecclesiæ quasi centrum esse volebat: ut ex perpetua Ecclesiæ traditione constat, sexcentisque veterum testimoniis, qui disertis verbis asseruerunt, Petrum, ipsiusque successores in Romana sede hanc esse Petram firmisimam, super quam Christus Ecclesiam suam

fundavit. Porro cum eadem Scripturæ loca varicis sensus sepiissime pati possint, ne mireris, si quidam ex sanctis Patribus interdum alio sensu, qui magis ad scopum suum faciebat, illum locum a nobis adductum intellexerint. Sic S. Hilarinus cum aliis quibusdam quandoque asserit, hanc petram, super quam Christus Ecclesiam fundavit, esse confessionem divinitatis Christi a Petro factam. Sed hæc interpretatio non excludit, immo confirmat priorum sensum jam allatum: nam confessio a Petro facta, ipsemet Petrus est, quatenus illam confessionem edidit. Ab ista expositione non multum abluunt ii, qui petram interpretantur Christum, quem Petrus erat confessus. Non enim intelligunt Christum simpliciter in se spectatum, esse illam petram, de qua in celeberrimo loco, « Tu es Petrus, et super hanc petram, etc. » Christus loquitur; sed esse Christum, quatenus eum confessus est Petrus, seu ipsum esse Petrum, quatenus confessus est Christi divinitatem. S. Augustinus, qui hac interpretatione sepius usus est contra Donatistas, quia scilicet ad propositum suum magis faciebat, alteram quoque approbat in libro Retractationum cap. 11.

(397) V. Hier. ad hunc locum.

pendant, ipsa sua superbia se ipsos arctius ligant. A Desiderent igitur solvi etiam illi qui sic ligantur, spondeant satisfactionem, quam si prælatus recipere noluerit, tunc sciant se esse solutos. *Tunc præcepit discipulis suis ut nemini dicerent quia ipse esset Christus.* Vult enim Dominus ut suo tempore omnia dicantur et fiant: nondum enim tempus advenerat, quo discipulorum præconio manifestandus erat (398). *Exinde cepit Jesus dicere discipulis suis, quia oportet eum ire Ierosolimam; et multa pati a senioribus et scribis, et principibus sacerdotum, et occidi et tertia die resurgere.* Quod enim Dominus discipulis futura prædicit, et se sponte pati ostendit, et eorum fidem confirmat: secundum quod ipse alibi ait: « Et nunc dico vobis priusquam fiat, ut cum factum fuerit, credatis (Joan. xiv, 29). » *Et assumens eum Petrus, cepit increpare illum dicens; absit a te, Domine; non erit tibi hoc. Qui conversus dixit Petro: Vade post me, Satanas, scandalum es mihi; quia non sapis ea quæ Dei sunt, sed quæ hominum.* Vade, inquit, post me; sequere et imitare me; ut sicut ego morior pro te, ita et tu moriaris propter me (399). Noli mihi esse contrarius, noli meæ voluntati resistere, noli divinis consiliis obviare. Sic enim oportet fieri, quia sic est ante tempora prædestinatum, et a prophetis prænuntiatum. Hoc est enim quod alibi ait: « O stulti et tardi corde ad credendum in omnibus quæ locuti sunt prophetae: nonne sic oportuit pati Christum et resurgere a mortuis, et ita intrare in gloriam suam (Matth. xxiv, 25). » Sapiebat igitur Petrus quæ hominum sunt, quia humanum consilium dabat, sed non sapiebat quæ Dei sunt, quia hæc secreta divini consilii quibus homo redimeretur, ignorabat.

LXIX. *Tunc Jesus dixit discipulis suis. Si quis vult post me venire, abneget se semetipsum.* Debet enim unusquisque homo negare seipsum, non quod homo sit, non quod fidelis et Christianus sit: sed si idololatra fuit, si infidelis, si adulter et fornicator, si cupidus et avarus, talem se esse neget, talem se non esse ostendat. Ostendat autem non voce, sed operatione: dicat cum Apostolo: « Vivo autem jam non ego, vivit vero in me Christus (Galat. ii, 20). » Vivebat enim Apostolus, sed non ipse, vivebat non Saulus, sed Paulus: negaverat igitur se ipsam, multum jam differens a seipso. Sequitur: *Et tollat crucem suam et sequatur me.* Crucem enim suam tollit, qui carnem suam cum vitis et concupiscen-

tiis cruciat, et affligit. Sed quia non sufficit crucem tollere, ideo mox subdidit dicens, *et sequatur me* (400). Qui enim Deum non sequitur, ei quidem neque crucem tollere, neque carnem affligere prodest. Unde Apostolus: « Si tradidero corpus meum ita ut ardeam, charitatem autem non habuero, nihil mihi prodest (Cor. xiii, 3). » Et Dominus de his qui omnia opera sua faciunt, ut videantur ab hominibus, quamvis multum jejunent et carnem crucient et affligant, dicit tamen quia *recepturus mercedem suam* (Matth. vi, 2). Non prodest igitur Judæo, non prodest hypocritæ et heretico crucem portare. Quare? quia non sequuntur Christum: Christum enim sequitur qui eum imitatur. Vis sequi Christum? Esto humilis, patiens et misericors; esto sine odio et simulatione; sis Deo obediens et proximum diligens. Hac enim via Christus incedit: per hanc igitur ambulat, si vis eum sequi. Nisi enim per hanc ambulaveris, cum non sequeris, etiamsi sequi videaris. Multi enim diabolum sequuntur, qui Christum sequi videntur. *Qui enim voluerit animam suam salvam facere, perdet eam.* Quis igitur salvabit animam suam, si ille eam perdit, qui eam salvare contendit? Quæ est ista anima quam perdere debemus? Ista enim anima, hæc vita præsens est: qui igitur alterius vitæ oblitus, hanc solam præsentem vitam diligit; et hanc quidem perdet, et aliam non habebit. *Qui autem perdiderit animam suam propter me, inveniet eam.* Beati itaque martyres qui hanc vitam perdiderunt, et animas suas usque ad mortem non dilexerunt, isti enim invenient vitam, non qualemque sed æternam vitam. *Quid enim prodest homini si mundum universum lucratur, animæ vero suæ detrimentum patiat? Quid enim prodest Romanorum principibus mundum ad tempus possedisse, et pro animarum salute nihil egisse, cum illorum cadavera in pulverem revertantur, et animæ in inferno torquantur? Si enim diceretur tibi: Sis toto hoc mense dives et potens, facias quidquid velis, utere carnis voluptatibus sicut placet, ea tamen conditione, ut tibi oculi eruantur, omne solatium tollatur, et toto tempore vitæ tuæ in fame et siti, in omni cruciatu et omni miseria vivas: nunquid illud tale bonum hoc tenore susciperes? Et quidem tota hæc vita præsens, nec mensis est, nec unius diei, vel horæ spatium, ad illius æternæ infelicitatis comparationem: cui miseriæ neque finis est, neque pœna similis invenitur (401). Aut quam dabit homo*

(398) Hieron. « Potest autem fieri, ut idcirco ante passionem, et resurrectionem se noluerit prædicari, ut completo postea sanguinis sacramento opportunius Apostolis diceret: « Euntes docete omnes gentes. »

(399) Est hæc interpretatio S. Hilarii capite 16, n. 10. Petro ait: « Vade retro post me, id est ut exemplo se passionis sequatur. » Editor Maurinus adnotat, ita eadem verba explicasse Origenem, in editione Huetii, pag. 283. Ambrosium lib. 1 de Abraham, num. 55, et Eusebium lib. 1 contra Marcellum, c. 2.

(400) Chrysost., homil. 56. Trina distinguit abnegare seipsum, tollere crucem suam, et Christum se-

qui. « Posset enim, inquit, aliquis tanta pati, Christum tamen non sequi, si nihil videlicet propter ipsum pateretur. »

(401) Hilar. « Quid enim prodest occupasse mundum et toto terrenæ potestatis dominata opibus sæculi incubare, si perdenda anima, et suscipiendum vitæ detrimentum est?... quid afferemus ad vitam? præparatos, credo, terrenarum opum futuris commerciis thesauros, ambiciosos dignitatum famæque titulos, aut veteres delicatæ nobilitatis imagines? neganda sunt hæc omnia, ut melioribus abundemus, et contemptu universorum, Christus sequendus est, et æternitas, spiritualium terrenorum damno, est comparanda. »

commutationem pro anima sua? Nulla enim commutatio est, nullum pretium est, quo salvari anima possit, nisi fides et poenitentia: si enim sine his de hac vita exierit, jam nullo pretio ulterius redimi potest. Unde Psalmista ait: « Qui confidunt in virtute sua, et in multitudine divitiarum suarum gloriantur. Frater non redimet, redimet homo: non dabit Deo placationem suam, et pretium redemptionis animæ suæ (Psal. XLVII, 7). » Ideoque laborabit in æternum, et vivet in tormentis usque in finem. *Filius enim hominis venturus est in gloria Patris sui cum angelis suis, et tunc reddet unicuique secundum opera ejus.* Venit enim prius humilis, ut judicaretur filius hominis; veniet autem iterum sublimis et excelsus in gloria et honore et majestate paterna, ut judicet mundum, et reddat unicuique secundum opera sua. *Deus enim manifestus veniet, Deus noster, et non silebit (Paul. XLIX, 3).* Et quasi aliquis diceret: Utinam illam gloriam aliquando videamus, subdidit dicens: *Amen dico vobis, sunt quidam de hic stantibus, qui non gustabunt mortem donec videant filium hominis venientem in regno suo.* Si enim de illo regno et de illa gloria hoc intelligamus, in qua modo cum angelis suis se iudicaturum venire promisit, stare non potest: nemo enim ibi erät, ubi Dominus ista dicebat, qui mortem jam non gustaverit; ipse tamen ad iudicium nondum venit. Quamvis autem hæc intelligi debeant sequentia manifestant.

LXX. [CAP. XVII.] (403) *Et post dies sex assumpsit Jesus Petrum et Jacobum et Joannem fratrem ejus, et ducit illos in montem excelsum seorsum, et transfiguratus est ante eos.* Isti igitur sunt de quibus modo **85** dixerat: « Qui non gustabunt mortem, donec videant filium hominis venientem in regno suo (Math. XVI, 28); » id est apparentem in virtute et gloria regni sui. Transfiguratus enim Dominus, talis tunc in monte tribus istis autis discipulis apparuit, qualis post hanc vitam (404) in regno suo cunctis suis fidelibus apparebit. Sed quare Salvator noster in illam suæ claritatis speciem transfigurare se voluit, nisi ut illius gloriæ quam prædicabat nos redderet certiores? Unde et tres suos discipulos, qui Ecclesiæ columnæ alibi vocantur (Galat. II, 9), adesse voluit, qui hujus tantæ visionis testes existent. Sufficiunt enim isti tres ad hoc testificandum, quia sicut scriptum est, « In ore duorum vel trium testium stabit omne verbum (Math. XVIII, 16). » Quis enim non credat quod Petrus, Jacobus, et Joannes testantur? Recte autem in excelsa monte ista fiebant, quæ postmodum in cælis fieri debebant. Fiant vero post dies sex, quia ut Apostolus ait:

(402) Secundum opera ejus.

(403) Est homilia suppositi Emiseni Sabb. post I, Nonin. Quadrag., pag. 62.

(404) Beda: « Qualis apostolis tunc apparuit, talis post iudicium omnibus electis apparebit. »

(405) Beda: « Nam qui nihil sole clarius novimus videre, ideo non solum Domini, sed et sanctorum gloria in resurrectione, solis aspectu coin-

A hujus vitæ labore finito qui in sex diebus agit, relinquitur et sabbatisans, et requies populo Dei (Hebr. IV, 9). » Multum igitur desiderare debemus, ut hi sex dies transeant, quatenus regem nostrum in suo decore suæque majestatis gloria videamus. « Sciens enim, ait Joannes, quia cum apparuerit, similes ei erimus, quia videbimus eum sicuti est (I Joan. III, 2). » *Et resplenduit facies ejus sicut sol, vestimenta autem ejus facta sunt alba sicut nix.* Nihil evangelista sole splendidius, nihil nive candidius invenire poterat, cui Christi faciem et vestimenta assimilaret (405). Nos tamen sole splendidiorum cum esse non dubitamus: non enim creatura Creatori ad plenum similis potest esse. *Et ecce apparuit illis Moyses et Elias cum eo loquentes.* Sed quare B Moyses et Elias? In Moysen namque legem, in Elia prophetas videmus (406): vident igitur apostoli Moysen et Eliam cum Christo loquentes, vident legem et prophetas ei testimonium dantes. Unde et Habacuc propheta: « In medio duorum animalium cognosceris (407). » Usque hodie namque in medio duorum animalium, in medio Moysis et Eliæ, id est in lege et prophetis Christus cognoscitur et videtur. Lege libros Moysis, lege prophetarum libros, ibi Christum invenies, ibi eum cognosces, et videbis: ibi enim transfiguratur, ibi suis fidelibus ejus majestatis gloria revelatur. Loquebantur autem isti duo viri, ut Lucas ait (cap. IX, 31), simul cum Jesu de morte ejus, quam in proximo passurus erat in Jerusalem: et fortasse læti, quia videbant suæ redemptionis totiusque humani generis diem appropinquare. Respondens autem Petrus dixit ad Jesum: *Domine, bonum est nos hic esse; si vis, faciamus hic tria tabernacula, tibi unum, Moysi unum, et Eliæ unum.* Cognovit igitur Petrus et Moysen et Eliam, quos nunquam amplius viderat, quamvis ut alii evangelistæ dicunt, quid diceret, ignoraret. *Adhuc eo loquente, ecce nubes lucida obumbravit eos; et ecce vox de nube dicens: Hic est Filius meus dilectus, in quo mihi complacui, ipsum audite.* In nube enim Deus apparuit, quia in suæ majestate ab hominibus videri non potest; sicut ipse ait: « Nonne videbit homo et viyet (Exod. XXXIII, 20). » Possimus autem per hanc nubem divinam Scripturam significare, quæ aqua sapientiæ plena, intelligentibus lucida, non intelligentibus obscura apparet. In hac autem nube omnipotens Deus audiri quidem potest, videri autem et intelligi sicuti est, omnino non potest. Ubique enim eum loquentem audimus, nusquam autem, nisi per speculum et in enigmate, eum videmus: ipse enim in prophetis, ipse in apostolis loquitur. Unde ipse Dominus ait: « Non enim

paratur. »

(406) Hieron. « Lex ostenditur et prophetæ, qui et passionem Domini, et resurrectionem crebris vocibus nuntiarunt. »

(407) Cap. III, 2, ex vers. LXX, quam memorat quoque Hieron. ad Habuc. et adhibet Ecclesiæ in tractu ad I. Prop. ser. 6 Parasc. « In medio duorum animalium cognosceris. »

vos ostia qui loquimini, sed spiritus Patris vestri qui loquitur in vobis (Matth. x, 20). » Nubem igitur videre possumus, ipsum autem qui in nube loquitur, videre non possumus. Nam et modo in hac nube sacri Evangelii (408) eum loquentem audimus, eum tamen non videmus: cuius enim nisi illius vox est hoc quod istæ litteræ sonant: *Hic est filius meus dilectus in quo mihi bene complacuit?* Bene enim in Filio suo sibi complacuit, qui in hominis creatione sibi displicuit. Unde ipse ait: « Pœnitet me fecisse hominem (Gen. iv, 7). » Hunc autem audire, huic et credere et obedire nos admonet. Cui enim nisi sapientia, iustitia, et veritati credere debemus? Ipse enim est Dei virtus, et Dei sapientia: ipse est via, veritas, et vita. *Et audientes discipuli ceciderunt in faciem suam, et timuerunt valde.* Quid enim, si speciem ejus vidissent, qui ejus vocem ferre non potuerunt? *Et accessit Jesus, et tetigit eos, dixitque eis: Surgite, nolite timere.* Beati illi quos tangit Jesus: beati illi quos salus tangit et vita. Illi enim surgunt, illi sine timore et securi sunt (409). Rogamus igitur eum, ut et nos tangat, et a somno stuporis et **86** insipientiæ excitet, atque ad se videndum oculos nobis aperiat. *Levantes autem oculos suos, neminem viderunt, nisi solum Jesum.* Sufficit enim videre Jesum: sufficit videre illam lucem, quam qui sequitur non ambulat in tenebris, sed habebit lumen vitæ. *Et descendantibus illis de monte præcepit Jesus dicens: Nemini dixeritis visionem, donec filius hominis a mortuis resurgat.* Conveniens enim erat, ut hæc tanta ejus gloria tunc primum prædicaretur, quando carnis mortalitate exutus, novæ resurrectionis gloria et decore indueretur.

LXXI. (410) *Et interrogaverunt eum discipuli dicentes: Quid ergo scribæ dicunt quod Eliam oportet primum venire?* Audientes enim discipuli de resurrectione filii hominis, ultimam et generalem resurrectionem intellexerunt; quam quidem propter hæc verba, jam proximum esse arbitrabantur: sed ad hæc scribarum dicta repugnabant, qui nisi prius veniret Elias, eam fieri non posse prædicabant. *At ille respondens ait eis: Elias quidem venturus est, et restituet omnia.* Verum est, inquit, quod scribæ dicunt, quia prius venturus est Elias, quam illa, de qua vos intelligitis, resurrectio fiat: et ipso cum venerit, restituet omnia; quoniam ad ejus prædica-

tionem, Judæorum populus usque ad illud tempus in sua infidelitate persistens, ad Ecclesiam converteretur et fidei restitueretur. Tunc enim et plenitudo gentium intrabit et Israel salvus fiet. *Dico autem vobis, quia Elias jam venit et non cognoverunt eum, sed fecerunt in eum quæcumque voluerunt: sic et filius hominis passurus est ab eis.* Venturus, inquit, est Elias, et jam venit: et ille quidem qui jam venit, meam resurrectionem præcessit: ille vero qui venturus est, generalem omnium resurrectionem præcedet. His autem verbis tunc intellexerunt discipuli quia de Joanne Baptista dixisset eis; dictus est enim Joannes Elias, quia prævit ante Dominum in spiritu et virtute Eliæ.

LXXII. (411) *Et cum venisset ad turbam, accessit ad eum homo genibus ante eum provolutus dicens: Domine, miserere filio meo, quia lunaticus est et male patitur.* Tales enim lunatici dicuntur, quia secundum lunæ innovationem magis vexantur (412). Nam sæpe in ignem cadit et crebro in aquam; et obviæ eum discipulis suis, et non potuerunt curare eum. Respondens Jesus ait: *O generatio incredula et perversa, quousque ero vobiscum, usquequo patiar vos?* Tædet jam Dominum cum incredula Judæorum gente habitare. Unde et alibi ait: *Relinquetur vobis domus vestra deserta. Afferte hac illam ad me. Et increpavit illam Jesus, et exiit ab eo demonium, et curatus est puer ex illa hora.* (Matth. xxiii, 34). Quæret autem fortasse aliquis quid ista significant, quoniam Christi miracula sine aliqua significatione raro inveniuntur. Potest igitur homo iste Judæorum populus intelligi, cujus filius spiritus est, qui et anima vocatur: secundum hoc, quod de ipso Domino dicitur, quia *inclinato capite tradidit spiritum*, id est animam. Rogat igitur homo iste pro filio suo, rogat populus iste pro spiritu et anima sua. Quare? Quia lunaticus est: *Stultus enim, ait quidam, ut luna mutatur (Eccl. xviii, 12).* Nisi enim Judæi lunatici essent, nequaquam eis Dominus dixisset: « Vos ex patre diabolo estis (Joan. viii, 44). » Vexati itaque a diabolo sæpe in ignem invidiæ et furoris, et sæpe in aquam pravæ doctrinæ et erroris mergebantur. Hæc autem generatio, qui vult intelligere, quam incredula semper et perversa fuerit, legat Moysi et prophetarum libros: et quoniam populum istum neque sacerdos neque levita sanare potuerunt, ideo hic

(408) Simili modo Gregorius lib. xvii Mor., cap. 11, « Nubium nomine prædicatores Evangelii venire docet. Nam ut auctores rudes non inundatione scientiæ, sed moderata prædicationis distillatione foveantur, ligat Deus aquas in nubibus, » etc.

(409) Hieron. « Quia illi jacebant et surgere non poterant, ipse clementer accedit et tangit eos, ut tactu timorem fuget, et debilitata membra solidentur. Quis manu sanaverat, sanat imperio: « Nolite timere; » primum timor expellitur, ut postea doctrina tribuatur. »

(410) Chrysot., homil. 58. « Non ergo a Scripturis id sciebant, sed quoniam scribæ illis declarabant, vulgo hæc opinio ferebatur... Divinæ namque Scripturæ duos adventus Christi testantur, quorum alter jam factus est, alter vero futurus est... Sed

scribæ ista confundentes et populum pervertentes, secundi adventus solummodo recordabantur, et dicebant ad plebem; si Christus hic esset, jam Elias venisset... Hæc de causa Pharisæi miserunt ad Joannem ac interrogabant; Elias ne es tu? nullam prioris adventus mentionem facientes. Quam solutionem attulit Christus; quia scilicet Elias tunc venit, scilicet ante secundum meum adventum; et nunc jam Elias venit, ipsum Joannem ita vocans, etc. » Vul. Origen. tract. 3 in Matth., Hier. hic et in epist. ad Algas et ad Malach. c. 3 et 4.

(411) « Genibus provolutus ante eum... cadit in ignem. »

(412) V. Franciscum Valesium sacr. Philos. e. 71.

dicitur, et obtuli eum discipulis tuis, et non potuerunt curare eum. Oportebat igitur ut eum sanaret Samaritanus. Interrogavit autem Dominus patrem pueri, ut Marcus ait, quantum temporis esset, ex quo illi hoc accidisset, et respondit, « ab infantia : » per quod populus iste semper a primævæ ætate incredulus et infidelis fuisse intelligitur. Unde Moyses eidem populo ait : « Adhuc vivente me et ingrediente vobiscum, semper contentiose egistis contra Dominum, quanto magis cum mortuus fuero? (Deut. xxxi, 27). » Tunc accesserunt discipuli ad Jesum, et dixerunt ei : Quare nos non potuimus eicere illum? Dicit illis : Propter incredulitatem vestram. Nondum enim apostoli perfectam fidem habebant (413); ideoque alibi dicunt : « Domine, 87 (414) auge nobis fidem (Luc. xvii, 5); » temque : « Neque enim fratres ejus credebant in eum (Joan. vii, 5) : « Unde et, « Stulti et tardi corde ad credendum (Luc. xxiv, 25) : » a Domino vocantur Amen quippe dico vobis, si habueritis fidem sicut granum sinapis, dicetis monti huic : Transi hinc, et transibit, et nihil impossibile erit vobis. Dixit enim superior de grano sinapis, « quia minimum est omnibus seminibus, cum autem creverit, majus est omnibus olivibus, et fit arbor, ita ut volucres cæli veniant et habitent in ramis ejus (Matth. xiii, 32). » Hoc autem granum non solum in arbore crescit, sed semen quoque plusquam centesimum et millesimum reddit. Qui igitur habuerit talem fidem, quæ ita crescat et multiplicet, semperque fortis et indeficiens perseveret, nihil ei impossibile erit. Unde Apostolus : Sancti, inquit, per fidem vicerunt regna, operati sunt justitiam, adepti sunt repromissionem : obturaverunt ora leonum, exstinxerunt impetum ignis, convaluerunt de infirmitate, fortes facti sunt in bello (Hebr. xii, 33). » Si autem velis cognoscere quid fides possit, lege et cætera quæ in eodem Epistola continentur. Sed quid est quod ait : Dicetis monti huic, Transi hinc, et transibit? Quid est monti huic, nisi illi iniquo, quem apostoli de supradicto homine nec eicere nec movere potuerunt? Quamvis enim propter superbiam altitudinem mons diabolus dici possit (415), hoc tamen in loco propter ponderis gravitatem qua hunc miserum hominem opprimebat, et a talibus tantisque viris moveri non poterat, satis congrue nomen vocatur. Hoc autem genus non eicitur, nisi per orationem et jejunium. Quamvis, inquit, hic mons et hoc genus demonum per fidem moveatur et eiciatur, ad hoc tamen agendum et orationes et jeju-

nia necessaria sunt. Est igitur hoc magnum et singulare presidium cunctis fidelibus, ut in magnis tentationibus ad orationem et jejunia confugiant; siquidem illa malignorum spirituum genera his vincuntur et eiciuntur; quæ alio modo nec ab ipsis Christi discipulis moveri possunt. Hoc itaque valde notemus, hoc valde memoriæ commendemus, huiusque clausulæ semper in omnibus tentationibus memores simus. Hoc autem maxime illi audiant, qui in ignem et aquam a diabolo præcipitantur, id est (416) qui spiritu fornicationis, concupiscentiæ flamma et voluptate vexantur: luxuria enim et ignis et aqua est; ignis quidem quia accendit : unde per Osee dicitur. « Omnes adulterantes, quasi cilibanus succensi sunt a coquente (Ose. vii, 4). » Aqua vero, quia totum hominem effeminat et in molliem revolvit.

LXXXIII. Conversantibus autem in Galilæa, dixit, illis Jesus: Fi ius hominis tradendus est in manus hominum, et occident eum, et tertia die resurget. Et contristati sunt vehementer. Hoc autem ut alii evangelistæ dicunt, discipuli non intelligebant, et quid significaret interrogare timebant : inde ergo contristati sunt vehementer, per quod datur intellegi, quia prius quidem non intellexerunt, sed postea intelligentes vehementer contristati sunt. Et cum venissent Capharnaum accesserant qui didrachma accipiebant ad Petrum, et dixerunt ei : Magister vester non solvit didrachma? At, etiam; et cum intrasset domum, prævenit eum Jesus dicens : Quid tibi videtur Simon, Reges terre a quibus accipiunt tributum et census, a filiis suis, an ab alienis? Et ille dixit, ab alienis. Dixit illi Jesus : Ergo liberi sunt filii. Si, inquit, reges terre non a filiis suis, sed ab alienis tributa accipiunt; manifestum est quod regum filii ab omnibus solutione tributi liberi sunt. Quod si filii regum tributa non solvunt, quanto magis ego tributa solvere non debeo, qui illius regis filius sum qui est Rex regum et Dominus dominantium (417)? Ut autem non scandalizemus eos, vade ad mare, et mitte hamum, et eum piscem qui primus ascenderit, tolle, et aperto ore ejus, invenies staterem; illam sumens da eis pro me et te. Ecce enim Salvator noster qui tributa solvere non debebat, tamen ne scandalum fieret, tributa persolvit. « Væ igitur illi per quem scandalum venit (Matth. xviii, 7); » si tamen sine peccato scandalum evitare potest. Non enim peccat qui sua tribuit : peccat autem qui aliena rapuit. « Cui igitur tributum, tributum; cui vectigal, vectigal; cui ti-

(413) Hilar., num. 6 : « Crediderant quidem apostoli; nondum tamen erant perfectæ fidei. Nam Domino in monte demorante, et ipsis cum turba residentibus, quidam tepor eorum fidem relaxaverat. »

(414) Vnlg., ad auge.

(415) Hilar., « Diabolum montem cognominavit, quia in illo spiritalis nequitiæ sunt, coelestesque virtutes per eos eiciendæ, et in altitudinem maris tanquam in profundum inferni abijciendæ. »

(416) Beda ex Hieron. : « Lunaticus qui in cæpto

non persistit, significat eos, qui nunc in ignem libidinis, nunc in aquam cupiditatis feruntur. »

(417) S. Hilar. : « Ut ostenderet se, si se non esse subjectum, et ut in se paternæ dignitatis filium contestaretur, terreni privilegii posuit exemplum : censu aut tributis regum filios non teneri, potius quæ se redemptorem animæ nostræ corporisque esse, quam in redemptionem sui aliquid postula dæ; quia regis filium extra communionem oportet esse relictorum. Scandalum igitur præstat, ut solvat; cæterum debito legis est liber. »

morem, timorem; cui honorem, honorem (*Rom. xiii, 7.*) » Apostoli verba sunt. Melius est enim viris catholicis et ecclesiasticis indebita dare, quam iniquorum contra Ecclesiam arma concitare, et impios et tyrannos scandalizare. Considerandum est autem quia Salvator noster, et secundum aliud, tributa ab aliis suscipit; et secundum aliud, ipse aliis tributa persolvit. Regis enim filius tributa recipit, hominis autem filius tributa persolvit. Cui enim nisi regis **88** filio pisces maris tributa persolvunt? Unus piscis vocatus est: statim cum tributo affuit. Si omnes vocarentur, simili modo omnes accederent (418), omnesque sua tributa persolverent: et quidem multo plures sunt pisces quam homines. Vide igitur si voluisset, quanta a tributariis suis tributa Domini suscepisset.

LXXIV. [CAP. XVIII.] *In illa hora accesserunt discipuli ad Jesum dicentes: Quis putas major est in regno caelorum? Accesserunt utique discipuli ad Jesum, non loquendo sed cogitando. Audiebat enim Dominus eorum cogitationes non minus quam locutiones; quoniam simili modo in ejus auribus utraque sonabant: unde et cogitationibus saepe respondet. Hoc autem ideo premissi, quia alii evangelistae discipulos ad Jesum non accessisse, sed cogitasse, et inter se in via tractasse dicunt: quis eorum major esse videretur (419): Et advocans Jesus parvulum, statuit eum in medio eorum, et dixit: Nisi conversi fueritis, et efficiamini sicut parvuli, non intrabitis in regnum caelorum. Merito parvulum Dominus vocat, ut ejus exemplo iustriantur qui majores videri volunt. Videtis, inquit, hunc parvulum? nisi ab hac stulta sublimitate, quae vestros animos perturbat, ad hujus patientiam et humilitatem conversi fueritis, et efficiamini sicut parvuli, sine invidia, sine odio, sine superbia, sine ambitione; non solum majores in regno caelorum non eritis, verum etiam illuc non intrabitis. Ideo enim diabolus inde ejectus est, quia major ibi esse voluit. « Deponit enim Dominus potentes de sede et exaltat humiles (*Luc. 1, 52*). » Quicumque ergo humiliaverit se sicut parvulus iste, hic est major in regno caelorum. Quicumque, inquit, ex vobis plus se humiliaverit, plus exaltabitur et major fiet: et si ad hujus parvuli similitudinem omnes vos humiliaveritis, omnes ibi inter omnes majores eritis (420). Non igitur ambitio, sed humilitas majores facit; ille major qui humilior. Et qui susceperit unum parvulum talem in nomine meo me suscipit. Talem videlicet non aetate, sed conversione, ut quod isti attulit aetas, hoc illi afferat sanctitas et humilitas. Sit igitur humilis et patiens, sit absque odio et*

*invidia, sit sine dolo et simulatione, sit sine superbia et ambitione: sine his enim parvuli sunt, sine his et apostoli fuerunt: qualescunque enim prius fuerint, magistri tamen monita non sordidis auribus suscipientes, tales postea facti sunt, quales eos fieri monuit. De his igitur parvulis Dominus dicit: Qui susceperit unum parvulum talem in nomine meo, me suscipit. Quid est in nomine meo nisi propter nomen meum, quia Christianus est, quia meus discipulus est, quia meo nomine insignitus est (421)? Qui autem hunc in Christi nomine suscipit, non solum suscipit istum, verum etiam Christum habitantem in isto. Qui autem scandalizaverit unum de pusillis istis, qui in me credunt; expedit ei, ut suspendatur mola asinaria in collo ejus, et demergatur in profundum maris. Multis enim modis scandalizantur homines, multisque modis dicuntur scandala. Quocumque enim modo aliquem offendas, et ad iram et indignationem commoveras, scandalum est: tale autem scandalum non est ad mortem. In fide vero scandalizare aliquem, qualiter Judaei et haeretici saepe Ecclesiam scandalizant, ad mortem est. De hoc autem Dominus ait: « Beatus est qui non fuerit scandalizatus in me (*Luc. vii, 25*). » Melius est igitur homini, ut moriatur, et non qualicumque morte, sed illa quae magis tremenda esse videtur, videlicet ut cum magno lapide in profundum maris demergatur, quam simplicem (422) aliquem et pusillum in Christum credentem scandalizet, et a fide catholica deviare faciat. Melius est enim occidi quam occidere; qui enim occiditur non ideo beatitudine privatur. Legimus enim quosdam sanctorum martyrum, lapidibus collo ligatis, in profundum maris fuisse demersos: non ideo tamen eos credimus beatitudine esse privatos, quia privantur illi, qui aliquem scandalizant. Melius est igitur homini ut in corpore occidatur, quam ut in fide aliquem scandalizet. Vae mundo a scandalis. Vae illis qui scandala concitant, et qui scandalizantibus credunt: Vae haereticis et schismaticis, et his qui illorum sequuntur errores. Necessesse est enim ut veniant scandala, Unde Apostolus ait: « Oportet haereses esse, ut hi qui probati sunt, manifesti fiant (*I Cor. xi, 19*). » Quod igitur haereticis et schismaticis fuit vae, hoc viris catholicis necessarium et utile fuit. Per hoc enim Ecclesiae fides magis claruit; et illi multo amplius nocuissent, si semper occulti latuissent. Necessesse igitur fuit bonis, ut venirent scandala. Verumtamen vae homini illi per quem scandalum venit. Quamvis enim multa bona ex hoc malo subsequuta sint, vae tamen illi per quem scandalum venit. Non enim ideo mala faciebat malus, ut bo-*

(418) Hilar. « Cum primum piscem admonetur inquirere, ascensuri ostenduntur, et plures. »

(419) Chrysost. alio modo solvit hom. 59 in Matth. » Si non interrogasse sed secum id cogitasse Marcus scribit, non sunt opposita; nec semel, sed his ac tertio haec eos cogitasse crediderim, et tum demum interrogasse. »

(420) Hilarius. « Revertendum igitur est ad simplicitatem infantium; quia in ea collocati, speciem

humilitatis Dominicae circumferemus. »

(421) Hieron. « Qui talis fuerit, ut Christi imitetur humilitatem et innocentiam, in eo Christus suscipitur. »

(422) Hieron. « Secundum ritum provinciae loquitur, quo majorum criminum ista apud veteres Judaeos poena fuerit, ut in profundum ligato saxo demergeretur. »

naventent; quæ si fecisset, non tamen pro se, sed contra **89** se fecisset; sicut et ille de quibus Apostolus ait: « Faciamus mala, ut veniant bona, quorum damnatio justa est (Rom. III, 8). » Si autem manus tua vel pes tuus scandalizat te, abscide eum, et projice abs te. Bonum tibi est ad vitam ingredi debilem vel claudam, quam duas manus, vel duos pedes habentem mitti in ignem æternum. Quid enim per manum et pedem intelligamus, nisi amicos et propinquos nostros (425), quos velut propria membra diligimus, qui etiam quasi manus et pedes nobis necessarii sunt? Isti autem si nos in fide scandalizant, et eorum iniqua conversatione animas nostras perire sentimus, abscidamus eos a nobis et a nostro consortio separemus. Nihil enim est quod contra animam diligere debeamus: non patrem, non matrem, non fratrem, neque uxorem, vel filios. Melius est enim nobis ut sine his ad vitam intremus, quam ut simul cum eis ad pœnas et mortem ducamur æternam. Id ipsum autem et per oculum significatur: sic enim dicere solemus de his, qui nobis aliquem valde amicum et necessarium auferunt: Oculum mihi eruit, pedem mihi abscidit, manum mihi abstulit: non tamen ipsa re, sed quadam rei similitudine. Videte ne contemnatis unum ex his pusillis. De illis pusillis dicit, qui a superba altitudine se humiliantes, patientia et humilitate, pusilli et parvuli sponte sua fiunt. Tales autem contemendi non sunt: de quibus adhuc subditur: Dico autem vobis quia angeli eorum in cœlis semper vident faciem Patris mei, qui in cœlis est. De angelis enim Apostolus ait, quia sunt administratores spiritus, in ministerio missi, propter eos qui hereditatem capiunt salutis (Hebr. I, 14): venit enim Filius hominis salvare quod perierat. Valde igitur timendum est ne quis eos scandalizet, et in errorem inducat, pro quibus Dei Filius in mundum veniens, et carnem suscipiens, semetipsum humiliavit factus obediens usque ad mortem.

LXXV. *Quid vobis videatur: si fuerint alicui centum oves, et erraverit una ex eis, nonne relinquet novaginta novem in montibus et vadet quærere eam quæ erravit? Et si contigerit ut inveniat: amen dico vobis quia gaudebit (424) super eam magis quam supra no-*

novaginta novem quæ non erraverunt. Sic non est voluntas ante Patrem vestrum qui in cœlis est, ut pereat unus de pusillis istis. Quis est enim iste qui habet centum oves, nisi idem ipse qui loquitur, Jesus Christus Dominus noster (425)? Centum enim oves, tota angelorum et hominum multitudo intelligitur. Ovis enim centesima, homo est, qui non solum decima, verum etiam decima decimæ (426) a Moyse sæpe vocatur. Hic autem tunc erravit, quando præceptum Dei transgrediens, pomum vetitum comedit. Pro hac itaque una, novaginta novem, id est totam illam angelorum multitudinem, in altis cœlorum montibus Dominus dereliquit (427), et hanc unam quæ erraverat, quærere venit: quæ postquam inventa est et Christi sanguine redempta, tanta pro ipsa in cœlis exsultatio fuit, quanta pro cæteris omnibus prius non fuerat. Hoc autem non ideo factum est, ut plus cæteris ista diligatur, sed quia nulla alia de periculo mortis ad vitam rediit, in qua sui amoris gaudium cæteræ ostendere potuissent. Quamvis autem ad angelorum numerum, fidelium numerus augeri credatur, homo tamen quasi ut a ovis inter centum erat, quando unus tantum cum uxore et non plures erant: hæc enim una erravit, pro hac de cœlis Christus descendit (428).

LXXVI. (429) *Si autem peccaverit in te frater tuus, vade et corripe eum inter te et ipsum solum. Si te audierit, lucratus eris fratrem tuum. Hæc autem apostolis eorumque successoribus, episcopis videlicet, et sacerdotibus Dominum specialiter dixisse, ex eo maxime intelligi potest, quod mox ipse in sequentibus ait. Amen dico vobis, quæcumque ligaveritis super terram, erunt ligata et in cælo, et quæcumque solveritis super terram erunt soluta et in cælo. Unde et bene dicitur: si peccaverit in te frater tuus: peccat autem in pastorem qui oves assigit: peccat in episcopum qui populo sibi commissæ injuriam facit. Ad hos enim pertinet corripere; ad hos pertinet excommunicare, et de Ecclesia pellere, hoc autem quo ordine faciamus, ipse Dominus nos docuit dicens: Vade, et corripe eum inter te et ipsum solum. Si enim hoc faciamus, non est unde frater noster merito (430) scandalizari debeat, præsertim cum*

(425) Hilar. c. 4, n. 21: « Abjicere a nobis vel potius ertere propinquitatis charissimorum nominum admonemur, si in illis aliquid tale cernamus, ne in consortium criminis eorum de familiaritate vesiamus. » Hieron. ad h. l. « Si, inquit, ita est, quis tibi conjunctus, ut manus, pes, oculus, et est utilis atque sollicitus et acutus ad perspicendum? Scandalum autem tibi facit, et propter dissonantiam morum te pertrahit ad gehennam, melius est ut et propinquitate ejus, et emolumentis carnalibus careas, ne dum vis lucrifacere cognatos et necessarios, causam habeas ruinarum. Itaque non frater, non uxor, non filii, non amici, non omnis affectus qui nos excludere potest a regno cœlorum, amoris Domini præponatur. »

(424) Vulg. relinquit... vadit... gaudet.

(425) Chrysolog. serm. 168. « Non terrenus pastor iste est, sed cœlestis... Homo habens centum oves, Christus est. » Ita et Hilar. ad h. l., Ambrosius, lib. VII, in Luc. V, alius ap. Hieron. ad h. l.

(426) Vid. Num. c. XVIII, v. 15; 21, 29; c. XXI, v. 10, 15, etc.

(427) Ambros. lib. VII in Luc., ad cap. XV. « Dives igitur pastor cuius omnes nos centesima portio sumus, habet Angelorum, Dominationum, Potestatum, Thronorum, aliorumque innumerabiles greges, quos in montibus dereliquit. » V. Hieron.

(428) Hilar.: « Ut ingentem esse in cœlis lætitiæ reditu humanæ salutis ostenderet, comparationis posuit exemplum, etc. In unius Adæ errore omne hominum genus aberravit; ergo novaginta novem non errantes, multitudo angelorum cœlestium opivanda est... et quærens hominem Christus est, et novaginta novem relictis, cœlestis gloriæ multitudo est, cui cum maximo gaudio errans homo, in Domini corpore est relatus. »

(429) In hunc locum. Vide sermon. S. Aug. 82.

(430) Hieron. « Corripiendus est autem frater seorsum, ne si scilicet pudorem ac verecundiam amisserit, remaneat in peccato. » Beda: « Quo igitur

bona suadentes, veritatem ei dicamus. Qui si nos audierit, nostra humili allocutione Domino reconciliabitur : si autem non audierit, adhibe tecum adhuc unum vel duos, ut in medio duorum vel trium testium stet omne verbum. Paucos adhuc Dominus adhibere jubet, ne ille qui corrigitur multorum redargitione scandalizatus deterior fiat. Sufficiunt tamen isti ad testimonium, si vel de injusta conventionione, vel se non ita ut dicitur, eis respondisse, contra episcopum vel sacerdotem aliquando agere voluerit. Quod si non audierit eos, dic Ecclesie; quatenus vel omnium objurgatione erubescat, qui paucorum humilli allocutione satisfacere noluit. Unde et Apostolus ait : « Sufficit illi qui ejusmodi est, objurgatio quae ait a pluribus. Si autem Ecclesiam non audierit, sit tibi sicut ethnicus et publicanus (I Cor. xi, 6) : » ut excommunicatus, et ab Ecclesia separatus: nullus Ecclesie finis ei communicet, qui Ecclesie credere noluit, ejusque consiliis obedire contempsit; et ceteri hoc audientes timeant, atque unius exemplo corrigantur multi. Amen dico vobis, quaecunque ligaveritis super terram, erunt ligata et in caelo, et quaecunque solveritis super terram, erunt soluta et in caelo. Hoc episcopi audiant; et hunc ligandi et solvendi ordinem teneant (431); prius singulariter aut per se aut per alium peccantes conveniant, deinde cum paucis, postmodum vero cum tota Ecclesia, quam si audire contempserint, jam tunc eos ligare non dubitent. Qui enim sic ligantur, et in caelo et in terra ligati sunt: Iterum dico vobis, quia si duo ex vobis consenserint super terram, de omni re, quodcunque petierint, fiet illis a Patre meo, qui in caelis est: ubi enim sunt duo vel tres congregati in nomine meo, ibi sum in medio eorum. Qualiter enim intelligere debeamus hoc quod ait de omni re, determinatur, dum dicitur in nomine meo. Non enim malam petitionem facere possunt, qui in ejus nomine congregantur, et in quorum medio ipse est; id est in quorum corde ipse praesidet, quia ideo ibi est ut corda regat, consilia dirigat, petitiones disponat, eosque sibi invicem in bono consentire faciat. Videtur autem huic loco illud convenire, quod alibi dicitur: « Quidquid petieritis Patrem in nomine meo, dabit vobis (Joan. xvi, 23). » Illi enim sibi in bono consentiunt, illi in nomine Jesu congregantur et petunt, qui ea postulant quae ad salutem pertinent. Quid enim nisi salus, Salvatoris (432) nomine quaeritur?

Jesus enim Salvator interpretatur: qui igitur salutem non petit, quamvis vocet Jesum, non tamen petit in nomine Jesu, quia non hoc petit quod interpretatur Jesus. Dicatur ergo: si duo ex vobis consenserint super terram, de omni re, quodcunque cum fide et sine hesitatione petierint in nomine meo, fiet eis. Unde hoc? Quia ubi sunt duo vel tres congregati in nomine meo, ibi sum in medio eorum. Quod si duo vel tres in bono consentientes, et in Christi nomine petentes sic exaudiuntur, quanto magis plures, quanto magis totam Ecclesiam Deus exaudit? Sed dicis: Quid si in nomine Jesu pro damnatorum salute petant? Nunquid exaudiuntur? Nam pro Judaeis et schismaticis et haereticis quotidie Ecclesia orat et non exauditur. Oravit et Dominus pro Judaeis, dicens: « Pater, ignosce illis, non enim sciunt quid faciunt. » Sic igitur et pro multorum salute orant sancti, et non exaudiuntur. Determinandum est igitur et istud, ut sic dicatur: Si duo ex vobis in bono consenserint super terram, de omni re, quodcunque petierint in nomine meo; si tamen tale sit quod Dei ordini et dispositioni conveniat, fiet eis a Patre meo, qui in caelis est: aliter enim non exaudiuntur, quamvis sibi consentiant, quamvis petant in nomine Jesu. Quoties igitur eramus, et non exaudimur, ideo fit quia aut in nomine Jesu non petimus, aut quia contra ejus ordinem, et dispositionem petimus: ipse enim scit quos elegerit, ipse scit quid nobis opus sit, priusquam petamus. Tunc accedens Petrus ad eum dixit: Domine, quoties peccaverit in me frater meus, et dimittam ei; usque septies? Dicit illi Jesus: Non dico tibi usque septies, sed usque septuagies septies. Quod tale est ac si diceret: Quoties peccaverit, toties dimitte (433), si septies, septies; si decies, decies; si centies, centies; si millies, millies; ut non ille plus in te peccare, quam tu illi dimittere possis: aliter enim non dimittetur tibi. Unde superius dixit: « Nisi dimiseritis hominibus peccata eorum, nec Pater vester dimittet vobis peccata vestra (Matth. vi, 15). » Putabat autem beatus Petrus sibi sufficere si septies dimitteret, quoniam Scribae et Pharisei legem et prophetas exponentes, et non intelligentes, multum in suis sermonibus hunc numerum (434) commendabant, quem satisfactioni et emendationi sufficere posse putabant: unde septem diebus azyma comedunt; unde et leprosus quando mundatur; et vir qui fluxum seminis

ordine scandala declinare possimus, insinuat, si nos ipsos ne quem laedamus attendimus, si peccantem zelo justitiae corripiamus, si ex corde poenitentii misericordiae pietatisque viscera pandimus. »

(431) Hilarius. « Eam ordinem continendae charitatis nobis Dominus imposuit, quem ipse in conservando Israel tenuerat. » Vide caetera apud eundem.

(432) S. Aug. tract. 73, in Joan. n. 5. « Jesus significat Salvatorem.... ac per hoc quodcunque petimus adversus utilitatem salutis, non petimus in nomine Salvatoris. » Ita et tract. 102, n. 1. Atque ex Augustino, ut videtur, Greg. hom. 27, in Evang. « Sed quia nomen filii, Jesus est, Jesus autem Salvator,

vel etiam salutaris dicitur; ille ergo in nomine Salvatoris petit qui illud petit quod ad veram salutem pertinet. Nam si id quod non expedit petitur, non in nomine Jesu petitur Pater. »

(433) S. Aug. serm. 83, n. 7. « Omnia enim peccata dixit: quando septuagies septies dixit... omnia ergo dimitti peccata voluit qui ea septuagesimo septimo numero praesignavit. » Vide et serm. 114, ubi fusius idem et totum locum explanat.

(434) Vide ad hunc Evangelii locum de numero septenario Chrysologus serm. 137, praeter Origenem tom. XIII in Matth. Ambrosium l. viii in Luc., n. 23, Augustinum, etc.

patitur, septem diebus separatur : separatur autem septem diebus et mulier menstruata : similiter quando pariebat, septem diebus imunda erat. Naaman quoque ex præcepto Elisæi septies mergitur in Jordanem, et sacerdos offerens sacrificium, tingens digitum in sanguine, septies illum contra Dominum spargit. Psalmista quoque sic ait : « Septies in die laudem dixi tibi. » Propter hæc igitur et alia multa quæ de hoc numero secundum litteram Judæi intelligebant, dixit beatus Petrus usque septies : legis vero et prophetarum magister alius omnia intelligens, addidit super hæc, usque septuagies septies. Verumtamen si bene intelligatur septies, nihil minus est septies quam septuagies septies. De hoc ruten in Levitico sufficienter diximus (435).

LXXVII. Ideo assimilatum est regnum cælorum homini regi qui voluit rationem ponere cum servis suis. Et cum cepisset rationem ponere, oblatus est ei unus qui debebat ei decem millia talenta. Iste enim rex ipse est qui loquitur Deus et homo Jesus Christus Dominus noster : qui quotidie cum servis suis rationem ponit (436), quoniam per episcopos et sacerdotes hominum peccata iudicat, dum unusquisque ad pœnitentiam veniens, quantum debeat, et in quibus peccaverit, Domino constitetur. Ille autem unus qui decem millia talenta debebat, quis alius intelligitur, nisi omnes illi, qui plus cæteris in omnibus peccant? Sed quare cum hoc prius rationem Dominus ponere voluit, nisi ut hujus exemplo cæteri intelligerent quid in suis rationibus responderent, et quantam spem habere potuissent? Si enim ei qui plus cæteris debebat, quoniam se humiliavit, omne debitum Dominus dimisit, quanto magis aliis qui non tantam peccaverunt, si digne pœnituerint, omnia peccata dimittet? Ideo enim decem millia talenta posuit, quia hoc debito nullum aliud debitum majus est : omnes enim numeri in hoc numero continentur, quoniam ex denis numeris multiplicatur : cujus unaquæque pars tam perfecta est, ut replicari quidem possit, crescere vero non possit (437). Cum enim usque ad decem numeramus, ni iterum ab uno incipiamus, nihil habemus quid dicamus : similiter autem fit cum venimus ad centum; et similiter cum venimus ad mille; atque similiter cum venimus ad decem millia; decies enim decem sunt centum, et decies centum sunt mille; et decies mille sunt decem millia. Hoc igitur debito majus debitum non est. Sed videmus quod sequitur. *Cum latem non haberet unde redderet, jussit cum Dominus ejus venditari et uxorem ejus et filios, et omnia quæ habebat, et reddi.* Peccator enim ad pœniten-

tiam veniens, non prius habet unde debitum solvat, donec ex toto humiliatus, sacerdotum consilio se per omnia obedire promittat. Ideoque ei a sacerdotibus dicitur : Nisi debitum solveris, et pœnitentiam egoris, tu et uxor tua, filii tui et cuncta quæ possides, in æternum peribitis : per quod datur intelligi quod ipse totus carneus simul cum anima sua, cunctisque sensibus corporis sui, incendiis tradetur æternis : qui enim cum his omnibus cruciatur, in nulla parte sui requiem habet. Si autem his auditis contromiscat, et se satisfacere et obedire ex corde promittat, fiet ei quod sequitur. *Procidens autem servus ille rogabat eum dicens, Patientiam habe in me, et omnia reddam tibi. Misertus autem dominus servi illius, dimisit eum : et debitum dimisit illi.* Ecce dimissum est tibi debitum; vide ut in bono perseveres : dimitte tu quoque debitoribus tuis, sicut et tibi dimissum est debitum tantum : quod si facere nolueris, audi et exspecta quod sequitur : *Egressus autem servus ille invenit unum de conservis suis, qui debebat ei centum denarios, et tenens suffocabat eum dicens : Redde quod debes. Valde parvum* **92** *debitum est centum denariorum ad comparationem decem millium talentorum; stultissimus igitur est, qui centum denarios non vult dimittere, ea conditione, ut ei decem millia talenta dimittantur. Et procidens conservus ejus rogabat eum dicens : Patientiam habe in me, et omnia reddam tibi. Ille autem noluit : sed abiit, et misit eum in carcerem, donec redderet debitum.* Fortasse iste non audivit; aut si audivit non intellexit; aut si intellexit participando neglexit quod Dominus alibi ait : « Eadem quippe mensura qua mensi fueritis remetietur vobis (Luc. vi, 38). » *Videntes autem conservi ejus quæ fiebant, contristati sunt valde, et venerunt et narraverunt domino suo omnia quæ facta fuerant.* Isti enim conservi, et angeli et homines intelliguntur (438). Omnes enim sunt conservi qui unius sunt domini servi : et isti quidem iniquorum oppressionem et miserorum afflictionem domino narrant, quia pro his assidue ad Deum clamant. *Tunc vocavit illum dominus servus et ait illi : Serve nequam, omne debitum dimisi tibi, quoniam rogasti me : nonne ergo oportuit et te misereri conservi tui, sicut et ego tui misertus sum?* **D** *Et iratus dominus ejus tradidit eum tortoribus, quoad usque redderet unicuique debitum.* Tortores isti, maligni spiritus sunt (439), quibus miser homo ad puniendum traditur, neque de eorum potestate eripitur, donec universum debitum reddat. Nunquam igitur de illorum potestate eripitur, quoniam hoc debitum semper redditur, nunquam tamen in

(435) Ad cap. 4 edit. Rom. pag. 132, et ad cap. 14, pag. 155.

(436) Origenes de tempore hic designato reddendæ rationis fuse disserit tom. I. Origen. Huet. pag. 350 et tom. III edit MM. pag. 630. Ibid. pag. 343 et MM. 622. « Quisnam dicendus est rex nisi filius Dei, etc. ? »

(437) ViI. S. Aug. serm. 51, num. 34 et serm.

231, n. 6, lib. II. Inq. ad Jan. ep. 53, n. 28, etc.

(438) V. Origen. l. all. qui negat explicari posse quinam intelligi conservi debeant. Theophylactus tamen. « Videntur hi conservi esse angeli, osores mali, et amantes boni. » V. Aug. quest. in Matth. (439) Origen. ib. « Quinam hi sunt, præterquam ii quibus suppliciorum cura demandata est? »

integrum solvitur. Hanc autem totam similitudinem ad quid attulerit, ipse Dominus protinus exponit dicens: *Sic et Pater meus celestis faciet vobis, si non remisistis unusquisque fratri suo de cordibus vestris. Nota quod ait de cordibus vestris: non enim*

sufficit labiis dimittere, nisi et corda conveniant. [CAP. XIX.] *Et factum est, cum consummasset Jesus sermones istos, migravit a Galilæa, et venit in fines Judææ trans Jordanem: et secute sunt eum turba multa; et curavit eos ibi.*

PARS QUARTA

LXXVIII. *Et accesserunt ad eum Pharisei tentantes eum et dicentes, si licet homini dimittere uxorem suam quacunq[ue] ex causa. Quod enim ait; quacunq[ue] ex causa, tale est ac si diceret, pro aliqua causa, non ut sonare videtur pro omni causa (440). Qui respondens ait eis: Non legistis, quia qui fecit hominem ab initio, masculum et feminam fecit eos? Et dixit: Propter hoc dimittet homo patrem et matrem, et adhaerebit uxori suæ, et erunt duo in carne una. Itaque jam non sunt duo, sed una caro: quod ergo Deus conjunxit, homo non separet. Deus est qui loquitur, et virum cum uxore unam carnem esse dicit, qui quamvis personaliter duo sint, tamen de una carne ambo, sic se diligunt et charitate vinculo jungere, et nunquam a se separare desinent; ac si non duo, sed una ex toto caro fuissent. Dicunt illi: Quid ergo Moyses mandavit, dante libellum repudii, et dimittere? Si, inquirunt, una caro sunt, si inseparabiles sunt, tantoque dilectionis vinculo fungi debent, cur Moyses dimittere mandavit? Ait illis: quoniam Moyses ad duritiam cordis vestri permisit vobis dimittere uxores vestras: ab initio autem non fuit sic. Quomodo sic? Ut homo dimitteret uxorem suam pro qualibet causa. Moyses autem dicit, ut qui propter aliquam sceleratam diuiserit uxorem suam, det illi libellum repudii. Sed aliter hic, et aliter ibi loquitur Moyses, imo Dominus per Moysen. Hæc enim uxor quæ propter aliquam sceleratam dimittitur, unaquælibet hæresis intelligitur: quam quidem non verbis simplicibus, sed scripto et juramento, firmaque stipulatione dimittere convenit, quatenus ille qui eam dimittit, ad eam ulterius non revertatur. Hoc igitur quod spiritualiter intelligi debet, juxta litteram Moyses intelligere et observare Judæos 98 permisit; sed propter duritiam cordis eorum: ne videlicet uxores suas interficerent, vel nimiam affligerent, cum eas propter aliquam sceleratam odio haberent (441). De his autem in Deuteronomio sufficienter diximus (442). *Dico autem vobis, quia quicumq[ue] dimiserit uxorem**

suam, nisi ob fornicationem, et aliam duxerit, mactatur. Et hoc quidem, in hoc eodem libro superius exposuimus. Dicunt ei discipuli ejus: Si ita est causa hominis cum uxore, non expedit nubere: id est si tali vinculo juncti sunt, et hanc fidem sibi mutuo custodire oportet, non expedit vel nubere, vel uxorem ducere (443). Similiter enim et Apostolus ait: « Solutus es ab uxore? noli quaerere uxorem: » itemque: « Dico autem non nuptiis, et viduis, bonum est illis, si sic permaneant, sicut et ego: quod si non se continent, nubant; melius est enim nubere quam uri (I Cor. vii, 27). » Dixitque Dominus: *Non omnes capiunt verbum istud, sed quibus datum est. Hoc, inquit, verbum quod dicitis, scilicet quia non expedit nubere; hoc præceptum castitatis et continentis non omnes capiunt, non omnes custodiunt vel recipiunt: sed illi tantum quibus divinitus datum est. Sunt enim eunuchi, qui de matris utero sic nati sunt. Illi videlicet qui frigida natura existentes, facillime carnis ferunt titillationem. Et sunt eunuchi qui facti sunt ab hominibus: per quos non solum contritos testibus intelligimus, verum etiam eos, quos præpositorum suorum diligentissima cura, etiam volentes, cælibes facit. Et sunt eunuchi qui se ipsos castraverunt propter regnum cælorum. Illi enim cæteris meliores, non ferio sed carnis maceratione fiunt (444). Qui potest capere capiat. Qui potest continentiam custodire, custodiat: qui vero non potest, cui vult nubat, tantum in Domino (445). Hæc autem licentia non datur illis qui castitatem voverunt, vel qui majoris religionis ordinem susceperunt.*

LXXIX. *Tunc oblati sunt ei parvuli, ut manus eis imponeret et oraret; id est ut eos tangeret et benediceret: discipuli autem increpabant eos. Adhuc enim discipuli carnales erant, et eos qui carnaliter sapiunt, significabant. Multi enim sunt in Ecclesia, qui se in eo placere Deo putant, quod parvulos et simplices ab ejus regimine removere conantur, volentes potentes et astutos eligere, quorum fortitudinæ*

(440) Contra stare videtur Hieron. « Interrogat eum, utrum liceat homini dimittere uxorem suam qualibet causa, » et Origenes tom. I Huet. recens., pag. 355 κατὰ πᾶσαν αἰτίαν, ex omni causa. De toto hoc Matthæi loco fuse Nazianzenus orat. 36. Ambros. lib. viii in Luc. Aug. adulterio. conjug. Vide etiam Irenæum lib. iv cap. 15, et Chrysost. homil. 40, contr. Avomæos.

(441) Ita et Hieron ad h. l.

(442) In cap. 24 edit. Rom., p. 208.

(443) Præclare Bernard. De præcept. et dispens. magis revera angustis: « Si tenuerit exosam,

nihil onerosius; si dimiserit invitam, nihil inchristianius. »

(444) V. Epiphanium hæres. 58.

(445) Hieron. ad h. l. « Ut unusquisque consideret vires suas, utrum possit virginalia et pudicitis implere præcepta. Per se enim castitas blanda est, et quemlibet ad se alliciens. Sed considerandæ sunt vires, ut qui potest capere capiat; quasi hortantis vox Domini est, et milites suos ad pudicitis præmium concitantis: qui potest capere capiat: qui potest pugnare, pugnet, superet ac triumphet. »

et prudentia temporaliter Ecclesia crescat : non attendentes quia « sapientia ejus mundi stultitia est apud Deum. » Sed videamus quod sequitur : *Jesus autem ait eis : Sinite parvulos, et nolite eos prohibere ad me venire ; talium est enim regnum cœlorum.* Tales, inquit, eligite, tales prohibere nolite, tales in Ecclesia constituite, et talibus manus imponite. *Et cum imposuisset eis manus, abiit inde.* Multis enim modis manus impositio dicitur (446) : hic autem consecrationem significat : de qua Apostolus ait : « Nemini cito manum imposueris (1 Tim. v, 22). »

LXXX. *Et ecce unus accedens, ait illi : Magister bone, quid boni faciam, ut habeam vitam æternam ? Qui dixit ei : Quid me interrogas de bono ? unus est bonus, Deus.* Quid est igitur quod dicitur : *Vidit Deus cuncta quæ fecerat, et erant valde bona.* Si enim Deus omnia fecit, et cuncta quæ fecit non solum bona sunt, sed et valde bona, quomodo unus et solus Deus, bonus ? (447) Ipse enim solus naturaliter est bonus, quia se ipso et non ab alio est bonus : cætera vero non a se ipsis, sed ab eo sunt, a quo bona in principio creata sunt (448). *Si autem vis ad vitam ingredi, serva mandata. Dicit ille : Quæ ? Jesus autem dixit : Non homicidium facies, non adulterabis, non facies furtum, non falsum testimonium dices ; honora patrem et matrem, et diliges proximum tuum sicut teipsum. Dicit illi adolescens : Omnia hæc custodivi a juventute mea : quid adhuc mihi deest ? Si enim, ut Apostolus ait, plenitudo legis est dilectio, aut iste non bene intellexit diligere proximum tuum sicut teipsum, aut si intellexit, non bene respondit (449).* Quid enim ei deesse potest qui totam legem custodit ? Putabat enim iste, sicut videtur, proximum suum se bene diligere, quia eum non occidebat, quia bona sua ei non aufererat, aliasque injuriis ei non faciebat : Ideoque qualiter hoc intelligere debeat, Dominus subinferens ait : *Si vis perfectus esse, vade, vende omnia quæ habes, et da pauperibus, et habebis thesaurum in cælo, et veniens sequere me.* Hæc est vera mensura perfectionis : ille implet legem, qui ista custodit. Nec in 94 Dei dilectione peccat qui Christum sequitur ; nec in dilectione proximi, qui indigentibus omnia largitur. Non desperet tamen qui ad hanc perfectionem venire non datur : multi enim salvantur qui neque omnia relinquunt, neque omnia pauperibus

A tribuunt : ad culmen tamen perfectionis non perveniunt. *Cum audisset autem adolescens verbum, abiit tristis : erat enim habens multas possessiones ;* ecce qualiter erat adolescens ostenditur : bonus erat quia aliis non nocebat, sed non erat bonus quia aliis non subveniebat ; nec sua largiri, nec aliena rapere noverat : loquebatur cum Deo, qui veras divitias ei ostendebat, magis tamen in terrena possessione quam in cœlestis thesauri promissione spem habebat. De talibus enim Apostolus ait : « Præcipe divitibus hujus sæculi non sperare in incerto divitiarum (1 Tim. vi, 17). » Aliud est enim divitem esse ; aliud in divitiis spem habere : qui enim in divitiis spem suam ponunt, valde difficile salvari possunt (450). Unde et Dominus subinferens ait : *Amen dico vobis quia dives difficile intrabit in regnum cœlorum. Et iterum dico vobis : Facilius est camelum per foramen acus transire, quam divitem intrare in regnum cœlorum.* Prius difficile, deinde impossibile dixit : impossibile est enim ut dives in divitiis spem habentes intrent in regnum cœlorum : de illis enim hoc intelligitur. Sic enim Marcus evangelista Dominum dixisse narrat : « Filioli, quam difficile est confidentes in pecuniis regnum Dei introire ! » (451) Sed quid per camelum cujus unicum et singulare officium est onera portare, nisi eos intelligamus qui peccatorum pondere prægravantur ? Quibus se Psalmista connumerans ait : « Quoniam iniquitates meæ supergressæ sunt caput meum, sicut onus grave gravatæ sunt super me (Psal. xxxvi, 5). » De divitibus autem quid dicit ? « Ecce homo qui non posuit Deum adiutorem sibi, sed speravit in multitudine divitiarum suarum, et prævaluit in vanitate sua (Psal. li, 9). » Facilius igitur camelum, id est aliquem valde peccatorem transire per foramen acus, id est per arctam et angustam viam quæ ducit ad vitam, quam hujusmodi divitem intrare in regnum cœlorum (452) ; quoniam ille facilius a peccatis, quam iste a divitiarum spe separari potest. *Auditis autem his, discipuli mirabantur valde, dicentes : Quis ergo poterit salvus esse ?* Hoc enim discipuli non dixissent, si de quo divite Dominus loquebatur, intellexissent. *Aspiciens autem Jesus, dixit illis : Apud homines hoc impossibile est, apud Deum autem omnia possible sunt.* Quod enim ait apud homines, hoc est secundum intellectum humanum ; quod vero ait apud Deum, hoc est secundum

446) V. Morinum de sacr. Orinat. Exercit. v. cap. 11, num. 9 ; Athaspinzum, lib. II Observ., c. 31. Habert Pontif. Græc. obs. 2 ad part. VIII, etc.

447) Ambros., lib. VIII in Luc. n. 65. « Addendo magister bone in portione bonum dixit, non in universitate, nam Deus universitate bonus, homo ex parte... Bonus enim quid est, nisi plenus bonitatis ? »

448) Hinc initium sumit homilia 4 In natal. apost. sub Emiseni nom. edita continetque hunc et sequentem numerum.

449) « Mentitur adolescens, » ait hic Hieron. « Si enim hoc quod positum est in mandatis Diliges proximum, etc., opere complisset, quomodo postea

tristis recessisset ? » etc.

(450) S. Aug. (Q. Evang. lib. II, c. 47. « Divitem hic appellat cupidum rerum temporalium, et de talibus superbientem. »

(451) C. 10, 24. Hieron. « Quia difficulter divitiæ contemnuntur, non dixit : impossibile est divites intrare in regnum cœlorum, sed difficile. Ubi difficile ponitur, non impossibilitas prætenditur, sed raritas demonstratur. »

(452) Iterum Hier. « Videbimus quomodo et isti caneli, quibus divites comparantur, cum deposuerint gravem sarcinam peccatorum, et totius corporis gravitatem, intrare possint per angustam portam et arctam viam, quæ ducit ad vitam. »

dum spiritualem intellectum et divinum; non est enim impossibile Deo, qualemcumque divitem ad suæ voluntatis viam convertere (433), quamvis valde difficile sit ut pauper esse velit, qui semper dives fuerat. Si igitur ad litteram intelligatur, impossibile est: si vero spiritualiter, sicut modo exposuimus, impossibile non est. Impossibile est enim quantum ad litteram, ut per foramen acus transeat camelus; quantum vero ad spiritualem intelligentiam, non est impossibile.

LXXXI. *Tunc respondens Petrus dixit ei: Ecce nos reliquimus omnia et secuti sumus te: quid ergo erit nobis? Ille, inquit, dives, de quo superius locutus es, neque omnia dimittere, neque te sequi voluit, cui etiam quid responderis audivimus; de nobis autem quid dicis, qui omnia reliquimus et te secuti sumus? Omnia enim Petrus reliquerat, quia non solum ea reliquerat quæ habebat, sed ea quoque quæ habere poterat, ut ulterius in hoc mundo nihil proprium possideret, nihilque possidere desideraret (454). Unde ipse nos quoque admonet dicens: « Nolite diligere mundum, neque ea quæ in mundo sunt (I Joan. xi, 15): » Et majus quidem est habendi voluntatem, quam ipsum habere derelinquere. *Jesus autem dixit illis: Amen dico vobis, quod vos qui secuti estis me, in regeneratione, cum sederit Filius Aominis in sede majestatis suæ, sedebitis et vos super sedes duodecim, judicantes duodecim tribus Israel.* Duo Petrus proposuerat, sed alterum Christus assumpsit: non enim dixit, « Vos qui reliquistis omnia. » Sed quid dixit? *Vos qui secuti estis me* (455): Omnia enim derelinquit qui perfecte sequitur Jesum. Sufficiens ergo fuit alterum dicere, quia utraque in uno continebantur. Vos, inquit, *qui secuti estis me*, qui mecum per eandem viam inceditis, qui ad cœlestia festinatis, qui terrena cuncta despiciatis, qui justitiam et veritatem, pacem et misericordiam diligitis, vos sedebitis super sedes duodecim, judicantes duodecim tribus Israel. Sedebunt utique apostoli super sedes duodecim: sedebunt et alii super sedes suas, qui eorum exemplo **95** vixerunt (456), et Christum Dominum sunt secuti. Plures enim sunt ibi sedes quam duodecim, pluresque iudices ibi erunt: non solum enim episcopi et sacerdotes ibi judicabunt, verum etiam, ut*

(453) V. S. August. epist. ad Hilar. q. 4, et ep. ad Probam, cap. 1.

(454) S. Aug. in psal. ciii. « Non solum dimisit quidquid habebat, sed etiam quidquid habere cupiebat. »

(455) V. Hieron. ad h. l.

(456) Beda hic. « Quia enim duodenario sæpe numero solet universitas designari, per duodecim sedes apostolorum judicantium, omnium numeritas, et per duodecim tribus Israel, universitas eorum qui judicandi sunt, ostenditur. » Idem fusiis

sedes suas vocare consueverunt. Sedebit igitur unusquisque in sede sua, quoniam unusquisque in populo quem rexit et prædicavit major et suavior apparebit. *Sedebit autem et Dominus in sede majestatis suæ*, quoniam excelsus super omnes gentes Dominus, cunctis et angelis et hominibus præsidebit. Judicabit igitur Dominus, judicabunt et apostoli, judicabunt insuper episcopi et sacerdotes: omnes præterea ibi judicabunt quorum exemplo cæteri damnabuntur. *Et omnis qui reliquerit domum vel fratres, aut sorores, aut patrem, aut matrem, aut uxorem, aut filios, aut agros propter nomen meum, centuplum accipiet, et vitam æternam possidebit.* Alii autem evangelistæ dicunt: « centuplum accipiet in hac vita; post hanc vitam, vitam æternam. » Quibus et Marcus addit (457) « cum persecutionibus; » centuplum enim cum persecutionibus in hac vita suscipiunt sancti, quia quicumque Deum diligunt ejusque voluntatem faciunt, sanctorum fratres et sorores, patres et matres, amici et propinqui sunt. Sic enim de se ipso Dominus ait: *Quicumque fecerit voluntatem Patris mei, qui in cœlis est, ipse mihi frater et soror et mater est* (Matth. xii, 51). Fratres autem et sorores, patres et matres, uxores et filii, isti dicuntur, non natura sed officio et affectione: quos enim multum diligimus, his nominibus vocare solemus.

LXXXII. *Multi autem erunt primi novissimi, et novissimi primi* (458). Hanc enim propositionem ad quid attulerit, sequentia manifestabunt: ad hanc enim spectat tota subsequens similitudo: unde et in conclusione dicitur: *Sic erunt novissimi primi et primi novissimi.* Quod quidem si de mundi ætatibus intelligatur, non video qualiter primi sint novissimi, vel novissimi primi. Primi enim fuerunt patriarchæ et prophetæ, et cæteri prioris Testamenti, ad vitam prædestinati: novissimi autem nos sumus; de quibus Joannes ait: « Filioli, novissima hora est (I Joan. ii, 18): » Et Apostolus: « Nos sumus, in quos fines sæculorum devenerunt (I Cor. x, 11). » Et isti quidem sicut tempore primi fuerunt, ita et primi deuarium susceperunt. Hos enim statim post passionem suam Christus Dominus a pœnis eripiens, in gloriam introduxit. Apostolus quoque ait: « Quia nos qui vivimus, qui residui sumus, non præveniemus eos qui dormierunt: quoniam ipse Dominus in jussu et in voce archangeli et in tuba Dei descendet de cœlo, et mortui qui in Christo sunt resurgent primi. Deinde nos qui vivimus, qui relinquitur, simul rapiemur cum illis in nubibus obviam Domino (I Thess. iv, 14, 15, 16). » Quomodo igitur sunt

Aug. in Psal. XLIX.

(457) Cap. x, 29, 30. *Nemo est qui reliquit domum, aut fratres, aut sorores, aut patrem, aut matrem, aut filios, aut agros propter me, et propter Evangelium, qui non accipiat centies tantum, nunc in tempore hoc; domos, et fratres, et sorores, et matres, et filios, et agros cum persecutionibus et in sæculo futuro vitam æternam.*

(458) Hoc et sequenti numero continetur homilia Emiseni Domin. in septuages. id est S. Brunonis.

novissimi primi? Nunc autem ipsam parabolam A *mixus vineæ procuratori suo. Voca operarios, et redde illis mercedem, incipiens a novissimis usque ad primos.* Sero enim unicuique fit, quando ultimum diem cum vita finit : Dei vero procuratores, angeli sunt, qui sanctorum animas Deo representant, et in requiem inducunt; de quibus Apostolus : « Omnes enim sunt administratores Spiritus, in ministerium missi, propter eos qui hæreditatem capiunt salutis (Hebr. 1, 14). » Fit autem plerumque, ut illi qui posterius veniunt, primi denarium et mercedem recipiant; quoniam sæpe contingit, ut primi de hac vita exeant, qui posterius laborare et Deo servire incipiunt. Primus enim denarium recipit, qui primus de hac vita exiit. Multi enim sanctorum eadem die qua crediderunt, de hoc mundo per martyrium exierunt : isti igitur una et ultima hora in Dei vinea laborantes, prius susceperunt denarium, quam illi qui a primæva ætate Domino servientes, et post eos de hoc sæculo exeuntes, sicut prius laborare cœperunt, ita post eos denarium acceperunt. Fit igitur aliquando, etsi non semper, in Ecclesia Dei, quod in vinea patrisfamilias factum fuisse narratur : ut videlicet primi sint novissimi, et novissimi primi. Hoc autem quia non semper fit, ideo in principio hujus similitudinis Dominus ait : *Multi autem erunt primi novissimi, et novissimi primi.* Si enim semper hoc fieret, non multos, sed omnes dixisset : sic igitur multi novissimi et in mercede suscipienda honorantur, et in pretio non minorantur. Unde et cæteri innumurantes dicunt : *Hi novissimi una hora fecerunt, et pares illos nobis fecisti qui portavimus pondus diei et ætus?* Quos quidem digne satis Dominus redarguit, dum uni eorum respondit dicens : *Anice, non facio tibi injuriam; nonne ex denario convenisti mecum? Tolle quod tuum est, et vade : volo autem et huic novissimo dare, sicut et tibi. An oculus tuus nequam est, quia ego bonus sum?* Hæc autem non ideo dicuntur, ut de proventu aliorum sanctos murmurare, vel nequam (461) et invidos oculos habere intelligere debeamus; sed potius, ut murmurationis et invidiæ malam, quantum sit intelligamus, et caveamus. Magnum enim vitium est quod tantopere a Domino redarguitur. Sancti quidem et boni sunt quicunque hunc denarium accipiunt : hunc autem accipiunt et primi et novissimi. Et primi igitur et novissimi boni sunt. Quomodo ergo murmurare possunt? Quomodo nequam et invidos oculos habent? Tales igitur isti non sunt, et ne tales fiant, illorum exemplo admonentur. Bonum est enim in hac vinea laborare, sed malum est murmurare. Laboremus igitur, nec murmuremus : illorum reprehensio sit nostra correctio. Alterum nos invitat ad bonum, alterum dissuadet a malo. Illorum enim labor et remuneratio nos invitat; illorum vero murmurationis reprehensio nos a murmuratione com-

novissimi primi? Nunc autem ipsam parabolam A *mixus vineæ procuratori suo. Voca operarios, et redde illis mercedem, incipiens a novissimis usque ad primos.* Sero enim unicuique fit, quando ultimum diem cum vita finit : Dei vero procuratores, angeli sunt, qui sanctorum animas Deo representant, et in requiem inducunt; de quibus Apostolus : « Omnes enim sunt administratores Spiritus, in ministerium missi, propter eos qui hæreditatem capiunt salutis (Hebr. 1, 14). » Fit autem plerumque, ut illi qui posterius veniunt, primi denarium et mercedem recipiant; quoniam sæpe contingit, ut primi de hac vita exeant, qui posterius laborare et Deo servire incipiunt. Primus enim denarium recipit, qui primus de hac vita exiit. Multi enim sanctorum eadem die qua crediderunt, de hoc mundo per martyrium exierunt : isti igitur una et ultima hora in Dei vinea laborantes, prius susceperunt denarium, quam illi qui a primæva ætate Domino servientes, et post eos de hoc sæculo exeuntes, sicut prius laborare cœperunt, ita post eos denarium acceperunt. Fit igitur aliquando, etsi non semper, in Ecclesia Dei, quod in vinea patrisfamilias factum fuisse narratur : ut videlicet primi sint novissimi, et novissimi primi. Hoc autem quia non semper fit, ideo in principio hujus similitudinis Dominus ait : *Multi autem erunt primi novissimi, et novissimi primi.* Si enim semper hoc fieret, non multos, sed omnes dixisset : sic igitur multi novissimi et in mercede suscipienda honorantur, et in pretio non minorantur. Unde et cæteri innumurantes dicunt : *Hi novissimi una hora fecerunt, et pares illos nobis fecisti qui portavimus pondus diei et ætus?* Quos quidem digne satis Dominus redarguit, dum uni eorum respondit dicens : *Anice, non facio tibi injuriam; nonne ex denario convenisti mecum? Tolle quod tuum est, et vade : volo autem et huic novissimo dare, sicut et tibi. An oculus tuus nequam est, quia ego bonus sum?* Hæc autem non ideo dicuntur, ut de proventu aliorum sanctos murmurare, vel nequam (461) et invidos oculos habere intelligere debeamus; sed potius, ut murmurationis et invidiæ malam, quantum sit intelligamus, et caveamus. Magnum enim vitium est quod tantopere a Domino redarguitur. Sancti quidem et boni sunt quicunque hunc denarium accipiunt : hunc autem accipiunt et primi et novissimi. Et primi igitur et novissimi boni sunt. Quomodo ergo murmurare possunt? Quomodo nequam et invidos oculos habent? Tales igitur isti non sunt, et ne tales fiant, illorum exemplo admonentur. Bonum est enim in hac vinea laborare, sed malum est murmurare. Laboremus igitur, nec murmuremus : illorum reprehensio sit nostra correctio. Alterum nos invitat ad bonum, alterum dissuadet a malo. Illorum enim labor et remuneratio nos invitat; illorum vero murmurationis reprehensio nos a murmuratione com-

(459) Hieron. ad h. l. duas affert explicationes; primam de hominis ætatibus, quæ est Auctoris nostri, Chrysost. hom. 65, etc., et alteram de ætatibus mundi, quæ est S. August. serm. 59, De Verbis Domini, Ambrosii lib. vii in Luc. Bedæ, etc., Gre-

gorius hom. 49, in Evang. utramque habet.

(460) Vid. Ezechiel, cap. xxxiii.

(461) Vid. Chrysost. et Gregorium l. all. Vid. etiam A. De vocation. l. 1, c. 7.

pescit. In utroque igitur consulit nobis Dominus, dum nos in altero laborare admonet, in altero vero murmurare dissuadet. Quod autem sequitur, *multi enim sunt vocati, pauci vero electi*, valde paucos esse ostendit eos qui salvantur, ad comparisonem eorum qui per singulas horas vocantur (462). Suscipiunt igitur denarium et primi et novissimi; sed neque omnes primi, neque omnes novissimi; quoniam multi vocantur, et ad vineæ laborem invitantur, qui neque inter primos, neque inter novissimos connumerantur.

LXXXIII. *Et ascendens Jesus Jerosolymam assumpsit duodecim discipulos suos secreto, et ait illis: Ecce ascendimus Jerosolymam, et Filius hominis tradetur principibus sacerdotum, et scribis, et condemnabunt eum morte: et tradent eum gentibus ad illudendum, et flagellandum, et crucifigendum: et tertia die resurget.* His autem paucis verbis totam suæ passionis seriem Dominus prophetavit, ut eum sua sponte ad passionem venisse, intelligamus (463). **97** *Tunc accessit ad eum mater filiorum Zebedæi cum filiis suis, adorans et petens aliquid ab eo.* Mulier ista religiosa et Christo familiaris erat, ideo et magna petit, et confidenter ad Dominum accedit.

Valde enim de Christo præsumebat, dum hoc pro filiis orat, quod ipsi filii per se petere timebant (464). Sed quid dicit? *Dic ut sedeant hi duo filii mei, unus ad dexteram tuam, et unus ad sinistram in regno tuo.* Cum ambitione loquitur mater, et carnali affectu ambitiosis filiis primas in cælo cathedras postulat; unde et merito eis a Domino dicitur. *Nescitis quid petatis.* Neque ita petere, neque ita dare convenit primas sedes. « Potestis bibere calicem quem ego bibiturus sum? Dicunt ei: Possumus. » Obscure eis loquitur Dominus, et fortasse nondum intelligebant, de quo calice eis loqueretur. Dicebat enim de calice passionis, de quo et Petro apostolo alibi ait: « Calicem quem dedit mihi Pater, non vis ut bibam illum? » (Joann. xviii, 11.) Et Psalmista: « Calicem salutaris accipiam, et nomen Domini invocabo (Psal. cxv, 13). » Et ait eis: *Calicem quidem meum bibetis.* Biberunt enim Jacobus et Joannes calicem Christi; non quod ambo martyrio vitam finierint, sed quod multas persecutiones, angustias, et tribulationes ambo sustinuerint. Et Jacobum quidem occidit Herodes: sic enim scriptum est: « Occidit autem Jacobum fratrem Joannis gladio (Act.

(462) De numero Christianorum adultorum qui salvantur quæstio nostra iterum ætate mota est. Hic fortasse auctoris nostri locus qui de adultis fidelibus loqui videtur, addi potest aliorum testimoniis quæ congressit cl. auctor libri Romæ editi ann. 1752. PP. Ec. De paucitate adultorum fidelium salvandorum consens.

(463) Ita etiam Chrysost. hom. 66. « Ut postea recordati, credant, illum volentem, non ignorantem, neque coactum passionem subiisse. »

(464) « Pudore victi matris patrocinium assumpserunt, » ait ib. Chrysost.

(465) Hoc totum, ut videtur, ex Hieron. ad h. l. ubi et de ferventis olei dolio, et de relegatione in

A XII, 2). » Joannes vero non occisus, sed in ferventis olei dolio missus, et in Pathmos insula in exilio relegatus, magnæ afflictionis et amaritudinis calicem, bibit (465). *Sedere autem ad dexteram meam, vel ad sinistram non est meum dare vobis, sed quibus paratum est a Patre meo.* Ac si dicat: Quod vos modo petitis, jam datum est; non est meum dare modo; non ad me pertinet ordinare et disponere modo quis ad dexteram meam vel ad sinistram sedere debeat in regno meo. Hæc dispositio non est hominis, non est hujus temporis; ab æterno factum est, quod modo fieri postulatis; simul cum Patre ante tempora disposui, neque iterum disponere habeo, quam sedem sibi unusquisque suscipiat. Quibus igitur paratum est sedere ad dexteram meam, vel ad sinistram (466), sive vobis, sive aliis, illorum erit; mutari non potest quod paratum et dispositum est. *Et audientes decem, indignati sunt de duobus fratribus.* Adhuc enim et isti carnales erant, neque minus ambitiosi quam illi; ideoque indignabantur, et quod sibi unusquisque affectabat, hoc dari aliis videbat (467). *Jesus autem vocavit eos ad se, et ait: Scitis quia principes gentium dominantur eorum? Et qui majores sunt, potestatem exercent in eos. Non ita erit inter vos. Sed quicumque voluerit inter vos major fieri, sit vester minister: et qui voluerit inter vos primus esse, erit vester servus.* Non ita, inquit, erit inter vos, sicut est inter mundi hujus potestates, ut ille cæteris dominetur qui major cæteris videtur: sed potius omnibus erit inferior, qui voluerit esse sublimior: et qui plus se humiliaverit, major a Deo constituetur. Hoc autem ad exemplum sui ostendit dicens: *Sicut Filius hominis non veni ministrari sed ministrare et dare animam suam redemptionem pro multis.* Sicut, inquit, Filius hominis se humiliavit, sic se humiliet qui major esse voluerit. « Qui cum in forma Dei esset, non rapinam arbitratus est esse se æqualem Deo, sed semetipsum exinanivit, formam servi accipiens; in similitudine hominum factus, et habitu inventus ut homo. Humiliavit semetipsum factus obediens usque ad mortem (Philip. ii, 6): » et quasi servus et minister, suorum discipulorum pedes lavare non est dignatus (468).

D LXXXIV. *Et egredientibus illis ab Jericho, secuta est eum turba multa. Et ecce duo cæci sedentes secus viam, audierunt quia Jesus transiret et clamaverunt*

Pathmos insulam; quæ qui consideraverit, visurum, ait « martyrio animum non defuisse, et bisse Joannem calicem confessionis. »

(466) Locum evangelicum hunc præclare omnino et mire exposuit Chrysost. l. all.

(467) Chrysost. idem. « Perspicis, quomodo imperfecti adhuc omnes erant, et duo adversus decem primum eripere consessum nitebantur, et decem duobus invidentes indignabantur. »

(468) Egrege hic Chrysost. monet. « Noli ergo timere, ne quasi honorem tuum humilitate amittas; nunquam enim poteris tantum humilitatis ostendere, quantum pro te Dominus suscipit. »

dicentes: Domine, miserere nostri, fili David. Invenitur enim quibusdam in locis beatus Matthæus evangelista non tantum narrationi quantum significationi operam dare: unde et duos cæcos fuisse dicit, quos alii evangelistæ unum fuisse narrant. Marcus quoque dicit hunc cæcum (469), Timæi filium fuisse. Similiter autem et in finibus Gerasenorum duos homines a legione dæmonum, Christum Dominum nostrum liberaasse, et eos in porcos misisse dicit, cum alii unum tantum et non duos scribant (470). Scribit etiam Jesum venientem Jerusalem super **98** asinam et pullum sedisse, cum alii pullum solummodo ad eum adductum fuisse dicant. Unde manifestum est eum non tantum attendere ad rem ipsam, quantum ad rei significatum. Iste enim cæcus, et unus est in se, et duo sunt in significatione: in significatione quidem, quia duos populos, id est Judæos et Gentiles significat (471). Hos enim illuminavit Dominus quando appropinquavit Jericho, id est quando nostræ carnis mutabilitatem suscepit; Jericho namque interpretatur *luna*, quæ in tantum mutabilis est, ut nunquam in eodem statu permaneat. Quod enim ait, *egredientibus illis ab Jericho*, tale est ac si diceret, *trauseuntibus illis per fines Jericho*: unde et Lucas ait: « Factum est autem dum appropinquaret Jericho (472) (Luc. xviii, 55). » Serient autem illi secus viam, qui jam et credere et currere parati sunt; quæ sit autem ista via, et quis iste cursus, intelligis; hinc autem longe sunt qui Christi adventum et transitum non sentiunt. Et illi quidem altius clamant, qui attentius orant: clamor iste, non oris sed cordis est. Sed quid clamant? *Domine, miserere nostri, fili David*: ut et nos tuas misericordias in æternum cantemus simul cum David. *Turba autem increpabat eos ut tacerent: et illi magis clamabant dicentes: Domine, miserere nostri, fili David.* Si enim cæci tacuissent, et turbæ increpanti credidissent, adhuc illuminati non fuissent. Mala turba, quæ a tali clamore hominem exturbat: hæc enim turba, vitiorum et malignorum spirituum exercitus intelligitur, qui nos ad Deum clamantes, et misericordiam postulantes,

A semper impedire conantur. Imitemur igitur istos cæcos (473): non enim sunt isti de illis, quos qui sequitur, in foveam cadit. Non vincamur a turba, clamemus, instemus, oremus, ut et nos a Domino illuminemur. Dicamus cum Psalmista: « Illumina oculos meos, ne unquam obdormiam in morte; ne quando dicat inimicus meus: Pravalui adversus eum (Psal. xii, 4). » *Et stetit Jesus, et vocavit eos, et ait: Quid vultis ut faciam vobis? Dicunt illi: Domine, ut aperiantur oculi nostri.* Ecce quantum oratio potest; ecce quantum valet clamor mentis, turbam vincit, Christum sistit, clamore tenetur, qui fortitudine teneri non posset. Stat Jesus, vocat et exspectat eos, interrogat quid velint, nihil nisi lumen requirunt. Cum lumine loquuntur, lumen quærunt, ut lumen videant. Nihil melius quærere poterant « Beati enim mundo corde, quoniam ipsi Deum videbunt (Matth. v, 8). » *Miseratus autem Jesus tetigit oculos eorum; et confestim viderunt, et secuti sunt eum.* Cæci quidem erant, sed tacti lumine, lumen recipiunt, vident, sequuntur Jesum: qui enim sequitur eum, non ambulat in tenebris, sed habebit lumen vitæ; nemo vero eum sequitur, nisi ab eo tactus et illuminatus.

B
C
LXXXV. [CAP. XXI.] *Et cum appropinquassent Hierosolymis et venissent Bethphage, ad montem Oliveti, tunc Jesus misit duos discipulos suos, dicens eis: Ite in castellum quod contra vos est, et statim invenietis asinam alligatam, et pullum cum ea; solve, et adducite mihi.* Dominus mittit, per quos duo testamenta intelligimus (474). Hos enim discipulos ipse docuit: hæc duo testamenta ipse edidit: omnisque sapientiæ et scientiæ plenitudine ea replevit. Sapientes sunt isti discipuli, et a sapientissimo magistro instructi, sine quorum doctrina nemo sapiens invenitur. Hos ante se Dominus mandat: isti pullum et asinam solvunt, eosque solutos ad eum ducunt. Sed quid per asinam, nisi Synagoga? quid per pullum, nisi gentilis populus figuratur? (475) Illa enim a prophetis domita, et legis pondere onerata erat; hic autem lascivus erat et indomitus, supra quem nullus

(469) Cap. x, 46: « Filius Timæi, Bartimæus cæcus sedebat juxta viam mendicans. »

(470) S. Aug. De consens. Evang., lib. ii, cap. 65. « Quæ ita solvitur quæstio, ut illa soluta est de duobus qui legionem dæmonum patiebantur in regione Gerasenorum. Nam duorum etiam cæcorum, quos modo interposuit, unum fuisse notissimum et illa civitate famosissimum, ex hoc etiam apparet, quod et nomen ejus et patris ejus Marcus commemoravit... Procul dubio itaque Bartimæus iste Timæi filius ex aliqua magna felicitate dejectus, notissimæ et famosissimæ miseræ fuit, quod non solum cæcus, sed etiam mendicus sedebat. »

(471) Hieron. « Cæcos appellat qui necdum videre poterant... secus viam, quia videbantur quidem legis habere notitiam, sed viam quæ Christus est, ignorabant, quos plerique Phariseos intelligunt et Sadducæos; alii vero utrumque populum et Veteris Testamenti et Novi; quod alter scriptam legem, alter naturalem sequens, sine Christo cæcus erat. » Hæc Hieronymi, et superiora Augustini descripsit Beda:

utrumque populum disertius interpretatur Hier. in Epitaph. Paul. et Aug. serm. 88. De verb. Evang. Matth. x.

(472) Vid. Aug., lib. ii QQ. Evangelicarum, cap. 48.

(473) Præclare ad idem faciendum nos hortatur S. Aug. serm. 48. De verb., D., n. 13. « Qui diligunt sæculum contradicunt: quid insanis? Nimius es; nunquid alii non sunt Christiani? ista stultitia est, ista dementia est; et cætera talia, turba clamat... Nonos Christianos, vere studiosos, volentes facere præcepta Dei... Christiani mali et tepidi prohibent.. Clament illi, non deficiant, neque ducentur, quasi auctoritate turbarum, » etc.

(474) Non multum ab simili modo Origenes. Origen. Huel., t. I, pag. 438. « Duos discipulos si interpreteris, anagogice dices, unum quidem esse ordinem eorum qui ministrant circumcisis, alterum autem qui gentibus. »

(475) Hieron. « Asina ista quæ subjugalis fuit et edomita et jugum legis traxerat, Synagoga intelliga-

unquam hominum sederat. Uterque autem ligatus erat, uterque solutione indigebat. Non poterant solvi ab uno, solvuntur autem a duobus: nemo enim nisi utriusque Testamenti manibus solvitur; nemo nisi utriusque Testamenti fide et doctrina a peccatorum vinculis liberatur. Sequitur: *Et si quis vobis aliquid dixerit: Dicite Dominus his opus habet, et confestim dimittet eos. Dominus, inquit, his opus habet.* Et non qualiscunque dominus, sed horum quoque, et omnium Dominus. ¶ Unde et sine adiectione dicitur Dominus: in eo enim quod Dominus dicitur et non additur cuius, omnium Dominus esse ostenditur. Quis igitur tenere audeat, quos omnium Dominus solvere jubet. *Hoc autem factum est ut adimpleretur quod scriptum est per prophetam dicentem: Dicite filie Sion: Ecce rex tuus venit tibi mansuetus, sedens super asinam et pullum filium subjugalis.* Exposuit evangelista cur Dominus omnia hæc facere voluerit, ne forte inconveniens et indecens hoc alicui esse videretur, ut, in illo tam parvo itineris spatio, quasi fatigatus super asinum Dominus sederet. An enim evangelistæ non super asinam et pullum, sed super pullum solum, Christum Dominum sedisse narrant. Matthæus autem suo more, non rem ipsam, sed significationem sequens, simul cum propheta eum super utrumque sedisse dicit: corporaliter enim super pullum, spiritaliter autem super utrumque Dominus sedit. Qui enim intelligit quid uterque significet, intelligit etiam quomodo in utroque Dominus sedeat: anima enim justi sedes est sapientia. *Evanescentes autem discipuli fecerunt sicut præcepit illis Jesus, et adduxerunt asinam et pullum; et imposuerunt super eos vestimenta sua; et eum desuper sedere fecerunt.* Si enim, ut superius dictum est, duo isti discipuli duo testamenta intelliguntur, quæ erunt eorum vestimenta, nisi singulæ sententiæ qui us ornantur et vestiuntur? Si igitur Christum portare et ejus asinus esse velis, necesse est ut his sententiis vestiariis, et hac doctrina et fide orneris: his enim vestibus induitur anima, his ornatur et decoratur: nuda enim et pauperula est, quæ his induta et ornata non est (476). *Plurima autem turba straverunt vestimenta sua in via.* Testamenta quidem duo sunt. Testamentorum vero libri plures sunt:

tur; pullus asinæ lascivus et liber, gentium populus, quibus sederit Jesus, missis ad eos duobus discipulis suis, uno in circumcissionem, et altero in gentes. Idem ex Hieronymo, Beda. (476) Hieron. « Pullus iste et asina... ante adventum Salvatoris nudi erant... Vestis autem, apostolica vel doctrina virtutum, vel edissertio Scripturarum intelligi potest, sive ecclesiasticorum dogmatum varietates, quibus nisi anima instructa fuerit et ornata, sessorem habere Dominum non meretur. » Idem iisdem Hieronymi verbis Beda. Fuscæ de allegoria vestium; et substratorum ramorum Ambrosius L. IX in Luc. ubi inter cætera monet: « Cave ne lutulentis pedibus incedas, cave ne transversis gressibus perstrata tibi prophetarum viarum itinera derelinquas. »

(477) Quam verum hoc sit, constat ex epistola

A plurima igitur turba, id est omnis patriarcharum et prophetarum multitudo vestimenta sua in via straverunt; viam Domino paraverunt, et fidem suam alios docuerunt. *Alii autem cadebant ramos de arboribus, et sternebant in via.* Isti enim alii, apostoli sunt et doctores, isti de singulis prophetarum libris, quasi de quibusdam arboribus, ramos cadunt, sententias exponunt, et viam parant et sternunt, per quam Christi animalia incedere debeant. Et bene isti ramos de arboribus cadere dicuntur, quia non suam sed aliorum fidem et doctrinam exponunt et prædicant. *Turba autem quæ præcedebant et quæ sequebantur, clamabant, dicentes: Hosanna filio David, benedictus qui venit in nomine Domini: Hosanna in altissimis.* Turba enim præcedentes et sequentes, utriusque Testamenti populi sunt: ambæ igitur clamant, quia uterque populus Christum prædicat, et benedicit. Quid enim aliud significat *Hosanna filio David*, nisi gloria, laus et honor filio David, sive etiam, salus sit nobis a filio David? Quamvis enim hæc vox certam significationem non habeat (477), laudem tamen potius significare videtur, quæ in ore totius populi ad Christi laudem et gloriam personabat.

LXXXVI. *Et cum intrasset Jerusalem, commota est universa civitas, dicens: Quis est hic? Populi autem dicebant: Hic est Jesus propheta a Nazareth Galilææ.* In proximo enim bella acturus, et de hostibus triumphaturus, cum triumpho et gloria ad impiam civitatem, et ad locum certaminis Dominus venit. Certus enim de victoria ante bellum, quod fieri non solet, triumphum suscepit. Ingressus igitur civitatem cum hæc tanta gloria, commota est universa civitas, dicens: *Quis est hic?* Omnes ei obviam ruunt, omnes eum videre desiderant, et ipsa facie cognoscere cupiunt, quem jam in miraculorum fama cognoverant: suscitaverat enim Dominus Lazarum illis diebus, ad cuius miraculi magnitudinem omnes stupebant. *Et intravit Jesus in templo, et eiecit omnes vendentes et ementes in templo, et mensas nummulariorum, et cathedras vendentium columbas evertit.* Audite hæc, Simoniaci; audite, nefandi negotiatores: aut cessate a negotiis, aut exite de templo. Non enim unum vel duos, sed indifferenter omnes et vendentes et ementes Domi-

Hieronymi ad Damasum 20. Vallars. ubi Hilarii, et veterum aliorum explicationem ponit, ac deinde suam; quam epistola memorat hic in Comment. breviusque idem quod ibi fusiis dixerat, significationem vocis exponit, « quod adventus Christi salus mundi sit. » Hieronymi explicationem, eo laudato, memorat et sequitur Beda ad cap. 11. Marc. « Hosanna » id est *salus*: « Hosanna » *Salva, obsecro*, « significat. » Alias explicationes quas A. memoravit, V. ap. Hieronymum. Alii opinati sunt Hosannam gloriam dici, etc. Fuscæ recentiores quoque de hac voce Jansenius Concord., c. 110; Maldonatus, a Lapide, etc. V. et Maeri in Dict., etc. Oratorium Hosannæ in patriarcho ornatum in nomine B. Petri Ap. memorat in Gregorio II. Anastasius juxta lectionem Vignolii, num. 10.

nus templi ejecit de templo. Ipse et mensas nummulariorum et cathedras vendentium columbas evertit. Vos nummularii estis, vos columbas venditis, vos sine nummo et pretio nihil agitis. Columbas enim vendunt, qui vel ecclesias vel Sancti Spiritus gratias pretio largiuntur : horum autem cathedras Dominus evertit, ut per hoc eos non esse episcopos intelligamus (478). *Et dicit eis : 100 Scriptum est : Domus mea, domus orationis vocabitur; vos autem fecistis eam speluncam latronum. Latrones enim vos estis : « Qui enim non intrat per ostium in ovile ovium, fur est et latro (Joan. x, 1). » Ostium enim Christus est, qui, quoniam per eum non intrastis, vestras cathedras evertit : per hoc enim ostium illi intrant, qui secundum canonum instituta constituantur. Exite igitur de domo orationis, quæ, quoniam vos in ea habitatis, facta est spelunca latronum. Et accesserunt ad eum cæci et claudi in templo, et sanavit eos. Qui igitur cæcus est et veritatem non intelligit; qui claudus est et recto itinere non incedit, festinet ad templum! ibi inveniet Jesum, ibi illuminabitur et sanabitur. Videntes autem principes sacerdotum et Scribæ mirabilia quæ fecit, et per eos clamantes in templo et dicentes : Hosanna filio David, indignati sunt, et dixerunt ei : Audis quid isti dicunt? Jesus autem dixit eis : Utique; nunquam legis, quia ex ore infantium et lactentium perfecisti laudem? Quod enim principes sacerdotum et Scribæ indignantur, invidia est; quod vero pueri Deum laudant, prophetiæ adimpletio est. Sic enim prophetaverat ipse David, quo ex ore infantium et lactentium prædicandus et laudandus Dominus esset. Et relictis illis abiit foras extra civitatem in Bethaniam, ibique mansit. Manet enim Dominus usque nunc in Bethania, quæ domus obedientiæ interpretatur (479); quia relicta Synagoga, in Ecclesia habitat, quæ ejus est obediens voluntati. Mane autem revertens in civitatem esuriit, et videns fici arborem unam secus viam, venit ad eam, et nihil invenit in ea, nisi folia tantum, et ait illi : Nunquam ex te fructus nascatur in sempiternum. Dominus*

(478) Vid. præfationem ad h. op. et animadvertas auctoris in Simoniacis insectandis vehementiam quasi adversus vitium quod suam ætatem inficeret. Non enim negamus, ad hunc ipsum locum aliquid contra istam pestem PP. dixisse. Nam Hieronymus (quem suo more Beda ferme exscribit) : « Quotidie Jesus ingreditur templum Patris, et ejecit omnes tam episcopos, et presbyteros, et diaconos, quam laicos et universam turbam de Ecclesia sua et unius criminis habet vendentes pariter et ementes. Scriptum est enim : » *Gratis accepistis, gratis date.*

(479) Sic Origenes interpretatur ad h. l. et Hieron. « Ivit Bethaniam quod interpretatur domus obedientiæ, jam tunc vocationem gentium præfigurans. » Atque ita etiam S. Bernardus serm. ad milit. templ. cap. 13, unde informationem ad virtutem obedientiæ colligit. « Hoc ergo in loco, » ait, « breviter intimatum. Sufficiat, quod quidem nec studium bonæ actionis, nec otium sanctæ contemplationis, nec lacrymam poenitentis extra Bethaniam accepta esse poterunt illi, qui tantam habuit obedientiam, ut vitam suam ipsam perdere maluerit, factus Patri

anima qui nunquam sine ratione aliquid agit, quando sine ratione aliquid agere videtur, alicujus magnæ rei significatio est. Cui enim rationabile videatur, ut eo tempore in arbore fructum quærat, quo sine fructu arbores sunt? Nunquid enim fructuum tempus ignorat, fructuum et arborum temporumque Creator? Esurit igitur Dominus non ficus, sed ficem : non fructus arboris quærit, sed fructum operis. Hæc enim ficus Synagoga est (480) : quæ secus viam plantata, nullum transeuntibus solatium parat. Venit Dominus ad eam, et nihil nisi folia invenit in ea. Folia enim verba sunt, folia litteræ sunt; hæc habet Synagoga; bene enim loquitur, sed non agit quod loquitur. Omnia autem hæc de illa parte Synagogæ intelligi debent, quæ in sua infidelitate perdurat (481), et loquacitatis foliis obumbrata spiritualis intelligentiæ fructum non reddit : huic enim maledixit Dominus. Pro alia vero Synagogæ parte oravit, dicens : « Pater, ignosce illis, non enim sciunt quid faciunt (Luc. xxiii, 34). » Isti igitur qui maledicuntur, et qui in æternum fructum non reddunt, Scribæ et Pharisei sunt, qui in Salvatoris nostri morte nimia invidia exarserunt. *Et arefacta est continuo ficulnea; et videntes discipuli, mirati sunt, dicentes : Quomodo continuo aruit! Altera vero die, ut Marcus ait, cum mane inde transirent (482), dixit Petrus ad Jesum : Rabbi, ecce ficus cui maledixisti, aruit. Quotidie Dominus infructuosus arboribus et iniquis hominibus maledicit, et quotidie arefiunt et igni traduntur quibus maledicit. Maledicit autem et per se et per servos suos. Unde et subditur : Respondens autem Jesus, ait eis : Amen dico vobis, si habueritis fidem, et non hæsitaveritis, non solum de ficulnea facietis, sed et si monti huic dixeritis : Tolle et jacta te in mare, fiet. Hanc enim fidem Christi discipuli postea habuerunt, quia cæcos illuminantes, leprosos mundantes, mortuos suscitantes, et alia miracula facientes (483), verum esse quod Dominus promiserat, ipso experimento didicerunt. Et omnia quæcunque petieritis in oratione, credentes accipietis. Hoc autem valiter intel-*

obediens usque ad mortem. »

(480) S. Aug., serm. 89, n. 1, « ea est Synagoga non vocata sed reprobata. » S. Augustinum laudat S. Gregorius lib. viii, quæst. 42 : « Hoc quod de ficulnea dixistis in eo sensu proprie B. Augustinus loquitur, quia cum evangelista subiungit : » *Nondum enim erat tempus ficorum* « aperte cognoscitur, quod per ficum Dominus in Synagoga fructum quæsierat, quæ folia legis habuit sed fructum operis non habebat. » Synagogam interpretatur hic quoque Hieronymus, Ambrosius lib. vii in Lucam, Chrysologus serm. 106, et maxime Origenes, pag. 446, Huet.

(481) S. Aug. ibid. « Nam et inde vocatus est populus Dei qui veraciter et sinceriter in prophetis expectabat salutare Dei Jesu Christi. »

(482) C. xi, 12. « Et cum vespera facta esset egrediebantur de civitate, et cum mane transirent, » etc.

(483) V. Hieronymum eos arguentem qui negabant apostolos, ob id quod fidem non haberent, miracula fecisse.

ligi debeat, superius exposuimus : ibi videlicet ubi dicitur : *Quia si duo ex vobis consenserint sibi super terram, de omni re quodcumque petierint, fiet illis a Patre meo qui in caelis est. Et cum venisset* **101** *in templum, accesserunt ad eum docentem principes sacerdotum et seniores populi dicentes : In qua potestate hæc facis? Et quis dedit tibi hæc potestatem? Stulti principes sacerdotum! vident mortuos resurgere, et dicunt Christo : In qua potestate hæc facis? In qua enim potestate resurgunt mortui? Quis præter Deum hæc potestatem aliquando alicui dedit? Hæc est enim illa insania, qua alibi blasphemantes dicunt : « In Beelzebub, princepe dæmoniorum, ejicit dæmonia (*Matth. ix, 34*); » quorum vesaniam intelligens, respondit Jesus, et dixit eis : *Interrogabo vos et ego unum sermonem, quem si dixeritis mihi, et ego dicam vobis in qua potestate hæc facio. Baptismum Joannis unde erat? e caelo, an ex hominibus?* id est creditis, baptismum Joannis an ex præcepto Dei, an ex hominis adinventione factum esse? (484) Si enim huic interrogationi secundum veritatem responderent, ipsimet suam questionem exposuissent : qui enim credit Joanni, credit utique et Christo, quoniam Joannes Christo testimonium perhibuit. *Hoc autem illi intelligentes, cogitabant inter se dicentes : Si dixerimus e caelo, dicet nobis, quare ergo non credidistis illi? Joannes enim Christum prædicaverat, et eum Dei filium esse nuntiaverat. Si autem dixerimus, ex hominibus, timeamus turbam : omnes enim habebunt Joannem sicut prophetam. Et respondentes Jesu dixerunt : Nescimus.* Veritatem dicere nolunt (485), mentiri timent, mentiuntur tamen dicentes, *Nescimus. At illi et ipse : Nec ego dico vobis in qua potestate hæc facio.**

LXXXVII. *Quid autem vobis videtur? Homo quidam habebat duos filios, et accedens ad primum dixit : Filii, vade hodie, operare in vinea mea. Ille autem respondens ait : Nolo; postea pœnitentiæ motus, abiit. Accedens autem ad alterum dixit similiter. At ille respondens ait : Eo, domine, et non ivit. Quis ex duobus fecit voluntatem patris. Dicunt ei : Primus. Dicit illis Jesus : Amen dico vobis, quia publicani et meretrices præcedent vos in regnum Dei. Venit enim ad vos Joannes in via justitiæ, et non credidistis ei; publicani et meretrices crediderunt ei; vos autem videntes, nec pœnitentiam habuistis postea, ut crederetis ei. Duo enim filii duxerunt partes populi sunt : altera quidem Scribæ et Pharisei, et cæteri qui se justos*

esse sungebant; altera vero publicani et meretrices (486) : unde et alibi dicitur, quia « duo homines ascenderunt in templum ut orarent : unus Pharisæus et alter publicanus (*Luc. xviii, 10*) : » hæc enim et illa parabola idem significare videntur. Accessit autem Dominus ad primum, id est ad publicanos et peccatores, qui quoniam plures sunt, primi dicantur. Sed quomodo accessit? per nuntios suos, per Joannem Baptistam : ipse enim in deserto hos duos filios admonerat dicens : *Pœnitentiam agite, appropinquavit enim regnum caelorum.* Huic autem a principio publicani et peccatores credere noluerunt, sed postea pœnitentia ducti, undique confluentes baptizabantur ab eo in Jordane flumine, constantes peccata sua : at vero principes sacerdotum et seniores populi, et cæteri tales qui semper se Deo servire et obedire sungebant et promittebant, videntes eum, neque pœnitentiam egerunt, neque ei credere voluerunt. Unde etiam quibusdam eorum ad baptismum venientibus quasi admirans, ait : « Progenies viperarum, quis docuit vos fugere a ventura ira? Facite ergo fructum dignum pœnitentiæ (*Matth. iii, 7*) : » Sic igitur publicani et meretrices præcedunt eos in regnum Dei.

LXXXVIII. *Aliam autem parabolam audite. Homo erat paterfamilias qui plantavit vineam, et sepe circumdedit ei; et fodit in ea torcular, et edificavit turrem in medio ejus; et locavit eam agricolis, et peregre profectus est. In figura (487) hujus hominis patrisfamilias Deum Patrem significat, qui vineam Sorec ex Ægypto transtulit, et in montibus Israel eam plantavit : unde Psalmista : « Vineam, inquit, ex Ægypto transtulisti; eiecisti gentes et plantasti eam (*Psal. lxxix, 9*). » De qua et propheta ait : « Vineam factam est dilectio in cornu filio olei (*Isai. v, 4*) : » et paulo post : « Vineam enim Dei Sabaoth domus Israel est. » Huic autem sepe circumdedit, quia suæ virtutis præsidio eam munit : et fodit in ea torcular, per quod altare intelligitur, in quo quasi vinum in torculari, hostiarum sanguis quotidie fundebatur. *Edificavit autem turrem in medio ejus, templum videlicet, in quo Judæorum populus maxime confidebat. Et locavit eam agricolis, quia terram illam lacte et melle* **102** *manantem Judæis tradidit ad inhabitandum. Et peregre profectus est, quia longe est a peccatoribus salus. Cum autem tempus fructuum appropinquasset, misit aeruos suos ad agricolas, ut acciperent fructus ejus; et agricolæ, apprehen-**

(484) V. Tertull., lib. De baptismo, cap. 10.

(485) « Illi in eo quod nescire se responderant, mentiti sunt, » Hier.

(486) Duos filios gentilem populum et Judaicum interpretantur Origenes, p. 456, Huet., Hieronymus, Chrysostomus hom. 68, Beda, etc. Proxime ad A. Hilarius. « Primus est filius, populus ex Pharisæis... Illic insolens et inobediens et dictis presentibus contumax fuit, habens in lege fiduciam... filius autem minor plebs est publicanorum et peccatorum, ipsa peccati, in qua tum demorabatur conditione, posterior, » etc. Quin etiam Hieron. ad v. 51. « Publicani et peccatores præcedent, » etc., scri-

bit : « eo quod illi qui per mala opera Deo se servire negaverant, postea pœnitentiæ baptismum acceperint a Joanne : Pharisæi autem, » etc.

(487) Origenes pag. 458, Huet. « Qui nos præcessit populus et Dei pars fuit, vinea erat... Dei autem, quo tutus erat, præsidium, ea erat sepes; at templum turris erat; torcular vero libationum locus; agricolæ autem sacerdos, et sapientes populi; heri vero profectio, quando Dominus non ita amplius apparuit; » Hieron. in eandem ferme sententiam « sepe » interpretatur vel *murum urbis*, vel *angelorum auxilia*; « torcular, » altare, et de turri, ait, « haud dubium, quin templum. »

sis servis suis, alium ceciderunt, alium occiderunt, A alium vero lapidaverunt. Hoc est enim quod propheta ait : *Et exspectavit ut faceret uvas, et fecit labruscas* (Isai. v, 2). Isti enim servi viri sancti et prophetae fuerunt (488), quos ad illum populum corrigendum, et ad suum servitium invitandum Dominus misit. Iterum misit alios servos plures prioribus, et fecerunt illis similiter : Unde et beatus Stephanus ait : « Quem enim prophetarum non sunt persecuti patres vestri? Et occiderunt eos qui prænuntiabant de adventu justii, cujus vos nunc proditores et homicidæ fuistis. Novissime autem misit ad eos filium, dicens : Verebuntur filium meum. Agricola: autem videntes filium, dixerunt intra se : Hic est hæres; venite occidamus eum, et habebimus hæreditatem ejus (Act. vii, 52). » Manifesta sunt hæc, in quibus B passionem suam Dominus prophetavit; nos autem omnia jam completa videmus et credimus. Agricola: enim, id est principes sacerdotum, nisi Christum interficerent, et locum et gentem se amittere timuerunt : ideoque dederunt consilium populo, ut eum interficerent. *Et apprehensum eum ejecerunt extra vineam, et occiderunt.* Quid est enim extra vineam, nisi extra civitatem? Hoc est enim quod Apostolus ait : « Quorum enim animalium infertur sanguis in sancta per pontificem, horum corpora cremantur extra castra (Hebr. xiii, 11). » Ita et Jesus « ut sanctificaret per suum sanguinem populum, extra portam passus est (489). » Compleverunt igitur isti malo suo, quod illi significabant in sacrificio suo. *Cum ergo venerit Dominus vineam, quid faciet agricolis illis? Interrogat eos Dominus sententiam judicii, ut ipsimet suo judicio seipsum damnent (490). Aiunt illi : Malos male perdet, et vineam suam locabit aliis agricolis, qui reddant ei fructum temporibus suis.* Quid est, o principes sacerdotum, quod modo non respondetis, nescimus, sicut superius, cum de baptismo Joannis vos Dominus interrogaret, nisi quia hanc parabolam nondum intelligitis? si enim intelligeretis eam, aut nullum, aut aliud daretis responsum. Lucas tamen dicit, quod Pharisæi audito verbo responderint : « Absit! » (Luc. xx, 17) quod tale fuit ac si dicerent : Absit ut te occidamus, et ideo pereamus! *Dicit illis Jesus : Nunquam legis in Scripturis : Lapidem quem reprobaverunt ædificantes, hic factus est in caput anguli? A Domino factum est istud, et est mirabile in oculis nostris.* Hæc enim et superior parabola idem significant (491). Principes enim sacerdotum

et Scribæ et Pharisæi, qui, legem exponentes et populum docentes, Synagogam ædificabant, Christum Dominum nostrum, lapidem videlicet angularem non solum reprobaverunt, verum etiam morte turpissima occiderunt. Illic autem factus est in caput anguli, jungens duos parietes, unum ex circumcissione, alterum ex præputio venientem : et hoc quidem a Domino factum est, et est mirabile in oculis nostris. Cui enim non videatur esse mirabile, quod ille, qui modo cum latronibus suspensus fuit, nunc ab utroque populo caput et Dominus habeatur, et ubique regnans ab omnibus adoretur? Ideo dico vobis, quia auferetur a vobis regnum Dei, et dabitur genti facienti fructus ejus. Quia enim hæc et illa fecerunt, quia hunc lapidem reprobaverunt et Dei Filium occiderunt, ideo regnum Dei auferetur ab eis, et dabitur genti populo qui est melior eis. Unde et per prophetam Dominus ait : « Vocabo non plebem meam plebem meam : et non misericordiam consecutam misericordiam consecutam (Rom. ix, 25) : » et qui ceciderit super lapidem istum confringetur, super quem vero ceciderit conteret eum. Illi enim super istum lapidem cadunt, qui male de Christo intelligentes et a fide catholica aberrantes, in eum offendunt (492) : unde Apostolus ait : « Offenderunt enim in lapidem offensionis, sicut scriptum est : Ecce pono in Sion lapidem offensionis, et petram scandali, et omnis qui crediderit in illum, non confundetur (Ibid., 33). » Ipse quoque Dominus ait : « Beatus est qui non fuerit scandalizatus in me (Luc. vii, 23). » Super quem vero ceciderit, conteret eum. Super quem enim cadit Dominus, nisi super eos quibus irascitur et indignatur? Ipse est enim ille lapis, qui in Daniele, « abscisus de monte sine manibus (Dan. ii, 34), » totam illam famosissimam statuam comminuit, per quam omnis iniquorum multitudo figuratur. *Et cum audissent principes sacerdotum et Pharisæi parabolas ejus, cognoverunt quod de ipsis diceret. Et querentes eum tenere, timuerunt turbas, quoniam sicut prophetam eum habebant.* Apparet igitur quod ejus verba prius non intellexerunt, atque ideo sua se responsione damnaverunt.

103. LXXXIX. [CAP. XXII.] *Et respondens Jesus dixit iterum in parabolis, dicens eis : Simile factum est regnum caelorum homini regi, qui fecit nuptias filio suo. Tunc enim Deus Pater qui omnium rex et Dominus est, filio suo Jesu Christo Domino nostro nuptias fecit (493), quando eum ut carnem nostram*

(488) Prophetas Hieron. quoque interpretatur. Hilarius quoque « in servis qui missi sunt, ut fructus perciperent, varius est sepe repetitus progressus est prophetarum. »

(489) Hier ad h. l. et « Apostolus loquitur quod extra portam Jesus crucifixus sit. »

(490) Illic quoque B. Hieronym. videtur A. precens habuisse et interrogat eos Dominus non quod ignoret quid responsuri sint, sed ut propria responsione damnentur. »

(491) Idem observavit Hieron. ad h. l., « variis

parabolis diversisque, res eadem contextunt. »

(492) Hieron. « Aliud est offendere Christum per mala opera, aliud negare. Qui peccator est et tamen in illum credit... confringitur, sed non omnino conteritur.... qui Christum penitus negaverit sic conteret eum, ut ne testa quidem remaneat, in qua hauriatur aqua pusillum. »

(493) Origenes pag. 472. « Homo rex tropice Deus et Christi pater esse dicitur; nuptiæ autem filii regis, Ecclesiæ Christi, sponsæ sponso ipsius Christo, restitutio; servi vero ad vocandos eos missi

susciperet in mundum misit. Ipse enim speciosus A forma præ filiis hominum, nostræ carni conjunctus, tanquam sponsus processit de thalamo suo. Ipse sibi gloriosam Ecclesiam, ut Apostolus ait, « sponsam elegit, non habentem maculam neque rugam (Ephes. v, 27). » Instar enim cantici nuptiarum totus ille liber editus est, qui Cantica canticorum vocatur. *Et misit servos suos vocare invitatos ad nuptias, et nolebant venire.* Omnes enim patriarchæ et Prophetæ ad Christi nuptias Judæos invitarunt, omnes ejus adventum prædixerunt, omnes Novi Testamenti delicias laudaverunt; ipsi tamen venire et eas recipere noluerunt. *Iterum misit alios servos, dicens : Dicite invitatis : Ecce prandium meum paravi, tauri mei et altitia occisa, et omnia parata sunt, venite ad nuptias. Illi autem neglexerunt.* Isti enim alii servi, apostoli sunt et doctores qui, jam paratis nuptiis et Scripturis ad intelligendum apertis, prædicare et ad nuptias Judæos invitare, a Domino missi sunt. Totum hoc prandium, quid aliud est, nisi spiritualis intelligentia utriusque Testamenti? Hic enim tauros, agnos, et aves et cuncta ad alendum et edendum deliciosa invenies: his enim cibus reficitur anima (494), his deliciis saturatur et pinguescit intelligentia, quasi enim tauri sunt, quæque sententiæ majores, et ad tenendum et ad intelligendum difficiliore; aves vero sunt sive alites quæ altius volando, et de spiritualibus loquendo, mentes nostras ad coelestia elevant. Hæc autem tunc occisa et parata sunt, quando intellectu et ratione superata, et memoriæ commendata, jam C neque fugere, neque intelligentiæ resistere possunt. De tauris enim sive vitulis per Osee dicitur: « Omnem aufer iniquitatem, et accipe bonum et reddemus vitulos laborum nostrorum (Ose., xiv, 3). » Quid sunt enim vituli laborum, nisi sententiæ Scripturarum, et laudes Dei, quæ in eis continentur? Quod vero etiam avis, sacra Scriptura dicatur, audi quid per Moysen Dominus dicat: « Si ambulans per viam nidum avis in arbore vel in terra inveneris, et avem pullis vel ovis desuper incubantem, dimitte avem, captos tenens filios, ut bene sit tibi et longo vivas tempore (Deut. xxi, 6). » Hæc enim avis, littera est, quæ sub alarum velamine pullos vel ova, id est spiritualementem intelligentiam clausit: quæ quidem per loca difficiliora in arbore, per planiora vero in terra nidificat. Per hujus igitur voluminis viam ambulantes hu'us avis

qui ad nuptias fuerant invitati, ii sunt prophete. » Hieron. « Rex iste qui fecit nuptias filio suo, Deus omnipotens est; facit autem nuptias Domini nostri Jesu Christi et Ecclesie; » *Et misit servum suum* (hand dubium quin Moysen per quem legem invitatis dedit. Si autem « servos » legerimus, ut plerique habent exemplaria, ad prophetas referendum est... Servi qui secundo missi sunt, melius est ut prophete intelligantur, quam apostoli. » Spectavit, credo, ad Hilarium scribentem « servi missi qui invitatos vocarent, apostoli sunt. »

(494) Hieron. « Prandium paratum et tauri et altitia, occisa vel per metaphoram opes regie de-

nidum aliquando in arbore, aliquando in terra invenimus: ut ergo longo vivamus tempore, dimittamus avem et litteram quæ occidit, teneamus pullos et ova, id est spiritualementem intelligentiam quæ vivificat. Et isti quidem sunt illi tauri: hæc sunt illæ aves; hæc sunt illa altitia, quæ in nuptiis Filii sui nobis Deus præparavit. Has autem delicias Judæi neglexerunt, has recipere et comedere noluerunt: ideoque abierunt: alii in villam suam, alii vero in negotiationem suam. Nos enim in civitate Dei, nos in sancta Ecclesia harum nuptiarum delicias edimus: illi autem in villa morantur; illi in grosso pane litteræ, et rusticano cibo delectantur. In villa enim sunt quicunque extra Ecclesiam sunt. Possunt autem Judæorum villæ, singuli legi et prophetarum libri B intelligi. Et quoniam Judæi ubique terrarum de fraude, mercato, usura et deceptione vivunt, non immerito ad negotiationem suam abiisse dicuntur. *Reliqui vero tenuerunt servos ejus, et contumelia affectos occiderunt.* Per hos enim illos intelligimus, qui primitivam Ecclesiam persecuti sunt: unde et apostolis dicitur: « Quia ibant gaudentes a conspectu concilii, quoniam digni habiti sunt pro nomine Jesu contumelias pati (Act. v, 41). » *Rex autem cum audisset, iratus est; et missis exercitibus suis, perdidit homicidas illos, et civitatem illorum succendit.* Hæc autem quia secundum litteram facta sunt, allegorice exponere, non videtur esse necessarium. Post namque quadraginta et duos annos (495) exercitus suos, id est Romanorum principes adversus Judæos Dominus misit, qui eos occiderunt et vendiderunt, et non solum 104 eorum civitates, verum etiam ipsum templum famosissimum et nobilissimum succenderunt. *Tunc ait servis suis: Nuptiæ quidem paratæ sunt: sed qui invitati erant, non fuerunt digni. Quid nuptiæ significant, superius diximus: quibus quoniam Judæi indigni fuerunt, gentilis populus ad eas comedendas vocatur. Quid est autem præparatio nuptiarum, nisi sanctarum expositio Scripturarum (496). Itæ ergo ad exitus viarum, et quoscunque inveneritis, vocate ad nuptias. » Non est enim personarum acceptor Deus, sed in omni gente qui timet eum et operatur justitiam, acceptus est illi (Act. x, 34). » Ubique suos discipulos mandat, omnes ad fidem vocat, cunctos ad regni sui gloriam invitat. *Et egressi servi ejus in vias, congregaverunt omnes quos invenerunt malos et bonos: et impletæ sunt nuptiæ discumbentium.**

scribuntur, ut ex carnalibus intelligantur spiritualia; vel certe dogmatum magnitudo, et doctrina Dei lege plenissima sentiri potest. »

(495) Cum constet Jerosolymam captam atque eversam anno vulg., ær. lxx, hinc retrocedendo per annos 42, pervenimus ad an. 28, qui, ex maxime recepta chronologorum sententia, præcessit annum Christi mortis, quantum hæc Dominum prænu-tiasse, constituere facile possumus; ut mira sit ætate auctoris nostri in chronologicis istis accuratio.

(496) V. Gregor., hom. 38 in Evang.

la hac enim arca frumentum, et paleæ, triticum et zizania boni et mali simul versantur (497). Impletæ sunt nuptiæ; convenerunt gentes; annuntiaverunt apostoli et locuti sunt, multiplicati sunt super numerum. *Intravit autem rex, ut videret discumbentes, et vidit ibi hominem non vestitum veste nuptiali.* Quomodo enim alicubi intrat, qui ubique est? Quia enim omnipotens Deus non statim punit, et in multa patientia nos sustinens, peccata nostra videre dissimulat, quasi abesse videtur: adest autem quando nos punire et affligere incipit. Veste autem nuptiali indutus non est, qui fidem non habet et Christum non imitatur: unde Apostolus ait: « Exuite vos veterem hominem, et induite novum (Ephes. iv, 22). » « Quicumque enim baptizati estis in Christo Jesu, Christum induistis (498) (Galat. iii, 27). » Et ait illi: *Amice, quomodo huc intrasti, non habens vestem nuptialem? At ille obmutuit.* Hoc enim specialiter illis dicere videtur, qui ad Christi corporis et sanguinis sacramenta indigne accedunt. Poterat enim iste respondere se cum veste nuptiali ad convivium venisse, sed eam postea amisisse; nisi quia stupore et timore oppressus, obmutuit. *Tunc dicit rex ministris: Ligatis pedibus ejus et manibus, mitte eum in tenebras exteriores: ibi erit fletus et stridor dentium.* Hæc enim sententia datur in illos, qui excusationis verbum nullum habent, quod Deo respondeant. Semper enim his nuptiis Deus interest; semper bene et male indutos videt; et quamvis ipse a nemine videatur, semper tamen alios ad prænam, alios ad gloriam parat et judicat. Quod autem pedibus manibusque ligantur, sine viribus et fortitudine eos esse ostendit. Tenebræ vero exteriores illæ sunt, ultra quas aliæ tenebræ non sunt. In fletu vero et stridore dentium, doloris immensitas significatur. *Multi autem sunt vocati, pauci vero electi.* Multi enim vocantur ad nuptias, pauci vero introduuntur in regis thalamum et gloriam.

XC. *Et abeuntes Pharisei, consilium inierunt ut caperent eum in sermone (499).* Stulti Pharisei, qui

(497) V. Hier. ex Apostolo ad Rom. hæc explicantem, et Aug.

(498) Tertullian. De resurrectione carn. , c. 22. « In Evangelio indumentum nuptiale sanctitas carnis agnosci potest. » Cap. 35. « Si quis in nuptiis minus dignis operibus fuerit indutus, constringentur statim manibus et pedibus, » etc. Origenes, pag. 480, Huet. « Unum autem veste nuptiali non indutum vidit, omnes comprehendens, qui nequitiam sibi ante fidem adhærescentem retinuerunt. » Hilar. « Vositus autem nuptialis est... candor habitus celestis qui bonæ interrogationis confessione susceptus, usque in cœtum regni cœlorum immaculatus et integer reservatur. » S. Aug., serm. 90, ubi totam hanc parabolum explanat. « Charitas de corde puro et conscientia bona et fide non ficta, hæc est vestis nuptialis. » Idem, serm. 114, num. 7, et ad Donat. post collat., n. 27: « Isti in honore sponsi induti sunt veste nuptiali, non sua querentes, sed quæ Jesu Christi; illi autem non habent vestem nuptialem, hoc est fidissimam sponsi charitatem, sua querentes, non quæ Jesu Christi. » S. Leo, ser. 12 De Quadr. 50, ex rec. Ball. « Qui sacramen-

ta se in sermone verbum Dei capere putant, et suis consiliis sapientiam fallere arbitrantur. *Et mittunt ei discipulos suos.* Cum quibus? cum Herodianis, id est cum Herodis ministris, qui tributa colligebant (500). Hæc est igitur Ecclesia malignantium, hoc est concilium veritatis! Mali magistri, mali discipuli, malis ministris sociantur. Cum fraude veniant, cum calliditate loquuntur. Sed quid dicunt? *Magister, scimus quia verax es, et viam Dei in veritate doces, et non est tibi cura de aliquo; non enim respicis personam hominum.* Valde **105** bene loquuntur Pharisei; sed aliud ore et aliud corde loquuntur. Ex venenoso fonte dulcia verba prorumpunt. Huic enim tantæ simulationi Psalmista respondens ait: « Si vere utique justitiam loquimini, recte judicate filii hominum (Psal. lvi, 2). » Quem magistrum vocatis, et veracem dicitis, sicut magistrum et veracem diligite, colite, et sequimini. *Dic ergo nobis quid tibi videtur: licet census dare Cæsari an non?* Putaverunt enim isti Christum Dominum nostrum, quem pietatis et justitiæ amicum esse cognoverant, respondere ut potius templo et Deo offerrent quam Cæsari, homini scilicet iniquo, tributa darent: qua occasione Herodiani commoti cum raperent, ad judicem traherent, et quasi reum accusarent. Sed si census dare non liceret et si tributa solvere esset peccatum, ipse utique tributum pro se dari non præcepisset. Sic enim superius ait: « Quid tibi videtur, Simon? Reges terræ a quibus accipiunt tributum vel census? a filiis suis an ab alienis? Et ille dixit: Ab alienis. Respondit Jesus: Ergo liberi sunt filii, ut autem non scandalizemus eos, vade ad mare, et mitte hamum, et eum piscem qui primum ascenderit tolle: et aperto ore ejus, invenes staterem; illum sumens da eis pro me et te (Matth. xvii, 24). » Qui igitur, ne scandalum fieret, quamvis non deberet, tributa persolvit, non erat conveniens ut ad lites et scandala concitanda, census dare alios prohiberet. *Cognita autem Jesus nequitia eorum, ait: Quid me tentatis, hypocritæ?*

tum suæ reparationis intelligit, carnis se vitii debet exuere, et omnes sordes abjicere peccatorum, ut intraturus nuptiale convivium splendeat veste virtutum. » Hieron. et Beda: « Vestis autem nuptialis præcepta sunt Domini et opera quæ complentur ex lege et Evangelio, novique hominis conficiunt vestimentum. » S. Bernardus, serm. 2, in cap. jejun. « Vestes enim nostræ virtutes sunt, bona vestis charitas; bona vestis obedientia est. » Atque hinc interpretes, Jansen., Concord., cap. 115, Maldonat., Cornelius a Lapide, etc. admonent contra recentiores hæreticos, a PP. pro nuptiali veste nequaquam intelligi solam fidem: quare bene A. noster adjunxit fidei Christi imitationem.

(499) « Tunc abeuntes Pharisei, » etc. Est hom. S. Brunonis Eusebio Emis. attributa.

(500) Origenes, pag. 482. « Veri quippe simile est qui tributum Cæsari in populo pendere vellent, Herodianos ab iis fuisse appellatos, qui id nequaquam faciendum esse statuebant; qui autem libertatis specie ducti, quominus vectigal Cæsari pensaretur, impediabant, ii fuisse videntur Pharisei. » S. Hieron. quoque ad h. l. « Cum Herodianis » expli-

Stultum est enim ei per hypocrisim et simulationem loqui, quem occulta non fallunt, qui corda videt et cogitationes considerat. *Ostendite mihi numisma census. At illi obtulerunt ei denarium.* In denario autem scripta erant Cæsaris nomen et imago. *Et ait illis Jesus: Cujus est imago hæc et superscriptio? Dicunt ei: Cæsaris (501).* Vide quomodo ipsa sua responsione eos ligat; vide quomodo Dei sapientia comprehendit hujus mundi sapientes in astutia eorum! Ipsi enim testes sunt Cæsaris hoc esse quod ostendunt: quod si Cæsaris est, quare Cæsari non reddatur? imo quare Cæsari tollant quod Cæsaris esse fatentur? *Tunc ait illis: Reddite ergo quæ sunt Cæsaris Cæsari.* Nolite Cæsari injuriam facere, nolite ei sua auferre, ne si sua ei auferre velitis, ipse qui vobis potentior est, et sua et vestra auferat vobis. Quam bene huic loco convenit quod quidam ait: « Arma tenenti omnia dat qui justa negat. » Et quæ sunt Dei, reddite Deo. Nihil enim est quod Dei non sit; illud tamen specialiter ejus esse dicitur, quod magis ab eo diligitur. Diligit enim omnem suam creaturam, secundum illud: « Misereris omnium, Domine; et nihil odisti eorum quæ fecisti (Sap. xi, 24, 25): » sed illam præcipue diligit, per quam fecit cæteras creaturas. Sua igitur imago reddatur Cæsari, et sua imago reddatur Deo; ad imaginem namque Dei factus est homo. Reddamus Deo imaginem suam (502); reddamus Deo animas nostras: nil charius habemus; hoc igitur tributum solvere debemus. *Et audientes mirati sunt; et relicto eo abierunt.* Mirantur Pharisei se tam facile esse conclusos; et qui ad hoc venerant, ut Christum caperent in suo sermone, se ipsos in suis sermonibus captos esse cognoscunt.

XCI. *In illo die accesserunt ad eum Sadducæi, qui dicunt non esse resurrectionem.* In illo, inquit, die quo Pharisei victi recesserunt, in illo Sadducæi vincendi accesserunt. *Et interrogaverunt eum dicentes: Magister, Moyses dixit: Si quis mortuus fuerit non habens filium, ut ducat frater ejus uxorem illius, et suscitet semen fratri suo. Erant autem apud nos septem fratres, et primus uxore ducta defunctus est; et non habens semen, reliquit uxorem suam fratri suo. Similiter secundus et tertius usque ad septimum: novissime autem omnium et mulier defuncta est. In resurrectione ergo cujus erit de septem uxor? omnes*

cat, « id est militibus Herodis, seu quos illudentes Pharisei quia Romanis tributa solvebant Herodianos vocabant, et non divino cultui deditos, » additque; « Quidam Latinorum ridicule Herodianos putant qui Herodem Christum esse credebant: quod nusquam omnino legimus. » Ex Latinis hisce Philastrius fuit hæc. 28, et auctor appendicis ad Tertullianum de præscriptionibus. Vid. Huetium, Baronium, et interpretes.

(501) Non quod certus esset statusque nummus, id est nummi genus, quod id census solveretur, sed talis esset denarius quem stulte Christo obtulerunt. Ita Fucher., De num. cons.; Vales., De num. Hebr., l. ii, c. 20, et eruditiores interpretes.

(502) Vid. auct. Imperfecti, hom. 42.

(503) Microa.: « Turpitudinem fabula opponunt,

A enim habuerunt eam. Verum est utique: quia Moyses hoc dixit, ut frater uxorem fratris sui; hæc autem fabula, qua septem fratres unam uxorem habuisse dicunt, Sadducæorum adinventio est (503). Scio tamen quosdam in his septem fratribus septem libros, id est Eptaticum (504) intellexisse: hanc autem suam adinventionem ideo Sadducæi Domino attulerunt, ut, per hanc, resurrectionem mortuorum non esse probarent, **106** dicentes: Aut enim simul omnes eam habebunt, aut nullus: si enim unus aliquis eam habeat, cæteris injuriam faciet; quod enim commune est, nemo sibi quasi proprium vindicare debet. Huic autem tanto errori veritatis magister respondens ait: *Erratis, nescientes Scripturas neque virtutem Dei.* Et mox ipsum errorem in quo errabant ostendit, dicens: *In resurrectione enim neque nubent, neque nubentur.* Per quod significat eos probare voluisse, ut si homines resurgerent, sicut in hoc sæculo, ita etiam in futuro viri suis uxoribus commiscerentur. Sed quare sic errabant? *Quia nesciebant Scripturas neque virtutem Dei.* Nam neque illud intelligebant quod Moyses dixerat; neque Dei virtutem et omnipotentiam credebant, et ideo tantam omnium resurrectionem posse fieri desperabant. Non enim sicut hic, ita et ibi flet; neque sicut modo, ita tunc voluptati operam dabunt: *Sed erunt sicut angeli Dei in cælo.* Angeli enim naturaliter casti et virgines sunt: tales igitur et homines erunt. Quod autem mortuorum resurrectio fiat, mox Scripturæ testimonio subinfrens, ait: *De resurrectione mortuorum non legis quod dictum est a Deo dicente vobis: Ego sum Deus Abraham, Deus Isaac, et Deus Jacob: non est Deus mortuorum sed viventium.* Ac si dicat: Si, ut vos male putatis, homo post mortem non esset, nequaquam se Deus, patriarcharum Deum esse diceret, cum utique ipse sit Deus et Dominus, non eorum qui non sunt, sed eorum qui sunt. *Et audientes turbæ mirabantur in doctrina ejus.* Quoniam autem Sadducæi errantes, neque Scripturas intelligunt neque virtutem Dei, videamus nos modo quid illa Scriptura significet, quam Sadducæi de suscitando fratris semine Domino proposuerunt. Non enim hoc secundum litteram in Ecclesia custoditur, imo vero ne custodiatur omnino interdicitur; aliter igitur eam intelligere oportet. Dicatur ergo:

ut resurrectionis denegent veritatem. » Chrysost., homil. 71: « Audacia temeritatis plena, impudens simul et pertinax adeo est, ut impossibilia etiam invadere non vereatur... rem non factam, ut ego puto, confingunt, putantes ambigentem ipsum capere et resurrectionis mysteria postea deridere. »

(504) Pro *Heptateucho*, id est collectione ex Pentateucho et seqq. duobus libris Josue et Judicum. Utitur hoc nomine Eptatici Alcuinus in poemate præfixo libris sacris:

Eptaticus enim librum decurrit in istum

Quem Ruth consequitur femina clara satis.

Cl. Lambecius mendosam vocem putavit, quam talem non esse videre poterat ex Hieron. in qq. in lib. I, Paralipomenon, ex Aratore, lib. I, cap. 17. Gregorio lib. xii, ep. 30, etc.

quando habitaverint fratres simul, et unus ex eis absque liberis mortuus fuerit, uxor defuncti non nubet alteri, sed accipiet eam frater ejus, et suscitabit semen fratris sui, et primogenitum ex ea filium nomine illius appellabit, ut non deleatur nomen ejus ex Israel. Isti enim sunt illi fratres de quibus dicitur: « Ecce quam bonum et quam jucundum habitare fratres in unum (Psal. cxxxii, 1). » Isti, etsi non corpore, mente tamen et spiritu omnes simul habitant. Ex his autem unus quilibet absque liberis moritur, quando aliquis episcopus ex hac vita transiens, nullum ex omnibus suis subjectis in Ecclesia sua talem relinquit, qui ejus cathedra dignus habeatur (505). Quæritur igitur ex alia Ecclesia cui uxor defuncti jungatur: et ipse quidem non alius eligitur, nisi qui ejusdem defuncti frater fuerit: frater utique non natura, sed moribus, ut ejusdem bonitatis et humanitatis, ejusdem sit fidei et charitatis, et quasi frater fratri consimilis. « Iste autem suscitabit semen fratris sui (Deut. xxv, 5), » ut quos vel in peccatis mortuos, vel malo somno gravatos invenerit, ad bonum opus evigilare faciat. Et primogenitum nomine illius appellabit. Primogenitum quidem, non qui prius genitus sit, sed qui merito sanctitatis inter omnes ejus genitos primus et maximus habeatur. Et iste quidem vocabitur episcopus; hoc est enim nomen defuncti. Quare hoc? Ut non deleatur nomen ejus ex Israel: ut nunquam Ecclesia episcopo careat, et nunquam hoc nomen in ea deficiat. « Si autem noluerit accipere uxorem fratris sui quæ ei lege debetur, perget mulier ad portam civitatis et interpellabit majores natu, dicetque: Non vult frater viri mei suscitare semen fratris sui in Israel, nec me in conjugium, sumere. Statimque accersiri eum facient et interrogabunt; si responderit, nolo eam uxorem accipere, accedat ad eam mulier coram senioribus et tollat calceamentum de pede ejus, spuetque in faciem illius et dicet: Sic fiet homini qui non ædificat domum fratris sui. Et vocabitur nomen illius in Israel, domus discalceati (Deut. xxv, 7). » Quare enim ante portam civitatis judicium quæritur, nisi quia ibi iudices sedent? Dominus enim de ipso loquitur dicens: « Ego sum ostium, per me si quis introierit, salvabitur (Joan. x, 9). » Ante hoc igitur ostium et ante hanc portam sedent episcopi, ut ejus lumine illustrati, nusquam deviant a veritate. Ad hos autem omnes causæ deferri eorumque judicio definiri debent. His ergo præsentibus accedit mulier ad fratrem viri sui, et quia eam in conjugium sumere noluit, tollit calceamentum de pede ejus. Quid est enim calceamentum de pedibus tollere, nisi evangelizandi licentiam au-

(505) Ita idem auctor explicaverat in comment. ad h. l. Deuteronomii in edit. Romæ. cap. xxv, pag. 210, c. 2.

(506) Vide allegoricas plures explicationes alias ap. Origenem a pag. 489. Huet.

(507) « Quod de Herode et Pontio Pilato legimus, in Domini necesse eos fecisse concordiam; hoc etiam nunc de Pharisæis cernimus et Sadducæis qui inter

A ferre? Unde Apostolus: « Calceati, inquit, pedes in præparatione Evangelii pacis (Ephes. vi, 15). » Spuit insuper in faciem ejus, quia palam et manifeste eum contemptibilem et tanti honoris indignum esse ostendit. Hoc autem de illis rectissime intelligi potest, qui majores Ecclesias ambientes, minori se Ecclesiæ jungere despiciunt; quos non animarum salutem, sed honoris gloriam quærere, non dubium est. Justum igitur esset ut semper excalceati et conspui nunquam tali conjugio digni judicarentur. Hoc est enim quod ait: « Et vocabitur nomen ejus in Israel domus discalceati. » **107** Quis enim eum calcare audeat, quis calcæati officium illi tribuat, qui ipsa nominis appellatione se excalceatum esse demonstrat? Sic igitur nunc in Ecclesia spiritualiter custoditur, quod prius secundum litteram in Synagoga custodiebatur (506).

XII. *Pharisæi autem audientes quod silentium imposuisset Sadducæis, convenerunt in unum. Recedentibus Pharisæis, veniunt Sadducæi, et iterum recedentibus Sadducæis, veniunt Pharisæi: nunc isti, nunc illi eum tentant, et quia rationibus eum capere et tenere non possunt, frequenti congressu eum movere et fatigare conantur (507). Ipse tamen omnibus respondens, aliis satisfacit, alios concludit. Et interrogavit eum unus ex eis legis doctor tentans eum, magister, quod est mandatum magnum in lege? Omnes eum tentant, omnes eum magistrum vocant: non tamen, quasi a magistro, veritatem ab eo volunt discere, sed potius si fieri possit, eum quasi incautum in aliquo sermone capere desiderant (508). Sed quid eis prodest? Nihil enim sapientia ignorat. Quid autem responderit Dominus, audiamus: *Diliges Dominum Deum tuum ex toto corde tuo, et ex tota anima tua, et ex tota mente tua. Hoc est maximum et primum mandatum. Secundum autem simile est huic: Diliges proximum tuum sicut teipsum: in his duobus mandatis universa lex pendet et prophetæ. Hæc est igitur causa quare hæc duo mandata prima dicantur, et maxima; quia tantum possunt hæc duo, quantum et cætera omnia (509): aliter enim hæc mandata, neque prima, neque secunda sunt, quoniam in tabulis lapideis scripta non sunt. Decem enim sunt verba legis, quorum primum est: « Non habebis deos alienos coram me (Exod. xx, iii). » Primum igitur dicitur hoc mandatum, non quod in ordine Scripturæ primum sit, sed quod in virtute significationis principale et maximum sit. Huic autem secundum et simile est: *Diliges proximum tuum sicut teipsum*, quoniam secundas et similes vires habet post ipsum. Unde Joannes apostolus ait: « Qui enim non diligit fratrem suum quem videt,**

se contrarii sunt, scilicet ad tentandum Jesum pari mente consentiunt. » Hieron.

(508) Hier. iterum. « Interrogat unus ex legis doctoribus non scire desiderans, sed tentans, an interrogatus nosset quod interrogabatur. »

(509) V. S. Ang. Enchirid. de fide, spe, et charitate, sub fin.

Deum quem non videt quomodo potest diligere? Et hoc mandatum habemus a Deo, ut qui diligit Deum, diligit et fratrem suum (I Juan. iv, 20). Qui enim Deum non diligit, neque seipsum, neque fratrem diligit. Primum est igitur ut Deum diligit, deinde seipsum, postmodum vero fratrem suum tanquam seipsum (510). Qui enim seipsum odit, si fratrem suum diligit sicut seipsum, et fratrem suum odit. Omnis enim « qui diligit iniquitatem, odit animam suam (Psal. x, 6) »; odit igitur et animam fratris sui, si fratrem suum diligit sicut seipsum. Nulli igitur alii dicitur, ut diligit fratrem suum sicut seipsum, nisi illi qui diligit seipsum: nemo autem seipsum diligit, nisi ille qui Deum diligit. Sic igitur primum mandatum est diligere Deum, deinde vero proximum propter Deum. Modus autem dilectionis hic est, ut ex toto corde, tota anima, tota mente, et cunctis viribus Deum diligamus, proximum autem tanquam nos ipsos (511). Plus est enim si ex toto corde aliquem diligas, quam ut sicut teipsum eum diligas, quia potest fieri ut teipsum non diligas, non potest autem fieri ut ipsum non diligas, quem ex toto corde et tota anima diligis. Si vis igitur teipsum diligere, prius dilige Deum ex toto corde, deinde vero quia jam diligis teipsum, dilige proximum tuum sicut teipsum. Toto enim corde, tota mente, et in cunctis viribus sancti apostoli et martyres Deum dilexerunt, qui occidi quidem potuerunt, ab ejus tamen amore et dilectione separari nullatenus potuerunt. Et isti quidem bene dilexerunt seipsos, quia vitam æternam, gloriam et honorem, omnemque felicitatem adepti sunt sibi ipsis; dilexerunt autem et proximos suos sicut se ipsos, quoniam hanc eandem gloriam et beatitudinem desideraverunt illis tanquam sibi ipsis. In his enim duobus mandatis universa lex pendet et prophetæ: omnis enim qui peccat, aut in Deum, aut in seipsum, aut in proximum peccat. Qui vero prædicto dilectionis modo Deum et proximum diligit, quomodo eos offendet quos tantopere diligit? Nam et in se ipso peccare timet, ne in hoc quoque Deum offendant. Si igitur in his duobus mandatis charitas adimpletur, et omnia peccata tolluntur, manifestum est quod in eis universa lex pendeat et prophetæ. Quid enim aliud lex et prophetæ præcipiunt, nisi ut Deum et proximum diligamus, et a vitiis et peccatis cunctisque offensionibus nos abstinemus?

XCIII. *Congregatis autem Pharisæis, interrogavit eos Jesus, dicens: Quid vobis videtur de Christo, cuius filius est? Dicunt ei David: Aut illis: Quomodo*

(510) S. Aug., lib. xix. De civ. Dei, cap. 14. « Jam vero quia duo præcipua præcepta, h. e. dilectionem Dei et dilectionem proximi, docet magister Deus: in quibus tria invenit homo quæ diligit, Deum, seipsum, et proximum. »

(511) FUSE S. Aug. de his duobus mandatis integro sermone De disciplina Christiana, et Bernard. in tract. De diligendo Deo.

(512) Hieron. « Interrogatio Jesu nobis proficit usque hodie contra Judæos. Et hi enim qui confitentur Christum esse venturum, hominem simplicem et

A ergo David in spiritu vocat eum Dominum, dicens: Dixit Domino meo: Sede a dextris meis, donec ponam inimicos tuos scabellum pedum tuorum? Si ergo David vocat eum Dominum, quomodo filius ejus est? Idem enim ipse et filius est et Dominus David: filius quidem secundum humanitatem; Dominus autem secundum divinitatem: de stirpe namque David secundum carnem natus est Christus. Hoc autem Pharisæi non intelligebant, sed sicut cæteros, hominem tantum, et non Deum, Christum quem ipsi Messiam vocant, fore credebant (512). Hac igitur interrogatione seipsum et Deum et hominem, omniumque creaturarum regem et principem esse ostendit (513). Quia enim filius est David, homo est: Deus vero, quia ejus Dominus est, et ad Patris dexteram sedet; in eo autem quod omnes ejus inimici illius pedibus sunt subjecti, omnium Dominus esse ostenditur. David enim in Spiritu sancto videns Christum Dominum nostrum post resurrectionem suam ad Patrem revertentem, illa quæ ibi agebantur secreta intelligens, ait: « Dixit Dominus Pater Domino meo Filio suo, « sede a dextris meis (Psal. cix, 1), » ut, sicut in una sede sedemus, ita æquales ab omnibus esse credamur. Sede, inquam, donec ad iudicium revertaris, omnesque tui inimici tuis pedibus subjiciantur. Et hoc quidem quia Pharisæi non intellexerunt, nemo illorum ei poterat respondere verbum, neque ausus fuit quisquam ex illa die eum amplius interrogare.

XCIV. [CAP. XXIII.] *Tunc Jesus locutus est ad turbas et ad discipulos suos, dicens: Super cathedram Moysi sederunt Scribæ et Pharisæi; omnia ergo quæcumque dixerint vobis, servate et facite, secundum vero opera eorum nolite facere: dicunt enim et non faciunt. Quid est enim sedere super cathedram Moysi, nisi Moysi doctrinam et legem (514) prædicare, et populum regere et admonere? Hoc autem erat officium Scribarum et Pharisæorum: unde et super cathedram Moysi sedere dicuntur. Sed quid est quod Dominus alibi præcipit, dicens: « Cavete a fermento Pharisæorum quod est hypocrisis (Luc. xii, 1): » hic autem dicit: « Omnia quæcumque dixerint vobis, servate et facite? » (515) Pharisæorum enim doctrina fermentum dicitur, sed non illa quam docent quando sedent super cathedram Moysi: sedent enim super cathedram Moysi, quando nihil aliud prædicant, nisi ea quæ præcipit Moyses; hæc autem et servanda et facienda sunt. Quando vero per fraudem et hypocrisin non legis verba, sed suas traditiones docent, tunc eis obedire et credere non*

sanctum virum asserunt de genere David. »

(513) Chrysost., hom. 72. « Ita omnibus modis ad fidem eos invitabat. Respice quemadmodum submissæ opinionem prophetæ atque sententiam de se recitavit. »

(514) Hier. « per cathedram doctrinam legis ostendit. » Iisdem verbis utitur hic Beda.

(515) V. Chrysost. hom. 73, qui eodem plano modo hæc solvit; ut scilicet servent « omnia quibus mores hominum corriguntur, quibus meliores efficiuntur, » etc.

oportet, quoniam in Moysi cathedra non sedent. A Qualiscunque igitur sit prædicator, si tamen non sua sed Dei verba annuntiat, populus ei obedire et credere debet : sequatur eum in his quæ dicit, non sequatur eum in his quæ agit : quod enim dicit, Dei est, quod autem agit, suum est (516). *Alligant autem onera gravia et importabilia, et imponunt in humeros hominum, digito autem suo nolunt ea movere.* His autem verbis clementissimus Dominus nos admonere videtur, ut in peccatoribus ad poenitentiam conversis pietatem et misericordiam habeamus : eorumque onera potius cum eis portemus, quam supra vires eos oneremus. Unde et sacerdotes in lege iniquitatem sanctuarii portare iubentur (517) : unde et per Moysen Dominus ait : « Qui percussit servum suum vel ancillam virga, et mortui fuerint in manibus suis, criminis reus erit (Exod. xxi, 20). » Fit enim multoties ut pastor Ecclesiæ peccantem servum vel ancillam, id est masculum et feminam sibi subiectos, eorum facinora exaggerando et tormenta futura minando, duramque canonum poenitentiam nuntiando, nimis aspere virga correctionis percutiat. Qui, si in ejus manibus mortui fuerint, id est si eos propter immanitatem sceleris et importabile onus poenitentiae, vaniam desperare senserit, eosque verbis mitioribus et antidoto pietatis non confortaverit, quasi qui male medendo ægrum occiderit, reus erit. Habeat igitur poenitentia modum; et unicuique rationabiliter onera imponantur (518) : magis enim ad cordis contritionem, quam ad jejunia et carnis macerationem respicit Deus. Magna enim C misericordia ei fieri potest, 109 qui jam ex corde poenitet, et peccare cessat : qui vero aliter agit, etsi multum jejuset, tamen nihil agit. *Omnia vero opera sua faciunt, ut videantur ab hominibus.* Ideo enim Scribæ et Pharisei nullam de operibus suis mercedem suscipiunt, quia omnia opera sua faciunt, non

(516) Chrys. homil. 37, ad Ant. ostendens, « quod licet præceptorem habeas improbum, nihil hic tibi obesse poterit, cum dictis intendas. Non enim ex his quæ sacerdos agit, sed quæ audita neglexisti, ex his tibi Deus sententiam feret. »

(517) Num. xviii, 1 : « Dixitque Dominus ad Aaron; Tu, et filii tui, et domus patris tui tecum portabitis iniquitatem sanctuarii. »

(518) Bedæ hic de Phariseis : « Horum in Ecclesia nunc exempla imitantur qui subiectos docent, quod ipsi implere dissimulant, sed peccantibus pondus poenitentiae aggravantes, ut aut necesse est poenitentiam rejiciat, aut suscipiens, dum ferre non valet, scandalizatus amplius peccet, quasi non melius sit, propter misericordiam dare rationem, quam propter crudelitatem. »

(519) Ex alio loco hunc morem eos hausisse dicit Hieronymus, ex Deut. vi, 8 : « Ligabis ea in manu tua, et erunt immota ante oculos tuos. » Subditque : « Hoc Pharisei male interpretantes scribebant in membranulis Decalogum Moysi, id est decem verba legis, complicantes ea, et ligantes in fronte, et quasi coronam capiti facientes, ut semper ante oculos moverentur; quod usque hodie Indi, Persæ et Babylonii faciunt. » Item scribit ad cap. 24 Ezechiel. Si qua tamen fides Rabbini et recentior consuetudo antiqui moris testis esse potest, non Deca-

logum, ut Hieronymus ait, aut verba legis omnia scribebant in phylacteriis, sed tantum sententias ex Pentateucho quasdam. V. Leonem a Mutina Cærenon. Jud. 1 p., c. 11. Calmet phylacteriorum formam pictam exhibet Diction. S. Scr. V. Chrysost., homil. 73, ubi vocat βιβλίους μικρούς.

(520) Num. xv, 38, 39, 40. Vid. edit. Rom. Expos. in hunc locum, p. 181

(521) Hoc quoque ibid. Hieron. explicat. « Jusserrat quoque aliud Moyses ut in 4, angulis palliorum hyacinthinas fimbrias faceret ad Israelis populum dignoscendum... superstitiosi magistri... faciebant grandes fimbrias, et acutissimas in eis spinas ligabant, ut videlicet ambulantes et sedentes interdum pungerentur, et quasi hac admonitione retraherentur ad officia Domini. »

(522) Reprehendit Hieron. suorum temporum mores in phylacteriis imitandis. « Hoc apud nos superstitiosæ mulierculæ, in parvulis Evangelii, et in crucis ligno et istiusmodi rebus... usque hodie tacitant. » Mitius aliquando de hoc more Chrysost., homil. 73. « Hæc phylacteria vocabant, sicuti multæ mulierculæ modo faciunt, Evangelia ex collo dependentes, et ut aliunde in memoriam reducantur, quod obliviosi crebro facere solent, filo digitum strictius ligantes; id Deus ceu infantulis jussit facere. »

superbia et ambitione notantur : his et nos admonemur, ne eos in talibus imitemur (523). Primæ namque cathedræ ad ambitionem, cætera vero ad superbiam et vanam gloriam spectant. *Vos autem notite vocari Rabbi; unus est enim magister vester.* Quia enim omnis vana gloria peccatum est; peccat utique qui pro vana gloria sic vocari desiderat. Discipulus quoque non effugiet culpam, qui magistri nomen sibi usurpat. *Omnes autem vos fratres estis, et patrem nolite vocare vobis super terram : unus est enim pater vester qui in cælis est. Nec vocemini magistri, quia magister vester unus est Christus.* Unus est pater, unus est et magister. Unde et Jacobus ait : « Nolite plures magistri fieri, fratres mei (Jacobi, 1). » Ubi enim plures magistri, ibi plures sententiæ, ibi schisma; unde Apostolus admonet ut « id ipsum dicamus omnes (I Cor. 1, 10). » Bonum habemus magistrum; ipsum sequamur, ipsius sententia una sit et omnis. Patrem vero in terra quærere non debemus, quia omnes fratres sumus, et unum in cælis patrem habemus. Illi credere, illi obedire oportet, cuius amore patres et matres, fratres et sorores, magistros et doctores, et quæcunque in mundo sunt et in terra versantur, abjicere et abnegare debemus. *Qui major est vestrum, erit minister vester.* Hoc enim de seipso Dominus ait, qui usque **110** ad lavandos pedes discipulorum se humiliare dignatus est, præbens nobis humilitatis exemplum. Unde et subditur : *Qui autem se exaltaverit humiliabitur, et qui se humiliaverit exaltabitur* (524). Deus enim superbis resistit : *humilibus autem dat gratiam.* Deponit enim potentes de sede et exaltat humiles.

XCIV. *Væ autem vobis, Scribæ et Pharisei hypocritæ, qui clauditis regnum cælorum ante homines. Vos enim non intratis, nec introeuntes sinitis intrare.* Eorum enim exemplum et doctrinam cæteri sequuntur (525). Sicut igitur illuminant et salvant alios, si boni sunt, ita exæccant et perdunt, si mali. *Væ vobis, Scribæ et Pharisei hypocritæ, qui comedis domos viduarum, oratione longa orantes : propter hoc, amplius accipietis iudicium.* Longis enim orationibus et

(523) Bene A. non de simplici appellatione, sed de eo, quo l per superbiam fit, hunc locum explicat, in quem Hieron. « Queritur quare adversus hoc præceptum, « Doctorem gentium » Apostolum se esse dixerit; aut quomodo vulgato sermone, maxime in Palæstina, et Ægypti monasteriis se invicem Patres vocent, quod sic solvitur : aliud esse naturam patrem vel magistrum, aliud indulgentiam. Nos si hominem patrem vocamus, honorem ætati deferimus, non auctorem nostre ostendimus vitæ. Magister quoque dicitur, et consortio veri magistri; et... quomodo unus per naturam Deus, et unus filius non præjudicat cæteris, ne per adoptionem dii vocentur et filii, ita et unus pater et magister non præjudicat aliis, ut abusive appellentur patres et magistri. » Breviavit Hieronymum Beda. Brevius etiam Chrysost., hom. 73, « non ut neminem patrem vocent, sed ne ignorent quem principaliter patrem vocare oporteat... quemadmodum nemo principaliter magister est. »

(524) I Petri v, 5. Vide hic Chrysostomum l. 3. c. 6

A aliis simulationibus domos viduarum Scribæ et Pharisei comedebant, quia putantes eos religiosos et justos, ea quæ habebant sanctæ mulieres eis tribuebant. Sic enim prius ministrabant istis pro simulatione, sicut postea ministraverunt apostolis pro ratione (526). *Væ vobis, Scribæ et Pharisei hypocritæ, qui circuitis mare et aridam ut faciatis proselytum unum : et cum factus fuerit, facitis eum filium gehennæ duplo quam vos.* Studebant enim Scribæ et Pharisei quos poterant ex gentili populo ad Iudæismum convertere, quorum post conversionem nullam curam habentes, eos in præjura ruere cogebant (527). In quo nos quoque admonemur ne eorum quos ad fidem convertimus negligentiam habeamus. *Væ vobis, ducis cæci, qui dicitis : quicumque juraverit per templum, nihil est; qui autem juraverit in auro templi, debet. Stulti et cæci! quid enim majus est, aurum, an templum quod sanctificat aurum? Et quicumque juraverit in altari, nihil est; qui autem juraverit in domo, quæ est super illud, debet. Cæci! quid enim majus est, domus, an altare quod sanctificat domum? Unde autem hanc stultissimam opinionem Scribæ et Pharisei habuerint, incertum est (528). Omnia enim hæc sancta sunt : sanctius tamen altare quam templum; et sanctius templum quam aurum templi. Et illud quidem propter sacrificium; hoc autem propter dedicationem. Quamvis enim totum templum sanctificatum esset, nusquam tamen nisi in altari sacrificium fieri licebat : sanctius igitur altare. Sequitur : *Qui ergo jurat in altari, jurat in eo et in omnibus quæ super illud sunt, et qui jurat in templo, jurat in illo et in eo qui habitat in ipso, et qui jurat in cælo, jurat in throno Dei et in eo qui sedet super eum.* Qui enim jurat in altari, non lapides attendit, sed altaris consecrationem, et eum in cuius nomine consecratum est : ideoque non lapidibus sed Deo ejusque se obligat sacramentis. Similiter autem de templo et de cælo intelligatur. Nos quoque cum super Evangelia juramus, non chartas, et atramentum, sed Christum et ejus verba consideramus : unusquisque enim in eo jurat, ad quem jurando attendit. *Væ vobis, Scribæ et Pharisei hypocritæ, qui decimis men-**

humilitatis virtute disserentem.

(525) Christ. Beda : « Arguit omnem magistrum qui malis operibus ante discipulos suos introitum regni cælestis claudit. » Præclare Chrysost., homil. 74. « Probos enim doctores vix imitari quimus; improbos autem, quoniam faciliores ad mala sumus, etiam superamus. »

(526) Hinc, I Cor. ix, 5 : *Nunquid non habemus potestatem mulierem sororem circumducendæ, sicut et cæteri apostoli, et fratres Domini et Cephas?* Vid. etiam Matth. xxvii, 55, et Hieron., lib. i contr. Jovinian., cap. 14.

(527) Chrysost., homil. 74. « In duobus magnis eos criminatur : 1º quia inutiles ad salutem multorum existentes, vix magno sudore quemquam possunt attrahere; 2º quia desides ad custodiendos attractos sunt, imo vero etiam proditores, cum eos malo vivendi exemplo deteriores faciant. »

(528) Ad stultas traditiones eorum refert Hieron. l. v.

tham et anethum et cuminum, et reliquiis quæ gratiora sunt legis, iudicium et misericordiam et fidem. Væ, inquit, vobis qui hæc decimatis, non quia hæc decimatis, sed quia hæc decimando, majora relinquitis (529). *Hæc enim oportuit facere, et illa non omittere*: unde manifestum est, quia parum prodest minora legis observare præcepta, si majora relinquamus. Ruit enim quidquid superædificatur, nisi firmum fuerit fundamentum. *Ducas cæci excolantes calicem, camelam autem glutientes.* Hoc enim interest inter minora et majora legis præcepta, quod inter calicem et camelam. Excolant autem calicem, qui in minoribus offendere timent; glutiant vero camelam qui contra majora agere non metuunt (530). Tractum est autem ab illis qui aquas colant, ne sordidum aliquod bibant. Hypocritæ igitur calicem in gutturo bibendo sentiunt, camelam vero non sentiunt; damna minora III peccata simulatione quadam agere metuunt, majora vero facere non timent.

XCVI. *Væ vobis, Scribæ et Pharisei hypocritæ, qui mundatis quod de foris est calicis et paropsidis, intus autem pleni estis rapina et immunditia.* Calicem et paropside eadem ipsos Scribas et Phariseos metaphoricè dicit, qui cum rapina, immunditia et omni iniquitate interioribus pleni essent, justos et mundos se de foris ostendebant (531). De quibus adhuc addidit: *Phariseus cæca, munda prius quod intus est calicis et paropsidis, ut fiat id quod de foris est mundum.* Si enim cor interioribus fuerit, omnia erunt munda quæ exterioribus apparent: unde Psalmista: « Cor mundum crea in me, Deus (Psal. I, 12); » et Apostolus: « Nihil enim mihi conscius sum: ex corde enim exeunt cogitationes malæ (I Cor. IV, 4). » — *Væ vobis, Scribæ et Pharisei hypocritæ: quæ similes estis sepulcris dealbatis, quæ foris parent hominibus speciosa, intus vero plena sunt ossibus mortuorum et omnium spurciis: sic et vos*

(529) Ita explicat Hieron. et ex Hieron. Beda: « Arguit eos avaritiæ, quod propter alienationem sacerdotum et levitarum, quorum pars erat Dominus, studiosè etiam vilium olerum decimas exigant, et iudicium in disceptatione negotiorum, misericordiamque in pauperes, pupillos et viduas, et fidem in Deum, quæ magna sunt, prætermittant. » Gregor. Reg. past., adm. 34. « Neque enim negligenter audiendum est, quod cum decimari minima diceret, extrema quidem de oleribus maluit, sed tamen benevolentia memorare, ut profecto ostenderet, quia simulatores cum parva custodiunt, odorem de se ostendere sanctæ conversationis quærunt, et quamvis implere maxima prætermittunt, ea tamen minima observant, quæ humano iudicio longe lateque redeolent. »

(530) Hieron.: « Camelam puto esse juxta sensum præsentis loci, magnitudinem præceptorum, et misericordiam, et fidem; calicem autem, decimas menthæ, etc. Hæc, contra præceptum Dei, quæ magna sunt, devoramus atque negligimus, et opinionem religionis, in parvis quæ lucrum habent, diligentiam demonstramus. » V. Aug. lib. I, 99. Evang., cap. 35; Greg. lib. I Moral., cap. 14.

(531) Hier.: « Diversis verbis eodem sensu quo

a foris quidem parietis hominibus justis, intus autem pleni estis hypocrisis et iniquitate. Expositio est eorum quæ superius dicta sunt, nullaque indiget expositione (532).

XCVII. *Væ vobis, Scribæ et Pharisei hypocritæ, qui ædificatis sepulcra prophetarum, et ornatis monumenta justorum et dicitis: Si fuissetis in diebus patrum nostrorum, non essemus socii eorum in sanguine prophetarum* (533). Ita testimonium (534) estis vobismetipsis, quia filii estis eorum qui prophetas occiderunt. Væ, inquit, vobis (535), non quia ædificatis et ornatis sepulcra prophetarum: hoc enim pietatis opus est; sed quia filii estis eorum qui prophetas occiderunt; filii quidem non tantum natura, quantum imitatione et iniquitate. Sicut enim omnes boni dicuntur filii Abraham, quia imitantur Abraham; ita omnes iniqui, iniquorum filii dicuntur, quia imitantur iniquos. Unde et Dominus his talibus ait: « Si filii Abraham essetis, opera utique Abraham faceretis (Joan. VIII, 39). » Væ igitur illis, quia non Abraham, non prophetarum, non justorum filii sunt, quia non eos imitantur, imo vero eorum filii sunt qui prophetas occiderunt in omni malitia et iniquitate eos imitantes. Dicunt præterea, si fuisset in diebus patrum suorum, non fuisset socii eorum in sanguine prophetarum: cum valde illis nequiores non solum prophetas occiderunt, verum etiam ipsum Dominum prophetarum. Unde et subditur: *Et vos igitur implete mensuram patrum vestrorum: currite, festinate, ut usque ad eorum iniquitatis integram perfectamque mensuram perveniatis; turpe est enim ut a patribus vestris degeneratis, et minores ab illis in nequitia inveniamini.* Hoc autem ideo dicit, quia in sua, suorumque discipulorum nece, jam nimium eos per invidiam accensos esse videbat (536). Hic autem locutionis modus a grammaticis ironia vocatur (537). *Serpentes, genimina viperarum, quomodo fugietis a iudicio gehennæ?* Serpentes enim sunt,

supra arguit Phariseos simulationis atque mendacii, quod aliud ostendent hominibus foris, aliud domi agant, non quod in calice et paropside eorum superstitione morarentur. » V. Chrysost., hom. 74.

(532) Ita et Hieron.: « Quod in calice et paropside demonstrat... hoc nunc per exemplum sepulcrorum explicat. »

(533) Est hom. sub Emiseni nomine edita in nat. S. Stephani, pag. 19.

(534) « Prudentissimo syllogismo coarguit eos filios esse homicidarum. » Hieron.

(535) « Non quia ædificatis (ait Chrysost., init. homil. 75) nec quia patres suos accusant, væ illis dixit, sed quoniam ita facientes, et ita dicentes, patres suos condemnare simulabant, cum ipsi peiora committerent. » Item Beda.

(536) Hier.: « Probato superioribus dictis, quod filii essent homicidarum, nunc concludit quod voluerat, et quasi extremam syllogismi partem ponit: » et vos implete, etc. « Quod illis defuit vos adimplete: illi interfecerunt servos, vos Dominum crucifigite. »

(537) Bene monet Chrysost. I. all. et ex eo Beda « non imperans, sed quod futurum erat prædicens. »

quia callidi et venenosi; genimina vero viperarum (538), quia cunctis iniquis iniquiores: cum nec uxor viro, nec filii parentibus parcant. Qui utique gehennæ iudicium aliter fugere non poterunt, nisi matrem suam occiderint, sicut ipsa quoque eorum patrem interfecit. Viperarum enim hæc natura dicitur esse, ut quando femina concipit masculum interficiat; quando vero parit, ipsa nihilominus a filiis occidatur (539): neque enim exspectant, ut assueto nature ordine oriantur, sed rupto matris utero violenter foras erumpunt. Vipera igitur, Synagoga; vir ejus, Christus: venit Christus ad Synagogam, venit ad uxorem suam, quam postquam suo semine impregnavit, totamque evangelicæ prædicationis sementem in eam infudit, illa sicut vipera venenosa et impia contra eum assurgens, eum interfecit. De eiusus impio utero filii ejus erumpentes eam occidunt, quoniam Judæi ad fidem venientes eam excommunicant et damnant. Unde Apostolus ait: « Cum autem placuit ei qui me segregavit ex utero matris **112** meæ, et vocavit per gratiam suam (Galat. 1, 15), » et cætera. Omnes enim hæreses damnant, quicumque ab hæresibus ad Ecclesiam veniunt. Sequitur:

XCVIII. *Ideo ecce ego mitto ad vos prophetas et sapientes, et Scribas; et ex illis occiditis, et crucifigitis, et ex eis flagellabitis in Synagogis vestris; et persequemini de civitate in civitatem, ut veniat super vos omnis sanguis justus qui effusus est super terram.* Apostoli enim martyres et doctores, prophetæ, sapientes, et scribæ fuerunt; quod ad Judæos, omnesque mundi nationes prædicandas Dominus misit. Hos autem Judæi occiderunt, crucifixerunt, flagellaverunt et de civitate in civitatem persecuti sunt. Nemo enim Christianorum usquam occisus est, qui eorum vel manibus vel affectu non sit occisus; unde et omnium rei esse dicuntur, omniumque justorum sanguis super eos venire Dominus ipse testatur. Hoc autem ex quo et usque quo exponit, dicens: *A sanguine Abel justus usque ad sanguinem Zachariæ filii Barachiæ, quem occidistis inter templum et altare.* Cum enim alibi scriptum sit, quod « filius non portabit iniquitatem patris, sed unusquisque in peccato suo morietur (Ezech. xviii, 20; Jer. xxxi, 30): » quid est, quod modo hic dicitur, quod omnis sanguis justus veniet super generationem istam? His enim verbis Salvator noster dicere videtur; quod hæc impia generatio tantam pœnam pro suo scelere patiat, quantam pateretur, si omnium justorum sanguinem fudisset, qui ab Abel fusus est usque ad

A Zachariam (540). Et hoc merito: majus enim fuit Christum occidere, ejusque corpus, quod est Ecclesia, iniquo odio persequi, quam si omnium præcedentium justorum sanguinem fudissent. Zacharias autem Barachiæ filius nusquam legitur fuisse occisus: at vero Zacharias filius Joiadæ in atrio templi legitur interfectus. Inter templum videlicet et altare, quod sub divo erat, ubi hostiarum sanguis fundebatur. Hæc igitur, quia historiæ non veniunt (541), spiritualis intelligentia quærenda est. Puto enim, quod Dominus noster se ipsum Zachariam vocat, et præterito pro futuro ulitur: interpretatur enim Zacharias *memoria Domini*. Sicut enim Christus Jesus dicitur verbum Domini, sermo Domini virtus et sapientia Domini; ita iste quidem est Barachiæ B filius, qui *benedictus Dominus* interpretatur. Unde et principi sacerdoti se interroganti, an esset Christus filius benedicti, respondit: *Ego sum*. Hunc autem Judæi occiderunt inter templum et altare, quoniam ibi Christi mortem inter se consiliati sunt. Neque enim aliter Christum Dominum Judæi occiderunt, nisi consiliando, accusando et dannando: unde et ipsi quoque dicebant: « Nobis non licet interficere quemquam (Joan. xviii, 31). » Quod vero in atrio templi de ejus morte consilium habitum sit, ipse per Psalmistam ostendit, dicens: « Adversus me exercebantur qui sedebant in porta, et in me psallebant qui bibeabant vinum (Psal. lxxviii, 43). » Sic igitur Zacharias filius Barachiæ inter templum et altare occisus est. *Jerusalem, Jerusalem* C *quæ occidit prophetas et lapidas eos qui ad te missi sunt: quoties volui congregare filios tuos, quemadmodum gallina congregat pullos suos sub alas, et noluisti.* Ego, inquit, filios tuos multoties congregare, et a malignorum spirituum incursu desuper et circa volantium defendere volui, sicut gallina pullos suos congregat, et sub alas suas eos abscondit, ne ab importanis avibus ei subripiantur (542), sed noluisti. Ego igitur volui, sed ea conditione, si tu quoque voluisses. Quia ergo tu congregari et salvari noluisti, ego quoque jam nunc eos congregare et salvare nolo. Unde et dico: « Disperge illos in virtute tua et destrue eos protector meus, Dominus (Psal. lxxviii, 12). » Dominus enim qui potest quocumque vult, nullum alium salvare vult, nisi eum D qui vult salvari ab eo (543). *Ecce relinquitur vobis domus vestra deserta: sic et in Psalmis: « Ecce clongavi fugiens, et mansi in solitudine (Psal. lxxviii, 8). » Relictis enim Judæis, in gentibus Dominus*

(538) Hier.: « Sicut ergo de viperis nascuntur viperæ, sic de homicidis patribus vos, inquit, nati estis homicidæ, » etc. iisdem verbis Beda.

(539) Vide ad cap. iii, v. 7, Bedam qui eadem habet ex Aristot. fortasse l. v Hist. an., c. 34; Plinio l. x, c. 62, quibus Gesnerus et recentiores contradicunt, sive magis ex nostris Hieronym. ep. ad Præsid.; Chrysost. hom. 41 in Matth.; Isidor. Pelusiot., lib. 1, ep. 105; A. serm. 83 De temp. inter Augustin.; Gregor. Moral. l. xv, c. 9, etc.

(540) Chrys. hom. 75, asserti hic Exodi illud ii, 9: « Reddens peccata parentum in filios in tertiam et

quartam generationem, » subdens, « non quoniam alieni peccati quispiam supplicia luat, sed quoniam qui multos propter peccata sua vexatos esse non ignorat, neque idcirco factus est melior, sed eadem committens non curat, illorum quoque pœnas juste sustinebit. » V. Jansenium, Concord., c. 84, et Maldonatum ad h. l.

(541) V. Hier. ad h. l. Maldonatum, a Lapide.

(542) V. August., lib. 1, qq. Evang., c. 36 et tract. 45 in Joan.

(543) Plura interjiciuntur in homilia, pag. 21.

habitat. Dico enim vobis, non me videbitis amodo donec dicatis, benedictus qui venit in nomine Domini. Postquam, inquit, hac corporali presentia, qua vobiscum ad tempus conversatus sum, vos relinquam, non me videbitis amodo donec me iterum ad iudicium venientem melius cognoscatis, simulque una et consona voce omnes dicatis : Benedictus qui venit in nomine Domini (544). Hoc est enim quod alibi ait : *Viro ego, dicit Dominus, quia mihi curvabitur omne genu, et confitebitur omnis lingua* (545).

XCIX. [Cap. XXIV.] *Et egressus Jesus de templo ibat: et accesserunt discipuli ejus et ostenderent ei edificationem templi* 113 *templi: ipse autem respondens dixit illis: Videtis hæc omnia? Amen dico vobis, non relinquetur hic lapis super lapidem, qui non destruetur. Hæc enim sub Tito et Vespasiano completa sunt. Sedens autem eo super montem Oliveti, accesserunt ad eum discipuli secreto dicentes: Dic nobis quando hæc erunt, et quod signum adventus tui et consummationis sæculi? Ipsa eorum interrogatio docet, quid Christi discipuli intellexerint. Audientes enim templi destructionem, sæculi consummationem subito fore putaverunt (546). Et respondens Jesus dixit eis: Videte ne quis vos seducat: multi enim venient in nomine meo dicentes: Ego sum Christus, et multos seducent. Hoc enim Simonem Magum fecisse audivimus (547): hoc et Antichristum facturum esse legimus. Ipse enim, ut Apostolus ait: « Se exaltabit supra omne quod dicitur Deus, aut quod colitur: ita ut in templo Dei sedeat ostendens se tanquam sit Deus (11 Thess. xxi, 4). » — *Audituri autem estis prælia et opinioniones præliorum, videte ne turbemini. Oportet enim hæc fieri, sed nondum finis.* A Christi namque nativitate, ex quo angeli cecinerunt, « Gloria in excelsis Deo, et in terra pax hominibus bonæ voluntatis (Luc. ii, 14): » quanto tempore princeps pacis Dominus noster in hoc mundo conversatus est, magna ubique gentium pax et concordia fuit (548). Quo recedente paulatim prælia fieri, seditiones moveri, et bellorum rumores undique audiri cœperunt. Sed non erant hæc signa finis, sæculique consummationis: multo enim majora illa erunt magisque terribilia quæ mundi finem præcedent. De quibus subditur: *Consurget enim gens in gentem, et regnum in regnum; et erunt pe-**

(544) Isaïæ XLIX, 18 et XLV, 24. Beda: « Hoc profecto mystice de illo ejus adventu intelligere cogimur quo in claritate venturus est. » Ex Chrysostomo fortasse (nam cætera ex Hieron. excipit Beda) qui hom. 75: « Futurum enim secundi adventus diem hoc loco significat. »

(545) Hactenus homilia Eusebio Emiseno supposita.

(546) Ita Chrysost., hom. 70: « Putabant enim tunc etiam statim adventum ipsius futurum. »

(547) Simonem Magum nominat hic quoque Hieron. et Beda: « quorum primus, inquit, Simon Magnus fuit, extremus autem ille major exteris, est Antichristus. »

(548) Excusatione sive benigna aliqua interpretatione, de certo aliquo bellorum genere hic opus est. Nam ex Floro, Velleio Paterculo, etc. Armeniacum bellum paulo post Christi ortum secutum est, ad quod Caius Cæsar missus; et Armeniis juncti

stilentia, et fames et terræmotus magni per loca. Hæc autem omnia initia sunt dolorum. Omnia enim hæc jam præcesserunt, sed ad comparationem illorum, quæ futura sunt, tam parva fuerunt, ut illa cum venerint, pro signo habeantur, et jam mundum stare, et diutius morari vel durare non posse manifeste denuntient. Ut enim in sequentibus dicitur, *erit tunc tribulatio talis, qualis non fuit, neque fiet* (549). Quia enim tunc nascetur perditionis et discordiæ filius, bella, lites, contentiones, et omnia mala ubique fieri oportebit. Ut enim pax præcessit Christum, ita discordia præcedet Antichristum. *Tunc tradent vos in tribulationem, et occident vos, et eritis odio omnibus gentibus, propter nomen meum.* Hæc enim, etsi apostolis accidissent, ad finem tamen referenda sunt, quoniam hæc talia signa apostolorum tempore fuisse non legimus. *Et tunc scandalizabuntur multi et invicem tradent, et odio habebunt invicem. Et multi pseudoprophetae surgent et seducent multos.* Isti enim erunt maxima et principalis causa totius scandali, omnisque odii et tribulationis: qui secundum operationem Satanæ, dabunt signa et prodigia multa, ita ut in errorem inducantur, si fieri potest, etiam electi (550). Unde et subditur: *Et quoniam abundabit iniquitas, refrigescet charitas multorum.* Multorum enim charitas a divini amoris igne deficiet, et refrigescet, quoniam multis modis iniquitas abundabit. *Qui autem perseveraverit usque in finem, hic salvus erit.* Qui, inquit, in bono perseveraverit, et neque minis, neque blanditiis, neque signis vel prodigiis a fide catholica deviaverit, hic et non alius salvus erit. *Et prædicabitur Evangelium regni in universo orbe in testimonium omnibus gentibus.* Sicut enim in primitiva Ecclesia in omnem terram exivit sonus apostolorum, et in fines orbis terræ verba eorum, sic et in ultima Evangelium regni Dei in universo mundo cunctis gentibus prædicabitur, ut nulla nulli possit fieri excusatio. *Et tunc veniet consummatio.* Postquam enim ad hæc prædicationem plenitudo gentium introierit, et Israel salvus fiet, tunc et mundus finiet (551), et Ecclesia consummabitur, et de suorum filiorum plenitudine gratulabitur.

C. *Cum ergo videritis abominationem desolationis,*

D erant Parthi. Adde tumultuantes Judæos. Celebris etiam Variana clades in Germania æ. ar. vulg. ix et Dalmatarum defectio; triumphus etiam a Germanico a 17 de Cherusiis Chattis, etc. Galli a Romano duce defecere, et Tacfarinates in Africa; Thracæ a Sabino domiti; Frisii, ficut sub Christi mortem clade Romanos affecere. Sed revera bella hæc fuerunt non tanto discrimine, quanto superioribus temporibus alia nonnulla.

(549) « Erit enim tunc tribulatio magna, qualis non fuit ab initio mundi usque modo, neque fiet. »

(550) Hier.: « Non omnium negavit fidem, sed multorum, nam in apostolis et similibus eorum permansura est claritas. »

(551) De tempore præcedente eversionem Jerusalem interpretatur hoc Hilarius: « Et cum universis fuerit cognitio sacramenti cœlestis invecata, tunc Jerusalem occasus et finis incumbet. » Victor quoque Antiochenus ad cap. xiii Marc. et Chrysostomus,

que dicta est a Daniele propheta, stantem in loco sancto qui legit, intelligat (552). Cum, inquit, videritis abominationem desolationis: eum videritis abominandum et desolandum Antichristum (553), qui multam in populo Dei abominationem et desolationem faciet in tantum elevatum et exaltatum, ut in templo Dei sedeat, ostendens se tanquam sit Deus, tunc qui hæc et alia legit, intelligat jam finem rebus adesse. Regnabit enim ut in Daniele scriptum est; « Per tempus et tempora et dimidium temporis (Dan. xii, 7), » id est per unum et duos et dimidium annum, in quibus tanta persecutio fiet, ut omnis præterita persecutio, etsi magna fuerit, oblivioni tradatur. Tunc qui in Judæa sunt, fugiant ad montes; et qui in tecto, non descendant tollere aliquid de domo sua; et qui in agro, non revertatur tollere tunicam suam. Magni terroris hæc verba indicativa esse videntur, in quibus omnium oblii, omnibus sola fuga placere narratur. Allegorice autem a Judæa ad montes fugiunt, qui relicto Judaismo sive littera in qua Judæi confidebant, ad spiritualem intelligentiam vel ad Ecclesias se transferunt (554). Qui vero in tecto sunt, et in fidei sublimitate, sive etiam qui majores sunt et Ecclesiis præsent, non descendant, non ad fugitiva bona, et vilem substantiam se inclinent, sed potius omnibus relictis, Christo jam propinquant obiviam pergant. At vero qui in agro sunt, et novum Evangelii semen in populo seminant, non revertantur, nec prioris tunicæ recordentur, sed currant, quia prope est ut veteribus exuti, nova immortalitatis tunica induantur. Væ autem prægnantibus et nutrientibus in illis diebus (555). Prægnantes enim sunt illæ animæ quæ per hypocrisis peccata sua abscondere volunt, sed tamen per superbiæ inflationem abscondere nequeunt; et intus igitur peccata latent, et foris quodammodo clarent. Nutrientes autem sunt, quæ jam quidem mala opera pepererunt, et in eis persistentes, ea facere non erubescunt. Atque utinam adhuc prægnantes essent, aliisque peccandi occasionem suo exemplo non dedissent. Ma-

lum est igitur peccata celare, sed pejus est hoc modo revelare: aliter enim et sibi, aliter et alibi et aliis nocet. *Orate autem, ut non fiat fuga vestra hieme, vel Sabbato.* Ne forte tunc fugere incipiatis, quando fugere non potestis. Temporis enim asperitate fuga in hieme impeditur; in Sabbato vero fugere non licet, quia hoc lex fieri interdicit. *Erit enim tunc tribulatio magna, qualis non fuit ab initio mundi usque modo, neque fiet.* Erit, inquit, tunc tribulatio magna. Quando? Vis audire quando? Cum abominatio desolationis stabit in loco sancto. Et nisi brevialis fuissent dies illi, non fieret salva omnis caro, sed propter electos breviabuntur dies illi. Non enim breviabuntur dies illi quantum ad Dei dispositionem, breviabuntur tamen quantum ad spem et votum iniquorum, quia non tantum regnabit Antichristus quantum ipse se ipsum et sui eorum regnare sperabunt. Hoc autem fiet propter electos: si enim tantum viveret quantum eum infideles vivere sperabunt, valde pauci salvari potuissent. Quid enim, si semper viveret, faceret, qui in tribus annis tantam stragem faciet? Tunc si quis vobis dixerit: Ecce hic est Christus aut illic, nolite credere. His enim verbis non solum Antichristum sed et multos alios tunc fore significat, quos propter varias simulationes miseri homines Christum esse putabant. Unde et subditur: *Surgent enim pseudochristi et pseudoprophetae, et dabunt signa magna et prodigia, ita ut in errorem inducantur, si fieri potest, etiam electi. Ero prædixi vobis.* Sed quare prædixi vobis? Ut cauti sitis, et non ab eis decipiamini. Si ergo dixerit vobis: *Ecce in deserto est, nolite exire; ecce in penetralibus, nolite credere.* Alii enim in deserto, ut Elias et Joannes Baptista, alii in Synagogis et in domibus, sicut Christus, prædicabunt. Omnia enim simulabunt, quæ homines fecisse audient. Sicut **115** enim fulgur exit ab Oriente et paret usque in Occidentem, ita erit et adventus Filii hominis. Hoc est enim quod Psalmista ait: « Deus manifestus veniet; Deus noster et non silebit (Ps. lxxix, 3). » Non

hom. 76: « Maximum omnipotentiae Christi argumentum est. Viginti enim annis, aut ad summum triginta ad omnes oras orbis Evangelium transcurrit, post hæc Jerusalem finis aderit. » At cum A. nostro, de mundi fine interpretatur Beda: « Perspicue significat non ante adventum mundi finem, quam Evangelium in toto Orbe prædicetur. » Hieronymus quoque etsi mundi finem suæ ætati proximum existimasse videtur. « Signum Domini adventus est, Evangelium in toto orbe prædicari, ut nullus sit excusabilis; quod aut jam completum, aut in brevi cernimus esse complendum: non enim puto aliquam remansisse gentem, quæ Christi nomen ignoret. Et quantum non habuerit prædicatorem, tamen ex vicinis nationibus opinionem fidei non potest ignorare. » Sed maxime Aug. ep. 197 et 199 ad Hesyrium; in quorundam aliorum, n. 49. « Quo pacto igitur ab apostolorum est prædicatio ista completa, quando adhuc sunt gentes, quod certissimum est nobis, in quibus modo cœpit, et in quibus nondum cœpit impleri? »

(552) In homilia Emisen. noncup. Domin. xxvii.

post Pentec. præmittuntur quæ habentur in Daniele de 70 hebdomad.: deinde venit ad explicationem Matthæi, pag. 183, qualis hic habetur.

D (553) Etsi multi PP., ut Chrysost., homil. 76, hoc interpretantur de Cæsaris statua in templo posita, quam sententiam memorat Hieronymus, Victor, Beda: tamen hi Antichristum quoque cum auctore nostro intelligi posse putant, « sicut manifestissime apostolus Paulus prædicabat, » ait Beda ex Hieronymo, qui locum Apostoli allegat ad Thessal. xi, II, 4.

(554) Hieron.: « Debemus fugere de Judæa ad montes, hoc est dimissa occidente littera, appropinquare montibus æternis, de quibus illuminat mirabiliter Deus; et esse in tecto, et in domate, quo non possunt ignita diaboli jacula pervenire; nec descendere et tollere quid de domo conversationis pristinae, etc. Idem Beda.

(555) Beda: « Anima quæ desideriis carnalibus in illa ultima persecutione occupata invenitur, æternam væ invenire oppressa cogitur. »

ut prius venisset occultus, sed, quasi sol in sua majestate praevalgens, ubique apparebit, ubique lucebit, cunctis etiam nolentibus revelabitur. *Ubiunque fuerit corpus, illuc congregabuntur aquilae.* Aquilae enim, sanctorum animae sunt, quae et altius volant et clarius vident (556). Haec autem tunc ad corpora propria venientes, ubique et quomodocumque dispersa sunt, ea horum induent, ut totus integer et immortalis homo resurgat. Potest autem et sic intelligi, ut ubique Christi corpus fuerit, illuc et animae conveniant, paratae ejus obedire praeceptis. *Statim autem post tribulationem dierum illorum sol obscurabitur, et luna non dabit lumen suum; et stellae cadent de caelo: et virtutes caelorum commovebuntur; et tunc parebit signum Filii hominis in caelo. Et tunc plangent omnes tribus terrae, et videbunt Filium hominis venientem in nubibus caeli cum virtute multa et majestate.* Quia enim tunc sol justitiae Christus Dominus noster, omni luce splendidior, de caelis descendet, sol iste quem videmus, obscurabitur; et haec luna non dabit lumen suum, obscurati immenso splendore majoris lucis (557). Sicut enim luna et stellae solis hujus splendore pallescunt, ita illius inenarrabili fulgore ipse sol in tenebras convertetur. Quod autem stellae cadere dicit, vel sanctorum animas ad corpora descendere, vel ipsas juxta litteram quasi decedentes et obeuntes, lumen suum amittere significat. *Virtutes autem caelorum commovebuntur, quia omnis ille angelorum exercitus Christum Dominum nostrum ad judicium sequetur. Et tunc apparebit signum Filii hominis in caelo, per quod vel ejus crucem, vel aliquid aliud victoriae signum intelligere possumus (558). Et tunc plangent omnes tribus terrae.* Unde in Zacharia propheta scriptum est: « Et plangent eum planctu quasi unigenitum, et dolebunt super eum, ut dolere solent in morte primogeniti. In die illa magnus planctus in Jerusalem, sicut planctus Adadremmon in campo Magdodon. Et plangent terrae familiae, et familiae eorum (Zachar. xii, 10). » Quomodo enim super eum non plangant, cum eum in tanta gloria videbunt, quem cum tanto opprobrio crucifixerunt! Sequitur: *Et mittet angelos suos cum tuba, et voce magna, et*

A congregabunt electus ejus a quatuor ventis, a summis caelorum usque ad terminos eorum. Angelorum enim ministerio ex omnibus mundi partibus sancti Dei colligentur, et resurgent; a summis caelorum animabus descendantibus, et usque ad eorum terminos venientibus. Quod enim ait cum *tuba*, ipse exposuit dicens, *et voce magna.* Magna enim vox erit quae mortuos suscitabit, et mundum universum replebit. *Ab arbore autem fici discite parabolam: cum jam ramus ejus tener fuerit, et folia nata, scitis quia prope est aestas. Ita et vos, cum videritis haec omnia, scitote quia prope est in januis.* Sicut enim ficus novis ramis et foliis orientibus aetatem proximam adesse annuntiat; ita et haec omnia tam magna tamque inusitati, Christi adventum manifestissime nuntiabunt. *Amen dico vobis, quia non praeteribit generatio haec, donec omnia fiant.* Hoc enim de Scribarum et Pharisaeorum generatione intelligitur, super quam omnem sanguinem justum venire superius dixerat. Non prius igitur illa generatio praeteribit, non prius deliciet, nec tota a sua iniquitate cessabit, quam ista omnia compleantur (559): *Caelum et terra transibunt, verba autem mea non praeteribunt.* Quod epim Veritas dicit immutabile est, et praeterire non potest, alioquin Veritas non esset. *Caelum igitur et terra transibunt, quia secundum hoc, quo modo sunt, in melius commutabuntur, sed verba Veritatis a statu suo mutari non potuerunt (560).* *De die autem illa et hora nemo scit, neque angeli caelorum, nisi Pater solus.* Alius autem evangelista addidit, « neque Filius (Marc. xiii, 35). » Magnum est igitur hoc secretum, quod nemo scit nisi Pater, id est virtus et sapientia Patris, quae simul una et eadem est et Filii, et Spiritus sancti. Sola ergo Trinitas unus Deus scit hoc secretum, quod ipse quoque Filius ignorat, secundum hoc quod homo est et filius hominis. Si enim secundum hoc quod homo est, omnia sciret, nequaquam dictum esset (561), « Jesus autem crescebat sapientia et aetate coram Deo et hominibus (562). » *Sicut autem in diebus Noe, ita erit adventus Filii hominis.* Et hoc exponit. **116** *Sicut enim erant in diebus ante diluvium comedentes et bibentes, nubentes et nuptui tradentes, usque ad eum*

(556) Beda: « Inuit studium sanctorum: quod aquila ceteras aves volatu transgrediens, in ipsum solis radium oculos gaudet infingere. »

(557) « Sol et luna obscurabuntur, et caetera astra cadent de caelo non diminutione luminis, sed quod ad comparationem verae lucis omnia visura tenebrosa sint, » etc. Hiza.

(558) Hoc iisdem ferme verbis Hieron. et Beda, « Signum hic, aut crucis intelligamus, aut vexillum victoriae triumphantis. »

(559) Hieron. hic et ad cap. xxiii, 36: « Regula Scripturarum est, duas generationes ponere, bonorum, et malorum. »

(560) Hactenus bonilia.

(561) Lucae xxxi, 52. Et Jesus proficiebat sapientia, et aetate, et gratia apud Deum, et homines.

(562) Celebris est ex his Matthaei, et Marci locis questio. Quam, addito tertio loco quem A. hic ex Luca subiecit, movere adversus Catholicos Ariani sine ex Arianorum sobole, ex quibus etiam haereti-

eorum novum genus exstitit, qui ex objecta hac ignorantia Christo, Agnoeta dicti sunt; de quibus Leontius, De sect., Eulogius et Basilus Cilix, ap. Phot., Nicephorus Callix, etc., et recentioribus Petarius, lib. xi De Trin., c. 5, et De Incarn. lib. i, c. 16; lib. xi, c. 1. A nostri sententia eadem fuit quae PP. nonnullorum « magni in Ecclesia nominis et celeberrimorum, » ut ait Petavius l. xi all., quos ipse nominat, et Maldonatus ad h. l. Hic, etsi eam opinionem auditione prima horrendam videri, ait, adhibita tamen interpretatione verum habere sensum contendit; si nimirum « causam » significet, et nec scire dicatur Jesus-Christus diem illum « quia homo est, » sed scire tamen, quia homo Deus: quae interpretatio est etiam Menochii, et videtur esse Gregorii ad Eulogium, l. x, ep. 59, scribentis: « In natura quidem divinitatis » nosse diem et horam iudicii, non vero « ex natura humanitatis. » Alii, ut a Lapide, Tirinus, etc., dicunt Christum ut hominem nescire diem iudicii, quatenus locutus est ad homi-

diem quo intravit in arcam Noe, et non cognoverunt, donec venit diluvium, et tulit omnes; ita erit et adventus Filii hominis. Mortuo enim Antichristo, tunc terris reddita pace, sanctis omnibus propter signa quæ non videbunt, diem ultimum expectantibus, infideles et peccatores, sola terrena et transitoria cogitantes, omni voluptati sicut prius operam dabunt: vendentes et ementes, comedentes et bibentes, nuptias contrahentes, et similia facientes. Sed ecce subito cum dixerint, pax et securitas, tunc repentinus eis superveniet interitus (I Thess. v, 3). Tunc duo erunt in agro; unus assumetur, et unus relinquetur. Ager enim est mundus, sicut ipse Dominus ait, exponens parabolam qua dicitur, « Simile est regnum cælorum homini qui seminavit bonum semen in agro suo (Matth. xiii, 24). » In hoc autem agro sunt duo, scilicet fidelis et infidelis: et fidelis quidem assumetur in gloriam, infidelis autem relinquetur in pœna. *Dux molentes in mola, una assumetur, et una relinquetur.* Hæc enim mola sancta Ecclesia esse videtur, in qua dum sententiarum frumenta frangimus, dum Scripturas exponimus, dum in farinam cuncta convertimus, verbi Dei panem, quo animæ nutriuntur, conficimus. Molentes autem non omnes, sed soli boni in gloriam suscipiuntur: et merito quidem non duo, sed dux dicuntur, quoniam ita molere ad animas pertinet; quamvis hoc de Synagoga et Ecclesia satis congrue intelligi possit (563); utraque enim molit, utraque Scripturas exponit: altera tamen et non ambæ assumuntur. *Vigilate ergo, quia nescitis qua hora Dominus vester venturus est.* Unde hoc? Quia de die illa, vel hora, ut modo diximus, nemo scit. *Illud autem scitote quia si sciret paterfamilias qua hora sur venturus esset, vigilaret utique, et non sineret perfodi domum suam.* Quia igitur nescit, quia dormiens negligit, sæpe domus perfoditur, et quicquid in ea melius est, fit rapina latronum. Vos autem estote parati, estote solliciti, et quia illam unam horam nescitis, omnibus horis vigilate, ne in illa incauti et dormientes inveniamini. Et hoc est quod ait: *Ideo et vos estote*

nes: qua interpretatio cum alia coincidit Jansenii Conc. c. 125, et communis ferme est; dici nescire, quia nescientes nos facit, ut loquitur Aug. lib. lxxxiii, q. 60, et lib. i De Trin., c. 12, et Beda ad h. l., id est nobis non revelat, et a Patre id non communicandum hominibus accepit: sive ad eum referendum, non t juxta hoc quod caput est, sed juxta corpus ejus, quemadmodum idem Gregorius l. all. Nec valde imo nihil omnino ab hac explicatione explicatio differt Hilarii, qui hac de re fuse agit l. ix De Trin. scribens, num. 63. Daum tunc ignorantiam prosteri, cum t aut tempus non est loquendi, aut dispensatio est non agendi; quæ postrema verba aliam præterea explicationem suppeditant, quæ est Epiphaniæ hæc. 69, n. 44, dici ignorari judicii diem, quod non dum judicii instituendi dies advenerit; quam scientiam experimentalem vocant, et de ea quoque exponunt Lucæ locum de Christi profectu, et sapientia; quatenus t secundum processum ætatis perfectiora opera faciebat, t ut ait S. Thomas iii, p., qu. 7, art. 12, ad 3, qui etiam de scientia Christi experimentalis agit ib.,

A parati, quia nescitis qua hora Filius hominis venturus est. Quis putas est fidelis servus et prudens quem constituit Dominus super familiam suam, ut det illi cibum in tempore? Quis, inquit, nisi unusquisque vestrum, et cæteri similes vestri? quis est fidelis servus et prudens, quos ad hoc super familiam suam, super domum et Ecclesiam suam Dominus constituit, ut eam regatis, doceatis, et nutriatis, et pro tempore et mensura, ordine et ratione, omnia faciatis? *Beatus ille servus, quem cum venerit Dominus ejus, invenerit sic facientem.* Sed unde beatus? Vis audire unde? *Amen dico vobis quoniam super omnia bona sua constituet eum.* Quis enim illo beatior erit, qui super omnia constituetur? In hoc enim fidelis servus major erit et superior omnibus in quo se magis humiliaverat, et ministraverat omnibus. *Si autem dixerit malus servus ille in corde suo: moram facit Dominus meus venire, et ceperit percutere conservos suos, manducet autem et bibat cum ebriosis; veniet Dominus servi illius in die qua non sperat, et hora qua ignorat, et dividet eum, partemque ejus ponet cum hypocritis; illic erit fletus et stridor dentium.* Qui enim multum se in hac vita vivere sperans, sola caduca et transitoria diligens, cunctis carnis voluptatibus se subjiciens, non cum sobriis sobrie, sed intemperate cum ebriosis manducat et bibit, servos percutit, familiam affligit, subjectos despicit: isto quidem, eisi non voce, corde tamen et opere clamat: moram facit Dominus meus venire; securus sum; jam nihil timco; meæ igitur obedientiam voluntati. *Veniens igitur Dominus ejus die qua non sperat, et hora qua ignorat, subito eum de hac vita exire compellens, dividit eum.* Quid est enim mors nisi corporis et animæ divisio et separatio? Tunc ergo homo dividitur, quando corpus ab anima separatur. Ponit autem partem ejus cum hypocritis, modo interim crucians animam, postmodum vero et corpus et animam.

Cl. [Cap. XXV.] (564) *Tunc simile est regnum cælorum decem virginibus, quæ accipientes lampades suas, exierunt obviam sponso et sponso.* Quid est

qu. 15, art. 8. Alii alio modo sapientiam experimentalem, juxta quam Christus proficiebat, usu mirum acquisitam, ut Tirinus exponunt, etc. Quid si dicamus Christum ut hominem nescisse diem illum scientia experimentalis, quatenus eo temporis articulo adfuturus sit, ut ad eum prænoscedum nullus usus rerum, nulla temporum cognitio, nulla conjectura pervenire possit desumpta ex humanarum rerum experientia? Hoc certe esset contextui toti et Domini sermoni accommodatissimum.

(563) Hieron.: « In duobus qui in agro commorantur, et in duobus quæ pariter molunt, vel Synagoga intellige et Ecclesiam, quod simul molere videantur in lege, et de iisdem Scripturis farinam dedere præceptorum Dei; vel cæteras hæreses, quæ de utroque testamento, aut de altero videntur molere farinam doctrinarum suarum... et non eandem mercedem recipiunt, aliis assumptis, et aliis derelictis. » V. Hilar., c. 26, n. 5.

(564) Est homilia Emiseni in nat. Virginum, p. 232. Intellige semper S. Brunonem Ascensem.

enim tunc? Nunquid et modo simile non est? Simile quidem est et modo; sed hæc similitudo nondum manifeste apparet. Tunc igitur simile est, quando hæc similitudo manifesta est, nondum enim apparet quæ virgines fatuæ sint, et quæ prudentes. Multo enim exterius videntur esse prudentes, quæ interius fatuæ sunt: quicunque enim opera sua faciunt ut videantur ab hominibus, fatui quidem sunt, etsi prudentes esse videantur. Magna enim fatuitas est jejulare, vigilare, carnem affligere et macerare, et per hoc nullam aliam mercedem, nisi vanam gloriam expectare. De talibus enim Dominus ait: « Amen dico vobis receperunt mercedem suam (Matth. vi, 2). » Inde enim et virgines dicuntur omnes, quia boni videntur ab omnibus. Sunt igitur in actione virgines, in intentione corrupti, quia bona quæ agunt non casta et sincera intentione faciunt. Sed quare hæc virgines decem dicuntur? Hic enim numerus omnes significat, quia omnes in se numeros continet (565). Quod ergo ait simile est regnum cælorum decem virginibus, tale est ac si diceret, similis est sancta Ecclesia cunctis virginibus. Et mox ipsam similitudinem exponit dicens: *Quæ accipientes lampades suas exierunt obviam sponso et sponsæ.* Quia enim quotidie morti appropinquamus, quotidie sponso et sponsæ, id est Christo et Ecclesie, obviam pergrimus: hæc enim via simul cum vita finitur. Lampades autem accipimus, si bona opera nobiscum ferimus (566). Quod enim bona opera lampades dicantur, ipse Dominus ostendit dicens: « Sic luceat lux vestra coram hominibus, ut videntes vestra bona opera glorificent Patrem vestrum qui in cælis est (Matth. v, 16). » Quinque autem ex eis erant fatuæ et quinque prudentes: quod quidem alios in Ecclesia vanos et fatuos, alios vero prudentes et justos esse significat. Quamvis et ipso numero aliquid intelligi possit: quinque enim sunt corporis sensus, quibus aut prudentes aut fatui homines sunt. Sed quinque fatuæ acceptis lampadibus non impserunt oleum secum; prudentes vero acceperunt oleum in vasis suis cum lampadibus (567). Quasi

(565) Hier. « Decem virgines omnes homines complectuntur, qui videntur Deo credere. » Hilar. « Absolute in quinque prudentibus et in quinque fatuis fidelium atque infidelium est constituta divisio. » Aug., serm. 93, n. 2: « Istæ quinque et quinque virgines omnes omnino sunt animæ Christianorum. »

(566) Aug., lxxxiii qq., 59: « Lampades autem sunt, quia manibus gestantur opera, quæ secundum continentiam istam fiunt. » Idem, epist. 101, n. 75: « Ipsæ autem sunt lampades accensæ, opera scilicet bona. » Et S. Greg., lib. ix, ep. 39: « Lampades quippe nostræ bona sunt opera. »

(567) Hieron. « Possumus quinque virgines sapientes et stultas quinque sensus interpretari, quorum alii festinant ad cælestia, et superna desiderant, alii, terrenis inbiantes, fomenta non habent veritatis quibus sua corda illuminent. » Vide Aug., lib. lxxxiii qq. all., et ep. 140, n. 33.

(568) « Omnes dormitaverunt, id est mortuæ sunt, quia sanctorum mors somnus appellatur. » Hier. Greg., hom. 12 in Ev.: « Dum venire Judæx

sine oleo sunt fatuæ: rum lampades, quia etsi ad tempus eorum opera lucere videantur, simul tamen cum eis extinguuntur, quoniam post hanc vitam nullum eis lumen ministrant. At vero prudentium lampades, quoniam sincero pietatis et misericordie oleo nutriuntur, tunc clarius lucent, quando de his tenebris ad vitam transferuntur. Ideoque Apostolus ait: « Nolite itaque ante tempus judicare, quoadusque veniat Dominus; qui et illuminabit abscondita tenebrarum, et manifestabit consilia cordium; et tunc laus erit unicuique a Deo (I Cor. iv, 5). » Tunc enim quæ lampades habeant oleum, et quæ non habeant, omnibus revelabitur. Tunc fiet sermo, qui de Ecclesia scriptus est, « Date ei de fructu manuum suarum, et laudent eam in portis opera ejus (Proverb. xxxi, 31). » *Moram autem faciente sponso dormitaverunt omnes, et dormierunt.* Moratur enim sponsus, et venire retardat, donec ad iudicium Dominus veniat. Tanta igitur est hæc mora, quantum est et hujus sæculi spatium. Interim autem omnes dormitant, et dormiunt; quia post multos langores tandem somno mortis oculos claudunt (568). Quasi enim ante somnum dormire est, ante mortem languescere et ægrotare. *Media autem nocte clamor factus est, ecce sponsus venit, exite 118 obviam ei.* De hoc enim clamore Apostolus ait: « Clanget enim tuba, et mortui resurgent incorrupti (569). » Hic autem clamor media nocte fiet; quia cunctis ignorantibus, dies Domini, quasi fur in nocte veniet (570). In nocte enim sit, quia in tenebris ignorantie sit. *Tunc surrexerunt omnes virgines ille, et ornauerunt lampades suas.* Ut enim Apostolus ait: « Omnes quidem resurgemus, sed non omnes immutabimur (571). » Lampades autem ornant, dum opera sua secum retractant, et dignæ responsionis verba invenire interius cogitant (572): quæ postquam fatuæ invenire non possunt, indicare incipiunt, et de suo testimonio diffidentes aliorum ipsæ testimonia flagitant. Et hoc est quod ait: *Fatuæ autem sapientibus dixerunt: Date nobis de oleo vestro, quia lampades nostræ extinguuntur.* Oleum fatuæ quærent, quoniam misericor-

ad extremum iudicium differt, electi et reprobi in mortis somno sopiuntur. Dormire etenim mori est. Ante somnum vero dormire, est ante mortem a salute languescere. »

(569) I Corinth. xv, 52. Hier. pariter: « Subito eum quasi intempesta nocte, et securis omnibus, quando gravissimus somnus est, per angelorum clamores et tubas præcedentium fortitudinum Christi resonabit adventus. » S. Aug. l. all. « Nimirum clamor iste, ipse est tuba illa, quam commemorans Apostolus dicit, canet, » etc.

(570) Greg., hom. 12: « De adventu spensis clamor in media nocte, quia sic dies iudicii subrepat, ut prævideri non valeat, quando venit, unde scriptum est; » *Dies Domini sicut fur, etc.*

(571) I Corinth. xv, 53. V. Aug., epist. 140.

(572) S. Aug. lib. lxxxiii qq. all., « aptaverunt lampades suas, id est rationes reddendas operum suorum. » Et ep. all. cap. 34, « aptant lampades suas, id est patiens reddere præparant de operibus suis »

dia indigent, et tale est ac si dicerent: Quia opera nostra lucere deficiunt, illuminate ea vos testimonio vestro (573). Responderunt sapientes, dicentes: Ne forte non sufficiat nobis et vobis: ite potius ad vendentes, et emite vobis. Non nobis, inquit, oleum quærat, neque nos imitari admoventis: ite potius ad venditores; ite ad adultores, qui vili pretio laudis et favoris omnia vestra bona vobis subripuerunt; quoniam ideo cuncta agebatis, ut videremini ab eis (574). Nos enim de nobis ipsis nondum ad plenum securæ sumus (575). Unde beatus Petrus apostolus ait: « Et si iustus vix salvabitur, impius et peccator ubi parebunt? (1 Petr. iv, 8). » Dum autem irent emere, venit sponsus; et quæ paratæ erant intraverunt cum eo ad nuptias; et clausa est ianua. Dum emere, inquit, irent, id est dum ad ea quæ in hoc sæculo egerant, mente redirent; dum opera sua, qua intentione ea fecissent, secum traferent; dum se pro eis laudis mercedem jam suscepisse recogitare, venit sponsus. Emere enim tunc nihil aliud erit, nisi emptionis et venditionis modum cogitare. Novissime autem veniunt et reliquæ virgines, dicentes: Domine, Domine, aperi nobis. At ille respondens, ait: Amen dico vobis, nescio vos. Dominus enim qui omnia scit, fatuas virgines se nescire dicit (576); quoniam earum nomina non sunt scripta in libro vitæ. Nescire namque Domini, reprobare est.

III. Sicut enim homo peregre proficiscens vocavit servos suos, et tradidit illis bona sua (577); et reliqua. Sicut enim homo peregre (578) proficiscens servis suis bona sua tradidit, ita et Salvator noster de hoc mundo ad Patrem rediens, prius fidelibus suis bona sua largitus est. Et uni dedit quinque talenta, alii autem duo, alii vero unum; unicuique secundum propriam virtutem; et profectus est statim. Quinque enim talenta (579) quinque sunt corporis sensus; duo vero intellectus et operatio; unum au-

(573) Greg., lib. viii Mor., cap. 31: « Oleum quippe a proximis petere, est gloriam boni operis a testimonio alieni oris implorare. »

(574) Id. ibid.: « Fatuæ virgines quæ oleum in vasibus non sumperant, quia in alienis scilicet vocibus gloriam, et non in suis conscientiis habebant; » et hom. 12 in Evan., « venditores quippe olei, adultores sunt. » S. Aug., ser. 93, n. 12: « Quid est oleum peccatoris, nisi blandimenta adulatoris. » Idem habet enarr. in Ps. cxi, n. 13; et in Ps. cxlvii, n. 11 in quibus locis de hac parabola loquitur; et epist. 140, n. 70: « hoc est portare oleum suum, non ex aliena laude dependere. »

(575) S. Aug., ep. 140, c. 31: « Ne forte non sufficiat nobis et vobis, non desperanter, sed humiliter dictum est: quis enim sic præsumat de conscientia sua, ut certus sit, eam sibi in iudicio Dei posse sufficere, nisi misericors misericorditer iudicet? » Et cap. 34: « Illis respondentibus, se nescire, utrum sibi sufficiat ipsa conscientia, qua expectant misericordiam sub illo iudice; qui cum in throno sederit, quis gloriabitur castum se habere cor, aut quis gloriabitur mundum se esse a peccato, & etc. »

(576) S. Aug., ser. 93, n. 16, « non illas novit, qui omnia novit? Quid ergo est, non novi vos? improbo vos, reprobo vos. »

tem intellectus tantum. Hæc autem omni naturaliter ab initio hominibus data sunt; ea tamen fidelibus suis iterum Dominus dedit, et quodammodo innovavit, dum magis interius, quam exterius habenda monstravit. Habet enim et anima visum, auditum, gustum, odoratum, et tactum; et quidem multis digniores illis qui in corpore sunt. Sensus enim corporis cum aliis animalibus; sensus vero animæ cum angelis communes habemus. Abiit autem qui quinque talenta acceperat, operatus est in eis, et lucratus est alia quinque: Similiter et qui duo acceperat, et lucratus est alia duo; 119 qui autem unum acceperat abiens fodit in terram, et abscondit pecuniam domini sui. Hæc autem omnia in sequentibus exponemus. Post multum vero temporis venit dominus servorum illorum, et posuit rationem cum eis. Post multum namque temporis venit; quia multum temporis est inter primam et secundam Christi adventum (580). Tunc enim cum servis suis rationem Dominus ponet, quia ut Apostolus ait: « Omnes stabimus ante tribunal Christe (581) », ut reddat unusquisque rationem de his quæ gessit, sive bona, sive mala fuerunt. Et accedens qui quinque talenta acceperat, obtulit alia quinque talenta dicens: Domine, quinque talenta tradidisti mihi; ecce alia quinque superlucratus sum. Visum mihi dedisti; operatus sum in eo, et multos illuminavi: quæ vidi, ostendi; quæ intellexi, docui; non celavi, non abscondi ea quæ tu meis oculis revelare dignatus fuisti (582): habeo ergo hoc talentum multiplicatum. Dedisti mihi et auditum; in hoc quoque operatus sum, et multis aliis aures aperui tuorumque secretorum verba eos audire et intelligere docui. Hoc enim talentum Dominus requirebat, cum diceret: « Qui habet aures audiendi, audiat (Matth. xiii, 43; Marc. iv, 9); » itaque: « Vobis datum est nosse mysterium regni Dei, cæteris autem in parabolis, ut videntes non videant, et audientes non

(577) Matth. xxv, 14. Est homilia Emiseno supposita in natali confess. 1, p. 222, cujus initium: « Homo iste Dominus et Salvator noster intelligitur, qui de hoc mundo ad Patrem rediens, » etc.

(578) Hier.: « Homo iste paterfamilias haud dubium quin Christus sit, qui ad Patrem post resurrectionem victor ascendens, vocatis apostolis doctrinam evangelicam tradidit, » etc.

(579) Id. totum ex Gregorio, hom. 9, in Evangelia, quod auctor etiam magis dilatat atque exornat. S. Ambrosius quoque libro viii in Lucam similem parabolam exponens, scribit: « Denique ex una decem unas alius fecit, alius quinque; fortasse iste moralia habet, quia quinque sunt corporis sensus, ille duplicata, id est mystica legis et moralia prohibitatis: unde et Matthæus quinque talenta et duo posuit. »

(580) Hieron.: « Grande tempus est inter ascensionem Salvatoris, et secundum ejus adventum. »

(581) Ad Rom. xiv, 10, et II Cor. v, 10. « Omnes enim stabimus, » etc. ut referat unusquisque propria corporis, prout gessit, sive bonum, sive malum. »

(582) S. Gregorius in Cantic. cap. 2, de oculis sponsa agens, per lacrymas populos illuminare eam docet: « Lacrymis se lavant, ut per eos populi convenienter coram Deo mundentur. »

intelligent (*Luce. viii, 10*). Gustum quoque mihi dedi, quo tui dulcedinis saporem intelligens, dico: « Quam dulcia fauibus meis eloquia tua; super mel et favum ori meo (*Psal. cxviii, 103*) » et in hoc quoque operatus sum, aliosque mecum ad degustandum invitavi, dicens: « Gustate et videte, quam suavis est Dominus; beatus vir qui sperat in eo (*Psal. xlii, 9*). » Sed quid dicam de odoratu, quo fideles tuos instruxi, qua ratione discernere valeant inter catholicam doctrinam, et fetentem hæreticam pravitatem? hoc enim servi tui illi, te sequuntur, dicentes: « Trahe nos post te, et curremus in odorem unguentorum tuorum (*Cant. i, 3*). » Propter hoc et sancta Ecclesia de naso laudatur, ubi dicitur: « Nans tuis, sicut turris Libani, quæ respicit contra Damascus (583) (*Cant. vii, 3*). » At vero et in tactu operatus sum; et non minus in eo, quam in aliis talentis lucratus sum. Tactus animæ, fides est: hæc enim Dominus tenetur et tangitur (584). Quanto enim unesquique fidelior est, tanto familiaris, et propius Dominum tangit. Alii enim ipsum; alii ejus vestimenti ambrias tangunt. Hoc autem talentum duplicamus, quando fidem nostram aliis prædicamus. Sed audiamus, quid huic Dominus responderit, qui et quinque talenta duplicata obtulit: *Euge, bone servus et fidelis, quia super pauca fuisti fidelis, super multa te constituam; intra in gaudium Domini tui. Euge namque vox gaudens est (585)*. Sed nota, quod pauca Dominus reputat quæque in hoc mundo meliora habemus. Qua in re illius regni divitias inestimabiles esse ostendit: de quibus Apostolus ait: « Quæ oculus non vidit, nec auris audivit, nec in cor hominis ascendit, quæ præparavit Deus diligentibus se (*I. Cor. ii, 9*). » Parva sunt igitur hæc talenta illis divitiis comparata: si quidem eas quales sint, per hæc neque videre, neque audire, neque ad plenum cogitare possumus (586). Quis enim illud cogitare valeat, quod in cor hominis non ascendit? *Intra in gaudium Domini tui*. De his enim gaudiis Psalmista, ait: « Beati qui habitant in domo tua, Domine, in sæculum sæculi laudabunt te (*Psal. lxxiii, 5*) »; itemque: « Unam petii a Domino hanc

requiram, ut inhabitem in domo Domini omnibus diebus vite meæ (*Psal. xxvi, 4*). » Hæc autem de quinque talentis dicta sunt: nunc vero de duobus audiamus; per quæ intellectum et operationem significari diximus (587): quæ nimirum etsi numero sint pauciora, pretio tamen et significatione non sunt inferiora. Qui enim bene intelligit, et quæ intelligit operatur, nihil in visu et auditu, nihil in gustu, odoratu et tactu minus habet. In his enim duobus illa quinque plenissime continentur; quæ quidem sibi mutuo conjuncta sunt, et sine altero alteram non valet. Inutilia enim sunt et intellectus sine operatione, et operatio sine intellectu: unde bene dicitur: « Intellectus bonus omnibus facientibus eum: laudatio ejus manet in sæculum sæculi (588). » Accessit igitur et qui duo talenta acceperat, et ait: *Domine, duo talenta tradidisti mihi; ecce alia 120 duo superlucratus sum*. Intellectum et operationem mihi dedisti; tu enim das intelligentiam intelligentibus (589); tu et bonam voluntatem, et bene operandi effectum tribuis; unde Apostolus: « Neque volentis, inquit, neque currentis, sed miserentis est Dei (*Rom. ix, 16*). » Nam neque volentis est voluntas, neque currentis est cursus, sed miserentis est Dei, qui prius bene agendi voluntatem, deinde bene currenti tribuit facultatem. Duo igitur talenta mihi dedisti, ecce alia duo superlucratus sum; quoniam quid intelligant, et qualiter intelligentes operari debeant, alios docere, piger non fui. Huic itaque Dominus respondens et congaudens, non minora dona largitur, quam illi alii modo superius largitus fuerat. Nunc etiam de illo videamus, qui *abiens fodit in terram et abscondit pecuniam domini sui*; per quem scilicet eos intelligimus, quibus ingenium et intellectum Dominus dedit, quem ipsi in terreno et carnæo corde suffodientes et abscondentes, neque in sua neque in aliorum salute eum expendunt. Tales autem multos videmus, qui, si voluissent, multis prodesse potuissent (590). Et isti quidem digno satis, amisso intellectu quo male usu fuerant (591), dum se excusare putant, judicis iram contra se provocant, dicentes: *Domine, scio quia homo*

(583) Gregor. l. all. explicans hunc canticorum locum: « In naso, inquit, odoris discretio habetur. Per nasam ergo discretio prædicatorum designatur, quia per eos nobis virtutum odores, et vitiorum fetores demonstrantur. »

(584) Beda ad cap. 8 Marc.: « Tangimus autem Dominum nos, cum ei fide integra, et sincera adheremus. »

(585) Beda: « Euge, interjectio est lætantis, et bene gaudens Dominus servum bonum et fidelem in gaudium suum intrare jubet. »

(586) Hieron.: « Et notandum quod omnia quæ in præsentibus habemus, licet magna videantur et plurima, tamen comparatione futurorum parva et pauca sunt. Intra, inquit, in gaudium Domini tui, et suscipe quæ nec conhas, » etc.

(587) Hier.: « Et iste... Scientiam et opera præsentis vite, futuræ beatitudinis typos intellexit. »

(588) Psalm. cx, 45. S. Prosper ad h. l. Psalmi: « Is hominum habet intellectum, qui quod faciendum recte, intelligit, facit. » Nazianzenus, orat. 45,

pag. 225. « Præstantior est sapientia quæ per opera demonstratur, quam quæ sermone nitet. Intellectus enim bonus, » etc.

(589) V. Aug., lib. xix De civ., cap. 14, serm. 365, n. 3, serm. 48, in Ps. cxviii, etc.

(590) De hoc fuse S. Aug. in explicatione hujus parabolæ serm. 414: « Nos ergo dispensatores sumus, lucra, querimus; bene vivite: lucra enim erogationis nostræ ista sunt. Sed etiam ad vos nolite existimare non pertinere erogationem. Non potestis erogare de isto loco superiore, sed potestis ubiqueque estis. Ubi reprehenditur Christus, defendite; murmuratoribus respondete, blasphematores corripite, ab eorum vos societate alienate. Sic erogatis, si aliquos lucrâmini. Agite vicem vestram in donibus vestris, » etc. V. etiam Greg., hom. 6, in Evang.

(591) Hieron. hic: « Multi cum sapientes sint naturaliter et habeant acumen ingenii, si fuerint negligentes. . . perdunt bonum naturæ. »

*durus es; metis ubi non seminasti, et congregas ubi non sparsisti, et timens abii, abscondi talentum in terra: ecce habes quod tuum est. Si enim intellectum habuissent, et sensum non amisissent, nequam durum, et injustum vocarent, cujus benevolentiam captabant. Talis igitur excusatio quam sit vana et inutilis omnisque ingenii et rationis experts, ipse Dominus ostendit, dicens: *Serve male et piger, sciebas, quia meto ubi non semino: et congrego ubi non sparsi: oportuit ergo te dare pecuniam meam nummulariis; et ego veniens recepissem utique quod meum est cum usura. Ac si diceret: Non fuit conveniens, ut mea: pecuniam nummulariis committere timeres, cum me tam fortem esse cognoveras, ut non solum mea, verum etiam aliena mihi ubique vindicare valeam (592). Qua in re te nullam excusationem habere, manifestum est. Hæc autem pecunia, verba vitæ æternæ sunt; nummularii vero, quibus ea nuntiantur (593); si tamen in ea negotiantes otiosam eam esse non patiuntur. Hanc autem cum usura Dominus recipit, qui multos fideles cum fructu boni operis per eam acquirit. Nusquam autem est, ubi Dominus non seminaverit; nusquam est, ubi suæ gratiæ sementem non sparserit; quia, præter hoc, quod in omnem terram exivit sonus apostolorum omnibus hominibus rationem et intellectum, memoriam et ingenium largitus est (594). Constat igitur, hunc malum servum adversus eum esse mentitum. De quo Dominus subinferens, ait: *Tollite itaque ab eo talentum, et date ei qui habet quinque talenta. Per quod intelligere possumus, solos bonos eam beatitudinem possidere, quam simul cum eis et mali possedissent, si in bonitate perstissent. Talentum enim, id est talenti retributionem et meritum, soli boni habebunt. Unde et subditur: *Omni enim habenti dabitur, et abundabit; ei autem qui non habet et quod videtur habere auferetur ab eo. Quicumque enim hæc talenta duplicata habuerit, ei et talentorum meritum dabitur, et omnium divitiarum plenitudine abundabit; ei autem qui talentum non habuerit duplicatum, sed otiosum, et sine fructu illud esse permiserit, etiam id quod videtur****

(592) Hier.: « Quod putaverat pro excusatione dixisse, in culpam propriam vertitur. Si, inquit, durum et crudelem esse me noveras . . . quare non tibi istiusmodi cogitatio incussit timorem, ut scires, me mea diligentius quaesiturum, et dares pecuniam meam, sive argentum nummulariis? »

(593) Iterum Hieron.: « Pecunia ergo et argentum prædicatio Evangelii est, et sermo divinus, qui dari debuit nummulariis et trapezitis, id est vel cæteris doctoribus, . . . vel cunctis credentibus, qui possunt pecuniam duplicare, et cum usuris reddere, ut quidquid sermone didicerint, opere explerent. » Hæc et superiora Hieronymi brevavit Beda.

(594) S. Greg., hom. 6, in Evang.: « Nemo dicat admonere non sufficio, exhortari idoneus non sum: quantum potes exhibe, ne male servatum talentum quod acceperas, in tormentis pendere exigaris. » Et hom. 9: « Alius nempe accepit intelligentiam prædicationis; ministerium debet ex talento: alius terrenam substantiam, etc. Habens ergo intellectum, curret omnino ne taceat; habens rerum affluentiam,

A habere, auferetur ab eo; quoniam sine ratione et intellectu, stolidus et insipiens apparebit; et tunc inutilis servus ejicietur in tenebras exteriores; *Ubi erit fletus et stridor dentium.*

III. Cum autem venerit Filius hominis in majestate sua, et omnes angeli cum eo, tunc sedebit super sedem majestatis suæ, et congregabuntur ante eum omnes gentes; et separabit eos ab invicem, sicut pastor segregat oves ab hædis; et statuet **121** oves quidem a dextris suis, hædos autem a sinistris (595). Dominus enim qui prius humilis venit, et in forma servi; iterum excelsus et sublimis venturus est in majestate sua, et in gloria Patris (596). Venient autem et omnes angeli cum eo; ut ex ipsa sui exercitus multitudine, ejus virtus et omnis potentia manifestetur. Et tunc quidem sedebit in sede majestatis suæ; quoniam tunc Patri cœterni æqualis et similis revelabitur. Nusquam enim melius regia dignitas; quam in sede regia manifestatur. *Et congregabuntur ante eum omnes gentes: secundum illud: « Vivo ego, dicit Dominus (Isai xlix, 18); quoniam curvabitur omne genu, et constabitur omnis lingua (Isai xlv, 24). » Non autem erit difficile omnes gentes congregare; cum difficile non fuit creare et resuscitare. Et ipse quidem pastor bonus, qui oves suas bene cognoscit, bonos a malis separabit, ovesque statuet a dextris, hædos autem a sinistris. Oves enim dicuntur boni propter simplicitatem et innocentiam; hædi vero dicuntur mali propter vanitatem et petulantiam (597). In ipsa autem positione dexteræ et sinistræ, jam ex tunc utraque pars cognoscere poterit, cui misericordia, et cui præna immineat. *Tunc dicet rex his qui a dextris ejus erunt: Venite, benedicti Patris mei, possidete, paratum vobis regnum a constitutione mundi. Quare hoc? vultis audire, quare? Esurivi enim, et dedistis mihi manducare; sitiivi, et dedistis mihi bibere; hospes eram et collegistis me; nudus, et operuistis me; in carcere eram, et venistis ad me. Si enim ante mundi constitutionem regnum eis erat paratum; constat, quia antequam fierent, ad vitam erant prædestinati; qui vero ad vitam prædestinati sunt, illi nullatenus pe-**

vigilet, ne a misericordiæ largitate torpescat; habens loquendi locum apud divitem, damnationem pro retento talento timeat, etc.

(595) Hinc homilia S. Brunonis, ser. 2, post pr. Domin. Quadrag.

(596) Chrysost., hom. 80: « Nunc enim venit in ignominia, in contumeliis, in opprobriis; tunc autem sedebit super thronum gloriæ suæ; ac frequenter gloriam memorat; quia enim crux prope erat, quæ res maxime vituperabilis videbatur, ideo erigit auditorem, et ante oculos ipsi iudicium ponit, orbemque totum sistit. » V. Hieron.

(597) Ita ferme ex recentior. a Lapide. Chrysostomus vero: « Illos hædos, hos oves appellans, ut illorum sterilitatem indicet: nullus enim ex hædis fructus proficiscitur; horum vero proventus multus qui ex ovibus paritur, ut lana, lac et fetus, quibus omnibus vacuus est hædus. » Oves nomen innocentiae ait S. Bern., ep. 229, n. 5; Proprius ad A. Hieron., « nec dixit capras quæ possunt habere fetus. . . sed hædos lascivum animal et petulcum. »

rire possent. Fit autem conditionaliter prædestinatio Dei; nihilque sine aliqua conditione prædestinatum est. Prædestinatum est et ut salvaretur mundus; sed per aquam baptismatis et mortem Filii Dei. Prædestinati sunt omnes boni ad gloriam. Sed ea conditione, si fidem tenuerint, si charitatem, si humilitatem, si patientiam, si misericordiam et pietatem, et his similia habuerint. Tales enim eos futuro prævidit, quos Dominus ad vitam prædestinavit, et quasi prædestinando eis diceret: Ego quidem vos ad vitam prædestino, si tamen tales et tales fueritis, si mea mandata custodieritis, si fidem et misericordiam habueritis, et si in bono tandem inventi fueritis. Qui igitur talis esse non vult; qui Dei mandata custodire non nititur; ideo non venit ad prædestinationem, quia non servat conditionem. Tunc respondebunt ei justi, dicentes: Domine, quando te vidimus esurientem, et parvum? Sitientem et dedimus tibi potum? quando astem vidimus hospitem et colligimus te? aut quando te vidimus infirmum, aut in carcere, et venimus ad te? Stupescunt enim admiratione (598), dum cum esurientem vel sitientem; dum hospitem, infirmum, aut in carcere aliquando fuisse audiunt; quem tunc in tanta gloria tantaque sublimitate conspiciunt. Unde et non immerito eum interrogant, quando vel sic eum viderunt, vel sic ei ministraverunt? Et respondens rex dicit illis: Amen, amen dico vobis, quoad fecistis uni de his fratribus meis minimis, mihi fecistis. In membris suis (599) suscipitur Christus: membra enim, sua sunt omnes Christiani; ideo enim Christiani dicuntur, quia membra sunt Christi. Unde et Apostolus ait: « Nescitis quoniam corpora vestra membra Christi sunt? tollens ergo membra Christi, faciam membra metricis? Absit (1 Cor. vi, 15). » Christus igitur in esurientibus esurit (600), in sitientibus sitit, in infirmis ægrotat, et in aliis similiter patitur. Magna ergo reverentia suscipiendi sunt pauperes Christi; cum magna veneratione serviendum est eis; si quidem Christus in eis suscipitur, et honoratur in eis. Tunc dicit et his, qui a simi-

stris erunt: *Discedite a me, maledicti, in ignem æternum, qui preparatus est diabolo et angelis ejus.* Quare autem eis præcipiat, subiungit causam: *Esurivi enim et non dedistis mihi manducare; sitiivi et non dedistis mihi bibere; hospes eram et non colligistis me; infirmus et in 122 carcere, et non visitastis me.* Si igitur ignis æternus paratus est diabolo et angelis ejus, manifestum est quoniam sic prædestinati sunt mali ad mortem, propter malitiam suam, sicut boni ad vitam pro bonitate sua. Sic, quæ tormenta patientur qui aliena rapiunt, cum isti talia patiuntur, quia sua non tribuunt (601)? Si talia sustinebunt in misericordes, qualia passuri putamus crudeles? *Et ibunt isti in supplicium æternum, justi autem in vitam æternam.* [CAP. XXVI.] *Et factum est, cum consummasset Jesus sermones hos omnes, dixit discipulis suis (602).*

CIV. Scitis quia post biduum Pascha fiet, et Filius hominis tradetur, ut crucifigatur (603)? Nuntiat Dominus Pascha post biduum, nuntiat et passionem suam, ut in Pascha occidatur, qui per Pascham significabatur. Tota enim illa festivitas per tot annos antea celebrata, nihil aliud nisi Christi passionem significabat (604). Merito igitur simul conveniunt et significatio et significatum. Merito illa et non alia die jam tandem morti traditur; qui per singulos annos in hujus facti significatione illo die immolabatur. Pascha enim sive Phase (605) transitus dicitur; sive quia tunc Dominus transiens per castra Ægyptiorum, omnia eorum primogenita interfecit; sive etiam quia tunc Salvator noster transivit de hoc mundo ad Patrem. Unde Joannes ait: « Sciens Jesus quia venit ejus hora, ut transeat de hoc mundo ad Patrem, cum dilexisset suos, in finem dilexit eos (Joan. xiii, 1). » Hæc autem solemnitas septem diebus celebratur, de qua in Exodo sufficienter diximus (606). Tunc congregati sunt principes sacerdotum et seniores populi in atrium principis sacerdotum qui dicebatur Caïphas, et consilium fecerunt ut Jesum dolo tenerent et occiderent. Sicut enim per singulos annos omnes Judæi convenire solebant, ut

(598) Beda: « Sive per gloriam Christi mirantes dicunt, sive quod parvum eis tunc videtur omne bonum quod fecerunt, pro magnitudine terroris et abundantia retributionis. »

(599) Hilari: « Ita enim in universorum fidelium corporibus mentibusque transfunditur, ut hæc humanitatis officia, aut gratiam suam impensa mereantur, aut offensam negata commoveant. »

(600) S. Leo, serm. 7 De Quadr., cap. 3: « Ne dubitemus Deo tribui quod tribuitur indigentibus. Quid hoc opere fructuosius? quid hæc humanitate felicius? quæ utique laude sua fraudanda non esset, si propter ipsam naturæ communionem juvenio homini ab homine præberetur; sed quia quod non ex fidei procedit fonte, ad præmia æterna non pervenit: alia est conditio operum cœlestium, alia terrenorum... Christiana pietas in sum transit auctorem, cum in ipsum dicamur benigni, quem in nobis fateamur operari. » V. serm. 2 De jejun., 7 mens., cap. 4; Gregorium, hom. 39, in Evang., etc.

(601) S. Greg., Reg. past., p. 3, 21: « Ecce ne-

quaquam audiunt, quia rapinas, vel alia quælibet violenta commiserunt, et tamen æternis gehennæ ignibus mancipantur. Hinc ergo colligendum est quanta damnatione plectendi sunt qui rapiunt aliena, si tanta animadversione feriuntur qui sua indiscrete tenuerunt. » V. Chrysost., hom. in Ps. iv et hom. 5. De pœn.; Basilium in præem. De jud. D., etc.

(602) Quæ verba cum sequentibus in Evangel. junguntur.

(603) Est hom. S. Bruno's in ramis Palmarum, pag. 105, Emiseno supposita.

(604) Ob hanc significationem fuere qui nomen ipsum, Græcum putarent et a πάσχα πατιορ derivarent; quod falsum est, ut Jansenius, cap. 128 et alii multi observant; præsertim vero Pererius in cap. xii. Exod. disput. 8. Certa tamen est significatio, ut ipsum nomen J. C. Paulus 1 Cor. v aptaret: « Pascha nostrum immolatus est Christus. »

(605) Pascha est Hebraica dictio a LXX interpretibus sic posita Exod. xii: πάσχα ἰσραὴλ κυρίου. Hæbraicum verbum Pesah פֶּסַח Phase, legit Hieron.

(606) Vid. Edit. Rom. S. Bruno's tom. I, p. 60.

in hac solemnitate unum hædum immolarent; ita et nunc omnes colliguntur in unum, ut Christum dolo teneant et occidant, quem ille hædus significabat. De quo scriptum est: « Juxta quem ritum tolletis et hædum, et immolabit eum omnis multitudo filiorum Israel ad vesperum (607). » Cui enim non videtur esse ridiculum ut sexcenta millia hominum et co amplius in unum convenirent ut unum hædum interficerent; nisi quia hoc tam magnum sacramentum in illo facto significabatur? Dicebant autem: Non in die festo, ne forte tumultus fieret in populo. Timebant enim, ne populi seditione de illorum manibus Christus tolleretur, qui illuc ad diem festum undique convenerat. Cum autem esset Jesus in Bethania in domo Simonis leprosi accessit ad eum mulier habens alabastrum unguenti pretiosi, et effudit super caput ipsius recumbentis. Simon iste leprosus fuerat, quem jam antea sanaverat Dominus (608). Hæc autem mulier utrum eadem sit quæ lacrymis pedes ejus rigavit, an alia, non contendo (609). Mihi tamen non videtur inconveniens, si ad Christi caput unguendum accessit, cui jam Dominus peccata dimiserat, dicens: « Mulier, remittuntur tibi peccata (Luc. vii, 48). » Hoc autem unguentum alius evangelista spicatum (Marc. xiv, 3), alius pisticum (610) vocat. Et spicatum quidem dicitur ab ea specie quæ spica

(607) Exod. xii, 6. In quem locum fusc disputat Pererius disput. 5, ita hunc locum explicans, ut non simul uterque, agnus et hædus, sed alterutrum animal immolaretur, ut Theodoretus q. 54 in Exod. statuit: in quam sententiam Cornelius a Lapide, C. Tirianus, Calmel., alique passim abeunt, neque ulla est difficultas in eo quod unus hædus satis esset plurimis: « Sicut, ait Pererius, unus panis benedictus minutatim divisus sufficit omnibus qui sunt in templo, parvum fructum quolibet eorum sumente: » non enim ad explendam famem, sed ad mysterium adhibebatur; mysterium vero fuisse hujusmodi, ut sicuti agnus, ita ejus loco hædus immolatus Christi immolationem significaret, notius est quam ut testibus egeat et PP. auctoritate, quam tamen hic non omittunt interpretes.

(608) Hieron.: « Non quod leprosus et illo tempore permaneret, sed qui antea leprosus, postea a Salvatore mundatus est, nomine pristino permanente, ut virtus curantis appareat. » Idem habet Beda; ex recent. Maldonatus, etc.

(609) Si Jansenium audimus, Concord., c. 48. postquam mota apud veteres quæstio hæc, maxime Græcos (inter quos Origenes tres diversas esse mulieres putaverat) composita seu sopita fuerat S. Augustini ætate, primi eam renovarunt Jodocus Clitoveus, et Jacobus Faber, atque etiam hac nostra ætate fervet; de qua Bollandiani tom. V, Act. Jul. a pag. 187.

(610) Quantus est eruditiorum interpretum, veterum, et recentiorum consensus in explicando unguento spicato, et pretioso, quod a Plinio, Galeno, Dioscoride, etc., duplex nardi unguenti genus ponatur, spicati ex nardi spica confecti (nam ex Plinio xii, 12, « cacumina nardi in aristis se spargunt, idem gemina dote nardi spicas, et folia celebrant), quod optimum est, adeoque pretiosum dicitur, et foliati ex nardi foliis; tantus, eoque major dissensus in explicando unguento pistico. Sunt qui a loci nomine accersunt, ut Augustinus tractatu 50 in Joannem, et Theophylactus in Marcum; ex quibus Bistam, seu Pistam caput Caramaniz, vel provinciz Cabul apud

nardi 123 vocatur. Pisticum autem fidele (611) interpretatur: cui illud contrarium est, de quo dicitur: « Oleum autem peccatoris non impluget caput meum (Psal. cxl, 5). » Manifestum est igitur quod utrumque significet. Videntes autem discipuli indignati sunt dicentes: Ut quid perditio hæc? poterat enim hoc venditari multo, et dari pauperibus. Hoc autem solum Judas dixisse Joannes evangelista narrat (Joan. xii, 5): et hoc fortasse, quia plus ceteris ille locutus est, quamvis et cæteris hoc idem displicuisset, et cæteris quidem, propter pauperes, Judæ vero, quia fur erat et loculos habebat (612). Quia enim hujus rei significatum non intelligebat, inutiliter eis fieri videbatur. Sciens autem Jesus, ait illis: Quid molesti estis huic mulieri? Opus enim bonum operata est in me. Sciens enim Jesus, quid hoc significaret, defendit et laudat mulierem de opere bono. Nam semper pauperes habebitis vobiscum, me autem non semper habebitis. Hoc enim de presentia sui corporis dicit, quam illi modicum secum habituri erant. Mittens enim hæc unguentum hoc in corpus meum, ad sepeliendum me fecit. Significatio, inquit est, non perditio. In proximo enim passurus sum; ideoque hæc mulier hoc unguentum mihi obtulit ad sepeliendum? Mos enim antiquus fuit, ut nobilium corpora sepelienda unguentis

In locos quidam nominant; vel opisticam legentes, Urbem Opis prope Babyloniam. Sunt qui pisticum vel amanuensium errore legi, vel metathesi factum arbitrantur; Erasmus, Castalio, Grotius, de qua metathesi fusc Cornelius a Lapide, quibus adnumerari Beda potest, spicatum in utroque evangelista legens. Sunt, qui πιστόν ἀπό τοῦ πικρῶν revocare malunt, quod non hoc, ut aliud unguenti ejusdem generis, crassum, et solidum fuerit, sed liquidum; ut facile effundi ad unguendum posset, potui etiam committum, ut Hieronius De Bel. Hisp. perhibere videtur: unde etiam Æschilus πιστόν habeat pro πικρῶν quod et Maldonatus censuit, et Casaubonus, Stephanus, etc. Sunt denique, qui vocem pisticum derivant a πιστός fides, quasi verum, probum, sincerum, non adulterium unguentum: quæ sententia est Euthymii, Theophylacti, Vatabli, Laurentii Valla, Isidori Clari, Toleti; item Erasmi Zegeri, Cappelli, de Dieu, Clerici, etc.; ut non modo verum sit, quod de ætate sua Maldonatus dixit, communem esse sententiam, et magis receptam, sed de consequentibus quoque ætatibus. Atque hanc auctor noster amplexus est.

(611) Secutus credo Bedam, qui scribit, unguentum illud ab evangelistis perhiberi « pisticum, id est fidele eo quod solent aliqui medicorum similibus herbis unguenta adulterare: πιστός enim Græce fides dicitur... Mystice fidem designat Ecclesiæ, » etc. Atque hinc mysticam interpretationem illam quoque auctor indicat. Vide Nicolaum Graberg., et Fridericum Bucherum, De unctione in Bethania.

(612) Hier.: « Apostoli vere propter pauperes indignati sunt, Judas autem propter lucra sua. Unde et mussitatio ejus cum crimine ponitur, quod non eam pauperum habuerit, sed suo furto voluerit providere. » Ita ferme et S. Aug. De consensu Evan. lib. ii., cap. 79, scribens, posse hoc explicari quod « alii discipuli aut seuserint hoc, aut dixerint, aut eis Juda dicente persuasum sit, atque omnium voluntatem Matthæus et Marcus etiam verbis expresserint: sed Judas propterea dixerit, quia fur erat ceteri vero propter pauperum curam, Joannem autem de solo illo id commemorare voluisse, cujus ex

pretiosis ungerentur (613). Amen, dico vobis, ubicun-
que predicatum fuerit hoc Evangelium in toto mun-
do, dicetur et quod hæc fecit in memoriam ejus. Vos,
inquit, insipientem pro eo facto eam reprehenditis,
pro quo ipsa laudanda est in universo mundo (614).
Tunc abiit unus de duodecim qui dicebatur Judas
Scharioth (615) ad principes sacerdotum, et ait illis:
Quid vultis mihi dare, et ego vobis eum tradam?
At illi constituerunt ei triginta argenteos. Exinde
quererebat opportunitatem ut eum traderet. Hoc enim
totum a prophetis prænuntiatum fuerat, et quod a
discipulo traderetur, et quod triginta argenteis ven-
deretur. Unde Psalmista: « Homo pacis meæ, in
quo sperabam, qui edebat panes meos ampliavit ad-
versum me supplantationem (Psal. xl, 10); » et alibi:
« Appenderunt mercedem meam triginta argenteis,
decorum pretium, quo appetiatus sum a filiis Israel
(Zach. xi, 12). » Decorum autem pretium ironice
dixit (616); quia indecorum et inconveniens erat ut
mundi Salvator tam vili pretio venderetur. Prima
autem die azymorum accesserunt discipuli ad Jesum
dicentes: Ubi vis paremus tibi comedere pascha?
Pascha enim hoc loco agnum illum vocat qui in
Pascha immolebatur, quem nocte illa comedebant
in azymis et lactuctis agrestibus. At Jesus dixit. Ite
in civitatem ad quemdam, et dicite ei: Magister
dicit: Tempus meum prope est; apud te facio Pas-
cha cum discipulis meis. Iste enim quidam non
parvi meriti fuisse credendus est, apud quem non
solum Pascha Dominus facit, verum etiam suæ pas-
sionis revelat arcanum, dicens ei: Tempus meum
prope est. — Et fecerunt discipuli, sicut præcepit
illis Jesus, et paraverunt Pascha. Vespere autem
facto discumbebat cum duodecim discipulis suis, et
edentibus illis dixit: Amen dico vobis quia unus
vestrum me traditurus est; et contristati sunt valde,
et cæperunt singuli dicere: Nunquid ego sum, Domine?
124 At ipse respondens, ait: Qui intingit mecum ma-
nu (617) in paropside hic me tradet. Prius dicit: Unus
vestrum tradet me; deinde dubitantibus omnibus et
unoquoque timente pro se (sciebat enim, eum men-

A tiri non posse) manifestius eum ostendit, dicens:
Qui intingit mecum manum in paropside, hic me
tradet. Filius quidem hominis vadit, sicut scriptum
est de illo: vae autem homini illi, per quem Filius ho-
minis tradetur. Utrumque enim prophetatum est, et
quod Filius hominis traderetur, et quod vae illi esset,
per quem traderetur; utrumque enim præviderat
Dominus, et mortem suam, et iniquitatem proditoris
sui; utrumque enim prædicere voluit, ut eo amplius
sibi suisque caveret, et proditorem facere timeret.
Bonum erat illi, si natus non fuisset homo ille. Sim-
plici sermone et vulgata locutione loquitur (618);
non quod bonum vel malum ei sit, quod omnino
non est nisi forte quis hoc subtilius intelligere velit,
ut formato corpore et suscepta anima, si Judas in
B matris utero, priusquam nasceretur, moreretur,
melius illi esset quam ut ad hoc tantum oculis per-
venisset; quoniam et si beatitudinis gloriam non
haberet, pœnam tamen proditorem non sustineret.
Credimus enim omnes homines, etiam non nates
resurgere, quibuscumque vel ad horam concessum
est vivere (619). Respondens autem Judas qui tra-
didit eum dixit: nunquid ego sum, Rabbi? Ait illi:
Tu dixisti. Ecce, miser, vides Dominum omnia scire,
nec tuam conscientiam eum latere; cessa igitur, et
confitere. Cantantibus autem eis, accepit Jesus panem,
et benedixit, ac fregit, deditque discipulis satus, dicens:
Accipite et comedite; Hoc est corpus meum. Exponit
Dominus hoc in loco quod significaret, cum alibi
diceret: « Nisi manducaveritis carnem Filii hominis
et biberitis ejus sanguinem, non habebitis vitam in
vobis (Joan. vi, 54). » Ecce sacerdos in æternum
secundum ordinem Melchisedech panem et vinum
virtute ineffabili in sui corporis et sanguinis sub-
stantiam convertit. Sicut enim tunc et vivebat, et
loquebatur, et tamen a discipulis comedebatur et
bibebatur (620); ita et modo integer et incorrupti-
bilis manet, et a fidelibus suis in panis et vini sa-
cramento quotidie bibitur et manducatur. Nisi enim
panis et vinum in ejus carnem et sanguinem verten-
tury, nunquam ipse corporaliter manducaretur

occasione furandi consuetudinem credidit intiman-
dam. »

(613) Vid. Gætherium, De jur. man. lib. 1, c. 15; D
Kirchramm, De funer. l. 1, c. 8; Spencerum Rit. funeb. cap. 4, sect. 3; Blastium Ugalin., Sacerd. Hebraic., cap. 4 et Interpretes ad Genes. 1, 2.

(614) Patet hoc vel ex PP. homilia. Unus Petrus
Chrysologus tres sermones habet 93, 94, 95. Nysseni
sive Asterii unus recensetur, Gregorii homil., etc.

(615) Vetus hic codd. mss. lectio. Colbertinus,
unde Italiam versionem representavit Sabatier, habet
Schariotha. Scharioth vero Sangermanenses duo Cor-
beiensis duo, R. Sat. et Maj.-Mon.-Claramonta-
nus, etc., ap. eundem Sabatier.

(616) Hieron. ad loc. Zach. ἀποραξῆς et pretium
suum, id est divinæ majestatis in triginta cernens
argenteis, et tam vili mercede se proditum Deco-
rum, etc. hoc autem pressius legendam cum irri-
sione et subsannatione dicentis. » Ironice pariter hoc
dici censent recentiores Lyranus, Ribera, Carnelius
et Lapide, Me.ochius, etc.

(617) Ita scribitur constanter, et est in editis no-
mine Emiseni, pag. 107, Paropside: imo, teste Do-
cangio in Gloss. Latin. in aliis cæterorum mss.;
cui descriptioni favet ratio nominis, si vera est, quam
dat Isidorus xx Originum, cap. 4. « Paropsis qua-
drangulum et quadrilaterum vas, id est paribus
absidis. »

(618) Hieron.: « Non ideo putandus est ante fuisse.
Quam nasceretur, quia nulli possit bene esse, nisi
ei, qui fuerit; sed simpliciter dictum est, multo me-
lius esse non subsistere, quam male subsistere. »
Idem iisdem fere verbis Beda.

(619) Vll. S. Thomam in 4, dist. 45, et supplem.,
q. 75, art. 2, ad 5.

(620) Vid. S. Th. in p., q. 81. Vide etiam Aug.
in Ps. xxxiii, Enarr. 2, n. 10: « Ferobatur in manibus
suis. Quomodo intelligatur in ipso David secundum
litteram non invenimus; in Christo invenimus. Fe-
rebatur enim Christus in manibus suis, quando com-
mendans ipsum corpus suum, ait: Hoc est, » etc. V.
Hier. epist. 120 ad Hedib., qu. 2.

vel bibere. Mutantur enim ista in illa; comeluntur et bibuntur illa in istis: quod qualiter fiat, ipse solus novit qui omnia potest et omnia novit. Dixit enim tunc per se; dicit et modo per suos ministros. *Hoc est enim corpus meum*; et tanta est ejus verbi virtus et efficacia, ut statim fiat quod dicitur. Similiter autem, dum dicit: *Hic est sanguis meus*, mox in ejus sanguinem vinum convertitur (621). *Et accipiens calicem gratias egit, et dedit illis dicens: Bibite ex hoc omnes: hic est enim sanguis meus novi testamenti, qui pro multis effundetur in remissionem peccatorum.* Ille, inquit, est sanguis meus qui fundendus est, non alius iste, et alius ille; sed unus idemque et iste, et ille. Cras igitur fundetur ex hoc meo latere, quem vos modo bibitis, et videtis in calice. Aliter enim testamentum novum confirmari non potest: et hoc est quod Apostolus ait: «Ubi enim testamentum est, mors necesse est intercedat testatoris: testamentum enim in mortuis confirmatum est; alioquin nondum valet, dum vivit qui testatus est; unde nec primum quidem sine sanguine dedicatum est (Hebr. ix, 16).» Sanguine igitur vetus testamentum, sanguine dedicatur et novum. Sed illud quidem sanguine hircorum, hoc autem sanguine Christi. *Dico autem vobis. Non bibam a modo de hoc genimine vitis usque in diem illum; cum illud bibam vobiscum novum in regno Patris mei.* Regnum Dei Ecclesia est, in qua vinum vetus non bibitur, nec vetus doctrina suscipitur, quia non ad litteram, sed spiritualiter Scriptura intelligitur (622). In hac igitur Christus vinum novum bibit nobiscum; quoniam nobiscum manens, in nobis esurit et sinit, **125** in nobis cibatur atque potatur. Si enim ipse ait: «Esurivi et dedistis mihi manducare; sitiivi et dedistis mihi bibere (Matth. xxv, 35).» Ipse enim secundum se jam nunc neque esurit, neque sinit, neque manducat, neque bibit. Spreto igitur vino veteri, vinum novum nobiscum in Ecclesia bibit; quia repulsa Judæorum fide atque doctrina, nostram fidem et doctrinam recipit. Quasi enim de uno vino bibimus, dum unam finem et doctrinam tenemus. Lucas autem duos calices (625) ponit, duo significans testamenta,

A et in primo quidem calice dicitur: *Non bibam a modo de hoc genimine vitis*, ut intelligamus vetus testamentum juxta litteram esse completum: unde et mox subditur: *Donec bibam illud vobiscum novum in regno Dei.* Et, hymno dicto, *exierunt in montem Oliveti.* Merito enim post talem refectionem hymnum dicunt, et in montem Oliveti ascendunt; quoniam qui Christi carne et sanguine reficiuntur, Deum laudare, et montem pacis ascendere digni sunt. *Tunc dicit illis Jesus: Omnes vos scandalum patiemini in me in ista nocte.* Scandalum enim dubitationis passi sunt, dum eum quasi impotentem, teneri, ligari et flagellari viderunt. «Scriptum est enim: Perentiam pastorem, et dispergentur oves gregis (Zach. xiii, 7).» Scripturæ testimonio probat quod dixerat. Nam Psalmista ait: «Quoniam quem tu percussisti persecuti sunt (Psal. lxxviii, 27).» Percussit enim Pater Filium; quia, sicut ipse ait: «Non haberent in eum potestatem, nisi hoc eis datum fuisset desuper (Joan. xix, 11).» *Postquam autem resurrexero, præcedam vos in Galilæam.* hæc enim prophetia consolatione plena est. In Galilæam eos præcedit, id est in patriam eorum; omnes enim Galilæi erant, significans, se tandem illos ad meliorem patriam ducere. *Respondens autem Petrus ait illi: Etsi omnes scandalizati fuerint in te, ego nunquam scandalizabor.* Non enim putabat B. Petrus, ut alienus persecutionis timore, suæ fidei et dilectionis flamma exstingui potuisset. *Ait illi Jesus: Amen dico tibi, quia in hac nocte, antequam gallus cantet, ter me negabis.* *Ait illi Petrus: Etiamsi oportuerit me mori tecum, non te negabo.* Similiter et omnes discipuli dixerunt. Nemo igitur in se, nemo in viribus suis confidere potest (624): omnis constantia, omnis virtus et fortitudo, non hominis, sed Dei est. *Tunc venit Jesus cum illis in villam quæ dicitur Gethsemani, et dixit discipulis suis: Sedete hic, donec vadam illuc et orem.* Quia enim Gethsemani (625) *vallis pinguium* interpretatur, illuc oraturus Dominus venit; ut ex ipsa loci appellatione ostenderet quanta pietatis et misericordiæ pinguedine abundaret, qui pro suis quoque inimicis Patrem oraret. *Et assumpto*

(621) Indicat A. sententiam, quæ communis sermo est inter TT. De verbis essentialibus consecrationis, de quibus Bellarminus lib. iv. De Euch., cap. 12, 13, asserens, hanc esse sententiam communem TT. sed et Vett. PP. V. Estium in 4, dist. 8, § 11. Suarez in iii p., disp. 59, 60. Et quanquam de mente S. Thomæ questio sit aliqua, tamen Silvius in iii p., qu. 78, q. 3; Droyel, lib. iv, cap. 3; Billuart, t. XVII, idem hoc tuentur. Vide etiam Bougeant, Refut. diss. le Brun., et Traité théolog. sur la forme de l'Euch.

(622) Modo non multum dissimili Beda: «Id est non ultra carnalibus Synagogæ caeremoniis delectabor... aderit dies illa, cum ipse in regno Dei positus, de salute ejusdem populi, fonte gratiæ spiritualis regenerati novo vobiscum gaudio perfundat.» Hieron., in epist. ad Hedib. «novum vinum bibimus de regno Patris nequam in vetustate litteræ, sed in novitate spiritus,» etc.

(625) Lucae xxi, 18 et 20: «Et accepto calice

gratias egit, et dixit: Accipite et dividite inter vos... Et accepto pane gratias egit et fregit et dedit eis dicens: *Hoc est*, etc. Similiter et calicem postquam cenavit. In hunc Lucae locum idem adnotavit Hieron.: «In Lucae legimus duos calices, quibus discipulis propinavit, unum primi mensis, et alterum secundi.» Quales fuerint hi calices fuscæ quærit et explicat Fulgentius, qu. 5 ad Ferrandum, ubi pag. 261, «videatur... ut in utroque calice utrumque intelligi debeat testamentum.»

(624) Ambros. De fide resurr., n. 27: «Petrus quoque quamvis plenus fide devotionis, tamen quia nondum conscius nostræ infirmitatis... tentationem presumptionis antequam tertio gallus cantaret, incurrit: licet illa tentatio documentum fuerit ad salutem, ut discamus non contemneris carnis infirmitatem... si Petrus tentatus est, quis præsumat?»

(625) Hier. hic «Gethsemani interpretatur *vallis pinguiissima*.» Bonfrer. in Onom. «Significat hæc vox *vallis olei* vel *pinguedinis*.»

Petro, et duobus filiis Zebedæi, cepit contristari et A
mæstus esse. Quod enim Dominus orat, quod con-
tristatus et mæstus sit, omnia ad hominem referenda
sunt (626). Hoc autem tribus discipulis testibus agit,
sive ut nos doceret pro inimicis orare, sive etiam
ut se ostenderet, Judæos velle salvare, si voluissent;
unde et Jerusalem loquitur, dicens: « Quoties volui
congregare filios tuos, sicut gallina congregat pullos
suos sub alas, et noluisti (Matth. xxiii, 37). » Nemo
enim salvabitur qui salvari non vult. *Tristis est*
• *anima mea usque ad mortem; sustinete hic et vigilate*
mecum. Tristis est enim Dominus de perditione Ju-
dæorum (627). Sed hæc tristitia cito finitur, quo-
niam mors proxima est (628). Usque ad mortem
itaque tristis est, quia post mortem nulli tali subjacet
passioni. Ut enim de Domino taceamus, nemo sanc-
torum post resurrectionem tristitiæ vel dolori sub-
jacebit; alioquin beati non essent. Qui enim aliquo
indiget, vel sui voti compos non est, beatus dici non
potest. Tristis vero **126** lætitia indiget, et tristitia ca-
rere desiderat. Non est igitur tristis beatus. *Sustinete*
hic et vigilate mecum. Mecum, inquit vigilate, mecum
hoc onus sustinete; et quod me pro meis inimicis
facere videtis, hoc et vos facite pro inimicis vestris:
aliter enim non eritis hic, id est in villa Gethsemani,
in loco pinguedinis et misericordiæ. *Et progressus*
pusillum procidit in faciem suam orans et dicens:
Pater mi, si possibile est, transeat a me calix iste.
Separatus a discipulis pusillum progreditur, in fa-
ciem procidit: quatenus uos doceat quid in nostris
orationibus agere debeamus (629). Nemo autem putet,
timore mortis eum orare, ut calix passionis ab eo

transferatur; cum Petro de passione dissuadenti
dicat: « Vade retro, Satana; scandalum es mihi,
quia non sapis ea quæ Dei sunt (Matth. xvi, 23). »
Non enim absolute orat (630) ut calix ab eo trans-
feratur, sed calix isto; quia etsi pro salute mundi
mori venerat, a Judæis tamen, si fieri posset, oc-
cidi volebat. Pater vero econtra ab illis eum occidi
volebat, quia aliis omnibus nequiores erant; qua-
tenus ad suæ damnationis cumulum hoc addidissent,
qui utique damnandi erant, etiamsi Christum non
occidissent. *Verumtamen non sicut ego volo, sed sicut*
tu vis. His autem verbis aperte ostendit, se non di-
vinitatis, sed humanitatis affectu omnia illa fuisse
locutum; quoniam una eademque voluntas est, ei
cum Patre secundum divinitatem (631). *Et venit ad*
B *discipulos et invenit eos dormientes; et dicit Petro:*
Sic non potuistis una hora vigilare mecum? Sic,
inquit, agitis, sic mei memores estis, sic mecum
vigilatis? *Vigilate et orate, ut non intretis in tenta-*
tionem. Ille enim intrat in tentationem, qui jam quasi
victus, ipsa tentatione tenetur illaqueatus. Aliud
igitur est tentari, aliud in tentationem intrare (632).
Spiritus quidem promptus est, caro autem infirma.
Quamvis enim anima tentationibus potentior resistat,
caro tamen quæ illam gravat infirma et fragilis est,
nisi oratione, et attenta sollicitudine roboretur. *It-*
erum secundo abiit, et oravit, dicens: Pater mi, si non
potest hic calix transire, nisi bibam illum, fiat vo-
luntas tua. Si non potest, inquit, fieri, ut me Judæi
non occidant, et sic in voluntate tua positum est,
C *fiat voluntas tua.* Voluntas igitur Patris fuit ut Chri-
stum Judæi interficerent (633). Quia enim pro sa-

(626) Cyrill., in Thess., pag. 252: « Ubi audieris
eum flevisse et mœrere ac motu affectum fuisse,
præter id quod fuerit Deus, hominem quoque fuisse
intelligas, et tribue humanæ naturæ quæ illi de-
bentur. »

(627) Hier.: « Contristabatur autem non timore
patienti... sed propter infelicissimum Judam, et
scandalum omnium apostolorum, et rejectionem po-
puli Judæorum, et eversionem misere Jerusalem. »
Ambros., lib. x, in Luc. II, 56. « Ego nusquam ma-
gis pietatem ejus majestatemque demiror; minus
enim contulerat mihi, nisi meum suscepisset affe-
ctum. Ergo pro me doluit, qui pro se nihil habet quod
doleret, et sequestrata delectatione divinitatis æter-
næ, lædio meæ infirmitatis afficitur. Suscepit enim
tristitiam meam, ut mihi suam lætitiã largiret-
ur, » etc.

(628) Lyranus ad h. l.: « Potest usque accipi du-
pliciter; uno modo intensive, quia tantum intensa
erat, quantum poterat esse. Alio modo extensive,
quia duravit usque ad horam mortis. » Altero hoc
sensu acceperat A. noster; et præverat S. Hieron.
« Quæ contristatur anima est, et non propter mor-
tem, sed usque ad mortem contristatur, donec apo-
stolos sua liberet passione; » et Hilari. « Nunquid ait;
Tristis est anima mea propter mortem? Certe non
ita... Sed aliud est usque in id, aliud ob id metuere...
Tristis ergo est usque ad mortem. Non itaque mors,
sed tempus mortis in meta est; quia post eam, re-
surrectionis virtute fides esset firmanda creden-
tium. »

(629) Euthym.: « Solus abiit ad orationem, docens,
oportere eum qui ferventer oraturus est, solitari-
um stare. »

(630) Hier.: « Postulat non timore patiendi, sed
misericordia prioris populi, ne ab illis libat calicem
propinatum: unde et signanter non dixit: *Transeat*
a me calix, sed calix iste, hoc est populi Judæorum
qui excusationem ignorantie habere non potest si
me occiderit; » quæ verba exripit Beda.

(631) Cyrill., l. iv in Jo. cap. 1: « Vides quem-
admodum natura humana etiam in ipso Christo
patitur, et formidat? Sed a conjuncto sibi Verbo in
convenientem Deo fortitudinem, et robur reducitur,
doceturque ne quod sibi videtur, sed divinam vo-
luntatem sequatur. » Et in Thess. l. x, cap. 3:
« Quando igitur formidasse mortem, ut homo di-
cebat: *Pater, transeat a me calix iste; sed non ut ego*
velo, etc., quamvis mortem ut homo abhorrebat,
voluntatem tamen Patris et suam, ut Verbi, perficere,
D ut homo non recusabat... cum infert: *Sed ut tu*
Pater, vis de se ipso etiam intelligere debemus:
omnia enim quæ Pater vult, vult Filius, » etc. Epi-
phan. hæc. 69 n. 58: « Nec Filii voluntas erat a pa-
terna diversa. Sed in hoc demonstranda ab ipso illa
fuerunt, ut singularitatem omnem ad Patrem, velut
ad principium referret ne unitas illa et œconomia
aliqua ex parte divideretur. »

(632) Hieron.: « Inpresentiarum non ait: *Vigi-*
late et orate ne tentemini, sed, ne intretis in tenta-
tionem; hoc est ne tentatio vos superet et vincat. »

(633) Epiphan. l. all.: « Voluntas autem erat Pa-
tris ut œconomia sic impleteret, cum conditionis
Filii sibiinceptis Israeliticæ forent, neque a Deo cog-
rentur. »

late mundi mortuus erat, ut aliqua gens eum occideret, oportebat: « Oportebat enim pati Christum et resurgere a mortuis, et ita intrare in gloriam suam (Luc. xxiv, 26). » Sed quæ alia gens Christum occidere debuit, nisi illa quæ iniquior erat, et quæ plus cæteris ejus sanguinem sitiabat? Deus enim nihil enim cogit ad peccandum; eos tamen peccare permittit, qui vehementer peccare desiderant. Vult igitur Deus, ut hi tales, quorum tota voluntas prona est ad malum, sanctos suos interficiant, quatenus et his major pœna, et illis abundantior gloria crescat. Fit itaque in morte martyrum duplex bonum; quoniam et mali, qui etiamsi eos non occiderent tamen perituri erant, in eorum morte majorem sibi pœnam acquirunt; et boni, dum pro Christi fide occiduntur, majori gloria cumulantur. Ac per hoc voluit Deus Pater, ut Filium suum Judæi interficerent; et quia iniquissimi erant, maximum scelus perpetrarent, quatenus nullam habeant excusationem, et majori pœnæ subjiciantur; ut veniat super eos *omnis sanguis justus qui effusus est super terram. Et venit iterum et invenit eos dormientes: erant enim oculi eorum gravati*. Somnus iste discipulorum, Ecclesiæ somnum et torporem significabat (631), quæ in magnis tentationibus sæpe tabescit, et deficit, nisi Christi frequenti visitatione excitetur. *Et relicta illis ierem abili, et oravit tertio, eundem sermonem dicens. Tunc venit ad discipulos, et dicit illis: Dormite jam et requiescite; ecce appropinquavit hora, et Filius hominis tradetur in manus peccatorum. Surgite, eamus, ecce appropinquavit qui me tradet*. Hæc enim non præcipiendo, **127** sed redarguendo dicit. Non enim dormiendum vel quiescendum, sed potius vigilandum est, et orationibus instandum in magnis per-
turbationibus: ideoque protinus eos excitans, ait: *Surgite, eamus*. Quod utique non dixisset, si eos dormire et quiescere voluisset. *Adhuc ipso loquente Judas unus de duodecim venit, et cum eo turba multa cum gladiis et fustibus missi a principibus sacerdotum, et senioribus populi*. Ubi enim ille qui impetitur se defendere non vult, fustes et gladii necessarii non sunt (635). Si enim Dominus se defendere voluisset, neque fustes, neque gladii ei resistere potuissent (636). Hoc enim ipse monstravit, cum ad unam responsionem eos prostravit (Joan. xviii, 6).

(634) Hilar.: « Quod iterum reversus reperit dormientes, ostendit absentie suæ tempore plures quodam fidei somno detinendos. »

(635) « Stultum est inquit (ait Hieron. ad h. l.) eum cum gladiis et fustibus querere, qui ultro se tradat vestris manibus. »

(636) Chrys.: « Nisi ultro seipsum tradidisset, nihil etiam tunc ipsi potuissent. Si enim cum inter manus eum habebant, et medium ipsum nacti erant, retinere tamen non potuerunt, nec superare; ulique nec tum potuissent, nisi voluisset. »

(637) Hieron.: « Verbum *amico* vel *ἄκριπαστυ* intelligendum, vel certe juxta illud quod supra legitur. » *Amice, quomodo huc intrasti non habens vestem nuptialem.*

(638) Job: i, 3; Vid. S. Gregorium, l. i Expos. in Job cap. ix.

A *Ut enim dixit: Ego sum, abierunt retrorsum et ceciderunt in faciem suam. Qui autem tradidit eum, dedit eis signum dicens: Quemcumque osculatus fuero, ipse est tenete eum. Et confestim accedens ad Jesum dixit: Ave, Rabbi, et osculatus est eum. Hoc enim signum propter Romanorum milites qui Christum non cognoscebant, proditor Judas dedisse videtur. Dixitque illi Jesus: Amice ad quid venisti? Amicum enim per contrarium vocat (637), qui ei inimicus erat. Sic et beatus Job « benedicere » pro maledicere ponit, dicens: « Ne forte peccaverint filii mei, et benedixerint Domino in cordibus suis (638). » Tunc accesserunt, et manus injecerunt in Jesum, et tenuerunt eum: et ecce unus ex his qui erant cum Jesu, extendens manum exemit gladium suum, et percussit servum principis sacerdotum, amputavit auriculam ejus. Iste unus B. Petrus apostolus fuit, qui, postquam Dominum suum teneri vidit, dolore commotus se ulterius cohibere non potuit (639). Amputavit igitur auriculam servi principis sacerdotum, quæ nondum circumcisa fuerat (640), et idcirco malis consiliis obederat. Vocabatur autem Malchus servus iste, qui regnaturus interpretatur (641). Soli enim illi regnabunt et vivent, qui aures circumcisas habebunt. Unde et hujus aures Dominus tetigisse et sanasse (Luc. xxii, 51) ab alio evangelista dicitur. Quæ enim aures ab apostolis et doctoribus circumciduntur, illas Dominus tangit et sanat. Tunc ait illi Jesus: *Converte gladium tuum in locum suum: omnes enim qui acceperint gladium, gladio peribunt*. Displicet Domino factum Petri; quoniam etsi bonum significabat, non tamen bono animo se habet. *Omnes enim qui acceperint gladium; id est qui injusta animi commotione aliquem interfecerint, nisi forte digne pœniterint, gladio peribunt; gladio utique perpetue ultionis (642)*. Omnis enim pœna *gladius* vocatur. B. autem Petrus justam causam habebat. Sed neque jam tunc neque injustis Dominus armis defendi volebat. Unde et subditur: *An putas, quia non possum rogare Patrem meum et exhibebit mihi modo plus quam duodecim legiones angelorum? Vos, inquit, duodecim homines estis, qui pro me utcumque pugnare contenditis; ego autem, si volo, plus quam duodecim legiones angelorum subito habere possum. Quod igitur me non defendo, non est impotentia, sed vo-**

(639) Hier.: « In alio evangelista (Job xviii, 10) scriptum est, quod Petrus hoc fecerit, eodem mentis ardore, quo cætera. »

(640) Hilar.: « Ab apostolo servo principis sacerdotum auricula desecatur, populo videlicet sacerdote servienti, per Christi discipulum inobediens auditus exceditur, et ad capacitatem veritatis hoc quod erat inauditus amputatur. »

(641) Hieron.: « Transitorie dicendum, quod Malchus, id est rex, » etc.

(642) Hier.: « Quo gladio? illo nempe qui igneus vertitur ante paradysum, et gladio Spiritus, qui in Dei describitur armatura. » Beda: « Id est ipso peccato animæ moriuntur qui semetipsos in præsentem, vice salutis, ulticet desiderant. »

luntas. Si enim me defendero, nihil poterunt adversum me. Quod si nihil poterunt, quomodo ergo implebuntur Scripturæ, quia sic oportet fieri? In illa hora dixit Jesus turbis; tanquam ad latronem existis cum gladiis et fustibus comprehendere me; quod tunc sedebam apud vos docens in templo, et non me tenuistis. Quod quidem, non sine ratione, et Dei nutu evenisse, evangelista exponit, dicens: Hoc autem totum factum est, ut adimplerentur Scripturæ prophetarum. Tunc discipuli omnes relicto eo fugerunt: et illi tenentes Jesum, duxerunt illum ad Caipham principem sacerdotum, quo Scribæ et seniores convenerant. Petrus autem sequebatur a longe usque in atrium principis sacerdotum; et ingressus intro sedebat cum ministris, ut videret faciem. Adhuc, inquit, Petrus sequebatur Dominum, sed jam a longe: proximus enim erat negationi (643). Unde et non immerito cum ministris sedebat, finem rei videre desiderans. Ubi enim sedet qui Christum negat, nisi inter Judæos, Judæorumque ministros? Principes autem sacerdotum, et omne concilium quærebant falsum testimonium contra Jesum, ut eum morti traderent, et non invenerunt, cum multi falsi testes accessissent. Secundum legem Christum damnare volunt, et falsa testimonia quærunt **128** cum lex ipsa falsa testimonia non suscipiat. Qua in re maxima Judæorum iniquitas, et odium crudele et execrabile comprobatur. Novissime autem venerunt duo falsi testes, et dixerunt: Ille dixit: Possum destruere templum Dei, et post triduum reedificare illud. Hoc enim Christus non dixerat. Quod si dixisset, facere utique potuisset. Dixerat enim: Solvite templum hoc, et in triduo excitabo illud. Quod quid significet, evangelista exponens, ait: hoc autem dicebat de templo corporis sui (644). Et surgens princeps sacerdotum ait illi: Nihil respondes ad ea que isti adversum te testificantur? Jesus autem tacebat. Tacet Christus, et responderè non vult, tum quia vana et inutilia audit, tum quia scriptum est: « Ex ore Altissimi non exierunt nec bona nec mala. (Thren. III, 38). » — Et princeps sacerdotum ait illi: Adjuro te per Deum vivum, ut dicas nobis si tu es Christus Filius Dei vivi. Dicit illi Jesus: Tu dixisti. Ad ea enim respondet Dominus, quæ videt esse digna responsione. Si enim a principe sacerdotum, qui pro sui officii dignitate ab omnibus venerabatur, sic adjuratus non responderet, Deum non timere, et parvipendere videretur. Sequitur: Verumtamen dico vobis; Amode

A videbitis Filium hominis sedentem a dextris virtutis Dei, et venientem in nubibus cæli. Hoc autem erit in judicio, quando omnis oculus ut eum videbit. Tunc princeps sacerdotum scidit vestimenta sua, dicens: Blasphemavit; quid adhuc egemus testibus? Ecce nunc audistis blasphemiam: quid vobis videtur? At illi respondentes dixerunt: Reus est mortis. Vestimenta sua scindit princeps sacerdotum, eo ipsum maximam, et principalem causam esse significans, cur Judæorum sacerdotum scindatur et destruat (645). Tunc expulerunt in faciem ejus, et colaphis eum cæciderunt. Sic enim prophetatum fuerat. Alii autem palmas in faciem ejus dederunt, dicentes: prophetiza nobis, Christe, quis est qui te percussit? Nusquam respondet Dominus, nisi ubi B ejus responsio necessaria et utilis est. Petrus verò sedebat foris in atrio; et accessit ad eum ancilla dicens: Et tu cum Jesu Galilæo eras. At ille negavit coram omnibus, dicens: Nescio quid dicis. Negat Petrus ut Magistri prophetia compleatur. Exeunt autem illo januam, vidit illum alia ancilla, et ait his qui erant ibi; et hic erat cum Jesu Nazareno; et iterum negavit cum juramento, quia non novisset hominem. Et post paululum accesserunt qui stabant, et dixerunt Petro: Vere tu ex illis es: nam et toquela tua manifestum te facit. Tunc cepit detestari et jurare, quia non novisset hominem. Ecce pastor Ecclesiæ non solum a viris, verum etiam a mulieribus compellitur negare Dominum. Hoc autem non semel, sed et bis, et ter. Qua in re et illi ad indulgendum (646) regula datur, ut in se ipso aliorum fragilitatem cognoscens, alius misereatur; et nobis etiam in maximis excessibus delictorum veniam sperare conceditur. Et confans gallus cantavit. Et recordatus est Petrus verbi Jean quod dixerat: Priusquam gallus cantet, ter me negabis; et egressus foras, flevit amare. In alio vero evangelista legitur, quia respexit Dominus Petrum (647) (Luc. xxii, 61). Tenebatur Dominus a turbis, trahabatur, et flagellabatur; et tamen discipuli memor, quem verbis, ne proderetur et caperetur consolari timebat, solo respectu consolatur, et sanat, et sui vultus illuminatione ad spem veniæ invitat. Cognoscit igitur Petrus reatum suum, cognoscit et voluntatem Domini sui, dolet et pœnitent, egreditur foras; relinquit concilium malignantium, locum petiti secretum lacrymis et pœnitentiæ amicum, flet amare, certissime intelligens, quia sacrificium est Deo spiritus contribulatus, cor contritum et humiliatum Deus

(643) Hieron. in h. l.: « A longe sequebatur, qui Dominum erat negaturus. »

(644) Hieron.: « Dominus dixerat de templo corporis sui. Sed et in ipsis verbis calumniantur, et paucis additis vel mutatis, quasi justam calumniam faciunt. Salvator dixerat: Solvite templum hoc; isti commutant, et aiunt: Possum destruere templum Dei. Vos, inquit, solvite, non ego, quia illud est, ut ipsi nobis inferamus manus. Deinde illi vertunt; et post triduum reedificare illud; ut proprie de templo Judaico dixisse videatur. Dominus autem, ut ostendaret animale, et spirans templum, dixerat: Et ego in triduo suscitabo illud. Aliud est ædificare, aliud suscitare. » Idem Beda ad h. l.

(645) Hier.: « Scidit vestimenta sua, ut ostendat Judæos sacerdotii gloriam perdidisse, et vacuum sedem habere pontifices. »

(646) S. Leo, serm. 9. De Pass. D., cap. 4: « Petrus, ancilla sacerdotis calumniantem, perterritus, ex infirmitate periculum negationis incurrit, ob hoc, sicut apparet, hesitare permissus, ut in Ecclesiæ principe remedium pœnitentiæ conderetur. » Euthym., ad h. l.: « Permissus est cadere Petrus... ut ignoscere discat his, quoque qui labantur, horum imbecillitatem ex sua cognoscens. »

(647) Hieron., ad h. l.: « In alio Evangelio legitur, quia post negationem Petri et galli cantum respexit Salvator Petrum, intuitu suo eum ad amaras lacry.

non spernit. Hic est poenitentiae modus : peccasti? A quiesce, dolo, et lacrymare; et disco cum apostolo flere amaro (648). [Cap. XXVII.] *Mane autem facto concillium interunt omnes principes sacerdotum et seniores populi adversus Jesum, et eum morti traderent; et vincium adduxerunt eum, et tradiderunt Pontio Pilato praesidi.* In unum Judaei conveniunt, concillium faciunt, conjurant adversus Jesum; timent ne aliquis bonus et justitiae defensor inter eos invenitur: vincium Jesum Pilato tradunt, ut ex hoc reus mortis et venia indignus esse credatur. Tunc videns Judas qui eum tradidit, quod damnatus esset, poenitentia ductus retulit triginta argenteos principibus sacerdotum et senioribus, dicens: *Peccavi tradens sanguinem justum.* Cognovit Judas se peccasse, argenteos reddidit, quasi eodem pretio quo eum vendidit, Christum Dominum redimere possit. At illi dixerunt: *Quid ad nos? tu videris.* Tu, inquit, videris quid egeris, nam ad nos non pertinet, si tu peccasti, et si justum sanguinem tradidisti. Et, projectis argenteis in templo, recessit, et abiens, laqueo se suspendit. Infelix Judas! ad vitam solutis redire coepisti; sed diabolus, qui te ad tradendum magistrum et Dominum incitavit, ipse tibi ut te occideres concillium dedit (649): hoc enim solum sufficebat tibi ad perditionem, etiamsi Dominum non tradidisses. Quanto tibi melius fuerat ut Christi pedibus te humillares, et ab eo indulgentiam peteres, qui neminem ad se venientem repellit (650). *Principes autem sacerdotum, acceptis argenteis, dixerunt: Non licet mittere eos in corbanam (651), quia pretium sanguinis est.* Dico ego: Si non licet mittere eos in corbanam, quia pretium sanguinis est, neque licitum est trahere de corbanam, ut pretium sanguinis fierent. *Consilio autem inuito, emerunt ex illis agrum*

mas provocari. Nec fieri poterat, ut in negationis tenebris permaneret, quem lux respexit mundi.

(648) Chrys., hom. 41, ad Ananiam: « Vis autem perfectam discere poenitentiam? Audi post negationem Petri poenitentiam. Narrans enim quae gesta sunt ab eo nobis evangelista dicit: *Egressus flevit amare, etc.* Ambros., lib. x, in Luc. « Respice, Domine Jesu, ut sciamus nostrum d-flere peccatum, lavare delictum... flevit ergo amarissime Petrus, ut lacrymis suis posset lavare delictum. Et tu, si veniam vis mereri, diluo culpam lacrymis tuam; eodem momento, eodem tempore respicit te Christus... imitare Petrum, » etc.

(649) Chrysost., hom. 86: « Tu vero cogita quando illum poenitit, quando ad exitum aeternae vitae pervenit. Talis nempe diabolus est, ut non dimittat hominem (nisi vigilet), ante ultimum effectum magnitudinem peccati praevidere, ne poenitentia ductus, a peccato resiliat... Quod vero seipsum suffocavit, id ab omni venia remotum, perniciosum fuit consilium draconis. »

(650) Fulgent., epist. 7, cap. 5: « Judas peccati sui poenitentiam fecit, sed salutem perdidit, quia indulgentiam non operavit... idcirco sibi fructum poenitentiae denegavit, quia peccatum traditionis suae, ipse quem tradidit delictum sanguine, non speravit. » V. S. Irenaeum, serm. 1 De Passione. D., c. 5.

(651) Ita Greg. Nazianzenus, et Cass. Codd. ap. Sabatier.

(652) Hieron.: « Nos qui peregrini eramus a lege et prophetis, praefata eorum studia suscepimus in sa-

figuli in sepulturam peregrinorum. Iste figulus nos finxit (652); hujus ager Christi pretio emitur, in quo ejus peregrini sepeliuntur et requiescunt. Propter hoc vocatus est ager ille *Achel demach* (653), hoc est ager sanguinis usque in hodiernum diem. Merito enim ager sanguinis vocatur, qui Christi sanguine comparatur. Ager enim iste terra viventium est, in qua qui sepeliuntur non moriuntur. Tunc impletum est quod dictum est per *Jeremiam prophetam dicentem: Et acceperunt triginta argenteos pretium appretiatum quem appretiauerunt a filiis Israel, et dederunt eos in agro figuli, sicut constituit mihi Dominus.* Audis quia Dominus hoc constituit, hoc ante tempora disposuit, quod triginta argenteis Christus Dominus venderetur, ex quibus ager figuli emeretur. Hoc autem exemplum non in *Jeremia*, sed in *Zacharia* (654) (*Zachar. xi, 13*) invenitur. Dicitur tamen in quibusdam *Jeremiae* exemplariis hoc inveniri, quibus nos utimur. *Jesus autem stetit ante praesidem, et interrogavit eum praeses, dicens: Tu es rex Judaeorum? Dicit ei Jesus: Tu dicis.* Quod praeses interrogative dixit, Christus affirmative suscepit. *Et cum accusaretur a principibus sacerdotum et senioribus, nihil respondit.* Praesidi, inquit, respondit; principibus vero sacerdotum et senioribus non respondit; quoniam ille simpliciter eum interrogavit, isti vero malitiose contra eum loquebantur; per omnia enim ad contradicendum parati, indigni erant, quibus Dominus responderet (655). Tunc dicit illi Pilatus: *Non audis quanta isti adversum te dicunt testimonia? Et non respondit ei ad ullum verbum, ita ut miraretur praeses vehementer.* Non enim conveniens erat ut tunc Pilato Dominus responderet, quando eum ad litigandum contra falsos et invidios provocabat. Nihil enim est, nisi labor, eis respondere, qui veri-

litem, et in pretio sanguinis ejus requiescimus. Figuli autem ager appellatur, quia figulus noster est Christus. » Ex Hieronymo sua descripsit A. serm. 114 De temp. inter Augustin. Ambrosius, lib. x, in Luc.: « Dum pretium sanguinis a Judaeorum gazophylaciis separator, et ager figuli ea qua venditur Christus comparatur pecunia, dum is locus humanis peregrinorum reliquiis dicitur; et prophetiae impletur oraculum, et sargentis Ecclesiae mysterium revelatur. Ager enim... mundus hic omnis est; figulus autem ille qui nos formavit e limo terrae... pretium quoque sanguinis est pretium Dominicae passionis; ergo pretio sanguinis emitur mundus a Christo, » etc. V. etiam A. serm. 128 De T. int. Augustin. Sed in primis Hilarium: « Magnum in hoc prophetiae sacramentum, » etc.

(652) Ita legit Ang. De cons., l. II, m. 38, et vetus lista.

(654) V. Hieron. hic, et in ep. ad Pammach. De opl. gen. int.; Eusebium, l. x, Dom. Evang., c. 4; Ang., l. III De cons., cap. 7; Bedam, etc.

(655) Hieron. hic: « Attendite quod Pilato, qui invitatus promebat sententiam, aliqua ex parte responderet; sacerdotibus autem et principibus respondere noluerit, indignus suo sermone iudicans. » Chrysost., hom. 87. « Quia cum a rebus ipsis mille haberent argumenta virtutis eximiae ac magnitudinis, sua sponte excubati maligne agebant, et iudicium ipsum plane erat corruptum, propterea tacet. » V. etiam Ambrosius, l. x in Luc.

talem audire nolunt (656). *Per diem autem solem-nem consueverat præsces dimittere populo unum vinc-tum quem voluissent. Habebat autem tunc vinc-tum insignem qui dicebatur Barrabas. Congregatis ergo illis, dicit Pilatus : Quem vultis dimittam vobis, Bar-rabam an Jesum, qui dicitur Christus? Sciebat enim quod per invidiam tradidissent 130 eum. Sedente autem illo pro tribunali, misit ad eum uxor ejus di-cens : Nihil tibi et justo illi : multa enim passa sum hodie per visum, propter eum. Quamvis enim et mali in visione multa prævideant; ego tamen hanc mulie-rem boni spiritus fuisse crediderim (657). Principes autem sacerdotum et seniores persuaserunt populis ut peterent Barraban, Jesum vero perderent. Vult Pi-latus dimittere Christum, instant Judæi ne dimittat-ur : unde et ipsi merito eum crucifixisse dicunt-ur (658), quamvis non ab ipsis, sed a gentibus sit crucifixus. Respondens autem præsces, ait illis : Quem vultis vobis de duobus dimitti? At illi dixerunt : Bar-raban. Dicit illis Pilatus : Quid igitur faciam de Jesu qui dicitur Christus? dicunt omnes : Crucifigatur. Occidunt Judæi Dominum suum; damnant, et cruci-figi præcipiunt Salvatorem suum; petunt sibi Barra-ban, qui filius magistri eorum interpretatur (659). Magister namque eorum diabolus est, qui eos sic clamare, et hanc optionem facere docuit, ut filium diaboli sibi eligerent, et Dei Filium crucifigerent. Ait illis præsces : Quid enim mali fecit? At illi magis clamabant dicentes : Crucifigatur. Jam non accusa-tione, sed clamore; non judicio, sed violentia Chris-tum Judæi occidere contendunt. Interrogat Pilatus C quid mali fecerit : nihil huic interrogationi respon-dent, quoniam quid respondeant non habent. Clamant igitur, fremunt et insaniunt, ut Scriptura*

(656) Chrysost. : « Ad objecta crimina, quoniam minime se persuasurum sciebat, nihil omnino respon-dit. »

(657) Hæc est plane veterum multorum PP. sententia et ferme communis recentiorum interpretum. Hier. : « Nota quod gentibus sæpe a Deo somnia reve-lentur; et quod in Pilato et uxore ejus justum Domi-num contentibus, gentilis populi testimonium sit. » Idem ferme scripserat Hilarius, et Ambrosius lib. 1 in Luc., c. 23 : « Monuit uxor, lucebat in nocte gratia, divinitas ominebat; nec sic a sacrilega sen-tentia temperavit. » Contrariam sententiam probabilem esse negat Maldonatus, hanc tamen tuetur Jansenius Concord., cap. 142; Lucas Burgens.; Me-mochius; denique Estius illam pugnare putat cum loco Apostoli 1 ad Cor. 11, *St cognovissent*, etc.

(658) Ita scripsit Aug. lib. 111 De cons. Evang., cap. 13 : « Intelligitur ergo fuisse hora tertia cum clamaverunt Judæi, ut Dominus crucifigeretur, et veracissime demonstratur tunc eos crucifixisse quando clamaverunt. » Idem habet, tract. 116, in Joan.

(659) Hieron. : « Iste in Evangelio quod scribitur juxta Hebræos, » *filius magistri eorum* « interpreta-tur. » Ex Hieron., ut arbitror, Beda magis etiam præcise : « Barraban filium magistri eorum, Lucas propter seditionem factam in civitate et homicidium visum refert in carcerem. » Quin etiam qui Hiero-nymum præcessit Hilarius. « Interpretatio autem nominis Barabbæ est *patris filius*. »

(660) S. Leo, serm. 8, c. 2 : « Non purgant conta-minatum animum manus lotæ, nec in aspersis aqua

A impleatur, quæ ait : « Quare fremuerunt gentes, et populi meditati sunt inania? Astiterunt reges terræ, et principes convenerunt in unum adversus Domi-num et adversus Christum ejus (*Psal. 11, 4*). » *Videns autem Pilatus quod nihil proficeret, sed magis tumul-tus fieret in populo, accepta aqua lavit manus coram populo, dicens : Innocens ego sum a sanguine justis hujus, vos videritis. Lavat Pilatus manus suas, ut sicut manus habet mundas a sordibus, ita se a Christi morte (660) innocentem esse ostendat. Sed non est ita. Quamvis enim ipse eum non judicave-rit vel damnaverit, reus tamen est, quia aliis enim ad judicandum tradidit, quem sine causa et per in-vidiam damnari sciebat. Et respondens universus populus dixit : Sanguis ejus super nos et super filios B nostros. Hanc enim hæreditariam maledictionem in posteros suos Judæi transmiserunt (661) : cui sub-jectæ omnes qui illos imitantur, et quibus hoc illo-rum factum non displicet. Tunc dimisit illis Barra-ban (662), Jesus autem flagellatum tradidit eis ut crucifigeretur. Flagellavit Pilatus Jesum, sive ut illa tali satisfactione Judæi satiati quiescerent, et sic eum emendatum dimitterent; sive etiam quia leges Romanæ eum qui crucifigendus erat, prius flagel-lare jubebant (663). Tunc milites præsidis suscipien-tes Jesum in prætorio, congregaverunt ad eum uni-versam cohortem; et exuentes eum, chlamydem cocci-neam circumdederunt ei; et plectentes coronam de-spinis posuerunt super caput ejus, et arundinem in dextera ejus, et genu flexo ante eum, illudebant, di-centes : Ave, rex Judæorum. Illi enim, sicut hic dicit-ur, omnia hæc illudentes fecerunt; nobis autem magni sacramenti significationes (664) sunt : neque 131 pro ludo, sed in veritate omnia hæc suscipi-*

digitis expiatur, quod famulante impia mente com-mittitur. »

(661) Hieron. : « Perseverat usque in presentem diem hæc imprecatio super Judæos, et sanguis Do-mini non auferetur ab eis, etc., unde per Isaiam loquitur (1, 15) : *Si levaveritis ad me manus, etc.* Optimam hæreditatem Judæi filii relinquerunt, di-centes *Sanguis ejus*, » etc. Paulo aliter Beda : « Hæ-ret usque hodie Judæis sua petitio, et hactenus eam quam vendidero sive animæ seu corporis liber-tatem, recipere non meruerunt. »

(662) Constantier in eod. ms. nostro *Barraban* legitur. Ita in ms. S. German. 2 apud Sabatier.

D (663) De hac re dubius fuisse et Chrysost. videtur homil. 87 : « Cur flagellis cædit? aut quasi condem-natum, aut quasi formam judicio quamdam afferens, vel ut Judæis gratam rem faceret. » Sed Hieron. « Sciendum est. Romanis eum legibus iniuriarasse, quibus sanctum est ut qui crucifigitur prius flagellis verberetur. » Discedit (quod rarum est) ab Hiero-nymo Beda : « Primitus ipse Pilatus flagellavit, post militibus tradidit illudendum, ut satiati penis et opprobriis ejus Judæi, mortem illius sitire ultra desisterent. »

(664) Hier. : « Cæso Domino, imponitur chlamys coccinea et vestis purpurea, et corona spinea, et arundo dexteræ, et genu posito adoratus illuditur; susceptis videlicet omnibus corporis nostri infirmi-tatibus omnium deinde martyrum, quibus regnum secum erat debitum, sanguine in cocci flore perfun-ditur; pretiosoque prophetarum ac patrisarcharum in purpura honore vestitur : spinis quoque, id est cou-

nus et veneramur. Quod autem corona spinea est, regnum ex peccatoribus colligendum, significabat. Sceptrum ei ex arundine datur, ut justos in caelis, et peccatores scribat in terra, secundum illud: *Bemine, omnes qui te oderunt confundentur, recedentes a te in terra scribentur* (665). Bonis autem Dominus ait: *Quia nomina vestra scripta sunt in caelis* (Luc. x, 20). Judæi enim cum arundine scribere consueverunt. In veste vero coccinea sive purpurea, qua et cæteri reges utebantur, quocunque animo illud faciebant, regem tamen eum esse aperitissime predicabant. *Et exspuentes in eum, acceperunt arundinem, et percutiebant caput ejus*. Ut enim Apostolus ait: *Caput Christi Deus* (I Cor. xi, 3); caput ergo Christi arundine percutit, qui contra ejus divinitatem Scripturam componit, vel ipsum Dominum non esse, alicujus Scripturæ auctoritate defendit, (666). *Et postquam illuserunt ei, exuerunt eum chlamyde, et induerunt vestimentis ejus, et duxerunt eum, ut crucifigerent*. Neque enim conveniebat, ut cum regio apparatu crucifigeretur, sed humilis appareret in habitu, qui se ipsum humiliaverat majestate. *Exeuntes autem invenerunt hominem Cyrenæum nomine Simonem; hunc angariaverunt, ut tolleret crucem ejus*. Cyrenæus hæres, Simon obediens (667) interpretatur. Gentilis igitur homo patriæ cœlestis hæres, et Deo obediens, crucem Christi portat, de quo ipse Dominus alibi ait: *Qui vult venire post me abneget semetipsum, et tollat crucem suam, et sequatur me* (Matth. xvi, 24; Luc. ix, 23). — *Et venerunt in locum qui dicitur Golgotha, quod est Calvariæ locus*. Locus autem iste sic vocatus est, quia ibi damnati decollabantur, ibique capitis calvarias amittebant (668). Fuerunt tamen qui hunc locum a calvaria primi hominis sic nominatum fuisse putarent. *Et dederunt ei vinum*

pungentium quondam peccatis gentium coronatum... est enim aculeus in spinis, ex quibus Christo victoriæ corona contextitur; in calamo vero earumdem gentium infirmitas atque inanitas manu comprehensum firmatur, etc. In his autem omnibus Christus dum illuditur, adoratur. Hier. « Isti quæcumque fecerunt, licet alia mente fecerint, tamen nobis qui credimus sacramenta tribuerunt. In chlamyde coccinea, opera gentium cruenta sustentat; in coronâ spinea maledictum solvit antiquum, » etc. V. Bedam, etc. (665) Jerem. xvii, 13: *Omnes qui te derelinquunt, etc.*

(666) Hilar.: *Typica in ea ratio servatur; ut infirmitas gentium corporum, manu Christi antea comprehensa, etiam in Deum Patrem, quod caput ejus est, acquiescat.*

(667) Beda: *Imposita est Simoni (cruz) qui obediens interpretatur, venienti de civitate Lybiæ Cyrenæ, quæ hæres interpretatur... cum populus nationum, pagani ritibus derelictis, vestigia Dominicæ passionis obedienter amplectitur.* Hier. quoque: *« Juxta anagogen vero, crucem Jesu suscipiunt nationes, et peregrinus obediens portat ignominiam Salvatoris. »* V. etiam Hilarium.

(668) Hieron., in h. l.: *« Audivi quemdam exposuisse calvariæ locum, in quo sepultus est Adam, et ideo sic appellatum esse, quia ibi antiqui hominis sit conditum caput, et hoc esse quod Apost. dicat: Surge, qui dormis, etc. Favorabilis inter-*

bibere cum felle mistum; et cum gustasset, noluit bibere. Unde Psalmista: *« Et dederunt, inquit, in escam meam fel, et in siti mea potaverunt me aceto* (Psal. lxxv, 26). Gustavit autem, sed bibere noluit, quia mortis amaritudinem quam gustaturus erat, momentaneam, et cito in dulcedinem convertendam, significabat. *Postquam autem crucifixerunt eum, diviserunt vestimenta ejus, sortem mittentes, ut adimpleretur quod dictum est per Prophetam dicentem: « Diviserunt sibi vestimenta mea et super vestem meam miserunt sortem* (Psal. xxi 19). » Hæc autem melior vestis, quæ nec scinditur, nec dividitur, sed sorte datur, sanctam Ecclesiam significat, non habentem maculam, vel rugam, vel aliquid hujusmodi. *Et sedentes servabant eum. Et imposuerunt super caput ejus causam ipsius scriptam: Hic est Jesus, Rex Judæorum.* Hunc autem titulum Hebraice, Græce et Latine alius evangelista (669) (Luc. xxiii, 19; Joan. xix, 20) scriptum narrat, ut omnis lingua vel legendo confiteatur, quod Judæi credere et confiteri nolunt. *Tunc crucifixerunt eum eo duos latrones unum a dextris, et unum a sinistris.* In hoc quoque illud completum esse videmus: *« Et inter iniquos deputatus est* (Isa. lxxxiii, 12; Marc. xv, 28); et in medio duorum animalium cognosceris (Habacuc. iii, 2, juxta LXX). — *Et prætereuntes blasphemabant eum, moventes capita sua, et dicentes: Vah! qui destruit templum Dei, et in triduo illud reedificat.* Quasi insani capita movent, Christo illudunt; et motu et voce ei insultant, dicentes: *Salva te ipsum et nos: si Filius Dei es, descende de cruce.* Sic enim et magister eorum diabolus dicebat: *« Si Filius Dei es, mitte te deorsum* (Matth. iv, 6). » Non enim majus est de cruce descendere, quam a mortuis suscitare. Hoc autem fecit Jesus. Cur ergo non credunt Judæi, eum esse Filium Dei (670)?

pretatio, et mulcens aurem populi, nec tamen vera. Extra urbem enim, et foras portam loca sunt, in quibus truncantur capita damnatorum, et calvariæ, id est decollatorum sumpsere nomen. » Sunt qui putent, Hieronymum appellare voluisse S. Ambrosium in commentariis ad Lucam scribentem: *« Ipse crucis locus, vel in medio terræ, ut conspicuus omnibus, vel supra Adæ, ut Hebræi disputant, sepulturam. »* Non Ambrosium tamen, sed alium in mente habuisse, colligitur ex commentario in epistolam ad Ephes. v, 14. In ea opinione fuisse Paulam et Eustachium, constat ex epistola inter Hieronymianas 46 ad Marellam.

(669) Hieron.: *« Velitis nolitis, Judæi, omnis vobis gentium turba respondit: Jesus Rex Judæorum, hoc est imperator credentium et consentientium. »* S. Aug., tract. 117, in Jo.: *« Hæc quippe tres linguæ ibi præceteris eminebant: Hebræa propter Judæos in Dei lege gloriantes; Græca propter gentium sapientes; Latina propter Romanos, multis, ac pene omnibus tunc gentibus imperantes. »* Ex Augustino idem iisdem ferme verbis Beda.

(670) Hieron., in h. l.: *« Quid est plus de cruce adhuc descendere viventem, an de sepulcro mortuum resurgere? Resurrexit et non credidistis. Ergo si tamen de cruce descenderet, non crederetis. Sed mihi hoc videntur dæmones inmittere. »* August. quoque, tract. 37 in Jo.: *« Quid ei magnum fait de cruce descendere, qui potuit de sepulcro resurgere*

hæc enim verba non ex se, sed diabolico afflatu dicebant **132** Judæi (671). Jam enim se diabolus vinci sentiebat, et crucis virtutem ferre non poterat: et idcirco Christi passionem impedire conabatur. *Similiter et principes sacerdotum illudentes cum scribis et senioribus dicebant: Alios salvos fecit, se ipsum non potest salvum facere. Si Rex Israel est, descendat nunc de cruce, et credimus ei; confidit in Deum, liberet eum nunc, si vult. Dixit enim, quia Dei Filius sum. Id ipsum autem et latrones qui crucifixi erant cum eo improperabant ei. Idem dicunt omnes, quia eodem spiritu loquuntur omnes. Promittunt se credere, si de cruce descendat; qui si de cruce descendisset, nos a morte non liberasset. Unde mors, inde vita; per lignum mors venit, per lignum vita redit. Ideoque Dominus de cruce descendere noluit, quia mundum per crucem redimere voluit. A sexta autem hora tenebræ factæ sunt super universam terram, usque in horam nonam. Ubique tenebræ fiant, sole justitiæ obeunte. Sicut eo nascente illuminatus est mundus, et populus qui sedebat in tenebris vidit lucem magnam; ita eo moriente obscuratus est, et ignorantie tenebris interius obvolutus est, quia cæcitas ex parte contigit in Israel (Rom. xi, 25). Quo vîso miraculo alter latronum credidit; et cum prius eum simul cum socio despexisset, postea illum defendere cœpit, dicens alteri, ut alius evangelista refert: Neque tu times Deum quod in eadem damnatione es (Luc. xxiii, 40). Sic igitur prius ambo, postea alter et non ambo improperabant ei (672). Et circa horam nonam clamavit Jesus voce magna dicens: *Eli, heli, lamasabachani, hoc est: Deus meus, Deus meus, ut quid dereliquisti me?* Homo est qui loquitur, et qui se derelictum dicit. Corpus suum, quod est Ecclesia, secundum quosdam a Deo derelictum dolet (673): ipse enim secundum se nunquam a Deo derelinquitur: nemo enim derelinquitur a Deo, nisi ille qui peccat. Quo-*

re. S. Gregor., hom. 21 in Evang.: « Qui de cruce descendere noluit, de sepulcro surrexit. Plus igitur fuit de sepulcro surgere, quam de cruce descendere? Plus fuit mortem resurgendo destruere, quam vitam descendendo servare. »

(671) Hieron., de demonibus loquens: « Statim enim ut crucifixus est Dominus, senserunt virtutem crucis, et intellexerunt, fractas esse vires, et hoc agunt, ut de cruce descendat; sed Dominus acieus adversariorum insidias, perimant in patibulo, ut diabolum destruat. »

(672) Hieron., in h. l.: « Hic per tropum qui appellatur *συνάψις* pro uno latrone uterque inducitur blasphemasse. Lucas vero asserit quod altero blasphemante, alter confessus sit, et e contrario increparet blasphemantem: non quod discrepent Evangelia, sed quod primum uterque blasphemaverit, dehinc sole fugiente... unus crediderit in Jesum, et priorem negationem sequenti confessione emendaverit. » S. Ambrosius, l. x in Lucam.: « Fortasse et iste prius conviciatus est, sed repente conversus. » Aug. tamen lib. iii De consensu, cap. 16, unum tantummodo blasphemasse Christum vult, et Matthæum et Marcum, « breviter perstringentes hunc locum, pluralem numerum pro singulari posuisse. »

(673) S. Leo, serm. 16, De Pass. Domini, cap. 7: « Dominus Jesus omnia in se corporis sui membra

tias enim peccamus, toties a Deo derelinquimur. Hoc enim Dominus ipse significat, cum mox de psalmo subinfersens ait: « Longe a salute mea (Psal. xxi, 2). » Subauditur, « sunt hæc verba. » Cujus ergo sunt? Vis audire cujus? « Verba derelictorum meorum: » ac si dicat: « Hæc verba ego non dixissem, nisi pro delictis meorum fidelium doluissem (674). » Doleo autem, quia quos tam dura et amara morte Deo reconcilio, propter peccata quæ agunt, iterum a Deo derelinqui et ad mortem tendere video. *Quidam autem illic stantes et audientes, dicebant: Etiam vocat iste. Non omnes (675), sed quidam hoc dicebant, illi scilicet qui hæc verba non intelligebant. Et continuo currens unus ex eis, acceptam spongiam implevit aceto, et imposuit arundini, et dabat ei bibere.* Continuo, inquit, ut Dominus dixit, « sitio, » sicut Joannes evangelista scribit (Joan. xix, 29), currens unus ex eis implevit spongiam aceto et dabat ei bibere. Non enim acetum, sed fidem Christus sitiēbat. Synagoga tamen hoc dabat quod habebat (676). Quid enim acetum, nisi eorum doctrina amara, acetosa, erronea et venenosa? Quid vero spongia, nisi eorum corda fraudulenta et latebrosa? At vero arundo cum qua scribitur, ipsa Scriptura intelligitur. Quid ergo illud factum significavit, nisi quod Synagoga pravam doctrinam et hæreticam potionem usque hodie cogitare et scribere, et contra Christum loqui et effundere non cessat? Alij vero dicebant: *Sine, videamus, an veniat Elias liberans eum.* Hoc illi dicebant qui non intellexerant quid Christi verba significarent, quibus modo superior dixerat: *Eli, Eli. — Jesus autem iterum clamans voce magna, emisit spiritum (677).* In potestate enim habebat et vivere et mori, sicut volebat. Unde et alibi ait: « Nemo tollit a me animam meam, sed ego pono eam, et iterum sumo eam (Joan. x, 18). » — *Et ecce velum templi scissum est in duas 133 partes a summo*

transformans, quod olim in psalmo eructaverat, id in supplicio crucis sub redemptorum suorum voce clamabat: *Deus, Deus meus, etc.* « Vox in doctrina est, non querela. »

(674) S. Ambr., serm. 3, in Psal. cxviii: « Christum se derelictum manifestat propter nos, quorum peccata portabat. »

(675) S. Hier.: « Non omnes, sed quidam, quos arbitror milites fuisse Romanos, non intelligentes sermonis Hebraici proprietatem. » Idem habet Beda.

(676) Hier.: « Usque hodie Judæi et omnes increduli Dominicæ resurrectionis aceto et felle potant Jesum. » Beda: « Dabant quod essent. Judæi quoque ipsi erant acetum, degenerantes a vino prophetarum et patriarcharum, tanquam de pleno vase, de iniquitate mundi hujus impleti, cor habentes velut spongiam, cavernosis quodammodo atque tortuosis latibus fraudulentum. »

(677) Beda: « Quod autem dicit: *Emisit spiritum*, ostendit divinæ potestatis esse, emittere spiritum; ut ipso quoque dixerat: *Nemo potest tollere animam*, etc. Hoc ille, ut solet, ex Hieronymo, qui pariter ad h. l.: « Divinæ potestatis indicium est, emittere spiritum, ut ipse quoque dixerat: *Nemo potest tollere animam meam a me*, etc. Idem sermo habet Hier.; in epist. ad Medib., qu. 8.

naque deorsum (678) : et terra mota est ; et petrae scissae sunt ; et monumenta aperta sunt ; et multa corpora sanctorum qui dormierant, surrexerunt, et exiit in sanctam civitatem, et apparuerunt multis. Vocæ Christi moventur elementa ; et simul cum eo vult dissolvi atque finire omnis creatura. Velum templi scinditur ; apparent Sancta sanctorum, et sublato velamine vetere, revelantur fundamenta Scripturarum. Movetur terra, scinduntur petrae ; ut, quia Judæi in sua infidelitate immobiles persistierunt, gentiles ab infidelitate moveantur, et ad fidem currant, et ad doctrinae evangelicæ pluviam hauriendam, corda prius dura et lapidea aperiant (679). Corpora vero quæ resurgunt veram Christi resurrectionem testantur. Centurio autem et qui cum eo erant custodientes Jesum, viso terræ motu, et his quæ fiebant, timuerunt valde, dicentes : Vere Dei Filius erat iste. Gentiles credunt, Judæi perorunt. Dicunt Judæi, secundum legem debet mori, quia Filium Dei se fecit. Dicunt gentiles : Vere Dei Filius erat iste. Magnus homo istis centurio qui Jesum morientem custodit. Erant autem ibi mulieres multæ a longe, quæ secutæ erant Jesum a Galilæa, ministrantes ei ; inter quas erat Maria Magdalene, et Maria Jacobi, et Joseph mater, et mater filiorum Zebedæi. Istæ enim mulieres, quæ Christum pio amore secutæ fuerant, etiam in morte eum non relinquebant. Hæc est autem illa Maria Magdalena, de qua Dominus eiecerat septem dæmonia ; illa vero altera Maria, mater ejus fuit, id est soror matris ejus (680). Cum sero autem factum esset, venit quidam homo dives ab Arimathea, nomine Jo-

(678) Hier. : « Velum templi scissum est, et omnia legis sacramenta quæ prius regebantur prodita sunt, atque ad gentium populum transierunt. » V. epist. ad Heb. l. i. all.

(679) Hilar. : « Petrae scissæ sunt : omnia enim tum valida et fortia penetrans Dei verbum, et potestas æternæ virtutis irruerat. » Hier. : « Mihi videtur terræ motus et reliqua typum ferre credentium, quod pristinis errorum vitis derelictis, et cordis emollita duritia, qui prius similes erant tumulis mortuorum postea agnoverint Creatorem. » Idem habet Beda. Vid. S. Leonem, serm. 2, 8, 10 De pass.

(680) Hieron. ad v. 55, 61 : « Consuetudinis Judæicæ fuit, nec ducebatur in culpam, more gentis antiquo, ut mulieres de substantia sua victum atque vestitum præceptoribus ministrarent... ministrabant autem Domino de substantia sua... Videamus quales comites habuerit, Mariam Magdalenam ; a qua septem dæmonia eiecerat, et Mariam Jacobi, et Joseph matrem, materteram suam, sororem Mariæ matris Domini, et matrem filiorum Zebedæi... Cæteris relinquentibus Dominum, mulieres in officio perseverant, expectantes quod promiserat Jesus ; et ideo meruerunt primæ videre resurgentem. » V. Aug., lib. iii De cons., c. 21.

(681) Hieron. : « Dives refertur, non de jactantia scriptoris... sed ut ostendat causam, quare a Pilato corpus Jesu potuerit impetrare : pauperis enim et ignoti non erat, ad Pilatum præsidem Romanæ potestatis accedere et crucifixi corpus impetrare. » Ex Hieronymo hæc eadem Beda.

(682) Hier. : « Possumus autem juxta intelligen-

seph, qui et ipse discipulus erat Jesu. Hic accessit ad Pilatum, et petiit corpus Jesu. Tunc Pilatus jussit reddi corpus. Quia enim iste Joseph dives et nobilitatis erat, ideo Christi corpus tam facile a Pilato potuit impetrare (681). Et accepto corpore, Joseph involvit illud in syndone munda, et posuit illud in monumento suo novo, quod exciderat in petra, et advolvit saxum magnum ad ostium monumenti, et abiit. Docet nos Joseph, qualiter Christi corpus suscipere debeamus ; docet nos mundo corde et pura conscientia (682) illud suscipere, quod ipse in syndone munda involvit, et in novo monumento ponit. Erat autem ibi Maria Magdalene et altera Maria sedentes contra sepulcrum. Merito eis Dominus post resurrectionem suam prius apparuit, quæ sic eum custodiebant, sicut eum videre cupiebant ; et quia eum jam videre non poterant, ante ipsius sepulcrum sedebant. Notabant locum quem frequentare volebant, et a quo, si fieri posset, recedere nolebant. Tædet jam Judæorum audire blasphemias : conveniunt iterum ; rogant Pilatum ut sepulcrum custodiat, quasi in sepulcro teneri valeat qui ubique est et omnia continet. At ille jam fatigatus, et eos jam audire contemnens : Itæ, inquit, et custodite sicut scitis. Vadunt, illi, sepulcrum muniant, custodes ponunt, lapidem signant ; et tam diligenter omnia faciunt, ut et ipsi quamvis nolentes, sibi tamen testes sint, Dominum resurrexisse ; et nullo modo sic positum furari potuisse (683).

CV. (CAP. XXVIII.) Vespere autem Sabbati, quæ lucescit in prima Sabbati venit Maria Magdalene et altera Maria videre sepulcrum (684). Vespere (685) enim qui et vespere dicitur, stella est, quæ alio

tiam spiritualem et hoc sentire, quod corpus Domini, non auro, gemmis et serico, sed linteamine puro obvolvendum sit ; quanquam et hoc significet, quod ille in syndone munda involvit Jesum, qui pura mente eum suscepit. » Eadem Beda.

(685) Hilar. : « Metus furandi corporis, et sepulcri custodia atque obsignatio, stultitiæ atque infidelitate testimonium est ; quod signare sepulcrum ejus voluerint, cujus præcepto conspexissent de sepulcro mortuum suscitatum. » Hier. : « Non suffecerat principibus sacerdotum, et scribis, ac Phariseis crucifixisse Dominum Salvatorem, nisi sepulcrum custodirent, cohortem acciperent, signarent lapidem, et quantum in illis est, manum opponerent resurgenti ; ut diligentia eorum nostræ fidei proficeret. Quanto enim amplius reservatur, tanto magis resurrectionis virtus ostenditur : unde et in monumento novo quod excisum fuerat in petra, conditus est : ne si ex multis lapidibus ædificatum esset, suffossis tumuli fundamentis, ablatus furto diceretur. » Hæc sed mutilata habet Beda.

(684) Est homilia sancti Brunonis, ut reliquæ Emiseno attributæ in Sabbato S.

(685) Baronius ad an. 34, num. 107, locum hunc perdifficilem vocat, et qui sedulum postulet exactumque studium ; cum et in eo non parum fatigata fuerint doctissimorum virorum ingenia. » A Lapide difficilem hic dicit esse antilogiam : sed præ cæteris interpretibus Maldonatus ad b. l. scribit : « Hic locus ideo omnium interpretum sententia difficilissimus judicatur, quod et ipsa per se verba obscura sint, et neque alii evangelistæ cum Mathæo, neque ipse secum Mathæus, neque inter se alii, neque Marcus

nom. lucifer **134** vocatur. Et *hesperus* quidem, sive *vesper* vocatur in fine diei, *lucifer* vero in principio. Saepe enim quando oritur, parvissimo intervallo solem praecedit. Quod autem evangelista hoc de stella intellexerit, ex eo apparet, quod feminino genere dixit, *quae* *lucescit in prima Sabbati*: ad quod enim, nisi ad stellam, *quae* pronomen referatur? *Sabbatum* autem unumquemque diem vocabant. Dicatur ergo: *Vespere* autem *Sabbati* apparente, id est illa stella *quae* *vesper* et *lucifer* vocatur, jam diem proximam nuntiante: non autem illam dico *quae* apparet in fine diei, sed illam *quae* videtur in principio, id est *quae* *lucescit in prima Sabbati*; hoc est *quae* *lucere* incipit in prima parte primi diei, qui nunc dies *Dominicus* appellatur. *Venit Maria Magdalena et altera Maria videre sepulcrum*. Hanc enim stellam, quia caeteris clarior est, iter agentes observare solent. Hujus igitur signo hae sanctae mulieres ad sepulcrum venire coeperunt. « Et valde mane cum adhuc tenebrae essent (Joan. xx, 1), » ut Joannes ait, sole tamen jam oriente (686), ut Marcus dicit, veniunt ad monumentum. Prius enim sit ortus solis quam recessio tenebrarum. Potest autem et aliter dici, ut non de *vespere* diei, sed de *vespere* noctis intelligatur: habet enim et *nox* suum *vespere*, quod *aurora*, vel *crepusculum* dicitur. De quo *vespere* ait Moyses: « Factum est *vespere* et *mane* dies unus (Gen. i, 5). » Quod si de *vespere* diei intelligatur, *nox* tota relinquitur. Unde quidam expositores totum diem simul cum nocte sua unum diem computant; et ita fit *vespere* noctis cum *mane* diei, dies unus; et quamvis ego hoc in Genesi (687) aliter exposuerim; tamen hic intellectus, propter hae Evangelii verba, modo mihi magis placet. Dicatur ergo: *Vespere autem Sabbati*, id est *vespere* noctis *Sabbati* *venit*

ipse secum convenire videantur: » quod allatis evangelistarum verbis postea exponit.

(686) vi, 2: *Et valde mane una Sabbatorum veniunt ad monumentum, orto jam sole.*

(687) In edit. Rom. S. Brunonis, pag. 2, c. 4.

(688) *Mystice* hic omnia explicat Chrys. ser. 74, 75, etc. Juxta litteralem sensum agitur de conciliandis his evangelistarum locis: 1. « *Vespere Sabbati* *quae* *lucescit in prima Sabbati*. 2. *Cum transisset Sabbatum* valde mane una Sabbatorum, orto jam sole. 3. *Una* autem *Sabbati* diluculo. 4. *Valde mane* cum adhuc tenebrae essent. » Auctor duas explanationes proponit, primam ut *vespere* stella significetur, *quae* cum *mane* etiam apparet, matutinum tempus hic significet: secundam, ut quemadmodum dies habet suum *sero*, id est finem diei, ita *nox* habeat *sero* suum, id est noctis finem, idem ac principium diei; utramque hanc expositionem proposuit Baronius l. all. cumque objectum sibi esset adversus primam explanationem, in Graeco esse *ἡ* *quae* *vox* stellam significare non potest; Graeco textui detrahit, et concludit: « Si ista non placet, aequandum in his praeter interpretibus proponimus Maldonatum: » ita in postrema editione. Maldonati autem sententia vix differt ab altera auctoris nostri, nisi quod magis eam explicat et confirmat (quam amplectitur etiam Menochius, lib. viii, V. C. c. 4, n. 3, alique). Nimirum cum in Graeco sit *ἡ* *σαββατόν* *sero Sabbatorum*, id est post Sabba-

Maria Magdalena et altera Maria videre sepulcrum; illa videlicet hora *quae* *lucescit in prima Sabbati*, id est in prima parte diei (688). Amhae autem *Maria* vocantur, quod *stella maris* (689) interpretatur. Duae igitur stellae tertiam sequuntur, et simul solem justitiae querere veniunt. Duae autem stellae duae sunt Ecclesiae, Judaeorum scilicet et gentium, quae coelitus illuminatae, mortuorum resurrectionem praedicant. *Et ecce terrae motus factus est magnus*. Magnus enim *terremotus* (690) fit, quando in his duabus mulieribus tanta utriusque populi multitudo ad Christum concurrat. *Angelus enim Domini descendit de caelo, et accedens revolvit lapidem, et sedebat super eum*. Hic enim angelus, Ecclesiae praedicatores significat, ad quorum voces *terremotus* fiunt; quia peccatores, qui terra vocantur, eorum praedicationibus ab infidelitate ad fidem transeunt. Isti autem lapidem revolvunt, Scripturas exponunt, tabulas aperiunt, et legem *quae* in eis scripta erat, omnibus revelant: *sedent autem super lapidem*; quia intelligunt, et in potestate habent *quae* in tabulis lapideis scripta continentur, *Erat autem aspectus ejus sicut fulgur, et vestimenta ejus sicut nix*. In altero igitur *terrebat* malos, et in altero *mulcebat* bonos (691). Hunc autem imitantur praedicatores, quando malis etiamnum igneam, bonis vero aeternam felicitatem promittant. Unde et custodes territi, et velut mortui facti dicuntur; mulieribus vero dicitur: *Nolite timere vos* (692). Illi timeant, quibus ignis et furor paratus est; vos autem **135** cur timeatis, quae vestros socios et amicos videtis. *Scio enim quod Jesus natus est crucifixus est, quaeritis*, ideoque *servos* ejus timere non debetis. *Non est hic*: videlicet praesentia corporis, qui ubique est potentia divinitatis. Sed ubi credimus tunc eum fuisse? Ego quidem facile crediderim eum tunc

tum proprie dictum, et finita hebdomada; idem dicitur Matthaeum, atque Marcum *cum transisset Sabbatum*; *mane una Sabbatorum*, id est illucescente die prima Sabbatorum alterius hebdomadis, *orto jam sole*, radiis ejus caelum aliquanto illustrantibus, ut ex Enthymio explicat a Lapide; vel sole jam orto et apparente quando finito itinere ad monumentum pervenere, ut interpretatur Dionysius Alexandr. in epist. ad Basilidem. V. etiam Jansenium Conc. c. 145, caeterosque interpretes.

(689) Isidorus, Orig., l. vii, c. 10, *Maria* interpretatur *illuminatrix* aut *stella maris*. Sic enim postea S. Bernardus homil. 3 sup. Miss. est.

(690) Beda: « *Terrae motus* significat corda carnalium per fidem passionis et resurrectionis concutienda ad penitentiam. »

(691) Beda: « Qui et terribilis ad damnandum reprobos, et benignus esset ac blandus ad consolandos electos. »

(692) Praeclare Hilari: « Angelus Domini de caelo descendens . . . misericordiae Dei Patris insigne est, resurgenti Filio ab inferis. Virtutum coelestium ministeria mittentis. » Greg., hom. 21 in Evang. « In fulgore terror timoris est; in nive autem blandimentum candoris. Quia vero omnipotens Deus, et terribilis peccatoribus, et blandus est justis, recte testis resurrectionis ejus angelus, et in fulgure vultus, et in candore habitus demonstratur, ut da ipsa sua specie, et terreret reprobos, et mulceret pios. »

matrem visitasse, quæ plus cæteris dolore afflicta, A quem non Jesum, sed hortulanum esse putabat. ejus resurrectionem expectabat. Quid enim, si hoc evangelistæ non dicant? Non enim, ut Joannes ait, omnia ejus facta scripta sunt. Inde vero rediens, primo apparuit Mariæ Magdalene, quam ipsa apostolis vel aliquibus affis. Hæc autem recipiat qui vult: ad credendum autem neminem compello (693). Sequitur: *Surrexit enim, sicut dixit: venite et videte locum ubi positus erat Dominus.* Nam et Ecclesiam doctores sæpe nobis locum ostendunt in quo Dominus positus fuerat, dum sanctorum exempla Scripturarum exponentes, ubi ejus nativitas, passio et resurrectio sit prophetata, nos decet. Vis videre locum in quo Dominus positus fuerat, lego in psalmis: « Ego dormivi et somnum ceper, et surrexi, quoniam Dominus suscepit me (694). » — *Et cito euntes, dicite discipulis ejus, quia surrexit, et ecce præcedet vos in Galilæam; ibi eum videbitis: ecce prædixi vobis.* Ecce mulier quæ fuerat janua mortis, prima prædicat resurrectionem (695), et ostendit januam vitæ. In Galilæam præcedit Dominus ibique discipulos expectat; quia tunc sancti Deum videbunt, quando in patriam reversi fuerint. Galilæa namque apostolorum patria fuit; unde et « viri Galilæi » (Act. 1, 11) dicuntur. *Et exierunt cito de monumento cum timore et gaudio magno, currentes nuntiare discipulis ejus.* Marcus autem dicit quod fugientes de monumento (Marc. xvi, 8), quia terror invaserat eos, nemini quidquam dixerunt. Per quod datur intelligi, quia prius de visione angelorum nihil dixerunt, solummodo narrantes de monumento Dominum esse sublatum. Sic igitur se habet ordo (696). Venerunt mulieres ad monumentum, viderunt angelum, quem tamen non angelum, sed juvenem esse putabant; cucurrerunt ad apostolos: et de angelo quidem et ejus verbis quibus Dominum resurrexisse audierant, nemini quidquam dixerunt, hoc solum nuntiantes Dominum in monumento non esse. Cucurrerunt ergo simul Petrus et Joannes, et sola lintamina invenerunt. Quibus recedentibus, mulieres remanserunt ibi: et tunc quidem Maria Magdalena inclinavit se et prospexit in monumentum, et vidit duos angelos ibi sedentes: qui cum eam consolarentur, conversa est retrorsum et vidit Jesum stantem,

(693) De Matre fuse ex TT. id contendit Suarez D tom. II in III p., disp. 49, sect. 1, auctoritate Ambrosii, Sedulii, etc. De cæteris vid. sect. 2, 3.

(694) Psal. III, 6, Chrysolog., serm. 75: « Non feminarum formas, sed Ecclesiarum typum deferunt Dominicum ad sepulcrum. » Et serm. 76: « Mariam et alteram Mariam Ecclesie ex duobus populis venientis figuram diximus habuisse, » etc.

(695) Hilar.: « Quod vero primum mulierculæ Dominum vident, salutantur, genibus advolvuntur, nuntiare apostolis jubentur, ordo in contrarium causæ principalis est redditus; ut quia a sexu isto cæpta mors esset, ipse primum resurrectionis gloriæ et visus, et fructus, et nuntius redderetur. » Ambr., lib. XIX in Luc.: « Mulierum per Jesum non solum culpa solvitur, sed etiam multiplicatur gratia, ut pluribus suadeat quæ unum antea deceperat. » V Chrysol., serm. 77, etc. et Greg., homil. 25 in Evang.

Quem cum voce cognovisset, accessit ad eum; et quamvis ei diceret: *Noli me tangere*, tenuit laterrum, et osculata est pedes ejus. Tunc et alie mulieres venerunt: plures enim Lucas fuisse commemorat (Luc. XXIV, 10); quas cum Dominus benigne salutasset, ipse quoque tenuerunt pedes ejus. Unde et hic subditur: *Et ecce Jesus occurrit illis dicens: Ave! illæ autem accesserunt et tenuerunt pedes ejus, et adoraverunt eum.* Tunc ait illis Jesus: *Nolite timere; ite, nuntiate fratribus meis ut eant in Galilæam: ibi me videbunt.* Certæ itaque de resurrectione, jam non sicut prius, Dominum de monumento sublatum annuntiant, sed et eum se vidiisse, et cum eo se locutus esse affirmant: dicunt discipulis ut vadant in Galilæam, et ibi eum videbunt, sicut prædixerat. Quæ cum abiissent, ecce quidam de custodibus venerunt in civitatem, et annuntiaverunt principibus sacerdotum omnia quæ facta fuerant. *Et congregati cum senioribus, consilio accepto, pecuniam copiosam dederunt militibus, dicentes: Dicite quia discipuli ejus nocte venerunt, et furati sunt eum, nobis dormientibus: et si hoc auditum fuerit a præside, nos suadebimus ei, et securos vos faciemus. At illi, accepta pecunia, fecerunt sicut erant edocti: et divulgatum est verbum istud apud Judæos usque in hodiernam diem.* Ergone tantum potest avaritia, tantum potest amor pecuniæ? Prius Christum vendidit; nunc iterum ejus resurrectionem negare compellit (697). O miseri Judæi! Sufficiebat vobis semel Christum occidisse; sufficebat vobis semel eum emisse: iterum pecunia eum emitis, et majori quam prius pecunia comparatis; et, quantum in vobis est, ecce iterum eum occiditis, dum eum resurrexisse et vivere negatis.

CVI. *Undecim autem discipuli abierunt in Galilæam, in montem ubi constituerat illis Jesus, et videntes eum adoraverunt, quidam autem dubitaverunt* (698). Hæc autem visio quando acta sit, incertum habeo; quoniam Thomas, qui unus erat ex istis, ante dies octo Dominum non vidisse narratur. *Et accedens Jesus locutus est eis, dicens: Data est mihi omnis potestas in cælo et in terra.* Qui enim secundum divinitatem semper simul cum Patre et Spiritu sancto

(696) Vid. S. Aug. De consens. Evang., lib. III, num. 69, quem ferme A. sequitur; Maldonatum ad cap. XXVIII Matth., Barradas, tom. IV Commentarior. in Concord., lib. VII, c. 3; Jansen., Concord. cap. 145; Franciscum Lucas, a Lapide, etc.

(697) Chrysol., serm. 80. « Judæi, vendente Judæo, emerunt, ut perderent Christum, nunc pecuniam copiosam, ut se legem, patriam, templum perderent, effuderunt. Viri sanguinum et dolosi statuunt pretium falsitatis, perfidias conficiunt instrumentum, commercio crudeli fraudem fidei, veritatis atrocium nundinantur, » etc.

(698) Est pars homilia: inter spurias Emiseni relata fer. VI post Pascha, pag. 126. Nam in illa homilia plura interjiciuntur de loco, Galilæa nimirum et monte ubi constituerat illis Jesus, et mysticis eorum significationibus tota pag. 127. 1. A verbis vero illis: *Et accedens Jesus locutus est eis*, etc., reliqua utrobique sunt.

omnium rerum potestatem habuit, nunc etiam secundum humanitatem omnium rerum potestatem accepit (699); ut homo ille qui nuper passus est et cœli et terræ dominetur, neque jam solummodo Judæorum, verum etiam omnium gentium et Deus et Dominus esse credatur. Habet enim potestatem in cœlo coronandi quos vult; habet et in terra potestatem eligendi quoscunque vult, quia et hic et ibi facit quidquid vult. *Ecce ergo docete omnes gentes, baptizantes eas in nomine Patris, et Filii, et Spiritus sancti.* Jam, inquit, nulla distinctio est: « Qui crediderit et baptizatus fuerit, salvus erit (Mare. xvi, 16): » omnes docete, omnes vocate et baptizate,

(699) Cyril., lib. in Joan., cap. 73: « Nec quia data potestas est, idcirco, dante Patre, minor videbitur; accepit enim ut homo... Annon vides in istis Patrem quidem ut Deum dare, Filium autem ut hominem accipere illa, quæ ut Deus habebat? » Hier., ad h. l.: « Illi potestas data est, qui paulo ante crucifixus, qui sepultus in tumulo, qui mortuus jacuerat, qui postea resurrexit. In cœlo autem et in terra potestas data est, ut qui ante regnabat in cœlo, per fidem credentium regnet in terris. »

(700) Auct. De vocat. gent., lib. II, c. 2: « Nunquid hac præceptione, ullarum nationum ullorumque hominum facta discretio est? Neminem excepit, neminem separavit genere, neminem conditione distinxit. Ad omnes prorsus homines missum est Evangelium crucis Christi. »

(701) Chrys., hom. 91, n. 3: « Quid enim difficile

A sive Judæi fuerint, sive gentiles (700); *docete eas servare omnia quæcunque mandavi vobis.* Cui hoc videtur impossibile, solam teneat et custodiat charitatem (701). *Ecce ego vobiscum sum omnibus diebus usque ad consummationem sæculi.* Magna promissio; magnus et insuperabilis clypeus securitatis. Ego, inquit, vobiscum sum, in vobis pugno; vos defendo; nihil timeatis; ite securi (702). Si enim Deus pro vobis, quis contra vos? Dicite ergo: « In Deo faciemus virtutem; et ipse ad nihilum deducet inimicos nostros (Psal. cvii, 14): » cui est honor et gloria in sæcula sæculorum.

Amen.

in præceptis Christi est? Nullum habebas inimicum, neminem odio habebas, nemini maledicas. » V. Aug., sermon. 358, n. 4 enarr. in ps. LXXXIX, n. 17, etc.

(702) Chrys., ad b. l.: « Ne mihi, inquit, difficultatem rerum dixeritis; ego enim vobiscum sum, qui omnia facilia reddo, » etc. A. De vocat. gent., lib. II, c. 2: « Ecce vobiscum sum, » etc.: id est, cum sicut oves introieritis in medium luporum, nolite de vestra infirmitate trepidare, sed de mea potestate confidite, qui vos usque ad consummationem sæculi in omni hoc opere non derelinquam: non hoc ut nihil patiamini; sed, quod multo majus est, præstaturus, ut nulla sævientium crudelitas superemini. In mea enim potestate prædicabitis, et per me fiet ut inter contradicentes, inter furentes, Abraham filii de lapidibus suscitentur. Ego insinuabo quod docui, ego faciam quod promisi. »

EXPLICIT SECUNDUM MATTHÆUM.

SANCTI BRUNONIS ASTENSIS

EPISCOPI SIGNIENSIS

COMMENTARIA IN MARCUM.

137 Exposito Evangelio Matthæi, nunc secundum ordinem ad Marcum transeamus, in quo non multum quidem nos laborare necesse erit, quoniam vaide pauca ibi dicuntur, quæ in Matthæo exposita non sint. Cum enim quatuor sint evangelistæ, et aliquando duo, aliquando tres, aliquando omnes idem dicant; non est necesse in singulis exponere quod in uno exposuimus. Facilius enim tibi est chartam revolvere, quam mihi in unoquoque eadem scribere. Quæcunque igitur in Marco non exponimus,

(703) Solemnis hæc formulæ, et ab ethnicis olim, et multo magis a Christianis postea adhibita, ex doctrina S. Jacobi IV, 13. *Ecce nunc qui dicitis, hodie aut crastino ibimus, etc., pro eo ut dicatis, si Dominus voluerit, et si miserimus.* A. noster verbis uti voluisse videtur; quibus, simili veluti exceptione interposita, usus est angelus Abraham nasciturum filium promittens. Gen. xviii, 10: *Revertens veniam ad te, tempore isto, vita comite, et habebit filium Sara*

C ideo quidem non exponimus, aut quia per se facilia sint, aut quia jam superius in Matthæo exposita sunt. Similiter autem et in Luca, et in Joanne nos, vita comite (703), facere speramus. Ea videlicet exponemus in sequentibus, quæ exposita non fuerint in antecedentibus. Nunc ad Evangelii verba veniamus.

INCIPIIT SECUNDUM MARCUM.

I. [CAP. I.] *Initium Evangelii Jesu Christi Filii Dei. Sicut scriptum est in Isaia propheta: Ecce mitto (704) angelum meum ante faciem tuam. et*

uxor tua; quibus conveniunt alia Elisæi ad mulierem Sunæ IV Reg. iv, 16. In tempore isto, et in hac eadem hora, si vita comes fuerit, habebis in utero filium.

D (704) *Ecce ego mitto, Vulg. Deest tamen, ego, in Itala apud Sabatier, deest apud Bedam, etc.; est in Armen in Græco: ἰδοὺ ἐγὼ ἀποστέλλω, et Latinis nonnullis.*

præparabit viam tuam ante te. Vox clamantis in deserto : Parate viam Domini, rectas facite semitas ejus. Hoc, inquit, initium ergo facio in Evangelio Jesu Christi Filii Dei, et a Joanne Baptista scribere incipio, qui ejus præcursor fuit, ejusque adventum, nuntiare missus est. *Sicut scriptum est in Isaia propheta : Ecce mitto angelum meum ante faciem tuam; et vox clamantis in deserto : Parate viam Domini.* Hoc autem non totum in Isaia, sed ex parte in Isaia, et ex parte in Malachia scriptum est (705) : nisi forte per æquipollentiam hoc aliquis intelligere velit. Angelus enim, qui ante faciem Christi in Malachia mittitur, in Isaia *vox clamantis in deserto* vocatur; et de quo ibi dicitur : *Qui præparabit viam tuam ante te, Parate viam Domini.* Quantum ergo ad litteram, alterum in Malachia, alterum in Isaia scriptum est; quantum autem ad significationem, utrumque et in Malachia, et in Isaia invenitur (706). Quæ vero sequuntur et non exponuntur, in Matthæo quærenda sunt.

II. [CAP. III.] *Ascendens Jesus in montem vocavit ad se quos voluit ipse : et venerunt ad eum; et fecit, ut essent duodecim cum illo, et ut mitteret eos prædicare Evangelium. Et dedit illis potestatem curandi infirmitates, et ejiciendi dæmonia.* In montem ascendit Jesus, suæ militiæ principes **138** eligere vo-

(705) Priora verba Malachiæ sunt, apud quem legitur III, 1 : *Ecce ego mitto angelum meum, et præparabit viam ante faciem meam : posteriora Isaiaë XI, 5 : Vox clamantis in deserto, parate viam Domini.*

(706) Quam vetus, tam est ardua et difficilis quæstio; cur hic solus nominetur Isaia. Hieron. ad Malach. III testimonium hoc est Isaia et Malachia contextum fassus est; sed nec quæstionem ibi solvit, et *De opt. gen. int.* tanquam insolubilem habuit. Facile solvi illa posset, imo nulla esset quæstio, si Græcos codd sequeremur. Nam Maldonatus testatur, in perlisque nullum singularis prophetæ nomen haberi, sed generatim *ἐν τοῖς προφήταις* *In prophetis* : et hæc lectio etiam allegatur tanquam Irenæi. Verum et Irenæus idem lib. III, cap. 11, num. 8, legit in Isaia; atque ita etiam Origenes, et apud Origenem I. II contr. Celsum Porphyrius, S. Athanasius, Hieronymus, etc., et codd. multi apud Millium. Adde veterem Italiam, et Latinos codd. omnes. Adde versiones Syriacam, Gothicam, Cophtham, Armenam, Persicam, Arabicam. Quare Jansenius conc. c. 13 et Maldonatus lectionem illam, *In prophetis* suppositam pro genuina putant ab iis, quibus molesti erant, objecto hoc loco, Evangelii inimici. S. Augustinus (cujus verba recitat Jansenius), ideo duo prophetarum testimonia sub Isaiaë nomine conjungi censuit, quod Isaia prior idem illud, quod vaticinatus fuit Malachias, insinuaverit, et ab eodem Spiritu sancto utrumque pariter procederet. Recentiores in alias abiere sententias. Constare videtur primo, novum non esse, et alias sapius factum, ut ex pluribus diversorum canonicorum scriptorum locis, unum veluti testimonium contexeretur : quod allatis exemplis probat hic Cornelius. 1°. Sepe unum illorum præcipuum haberi, alterum quasi interpretationem et explicationem aliquam afferri. 2°. Ad Joannis prædicationem et munus explicandum præcipue valere locum Isaia, cum illud idem de se Joannes usurpaverit. Hæc solvere quæstionem videntur.

(707) Montium nomine multa in Scripturis significata, PP. docent. Hinc Hieron., hom. 9 in Jer. (id est Origenes ab eo Latine versus) : « Sunt alii

lens; ut ipsius loci sublimitate intelligant ad quantum gloriam eligantur, et quod cæteris omnibus præferantur (707). Sed quare duodecim eliguntur; nisi quia dies erat, et duodecim (708) horas habere habebat? Sic enim ipse ait : « *Nonne duodecim sunt horæ diei?* (Joan. XI, 9.) » Qui ambulat in luce non offendit, quia lucem mundi hujus videt. « Ego sum lux mundi. Qui sequitur me non ambulat in tenebris, sed habebit lumen vitæ (Joan. VIII, 12). » Ipsi enim sunt Ecclesiæ portæ, de quibus dicitur : « Diligit Dominus portas Sion (Psal. LXXXVI, 2). » Quis igitur duodecim sunt Ecclesiæ portæ, duodecim (709) eos esse oportuit, ut essent ab oriente portæ tres ab occidente portæ tres, a meridie portæ tres, ab aquilone portæ tres. Hos autem mittit Dominus Evangelium prædicare, infirmos sanare, dæmonia fugare; ut quia horæ sunt, ubique luceant; et quia portæ sunt, undique populos per fidem in Ecclesiam introducant. *Et imposuit Simoni nomen Petrus, et Jacobum Zabedæi, et Joannem fratrem Jacobi : et imposuit eis nomina Bonaerges, quod est filii tonitru; et Andream, et Philippum, et Bartholomæum, et Matthæum, et Thomam, et Jacobum Alphæi, et Thadæum, et Simonem Cananarum, et Judam Scarioth (710), qui tradidit illum.* Alia nomina quibusdam discipulorum Dominus imposuit, prima tamen

montes tenebrosi, alii lucentes. Verumtamen quia utrique montes sunt magni, montes lucentes sunt angeli Dei et prophetæ... apostoli Jesu Christi... Montes tenebrosi sunt qui eriguntur adversus scientiam Dei. Zabulus mons tenebrosus est. » Mons ergo semper magnum aliquid significat. Quare montes interpretatur Aug. in Psal. XLV, n. 7, *potestates hujus sæculi*; atque ibidem alios facit montes bonos, alios malos. Hilar., in Psal. cxx, num. 4, « montes accipimus propheticos libros ex terra in altum elatos, per quos fit in superiora consensus... Poterimus autem et montes existimare angelica ministeria et colorum virtutes et potestates, » etc.

(708) Hoc A. ex Aug., qui enarrat in Psal. LV, n. 5 : « Forte enim illi propterea longe facti sunt a sanctis, quia non potuerunt penetrare altitudinem diei, cujus apostoli duodecim horæ fulgentes. » Fusius idem tract. 44 in Joan., n. 8 : « Quo ergo periret : *Nonne duodecim sunt horæ diei?* Quia ut diem se esse ostenderet, duodecim discipulos elegit. Si ego sum, inquit, dies, et vos horæ, nunquid horæ diei consilium dant? Horæ diem sequuntur, » etc.

(709) Beda ad cap. 10. Matth. « Recte in apostolatam divina gratia duodecim convocantur... Hi enim sunt cælestis Jerusalem ab Oriente portæ tres, ab aquilone, austro et occasu. » Et S. Aug. uterque. Nam hic enar. in Psal. LXXXVI, explicans illud : *Fundamenta ejus in montibus sanctis; diligit Dominus portas Sion*, scribit : « Ne putetis alia esse fundamenta, alias portas. Quare sunt fundamenta apostoli et prophetæ? Quia eorum auctoritas portat infirmitatem nostram. Quare sunt portæ? Quia per ipsos intramus ad regnum Dei : prædicant enim nobis. Et cum per ipsos intramus, per Christum intramus : ipse est enim janua. Et dicuntur duodecim portæ Jerusalem, et una porta Christus, et duodecim portæ Christus, quia in duodecim portis Christus. Et ideo duodenarius numerus apostolorum. Sacramentum magnum hujus duodenarii numeri. »

(710) Scarioth legit etiam Beda; et suspicatur a vico dictum in quo ortus est, et interpretatur *memoria mortis*. Ita etiam legitur in Cantabrigensi, in San-

non abauit (714). Unde et Petrus, qui prius Simon dicebatur, postea Simon Petrus vocatus est. Simoni ergo imposuit nomen Petrus, ut a quo suscipiebat fortitudinem, ab eodem susciperet et fortitudinis nomen. « Petra enim, ait Apostolus, erat Christus (I Cor. x, 4). » Ab hac ergo petra dicitur Petrus (712). Vocavit autem et filios Zebedæi *Boanerges*, sive ut verius scribitur, *Banærem* (713), id est filios tonitru; eo quod magnifice et terribiliter loquentes, supernas et cælicas voces in suis sermonibus imitarentur. Cuius enim nisi tonitruus vox est illa, quæ dicit : « In principio erat Verbum, et Verbum erat apud Deum, et Deus erat Verbum (Joan. i, 1). »

III. [CAP. IV.] *Et dicebat Jesus : Sic est regnum Dei : quemadmodum si homo jaciât sementem in terram, et dormiat, et exurgat nocte ac die, et semen germinat et crescat, dum nescit ille. Ulro enim terra fructificat, primum herbam, deinde spicam, deinde plenum frumentum in spica, et cum se produxerit (714) fructus, statim mittet falcem, quoniam adest messis. Regnum Dei Ecclesia est. Ipsa et ager, et terra vocatur, in qua Verbi Dei semen seminatur. Seminatores autem apostoli sunt et doctores. Semen vero evangelica prædicatio. Hæc autem prius in herbam, deinde in spicam, postmodum vero in plenum frumentum crescit et germinat. Initium enim boni operis quasi herba est (715) ; quia ad quem finem perveniat, nondum manifeste cognoscitur. Herba enim facile siccatur et perit. Fit autem spica dum quotidie crescit, et per incrementa in melius proficit : utrum tamen ad perfectionem perveniat, adhuc ignoratur. Deinde vero fit plenum frumentum in spica, dum devictis tentationibus carnis, ex toto se homo Deo subjiciens, quantum humana fragilitas patitur, perfectus in omnibus invenitur. Sed neque sic plena securitas adest, nisi quam cito metatur, et in horreum reponatur (716). Unde et hic dicitur. *Et cum**

germanensibus, et Colbertinis ms. duobus ap. Sabatier. Itala vetus, quam idem exhibet ex ms. Colbertino, *Scarotha*.

(714) Vide Justinum M. Dial. cum Tryph. n. 406, Tertullianum lib. iv contra Marcion., c. 13. Joan. Chrysost. hom. 49 in Joan., n. 2, et ex recentioribus card. Baron. ad an. 53, n. 19, etc.

(712) S. August. serm. 76 : « Simon antea vocabatur. Hoc autem ei nomen, ut Petrus appellaretur, a Domino impositum est : et hoc in ea figura, ut significaret Ecclesiam. Quia enim Christus petra, Petrus populus Christianus. Petra enim principale nomen est. Ideo Petrus a petra, non petra a Petro : quomodo non a Christiano Christus, sed a Christo Christianus esse vocatur. » Idem serm. 204, v. 1 ; serm. 170, n. 2, et serm. 295, n. 1.

(713) Varie scriptum invenitur hoc nomen. *Boanerges* in ms. Cantabrig. ap. Sabatier : alibi aliter. S. Hieron. in cap. i Daniel, v. 7 : « In Evangelio.... filii Zebedæi appellati sunt, quod non, ut plerique putant, *Boanerges*, sed emendatius legitur *Banærem* : atque adnotat Vallarsius in codice Vaticano legi *Banærem*, in Palatino *Banærem*. »

(714) *Cum produxerit vulg.* Sed ms. Corbeiens. 1 ; et S. Germani 2 apud Sabatier *cum se produxerit*.

(715) S. Greg. lib. xix. Mor., n. 52, herbæ nomine in Scripturis quinque significari docet, quæ

se produxerit fructus, statim mittet falcem, quoniam adest messis. Falcem enim Dominus mittit, quando suorum fidelium animas ad se per mortem corporis vocat.

IV. [CAP. VII.] *Exiens Jesus de finibus Tyri (717), venit per Sidonem ad mare Galilææ inter medios fines Decapoleos.* Describit evangelista per quam viam in Galilæam Dominus redierit. Sicut autem *Pentapolis* a quinque, ita *Decapolis* (718) a decem civitatibus nominatur. *Et adducunt ei surdum et mutum ; et deprecabantur eum, ut imponat illi manum.* Qui sunt isti, qui surdum et mutum Domino adducunt ? Isti enim sunt apostoli et doctores ; isti sunt episcopi et sacerdotes ; isti sunt quicumque alios sanare desiderant, et ad fidem venire persuadent.

B *Surdus enim est omnis homo qui audiendi aures non habet, et qui verba Evangelii audire contemnit.* Surdi erant illi, quibus Dominus dicebat : « Qui est ex Deo, verba Dei audit : propterea vos non auditis, quia ex Deo non estis (Joan. viii, 47). » De talibus et Psalmista ait : « Furor illis secundum similitudinem serpentis, sicut aspidis vocæ, et obturantis aures suas, quæ non exaudit surdæ incantationem, et veneficia quæ incantantur a sapiente (719) (Psal. lvi, 5). » Mutus vero est qui Dominum non laudat, qui Christum non constat, qui justitiam non defendit, et qui injustitiam non damnat (720). Tales illi sunt, de quibus dicitur : « Canes muti non valentes latrare (Isa. lvi, 10). » Hos igitur debemus ducere ad Jesum, et pro eis rogare, ut eis manum imponat. Sanatur enim quem tangit Jesus ; sanatur quem tangit Salvator (721) ; quia ipse est salus et vita : non aliunde querit herbas ; ipse est medicus et medicina ; tangit, et sanat ; respicit, et medetur. Unde et subditur : *Et apprehendens eum de turba seorsum misit digitos suos in auriculam ejus, et exspuens tetigit linguam ejus, et suspiciens in cælum, ingemuit, et ait illi, Effeta (722), quod est adaperire.*

sunt « viror gloriæ temporalis, refectio diaboli, sustentatio prædicatorum, bona operatio, æternæ vitæ scientia atque doctrina. »

(716) Hinc illud S. Aug., serm. 40, n. 7 : « Quæ est autem securitas, fratres, vel mea, vel vestra, nisi ut Domini jussa intente et diligenter audiamus, et promissa fideliter expectemus ? »

(717) *Et iterum exiens de finibus Tyri.* Est hom. S. Brunonis Dom. xii, p. Pent. Emiseno supposita.

(718) Hieron. : « Decapolis, sicut in Evangelio legitur. Est autem regio decem urbium trans Jordanem, circa Hippum, et Pellem, et Gadaram. » De ea vid. fuse disserentem Bonfrerium in Onomast. Hieron. verba exscripsit Beda.

(719) *Et veneficii incantantis sapienter.*

(720) Beda : « Surdus et mutus est qui nec aures audiendis Dei verbis, nec os aperit proloquendis : quales nec esse est ut hi qui loqui jani, et audire divina eloquia longo usu didicerunt, Domino sanandos offerant ; quatenus eos quos humana fragilitas nequit, ipse gratiæ suæ dextera salvet. »

(721) Id. in. c. viii Marc. : « Tangit nos Dominus, cum mentem nostram afflatu sancti Spiritus illustrat, atque ad agnitionem nos propriæ infirmitatis, studiumque bonæ actionis accendit. »

(722) Ita scribit Beda. In antiqua Itala ex ms. Colb. apud Sabatier *Effeta* : Vulgat., *Ephetha*, ut

Cognoscimus hic Ecclesie sacramenta (723): Hæc noviter ad fidem venientibus sacerdotes facere videmus. Dicunt *Effeta*, quod est adaperire: non ut exterioris hominis sensus, qui clausi non sunt, sed potius ut interioris hominis aures aperiant, et linguam solvant: quatenus et verba vitæ diligenter intelligant; et intellecta, aliis fideliter nuntient. Nisi enim aliud significaret, hunc tantum laborem in hoc homine sanando Dominus non suscepisset. Poterat enim eum solo verbo sanare (724), sicut multos alios sanare consueverat: hoc tamen non fecit. Sed quid fecit? De turba eum traxit; digitos ei in aurículas misit; expulit, et linguam tetigit; in cælum suspiciens ingemuit, et ait illi: *Effeta*, quod est adaperire. Hæc enim turba, de qua hic homo a Domino trahitur, vitiorum est multitudo, et malignorum spirituum turbulentus exercitus (725). Qui enim de hac turba non trahitur, a **140** Domino non sanatur. Merito igitur de turba eum traxit quem sanare volebat, et misit digitos suos in aurículas ejus; quia in illius auditum sancti Spiritus gratias infudit (726), ut haberet Spiritum sapientiæ et intellectus, sine quibus aures cordis non aperiantur. De hoc enim digito ipse quoque alibi ait: « Si ego in digito Dei ejecio dæmonia (*Luc.* 1, 20). » Quod Matthæus exponens, ait: « Si ego in Spiritu Dei ejecio dæmones, profectio (727) pervenit in vos regnum Dei (*Matth.* 12, 28). » Expulit autem et tetigit linguam ejus, ut per hoc eum doceat superflua cuncta abjicere, si linguam vult habere solutam, et ad loquendum idoneam. Sæpe enim sputum ad loquendum linguæ facit impedimentum. Est enim sputum superfluitas quædam, et stomachi capitisque purgatio. Qui igitur

etiam Ambros. De sacram. l. 1, Græc. *εφαθα*. Ambrosius: « Hebraicum verbum est, quod Latine dicitur *adaperire*. » Vide de hoc verbo Maldonatum, etc.

(723) S. Ambrosius, lib. 1 De sacram., cap. 1, n. 2: « Ergo quid egimus Sabbato? Nempe apertionem: quæ mysteria celebrata sunt apertionis? quando tibi aures tetigit sacerdos, et nares. Quod significat in Evangelio D. N. J. C., cum ei oblatas esset surdus et mutus. . . . Ideo ergo tibi sacerdos aures tetigit, ut aperirentur aures tuæ ad sermonem et ad alloquentium sacerdotis. » Idem De mysteriis cap. 1, n. 3: « Aperite igitur aures, et bonum odorem vitæ æternæ inhalatum vobis munere sacramentorum capite; quod vobis significavimus, cum apertionis celebrantes mysterium diceremus; *Epheta*, quod est *adaperire*, ut venturus unusquisque ad gratiam, quid interrogaretur, cognosceret, quid responderet, meminisse deberet. Hoc mysterium celebravit Christus in Evangelio, sicut legimus, cum mutum curaret et surdum, » etc.

(724) Victor Antioch. in caten. Corder. pag. 150: « Cum posset sermone efficere miraculum; ostendit corpus arcano sibi unitum nexu, animatum videlicet rationali et intelligenti anima, divitiis etiam ipsum abundare divinæ virtutis. » Vid. ibid. Tolosanum.

(725) Beda: « Prima salutis janua est, infirmum apprehendens Domino de turba seorsum educi. Apprehendens namque infirmum de turba seorsum educit, cum mentem peccatis languidam, visitatione tuæ pietatis illustrans, a consuetis humanæ conversationis moribus advocat. »

(726) Id. Beda: « Mittit digitos suos in aurículas,

A vult bene loqui, qui vult ut Deo et hominibus verba sua placeant, omni superfluo humore, omnique impedimento et stomachum relevet et mentem, quam per caput intelligimus. Possumus autem et per sputum Christi, quod ex capite quidem descendit, ejus divinitatis dulcedinem intelligere (728). « Christi namque caput, ait Apostolus, Deus est (*I. Cor.* 11, 3). » Hæc autem dulcedo, hæc saliva nostri Redemptoris linguas infantum fecit disertas, quas olim veteri pomi amaritudo ligaverat. De hac autem dulcedine ait Psalmista: « Gustate et videte, quoniam suavis est Dominus: beatus vir qui sperat in eo (*Psal.* xxxiii, 9). » Itemque: « Dulcis et rectus Dominus (*Psal.* xxiv, 8) » et Petrus Apostolus: « Depponentes, inquit, omnem mauiam, et omnem dolorem, et simulationes et invidias, et omnes detractiones, sicut modo geniti infantes, rationabiles sine dolo lac concupiscite, ut in eo crescatis in salutem; si tamen gustatis quia dulcis est Dominus (*I. Petr.* 11, 1). » Hæc igitur dulcedo, hæc saliva Christi pellit antiquum venenum, omnemque amaritudinem de lingua fidelium: hæc autem saliva illorum linguas non tetigit, qui Christum non confitentur; et qui de fide interrogati, se credere non respondent. *Et suscipiens in cælum ingemuit.* In cælum namque Dominus suscepit; quia secundum humanitatem pro nobis ad Patrem interpellat (729). Sed quare ingemuit, nisi quia hominem quem ad imaginem et similitudinem suam creaverat, nunc surdum et mutum, et per omnia infelicem esse videbat: quem etiam per multas tribulationes et angustias, ad pristinam dignitatem redire oportebat? Post hæc autem omnia ait illi: *Effeta, quod est adaperire*; quia non prius

cum per dona S. Spiritus aures cordis ad intelligenda, ac suscipienda verba salutis aperit. Namque digito Dei appellari Spiritum sanctum, testatur ipse Dominus, cum dicit Judæis: *Si ego in digito Dei ejecio dæmonia*, etc. Hoc, credo, ex Gregorio, qui hom. 40 in Ezech., ubi totum curationis ordinem mystice exponit, n. 20: « Quid, inquit, per digitos Redemptoris, nisi dona S. Spiritus designantur? Unde cum in alio loco ejecisset dæmonium, dixit: *Si in digito Dei*, etc.: quia de re per evangelistam alium dixisse describitur: *Si ego in Spiritu Dei*, etc.: ex quo utroque loco colligitur, quia digitus Dei, Spiritus vocatur. Digitos ergo in aurículas mittere, est per dona Spiritus mentem surdi ad audiendum aperire. »

(727) *Igitur*, Vulg.

(728) Beda: « Sputum namque Domini, saporem designat sapientiæ. . . Sputum etiam, quod ex capite Domini descendit, divinam ejus naturam, quæ ex Deo est; portio terræ, cui idem sputum immiscuit, humanam quæ ex hominibus assumpta est, designat. » S. Gregorius l. all.: « Quid est vero, quod expuens linguam ejus tetigit? Saliva nobis est, ex ore Redemptoris accepta sapientia in eloquio divino. Saliva quippe ex capite defluit in ore. Ea ergo sapientia quæ ipse est, dum lingua nostra tangitur, mox ad prædicationis verba formatur. »

(729) In edit. March. tom. II, pag. 97. ad Patrem orare non desinit. Anou. in cat. Cord.: « Suspicere in cælum ad orationem, res est hominem docens; oportebat autem ipsum cum homo esset, non designari convenientem homini modum. » Victor. Antioch. ibid.: « Simul Patri, eorum quæ a se habant

sensus nostri Domino aperiuntur; non prius ejus doctrinæ pluvialis secundantur, quam a Christo de turba trahamur, ejusque manu tangamur, et ipsius salivæ dulcedine omni amaritudine mundemur atque sanemur. Unde et hic dicitur: *Et statim apertæ sunt aures ejus, et solutum est vinculum linguæ ejus; et loquebatur recte.* Non enim nisi recte loqui poterat, quem divina virtus et sapientia sic tangendo et mendo sanaverat (730). *Et præcepit illi, ne cui diceret: quanto autem eis præcipiebat, tanto magis plus prædicabant, et eo amplius admirabantur, dicentes: Bene omnia fecit, et surdos fecit audire, et mutos loqui. Quid est hoc? Quare eis Dominus hoc præcipiebat, unde eos inobedientes fore sciebat? Nobis, fratres, nobis sunt ista; ad nos respiciunt, et nostram jactantiam inclinant: qui si aliquid dignum laude aliquando fecerimus; hoc non ad vulgi favore extollere et prædicare, imo humiliter abscondere et celare debemus (731). Et hoc in contrarium vertitur; quia plus laudentur illi qui facta sua abscondere volunt, quam illi qui ea per vanam gloriam manifestare contendunt. Unde beatus Job dixit: **141** « Quia laus hypocritæ (732) ad instar puncti (Job xx, 5). » De sanctis vero dicitur: « Rex vero latabitur in eo; laudabuntur omnes qui jurant in eo, quia obstructum est os loquentium iniqua (733) (Psal. LXII, 12). »*

V. [Cap. VIII.] *Et veniunt Betsaldam, et adducunt ei cæcum, et rogabant eum ut illum tangeret. Et apprehensa manu cæci, eduxit eum extra vicum, et exprensus in oculos ejus, impositis manibus suis, interrogabat eum, si aliquid videret.* Idipsum per hunc cæcum significatur, quod modo superius per sardum et mutum significari diximus (734). Cæcus est enim omnis homo, qui veram lucem, qui Christus est, non sequitur, et fidei veritatem non intelligit. Illi vero qui cæcum ad Dominum adducunt, et pro eo rogant, sicut et superius, episcopi et presbyteri, caterique fideles intelliguntur. Quod autem hic dicitur, quia *apprehensa manu cæci, duxit eum extra vicum*; hoc est quod ibi dicitur, quia apprehendens

eum, *duxit eum a turba seorsum.* Per sputum vero et hic, et ibi unum idemque significatur. Illa igitur legat qui hæc non intelligit. Interrogat Dominus cæcum, si aliquid videat; quia ad primum ejus tactum non statim omnes homines sufficienter illuminantur. Aliquid tamen vident, mox ut aliquid de Domino intelligere et credere incipiunt. Tanto igitur clarius videt unusquisque, quanto melius credit et veritatem intelligit (735). Sequitur: *Et aspiciens ait: Video homines velut arbores ambulantes. Deinde iterum imposuit manus super oculos ejus, et cepit videre. Et restitutus est, ita ut videret clare omnia.* Toties enim Dominus super cæci oculos manus imponit, quoties nostræ mentis oculos illuminat, ut ea intelligamus quæ prius non intellegebamus. Unde Psalmista: « Quoniam tu illuminans, inquit, lucernam meam, Domine; Deus meus, illumina tenebras meas (Psal. xvii, 31): » id est, quia illuminasti me in his quæ scio; illumina me et in his quæ nondum scio. Propter quod manifeste apparet, quia quamvis ei Dominus jam manus super oculos imposuisset, adhuc tamen, ut iterum poneret, indigebat, quia nondum omnia perfecte videbat. Rogemus ergo Dominum ut non semel, neque bis, sed multoties manum suam imponat super oculos mentis nostræ; quatenus omni deterga caligine, omniumque errorum tenebris effugatis, unumquodque in propria figura, et clare omnia videre mereamur. *Et misit illum Dominus in domum suam, dicens: Vade in domum tuam, et si in vicum introieris nemini dixeris.* Domus enim nostra illa est, de qua non bene illuminati, imo vero miserabiliter excecati in primo homine ejeci sumus. Ad hanc autem redire non possumus, nisi iterum a Domino illuminati, ejus manum atque virtutem nostris oculis appositam sentiamus (736). Quare autem ei præcipiat ut nemini dicat; quare opera sua celare et abscondere jubeat, satis jam diximus. Hoc tamen nondum intelligunt qui omnia opera sua faciunt, ut videantur ab hominibus: de quibus Dominus ait, « quia receperunt mercedem suam (Matth. vi, 2). » Docet igitur nos Dominus

causas assignans, simul miserans hominis naturam, quam in tantam vilitatem depressit invidia satanoli, et protoplastorum impudentia. » Vid. S. Gregorium et Bedam. II. all.

(730) Tolosan. In Caten. Cord.: « Quidni autem restituitur in perfectum statum, copiam nactus proprii Creatoris, defectum naturæ supplementis? » Beda. « Ille etenim solus recte loquitur, . . . cujus auditum, ut cælestibus possit auscultare et obsecundare mandatis, divina gratia reserat, cujus linguam Dominus tactu sapientiæ quæ ipse est, ad loquendum instituit. »

(731) Tolosan. In cat. Cord.: « Rursus docens nos et hic modestiam, jussit beneficio affectos abscondere miraculum. »

(732) V. x, 5: *Laus impiorum brevis, et gaudium hypocritæ, etc.*

(733) Hactenus homilia.

(734) Magis etiam generatim hic Beda de omnibus a Christo sanatis: « Cuncti qui a Domino curantur languores, spiritalium sunt signa languorum, quibus anima per peccatum æternæ morti propinquat. Sicut

enim in surdo et muto a Domino sanato, sanatio mentis insinuat eorum, qui neque audire verbum Dei, neque loqui noverant. . . ita in hoc cæco paratim curato a Domino, illuminatio designatur cordium stultorum, ac longe a via veritatis aberrantium. »

(735) Victor Antioch. ap. Corder.: « Significat imperfectam fuisse fidem tum eorum qui hunc cæcum adduxerunt, tum ipsius cæci. » Aliter Beda, præclare tamen. « Ideo secum hunc Dominus paulatim, et non statim repente curat, . . . ut magnitudinem humanæ cæcitalis ostenderet, quæ quasi pedetentim, et per quosdam profectuum gradus ad lucem divinæ visionis solet pervenire: seu, ut suæ nobis gratiæ crebra daret indicia, per quæ singula nostræ perfectionis incrementa, ut proficere aliquid possint, nec deficiant, adjuvat. »

(736) Beda aliud mysticum hic intelligit: « Mystice adinonet omnes qui agnitione veritatis illustrantur, ut ad cor suum redeant, et quantum sibi donatum sit, sollicita mente perpendant. »

celare opera nostra, ne hic recipiamus, et recipiendo perdamus mercedem nostram (737).

VI. [CAP. IX.] *Omnis igne salietur, et omnis victima salietur. Bonum est sal. Quod si sal infatuatum fuerit, in quo illud condietis? Habete in vobis sal, et pacem habete inter vos* (738). Hæc enim ad ea 142 verba respondere videntur, quæ modo superius Joannes apostolus verbis Dominicis interposuit, dicens: *Magister, vidimus quemdam in nomine tuo efficientem demonia, qui non sequitur nos, et prohibuimus eum. Jesus ait eis: Nolite prohibere eum. Nemo enim qui faciat virtutem in nomine meo, et possit cito male loqui de me. Qui enim non est adversum vos, pro vobis est.* Vult igitur Dominus, ut sapienter et discrete cuncta agamus; et non bono, sed mala prohibeamus. Qui enim in Christi nomine virtutes operatur, jam Christo propinquior est, ut qui ejus nomen veneratur, cujus tantam virtutem et efficaciam esse probavit; atque sic illis defensor jam esse incipit: de quo, quia ejus virtutem per miracula cognovit, male loqui pertinescit. Illic igitur non debemus auferre quod habet, sed debemus addere quod non habet. Dicamus ergo ei, ut in eum credat, eique sit fidelis. Unde et Dominus subinferens ait: *Omnis enim igne salietur, et omnis victima salietur.* Quod tale est ac si diceret: Omnis Ecclesiæ rector et doctor talis esse debet, qui et sale sit conditus, et sapiens et discretus; qui utiliter cuncta provideat, cuncta secundum rationem et ordinem faciat. Quod quidem lex ipsa significat, quæ omnem victimam salire jubet. Ait enim: « Quidquid obtuleris sacrificium sale condies, nec auferes sal fœderis

(737) Beda: « Exemplum suis tribuit, ne de his quæ faciunt mirandis favorem vulgi requirant, sed divinis tantum aspectibus, ubi et merces operum reat, sint placere contenti. »

(738) Est hic unus ex difficillioribus evangelicis locis, si intelligere volumus, qua ratione hæc cõhererent cum superioribus; et quis sit horum verborum sensus: quæ duæ quæstiones ita sunt inter se conjunctæ, ut divelli una ab altera non possit. Sunt ergo tres præcipuæ sententiæ: 1° Ut quoniam superius v. 44, 45 de gehenna ignis inexstinguibilis locutus fuerat: hic causam reddat, seu modum aperiat, cur sit inexstinguibilis; ut quemadmodum sal a corruptione res servat, ita impius igne veluti salietur; et a divina omnipotentia incorruptus servetur; atque ignis cruciet quidem, sed eum non consumat. Itaque duæ veluti sententiæ contrariæ inter se continentur his verbis; omnis peccator igne salietur; et contra omnis victima Deo grata, sale sapientiæ condita, ab æterna corruptione præservabitur; 2° ut referatur ad aliud quod paulo remotius præcesserat de scandalo; quoniam sapientiæ, circumspeditione et discretionis magna opus est, ut quis scandala caveat; et nec scandalizet, nec scandalizetur: quemadmodum omnis victima olim cum sale offerebatur; ita nunc omne opus agendum sit magna cum discretionis et sapientiæ; 3° ut de igne tribulationis sermo sit, comparate ad bonos, vel etiam ad bonos simul et malos; ita ut boni igne tribulationis a corruptionibus præserventur: quod sine dolore non fit, ut sine dolore manus et pedes (de quibus superius locutus fuerat) non abscinduntur: cuncti etiam igne salienti; quamvis non eodem modo, nec eodem igne, sed vel igne tribulationis salubriter

A Domini de sacrificio tuo. In omni oblatione offeres sal (Levit. iii, 13). Sal enim pro sapientia ponitur, quæ omnium nostrorum sermonum et actionum est condimentum. Bonum est igitur hoc sal, nisi a fatuis et stultis hominibus infatuatum fuerit. Hoc enim hæretici, hypocritæ et schismatici infatuant; quoniam non ea qua debent puritate eo utuntur. Quod si sal insulsum fuerit, in quo illud condietis? Si sapientia ipsa insipientis fuerit, sine qua sapiens nemo fit, quid aliud est quod ad suæ dignitatis statum eam iterum reducat? Habete in vobis sal; omnia quæ agitis sale condite; omnia sapienter et discrete agite. Hoc autem ut possitis, pacem habete inter vos. Qui enim pacem non habent, hoc tale sal habere non possunt. Tale quidem non habent; etsi aliquando insulsum habeant et infatuatum. Sed quid est quod ait: *Omnis igne salietur?* Nunquid enim ignis est sal, ut eo aliquid salietur? Sicut enim sapientia sal dicitur, quia mentes nostræ ex ea conduntur, ita et ignis vocatur, quia ab ea illuminantur. Si igitur ignis est sapientia, et sapientia sal; ergo et ignis est sal. Igne igitur salitur, quod sapientia salitur.

VII. [CAP. XVI.] *Cum transisset sabbatum, Maria Magdalene, et Maria Jacobi, et Salome emerunt aromata, ut venientes ungerent Jesum* (739). Sabbato enim neque vendere, neque emere aliquid licebat, quoniam tale aliquid in sabbato fieri lex interdixerat (Levit. xxiii, 34). Veniunt autem hæc sanctæ mulieres ungere Jesum. Sed quomodo veniunt? Cum aromatis (740). Aliter enim ad Jesum venire non licet. Sunt autem hæc aromata, fides, spes, charitas, pax, patientia, humilitas, et mansuetudo, con-

in præsentis vita; vel æternæ tribulationis et cruciatu in altera. Vid. Jansenium Concord. cap. 71. Natalem Alexandrum in Marc. c. ix. Lamy l. iv. c. 32. Maldonatum, a Lapide, etc. A. noster alteram explicationem sequitur, quæ optima videtur; apposite nimirum ad id quod sequitur, et narratur de Joanne: quæ amplexus etiam videtur Jo. Antiochenus, explicans de ratione servandæ pacis, et cavendæ dissensionis.

(739) *Subsecuta autem mulieres, quæ cum eo venerant de Galilæa, viderunt monumentum . . . et revertentes paraverunt aromata, et unguenta; et sabbato quidem siluerunt secundum mandatum: una autem Sabbati valde diluculo venerunt ad monumentum, portantes quæ paraverunt aromatis.* Collatis evangelicis locis alii quidem interpretes parasse aromata putant antequam Sabbatum adveniret, sabbato vero quiescente et siluisse, id est Christum non unxisse. Ita Jansenius Concord., cap. 16. Alii, ut Lamy, Maldonatus, etc. ita siluisse interpretantur, ut aromata non emerint, nisi post solis occasum Sabbato, quando Sabbati festum desinebat; alii, ut Bedam secutus Menochius, bis aromata emisse mulieres volunt, antequam Sabbatum inciperet, et posteaquam desit.

(740) Mysticas aromatum significationes fuse explicat S. Bernardus, de hoc evangelico loco disserens serm. 2, temp. resurrect., pag. 906: « Quærat mens aromata sua; ante omnia compassionis affectum, dehinc rectitudinis zelum, et inter hæc discretionis spiritum non omittat . . . Linguæ quoque aromata tria; modestia in increpando, copia in exhortando, efficacia in persuadendo, » etc. Beda hic; « Et nos ergo in cum qui est mortuus credentes, si

cordia, et misericordia, et similia : hæc enim Domino suaviter redolent ; sicut et e contrario vitia fœtent. Unde Psalmista : *Putruerunt, inquit, et corruptæ sunt cicatrices meæ a facie insipientiæ meæ* (Psal. xxxvii, 6). Beatæ igitur illæ mulieres, beatæ illæ animæ, quæ, sicut Maria Magdalene, semper cum unguentis, semper cum aromatibus ad Dominum veniunt. Hæc est enim, quæ alibi ait : *Cum esset rex in accubitu suo, nardus mea dedit odorem suum* (Can. 1). Hæc autem significabat Ecclesiam gentium (741), de qua septem dæmonia **143** Dominus ejecit ; quæ quidem, quoniam dilexit multum, dimissa sunt ei peccata multa. Maria vero Jacobi, quæ Christi matertera (742) fuit, plebem Judaicam figurabat, de qua secundum humanitatem Salvator noster originem duxit. At vero Salome, quæ interpretatur *pacifica* (743), tota ex utroque populo sanctorum collecta multitudo intelligitur. In hac igitur, tota Ecclesia ; in illis vero, Ecclesiæ partes figurantur. Possunt tamen hæc tres mulieres, tres mundi partes significare, Asiam videlicet, Africam et Europam, in quibus Ecclesia tota consistit. Et istæ quidem unguunt Jesum, istæ eum delectant, istæ ejus passionem prædicant, et odorem notitiæ illius cunctis gentibus manifestant. Ecce autem mulieres, quæ usque ad hunc diem erubescunt, et se mortis januam, et totius humani generis ruinam esse dolebant ; hodie lætantur, hodie prædicant, hodie originale peccatum deletum affirmant ; et ipsis quoque apostolis resurrectionis gloriam annuntiant. *Et valde mane una Sabbatorum veniunt ad*

A monumentum, orto jam sole. Non est autem sibi contrarium hoc quod ait : *Et valde mane, et, orto jam sole.* Unde et alius evangelista dicit : « Cum adhuc tenebræ essent (744) (Joan. xx, 1). » Solis itaque ortum intelligere oportet, ex quo, ejus splendore cælum illustratur, quamvis nondum terris appareat, raris adhuc tenebris existentibus. Quid est igitur *valde mane*, nisi jam rubescente aurora ? Nequæ enim sine causa evangelista non *mane* simpliciter, sed *valde mane* dixit. *Et dicebant ad invicem : Quis revolvat nobis lapidem ab ostio monumenti ? Et respicientes viderunt revolutum lapidem : erat quippe magnus valde.* Narrat enim Matthæus evangelista, quod Christo resurgente « angelus Domini descendit de cælo, et accedens revolvit lapidem, et sedebat super eum... Præ timore autem ejus exterriti sunt custodes, et facti sunt velut mortui. » Exeuntes in civitatem « nuntiaverunt principibus sacerdotum omnia quæ facta fuerant (745). » At, illi dederunt eis « copiosam pecuniam dicentes (746) : Dicite, quod vobis dormientibus nocte venerunt discipuli ejus, et furati sunt eum (Math. xxviii, 2). » Sequitur : *Et introeuntes in monumentum viderunt juvenem sedentem in dextris coopertum stola candida, et obviaverunt.* Sed angelus in dextris stola candida cooperatus ; quoniam lætitiæ et prosperitatem prædicat, gloriam resurrectionis et carnis innovationem annuntiat (747). Considera in quo dilectionis igne interius ardebant, quæ feminet timoris et fragilitatis oblitæ, non solum in nocte veniunt, verum etiam confidenter in monumentum ingrediuntur : unde et

odore virtutum referti cum opinione bonorum operum Dominum quaerimus, ad monumentum profecto illius cum aromatibus venimus : » quibus verbis Gregorium exscripsit homil. 21 in Ev., n. 2 : « Et nos ergo in eum qui est mortuus, credentes, si odore virtutum referti, cum opinione bonorum operum Dominum quaerimus, ad monumentum profecto illius cum aromatibus venimus. »

(741) Mysticas easdem duarum mulierum significationes tradidit Beda ad Matth. c. xxviii : « Dux unius nominis ejusdemque amoris ac devotionis femine, quæ dominicum venerunt visere sepulcrum, duas fidelium plebes, Judaicam scilicet et gentilem designant, quæ uno atque simili studio passionem, resurrectionemque sui Redemptoris celebrare desiderant. »

(742) *Materteram* vocat Hieron. in cap. xii Matth., v. 46, et Beda, qui etiam ad Luc. xxiv, « Maria Jacobi, mater est Jacobi minoris et Joseph, ut Marcus evangelista dicit, soror Matris Domini, unde et ipse Jacobus frater Domini meruit vocari. » Hæc opinio de Maria Jacobi, B. scilicet Virginis esse sororem, nittur loco illo Joan. xix, 25 : *Stabant autem juxta crucem Jesu Mater ejus, et soror matris ejus Maria Cleophæ.* Mariam Jacobi, ita dictam a filio, et Mariam Cleophæ a marito sic appellatam, unam eandemque esse feminam passim recentiores interpretes consentiunt : etsi aliter voluit Baronius in App., n. 67. Cornelius tamen, aliique quidam non sororem sed consobrinam dicunt. Nam, ut Hieronymus l. all. Fratres, consobrinos dici (idem valere debet de sororibus) omnis Scriptura demonstrat. Vid. Baronium l. all. Jansenium Conc. cap. 19. Maldonatum, aliosque interpretes ad c. xii Matth., v. 46.

(743) Bene, ut etiam adnotavit Hure : nam ex

eadem radice Salomon *pacificus*, quod est Hieron. tradit epist. 53 ad Paulin. August. enarrat in Psal lxxi, n. 1, etc. Cæterum Salome eadem est ac mater litiorum Zebedæi, ut ex collatis evangelicis locis statuum interpretes.

(744) Hæc de tempore, quo ad J. C. sepulcrum mulieres venerunt, aut iter susceperunt, multum diuque ab interpretibus quæstio versata est, adeo ut, quemadmodum Jansenius Concord., cap. 165 tradit, quidam quatuor ad monumentum accessus diversis temporibus factos commenti sint ; et alias ab aliis mulieres describi ab evangelistis voluerint. De hac quæstione et Jansenius ipse, et interpretes omnes, et fuse ac discrete card. Baron. ad a. 34, n. 169 ; Menochius, Vit. J. C. lib. viii, c. 1, n. 5. Breviter ab ea se expedit Beda, et cum Beda A. noster. Beda : « Quod autem *valde mane* mulieres veniunt ad monumentum, orto jam sole, id est cum jam cælum ab orientis parte albesceret ; quod non fit utique sine solis orientis vicinitate, » etc.

(745) *Quæ cum abiissent, ecce quidam de custodiibus venerunt in civitatem et nuntiaverunt,* etc. Forte verba hæc priora amanuensis imprudentia omisit.

(746) lb. : « Et congregati cum senioribus, consilio accepto, pecuniam copiosam dederunt militibus, dicentes, » etc.

(747) Beda : « Notandum vero nobis est, quidnam sit quod in dextris sedere angelus cernitur. Quod namque per sinistram, nisi vita præsens ; quid vero per dexteram, nisi perpetua vita signatur?... Quis ergo Redemptor noster jam præsentis vitæ corruptionem transierat, recte angelus, qui nuntiare perennem ejus vitam venerat, in dextera sedebat. » Atque hoc ex Gregorio, hom. 21 in Ev., n. 2, qui idem dixerat.

consolationis verba auire meruerunt, dicente angelo : *Nolite espavescere, Jesum quæritis Nazarenum, crucifixum : surrexit, non est hic; ecce locus ubi posuerunt eum.* Locum, inquit, videre potestis, ipsum autem modo videre non potestis. Surrexit enim, et non est hic; sed expectate paulisper, et videbitis eum. Non enim ibi erat præsentia corporis, qui ubique est præsentia divinitatis. Sed ubi tunc eum fuisse putamus? Ego quidem dicere timeo quod evangelistæ non dicunt. Et fortasse ad matrem iverat, quæ ejus amoris desiderio plus (748) omnibus affliciebatur. Quod autem ipsa inter 144 omnes mulieres beatissima Virgo, simul cum aliis ad monumentum non venit, hæc, ut opinor, causa fuit, quia ex quo unigenitum filium suum teneri, flagellari et crucifigi vidit, delicatis manibus delicata pectora tundens, et se dolore nimio, vigiliis jejuniisque affligens, jam viribus pariter et spiritu attenuata, alicubi sola in secreto sedebat, et de his quæ sibi acciderant calamitatibus (749) lamentabatur et flebat. Sed nos hæc verba pietate plena, et cogitatione digna interim relinquamus, et quod angeli docent, audiamus : *Ite, inquit, dicite discipulis ejus, et Petro quia præcedet vos in Galileam : ibi eum videbitis, sicut dixit vobis.* Nisi enim beatum Petrum apostolum ex nomine vocasset, fortasse cum cæteris venire timuisset, eo quod et Dominum et magistrum negasset. Quod enim in Galilæa, quæ apostolorum patria fuit, a discipulis suis Dominus videatur, quid aliud significat, nisi quia eum, quem nunc videmus per speculum et in ænigmate, cum nos ad antiquam patriam reduxerit, tunc facie ad faciem videbimus? Unde et Galilæa *transmigratio perpetrata* (750) interpretatur. Nulla enim post illam transmigratiorem

(748) Est hæc piorum et doctorum nonnullorum interpretum sententia; imo et theologorum. Estius huic sententiæ contradicere videtur. Jansenius tamen Conc. c. 146 : « Porro, inquit, quanquam Dominus primo dicatur apparuisse Magdalene, pietas tamen non parum suadet, ut credamus Dominum prius apparuisse dilectissimæ suæ Matri, licet eam præterniserint evangelistæ; quia ad confirmandam filii resurrectionem inefficax esset Matris testimonium : » additque, quod a Marco dicitur *apparuit primo Mariæ Magdalene*, intelligendum, quod inter omnes discipulos illa fuerit prima; nam de apparitionibus discipulis factis hic apud Marcum et alios evangelistas sermo est. »

(749) Quæ hic A. exponit, convenire in egregiam animi fortitudinem et constantiam, quæ B. Virgo prædita fuit, non videntur. Dolorem animo summum percipisse tradunt etiam vult. probatique PP. ex quibus S. Joan. Damascenus lib. iv De fid. orth., cap. 14 (tom. I, p. 277 ex rec. le Quien) : « Beata hæc, inquit, atque beneficiis hujusmodi, quæ naturæ modum excedant, cumulata, quos in partu dolores effugerat, passionis tempore sustinuit, lacerari sibi viscera sentiens, intimisque cogitationibus, veluti gladio discerpta, cum illum, quem gignendo Deum esse cognoverat, tanquam scelèratum aliquem morte affici cerneret. » Atque avertit in hanc rem; quod maxime valet, illud apud Lucam : *Et tuam ipsius animam doloris gladius portransibit.* Idem tamen PP. matrem ejus fortitudinem in his perferendis doloribus docent. In his S. Ambrosius De instit. Virg., cap. 7, n. 40 : « Stabat ante crucem mater, et fugientibus

alia ulterius transmigratio fit. Sciendum est autem, quod illa hora, qua Salvator noster inclinato capite spiritum emisit, corpore in cruce derelicto, anima simul cum divinitate ad inferna spolianda descendit. Et tunc quidem illud Psalmistæ adimpletum est : « Tollite (751) portas principes vestras, et elevamini portæ æternales, et introibit rex gloriæ. » Quibus interrogantibus : « Quis est iste rex gloriæ? » Responsum est eis : « Dominus fortis et potens. Dominus potens in prælio. » Ingressus igitur Dominus loca tenebrarum, omnia circumquaque suo splendore illuminavit. Fit clamor permistus, bonis præ lætitia exsultantibus, malis vero præ timore fugere cupientibus. Tunc primi parentes occurrunt, et videntes Creatorem suum, lætis vocibus clamant :

Tandem, Christe, venis, magnis nos solvere pœnis (752).

Tunc patriarchæ et prophætæ obviam ruunt; tunc omnis sanctorum exercitus ejus pedibus se prosternit. O, inquit, diu desiderate! o tanto tempore expectate! quæ te tantæ tenere moræ! Tunc citharista David : Hoc est, inquit, quod dicere solebam : « Auditui meo dabis gaudium et lætitiã, et exsultabunt ossa humiliata (Psal. l, 10). » Ecce nunc vident, ecce nunc audiunt, quos eos videre, et audire desiderasse, Dominus ipse dicebat. Ait enim : « Multi prophætæ et reges voluerunt videre quæ vos videtis; et non viderunt; et audire quæ auditis, et non audierunt (Luc. x, 24). » Tunc et Joannes Baptista : Ecce, inquit, de quo dicebam vobis : Videtis illum, cujus adventum nuntiabam vobis. Sed quis per singula dicere valeat, quanta ibi lætitiã fuerit, cum Christus sol justitiæ eis apparuit? Tunc,

viris stabat intrepida... Spectabat piis oculis filii vulnera, per quem sciebat omnibus futuram redemptionem. Stabat non degeneri mater spectaculo, quæ non metuebat peremptorem. Pendebat in cruce filius; mater se persecutoribus offerebat, » etc. Nihilominus illa auctoris nostri plures habent suffragatores mediæ ætatis scriptores : unde opinio illa de B. Virginis spasmis sive deliquio quam tradidit, quos recenset Consalvus Durantus ad lib. iv, cap. 7. Revelat. S. Brig. (Etsi fatetur, fere omnes TT. recentiores negasse Mariam in passione sui filii viribus defecisse), ubi de templo juxta Calvariæ montem B. Virginis spasmis ædificato.

D (750) S. August. l. iii De cons. Evang., n. 86 : « Galilæa namque interpretatur vel *transmigratio*, vel *revelatio*. » Beda ad c. xvi Marc. : « Galilæa namque *transmigratio facta* interpretatur. » Ex Gregorio, hom. 21 in Ev., n. 5. « Galilæa namque *transmigratio facta* interpretatur. »

(751) Psal. xxiii, 7, *Attollite, etc.*

(752) Vix est, ut credam, auctori nostro imprudenti, et nil tale cogitanti Leoninum hunc versum excidisse, sed ex poeta aliquo mutuatum cum arbitrator, aut ipsum hominem sane delicturum non inscientem condere eo loco voluisse. Utcunque sit, hoc refellere fortasse potest opinionem eorum, qui versus hos adinvenisse volunt Leonem seu Leonium Parisiensem poetam et monachum Benedictinum. Nam hic in exitu sæculi xii, anno circ. 1190 floruit : cum Bruno longius a 1125 decessisse statuatur. Sed de eo versus genere legendus cl. Muratorius AA. med. æv. disserti. 40.

alligato diabolo, magno sanctorum exercitu comitante, cum gloria et triumpho lætus Dominus ad superos rediit (753), dicens: « Quia non derelinques animam meam in inferno; nec dabis sanctum tuum videre corruptionem. Notas mihi fecisti vias vitæ; adimplebis me lætitia cum vultu tuo; delectationes, mi Pater, in dextera tua (Psal. xv, 10), » ubi sedeo in sæcula sæculorum.

145 VIII. Et illæ (754) exeuntes fugerunt de monumento; invaserat enim eas pavor et tremor, et nemini quidquam dixerunt: timebant enim. Timebant, inquit, nuntiare Dominum resurrexisse; ideoque de ejus resurrectione nemini quidquam dixerunt. Neque enim adhuc perfecte ea credebant quæ angelus dixerat, si quidem non angelum, sed juvenem enim esse præbant. Venientes igitur ad apostolos, cætera apud se in silentio retinentes, hoc solum nuntiaverunt Christum Dominum de monumento esse sublatum (755). Sed iterum ad sepulcrum revertentes, sicut Matthæus ait, viderunt Dominum, et tenuerunt pedes ejus (Matth. xxviii, 9). Surgens autem Jesus mane prima Sabbati, apparuit primo Mariæ Magdalene, de qua ejecerat septem demonia. Illa vadens, nuntiavit his qui cum eo fuerant, lugentibus et flentibus. Et illi, audientes quia viveret et visus esset ab ea, non crediderunt. Sunt autem hæc in Joanne plenissime scripta, et a nobis in Matthæo sufficienter determinata. Post hæc autem duobus ex eis ambulantiibus ostensus est in alia effigie euntibus in villam: et illi euntes nuntiaverunt cæteris, nec illis crediderunt. Hæc autem quia Lucas plenius narrat, tibi exponenda servamus.

IX. (756) Recumbentibus undecim discipulis, apparuit illis Jesus, et exprobravit incredulitatem illorum, et duritiam cordis, quia his qui viderant eum resurrectisse non crediderant. Quamvis et Simon Petrus, et Maria Magdalena, et duo illi discipuli quibus in specie peregrini Dominus apparuerat, certissime firmissimeque nuntiarent, Dominum resurrexisse seque illum vidisse; cæteri tamen illis non credebant, et, quod mirum, cum nec sibi ipsis nec suis

(753) Eloquentiam suam hic auctor exercere totam videtur, ut argumenti lætitiæ serviat. Similia reperies in aliis, maxime sequioris ætatis ecclesiasticis scriptoribus. Certe non assimilis locus sermone 157 De tempor. inter Augustin., nunc in Append. 160, ubi inter cætera: « Et ecce subito innumerabiles sanctorum populi, qui tenebantur in morte captivi, Salvatoris sui genibus advoluti, lacrymabili eum voce cum obsecratione deposcunt dicentes: Advenisti quem nobis læturum lex nuntiaverat et prophetæ. Advenisti, donans in carne vivis indulgentiam peccatoribus mundi... Venisti post longas lacrymas, etc. Ascende, Domine Jesu, spoliato inferno, » etc.

(754) Marc. xvi, 8, *At illæ.*

(755) Quæstionem hic movent Beda et interpretes, comparantes hæc Marci verba nemini quidquam dixerunt cum Lucæ verbis xxiv, 9, et regressæ a monumento nuntiaverunt hæc omnia illis undecim, et cæteris omnibus; quibus similia alia Matth. xxviii, 8, Beda ita solvit, ut dicat nemini dixisse, id est angelis nihil respondisse, vel nihil narrasse custodibus,

oculis crederent, et enim videntes, non viderent. Narrat enim Matthæus evangelista quod Christi discipuli et abierunt in Galilæam in montem, ubi constituerat illis Jesus, et videntes enim adoraverunt; quidam autem dubitaverunt (Matth. xxviii, 16). Non enim verum corpus, sed spiritum se videre putabant. Unde ipse ait: « Palpate et videte; quia spiritus carnem et ossa non habet, sicut me videtis habere (Luc. xxiv, 39). » Et fortasse hæc tanta illorum dubitatio ex intenso amore procedebat; non enim facile credimus quod multum desideramus: sic etiam quod timemus, leviter posse accidere credimus. *Et dixit eis: Euntes in mundum universum prædicate Evangelium omni creaturæ.* Prius enim dixerat: « In viam gentium ne abieritis, et in civitates Samaritanorum ne intraveritis, non enim sum missus nisi ad oves quæ perierunt domus Israel (Matth. x, 5). » Nunc autem eos præcipit ire in universum mundum. In quo Judæorum abjectio et gentium electio apertissime monstrantur. Unde et illi a Patre dicitur: « Postula a me, et dabo tibi gentes hæreditatem tuam, et possessionem tuam terminos terræ (Psal. ii, 8). » Quod autem ait: *Prædicate Evangelium omni creaturæ*, alius evangelista exponit dicens: « Ite, docete omnes gentes (Matth. xxviii, 19). » Idem enim per *omnem creaturam* et per *omnes gentes* significatur. Sic enim Apostolus ait de charitate, quia « omnia credit, omnia sperat, omnia sustinet (I Cor. xiii, 7), » quod quidem verum non est nisi aliter determinetur. Si enim charitas omnia credit, credit utique Pharisæis et Sadducæis, aliis affirmantibus, aliis negantibus resurrectionem; quod fieri non potest. Non igitur charitas omnia credit. Sic igitur determinetur: omnia credit quæ credenda sunt. Similiter ergo et id quod dicitur: *Prædicate Evangelium omni creaturæ*, determinandum est, ut sic dicatur: omni creaturæ prædicate Evangelium, cui Evangelium prædicandum est (757). Non enim Evangelium prædicandum est lapidibus et aliis quibuscuque **146** rebus sensu et ratione carenti-

« quos jacentes viderunt. » Jansenius Concord., c. 145: dixisse nemini « occurrentium in via, quia timebant Judæos; » quæ est responsio Euthymii, quam Tirinus quoque secutus est et Calmet. Lyranus Bealam sequitur. Probat etiam responsio A. nostri, quod quæ viderint dixerint, id est corpus in monumento non repertum, angeli verba tacuerint; ideo utrumque, quod repugnare videtur, esse verum.

(756) Marc. xvi, 14: *Novissime recumbentibus illis undecim, apparuit.*

(757) Beda ad h. l.: « Nunquid sanctum Evangelium vel insensatis rebus vel brutis animantibus fuerit prædicandum, ut de eo discipulis dicatur: « Prædicate omni creaturæ? Sed omnis creaturæ nomine potest omnis natio gentium designari. Ante etenim dictum fuerat: *In viam gentium ne abieritis*; nunc autem dicitur: *Prædicate omni creaturæ* ut scilicet prius a Judæa apostolorum repulsa prædicatio, tunc nobis in adiutorium fieret, cum hanc illa ad damnationis suæ testimonium superba repulisset. » S. Gregorius hom. 29 in Ev. n. 2: « Nunquid, fratres mei, sanctum Evangelium vel insensatis rebus, vel brutis

bus. Sunt autem qui hæc subtilius intelligentes, ea quæ plana sunt difficilia reddunt. Et multa quidem in prophetis, apostolis et in verbis Dominicis inveniuntur, quibus hæc una determinatio sufficere potest. Quale est illud : « Cum exaltatus fuero a terris, omnia traham ad me ipsum (Joan. xii, 32) ; » cui si addatur *quæ trahenda sunt* : nihil erit inconveniens. Aliter autem quanta inconvenientia sequatur, quis non intelligat? Valde enim pauca sunt ea quæ illuc trahuntur, ad comparationem illorum quæ ad se Dominus non trahit. Si quidem solos homines, et ipsos non omnes, trahet ad se. His igitur et similibus facile intelligitur quid in eo significatur quod dicitur : *Prædicate Evangelium omni creaturæ*; cui videlicet Evangelio *qui crediderit et baptizatus fuerit, salvus erit*. Dicit Evangelium : *Diliges Dominum Deum tuum ex toto corde tuo, et proximum tuum sicut te ipsum; hoc enim si credideris et feceris salvus eris*. Dicit autem et alia multa, quæ salutem pariant et vitam æternam. *Qui vero non crediderit condemnabitur*. Quamvis enim homo baptizatus sit, et omnia peccata in baptismo sint ei remissa, condemnabitur tamen quoque ille, si non Evangelio credidit ejusque consiliis assensum præbuerit. *Signa autem eos qui crediderint hæc sequentur : In nomine meo dæmonia ejicient, linguis loquentur novis, serpentes tollent, et si mortiferum quid biberint, non eis nocebit; super ægros manus imponent, et bene habebunt*. Omnia enim hæc in primitiva Ecclesia, non solum apostolos, sed et alios sanctos fecisse legitur. Neque enim aliter ab idololorum cultura homines infideles converterent, nisi his tantis signis et miraculis evangelica prædicatio firmaretur. Prædicabant enim Christi discipuli, ut Apostolus ait, Christum Jesum crucifixum, « Judæis quidem scandalum, gentibus autem stultitiam (1 Cor. 1, 23). » Sed, cum subito dæmonia ejicerent, linguis loquerentur novis, serpentes solo verbo aut occiderent aut fugarent, venenum sine læsione biberent; et non

animalibus fuerat prædicandum, ut de eo discipulis dicitur : *Prædicate omni creaturæ*? Sed omnis creaturæ nomine signatur homo... Omnis autem creaturæ aliquid habet homo. Habet namque commune esse cum lapidibus, vivere cum arboribus, sentire cum animalibus, intelligere cum angelis. Si ergo commune habet aliquid cum omni creatura homo juxta aliquid omnis creatura est homo. Omni ergo creaturæ prædicatur Evangelium, cum soli homini prædicatur, quia ille videlicet docetur propter quem in terra cuncta creata sunt, et a quo omnia per quamdam similitudinem aliena non sunt. Potest etiam omnis creaturæ nomine omnis natio gentium designari. Ante etenim dictum fuerat : « In

solum tactu, verum etiam sui corporis umbra ægros sanarent; mox in admirationem gentiles conversi clamabant; unus est quem apostoli prædicant, unus Dominus Jesus Christus qui talia operatur. Nobis autem signa et miracula jam nunc necessaria non sunt; quibus ea quæ facta sunt solummodo legere et audire sufficit (758). Credimus enim Evangelio, credimus et Scripturis ista narrantibus. Nemo modo in Ecclesia dicit : Non tibi credo, nisi mortuos suscitares, nisi cæcos illumines, et nisi hæc similia facias. Signa tamen quotidie in Ecclesia fluunt; quæ si quis attendere velit, multo majora esse cognoscet quam illa quæ tunc ab illis corporaliter fiebant. Quotidie enim sacerdotes populum baptizando et ad penitentiam vocando, dæmonia ejiciunt. Quotidie linguis loquuntur novis, dum Scripturas exponentes, litteræ vetustatem in spiritualis intelligentiæ novitatem convertunt. Serpentes vero tollunt, quia concupiscentias malas, quia vitia et peccata suavi admonitione a peccatorum cordibus avertunt. Bibunt autem mortiferum, sed non eis nocet; quia paganos et hæreticorum libros legentes, et amara venenosa convicia sibi illata sæpius audientes, surda aure transeunt et pro nihilo ducunt. Super ægros vero manus imponunt, et bene habent, quia animas infirmas suis orationibus sanant et Domino reconciliant. Eadem igitur signa etiam nunc sancti Domini faciunt, quæ tunc Dominus eos facturos esse promisit. *Et Dominus quidem Jesus, postquam locutus est eis, assumptus est in cælum, et sedet a dextris Dei*. Qualiter autem assumptus est, liber Actuum apostolorum ostendit, dicens : « Et cum hæc dixisset, videntibus illis, elevatus est, et nubes suscepit eum ab oculis eorum. Illi autem profecti prædicaverunt ubique, Domino cooperante, et sermonem confirmante sequentibus signis (Act. 1, 9). » Et tunc quidem adimpleta est propheta quæ ait : « In omnem terram exivit sonus eorum, et in fines orbis terræ verba eorum (Psal. xviii, 5). »

viam gentium ne abieritis. » Nunc autem dicitur : « Prædicate omni creaturæ, » ut scilicet prius a Judæa apostolorum repulsa prædicatio tunc nobis in adiutorium fieret, cum hanc illa ad damnationis sure testimonium, superba repulisset. » Patet ergo, ex Gregorio Bedam sua mutuatum; quod etiam ex recentioribus facit Lyranus. Estius subintelligit humanæ, quæ vox exprimitur I, Petri ii. « Certe, inquit, distributio est accommodata, ut sensus sit, prædicandum, vel prædicatum esse Evangelium omni creaturæ, cui prædicari potest : » quæ est explicatio Auctoris nostri.

(758) V. Greg. hom. all.

S. BRUNONIS ASTENSIS

EPISCOPI SIGNIENSIS

COMMENTARIA IN LUCAM.

167 His ita expeditis, ad Lucam veniamus; et sicut jam diximus, ea tantummodo exponamus quæ sequo in Marco, neque in Matthæo exposuimus (759). Quoniam quidam multi conati sunt ordinare narrationem, quæ in nobis completæ sunt rerum, sicut tradiderunt nobis qui ab initio ipsi viderunt, et ministri fuerunt sermonis, visum est et mihi assecuto a principio omnia (760) diligenter ex ordine tibi scribere, optime Theophile, ut cognoscas eorum verborum, de quibus eruditus es, veritatem (761). Quæ enim ratio est, ut B. Lucas ea scribere velit, quæ

A jam a multis aliis scripta commemorat nisi quia minus aliquid eos dixisse, et non bene veritatem tenuisse eos cognoverat? Multi enim præter quatuor evangelistas scripserunt: quæ omnia inter apocrypha numerantur. Nulla enim, nisi quatuor Evangelia, suscipit Ecclesia (762).

148 I. [CAP. I.] Fuit in diebus Herodis Regis Judææ, sacerdos quidam nomine Zacharias, de vice Abiæ, et uxor illius de filiabus Aaron, et nomen ejus Elisabeth. Legitur enim David in viginti quatuor partibus sacerdotum familias divisisso, eisque præcepisse, ut sin-

(759) Hoc, ut A. noster Augustinus se facere professus est, ubi ad Lucam venit l. iv De conf. Evang. c. 8, n. 9: « Nunc ergo deinceps, inquit, Lucæ Evangelium ex ordine pertractemus, exceptis iis quæ habet cum Matthæo Marcoque communia, quoniam illa jam omnia pertracta sunt, » feceratque idem, post Matthæum, Marcum explicans lib. iv, n. 4. Ut autem, idem Aug. subdit, « hoc principium ad Evangelii narrationem nondum pertinet. » Nam est præmium quoddam; quod cum convenire censeretur aliis quoque Evangelia, Ammonius universæ harmoniæ suæ præposuit. Idem recentiores faciunt Cornelius Jansenius, Joan. de la Haye, Bernardus Lamy, etc. Solum ex Evangelistis hæc fecisse Lucam, omnes interpretes observant: causas vero cur solus fecerit, idem exquirunt. Atque hæc potissima videtur, quoniam Lucas, ut Ambrosius ait n. 4, « velut quemdam historicum ordinem tenuit, » et Hieronym. init. Comm. in Matth. quædam alius repetere voluit. Itaque quod historici facere solent, fecit. Quæ etiam ratione, scriptores antiquissimos imitatus, aliud opus suum initio nominavit, librum scilicet Actuum apostolorum. Præterea, ut idem sibi conciliaret, quæ ratione scire, sive assequi ea quæ scribit, potuerit, narrat. Itaque ad hæc verba Ambrosius n. 2: « Proxiorum hunc Evangelii librum quam ceteros esse, nemo dubitaverit. Et ideo, non ea quæ falsa sunt, sed quæ vera, sibi vindicat. » Ex eo vero quod ait, sicut tradiderunt nobis, qui ab initio ipsi viderunt, et ministri fuerunt sermonis; colligit contra Theophylactum Estius Lucam non fuisse unum e LXX Christi discipulis, sed post ejus Ascensionem, ab apostolis et discipulis Christi fidem suscepisse, et ea quæ scribit ab eis accepisse; ut verissime dixerit Hieronymus; Lucam Evangelium, sicut audierat, scripsisse; Acta vero apostolorum, sicut viderat, composuisse. Et tamen præcipuam quamdam laudem, in Evangelio scribendo assecutus est. Nam, quemadmodum Ambrosius, n. 2, etiam a S. apostolo Paulo testimonium meruit diligentia, sic enim laudat Lucam: « Cujus laus, inquit, est in Evangelio per omnes Ecclesias; » et Hieronymus in Catal. c. 7: « Quidam, ait, suspicantur, quotiescunque in epistolis suis Paulus dicit: Juxta Evangelium meum, de Lucæ significare volumine, et Lucam, non solum ab apostolo Paulo didicisse Evangelium, qui cum Domino in carne non fuerat, sed et a cæteris apostolis, » atque asserti allata verba, sicut

tradiderunt nobis, etc. Adlegendus et Origenes, qui homil. 4 in Luc. ex Vers. Hieron.: « Effectum suum Lucas indicat ex sermone quo ait: in nobis manifestissime sunt ostensæ, id est *περὶ ἀπορρημένων* (quod uno verbo Latinus sermo non explicat): certum enim fide et ratione cognoverat, neque in aliquo fluctuabat. » De potestate Græci verbi illius V. hic Estium.

(760) Assecuto omnia, Vulgat. Sed cum nostro A. assecuto a principio omnia, vetus Itala ex mss. Colb. apud Sabatier, S. Ambrosius lib. 1, in Luc. num. 11, etc.

(761) Origenes l. all.: « Sicut olim in populo Judæorum multi prophetiam pollicebantur, et quidam erant pseudoprophetae... ita et nunc in Novo Testamento, multi conati sunt scribere Evangelia, sed non omnes recepti. Et ut sciatis, non solum quatuor Evangelia, sed plurima esse conscripta, e quibus hæc quæ habemus electa sunt, et tradita Ecclesiis, ex ipso processio Lucæ, quod ita contextitur: Quoniam quidem multi conati sunt, etc. Hoc quod ait conati sunt, latenter habet accusationem eorum, qui absque gratia Spiritus S. ad scribenda Evangelia prosliterunt: Matthæus quippe, et Marcus, et Lucas, et Joan. non sunt conati scribere, sed Spiritu S. pleni scripserunt Evangelia, » etc. Deinde Basilidis Evangelium nominat, atque alia. Augustinus quoque l. iv, De Cons. Evang. n. 9: « Et quod dicit multos conatos, etc., videtur significare nonnullos, qui non potuerunt hoc susceptum munus implere... eos non debemus accipere, quorum in Ecclesia nulla exstat auctoritas, quia id quod conati sunt, implere minime potuerunt. » Et Ambrosius in eadem ferme sententiam n. 5: « Conati itaque illi sunt qui implere nequiverunt. Ergo multos cepisse nec implevisse etiam S. Lucas testimonio locupletiore testatus, dicens plurimos esse conatos... Sine conatu sunt enim donationes et gratia Dei... Non conatus est Matthæus, non conatus est Marcus, » etc. Quæ ex Origene sumpsisse videtur. Bene ergo cum vult et recentioribus ferme omnibus de apocryphis hæc A. accepit.

(762) Origenes l. all.: « Sed in his omnibus nihil aliud probamus, nisi quod Ecclesia, id est quatuor tantum Evangelia recipienda. » Idem Beda et cæteri profitentur interpretes veteres et nostri; et ex sensu Ecclesiæ nunc constat.

golæ secundum vices suas in ministeriis sibi dispositis Domino deservirent (763). Ex his autem viginti quatuor viris, sibi pro tempore succedentes semper eligebantur qui principes sacerdotum dicebantur, quibus unus præerat qui summus pontifex vocabatur. Invenitur autem ibi positus Abia in octava sorte, de cuius progenie ortus est Zacharias, qui nunc fungitur vice illius. Uxor quoque ejus de filiabus Aaron fuisse dicitur; ut eos bene et legaliter conjunctos esse sciamus. Præcipit enim lex ut unusquisque de tribu sua ducat uxorem (Num. xxxvi, 6, 7); et unaquæque suæ tribus viro conjungatur. *Erant autem ambo justii ante Deum, incedentes in omnibus mandatis, et justificationibus Domini sine querela.* In eo enim quod ante Deum justos eos fuisse dicit, ab omni vitio hypocrisis eos defendit (764): illi enim non sunt justii ante Deum, qui omnia opera sua faciunt, ut videantur ab hominibus. *Incedebant autem in omnibus mandatis et justificationibus Domini sine querela;* quia sponte et sine murmuratione omnia legis mandata custodiebant. Id vero quod sponte et ex corde non fit, non vacat a querela. Dominus enim non quid agamus, sed quo animo aliquid agamus, attendit. Unde Apostolus non datorem, sed « hilarem datorem (II Cor. ix, 7) » Dominum diligere dicit (765). *Et non erat illis filius, eo quod esset Elisabeth sterilis; et ambo processissent in diebus suis.* Sterilis erat Elisabeth, ut non natura, sed virtute et miraculo pareret; quæ si in juventute peperisset, non sterilis, sed secunda putaretur. Parit igitur in senectute; et, mirabile dictu, in illa ætate hæc una sterilis fit secunda in qua omnes secundæ steriles fiunt. Nascitur Joannes de senibus; de juvenca Christus; quoniam ille est finis vete-

(763) I Paralip., xxiv, 3: « Et divisit eos David... Divisit autem eis, hoc est filiis Eleazar principes per familias sedecim, et filiis Ithamar per familias et domos suas octo: porro divisit utrasque inter se familias sortibus... Exiit autem sors prima Joiarib... octava Abia. »

(764) S. Ambrosius ad h. l.: « Et bene justos ante Deum; non enim omnis qui justus est ante homines, justus est ante Deum. Aliter vident homines, aliter videt Deus; homines in facie, Deus in corde; et ideo fieri potest ut aliquis affectata bonitate populari, justus videatur mihi, justus autem ante Deum non sit... Perfecta igitur laus est, ante Deum justum esse; » quæ verba prorsus describit Beda.

(765) Est hic locus fuse a PP. versatus, præsertim ab Hieron. dial. 1 contr. Pelagianos, n. 12; dial. 2, p. 15, cui cum contrad. cere visus sit S. Ambrosius lib. 1 in Luc., n. 17, 18, et hujus auctoritate Pelagius abuteretur, respondet ei S. Augustinus lib. De grat. Chr. cap. 48, n. 53. Vide eund. Aug. lib. II De peccator. merit., cap. 13, n. 19, 20, et De perfect. instit. cap. 16, n. 38.

(766) Matth. xi, 5: *Omnes enim prophetæ et lex usque ad Joannem prophetae averunt.*

(767) Ex hoc loco apparet auctorem nostrum eorum sequi opinionem qui Zachariam summum fuisse pontificem censuerunt. Fuere vero nonnulli antiqui et doctissimi PP. S. Petrus Chrysologus serm. 86, Aug. 46 in Joan. S. Joan. Chrysost. hom. 40 in Matth. n. 3 ibi: « Cogita igitur quantum id esset hominem videre post annos 50 ex deserto venientem principis sacerdotum filium. » S. Ambros.

rum; iste novorum principium. « Lex enim et prophetæ usque ad Joannem (766). » Christus vero inquit: « Ecce enim nova facio omnia (Apoc. xxi, 5). » *Factum est autem cum sacerdotio fungeretur Zacharias in ordine vicis suæ ante Deum, secundum consuetudinem sacerdotii, sorte exiit, ut incensum poneret.* Hæc enim erat sacerdotii consuetudo ut sibi vicissim ex ordine succedentes, unusquisque pontificum (multi enim erant) suo tempore incensum poneret, et sacrificia immolaret. Non est autem otiosus, quod dicitur ante Deum. Ille enim sacerdotio fungitur ante Deum, ad cuius munera respicit Deus. Unle scriptum est: « Respexit Dominus ad Abel, et ad munera ejus, ad Cain vero et ad munera ejus non respexit (Gen. iv, 4, 5). » *Ingressus autem in templum Domini, et omnis multitudo populi erat orans foris hora incensi.* Hæc autem solemnitas decima die mensis septimi agebatur, quando solus pontifex semel in anno non sine sanguine ingrediebatur in Sancta sanctorum, nullumque alium in templo esse licebat (767). Quod quid significet, Apostolus exponit in Epistola ad Hebræos (Hebr ix, 6). Nos quoque in Levitico de hac solemnitate sufficienter diximus (768).

II. *Apparuit autem illi angelus Domini, stans a dextris altaris incensi.* 149 Stabat angelus, et a dextris stabat, quoniam sortia et propitia nuntiabat (769). *Et Zacharias turbatus est videns, et timor irruit super eum. At ad illum angelus: Ne timeas Zacharia, quoniam exaudita est deprecatio tua.* Hæc enim angelorum consuetudo est; in qua etiam ab illis discernuntur, qui se transfigurant in angelum lucis; quod in suæ locutionis principio eos quibus loquuntur, consolantur, et ne timeant adhortantur (770),

lib. 1 in Luc. n. 22: « Videtur hic S. Zacharias summus designari sacerdos, quia, sicut lectum est de priore tabernaculo, in quod semper intrabant sacerdotes ministeria consummantes, non uno tantum anni tempore intrabant in templum; in secundo autem semel in anno singularis summus sacerdos non sine sanguine, quem offerret pro se, et populi delictis. » Ex Beda vero, ut opinor, A. noster; cujus verba sunt ad h. l.: « Incensum in Sancta sanctorum a pontifice deferri, expectante extra templum omni populo, decima die septimi mensis est fassum. Et hanc diem expiationis, sive propositionis vocari, quæ apud nos, ob varium lunæ discursum, a qua mensis computantur Hebræi, modo in Septembrem mensem, modo incidit in Octobrem... Hujus autem diei Apostolus ad Hebræos scribens ita meminit: *In prius quidem tabernaculo semper introibant sacerdotes, sacrificiorum officia consummantes; in secundum autem semel in anno solus pontifex non sine sanguine,* » etc.

(768) Ad cap. 16. Edit. Rom. 1789, pag. 157, col. 1.

(769) Beda: « Bene angelus et in templo, et juxta altare, et a dextris apparet; quia videlicet, et veri sacerdotis adventum, et mysterii sacrificii universalis, et celestis doni gaudium prædicat. » S. Petrus Chrysolog. serm. 87: « Ut esse in sanctis angelis nihil sinistram intelligas, dicente Scriptura: *Vias quæ a dextris sunt novit Dominus.* »

(770) Beda pariter: « Trementem Zachariam confortat angelus, quia sicut humanæ fragilitatis est, spiritalis creaturæ visione turbari, ita et angelicæ

Quod autem ait : *Quoniam exaudita est deprecatio tua*, nemo putet Zachariam Dominum pro filio exorasse, præsertim cum de sua, suæque uxoris ætate diffideret, et, angelo id ipsum admonente, non crederet. Quid igitur orabat, nisi id quod lex orare præcipiebat? Ait enim; « Erit hoc vobis legitimum sempiternum, ut oretis pro filiis Israel, et pro cunctis peccatis eorum semel in anno (*Levit. xvi, 34*). » Hoc est igitur quod orabat, hanc deprecationem angelus exauditam esse dicebat (771). *Et Elisabeth, uxor tua, pariet tibi filium, et vocabis nomen ejus Joannem*. Non enim sine causa angelus hoc ei nomen imposuit. Joannes enim *Dei gratia* (772) interpretatur. Videamus igitur quomodo hoc nomen ei conveniat. Dicit ipse Dominus: « Prius, inquit, quam te formarem in utero, novi te; et antequam exires de ventre, sanctificavi te, et prophetam in gentibus ðeli te (*Jerem. i, 5*). » Magna enim Dei gratia datur, qui prius sanctificatur quam oriatur. Illud etiam quod Dominus ait: « Inter natos mulierum non surrexit major Joanne Baptista (*Matth. xi, 11*), » et cætera hujusmodi, quæ ipse in ejus laudibus prædicat, quantam etiam gratiam Joannes habuerit, manifestant. *Et erit gaudium tibi et exultatio, et multi in nativitate ejus gaudebunt*. Quis enim in illius et de illius nativitate non gaudeat, qui mundi gaudium nutiare venerat? Quis non lætetur, audiens Zachariam tanto tempore mutum, et tandem in hujus nativitate prophetantem, et tantam totius populi lætitiã nuntiantem (773)? « Benedictus, inquit, Dominus Deus Israel, quia visitavit, et fecit redemptionem plebis suæ (*Luc. i, 6, 8*). » Lege hunc psalmum usque in finem, et totum gaudia et exultatione plenum esse videbis. Sequitur: *Erit*

A enim Magnus coram Domino, et vinum et siceram non bibit. Ea enim quæ superius dicta sunt satis ostendunt quam magnus coram Domino Joannes fuerit. Vinum et siceram non bibit, quia sicut Nazareus, et Domino ab infantia consecratus, ab omni re se abstinuit, quæ vel corpus, vel animam inebriare et mentem a suo statu evertere potest (774). *Et Spiritu sancto replebitur adhuc ex utero matris suæ*. Nisi enim Spiritu sancto adhuc in matris utero plenus esset, nequaquam ad Virginis salutationem in gaudio exultasset. Hoc enim Elisabeth testatur, dicens: « Unde hoc mihi, ut veniat mater Domini mei ad me? Ecce enim ut facta est vox salutationis tuæ in auribus meis, exsultavit in gaudio infans in utero meo (*Luc. i, 43*). » *Et multos filiorum Israel, convertet ad Dominum Deum ipsorum. Et ipse præcedet ante illum in spiritu et virtute Eliæ*. Ipse, inquit, *præcedet ante illum*. Ante quem illum? Ante Dominum Deum ipsorum. Est igitur Christus Deus, et Dominus Judæorum (775). Sed quomodo præcedet? *In spiritu et virtute Eliæ*. Unde et Dominus ait: « Si vultis scire, Joannes ipse est Elias (776). » Non tamen in persona; sed in spiritu et virtute. **150** Unde etiam dicitur, quia unus spiritus erat in utroque (777)? *Ut convertat corda patrum in filios, et incredibiles (778) ad prudentiam justorum, parare Domino plebem perfectam*. Corda enim patrum in filios Joannes convertit; quia quod patriarchæ et prophetæ erodiderunt, hoc eorum filios intelligere et credere fecit (779). Convertit autem et incredibiles ad prudentiam justorum, quia infideles et incredulos per justorum viam incedere docuit. Hoc autem dum faceret, parabat Domino plebem perfectam. *Et dixit Zacharias ad angelum: Unde hoc sciam? Ego enim*

benignitatis est paventes de aspectu suo mortales nox blandiendo solari. At contra dæmoniack est ferocitatis, quos sui præsentia terrores senserit, ampliori semper horrore concutere, quæ nulla melius ratione quam fide superatur intrepida. » Idem ante Bedam S. Athanas. in V. S. Antonii, S. Hieron. in cap. xxviii Matth., etc.

(771) Ita S. Aug. lib. ii Q. Ev., q. 1: « Non est verisimile, ut cum pro populi peccatis vel salute vel redemptione ille offerret... quod potuerit, publicis votis homo senex, uxorem habens anum, pro accipiendis filiis orare; præsertim quia nemo orat accipere, quod se accepturum esse desperat, » etc. S. Petrus Chrysolog. serm. 88: « Putasne sacerdos tantus sic est populi, sic universitatis oblitus ut de conceptu veterane conjugis, de partu desperatæ sterilis rogaret, ut sibi soli legatus omnium tunc adesset, ut advocatus omnium pro se singulariter oraret, ut tantum pontificatus officium intra domesticas arctaret curas, » etc. Ita etiam Chrysost. hom. 2 De incompreh. Beda, etc. V. Maldonatum ad h. l.

(772) Joannes ergo interpretatur in quo est gratia, vel Domini gratia. Beda.

(773) Beda: « Merito gaudet pater quod vel in senecta natum, vel talis gratiæ acceperit filium. Gaudent et affi quibus inauditum eatenus regni cœlestis evngelizat ingressum. »

(774) Beda: « Siccra interpretatur ebrietas, quo vocabulo Hebræi omne quod inebriare potest poculum sive de pomis, sive de frugibus, sive de qualibet alia materia confectum significant. Proprium vero in

lege Nazæorum erat, vino et siccra tempore consecrationis abstinere... Decet enim vas cœlesti gratiæ mancipatum a sæculi illecebris castigari; nec vino, in quo est luxuria, inebriari eum, qui musco Spiritus sancti desiderat impleri. »

(775) Bene hinc etiam contra hæreticos arguit Beda: « Pater profecto Christum esse Dominum Deum Israel. Si autem Christus est, imo quia Christus est Dominus Deus Israel, desinant Ariani Christum Dominum Deum esse negare. Erubescant Photiniani Christo ex Virgine principium dare. Cessent Manichæi alium populi Israel atque alium Christianorum Deum credere. » V. etiam S. Petrus Chrysolog. serm. 88.

(766) Matth. xi, 14: *Si vultis recipere, ipse est Elias*.

(777) Elegans est comparatio apud Ambrosium Eliæ et Joannis. Beda: « Quia sicut ille præco venturi Judicis, ita hic præco factus est Redemptoris. »

(778) Ita legitur (incredibiles) in Itala apud Sabatier ex ms. Colbertino. Ita legit Beda, etc.

(779) « Corda patrum in filios convertere, est spiritualem sanctorum antiquorum scientiam populis prædicando infundere. » Beda. S. Ambrosius lib. i in Luo. n. 35: « Non egenus testimonio, quod plurimorum S. Joannes corda converterit, in quo nobis prophetiæ Scripturæ et evangeliæ suffragantur. Vox enim clamantis in deserto... et baptismata populis frequentata declarant conversæ plebis non mediocres factos esse processus; quia dum creditur Joanni creditur Christo. »

sym senex, et uxor mea processit in diebus eius. Et fortasse non recordabatur Zacharias, quod Abraham et Sara in senectute genuerunt. Nihil enim Domino impossibile est. Credenti quoque omnia possibilia sunt. Angelus promittit, et sacerdos signum querit, quasi plus signo quam angelo credere debuisset (780). *Et respondens angelus dixit ei: Ego sum Gabriel, qui sto ante Deum, et missus sum loqui ad te, et hæc tibi evangelizare. Cur ergo dubitas? Quare non credis? Neque ille qui me misit, neque ego tibi mentiri possum. Signum queris? Judæi etiam signa petunt. Dicis, unde hoc sciam? Dabitur tibi signum, quod posteaquam acceperis, te fortasse poenitebit. Hoc igitur erit tibi signum. Ecce eris tacens, et non poteris loqui usque in diem quo hæc fiant. Pro eo quod non credidisti verbis meis, quæ complebuntur in tempore suo, quia, inquam, verbo credere noluisti, vel signo crede (781). Ecce eris tacens, donec ex te genita vox oriat; et quia vocem generaturus es, non te poeniteat aliquanto tempore tacuisse. Ex te enim oriatur ille qui dicat: « Ego vox clamantia in deserto (Matth. III, 3). » Et erat plebs expectans Zachariam; et mirabantur quod tardaret in templo. Egressus autem non poterat loqui ad illos; et cognoverunt quod visionem vidisset in templo; et ipse erat innuens illis, et permansit mutus. Possumus autem per senem Zachariam, Vetus Testamentum, et per Joannem puerum, Novum intelligere. Eo enim tempore Vetus Testamentum vocem amisit (782), quo Novum ex Veteri fieri coepit, quia postquam novam legem apostoli et doctores prædicare et exponere coeperunt, vetus legis intelligentia cessavit. Sed vocem quam amiserat tunc tandem recepit, quando Novo Testamento jam nato et ubique divulgato, ab eo didicist quod loqueretur. Loquitur enim Vetus Testamentum, sed jam non suo et proprio sensu. Et factum est, ut impleti sunt dies officii ejus, abiit in domum suam. Post hos autem dies concepit Elisabeth*

uxor ejus; et occultabat se mensibus quinque dicens: Quia sic mihi fecit Dominus in diebus, quibus respexit auferre opprobrium meum inter homines. Dies enim officii ejus impleti sunt octavo Kalendas Octobris, si quidem a quinto decimo die mensi septimi (783) erant seriatim tabernaculorum septem diebus, atque post eos dies octavus erat celeberrimus. Unde factum est ut vicesima tertia die septimi mensis reverteretur in domum suam. Quomodo ergo verum est, quod veniente octavo Kalendas Aprilis de eadem Elisabeth ad Mariam virginem Angelus ait: « Et hic mensis est ei sextus (Luc. I, 36), » qui non sextus, sed septimus erat? Septimus quidem erat; sed si septem dies septimi mensis in fine Martii mensis ponamus, sex menses, et non amplius inveniemus. Septem enim adhuc hujus mensis dies restabant, quando hæc ad Mariam angelus loquebatur. 151 Pro quibus si illi alii septem ponantur, sex mensium, et non amplius, numerus adimpletur. In mense autem sexto.

III. *Missus est angelus Gabriel a Deo in civitatem Galilææ, cui nomen Nazareth, ad virginem desponsatam viro, cui nomen Joseph, de domo David, et nomen virginis Maria (784). Missus est, inquit, angelus Gabriel (785), qui Dei Fortitudo interpretatur, ut Dei virtutem, et Dei sapientiam carnem suscipere nuntiaret. Sed ubi missus est? In Nazareth civitatem Galilææ. Ad quam? Ad virginem desponsatam viro, cui nomen erat Joseph, de domo David, de familia regali, de stirpe nobili, et præ cæteris religiosa. Ubi enim castitatis, et munditiæ mater, nisi in Nazareth habitare debuerat, quæ *fos*, vel *munditia* interpretatur (786)? Et nomen virginis Maria. Dicitur enim *Maria stella maris*, hujus utique maris, de quo scriptum est, « Hoc mare magnum, et spatiosum, illic reptilia, quorum non est numerus (Psal. cIII, 25). » Plures stellas habet cælum; uare unam, quæ præ illis omnibus clarior, et melior est.*

(780) Præclare Beda: « Ob altitudinem promissionis hæsitans, signum quo credere valeat, inquit; cui sola angeli visio vel allocutio pro signo sufficere debuerat. Unde meritum diffidentiae tacendo poenam luit, cui taciturnitas eadem et signum fidei, quod quesivit, et infidelitatis esset poena quam meruit. » (781) Ambrosius lib. I in Luc., n. 39: « Condemnatus silentio ingreditur sacerdotis... Quia non creditis, non potuit loqui. »

(782) S. Ambrosius l. I, n. 40: « Non unius mysterium, nec unius silentium est. Tacet sacerdos, tacet propheta... Cessatio sacrorum, et silentium prophetarum; taciturnitas prophetarum, taciturnitas prophetæ, et taciturnitas sacerdotis est. Auferam, inquit, validam virtutem, prophetam, et consiliarium. Et vere abstulit prophetas, a quibus abstulit verbum, quod loqui in prophetis solebat... Transiit enim ad nos Dei Verbum; et in nobis non tacet. Denique jam non potest Judæus dicere, quod potest dicere Christianus, etc. » Isidorus Pelusiota lib. I, ep. 131: « Silentii ipsius (Zachariæ) typo legis silentium indicabatur; » et ep. 257: « Ex oriente luce matutina, lux abscedit; claro sole ex oriente, siderum chorus obscuratur. Cum purus ac liquidus dies illuxit, auroræ umbræ finem accipiunt. Cum Evangelii sapientia effulsit, legis puerilis institutio munus

suum exercere desit. Hic nempe vocis usum amittit Zacharias, postea quam novæ atque admirandæ salutationis lætum nuntium audivit. » Chrysostomus serm. 86: « In hora incensi jam sol Judaico occumbat in templo, ut in Ecclesia matutinus exurgeret; et Judaicæ doctrinæ instabat vesper, quia Evangelii imminere aurora; legis obscurabatur dies, ut totus recideret in gratia, » etc.

(783) Vere superius dicta. Hoc enim ex eo affirmat quod summum sacerdotem esse Zachariam, opinaretur, de qua opinione jam diximus, eique contradicunt PP. alii nonnulli et recentiores passim. Jansenius c. 2 Conc., Baronius, Natalis Alexander, Hamelius, Lamy, Tillemont, Caluët, etc.

(784) Est homilia Emisemi fer. IV post IV Dom. Adv., p. 10.

(785) Hier. in c. IX, Daniel, v. 16: « Gabriel in linguam nostram vertitur fortitudo vel robustus Dei. Unde et eo tempore, quo erat Dominus nasciturus, et indicturus bellum demonibus, et triumphaturus de mundo, Gabriel venit ad Zachariam et ad Mariam. Et postea in Psalmis legimus de Domino triumphante: *Quis est iste rex gloriæ? Dominus fortis et potens*, » etc.: quæ omnia Hieronymi, iisdem verbis descripsit hic Beda.

(786) Verum Hieron., epist. 46, n. 12: « Ibinus

De hac enim una oritur est justitiæ sol, cujus fulgore omnia illustrantur. Quem qui sequitur, non ambulat in tenebris, sed habebit lumen vitæ (Joan. viii, 7). » Cujus igitur fulgoris illam stellam esse putamus, quæ hunc tantum, talemque solem peperit mundo? *Et ingressus angelus ad eam dixit: Ave, gratia plena, Dominus tecum, benedicta tu in mulieribus.* Non enim in plateis erat, non in publico morabatur. Intus erat, in penetralibus sola sedebat, nec tamen sola, tanto virtutum exercitu circumsepta (787). *Ave, inquit angelus, gratia plena: Dominus tecum; benedicta tu in mulieribus.* Non fuit sufficiens *ave* dixisse, addidit *Dominus tecum*, et deinde eam benedixit, quasi tribus vicibus sub una voce eam salutans. Qua in re diligens obsequium, charitatis affectus, et reverentia declarantur. Sed quis unquam tantam gratiam habuit, quantam virgo Maria? Aliis enim ad mensuram gratiæ dantur; hæc autem *gratia plena* dicitur. Considera modo quantæ ante eam, quantæ post eam mulieres et virginis fuerant. Hæc tamen sola mater Domini fieri meruit (788). Magna enim et ineffabilis gratia est, ut una ex tantis millibus eligatur. Quæ cum gratia plena ait, prius etiam quam concipiat, post conceptionem, quanta Dei abundet gratia, quis cogitare possit? Hæc autem sola inter omnes mulieres benedicitur, quæ adhuc sub antiquæ prævaricationis maledictione tenebantur, ex quo primæ mulieri a Domino dictum fuerat: « Multiplicabo ærumnas tuas, et in dolore paries filios (Gen., iii, 16). » Hæc enim lego non tenetur virgo Maria, quæ virgo concepit, virgo peperit, et sine dolore pariens virginis gloriam non amisit. Merito ergo in mulieribus benedicitur, per quam mulieribus benedictio datur et mundus a maledictione liberatur. *Quæ cum audisset, turbata est in sermone ejus, et cogitabat qualis esset ista salutiatio.* Turbata est, inquit, non in vultu ejus, sed in sermone ejus (789). Non enim angelum, sed verba angeli attendebat, et quid illa tam officiosa salutatio sibi prætenderet, cogitabat. Hoc autem angelus sentiens ait: *Ne timeas, Maria; inventi enim gratiam apud Deum.* Sed vis audire quam gratiam? *Ecce concipies in utero, et paries filium, et vocabis*

ad Nazareth, et juxta interpretationem rominis ejus nomen videbimus Galilææ. » Mundi, sancti, segregati ideo ab aliis dicebantur Nazareni. Epiphanius lib. 29, n. 5. « Ex eo nomen sibi istud imponunt, ut Nazareni vocentur, non Naziræi; quæ vox sanctificationem significat. »

(787) Notissima sunt verba Ambrosii lib. ii in Luc. n. 8: « Sola in penetralibus, quam nemo virorum videret, solus angelus reperiret; sola sine comite, sola sine teste, ne quo degeneri depravaretur affatu, ab angelo salutatur. »

(788) Beda: « Maria autem Hæbraice *stella maris*, Syriace vero *domina* vocatur; et merito, quia et totius mundi Dominam, et lucem sæculis meruit generare perennem. Bene *gratia plena* vocatur, quæ nimirum gratiam, quam nulla alia meruerat, assoquitur; ut ipsum videlicet gratiæ concipiat et generet auctorem. » Deinde superiora verba Ambrosii describit.

(789) Eucherius l. all.: « Turbata est non in vultu,

nomen ejus Jesum. Hæc est causa illius salutiatiõis. Hoc missus sum nuntiare tibi. Abscedat timor, cesset cogitatio, esto secura, nulla sollicitudine movearis. Hæc enim verba non sunt timoris, sed gaudii. Paries enim filium, non utique aliam, nisi omnium rerum Creatorem et Dominum. Creator tuus erit filius tuus, qui perfecte nascetur ex te. *Et vocabis nomen ejus Jesum.* Hoc enim nomen quicumque invocaverit, salvus erit. In hoc nomine omne genuflectetur cœlestium, terrestrium et infernorum. De hoc ipse Dominus ait: « Quidquid petieritis Patrem in nomine meo, dabit vobis (Joan. xvi, 23). » Hoc igitur in omnibus orationibus uti debemus. In hoc nomine Ille non petit, qui contra Dei dispositionem, et contra suam, vel aliorum salutem petit (790). Imo vero qui taliter petit, contra hoc nomen peccare, non dubium est. Sequitur: *Hic erit magnus, et filius Altissimi vocabitur.* Ipse 152 enim, qui secundum se semper magnus est, tunc apud homines magnus factus est, quando ab hominibus cognitus est. Quem Petrus apostolus in persona totius Ecclesiæ Altissimi Filium vocavit dicens: « Tu es Christus Filius Dei vivi (Matth. xvi, 17). » *Et dabit illi Dominus Deus sedem David Patris ejus, et regnabit in domo Jacob in æternum, et regni ejus non erit finis.* Recipit enim Dominus a Domino sedem David, secundum hoc quod filius est David. Regrat autem non solum in domo David, id est, in tribu Juda, verum etiam in domo Jacob, id est, in eo populo Israel. Per quod intelligitur quod in ejus regni exercitu omnes illi connumerantur, quicumque David et Jacob fidem et justitiam imitantur (791). Hoc enim regnum etiam nunc est; hoc imperium non deficiet, quia regnabit Dominus in æternum, et in ævatum sæculi. *Dixit autem Maria ad angelum: Quomodo fiet istud, quoniam virum non cognosco? Non dubitat fieri quod angelus fieri promittit. Interrogat tantum quomodo fiat (792). Quoniam, quamvis virginem aliquando parituram audierat, quomodo tamen pareret non audierat. Dicit enim Isaias; *Ecce virgo concipiet, et pariet filium (Isa. vii, 14); quomodo tamen pariat non dicit. Quia igitur virgo est, et virum non cognoscit, quomodo**

sed in sermone ejus. Non enim angelum, sed verbum angeli attendebat, et quid illa tam officiosa salutatio sibi prætenderet, cogitabat. »

(790) Vid. dicta ad Matthæum.

(791) Beda, Domum namque Jacob totam Ecclesiam dicit.

(792) S. Ambrosius, lib. ii, De Abraham, c. 8: « Qui quærit quomodo sciat, non dubitat, manifestante Deo, cognoscere se posse, sed formam vult acquirendæ cogitationis advertere... *Quomodo fiet istud, etc.*, jure respondit: hoc est cum id, quod naturæ est, non suppetat, quia non solet parere virgo, quæ viro non fuerit copulata; quæro, quomodo præter instituta naturæ, possit generare. » Et lib. ii in Luc. n. 17: « Maria autem cum dicit: *Quomodo, etc.*, non videtur dubitasse de facto, sed de facti qualitate quærisse. Liquec enim, quia faciendum esse crediderit, quæ quomodo fieret interrogavit; unde et meruit audire: *Beata, quæ credidisti.* » Vide et superius ab eo dicta, n. 14.

pariat, et virgo maneat, interrogat, quod nulli adhuc revelatum erat. *Et respondens angelus dixit ei: Spiritus sanctus superveniet in te, et virtus Altissimi obumbrabit tibi.* Hic est modus pariendo. Ita concipies, ita paries. Jam nihil est quod te ulterius interrogare oporteat. Spiritus enim sanctus qui superveniet in te, et virtus Altissimi quæ obumbrabit tibi et amplexabitur te, totamque intus et extra muniet te, faciet in te quod voluerit, et quomodo voluerit. Quod autem ait: *Spiritus sanctus superveniet in te, hoc exposuit dicens, et virtus Altissimi obumbrabit tibi.* Hæc enim virtus communis est totius Trinitatis (793). Tota enim Trinitas unus Deus, et ipse Altissimus. Natus est igitur Christus de Spiritu sancto, et Maria virgine, id est, de virtute Spiritus sancti, quæ una communis est et Patris, et Filii, et Spiritus sancti. Nam et ipse Spiritus et Patris, et Filii Spiritus est. Filius autem, solius Patris Filius, et Pater solius Filii Pater est. Hæc itaque virtus superveniens obumbravit Mariam, ex duabus naturis Christum Dominum operata. « Sicut enim anima rationalis, et caro unus est homo, ita Deus et homo, unus est Christus (794). » Quantum igitur humanitatem spectat, non solum a Patre, et a Spiritu sancto, verum etiam a se ipso, et factus, et creatus est Filius. Quantum vero ad divinitatem, nec factus, nec creatus, sed a Patre solummodo genitus. *Et ecce Elisabeth cognata tua, et ipsa concepit filium in senectute sua.* Non solum, inquit, in te suæ virtutis miracula his temporibus operabitur Deus, verum etiam in Elisabeth cognata tua, quam tu ipsa et vetulam esse, et sterilem ab infantia fuisse, optime nosti. *Et his mensis sextus est illi, quæ vocatur sterilis, ut sciat omnis mundus, quia non erit impossibile apud Deum omne verbum.* Quid adhuc Judæi increduli dicent? Negant virginem peperisse, neque Evangelio credere volunt. Elisabeth tamen jam anum et sterilem peperisse negare non possunt. Utrumque mirabile est; utrumque contra naturam factum est. Neutrum fieri posset, nisi mutasset naturam, cui nihil impossibile est. Multa enim contra naturam fecit Deus, quæ negare non audet Judæus, virgam in serpentem, serpentem in virgam muta-

vit (*Exod. vii, 10*); aquas in sanguinem, et sanguinem in aquas convertit (*ibid., 20*); mare aperitur (*Exod. xiv, 21*); manna pluit (*Exod. xvi, 15*); asina loquitur (*Num. xxii, 28*); petra fundit aquas (*Exod. xvii, 6*); et Jordanis convertitur retrorsum (*Jos. iii; Psal. cxiii, 3*). Sed quid dicam de virga Aaron, quæ cum sicca esset, sub una nocte et frondes, et flores et fructus germinavit (*Num. xvii, 8*)? Virga sicca nuces dare potuit, et virgo parere non potuit? Uti que Deus operatur quidquid vult, et in matre tantummodo amisit potestatem? Dixit autem Maria: *Ecce ancilla Domini, fiat mihi secundum verbum tuum.* Auditis rationibus acquievit, et acquiescendo concepit (795). Ancilla, **153** inquit, Domini sum, non meæ, sed illius sum potestatis; fiat mihi secundum verbum tuum. *B* *Et discessit angelus ab ea* (796).

IV. Exurgens autem Maria in diebus illis, abiit in montana cum festinatione in civitatem Judææ; et intravit in domum Zachariæ; et salutavit Elisabeth (797). Virgo Dei plena ad montana conscendit, superiora petit (798); jam non in terris, sed in cælis mente habitat, et Spiritu conversatur. Festinat, properat, nihil negligenter agit, domum religiosam ingreditur, justam copulam, et sine querela incidentem videre desiderat, suæque humilitatis, et mansuetudinis signa manifestat. Maria ad Elisabeth, Christus ad Joannem, domina ad ancillam, ad servum Dominus venire non dedignatur. Hoc enim quid aliud est, quam humilitatis exemplum? *Et factum est, ut audivit salutationem Mariæ Elisabeth, exsultavit infans in utero ejus.* Dic, infans, dic, prophetarum omnium maxime, qui digne satis non propheta, sed plusquam propheta vocaberis, nude tibi hæc exsultatio? Nondum natus es, et jam prophetas, matrem Domini in voce agnoscis, quam quia resalutare non potes, exsultando agis quod potes. Quam lætus ei occurreres, si jam natus eam videres, cujus voce audita exsultando obviam exire cunaris! *Et repleta est Spiritu sancto Elisabeth, et exclamarit voce magna, et dixit: Benedicta tu inter mulieres, et benedictus fructus ventris tui.* Prius filius, deinde mater per filium repletur Spiritu sancto (799). Filius intus latens docet, quid mater exterius agere

(793) Rufinus comment. in Symb. Apost. ex recens. Vallars. num. 10: « Vide ergo cooperantem sibi invicem Trinitatem. Spiritus sanctus venire dicitur super Virginem, et virtus Altissimi obumbrare ei. Quæ est autem virtus Altissimi, nisi ipse Christus, qui est Dei virtus, et Dei sapientia? Cujus autem hæc virtus est? *Altissimi*, inquit. Adest ergo Altissimus, adest et virtus Altissimi, adest et Spiritus sanctus. Hæc est Trinitas, » etc.

(794) In Symb. nomine Athanas.

(795) Ambrosius, lib. II, in Luc. n. 16: « Vide humilitatem, vide devotionem. Ancillam se dicit Domini quæ mater eligitur, nec repentino exaltata promisso est. Simul ancillam dicendo, nullam sibi prærogativam tantæ gratiæ vindicavit quæ faceret quod juberetur.... *Ecce ancilla Domini*, etc., habes obsequium, vides votum. *Ecce enim ancilla Domini* apparatus officii est: contingat mihi secundum verbum tuum conceptus est voti. »

(796) Hactenus homil.

(797) Lucæ I, 59. Est homil. Emiseni ser. VI post Dom. IV Adv., pag. 41. De homilibus S. Brunonis Emiseno suppositis satis diximus. De hac autem peculiariter admonemus lectores eam a clariss. præsule Stephano Borgia exscriptam: ex ms. cod. Casim., num. 34, al. 217 et hoc titulo præsignatam: In octava Visitationis, serm. S. Bruni episcopi. Vulg. habet in civitate Juda.

(798) Ambrosius ib., n. 19: « Non quasi incredula de oraculo, nec quasi incerta de nuntio, nec quasi dubitans de exemplo; sed quasi læta pro voto, religiosa pro officio, festina pro gaudio, in montana perrexit. Quo enim jam Deo plena, nisi ad superiora cum festinatione contenderet? »

(799) Ambros., n. 23: « Exsultavit infans, repleta est mater. Non prius mater repleta, quam filius; sed cum filius esset repletus, Spiritu sancto replevit et matrem. »

debat. Quasi enim magna vi Elisabeth interius commota, non solum Virginem resalutavit, verum etiam voce magna clamavit dicens : *Benedicta tu omni mulieres*. Il ipsum enim et angelus ait. Ab omnibus benedicitur, quæ omni benedictione digna habetur. *Et benedictus fructus ventris tui*. Benedicta arbor, benedictus et arboris fructus. Benedicta virga de radice Jesse, benedictus et flos, qui de tali radice (800) ascendit. Benedicta talis mater, benedictus et talis filius. *Et unde hoc mihi, ut veniat mater Domini mei ad me?* Neque sanctitas, neque religio, neque nobilitas aliqua hoc mihi præstitit, ut tanto honore, tantaque beatitudine digna fierem. Ego potius debui ire ad te; sed tua, tuique filii humilitas te coegit venire ad me. *Ecce enim, ut facta est vox salutatio- nis tue in auribus meis, exultavi in gaudio iufans in utero meo*. In adventu, inquit, tuo non ego solum, sed et filius meus gratulatur, in tua salutatione lætatur, et quod voce non potest, gaudium facit. *Et beata, quæ credidisti, quoniam perficientur ea quæ dicta sunt tibi a Domino*. Quæ sunt enim, quæ dicta sunt ei a Domino, nisi illa, quæ superius angelus ait : *Ecce concipies, et paries filium, et vocabis nomen ejus Jesum?* Et paulo post : *Spiritus sanctus superveniet in te, et virtus Altissimi obumbrabit tibi*. *Et ait Maria: Magnificat anima mea Dominum*. Anima, inquit, mea, mens mea, virtus mea, omnisque intelligentia, et conscientia mea magnificat Dominum, laudat, benedicit et prædicat. Magnificat autem et ille Dominum, in cujus bonitate magnificatur, et laudatur Dominus (801). Sic enim in discipulis magistri, sic in operibus suis singuli artifices laudantur, et magnificantur. *Et exultavit spiritus meus in Deo salutari meo*. Modo, inquit, anima mea Deum magnificat. Modo ejus magnificentiam, de qua scriptum est, « Exaltata est magnificentia tua super caelos, Deus (Psal. viii, 2), » cunctis gentibus manifestat; in quo semper exultavit, in quo semper delectata est, quem semper dilexit, cui totis visceribus adheret et cujus servituti se per omnia subjugavit. Et hoc merito : *Quia respexit humilitatem ancillæ suæ*. Respexit, et non despexit (802). **154** Ad quem enim respicit Deus, nisi super humilem, et quietum, et trementem sermones ejus? *Ecce enim ex hoc beatam*

(800) Idem, n. 24 : « Ipse fructus ventris est flos radicis, de quo bene prophetavit Isaias, dicens : *Exiit virga de radice Jesse*, etc.; radix enim familia Judæorum; virga, Maria; flos Mariæ, Christus, » etc.

(801) Idem S. Ambrosius : « Magnificatur enim Dominus... non quod Domino aliquid humana voce possit adjungi, sed quia magnificatur in nobis. Imago enim Dei Christus est; et ideo si quid justum religiosumque fecerit anima; et illa imaginem ad ejus est similitudinem creata, magnificat. Et ideo dum magnificat eam, magnitudinis ejus, quadam participatione, sublimior fit; ut illam imaginem splendido bonorum colore factorum, et quadam æmulatione virtutis in se videatur exprimere. » Sic etiam Origenes. Vid. Jansenium Concord. c. 4. Non omitterendus tamen Aug. in Ps. lxxi, n. 19, qui explicans illud : « Omnes gentes magnificabunt eum, » scribit, « Magnificabunt eum, non ipsi faciendo, ut magnus

sit qui per seipsum magnus est; sed laudando, et magnum fatendo. Sic enim magnificamus Deum; sic etiam dicimus : *sanctificetur nomen tuum*, quod semper utique sanctum est. »

(802) Hier. lib. xvi, adv. Pelag., n. 16 : « Animadvertite, quomodo beatam se esse dicat, non proprio merito atque virtute, sed Dei in se habitantis clementia. » Vid. Bernardum, serm. 42 in Cant., serm. 45, Homil. 1, super Missus, etc.

(803) Bedæ ita explicat : « *In brachio suo*; in ipso Dei Filio significat... Sicut enim tuum brachium, in quo operaris, sic Dei brachium dictum est ejus Verbum, quia per Verbum operatus est mundum. » Est hæc aliorum PP. explicatio, ut Jansenius l. all. docuit. Alii futura et præterita comprehendentes, *brachium* interpretantur *Dei potentiam*. Vid. Jansenium, c. 4, aliosque interpretes.

(804) Vid. Gregorium cap. 2, lib. vi in lib. I Reg.

me dicent omnes generationes. Vera est prophetia, quam Veritatis mater de se ipsa prophetavit. Nulla enim ex eo tempore generatio fuit, quæ ejus beatitudinem non prædicaverit. Semper enim ejus beatitudinem Ecclesia concinit, in qua simul omnes generationes continentur. *Quia fecit mihi magna qui potens est*. Imo, qui omnipotens est. Vere utique magna, et tam magna, quam magna nulli unquam alii vel fecit, vel facturus est. Ex ea carnem suscipit, et cæli terræque Dominam et reginam eam constituit. Magna enim sunt hæc. *Et sanctum nomen ejus*. Et ipse quidem potens est, et nomen ejus sanctum est, quod nulli in vanum suscipere licet; in quo baptizamur, et consignamur, sanctificamur et Christiani vocamur. *Et misericordia ejus a progenie in progenies timentibus eum*. Ejus enim misericordia non in una progenie est. Non enim Judæorum Deus tantum, sed a progenio in progenies dilatatur, et crescit, cunctis subveniens timentibus eum. *Fecit potentiam in brachio suo* (805). Præterito pro futuro utitur. Fecit enim Dominus potentiam in brachio suo, id est, in virtute et fortitudine sua, quia diabolus vicit, infernum exspoliavit, et sanctorum animas secum ad cælestia vexit. *Dispersit superbos mente cordis sui*. Mente namque cordis sui, id est, secundum voluntatem suam, superbos Judæos ubique terrarum Dominus dispersit, et cunctis nationibus subjungavit. Unde Psalmista : « Disperge, inquit, illos in virtute tua, et destrue eos, protector noster, Domine (Psal. lviij, 12). » De quibus adhuc subditur : *Deposuit potentes de sede, et exaltavit humiles* (804) : in gloriam scilicet Judæis promissam gentiles exaltans. Hoc enim Dominus semper agit : « Omnis enim, qui se exultat, humiliabitur; et qui se humiliat, exaltabitur (Luc. xviii, 14). » — *Esurientes implevit bonis, et divites dimisit inanes*. Esurientes erant gentiles, qui cælestium mandatorum dulcedinem non gustaverant : divites, Judæi, qui legis et prophetarum divitiis abundabant. Illos autem spiritualibus bonis implevit; hos vero inanes et spiritualis intelligentiæ vacuos abire permisit. Huc autem et illa conveniunt, quæ alibi Dominus ait : « Beati, qui esuriunt, et sitiunt justitiam; quoniam ipsi saturabuntur (Matth. v, 6). » Et : « Væ vobis divitibus,

qui habetis consolationem vestram (*Luc. vi, 24*). » *Suscepit Israel puerum suum recordatus misericordiarum suarum. Sicut locutus est ad patres nostros, Abraham, et semini ejus in sæcula.* Hoc est enim, quod in Psalmis dicitur. « Memor fuit in sæculum testamenti sui, verbi, quod mandavit in mille generationes, quod disposuit ad Abraham et juramenti sui ad Isaac (*Psal. civ, 8*). » Recordatus enim misericordiarum suarum, sicut ad patres nostros, id est, Abraham et semini ejus locutus fuerat. *Suscepit Israel, puerum suum.* Suscepit enim, reconciliavit, tenuit et in patribus promissam hereditatem introduxit. Puerum utique Israel (805), non autem senem Israel, id est, non Veteris sed Novi Testamenti sectatores. *Mansit autem Maria cum illa quasi mensibus tribus, et reversa est in domum suam.* Decebat enim ut simul manerent, quatenus in illo parvo temporis spatio Elisabeth a Maria, et Joannes a Christo doceretur (806). Libet nunc intueri quantas tunc Zacharias, quantas Elisabeth lacrymas fuderit, quando virgo Maria inde, quando mundi gaudium, et stella maris in domum suam reversa est. Joannes quoque, quamvis adhuc in matris utero clausus (807), in ejus discessus non parum doluit, qui in illius adventu tanto gaudio exsultavit (808).

V. *Elisabeth autem impletum est tempus pariendi, et peperit filium (809).* Nascitur hodie Joannes Baptista major prophetis, minor angelis, imo minor eo, qui minoratus paulo minus ab angelis. Unde ipse Dominus ait: « Inter natos mulierum non surrexit major Joanne Baptista; **155** qui autem minor est in regno celorum, major est illo (*Matth. xi, 11*). » Hoc autem Apostolus exposuit dicens: « Eum autem, qui modico quam

A angeli minoratus est, videntur Jesum propter passionem mortis, gloria et honore coronatum (*Hebr. ii, 9*). » Hoc igitur solo minor est Joannes, quo nemo alius major surrexit natus de muliere. Unde ipse quoque Joannes ait: « Me oportet minui, illum autem crescere. Qui post me venit, ante me factus est, cujus non sum dignus corrigiam calceamenti solvere (*Joan. iii, 30*). » Minuitur enim Joannes capite truncatus: crevit vero Jesus in crucem exaltatus. *Et audierunt vicini, et cognati ejus, quia magnificavit Dominus misericordiam suam cum illa, et congratulabantur ei.* Erant enim steriles in opprobrium in Israel, quamvis hoc aliud significaret. Corporis namque sterilitas non est peccatum. Mente vero steriles apud Deum in opprobrium sunt. Quantum igitur ad litteram, magnam ei Dominus misericordiam fecit, qui tanto pignore illam fecundavit. Unde et ipsa superius ait: « Sic mihi fecit Deus in diebus, quibus respexit auferre opprobrium meum inter homines (*Luc. i, 25*). » *Et factum est in die octavo venerunt circumcidere puerum, et vocabant eum nomine patris sui Zachariam.* Hac circumcisione neque Christus, neque Joannes indigebat; circumcisi tamen sunt, ne scandalo fierent, et ut legem adimplerent (810). *Lex enim, et prophetæ usque ad Joannem.* De circumcisione multa ad Romanos Apostolus scribit, et non carnis, sed spiritus circumcisionem laudat (811). Spiritualis namque circumcisio non in uno, sed in omnibus membris fieri debet; ut neque manus operentur malum, neque oculi videant vanitatem, neque pedes ad fundendum sanguinem currant, neque aures detractionibus pateant. Sic omnia membra circumciduntur. Tali

(805) Beda: « Pulchre puerum Domini appellat Israel, qui ab eo sit ad salvandum susceptus, obedientem videlicet et humilem. »

(806) Origenes, hom. 9, in Luc. (tom. III, Opp., pag. 942): « Si enim in eo quod tantum venit Maria ad Elisabeth... in una hora tantos profectus habuit, nostræ conjecturæ relinquunt, quid in tribus mensibus Joannes profecit, assistente Maria Elisabeth. Valde quippe indignum est, in puncto horæ atque momento exsultare infantem, et quodammodo gaudio lascivisse, repletamque esse Spiritu sancto Elisabeth; per tres vero menses nec Joannem nec Elisabeth ex vicina Matris Domini et ipsius Salvatoris præsentia profecisse. Exercebatur ergo et quodammodo in athletico sancta matre per tres menses ungebatur Joannes, et præparabatur in matris utero, ut mirabiliter natus, mirabiliter nutriretur. » Origenem ante oculos habuisse videtur Ambrosius scribens l. ii in Luc., n. 29: « Non sola familiaritatis est causa, quod diu mansit, sed etiam tanti vatis profectus. Nam, si primo ingressu tantus processus exstitit... quantum putamus usu tanti temporis S. Mariæ addidisse præsentiam?... Ungebatur itaque, et quasi bonus athleta exercebatur in utero Matris propheta: amplissima enim virtus ejus certamini parabatur. »

(807) Hoc commonstrat, A. in eorum esse sententia, qui B. M. non expectasse partum Elisabeth consuerunt; quam sententiam defendit Baltasar Corderius adnot. ad Caten. in Luc., pag. 21; Jansenius, Concord., c. 4 et perique, teste Maldonato. Ipse vero Maldonatus, Cornelius a Lapide, Estius,

Menochius, Tirinus, Calmet, etc. ad partum Elisabeth remoram putant.

(808) Hactenus homilia.

(809) Lucæ i, 57. Est homil. ut reliquæ Emiscno perperam dicitur in natal. S. Joann., pag. 187, 2.

(810) S. Thomas iii, p. qu. 37, art. 4, causas septem assignat, ob quas debuit Christus circumcidi; quarum V. est, « ut obediendi virtutem nobis suo commendaret exemplo: unde et octava die circumciscus est, sicut in lege erat præceptum. » Est præterea alia causa, quam S. Leo assignat serm. 22, c. 4: « Ut virtutem inseparabilis a suo homine Deitatis per velamen nostræ infirmitatis absconderet: » atque hinc dæmonis illuderetur astutia, « quæ nativitatem pueri in salutem generis humani procreati non aliter sibi, quam omnium nascentium, putavit obnoxiam. »

(811) Præsertim cap. iii, 28: « Non enim qui in manifesto Judæus est: neque quæ in manifesto, in carne est circumcisio; sed qui in abscondito Judæus est; et circumcisio cordis in Spiritu, non littera: cujus laus non ex hominibus, sed ex Deo est: » quæ verba expendens S. Hieronymus lib. ii, Comm. ad Galat. v, 5, subdit: « Nihil itaque prodest in Christo carnis circumcisio, sed cordis et aurium, quæ aufert illud opprobrium Judæorum. Ecce circumcisæ aures vestræ, et non potestis audire: Prodest circumcisio labiorum, quam juxta humilitatem, nec dum se habere causabatur Moyses, et in Hebraico scriptum est: *Ego autem sum præputium habens in labiis,* » etc. Vid. S. Aug. tract. 30 in Joann., n. 5.

circumcisione omnia vitia et peccata tolluntur. Unde et octava die merito fiebat, in qua et ultima resurrectio fiet (812), quando membris omnibus circumcisis, id est vitii et peccatis abscisis, totusque ex integro innovatus, omnique superfluitate mundatus homo ad immortalitatem resurget. *Et respondens mater ejus dixit : Nequaquam ; sed vocabitur Joannes.* Nequaquam, inquit, Zacharias vocabitur, quamvis et hoc nomen dignum sit veneratione. Sed vocabitur Joannes, quod *Dei gratia* interpretatur ; quia nullus inter natos mulierum familiaris illo Dei gratiam possidebit. *Et dicebant ad illam : Quia nemo est in cognatione tua, qui vocetur hoc nomine.* Hoc enim nomen angelus imposuit, non cognatio dedit. Sed unde Elisabeth hoc nomen scire potuit ? Zachariæ namque non Elisabeth dictum fuerat : *Et vocabis nomen ejus Joannem.* Qua in re credendum est, quamvis id scriptum non est, de angelica revelatione, vel alia qualibet divinitus facta inspiratione, eam hoc nomen didicisse (813). *Innuebat autem patri ejus, quem vellet vocari eum.* Qui quoniam voce hoc eis indicare non poterat, *postulans pupillarem scripsit dicens : Joannes est nomen ejus. Et mirati sunt universi.* Mirati enim sunt, cur utriusque parenti hoc nomen puero imponere placuit. Quia cum nemo in illorum cognatione sic vocaretur, Dei vultu id fieri intellexerunt. *Apertum est autem illico os ejus, et lingua ejus, et loquebatur benedicens Deum.* Sic enim angelus promiserat : *Pro eo, quod non credidisti verbis meis, quæ implebuntur in tempore suo, eris tacens ; et non poteris loqui in diem quo hæc fiant (Luc. 1, 20).* Loquente autem Zacharia, *factus est timor super omnes vicinos eorum ; et super omnia montana Judææ divulgabantur omnia verba hæc. Et posuerunt omnes, qui audierant in corde suo, dicentes : Quid putas puer iste erit ? qui contra naturam natus est, in cujus nativitate os die clausum aperitur, mutus loquitur, et tam miracula fiunt ? Etenim manus Domini erat cum illo. Ipsa igitur hæc omnia operabatur in illo. Et Zacharias pater ejus impletus est Spiritu sancto, et prophetavit dicens : Benedictus Dominus Deus Israel, quia visitavit, et fecit redemptionem plebi suæ. Visitavit*

(812) S. Aug., lib. xvi contr. Faust., c. 29 : *Qui tempora passionis et resurrectionis suæ haberet in potestate, id egit, ut caro ejus in sepultura Sabbato requiesceret... ut tertio die resurgens, quem Dominicum dicemus, qui post Sabbatum numeratur octavus, etiam circumcisionem octavi diei ad se prophetandum pertinere declararet. Quid enim significat circumcisio carnis ? quid nisi expoliationem mortalitatis, quam de carnali generatione portamus, etc. ? Vid. serm. 189, n. 3, lib. iv. Op. imp. contr. Jul. n. 134, etc.*

(813) Beda : *« Nec mireris, si nomen mulier quod non audivit, asseruit, quando ei Spiritus sanctus qui angelo mandaverat, revelavit, neque poterat Dominum ignorare prænuntium, quæ prophetaverat Christum. »*

(814) Beda : *« Visitavit autem Dominus plebem suam quam longa infirmitate tabescentem, et quasi venditam sub peccato, unici Filii sui sanguine rede-*

dit. Quod quia B. Zacharias proxime faciendum cognoverat, prophetico more quasi jam factum narrat. »

per præconem, 136 visitavit per filium (814). prædicavit per utrumque, fecit per alterum. Uterque ad baptismum populos vocavit. Sed alter solummodo plebem redemit et in Spiritu sancto baptizavit. Unde et eidem Joanni dicitur : « Super quem videris Spiritum descendentem, et manentem super eum, hic est, qui baptizat in Spiritu sancto (Joan. 1, 33). » Et erexit cornu salutis nobis in domo David pueri sui (815). Domus David Ecclesia est, populusque fidelis et bellicosus, cui nulli adversarii resistere possunt. In hac autem cornu salutis Dominus erexit, Joannem videlicet, qui Christum prædicando præcessit. De hoc enim cornu salutis ipse David loquitur dicens : « Illuc producam cornu David, paravi lucernam Christo meo (816) (Psal. cxxx1, 17). » Joannes igitur et cornu est, et lucerna. Cornu clamando ; lucerna illuminando. Ipse est enim vox clamantis in deserto ; ipse lucerna ardens et lucens. Sicut locusus est per os sanctorum, qui a sæculo sunt, prophetarum ejus. Sicut, inquit, per prophetas prænuntiatum audivimus, ita modo in hoc puero fieri videmus. Quem nobis Dominus mandavit ut faceret nobis salutem atque vindictam ex inimicis nostris, et liberaret de manu omnium qui nos oderunt. Hoc est enim, quod superius dixit : « Quia convertet corda patrum in filios, et incredibiles ad prudentiam justorum, parare Domini plebem perfectam (Luc. 1, 17). » — Ad faciendam misericordiam cum patribus nostris, et memorari testamenti sui sancti. Ad hoc, inquit, hoc nostræ salutis cornu Dominus erexit, ut cum patribus nostris misericordiam faceret, et testamenti sui non immemor, jusjurandum adimpleret in nobis, quod juravit ad Abraham patrem nostrum, daturum se nobis. In eo igitur, quod in nobis testamentum complevit, cum patribus nostris misericordiam fecit. Hoc enim Dominus Abraham juraverat, dicens : « Semini tuo dabo terram hanc (Gen. xv, 18). » Per quam terram viventium significabat ; quam non carnalibus, sed spiritualibus ejus filiis daturus erat. Ut sine timore de manu inimicorum nostrorum liberati, serviamus illi. Ideo, inquit, ex inimicis nostris nobis Dominus salutem dedit, ut sine timore de manu

mit. Quod quia B. Zacharias proxime faciendum cognoverat, prophetico more quasi jam factum narrat. »

(815) Hacten., homilia.

(816) S. Hieronymus ad cap. v Isaïæ : *« Cornu regnum significare, et potentiam, sæpe legimus, ut est illud in Evangelio : Suscitavi cornu salutis nostræ in domo David pueri sui. »* S. Augustinus, enarrat. in psal. cxxx1 explicans illud : *« Ibi suscitabo cornu David : « Cornu significat altitudinem, et qualem altitudinem ? non carnalem. Ideo omnia ossa carne involuta sunt : cornu excedit carnem. Altitudo spiritualis, cornu est. Quæ autem altitudo spiritualis est, nisi de Christo ? et ut noveritis, quia ibi est cornu David, attendite quid sequatur ; paravi lucernam Christo meo. Quæ est lucerna ? jam notis Domini verba de Joanne : « Ille erat lucerna ardens et lucens. »* Hæc Augustini verba ferme exscribit Beda ad h. l.

inimicorum nostrorum liberati, per quos vitia, et A malignos spiritus intelligimus, non illis serviamus, sed illi. Sed quomodo serviamus? *In sanctitate, et justitia coram ipso.* Aliter enim servitia nostra Deus non respicit, neque sunt coram ipso, nisi in sanctitate et justitia serviamus illi. Hoc autem non ad tempus, sed omnibus diebus nostris. « Qui enim perseveraverit usque in finem, hic salvus erit (*Matth. x, 22*). » — *Et tu, puer, propheta Alissimi vocaberis, præbis enim ante faciem Domini parare vias ejus.* Non solum enim propheta, verum etiam plusquam propheta vocatur Joannes, et hoc quidem, non a quolibet, sed ab ipsa veritate. Quod autem ante faciem Christi Domini Joannes præcesserit, parare vias ejus, ipse Dominus per prophetam loquitur dicens: « Ecce mitto angelum meum ante faciem tuam, qui præparabit viam tuam ante te (817). » Unde enim ipse Joannes ait: « Ego vox clamantis in deserto, parate viam Domini, rectas facite semitas ejus (*Joa. i, 23*). » Prævitit igitur ante faciem Domini. Sed cur? *Ad dandam scientiam salutis plebi ejus in remissionem peccatorum eorum.* Et hoc quidem faciebat, cum diceret: « Pœnitentiam agite, appropinquavit enim regnum cœlorum (*Matth. iv, 17*). » Hæc autem bona data sunt nobis *per viscera misericordiae Dei nostri*, qui proprio Filio non pepercit, sed pro nobis omnibus tradidit illum. Quibus misericordiae, charitatisque visceribus ipse Dei Filius visitavit nos oriens ex alto. *Illuminare his, qui in tenebris, et umbra mortis sedent*, secundum illud: « Populus, qui sedebat in tenebris, vidit lucem magnam: » ambulantes in regione umbræ mortis lux orta est eis (818) (*Isa. ix, 2*). » — *Ad dirigendos pedes nostros in viam pacis.* Illi enim pedes in viam pacis diriguntur, qui non ad bellum, sed ad pacem currunt. De quibus dicitur (819): « Beati pedes evangelizantium pacem, evangelizantium bona (820). »

VI. [CAP. II.] *Factum est autem in diebus illis, exiit edictum a Cæsare Augusto, ut describeretur universus orbis.* Hæc descriptio prima facta est a præside Syriae Cyrino. Quod enim mundus universus describitur, et sub unius potestatis tributum redigitur, magnæ pacis indicium est. Si enim adhuc mundus repugnaret, et contra Romanum imperium dimicaret, nequaquam ejus edicto describi, vel sub tributum redigi potuisset. De hac enim 157 pace propheta prædixerat: « Et conlabunt gladios suos in vomeres, et lanceas suas in falces: non levabit gens contra gentem gladium, nec exerceban-

tur ultra ad prælium (*Isai. ii, 4*). » Et Psalmista: « Orietur in diebus ejus justitia, et abundantia pacis (*Psal. lxxi, 7*). » Quia enim princeps pacis oriebatur, pacem ubique fieri oportebat (821). *Et ibant omnes, ut profiterentur singuli in suam civitatem.* Ascendit autem et Joseph a Gallæa de civitate Nazareth in Judæam civitatem David, quæ vocatur Bethlehem, eo quod esset de domo, et familia David, ut profiteretur cum Maria desponsata sibi uxore prægnante. His enim verbis apte monstratur, quod hæc descriptio secundum familias facta fuerat. Unde et ad proprias civitates, atque familias ubicunque essent, singulos redire oportebat; quatenus communicato consilio, omnes simul tributum dare promitterent, et facta descriptione secundum unamquamque familiam, totius tributum summam colligerent (822). Venit itaque et Joseph cum Maria desponsata sibi uxore prægnante in Bethlehem civitatem David, ubi eorum familia habitabat, ut et ipse, sicut cæteri, eandem faceret professionem. *Factum est autem, dum essent ibi, impleti sunt dies, ut pareret, et peperit Filium suum primogenitum.* Ibi enim Christum nasci oportebat, quia sic per prophetam nuntiatum fuerat: « Et tu, Bethlehem terra Juda, non eris minima in principibus Juda; ex te enim exiet dux, qui regat populum meum Israel (823). » Primogenitus autem secundum legem filius dicitur, qui primus de matris utero procedit, sive alii filii sequantur, sive non sequantur. Cum enim lex statim post unum mensem omne primogenitum Domino offerre præcipiat, quis non intelligat, sine alicujus relatione primogenita dici, cum nihil adhuc gentium sit, cui hoc primogenitum referri possit? Quid enim si mater illico mortua fuerit, vel si ulterius filium non genuerit? Nunquid idcirco primogenitus ille non erit, qui ex ea jam natus, et post unum mensem Deo oblatus, ab ipsa lege primogenitus est vocatus? Igitur aut lex mentitur, aut primogenitus aliquando sine relatione dicitur. Peperit itaque beatissima Virgo; concipiens virgo, pariens virgo, et in æternum permanens virgo. Clausa ante partum, clausa in partu, et clausa post partum. *Peperit, inquit, filium suum primogenitum, et pannis eum involvit, et reclnavit eum in præsepio, quia non erat eis locus in diversorio.* O pietas immensa! O humilitas ineffabilis! O sacramentum inenarrabile! Deus homo sit, æternus, temporalis, immensus, immortalis, passibilis, parvis pannis involvitur, qui cœli ambitu præ magnitudine non continetur (824).

(817) Malach. iii, 1: *Ecce ego, mitto angelum meum, et præparabit viam ante faciem meam.*

(818) Quam vario sensu in Scripturis dicatur umbra mortis, explicat Gregor. iv, Mort., c. 20.

(819) Rom. x, 15: *Quam speciosi pedes, etc.*

(820) Hujusmodi expositio Zachariæ Cantici seorsim posita sub Bruni ep. nomine, reperitur in cod. ms. Casin. n. 251, al. 350, charac. Langobard. sæc. xi, fol. 135.

(821) Pacatum fuisse orbem sub Christi ortum Hieronymus, Eusebius, Orosius, alique Patres ex prophetarum oraculis eliciunt, quos allegat Estius

D. E. prop. 9, cap. 8. Maldonatus ad h. l. affirmat, hoc testari ecclesiasticos auctores omnes. Kepplerum id negantem refutat Norisius dissert. 2, in Gen. Pis., cap. 10. Vid. S. Leonem serm. cap. 5.

(822) Descriptionem non fuisse hujusmodi, qua tributum exigeretur, volunt recentiores eruditi viri. V. Norisium, Pagium, Tillemontium, etc.

(823) Mich. v, 2: *Et tu Bethlehem Ephrata parvulus es in millibus Juda: ex te mihi egredietur, qui sit Dominator in Israel.*

(824) Similis exclamatio Nazianzeni, orat. 38, pag. 629: « O novam misionem! O admirandum

Quis audivit nunquam tale? Quis vidit huic simile? **A** Reclinatur in præsepio, et panis vivus qui de cælo descendit, non hominibus, sed pecoribus antepositur, id est non Judeis, sed gentibus (825) manifestatur. Tunc cognovit hos possessorem suum, et asinus præsepe Domini sui (826). Sed quid dicam, quod cæli terræque Creator, quod Rex regum et Dominus dominantium non habuit locum in diversorio? Sic enim Apostolus ait: « Quia cum omnium dives esset, pro nobis pauper factus est (827). » — *Et pastores erant in regione eadem, vigilantes, et custodientes vigilias noctis super gregem suum. Et ecce angelus Domini stetit juxta illos, et claritas Dei circumfulsit eos, et timuerunt timore magno. Et dixit illis angelus: Nolite timere. Ecce enim evangelio vobis gaudium magnum, quod erit omni populo, quia natus est vobis hodie Salvator, qui est Christus Dominus, in civitate David.* Quantum enim ad litteram, ea causa esse videtur, ut prius pastoribus hæc verba angelus nuntiaret, ne quasi incauti stabulum intrarent, et præsepe adire tentarent, in quo puer positus erat. Spiritualiter autem, stabulum Ecclesia, præsepe Scriptura divina, pastores vero episcopi et doctores (828) intelliguntur. Stabulum enim **158** vocatur Ecclesia, ad quam Dei animalia undique conflunt, ibique stant, et morantur in ea. Unde scriptum est: « Animalia tua, Domine, inhabitabunt in ea (Psal. lxxvii, 11). » Hæc autem animalia, quasi in præsepio, in divina Scriptura cibis spiritualibus nutriuntur. Ibi positum inveniunt Christum, ibique comedunt panem vivum. Beati, qui hujus præsepis cibis aluntur, et deliciis ibi positis reficiuntur. Vos autem, Ecclesie pastores, vos episcopi et sacerdotes, audite et intelligite. Vobis angelus loquitur. Vobis hoc magnum gaudium evangelizat; quia vobis datum est nosse mysterium regni Dei (829). Vobis datum est audire et intelligere secreta cæli. Nuntiate ergo quod audistis, prædicate quod vidistis, nolite celare quod cognovistis. Toties enim Christus in stabulo oritur, toties ut parvulus in præsepio ponitur, quoties hæc in Ecclesia prædicatis, quoties virginis partum et Christi nativitatem aliis nuntiatis. Inde enim bodierna festivitas nativitas Domini vocatur: non quod Dominus hodie nascitur, non

temperatiorem! Qui est, sit; qui creatus non est, creatur; qui nullo loco contineri potest, per interventum animæ intellectualis inter divinitatem et carnis crassitiam continetur, etc.

(825) Ambrosius, l. ii in Luc., n. 34: « Hic est Dominus, hoc præsepe, quo nobis divinum mysterium revelatum est; irrationabiles gentes, pecudum intra præsepia more viventes, alimonie sacræ uberter pascendas. Agnovit ergo asina, species scilicet e: forma gentilium, præsepe Domini sui. »

(826) Isaie 1, 3. Vide Ambrosium, hunc eundem Isaie locum afferentem lib. ii in Luc., n. 42.

(827) 11 Cor. viii, 9: *Quoniam propter vos egenus factus est, cum esset dives.*

(828) Nota sunt S. Ambrosii verba l. ii in Luc., n. 50: « Videte Ecclesie surgentis exordium; Christus nascitur, et pastores vigilare cœperunt, qui gentium greges, pecudum modo ante viventes, in

quod nunc de virgine oriatur, sed quia ejus nativitatis memoria hodie innovatur, et in illius commemoratione celebratur, et prædicatur. *Et hoc vobis signum: invenietis infantem pannis involutum, et positum in præsepio.* Utinam hoc signum Judæi susciperent, et Christum nobiscum in præsepio quærerent! (830) Quamvis enim pannis sit involutus et sub velamine litteræ jaceat occultus, invenirent tamen, si eum quæsisset, et intellerent, si credidissent. Quicumque igitur es qui vis videre Jesum, accede ad hoc præsepe, scrutare Scripturas, remove pannos, pelle litteram: « Littera enim occidit, spiritus autem vivificat (11 Cor. iii, 6), » et tunc videbis, quod videre non poteras. Sic enim Ecclesie pastores enim quærunt, et quærentes inveniunt, et invenientes venerantur et credunt. *Et subito facta est cum angelo multi uolo militie cælestis laudantium Dominum, et dicentium: Gloria in excelsis Deo, et in terra pax hominibus bonæ voluntatis.*

B VII. *Et factum est, ut discesserunt ab eis angeli in cælum, pastores loquebantur ad invicem: Transeamus usque Bethlehem, et videamus hoc Verbum; quod factum est, quod Dominus ostendit nobis.* Pastores, inquit, loquebantur ad invicem, et de his, quæ audierant, et viderant, inter se tractantes dicebant: Mira sunt quæ audivimus, stupenda quæ vidimus: cælis gloria, pax terris promittitur. Salvator hodie natus est nobis, rex novus hodie datus est nobis, qui est Christus Dominus in civitate David. **C** Quid igitur facimus? Cur moramur? Transeamus usque Bethlehem: ipsa enim est civitas David, et videamus hoc Verbum et credamus, quia in principio erat Verbum, et Verbum erat apud Deum, et Deus erat Verbum. *Quod factum est.* Quantum enim ad te, neque factum, neque creatum est. Factum tamen quodammodo est, quia *Verbum caro factum est. Quod Dominus ostendit nobis.* Videamus corporaliter, quod Dominus ostendit nobis spiritualiter, et quod mente concepimus, et fide tenemus, restat ut oculis intueamur. *Et venerunt festinantes, et invenerunt Mariam, et Joseph, et infantem positum in præsepio.* In stabulo stellam, in præsepio solem invenerunt; quia Maria Stella maris, Sol justitiæ

caulam Domini congregarent, ne quos spiritalium bestiarum per effusas noctium tenebras paterentur incursum, Et bene pastores vigilant, quos bonus pastor informat. Grex igitur populus, nox sæculum, pastores sunt sacerdotes. Vide etiam Cyrillum in Catena Corderii, pag. 41.

(829) Beda: « Pulcherrima ratione, Domino nato, pastores vigilant, gregemque suum ab insidiis noctis custodiendo defendunt..... Vigilent itaque, nato Domino, pastores supra gregem ovium suarum..... Bene autem vigilantibus pastoribus angelus apparet, eosque Dei claritas circumfulget: quia illi præ exteris videre sublimia merentur, qui fidelibus gregibus præesse sollicitè sciunt; dumque ipsi pie super gregem vigilant, divina super eos gratia largius coruscet. »

(830) De hoc signo Bernardus serm. 3 in Cant.

Christus vocatur. Recedant igitur tenebræ, fugiat A caligo, quia stella in stabulo, et sol in præsepio fulget. Fetor quoque ibi esse non potest, ubi est flos campi, et lilium convallium, cujus odore suavissimo nimum delectata Ecclesia, dicit: « Trahe me post te, et curremus in odorem unguentorum tuorum (Cant. 1, 3). » Sed quid de matre Domini dicam? cujus odoris fragrantiam rex sapientissimus Salomon admirans ait: « Quæ est ista, quæ ascendit per desertum, quasi virgula fumi ex aromatibus myrrhæ, et thuris, et universi pulveris pigmentarii? » (Cant. III, 6.) Ubi enim omnium aromatum fumus redolet, ibi fetoris indicium esse non potest. *Videntes autem cognoverunt de verbo, quod dictum erat illis de puero hoc.* Hic enim ille puer, de quo scriptum est: « Puer natus est nobis, Filius datus est nobis: et factus est principatus super humerum ejus, et vocabitur nomen ejus admirabilis, consiliarius, Deus fortis, Pater futuri sæculi, Princeps pacis. Multiplicabitur ejus imperium, et pacis non erit finis. Super solium David, et super regnum ejus sedebit, ut confringat illud, et corroboret in iudicio et justitia. Amodo, et usque sempiternum. Zelus Domini exercituum facit hoc (Isai. ix, 6). » Illis enim pacis verbis natiuitas et nobilitas, virtus et fortitudo, imperium et iustitia, et cætera, quæ ad laudem et gloriam huius pueri pertinent, describuntur. *Et omnes, qui audierunt, mirati sunt, et de his, quæ dicta erant a pastoribus ad ipsos. Maria autem conservabat omnia verba hæc conferens in corde suo.* O Mater sapientissima, et sola talis Filii dignissima, quæ **159** omnia verba hæc in corde suo ideò conferebat, nobisque conservabat, et memoris commendabat, ut postea, ipsa docente, ipsa narrante et nuntiante, scriberentur, et in universo mundo prædicarentur, concisique nationibus nuntiarentur. Ab ipsa enim hæc apostoli audierunt. Hæc in ejus schola evangelistæ didicerunt, et ipsa dictante scripserunt, nobisque legenda mandaverunt (831). Quis igitur Evangelii non credat? Quis eis contradicere præsumat, quæ aut Matris, aut Filii auctoritate nuntiuntur? Quædam enim apostoli, et evangelistæ a matre Domini audierunt, quemadmodum ista, et cætera quæ de Salvatoris infantia scripta sunt. Plurima vero visu, et auditu ab ipso Domino didicerunt. *Et re-*

versi sunt pastores glorificantes, et laudantes Deum in omnibus, quæ audierant, et viderant, sicut dictum est ad illos. Beati isti pastores, qui Christum Dominum videre meruerunt, et Deum laudantes, et glorificantes ea quæ audierant et viderant crediderunt. Beati illi pastores, qui usque hodie in Ecclesiæ præsepio, id est, in sacris voluminibus Christum quærun, et in eum fideliter credunt, ejus natiuitatem nuntiantes, ejus fidem prædicantes, et eum ubique laudantes et glorificantes (832).

VIII. *Et postquam consummati sunt dies octo, ut circumcideretur puer, vocatum est nomen ejus Jesus, quod vocatum est ab angelo, priusquam in utero conciperetur* (833). Nobis, non sibi circumciditur Dominus. Sicut enim nobis est natus, nobis baptizatus, et passus, ita et nobis est circumcisus (834). Primus Abraham circumcisus est, de quo Apostolus ait: « Qui signum accepit circumcisionem, signaculum justitiæ fidei (Rom. iv, 11). » Data est igitur circumcisio (835), non ut peccata tolleret, quod baptismi præcipuum est, sed ut aliquid significaret, et quadam differentia Judæorum populum ab aliis gentibus separaret. Quamvis itaque propter mandati transgressionem quicumque olim non circumcideretur, damnabatur, nemo tamen per circumcisionem justificabatur. Ut enim Apostolus ait: « Circumcisio quidem prodest, si legem observes. Si autem prævaricator legis sis, circumcisio tua præputium facta est. Non enim qui in manifesto Judæus est, neque quæ in manifesto in carne est circumcisio, sed qui in abscondito Judæus est, et circumcisio cordis in spiritu, non littera (Rom. II., 25). » Magnum igitur aliquid significat circumcisio, et tam magnum aliquid, ut cuicumque eo modo circumcisus non fuerit, ut interim de parvulis taceamus, salvari non possit. De hac enim circumcisione scriptum est: « Circumcidite corda vestra, et non corpora vestra (836). » De carnis vero circumcisione Apostolus ait: « Ego Paulus dico vobis, quoniam si circumcidamini, Christus vobis nihil proderit (Gal. v, 2). » Hæc circumcisio in Christo completa est, in quo et alia legis ceremoniæ consummatæ sunt. « Finis enim legis Christus est ad justitiam omni credenti (Rom. x, 4). » Ideo enim ipse circumcisus est, ut legem completeret, et bonam esse ostenderet,

(831) Beda: « Quia sanctas Scripturas legerat, et sciebat prophetas, conferebat ea, quæ secum sunt acta de Domino, cum his, quæ noverat a prophetis scripta de Domino, et collata ab invicem cognovit; Instar coelestium cherubin socia, sui vultus luce concordia. » S. Ambrosius: « Argumenta fidei conferebat in corde. Si Maria a pastoribus discit, cur tu declinas discere a sacerdotibus? Si Maria ante præcepta apostolica tacet, cur tu post apostolica præcepta magis cupis docere quam discere? » (832) Hacten., homil.

(833) Est homil. Emis. attributa in Oct. Nat., pag. 26.

(834) Beda ad h. l. « Redemptor noster, qui ut peccata mundi tolleret, sine peccato venit in mundum, sicut suo baptismate nobis remedia procuravit..., ita etiam circumcisione quam suscepit, non

sua quæ nulla erant admissa purgavit, sed nostræ in se nature vetustatem docuit innovandam, » etc. V. S. Thomam III p., qu. 57, a. 3. Beda quoque, « ritus et religio circumcisionis a B. Abraham patriarcha sumpsit exordium. » V. S. Ambrosium lib. II De Abraham, cap. 2. Marshamum et Spencerum, qui Hebræos ab Ægyptiis ritum circumcisionis desumpsisse contenderunt, refutat Joannes Meyerus De temporib. sacr., cap. 7 et Christianus Wormius, De corruptis vestig. antiq. Hebr., cap. 13.

(835) V. S. Thomam I, 2, qu. 102, a. 5 ad 1. Et interpretes ad illud Pauli ad Rom. III, 1: « Quæ utilitas circumcisionis? Multum per omnem modum, » etc.

(836) Deuteron. x, 16: *Circumcidite igitur præputium cordis vestri.*

ejusque nobis significationem commendaret. Unde et ea nocte, qua traditus est, cum discipulis agnum comedit, et mox quid significaret ostendit, dum panem et vinum benedicens, ait : « Accipite, et comedite : Hoc est corpus meum ; et : Bibite, ex hoc omnes : Hic est enim calix novi testamenti, qui pro vobis, et pro multis effundetur (*Math. xxvi, 26*). » Et hoc sacramentum tunc ab eo, et in eo esse completum, neque ulterius secundum litteram agendum esse, vel intelligendum, protinus ostendit, dicens : « Amen, dico vobis, non bibam amodo de hoc genimine vitis, donec bibam illud vobiscum novum in regno Dei (*Math. xxvi, 28*). » Sic igitur vetus testamentum complevit et confirmavit, litteræ finem imposuit, et spirituali novæque intelligentiæ principatum Dominus tribuit. Consummata est ergo lex, atque pertransiit secundam litteram ; manet autem semperque manebit secundum spiritualitatem intelligentiam. Unde ipse Dominus ait : « Cælum, et terra transibunt, verba autem mea non præteribunt (*Marc. xiii, 31*). » Itemque : « Amen, dico vobis, non præteribit unum iota, neque unus apex ex lege, donec omnia compleantur (*Math. v, 18*). » Et Judæi quidem in uno membro circumcidantur ; quare tamen circumcidantur, non intelligunt. Christiani vero, quid circumcisio significat, **160** intelligentes, non unum tantum, sed omnia membra circumcidunt, non pellis incisione, sed totius superfluitatis abiectione (837). Qui enim non occidit, non mœchatur, non concupiscitrem proximi sui, non mentitur, non furum facit ; qui nulli nocet, nulli injuriam facit, vana videre, vel audire, vel cogitare non appetit ; iste interior et exterior perfecte circumcisus est. Hoc illa Judæorum circumcisio significat. Sine hac significatione inutilis est. Si enim intelligerent, quid significet. « Sicut tumbi vestri præcincti (*Luc. xii, 35*), » hæc est enim illius circumcisionis expositio, non se fortasse ulterius inutiliter vulnerarent. Multa sunt, quæ de circumcisione dici possunt, sed hæc pauca, quasi seminaria quædam, nos dixisse sufficiat (838).

IX. *Et postquam impleti sunt dies purgationis ejus secundam legem Moysi, tulerunt illum in Jerusalem, ut sisterent eum Domino, sicut scriptum est in lege*

A *Domini. Quia omne masculinum adaperiens vulvum, sanctum Domino vocabitur.* Scriptum est enim in lege Moysi, quod mulier, quæ suscepto semine pepererit masculum, immunda erit septem diebus ; et die octavo circumcidetur infantulus. Ipsa vero triginta diebus manebit in sanguine purgationis suæ, Omne sanctum non tanget, nec ingredietur sanctorium, donec compleantur dies purgationis (830) ejus (*Levit. xii, 2*). » Hæc enim lege beata Virgo Maria non tenetur, quæ, nullo suscepto semine, virgo concepit ; virgo peperit, clausa ante partum, clausa in partu, et post partum clausa permansit. Ad ejus distinctionem Moyses non simpliciter dixit : « Mulier, quæ pepererit masculum, sed cum addimento, quæ suscepto semine masculum pepererit ; immunda erit septem diebus (*ibid.*). » Hæc autem quid significant, in Leyitico exposuimus (840). **B** *Expectavit tamen virgo Maria, donec omnes purgationis dies completerentur ; quod non sibi, sed aliis mulieribus lex constituerat. Non enim de ea dictum fuerat, « omne sanctum non tanget, » quæ ipsum Sanctum sanctorum in gremio tenebat, in sinu fovebat et virgineo lacte nutrebat. Completis autem diebus, tulerunt puerum in Jerusalem, ut sisterent eum Domino, sicut scriptum est in lege Domini : Quia omne masculinum adaperiens vulvum sanctum Domino vocabitur. Ex eo namque tempore, quo primogenita Ægyptiorum Dominus interfecit, omnia primogenita filiorum Israel sibi vindicavit, sibi que offerri præcepit. Sed cur hæc ? nisi ut omnia prima et maxima, omnia meliora et chariora Domino offerantur. Offeramus igitur ei fidem nostram ; offeramus animas nostras, quæ non de terris, sed de bælis originem habent, et quæ prima in nobis, et præcipua, et maxima sunt. Et ut darent hostiam, secundum quod dictum est in lege Domini, par turturam, aut duos pullos columbarum. Turtur enim castissimum animal est ; columba vero felle et amaritudine caret. Qui igitur corporis, et animæ castitatem et innocentiam custodiant, illi equidem par turturam aut duos pullos columbarum Domino offerunt ; et talis quidem hostia Domino placet, in qua nos ipsos ei offerimus et corpus et animam innocenter castæque viventes ei dicamus (841). Talem igitur ho-*

D

(837) S. Greg., lib. xxviii, Mor., cap. 3 : « Circumcisio præputia cordis vestri, id est postquam luxuriam a carne extinguitis, etiam superflua cogitationum resecat. »

(838) Alia multa adduntur in homil. pag. 26, 2.

(839) Vulg., purificationis.

(840) Vid. Edit. Rom. S. Brunonis tom. I, pag. 147, col. 1. S. Bernardus serm. 3 in Purific. B. Mar. (col. 968, edit. 2 Mabil.) : « Putas enim, quia dicturus Moyses mulierem quæ pepererit filium immundam esse, non timuerit super matre Domini blasphemiam crimen incurere, et idcirco præmiserit, suscepto semine. Alioquin, nisi parituram prævidisset sine semine virginem, quæ necessitas erat de suscepto semine fieri mentionem ? Patet itaque, quod lex ista matrem Domini non includit, quæ non suscepto semine filium peperit, » etc. Et serm. 51,

ibid., col. 1191 : « Quid est quod dicimus B. Mariam purificari ? Quid vero quod ipsum Jesum dici-mus circumcidi ? Enim vero tam non Indiguit illa purificatione, quam nec ille circumcissione. Nobis ergo et hic circumciditur, et illa purificatur, præben es exemplum penitentibus, ut a vitis continentes, primum per ipsam continentiam circumcidamur, deinde a commissis, per penitentiam purificemur. »

(841) S. Ambrosius, lib. v in Hexam., cap. 19, n. 62. « Turturam lex Dei velut castæ hostiæ munus elegit.... Cum Dominus in templo offerretur, oblata est.... Hoc est enim verum Christi sacrificium, pudicitia corporalis, et gratia spiritualis. Pudicitia ad turturam refertur, ad columbam gratia. » Vid. historiam quamdam ap. Gregor. Turon. De gloriâ conf., c. 34. Reda ad h. l. : « Ovem necesse

etiam matrem Domini offerre decebat, cujus tota vita castitas, et innocentia fuit.

X. *Et ecce homo erat in Jerusalem, cui nomen Simeon, et homo iste justus, et timoratus, exspectans consolationem Israel, et Spiritus sanctus erat in eo. Qualis enim, et quantus Simeon iste fuerit (842), breviter ostendit, dum eum justum, et timentem Dominum populi consolationem exspectare, et desiderare dicit, cui et Spiritus sanctus, qui in eo erat, Filii Dei adventum revelaverat atque promiserat. Et hoc est, quod ait: *Et responsum acceperat a Spiritu sancto, non visurum se mori, nisi prius videret Christum Domini.* Quanto desiderio videndi **161** Dominum senex iste beatus aëstuebat, quem jam aëtas de hoc sæculo exire cogebat, sed Dei responsio retinebat? Mori enim cupiens, mori non poterat, quia Christum Domini necdum viderat, de quo sibi factum responsum audierat; *Non visurum se mortem, nisi prius videret Christum Domini.* Hoc igitur desiderabat, hoc mente tractabat, hoc semper cogitabat (843) dicens: Scio, quia veniet: quando eum videbo? Veni Domine Jesu, solve mihi vincula, et me jam nunc in pacem abire dimittet. Dum autem hoc secum diceret, dum hoc desiderio aëstuet, dictum est illi a Spiritu sancto quem quæris, nunc eum. (844) festina; vade ad templum. *Et venit in Spiritu ad templum, id est, Spiritu jubente venit ad templum. Et cum inducerent puerum Jesum parentes ejus, ut facerent secundum consuetudinem legis pro eo, et ipse accepit eum in ulnas suas.* Cum, inquit, parentes ejus puerum Jesum in templum inducerent, ut secundum consuetudinem legis pro eo facerent, occurrit senex, brachia extendit, et parentibus ait: mihi eum date; mihi debetur, mei officii est; ad hoc missus sum; huic obsequio reservatus sum. Deinde lætus et exsultans accepit eum in ulnas suas. Mox senectus fugit, et juvenilis vigor accessit, et fortitudo. Qui prius se ipsum ferre vix poterat, nunc leviter puerum ferens exsultat. Eleganter igitur dictum est: *Senex puerum portabat,**

est innocentia, et turtorem pariter, sive columbam conjunctionis offerat qui legitime Domino voluerit consecrari.

(842) De Simeonis hujus laudibus, fuse A. homil. in occursum Domini inter Spur. S. Athanas. tom. II, pag. 419.

(843) Ambrosius lib. II, in Luc., n. 58; *Et bene justus, qui non suam, sed populi gratiam requirebat, cupiens ipse corporeæ vinculis fragilitatis absolvi, sed exspectans videre promissum; sciebat enim quia beati oculi qui eum viderent. Vide justum velut corporeæ carcere molis inclusum velle dissolvi, ut intipiat esse cum Christo... Sed qui vult dimitti, veniat in templum, veniat in Jerusalem, exspectet Christum Domini, accipiat in manibus Verbum Dei, complectatur quibusdam suis dei brachiis, etc.* S. Augustinus serm. 163. *Quid est enim salutare ejus, nisi Christum ejus? . . . Desiderabant hoc salutare antiqui justii. Dixerunt: *Salutare tuum da nobis*; Christum tuum cum in hac carne vivimus, videamus. Videamus in carne qui nos liberet a carne; veniat caro mu-*

A puer autem senem regebat, quem Virgo peperit, et post partum Virgo permansit, ipsum, quem genuit, adoravit. *Et benedixit Dominum, et dixit: Nunc dimittis servum tuum, Domine, secundum verbum tuum in pace. Quia viderunt oculi mei salutare tuum, quod parasti ante faciem omnium populorum. Lumen ad revelationem gentium, et gloriam plebis tuæ Israel* (845). Te inquit, benedico; promissio tua completa est. Completum est et desiderium meum, quia video Christum tuum Dominum meum. Dimitte igitur servum tuum in pace, quia vidi salutare tuum. Jesus enim *Salvator*, sive *Salutaris* interpretatur; de quo scriptum est: *Notum fecit Dominus Salutare suum; ante conspectum gentium revelavit justitiam suam (Psal. xcvi, 2).* Hoc enim lumen, hanc lucem, hunc solem, hunc tantum splendorem parasti, atque misisti, ante faciem omnium populorum. Ad quid? *Ad revelationem, et illuminationem gentium, et ad gloriam plebis tuæ Israel.* Hoc enim lumine et gentes illuminantur, et Judæi glorificantur. Magna enim gloria illis est, quod de illorum gente hoc tantum lumen exortum est (846).

XI. *Et erat pater ejus et mater mirantes super his, quæ dicebantur de illo.* Cur autem Pater ejus dicatur Joseph, in sequentibus evangelista ostendit dicens: *Et ipse Jesus erat incipiens quasi annorum triginta, ut putabatur filius Joseph (Luc. iii, 23).* Non igitur rei veritate, sed in hominum opinione: erat Jesus filius Joseph. *Et benedixit illis Simeon, et dixit ad Mariam matrem ejus: Ecce positus est hic in ruinam, et in resurrectionem multorum in Israel, et in signum, cui contradicetur.* Hoc est enim, quod de se ipso Dominus ait: *Non in judicium ego veni in hunc mundum, ut qui non vident videant, et qui vident cæci fiant (Joan. ix, 39).* Illis enim in ruinam positus est Dominus, qui ejus signo contradicunt. Illis vero in resurrectionem, qui ejus signa, et prodigia venerantur, et credunt (847), quoniam illi in interitum ruunt, isti autem ad gloriam resurgunt. Quod enim de Virgine natus, magnum et inauditum

dans carnem... In hoc desiderio erat ille sanctus senex Simeon: in hoc, inquam, desiderio erat senex ille sanctus et de Deo bene meritus Simeon; sine dubio et ipse dicebat: *Ostende nobis, Domine, misericordiam tuam, et salutare tuum da nobis.* In hoc desiderio, in talibus precibus responsum accepit, etc. Vide ejusdem sermonem 277, num. 17; serm. 288, num. 2, serm. 370, num. 3, etc.

(844) Hic lacerata codicis nostri pagina, desunt verba aliqua, quorum tamen sensus constat: *Videbis eum quem quæris; nunc illum Deo offerunt, festina, etc.*

(845) Est responsorium 2 in fest. Purific. inter responsoria S. Gregorii edita a card. Thomasio, 4, edit. pag. 75, et nunc opp. t. IV, pag. 63.

(846) Theophylactus ad h. l.: *Salutare hoc lumen est ad illustrationem gentium obtenebratarum, et ad gloriam Israelitarum. Christus enim gloria est populi, qui vere Israel est, secundum quod ex illo ortus est.*

(847) S. Gregorius Nyssenus, orat. De occurs. Dom. t. II, pag. 382. *igitur ruina quidem est iis,*

signum est. Huic autem signo nos credimus, Judæi A
 contradicunt. Resurrexit, cœlos ascendit. Et hoc
 quidem signum est. Sunt autem et multa alia signa,
 quæ fecit Dominus Jesus, quibus infideles contra-
 dicunt, et excœcantur; fideles credunt, et illu-
 minantur. Sic igitur *positus est aliis in ruinam, et
 aliis in resurrectionem. Et 162 tuam ipsius animam
 pertransibit gladius, ut reveleantur ex multis cordibus
 cogitationes.* Tuam, inquit, ipsius animam pertransi-
 bit gladius; gladius utique spiritus, qui est Verbum
 Dei (848), ut tibi ex multis cordibus reveleantur co-
 gitationes, quas nemo, nisi Spiritu sancto reve-
 lante, cognoscere potest. Ut enim de aliis tacea-
 mus, ipsas filii sui cogitationes eam cognovisse ex
 eo intelligere possumus quod ad nuptias vocata, hoc
 quod ille facere disponebat, ipsa ut faceret admon-
 bat, diceas: « Vinum non habent (Joan. II, 3). » Cui
 cum ille responderet: « Quid mihi et tibi est, mulier?
 nondum venit hora mea (ibid., 4), » ipsa, gladio spi-
 ritus per eam transeunte, futura prænoscent, ait mini-
 stris: « Quodcumque dixerit vobis, facite (ibid., 5). »
 Hoc enim illa non dixisset, si ejus cogitationes non
 cognovisset. Possumus autem et per hunc gladium,
 quo non corpus, sed anima, vulneratur, immensum
 illum dolorem intelligere, quo Virgo beatissima de
 morte unigeniti Filii sui vulnerata (849) et per-
 cussa est. *Ut reveleantur ex multis cordibus cogitatio-
 nes.* Christi namque passio multorum cordium
 cogitationes, et secreta mysteria revelavit, quon-
 iam prophetarum dicta, cogitationes, et scripta
 ibi revelata, et consummata sunt. Quis enim, nisi
 Christus passus esset, intelligere posset, quid Pro-
 pheta cogitasset, cum diceret: « Foderunt manus
 meas, et pedes meos, dinumeraverunt omnia ossa
 mea? » (Psal. XII, 17.) Itemque: « Ego dormivi,
 et somnum cepi, et resurrexi, quoniam Dominus
 suscepit me (Psal. III, 6). » Sunt autem et alia multa
 nobis quidem revelata, quæ ideo Judæi intelligere
 non possunt, quia super Christo dicta non credunt.
 Unde in Apocalypsi cum beatus Joannes omnium
 prophetarum librum signatum vidisset, multumque
 fletet, quod nemo eum aperire potuisset, dictum est ei:
 « Noli flere: ecce vicit Leo de tribu Juda, radix

David aperire librum, et solvere septem signacula
 ejus (Apoc. v, 5). » Qua in re manifestum est om-
 nium prophetarum cogitationes et occulta mysteria
 Christi passione revelata esse. Et hoc quidem velum
 templi significavit, quod eo moriente scissum est,
 ut omnibus apparerent Sancta sanctorum (850).
*Et erat Anna prophetissa filia Phannuel de tribu Aser.
 Hæc processerat in diebus multis, et vixerat cum
 viro suo annis septem a virginitate sua, et hæc vidua
 erat usque ad annos octoginta quatuor, quæ non dis-
 cedebat de templo, jejuniis, et obsecrationibus ser-
 viens nocte ac die. Et hæc ipsa hora superveniens
 confitebatur Domino, et loquebatur de illo omnibus,
 qui expectabant redemptionem in Israel.* Hæc igitur
 mulier venerabilis, cujus nobilitas extollitur, con-
 tinentia laudatur, ætas commendatur, religio præ-
 dicatur, idonea valde et digna erat quæ Dei Filio
 testimonium perhiberet (851). Tales enim non mi-
 nus, quam viri in testimoniis suscipiuntur. *Et ut
 perfecerunt omnia secundum legem Domini, reversi
 sunt in Galilæam, in civitatem suam Nazareth.* Multa
 hoc in loco scribit Matthæus evangelista, quæ Lu-
 cas prætermittit. Sicut econtra hæc, quæ hic Lu-
 cas, Matthæus prætermisit. Admonitus enim in
 somnis Joseph, ut Matthæus ait: « Secessit cum
 puero in Ægyptum, et erat ibi usque ad obitum
 Herodis (Matth. II, 14). » Defuncto autem Herode,
 rediit in Galilæam, et sicut hic scribitur, habitavit
 in civitate Nazareth. *Puer autem crescebat, et
 confortabatur plenus sapientia, et gratia Dei erat in
 illo.* Secundum humanitatem namque crescebat,
 quia secundum humanitatem puer erat. Divinitas
 autem crescere non poterat, quia ubicunque est,
 et omnia continet. Quotiescunque igitur Christus
 crescit, vel confortatur, vel tale aliquid agit, om-
 nia ad hominem referantur (852).

XII. *Et ibant parentes ejus per omnes annos in
 Jerusalem in die solemni Paschæ. Et cum factus
 esset annorum duodecim, ascendentibus Jerosoli-
 mam, secundum consuetudinem diei festi, consumma-
 tique diebus, cum redirent, remansit puer Jesus in
 Jerusalem, et non cognoverunt parentes ejus.* Religi-
 osum parentibus per annos singulos ibant in Jerusalem.

qui propter incredulitatem carnis illius offenduntur;
 resurrectio vero illis, qui firmitudinem divinæ dispo-
 sitionis et administrationis agnoverunt. »

(848) Ambrosius ad b. l. n. 61: « Nec littera, nec
 historia docet, ex hac vita Mariam corporalis necis
 passione migrasse... Et ideo prudentiam Mariæ
 laud ignaram mysterii cœlestis ostendit: — « Vivum
 enim verbum Dei, et validum, et acutum omni
 gladio acutissimo, » etc.

(849) Nyssænus l. all. « Cum fore, ut ipsius Dei-
 paræ animam gladius pertransiret, aperte prædicat
 eam quæ fuit in cruce passionem. » Vid. Aug. epist.
 149 ad Paulin., n. 32, et S. Thomam. III p., qu.
 17, art. 4 ad 2.

(850) Mysticas significationes colligit Cornelius a
 Lapide ad Matth. XVII, v. 51, Jansenius Concord.
 cap. 143, Maldonatus, etc.

(851) Beda: « Juxta historiam devotæ conversatio-

D
 nis et venerandæ pariter ætatis, dignaque per om-
 nia quæ Domino incarnato testimonium ferret, Ana-
 nis fuisse docetur. »

(852) Hactenus homil. S. Augustini. lib. II, contr.
 Maximin., n. 7. « Legimus quidem quod » *Jesus
 proficiebat ætate et sapientia et gratia Dei erat in illo;*
 « sed secundum formam hominis quam pro nobis
 accepit ex nobis, non secundum formam Dei, in
 qua non alienum arbitratus est esse æqualis Deo.
 Verumtamen etiam in ipsa forma hominis legimus
 eum ætate et sapientia profecisse, non tamen ut ex
 non bono bonus fieret, credendo meruisse. » Theo-
 phylactus: « Juxta rationem stature seipsum pro ip-
 sius capacitate ostendens, dispensationem implebat
 non assumens sapientiam (quid enim perfectius eo
 qui ab initio fuit perfectus?), verum paulatim illam
 denudat. »

163 ut legem audirent, sacrificiis participarent, solemnitatibus interessent, et ejus adhuc umbrae serviebant, cujus jam veritatem tenebant (853). Tota enim illa solemnitas Christi passionem, resurrectionem, et cætera quæ de eo scripta sunt significabat. Erat igitur simul cum cæteris Jesus in solemnitate, qui totius erat causa solemnitatis. Permissus turbis videbatur ab omnibus, laudabatur ab omnibus in lege et prophetis prædicabatur, in sacrificiis significabatur, et a nemine cognoscebatur, quia duplici velamine tegebatur. Inde velamine litteræ, hinc carnis pariete. Unde scriptum est: « En ipse stat post parietem nostram, respiciens per fenestras, prospiciens per cancellos (*Camt. ii, 9*). » Ipse jugulabatur in agnis, immolabatur in vitulis, et in omnibus sacrificiis offerebatur (854). Mater quoque ejus multa ibi in lege et prophetis cantare audiebat, quæ de ipsa dici intelligebat, et in se jam completa esse sciebat. Qualia sunt: « Ecce virgo concipiet, et pariet filium, et vocabitur nomen ejus Emmanuel (*Isa. vii, 14*). » Itemque: « Egre dietur virga de radice Jesse, et flos de radice ejus ascendet (*Isa. xi, 1*): » et multa alia. Merito igitur per annos singulos illuc veniebant, ubi suas laudes ab omni populo prædicari audiebant. Tandem autem, consummatis diebus, et completa solemnitate, cum redirent, *remansit puer Jesus in Jerusalem*. Tunc enim Judæorum solemnitates completæ sunt, quando Christo Domino nostro a mortuis resurgente, vetera omnia transierunt, et facta sunt omnia nova. Et tunc quidem remansit puer Jesus in Jerusalem, quæ *visio pacis* interpretatur (853), per quam sanctam Ecclesiam intelligimus. Unde et dicitur: « Et factus est in pace locus ejus, et habitatio ejus in Sion (*Psal. lxxv, 3*). » Hoc autem parentes ejus, id est Synagoga, et Judæorum populus non cognoverunt; sed eum in comitatu esse testimantes, venerunt iter diei. Stulti Judæi, qui secum adhuc eum esse putabant, quem jam occiderant, et dicentem audierant: « Ecce relinquetur vobis domus vestra deserta (*Luc. xiii, 35*). » Et in Psalmis: « Ecce elongavi fugiens, et mansi in solitudine (*Psal. lrv, 8*). » — *Requiritentes autem eum inter cognatos, et nolos, et non inveniētes, regressi sunt in Jerusalem requiren-*

(853) Beda in homil. de hoc loc.: « Quod ergo Dominus per omnes annos cum parentibus in Pascha Jerusalem venit; humanæ nimirum est humilitatis indicium... Servavit ipse legem quam dedit; ut nobis, qui puri homines sumus, servandum per omnia quidquid Deus jubet, ostenderet. »

(854) S. Augustinus, lib. xxxi contr. Faust., c. 17: « In eo populo hæc rite celebrata sunt, cujus et regnum et sacerdotium, prophetia erat venturi regis et sacerdotis, ad regendos et consecrandos fideles in omnibus gentibus; et introducendos in regnum cælorum; et sacrarium angelorum, ac vitam æternam. »

(855) Idem S. Aug. enarrat in Psal. ix, n. 12: « Jerusalem gestat imaginem Ecclesiæ... quia Jerusalem interpretatur *visio pacis*. » Vid. enarrat. in Psal. l, n. 22; in Psal. lxi, n. 7, etc.

(856) Metaphrastes in Catena Corderii: « Quam

tes eum. Hoc enim tunc spiritualiter completum est, quando post Christi passionem quidam Judæorum corde compuncti venientes ad apostolos, (hoc enim fuit querere Christum, et redire in Jerusalem) dixerunt: « Quid faciemus, viri fratres? » (*Act. ii, 31*). Quibus apostolus Petrus: « Pœnitentiam, inquit, agite, et baptizetur unusquisque vestrum (*ibid.*, 38). » Hos igitur et cæteros, qui tunc temporis crediderunt, significabant parentes Jesu; quoniam sicut illi ignorantes eum perdidit, ita et isti ignorantes eum occiderant. Unde et beatus Petrus: « Et nunc, fratres, inquit, scimus, quoniam per ignorantiam fecistis, sicut et principes vestri (*Act. iii, 17*). » Merito autem parentes Jesu hoc in loco Synagoga et Judæos significant, quando in Jerusalem eum duxissearrantur; ut ea in significatione jam fieri viderent, quæ postea in cruce passurus erat. *Et factum est, post triduum intraverunt illum in templo in medio doctorum, audientem illos, et interrogantem*. Post triduum in templo invenitur Jesus; quia post resurrectionem, quæ die tertia facta est, ab his, qui eum querunt, in Ecclesia reperitur (856). Ante triduum quidem non inveniebatur, quia non Deus, sed homo tantum ab hominibus pulabatur. Sed ubi invenitur? In templo, in Ecclesia, in conventu fidelium, in medio doctorum, et in cœtu episcoporum. Qui igitur querens Jesum, veni ad templum, veni ad Ecclesiam, veni ad episcopos et sacerdotes, audi quid ipsi dicunt, ibi enim videbis Jesum (857). Ibi sedet in medio doctorum, in cordibus eorum. Ibi eos audiens docet, et interrogans instruit. Illi omnes actus nostri et cogitationes respondent. Nihil ei absconditur, omnia videt, et cuncta ei loquuntur. *Stupebant autem omnes, qui eum audiebant, super prudentia, et responsis ejus*. Ipse igitur interrogatus, ipse respondebat, ipse et suas, et illorum quæstiones solvebat; morem agnos peritissimi **164** magistri, qui nunc interrogando, nunc respondendo, discipulos instruit (858). *Et videntes admirati sunt*. Admirati, inquit, sunt parentes ejus, cum eum in templo in medio doctorum sedere vidiassent. Admirantur usque hodie Judæi quicumque ad Ecclesiam veniunt, et ad fidem convertuntur, dum ibi Christum vident, quem ipsi Messiam vocant,

ob causam non prima aut secunda, sed tertia die quærens a parentibus invenitur? Ne sepulcrum hinc forlassis suam ad triduanam significet resurrectionem. »

(857) Origenes homil. 19 in Luc.: « Ubi igitur invenitur eum? In templo. Ibi enim invenitur Filius Dei: Si quando et tu quæsieris Filium Dei, quære primum in templo illuc propera; ibi Christum sermonem atque sapientiam; id est Filium Dei reperies; » et homil. 20: « Quæsierunt in templo, sed apud magistros, et in medio præceptorum inveniant eum: Ubicumque magistri fuerint, in medio magistrorum invenitur Jesus, si tamen magister sedeat in templo, et nunquam egredietur ex eo. »

(858) Præclare Beda: « Quia enim Deus et homo est, nunc excelsa detrahit, nunc infirma præfert humanæ fragilitatis. Quasi homo seniores interro-

quem in Synagoga, et inter cognatos, et notos, A nulla illorum expositione videre, vel intelligere poterunt. *Et dicit mater ejus ad illum: Fili, quid fecisti nobis istis? Ecce pater tuus, et ego dolentes quærebamus te: Diximus jam, per matrem Domini Synagoga significari, de qua Dominus secundum carnem originem duxit. Hæc autem quocumque tempore ad Ecclesiam veniens, ibique veritatem intelligens, suam ignorantiam, et Christi absentiam admiratur et admirando dicit: Fili, quid fecisti nobis sic? Cui nos reliquisti, et ad gentium Ecclesiam pertransisti? Ecce pater tuus, populus Judaicus, et ego dolentes quærebamus te. Hoc est enim, quod Apostolus ait: «Testimonium filii perhibeo, quia zelum Dei habent, sed non secundum scientiam (Rom. x, 2).» Quærent Jesum, et non inventiunt, B quia nondum ad templum, et ad Ecclesiam pervenerunt. *Et ait ad illos: Quid est quod me quærebatis? Nesciebatis, quia in his, quæ Patri mei sunt, oportet me esse? Quid est, inquit, quod me quærebatis? Quid est, quod me in comitatu infidelium, et extra Ecclesiam esse putabatis? hic eram: hic me quærat, qui quærere vult. An nesciebatis, quia in his, quæ Patri mei sunt, et inter illos, qui Patri mei voluntatem faciunt, oportet me esse? Et ipsi non intellexerunt verbum, quod locutus est ad illos. Cur non intellexerunt? Quoniam eos significabat. Et descendit cum eis, et venit Nazareth, et erat subditus illis. Audiant hæc subditi, et subditi esse non dedignentur, siquidem omnibus prælati subditi fieri non est dedignatus (859). Prælati quoque non superbiant, et in Joseph prælato, et in Christo subdito intelligant, quia sæpe fit ut majoris meriti sint subditi quam prælati. Et mater ejus conservabat omnia verba hæc in corde suo. Nisi enim ipsa ea conservasset, nos ea non haberemus. De ejus namque thesauris nos ista suscepimus. Et Jesus proficiebat sapientia, ætate, et gratia apud Deum, et homines. Proficiebat (860) enim non secundum divinitatem, quæ quidem in nullo vel cresceret vel minui potest,**

sed secundum humanitatem, qua nobis similis factus est.

XIII. Hinc autem sequitur, quo tempore Joannes Baptista baptismum poenitentiae in remissionem peccatorum prædicare coepit. Quod quia in Matthæo expositum est, ut hic exponatur, necessarium non est. Sed notandum quod non solum aqua, sed et poenitentia baptismus vocatur (861). Prædicabat igitur Joannes baptismum poenitentiae in remissionem peccatorum, sed non dabat remissionem peccatorum. Unde et his, quos baptizabat, dicebat: «Ego quidem baptizo vos in aqua; qui autem venit post me, fortior me est, ipse vos baptizabit in Spiritu, et igne (Luc. iii, 16).» Illis itaque baptismus, significatio, et præparatio quædam erat futuri baptismi. [CAP. III.] *Et interrogabant eum turbæ dicentes: Quid ergo faciemus? Respondens autem dicebat illis: Qui habet duas tunicas det non habenti, et qui habet escas similiter faciat. In una enim tunica tantum vestimenti intelligitur, quantum unicuique sufficere possit ad corporis necessaria. Qui ergo his superabundat, det non habenti (862). His igitur verbis tenacitas, et avaritia tollitur, et pietas, et misericordia commendatur (863). Venerunt autem et publicani, ut baptizarentur, 165 et dixerunt ad illum: Magister, quid faciemus? At ille dixit ad eos: Nihil amplius, quam constitutum est vobis, faciat. Hoc enim constitutum fuerat, quod et cæteris omnibus. Una enim lex omnibus per Moysem data fuerat. Unde et Dominus ipse dicebat: «Super cathedram Moysis sederint Scribæ, et Pharisei; quæcunque dixerint vobis facite (Matth. xxiii, 2).» Hoc enim unum constitutum, si bene intelligatur, omnibus sufficit ad salutem. Interrogabant autem eum et milites dicentes: Quid faciemus et nos? Et ait illis: Neminem concutiat, nemini calumniam faciatis, sed contenti estote stipendiis vestris. His enim docemur ut eos, quos ad vitæ perfectionem convertere nequimus, saltem, ut se a malo contineant, admoneamus. Hoc enim aliis prodest, et illis non obest.*

ga.; quasi Deus qui seniores et docti mirentur respondet; quasi Dei Filius in templo Dei commoratur; et quasi filius hominis cum parentibus quo jubent regreditur.)

(859) Bernardus, hom. 1 sup. Miss. est: «Erat subditus illis: quis? quibus? Deus hominibus, Deus, inquam, cui angeli subditi sunt; cui principatus et potestates obediunt: Subditus erat Mariæ: nec tantum Mariæ, sed etiam Joseph propter Mariam. Mirare ergo utrumlibet, et citæ quid amplius mireris, sive filii benignissimam dignationem, sive matris excellentissimam dignitatem; utrinque stupor, utrinque miraculum; et quod Deus feminae obtemperet, humilitas absque exemplo; et quod Deus femina principetur, sublimitas sine quod... Discere homo obedire, discere terra subdi, discere pulvis obtemperare: Deus se humiliat, et tu te exaltas? Deus se hominibus subdit; et tu dominari gestiens hominibus, tuo te præponis auctori?... Si hominis, o homo, imitari dedignaris exemplam, certe non erit tibi indignum, sequi auctorem tuum.»

(860) Vide dicta superius num. 44.

(861) S. Gregorius Nazianzenus, orat. 39, pag. 634, plura baptismorum genera recensens, facit quintum poenitentiae baptismum: «Quintum locum lacrymarum baptismus tenet.»

(862) Beda aliter: «Per hoc quod tunica plus est necessaria usui nostro quam pallium, ad tractum dignum poenitentiae pertinet, ut non solum exteriorum quæque et minus necessaria, sed ipsa valde nobis necessaria dividere cum proxima debeamus.»

(863) Ambrosius, l. ii, in Luc., v. 77: «Singulis generibus hominum conveniens tribuit S. Jo. Baptista responsum... Sed hæc et alia officiorum præcepta propria singulorum: misericordiae communis est usus, ideo commune præceptum est, omnibus officiis, omnibus ætatibus necessaria, et ab omnibus deferenda... Misericordia equi plenitudo virtutum est: et ideo omnibus est proposita perfectæ formæ virtutis, ne vestimenta alimentaque suis parcant. Misericordiae tamen ipsius pro possibilitate conditionis humanæ mensura servatur; ut non sibi unusquisque totum eripiat, sed quod habet cum paupere partiat.»

Gentiles enim erant isti, et majora suadenti non A credidissent (864).

XIV. *Et ipse Jesus erat incipiens quasi annorum triginta, ut putabatur, filius Joseph, qui fuit Eli, qui Mathat, qui fuit Levi.* Aliter autem secundum Matthæum Joseph filius est Jacob (*Matth. i, 15*), qui fuit Mathat, qui fuit Eleazar. Duorum igitur filius est Joseph, Eli scilicet et Jacob. Sed alterius secundum carnem, et alterius secundum legem (865). Præcipit enim lex ut si frater mortuus fuerit non habens semen, frater ejus defuncti uxorem suscipiat, ad suscitandum semen fratris sui. Mortuus est igitur Eli sine semine, cujus uxorem accepit Jacob, de qua genuit Joseph. Sic igitur Joseph duorum patrum filius est, alterius secundum carnem, et alterius secundum legem. Dicuntur autem fratres, non solum ex eisdem parentibus natis, verum etiam omnes, qui de eadem tribu sunt. Unde et Booz, quamvis non fuisset filius Elimelech et Noemi, accepit tamen Ruth Moabitidem uxorem Maalon, eo quod esset de tribu Juda, sicut et ille, et genuit ex ea filium, quem vocavit Obeth. Fuit igitur Obeth filius Booz, et Maalon, sicut Joseph filius Eli et Jacob. [CAP. IV.] *Jesus autem plenus Spiritu sancto regressus est a Jordane, et agebatur a Spiritu in desertum diebus quadraginta; et regressus est Jesus in virtute Spiritus in Galilæam, et fama exiit per universam regionem de illo, et ipse docebat in Synagogis eorum, et magnificabatur ab omnibus.* Non est autem intelligendum quod statim post jejunium (866) de deserto Dominus rediens, in Synagogis prædicare, et miracula facere cœpisset. Alioquin verum non esset, quod Joannes de vini miraculo ait: « Hoc fecit initium signorum Jesus in Chana Galilææ, et manifestavit gloriam suam (*Joan. ii, 11*). » Intelligendum est igitur quia toto illo anno, quo Salvator noster baptizatus fuerat, neque in Synagogis publice prædicavit, neque miracula aliqua fecit. Habebat tamen paucos discipulos, sicut et Joannes, qui eum sequebantur et audiebant. Anno autem jam fere evoluto, cum iterum Joannes eum ambulantem vidisset, ait: « Ecce Agnus Dei (*Joan. i, 36*); » et audientes duo discipuli ejus, quorum alter erat Andræus frater Simonis Petri, secuti sunt

(864) Vide S. Maximum seu A. alium serm. 82 inter August. et Ferrandi Paræneticum ad Reginum comitem.

(865) De genealogia J. C. apud Lucam collata cum illa, quæ exstat apud Matthæum, multi multa. V. Papebrochii diff. theologologicam in Propylæo, et Calmet dissert. De conciliatione genealogiarum, etc.

(866) Vide evangelicam harmoniam nomine Ammonii Alex. tom. III biblioth. PP. edit. Lugd., p. 289 et ex recentioribus Jansenium in evangelica Historia præposita Concordiæ; Tirinum in Chronico sacr., cap. 49; Joannem de la Haye in evangelicæ dispositionis summario; Calmet in harmonia IV evangelior., etc., qui ferme in hoc rerum ordine conveniunt, ut J. C. post jejunium et baptismum Joannis; quarum rerum alii aliam antefecerunt, vel

A Jesum, et manserunt cum illo die illo. Illo, inquam, et non amplius. Tunc autem Andræus duxit fratrem suum Simonem ad Jesum. Cui Dominus: « Tu es, inquit, Simon filius Jona? Tu vocaberis Cephas, quod interpretatur Petrus. In crastinum autem voluit exire in Galilæam, et invenit Philippum, et dicit ei: Sequere me (*Joan. i, 42*). » — « Die autem tertio nuptiæ factæ sunt in Chana Galilææ, et erat mater Jesus ibi. Vocatus est autem Jesus, et discipuli ejus ad nuptias (*Joan. ii, 1*). » Illi scilicet discipuli, quos tunc habebat, nondum enim apostolos vocaverat. Postea enim, ut alii evangelistæ scribunt, Petrum et Andræam, qui pridie ad eum venerunt, et Jacobum, et Joannem ad mare Galilææ de piscatione vocavit (*Matth. x, 1; Marc. iii, 13; Luc. vi, 13*). Post hæc autem, « cum Dominus audiret, quia Joannes traditus esset, » ut Matthæus evangelista scribit, « descendit in Capharnaum maritimum, et habitavit ibi (*Matth. iv, 13*). » Inde publice prædicare cœpit, et divulgata est fama ejus per totam terram illam. [CAP. V.] *Cum autem undique turbe irruerent in eum, ut audirent verbum Dei, et ipse stabat secus stagnum Genesareth. Ascendens autem in unam navem, quæ erat Simonis, rogavit eum a terra reducere pusillum, et sedens docebat de navicula turbas. Ut cessavit 166 autem loqui, dixit ad Simonem: Duc in altum, et laxate rete ad capturam. Et cum hoc fecissent, concluserunt piscium multitudinem copiosam. Et venientes socii, qui erant in alia navi, impleverunt ambas naviculas, ita ut mergerentur. Quo viso miraculo, Simon perterritus ait: Exi a me, Domine, quia homo peccator sum. Cui ipse: Noli timere. Ex hoc jam homines eris capiens. Cumque illi ad eum, et illi ad suam stationem perrexissent, paululum commoratus, vocavit Petrum, et Andræam dicens: « Venite post me, et faciam vos fieri pisces hominum. At illi, relictis omnibus, secuti sunt eum. Et procedens pusillum, vocavit Jacobum, et Joannem, et secuti sunt eum (*Matth. iv, 19; Marc. i, 17*). » Sic igitur se habet ordo. Unde manifestum est quod ea, quæ hic sequuntur, non servant ordinem. Sed quia constat, Salvatorem nostrum duos annos tantummodo, et tres menses prædicasse (867) (si quidem illo anno, quo baptizatus*

D postponunt; testimonia de se habuerit a Joanne data; hinc Andræam et Petrum, Philippum et Nathanael ad Christum accessisse putant; nuptiæ secutæ sint in Chana Galilææ, inde Capharnaum eundem deducunt, post, Hierosolyam tempore Paschalis, etc. Idem quod A. noster, præmonuit Beda init. lib. II in Luc.: « Ne quis legentium putaret, ea quæ per ordinem sunt exponenda, post dierum 40 jejunium confestim facta, sed post aliquot a Domino miracula, vel in Judæa, vel in Galilæa patrata, potius animadverteret esse secuta. »

(867) Est hæc opinio multorum recentiorum, Petavii præsertim, cum in libris De doctrina temporum lib. XII, c. 17, tum in animadversionibus ad Epiphanium, pag. 205. Monelia quoque De ann. Chr., cap. 5, n. 37 invictis rationum momentis nunc hæc opinionem asseverat. Fatendum est tamen,

est, a prædicatione quievit) volo hic breviter retrahere atque corrigere quædam, quæ me in Apocalypsi minus caute dixisse memini. Cum enim illum locum exponerem, in quo mulier a facie draconis in deserto fugisse narratur, ubi pascuit eam per tempus, et tempora, et dimidium temporis, id est diebus mille ducentis sexaginta, dixi, Christum tres annos et dimidium prædicasse. Sed hæc non ad Christum, sed ad tempora Antichristi referenda erant, qui tres annos et dimidium regnabit, in quibus Salvator noster cibis spiritualibus, et Scripturarum consolationibus, et sanctorum exemplis sanctam Ecclesiam pascet et nutriet, ne in illa tam immensa perturbatione nimium fatigata deficiat. Sed de his hactenus.

XV. *Et egressus est Jesus in virtute Spiritus in Galilæam, et fama exiit per universam regionem de illo (868).* Prædicaverat enim Dominus Jesus in Judæa, et suæ virtutis potentiam in signis, et miraculis ostenderat, et deinde regressus est in Galilæam. Sed quomodo regressus est? *In virtute Spiritus.* Semper enim Filius in Patre, et Pater in Filio, et in utroque Spiritus sanctus. Quamvis igitur semper in virtute Spiritus iret Jesus, tunc tamen hoc præcipue agere videbatur, quando in sermone, et opere suæ virtutis potentiam demonstrabat. Unde et subditur: *Et ipse docebat in synagogis eorum, et magnificabatur ab omnibus.* Ideo enim ab omnibus magnificabatur, quia in virtute Spiritus prædicabat. *Et venit Nazareth, ubi erat nutritus, et intravit secundum consuetudinem suam die Sabbati in Synagogam, et surrexit legere.* Et traditum est illi liber prophetiæ Isaiæ. In Nazareth nutritus erat, sed litteras a Nazareth non didicerat. Surrexit tamen legere, quatenus his, inter quos nutritus fuerat, legendo miraculum faceret: nunquam enim alibi hoc eum fecisse legimus. Si enim alibi hoc fecisset, litteras a magistro didicisse putaretur. Hoc autem isti opinari non poterant, qui eum ab infantia cognoverant, et in scholis nunquam viderant, et nunquam amplius legentem audierant. Sed nota, quod ait: *Intravit secundum consuetudinem suam in Synagogam.* Hanc enim consuetudinem Christiani habere debent, ut quotidie ad ecclesiam veniant, quotidie vel ipsi legant, vel, si hoc non valeant, alios legentes audiant. *Et ut revolvit librum, invenit ubi scriptum erat: Spiritus Domini super me, propter quod unxit*

A me, evangelizare pauperibus misit me, sanare contritos corde, prædicare captivis remissionem, et cæcis visum, dimittere contrafactos in remissionem, prædicare annum Domini acceptum, et diem retributionis. Et cum plicuisset librum, reddidit ministro, et sedit. Et omnium synagogæ oculi erant intendentes in eum. Cæpit autem dicere ad illos: quia hodie impleta est hæc Scriptura in auribus vestris. Et omnes testimonium illi dabant, et mirabantur in verbis gratiæ, quæ procedebant de ore ejus. Non enim mirabantur quia legebat, nisi fortasse pro eo, quod litteras non didicerat; sed quia ea quæ legebat mirabiliter exponerebat. Erant enim verba illius gratiæ plena, cunctisque ad audiendum suavia; secundum illud:

« Speciosus forma præ filiis hominum, diffusa est gratia in labiis tuis (Psal. XLIV, 3). » Itemque: « Quam dulcia faucibus meis eloquia tua, super mel, et favum ori meo (Psal. CXVIII, 103). » Hanc enim gratiam, et dulcedinem non tantum lectio, quantum lectionis expositio dabat. Videamus igitur, quid hæc Isaiæ prophetæ, imo Salvatoris nostri lectio significet (869). De se enim ipse eam intellexit, et in se dixit completam. *Spiritus, inquit, Domini super me.* Ipse enim est ille **167 flos de radice Jesse**, « super quem requiescit Spiritus Domini, Spiritus sapientiæ, et intellectus, Spiritus consilii, et fortitudinis, Spiritus scientiæ, et pietatis, et Spiritus timoris Domini (Isa. XI, 1). » (870). Ipse est, de quo scriptum est: « Dilexisti justitiam, et odisti iniquitatem, propterea unxit te Deus Deus tuus oleo lætitiæ præ consortibus tuis (Psal. XLIV, 8). » Decet enim, et multum convenit ut talis eligatur, et in regem ungetur, qui et iniquitatem oderit, et justitiam dilexerit. Dicat igitur: *Spiritus Domini super me, propter quod unxit me, evangelizare pauperibus misit me.* Illis utique pauperibus, de quibus dicitur: (871) « Beati pauperes spiritu (Matth. V, 3). » Unus ad eum dives venit, qui, ejus verbis auditis, tristis abiit, quia multas habebat possessiones. Merito igitur non divitibus, sed pauperibus Dominus prædicat (872). Sanat autem contritos corde, quia talibus ejus medicina facile subvenit. De quibus Psalmista; « Sacrificium inquit, Deo spiritus contribulatus, cor contritum, et humiliatum Deus non spernit (Psal. L, 19) (873). » Habeat igitur cor contritum, qui a Deo sanari desiderat. Prædicat et captivis remissionem, non qua

quæ invicta argumenta hic vocat, conjecturas mire incertas a Grotio appellari; et multo fortasse plures contrarium sententiam tueri. Eusebius quidem ex Vett. et in H. E. I. 1, c. 9 et in E. D. I. VIII. Christi prædicationi *Ἰσαὶα καὶ ἠψυρὸν ἐκτὸν* tribuit; idemque facit Theodoretus in cap. 9. Dñ. et Hieron. Præterea ex recentioribus Jansenius, Toletus, Emmanuel Sa, a Lapide, Jo. de la Haye, Calmel, etc., qui postremus Grotium, Ligfootum, aliosque heterodoxos ejusdem sententiæ profert.

(868) Hæc expositio eadem legitur in hom. 4 post Epiph. sub nomine Emiseni edita.

(869) Est locus Isaiæ 61 de quo præ cæteris Hieronymus lib. XVII in Isai.

(870) Hieronymus ad Isai. loc. « Cujus unctio illo expleta est tempore, quando baptizatus est in Jordane, et Spiritus S. in specie columbæ descendit super eum, et mansit in illo, de quo et hic idem propheta dicebat; » *Exiit virga de radice Jesse, et flos de radice ejus ascendet, et requiescet super eum Spiritus Dei, etc.*

(871) Matth. V, 3. Hier.: « Unctus est igitur Spiritu sancto, ut annuntiaret pauperibus, sive mansuetis, dicens eis in Evangelio: *Beati pauperes spiritu, etc.*

(872) Hinc. hom. cui aliqua addita sunt, post quæ eadem verba occurrunt.

(873) Hieron.: « Et missus est ad sanandum eos,

dimittantur a Babylonis (871) sed quæ liberentur a dæmoniis. Prædicat et cæcis visum, interiori lumine excæcatis. De qua scilicet cæcitate Apostolus ait : « Cæcitas ex parte contigit in Israel (Rom. XI, 25). » Dimittit contractos in remissionem, quæ quos diabolus lædendo contriverat, ipse sanando, et peccata dimittendo, ad indulgentiam vocat. Annum vero Domini acceptum, et illem retributionis prædicat dicens : « Pœnitentiam agite, appropinquavit enim regnum cœlorum (Matth. III, 2). » Itemque : « Multi prophetæ; et reges voluerunt videre, quæ vos videtis, et non viderunt, et audire, quæ auditis, et non audierunt (Matth. XIII, 17). » De hoc anno accepto, et hoc die retributionis Apostolus ait : « Ecce nunc tempus acceptabile, ecce nunc dies salutis (I Cor. VI, 2). » Et dicebant : *Nonne hic est filius Joseph?* Hoc igitur solum minus habere videbatur, quod extraneus non erat, quod ejus parentes noverant, et quod ibi nutritus fuerat (875). Si enim aliunde venisset, eisque omnino incognitus esset, tunc eis per omnia venerabilis, omnique reverentiâ dignus haberetur (876). *Utique dicitis in hanc similitudinem : Medice, cura teipsum. Quanta audivimus facta in Capharnaum, fac et hic in patria tua.* Hoc enim derogando dicebant, et ea, quæ de ipso audierant, non credebant. Et tale est ac si dicerent : Si medicus es, si infirmos curare, et languores pellerè potes, quod nos non credimus, cura prius teipsum, cura carnem tuam, parentes scilicet, vicinos, propinquos, et patriam tuam, et ea, quæ in Capharnaum, et aliis civitatibus te fecisse audivimus, fac et hic in patria tua, ut nos videamus. Ait autem : *Amen dico vobis, quia nemo propheta acceptus est in patria sua.* Ideo, inquit, non curo patriam meam, quia ei acceptus non sum; quia fidem in ea non invenio, et quia mihi, sicut cæteri, non credunt in patria mea (877). Delectatur in verbis meis, admiratur in sermonibus meis, et scandalizatur in parentibus meis; tantoque me minus cognoscit, quanto plus præ cæteris me notum habuit. *In veritate dico vobis : Multæ viduæ erant in diebus Eliæ in Israel, quando clausum est cælum annis tribus, et mensibus sex,*

qui corde contriti sunt et dicunt : *Cor contritum et Annuitatum Deus non despicit.*

(874) Quamvis enim Hugo et nonnulli alii de Babylonis litteralem sensum esse putent; hos tamen refutat a Lapide, etc.

(875) Beda : « Quanta Nazarenorum cæcitas, qui eum quem in verbis factisque Christum esse cognoscunt, ob generis tantum notitiam contemnunt. »

(876) Homil. S. Brunonis ser. 2, post. III, Dom. Quadr.

(877) Ambrosius, n. 46, hoc ad invidiam civium refert. « Non mediocriter invidia proditur, quæ civitatis charitatis oblita, in acerba edia causas amoris collectit, » etc.

(878) Idem Ambros. n. 50 : « Diximus enim in libro alio (De viduis cap. 3), in vidua illa, ad quam Filius directus est, typum Ecclesie præmissum... Populus ille ex alienigenis congregatus, populus ille autem leprosus, » etc. Ante Ambrosium Ori-

cum facta esset fames magna in omni terra; et ad nullam illarum missus est Elias, nisi in Sarrapian Sidoniae, ad mulierem viduam. Non ad vos, inquit, missus sum; non vos curare, et sanare veni, quia non ad omnes viduas missus est Elias. Hoc enim ille significabat; et quod ego in veritate, hoc ille in umbra faciebat. Illam ego viduam curare, illam vobis spirituâibus satiare, et ab omni fame, et penuria eripere veni, de qua scriptum est : « Viduam ejus benedicens benedicam, pauperes ejus saturabo panibus (Psalm. CXXXI, 18). » Hæc enim vidua est sancta Ecclesia universaliter (878), et unaquæque fidelium **168** anima singulariter intelligi potest. Venit enim Dominus vocare omnes, prædicare omnibus, sed non venit sanare et a fame eripere omnes. Nisi enim venisset, et locutus eis fuisset, peccatum non haberent, nunc autem excusationem non habent de peccatis suis. Prædicante itaque Domino, cælum aperitur, fames tollitur, et fideles animæ cœlesti nectare inebriantur. Econtra autem infidelibus, et iniquis minatur dicens : « Ecce ego immittam in vos non famem panis, neque sitim aquæ, sed audendi verbum Dei (Amos. VIII, 4). » Sequitur : *Et multi leprosi erant in Israel sub Eliseo propheta, et nemo eorum mundatus est, nisi Naaman Syrus.* Similitudo eadem, quæ superior. Multi enim leprosi multi sunt peccatores. Unus Naaman unus populus gentium, sive unusquisque fidei intelliguntur. Hic autem ad Dominum veniens, et ejus tandem sermonibus credens, baptizatus, sanatus et mundatus est. *Et repleti sunt omnes in Synagoga ira, hæc audientes.* Ira repleti sunt, quoniam hæc adversum se dicta fuisse intellexerunt, neque indignos estimari agnoverunt, quos ille talis, tantisque propheta visitare debuisset. *Et surtaxerunt, et efecerunt illum extra civitatem et dixerunt illum usque ad supercilium montis, super quem civitas illorum erat edificata, ut præcipitarent eum. Ipse autem transiens per medietatem illorum ibat.* Sciant homines, quantum vellint, fremant et irascantur; securus est Dominus, nihil timet, omnia in potestate habet, et nisi ipse velit, teneri non potest (879). Non tamen resistit, sed per medium inimico-

genes homil. 35. In Luc. « Puto plus juxta sacramentum, quam juxta litteram verum esse quod dicitur; licet Jeremias in Anathot patria sua non fuerit acceptus, et Isaias, quæcumque fuit patria illius, et reliqui prophetæ, sed magis mihi videtur sic intelligi, ut dicamus patriam fuisse omnium prophetarum, populum circumcissionis, et hanc non recepisse prophetas, et eorum vaticinia, porro nationes quæ longe suprant a prophetis, et eorum notitiam non habebant, suscepisse vaticinium J. C. » *Nemo est ergo propheta acceptus in patria sua, hoc est in populo Judæorum.* Nos autem, qui eramus alieni a testamento, et peregrini a promissionibus, loto prophetas, corde suscepimus.

(879) Beda : « Simul intelligi, non ex necessitate fuisse, sed voluntariam corporis passionem; nec captum a Judæis, sed a se oblatum. Etenim quando vult, capitur; quando vult, labitur; quando vult, suspenditur; quando vult, non tenetur. »

rum transiens, canes contemnit hinc inde latrantes (880). *Et descendit in Capharnaum civitatem Galilææ, ibique docebat eos Sabbatis, et stupebant in doctrina ejus, quia in potestate erat sermo ipsius.* In potestate namque erat sermo ipsius, quia neque quid diceret excogitabat, neque blandiendo culibet loquebatur sed sicut potestatem habens, majoribus et minoribus, et languoribus, et dæmonibus imperabat. *Et in synagoga erat homo habens dæmonium immundum et exclamavit voce magna dicens: Sine.* In hoc enim, quod sine clamabat, se jam teæri significabat. Dicebat ergo, Noli nos pellere. Noli nos inquietare. Sine et dimitte nos (881). *Quid nobis, et tibi, Jesu Nazarene? Quid non sequeris? Tu celum, nos terram; tu justos, nos peccatores habeamus. Nihil nobis commune est. Displicet nobis quod tibi placet; placet nobis quod tibi displicet. Venisti perdere nos. Scio te, quis sis, sanctus Dei.* Toties enim Dominus dæmonia perdit, quoties vires et nocendi potestatem eis aufert. Sed unde dæmonia Christum cognoscunt, nisi in ejus virtute quam ferre non possunt? Quid enim, eo præsen- te et loquente, malignos spiritus sensitisse putamus, qui in ejus discipulis ejus nomen ferre non poterant? *Et increpavit illam Jesus dicens: Obmutuere, et cæsi ab illo. Et cum dæmonium projecisset illum in medium, exiit ab illo, nihilque eum nocuit.* Apparet cum quanta violentia et indignatione hominem reliquerit, cum eum in medium relinquendo projecit. Nihil tamen ei nocuit, quia nihil ei nocere potuit (882).

XVI. *Factum est autem, cum turbæ irruerent in eum, ut audirent Verbum Dei, et ipse stabat secus stagnum Genesareth (883).* Stagnum Genesareth ipsum est, quod mare Galilææ. Unde et Matthæus hæc eadē scribens ait: *« Ambulans autem Jesus secus mare Galilææ vidit duos fratres, Simonem, qui vocatur Petrus et Andræam fratrem ejus mittentes rete in mare; erant enim piscatores, et vocavit eos (Math. iv, 18). »* Matthæus itaque, aliis omni-

bus, quæ in hoc evangelio narrantur, prætermis- sis, solam apostolorum vocationem scribit. Lucas autem non solum apostolorum vocationem, sed et alia, quæ tunc temporis Dominus egit, latius nar- rat. Nemo hic narrationis ordinem quærat, ubi ea, quæ posterius scribuntur, tempore priora inven- niuntur. *Et vidit duas naves stantes secus stagnum; piscatores autem descenderant, et lavabant retia.* Duæ naves duo populi sunt, Judæo- rum scilicet, et gentium (884). Piscatores **169** autem utriusque populi doctores, et rectores intelliguntur; et in altera quidem pontifices, et sacer- dotes, in altera vero philosophi, et poetæ pi- scari solebant. Retia autem lavare, est suæ prædi- cationis sententias exponere, et dilucidare (884). **B** *Ascendens autem in unam navim, quæ erat Simonis, rogavit eum, ut a terra reduceret pusillum, et sedens docebat de navicula turbas.* In naviculam Simonis Dominus ascendit, quia ad Synagoram et Judæorum populum prædicare venit. Unde ipse ait: *« Non sum missus, nisi ad oves, quæ perierunt domus Israel (Math. xv, 24). »* De hæc enim Simonis navicula Apostolus ait: *« Qui operatus est Petro in apostolatu circumcissionis, operatus est et mihi inter gentes (Galat. ii, 8). »* Simonis igitur navicula Synagoga est, in qua Dominus residens turbas docebat, quia ibi Evangelia prædicavit, quibus omnes gentes do- centur et ad fidem vocantur. *Ut cessavit autem loqui, dixit ad Simonem: Duc in altum, et laxate retia vestra in capturam.* Tunc enim Dominus loqui **C** cessavit, quando post passionem suam a prædica- tione quievit. (883) Et tunc quidem præcepit Simoni, aliisque apostolis omnibus, ut naviculam in altum ducerent, et retia in capturam laxarent, dicens eis: *« Itē in universum mundum, prædicare Evangelium omni creaturæ (Math. xxviii, 19). »* Itemque: *« Itē, docete omnes gentes, baptizantes eos in nomine Patris, et Filii, et Spiritus sancti (ibid.). »* Mare igitur est mundus. Unde Psalmsista: *« Hoc mare magnum, et spatiosum, illic reptilia, quorum*

regio item adjacens, terra Genesareth dicta est. » Vid. S. Hieron. in cap. xiv, Matth., et Bedam hic; ex quo hoc, ut puto, desumpsit: ait enim Beda: *« Stagnum Genesareth idem dicitur esse quod mare Galilææ, vel mare Tiberiadis... Hebrææ linguæ consuetudine omnis aquarum congregatio, sive dulcis, sive salsa, mare nuncupatur: qui lacus, interfluente Jordane 140 stadiis in longitudinem, et 40 extenditur in latitudinem. »*

(884) Beda: *« Duæ naves secus stagnum positæ, circumcissionem et præputium figurant. »*

(884) Item Beda: *« Piscatores sunt Ecclesiæ do- ctiores, qui nos rate fidei comprehensos... terræ vi- ventium advehunt. Quasi enim quedam retia piscantium sunt complexæ prædicantium dictiones. »* Ante Bedam Ambrosius l. iv in Luc., n. 71: *« Quæ sunt autem apostolorum quæ laxari jubentur retia, nisi verborum complexiones et quasi quidam ora- tionis sinus, et disputationum recessus, qui eos quos cæperint non amittant? »*

(885) Beda: *« Ut quod dicit item Petro: Duc in altum et laxate retia vestra in capturam, ad remo- tiores gentes, quibus postea prædicatum est, pertineat. »*

(880) Hactenus homil.

(881) Explicat Beda: Paululum a me vexando quiesce. In Græco $\epsilon\alpha$ hic in Luca, quod interpret reddidit imperativo sine. Eadem Græca vox habetur apud Marcum 1, 24, ubi hæc pariter historia narratur, licet Græcam particulam Latine inter- pres non reddiderit; sed alia; *Quid nobis et tibi, Jesu Nazarene? venisti perdere nos, etc.* Hic etiam omittit Itala versio. Erasmus putat $\epsilon\alpha$ rectius accipi, ut sit adverbium Græcis, nobis interjectio exclamantis. Grotius quoque proficitur non assen- tiri se putantibus, aut verbum esse, aut inter- jectionem ex verbo, sed Hebræum $\text{וְיָ} \text{et } \text{וְיָ}$, unde Græci fecerint $\epsilon\alpha$, quod apud Æschylum in Pro- methæo $\alpha \text{ } \epsilon\alpha \text{ } \epsilon\alpha$ pro quo Latinis, *ah*. De eadem Græca voce Georgius Raphaelius in Adnotation. t. I, p. 364, ex Arriano. Cum sensus constet, hæc negli- genda.

(882) Conciliationem Lucæ cum Marco scri- bente 1, 26. *Et discernens eum spiritus immundus et exclamans voce magna exiit ab eo.* V. apud Bedam et interpretes.

(883) Bonfrerius in Onomast.: *« Genesar et Gene- sareth stagnum seu mare Galilææ appellatum est;*

non est numerus (*Psal. ciii, 25*). » De cuius altitudine, et profundo sic ait : « Deus noster refugium, et virtus, adjutor in tribulationibus, quæ invenerunt nos nimis. Propterea non timebimus, dum conturbabitur terra, et transferentur montes in cornu maris (*Psal. xlv, 2, 3*). » Retia vero Evangelia sunt, quorum sententiis fideles animæ capiuntur, et illaqueantur. Multa enim retia multosque piscatores habet Ecclesia. *Et respondens Simon dixit illi: Præceptor, per totam noctem laborantes nihil cepimus.* Sic enim et Synagoga, quamvis multum laborasset, retia misisset, Scripturas exposuisset, legem et Prophetas prædicasset, tamen quia hoc in nocte, id est, in tenebris ignorantiae faciebat, siquidem quod diceret, non intelligebat, valde paucos ex gentili populo capere, et ad se convertere potuit. *In verbo autem tuo laxabo rete. Et cum hoc fecissent, concluderunt piscium multitudinem copiosam.* Hoc est enim, quod per Psalmistam dicitur : « Annuntiavi, et locutus sum, multiplicati sunt super numerum (*Psal. xxxix, 6*). » Itemque : « Mihi autem nimis honorificati sunt amici tui, Deus, nimis confortatus est principatus eorum. Dinumerabo eos, et super arenam multiplicabuntur (*Psal. cxxxviii, 17 et 18*). » *Rumpebatur autem rete eorum, et annuerunt sociis, qui erant in alia navi, ut venirent, et adjuvant eos. Et venerunt, et impleverunt ambas naviculas, ita ut mergerentur.* Tunc enim Ecclesie apostolorum rete rumperitur, quando Judæi, hæretici, et infideles violentis argumentationibus Evangelicæ prædicationi contradicunt (886). Unde Apostolus : « Ostium mihi magnum apertum est, et evidens, et adversarii multi (*I Cor., xvi, 9*). » Veniunt igitur his in adiutorium socii de alia navi, quia ex aliis omnibus Ecclesiis episcopi, et sacerdotes undique in unum conveniunt, veritatem aperiunt, hæreticos damnant, et eos, quos illi fraudulenter deceperant, ad fidem et Ecclesiam revocant : *Quod cum videret Simon Petrus, procidit ad genua Jesu, dicens: Exi a me, quia homo peccator sum, Domine. Stupor enim circumdederat eum, et omnes, qui cum illo erant, in captura piscium quam ceperunt. Similiter autem Jacobum et Joannem, filios Zebedæi, qui erant socii Simonis.* Apostolus enim dicit : « Quæ stulta sunt mundi elegit Deus, ut perdat sapientia ;

(886) Augustinus lib. ii. qq. evangel., quæst. 2 : « Quod etiam retia rumpebantur... significat hominum carnalium multitudinem tantam futuram in Ecclesia, ut etiam diruptione pacis, exeuntibus inde hæresibus et schismatibus, tanta remaneret et tanta esset futura illi amissio fidei et bonorum morum, ut Christo dicere videatur talis Ecclesia ; *Exi a me, etc.* » Beda quoque : Præ multitudine piscium rete rumpebatur, quia nunc ad confessionem fidei etiam cum electis reprobi tanti intrant, qui ipsam quoque Ecclesiam hæresibus scindant. »

(887) Egregiam homil. de Evang. piscatione habet. S. Maximus Taurin, in edit. Rom. an. 1784, p. 643.

(888) Beda de verbis illis evangelicis : « Ad ipsum Petrum specialiter pertinent. Exponit ei Dominus quid hæc captura piscium significet. Quod videlicet ipse, sicut nunc per retia, pisces, sic aliquando per

et infirma mundi elegit Deus, ut confundat fortia ; et ea, quæ non sunt, ut ea, quæ sunt, destrueret (*ibid. i, 27*). » Itemque : « Quia non cognovit mundus per sapientiam Dominaum : placuit Deo per stultos prædicatores salvos facere credentes (*ibid. i, 21*). » Quis igitur non obstupescat ? Quis non miretur, per tales prædicatores mundum conversum, philosophos superatos, mundi sapientiam destructam, et intra fidei retia, atque in Ecclesie naviculam totam fidelium piscium multitudinem esse collectam, præsertim cum prædicarent Christum crucifixum, Judæis quidem scandalum, gentibus autem stultitiam (887) ? Sed quid significat quod Simon Petrus ait : *Exi a me, Domine, quia homo peccator sum*, nisi hoc, quod in Cantica canticorum Ecclesia dicit : « Fuge, dilecte mi, assimilare capre ; hinnuloque cervorum super montes aromatam ? » (*Cantic. ix, 14*). » Unde et ipse Dominus **170** Judæis loquitur dicens : « Ecce relinquetur vobis domus vestra deserta (*Matth. xxiii, 38*). » Dicitur enim, naviculam Simonis Synagogam significare. Hanc igitur Dominum relinquere Petrus significabat, quando ut a se exiret, eum rogabat. *Et ait ad Simonem Jesus : Noli timere ; ex hoc jam homines eris capiens.* Ne timeas, inquit, neque obstupescas, sed potius gaude, et crede, quia majori piscationi prædestinatus es. Usque modo pisces cepisti, amodo homines eris capiens. Alia navis, et alia retia dabuntur tibi (888). *Et subductis ad terram navibus, relictis omnibus, secuti sunt eum.*

C XVII. [CAP. VI.] *Factum est autem in Sabbato secundo primo, cum transiret per sata, vellebant discipuli ejus spicas, et manducabant, confricantes manibus.* Quia alia omnia in Matthæo exposita sunt, hoc solum restat, ut quid significet in Sabbato secundo primo dicamus. Tria enim prima, id est, principalia, et maxima Sabbata habebant Judæi, quia tres in anno festivitates primas et maximas celebrabant. Primum enim, et principale Sabbatum in Martio erat, id est, Pascha. Secundum vero, cum spicarum manipulos offerebant. Tertium autem in mense septimo colebatur. Secundum igitur primum, id est, principale, et maximum Sabbatum illud erat (889), in quo spicarum manipulos offere-

D verba sit capturus homines : totusque facti hujus ordo, quid in Ecclesia, cuius ipse typum tenet, quotidie geratur, ostendat. »

(889) Obscura et valde implexa est quæstio de Sabbato secundo primo, de qua interrogantem Hieronymum, ut hic narrat in epist. ad Nepot. mirifice elusit Nazianzenus. Quod Nazianzenus facere noluit, aut non potuit, hoc alii facere et explicare conati sunt. Ut omittam obscuram Epiphaniæ sententiam hæc. 50. Chrysostomus hom. 39. in Matth., interprete Petavio et Erasmo, ita vocari existimavit Sabbatum quod festum aliquod antecedit ; Theophylactus contra, quod Sabbatum subsequitur : quæ est, juxta Maldonatum et Montfauconium Chrysostomi ipsius sententia. Isidorus ex Petavio primam azymorum diem, Euthimius secundam, Vatablus postremam. Jansenius, Toletus, Franciscus Lucas, Emmanuel Sa, Sabbatum in

rebant. Et de his quidem in Levitico satis diximus (890).

[Cap. VII] *Ibat Jesus in civitatem, quæ vocatur Naim, et ibant cum illo discipuli ejus, et turba copiosa. Cum autem appropinquaret portæ civitatis, ecce defunctus efferebatur filius unicus matris suæ, et hæc vidua erat, et turba civitatis multa cum illa (891). Hæc enim vidua, quam turba multa sequitur, sancta Ecclesia est. De qua dicitur: « Viduam ejus benedicens benedicam (Psal. cxxxii, 15). » Vidua quidem est, non quod virum non habeat, sed quia eum videre non potest, quem adhuc post multa tempora venturum exspectat (892). Dicitur enim vidua, quasi a viro divisa (893). Id ipsum autem et per viduam mulierem et per hanc civitatem figuratur. Huic autem civitati Dominus appropinquat, quia quotidie Ecclesiam suam visitare non cessat. De hac autem civitate toties defunctus effertur, quoties aliquis in peccato mortuus ab ea separatur. Quem tamen pia mater lacrymis prosequitur, quia nec fugientis filii Ecclesia obliviscitur: « Luget enim, ut Apostolus ait (894), quotidie de omnibus illis qui peccaverunt, et poenitentiam non egerunt de peccatis suis. » *Quam cum vidisset Dominus, misericordia motus super illam, dixit ei: Noli flere: et accessit, et tetigit loculum. Hi autem, qui portabant, steterunt, et ait illi: Adolescentem, tibi dico, surge. Et resedit, qui erat mortuus, et cepit loqui. Et dedit illum matri suæ. Mœrentium consolator Deus illorum maxime lacrymas intuetur qui aliorum desunt peccata. Tangit loculum, sistit portatores, et mortuum suscitavit, dum suæ visitationis affectu ad poenitentiam hominem reducit. Mali isti portatores, qui ad sepellendum hominem ferunt. Boni illi, qui a sepulchro ad vitam hominem redeunt. Isti enim portatores, vitia, et maligni spi-**

quod Neomenia aut aliud festum incidit, quasi duplex, aut bis solemne Sabbatum. Le Moine duo putat Judeis dicta magna Sabbata, i. mense Tisri initio anni civilis, 2. mense Nisan initio anni sacri; illud vocatum primum Sabbatum magnum, hoc secundo primum. Hugo Grotius sic Pentecostem dictam vult, quando in Sabbatum incurrat, sicuti Sabbatum quod in Pascha cadebat, Sabbatum primum. Maldonatus ipsum Pentecostes diem. Non longe ab A. qui Sabbatum secundo primum esse voluit diem, quo spicarum manipuli offerebantur; de quo ritu Levit. xxiii. Optima censetur explicatio Scaligeri l. vi de emend. T. quam Petavius, Pagius, Calmet, Casaubonus, Ligfoot, Clericus, alique amplexi; cum dicatur Levit. xxiii, 15. *Numerabitis ab altero die Sabbati in quo obtulistis manipulum primitiarum septem hebdomadas; sive ut est in Hebræo, septem Sabbata; singuli dies Sabbati occurrentes a die secundo Paschatis usque ad Pentecostem, nomen sumebant a secundo Paschatis die, dicebanturque Sabbatum primum post diem secundum, Sabbatum secundo post diem secundum, etc. Sabbatum primum post diem secundum brevius appellabatur Sabbatum secundo primum.*

(890) Vid. tom. I S. Brunonis edit. Rom., pag. 165 col. 1. Hactenus homil.

(891) Est homil. S. Brunonis ser. 5. post. 4. Dom. Quadr.

(892) Viduam interpretatur Ecclesiam, sed alia

ritus, hæretici, et seductores intelliguntur (893). Hos enim nisi dominus sisteret, quoscunque semel arriperent, sepulturæ et æternæ damnationi traderent. Suscitatur igitur adolescens, sedet, loquitur, et matri redditur, quia ad poenitentiam peccator conversus, jam non ad flagitia, et mortem ruit, sed in Ecclesiæ pace quiescit, Dei 171 magna loquitur, sua peccata confitetur, et Deo et Ecclesiæ per omnia reconciliatur. Non autem vacat a mysterio, quod cum plures mortuos Dominus suscitaverit, tres tantum Evangelistæ eum suscitasse scripserunt (896). Suscitavit enim filiam archisynagogi adhuc intra domum manentem, et in abditis penetralibus jacentem. Suscitavit autem et hunc viduæ mulieris filium, jam quidem extra civitatis portas elatum, sed nondum humatum. Suscitavit præterea Lazarum non solum sepultum, verum etiam jam fetentem quatrivanum. Isti ergo tres mortui tria mortis genera significant. Moritur enim homo cogitatione, moritur operatione, moritur et peccandi consuetudine. Sed hæc tertia mors illis aliis duabus pejor est, sicut et secunda valde prima deterior est. Peccat enim homo mala cogitando, sed plus peccat male operando, et eo amplius in peccato perseverando. Qui enim cogitando illicita et nefaria concupiscit, mortuus est, sed adhuc in domo manens, et peccatum interius celans, nondum ad sepulcrum effertur. Et iste quidem facile suscitatur, si eum visitaverit, vocaverit, et tetigerit Jesus. Talem enim animam, quia facile excitetur, non penitus mortuam, sed quasi dormientem Dominus reputat dicens: « Non enim est mortua puella, sed dormit (Matth. ix, 24). » Si vero malum, quod intus cogitat, foras ostendat, et ad effectum perducatur, non solum mortuus est, verum etiam extra domum,

ratione Beda; viduam esse Ecclesiam, omnis anima quæ sponsi Domini que sui se morte redemptum meminit, agnoscit.

(893) Viduæ nomen simili plane modo latini scriptores interpretantur. Macrobius l. i. Sat. c. 15. quasi a viro idua: iduare enim erat olim idem ac dividere.

(894) Corinth. xii, 21: Et luceam mentos ex iis, qui ante peccaverunt, et non egerunt poenitentiam, etc.

(895) Beda: « Qui vero sepellendum portant vel immunda desideria quæ hominem rapiunt in interitum, vel lenocinia blandientium sunt venenata sociorum. »

(896) Adnotavit hoc etiam S. Augustin. tract. 40 in Jo. n. 3, et mysterium invenit: « Bene intelligimus tres illos mortuos, quos in corporibus suscitavit, aliquid significare, et figurare de resurrectionibus animarum.... Aliquando in cogitatione peccatur.... consensio illa occidit te; sed intus est mors, quia cogitatum malum nondum processit in factum. Talem animum resuscitare se significans Dominus resuscitavit illam puellam, quæ nondum erat foras elata, sed in domo mortua jacebat.... Si autem non solum malæ delectationi consensisti, sed etiam ipsum malum fecisti, quasi mortuum extra portam extulisti: jam foris es, et mortuus elatus es. Tamen Dominus et ipsum resuscitavit, et reddidit viduæ matri suæ. Si peccasti, poeniteat te, et reddet Ec-

imo extra civitatem elatus, et longe ab Ecclesia factus, jam sepulcro, et perditioni proximus est. Pro hoc igitur necesse est, ut ploret, lacrymetur, et oret mater Ecclesia, quatenus et ad perditionem ruenti occurrat Jesus, suscitetur eum, ad vitam reducat, portatores sistat, matri reddat, et Ecclesie reconciliet. At vero si et cogitatione, et operatione, et longa peccandi consuetudine mortuus est, hic quasi Lazarus quadriduanus jam fetet. Suscitatur tamen et iste, sed non tam facile, sicut illi. Quanto enim amplius in peccato aliquis perseverat, tanto difficillius ab eo separatur. Hoc autem ex eo ostenditur, quod in morte Lazari lacrymatus est Jesus; et non qualicumque, sed magna voce vocavit eum dicens: « Lazare, veni foras (Joan. xi, 43). » Qui quasi longis prave consuetudinis funibus irretitus, manibus, pedibusque ligatus prodiisse refertur (897).

XVIII. Rogavit Jesum quidam Pharisæus, ut manducaret cum illo. Et ingressus domum Pharisæi discubuit. Et ecce mulier, quæ erat in civitate peccatrix, ut cognovit quod accubisset in domo Pharisæi, attulit alabastrum unguenti, et stans retro secus pedes ejus, lacrymis cepit rigare pedes ejus, et capillis capitis sui tergebat, et osculabatur pedes ejus, et unguento ungebat (898). In hoc Evangelio Pharisæi superbia reprimitur, et peccatricis mulieris humilitas commendatur (899). Pharisæus iste Judæorum populus est. Hæc mulier peccatrix gentilitas intelligitur (900). Illum Dominus a lepra curavit; huic multa peccata dimisit. Non est igitur qui facit bonum, non est usque ad unum. « Omnes enim, ut Apostolus ait, peccaverunt, et egent gloria Dei (Rom. iii, 23). » Venit Jesus in domum Pharisæi, venit ad populum Judæorum. Unde ipse ait: « Non sum missus nisi ad oves quæ perierunt domus Israel (Matth. xv, 24). » Sed cur venit? Ut manducaret cum illo, ut carnalibus et spiritalibus cibis frueretur cum illo, et Patris voluntatem operaretur in illo. Ipse enim dixit: « Meus cibus est, ut faciam voluntatem Patris mei, qui in cælis est (Joan. iv, 34). » Ad tempus enim conversatus cum Judæis, legis et prophetarum cibos suscipiebat cum eis, et annonam divini eloquii ministrabat eis. Hoc autem cognovit mulier, quæ erat in civitate peccatrix. Hoc gentilitas intellexit, quæ in hujus mundi amplissima civitate conversabatur. Et quid egit? Vis audire quid? Attulit alabastrum unguenti. Per quod nihil melius quam

clesiæ matri tuæ. Tertius mortuus est Lazarus. Est genus mortis immane: mala consuetudo appellatur. Aliud est enim peccare, aliud peccandi consuetudinem facere... qui peccare consuevit, sepultus est, et bene de illo dicitur; *fetet*... Nec ad ipsum tamen resuscitandum minor fuit virtus Christi. »

(897) Hactenus homilia.

(898) Est hom. S. Brun. fer. 5 post Dom. in Pass. Emis. sup.

(899) Præter S. Ambrosium lib. vi in Luc. a. n. 37 et cæteros interpretes, hanc Evangelii partem enarrandam sumpsere S. Gregorius Nyssenus, sive Asterius (nam huic Combesisius tribuit), Amphilo-chius, teste eodem Combesisio; S. Ephrem Syrus, S. Petrus Chrysologus serm. 93, 94, 95. S. Grego-

rius hom. 33. in Evang. Petrus Damiani serm. 31, S. Laurentius Justiniani, etc.

(900) S. Gregorius: « Quem namque Pharisæus de falsa justitia præsumens, nisi Judæicum populum: quem peccatrix mulier, sed ad vestigia Domini veniens et plorans, nisi conversam gentilitatem designat? »

(901) S. Bernardus serm. 10. in Can. fusæ de unguenti symbolis: « Est et unguentum contritionis, et est unguentum devotionis, est et pietatis, » etc. Vid. et serm. 12.

(902) S. Gregor.: « Osculatur mulier pedes quos tergit. Quod nos quoque plene agimus, si studiose diligimus quos ex largitate continemus. »

pectus, et cordis secretarium, plenum fide, et charitate intelligere possumus (901). Tale enim alabastrum hujusmodi unguenti servare consuevit. Id ipsum enim significavit et regina Austri, quæ veniens a finibus terræ audire sapientiam Salomonis, pretiosissima ei aromata secum attulit. Nullam autem unguentum, nulla aromata sic Deo 172 redolent, sicut fides, et charitas, cæteræque virtutes. Et stans retro secus pedes ejus, lacrymis cepit rigare pedes ejus. In eo enim quod retro mulier stat, devotio, et humilitas agnoscitur. In eo vero, quod lacrymis pedes rigat, vera pœnitentia et cordis compunctio demonstratur. Et quoniam easdem lacrymas capillis tergit, et tergendo, ne videantur, abscondit, et dolet, se utique de illis non esse ostendit, qui omnia opera sua faciunt, ut videantur ab hominibus. De quibus Dominus ait: « Quia receperunt mercedem suam (Matth. vi, 5). » Et osculabatur pedes ejus, et unguento ungebat. In osculo enim pacem, amorem, et dilectionem monstrabat (902). In unguento verò cordis intima blandimenta, et devoti obsequii affectionem significabat. Huic autem unguento illud oleum contrarium est, de quo dicitur: « Oleum autem peccatoris non impinguet caput meum (Psal. cxl, 5). » Quam similis est iste Pharisæus illi alii de quo alibi dicitur: « Duo homines ascenderunt in templum, ut orarent, unus Pharisæus, et alter publicanus (Luc. xvi, 10). » Qui in sua justitia confidens superbe et stans hæc apud se orabat: Deus, gratias ago tibi, quia non sum sicut cæteri homines, raptores, injusti, adulteri, velut etiam hic publicanus. » Sicut enim iste illum publicanum, ita et iste istam peccatricem mulierem horrebat, et despiciebat. Unde subditur: Videns autem Pharisæus, qui convertit eum, ait intra se dicens: Hic, si esset propheta, sciret utique quæ et qualis est mulier, quæ tangit eum, quia peccatrix est. Nescis, Pharisæe stulte, nescis. Nuper te mandavit a lepra, quem modo non credis esse prophetam. Et propheta quidem est, et optime scit quæ et qualis sit mulier quæ eum tangit, et quia peccatrix est. Ad hoc enim ipse venit, ad hoc ipse de cælis descendit. « Non enim venit vocare justos, sed peccatores ad pœnitentiam (Matth. ix, 13). » Hoc ipse testatur. Ejus verba sunt hæc. Non horret igitur peccatores, qui pro peccatoribus factus est homo. Et respondens Jesus dixit ad illum: Simon, habeo tibi aliquid dicere.

rius hom. 33. in Evang. Petrus Damiani serm. 31, S. Laurentius Justiniani, etc.

(900) S. Gregorius: « Quem namque Pharisæus de falsa justitia præsumens, nisi Judæicum populum: quem peccatrix mulier, sed ad vestigia Domini veniens et plorans, nisi conversam gentilitatem designat? »

(901) S. Bernardus serm. 10. in Can. fusæ de unguenti symbolis: « Est et unguentum contritionis, et est unguentum devotionis, est et pietatis, » etc. Vid. et serm. 12.

(902) S. Gregor.: « Osculatur mulier pedes quos tergit. Quod nos quoque plene agimus, si studiose diligimus quos ex largitate continemus. »

At ille ait : *Magister, dic. Duo debitorum erant cuidam generatori. Unus debebat denarios quingentos, alius quinquaginta. Non habentibus illis unde redderent, donavit utrisque. Quis ergo eum plus diligit? Respondens Simon dixit: Estimo quia hic cui plus donavit. At ille dixit ei: Recte judicasti. Valde enim justum et rationabile est ut ille plus diligit cui plus donatur. Illud quoque æquum esse videtur, ut qui plus diligit, magis ametur. Merito igitur hanc peccatricem mulierem Dominus diligebat, a qua se multum diligi sciebat. Ideo enim dimissa sunt ei peccata multa, quia dilexit multum. Vide ergo quam pulchra similitudo de eo qui plus, et de eo qui minus debebat, in qua Phariseus secundum suam responsionem intelligere poterat, quia minus ipse quam Maria Christum diligebat: siquidem se nec tantum debere, nec tantum sibi, quantum illi, dimissum esse, credebat. Unde et subditur: *Et conversus ad mulierem dixit Simoni: Vides hanc mulierem? Intravi in domum tuam: aquam pedibus meis non dedisti; hæc autem unguento unxit pedes meos. Propter quod dico tibi, remittuntur ei peccata multa, quoniam dilexit multum. Cui autem minus dimittitur, minus diligit.* Ad mulierem conversus est Dominus, quia de muliere locutus erat. Sed quid ait? Vides, inquit, hanc mulierem? Non talis est, qualem tu eam esse arbitraris. Aliter videtur a me, et aliter videtur a te. Tu exterius, ego interius; tu in facie, et ego in corde video. Mihi ejus fides, ejus amor non est occultus. Intravi in domum tuam; aquam pedibus meis non dedisti; hæc autem lacrymis rigavit pedes meos. Quantum igitur interest inter aquam et lacrymas, tantum interest inter tuum et illius amorem. Sed hæc præter litteram aliquid significare videntur. Neque enim credibile est eum qui Christum ad convivium invitaverat, ejus pedibus aquam dare voluisse. Mixtus enim per Phariseum, Judæos; per mulierem, gentiles significari; Christi vero pedes, ejus humanitatem, sicut ejus caput, ipsius divinitatem significat (905). Hæc enim Apostolus ait: « Omnis viri caput Christus, Christi caput Deus (1 Cor. xi, 3). » Christi igitur pedibus Judæi aquam non dant, neque eos lavant, imo vero quantum possunt sordidant, et deturpant, quæ Salvatorem nostrum cum, iniquis reputantes, vitiorum pulvere, et terrena contagione judicant esse pollutum (904). At vero apostolus Petrus Christi pedes lavabat, cum de eo diceret: « Qui peccatum non fecit, nec dolus*

inventus est in ore ejus (1 Petr. ii, 22). » Nemo enim sic lotus, nemo sic mundus, sicut ille qui sine peccato est. Unde et Ecclesia jam baptizata, et a peccatis mundata dicit: **173** « Lavi pedes meos, quomodo inquinabo illos? » (Cant. v, 3.) Nos autem non solum aquam, sed et lacrymas Christi pedibus damus, quia ejus humanitati nos humiliter inclinamus, et inde peccatorum veniam expectamus, eamque adoramus, et veneramur, et cum lacrymis deprecamur. Sequitur: *Osculum mihi non dedisti; hæc autem, ex quo intravit, non cessavit osculari pedes meos.* Osculum enim, pacis et dilectionis signum est. Osculum igitur Judæi Christo Domino non dederunt, quem gratis, et sine causa odio habentes, usque ad mortem persecuti sunt. Unde ipse ait: **B** « Quia odio habuerunt me gratis (Joan. xv, 25). » Gentiles vero ejus pedes osculari non cessant, quia ab ejus amore non separantur (905), et in ipsius nominis confessionem mori non timent. Quodammodo enim Christi martyres osculabantur eum, dum eum constantes, et bene de eo loquentes, moriebantur pro eo. *Oleo caput meum non unxisti; hæc autem unguento unxit pedes meos.* Majorem igitur reverentiam Christi humanitati fecerunt gentiles, quam ejus divinitati Judæi aliquando exhibissent. Ipsi enim neque Deum esse, neque sancti Spiritus gratia inunctum credunt. Nos autem, etiam secundum humanitatem, omni virtute, et gratia plenum esse constemur, dicentes cum Psalmista: « Dilixisti justitiam, et odisti iniquitatem, propterea unxit te Deus, Deus tuus, oleo lætitiæ præ consortibus tuis (Psalm. xlii, 8). — » « In ipso enim, ut Apostolus ait, habitat omnis plenitudo divinitatis corporaliter (Coloss. ii, 9). » Ejus utique corpus, ejus humanitatem, et pedes ungebat. Audiamus igitur quid illi beatissime mulier, audiamus quid in ejus figura Gentium Ecclesie pro hujus tantæ servitutis obsequio Dominus dicat: *Dixit autem ad illam: Mulier, remittuntur tibi peccata tua.* Vide ergo quid lacrymas possint. Viri quid ados, et dilectio operetur. Paucis temporis spatio justificata est mulier, et ad omni peccato mundata, quæ tam peccatrix fuerat, ut eam videre Phariseus dedignaretur. Nemo igitur desperet, nemo de Domini misericordia diffidat. Clemens est Dominus, qui ex corde **D** conversis tam facile miseretur (906).

XIX. [CAP. IX.] Factum est autem, cum complerentur dies assumptionis ejus, et ipse faciem suam

(903) S. Gregor. n. 6: « Potest quoque per pedes ipsum incarnationis ejus mysterium intelligi, quo divinitas terram tetigit, quia carnem sumpsit.... osculamur ergo Redemptoris pedes, cum mysterium incarnationis ejus ex toto corde diligimus: unguento pedes ejus unguimus, cum ipsam humanitatis ejus potentiam sacri eloquii bona opinione prædicamus... Si pedes Domini mysterium incarnationis ejus accipimus, congrue per caput ipsa divinitas designatur. Unde et Paulus: *Caput Christi, Deus.* »

(904) S. Gregor. l. all.: « Phariseo dicitur *Oleo caput meum non unxisti*; quia ipsam quoque divinitatis ejus potentiam, in qua se Judaicus populus

credere spondit, digna latitudine prædicare neglexit. »

(905) S. Gregor.: « Infidelis ille populus Deo osculum non dedit, quia ex charitate eum amare noluit, cui ex timore servivit. Vocata autem gentilitas Redemptoris sui vestigia osculari non cessat, quia in ejus amore continuo suspirat. »

(906) Hact. homil. Atque hic S. Ambros. n. 35: « Ex hac ergo muliere intelligimus illud apostolicum quid sit: *Superabundavit peccatum, ut superabundaret gratia.* Nam si in ista muliere non superabundasset peccatum, non superabundasset gratia: agnovit enim peccatum, et detulit gratiam. »

firmavit, ut iret in Jerusalem. Et misit nuntios ante conspectum suum. Factum est, inquit, cum jam dies assumptionis ejus complerentur, et tempus ejus passionis, resurrectionis, ascensionis, sive assumptionis, appropinquaret, firmavit faciem suam, ut iret in Jerusalem, sicut in ejus vultu, et facie manifeste apparebat. Facile enim in vultu voluntas dignoscitur. Et misit nuntios ante conspectum suum. Et euntes intraverunt in civitatem Samaritanorum, ut pararent illi. Et non receperunt eum, quia facies ejus erat euntis in Jerusalem. Non enim, ut alibi dicitur, contumtunt Judæi cum Samaritanis. Ideoque Samaritani Jesum recipere noluerunt, quia se in Jerusalem ire velle ostendebat. Jam quasi inimicum eum deputantes, sicut qui eorum diligeret inimicos (907). Usque hodie namque omnes iniqui ideo Jesum, et ejus nuntios, ejusque Evangelium non recipiunt, quia eos in Jerusalem, ad pacem, ad misericordiam, et pietatem tendere, et festinare cognoscunt. Jerusalem namque visio pacis interpretatur. Cum vidissent autem discipuli Jacobus et Joannes, dixerunt: Domine, vis, dicimus, ut ignis descendat de celo, et consumat illos, sicut Elias fecit? Et increpavit dicens: Nescitis cujus spiritus estis. Filius hominis non venit animas hominum perdere, sed salvare. Et abierunt in aliud castellum. Nesciebant enim apostoli cujus spiritus essent, qui se tantopere vindicare cupiebant. Si enim se spiritus pietatis, patientiæ, et mansuetudinis servos, et discipulos esse novissent, nequaquam aliqua sui spiritus commotione tot homines, irati occidere voluissent (908). Hoc enim postea probatum est, cum pro inimicis et persecutoribus orarent.

XX. [CAP. X.] *Qui vos audit, me audit, et qui vos spernit, me spernit. Qui autem me spernit, spernit eum, qui me misit (909). Hæc enim verba discipulis suis, eorumque successoribus, episcopis scilicet, et sacerdotibus locutus est Dominus (910). Quicumque igitur es, qui episcopos et sacerdotes audire contemnis, et eorum 174 verbis, et exhortationibus acquiescere despicias, saltem Deum ipsum non parvipendas, et eum audire non fastidias. Despicias audire sacerdotem, sed non mirum, quia pauper est, quia imbellis, et humilis est, quia vilis, et despiciabilis est, quia de pauperibus natus est. Audi vel*

A Dominum in eo loquentem, per eum te admonentem, et ad vitam reducentem. Apostolus enim dicit: « An experimentum quæritis ejus, qui in me loquitur Christus? » (II Cor. xiii, 3.) Sic igitur in episcopis, et sacerdotibus Christus loquitur, atque in eis ab aliis honoratur, et ab aliis reprobatur. Sustinet modo, nec facile vindicat injurias suas. Sed audi eum dicentem: Tacui. Nunquid semper tacebo? Dicit Psalmista: « Deus, inquit, quis similis tibi? Ne taceas, neque compescaris, Deus. Quoniam ecce inimici tui sonuerunt, et qui te oderunt extulerunt caput (Psal. lxxxii, 2, 3). » Noli itaque spernere discipulos et nuntios Christi; imo noli Deum ipsum spernere in discipulis suis. Nisi enim ipse in suis discipulis sperneretur, nequaquam dixisset: **B** *Qui vos spernit, me spernit. Qui autem me spernit, spernit eum, qui me misit. Hoc Judæi audiant, et audientes timeant, ut vel sic placare valeant, quem offendere non timuerunt. Ipsi enim non solum spreverunt, verum etiam crucifixerunt Christum Dominum. Reversi sunt autem septuaginta duo cum gaudio dicentes: Domine, etiam dæmonia subjiciuntur nobis in nomine tuo. Hos enim, ut superius dicitur, miserat Dominus binos ante faciem suam in omnem civitatem, et locum, quo ipse erat venturus. Nunc autem reversi Domino omnia scienti, cum gaudio referebant ea, quæ non ipsi, sed ipse in illis fuerat operatus. Gaudebant enim de nomine Christi, cujus et virtutem experti erant. Gaudebant et de gratia immensa sibi a Domino attributa, quoniam non solum* **C** *infirmittates curabant, verum etiam dæmonibus imperabant, et sibi eos subjectos esse videbant; quibus mundi hujus reges, et principes, omnesque homines iniquos subjectos esse sciebant. Dicebant ergo: Domine, non solum languores, et infirmitates, non solum homines iniqui, sed etiam ipsi dæmones subjiciuntur nobis in nomine tuo, quibus subjecta sunt omnia, quæ longe sunt a consortio tuo. Et ait illis: Videbam Satanam, sicut fulgur de celo cadentem. Ecce dedi vobis potestatem calcandi supra serpentes et scorpiones. Cælum enim, vel Ecclesia, vel sanctorum animæ intelliguntur. Videbat igitur Dominus Satanam de celo cadentem. Videbat diabolium Ecclesiam, et sanctorum habitacula su-* **D** *gientem: et hoc, quod ei discipuli narrabant, jam*

(907) S. Hier. ep. 421. ad Algasiam, qu. 5.: « Hostili inter se Samaritani atque Judæi discordant odio ... Videntes ergo Dominum Jerusalem pergere, id est ad hostes suos ... quasi Judæum, atque alienum, et eum, qui ad inimicos pergeret, suscipere noluerunt. »

(908) Hier. l. all.: « Dominus, qui non ad judicandum venerat, sed ad salvandum, non in potestate, sed in humilitate, non in Patris gloria, sed in hominis vilitate, increpat eos, quod non meminerint doctrinæ suæ, et bonitatis Evangelicæ, in qua dixerat: Qui te percusserit in masillam, præbe ei et alteram, et, Diligite inimicos vestros. » S. Ambros. l. vii in Luc. n. 28. « Ut ostenderet, quia non habet ulionis studium perfecta virtus: nec ulla sit iracundia, ubi plenitudo est charitatis: nec exclu-

denda infirmitas, sed juvanda. Procul a religiosis indignatio, procul a magnanimis cupiditas ulionis, procul etiam a prudentibus inconsiderata conjunctio, et incauta simplicitas. »

(909) Est homil. Emiseni eadem suppositione laborans In Nat. Plur. Martyrum, pag. 109.

(910) S. Augustin. serm. 109 n. 1: « Si solis apostolis dixit: Qui vos spernit me spernit, spernite nos. Si autem sermo ejus pervenit ad nos, et vocavit nos, et in eorum loco constituit nos, videte ne spernatis nos, ne ad illum perveniat injuria, quam nobis feceritis. » Vid. S. Gregorium homil. 10. in Ezech. n. 15, comparantem hæc verba cum verbis aliis Ezechielis: « Nolunt audire te, quia nolant audire me; » in Primis vero S. Basilium in Constit. Monast. de obedientia cap. 22. t. II, opp. pag. 571.

se prævídísse, et cognovísse firmabat (911). Unde et alibi ait : « Nunc iudícium est mundi : nunc princeps hujus mundi ejicietur foras (Joan. xii, 31). » Nisi enim hoc prævídísset, quare in mundum venisset? et quare carnem sumpsisset (912)? Ad hoc enim Dominus in mundum venit, ut diabolum fugaret, et de illius impla potestate animas hominum liberaret. Quod igitur nunc fieri incipiebat, antequam fieret, prævídiebat, suoque in tempore fieri disponebat. Videmus itaque et nos usque hodie Satanam sicut fulgur de cælo cadentem, et cum magno furore, et indignatione sanctam Ecclesiam relinquentem. Quoties enim flagitiosus aliquis ad poenitentiam redit, toties Satanus de cælo cadit. Multi enim adulteri, perjuri, et homicidæ sunt in Ecclesia, quæ regnum cælorum vocatur, qui statim ut convertuntur, a diabolo relinquuntur, et non velociter de cælo cadet fulgur, quam de illorum mentibus cadit diabolus. *Ecce dedi vobis potestatem calcandi super serpentes, et scorpiones, et supra omnes virtutes inimici, et nihil vobis nocebit.* Serpentes, et scorpiones non solum maligni spiritus, verum etiam tyranni, omnesque Ecclesiæ persecutores intelligi possunt, quoniam et venenosi sunt, et nunquam recta incedunt via. Virtus autem inimici quid melius intelligi potest, quam Nero, et Simon Magus, Diocletianus, et Maximianus, et ipse Antichristus perditionis filius? Est præterea virtus inimici, superbia, avaritia, omnisque luxuria, quibus multi vincuntur, et diabolo subjiciuntur. Unde et Job, cum de eo loqueretur, ait : « Virtus ejus in lumbis ejus, et fortitudo illius in umbilico ventris ejus (Job. xl, 44). » Hæc autem Christi discipulis non nocebant, Domino eos protegente, et ubique defendente. Non nocebit utique, si contra repugnaverint, eisque non assenserint (913).

175 Sequitur: *Verumtamen in hoc nolite gaudere, quia spiritus vobis subjiciuntur; gaudete autem, quod nomina vestra scripta sunt in cælis.* Multi enim sunt

(911) Beda : « Non modo video, sed prius videbam quando corruit. »

(912) Cyrillus in Caten. Corder. : « Certe, inquit, non ego hoc ignoravi : nam meo favore armati Satanam superastis. Vidi ipsum tanquam fulgur de cælo cadentem; hoc est a celsitudine ad terram usque dejectum, ex honore ad ignominiam; ex magna potentia ad extremam infirmitatem : idque verissimum est. Nam ante adventum Salvatoris, divino affectus honore ab omnibus adorabatur; ubique habebat templa, altaria, sacrificia : postquam vero e cælo descendit Verbum Dei, cecidit ipse sicut fulgur. Qui enim omnes deceptos habebat adoratores, eorum qui eum adorabant pedibus subjicitur. »

(913) Elias Cret. ad or. 4. Naz. : « Hoc loco serpentes fortasse peccata dicuntur, quæ perspicue gravia atque atrocia sunt; scorpiones autem ea vitia, quæ quantum hominum opinione parva videantur, mortis tamen aculeo animam convulnerant atque enecant. »

(914) Beda : « Spiritus ejicere, sicut et virtutes alias facere, interdum non est ejus meriti qui operatur, sed invocatio nominis Christi hoc agit ad condemnationem eorum qui invocant, vel ob utilita-

A quibus dæmonia subjiciuntur, quos non gaudium quidem, sed luctus, et mæror exspectat (914). Quibusdam enim in iudicio dicentibus, Domine, nonne in nomine tuo prophetavimus, dæmonia ejecimus, et virtutes multas fecimus? dicturus est Dominus : *Ite, operarii iniquitatis. Amen dico vobis, nescio vos* (915). Non ergo gaudeant Christi discipuli, quia dæmonia subjiciuntur eis; gaudeant autem, quia eorum nomina scripta sunt in cælis. Illud enim gaudium vanum, et temporale est. Hoc autem utile, et æternum. Illud ad vanam gloriam respicit. Hoc ad gloriam spectat (916). Et illud quidem similiter habere possunt et mali, et boni. Hoc autem non habebunt nisi boni (917).

XXI. *Quidam legisperitus surrexit tentans illum, et dicens : Magister, quid faciendo vitam æternam possidebo?* (917) In hoc enim, quod ait, tentans eum (918), manifeste ostendit quia non ad hoc, ut vitam æternam possideret; sed ut in aliquo eum reprehenderet, si posset, eum interrogabat. At ille dixit ad eum : *In lege quid scriptum est? Quomodo legis?* Si, inquit, legisperitus es, et legem nosti, utique quid de vita æterna lex dicat intelligis. Dic ergo, quid de hoc in lege scriptum sit? *Ille respondens dixit : Diliges Dominum Deum tuum ex toto corde tuo, et ex tota anima tua, et ex omnibus viribus tuis, et ex omni mente tua; et proximum tuum sicut teipsum. Dixitque illi : Recte respondisti; hoc fac et vives.* Ecce, quomodo Dominus comprehendit sapientes in astutia eorum. Ipse legisperitus suam intentionem revelat, et ad quid Dominum interrogaverat manifestat. Ipse interrogat, ipse respondet, ipse sui ipsius et magister, et discipulus factus est. Sciebat enim, quod in lege scriptum erat. Hoc enim Dominus fateri coegit. Cur ergo interrogabat quod sciebat? Ideo utique, quia Dominum reprehendere volebat. Dominus autem eum non reprehendit, sed recte eum respondisse ait. *Ille autem, volens justificare seipsum, dixit ad Jesum : Et quis est meus proximus?* Quia enim

tem eorum qui vident et audiunt... Nam et in Act. Ap. filii Scevæ videbantur ejicere dæmones, et Judas apostolus cum animo poditoris multa signa inter cæteros apostolos fecisse narratur. »

(915) Luc. xiii, 27. *Et dicit vobis : Nescio vos unde sitis, discedite a me omnes operarii iniquitatis.*

(916) S. Gregor. lib. ii, ep. 28 : « In privata enim et temporali lætitia mentem posuerant qui de miraculis gaudebant. Sed de privata ad communem, de temporali ad æternam lætitiā revocantur, quibus dicitur : *In hoc gaudete*, etc.... Veritatis enim discipulis esse gaudium non debet, nisi de eo bono quod commune cum omnibus habent, et in quo finem lætitiæ non habent. »

(917) Hactenus homil.

(917) Est. hom. S. Brunonis Dom. 13, post Pentecost.

(918) Diversum esse hunc qui Dominum interrogat tentans illum, ab eo qui adolescens vocatur a Mathæo cap. xix, et de eodem Dominum percunctatur, adnotat S. Basilius hom. in divites tom. II, p. 51.

Deum, et proximum diligere ad justitiam, et vitam æternam possidendam sufficere posse audierat, Nico seipsum justum esse ostendere voluit, quasi qui Deum, et proximum dilexisset; nisi forte aliter, quam ipse, quis sit ejus proximus, Dominus intelligeret. Unde ait: *Et quis est meus proximus?* Putabat eum fortasse, illum solum sibi esse proximum, qui vel amore, vel carnis conjunctione sibi præ cæteris propinquior erat. Sed non est ita. Dicente Domino: « Si enim diligatis eos qui vos diligunt, quam mercedem habebitis? Nonne et publicani hoc faciunt? » (*Matth. v. 46.*) (919) *Suspiciens autem Jesus dixit. Homo quidam descendebat ab Jerusalem in Jericho, et incidit in latrones. Qui etiam despoliaverunt eum, et plagis impositis abierunt, semivivo relicto. Quid enim homo iste, nisi genus humanum? Quid Jerusalem, nisi paradisi? Quid Jericho, nisi mundus iste intelligitur? Jericho namque interpretatur luna (920): quod tantæ mutabilitati subdita est, ut nunquam in 176 eodem statu, nunc crescendo, nunc minuendo, permaneat. Unde et non immerito hunc mundum significat. Cujus mutabilitas perpetua est, et sine mutationibus stare non potest. Ut enim de cælo, et tempore, de diebus, mensibus, et anno taceamus, quæ semper valvuntur, et in se replicantur, neque aer, neque terra, neque mare, neque ipsi homines suam perpetuo servant figuram. Quorum omnium mutationes longum est narrare per singula. Tunc igitur genus humanum ab Jerusalem in Jericho, quando in hunc mundum primus homo de paradiso abjectus est. Totum enim humanum genus simul erat in eo. Totum igitur simul descendit cum eo, et incidit in latrones. Latrones isti, maligni spiritus sunt, qui furtim, et per latrocinium, animarum thesaurum cunctis divitiis excellentiorem, virtutea scilicet, et bona opera nobis subripiunt. Quin etiam despoliaverunt eum. Nimirum illa tunica immortalitatis, qua primus homo exutus, nudum se intelligens, Domino interroganti ubi esset, respondit dicens: « Audiivi, Domine, vocem tuam, et abscondi me, eo quod nudus essem (*Gen. iii. 10.*) »*

(919) Isidorus Pelus. lib. iv, ep. 123: « Legisperitus ille proximum duntaxat esse putabat justum justo, sublimem sublimi quod ad virtutem... Salvator autem, tanquam is qui hominem fecisset (pusillum enim et magnum ipse fecit), non actionibus, neque dignitatibus, sed natura tantum desinivit proximum... Proximitas enim natura aestimatur non virtute; substantia, non dignitate; compassione, non loco; curacionis modo, et non loci propinquitate. »

(920) Ita plane Beda ad h. l.: « Homo iste Adam intelligitur in genere humano. Jerusalem, civitas pacis illa cælestis; a cujus beatitudine lapsus in hanc mortalem miseramque vitam devenit; quam bene Jericho, quæ luna interpretatur, significat, variis videlicet defectuum laboribus, erroribusque semper incertam... latrones diabolum et angelos ejus intellige: qui etiam despoliaverunt eum; gloria videlicet immortalitatis, et innocentie veste privarunt... Plagæ peccata sunt, quibus naturæ humanæ integritatem violando, etc. Sacerdos et Levita, qui viro saucio transierunt, sacerdotium et ministerium V. T. ubi per legis decreta, mundi languentis vul-

A *Et plagis impositis, abierunt semivivo relicto. Tot enim plagas unicuique homini diabolus imponit, quot vitiiis eum servire compellit. Alios enim per superbiam, alios per avaritiam, alios per luxuriam, atque alios aliis modis vulnerat, et occidit. Accidit autem, ut sacerdos quidam descenderet eadem via, et viso illo, præterivit. Quis est enim iste sacerdos, nisi Aaron cum filiis suis, totusque ille ordo sacerdotalis, quos pro cæteris orare Dominus jusserat? Iste autem eadem via descendebat, quia et ipse morti et corruptioni subditus erat. Unde, viso illo, præterivit, quia eum liberare non potuit. Similiter et Levita, cum esset secus locum, et videret eum, pertransiit. Levita enim non solum Moyses, sed et tota tribus levitica intelligitur. Quamvis enim soli filii Aaron sacerdotio fungerentur, tota tamen tribus Levi orationibus instabat, quoniam de decimis, et elemosynis vivebat. Pertransiit igitur et Levita, quia neque isti genus humanum a mortis periculo eripere potuerunt. Samaritanus autem quidam iter faciens venit secus eum, et videns eum, misericordia motus est. Se ipsum enim Samaritanus Dominus dicit, quod nomen inimici sui Judæi ei imposuerunt, dicentes: « Nonne bene dicimus nos, quia Samaritanus es tu, et dæmonium habes? » (*Joan. viii. 48.*) Samaritanus tamen interpretatur custos. Quo nomine ille quidem dignus est, cui per prophetam dicitur: « Custos quid de nocte, custos quid de nocte? » (*Isa. xxxi. 11.*) Et Psalmista: « Nisi Dominus custodierit civitatem, in vanum vigilant, qui custodiunt eam (*Psal. cxxvi. 1.*) » Hic autem iter faciens, et sicut cæteri homines ad finem tendens, sua misericordia hominem liberavit, et suo sanguine redemit. Unde et subditur: *Et appropinquans alligavit vulnera ejus, infundens oleum et vinum. Qua in re nos Dominus docuit qualiter infirmis ad pœnitentiam venientibus mederi debeamus. Vulnera enim ligamus, quando a peccato peccatorem cessare jubemus. Quanto enim tempore in peccato homo perseverat, tanto tempore vulnera soluta et aperta habet. Oleum autem infundimus (921), quando misericorditer consu-**

nera monstrari tantum, non autem curari poterant. Samaritanus, qui interpretatur custos, Dominum significat... Jumentum, ejus est caro, in qua ad nos venire dignatus est. Stabulum autem est Ecclesia præsens, etc. » Ex Beda ergo A. noster: Beda, ut opinor, ex Augustino, qui lib. ii, qq. Evangel. qu. 49: « Homo quidam, ipse Adam intelligitur in genere humano. Jerusalem, civitas pacis illa cælestis, a cujus beatitudine lapsus est. Jericho, luna interpretatur, et significat mortalitatem nostram... latrones, diabolus et angeli, qui eum despoliaverunt immortalitate, et plagis impositis, peccata suadendo, reliquerunt semivivum, etc. Sacerdos autem et levita qui eo viso præterierunt, sacerdotium et ministerium V. T. significant, quæ non poterant prodesse ad salutem. Samaritanus, custos interpretatur; et ideo ipse Dominus significatur hoc nomine... Jumentum, ejus est caro, in qua ad nos venire dignatus est... Stabulum est Ecclesia, » etc. Vide etiam Origenem hom. 34, in Luc. p. 972, t. III, opp. atque Ambrosium l. ii, in Luc. n. 73.

(921) Aug. l. all.: « Oleum, consolatio spei bonæ, propter indulgentiam datam ad reconciliationem

lando indulgentiam peccatori promittimus. Infundimus insuper ei vinum, quando aspere redarguendo, jejunare, et carnem macerare iubemus. Non sit igitur sine vino oleum, neque oleum sine vino. Unde Apostolus; « Argue, inquit, obsecra, insta, opportune, importune (1^a Tim. iv, 2). » Obsecrando enim oleum, et increpando vulneribus vinum infundimus. *Et imposuimus illum in jumentum suum, duxit in stabulum, et curam ejus egit.* Jumentum Christi ejus humanitas est. Hoc enim ferimur: hoc ad stabulum, et ad Ecclesiam ducimur. De quo ipse: « Ut jumentum, inquit, factus sum apud te (Psal. lxxii, 23). » Et propheta: « Vere labores nostros ipse tulit, et dolores nostros ipse portavit (Isa. lxxx, 4). » Christi enim humanitas nos docuit, nos relemnit, nos in unam fidem, et in unam Ecclesiam collegit. Ibi curam noscari agit, ibi nos quotidie sanat, et alit. *Et altera die protulit duos denarios, et dedit stabulario, et ait: Curam illius habe, et quodcumque supererogaveris, ego, cum rediero, reddam tibi.* Duo namque dies, duo tempora sunt. Primus dies ab Adam usque ad Christum. Secundus usque ad finem sæculi (922). Hoc igitur secunda die, id est, postquam Dominus in mundum venit, duos denarios protulit, eosque stabulario dedit. Duo namque denarii, duo sunt testamenta (923). Primo utique unus 177 tantum denarius dabatur, quia alter denarius nondum compositus erat. Nunc autem duo denarii dantur, qui cunctis languentibus, et ad Ecclesiam venientibus ad omnem expensam sufficere possunt. Stabulum enim, Ecclesia est. Unde et in stabulo Dominus natus est. Stabularius, episcopus. Ipse enim stabulum custodit, Ecclesiam regit, et Dei animalia divini eloquii pabulo reficit. Bonus stabularius beatus Paulus (924), qui et duos denarios sibi a Domino commissos fideliter distribuit, et magnum aliquid de suo supererogavit. Ait enim (925): « De virginibus autem præceptum Domini non habeo, consilium autem do. (1^a Cor. vii, 25). » Audiamus igitur hoc consilium, quod supererogando Apostolus

pacis: vinum, exhortatio ad operandum ferventissimo spiritu. » Vid. Bed. Origenes l. all.: « Aiebat quidam de presbyteris volens parabolam interpretari, hominem qui descendit, esse Adam; Jerusalem, paradisum; Jericho, mundum; latrones, contrarias fortitudines; sacerdotem, legem; Levitam, prophetas; Samaritanum, Christum; vulnera vero, inobedientiam; animal, corpus Dominicum; pantochium, id est stabulum, quod universos volentes introire suscipiat, Ecclesiam interpretari... latrones autem nulli sunt alii, nisi de quibus Salvator ait: *Omnes qui ante me venerunt, fures fuerunt et latrones. Quæ sunt plagæ? Vitia atque peccata... Habebat oleum, de quo scriptum est: Ut exhiberet faciem in oleo.* Sed et vino mundat vulnera, asperitatis aliquid admiscens: eumque qui fuerat vulneratus imposuit jumento id est proprio corpori, juxta id quod est hominem dignatus assumere, » etc. Eadem habet S. Ambros. super loc. illud.

(922) S. Aug. l. all.: « Altera dies est post resurrectionem Domini. » Idem eisdem verbis Beda. Ambros. « Qui est iste alter dies, nisi forte ille Dominica resurrectionis? »

(923) S. Ambros. l. all.: « Qui sunt isti duo denarii,

A dat: « Existimo, inquit, hoc bonum esse propter instantem necessitatem, quoniam bonum est homini sic esse. Alligatus es uxori? noli querere solutionem. Solutus es ab uxore? noli querere uxorem. Si autem acceperis uxorem, non peccasti, et si nupserit virgo, non peccabit (ibid., 26). » Hoc enim Apostolus supererogavit. Hoc in duobus denariis non accepit. Supererogavit autem et multa alia. Cum enim ei de Evangelio vivere liceret, de Evangelio tamen vivere volebat, sed laborum labori supererogabat. Possumus autem per hanc supererogationem, ipsam quoque boni operationem intelligere. Quod enim testamentorum verba exponit, denarios expendit. Qui vera agit, quod exponit, etiam super denarios aliquid erogat. Cujus erogationis mercedem Dominus se tunc redditurum esse promittit, quando ad judicium revertetur. Sequitur: *Quis horum trium videtur tibi proximus fuisse illi qui incidit in latronem? At ille dixit: Qui fecit misericordiam in illum.* Et ait illi Jesus: *Vade, et tu fac similiter.* Ille enim proximus est tibi, cui miserendo appropinquas. Qui vero nulli miseretur, nullum proximum habet. Magna est igitur misericordia, quæ ignotis etiam, et extraneis nos proximos facit. Magna est misericordia, per quam vita possidetur æterna (926).

XXII. *Intravit Jesus in quoddam castellum, et mulier quædam, Martha nomine, excepit illum in domum suam. Et hic erat soror nomina Maria, quæ etiam sedebat secus pedes Domini, audiebat verbum illius (927).* Omnia opera Salvatoris nostri plena sunt sacramentis. Quidquid ubique agit, agitur significatione. Quod enim tunc temporis in quodam castello corporaliter egit, quotidie in sancta Ecclesia agit. Ecclesia castellum est (928), et non qualecunque, sed forte, et insuperabile, utpote super montem positum, muro circumdatum, turribus munitum, et angelorum exercitu, virtutumque præsidiiis armatum. In hoc igitur castellum Dominus Jesus quotidie ingreditur. Hoc assidue visitare non dedignatur. In hoc a Martha suscipitur, ejus in domum inducitur. Videamus ita-

nisi forte duo testamenta, quæ imaginem in se habent æterni regis expressam, quorum petitio vulnera nostra curantur? »

(924) S. Aug. l. all.: « Stabularius ergo est apostolus: quod supererogat autem, illud est consilium De Virginibus, etc.; aut quod etiam manibus suis operatus est, et ne infirmorum aliquem in novitate Evangelii gravaret, cum ei liceret pasci ex Evangelio. »

(925) I Corinth. vii, 25. S. Ambros.: « Stabularius itaque ille est, qui dixit: *Misit me Christus evangelizare.* Stabularij sunt illi, quibus dicitur: *Ite in orbem universum, et prædicite Evangelium.* etc. Bonus dispensator qui etiam supererogat. Bonus dispensator Paulus, » etc.

(926) Hactenus Homilia.

(927) Est homil. S. Brunonis in Assumpt. S. Mariæ.

(928) Est alia elegans interpretatio Bernardi, serm. 5 de Assumptione: « Quod est autem hoc castellum nisi cor humanum, quod priusquam Dominus ad illud veniat, cupiditatis fossa vallatur, muroque obstinationis clauditur, atque in interiora latitudine sua, Babylonica turre erigitur? » etc.

que, quid significet. Martha. Videamus, quid significet Maria. Utraque enim magnum aliquid significat. In his enim duabus Ecclesia tota consistit. Altera enim activam, altera contemplativam vitam significat (929). Et activam quidem Martha: Maria vero contemplativam. Unde non Maria, sed Martha Christum in domum suscepisse dicitur. Maria enim non habet domum, quia vita contemplativa omnem hujus sæculi spernit habere possessionem. Sufficit ei ad pedes Domini sedere; sufficit ei semper legere, et orare, et in Dei contemplatione vacare. Sufficit ei præterea verbum Dei semper audire, et mentem potius, quam ventrem nutrire. Tales enim, prophetæ fuerunt, tales et apostoli, tales et multi alii, omnia relinquentes, mundum fugientes, Domino adhærentes, tanquam nihil habentes, et omnia possidentes. Hanc autem vitam non habent, nisi boni. Activam vero similiter habent et mali, et boni. Inde enim et activa dicitur, quia semper in actu est, semper in fatigatione, et labore est, et vix aliquando quiete esse potest. Sed nos de illa activa non dicimus, quæ latrones exercet, tyrannos movet, avaros sollicitat, adulteros inquietat, et omnes iniquos ad iniquitatis opera incitat. Sicut enim non loquimur de alia Martha, nisi de illa, quæ soror est Mariæ, ita non loquimur de alia vita activa, nisi de illa cui proxima est contemplativa. Illa enim activa, quæ munda, et sine peccato est, contemplativæ proxima est. Quod enim Apostolus prædicat, quod baptizat, quod manibus propriis laborat unde vivat, quod discurrit per civitates, quod ei sollicitudo est omnium Ecclesiarum, ad quam vitam, nisi ad activam, pertinet? Unde et hic de Martha dicitur, quia *satagebat circa frequens ministerium*. Videmus enim **178** usque hodie Ecclesiarum præpositos, et ministros sollicite discurrere, laborare, æstuarè, et multis modis fratrum necessitatibus insudare, ut eos quoque non immerito circa frequens ministerium *satagere* dicamus. Quamvis igitur contemplativa melior sit, quam activa, quia sine sollicitudine est, et nunquam fallit, activa tamen tam necessaria est, ut ipsa quoque contemplativa in hac vita sine ea esse non possit (930). Altera igitur indiget altera. Hæc enim orat, illa laborat. Altera mentem, et altera ventrem replet. Unde Apostolus: « Si nos, inquit, vobis spiritualia seminavimus, non magnum est, si carnalia vestra metamus (I Cor. ix, 11). » Qui enim sic seminat, ad supernæ felicitatis contemplationem mentes audientium elevat. Dicatur ergo: *Martha autem*

(929) Celeberrima hæc interpretatio vitæ duplicis activæ et contemplativæ, per Martham et Mariam designatæ. S. Ambrosii lib. ii in Luc.; Basilii Const., Mon. n. 85, c. 1. S. Augustini serm. 27 de Verb. Dom.; S. Gregorii lib. vi Moral., cap. 28; Homil. 3, 4 et 14 in Ezech.; Bedæ, etc.

(930) S. Ambr. lib. ii in Luc., n. 85: « Utrumque munus sapientiæ est. Nam et Stephanus plenus sapientia minister electus est... Unum enim est corpus Ecclesiæ: etsi diversa membra, alterum altero eget. Non potest dicere oculus manui; opera tua non desidero: aut iterum caput pedibus, aut

satagebat circa frequens ministerium. Quæ stetit, et ait: Domine, non est tibi curæ, quod soror mea reliquit me solam ministrare? Dic ergo illi, ut me adjuvet. Sæpe enim stat activa, et, si dici potest, invidet contemplativæ. Qui igitur soli contemplationi vacare desiderat, solitariam vitam eligat, ne dum in conventu multorum a contemplatione surgere non vult, cæteros stare faciat, et opus cunctis necessarium impediatur. Quamvis enim Mariæ partem laudat, in Ecclesiis tamen, et multorum congregationibus plus Martha, quam Maria utilis est. Martha omnibus: Maria proficit sibi. Illa sollicita: ista quieta. Unde et Dominus respondens ait: *Martha, Martha, sollicita es, et turbaris erga plurima. Porro unum est necessarium.* Sed quid unum? Vis audire, quid? *Maria optimam partem elegit, quæ non auferetur ab ea.* Illud igitur necessarium est, quod non auferetur, et æternum est. Verumtamen neque Martham sollicitudinem cessare Dominus jussit, neque Mariam eam non adjuvare præcepit. Ostendit autem eis, quid necessarium sit, et ad quem finem utriusque intentio tendere debeat. Bona est enim omnibus Ecclesiarum sollicitudo, quam se Apostolus quoque habuisse dicit; sed non illa, quæ ab æternæ dulcedinis contemplatione mentem penitus extorqueat. Frustra enim sollicitus est, qui non pro amore Dei, sed pro vana gloria et lucro temporalis, et hujus sæculi dignitatibus sollicitus est. De talibus enim Dominus ait: « Quia receperunt mercedem suam (Matth. vi, 2). » Bene vero sollicito quid dicitur: « Euge, serve bone, et fidelis, quia super pauca fuisti fidelis, supra multa te constituam; intra in gaudium Domini tui (Matth. xv, 21-23). » Bona est ergo sollicitudo Marthæ, si tamen non mundo, sed Domino ministret. Debet autem Maria aliquando surgere, et sororem sollicitam adjuvare. Surgens autem videat, ne assuetæ contemplationis penitus obliviscatur; ne forte, dum aliis prodesse desiderat, sui ipsius detrimentum faciat. Cum enim viri religiosi solitarii, et quieti, divinæ contemplationi dediti, multorum precibus ecclesiastica regimina suscipiunt, tunc utique surgit, et sororem sollicitam Maria adjuvare venit. Sic igitur sit, ut illa, quæ prius quieta, sterilis, et infecunda erat, jam laborare incipiat, multosque Deo filios pariat, et nutriet. Hoc enim significavit Rachel, prius quidem sterilis, sorore ejus fecunda, et multorum filiorum progenie gloriante. Sed postea ipsa quoque concepit, et filios parere cœpit (931).

auricula, se negare esse de corpore: nam etsi alia principalia, tamen alia necessaria. » S. Bernardus, serm. 3 de Assumpt.: « Sorores sunt et debent esse contubernales. Non sola inveniatur in nobis exercitatio corporalis ad modicum valens, sed inveniatur utilis ad omnia pietas, et exercitium spirituale. »

(931) Innocentius III in epist. Episc. Æcl. (refertur cap. Nisi cum pridem, De renunt.): « Nec putes quod ideo Martha malam partem elegerit quæ circa plurima *satagebat*: quia Maria optimam partem elegit, quæ non auferetur ab ea: quoniam licet illa sit magis secunda, ista tamen est magis fructi-

XXIII. [Cap. XI.] *Et factum est, cum esset in loco orans, ut cessasset, dixit unus ex discipulis ejus ad eum: Domine, doce nos orare, sicut Joannes docuit discipulos suos. Et ait illi: Cum oratis, dicite: Pater, sanctificetur nomen tuum, adveniat regnum tuum, et cetera. Hæc autem in Methæo. exposita sunt. Sed Lucas illam unam deprecationem prætermisit, qua dicitur: Fiat voluntas tua sicut in cælo, et in terra. Quæ quidem, si bene intelligatur, tota in illa continetur, quæ ait: Adveniat regnum tuum. Quid est enim, adveniat regnum tuum, nisi regnum quod in cælis est, veniat et fiat, et construat in terris? Ut quia rex uasus est, regnum quoque et hic, et ibi simile sit. Quod si fiat, profecto erit voluntas ejus sicut in cælo, et in terra.*

XXIV. *Et ait ad illos: Quis vestrum habebit amicum, et ibit ad illum media nocte, et dicet illi: Amice, commoda mihi tres panes, quoniam amicus meus venit de via ad me, et non habeo quod ponam ante illum; et ille de intus respondens dicat: Noli mihi molestus esse; jam ostium clausum est, et pueri mei mecum sunt in cubili, non possum surgere et dare tibi? Et ille, si perseveraverit pulsans, dico vobis etiam non dabit illi surgens, eo quod amicus ejus sit, propter improbitatem tamen 179 ejus surget, et dabit ei quotquot habet necessarios (932).* His enim verbis admoneamur, ut spiritum sapientiæ, et intellectus ab eo queramus, a quo est omnis sapientia, et cum quo fuit semper, et est ante ævum. Quatenus amicis nostris de via venientibus, et sanctarum Scripturarum panem potentibus, cibum spirituales apponere valeamus. De hoc enim et Jacobus apostolus ait: « Si quis vestrum indiget sapientiæ, postulet a Deo, qui dat omnibus affluentem, et non impropert, et dabitur ei. Postulet autem in fide nihil hæsitans (Jac. 1, 5). » Quando enim subjecti nostri nos de Scripturis interrogant, tunc amici nostri veniunt de via ad nos et tanto quidem de longiori via, quanto longius sunt ab intelligentia. Oportet igitur nos habere quid eis opponamus, ut inde illorum mentes famelicæ reficiamus. Quod si non habemus, surgamus media nocte. Hæc enim nox, ignorantia est. Legamus, et Scripturas perscrutemur. Rogemus Dominum, ut nobis oculos mentis aperiat, et tres panes illos nobilissimos et præ cunctis deliciis suavissimos nobis commodare dignetur (933). Tres enim istos panes, legem, et prophetas, et Evangelia intelligimus. De quibus Moyses metaphorice ait: « Dominus de Sina

venit, et de Seir ortus est, nobis apparuit de monte Pharan, et cum eo Sanctorum millia (Dent. xxxiii, 2). » Tres isti montes, tres panes sunt, et tria modo dicta sanctarum Scripturarum volumina. Sina enim legem significat, quia ibi lex data est. Seir prophetas, quia *hispidus* interpretatur. Prophetas enim valde hispidi, et asperi, et difficiles sunt. At vermons Pharan, qui *frugifer* dicitur, Evangelia designat, cujus semina præ cunctis seminibus ubique gentium fructificasse cognovimus. Venit igitur Dominus de Sina, quia ejus adventus pluribus in locis in lege, id est in libris Moysi, annuntiat, secundum illud: « Prophetam vobis suscitabit Dominus de fratribus vestris, tanquam me ipsum audietis (Dent. xv, 18; Act. iii, 22). » Ortus est autem in Seir, quia ejus ortus, et nativitas manifestissime in prophetis invenitur. Unde Isaias: « Ecce virgo concipiet, et pariet filium, et vocabitur nomen ejus Emmanuel (Isa. vii, 14). » Apparuit autem de monte Pharan, quia ejus nativitas, passio, et resurrectio, quid egerit, et qualiter vixerit in Evangelis declaratur. Nos igitur tres panes queramus, sine quibus anima non vivit, qui cunctis esurientibus sufficere possunt. Queramus et non deficiamus, pulsamus et perseveremus, etiamsi ille amicus noster unicuique nostrum dixerit: *Noli mihi molestus esse; jam ostium clausum est, et pueri mei mecum sunt in cubili: non possum surgere, et dare tibi.* Hoc enim amicus noster, id est Deus et Dominus noster, qui in tantum nos dilexit, ut mori pro nobis non dubitaret, hoc ipse nobis non dicit, dicere tamen videtur, cum post multum laborem, post multas preces, post multam intelligendi desiderium non exaudit. Quid enim sic orat, sicut sancta desideria? Nisi enim desiderium oraret, Psalmista non diceret: « Desiderium pauperum exaudivit Dominus (Psalm. x, 17). » Tunc igitur bene oramus, quando bonum aliquid desideramus? Nemo autem est qui sacras Scripturas intelligere non desideret. Nemo igitur est qui pro his panibus non oret. Sed quia Dominus jam cælos ascendit, et ostium clausit, id est a prædicatione quievit; quia jam pueros suos, sanctos videlicet apostolos, in æternæ quietis cubiculum secum collegit (934), jam ad nos docendum neque ipse, neque illi huc ulterius corporaliter redire possunt. Et hoc est quod ait: *Noli mihi molestus esse, jam ostium clausum est, et pueri mei mecum sunt in cubili, non possum surgere, et dare tibi.* Nos tamen ab hac molestia, ab hac importunitate,

sera: cum in fecunditate sobolis, lipitando Liæ Rachelis pñchritudini sit prælata. Quapropter facilius indulgetur ut ascendat monachus ad præsulatum, quam præsul ad monachatum descendat.

(932) Est homil. in litanis majoribus olim Emiseno inscripta.

(933) Non inelegans est A. mystica interpretatio; ad quam referri potest illa S. Ambrosii lib. vii, in Luc., n. 8: « Qui sunt isti tres panes, nisi mysterii celestis alimentum? » et Augustini lib. ii. Quæst. Evang., qu. 21: « Quod autem ei dicitur de intus, jam ostium clausum esse, pueros quoque ejus cum eo in cubili esse; significat tempus famis verbi, cum intelligentia clauditur, et illis, qui Evangelicam sa-

pientiam, tanquam panem erogantes, per orbem terræ prædicaverunt... orando efficitur, ut accipiat desiderans intellectam ab ipso Deo, etiamsi homo desit, per quem sapientia prædicetur. » Cæterum sæpius Augustinus, ut ibid., et serm. 105, n. 4, et epist. 150, ad Probam, de orando Deo cap. 8, n. 45, etc., quem sequitur Isidorus, sive Auctor lib. Allegoriar. Beda ad h. l., etc., explicat singulatim de intelligentia Trinitatis, serm. 105. Subdit explanationem aliam de Fide, Spe, et Charitate. S. Bernard. Serm. in rogat. interpretatur panes veritatis, charitatis, fortitudinis, serm. 37. parv. virtutes continentie, humilitatis, charitatis.

(934) Beda ad h. l.: « Ostium amici, divini est

et ab hac violentia non cessemus. Ipse enim Dominus ait : « Regnum celorum vim patitur, et violenti diripiunt illud (Matth. xi, 12). » Bona est igitur hæc violentia, bona est hæc molestia, et improbitas, et in tantum bona, ut panes, quos nobis Dominus pro ipsa amicitia dare non vult, propter improbitatem tamen surgens det nobis ad sufficientiam et necessitatem. Hoc est enim quod ait : *Et ille, si perseveraverit pulsans, dico vobis, etsi non dabit illi surgens, eo quod amicus ejus sit, propter improbitatem tamen ejus surgens dabit ei quotquot habet necessarios.* Unde adhuc subditur : *Et ego dico vobis : Petite et dabitur vobis ; quærite, et invenietis ; pulsate, et aperietur vobis. Omnis enim, qui petit, accipit ; et qui quærit, invenit ; et pulsanti aperietur.* Hæc enim tanta verborum **180** inculcatione manifeste Dominus ostendit, quam sollicitos, molestos, importunos, violentos et improbos ad petendum nos esse velit. Unde et quidam ait : *Labor improbus omnia vincit* (955). Hæc autem, et cætera, quæ in hoc Evangelio sequuntur, in Matthæo exposita sunt.

XXV. *Væ vobis, qui ædificatis monumenta prophetarum ; sed non ideo, quia monumenta prophetarum ædificatis, imo quia mala intentione ædificatis ea, et quia patres vestri occiderunt illos, id est, quia filii estis illorum qui prophetas occiderunt. Filii autem non natura tantum, sed imitatione. Quantum enim ad naturam, eorum filii ipsi quoque apostoli fuerant. Imitatione autem unusquisque illius filius est, quem imitatur. Unde et boni dicuntur filii Abraham. Malis autem dicitur : « Vos ex patre diabolo estis (Joan. viii, 44). » Profecto testificamini, quod consentitis operibus patrum vestrorum, quoniam quidam ipsi eos occiderunt, vos autem ædificatis eorum sepulcra* (956). In hoc enim ostenditur eos non pietatis, vel reverentiæ causa, prophetarum monumenta ædificasse, sed potius memoriæ, victoriæque, et audaciæ patrum suorum : qui tales videlicet fuerint, qui ipsos prophetas occidere non timuissent. Quatenus hoc omnes videntes timerent, et nemo adversum civitatem, et templum prophetare præsumeret. Inde enim Dominus accusatur, quasi qui se templum Dei destruere posse

intelligentia sermonis... clausumque est, cum illi qui evangelicam sapientiam, tanquam panem erogantes, per orbem terræ prædicaverunt, pueri patrifamilias jam sunt in secreta quiete cum Domino. »

(955) Hactenus Homil.

(956) Chrysostom. hom. 74 in Matth., n. 1 : « Væ dicit, non quia ædificant, nec quia patres suos accusant ; sed quia sic facientes, quando dicitis se patres suos accusare simulant, pejora perpetrant. Quod enim simulate tantum patres accusarent, Lucas docet, etc. Hic mentem eorum damnat qua ædificabant, quia non in occisorum honorem, sed quasi cædes cum pompa efferentes, et timentes, ne temporum injuria dirutis sepulcris, tanti ausus memoria et monumentum interiret : sic sepulcra construebant, splendida ædificia, quasi tropæum erigentes, ac de illorum facinoribus gloriantes. »

(957) Ambrosius lib. vii in Luc., n. 122 : « Bene terrena declinat, qui propter divina descenderat.... Unde non immerito refutatur hic frater, qui dispen-

A dixisset. Inde et adversus beatum Stephanum falsi testes dicebant : « Homo iste non cessat loqui adversus locum sanctum, et legem. Audivimus enim eum dicentem, quoniam Jesus Nazarenus destruet locum istum (Act. vi, 13). » Sed hæc in Matthæo planiora sunt.

XXVI. [CAP. XII.] *Dixit autem ei quidam de turba : Magister, dic fratri meo, ut dividat tecum hereditatem. At ille dixit ei : Homo, quis me constituit judicem, aut divisorem super vos ? Non enim ad hoc venerat Dominus, ut agros divideret, vel de possessionibus judicaret, sed ut avaritiam arceret, patientiam admoneret, et mundi contemptum doceret* (957). Unde et alibi ait : « Non resistere malo. Sed si quis te percusserit in dextram maxillam, præbe illi et alteram ; et qui vult tecum in judicio contendere, et tunicam tuam tollere, remitte ei et pallium ; dixitque ad illos : Videte, et cavete ab omni avaritia, quia non in abundantia cujusquam vita ejus est ex his, quæ possidet (Matth. v, 39). » His enim verbis et eum, qui injuriam faciebat, et eum qui patiebatur, ad æquitatem et patientiam provocabat. Siquidem non in abundantia vita hominis est, omnesque divitiæ simul cum ipsa vita, brevi tempore possidentur. *Dixit autem et similitudinem ad illos dicens : Hominis cujusdam divitis uberes fructus ager attulit, et cogitabat intra se dicens : Quid faciam, quia non habeo, quo congregem fructus meos ? Et dixit : Hoc faciam, destrnam horrea mea, et majora faciam, et illuc congregabo omnia, quæ nata sunt mihi, et bona mea, et dicam animæ meæ : Anima, habes multa bona posita in annos plurimos : requiesce, comede, bibe, et epulare. Dixit autem illi Dominus : Stulte, hac nocte animam tuam repetent a te. Quæ autem parasti, cujus erunt ? Sic est, qui sibi thesaurizat, et non est in Deum dives. Quam pulchra similitudo, et avaris, et cupidis necessaria ! Quis enim hæc intelligens, in divitiis spem suam ponet, cum et divitiæ tam facile amittantur, et homo tam subito moriatur* (958) ? Sic, inquit, fiet omni homini, qui sibi thesaurizat, et non est in Deum dives. Thesaurizat enim, et ignorat cui congregabit ea. Dives enim est in Deum, qui omnem spem suam non in divitiis ponit, sed in Deum.

D satorum cælestium gestiebat corruptilibus occupare : cum inter fratres patrimonium non iudex medius, sed pietas debeat sequestra dividere. » Similibus ferme verbis Beda, ad h. l. : « Merito refutat hic frater, qui magistro, supernæ pacis unitatisque gaudia commendanti, terrenæ divisionis vult ingerere molestiam. »

(958) Ambrosius l. all. : « Frustra congregantes qui se his nescit usurum : sicut ille, qui, cum repleta horrea novis messibus rumperentur, exuberantium sibi fructuum receptacula præparabat, cui congregaret ignarus. Remanent enim in sæculo cuncta quæ sæculi sunt, et prætereunt nobis quæcumque congregantur hereditas : neque enim nostra sunt quæ non possumus auferre nobiscum. Sola virtus comes est defunctorum, sola nos sequitur misericordia, quæ cælestium dux prævia mansionum, pecuniæ vilis usura tabernacula defunctis acquirit æterna. »

181 PARS SECUNDA

XXVII. *Sint lumbi vestri præcincti, et lucernæ ardentes: et vos similes hominibus expectantes dominum suum, quando revertatur ad nuptias, ut cum venerit, et pulsaverit, confestim aperiant ei* (939). Quod enim lumbos præcingere nos Dominus præcipit, castitatis gloriam et observantiam commendat. In lumbis enim luxuria dominatur. Unde et diabolo dicitur: « Virtus ejus in lumbis ejus, et fortitudo illius in umbilico ventris ejus (*Job. xl, 41*). » De Ecclesia quoque dicitur: « Accinxit fortitudine lumbos suos, et roboravit brachium suum (*Prov. xxxi, 17*). » Itemque: « Sydonem fecit, et vendidit, et cingulum tradidit Chanaanæ (*Ibid., 34*). » Jude est, quod sacerdotes in lege balteos et feminalia habere jubentur (*Lev. xxviii, 42*), sine quibus ad altare non accedant, neque tabernaculum ingrediantur. Illis igitur, et similibus comprobatur, quantum Deo placeat observantia castitatis. Sequitur: *Et lucernæ ardentes in manibus vestris*. Ardent enim lucernæ nostræ, si bene circumquaque fulgeant, aliosque illuminent et doctrina, et opera nostra. Unde et Dominus ait: « Sic luceat lux vestra coram hominibus, ut videntes opera vestra bona glorificent Patrem vestrum, qui in cælis est (*Matth. v, 16*). » Illorum enim lucernæ extinctæ sunt, qui neque doctrina, neque operatione alios illuminant (940). Debemus autem similes esse hominibus dominum suum expectantibus, quando ad nuptias revertatur, ne nos imparatos et dormientes inveniat. Dominus enim noster tunc ad nuptias revertetur, quando sponsam suam, matrem nostram, sanctam videlicet Ecclesiam, omni corruptione liberam castis complexibus in æternæ felicitatis thalamum introducet (941). Venit autem et nunc ad nuptias per singulos dies, quando sanctorum animas, quæ et ipsæ illius sponsæ sunt, ad se vocat, et secum in æternæ beatitudinis cubiculum collocat (942). Quotidie igitur Salvator noster nuptias facit. Quotidie ad se venientibus sanctorum animabus delicias summi boni,

(939) Est homil. Emisani in Nat. Confess., p. 216, quam melius dicens S. Brunonis.

(940) S. Augustinus serm. 108, aliis 59, de verbis Dom. cap. 2, num. 2: « Ad continentiam pertinet. *Sint lumbi vestri acincti*; ad justitiam pertinet: *et lucernæ ardentes*. » S. Fulgentius, serm. 1 de dispensationibus, num. 9: « In lumbis itaque concupiscentia carnalis ostenditur, in lucernis vero fides, et charitas Christiana monstratur. Jubens igitur Dominus lumbos nostros præcingi, concupiscentias carnis sine dubio præcipit refrenari. Imperans autem ut lucernas ardentes habeamus, hoc utique jubet, ut ex lumine veræ fidei splendamus, et sanctæ charitatis operibus ferveamus. Jubens ut sint lumbi nostri præcincti, mandat ut mala desideria atque opera fugiamus; jubens ut sint lucernæ nostræ ardentes, monet ut bona diligamus, atque faciamus. »

A et ineffabiles dulcedinis epulas ministrat. Unde et subditur: *Beati servi illi quos, cum venerit dominus, invenerit vigilantes. Amen dico vobis, quod præcinget se, et faciet illos discumbere, et transiens ministrabit illis*. De his enim vigiliis Apostolus ait: « Vigilate, justi, et nolite peccare (*I Cor. xv, 34*). » Itemque: « Vigilate et orate, state in fide, viriliter agite, confortamini in Domino, omnia vestra in charitate fiant (*I Cor. xvi, 13*). » Qui enim sic vigilant, beati erunt. Hos faciet Dominus secum discumbere, et per eos transiens ministrabit eis. Unde et discipulos suos consolans ait: *Vos estis, qui permanistis necum in temptationibus meis, et ego dispono vobis, sicut disposuit mihi Pater meus, regnum, ut edatis et bibatis super mensam meam in regno meo*. In eo vero, quod ait, quia præcinget se, et quia transiens ministrabit illis, quo affectu, quo amore, quibus charitatis visceribus eos suscipiat, et in gloriam illis præparatam inducat, manifestissime ostendit (943). Non enim hoc ad litteram intelligi debet, sed in exteriori apparatu cordis intentio declaratur. *Et si venerit in secunda vigilia, et si in tertia vigilia venerit, et ita invenerit, beati sunt servi illi*. Tres enim vigiliæ, tria tempora sunt, ante legem, et sub lege, et sub gratia (944). Quoniam enim in prima vigilia, neque per legem, neque per prophetas mundum Dominus visitavit, ideo nihil hic de prima vigilia dicitur. In secunda autem vigilia non solum per legem, et prophetas, verumtamen per se ipsum mundum visitare dignatus est. Unde Apostolus ait: « Multifariam, multisque modis olim Deus loquens patribus in prophetis, novissime diebus istis locutus est nobis in Filio (*Hebr. i, 1*). » Tertia autem vigilia hæc est, in qua non solum venire, verum etiam se semper adesse testatur, dicens: « Ecce vobiscum sum omnibus diebus usque ad 182 consummationem sæculi (*Matth. xxviii, 20*). » Sequitur: *Hoc autem scitote, quia si sciret paterfamilias, qua hora fur veniret, vigilaret utique, et non sineret perfodi domum suam*.

(941) S. Aug. l. all. num. 4: « Audiatis modo Evangelium, quid movuerit nos, cautos nos faciens, et volens esse expeditos et paratos ad expectanda novissima, ut post novissima quæ sunt in hoc sæculo metuenda, succedat requies quæ non habet finem.... Ad hanc expectationem, et propter hanc spem Christiani facti sumus. Nonne spes nostra non est de hoc sæculo? Non amemus sæculum. »

(942) Notissima verba S. Gregorii, hom. 15 in Evang., num. 3.

(943) S. Greg. l. all., num. 4: « Præcinget se, id est, ad retributionem præparabit, et faciet illos discumbere, id est, et æterna quiete refoveri. »

(944) Aliter S. Gregorius num. 5: « Prima quippe vigilia primæ ætatis custodia est.... Pueritia. Secunda adolescentia vel juvenus.... Tertia autem senectus accipitur. »

Quia igitur nescit, quia dormiens negligit, sæpe dominus perditur, et quidquid in ea melius est, sit rapina latronum. Vos autem estote parati, estote solliciti, et quia unam illam horam nescitis, omnibus horis vigilate, ne in illa una hora incauti et dormientes inveniamini. Et hoc est quod ait: *Ideo et vos estote parati, quia qua hora non putatis, filius hominis veniet. Ait autem ei Petrus: Domine, ad nos dicis hanc parabolam, an et ad omnes? His enim verbis intelligere possumus, quædam specialiter ad discipulos, quædam generaliter ad omnes Dominum dixisse; qualia sunt: « Nolite cogitare de crastino (Matth. vi, 34); » et: « Nolite solliciti esse animæ vestræ, quid manducetis, neque corpori, quid induamini (Luc. xii, 22), » et multa alia. Dixit autem Dominus: *Quis putas est fidelis dispensator, et prudens, quem constituit Dominus supra familiam suam, ut det illis in tempore tritici mensuram? Beatus ille servus, quem, cum venerit Dominus, invenerit ita facientem.* Constat igitur, quod non solis apostolis, sed et cæteris Ecclesiæ ministris, et dispensatoribus, episcopis videlicet et sacerdotibus, ista dicantur (945). Hos enim constituit Dominus super familiam suam. Hos constituit super Ecclesiam, et domum suam, ut eam regerent, eam docerent, ei necessaria ministrarent, et tritici mensuram pro tempore darent. Hoc enim triticum, doctrinam Evangelicam intelligitur: quam non solum ad mensuram, sed et suo tempore dare oportet. Non enim omne tempus aptum est doctrinæ, nec æqualiter omnibus, nec omnia omnibus prædicare convenit (946). Fidelis igitur dispensator, et prudens diligentissime considerare debet, quando, et quid, et quantum unicuique tribuat. Unde et in lege quibusdam sacrificiis solis sacerdotibus, quibusdam et aliis vesci licitum erat. Locus quoque, et tempora erant constituta, in quibus ea offerre licebat. *Beatus igitur ille servus, quem, cum venerit Dominus, invenerit ita facientem.* Unde autem sit beatus, audiamus: *Vere dico vobis, quia supra omnia, quæ possidet, constituet illum.* Supra omnia quidem unusquisque constituitur, quia omnia ei obediunt, ejusque omnia faciunt volunta-*

(945) S. Fulg., serm. 1 de dispens. num. 5: « Ne quis autem nostrum solos apostolos dispensatores factos existimet.... ipse B. Apostolus episcopos quoque dispensatores esse ostendens, ait: *Oportet episcopum sine crimine esse, sicut Dei dispensatorem.* Servi ergo patrisfamilias sumus, dispensatores Domini sumus; mensuram tritici, quam vobis erogamus, accepimus. »

(946) S. Greg., lib. ii, hom. 8 in Ezechiel, explicans cur apostoli dicantur portæ interiores, et exteriores: « Ipsi nobis exteriores simul, et interiores portæ sunt. Cum enim adhuc inchoantibus non alta et mystica, sed quædam quæ capi prævalent prædicant, portæ exteriores sunt: cum vero perfectis profunda et mystica loquuntur, portæ interiores. » Idem Reg. Past. par. iii, cap. 39: « Sciendum vero est prædicatori, ut auditoris sui animum ultra vires non trahat, ne, ut ita dicam, dum plusquam valet tenditur, mentis corda rumpatur. Alta enim quæque debent multis audientibus contigi, et vix paucis aperiri. Hinc namque per

tem. Tanta enim ibi concordia erit, ut unusquisque quasi major veneretur ab omnibus, et quasi minor veneretur omnes. Non est igitur inconveniens, ut unusquisque ibi super omnia constituitur (947).

XXVIII. *Ignem veni mittere in terram, et quid volo, nisi ut accendatur? Hoc autem exponit: Baptismo autem habeo baptizare, et quomodo coarctor, usque dum perficiatur? De hoc enim igne, et de baptismo Joannes Baptista sic ait: « Qui autem venit post me, fortior me est, et ipse vos baptizabit in Spiritu sancto, et igne (Matth. iii, 11). » Veniens igitur Dominus ignem sancti Spiritus misit in terram, accendit, et illuminavit corda fidelium, baptizavit, et mundavit, suoque nos a peccatis nostris sanguine lavit (948). Hoc autem quo desiderio egerit, ex eo manifestatur, quod se coarctari dicit, usque dum perficiatur: *Putatis, quod pacem veni dare in terra? Non, dico vobis, sed separationem.* Non solum, inquit, accendere, verum etiam a se dividere, et separare, terram veni. *Erunt enim ex hoc quinque in domo in una divisi, tres in duos, et duo in tres dividuntur. Pater scilicet in filium, et filius in patrem suum. Mater in filiam, et filia in matrem. Socrus in nurum suam, et nurus in socrum suam.* Sex enim isti esse videntur; sed non sunt nisi quinque; quia mater, et socrus una, eademque persona est (949). Et in primitiva quidem Ecclesia sæpe factum est, ut omnes hi quinque in una domo manentes, tres ex eis contra duos, et duo contra **183** tres dividerentur, aliis Christi fidem defendentibus, atque aliis impugnantibus.*

XXIX. [CAP. XIII.] *Aderant autem quidam ipso in tempore nuntiantes illi de Galileis, quorum sanguinem Pilatus miscuit cum sacrificiis eorum. Et respondens dixit illis: Putatis, quod hi Galilæi præ omnibus Galilæis peccatores fuerunt, quia talia passi sum? Non, dico vobis; sed nisi penitentiam habueritis, omnes similiter peribitis. Et sicut illi decem et octo, supra quos cecidit turris in Siloa, et occidit eos; putatis quia et ipsi debitores fuerunt præter omnes homines habitantes in Jerusalem? Non, dico vobis; sed si non penitentiam habueritis, omnes similiter peribitis.*

semetipsum, Veritas dicit: *Quis, puta, est fidelis dispensator et prudens... ut det illis in tempore tritici mensuram? Per mensuram quippe tritici exprimitur modus verbi, ne cum angusto cordi incapabile aliquid tribuitur, extra fundatur, » etc.*

(947) Hactenus homil.

(948) S. Ambr. lib. vii in Luc., n. 131: « *Ignem veni mittere in terram*, non utique illum ignem consumptorem bonorum, sed bonæ voluntatis auctorem, qui aurea dominicæ domus vasa meliorat, fenuli vero consumit et stipulam, ac sæcularia omnia mundi voluptate concreta, perituraque opus carnis exurit ignis ille divinus, qui flammigerabat in ossibus prophetarum, » etc. Vide S. Joan. Chrysost. hom. 4 in Act., n. 2; S. Greg., hom. 30 in Ev., n. 6.

(949) S. Ambros. num. 137: « *Qui sunt enim quinque, cum sex personarum facta videatur subjectio, patris, et filii, et matris, et filiæ, et socrus, et nurus? Quanquam eadem mater quæ socrus accipi possit: quæ enim mater est filii, socrus ejus uxoris est, » etc.*

Horum cum historiam nos non habemus (930). Intelligere tamen oportet, aliquos Galilæos sacrificantes, Pilatum inter ipsa sua sacrificia occidisse, et sic eorum sanguinem ipsis eorum sacrificiis miscuisse. Similiter autem turrem aliquam in Siloa cecidisse, suoque casu hos, quos modo Dominus dixit, homines oppressisse. Putabant autem, ut fieri solet, eos præ cæteris nequiores esse, quia eos tam mirabiliter periisse contigit. Sed non est ita. Mors enim, qualiscunque sit, nec justum damnat, nec peccatorem justificat. Quod autem ait: *Nisi penitentiam habueritis, omnes similiter peribitis*, non de corporis, sed de animæ morte, intelligere convenit. Non enim inter sacrificia, vel turris ruina pereunt omnes, qui penitentiam negligunt.

XXX. Dicebat autem hanc similitudinem: *Arborem fici habebat quidam plantatam in vinea sua, et venit quærens fructum in illa, et non invenit. Dixit autem ad cultorem vineæ: Ecce anni tres, ex quo venio quærens fructum in ficulnea hac, et non invenio. Succide ergo illam: ut quid etiam terram occupat* (951)? In hac enim similitudine, quanta sit Dei patientia, quanta sit et hominis negligentia manifestatur. Dei enim ager et vinea, mundus dicitur, cujus arbores, et vites, homines sunt, et aliæ quidem fructuosæ, aliæ vero infructuosæ. Hujus autem vineæ cultores, episcopi sunt, et sacerdotes. Tres autem anni, tria tempora sunt, ante legem, sub lege (952), et sub gratia. Toties enim ad vineam suam Dominus venit, toties in ejus arboribus fructum quærit, quoties homines respicere et visitare dignatur. Est igitur ficulnea infructuosa, humana natura secundum partem malorum, id est unusquisque iniquus et infidelis. Per tres igitur annos ad hanc ficulneam Dominus venit, et fructum in ea non invenit; quoniam tales arbores neque ante legem, neque sub lege, neque sub gratia in hac vinea defuerunt; sæpe enim plus ficulneis infructuosius, quam arboribus fructiferis hæc mundi vinea abundare videtur. Pauci enim sunt boni ad malorum comparisonem. « Multi enim sunt vocati, ut Dominus ait, pauci vero electi » (Matth. xxii, 14). Sequitur: *Succide ergo illam*. Quia, inquit, infructuosa est, quia inutilis est, quia boni operis fructum non reddit, succide illam. « Omnia enim arbor, quæ non facit fructum bonum,

(930) Bene A. et caute historiam hanc attingit, de qua nobis non constat, ut Calmet, aliqui adnotant. Sunt qui ad eam seditionem referant, de qua Act. v, 37. Alii quibus factum hoc antiquius videtur (sed antiquius sane, quam ut ei conveniant Evangelica verba nuntiantes illi de Galilæis) malum interpretari de Samaritanis tumultuantibus, quorum multos Pilatus occidit, ut narrat Josephus AA. lib. xviii, cap. 4. Samaritanos vero dici aiunt origine et patria, Galilæus secta et hæresi. Vid. Baronium ad an. 4, n. 61, et Interpretes, qui de alia historia casus turris Siloe nullo magis, eam ignotam esse penitus, et solum ex hoc loco haberi, fatentur.

(951) Est homil. Embr. Dom. Vacat, pag. 185, inter sublatas a S. Brunone recensenda.

(952) Beda ad h. l.: « Potest hæc arbor fici generis humani designare naturam; quæ bene plan-

A excidetur, et in ignem mittetur (Luc. iii, 9). » Ut quid etiam terram occupat? Tales enim arbores inutiliter terram occupant, cæterisque impedimentum faciunt, et earum umbra nociva cæteræ arbores circumpositæ corrumpuntur: uva enim, ut dici solet, ab uva trahit livorem, et una ovis morbida totum gregem dissipat, et modicum fermentum totam massam corrumpit; et: « Qui tetigerit picem, inquinabitur ab ea (Ecclesi. xiii, 1). » At ille respondens dixit illi: *Domine, dimitte illam et hoc anno, usque dum fodiam circa illam, et mittam stercorea, et siquidem fecerit fructum: sin autem in futurum succi lescam*. Sic autem et Samuel pro arbore infructuosa, ne succideretur, orabat lugens Saulem cunctis diebus (I Reg. xi, 35). Fodit enim episcopus circa ficulneam, quando peccatoris facta, omnemque ejus vitam, et pravitatem per illius confessionem diligentissime investigat. Deinde vero et circa illam stercorea mittit, dum illius peccata quam turpia, quam inhonesta, et felida fuerint ostendit (953). Stercora enim circa ficulneam posuerat Apostolus, qui dicebat: « Quem ergo fructum habuistis tunc, in quibus nunc erubescitis? » (Rom. vi, 21.) Unde et David, horum stercoreum fetorem sentiens, ait: « Putruerunt, et corruptæ sunt cicatrices meæ, 184 a facie insipientiæ meæ (Psal. xxxvii, 6). » Neque enim aliter peccator sanari potest, nisi prius suorum vulnerum fetorem sentiat, et sentiendo abhorreat. *Erat autem docens in Synagoga eorum sabbatis, et ecce mulier, quæ habebat spiritum infirmitatis annis decem et octo, et erat inclinata, nec omnina poterat sursum aspicerem. Quam cum vidisset Jesus, vocavit eam ad se, et ait illi: Mulier, dimissa es ab infirmitate tua; et imposuit illi manum et confestim erecta est, et gloriificabat Deum*. Hoc enim, quod in muliere curva Dominus egit, expositio eorum est, quæ de ficulnea infructuosa dicta sunt. Unum enim, idemque significat et mulier curva, et ficulnea infructuosa. Ille enim homo curvus est, qui terrenis voluptatibus deditus, sola terrena et transitoria diligit, ad cœlestia contemplanda mentis oculos non erigit, et æternæ felicitatis divitias non requirit (954). Hunc autem si Dominus tangat, et suæ misericordiæ manum super eum ponat, statim erigitur, et terrenorum oblitus, cœlestia contempla-

tata, hoc est ad auctoris sui similitudinem creata est. Sed Deo quærens per triennium fructum dare negavit, quia ante legem, sub lege, sub gratia obedire despexit. Alii S. Ambrosius num. 160; S. Hieron. ad Matth. xxi, etc., Synagogam interpretantur. De priore interpretatione (quam ideo antiquam esse oportuit) S. Ambrosius n. 172: « Hi (qui eo modo interpretantur) in nullo distant, nisi quod pro specie genus eligunt. »

(953) Beda: « Mittam stercorea, id est, malorum quæ fecit abominationem ad animum reducam; et compunctionis gratiam, quasi de putredine stercoreis exsuscitem. »

(954) Ambrosius lib. iii in Hexaem, c. 12, n. 50: « Nihil enim magis mentem onerat, quam istius mundi sollicitudo, et cupiditas vel pecuniæ vel potentia. Quod tibi demonstratur in Evangelio, cum

tur. Respondens autem archisynagogus, indignans, quia Sabbato curasset Jesus, dicebat turbis: sex dies sunt, in quibus oportet operari. In his ergo venite, et curamini, et non in die Sabbati. Male enim archisynagogus legem intelligebat, qui pietatis et misericordie opera in Sabbato fieri volebat. Lex enim non liberale opus in Sabbato, sed servile fieri prohibuit. Bonum enim opus omni die fieri licet (955); malum autem nullo. Respondit autem ad illum Dominus, et dixit: Hypocrita, unusquisque vestrum in sab-
bato non solvit bovem suum, aut asinum a præsepio, et ducit adquare? Si, inquit, in sab-
bato operari non licet, cur ergo vos in sab-
bato bovem et asinum ad potum ducitis? Hoc enim opus servile est, quod si ad litteram intelligatur, omnimodo in Sabbato lege fieri prohibetur. Merito igitur hypocrita vocatur, qui non in his, quibus debet, sed in his, quibus non debet, Sabbatum veneratur, mala consentiens, et bona reprehendens. Vobis, inquit, hypocritæ, vobis bovem, et asinum in sab-
bato a præsepio solvere, et adquare licet; mihi autem hanc filiam Abraham, quam alligavit satanas ecce decem et octo annis, a vinculo isto solvere non licuit? Quod enim valet in minori, valet et in majori. Quod si etiam in minori non valisset, in majori tamen reprehendi non potuisset. Quis enim reprehendat, quod Dominus agit? Id ipsum autem per hos decem et octo annos, et per tres annos superius posites significatur. Tunc enim sex, id est sexies tres, decem et octo sunt. Ponamus agitur sex annos ante legem, sex sub lege, et sub gratia sex, et erunt decem et octo (956). In his enim omnibus, nec flumina infructiosa defuit, nec mulier curva, quam sanavit Jesus. Hanc autem mulierem, quia Satanas eam alligasse dicitur, propter peccata sua hanc ægritudinem incurrisse intelligere possumus sicut et ille, cui Dominus ait: «Vade, et jam noli peccare, ne deterius tibi aliquid contingat (Joan. viii, 11).» Et cum hæc diceret, erubescerant omnes adversarii ejus, et omnis populus gaudebat in universis quæ gloriose fiebant ab eo. Et ibi quidem erubescerant,

legis quia illa mulier, quæ habebat spiritum infirmitatis, inclinata erat, ut sursum respicere non posset. Curvata enim erat anima ejus, quæ inclinabatur ad terrena compendia, et cœlestem gratiam non videbat. Respexit eam Jesus, et vocavit, et statim mulier onera terrena deposuit. » S. Gregor. hom. 34 in Evang. n. 6: «Omnis peccator terrena cogitans, cœlestia non requirens, sursum respicere non valet: quia dum desideria interiora sequitur, a mentis suæ rectitudine curvatur, et hoc semper videt, quod sine cessatione cogitat... et quia ad cœlestem desiderium non assurgit, quasi mulier inclinata sursum respicere nequaquam potest.»

(955) S. Ambros. ad h. l. n. 174: «Non operis boni, sed mali ferie sunt.»

(956) Beda: «Quæ hinc decem et octo annis fuit curvata, qui numerus ternario sexies ducto perficitur, quia videlicet eam, quæ in testimonio legis, in vaticinio prophetiæ, et in revelatione gratiæ per infirma opera langueret, ostendit.» Vide mysteria de hoc numero apud S. Augustin., de Trinit. lib. ix,

A quia se victos esse videbant: isti vero gaudebant, quia et in verbis, et in miraculis Christi virtutem, et gloriam cognoscebant (957).

XXXI. In ipsa aie accesserunt quidam Phariseorum dicentes illi: Exi, et vade hinc, quia Herodes vult te occidere. Et ait illis: Dicite vulpi illi: Ecce ejicio dæmonia, et sanitates perficio, hodie, et cras; et tertia die consummor. Verumtamen oportet me hodie, et cras, et sequenti ambulare, quia non capit prophetam perire extra Jerusalem. Vulpis enim callidissimum animal est, quod semper innocuis avibus insidiatur. Unde et non immerito Herodes, vulpis vocatur, qui et Joannem Baptistam interfecerat, et Christum Dominum nostrum occidere conabatur. Ecce, inquit, ejicio dæmonia, quæ ipso Herode valde fortiora, et potentiora sunt, et sanitates perficio, quod utrumque virtutis et potentie signum est. In mea igitur esse potestate, et vivere, et mori manifestum est. Sed quid per cras, nisi omne futurum tempus intelligitur? Tertia autem die consummatus est Dominus quia die resurrectionis, quæ tertia est a die passionis, 185 decorem induit, induit Dominus fortitudinem et præcinxit se virtute, ut totus integer, et consummatus nihil ulterius in se diminutionis et mutabilitatis sentiret, nullisque, ut prius, passionibus subjaceret. Quoniam autem ait: Et tertia die consummor, ne aliquis fortasse eum putaret statim die tertia moriturum, addidit dicens: Verumtamen oportet me hodie, et cras, et sequenti ambulare. Unde manifestum est, non diem alteram, sed potius futurum tempus, cras indeterminate significare (958). Sequitur: Quia non capit prophetam perire extra Jerusalem. Hoc autem non de omni, sed in illo propheta dicit, de quo et alibi ait: «Non est propheta sine honore, nisi in patria sua (Matth. xiii, 57), » so ipsum videlicet prophetam vocans. Hunc autem non capit, non suscipit, non consentit Dei providentia, Dei dispositio, et sermo prophetarum, perire, et mori extra Jerusalem. Sic enim ante tempora præfinitum et dispositum fuerat, neque aliter fieri possibile erat, sed tantum in Jerusalem, et non alibi exis-

cap. 4, serm. 110, n. 2.

(957) Hact. homil.

D (958) S. Augustinus lib. vi contr. Julian., cap. 19: «Dominus in Evangelio: Ecce, inquit, ejicio dæmonia, et sanitates perficio hodie et cras, et tertia die consummor. Post multum tempus quo hoc dictum est, passus est Dominus. Mentiri non potuit. Intelligitur ergo sic. Expulsio dæmoniorum, remissio peccatorum est, et eo utique, quod diabolus, peccatorum pater atque origo sit, per id quod efficitur id quod efficit. Et utique expulsio dæmoniorum, est remissio peccatorum... Perfectio sanitatum, dum die in diem proficit Ecclesia, et corruptionis, cuius reatus ablatus est, passio quotidiana renovatione minuitur. Tertia consummatur dum resurrectionem in se ipso initiandam monstravit Ecclesiæ, qua ad incorruptionis consummationem, summamque perveniat sanitatem. Se vero consummari dixit. Et initium et finis ipse; ipse caput et plenitudo corporis: in membris suis ipse perficitur.» In eandem sententiam V. scribentem Bedam,

occidi oportebat. Frustra igitur eum occidere nitar Herodes, quia et tempus, et dies, et locus, tibi, et quando Dominus occidatur, disposita sunt, et mutari non possunt.

XXXIII. [CAP. XIV.] *Et factum est, dum intraret in domum cujusdam principis Pharisæorum sabbato manducare panem, et ipsi observabant eum* (959). In eo enim, quod ad panem manducandum in domum principis Pharisæorum Dominum intrasse evangelista scribit, eum solis necessariis contentum, et non deliciosis cibis inhiasso ostendit: præsertim ram neque in ipsius principis domo aliud manducasse dicitur. In pane tamen, qui in omnibus cibis principatum tenet, omnia ciborum genera intelligere possumus. Unde et de Ecclesia dicitur: Quia et panem otiosa non comedit (Prov. xxxi, 27). (960) *Et ipsi, inquit, observabant eum*, id est, insidiabantur ei, ut vel in ejus verbis aliquid audirent, vel in ejus actionibus aliquid viderent, unde eum reprehendere et accusare potuissent (961). Quorum, inquam, voluntatem Dominus cognoscens, eisdem ipsis materiam dabat, in qua suæ intentionis iniquitatem declararent. Hoc enim sequentia manifestant. *Et ecce quidam hydropticus erat ante illum.* Hæc est enim materia, qua et Christi virtus, et Pharisæorum perfidia manifestetur. *Et respondens Jesus ad legisperitos, et ad Pharisæos, dicens: Si licet sabbato curare? At illi tacuerunt. Ipse vero apprehensum sanavit eum, ac dimisit.* Respondens utique Jesus: sed cogitationibus respondit. Cogitabant enim Pharisæi, et intra se dicebant: Ecce hydropticus adest et sabbatum est: videamus, quid ipse agat. His igitur cogitationibus respondens Dominus ait: *Si licet sabbato curare?* At illi utrobique timentes tacuerunt. Si enim dixissent, quia licet, jam non erat in quo eum reprehendere possent: si vero dixissent, quia non licet, timebant sibi, quia et ipsi multa in sabbatis operabantur. Tacuerunt igitur. Ipse vero sanavit eum, ac dimisit. Et quia jam ei insulare, et eum reprehendere cogitabant, utpote qui contra legem fecisset, præoccupavit eos, et respondens dixit: *Cujus vestrum asinus, aut bos in puteum cadet, et non continuo extrahet eum die sabbati? Et non poterant ad hæc respondere illi.* Quid enim responderent, qui se tam evidenti syllogismo conclusos esse videbant? Sed videamus quid hydropticus iste significet; significat enim aliquid. Hydropticus enim, infirmitas

A ab aqua dicitur. Hydropticus autem, quamvis aqua plenus sit, semper tamen sitiens, bibendo satiari non potest. Unde et non immerito avaros designat, qui, tanto plus habent, tanto plus habere desiderant. Neque vero habendo satiantur, quia insatiabilis amor (962) habendi, avaritia defluit. **186** Hos autem, si ad Christi convivium veniant, et si ibi abstinentiam discant, ut quid appetere, et quid abjicere debeant, intelligant, sanat Jesus. *Dicebat autem et ad invitatos parabolam, intendens, quomodo primos accubitus eligerent, dicens ad illos: Cum invitatus fueris ad nuptias, non discumbas in primo loco, ne forte honoratior te sit invitatus ab illo, et veniens is, qui te, et illum vocavit, dicat tibi: Da huic locum; et tunc incipias cum rubore novissimum locum tenere. Sed cum vocatus fueris, vade, et recumbe in novissimo loco, et cum venerit, qui te invitavit, dicat tibi: Amice, ascende superius. Tunc erit tibi gloria coram discumbentibus.* Hæc autem subiufferens exponit, dicens: *Quia omnis qui se exaltat humiliabitur, et qui se humiliat exaltabitur.* Invitatus enim Dominus ad convivium, considerans, et intendens, quomodo digniores, et primos accubitus omnes eligerent, et quomodo singuli se cæteris anteferre et exaltare desiderarent, hanc eis parabolam dixit, quæ ad litteram quoque intellecta, cunctis honestatem diligentibus, et verecundiis (963) timentibus valde utilis et necessaria est. Dat enim et minoribus gratiam, et majoribus reverentiam. Sed quia parabola dicitur, aliquid aliud præter litteram significat. Videamus igitur, quæ sunt istæ nuptiæ, qui sint et illi, qui ad nuptias invitantur. Istæ enim nuptiæ quotidie in Ecclesia fiunt. Quotidie Dominus nuptias facit, quia quotidie fideles animas sibi conjungit, aliis ad baptismum venientibus, aliis hinc ad cælestia regna migrantibus. Ad has enim nuptias omnes invitati sumus, quicumque Christi fidem, et signaculum suscepimus. Hic illa mensa nobis apponitur, de qua dicitur: *Parasti in conspectu meo mensam adversus eos qui tribulant me* (Ps. xxii, 5). Hic panes propositionis, hic vitulus saginatus, hic agnus, qui tollit peccata mundi, hic panis vivus, qui de cælo descendit, hic calix novi testamenti apponitur nobis hic, Evangelia et apostolorum Epistolæ, hic Moysis et prophetarum libri, quasi quædam ferula deliciis omnibus referta apponuntur nobis. Quid igitur amplius quærimus?

(959) Est nom. Eniseno male attributa Dom. VII post Pentecost., pag. 169.

(960) S. Hier. lib. iii, in Isai., explicans illud, cap. iii: *Dominus auferet ab Jerusalem omne robur panis et omne robur aquæ*, scribit: *Fortitudo panis et fortitudo aquæ pro omni cibo, et potu accipitur; atque in hujus rei confirmationem offert illa Scriptura: In sudore vultus tui comedes panem tuum; et: Non in solo pane vivit homo.*

(961) Vetus A. commentarii in Epistol. ad Philipenses, inter opera S. Hieronymi, explicans verba: *Et observate eos, qui ita ambulant*: *Dupliciter, inquit, dicitur observare, vel ad imitandum, ut hic; vel ad cavendum, sicut ad Romanos xiv ait Apo-*

stolus: *Observate eos, qui dissensiones et offencula faciunt.*

(962) S. Gregor., lib. xiv Moral., cap. 5: *Quid est ergo quod ante Pharisæi domum hydropticus curatur, nisi quod per alterius ægritudinem corporis, in altero exprimitur ægritudo cordis? Hydropticus quippe quo amplius biberit, amplius silit; et omnis avarus ex potu sitim multiplicat; quia, cum ea qua appetit adeptus fuerit, ad appetenda alia amplius anhelat.* Gregorii verba describit Beda ad h. l.

(963) Hinc Proverb. xxv, 6, 7: *Ne gloriosus appareas coram rege, et in loco magnorum ne steteris. Melius est enim, ut dicatur tibi: Ascende huc, quam ut humiliteris coram principe.*

Quid primos accubitus eligimus? Ubiunque enim sedemus, omnibus abundamus, et nihilo indigemus. Veruntamen quicumque es qui primos hic accubitus quaeris, vade, et recumbe in novissimo loco. Non te superbia elevet, non scientia inflet, non nobilitas extollat; sed quanto major es, humilia te in omnibus et coram Deo invenies gratiam, ut suo tempore dicatur tibi: *Amice, ascende superius: et tunc erit tibi gloria coram simul discumbentibus* (964). In novissimo quidem loco, quantum ad se, recumbebat Moyses, quem cum Dominus ad locum superiorem invitasset, et ad filios Israel mittere voluisset, respondit: « Obsecro, Domine, mitte quem missurus es; non enim sum eloquens (*Exod. iv, 15*); » neque tanti, ac si dieat, officii dignus. Saul quoque, cum humilis esset in oculis suis, rex a Domino constitutus est. Sic et Jeremias in primum locum ascendere timens, dicebat: « A, a, a, Domine Deus, ecce nescio loqui, quia puer ego sum (*Jer. i, 6*). » Primus igitur accubitus primus in Ecclesia locus, non ambitione, sed humilitate, non nummis (965), sed virtutibus quaerendus est. Ad hunc igitur et pueri, et loqui nescientes, adhuc indocti, et indisciplinati ascendere timeant, ne forte dicatur eis: *Da huic locum, et tunc incipias cum robore novissimum locum tenere. Omnis enim qui se exaltat humiliabitur, et qui se humiliat exaltabitur* (966).

XXXIII. Homo quidam fecit cenam magnam, et vocavit multos (967). Hic enim homo ipse est, qui haec loquitur, Jesus Christus Dominus noster (968). Magna autem ejus cena haec Evangelia sunt, quae ipse nobis praeparavit. Quae et nos quotidie legimus, legendo comedimus, et mentem reficimus. Magna quidem est haec cena, cunctisque deliciis plena, quae omnia omnibus sufficienter ministrat. Ad hanc autem cenam vocavit Dominus multos, Judaeos scilicet et gentiles; sed Judaeos primum, deinde gentiles. Quia enim Judaei venire noluerunt, gentiles vocati sunt. Unde et subditur: *Et misit servos suos hora cenae dicere invitatis ut venirent, quia jam parata sunt omnia. Et coeperunt omnes simul excusare. Tunc enim primum servos suos Dominus misit, quando*

(964) Beda ad h. l.: « Aperta quidem ad litteram est haec admonitio Salvatoris, docens humilitatem non solum apud Deum, sed etiam apud homines esse laudabilem. Sed quoniam hanc evangelista non frustra parabolam vocat, breviter intuendum quid etiam mystice significet. Nuptias appellari Christi et Ecclesiae conjunctionem, multis locis apparet... Has ergo nuptias quisquis invitatus adierit, id est Ecclesiae se membris filici gratia conjunxerit, non discumbat in primo loco, hoc est non se de meritis gloriando, quasi exteris sublimior extollat. »

(965) Et hoc contra Simoniacos A. profert.

(966) Hactenus homil.

(967) Est hom. Emiseno supposita Dom. II post Pentecost., pag. 149.

(968) S. August. serm. 12: « Quis est iste homo, nisi mediator Dei et hominum homo Christus Jesus? » Beda: « Quis est iste homo, nisi ille, de quo per prophetam dicitur: *Et homo est, et quis cognoscit*

A suis discipulis ait: « In viam Gentium ne abieritis, et in civitates Samaritanorum ne intraveritis, sed potius ite ad oves quae perierunt domus Israel. Eunt **187** autem predicate dicentes, quia appropriavit regnum caelorum (*Mat. x, 5-7*). » Hoc est enim quod hic dicitur: *Quia jam parata sunt omnia* « Mortuos suscite, leprosos mundate, demones ejicite, quae gratis accepistis, gratis date (*ibid., viii, seq.*) » Eunt igitur servi dixerunt invitatis, ut venirent. At illi coeperunt omnes simul excusare. Ad hanc enim cenam jam ante Christi incarnationem omnes Judaei invitati fuerant. Ad hanc et patriarchae, et prophetae eos invitaverant. Illi autem venire noluerunt (969), sed coeperunt omnes simul excusare. *Primus dixit: Villam emi, et necesse habeo exire, et videre illam; rogo te, habe me excusatum. Et alter dixit: Juga bovum emi quinque, et eo probare illa; rogo te, habe me excusatum. Et alius dixit: Uxorem duxi, et ideo non possum venire.* In illo enim qui villam emit, avaritiam; in illo, qui emit quinque juga bovum, falsam religionem; in illo vero, qui uxorem duxit, luxuriam, et carnis voluptates cognoscimus (970). Multos enim haec tria separant a regno Dei. Villam enim emit, qui hujus mundi possessiones, divitias, honores et dignitates quaerit. Ad hanc autem villam ille exire, semperque eam videre desiderat, qui in his multum delectatur, omnemque suam spem in eis ponit. Talibus autem si quando episcopi et sacerdotes meliora persuadeant, promittunt se facere quod eis praecipitur, sed impedimenta objiciunt, excusationes objiciunt, et ut ipsi pro eis Deum deprecantur, exorant. Hoc autem quid est aliud dicere, nisi *rogo te, habe me excusatum?* Quinque autem juga bovum, quinque sunt libri Moysis (971). Hos autem Judaei emerunt, pro his circumcisi sunt, pro his decimas, et primitias, et sacrificia offerunt. Hos tamen nondum prolos habent, quia nondum eos intelligunt. Si enim eos intellexissent, nulla esset excusatio, quin ad hanc cenam venissent. Sed quia eos non intelligunt, dum eos venerari se simulant, suam justitiam quaerentes statuere, justitiae Dei non sunt subjecti. Ut enim

(969) S. Augustinus, serm. 112: « Qui sunt invitati, nisi per praemissos vocati prophetae? Quando? Olim, ex quo mittuntur prophetae, invitant ad cenam Christi, mittuntur ergo ad populum Israel. Saepe missi sunt; saepe vocaverunt, ut ad horam cenae venirent. Illi autem invitantes acceperunt. Quid est, invitantes acceperunt, cenam repudiaverunt? Prophetae legerunt, et Christum occiderunt. »

(970) S. Augustin. l. aff. « Tres fuerunt excusationes... In villa empta, dominatio notatur... Boves terram versant; sunt autem homines remoti a fide... nolunt credere aliquid, nisi ad quod sui corporis sensu quinque partito perveniunt: nolo, inquit, credo ego, nisi quod video... uxorem duxi. Ista voluptas est carnis, quae multos impedit... sunt homines, qui dicunt: Non est homini bene, nisi cui adsunt carnis deliciae. » Vid. S. Gregorium, hom. 36 in Evaug. et Bedam.

(971) S. Ambrosius l. vii, in Luc., n. 119. « Quinque autem juga sunt, verborum decem, vel quinque libri veteris legis. »

Apostolus ait : « Zelum Dei habent, sed non secundum scientiam (Rom. x, 2). » Illis autem, etsi excusationem quaerant, excusatio tamen nulla erit. Sic enim ait Dominus (972) : *Si non venissem, et locus eis non fuisset, peccatum non haberent.* Illi vero uxorem ducunt, qui se luxuriae, carnisque voluptatibus per omnia subjiciunt. Inter quos illi computari non debent, quibus Apostolus ait : « Qui habent uxores, tanquam non habentes sint (I Cor. vii, 29). » Et isti quidem excusari non quaerunt, quia solam hanc vitam diligentes, aliam pro nihilo ducunt. *Et reversus servus nuntiavit haec domino suo.* Unde Isaias : « Domine, quis crederet auditui nostro? (Is. lxxi, 1). » *Tunc iratus paterfamilias dixit servo suo : Exi cito in plateas, et vicos civitatis, et pauperes, ac debiles, caecos, et claudos introduce huc.* Quia enim Judaei ad cenam venire, et credere noluerunt, ad gentes apostoli mittuntur. Unde Apostolus : « Vobis, inquit, primum oportebat praedicari verbum Dei; sed quia repulistis illud, et indignos vos fecistis aeternae vitae, ecce convertimur ad gentes (Act. xiii, 46). » Pauperes enim, debiles, caeci, et claudi erant gentiles, quia nec legis divitias, nec virtutum fortitudinem, nec scientiae lumen habebant, nec in via mandatorum Dei rectis pedibus incedebant (973). Invitati tamen ad convivium Christi, divites et fortes facti sunt, et in terris illuminati, jam in via non errant, sed recto tramite gradiuntur. *Et ait servus : Domine, factum est ut imperasti, et adhuc locus est.* Iste enim locus tunc complebitur, quando haec vita finietur. Adhuc enim quotidie mittuntur servi, adhuc ad cenam veniunt fideles, aliis per baptismum, aliis per poenitentiam festinantibus. Jam neque via, neque sepes, neque locus ullus, sive abditus sit, sive manifestus, relictus est, ad quem Christi servi scrutandum non pervenerint. Qui igitur huic cenae defuerint, non servorum negligentiae; sed suae hoc inobedientiae deputent. Sequitur : *Dico autem vobis, quod nemo virorum illorum, qui vocati sunt, gustabit cenam meam.* Nemo enim illorum, qui vocati sunt, et venire noluerunt, Christi cenam gustabit. Nemo

(972) Joan xv, 22 : *Si non venissem et locus fuisset eis, peccatum non haberent : nunc autem excusationem non habent de peccato suo.*

(973) S. Augustin. l. ii. Quæst. Evang., cap. 50 : « Quod de civitate adducit invitatos ad cenam, de ipsa gente Judæorum qui crediderunt significat... Quod autem de sepibus, et viis altos adduci iussit, cum adhuc locus esset, gentes significat, propter diversas vias sectarum, et spinas peccatorum. » Beda ad h. l. : « Cum de vicis et plateis ad cenam Dominus invitat, illum videlicet populum designat, qui tenere legem sub urbana conversatione noverat. Cum vero convivas suos colligi ex viis et sepibus præcipit, nimirum agrestem populum colligere, id est gentilem, quaerit. » Sunt autem haec Bedæ, verba ipsa S. Gregorii homil. 36. num. 8.

(974) Idem fusius opponit et eodem modo solvit S. Ambrosius; serm. 15, in ps. cxviii, inducens Christum ita loquentem, n. 18 : « Non ergo necessitudinum intestina bella mandavi, sed illecebram suspectam habui. An non jure suspectam, cum serpentes illecebram et astutus ad construendas nequitiae suae artes, quæ incorruptæ ac rudis naturæ dote funda-

simul cum sanctis ad aeterni convivii epulas intrabit.

XXXIV. *Si quis venit ad me, et non odit patrem suum, et matrem, et uxores, et filios, et fratres, et sorores, adhuc autem et animam suam; non potest meus esse discipulus; et qui non bajulat crucem suam, et venit post me, non potest meus esse discipulus.* Cum enim alibi Dominus dicat : « Diliges proximum tuum sicut te ipsum (Matth. xxii, 39; Marc. xii, 51). » et non solum hoc, verum et : « Diligite inimicos vestros, benefacite his qui oderunt vos (Luc. vi, 27); » quid est quod modo dicit, ut patrem et matrem, uxores et filios, fratres et sorores, et ipsas animas nostras odio habeamus? Joannes quoque apostolus ait : « Omnis, qui odit fratrem suum, homicida est (I Joan. iii, 15). » Et Psalmista : « Qui enim diligit iniquitatem, odit animam suam (Psal. x, 6). » Concluditur ergo, ut soli iniqui, et homicidæ, Christi discipuli esse possint : siquidem illi soli sunt ejus discipuli, qui et parentes suos, et se ipsos odio habent. Quod est inconveniens. Dicatur ergo : si pater, aut mater, vel aliquis propinquorum tuorum te a Christi fide seperare voluerit, hunc fuge, hunc qua i hostem time, et quasi membrum Satanæ, odio habe. Unde et Matthæus manifestius ait : « Qui amat patrem, aut matrem plus quam me, non est me dignus (Matth. xviii, 9). » Et alibi : « Si oculus tuus scandalizat te, erue eum, et projice abs te (974). » Animam autem pro vita posuit. Vitam enim suam odio habuit, qui pro justitia, et Christi fide mori desiderant, et carnem suam cum vitiis et concupiscentiis crucifigentes, nullas hujus vitae voluptates sequuntur : isti quoque post Christum crucem suam bajulant, quia, omnibus derelictis, solam carnis mortificationem in corpore suo ferentes, toto cordis et mentis desiderio post eum vadunt. Sed valde notandum est, quod ait : si quis hoc, vel illud non fecerit, non potest meus esse discipulus. Aliud enim est Christianum esse, aliud Christi discipulum esse. Septuaginta namque et duos discipulos Dominus elegit, præter eos, quos apostolos nominavit. Isti autem mundum speruentes, omnia relinquentes, Domino adherentes,

tum primogeniti Adam labefaciaret affectum, femine magis illecebris, quam suis commisit venenis?.. Saepe cognovimus, quoniam quem formidolosa carnificum pompa non terruit, nec divisi lateris sulcus infregit, nec ardentes laminæ a triumphalis fortitudinis rigore deducere potuerunt, eum inter sacra jam præmia constitutum, uxor teneræ sobolis oblatione, miserabilis unius lacrimæ minoratione decepit... — *Tempus igitur amandi, tempus odio habendi;* hoc est tempus martyrii, quando ea, quæ divina sunt, omni charitati necessitudinum præferenda. Tempus belli, quæ etiam bellam pro Christi nomine perfitis pignoribus inferamus... Deinde ipse in Evangelio evidenter exposuit, quæ ratione nostros deheamus odisse, dicens : *Qui diligit patrem aut matrem plusquam me,* etc. Notissima sunt verba S. Gregorii hom. 37 in Ev., n. 2 : « Si vim præcepti perpendimus, utrumque agere per discretionem valemus; ut et eos, qui nobis carnis cognatione conjuncti sunt, et quos proximos novimus, diligamus; et quos adversarios in via Dei patimur, odicendo et fugiendo nesciamus, » etc.

Christi discipuli specialiter dicti sunt. Horum nomen igitur, et locum illi tenent, qui eos in vita, et moribus imitantur. Unde et in conclusione hujus Evangelii dicitur: *Sic ergo omnis ex vobis, qui non renuntiat omnia, quæ possidet, non potest meus esse discipulus.* Qui igitur Christi discipulus esse, et dici desiderat, sedeat prius, et computet, si discipulorum vitam tenere, patientiam habere, laborem sustinere, et simul cum eis turrem ædificare, contra hostes pugnare, et cætera, quæ sequuntur, agere valeat. Hoc est enim, quod ait: *Quis enim ex vobis volens turrem ædificare, nonne prius sedens computat sumptus, qui necessarii sunt, si habeat ad perficiendum, ne posteaquam posuerit fundamentum, et non potuerit perficere, omnes qui vident, incipiant illudere ei, dicentes, quia hic homo cepit ædificare et non potuit consummare* (975)? Magnam enim turrem ædificare incipit, qui mundi honores, divitias, et dignitates contemnens, omnia relinquit et apostolorum vitam, et monachorum conversationem promittit. Sed iste prius computare debet, quam arctam et laboriosam vitam ingrediatur, et quam magnum et difficile opus agere incipiat (976). Debet etiam cogitare, si habeat sumptus, qui necessarii sunt ad perficiendum, id est, si humilitatem, patientiam, et obedientiam tenere, et custodire valeat, sine quibus ædificium ædificari non potest. Si enim aliter egerit, et a bono proposito declinare cœperit, omnes incipient ei illudere dicentes, quia hic homo cœpit ædificare, et non potuit consummare. Sed quid ei cœpisse profuit? Non enim, qui cœperit, sed qui perseveraverit, salvus erit. Sequitur: *Aut quis rex iturus bellum committere adversus alium regem, nonne prius sedens cogitat si possit cum decem millibus occurrere ei, qui cum viginti millibus venit ad se? Alioquin, 189 adhuc illo longe agente, legationem mittens rogat ea quæ pacis sunt.* hæc autem similitudo eadem est, quæ superior. Nihil enim aliud his verbis admonemur, nisi ne ultra vires nostras nos extendamus. Unde et Apostolus ait: *Qui se non continet, nubat; melius enim est nubere, quam urî. Unusquisque proprium donum habet ex Deo* (I Cor. vii, 9). Probet igitur prius se ipsum homo, et sic ad altiora conscendat. Sit videlicet servus, qui non potest esse discipulus. Nec omnes episcopi, nec omnes sacerdotes, nec omnes monachi. Quamvis enim, ut Apostolus ait: *Omnes unum corpus sumus in Christo; omnia tamen membra non eundem actum habent* (Rom. xii, 4, 5). Rex autem est unusquisque fidelis, qui se ipsum, et virtutum exercitum, qui in eo est bene regere novit. Ille autem adversus alium regem bellum committit, per quem diabolum intelligimus. Quem quidem, etsi majorem exercitum habeat, facile tamen superamus, si non in nostra, sed in Dei virtute confidamus. Sed

(975) Vid. S. August. Epist. 243. Et lib. II Quæst. Evangel. cap. 31.

(976) S. Gregor., hom. 37, n. 6: *Omne quod agimus prævenire per studium considerationis debemus.* Vid. S. Bern., tract. De præcept. et dispens.

(977) S. Gregor., homil. 57, n. 10: *Relinquat*

sciendum est, quia fortius eos diabolus aggreditur, quod ad majora, et Deo propinquiora festinare cognoscit. Unde scriptum est: *Fili, accedens ut servitutem Dei, præpara animam tuam ad tentationem* (Eccli. ii, 1). Ideo et ejus escæ electæ dicuntur. Ideo et fiduciam habere dicitur, quod influat Jordanis in os ejus. Ad hunc autem legationem mittere, et pacem cum eo facere, est ejus tentationibus adquiescere. Et si quis primæ tentationi homo succubuerit, adhuc eo longe agente, pacem facit. Multi enim sunt, qui cum eo pacem non faciunt, quamvis prope sit, et multo tempore eos violenter impugnet. Sicut igitur isti, de quibus modo diximus, neque turrem ædificare, neque contra hostem pugnare valent, nisi prius secum diligenter pertractent, si sumptus ad ædificandum, et vires ad pugnandum habeant, sic omnis, qui non renuntiat omnibus, quæ possidet, non potest Christi esse discipulus. Omnibus enim renuntiat, qui, quamvis aliquæ possidet, omnia tamen, si necesse sit, pro Christi nomine amittere parvi pendit. Nam ipsi quoque apostoli et vestimenta, et calceamenta qualiacunque habebant, quibus tamen jam renuntiaverant, quoniam, si necesse esset, ea simul cum ipsa vita perdere non timebant (977).

XXXV. [CAP. XV.] *Erant autem appropinquantes ei publicani, et peccatores, ut audirent illum. Et murmurabant Pharisei, et Scribæ, dicentes, quia hic peccatores recipit, et manducat cum illis.* Apostolus enim Corinthiis scribens ait: *Si quis fratres non amat, et est fornicator, aut avarus, aut idolis serviens, aut maledicens, aut ebriosus, aut rapax, cum ejusmodi nec cibum sumere* (I Cor. v, 11). Et Dominus quidem, ut convertat: Apostolus vero, ut terreat. Iste terret suos: ille vocat extraneos. Utrumque igitur bonum est, et terrere proximos, et mulcere extraneos. Illos mulcemus, ut convertantur: istos terrimus, ut erubescant, et a malo quiescant: erant igitur Pharisei peccatores penitus abominantes. Non enim abominandi sunt, sed vocandi. Vocandi autem aut blanditiis, aut minis. Vocat eos Dominus blandiendo, et manducando cum illis. Vocat eos Apostolus terrendo, nolens cibum sumere cum illis. Sequitur: *Et ait ad illos parabolum istam, dicens: Quis ex vobis homo, qui habeat centum oves, et si perdidit unam ex illis, nonne dimittit nonaginta novem in deserto, et vadit ad illam quæ perierat, donec inveniat illam? Et cum invenerit eam, imponit in humeros suos gaudens. et veniens domum, convocat amicos, et vicinos, dicens illis: Congratulamini mihi, quia inveni orem meam, quæ perierat. Hoc autem quid significet, ipse subinferens ait: Dico vobis, quod ita gaudium erit in celo super uno peccatore pœnitentiam agente, quam supra nonaginta novem justis, qui non indigent*

ergo omnia qui potest. Qui autem reliquere omnia non potest, cum adhuc longe est rex, legationem mittat lacrymarum, eleemosynarum, munera offerat... Si enim nihil in hoc mundo jam amicum possideatis, etiam possidendo, cuncta reliquistis.

penitentia. Dicendum est igitur, quid homo isto, A quid centum oves, quid una perdita, et quid desertum significet, ut illico quoque scire possimus, quid significant nonaginta novem justi, et unus peccator qui penitentiam agit? Centum enim oves, tota angelorum et hominum multitudo intelligitur. Ex his autem una erravit, quando primus homo peccavit. Unde Psalmista: « Erravi, inquit, sicut ovis, quæ perierat; require servum tuum, Domine, quia mandata tua non sum oblitus (Psal. cxviii, 176). » Remanserant igitur nonaginta et novem, per quas novem angelorum ordines figurantur, siquidem totus hic numerus ex novenis conficitur (978). Pro hac itaque una Salvator noster de cælis descendit, nonaginta et novem, 190 de quibus modo diximus, ibi derelictis. Ibi, inquam, derelictis: unde et cælum B hoc in loco desertum dicitur. Quodammodo enim cælum Dominus deseruisse videbatur, quando inter homines (979) corporaliter conversabatur. Hanc autem unam ovem imponens in humeros suos (ibi onera feruntur), gaudens domum rediit, cælos ascendit, vicinis et amicis, id est angelis et archangelis lætitiis fecit, et tantam lætitiā, quantam pro omnibus justis, qui nunquam peccaverant, nunquam habuerunt. Usitatissimum etenim est, ut quamvis eum plus non diligamus, majorem tamen lætitiā de illo faciamus, quem de majori periculo divinitus liberari vidimus. Sequitur: *Aut quæ mulier habens drachmas decem, si perdidit drachmam unam, nonne accendit lucernam, et evertit domum, et quærit diligenter, donec inveniat? Et cum invenerit, convocat amicas, et vicinas dicens: Congratulamini mihi, quia inveni drachmam quam perdideram.* Hæc autem similitudo eadem est quæ superior. Idem enim signifi-

(978) S. Hieron. cap. 18, in Matth.: « Ovis una, homo intelligendus est, et sub homine uno, universalitas sentienda est. Sed in unius Adæ errore omne humanum genus aberravit: ergo nonaginta novem non errantes, multitudo angelorum cælestium opinanda est, quibus in cælo est lætitia et cura salutis humanæ. Igitur et querens hominem Christus est, et nonaginta novem relictis, cælestis gloriæ multitudo est. Merito igitur hic numerus per litteram et Abrahamæ additur, et consummatur in Sara, » etc. S. Ambros., lib. vii in Luc., num. 208: « Nonne Christus, pastor?... Dives igitur pastor, cuius omnes nos centesima portio sumus. Habet angelorum, habet archangelorum, dominationum, potestatum, thronorum, aliorumque, innumerabiles greges, quos in montibus dereliquit. » Eadem ferme docet S. Petrus Chrysologus, serm. 168.

(979) Paulo aliter Beda ad h. l.: « Quia enim centenarius numerus est perfectus, ipse centum oves habuit, cum angelorum substantiam et hominum creavit. Sed una ovis tunc perit, quando peccando homo pascua vitæ dereliquit. Dimisit autem nonaginta novem in deserto, quia illos summos angelorum choros reliquit in cælo. Cur autem cælum, desertum vocatur, nisi quod desertum dicitur derelictum? Tunc autem cælum homo deseruit, cum peccavit. »

(980) S. Gregorius Nazianzenus utramque parabolam de Christo explicat orat. 42, pag. 694: « Quia ad ovem errantem bonus ille pastor venit, animam suam pro ovibus ponens, ad montes et colles in quibus sacrificabat, et errantem, invenit, et inven-

tam decem drachmæ, quod centum oves. Una quoque drachma, et una ovis perdita idem significant. Novem vero, quæ restant, novem ordines angelorum sunt. Quoniam autem regis imago in drachma exprimitur, non immerito per drachmam homo figuratur; quoniam ad sui regis imaginem factus est homo (980). Hanc igitur drachmam, Dei sapientia (sic enim vocatur Christus), querere venit, lucernam sui corporis accendit. Divinitus enim in carne lumen est in lucerna. Et hujus mundi amplissimam domum evertit, sicut ipse ait: « Nolite putare, quia veni pacem mittere in terram: non veni pacem mittere, sed gladium (Matth. x, 34). » Ex hoc enim erunt quinque in domo una, duo in tres, et tres dividuntur in duos. Sic igitur, ut hanc drachmam inveniret, hanc domum, id est hunc mundum, Dominus evertit, inter filium et patrem, inter matrem et filiam, inter socrum et nurum discordiam ponens, aliis fidem et justitiam impugnantibus, aliis defendentibus. Nemo enim prius pro fide pugnabat (981), cunctis in errore concordantibus. Hanc autem malam concordiam Dominus dissipavit, domum evertit, et drachmam reperit. Unde et Apostolus ait: « Oportet hæreses esse, ut hi, qui probati sunt, manifesti fiant (1 Cor. xi, 19). » Pro hujus igitur inventionis omnes vicinæ et amicæ, omnes virtutes et dominationes simul cum Dei sapientia in cælestibus gratulantur. Cessent igitur murmurare Scribæ, et Pharisæi. Non dicant, nec invidiose reprehendant quia hic peccatores recipit, et manducat cum illis. Venit enim Dominus querere, et salvare quod perierat: et non venit vocare justos, sed peccatores ad penitentiam.

XXXVI. (982) Homo quidam habuit duos filios,

tam iisdem humeris, quibus et crucis lignum sustulit, acceptamque ad supernam vitam reduxit, eoque subvectam, eodem numero atque ordine collocavit, quo eas quæ minime aberrarunt. Quia lucernam, h. e. carnem suam accendit: et domum evertit, mundum scilicet a peccato repurgans, et drachmam, regiam videlicet imaginem sedis affectibus obrutam acquisivit, atque amicas sibi virtutes, ob repertam drachmam convocat, lætitiæque participes facit, quas incarnationis quoque conscias effecerat. » S. Gregorius homil. 34 in Ev. n. 6, « Qui signatur per pastorem, ipse et per mulierem. Ipse etenim Deus, ipse et Dei sapientia. Et quia imago exprimitur in drachma, mulier drachmam perdidit, quando homo, qui conditus ad imaginem Dei fuerat, peccando a similitudine sui conditoris recessit. Sed accendit mulier lucernam, quia Dei sapientia apparuit in humanitate. » Hæc Gregorii verba describit Beda. S. Petrus Chrysologus, serm. 169, aliter: « Mulier, id est Ecclesia, accendit lucernam suam, id est internum illum sui cordis obtutum, » etc.

(981) Hoc ita generaliter ab A. dictum intelligi debet cum illa, quam vocant distributionem accommodam, ut Scriptura non pauca: Omnes declinaverunt: Quotquot venerunt fures sunt et latrones, etc. Cæterum de hoc loco videndus S. Hilarius cap. 10. in Matth., n. 22, 25. S. Aug. Quæst. 17 in Matth., q. 3; S. Hieronymus, etc.

(982) Luc. xv, 12. Est homil. Emis. Sabb. post 2 Dom. Quadr. pag. 69, 2. Ex ipsa Evang. expositio noscitur suppositio.

at dixit adolescentior ex illis patri: Pater, da mihi portionem substantiæ meæ, quæ me contingit. Et divisit illi substantiam. Homo iste, Deus ipse hoc in loco intelligitur. Qui, quoniam ad ejus imaginem et similitudinem factus est homo, non designatur vocari homo. Hujus duo filii (983) duo populi sunt, Judæus scilicet et gentilis. Horum autem adolescentior, 191 gentilis est, non tamen ætate, sed scientia. Inde enim puer centum annorum maledicatur. Iude Apostolus ait: « Nolite pueri effici sensibus, sed multum parvuli estote (I Cor. xiv, 20). » Dicuntur igitur pueri, et adolescentes, non solum ætate, sed scientia et multitia. In sensibus enim maturior est sapientia. Senior igitur erat Judaicus populus; si quidem sapientior et melior. Hæc autem substantia, quam filio adolescenti, et stulto, id est populo gentili, omnium rerum creator et pater Deus divisit, intellectus est, memoria, ratio, sensus, scientia; cuiusque animus virtus et possessio (984). Nulla substantia talis. Nullæ divitiæ his divitiis comparari possunt. Ille et bonus, et iustus filius pater divisit. Et non post multos dies, congregatis omnibus, adolescentior filius peregre profectus est in regionem longinquam, et ibi dissipavit substantiam suam vivendo luxuriose. Omnis enim regio longinqua est, quæ a Deo longe est; longe autem est a Deo, qui longe est a fide, a pietate, a misericordia et iustitia. Ab his enim longe sit, qui vitis appropinquat (985). Cito igitur, et post dies non multos in longinquam regionem unusquisque profectus potest. Ibi autem miser homo dissipat substantiam suam, ibi perdit divitiarum animam, inter vitia, et peccata vivendo luxuriæ. Et postquam omnia consummasset, facta est fames valida in regione illa, et ipse cepit eger. Virtutibus enim fugatis, eger anima, et fame perit (986). De hac enim fame per prophetam dicitur; « Immittam

in vobis non famem panis, neque sitim aquæ, sed audiendi verbum Dei (Amos viii, 11). » Magna igitur fames est in regione illa, magna egestas est in pectore illo, unde verbi Dei memoria nulla habetur. Quod quidem cum sit, totus jam homo diabolo traditur, totusque ab eo possidetur. Unde et hic subditur: *Et abiit, et adhæsit uni civium regionis illius, et misit illum in villam suam, ut pasceret porcos.* Iste enim civis, omnium iniquorum princeps et caput, diabolus intelligitur. Multi enim sunt maligni spiritus; magna est eorum civitas et congregatio (987). Ubique autem maligni spiritus habitant, ibi est villa diaboli. Porci autem, ipsi quoque maligni spiritus sunt, quia semper in fœtore, et vitiorum stercore delectantur. Hos autem porcos illi pascunt, qui eorum voluntati obediunt, eorumque desideria complent. Quicumque igitur adulterantur, fornicantur, et alia iniquitatis opera operantur, magnaui his porcis refectioem parant (988): *Et cupiebat implere ventrem suum de siliquis, quas porci manducabant, et nemo illi dabat.* Superbia enim, luxuria, avaritia, et similia, siliquæ sunt, quibus maligni spiritus (989) nutriuntur. His autem peccatores ventrem suum implere cupiunt, quia præ nimio peccandi desiderio his satiari non possunt. Quanto enim amplius peccant, tanto amplius peccare desiderant. Hoc enim in fornicatoribus, avaris, et raptoribus probari potest, quorum iniqua desideria nunquam ad satietatem perveniunt. Unde et hic dicitur: *Et nemo illi dabat.* Quia enim non tantum eis datur, quantum sibi dari appetunt, ideo neminem eis dedisse dicit. Datur ergo eis quod volunt, sed non quantum volunt. *Ipsæ autem in se reversus dixit: Quanti mercenarii in domo patris mei abundant panibus, ego autem hic fame pereor.* Nisi enim fuisset extra se, non diceretur reversus in se (990). Tunc

(983) Omnibus nota est epistola ad Damasum S. Hieronymi (nunc edit. Vallars. 21) in qua respondet questioni ab eo propositæ: « Quis iste in Evangelio pater, qui duobus filiis substantiam divisit? qui duo filii? qui major, quive minor, » etc.? in qua epistola Hieronymus, et de præcedentibus parabolis duabus pastoris, et drachmæ depoditæ loquitur: Ille ergo n. 4: « Hominem, Deum dicit, multis testimoniis approbatur... Quod autem ait duos filios, omnes peno Scripturæ de duorum vocatione populorum plene sunt sacramentis. » Aug. lib. II Quest. Evang., cap. 33: « Homo habens duos filios; Deus ad duos populos intelligitur, tanquam stirpes duas generis humani; una eorum, qui permanserunt in cultu Dei cultu; alteram eorum, qui usque ad colenda idola deseruerunt Deum. » Vid. serm. I S. Petri Chrysologi inscriptum, De duobus filiis prodigo et frugi, et serm. 3 cui titulus: De eisdem Judæam et gentilem figurantibus.

(984) Hieron.: « Substantia Dei est, omne quod vivimus, sapiamus, cogitamus, in verba prorumpimus. » August.: « Id quod illi (antiquæ) est vivere, intelligere, meminisse, ingenio alacri excellere. »

(985) Aug.: « Regio itaque longinqua, oblitio Dei est. » Hieron.: « Sciendum igitur, non locorum spiritus, sed affecta, aut nos esse cum Deo, aut ab eo dissociare. »

(986) Aug.: « Fames in illa regione est indigentia verbi veritatis. » Hier.: « Qui veritatem in injusti-

tia detinens... naturæ bona omnia consumpsit, et consumptis omnibus cepit egere virtutibus, derelicto fonte virtutum. »

(987) Hieron.: « Deserto nutricio, qui ad primam vocem bovis ei fuerat cuncta largitus, junxit se principi hujusmodi, id est diabolo rectori tenebrarum... Quod autem ait: *uni de principibus*, plures esse intelligendum est, qui per istum volitent aerem, et diversorum fraude vitiorum genus hominum suæ subjiciant servituti. »

(988) Ambrosius lib. VII, in Luc., n. 216: « Et pascit porcos, illos utique, in quos petit diabolus introire, quos precipit in mare hujus mundi, in sordibus ac fœtore viventes. »

(989) Idem, n. 217: « Neque enim alia cura est luxuriosis, nisi ut ventrem suum impleant, quorum deus venter est. » S. Petrus Chrysolog., serm. 1: « Demoniis eibus est, ebrietas, luxuria, fornicatio, et universa vitia. Hæc blanda sunt et lasciva, et sensus voluptate emolcent... quibus ideo luxuriosus adolescens non poterat saturari, quia semper voluptas famem sui habet, et transacta non satiat. »

(990) Ambrosius, n. 220: « Bene in se revertitur, quia a se recessit. Etenim qui ad Dominum regressus, se sibi reddit, et qui recedit a Christo, se sibi abdicat. » S. Petrus Chris., serm. 2: « In se reversus est, in se ante redit ut rediret ad patrem, qui a se ante recesserat, cum recessit a patre. »

enim in se reversus est, quando memoriam recuperavit, ut domus patris sui recordaretur. Mercenarii autem hoc in loco, Scribæ et Pharisei dicuntur, qui magis decimarum et oblationum mercede, quam (991) ex charitate Domino serviebant. Et isti quidem jam tunc et spiritualibus, et carnalibus panibus in domo Domini abundabant, cum adhuc gentilis populus extra positus, spiritualis alimonie fame periret. Qui tandem in se reversus, et poenitentia ductus ait: *Surgam, et ibo ad patrem* 192 *meum, et dicam illi: Pater, peccavi in caelum, et coram te; jam non sum dignus vocari filius tuus: fac me sicut unum de mercenariis tuis. Et surgens venit ad patrem suum.* Apostolus dicit: « Surge, qui dormis, et exsurge a mortuis, et illuminabit te Christus (Ephes. III, 14). » Sic igitur surrexit iste, qui prius mortuus in peccatis jacebat et venit ad patrem suum. Sed quomodo venit, nisi poenitentia, et corde contrito, et spiritu contribulato? Hac enim via redeunt peccatores ad Dominum. *Et cum adhuc longe esset, vidit illum pater ipsius, et misericordia motus est.* Clementissimus pater, qui statim ut filius compingitur et poenitere incipit, quamvis adhuc longe sit, quamvis adhuc in peccatis sit, misericordia movetur, et poenitentem filium læto vultu respicere dignatur (992). *Et accurrens cecidit super eum, et osculatus est eum.* In hoc enim quid aliud, nisi pax, et perfecta reconciliatio significatur? *Dixitque ei filius: Pater, peccavi in caelum, plus diligens terram, quam caelum. Et coram te, qui ubique es, et omnia vides. Jam non sum dignus vocari filius tuus, tanto tempore conversatus cum inimicis tuis. Fac me sicut unum de mercenariis tuis.* Non prophetarum sedes, non sacerdotum coronas, non virginum gloriam peto. Liceat mihi tantummodo esse in familia tua, ut sim minimus in regno tuo, quia nihil deest mercenariis tuis. De his enim mercenariis beatus Job loquitur dicens: « Sicut cervus desiderat ad umbram, et sicut mercenarius praestolatur finem operis sui, sic et ego habui menses vacuos, et noctes laboriosas numeravi mihi (Job VII, 2, 3). » *Dixit autem pater ad servos suos: Cito proferte stolam primam, et induite illum, et date annulum in manum ejus, et calceamenta in pedes ejus.* Prima enim stola, immortalitas est, quam primus homo peccando amisit, et

amissa, mox nudum se esse intellexit. Hac enim vestis per baptismum et poenitentiam recuperatur. Et tunc quidem datur homini annulus, et fidei artha, signum videlicet quo in Dei exercitu connumeretur. Deinde vero dantur calceamenta, id est virtus et potestas, ut secure possit calcare super serpentes et scorpiones, et super omnem virtutem inimici (993), et sic demum accedit ad patris convivium, ut Christi carnem et sanguinem recipere mereatur. *Et adducite vitulum saginatum, et occidite illum, ut manducemus, et epulemur.* Quia hic filius meus mortuus fuerat et revixit, perierat et inventus est. Hic enim vitulus saginatus, Christus est, omni virtute et gratia plenus, de patriarcharum et prophetarum armento susceptus: qui quamvis semel pro nobis, ut ait Apostolus, mortuus sit, et « jam non moritur, et mors illi ultra non dominetur (Rom. VI, 9); » et toties tamen occiditur, et a fidelibus comeditur, quoties in hoc altaris sacramento immolatur (994). Hunc vitulum et corpore manducamus, et mente. Et mente quidem, audiendo, ejusque passionem commemorando. Per hunc a morte redempti, per hunc Deo quotidie reconciliamur. Sequitur: *Erat autem filius ejus senior in agro; et cum veniret, et appropinquaret domui, audit symphoniam, et chorum, et vocavit unum de servis, et interrogavit quæ hæc essent? Isque dixit illi: Frater tuus venit, et occidit pater tuus vitulum saginatum, quia saluum illum recepit.* Ab agro enim, a labore, et a legis servitio Judaicus populus rediens (995), cum jam domui, et Ecclesie per fidem appropinquaret, apostolorum symphoniam, chorum, et prædicationem audivit. Cumque interrogaret quid hæc essent? dictum est ei quod gentilis populus, cognita veritate, Christi sanguine redemptus ad fidem conversus esset, et jam non Judæorum Deus tantum, imo et gentium. *Indignatus ergo volebat introire.* Hoc est enim quod in Actibus apostolorum legitur: quia « cum venisset Petrus Jerosolymam, disceptabant adversus eum, qui erant ex circumcisione dicentes: Quare introistis ad viros præputium habentes, et manducastis cum illis? » (Act. XI, 25.) Quibus Petrus narravit omnia, quæ acciderant, et quomodo gentes credidissent. Senior igitur iste frater illam Judæorum partem significat, quæ in primitiva Ecclesia de gen-

(991) Ambrosius, ibid.: « Mercenarii autem qui sunt, nisi qui ad mercedem serviunt, qui sunt ex Israel, non id quod bonum est ex probitatis studio persequentes, nec virtutis gratia, sed utilitatis studio provocati. »

(992) S. Hier.: « Cumque adhuc longe esset: antequam dignis operibus et vera poenitentia ad patrem rediret antiquum. »

(993) S. Hier.: « Proferte stolam, stolam quam Adam peccando perdidit... date annulum, signaculum similitudinis Christi, secundum illud: In quem credentes signati estis Spiritu repromissionis sancto; et calceamenta in pedibus ejus, nec ubi coluber insidians plantam ingredientis invaderet, et super scorpiones et serpentes securius ambularet. »

(994) Hier.: « Vitulus saginatus, qui ad poenitentis immolatur salutem, ipse Salvator est, cujus

quotidie carne pascemur, cruore potamur. » Vid. etiam August., l. III, n. 5.

(995) S. Aug., n. 6: « Cum interea major filius, populus Israel secundum carnem, non quidem profectus in longinquam regionem, sed tamen in domo non est; in agro autem est, id est in ipsa hereditaria opulencia legis, et prophetarum, terrena potius operatur... Veniens de agro, domui propinquare coepit. Id est, labore servilis operis improposito, ex iisdem Scripturis Ecclesie libertatem considerare coepit. Audit symphoniam et chorum, scilicet Spiritu plenos, vocibus consonis Evangelium prædicare. » S. Hieron.: « Et nunc interrogat Israel: Quare Deus in gentium assumptione lætatur?... Causa lætitiæ, quod parl in Dei laudes toto orbe voce concinitur, salus est gentium, salus est peccatorum. »

tilis populi conversatione contra apostolos scandalizata est. De quibus in Actibus apostolorum, et in Epistolis Pauli multa dicuntur. *Pater ergo* **193** *illius egressus cœpit rogare illum.* Omnes enim rationes, quas de Gentium conversione Judæi apostoli reddebant, quid aliud nisi quædam omnipotentis Dei prædicationes, et preces erant? Quale est illud Apostoli: « Non enim est distinctio Judæi et Græci. Nam idem Dominus omnium; dives in omnibus qui invocant illum (Rom. x, 12). » — « Omnes enim peccaverunt, et egent gloria Dei. (Rom. iii, 23). » *At ille respondens dixit patri suo: Ecce tot annis servio tibi et nunquam mandatum tuum præterivi, et nunquam dedisti mihi hædum, ut cum amicis meis epularer. Sed postquam filius tuus hic, qui devoravit substantiam suam cum meretricibus, venit, occidisti illi vitulum saginatum.* Ex parte enim mentitur, et ex parte verum dicit senior filius. In eo enim quod ait quia revertendi filio vitulum saginatum pater occiderit, verum dicit. Mentitur autem, dum Dei præceptum (996) nunquam præterisse jactat. Insuper et ingratus esse videtur, dum tantorum, quibus quotidie mundabatur, sacrificiorum oblitus, nunquam unum hædum se a patre suscepisse conqueritur (997). Hæc autem quia Judaicus ille populus ad fidem conversus cogitare poterat, dum Judæos reprobari, et gentiles eligi vidisset, sic posita sunt, ac si ea locutus fuisset. Quis enim non miretur tantam immutationem esse factam, ut Judæos, quos tantum dilexerat, in sua cæcitate Dominus perire permetteret, et pro gentili populo, quem odio habebat, unigenitum **C** Filium morti traderet? Sed hæc cogitando, simul cum filio seniori, quasi indignati contra Dei dispositionem quodammodo loquimur. Nec valde quidem mirandum est, si Judæi noviter ad fidem conversi gentibus communicare noluisent, cum hanc talem communionem lex eis per omnia interdixisset. Unde neque iste pro hac indignatione hic reprehenditur, sed potius reddita ratione pater cum placare conatur, dicens: *Filli, tu semper mecum es, et omnia mea, tua sunt, epulari autem oportebat, et gaudere, quia hic frater tuus mortuus fuerat, et revixit, perierat, et inventus est.* Semper enim ille populus secundum quosdam cum Deo fuit, et secundum quosdam cum Deo non fuit (998). Unde Apo-

A stolus: « Cæcitas, inquit, ex parte contigit in Israel (Rom. xi, 25). » Elias quoque cum diceret: « Prophetas tuas occiderunt, et altaria tua suffoderunt, et relictus sum ego solus, et quærevit animam meam; » ait ei Dominus: « Reliqui mihi septem millia virorum, qui non curvaverunt genu ante Baal (III Reg. xix, 20). » De his igitur et similibus Dominus ait: *Fili, tu semper mecum es.* Pro qualibus et de Ecclesia dicitur, quod non habeat maculam, neque rugam. Si enim ad universitatem spectes, multas maculas habet Ecclesia. Et tales quidem filii habere hereditatem dicuntur, talibusque omnis patris possessio debetur, eis ad beatitudinem sufficiens, et necessaria. Denique omnia, quæ Dei sunt, quodammodo nostra sunt, si taliter ea debeamus, **B** ut aliter ea habere nolumus. (999) *Dicebat autem et ad discipulos suos.*

XXXVII. [Cap. XVI.] *Homo quidam erat dives, qui habebat villicum, et hic diffamatus est apud illum quasi dissipasset bona illius. Et vocavit illum dominus, et ait illi: Quid hoc audio de te? Redde rationem villicationis tuæ, jam enim non poteris villicare. Ait autem villicus intra se: Quid faciam, quia dominus meus auferit a me villicationem? Fodere non vuleo, mendicare erubescio. Scio quid faciam: ut, cum amotus fuero a villicatione, recipiant me in domos suas. Convocatis itaque singulis debitoribus domini sui, dicebat primo: Quantum debes domino? At ille dixit: Centum cados olei. Dixitque illi: Accipe cautionem tuam, et sede cito, scribe quinquaginta. Deinde alii dixit: Tu vero quantum debes? Qui ait: Centum choros tritici. Ait illi: Accipe litteras tuas, et scribe octoginta. Et laudavit dominus villicum iniquitatis, quia prudenter fecisset. Hæc autem secundum litteram plana sunt, et per singula exponere non est necesse. Dicat tamen ipse Dominus, ad quid hanc similitudinem dederat (1000). Quia, inquit, filii hujus sæculi prudentiores filiis lucis in generatione sua sunt. Non enim villici iniquitatem, sed prudentiam **194** Dominus laudat. Non laudat eum de fraude quam fecit, sed de ingenio quo sibi in futurum prospexit (1001). Nesciens enim quomodo viveret, si quidem fodere non valebat, mendicare erubescerat, hoc singulare invenit præsidium, ut qui prius domini sui bona dissipaverat, hanc in fine fraudem com-*

(996) Ambros. num. 240: « Impudens autem et similis illius Pharisæi justificantis arroganti prece, qui putabat quod nunquam præterierit mandatum Dei, quia legem servabat in litteris; impius, quia accusabat fratrem, » etc. Hieron.: « Pater supplex ad concordiam deprecatur; ille justitiam, quæ in lege est sequens, Dei justitiæ non subjicitur... quasi hoc ipsum non sit præterire mandatum, salutem alterius invidere, ante Deum se jactare justitiæ, cum nemo coram eo mundus sit. Potest ergo et ex ejus persona dici, qui juxta eundem apostolum, in justitia quæ in lege est sine reprehensione versatus sit: licet mihi videatur magis se jactare Judæus, quam vera dicere, ad exemplum illius Pharisæi dicentis: *Deus, gratias ago tibi,* » etc. Chrysol. serm. 4, ad h. l. « Invidus simulat semper mentitur invidus semper. » V. Aug. l. all., n. 8.

(997) Ambrosius, ibid.: « Quæri etiam in hæc videtur; quia Judæi ritum veteris sacrificii perdiderunt. »

(998) Augustin. ad illa verba « *Nunquam mandatum tuum præterivi,* » n. 8, scribit: « Neque iste filius in omnibus Israelitis, sed in his intelligitur habere personam, qui nunquam ab uno Deo ad simulacra conversi sunt. »

(999) Vid. S. Augustin. l. all. n. 10. Atque hæc nunc homilia.

(1000) Explicavit hanc parabolam S. Hieronymus epist. 121, ex rec. Vallars. qu. 6; S. Petrus Chrysologus serm. 125, 126, etc.

(1001) S. Augustin. lib. ii. Evang., cap. 34: « In villico quem dominus ejiciebat de villicatu, et laudavit eum, quod in futurum sibi prospexerit, non omnia debemus ad imitandum sumere. Non enim

nitteret. Laudatur igitur non de bonitate aliqua, sed de calliditate, et fraudandi astutia, ut qui bona domini sua jam furando rapere non poterat, celando et abscondendo subtraheret. Cui prudentiæ non solum dominus villici, sed et Dominus omnium applaudere videtur, dum dicit: *Quia filii hujus sæculi prudentiores filiis lucis in generatione sua sunt.* Prudentiores illi sunt in malo quam isti in bono. Vix enim inveniuntur aliqui sancti, qui tantam prudentiam habeant in acquirendis bonis æternis, quantum calliditatem isti habent in acquirendis bonis temporalibus et fugitivis. Pro his enim die noctuque vigilant, laborant, angustiantur, et per fraudes, rapinas, furta, proditones, perjuria, homicidia, et his similia has tales divitias concervare non cessant. Denique, quis dicere valeat quantum in se vicissim decipiendo, filii hujus sæculi prudentiam et calliditatem habeant? Audiant igitur hæc filii lucis, et a filiis hujus sæculi vinci erubescant. Ideo enim hæc scripta sunt, ut audiendo prudentiores fiant, non autem ut iniquitatis villicum imitando, fraudem in aliquo, vel injustiam agant. Unde et subditur: *Et ego vobis dico, Facite vobis amicos de mammona iniquitatis; sed non eo modo, quo fecit sibi villicus iniquitatis. Non fraudando aliena, sed largiendo vestra. Omnes enim divitiæ iniquæ sunt, quæ avare retentiæ propriis dominis nocent, vel quæ ex æqualitate non expenduntur. Tunc enim ex æqualitate eas expendis, si et ibi tantum reserves, quantum sufficere possit et cætera indigentibus largiaris.* Unde Apostolus: « Non enim ut aliis sit remissio, vobis autem tribulatio, sed ex æqualitate, in præsentii tempore vestra abundantia illorum inopiam suppleat, ut et illorum abundantia vestræ inopiæ sit supplementum (II Cor. vii, 15). » In quo manifeste ostenditur quia non necessaria, sed superabundantia dare jubemur. Non enim vult Apostolus ut sic in dando prodigi simus, ut ipsi postea penuria tribulemur. Divitiæ igitur, quæ, per se quidem sunt iniquæ, si sic dividantur, æternos nobis amicos et æterna tabernacula pariunt. Per se quidem divitiæ iniquæ sunt, quia, nisi dividantur, æquæ non sunt; divisæ autem jam non sunt. Iniquæ igitur sunt, quando sunt. Non enim dicuntur divitiæ quæ non ad superfluitatem, sed ad necessitatem reservantur. Si igitur tollas ab eis superfluitatem, tolles et nomen iniquitatis. Sequitur: *Qui fidelis est in minimo, et in majore fidelis est; et qui in modico iniquus est, et in majore iniquus est.* Hæc enim specialiter de apostolis, et per eos de cæteris Ecclesiæ dispensatoribus

A et prælatis dicuntur. Unde et in hujus Evangelii principio dicitur, quod hæc Dominus dixerit ad discipulos suos. Majora igitur Ecclesiæ negotia eis committenda, et credenda non sunt, qui in vita privata fideles non exstiterunt, et de illo modico, quod habebant, pietatis, et misericordiæ opera non ostenderunt. At vero illos in prioratu fideles fore dubitare non debemus, quos de modico, quod possident, libenter aliis subvenire videmus. Hinc enim Apostolus præcipit episcopos non cupidos esse, nec turpis lucri sectatores. Valde igitur considerandum est in electione præpositorum, quales in modico fuerint, et quod pietatis et misericordiæ habuerint; quoniam qui in modico fideles non sunt, in magnis quoque fideles non sunt. Unde et subditur: *Si ergo in iniqua mammona fideles non fuistis, quod verum est, quis credet vobis?* Si de divitiis, quæ fugitivæ, fallaces et transitoria sunt, misericordiam non fecistis, quis Ecclesiæ dispensationem et regimen, quod verum, et æquum, et sanctura est, et sine dolo dispensari debet, vobis credere et committere audeat? *Et si in alieno fideles non fuistis, quod vestrum est, quis dabit vobis?* Illa enim aliena sunt et non nostra, quæ sic possidemus, ut semper amittere timeamus. Nostra vero sunt de quibus securi sumus, et nunquam amittere timeamus. Temporales itaque divitiæ alienæ sunt; nostræ vero æternæ, si boni fuerimus, et in his temporalibus spem non habuerimus. Sed illa, quæ nostra sunt, et nobis prædestinata sunt, nobis non dabuntur; si in hoc alieno fideles non fuerimus (1002); quoniam sub ea conditione et data, et 195 prædestinata sunt nobis, si hujus fidelitatis virtus inveniatur in nobis.

XXXVIII. (1003) *Homo quidam erat dives, et induebatur purpura, et bysso, et epulabatur quotidie splendide.* Hæc enim verba et divitibus et pauperibus valde necessaria sunt, quia et illis dant timorem, et istis consolationem. Audiunt hic divites pœnas suas: audiunt et pauperes gaudia sua. *Et erant quidam mendicus, nomine Lazarus, qui jacebat ad januam ejus, ulceribus plenus, cupiens saturari de micis quæ cadebant de mensa divitis; et nemo illi dabat.* Sanctorum etenim nomina scripta sunt in cœlis; malorum vero nomina non sunt scripta in libro vitæ. Hæc et hoc loco divitis nomen non dicitur; mendici vero dicitur. Hic Lazarus vocatur. Ille quomodo vocetur nescimus. Talibus enim diciturus est Dominus: « Amen dico vobis, nescio vos. » Quid igitur mirum si illum nescimus, quem nescit ille qui omnia scit (1004)? Se vicissim uter-

ant domino nostro facienda est in aliquo fraus, ut de ipsa fraude eleemosynas faciamus, aut eos a quibus recipi volumus in tabernacula æterna, tanquam debitores Dei et Domini nostri fas est intelligi..... Sed etiam econtrario dicuntur istæ similitudines, ut intelligamus si laudari potuit ille a Domino qui fraudem faciebat, quanto amplius placeant Domino Deo qui secundum ejus præceptum opera illa faciunt. » S. Ambros. n. 245: « Licet peccaverit tamen quia sibi in posterum ex indulgentia Domini quesivit auxilia, prædicatur. »

(1002) S. Irenæus lib. II, cap. 34, n. 5. « Ideo Dominus dicebat ingratis existentibus in eum; Si in modico fideles non fuistis, quod magnum est, quis dabit vobis? significans quoniam qui in modica temporali vita ingrati exstiterunt ei qui eam præstitit, juste non percipient ab eo in sæculum sæculi longitudinem dierum. »

(1003) Hæc quoque parabola (seu historia, ut S. Ambros. judicat) explicatur a Chrysost. hom. 65; item a S. Gregor. hom. 40.

(1004) Beda ad h. l. hom. 40, etc.: « Certe in po-

que vident : ut illius impietas manifestetur, et hu-
 jus patientia crescat. Videt iste delictis affluen-
 tem. Videt ille pauperem inopia tabescentem.
 ille epulatur; iste cruciatur. Neque ille tan-
 tum peccaret, si hunc non vidisset: neque iste
 tantum cruciaretur, si illius delicias non aspe-
 xisset (1005). Uterque igitur erat alteri mali. Ille
 temporalis; iste æterni. Habebat tamen pauper hanc
 unam consolationem, quod canes veniebant, et lin-
 gebant ulcera ejus. Canum etenim lingua medica-
 mentum quoddam est, et liugendo vulnera curat.
*Factum est autem, ut moreretur mendicus, et porta-
 retur ab angelis in sinum Abraham. Mortuus est autem
 et dives, et sepultus est in inferno.* Nam et Abraham,
 sicut et cæteri patriarchæ, et prophetæ, in inferno
 erant: inferni tamen pœnas non patiebatur. Sinus
 igitur Abraham, ille locus intelligitur, in quo simul
 collecti sancti quiescebant. Infernus autem locus
 pœnarum est, in quo iniquorum animæ cruciantur.
*Elevans autem oculos suos, cum esset in tormentis, vidit
 Abraham a longe, et Lazarum in sinu ejus.* Hoc est
 enim, quod Dominus ait: « Eadem quippe mensura,
 qua mensi fueritis, remetietur vobis (Math. vii, 2;
 Luc. vii, 28; Marc. iv, 34). » Majora tamen sunt
 tormenta divitis, quam fuissent ulcera Lazari. Ecce
 dives jam videre incipit Lazarum superiorem, et
 tam superiorem, ut nisi elevatis oculis eum videre
 non possit. Videt Abraham, videt et Lazarum in
 sinu Abraham, et quamvis longe positus, videt tamen
 omnes divitias illis ante positas. Videt, et concu-
 piscit, cruciatur, et non est qui ei misereatur.
 Et tanto quidem amplius cruciatur quanto majores
 delicias contemplatur. Visus enim multoties appe-
 titum parit, et ea quæ non videmus, minus appe-
 tere solemus. Unde et ait: *Pater Abraham, miserere
 mei, et mitte Lazarum, ut intingat extremum digiti
 sui in aqua, et refrigeret linguam meam, quia cru-
 cior in hac flamma.* Micas panis de mensa divitis
 Lazarus concupivit: guttam aquæ de digito Lazari
 dives quæsiivit (1006). Sed cur de digito Lazari?
 Fortasse, quia timebat, ne eum accusaret, et ut
 eum quem offenderat, vel talibus verbis ad miseri-
 cordiam inclinaret: aut quia non alium videre ei

concedatur, nisi eundem ipsum, pro quo crucia-
 batur. Non enim licet malis videre quod volunt,
 quamvis liceat bonis videre et audire, et habere
 quæcunque volunt. Frustra autem misericordiam
 petit, qui misericordiam non fecit. Unde et sub-
 dicitur: *Et dixit illi Abraham: Fili, recordare
 quia recepisti bona in vita tua, et Lazarus similiter
 mala. Nunc autem hic consolatur, tu vero cruciaris.*
 Hinc est enim quod Dominus ait: « Vos vobis, di-
 vites, qui habetis consolationem vestram (Luc. vii,
 24). » Et: « Beati pauperes, quoniam ipsorum est
 regnum cœlorum (Ibid., 29). » Divitiæ igitur ad mi-
 seriam; paupertas ad beatitudinem perducit. Pau-
 peribus cœlum, divitibus infernum aperitur (1007).
 Divitibus utique, qui his divitis male utuntur.
 B *Et in his omnibus inter nos et vos chaos magnum
 firmatum est, ut hi qui volunt transire ad vos non
 possunt; neque inde huc transmeare.* Magnum enim
 chaos Dei dispositio est, quæ tam firma, et stabilis
 est, ut contra Dei voluntatem penitus immutari non
 possit. 196 Igitur neque boni miserando possunt
 transire ad malos, neque mali ad bonos transmeare
 volunt. Volunt tamen boni compatiendo transire ad
 eos, si Deus velit; sed quia hoc Deus non vult, ipsa
 talis compassio deficit in eis (1008); quoniam omnis
 eorum voluntas in Dei voluntate consistit. *Et ait:
 Rogo ergo te, pater, ut mittas illum in domum patris
 mei. Habeo enim quinque fratres, ut testetur illis ne
 ipsi veniant in locum hunc tormentorum.* Hæc autem
 collocutio Abraham et divitis, non sono vocis, sed
 C sola mentis cognitione facta est. Et boni quidem
 omnia cognoscunt: malis vero ea tantummodo
 scire datur, in quibus eorum pœna magis crescat
 et augeatur. Unde et dives iste pro fratribus solli-
 citus magis torquetur, timens ne ipsi quoque simi-
 lia patiantur. Si enim illorum penitus oblitus fuis-
 set, minus aliquid tormenti habuisset. *Et ait illi
 Abraham: Habent Moysen, et prophetas; audiant
 illos.* Sufficit enim hos audire, si his credere volue-
 rint: omnibus enim ad salutem sufficienti soli Moysi
 et Prophetarum libri, si tamen bene intelligantur.
 Et ille dixit: *Non, pater Abraham, sed si quis ex
 mortuis verit ad eos, penitentiam agent. Ait autem*

pulo plus solent nomina divitum quam pauperum
 sciri. Quid est ergo quod Dominus de paupere et
 divite verbum faciens, nomen pauperis dicit et
 nomen divitis non dicit?... Ac si aperte dicat:
 pauperem humilem scio, superbum divitem nescio:
 illum cognitum per approbationem habeo, hunc
 per iudicium reprobationis ignoro. » Sunt autem
 verba S. Gregorii homil. 40, n. 3.

(1005) Hæc ex Beda accepit Bruno, quemad-
 modum ille ex S. Gregorio de eadem homil.
 num. 4.

(1006) Beda: « In hac vita Lazarus cadentes
 micas de mensa divitis quærebat... nunc de sup-
 plicio divitis dicitur, quia de extremo digiti Lazari
 distillari aquam in os suum concupiscit. Qui ergo
 mensæ suæ vel minimam dare noluit, in inferno po-
 situs, usque ad minima quærenda pervenit. » Hæc
 sermo ex S. Gregor. hom. 40, n. 5.

(1007) Beda: « Sinus Abraham requies est beato-

D rum pauperum, quorum est regnum cœlorum, quo
 post hanc vitam recipiunt: sepultura inferni, pœ-
 narum profunditas, quæ superbos et immisericor-
 des post hanc vitam vorat. »

(1008) S. Gregorius hom. 40 in Ev., n. 7: « Sicut
 transire reprobi ad electos cupiunt, id est a suppli-
 ciorum suorum afflictione migrare, ita ad afflictos
 atque in tormentis positos transire justorum est
 mente ire per misericordiam, eosque velle liberare.
 Sed qui volunt de beatorum sede ad afflictos atque
 in tormentis positos transire, non possunt; quia
 justorum animæ quamvis in suæ naturæ bonitate
 misericordiam habeant, jam tunc auctoris sui justiti-
 æ conjunctæ, tanta rectitudine constringuntur, ut
 nulla ad reprobos compassione moveantur. Ipsi
 quippe iudici concordant, cui inhærent; et eis quis
 eripere non possunt, nec ex misericordia condescen-
 dunt. »

illi: Si Moyses et prophetas non audiunt, neque si quis ex mortuis resurrexit, credent ei. Ideo enim Christo Domino resurgenti usque hodie credere Judæi nolunt, quia Moysen et prophetas non audiunt. Unde et ipse Dominus: « Si crederetis, inquit, Moysi, crederetis utique et mihi. De me enim ipse scripsit (Joan. v, 46). » Hæc autem si allegorice intelligantur, dives iste Judaicum populum significat (1009). Solus enim Judæorum populus legis, et prophetarum divitiis, et deliciis locupletatus, omnes alios despiciebat, nullisque, in cibis spiritualibus, quibus abundabat, communicare volebat. Hoc enim vitio, usque nunc laborat populus ille, et sic omnia celat, ac si revelando perdere debuisset. Qui purpura quidem in regibus, in sacerdotibus autem bysso induebatur. Cujus quinque fratres quinque populi partes intelliguntur. Reges scilicet, et sacerdotes, Scribæ, et Pharisæi, et cætera populi multitudo. Mendicis vero, id est, Lazarus, qui *adjutus* interpretatur (1010), quem Dominus adjovit et a mortis periculo liberavit, gentilis populus est (1011): qui prius quidem cælestium bonorum egenus, et pauper, veritatem cognoscere, et Deum intelligere cupiebat. Sed nemo illi dabat: nemo illi veritatis arcana revelabat. Sed tandem canes, tandem Christi apostoli venientes, ejus ulcera lixerunt et ligendo curaverunt. Sicut enim canes, ita et apostoli, et doctores medicamentum in lingua ferunt, quia prædicando sanant (1012). Videamus, quod sequitur: *Factum est autem, ut moreretur mendicus, et portaretur ab angelis in sinum Abraham. Mortuus est autem et dives, et sepultus est in inferno.* Quotidie namque et Judæi, et gentiles moriuntur. Quotidie Christiani in cælum feruntur. Quotidie Judæi in inferno sepeliuntur. Ibi que sua tormenta sentientes, dum secum recogitant, in quibus peccaverint, quam stulti, et increduli fuerint, quantum a fide et justitia patris sui Abraham devierint, et dum a gentili populo, si fieri possit, adjuvari concupiscunt, dumque Abraham eorum vana et inutilia desideria, et seram poenitentiam considerat, quodammodo Abraham loquitur cum eis, rogatur ab eis, et respondet eis. Sola enim cognitio sufficit eis ad colloquendum quæcunque volunt. Quoniam autem de sua salute desperant, pro fratribus timent, et orant, ne ipsi decipiantur et similia patiantur.

A XXXIX. [CAP. XVII.] *Quis autem vestrum habens servum arantem, aut pascentem, qui regresso de agro dicat illi: Statim, transi, recumbe; et non dicat ei: Para quod cœnem, et præcinge te, et ministra mihi, donec manducem, et bibam, et post hæc tu manducabis et bibes? Nunquid gratiam habet servo illi, quia fecit quod ei imperaverat? Non puto. Sic et vos cum securitis omnia quæ præcepta sunt vobis, dicite: Servi inutiles sumus; quod debuimus facere fecimus. Quam necessaria hæc 197 similitudo fuerat illi, qui dicebat: « Deus, gratias ago tibi, quia non sum sicut cæteri homines, raptores, injusti, adulteri, velut etiam hic publicanus. Jejuno bis in Sabbato, decimas do omnium quæ possideo (Luc. xviii, 11, 12). » Quanto melius ei fuerat, si humiliter dixisset: Domine, ego inutilis servus tuus, quod debui facere, feci. Cum enim servus ex debito et necessitate domino serviat, nullas ei gratias dominus habet, si faciat quod ei imperaverat. Sic igitur et nos, cum fecerimus omnia quæ nobis præcepta sunt, fugiat superbia, cesset vana gloria, tollatur indatio mentis, et inter servos inutiles nos humiliter prosternamus (1013): sicut ille, qui dicebat: « Anima mea sicut terra sine aqua tibi (Psal. cxlii, 6). » Terra enim sine aqua, sicca, infecunda, infructuosa, et inutilis est. Hic tamen omnia fecerat quæ ei præcepta fuerant, secundum quod ipse ait: « A mandatis tuis non declinavi (1014); » et: « Justificationes tuas non sum oblitus (Psal. cxviii, 141). »*

C XL. *Et factum est dum iret in Jerusalem, transibat per mediam Samariam et Galilæam. Et cum ingrederetur quoddam castellum, occurrerunt ei decem viri leprosi. Quid enim sunt decem viri leprosi, nisi omnes peccatores? Quia enim hic numerus omnes in se numeros continet, frequenter decem pro omnibus ponitur. Unde et de sanctis dicitur in Apocalypsi: « Ecce missurus est ex vobis diabolus in carcerem, ut tentemini, et habeatis tribulationem diebus decem (Apoc. ii, 10), » id est, diebus omnibus. Omnis enim, qui numerat, postquam ad decem venit, nisi iterum a capite incipiat, quid dicat, non habet (1015). Unde manifestum est quia idem sunt decem quod omnes. Quantum enim ad animam, Christo Domino veniente, omnes homines leprosi erant. Quantum vero ad corpus, non omnes. Omnes enim fornicator, adulter, homicida, perjurus et*

(1009) S. Greg. I. all. n. 2: « Quem, fratres charissimi, quem dives iste qui induebatur purpura et bysso, et epulabatur quotidie splendide, nisi Judaicum populum significat; qui cultum vitæ exterioris habuit, qui acceptæ legis deliciis, ad nitorem usus est, non ad utilitatem? » Exscribit hæc Gregorii Beda.

(1010) S. Gregorius I. all. et Beda: « Unde et Lazarus bene interpretatur *adjutus*. »

(1011) S. Greg. et Beda: « Quem vero Lazarus ulceribus plevus, nisi gentilem populum figuratiter exprimit?... Lazarus vulneratus cupiebat saturari de micis quæ cadebant de mensa divitis; et nemo illi dabat: quia gentilem quemque ad cognitionem regis admittere superbus ille populus despiciebat;

qui dum doctrinam legis non ad charitatem habuit, sed ad elationem, quasi de acceptis epibus tumuit. Et quia ei verba desuebant de scientia, quasi micæ cadebant de mensa, »

(1012) S. Greg. et Beda: « Jacentis pauperis vulnera liagebant canes. Nonnunquam solent in sacro eloquio per canes prædicatores intelligi. Canum etenim lingua vulnus dum lingit, curat, » etc.

(1013) S. Ambr. I. viii, n. 31: « Nemo in operibus gloriatur, quia jure Domino debemus obsequium... non a nobis laudem exigamus, nec præcipiamus iudicium Dei, et præveniamus sententiam iudicis. »

(1014) Ps. cxviii, 51. *A lege tua non declinavi.*

(1015) S. Aug. serm. 270, n. 3: « Videtur in

sacrilegus, secundum animam, leprosus est (1016). De leprosis autem præcipit Moyses, ut ejiciantur extra castra. « Cum adulteris vero, et fornicatoribus, dicit Apostolus, nec cibum sumere (I Cor. v, 11). » Quos enim pro suis iniquitatibus excommunicamus, quasi leprosos extra castra ejicimus. Valde enim deterior est lepra animæ quam lepra corporis. Sed videamus quod sequitur: *Qui steterunt a longe, et laverunt vocem dicentes: Jesu præceptor, miserere nostri.* A longe enim stabant, quia tales viri propius accedere non audebant. Similiter autem et nos tardius a longe stamus quando in peccatis perseveramus. Ut igitur sanemur et a peccatorum nostrorum lepra curemur, clamemus magna voce et dicamus: *Jesu præceptor, miserere nostri.* Clamemus autem non ore, sed corde. Cordis enim vox altior est. Clamor cordis cælos penetrat, et ante thronum Dei sublimius elevatur. *Quos ut vidit, dixit: Ite, ostendite vos sacerdotibus.* Respicere namque Dei, misereri est. Videt igitur eos, et mox miseratus eorum, ad sacerdotes ire præcepit, non ut sacerdotes eos mundarent, sed ut mundos eos esse judicarent. Præcipit enim lex (Lev. xiii), ut si plaga lepræ in homine appareat, ducatur ad sacerdotem, et secundum ejus arbitrium, separetur septem diebus. Deinde sacerdos contempletur, et si viderit lepram non crevisse, mundum judicabit. « Omnia autem hæc, ut ait Apostolus, in figura contingebant illis; scripta sunt autem ad correptionem nostram (I Cor. x, 11). » Nam et nos peccatores multis modis separamus. Alios quidem a cibis, quibus prius licite utebantur: alios a Christi corpore et sanguine: alios ab ecclesiæ introitu, atque alios a nostra communione: et alios quidem septem, alios plures, vel pauciores, et dies, et annos separamus: in quibus si videmus lepram non crevisse, vitia defecisse et peccata interiisse, mundos eos judicamus et Ecclesiæ reconciliamus. Hæc est igitur causa, quare Dominus ad sacerdotes hos leprosos ire præcepit (1017). *Et factum est, dum irent, mandati sunt.* Hoc peccatores audiant, diligenterque intelligant. Facile est Domino peccata dimittere. Prius enim multoties peccatori debita remittuntur, quam veniat ad sacerdotem. Una enim eademque hora et poenitet, et sanatur. Peccator enim, quæcumque hora conversus fuerit, vita vivet, et non morietur. Videat tamen quomodo poeniteat. Videat, quomodo convertatur. Audiat quid Dominus dicat: « Convertimini ad me in toto corde vestro, in jejuniis, et fletu, et planctu, et scindite corda vestra, et non vestimenta vestra (Joel ii, 12). » Intus igitur

isto denario numero quædam perfectio. Usque ad eum quippe numerum progressus est numerantis, et inde redit ab uno usque ad decem, rursus ad unum. » De hoc eodem numero serm. 51, n. 34; serm. 85, serm. 251, p. 253, etc.

(1016) Leprosos hos, maxime hæreticos interpretatur S. August. l. ii, qq. Ev. cap. 40, S. Gregorius kb. v Mor., cap. 11, etc.

(1017) Vid. Aug. l. all.

in corde convertatur, quicumque convertitur (1018), quia cor contritum, et humiliatum Deus non spernit. Sed vide eujus obedientiæ fuerint isti leprosi. Ad sacerdotes eos ire Dominus jussit. Adhuc se leprosos esse videbant: adhuc ægritudinem sentiebant; tamen ad sacerdotes pergebant, quia non frustra hoc eis Dominum jussisse credebant. Non talis obedientiæ fuit Naaman princeps militiæ regis Syriæ. Cui cum Elizeus præcepisset ut septies se lavaret in Jordane, acquiescere nolebat, sed potius indignatus abibat; donec, seniori accepto consilio, fecit quod ei propheta raverat. Lavit, et mundatus est. Et hoc fortasse isti audierant, ejusque exemplo admoniti, quid fides et obedientia possint intelligebant. *Unus autem ex illis, ut vidit, quia mundatus est, reversus est cum magna voce magnificans Deum, et cecidit in faciem ante pedes ejus, gratias agens; et hic erat Samaritanus.* Per hunc enim omnes illi figurantur, qui postquam aqua baptismatis mandati sunt, aut per poenitentiam curati, jam non diabolus sequuntur, sed Christum imitantur, post eum vadunt, eum magnificant, eum adorant, illi gratias agunt, et ab ejus servitio non recedunt. *Respondens autem Jesus dixit: Nonne decem mundati sunt, et novem ubi sunt? Non est inventus qui rediret, et daret gloriam Deo, nisi hic alienigena.* Hoc est enim, quod alibi ait: *quia multi sunt vocati, pauci vero electi (Matth. xxiii, 16).* Multi enim sunt baptizati, multi a peccatorum lepra mandati, qui, quoniam Christum non sequuntur et iterum ad peccata revertuntur, in electorum numero non computabuntur. Valde enim pauci sunt boni ad malorum comparisonem. Sed quia iste alienigena fuit, plures ex gentibus quam ex Judæis salvandos esse significat: *Et ait illi: Surge, vade, quia fides tua te saltrum fecit.* Magna est igitur virtus fidei, sine qua, ut Apostolus ait, impossibile est placere Deo (Hebr. xi, 6). Creditus enim Abraham Deo, et reputatus est ei ad justitiam. Fides igitur salvat, fides justificat, fides et interius et exterius hominem sanat (1019).

Xli. *Interrogatus autem a Phariseis quando venit regnum Dei, respondit eis, et dixit: Non venit regnum Dei cum observatione. Neque dicent: Ecce hic, aut ecce illic.* Ea enim cum observatione veniunt nobis, quorum adventus sic determinatus est nobis, ut ea prævidere, cavere et observare valcamus. Illam autem diem et horam nemo scit, qua ad iudicium venturus est Dominus; subito enim veniet, et simul omnia occupabit, et uno momento hic, et illic, et ubique erit (1020). *Ecce enim regnum*

(1018) A. de ver. et fals. poenit. c. 10, inter opera August. rel. de poen. d. 1: « Quem ergo poenitet, et omnino poeniteat, et dolorem lacrymis ostendat, representet vitam suam Deo per sacerdotem; præveniat iudicium Dei per confessionem. Præcepit enim Dominus mundatis, ut ostenderent ora sacerdotibus, » etc.

(1019) Hactenus homil.

(1020) Beda ad h. l. « Quia quando veniat, neque

Dei intra vos est. Ne queratis igitur illud, quia omnibus incognitum est. Sufficiat hoc vobis, quod regnum Dei intra vos est, quod inter vos regnat, et habitat Deus, et Dominus vester. *Et ait ad discipulos suos: Venient dies, quando desideretis videre unum diem Filii hominis, et non videbitis.* In persona enim apostolorum eis loquitur, qui in tempore Antichristi futuri sunt; quibus tanta calamitas superveniet, ut mori desiderent, et diem ultimum exoptent. Qui unus dies, vocatur Filius hominis. De quo die scriptum est: « Quia mellior est dies una in atris suis super millia (Psal. LXXXIII, 11). » Erit enim tunc tribulatio talis, qualis non fuit ab initio sæculi usque nunc, neque fiet. Desiderabunt igitur sancti videre hunc diem; sed non videbunt eum, donec suo tempore reveleetur. *Et dicent vobis: Ecce hic, ecce illic. Nolite ira, neque sectemini.* Si, inquit, dixerint vobis, ecce Christus adest, in illo, vel in illo loco est, ne credatis eis. Quare? Vis audire: quare? *Nam sicut fulgur coruscans de sub caelo, in ea, quæ sub caelo sunt, fulget; ita erit Filius hominis in die sua.* Sicut, inquit, fulgor solis non in una parte, sed per omnia quæ sub caelo sunt, videtur et fulget, ita et Filius hominis in die sua; non hic, vel illic, sed simul ubique apparebit.

XLII. [CAP. XVIII.] *Dicebat autem et parabolam ad illos; quoniam oportet semper orare, et nunquam deficere.* Semper enim orat, qui in bono perseverat. Orat enim non solum lingua, sed et cor, et cogitatio, sensus, manus, oculi, et omnis bona operatio (1021). Hæc enim si orare cessaverint, omnis lingua oratio inutilis est. Dicebat igitur: *Judex quidam erat in civitate, qui Deum non timebat, et hominem non reverebatur; vidua autem erat in civitate illa, et veniebat ad eum dicens: Vindica me de adversario meo, et volebat per multum tempus.* Post hæc autem dixit intra se. *Etsi Deum non timeo, nec hominem revereor, tamen, quia molesta est mihi hæc vidua; vindicabo illum.* Hæc est igitur causa quare semper orare debeamus et nunquam deficere. Orasti semel, et non es exauditus: ora iterum atque iterum; imo tandiu ora, si tamen bene, oras, donec oratio tua exaudiat. In multis enim in hac vita, in multis post hanc vitam exauditur oratio 199 nostra. Hæc autem similitudo inter contraria

A est, id est, inter justum et injustum (1022). Si enim judex iniquus et injustus, multis viduæ precibus fatigatus, tandem de adversario suo eam vindicavit, multo magis Deus, qui justissimus est, sanctorum suorum preces exaudiet et de illorum inimicis vindictam faciet. Et hoc est quod sequitur: *Audite quid judex iniquitatis dicit. Deus autem non faciet vindictam electorum suorum clamantium a se, die ac nocte, et patientiam habebit in illis? Dico vobis quia cito faciet vindictam illorum.* Nam etiam aliquando in hac vita hæc vindicta non fiat, cito tamen fit, quia cito hæc vita transiit. Sed quidem quid judex iniquitatis, qui Deum et hominem non timet, mulieris accusationem se timere ostendit? Quodam enim modo timebat, et non timebat. Timebat enim Deum per tormenta; sed non timebat per amorem. De hoc enim timore sermo: *Timor Domini sanctus permanens in sæculum sæculi (Psal. XLVIII, 10).* Hunc igitur timorem judex iniquus non habebat: futura tantum tormenta timebat. Sequitur: *Veruntamen Filius hominis veniens, putas, inveniet fidem in terra?* De uno, inquit, iudice iniquitatis loquens sum; multo tamen plures sunt iniquitatis, quam fidei et justitiæ sectatores, et intantum plures, ut ad illorum comparisonem quasi non esse videantur (1023). « Quia enim abundavit iniquitas, refrigescet charitas multorum (Math. XXIV, 11). » Sed hæc ad Christi adventum principaliter referuntur, quando regnante Antichristo, nisi breviati fuissent dies illi, non esse salva omnis caro.

XLIII. *Dixit autem ad quosdam, qui in se confidebant tanquam justis et aspernabantur ceteros, parabolam istam.* Nunquam arrogantia placuit Deo; nunquam superbia justificata est. Unde et de his qui omnia opera sua faciunt, ut videantur ab hominibus, alibi Dominus ait: « Amen dico vobis, receperunt mercedem suam (Math. VI, 2). » Tales erant et isti quibus hæc verba Dominus loquebatur, qui se coram hominibus justificantes, ceteros quasi peccatores abjiciebant et aspernabantur. Dominus autem, qui non venit vocare justos, sed peccatores ad penitentiam, neminem repellebat, sed cum publicanis et peccatoribus manducabat. *Duo, inquit, homines ascenderunt in templum, ut orarent, unus Phari-*

ab angelis, neque ab hominibus potest observari; sicut tempus Dominicæ Incarnationis certissimis prophetarum vaticiniis præfixum, et angelorum est manifestatum præconiis.

(1021) Bedæ ad h. l.: « Aut ergo dicebatur est, eum semper orare et non deficere, qui canonicis horis quotidie juxta ritum ecclesiasticæ traditionis, psalmodiis precibusque consuetis Dominum laudare et rogare non desistit; ... aut certe omnia, quæ justus secundum Deum gerit, et dicit, ad orationem esse reputanda. » Vid. S. Augustin. epist. 130, ad Probam, cap. 9, n. 18; et serm. 115.

(1022) S. Augustin. lib. II, qq. Evang. cap. 45 (cujus verba exseribit hic Beda): « Quoniam parabolam Dominus aut secundum similitudinem aliquam po-

nit, ... aut ex ipsa dissimilitudine aliquid probat... Hic ergo iniquus judex non ex similitudine, sed ex dissimilitudine adhibitus est, ut ostenderet Dominus quanto certiores esse debeant qui Deum perseveranter rogant fontem justitiæ, atque misericordiæ, vel si quid excellentius dici aut audiri potest; cum apud iniquissimum judicem, usque ad effectum implendi desiderii, valuerit perseverantia deprecantis. »

(1023) S. Augustinus de unit. Eccl., cap. 13. *Filius hominis*, etc.: « Quod nos intelligimus dictum, vel propter ipsam fidei perfectionem, quæ ita difficilis est in hominibus, ut ipsius quoque admirabilibus sanctis, sicut in ipso Moyse, inveniatur, aliquid ubi trepidaverint, vel trepidare potuerint; vel propter illam iniquorum abundantiam et paucitatem bonorum. »

aurum alter publicanus. Phariseis loquebatur Dominus, qui inde etiam Pharisei dicuntur, id est (1024); quoniam se præ cæteris meliores esse putabant. His autem unum Pharisæum opposuit, in quo, quasi in speculo, cæteri se quales erant videre potuissent, et fortasse idem ipse ibi erat, de quo Dominus ista dicebat: *Pharisæus autem stans hæc apud se orabat: Deus, gratias ago tibi, quia non sum sicut cæteri hominum, raptores, iniusti, adulteri, velut et hic publicanus. Jejuno bis in Sabbato, decimas de omnium quæ possideo.* Nihil horum reprehensibile est. Nam et Deo pro beneficiis gratias agere, et bis in hebdomada jejunare, et de omnibus decimas dare, bonum valde et laudabile est. Aliud est igitur, pro quo Pharisæus iste damnatur. Hoc autem intus est, in corde est, in intentione est, quod quidem, nisi a Deo, videri non potest. Deus enim non quid, sed qua intentione aliquid dicamus considerat (1025). Non oris, sed cordis vocem attendit: non ad rivos, sed ad fontem respicit. Unde manifestum est, Pharisæum istum per superbiam et arrogantiam cuncta dixisse: atque in his, quæ faciebat, magis hominibus quam Deo placere volebat. Stultus, qui pro tanto, talique servitio nihil nisi vanam gloriam pro mercede recepit. Sequitur: *Et publicanus a longe stans volebat nec oculos ad cælum levare, sed percutiebat pectus suam dicens: Deus, propitius esto mihi peccatori.* A longe stabat publicanus, quasi peccator et publicanus. Qualis erat talem se ostendebat. Inde enim dicuntur publicani, sive quia nec publice peccare erubescabant, sive quia publica vectigalia colligebant (1026). Ex his enim fuit Matthæus publicanus, quem de telonio Dominus vocavit. Merito ergo de publicanis ad Pharisæos Dominus ait: « Publicani et peccatores præcedent vos in 200 regnum Dei (Matth. xxi, 31). » Stabat igitur a longe publicanus, et quia peccatorem se esse sciebat, propius accedere timebat. *Nolebat autem nec oculos ad cælum levare, ne in eo ipso Deum offenderet, quod ad superiora et ad sedem Dei de limo profundi et de tanta voragine peccatorum respicere præsumpisset (1027): Sed percutiebat pectus suam dicens: Deus, propitius esto mihi peccatori.* Merito autem pectus percutiebat, quia ibi

A peccaverat, ibi erat fons, et fovea, et origo mali. Ibi enim est cor, bonorum omnium atque malorum secretarium. Inde omnia bona, et omnia mala inde procedunt. Ex corde enim, ait Dominus, exeunt cogitationes malæ, homicidia, furta, perjuria, adulteria (Matth. xv, 19), et similia. Hæc igitur publicanus percutiebat, et percutiendo, de seipso quodammodo vindicabat. Ideo enim Psalmista dicit: « Cor mundum crea in me, Deus (Psal. l, 12); » quoniam si cor mundum fuerit, a quo consiliario omnia consilia nostra suscipimus, malum facere non poterimus, nisi fortasse tale aliquid, quod ignorantia impatetur. Si tamen illud cor mundum dici possit, quod ignorantia maculatur. Propter hoc enim solis sacerdotibus pectusculum semper de sacrificiis datur; (1028) quia in eis totius populi cor, et consilium, omnisque doctrina, et scientia continetur; ut bene cordati, et pectorosi semper sufficienter habeant quid unicuique interroganti respondeant. Percutiebat igitur iste pectus suam, et dicebat: *Deus, propitius esto mihi peccatori.* Non attendas hujus cordis prava consilia, dele peccata et propitius esto. Nihil in me est unde tibi placere et veniam consequi debeam, quoniam corde et corpore, cogitationibus et operibus tibi peccavi. Omnibus iniquior ego sum, et nisi per misericordiam tuam salvari non possum. Ideoque propitius esto mihi peccatori. Sic igitur non minus iste se accusabat, quam ille Pharisæus se justificabat. Sed quo fructu? qua mercede? Sequitur: *Amen dico vobis, descendit hic justificatus in domum suam ab illo.* A quo illo? A templo, an a Deo? A templo utique, et a Deo. A templo enim descendit; sed a Deo justificatus (1029). Cur hoc? *Quia omnis qui se exultat, humiliabitur, et qui se humiliat exaltabitur.* Sicut igitur publicanus se humiliando exaltatus est, ita et Pharisæus se exaltando humiliatus. Radix omnium malorum superbia: custos virtutum humilitas est.

XLIV. (1030) [CAP. XIX.] *Ingressus autem perambulabat Jericho. Et ecce vir, nomine Zachæus, et hic erat princeps publicanorum et ipse dives.* Omnes per Jericho ambulamus quicumque hunc mundum inhabitamus. Jericho namque interpretatur *luna* (1031), cuius

(1024) S. Hier. in Dialog. adv. Lucifer. n. 23: « Pharisei a Judæis divisi propter quasdam observationes superfluas, nomen quoque a dissidio susceperunt. »

(1025) S. Jo. Chrysost. hom. 5, de incompreh. D. nat. num. 7, de parabola hac: « Non enim verba solum Deus audivit, sed mentem qua hæc proferrentur vidit. »

(1026) Ulpianus l. 39, ff. de public. et vectig.: « Publicani sunt qui publice fruuntur. Nam inde nomen habent, sive fisco vectigal pendant, vel tributum consequantur: et omnes qui quid a fisco conducunt, rectè appellantur publicani. »

(1027) S. August. serm. 145, n. 2: « Parum est, quia de longinquo stabat; *Nec oculos suos ad cælum levabat: ut aspiceretur non aspiciebat.* »

(1028) Paulo aliter Origenes hom. 5 in Levit. num. 12: « Pars efficitur sacerdotis pectusculum

D et brachium dextrum, ut sit indicium, quod ante, mala cogitabat, sacerdotis labore conversum, recepit cogitationes bonas. » S. Gregor. Reg. past. p. II, cap. 3, propius ad Auct.: « Divina lege armum sacerdos in sacrificium et dextrum accipit et separatum... in esu quoque pectusculum cum arno tribuitur; ut quod de sacrificio præcipitur sumere, hoc de semetipso Auctori discat immolare: et non solum pectore quo recta sunt cogitè, sed spectatores suos ad sublimitia arno operis invitet. »

(1029) S. Hier. epist. 122, n. 3: « Pharisei justitia perit superbia; et publicani humilitas confessione salvatur. » Vid. S. Gregorium hom. 7 in Ezech.

(1030) Vid. S. Petrum Chrys. serm. 51; Aug. serm. 174, a. n. 3.

(1031) Idem dixerat ad cap. xx, Matth. pag. 305. Ita Beda, qq. in Jos. c. vii: « Jericho per interpretativè

tanta mutabilitas est, ut nunquam in eodem statu permaneat. Merito ergo hæc mundum significat, qui semper totus in motu est. Hanc autem mutabilitatem quia secundum humanitatem Salvator noster susceperat, recte dicitur perambulasse Jericho. Et ecce vir, nomine Zachæus, qui digne satis justificandus (1032) interpretatur, quoniam a Deo vocatus et justificatus est. Hic autem erat non solum publicanus, verum et publicanorum princeps. Erat insper et dives, quem difficile est intrare in regnum caelorum. Difficile utique, et apud homines impossibile. Sed quæ impossibilia sunt apud homines, possibilia sunt apud Deum. Et quamvis talis esset, quærebat tamen videre Jesum. Quærebat quidem, sed videre non poterat. Sed cur non poterat? Præ turba, et quia statura pusillus erat. Hæc enim duo valde impediunt hominem, ne videre valeat Jesum. Mala turba, quæ a tali, tantoque bono hominem deturbat. Turba ista vitiorum est; qua qui circumdatus fuerit, Christum videre non potest (1033). Staturæ vero pusillus est, qui ad scientiæ atalem et perfectionem nondum pervenit (1034). Unde Apostolus nos admonet dicens: « Nolite pueri effici sensibus, sed malitia parvuli estote (I Cor. xiv, 20). » Et iterum: « Tanquam parvulis in Christo lac vobis potum dedi non escam. Nondum enim poteratis; sed nec nunc quidem potestis, adhuc enim carnales estis (I Cor. iii, 2). » Qui igitur vult videre Jesum, exeat de turba, fugiat vitia et peccata, vitet malorum consortia; erigat et extendat se, crescat in fide et scientia, et proficiat in omni bonitate. Hoc enim significavit Zachæus, quando præcurrrens ascendit in arborem sycomorum. In arborem quidem ascendit, quatenus inde videret quem ipse videre non poterat. Hæc arbor, fides est, ad quam multi venientes et in eam ascendentes, quamvis adhuc statura parvuli fuissent, et nondum in scientia multum crevissent, inde tamen Jesum videre et cognoscere meruerunt. Unde et hic dicitur: quia inde erat transiturus (1035). Hæc enim via, et juxta hanc fidei arborem transit Jesus. Inde videtur, et videt: inde cognoscitur et cognoscit. Eos enim Dominus respicere, et ad se vocare dignatur, qui in hanc arborem ascendunt, cujus fructus sanguineus est, per quem martyres significantur, qui fidei arbori adhærentes, propter fidei constantiam, proprio sanguine cruentati sunt. Inde igitur Dominus transiens, suscipiens vidit Zachæum, et dixit ad eum: Zachæe, festinus de-

ascende; quia hodie in domo tua oportet me manere. Hodie, inquit, me quærere cœpisti, ad fidem venisti, in arborem ascendisti, hodie in domo tua oportet me manere. Verum est igitur, quod per prophetam dicitur: « Quia peccator quacunque hora conversus fuerit, et ingemuerit, vita vivet, et non morietur (Ezech. xxxiii, 12, 15). » Quod enim in Zachæo factum est, quotidie in aliis peccatoribus fieri non dubium est, si tamen ex corde convertantur, Christum quærant et fidem teneant. Sequitur: et festinus descendit, et excepit illum gaudens. Jam enim igne fidei interius ardebat, qui sic exterius obedientiam et obsequium exhibebat. Multum jam fide creverat, etsi statura pusillus erat. Et cum viderent omnes, murmurabant, dicentes, quod ad hominem peccatorem divertisset. Omnes enim sciebant esse peccatorem Zachæum, utpote publicanorum principem. Sed iste peccator multo melior erat quam illi qui murmurabant, et se justos esse fingebant. Hoc autem sequentia manifestant, dum dicitur: Stans autem Zachæus dixit ad Jesum: Ecce dimidium bonorum meorum, Domine, do pauperibus, et si quid aliquem defraudavi, reddo quadruplum. Hæc enim una voce omnes illico a murmuratione cessaverunt, tam subitam publicani pœnitentiam et conversionem admirantes: et fortasse nemo ibi erat, qui hanc tantam professionem, etiam coactus, facere voluisset. Dives enim erat valde, quem ipse evangelista divitem fuisse testatur; et tamen omnium bonorum suorum medietatem se pauperibus dare promittit, et in quadruplum reddere, si quid aliquem defraudavit. Vide ergo a quanta perfectione cœpit, qui tunc primum Christum Dominum viderat et prædicantem audierat. Verum est utique quia homines vident in facie, Deus autem corda intuetur. Qualem Dominus hunc, et quam justum post modicum futurum videbat, quem tam peccatorem homines judicabant: Ait Jesus ad eum: Quia hodie salus domui huic facta est, quod ipse filius sit Abraham. Hodie, inquit, domui huic salus facta est, et omni ægritudine, omni morbo, omni vitiorum contagione fugata, sanata est, et tota interius, et exterius sanctificata est. Eo quod ipse, qui hujus domus habitator est, jam non publicanus sit, sed filius Abraham. Abraham namque filii sunt, quicumque Abraham imitantur, et Abraham opera faciunt. Et Abraham quidem angelos, Zachæus vero angelorum Dominum hospitio suscepit. Venit enim Filius hominis quærere, et saluum facere, quod perierat. Non

nem luna dicitur... quia sicut luna mensuris completionibus deficit; ita hic mundus ad completionem temporum currens, quotidianis defectibus cadit: quæ repetit in ps. lxxvii.

(1032) Ex Hebr. purus, justus. Beda, ad h. l. Zachæus, qui interpretatur justificatus.

(1033) Beda ad h. l.: Intrantem Jericho Salvatorem videre quærebat; sed præ turba non poterat, quia... inolita vitiorum consuetudo, ne ad vultum perveniret, obsisterat.

(1034) Ambrosius l. viii, in Luc. n. 87: « Quid sibi vult, quod nullius aliter staturam Scriptura nisi hujus expressit? Vide ne forte malitia pusillus, aut adhuc pusillus fide. »

(1035) Ambrosius l. all. n. 89: « Illa parte erat transiturus Dominus, vel ubi sycomorus, vel ubi crediturus... Vidit itaque Zachæum sursum: jam enim sublimitate fidei inter fructus novorum operum, velut secundæ altitudine arboris eminebat. »

enim venit vocare justos, sed peccatores ad poenitentiam (1036). Quia non indigent, qui sani sunt, medico, sed male habentes (1037).

XLV. *Homo quidam nobilis abiit in regionem longinquam accipere sibi regnum, et reverti. Vocatis autem decem servis suis, dedit illis decem mnas.* Homo iste nobilis, ipse est, qui loquitur, Salvator noster: qui non solum secundum divinitatem, qua angelorum et hominum creator, et Dominus est, verum etiam secundum humanitatem, ex nobili genere ortus est. De tribu namque Juda, et de progenie David natus est Dominus, quæ inter alias tribus nobilior regnum tenuit, et principatum. Hic autem abiit in regionem longinquam, quando cælos ascendens ad Patrem rediit (1038). Unde ipse ait: « Exivi a Patre et veni in mundum; iterum relinquo mundum, et vado ad Patrem (Joan. xvi, 28). » Hæc autem regio longinqua est, quia cum multo labore ibi pervenitur. « Per multas enim tribulationes, ait Dominus, 202 oportet nos intrare in regnum cælorum (Act. xiv, 21). » Ab hac autem unusquisque tanto longius est quanto inter cæteros iniquior est. Ad hanc igitur Dominus rediit, accipere sibi regnum, et reverti. Tunc enim sibi Dominus regnum accepit, quando ejus humanitas super cælos exaltata est, et a Patre dictum est: « Sede a dextris meis, donec ponam inimicos tuos scabellum pedum tuorum (Psal. cix, 1, 2). » Restat igitur ut revertatur, et ad judicium rediens cum servis suis rationem ponat. Prius enim, quam illuc ascenderet, vocatis servis suis, dedit illis decem mnas, quæ alius evangelista *talenta* vocat (Matth. xxv, 15). Decem sunt servi: decem et sunt talenta. Noli dicere, pauci sunt. Considera prius quid decem significant. Hoc enim numero nullus alius major est, quia omnes numeri in hoc numero continentur (1039). Decem igitur aliquando multos, aliquando significant omnes. Vocavit igitur decem, id est, omnes servos suos, et dedit illis decem mnas, id est, omnia talenta sua. Quod alibi dicitur: « Et dedit illis bona sua (Matth. xxv, 13). » Et ait ad illos: *Negotiamini, dum venio.* Bonus negotiator beatus Paulus, qui omnibus omnia factus est, ut omnes lucrificeret. Quotidie namque in Ecclesia nundinæ sunt. Quotidie Dei thesaurus in Ecclesia venditur. Thesaurus enim desiderabilis requiescit in ore sapientis. Dei autem negotiatores omnes sunt servi, et nihil aliud nisi servos emunt.

(1036) Vid. S. Fulgentium in hanc sententiam lib. 1, ad Trasim.

(1037) Hactenus homil.

(1038) S. Ambros. lib. v, de Fid. cap. 6: « Divine itaque illam parabolam induxit divitis, qui in regionem longinquam profectus est accipere regnum et reverti; se ipsum secundum substantiam divinitatis incorporationisque describens. Ipse enim dives secundum plenitudinem divinitatis, qui pro nobis pauper factus est, cum dives esset, peregre profectus secundum corporis susceptionem; quia vias hominis, tanquam iter ingressus alienum, in hunc mundum venit, ut regnum sibi pararet ex nobis. Venit ergo Filius hominis accipere regnum et reverti. »

A Nihil enim aliud de mundi divitiis, nisi solos servos eorum, Dominus concupiscit. Unde et de templo eos ejecit, qui male negotiantes illicita ibi vendebant et emebant. Hoc autem de servis dictum est. Nunc de civibus audiamus. *Cives autem ejus oderant illum, et miserunt legationem post illum dicentes: Nolumus hunc regnare super nos.* Isti cives Judæi sunt, qui super se omnium Regem et Dominum Jesum Christum regnare noluerunt, dicentes: « Non habemus regem, nisi Cæsarem. » Et isti quidem hanc pravam legationem post eum mittunt, quia ex quo ab eis recessit, in hac mala voluntate perseverant. Quæ voluntas, quia Christus eam cognoscit, et audit, quasi quædam legatio in illius semper auribus sonat. *Et factum est, ut rediret, accepto regno.*

B *Et jussit vocari servos, quibus dedit pecuniam, ut sciret quantum quisque negotiatus esset.* Hoc autem erit in judicio, quando et boni, et mali, omnes astabimus ante tribunal Christi, ut unusquisque pro se rationem reddat. *Venit autem primus dicens: Domine, mna tua decem mnas acquisivi.* Tunc enim unum talentum decem acquisivit, quando aliqua gratia nobis a Deo concessa in multas virtutes crescit: aut multos peccatores ad fidem et justitiam convertit (1040). *Et ait illi: Euge, bone serve, quis in modico fuisti fidelis, eris potestatem habens supra decem civitates.* Et hoc quidem alius Evangelista manifestius posuit, dicens: « Supra multa te constituam, intra in gaudium domini tui (Matth. xxv, 21). » Itemque: « Beatus ille servus, quem cum venerit Dominus, invenerit vigilantem. Amen dico vobis, super omnia bona quæ possidet, constituet eum (Matth. xxiv, 46). » Hoc est igitur supra decem civitates potestatem ei dare (1041), quod est super omnia quæ possidet, eum constituere. Diximus enim, per decem omnes significari. Et super omnia quidem, quæ dominus possidet, unusquisque constituitur; quia omnia ei obediunt, ejusque voluntatem omnia faciunt. Tanta enim ibi erit concordia, ut unusquisque quasi major veneretur ab omnibus, et quasi minor veneretur omnes. Et alius venit dicens: *Domine, mna tua fecit quinque mnas.* Iste quoque in talento sibi credito bene operatus est; sed non tantum, quantum ille, de quo modo diximus, in eo lucratus est. Nam etsi bene omnes laborant, non æqualiter tamen omnes laborant. Unde Apostolus: « Ego, inquit, plus omnibus laboravi; non autem

Vid. et Aug. lib. 11, qq. Evang. cap. 46.

(1039) Vid. superius dicta ad n. 40. Luc. xvii.

(1040) S. Gregorius lib. 11, epist. 47: « Grave namque est pondus sacerdotii. Prius quippe est sacerdoti necesse ut cæteris ad exemplum vivat; ac deinde servandum, ut mentem per ostensa exempla non elevet... intentissimo timore regnum Dominus, et talenta servis distribuens, dicat: *Negotiamini dum venio...* Quod profecto negotium tunc vere nos agimus, si vivo et loquendo proximorum animas lucratur. »

(1041) Vid. S. Ambr. lib. viii, in Luc. p. 96.

ego, sed gratia Dei mecum (I Cor. xv, 10). » Quia in re in talento, et in gratia sibi data se plus cæteris laborasse ostendit. *Et hinc ait : Et tu esto super quinque civitates.* Sicut enim nec in labore, ita neque in mercede æquales sunt. Qui enim plus laborat, plus mercedis accipiet. « Stella enim, ut Apostolus ait, differt a stella in claritate. Sic erit et resurrectio mortuorum (I Cor. xv, 41). » Quamvis igitur omnes beati erunt, non tamen omnes æquales erunt. Quod quidem in eo significatur, quod alii supra decem, alii supra quinque civitates constitui dicuntur. *Et aliter venit dicens : Domine, ecce mna tua, quam habui repositam in sudario. Timui enim te, quia homo austerus es; tollis quod non posuisti, et metis quod non seminasti.* In sudario namque talentum reponit, qui gratiam sibi datam in hac carne laboribus, et fatigationibus traditam torpescere sinit (1042). Mentitur autem isto male servus, dum cum austerum **203** vocat, de cuius dulcedine Psalmista loquitur dicens : « Dulcis, et rectus Dominus, propter hoc legem statuit delinquentibus in via (Psal. xiv, 8). » Talis igitur excusatio quam vana, et inutilis sit, ipse Dominus ostendit dicens : *De ore tæte iudico, serve nequam. Sciebas, ut ipse fingis, quod ego austerus homo sum, tollens quod non posui, et metens quod non seminavi, et cur non detulsi pecuniam meam ad mensam, et ego veniens utique cum usuris exegissem illam? Ac si dicat : Non fuit contrarius ut meam pecuniam ad mensam nummulariorum committere timeres, cum me tam fortem et potentem esse cognoveras, ut non solum meam, verum etiam aliena ubique mihi vindicare valeam. Qua in re nullam te habere excusationem manifestum est. Hæc autem pecunia, verba vitæ æternæ sunt : mensa Ecclesia, nummularii auditores, quibus omnis lata pecunia nuntiatur, et creditor. Hanc autem cum usura Dominus recipit, quia multos fideles cum fructu boni operis per eam acquirit. Nusquam autem est, ubi Dominus non seminaverit : nusquam est, ubi suæ gratiæ sementem non sparserit ; quia propter hoc quod in omnem terram exivit sonus apostolorum, omnibus hominibus rationem, et intellectum, memoriam, et ingenium largitus est. Constat igitur, hunc servum nequam adversus eum esse mentitum. De quo ipse subinferens ait : *Auferite ab illo mnam, et date ei, qui decem mnas habet.* Per quæ intelligere possumus, solos bonos eam beatitudinem possidere, quam simul cum eis et mali possedissent, si in bonitate perstitissent. *Et dixerunt illi : Domine, habes decem**

A mnas. Decem utique jam habebat, quibus una superaddita undecim sunt. Quid est igitur, quod non undecim, sed decem tantum habere dicitur, nisi hoc quod superius diximus, quia idem significant decem quod omnes? Secundum quam significationem, magis fuit decem dixisse quam undecim. Undecim enim non significat nisi undecim ; decem vero significat omnes. Sequitur : *Dico autem vobis, quia omni habenti dabitur : ab eo autem qui non habet, et quod habet, auferetur ab eo (1043).* Omnis enim, qui illdem habet, et dignam fidei operationem, sicut isto qui sic talenta multiplicavit, dabitur ei æternæ beatitudinis retributio. *Ab eo vero, qui hoc non habet, etiam hoc, quod in opinione hominum habet, id est, hoc, « quod videtur habere, » ut alius evangelista scribit, « auferetur ab eo (Matth. xxv, 29). » Veruntamen inimicos meos adducite huc, et interficite ante me. Miseri Judæi, adversus quos ista dicuntur! De quibus supra dixerat : *Cives enim ejus oderant illum.* Isti enim tunc interficientur, quando dicitur eis : « Ite, maledicti, in ignem æternum, quod paratum est diabolo, et angelis ejus (Matth. xxv, 41). » Tunc et boni audient : « Venite, benedicti Patris mei, percipite regnum, quod vobis paratum est ab origine mundi (ibid., 34). »*

XLVI. *Et ut appropinquavit, videns civitatem, flevit super illam, dicens : Quia si cognovisses et tu. Suscitato namque Lazaro, veniens Dominus Jerusalem sedens super pullum asinæ, cum jam appropinquaret ad descensum montis Oliveti, coeperunt omnes turbæ discipulorum gaudentes laudare eum voce magna, dicentes : *Benedictus qui venit in nomine Domini. Et quidam Pharisæorum de turba dixerunt ad illum : Magister, increpa discipulos tuos. Quibus ipse ait : Dico vobis quia si isti tacuerint, lapides clamabant.* Lapidés enim, gentiles dicuntur (1044), qui duri, steriles, et infructuosi erant, et ligna et lapides adorabant. Isti autem modo clamant, et Christi virtutes laudare non cessant. Ut igitur appropinquavit, videns impiam civitatem in suam necem conspirantem, non de sua morte, quam illa machinabatur, sed de illius ruina et perditione flevit : *Quia si cognovisses et tu.* Sicut, inquit, ego fleo, qui omnia video, et futura cuncta cognosco, sic et tu feres, si nunc ventura videres. Nobis, fratres, nobis istæ lacrymæ fuerunt, ut magistrum imitemur, et ab hoc tanto præceptore nostro discamus quid in nostrorum inimicorum morte et ruina agere debeamus. Unde et ipse ait :*

(1042) Beda ad h. l. « Servus, qui negotiari jussus, acceptam Domini pecuniam in sudario reposuit, ostendit eos qui ad prædicandum idonei, prædicationis officium, jubente Domino, per Ecclesiam, vel saltem suscipere, vel susceptum digne gerere detrectant. Pecuniam quippe in sudario ligare, est percepta dona sub otio lentæ torporis abscondere : » quæ postrema verba S. Gregorii sunt part. I Reg. past. c. 9.

(1043) Vid. S. Berni. serm. 72, in Cantic.

(1044) Titus Bostr. pag. 726, tom. II Auct. Duc.

« Et quinam sunt lapides illi? Illi utique qui quondam lapides adorabant, gentes nimirum deceptæ, et diaboli fraude in errorem adductæ. » Memorat hanc interpretationem Hieron. ad cap. II Habac. scribitque de ea : « Licet plerique sic intelligendum putent ; si Judæi tacuerint, multitudo gentium confitebitur ; tamen, hæc est expressior et verior intelligentia ; etiamsi homines tacerent, et signorum meorum multitudinem lingua invidens non loquatur ; tamen lapides ipsi, et fundamenta murorum, et pa-

« Diligite inimicos vestros, benefacite his qui oderunt vos, et orate pro persecutoribus et calumniatoribus vobis (*Luc. vi, 27*). » *Et quidem in hac die tua, quæ ad pacem tibi; nunc autem abscondita sunt ab oculis tuis.* In hac, inquit, die, in hoc tempore tua sunt, quæ ad pacem tibi brevi tempore data sunt. Nunc autem abscondita sunt ab oculis tuis ea mala quæ subito venient tibi in diebus **204** tuis. *Et exponit: Quia venient dies in te, et circumdabunt te inimici tui vallo, et circumdabunt te, et coangustabunt te undique, et ad terram prosternent te, et filios tuos, qui in te sunt, et non relinquent in te lapidem super lapidem, eo quod non cognoveris tempus visitationis tuæ.* Hæc autem omnia sub Vespasiano, et Tito filio ejus completa sunt, sicut Josephus plenissime narrat: quando ex longa obsidione tanta calamitas Judæos oppressit, ut ipsæ matres filios devorarent (1045). Et hoc ideo, quia non cognoverunt tempus visitationis suæ, quando visitavit eos *criens ex alto.* De qua visitatione Zacharias ait: « Benedictus Dominus Deus Israel, quia visitavit, et fecit redemptionem plebis suæ (*Luc. i, 68*). » Quod autem ait: *Non relinquent in te lapidem super lapidem,* hyperbolice dictum est. Sive lapis super lapidem relictus non est, quo vel ipsa civitas, vel aliquis in tota civitate defendi potuisset (1046). Prius enim civitas ipsa, deinde turris, quæ Antonia (1047) dicebatur, postmodum vero templum illud nobilissimum, super quod aliquanti confugerant, magna vi captum et destructum est. Quod si ne hostibus tradidissent, templum destructum non fuisset. In quod, cum jam incenderetur, Titus intrasse, multamque illud laudasse dicitur (1048). Injus autem civitatis destructio cujuslibet animæ perditionem significare potest. In qua fide corrupta, et virtutum populo deficiente, malignorum spirituum, vitiorumque exercitus eam aggreditur, incendit et dissipat. Capta est autem civitas Jerusalem post quadraginta et duos annos a Christi passione (1049). Quod bene quidem Elisæus significavit, qui ascendens Bethel, cum pueri ipsius loci ei illuderent, dicentes: « Ascende, calve; ascende, calve; maledixit eis in nomine Domini, et statim

rietum ædificatio, meam poterunt magnitudinem personare. Quod ut significantius fiat, ponamus literaturæ quoque sæcularis exempla, » etc. Adducit vero locum Sallustii et Ciceronis.

(1045) Narrat hoc de Maria quadam femina nobili Josephus lib. vi, de B. J., cap. 3, n. 4.

(1046) Josephus lib. vii, cap. 1, narrat jussisse Titum militibus ut urbem totam et templum funditus everterent, relictis turribus Phasaelo, Hippico, et Mariamne, eaque muri parte quæ civitatem ab Occidente cingebat. Exstitisse reliquias templi quasdam tempore Victoris Antiocheni, ipsem testatur in cap. 15, Marci. Est Chrysostomi insignis locus in homil. Quod Christus sit Deus (tom. I Opp. ex rec. Montf. pag. 580), n. 16, quo affirmat, « tantum de templo superesse, quantum satis est ut ostendatur ubinam templum olim esset. » Atque ibidem de igne exsiliante a fundamentis, cum ætate sua imperator Julianus Apostata instaurare templum vellet, Hieronymus optimus certe testis in cap. I Isai. « Ergo et

A egressi sunt duo ursi de saltu et occiderunt quadraginta duos ex illis (*IV Reg. ii, 23*). » Ideo enim post quadraginta et duos annos a duobus uris, Tito videlicet, et Vespasiano, Judæi interfecti sunt, quia Christo illudentes, in Calvarie montem eum duxerunt, ibique eum crucifixerunt. Sequitur: *Et ingressus in templum cepit ejicere vendentes in illo et ementes.* Unde et Matthæus ait: « Et intravit Jesus in templum, et ejecit omnes vendentes et ementes in templo, et mensas nummulariorum, et cathedras vendentium columbas evertit (*Matth. xxi, 12*). » Audite hæc, Simoniaci, audite (1050), nefandi negotiatores. Aut cessate a negotiis, aut exite de templo. Non enim unum, vel duos, sed indifferenter omnes vendentes, et ementes Domini templi egerit de templo. Ipse et mensas nummulariorum, et cathedras vendentium columbas evertit. Vos enim nummularti estis, vos columbas vendidistis, vos sine nummo, et pretio nihil agitis. Columbas enim vendunt, quicumque vel Ecclesias, vel sancti Spiritus gratias pretio largiuntur. Horum autem cathedras Dominus evertit, ut per hoc eos non esse episcopos intelligatur. Et dicit eis: *Scriptum est, quod domus mea domus orationis est, vos autem fecistis eam speluncam latronum.* Latrones enim vos estis, quia per ostium non intrastis. Qui enim non intrat per ostium in ovile ovium, fur est et latro. Ostium enim Christus est, qui, quoniam per eum non intrastis, vestras cathedras evertit. Per hoc enim ostium illi soli intrant, qui secundum canonem instituta episcopi constituuntur. Exite igitur de domo orationis, quæ, quoniam vos in ea habitatis, facta est spelunca latronum. Nusquam alibi Dominus hoc fecisse legitur; nusquam alibi corporaliter restitisse, alios impulisse, vel eiecisse narratur. Si igitur eum in hoc quoque imitari velimus, si aliter non possumus, violenter Simoniacos ab Ecclesia pellere debemus. Si tamen vires suppetunt, quibus hoc sine Ecclesie detrimento facere valeamus.

XLVII. [CAP. XXI.] *Erunt signa in sole, et luna, et stellis, et in terris pressura gentium, præ confusione sonitus maris, et fluctuum, crescentibus hominibus præ timore, et expectatione, quæ supervenient* **205**

omnipotens Deus dereliquit templum, et urbem fecit esse desertam: quod non necesse est sermonibus approbare, nobis præsertim qui videmus desertam Sion, et eversam Jerusalem, templumque usque ad solum dirutum. » Qualis autem eversio et vastitas fuerit quæ a prophetis prænuntiata est, describit lib. x, in Isai. ad cap. xxxiv. De eadem ab Adriano instaurata epist. 108, n. 9, ex rec. Vallar. V. et Bedam ad h. l. et Theophylactum ad Mat. h. xxvi, ad Marc. xiii, etc.

(1047) Describit templum et turrim Antoniam Josephus de B. J. lib. v, cap. 5. De eadem turri Antonia a Romanis expugnata vid. lib. vi, c. 1, De templo incenso ibid. c. 4, n. 5. Idem Josephus lib. vi, c. 8. De urbe capta a Romanis.

(1048) Vid. eund. Joseph. lib. vi, c. 4, n. 7.

(1049) Ita et Hieron. lib. iii in Is. cap. vi, v. 4. Vid. A. nostrum, qui idem dixerat ad n. 89 Matth.

(1050) Rursus hic contra Simoniacos invehitur A. noster, ut fecerat ad similem locum Matthæi, 83.

universo orbi. Quibusdam interrogantibus Jesum, « quando veniet regnum Dei, et quod signum adventus ejus? » (Matth. xxiv, 3), respondit quod prius surget gens contra gentem, et regnum adversus regnum, et terræmotus magni erunt per loca, et pestilentia, et fames, terroresque de caelo, et signa magna erunt. Unde et Apostolus quibusdam in ipsam timentibus, et scire cupientibus ait : « Rogamus vos per adventum Domini nostri Jesu Christi, et nostræ congregationis in idipsum, ut non cito moveamini a vestro sensu, neque terreamini, neque per spiritum, neque per sermonem, neque per epistolam, tanquam per nos missam, quasi instet dies Domini, quia, nisi venerit discessio primum, et revelatus fuerit homo peccati, filius perditionis, qui adversatur, et extollitur supra omne, quod dicitur Deus, et quod colitur, ita ut in templo Dei seulet, ostendens se tanquam sit Deus (II Thess. ii, 1, 2, 3, 4, etc.) » Ilæc igitur erunt prima signa adventus Christi. Deinde sequentur et illa, de quibus modo dixit : *Erunt signa in sole, et luna, et stellis, et cætera.* Sicut enim Christi nativitate pax, et exultatio præcessit, cantantibus angelis : « Gloria in excelsis Deo, et in terra pax hominibus bonæ voluntatis (Luc. ii, 14). »

Eecce annuntio vobis gaudium magnum, quod erit omni populo, quia natus est vobis hodie Salvator, qui est Christus Dominus, in civitate David (ib. 10); » ita et hunc perditionis filium lites, contentiones, dissensiones, terræmotus, pestilentia, fames, et alia his similia terroris signa præcedent. Et tunc tandem ipse revelabitur, et malis pejora succedent (1051). « Erit enim tunc tribulatio magna, qualis non fuit ab initio sæculi usque nunc, neque fiet; et nisi Dominus abbreviasset dies illos, non esset salva omnis caro. Sed propter electos breviantur dies illi (Matth. xxiv, 21-23), » ut non tantum vivat, quantum se vivere speravit. Regnabit enim « per tempus, et tempora, et dimidium temporis (Apoc. xii, 14). » — « Quem Dominus Jesus interficiet spiritu oris sui, et auferet illustratione adventus sui (II Thess. ii, 8). » Sed fortasse dicet aliquis, ea non esse signa, quæ frequenter evenire solent; quoniam signum dici non solet, nisi novum aliquod, et inusitatum. Quocirca illa prælia, illos terræmotus, illas pestilentias, et fames, illosque terrores more insolito, multoque tunc violentius fieri credere oportet. Unde non immerito illa tribulatio talis fore dicitur, qualis nulla alia aliquando fuerit; et præter hæc omnia, ad cumulatum totius mali « surgent pseudochristi, et pseudoprophetæ, et dabunt alia signa, et prodigia multa, ita ut in errorem inducantur, si fieri possit, etiam electi (Matth. xxiv, 24). » De sole autem, et luna, et stellarum signis alius evangelista dicit : quia « sol obscura-

Vid. Præfat. Fuscæ de hoc argumento Hieronymus ad cap. xxi Matth.

(1051) De his signis S. Augustinus lib. ix, De civ. cap. 5 et cap. 24. S. Gregorius hom. 1 in Eva. g.

bitur, et luna non dabit lumen suum, et stellæ cadent (Marc. xiii, 24). » His autem convenire videntur quædam, quæ in annalibus Judæorum scripta referuntur. In quibus mare super omnes montes quindecim cubitis altius exaltari narratur, stantibus aquis, et in nullam partem fluentibus. Et deinde tantumdem in abyssum demergetur, ut vix ab inspicientibus videri valeat. Postmodum vero revertetur in locum suum. Et tunc fortasse illa confusio sonitus maris, et fluctuum fiet, de qua hic modo Dominus loquitur. Neque enim tanta maris, fluctuumque commotio sine magna confusione, et sonitu fieri poterit. Terra quoque sua signa dabit; quia et terræmotus tam magni fient, ut pene omnia manufacta ruant, omnesque lapides, etiam parvi, concidentur. Et feræ de montibus descendentes inter homines manebunt, nullique nocebunt. Ipsi quoque homines, quasi amentes, et præ timore arcescentes, huc et illuc discurrentes tabescent. Et his quidem Evangelii verba convenire videntur, quibus Dominus ait : *Arescentibus hominibus præ timore, et expectatione, quæ supervenient universo orbi.* Horum autem signorum, et aliorum, quæ hic non dicuntur, unum quodque uno die, et non amplius fieri narratur. Nos autem quidem auctoritatem non damus, quæ ideo quidem scripsimus, quia Evangelii verbis conveniæ videbantur. Sequitur : *Nam virtutes cælorum movebuntur.* Virtutes cælorum, angelorum exercitus intelligimus (1052), quæ ad judicium venientem Salvatorem nostrum comitabuntur. Unde et subditur : *Et tunc videbunt Filium hominis venientem in nube, cum potestate magna et majestate.* Sic enim descendet Dominus, quemadmodum ascendit, sicut scriptum est : « Viri Galilæi, quid statis aspicientes in cælum? Illic Jesus, qui assumptus est a vobis in cælum, sic veniet quemadmodum vidistis eum euntem in cælum (Act. i, 11). » Quis autem dicere, vel cogitare valeat, quæ tunc lætitia bonis, et quæ tunc erit tristitia malis? *His autem fieri incipientibus, respicite, et levate capita vestra, quoniam appropinquavit redemptio vestra.* Audistis, inquit, certissima signa futuri judicii. Quæ postquam fieri incipient, respicite, et mentis oculos aperite, credite, et dubitare nolite, levate capita vestra, et a terrenis ad cælestia erigite mentem vestram, quoniam appropinquavit redemptio vestra. Quamvis enim diem illam nemo sciat, proxima tamen esse dubitari non poterit, postquam hæc tanta et talia signa fieri incipient. Cujus rei gratia hanc valde competentem similitudinem subdidit, dicens : *Videte ficulneam, et omnes arbores, cum producunt jam ex se fructum, scitis quoniam prope est æstas. Ita et vos, cum videritis hæc fieri, scitote quoniam prope est regnum Dei.* Sicut enim fructus, et folia noviter fu-

et lib. xiv Moral., cap. 12, hom. 9. in Ezech., etc.

(1052) S. Hieron. ad cap. xxiv Matth. : « Virtutes cælorum, angelorum multitudinem intelligimus. »

arboribus pascentia æstatis adventum denuntiant, ita et signa superius dicta, statim ut apparuerint, regnum Dei prope esse certissime nuntiabunt (1053). Amen dico vobis, non præteribit generatio hæc, donec omnia fiant. Nisi igitur hæc signa prius apparuerint, hominum generatio finire, et dies ultima venire non poterit. Cælum et terra transibunt; verba autem mea non transibunt. Transibunt utique cælum et terra, quia in melius commutabuntur. Verba autem Christi non transibunt, sed in suæ veritatis stabilitate semper manebunt. Transibunt enim, si id, quod affirmant, non fieri posset, et id, quod fieri negant, fieri contigisset.

XLVIII. Erat autem diebus docens in templo; noctibus vero exiens morabatur in monte qui vocatur Oliveti. Et omnis populus manicabat ad eum in templo audire eum. Omnis, inquit, populus manicabat in templo ad eum, id est, summo mane conveniens in templo exspectabat audire eum. A mane enim manicare dicitur (1054). Quæ vero sequuntur de Christi passione, quia in Matthæo exposita sunt, hic exponere non est necesse, propter pauca duntaxat, quæ Matthæus prætermisit. Mittit Dominus Petrum; et Joannem parare Pascha. Quibus introeuntibus in civitatem, occurrit homo amphoram aquæ portans, quem ipsi sequuntur in domum, in quam intrat. Et ostendit eis paterfamilias cœnaculum magnum stratum. Isti enim duo Christi discipuli, duo testamenta sunt, quæ dum divina inspiratione mittuntur ad civitatem pectoris nostri, Pascha ibi parant; quia quid agnus ille secundum legem immolatus significet, et qualiter Pascha nostrum immolatus sit Christus, nos docent, et intelligere faciunt. Quibus interior homo noster occurrit, qui, quoniam baptizatus est, amphoram aquæ non immerito portare dicitur (1055). Nemo enim non baptizatus hanc amphoram portat. Hunc igitur sequuntur usque in domum, usque in cordis interioris secretarium; ibique inveniunt paterfamilias, id est, intellectum, a quo interior nostra familia regitur, et gubernatur. Et ipse ostendit eis cœnaculum magnum stratum, per quod fidem intelligimus (1056) aliis virtutibus ornatam. Ibi enim hæc cœna paratur, quia per fidem revelatur. Unde recte dicitur: *Nisi credideritis, non*

(1053) Hieron. l. all.: « Sub exemplo arboris docuit consummationis adventum. Quomodo, inquit, quando teneres fuerint in arbore ficus cauliculi, et gemma erumpit in florem, cortexque in folia parturit, intelligitis æstatis adventum, et favonii ac veris introitum; ita cum hæc omnia quæ scripta sunt videritis, putate jam adesse consummationem mundi, sed quasi præmia, et præcursores quosdam venire, ut ostendant quod prope sit, et in januis. » Vid. Victor. Antiochen. ad cap. XIII. Marc. et S. Augustini qq. Evang. lib. 1, c. 59.

(1054) De hoc verbo S. Augustini qu. 46, in Judic. « *Manicabis* autem Latine verbum esse mihi non occurrit. » Usus eo est vetus interpres Juvenalis; et media ætate multi, ad Chrysol. ser. 82. Explicatur eo modo quo ab A., a Glossis Græcis, Ugutione, etc.

(1055) S. Ambros. lib. x in Luc. ad h. l. n. 48: « Nam de aqua quid loquar?... O aqua, quæ sacra-

mentum Christi esse meruisti, quæ lavas omnia, nec lavaris! Tu incipis prima, tu complex perfecta mysteria. A te principium, in te finis; vel potius facis, ut finem nesciamus, etc. Beda: « Pulchre autem paraturis pascha discipulis homo amphoram aquæ portans occurrit, ut ostendatur hujus paschæ mysterium pro ablutione perfecta mundi totius esse celebrandum. Aqua quippe lavacrum gratiæ. » (1056) Beda: « Cœnaculum magnum, lex spiritalis est, quæ de angustiis litteræ egrediens, in sublimi loco recipit Salvatore. » (1057) Ita intellexit hæc verba S. Ambros. l. x, n. 49. Et Beda scribit: « Mensa hæc proposita omnibus sanctis ad fruendum, cœlestis est gloria vitæ. » Vid. S. Aug. lib. 1, qq. Ev. c. 43; S. Hier. qu. 2 ad Hedibiam. (1058) Lucae ix, 1: Dedit illis potestatem... ut languores curarent, etc.

intelligitis. Hoc enim cœnaculum infideles non habent. [CAP. XXII.] Et cum facta esset hora, discubuit, et duodecim cum eo. Et ait illis: Desidero desideravi hoc pascha manducare vobiscum, antequam patiar. Multum, inquit, hoc pascha vobiscum manducare desideravi, ut vetera completem, et ad nova transirem. Dico enim vobis, quia ex hoc non manducabo illud, donec impleatur in regno Dei, id est, donec in Ecclesia spiritualiter intelligatur, et agatur. Vos estis, qui permansistis mecum in tentationibus meis, et ego dispono vobis, sicut disposuit mihi Pater meus, regnum, ut edatis et bibatis super mensam meam in regno meo, et sedeat super sedes duodecim, judicantes duodecim tribus Israel. Sic, inquit, ego vobis Ecclesiæ regnum trado et dispono, sicut et Pater meus mihi illud disposuit, ut mea vice illud regatis, et super mensam meam edatis panem vivum, qui de cœlo descendit, et bibatis calicem novi testamenti. Hoc autem et de illa cœlesti mensa intelligi potest (1057), in qua sancti sola summi boni contemplatione reficiuntur. De qua Psalmista: « Ego, inquit, cum justitia apparebo in conspectu tuo, satior, dum manifestabitur gloria tua (Psal. xvi, 15). » Ait autem Dominus Simoni: Simon, ecce Satanas expetivit, ut cribraret vos sicut triticum. Sicut enim olim beatum Job, ita et apostolos 207 ex Dei permissione cribravit, si quid fortasse zizanizæ, et corruptionis in eis inveniret. Et dixit eis: Quando nisi vos sine sacco, et pera, et calceamentis, nunquid aliquid defuit vobis? at illi dixerunt: Nihil. Nihil enim eis deesse poterat, quos Dominus ipse regebat. Unde Psalmista: « Dominus regit me, et nihil mihi deerit (Psal. xxii, 1). » Miserat enim eos Dominus non prædicare, sed infirmos sanare, dicens eis: « Ite, sanate omnes languores, omnesque infirmitates (1058). » Ideoque neque sacco indigebant, neque pera, neque calceamentis. Nondum enim calceati erant in præparatione Evangelii pacis. Dixit ergo eis: Sed nunc qui habet saccum, tollat similiter et peram. Nunc, inquit, et saccum, et peram vos ferre concedo, non ad colligendum, sed ad tribuendum; non ut aliena in eis coacervetis, sed ut inde trahatis quod aliis detis. Hæc enim duo, præter hoc quod miseri-

mentum Christi esse meruisti, quæ lavas omnia, nec lavaris! Tu incipis prima, tu complex perfecta mysteria. A te principium, in te finis; vel potius facis, ut finem nesciamus, etc. Beda: « Pulchre autem paraturis pascha discipulis homo amphoram aquæ portans occurrit, ut ostendatur hujus paschæ mysterium pro ablutione perfecta mundi totius esse celebrandum. Aqua quippe lavacrum gratiæ. »

(1056) Beda: « Cœnaculum magnum, lex spiritalis est, quæ de angustiis litteræ egrediens, in sublimi loco recipit Salvatore. »

(1057) Ita intellexit hæc verba S. Ambros. l. x, n. 49. Et Beda scribit: « Mensa hæc proposita omnibus sanctis ad fruendum, cœlestis est gloria vitæ. » Vid. S. Aug. lib. 1, qq. Ev. c. 43; S. Hier. qu. 2 ad Hedibiam.

(1058) Lucae ix, 1: Dedit illis potestatem... ut languores curarent, etc.

cordiam, et largitatem indicant, utramque etiam significat testamentum (1059). Ex his enim, quasi ex sacculo, et pera cunctis divitiis plena, trahebant apostoli, unde mentes famelicas, et sitientes reficerent. Securi sint igitur apostoli, et nihil timeant, quia nihil deerit eis portantibus sacculum et peram, quibus nec prius aliquid defuit sine sacculo et pera. *Et qui non habet, vendat tunicam suam, et emat gladium.* Qui, inquit, non habet gladium spiritus. Quod est verbum Dei, vendat tunicam suam, et emat eum, ut omnibus exutus, nudus nudam crucem sequatur. His igitur verbis aperte monstratur, quod illi soli prædicare, et gladium spiritus ferre debent, qui simul cum apostolis dicere possunt: *Ecce nos reliquimus omnia, et secuti sumus te (Math. xix, 27).* Qui enim nihil possidet, merito nudus, et absque tunica dicitur. *Dico enim vobis, quoniam adhuc, quod scriptum est, oportet impleri in me: Et cum iniquus deputatus est: Etenim ea, quæ sunt de me, finem habent.* Adhuc, inquit, parum, quod restat, oportet impleri in me. Pene enim jam finita sunt, quæ de me secundum carnem scripta sunt. Sed adhuc illud restat, ut cum iniquis me deputatus, Judæi crucifigant. Et tunc tandem ego quidem a prædicatione cessabo: vos autem, omnibus venditis, emite gladium, accingimini, et ad prædicandum vos præparate. *At illi dixerunt: Domine, ecce gladii duo hic. At ille dixit eis: Satis est.* Sufficiunt enim duorum testamentorum gladii ad totius prædicationis opus peragendum. Vide, quam bene omnia convenient, quamvis, quid verba Domini significarent apostoli non intelligebant. *Et apparuit illi angelus de caelo confortans eum. Et factus est in agonia et prolixius orabat.* Et factus est sudor ejus, sicut guttæ sanguinis decurrentis in terram. Hæc enim pugna Salvatoris nostri, martyrum agones (1060), et certamina significabat. Ille sudor sanguineus, eorum sanguinem de toto ejus corpore, quod est Ecclesia, ubique fundendum manifestabat. Orabat autem prolixius, quatenus nobis ostenderet quid in tali pugna agere debeamus, ut angelorum consolationem recipere mereamur. Cætera, quæ sequuntur, in Matthæo exposita sunt.

(1059) Vide S. Ambrosium, n. 54, 55.

(1060) Beda: *« Nemo sudorem hunc infirmitati deputet... Sed potius intelligat per irrigatam sacramque ejus sanguine terram, non sibi, qui noverat, sed nobis aperte declaratum, quod effectum jam suæ precis obtineret, ut fidem videlicet discipulorum, quam terrena adhuc fragilitas arguebat, suo sanguine purgaret. »*

(1061) Cum evangelista unum tantum nomine appellet, Cleopham, longa est de nomine alterius controversia. S. Ambrosius l. x in Luc., n. 173, scribens, Christum undecim se demonstrasse, sicut se Ammaoni et Cleophæ seorsum jam vespere demonstraverat, visus est nomen fecisse illi Ammaonis. Pelavius vero ad hæres. 21 Epiph. depravatam hunc locum putat, et sultractum aliquid amanuensis culpa, nec discipulo illud nomen fecisse Ambrosium, sed castellum Ammaonem id. Emmauentem nominasset. Contra Pelavium dissertit Le Nourry Ambrosii Scholiastes ad h. l. quod multis aliis in

XLIX. [CAP. XXIV.] *Duo ex discipulis ibunt ipsa die in castellum, quod erat in spatio stadiorum sexaginta ab Jerusalem, nomine Emmaus, et ipsi loquebantur admiracem de his omnibus quæ acciderant.* Unus autem istorum, ipse, qui hæc scribit, beatus Lucas fuisse putatur (1061). Mos enim fuit antiquorum, ut in suis scriptis sic de se, quasi de aliis, loquerentur. Unde et Moyses frequenter dicit: *« Locutus est Dominus ad Moysen dicens (Exod. vi, 2, 10, 1, etc.). »* Et Matthæus, *« Præteriens, inquit, Jesus vidit hominem sedentem in telonio, Matthæum nomine (Math. ix, 9). »* Et multa tassa. *Et factum est, dum fabularentur, et secum quærerent, et ipse Jesus appropinquans ibat cum illis.* Bonum est igitur loqui de Jesu. Bonum est semper in mente habere, quia nec ipse eorum obliviscitur qui ejus memores sunt. Sicut et hic, quia isti duo de eo loquebantur, ipse appropinquans ibat cum eis. Beati, cum quibus ambulat Jesus. Beati, cum quibus ambulat salus, et vita, qui, quoniam cum luce vadunt, errare non possunt. Sequitur: *Oculi autem eorum tenebantur, ne eum agnoscerent.* Quia enim dubitabant, quia nondum perfecte credebant, ideo eum videntes non agnoscebant. *Et ait ad illos: Qui sunt hi sermones, quos confertis ad invicem ambulantes, et estis tristes? Et respondens unus, cui nomen Cleophas, dixit ei: Tu solus peregrinus in Jerusalem, et non cognovisti quæ facta sunt in illa his diebus? Ac si dicat: Tantum scelus noviter in Jerusalem perpetratum est, ut præ sua magnitudine omnino celari non possit, et quomodo tu solus ea quæ ibi his diebus facta sunt non cognovisti? Quibus ille dixit: Quæ? Et dixerunt: De Jesu Nazareno, qui fuit vir propheta, potens in opere, et sermone coram Deo, et omni populo, et quomodo eum tradiderunt summi sacerdotes et principes nostri in damnationem mortis, et crucifixerunt eum. Nos autem sperabamus quod ipse esset redempturus Israel.* Multum ægotabant isti, multisque eis necesse fuerat ut medicus et Salvator eis apparisset. Quod enim dicunt, *Nos sperabamus*, se jam a spe quodammodo decidisse ostendunt (1062). *Et nunc super hæc omnia tertia dies est hodie quod hæc facta*

locis idem dicat Ambrosius ad cap. xvii Luc., in Apol. 2 David c. 8, tract. in Sym., etc., et quod idem nomen discipuli habeat Origenes Præf. in Ev. Jo. Sed apud Origenem quidem in ea præfat. t. II, pag. 7, ex recens. Huet. edit. Colon. 1685, lego Simonem non Ammaonem. Atque idem nomen habet l. ii contr. Cels. n. 62. Colloquentibus Simone et Cleopha de illa quæ illis acciderant, Jesus interveniens, etc. Simonem etiam nominat S. Basilus ad cap. vi Isai., n. 186. Maurini editores et Origenis et Basilii, ex apocryphis haustum id volunt. Quidquid de eo sit, auctoris nostri verum est illud, Lucam esse qui tenent, Gregorium lib. i Moral., cap. 1. Theophylactum ad h. l., Nicephorum lib. 1, c. 34, etc. Et Gregorius quidem n. 3, hoc ipsum esse inquit de Scriptoribus sacri eloqui, qui impulsu S. Spiritus agitati, sic de se in illo testimonium, tanquam de aliis proferunt.

(1062) S. August. serm. 235, n. 2: *« Sperabatis? Jam non speratis? Hic est omnis discipulatus vester? »*

smut. Hodie igitur, secundum promissionem suam resurrexisset debuerat. Qui tamen utrum resurrexerit ignoramus. Sed et mulieres quaedam ex nostris terruerunt nos, quæ ante hunc fuerunt ad monumentum, et non invento corpore ejus, venerunt dicentes se etiam visionem angelorum vidisse, qui dicunt eum vivere. Et abierunt quidam ex nostris ad monumentum, et ita invenerunt, ut mulieres dixerunt; ipsam vero non invenerunt. Illis auditis, secretorum omnium cognitor, videns eos et amare, et dubitare, eorum infidelitati respondens, ait: O stulti, et tardi corde ad credendum in omnibus quæ locuti sunt prophetæ! Nonne hæc oportuit pati Christum, et resurgere a mortuis, et ita intrare in gloriam suam? Et incipiens a Moyse et omnibus prophetis interpretabatur illis in omnibus Scripturas quæ de ipso erant. Christi namque passionem et resurrectionem significans Moyses scribit, qualiter Jacob Judam filium suum benedixit, de cujus progenie Dominus natus est, dicens ei: «Juda, te laudabunt fratres tui: manus tua in cervicibus inimicorum tuorum. Et adorabunt te filii patris tui. Catulus leonis Juda: ad prædam, fili mi, ascendisti; requiescens accubasti ut leo, et quasi leæna: quis suscitabit eum?» (Gen. xlix, 8, 9.) Ad prædam enim in cruce Christus ascendit, quia de diaboli potestate morte sua mundum eripuit. Sed quasi leo accubuit; quia nec in ipsa morte fortitudinem amisit. Quis autem suscitavit eum, nisi Deus Pater; et divinitas ipsa, quæ in eo erat (1063)? Similiter autem et David Christi passionem, et resurrectionem significans ait: «Ego dormivi, et somnum cepi, et resurrexi, quoniam Dominus suscepit me (Psal. liii, 6) (1064).» Itemque: «Foderunt manus meas, et pedes meos, dinumeraverunt omnia ossa mea, et diviserunt sibi vestimenta mea, et super vestem meam miserunt sortem (Psal. xlii, 17, 18) (1065).» Et Isaias: Corpus, inquit (1066), suum dedit percutientibus, et genas suas vellentibus. Faciem suam non avertit ab increpantibus, et conspuentibus in eum. (Isa. l, 6) Vere languores nostros ipse tulit, et dolores nostros ipse portavit (Id. liii, 4). — «Oblatus est, quia ipse voluit, et non aperuit os suum (ib., 7).» — «Propter scelus populi mei percussit eum, et dabit impium pro sepultura, et divitem pro morte sua (ib., 8, 9).» Dum hæc, et similia eis Dominus loqueretur, et prophetarum illis testimonia interpretaretur, appropinquaverunt castello quo ibant, et tunc ipse non solum corporis beatitudine, sed et ipsa facie, quæ minus longius ire

A noluerit, longius se tamen ire ostendit. Sic enim et superius dicitur, quod Samaritani noluerunt recipere eum, «quia facies ejus erat euntis in Jerusalem (Luc. ix, 53).» Hoc igitur modo probabat eos Dominus, quo affectu et qua charitate peregrinos suscipiebant; quatenus et nos, discamus ab eis qualiter eos suscipiamus. Si enim aliter eos tenere non possumus, piam eis violentiam inferre debemus. Unde et hic dicitur: Et coegerunt illum, dicentes: Mans nobiscum, quoniam advesperascit, et inclinata est jam dies. Et intravit cum illis. Et factum est, dum recumberet cum illis, accepit panem, et benedixit, et fregit, et portiebat illis. Sic enim facere solebat, quando adhuc inter eos conversabatur. Et aperti sunt oculi eorum, assuetam ejus consuetudinem videntes. B Et cognoverunt illum: et ipse evanuit ex oculis eorum. At illi pariter gaudio et mœrore commoti dixerunt ad invicem: Nonne cor nostrum ardens erat in nobis, dum loqueretur in via, et aperiret Scripturas? Cur eum non tenuimus? Cur vel ad pedes 209 ejus non corruimus? Cur nobis ipsis, et cordibus nostris non credidimus? Ubi eum quaeremus? Ubi inveniemus? Exurgentes eadem hora regressi sunt in Jerusalem, et invenerunt congregatos undecim, et eos, qui cum ipsis erant, dicentes, quod surrexit Dominus vere, et apparuit Simoni. Et ipsi narrabant quæ gesta erant in via, et quomodo cognoverunt eum in fractione panis. Considera modo, quanta ibi lætitia fuerit, dum illi, et illi vicissim sibi sua gaudia nuntiarent.

C L. Dum autem hæc loquuntur, stetit Jesus in medio eorum, et dixit eis: Pax vobis. Loquebantur discipuli de Jesu, et ea quæ viderant, in commune referebant. Cum statim ipse adfuit, et sua eos præsentia reddidit certiores. Semper enim in medio illorum est Jesus qui pie loquuntur de eo, et qui congregantur in nomine ejus. Unde ipse ait: «Ubi duo, vel tres congregati fuerint in nomine meo, ibi sum in medio eorum (Math. xviii, 20).» Pacem autem eis commendat. Pacem eos habere persuadet, quia sine pace impossibile est placere Deo. In eis enim habitat Dominus, qui pacem et concordiam diligunt (1067). Unde Psalmista: «Et factus est, inquit, in pace locus ejus (Psal. lxxv, 2).» Sequitur: Ego sum, nolite timere. Ego, inquit, sum. Cognoscite vocem meam. Non in spiritu, ut putatis, sed corporaliter me videtis. Conturbati enim, et conterriti, non ipsum Dominum, quem videbant, sed spiritum se videre putabant. Et dixit eis. Quid turbati estis, et cogitationes ascendunt in corda vestra? Nihil est, quod cogitatis: quia non phantasticum

In cruce latro vos vicit... Quid sperabatis? «Quia ipse erat redempturus Israel:» Quod sperabatis et illo crucifixo perdidistis, hoc latro crucifixus agnovit. Vid. etiam serm. 252.

(1065) De J. C. Resurrectione explicat hunc locum S. August. serm. 37, n. 2, et serm. 218, n. 12. Beda Expos. in Genes. ad h. l. Vide etiam S. Hieronymum ad cap. i Mich.

(1064) Ita interpretatus est, et ad J. C. Resurrectionem retulit Origenes ad h. l. tom. II Oper. ex rec. Delarue, pag. 552. Eusebius tom. I Collect.

Montfaucon., pag. 20. Dydimus, et libri ecclesiastici nostri.

(1065) Notissimus hic psalmi locus ob diversitatem lectionis in Hebræo; et omnes de Christo interpretatur; ut etiam sequentia loca Isaiæ.

(1066) Isai. l, 6. Corpus novum dedi percutientibus, et genas meas vellentibus: faciem meam non averti ab increpantibus, et conspuentibus in me.

(1067) Sic ferme loquitur S. Gregor., hom. 40 in Ezech. : «Ibi inhabitat Deus, ubi vera pax quæritur.»

aliquid, sed veritatem videtis. Et protinus eis manus et pedes ostendens, ait: *Videte manus meas, et pedes meos, quia ipse ego sum.* Cognoscite vel vulnerum cicatrices, si me nec in persona, nec in voce cognoscitis. *Palpate, et videte, quia spiritus carnis et ossa non habet, sicut me videtis habere.* Ideo enim suorum vulnerum cicatrices Dominus reservavit, ut in eis discipulorum suorum corda sanaret, et in seipso ostendendo vulnera carnis, sanaret in eis vulnera mentis. Sciebat enim quod apostolus Thomas aliquando dicturus esset: *« Nisi videro in manibus ejus fixuram clavorum, et mittam digitum meum in locum clavorum, et mittam manum meam in latus ejus, non credam (Joan. xx, 25). »* Propter hoc igitur cicatrices delere noluit, quas, si voluisset, delere omnino potuisset (1068). Nemo autem hinc argumentando, nos cum omnibus nostri corporis cicatricibus resurgere arbitretur; quoniam nihil in sanctorum resurget corporibus, quod inconveniens, vel injecens videatur (1069). *Adhuc autem illis non credentibus, et mirantibus præ gaudio, dixit: Habetis hic aliquid, quod manducetur? At illi obtulerunt ei partem piscis assi, et favum mellis.* Hoc igitur offeramus et nos. Semper hæc oblatio inveniat in nobis; hoc enim cibo delectatur, quia in hoc cibo illes nostra continetur; in quo Christi passio, et resurrectio, in quo et vitæ nostræ perfecta forma significatur. Quia enim et de illius passione dolemus; et iterum de ejus resurrectione gaudemus, utique offerimus ei et piscem assum per passionem, et favum mellis per resurrectionem (1070). Nam et beatus Paulus piscem assum ei offerebat, cum diceret: *« Castigo corpus meum, et in servitatem redigo, ne forte, cum aliis prædicaverim, ipse reprobus efficiar (I Cor. ix, 27). »* Itemque: *« Quis infirmatur, et ego non infirmor? Quis scandalizatur, et ego non*

arror? » (II Cor. xi, 29.) Mæltum enim ille piscis assatur, qui pro omnibus uritur. Omnes enim piscis sumus, quicumque in baptismo nativimus. Offerimus **210** autem Domino et favum mellis; quando ejus amoris dulcedine pleni, simul cum Psalmista dicimus: *« Quam dulcia faucibus meis eloquia tua, super mel et favam jori meo! » (Psal. cxviii, 103.)* Hoc enim cibo nobiscum reficitur Jesus, quo et ipse delectatur, et mentes nostræ pinguescunt. Unde et subditur: *« Et cum manducasset coram eis, sumens reliquias, dedit eis.* Christi namque reliquias sumimus, si cum imitatur, et ejus sermones servamus. Ejus namque reliquie sunt hæc Evangelia, quæ ad comedendum, et agendum ipse nobis reliquit. His enim mens nutritur, reficitur anima, pinguescit intellectus. Unde et subditur: *« Hæc sunt verba, quæ locutus sum ad vos, cum adhuc essem vobiscum, quoniam necesse est, impleri omnia, quæ scripta sunt in lege Moysis, et prophetis, et psalmis de me. Tunc aperuit illis sensum, ut Scripturas intelligerent.* Dedit igitur eis reliquias. Dedit et dentes, quibus eas comedere possent. Has enim comedere nequeunt, quibus sensus divinitus non aperitur. *« Et dixit eis: Quoniam sic scriptum est, quod vos quidem, quia usque nunc Scripturas non intelligebatis sic scriptum esse nesciebatis, et sic oportebat Christum pati, et resurgere a mortuis die tertia, et prædicari in nomine ejus penitentiam, et remissionem peccatorum in omnes gentes, incipientibus ab Hierosolyma. Vos autem estis testes horum.* Vobis prædicantibus, et testantibus ubique hæc omnia firmabuntur. *« Et ego mittam promissum Patris mei in vos.* De quo propheta: *« Erit, inquit, in diebus illis, effundam de Spiritu meo super omnem carnem, et prophetabunt. Vos autem sedete in civitate quoad usque induamini virtute ex alto (Joel ii, 28). »* Nemo igitur ab Ecclesia recedat, quicumque hac virtute

(1068) Alia ratio offertur a S. Ambrosio ad b. l., lib. x in Luc., n. 170: *« Vulnera suscepta pro nobis cælo inferre maluit; ut Deo Patri prætia nostræ libertatis ostenderet. »* Sed hanc etiam A. nostri rationem offertur PP., præsertim August., ut serm. 88, n. 2: *« Nunquid non poterat Dominus sine cicatricibus resurgere? sed in corde discipulorum vulnera noverat, propter quæ sananda, cicatrices in corpore suo servaverat; »* et serm. 112, n. 4: *« Dominus qui posset sine ullo vestigio vulneris resurgere, servavit cicatrices, quæ a dubitante tangerentur, et cordis vulnera sanarentur; »* et serm. 116 in hunc Evangelii locum, num. 1: *« De sepulcro autem surrexit, sanatis vulneribus, servatis cicatricibus. Hoc enim discipulis suis expedire judicavit, ut cicatrices ejus servarentur, unde cordis vulnera sanarentur. »* Quæ ferme verba habet etiam serm. 2, in ps. LXXXVIII, n. 5: *« Cicatrices servavit in corpore, ut vulnus dubitationis, sanaret in corde. »* Vid. S. Thom. 3, p. qu. 54, art. 4, ad. 3.

(1069) S. Augustin., serm. 242, num. 2, 3: *« Querunt ergo homines, utrum corruptio ista corporis, quam sentiunt in carne sua, futura sit in resurrectione mortuorum? Dicimus, non futuram... Rursus dicunt: resurgent vitia, quæ erant in corpore humano, cum quilibet moritur homo? Respondemus:*

non resurgent vitia. » Vid. S. Augustin. enmd., lib. xxii, de Civ. Dei. De cicatricibus martyrum aliud suspicari videtur idem S. Aug., l. all., c. 23, n. 3: *« Nescio quo autem modo sic afflicimur amore Martyrum beatorum, ut velimus in illo regno, in eorum corporibus videre vulnerum cicatrices, quæ pro Christi nomine pertulerunt. Et fortasse videbimus. Non enim deformitas in eis, sed dignitas erit, et quedam, quamvis in corpore, non corporis, sed virtutis pulchritudo fulgebit. Nec hæc tamen, si aliqua martyribus amputata et ablata sunt membra, sine ipsis membris erunt in resurrectione mortuorum; quibus dicitur est: *Capillus capitis vestri non peribit.* Sed si hoc decehit in illo novo sæculo, ut indicia gloriosorum vulnerum in illa immortali carne cernantur, ubi membra, ut præ-iderentur, percussa, vel secta sunt, ibi cicatrices, sed tamen eisdem membris redditæ, non perditæ apparebunt. Quamvis itaque omnia quæ acciderunt corpori vitia, tunc non erunt; non sunt tamen deputanda vel appellanda vitia, virtutis indicia. »*

(1070) S. Gregorius, hom. 24, in Ev., n. 5: *« Quid autem signare piscem assum credimus, nisi ipsum mediatorem Dei et hominum passum? Sed qui piscis assus fieri dignatus est in passione, favus mellis nobis exstitit in resurrectione. »*

indui desiderat. Hæc enim virtus nulli datur, qui a ideoque a catholicis consignari præcipiunt, qui : b extra hanc civitatem invenitur. Unde et sacri cano- eis baptizati sunt. nes negant, hæreticos posse dare Spiritum sanctum :

EXPLICIT SECUNDUM LUCAM.

S. BRUNONIS ASTENSIS

EPISCOPI SIGNIENSIS

COMMENTARIA IN JOANNEM

211 PARS PRIMA.

INITIUM SANCTI EVANGELII SECUNDUM JOANNEM.

I. [CAP. I.] *In principio erat Verbum, et Verbum erat apud Deum, et Deus erat Verbum.* Jesus Christus Dominus noster, quemadmodum dicitur Filius Dei, sic dicitur Verbum Dei, sic et Virtus et Sapientia Dei. Unum enim ideinque significant, unum idemque sunt Filius, Verbum, Virtus et Sapientia. De quo Verbo ait Psalmista : « Verbo Domini coeli firmati sunt (Psal. xxxii, 6). » Et ut Verbum et Sapientiam idem esse ostenderet, ait : « Omnia in Sapientia fecisti (Psal. ciii, 24). » Nunquam igitur Pater sine Filio fuit, quia nunquam sine Verbo, nunquam sine Virtute, nunquam sine Sapientia esse potuit. Hæc autem Sapientia, hæc Virtus, hic Dei Filius, quamvis temporaliter de Virgine natus sit, in principio tamen et ante tempus erat. Et hoc est quod ait : *In principio erat Verbum* (1071). Taceant igitur quicumque Salvatorem nostrum, priusquam de Virgine nasceretur, non fuisse contendunt. Hoc enim Judæi et gentiles, et quidam hæreticorum dicere solent. Quorum quidem errores evangelista destruit, dum eum in principio fuisse dicit. Sed ubi erat? *Et Verbum erat apud Deum.* Semper enim in Patre Filius; semper in Filio Pater. Unde ipse ait : « Ego sum in Patre, et Pater in me est (Joan. x, 38). » Denique, ubi debuit esse, nisi in Deo, Virtus et Sapientia Dei? Ubi enim est virtus et sapientia tua, nisi in te et in animo tuo? Sic igitur et Verbum Dei, id est Virtus et Sapientia Dei, in principio erat apud Deum. Et quid erat? *Et Deus erat Verbum.* Nihil enim in Deo est, quod Deus non sit. Totus enim idem est, et substantialiter idem. Hoc autem Verbum nec syllabis constat, nec voce profertur. Sed semper in situ manens, et in corde Patris cuncta

B disponit, regit et operatur. *Hoc erat in principio apud Deum.* Confirmatio est. *Omnia per ipsum facta sunt, et sine ipso factum est nihil.* Si igitur omnia per Verbum facta sunt, et omnia in Sapientia Dominus fecit, manifestum est quia Verbum et Sapientia idem sunt. Ili igitur Verbum, ubi Sapientia. In nobis autem non ita sit, quia verbum in ore, in corde sapientiam habemus (1072). Verumtamen sicut sapientia nostra voce induitur et sit verbum, ut audiat, ita et Sapientia Dei carne induta est, et Verbum caro factum est, ut ab hominibus videatur. Sive igitur Verbum, sive Sapientia vocetur Dei Filius, nulla differentia est. Non enim loquendo, sed sciendo et volendo cuncta operatur Deus. Quod enim scriptum est : « Ipse dixit, et facta sunt, ipse mandavit, et creata sunt (Psal. xxxii, 9), » non sic est accipiendum, quasi motu linguæ et aeris percussione aliqua ex ipsius ore vox insonuerit. Sed dicere Dei voluisse est (1073). Omnia per ipsum perfecta sunt. Omnia enim per ipsum facta sunt, quæcumque a Patre facta sunt, et sine ipso nihil a Patre factum est (1074). Nihil enim sine Sapientia fecit Deus. Deus igitur unus est, qui in Sapientia sua et in Spiritu suo omnia operatus est. Cujus Sapientia carnem suscepit. Cujus Spiritus in igne apparuit. Qualiter autem Sapientiam suam, Verbum suum et Filium suum ipse genuerit, quia solvi non potest, quæri non debet. *Quod factum est in ipso, 212 vita erat, et vita erat lux hominum, et lux in tenebris lucet, et tenebræ eam non comprehenderunt.* Dux namque naturæ sunt in Christo, divina scilicet et humana. Quarum altera facta est, altera facta non est. Humanitas enim, quæ in ipso est, et facta et creata est. Ipse enim fecit humanitatem suam, ipse fecit et matrem suam,

(1071) S. Ambros., lib. 1 De fid., c. 8, n. 56 : « *In principio erat Verbum, et Verbum erat apud Deum, et Deus erat Verbum : hoc erat in principio.* Erat, inquit, apud Deum : erat, erat, erat, erat; ecce quater, erat : ubi impius invenit quod non erat? »

(1072) Vid. S. Aug. Tract. 1 in Joannem, n. 8, lib. xv. De Trinit., cap. 10.

(1073) S. Basilii in Hexaeme. nom. 2, n. 7 :

« Cum autem in Deo vocem verbumque et præceptum d'imus non sonum per vulgaria organa emissum, non aerem lingua conformatum, divinum sermonem intelligimus, sed voluntatis nutum; ut descendentium oculis res subjecta esset; in præcepti speciem aptari arbitramur. » Vid. S. August. de Genes. ad litt.

(1074) Vid. S. Athanas., orat. 2 contra Arian.

per quem omnia facta sunt, et sine quo factum est nihil. Hoc igitur solum in ipso est, nihilque aliud est, quod in ipso factum est. Hoc autem *vita erat*. Quamvis hoc Judæi non credebant. Christi namque humanitas omnium in se credentium et salus et vita est. Unde ipse ait : « Ego sum via, veritas et vita (Joan. xiv, 6). » Itemque : « Ego sum resurrectio et vita. Et vita erat lux hominum (Joan. xi, 25). » Si enim Christi humanitas vita erat, et *vita erat lux hominum*; ergo et Christi humanitas erat lux hominum. Sed cur lux? Quia lucebat, quia docebat, quia prædicabat, quia populum, qui sedebat in tenebris illuminabat. Unde Propheta : « Populus, inquit, qui sedebat in tenebris, vidit lucem magnam, habitantibus in regione umbræ mortis lux orta est eis (Isa. ix, 2). » Hinc ipse quoque Dominus ait : « Ego sum lux mundi, qui sequitur me non ambulat in tenebris, sed habebit lumen vitæ (Joan. viii, 12). » De qua et subditur : *Et lux in tenebris lucet*. Lux enim in tenebris lucebat, quando inter peccatores Christus Dominus prædicabat. Hanc autem lucem *tenebræ non comprehenderunt, quia peccatum non fecit, nec dolus inventus est in ore ejus (1 Petr. ii, 22)*. Ipse enim solus inter peccatores sine peccato vivere potuit. Hæc sola lux nullis tenebris est offuscata, nulla caligine denigrata, nullis vitis maculata. Alii (1075) autem hunc locum ita distinguunt, ut prius dicant, *quod factum est, deinde subinferant, in ipso vita erat*. Sed videant quomodo his sequentia continentur. Omnia enim quæ temporaliter sunt vel facta sunt, priusquam fierent, in ipso erant, in ipso et vivebant, et vigeant. Vivunt enim omnia quæ in Dei dispositione sunt, quia sicut disposita sunt, non evenire non possunt. *Fuit homo missus a Deo, cui nomen erat Joannes. [Hic venit in testimonium, ut testimonium perhiberet de lumine, ut omnes crederent per illum. Non erat ille lux, sed ut testimonium perhiberet de lumine]*. Omnes enim, sicut Lucas ait, existimabant de Joanne, « ne forte esset Christus (Luc. iii, 15). » Erat enim *lucerna lucens et ardens*. Sed non erat ipse lux, quia ad hoc solummodo venerat, ut testimonium perhiberet de lumine. *Erat autem lux vera, lux æterna et indeficiens, quæ illuminat omnem hominem venientem in hunc mundum*. Omnis enim homo in hunc mundum veniens hæc sola luce interioris et exterioris illuminatur. Hæc oculis visum, et cordi tribuit intellectum. Qui hac luce non illuminatur, cæcus est, et in tenebris manet. Venit autem homo in hunc mundum, quando nascitur, quia tunc primum in hoc mundo apparet. Unde et de seipso Dominus ait : « Exivi a Patre, et veni in mundum, iterum relinquo mundum, et vado ad Patrem (Joan. xvi, 28). » Deus enim, qui ubique est, quando se

A nobis manifestat, venire; quando se celat, recedere dicitur. Venit igitur in mundum, quia secundum carnem, quam assumpsit, mundo visibilis apparuit. Et hoc est quod dicitur : *In mundo erat, et mundus per ipsum factus est, et mundus eum non cognovit*. Quid est enim, *in mundo erat*, nisi quia visibilis inter homines in hoc mundo conversabatur? Mundus autem secundum quosdam eum cognovit, et secundum quosdam eum non cognovit. Mundi enim amatores Christum sequi et cognoscere noluerunt, qui quoniam solam hujus mundi voluptatem et gloriam diligunt, non immerito *mundus* vocantur. Unde et discipulis suis Dominus ait : « Quia de hoc mundo non estis, sed ego elegi vos de mundo, propterea odit vos mundus. In propria venit, et sui eum non receperunt (Joan. xv, 19). » Cum enim omnia sua sint, ejus tamen propria, Judæi dicebantur. Et isti quidem eum non receperunt, sed eum spernentes, dixerunt : « Nolumus hunc regnare super nos. Quotquot autem receperunt eum, dedit eis potestatem filios Dei fieri, his qui credunt in nomine ejus (Luc. xix, 14). » Quid enim majus illis dari potuit, quam ut essent filii Dei? « Si enim filii, ait Apostolus, et hæredes, hæredes quidem Dei, coheredes autem Christi (Rom. viii, 17). » Si vero coheredes sunt, eandem habent beatitudinem et possessionem. *Qui non ex sanguinibus, neque ex voluntate carnis, neque ex voluntate viri, sed ex Deo nati sunt*. Quantum enim ad hæc secundam nativitatem, qua filii Dei homines sunt, non secundum viri voluntatem, neque ex voluntate carnis et sanguinis, sed secundum voluntatem Dei, ex aqua et Spiritu sancto regenerantur et renascuntur homines. Quantum vero ad primam nativitatem, uno et simili modo **213** et boni et mali homines nascuntur. *Et Verbum caro factum est, et habitavit in nobis*. Factum est utique Verbum caro; non quod Verbum mutaretur in carnem, sed quia carnem suscipiendo, ex divinitate et humanitate una persona facta est (1076). *Et habitavit in nobis*, sicut Jeremias ait : « Hic Deus noster, et non æstimabitur alius ad eum qui advenit omnem viam scientiæ, et dedit eam Jacob puero suo, et Israel dilecto suo. Post hæc in terris visus est, et cum hominibus conversatus est (Baruch iii, 37). » *Et vidimus gloriam ejus, gloriam quasi unigeniti a Patre, plenum gratiæ et veritatis*. Hanc enim Christi gloriam illi viderunt, qui simul cum eo erant, quando in monte transfiguratus est, quando resplenduit facies ejus sicut sol, vestimenta autem ejus facta sunt alba sicut nix. Quando et vox Patris audita est : « Hic est Filius meus dilectus, in quo mihi bene complacui (Matth. xvii, 5). » Erat autem plenus gratiæ et veritatis, secundum hoc quod Psalmista ait : « Speciosus forma præ filiis

(1075) S. Ambrosius in ps. xxxvi, n. 35 : « Alexandrini quidem et Ægyptii legunt : *Omnia per ipsum facta sunt, et sine ipso factum est nihil quod factum est, et interposita distinctione subjiciunt : In ipso vita erat*. Salva sit fidelibus illa distinctio; ego non vereor legere : *Quod factum est in ipso vita erat; et*

nihil habet quod teneat Arianus; quia non illius venena considero, sed lectionis sacræ consuetudinem recognosco, etc. » Vid. eumd. lib. iii De fid., c. 3.
(1076) S. Fulgentius, lib. i ad Thras., c. 18 : « Verbum utique caro factum est, in eo quod est una in Christo Dei hominisque persona. »

hominum, diffusa est gratia in libris tuis (*Psal.* XLIV, 3). » Et : « Propter veritatem et mansuetudinem et justitiam deducet te mirabiliter dextera tua (*ibid.*, 5). »

II. *Joannes testimonium perhibet de ipso, et clamat dicens : Hic erat quem dixi, qui post me venturus est, ante me factus est, quia prior me erat.* Venit enim Dominus post Joannem, quia et post eum natus est, et post eum prædicare cœpit. Sed ante eum factus est, quia prior erat (1077). Decet enim multumque convenit ut semper priores anteponantur, et suis minoribus præferantur. Huic enim simile est, cum de aliquo dicimus, hic mihi olim par erat, sed modo ante me factus est, modo me præcedit, modo mihi prælatus est. *Et de plenitudine ejus nos omnes accipimus gratiam pro gratia.* Vidimus, inquit, eum plenum gratiæ et veritatis, de cujus plenitudine nos omnes accepimus gratiam salutis et reconciliationis pro gratia fidei, qua in eum credimus. Hanc autem gratiam Moyses nobis dare non potuit, quia *lex tantum per Moysen data est, gratia et veritas per Jesum Christum facta est.* Per Christum namque cœlum aperitur, legis et prophetarum fides et veritas intelligitur, et mundus Deo reconciliatur. Eramus enim, ut scriptum est, sicut oves errantes, » sed, cognita veritate, « conversi sumus nunc ad pastorem et episcopum animarum nostrarum (*I. Petr.* II, 25). » *Deum nemo vidit unquam. Unigenitus Filius, qui est in sinu Patris, ipse narravit.* Nam quia dixerat : *Vidimus gloriam ejus, gloriam quasi unigeniti a Patre,* ne quis hoc de divinitate intelligeret, quæ utique invisibilis est, ideo ait : *Deum nemo vidit unquam.* Hoc autem probat ab auctoritate Filii Dei, dum dicit : *Unigenitus Filius, qui est in sinu Patris, ipse narravit.* Tunc enim hoc narravit, cum dixit : « Nemo novit Filium nisi Pater, neque Patrem quis novit, nisi Filius, et cui voluerit Filius revelare (*Matth.* XI, 27). » Quod, quid significet, in Mathæo expositum est.

III. *Et hoc est testimonium Joannis, quando miserunt Judæi ab Jerosolymis sacerdotes et levites ad eum, ut interrogarent eum : Tu quis es ? Et confessus est, et non negavit, et confessus est, quia non sum ego Christus.* Omnes enim existimabant Joannem esse Christum, quoniam in vita et moribus, in habitu et sancta conversatione aliis omnibus dissimilis erat. Ipse tamen gloriam mundi fugiens, et Christum se non esse respondens, in tantum se humiliavit, ut in-

(1077) S. Ambros., lib. II in Luc. : « Qui post me venit, ante me factus est, quia vox præcedit inferior. Verbum sequitur quod præcellit. » Beda ad h. l. : « Quod ait : *Ante me,* nim ad ordinem temporis, sed ad distantiam pertinet dignitatis. »

(1078) S. Greg., eodem plane modo, hom. 7 in Ev., n. 2 : « Quid est hoc, quia quod Veritas affirmat, hoc propheta veritatis negat ? Valde namque inter se diversa sunt. *Ipse est,* et, non sum. Quomodo ergo propheta veritatis est, si ejusdem veritatis sermonibus consors non est ? Sed si subtiliter veritas ipsa requiratur, hoc quod inter se contrarium sonuit, quomodo contrarium non sit, invenitur. Ad

dignum se esse diceret, qui Christi calcamenta solve-
vere debuisset. *Et interrogaverunt eum : Quid ergo ? Elias es tu ? Et dixit : Non sum.* Interrogatus Dominus de Elia, respondit : « Elias quidem venturus est, et restituet omnia, et si vultis scire, Joannes ipse est Elias (*Matth.* XVII, 11). » Quid est igitur quod Joannes Eliam esse negat, quem Dominus ipse Eliam esse affirmat ? Dicit Joannes : *Non sum Elias.* Dicit Jesus : *Joannes ipse est Elias.* Nec iste quidem mentiri potest, quia veritas est : nec ille, quia discipulus veritatis. Verum ergo dicit uterque. Alter enim de persona, alter de spiritu loquitur. Joannes enim in spiritu Elias erat ; sed in persona Elias non erat (1078). De quo Angelus ad Zachariam : « Ipse, inquit, præbit ante eum in spiritu et virtute Eliæ (*Luc.* I, 17). »

B At illi : *Propheta es tu ? Et respondit : Non.* Non enim simpliciter propheta, sed plus quam propheta erat Joannes. 214 Unde et Dominus ait : « Quid exitis videre ? Prophetam ? Dico vobis, et plus quam prophetam (*Matth.* XI, 9). » Plus enim quam propheta fuit Joannes, quia non solum ventura nuntiavit, quod utique prophetarum est, verum etiam digito monstravit, quod prophetarum non est. *Dixerunt ergo ei : Quis es, ut responsum demus his qui miserunt nos ? Quid dicis de teipso ? Ait : Ego vox clamantis in deserto : dirigite viam Domini, sicut dixit Isaias propheta.* Vox Joannes, Verbum Christus. Sicut enim Joannes (1079) præcedit Christum, ita et vox præcedit verbum. Statim enim, ut ex ore loquentis sonus qualiscunque procedit, vox est ; verbum autem nondum est, quia omne verbum significat aliquid. Præcedit igitur vox ; sequitur verbum. Merito ergo vox Joannes, et verbum Christus vocatur, quoniam et nascendo, et prædicando, et moriendo, et ipsa sui nominis significatione Christum processit. Hæc autem vox in deserto clamabat, quia crudeles et impios ad fidem vocabat, qui non homines pietate, sed bestias crudelitate imitabantur. Desertum enim non hominum, sed ferarum habitatio est. Sed qui dicebat ? *Dirigite viam Domini, sicut dicit Isaias propheta.* *Dirigite, inquit, viam Domini,* ut ipse ad vos venire, et in vobis habitare dignetur, qui nisi per viam rectam incedere nescit. Fides enim, spes et charitas, pietas et justitia, et misericordia, viæ sunt per quas ad nos Dominus venit, si eas habeamus, et ad Deum dirigamus. Istæ viæ illis directæ unæ sunt, qui non ex veritate, sed simulatorie per eas incedunt. *Et qui missi fuerant, erunt ex Pharisæis.*

Zachariam namque de Joanne angelus dicit : *Ipse præcedet ante illum in spiritu et virtute Eliæ.* Qui idcirco venturus in spiritu et virtute Eliæ dicitur, quia sicuti Elias secundum Domini adventum præveniet, ita Joannes prævenit primum... Joannes igitur in spiritu Elias erat, in persona Elias non erat. Quod ergo Dominus fatetur de spiritu, hoc Joannes denegat de persona. »

(1079) Id. S. Gregor., I. ill. : « Ex ipsa vestra locutione cognoscitis, quia prius vox sonat, ut verbum postmodum possit audiri. Joannes ergo vocem se esse asserit, qui Verbum præcedit, » etc. Item habet hom. 20.

Pharisæi namque præ cæteris justiores esse arbitrabantur. Quibus Dominus ait : « Publicani et meretrices præcedent vos in regnum Dei (Matth. xxi, 31), » Quos et Joannes viperarum genimina vocavit dicens : « Serpentes genimina viperarum, quomodo fugietis iudicia gehennæ? » (Matth. xxiii, 33.) Et interrogaverunt eum, et dixerunt ei : Quid ergo baptizas, si tu non es Christus, neque Elias, neque propheta? Respondit eis Joannes dicens : Ego baptizo in aqua; medius autem vestrum stetit, quem vos non scitis. In aqua enim et non in spiritu baptizabat Joannes, quia non peccata solvebat, sed corpora tantum lavabat, et Christi baptismum baptizando significabat (1080). Illius igitur baptismus umbra quædam erat et significatio melioris baptismi. Ego, inquit, vos in aqua baptizo; medius autem vestrum stetit, et vidistis, et audistis eum, inter vos conversatur, et vobiscum habitat, quem vos non scitis. Ipse est qui post me venturus est, qui ante me factus est. Post eum namque et nascendo, et prædicando, et baptizando, et moriendo venit Christus. Factus est autem ante eum, quia quasi Dominum eum sequitur beatus Joannes, et post eum vadit (1081). Ante enim hoc in loco non temporis, sed ordinis habet significationem: Cujus ego non sum dignus ut solvam ejus corrigiam calceamenti. Christi namque corrigiam calceamenti solvere, est ejus humanitatis et mortalitatis mysterium prædicare. Calceamentum enim, quia ex mortuorum pellibus fit, carnis morticinum significat (1082). Alia enim nostra indumenta ex alia, et alla materia fiunt. Calceamenta vero non nisi carnea sunt. Unde et merito pro carne ponitur. Vide ergo quantum se humiliaverit præcursor Domini, qui priusquam eum laudare cœperat, quasi qui ejus laudes prædicare idoneus non esset, statim se indignum esse dixit, qui non solum ejus divinitatis, sed etiam ipsius humanitatis mysterium nuntiaret. Hæc in Bethania facta sunt trans Jordanem, ubi erat Joannes baptizans.

IV. Altera die vidit Joannes Jesum venientem ad se, et ait : Ecce Agnus Dei, ecce qui tollit peccata mundi. Agnus enim dicitur Christus propter innocentiam et simplicitatem, quia sicut agnus ad victimam ductus est, et non aperuit os suum (Isa. lxxi, 7); et ipse quidem tulit peccata mundi: non autem illius de quo supra dicitur : Et mundus eum non cognovit; sed illius qui ejus fidem et doctrinam secutus est. Hic est de quo dixi : Post me venit vir, qui ante me factus est, quia prior me erat. Hoc autem jam superius expo-

(1080) S. Gregor., hom. 8 : « Joannes non spiritu, sed aqua baptizat, quia peccata solvere non valens, baptizatorum corpora per aquam lavat, sed tamen mentem per veniam non lavat . . . ut . . . qui prædicando factus est præcursor Christi, baptizando etiam præcursor ejus fieret imitatione sacramenti. »

(1081) Beda ad h. l. : « Sic namque dicitur ante me factus est, ac si dicatur, ante positus. Post me ergo venit, quia postmodum natus: ante autem factus est, quia mihi prælatus. »

(1082) S. Gregorius, l. all., n. 3 : « Quis enim nesciat quod calceamenta ex mortuis animalibus fiunt? Iucarnatus vero Dominus veniens, quasi cal-

aitum est. Et ego nesciebam eum. Quid est nesciebam eum, nisi volu adhuc et facie illum ignorabam, utpote quem nondum corporaliter videram? Sed ut manifestetur in Israel, propterea veni ego in aqua baptizans. Ideo, inquit, solitudinem et desertum reliqui, et ad **215** planitiem descendens, baptizare cœpi, ut populo Israelitico undique ad me confluenti eum manifestarem. Et testimonium perhibuit Joannes dicens : Quia vidi Spiritum descendentem, quasi columbam de cælo, et mansit super eum, et ego nesciebam eum; sed qui misit me baptizare, ille mihi dixit : Super quem videris Spiritum descendentem, et manentem super eum, hic est qui baptizat in Spiritu sancto. Descendit enim Spiritus sanctus super Salvatorem nostrum in columbæ specie, quatenus mitem et simplicem, sine

B felle, omni que amaritudine eum ostendit. Mansit autem super eum, quia non ad horam, vel temporali-ter in eo est, sed semper et essentialiter in eo manet (1083). Quamvis enim desuper veniebat, in eo tamen semper erat. Sed nisi illo modo venisset, Joannes eum non vidisset. Hoc enim divinitus ei dictum fuerat : Super quem videris Spiritum descendentem, et manentem super eum, hic est qui baptizat in Spiritu sancto. Baptizabat enim Dominus in Spiritu sancto, id est in virtute Spiritus sancti, quæ totius Trinitatis communis est; idemque est, baptizare in Spiritu sancto, quod est, baptizare in nomine et virtute Patris, et Filii, et Spiritus sancti. Tres enim personæ sunt, quarum una est Spiritus sanctus, in qua sola nemo baptizatur. Unde et Dominus discipulis ait : Ite, docete omnes gentes, baptizantes eos in nomine Patris, et Filii, et Spiritus sancti (Matth. xxviii, 19).

C Joannes autem quia non baptizabat in Spiritu sancto, ideo quos ipse baptizavit, iterum rebaptizati sunt. Si enim baptizasset in Spiritu sancto, ejus baptismus jam non figura, sed veritas esset. Sequitur : Ego vidi, et testimonium perhibui, quia hic est Filius Dei. Statim autem baptizatus Jesus, sicut alii evangelistæ scribunt (Matth. iv, 1; Marc. i, 12; Luc. ii, 1), ivit in desertum, et jejunavit quadraginta diebus, et quadraginta noctibus. Deinde vero, jam illius anni fine propinquante, cum nondum palani, et in synagoga prædicasset, paucos etiam secum discipulos haberet, quos familiariter docebat, venit iterum ubi erat Joannes. **D** Unde et subditur : Altera die iterum stabat Joannes, et ex discipulis ejus duo, et respiciens Jesum ambulantiem, dixit : Ecce Agnus Dei. Altera enim hoc in

centus apparuit, quia in divinitate sua morticina nostræ corruptionis assumpsit. » Eadem verba habet Beda ad h. l.

(1083) S. Basil. l. v, contr. Eunom. : « Spiritus mansit super ipsum, ut cum mansionem audis, uatoræ ipsius libertatem agnoscas. » Hieron. in cap. xxxv Ezechiel : Qui misit me baptizare, ipse dixit, etc. : « Nunquam enim proprium esset in Christo quod additur, et manentem in eo, nisi ab aliis nonnunquam recederet, » etc. S. Gregor., lib. ii Mor., cap. 42 : « Recte cum in sanctis prædicatoribus manent, in Mediatore singulariter manere perhibetur; quia in istis per gratiam manet ad aliquid, in illo

loco non ad hesternam spectat, sed pro alia ponitur (1084). Non enim proprie illa dies altera dicitur, quæ post tam multos dies subsequitur. Et de his quidem in Luca sufficienter diximus. *Et audierunt eum duo discipuli loquentem, et secuti sunt Jesum.* Crediderunt enim magistro loquenti, et Christo Domino testimonium perhibenti, et secuti sunt Jesum, gaudentes se tandem illum invenisse, de quo toties Joannem loquentem audierant. Et relinquentes Joannem, secuti sunt eum, quem ipsius Joannis testimonio cognoverunt esse et magistrum ipsius quoque Joannis. *Conversus autem Jesus, et videns eos sequentes se, dicit eis: Quid quæritis? Qui dixerunt ei: Rabbi, ubi habitas? Quid autem significet Rabbi, evangelista exposuit, dicens: Quod dicitur interpretatum Magister.* Quod enim Dominus ad eos convertitur, quod eos respicit, et cum eis loquitur, clementiæ et bonæ voluntatis indicium est. Sciebat enim, quales erant, et quales postea futuri erant, et quo effectu eum sequebantur. Omnes enim diligit Jesus, qui eum sequuntur. Neminem ad se venientem repellit. Unde et istis interrogantibus, *Ubi habitas? Respondit: Venite, et videte.* Non dixit, in illo, vel illo loco, quod si dixisset, potius locum ostendere quam eos invitare videretur. *Venerunt, et viderunt ubi maneret, et apud eum manserunt die illa, cunctis diebus mansuri cum illo. Hora autem erat quasi decima. Erat autem Andreas, frater Simonis Petri, unus ex duobus, qui audierant ab Joanne, et secuti fuerant eum. Invenit hic primum fratrem suum Simonem, et dicit ei: Invenimus Messiam.* Quid sit autem messias, ait evangelista, *quod est interpretatum Christus.* Expectabant enim Judæi messiam, et adhuc quidem expectant, sed frustra. Unde et Dominus ait: « Ego veni in nomine Patris mei, et non suscepistis me: alius venit in nomine suo, et illum recipietis (Joan. v, 43). » *Et adduxit illum ad Jesum. Boni fratres, qui sic desiderant videre Jesum. Intuitus autem eum Jesus, dixit: Tu es Simon filius Jonæ, tu vocaberis Cephas.* Et hoc evangelista exponit, dicens: *Quod interpretatur Petrus. Tu es, inquit, Simon, quod obediens dicitur (1085), quem genuit Jonas, id est Grandis (1086). Tu vocaberis Cephas id est Petrus, a petra denominatus, a*

216 Christo corroboratus, quod tamen agnoscens interpretatur. Ipso enim præ cæteris Dominum agnoscens ait: *Tu es Christus Filius Dei vivi (Matth. xvi, 16).* » Cui Dominus ait: « Ego dico tibi, quia tu es Petrus (ib., 18), »

autem per substantiam manet ad cuncta. » Vide etiam Bedam ad h. l.

(1084) Vid. S. Aug., de Cons. Evang. lib. II, cap. 17, 18.

(1085) Ita et Beda ad cap. IV Matth. Aliter tamen interpretatur ad cap. X Matth.

(1086) Aliter S. Hieron. ad cap. XVI Matth. de Petro: « Ergo ex confessione sortitur vocabulum, quod revelationem ex Spiritu sancto habeat, cujus et filius appellandus sit. Siquidem Barjona in nostra lingua sonat filius columbæ. Alii simpliciter accipiunt quod Simon, id est Petrus, sit filius Joannis... et volunt Scriptorum vitio depravatum, ut pro Bar Joanna, h. e. filius Joannis, Barjona scriptum sit,

A bene respondens, et bene agnoscens. Non est autem intelligendum, ut Petrum, et Andream tunc temporis Dominus elegisset, quos, sicut alii evangelistæ scribunt (Matth. IV, 18; Marc. I, 16; Luc. VII, 2), de piscatione Christus vocavit (1087). Unde et hic dicitur, quia manserunt apud illum die illo. Postquam enim eos elegit, non uno die, sed omnibus diebus cum eo manserunt. *In crastinum voluit exire in Galilæam, et invenit Philippum, et dicit ei Jesus: Sequere me. Erat autem Philippus a Bethsaida civitate Andree, et Petri.* Secundum enim hæc dicta beati Joannis, primus apostolorum Philippus videtur esse vocatus. Et merito quidem primus vocatur ille, qui *os lampadis* interpretatur; quatenus et ipse, et cæteri post ipsum intelligant, ad quale officium eligantur (1088). Tale enim os tunc omnes receperunt, quando in linguis igneis Spiritus sanctus super eos descendit. Legimus autem quando Petrus, et Andreas, Jacobus, et Joannes, et Matthæus evangelista vocati sunt. De cæteris autem non legimus. Habebat tamen jam tunc aliquando discipulos Jesus, cum quibus, ut in sequentibus legitur, ad nuptias vocatus est. Sed qui illi fuerint, nescimus. *Invenit Philippus Nathanael, et dixit ei: Quem scripsit Moyses in lege, et prophetæ, invenimus, Jesum filium Joseph a Nazareth.* Rudis adhuc erat Philippus, prædicare volebat, nec sciebat. Dicit se invenisse Jesum, de quo et Moyses scripsit, et cæteri prophetæ. Verum quidem dicit. *Et dicit ei Nathanael: A Nazareth potest aliquid boni esse? Ac si dicat: Bonum quidem aliquid potest esse a Nazareth; sed Christus Jesus nasciturus est in Bethlehem. Dicit ei Philippus: Veni, et vide. Veni, inquit, et vide. Loquere cum eo, audi verba ipsius, ut quis, et qualis sit intelligere valeas. Credidit enim Nathanael, et secutus est eum. Vidit Jesus Nathanael venientem ad se, et ait de eo: Ecce vere Israelita, in quo dolus non est. Magnus vir iste Nathanael, cui ipse Dominus tale perhibet testimonium. Magnus utique ille est, in quo dolus nullus est. Sed cur Israelita vocatur, nisi quia jam Deum videre, et in eum credere incipiebat (1089)? Israelita namque, *vir videns Deum* interpretatur. *Et dicit ei Nathanael: Unde me nosti? Respondit Jesus, et dixit ei: Priusquam te Philippus vocaret, cum esset**

B *sub ficu, vidi te.* Hoc enim quamvis ad litteram intelligatur, ut revera sed ficu esset Nathanael, quando eum Philippus vocavit, potest tamen altiori sensu intelligi (1090). Primi namque parentes nostri, una detracta syllaba. Joanna autem interpretatur *Domini gratia.* » Priora verba ferme exscribit Beda ad cap. XVI Matth., et A. noster ad Matth.

C *(1087) De duplici vocatione horum apostolorum Chrysost. hom. 14 in Matth., et interpretes passim.*

(1088) Beda ad cap. X Matth.: « Philippus *os lampadis* interpretatur; et recte, quia a Domino vocatus, mox invento Nathanaeli lumen quod agnoverat prædicavit. »

(1089) Beda: « Ille hunc verum Israelitam, id est virum qui Deum videre posset, eo quod dolum minime haberet, astruxit. »

(1090) Beda ad h. l. « Quia primi parentes nostri, reatu prævaricationis confusi de ficu sibi foliis suc-

D

postquam peccaverunt, cognoscentes se esse nudos, consuerunt folia ficus, et facientes sibi perizonata (*Gen. iii, 7*), illas corporis partes operuerunt, in quibus generatio fit, et ex quibus totum genus humanum exiit: ibique simul cum aliis erat Nathanael. Et hoc est fortasse, quod ait: *Cum esses sub ficu*, id est, sub foliis ficus, vidi te. Vidit enim Dominus Nathanael etiam tunc, qui omnia cognoscit, et videt, antequam fiant. *Respondit ei Nathanael, et ait: Rabbi, tu es Filius Dei, tu es Rex Israel.* Unde enim tam cito Nathanael eum cognoscere potuit, nisi quia Spiritus sanctus, qui *ubi vult spirat* (*Joan. iii, 8*), ejus mentem illuminavit? *Respondit Jesus, et dixit: Quia dixi tibi, Vidi te sub ficu, credis: majus his videbis.* Quia, inquit, sub uno prophetiae verbo divinitus illuminatus credidisti, multo in majora videbis ad tuæ fidei corroborationem. *Et dicit eis Jesus: Amen, amen dico vobis, videbitis cælum apertum, et angelos Dei ascendentes et descendentes supra Filium hominis.* Hæc autem manifesta sunt, si ad illum diem referantur, quo in suæ majestatis sede ad judicandum Dominus veniet, et omnes angehi cum eo. Tunc enim cælum apertum, et angelos ascendentes, et descendentes sancti videbunt. Tunc et Nathanael, qui tam facile credidit, majora videbit: quando in sua majestate Christus Dominus apparebit.

V. [CAP. II.] *Et die tertia nuptiæ factæ sunt in Cana Galiliæ, et erat mater Jesu ibi.* Prima dies ante legem: secunda sub lege: tertia sub gratia. Hac autem tertia die, hoc tertio incarnationis tempore (1091), ad 217 nuptias Dominus venire dignatus est, ut eorum errores destrueret, qui nuptias contradicunt (1092). Non enim abjicit Jesus conjugatos, etsi virgines et continentes meliores sint. *Et deficiente vino, dicit mater Jesu ad eum: Vinum non habent.* Plena enim Spiritu sancto Virgo Maria jam tunc illud miraculum prævidebat, quod Filius ejus facturum erat. Quod ergo facere Jesus cogitabat, hoc illa ut faceret admonerat. *Et dicit ei Jesus: Quid mihi et tibi est, mulier? Quid mihi et tibi, inquit, commune est, nisi hæc caro mortalis, et humanitas ista quam fero ovis famem pati, sitire et mori*

cinctoria fecerunt, potest hæc arbor fici non incongrue male ductorata generi humano consuetudinem peccandi signare, sub qua positos adhuc electos suos, sed necdum electionis suæ gratiam cognoscentes, quasi sub ficu constitutum, nec se jam videntem Dominus vidit Nathanael. Novit enim Dominus qui sunt ejus.

(1091) Beda ad h. l.: « Nec vacat mysterio quod die tertio, post ea quæ superior Evangelii sermo descripsit, nuptiæ factæ referentur, sed tertio tempore sæculi Dominum ad adoptandam sibi Ecclesiam venisse designat. Primum quippe sæculi tempus ad legem, patriarcharum exemplis: secundum sub lege prophetarum scriptis: tertium sub gratia præconis evangelistarum, » etc.

(1092) In eandem sententiam PP. multi, ut S. Hieronymus, hom. 1 in ps. l., et hom. 42 in Act. Cyrillus, lib. II in Joan. cap. XII, etc.

(1093) Ita ferme explicat hunc locum S. Gregorius lib. X, epist. 39 ad Eulog.: « Quia Mater Virgo, cum vinum defuit, per eum miraculum fieri vole-

bat, statim ei responsum est: *Quid mihi et tibi est, mulier?* ac si aperte diceret: Unde facere miraculum possum, hoc mihi ex Patre, non ex matre est. Ex matre enim mori poterat, qui ex natura Patris miracula faciebat. Unde et in cruce positus eandem matrem moriens recognovit, quæ discipulo commendavit, dicens: *Eccæ mater tua.* Ait ergo: *Quid mihi et tibi est, mulier? Nondum venit hora mea.* Quod est: In miraculo quod ex tua natura non habeo, te minime recognosco. Cum hora mortis venerit, cognosco te matrem; quia unde mori possum, hoc ex te habeo. » Ex Gregorio, ut opinor, Beda ad h. l. Ex Beda A. (1094) Vid. S. Bernard. serm. 1 et 2 Dom. post Octav. Epiph. (1095) Beda: « Vasa sex, quibus tenebatur (aqua), corda sunt devota sanctorum, quorum perfectio vitæ et fidei ad exemplum recte credendi et vivendi proposita est generi humano per sex sæculi labentes ætates, id est usque ad tempus Domini prædicationis. »

A novit, miracula autem facere non novit / Quod enim in vinum aqua convertitur, non humanitatis, sed divinitatis est (1093). *Nondum venit hora mea.* Nondum venit hora passionis meæ, in qua quid mihi et tibi commune sit omnibus innotescat. Tunc enim carnem, quam de te suscepi, non virtutes et miracula facere, sed in cruce pendere, et mori videbis. Et tunc quidem faciam vinum novum, tunc faciam omnia nova, tunc litteræ vetustate relicta, ad novam et spiritualem intelligentiam omnia convertam. Hoc enim ipse significans ait: « Non bibam amodo de hoc genimine vitis, usque in diem illum, cum illud bibam vobiscum novum in regno Dei (*Matth. xxvi, 29*). » *Dicit mater ejus ministris: Quodcumque dixerit vobis, facite.* Inter se loquebantur mater et filius. Ipsi se intelligebant. Ipsi sua secreta noverant. Ipsi quid tunc fieri oportebat, et quid postea futurum erat, sciebant (1094). Cæteri autem quid ipsi dicerent igrorabant. *Erant autem ibi lapideæ hydrice sex positæ secundum purificationem Judæorum, capientes singulæ metretas binas, vel ternas.* Sex namque hydrice, sex mundi ætates sunt: prima ab Adam usque ad Noe; secunda a Noe usque ad Abraham; tertia ab Abraham usque ad David; quarta a David usque ad transmigrationem Babylonis; quinta a transmigratione Babylonis usque ad Christum; sexta usque ad finem sæculi (1095). *Dicit eis Jesus: Implete hydras aqua. Et impleverunt eas usque ad summum.* Quid enim per hos ministros, qui, jubente Domino, implent hydras aqua, nisi apostolos et doctores intelligamus? Quoties enim narramus et prædicamus quid in unaquaque ætate factum sit, toties hæc hydras aqua implemus. Multis enim in locis divina Scriptura aqua vocatur. In prima namque ætate « cælum, terram, maria, et omnia, quæ in eis sunt, creavit Deus (*Psal. cxlv, 6*), » et tunc fecit « hominem ad imaginem, et similitudinem suam (*Gen. i, 27*). » Dixitque: « Non est bonum esse hominem solum: faciamus ei adjutorium simile sibi (*ibid., ii, 18*). » — « Immisit igitur soporem in Adam, et tulit unam de costis ejus (*ibid., 21*), » ex qua mulier fa-

bat, statim ei responsum est: *Quid mihi et tibi est, mulier?* ac si aperte diceret: Unde facere miraculum possum, hoc mihi ex Patre, non ex matre est. Ex matre enim mori poterat, qui ex natura Patris miracula faciebat. Unde et in cruce positus eandem matrem moriens recognovit, quæ discipulo commendavit, dicens: *Eccæ mater tua.* Ait ergo: *Quid mihi et tibi est, mulier? Nondum venit hora mea.* Quod est: In miraculo quod ex tua natura non habeo, te minime recognosco. Cum hora mortis venerit, cognosco te matrem; quia unde mori possum, hoc ex te habeo. » Ex Gregorio, ut opinor, Beda ad h. l. Ex Beda A.

(1094) Vid. S. Bernard. serm. 1 et 2 Dom. post Octav. Epiph.

(1095) Beda: « Vasa sex, quibus tenebatur (aqua), corda sunt devota sanctorum, quorum perfectio vitæ et fidei ad exemplum recte credendi et vivendi proposita est generi humano per sex sæculi labentes ætates, id est usque ad tempus Domini prædicationis. »

cta est. Hoc autem dicentes implemus primam hydriam aqua. Totum enim hoc ad litteram intellectum, quid aliud est, nisi aqua? Hæc autem aqua in vinum convertitur, si spiritualiter intelligatur. Ut per Adam, quia ad imaginem Dei factus est, eum intelligamus, de quo Apostolus ait: « Qui cum in forma Dei esset, non rapinam arbitratus est esse se æqualem Deo (Phil. II, 6). » At vero per Evam omnium viventium matrem, sanctam Ecclesiam intelligamus. Sicut enim de latere Adam dormientis, una costa subtracta facta est Eva: ita et de latere Christi in cruce morientis sanguine effuso facta est Ecclesia (1096). Unde nobis Apostolus ait: « Qui dilexit nos, et lavit nos a peccatis nostris in sanguine suo (1097). » Veniamus modo ad secundam hydriam, non ut eam impleamus, sed ut aliquantulâ aqua eam infundamus. In secunda namque ætate de lignis lævigatis facta est arca, in qua omnium animalium genera collecta sunt, ut salvaretur semen universæ carnis in ea, et non periret. Hæc est igitur aqua, quæ in vinum quidem convertitur, si spiritualiter intelligatur. Arca enim, quæ de lignis lævigatis facta est, sanctam Ecclesiam significat (1098), quæ ex sanctis et perfectis hominibus fabricata, non habet maculam, **218** neque rugam. In quo omnia hominum genera sunt collecta, ut illud semen salvetur, et non pereat, cui benedixit Dominus. De quo propheta: « Nisi, inquit, Dominus Deus Sabaoth reliquisset nobis semen, quasi Sodoma fuisset, et quasi Gomorra similes essemus (Isa. I, 9). » Nemo enim salvabitur, quicumque extra hanc arcam inventus fuerit. Dicamus modo et de tertia hydria, quæ utique tanta est, ut ejus aqua cunctis viventibus, et bibere volentibus abundanter sufficere possit. In hac enim ætate Abraham, Isaac, et Jacob, et duodecim patriarchæ fuerunt. In hac fuit Moyses et Aaron, qui populum Dei de Ægypto liberantes, et per mare Rubrum ducentes, legem suscipere meruerunt. Propter quos Dominus flagellavit Ægyptios, et Pharaonem cum omni suo exercitu in profundum maris demersit. Sed hujus quoque hydriæ aqua in vinum convertitur, si spiritualiter intelligatur. Ut in Moyse Christum, in Aaron episcoporum et sacerdotum ordinem significemus. Isti enim populum Dei per baptismatis undas ducentes, et Pharaonem, id est diabolum, cum omni vitiorum exercitu interficientes, sanctos Dei in terram viventium et in promissam eis hæreditatem introducit (1099). Nunc autem ad quartam

(1096) S. Augustin., lib. XII De civ. Dei c. 17: « Ut enim in exordio generis humani de latere viri dormientis costa detracta, femina fieret, Christum et Ecclesiam tali facto jam tunc prophetari oportebat. Sopor quippe ille viri, mors erat Christi, cujus exanimis in cruce pendens latus lancea perforatum est, atque inde sanguis et aqua profluit: quæ sacramenta esse novimus, quibus ædificatur Ecclesia. » Vid. eumd. I. XIX de Genes. ad litt. c. 49, et tract. 9 in Joan.; S. Bernardum, serm. 2 De Septuag., etc.

(1097) Id est Joan. Apoc. cap. V.

A hydriam veniamus, in qua David, et Salomon, omnium prophetarum libri usque ad Jerehim continentur. In qua et Isaias clamat dicens: « Sittientes venite ad aquas, et qui non habent pretium, properate, emite, et comedite (Isa. LV, 1). » Ad hanc autem implendam et exponendam non unus, sed multi dies necessarii sunt. Quæ sola si in vinum Judæis conversa fuisset, hodie omnes nobiscum Christiani essent. In hac enim Christi natiuitas, passio, resurrectio, et ascensio plenissime continetur. Cujus aqua quomodo in vinum conversa sit, qui prophetarum expositiones legit, intelligit. Transeamus et ad quintam hydriam, in qua populus propter peccata sua ductus in captivitatem plorat dicens: « Super flumina Babylonis illic sedimus, et fleuimus, dum recordaremur tui, Sion. In salicibus in medio ejus suspendimus organa nostra (Psal. CXXXVI, 1, 2). » Qui tamen per penitentiam ad Deum conversi, sub Jesu Sacerdote magno, læti postea in patriam remearunt. Et hæc quidem si quis spiritualiter intelligat, sentiet in vinum aquam conversam. Illa enim captivitas hanc nostram, quam in mundo patimur, captivitatem significabat. In qua dum populos peccantes, et semper quasi aquas ad inferiora labentes (aquæ enim multæ populi multi) sancti Dei conspiciunt, flent et dolent, illius supernæ beatitudinis recordantes. Et quia vel pauci, vel nulli sunt, qui eorum monitis acquiescere velint, sanctæ prædicationis organa suspendunt in salicibus, id est, quasi quibusdam vinculis tenacissimis, memoriæ commendant, dicentes cum Psalmista: « In corde meo abscondi eloquia tua, ut non peccem tibi (Psal. CXVIII, 11). » Memoria enim, quia ea quæ intelligit firmiter ligat et tenet, non immerito salix vocatur. Silent enim prædicatores multoties, et a prædicatione cessant, dum et verba sua parvipendi, et se ipsos contemptui haberi conspiciunt. Sed sicut tunc, ita et modo per penitentiam et satisfactionem, duce Jesu Sacerdote magno, qui tunc per illum Jesum significabatur, omnes peccatores in patriam revertuntur. Restat nunc, ut de sexta hydria dicamus, quæ aliis omnibus nobilior est, de qua etiam omnes aliæ saporem suscipiunt. In hac enim quatuor Evangeliorum libri, et omnia apostolorum dicta continentur. Hanc ipse Dominus per se ipsos implevit. Hanc suis discipulis dedit, ut omnes gentes ex ea satiarent, dicens eis: « Ite in universum mundum, prædicate Evangelium omni creaturæ (Marc. XVI, 15). » Hujus aqua dulcissima.

(1098) Ita S. August. lib. XV De civ., c. 26; S. Gregorius, hom. 16 in Ezech., etc.

(1099) Transitum per mare Rubrum significare transitum ad vitam et gloriam per baptismum, docet Tertullianus De bapt., c. 9; Cyprianus, epist. ad Magn.; Ambrosius, lib. II De sacr., c. 6. Idem confirmat Origenes, hom. 5 in Ex., n. 4, afferens Apostoli illud I Cor. X: Scimus quia Patres nostri omnes sub nube fuerunt, et omnes in mare transierunt, et omnes in Moyse baptizati sunt, in nube et in mari, etc.

Hujus vium suavissimum est. Sed vis bibere de aqua ejus? Audi ipsam Dominum: « Simile, inquit, factum est regnum cœlorum homini qui seminavit bonum semen in agro suo. Cum autem dormirent homines, venit inimicus ejus, et superseminavit zizania (Matth. XIII, 24). » Quæ cum servi ejus colligere voluissent, ait: « Sinite utraque crescere usque ad messem, et in tempore messis dicam messoribus: Colligite prius zizania, et alligate ea in fasciculos ad comburendam: triticum autem reponite in horreum meum (ibid., 30). » Hæc est igitur hujus hydriæ aqua. Quæ ut in vinum convertatur, dicamus cum apostolis: « Domine, edissere nobis parabolam istam. Ager, inquit Dominus, est mundus. Bonum vero semen, hi sunt filii regni. Zizania autem, filii sunt nequam. Inimicus autem, qui seminavit eam, est diabolus. Messis vero, consummatio sæculi. Messores enim angeli sunt. Sicut enim colliguntur zizania, et igni comburantur, sic erit in consummatione sæculi. Exhibent angeli, et separabunt malos de medio justorum, et mittent eos in caminum ignis; ibi erit fletus, et stridor dentium (ibid., 36-43). » Sic igitur in vinum aqua convertitur: sic in spiritualem intelligentiam littera mutatur (1100). Dictum est autem quid sex hydriæ significent. **219** Quæ benè quidem secundum purificationem Judæorum ibi positæ erant, quoniam quidquid in eis continetur, baptismus quidam est, et purificatio animarum. Capiebant autem singulæ metretas binas, vel ternas, per quod significatur, quia Dei, proximique dilectionis, et fidei Trinitatis mensura omnibus sufficit ad bibendum, tenendum, et credendum. Sequitur: Et dicit eis Jesus: *Haurite nunc, et ferte architriclino. Et tulerunt. Ut autem gustavit architriclinus aquam vinum factam, et non sciebat unde esset; ministri autem sciebant, quia haurerant aquam; vocat sponsum architriclinus, et dicit ei: Omnis homo primum bonum vinum ponit, et cum inebriati fuerint, tunc id quod deterius est. Tu autem tercasti vinum bonum usque adhuc. Quis est iste architriclinus, cui hoc novum et mirabile vinum prius offertur? Iste enim architriclinus intellectus mihi esse videtur, a quo solum bonum vinum cognoscitur et laudatur. Habet enim unusquisque homo hunc architriclinum in palatio cordis sui. Ipse*

est princeps domus: ipse regit et disponit omnia. Huic autem Ecclesiæ ministri sanctarum Scripturarum vinum quotidie offerunt, quod ille bibens, quamvis nesciat unde sit, tamen admiratur et laudat. Quando enim hæc in ecclesiis recitantur, nulli alii dant saporem, nisi his qui ea intelligunt. Merito igitur hoc vinum architriclino ferre Dominus jussit, quatenus et nos majora intelligentibus demus vinum, non intelligentibus vero aquam afferamus. Qui enim bene intelligunt, et litteram venerantur, et spiritum. Unde et hic architriclinus dicit: Tu autem servasti bonum vinum usque adhuc, et primum videlicet, et ultimum laudans. Qui vero minoris intelligentiæ sunt, aquam bibant, et Scripturarum planities audiant. *Hoc fecit initium signorum Jesus in Cana Galilææ, et manifestavit gloriam suam, et crediderunt in eum discipuli ejus.* In sanctarum enim Scripturarum spirituali expositione, quæ utique per hoc vinum significatur, Christi gloria manifestatur, et credentium fides augetur. *Post hæc descendit Capharnaum ipse, et mater ejus, et fratres ejus, et discipuli ejus, et ibi manserunt non multis diebus.* Qualiter autem fratres ejus intelligi debent, in Matthæo exposuimus.

VI. Et prope erat pascha Judæorum, et ascendit Hierosolymam Jesus, et invenit in templo vendentes boves, et oves, et columbas, et nummularios sedentes, et cum fecisset quasi flagellum de funiculis, omnes ejecit de templo. Et hæc quidem in Matthæo exposita sunt. Quæ alii evangelistæ Dominum tunc fecisse narrant (Matth. XXI; Marc. XI, Luc. XIX), quando super pullum asinæ sedens Hierosolymam venit. Unde manifestum est, beatum Joannem historiæ ordinem non ubique tenere (1101). Responderunt ergo Judæi, et dixerunt ei: Quod signum ostendis nobis, quia hæc facis? Respondit Jesus, et dixit eis: Solvite templum hoc, et in tribus diebus excitabo illud. Hoc autem Judæi non intelligentes, et de templo lapideo, et manufacto eum loqui putantes, dixerunt: *Quadraginta et sex annis ædificatum est templum hoc, et tu in tribus diebus excitabis illud? Ille autem, inquit evangelista, dicebat de templo corporis sui, quod Judæi per crucis tormentum illis diebus erant soluturi. Non majus tamen miraculum erat templum illud in tribus diebus reædificare, quam se ipsum*

(1100) Emuiri, credo, voluit A. noster in hæc mystica hydriarum sex explicatione Bedam, qui fusc hoc loco suam proponit, eaque vix a Brunonis explicatione discrepat. Allegorice primam hydriam interpretatur de Abelis morte, et homicidio Caini, referens hæc ad J. C. mortem et Hebræorum Deicidium; pro secunda hydria secunda ætate offert divinum, ut ferme A.; pro tertia Sacrificium Isaac; pro quarta subrogationem Davidis in locum Saulis; pro quinta captivitatem, ut A.; pro sexta J. C. circumcissionem, quæ baptismum et resurrectionem significaverit. Viam patefecit prævitque in mysticis hujusce facti explicationibus excogitandis S. Gregorius scribens homil. 6 in Ezech., n. 7: « Quem non parvulorum ipsa evangelica historia in miraculi operatione refecit, quod hydrias vacuas Dominus aqua impleri præcepit, eandemque aquam protinus

in vinum vertit? Sed cum hæc vigilantiores ingenio audiunt, et sacram historiam credendo venerantur, et quid interius innuat, requirunt. Qui enim mutare aquam in vinum potuit, etiam vacuas hydrias valuit vino statim replere. Sed impleri hydriæ aqua jubet, quia prius per sacræ lectionis historiam corda nostra replenda sunt. Et aquam nobis in vinum vertit, quando ipsa historia, per allegoriæ mysterium, in spiritualem nobis intelligentiam commutatur. »

(1101) S. Augustin. De consens. Ev. I. II, c. 67, vult J. C. his vendentes ejecisse de templo; primo nunc quando id S. Joannes narrat; eratque primus prædicationis annus; deinde sub passionis tempus, quando a reliquis evangelistis describitur. Ita S. Joan. Chrysost. hom. 22 in Joan.

post mortem die tertia resuscitare. Qui enim una die, ut Moyses scribit, cœlum et terram creavit (*Gen. 1, 1*), facile ei erat unam domum in tribus diebus reœdificare. Cum ergo resurrexisset a mortuis, recordati sunt discipuli ejus, quia hoc dicebat. In quo apparet ipsos quoque Christi discipulos hoc verbum non intellexisse. Et crediderunt Scripturæ, et sermoni quem dixit Jesus. Crediderunt, inquit, Scripturæ prophetarum de Christi resurrectione loquenti. Crediderunt et huic sermoni Jesu de sua resurrectione prophetanti. Christi ergo resurrectio fuit causa, quod Scripturæ prophetarum et sermoni Jesu apostoli crediderunt. Cum autem esset Hierosolymis in Pascha in die festo, multi crediderunt in nomine ejus, videntes signa quæ faciebat. Ecce iterum evangelista loquendi ordinem mutare videtur, ut non de illo pascha loquatur, de quo usque modo locutus est. Illo enim pascha, quo Dominus crucifixus est, nec multa signa **220** eum fecisse, nec multos in eum credidisse, sed ipsos quoque apostolos dubitasse, legimus. Constat igitur quia aut de alio pascha loquitur, aut non semel tantum vendentes et ementes de templo Dominus ejecit (1102). Sequitur : *Ipse autem Jesus non credebat semetipsum eis, eo quod ipse nosset omnes, et quia opus ei non erat, ut quis testimonium perhiberet de homine. Ipse autem sciebat quid esset in homine.* Si enim de illis intelligatur qui crediderunt in nomine ejus, inconueniens esse videtur ut Jesus non credat semetipsum eis. De aliis igitur hoc intelligatur. Quodammodo enim se ipsum Jesus et credebat eis, et non credebat eis. Credebat enim semetipsum eis, quia cum eis conversabatur et eis quotidie in synagogis et templo prædicabat. Sed non credebat semetipsum eis, id est, non credebat se ipsum secure et absque eorum insidiis esse apud eos. Cur hoc? Eo quod ipse nosset omnes, et quia sciebat quid fraudis et iniquitatis esset in unoquoque homine.

VII. [CAP. III.] *Erat autem homo ex Pharisæis, Nicodemus nomine, princeps Judæorum. Hic venit ad eum nocte, et dixit ei : Rabbi, scimus quia a Deo venisti magister.* Bonus homo iste Nicodemus jam credulus quidem, sed non in charitate perfectus. Perfecta enim charitas foras mittit timorem. Hic

(1102) Postremum hoc præter Augustin. et Chrysost. all. sentit etiam Beda ad h. l. : « Bis quidem in S. Evangelio legimus, quod veniens in templum Dominus hujusmodi negotiatores ejecerit, nunc videlicet, id est tertio ante passionem suam anno, sicut ex hujus Evangelistæ sequentibus scriptis agnoscimus; et ipso quo passus est anno, cum ante dies quinque Paschæ sedens in asino Hierosolymam venisset. »

(1103) Hoc quoque Beda animadvertit : « Dominum cum illo fuisse e miraculis prudenter intellexit; tamen ipsum Deum esse non novit. »

(1104) De hac baptismi virtute et spiritali morte Nazianzen. orat. 40, pag. 641 : « Atque hæc baptismi gratia et facultas est, non orbem terrarum, ut olim, aquis obruens, sed uniuscujusque hominis peccatum purgans, easque obstructions et maculas quæ vitis contrahuntur, prorsus abstergens. . . »

A autem nocte venielat, quia Judæos timebat, et tamen illuminari volebat. Sed quid dicit? *Scimus, inquit, quia a Deo venisti magister.* Unde autem hanc fidem suscepit, adjungit : *Nemo enim potest hæc signa facere, quæ tu facis, nisi fuerit Deus cum illo.* Valde melius dixit Nathanael, qui ait : « Tu es Filius Dei, tu es Rex Israel (*Joan. 1, 49*). » Nondum enim Nicodemus Christum confitetur esse Deum, quamvis Deum cum eo esse confiteatur (1103). Respondit Jesus, et dixit ei : *Amen, amen dico tibi, nisi quis renatus fuerit denuo, non potest videre regnum Dei.* Ad baptismum eum invitat, ubi dum in Trinitate homo baptizatur, quod credere debet, perfecte cognoscit. Sed quia obscure loquitur, nondum Nicodemus enim intelligit. Unde et ait : *Quomodo potest homo nasci, cum sit senex? Nunquid potest in ventrem matris suæ iterato introire et renasci?* Videns igitur Dominus eum ad hujus sacramenti intelligentiam per se venire non posse, manifestius ait : *Amen dico tibi, nisi quis renatus fuerit ex aqua, et Spiritu Sancto, non potest intrare in regnum Dei.* Apostolus enim dicit : « Quicumque baptizati sumus in Christo Jesu, in morte ipsius baptizati sumus. Consepulti enim sumus cum illo per baptismum in morte, ut quomodo surrexit Christus a mortuis per gloriam Patris, ita et nos in novitate vitæ ambulemus (*Rom. vi, 3*). » Illis enim verbis, quid baptismus significet ostendit. Cum enim in fide Christi baptizamur, et sub aquas mergimur, quodammodo ei et commorimur, et consepelimumur : ut inde abluti et penitus innovati resurgentes, sic postea in novitate vitæ ambulemus, sicut Dei Filius Patris gloriam non amisit. Tanta est enim virtus hujus sacramenti, ut subito mundet hominem ab omni peccato (1104). Unde et subditur : *Quod natum est ex carne caro est, et quod natum est ex Spiritu spiritus est.* Sicut, inquit, ex carne corrupta et peccatrice caro ei consimilis nascitur, tota videlicet vitata et plena peccatis; ita et quod nascitur ex aqua et Spiritu sancto sanctum est, et spirituale, et mundum ab omni peccato. Non mireris quia dixi tibi : Oportet vos nasci denuo. Non enim hoc dixi de carnali, sed de spiritali nativitate. Carnalis enim nativitas non fit nisi semel. Sed qui semel ex carne oritur, nisi iterum ex Spiritu oriatur, non ad

D Proinde cum Christo sepeliamur per baptismum, ut et cum eo resurgamus : cum eo descendamus, ut et simul etiam extollamur. » Chrysostomus, hom. 25 in Joan., n. 2 : « Divina celebrantur in hoc symbola. Sepultura, mortificatio, resurrectio, vita; et hæc simul fiunt omnia. In aqua enim, tanquam in sepulcro caput immergentibus nobis, vetus homo sepelitur ac demergitur totus; deinde nobis emergentibus, novus exsurgit. » Et hom. 40, in epist. ad RR., n. 4 : « Quid sibi vult illud : *In mortem ipsius baptizati sumus?* Ut ipsi moriamur, sicut et ille. Baptisma enim crux est. Quod igitur Christo fuit crux et sepulcrum, hoc nobis baptismus fuit; etsi non iisdem in rebus. Ipse namque carne mortuus ac sepultus est; nos autem peccato utrumque, et etc. Idem ferre habet hom. 9 in epist. ad Hebr., n. 3. V. S. Jo. Damascen., 54, De fid. orth., c. 9.

viam, sed ad mortem oritur. Spiritus ubi vult spirat. Ideoque, inquit, quod natum est ex Spiritu, spiritus est; quia Spiritus ubi vult spirat, quem vult illuminat, quem vult sanctificat, et spiritualem et mundum facit. Et vocem ejus audis, sed non scis unde veniat, aut quo vadat. Ac si dicat: Ille Spiritus, qui sic sanctificat omnia, qui ubi vult spirat, ille, inquam, est, cujus vocem nunc audis, et qui nunc in me et per me tibi **221** loquitur. Sed quamvis vocem ejus et in me, et in discipulis meis audire valeas, non scis tamen unde veniat, aut quo vadat. Quis enim sciat unde veniat et quo vadat, qui ubique est et omnia complet? « Spiritus enim Domini replebit orbem terrarum (Sap. 1, 7). » Nemo enim scit quomodo a Patre Filioque procedit. Sic est omnis, qui natus est ex Spiritu. Sicut, inquit, Spiritus ubi vult spirat, sic et omnis qui natus est ex Spiritu, si tamen non separetur a Spiritu. Si enim a Spiritu separatur, sit carnalis et animalis (1105). « Animalis autem homo, dicit Apostolus, non percipit ea quæ sunt Spiritus Dei (I Cor. 11, 14). » Spiritualis autem omnia scrutatur, etiam profunda Dei. Spirat igitur ubi vult, siquidem omnia scrutatur. Nam etsi modo fortasse non ad plenum videat, spiret, et intelligat quæcumque velit, neque ad omnia secreta rimanda introducatur, tamen post hanc vitam, quidquid voluerit videbit et habebit homo sanctus et spiritualis. Respondit Nicodemus, et dixit ei: Quomodo possunt hæc fieri? Respondit Jesus, et dixit ei: Tu es magister in Israel, et hæc ignoras? Amen, amen dico tibi, quia quod scimus loquimur, et quod videmus testamur, et testimonium nostrum non accipitis. Affirmat Salvator noster verum esse quod dicit, utpote qui ea loquitur, quæ scit, et hic testatur quod vidit. Ignorantia enim parit mendacium, et testis non suscipitur, nisi qui se et vidisse, et præsentem affuisse testatur. Et tale est ac si diceret: Crede tantummodo, et noli dubitare. Ne quæras de his quomodo fiant. Cælestia enim sunt, et terreno intellectu capi non possunt. Unde et subditur: Si terrena dixi vobis, et non creditis, quomodo, si dixerero vobis cælestia, credetis? Verumtamen ali-

(1105) Sequitur A. explicationem illorum, qui in loco isto Joannis vocem Spiritus primo loco positam Spiritus ubi vult spirat, eodem sensu accipiunt atque hoc altero loco, de Spiritu S. quod facere plerosque ex veterib. PP. asserit Calmet; licet, eodem teste, plerique ex recentioribus primo loco ventum intelligant, ut Lyranus, Estius ipse, Calmet, etc. Vett. allegant Toletus, Calmet, et Natalis Alexander ad h. l.

(1106) Hilar. l. x De Trin., n. 16: « Hinc igitur maximum illud ac pulcherrimum suscepti hominis sacramentum Dominus ipse ostendit, dicens: Nemo ascendit in cælum, etc. Quod descendit de cælo, concepte de Spiritu originis causa est. Non enim ex se corpori Maria originem dedit, licet ad incrementa, partumque corporis omne quod sexus sui naturale est contulerit. Quod vero hominis filius est, susceptæ in Virgine carnis est partus. Quod autem in cælis est, naturæ semper manentis potestas est, quæ initiata conditaque per se carne, non se ex in-

quid tibi dicam de cælestibus. Et nemo ascendit in cælum, nisi qui descendit de cælo, Filius hominis, qui est in cælo. Hæc enim cælestia sunt. Unus enim, idemque Christus Jesus et Filius Dei est, et filius hominis. Sed etiam naturaliter Filius Dei, et temporaliter filius hominis. Et ipse quidem filius hominis secundum alterum, id est secundum divinitatem, descendit de cælo, secundum quam semper est et in terra, et in cælo. Descendit enim non locum mutando, sed se humiliando, et carnem suscipiendo (1106). Ascendit vero, quantum quidem et ad humanitatem, locum etiam mutando: quantum vero ad divinitatem, gloriam propriam manifestando. Unde Psalmista: « Exaltare, inquit, super cælos, Deus, et super omnem terram gloria tua (Psal. cxxv, 6). » Deus enim, quia ubique est, aliter neque ascendere, neque descendere potest. Et ipse quidem solus et totus ascendit in cælum, omnia membra sua secum trahens in cælum. Ejus namque membra sunt omnes fideles, et ipse est caput totius Ecclesiæ. Unde et alibi ait: « Quod uni ex minimis meis fecistis, mihi fecistis (Matth. xxv, 40). » Nemo igitur ascendit in cælum, nisi ipse, et membra sua simul cum ipso. Sive etiam ipse solus ascendit per se, alii vero per ipsum, et non per se. Ad hoc igitur Filius hominis descendit de cælo, ut a terris exaltatus omnia post se traheret in cælum. Et hoc est quod ait: Et sicut Moyses exaltavit serpentem in deserto, ita exaltari oportet filium hominis, ut omnis qui credit in ipsum non pereat, sed habeat vitam æternam. Ideo enim serpentem æneum in deserto exaltavit Moyses, ut homines a serpentibus percussi eum viderent et sanarentur. Ideo et Christus in crucem exaltatus est, ut omnis qui mentis oculis eum videt, omnis qui credit in ipsum, non pereat, sed habeat vitam æternam (1107). Nulla est enim alia medicina, qua a primi serpentis veneno homo sanari possit. Merito autem in illo serpente se Dominus significare voluit, quoniam sicut ille serpentis quidem similitudinem habebat, serpentis autem venenum, et malignitatem non habebat; ita et Salvator noster cum iniquis deputatus, et inter latrones crucifixus, carnis

finalitatis suæ virtute intra regionem definiti corporis coarctavit, Spiritus virtute, ac Verbi Dei potestate in forma servi manens, ab omni intra extraque cæli mundique circulos, cæli ac mundi Dominus non abfuit. Per hoc ergo et de cælo descendit, et filius hominis est, et in cælis est: quia Verbum caro factum, non amiserat manere quod Verbum est. » Vide eundem locum explicantem Fulgentium lib. 11 ad Tras. c. 17; Augustin., lib. 1-De peccat. mer. et remis., c. 31; Gregorium, lib. xxvii Moral., c. 11, qui duo postremi de Christi membris, id. Christianis, hunc locum interpretantur.

(1107) S. Augustin., serm. 26 in psal. cxviii, n. 4: « Præfigurandum Moyses, Deo miserante ac jubente exaltavit in eremo similitudinem serpentis in ligno, ut similitudo carnis peccati crucifigenda præfiguraretur in Christo. Hanc intuentes salutariter crucem, omne calumniantium superborum virus expellimus. » Vid. serm. 353, n. 2, lib. x De civ., c. 8, etc.

quidem peccati, ut ait Apostolus (Rom. viii, 3), si-
 -ilitudinem habebat, peccatum autem nullum ha-
 bebatur. **222** Apparuit enim ei in similitudine carnis
 peccati, ut de peccato damnaret peccatum in carne
 (ibid.). » Vide ergo quantum Deus hominem dile-
 xerit, pro quo Filium suum morti tradidit, ut homo
 non periret. Hoc est enim quod ait : *Sic enim dile-
 xit Deus mundum, ut Filium suum unigenitum daret,
 ut omnis qui credit in ipsum non pereat, sed habeat
 vitam æternam. Non enim misit Deus modo Filium
 suum in mundum, ut judicet, id est, ut damnet, et
 perdat mundum, sed ut salvetur mundus per ipsum.*
 Venit enim prius ad salvandum, iterum autem ven-
 turus est ad judicandum. *Qui credit in eum, non
 judicatur, id est non damnatur. Judicium enim ple-
 rumque pro damnatione ponitur (1108), secundum
 illud : « Judica, Domine, nocentes me (Psal. xxxiv,
 4). » Omnes enim et bonos, et malos judicabit Deus.*
 Sed quia non omnes damnabit, ideo qui credit in
 eum non judicatur. *Qui autem non credit, jam judi-
 catus est. Cur ? Quia non credit in nomine unigeniti
 Filii Dei. Sed dicit aliquis : Jam ergo nullum judi-
 cium restat, sed et boni non judicantur, et mali jam
 judicati sunt. In Dei namque dispositione jam judi-
 cati et damnati sunt mali, cujus utique sententia
 immutabilis est. Adhuc tamen judicandi sunt ; non
 ut sententia mutetur, sed ut manifeste audiant et in-
 telligant id, quod de eis dispositum est, dicente
 Domino : « Ite, maledicti, in ignem æternum (Matth.
 xxv, 41). » Hoc est autem iudicium, quia lux venit
 in mundum, et dilexerunt homines magis tenebras,
 quam lucem. Hoc, inquit, est iudicium, propter quod
 mali damnabuntur. Si enim quis dicat cur damnen-
 tur, hoc iudicium est, et hæc ratio redditur : quia
 lux venit in mundum, et dilexerunt homines magis
 tenebras, quam lucem. Si enim non venisset, et lo-
 cutus eis fuisset, peccatum non haberent : nunc au-
 tem excusationem non habent de peccatis suis.
 Magis enim tenebras, quam lucem diligunt, qui non
 Christum, sed diabolum imitantur. Iste enim lux
 mundi dicitur (Joan. ix, 5) : ille princeps tenebra-
 rum vocatur. Erant enim eorum mala opera. Ideo,
 inquit, tenebras dilexerunt, quia eorum opera mala
 erant. Mala enim opera non lucem, sed tenebras
 quærun. Unde et latrones et adulteri noctem amant,*

et tenebras diligunt. Et hoc est quod ait : *Omnes
 enim qui male agit odit lucem, et non venit ad lucem,
 ut non arguantur opera ejus. Hinc est quod adulteri,
 perjuri, homicidæ, fures, proditores, et sacrilegi
 episcopis se præsentare, et verba Dei audire nolunt.*
*Qui autem facit veritatem venit ad lucem, ut mani-
 festentur opera ejus, quia in Deo sunt facta. Ille, in-
 quit, qui facit veritatem, id est opera veritatis,
 opera vera et incorrupta, quia videri non metuit,
 libenter venit ad lucem. Libenter se Christo, ejus-
 que discipulis representat. Quod autem Christi
 discipuli lux dicantur, audi ipsum Dominum : « Vos,
 inquit, estis lux mundi (Matth. v, 14). » Ad lucem
 igitur venit, qui ad hos venire non metuit.*

VIII. *Post hæc venit Jesus, et discipuli ejus in Ju-
 dæam terram, et illic demorabatur cum eis, et bapti-
 zabat. Erat autem et Joannes baptizans in Enon juxta
 Salim, quia aquæ multæ erant illic, et veniebat, et
 baptizabantur. Nondum enim missus fuerat in car-
 cerem Joannes. Postquam enim in vinum aquas con-
 vertit, et ea quæ superius scripta sunt locutus est
 Dominus, simul cum discipulis suis venit in Judæam
 terram ; cum illis utique discipulis quos tunc ter-
 poris habebat : nondum enim apostolos elegerat. Ut
 enim Matthæus ait, postquam Jesus traditus est,
 « relicta civitate Nazareth, venit Dominus Caphar-
 naum, et habitavit ibi (Matth. iv, 15). » Et tunc
 quidem Petrum et Andræam, Jacobum et Joannem
 de piscatione vocavit. Quod autem Joannes baptiza-
 bat, Christi baptismum significabat. Unde et a bap-
 tismo cessavit, postquam Christum jam baptizans
 cognovit.*

IX. *Facta est ergo questio ex discipulis Joannis
 cum Judæis de purificatione. Et venerunt ad Joan-
 nem, et dixerunt ei : Rabbi, qui erat tecum trans
 Jordanem, cui testimonium perhibuisti, ecce hic bap-
 tizat, et omnes veniunt ad eum. Respondit Joan-
 nes, et dixit : Non potest homo accipere quidquam,
 nisi fuerit ei datum de cælo. Ac si dicat : Ad eum
223 veniunt omnes ; ejus tamen testimonium
 non accipiunt omnes, quoniam nihil boni potest
 homo accipere, nisi ei datum fuerit de cælo (1109).
 Unde ipse quoque Dominus ait : « Nemo venit ad
 me, nisi Pater meus traxerit eum (Joan. vi, 44). »
 « Omne enim datum optimum, et omne donum per-*

(1108) De hoc loco Jo. S. Hilarius in Ps. 1 : « Neg-
 ligentiam audientium, et incuriosam legentium faci-
 litatem perturbat : » et S. Aug., De agon. Christ.,
 cap. 27, n. 29, narrat fuisse, qui ex illo negaret
 diem iudicii futurum. Hinc multi PP. explicationem
 hujusce loci aggressi sunt ; quæ etsi varia esse videat-
 ur, tamen plerorumque hæc ferme relit ; ut aliud
 sit iudicium discussionis, aliud iudicium damnatio-
 nis, sive duplex iudicii actus. Negant iudicio discus-
 sionis iudicandos, quorum causa apertissima est ;
 non negant iudicandos iudicio damnationis. Hinc
 Basilii in ps. 1. explicans illud, *non resurgent im-
 pii in iudicio*, scribit : « Non veniunt, ut convincantur,
 sed ut ferant damnationem. » Sic etiam ferme
 S. Ambros., serm. 20 in ps. cxviii, et fuse S. Gre-
 gorius, lib. xxv Moral. c. 20. Aliter exponit Hiero-
 nymus in c. xxv Jerem. gentes non iudicandas,

quod spectat universim ad damnationem, quia eo
 ipso quod non credant, iudicate sunt, iudicandas
 tamen quantum ad modum et veluti quantitatem
 damnationis. Aliter Chrysost., hom. 27, malos non
 esse iudicandos, quatenus definiendum non sit, utrum
 illa opera bona sint an mala ; iudicandos vero esse,
 id est sententiam adversus eos ferendam et pronun-
 tiandam, A. nostri explicatio videtur esse Augustini
 l. all. scribentis : « Dicitur enim iudicium pro dan-
 natione ; » in quam sententiam affert illud Apostoli :
Qui non manducat, manducantem non iudicet : et
 Matth. vii aliud : *Nolite iudicare, ne iudicemini.*

(1109) Verba *non potest homo accipere quid-
 quam*, etc. S. Jo. Chrysostomus, hom. 28 ad Chri-
 stum refert, in hanc sententiam : « Non posset
 Christus auctoritatem baptizandi accipere, mihi que
 antefertur, nisi id a Deo esset illi datum. » S. Cy-

fectum desursum est, descendens a Patre lumi-
 num (Joan. i, 17). » *Ipsi vos testimonium perhibebitis,
 quod dixerim ego: Non sum Christus, sed quia mis-
 sus sum ante illum.* Ille, inquit, est Christus, et non
 ego. Illi ego testimonium perhibui, et non mihi.
 Vos ipsi mihi testes eritis, quod ego hoc dixerim,
 hoc testimonium perhibuerim, illum, sicut deceit,
 exaltando, et me, sicut oportuit, humiliando. Mis-
 sus enim sum ante illum, quasi præca ante judicem,
 et quasi amicus ante sponsum. Et hoc est quod ait:
*Qui habet sponsum, sponsus est. Amicus autem sponsi,
 qui stat, et audit eum, gaudio gaudet propter vocem
 sponsi.* Ille, inquit, est sponsus, cui sancta Ecclesia
 castis amplexibus copulatur, ejus sanguine redemp-
 ta, ejus de latere fabricata, ejusque fidei annulo
 desponsata. Ego vero sum amicus sponsi, qui ante
 eum stans ad serviendum, audiens ad obsequen-
 dum, propter ejus delectabilem vocem gaudens
 exulto gaudio magno. Hoc est enim quod ait: *Hoc
 ergo gaudium meum impletum est. Ecce, inquit, jam
 predicat, jam baptizat; impletum est gaudium
 meum; impleta est prophetia mea. Hoc ego exspe-
 ctabam, hoc videre desiderabam. Cesset umbra,
 Veritas adest. Illum oportet crescere, me autem mi-
 nuí.* Crevit enim Christus, quia jam creditur esse,
 qui erat. Minuitur Joannes, quia cessavit æstinari
 quod non erat. Omnes enim æstimabant Joannem
 esse Christum. De Christo vero « alii dicebant, quia
 bonus est; alii vero, non, sed seducit turbas (Joan.
 vi, 41, 43). » Sic igitur crevit Christus: sic minutus
 est Joannes (1110). Et hoc merito: *Qui enim desur-
 sum venit, super omnes est. Venit enim Christus
 desursum, quia de caelis (1111). Sic enim ipse ait:
 « Ego sum panis vivus, qui de caelo descendi (Joan.
 vi, 41, 51). » Sed parum est hoc. Alius respice. Dicit
 ipse: « Exivi, inquit, de Patre, et veni in mundum
 (Joan. xvi, 28). » *Qui est de terra, de terra est, et de
 terra loquitur. Qui de caelo venit, super omnes est, et
 quod vidit et audivit, hoc testatur.* Non, inquit (1112),
 quia de terra sumus, quia de hoc mundo sumus,
 quia de terra facti sumus, si de terra loquimur,
 quæ de his quæ vidimus et audivimus loquimur,
 verum est plerumque quod loquimur. Si vero de
 caelestibus loquamur, nisi locutionem nostram divi-
 vina et caelesti auctoritate firmemus, quis erodat*

A verbis? Testis enim non suscipitur, nisi qui præ-
 sens affuerit, et se videri et audiri testatus fue-
 rit. Quia igitur Salvator noster super omnes est,
 quia de caelo venit, quia præsens affuit, et qui
 quod vidit et audivit, hoc testatur; verum est ut-
 que quicquid ipse testatur. *Et tamen testimonium
 ejus nemo accipit. Qui autem accipit ejus testimo-
 nium, signavit, quia Deus verax est.* Quis est enim
 qui accipit ejus testimonium, si testimonium ejus
 nemo accipit? Impossibile enim esse videtur ut nemo
 accipiat, et aliquis accipiat. Hoc autem ad superi-
 orem respicit, ubi ait: « Non potest homo accipere
 quicquam, nisi fuerit ei datum de caelo (Joan. iii,
 27). » Dicitur ergo: Et testimonium ejus nemo ac-
 cipit, nisi ille cui hoc de caelo datum fuerit. Qui
 autem caelitus illuminatus ejus testimonium acci-
 pit, ille quidem signavit, et notavit, intellexit, cer-
 tissimeque cognovit, quia Deus verax est. Sed quid
 mirum, si verax est, quia verba Dei loquimur? Hoc
 est enim, quod ait: *Quem enim misit Deus, verba
 Dei loquitur.* Dei autem verbis mendacium inesse non
 potest. Sequitur: *Non enim ad mensuram dat Spiritus
 spiritum. Pater diligit Filium, et omnia dedit in
 manus ejus.* Ideo, inquit, verax est, quia et verba
 Dei loquitur, et Spiritu veritatis plenus est. Non
 enim, ut cæteri homines, ad mensuram Spiritum
 sanctum a Patre accipit. Ipse enim est, « in quo
 habitat omnis plenitudo divinitatis corporaliter (Col.
 ii, 9). » **224** Ipse est « flos de radice Jesse (Isa. xi,
 1), » in quo omnes gratiæ sancti Spiritus requie-
 scunt. Ipse est, de quo Pater ait: « Hic est Filius
 meus dilectus, in quo mihi bene complacuit (Matth.
 xvii, 5). » Omnia autem dedit Pater in manus ejus:
 « Omnia mihi tradita sunt a Patre meo (Matth. xi,
 27). » Quia enim secundum humanitatem minor est
 Patre, omnia secundum humanitatem a Patre ac-
 cepisse dicitur. *Qui credit in Filium, habet vitam
 æternam. Qui autem incredulus est Filio, non vidit
 vitam, sed ira Dei manet super eum.* Quia, inquit,
 omnia dedit Pater in manus ejus, in potestate illius
 est dare vitam æternam cui vult, et æternum sup-
 plicium cui vult. Et merito quidem non videbit vi-
 tam, qui in illum credere noluit, qui est vera vita:
 Sicut ipse ait: « Ego sum via, veritas, et vita
 (Joan. xiv, 6). »

rillus l. ii, c. 60, de se Joannem dixisse putat, hoc
 sensu: « Ego homo sum, ut cæterorum unus; quod
 habeo, de caelo est mihi collatum. »

(1110) Est hæc maxime literalis explicatio (Am-
 brosius lib. vi De bened. Patr., c. 11. Crescere re-
 fert ad populum Christianum; minui ad populum
 Judæorum, quasi hujus personam sumeret Joannes),
 quam proponit S. Gregorius hom. 20 in Ev. « Quer-
 rendum est, in quo crevit Christus, in quo immi-
 nutus est Joannes, nisi quod populus, Joannis abs-
 tintiam videns, remotum tunc ab hominibus
 esse conspiciens, eum esse Christum putabat; Chri-
 stum vero cum Publicanis comedentem, inter pec-
 catores ambulantiem intuens, eum non Christum
 esse, sed esse prophetam credebat. Sed cum per ac-
 cessum temporis, et Christus, qui propheta esse
 putabatur, Christus est agnitus: et Joannes, qui

Christus esse credebatur, propheta esse innuit,
 impletum est quod de Christo suis præcursor præ-
 dixit. » Vid. S. Aug., tract. 16, n. 4; S. Bernar-
 dum, serm. De nat. S. Joan.

(1111) S. Cyrillus Sursum exponit de superna
 radice ó τῆς ἀνωθεν ρίζης id. Divina substantia;
 adeoque ejus divinitatem contra Arianos probat.

(1112) S. Augustin., tract. 16 in Jo., refert hoc
 ad Joannem; ita ut quæ de Christo ille dicebat, ex
 Dei inspiratione et afflata diceret. « De homine di-
 cebat. Quantum ad ipsum hominem pertinet, de
 terra erat, et de terra loquitur. Si autem aliqua lo-
 quitur divina illuminatus est a Deo. Nam si non
 esset illuminatus, terra terram loqueretur; » quod
 convenit explanationi sequentium verborum auctoris
 nostri.

X. [CAP. IV.] *Ut ergo cognovit Jesus, quia audierunt Pharisei, quia Jesus plures discipulos facit quam Joannes, et baptizat, quanquam Jesus non baptizaret, sed discipuli ejus, reliquit Judæam, et abiit iterum in Galilæam.* Cognovit enim Jesus, Phariseos suo baptismo non ædificatos, sed indignatos fuisse; et ideo, ne in sue prædicationis initio scandalum fieret, ad tempus Judæam dereliquit (1113), donec ejus fama in miraculis declarata, majorem auctoritatem ejus baptismus et doctrina suscipere (Joan. 1, 35). Quod autem ait, *quanquam Jesus non baptizaret sed discipuli ejus, ad exteriorem lavationem spectat* (1114). Si enim Jesus non baptizabat, quid est quod Joanni dicitur: *Super quem videris Spiritum descendentem, et manentem super eum, hic est qui baptizat?* Baptizat enim Jesus, quia totum hominem interius exteriusque purificat. Per se tamen non baptizat, quia non per se, sed per discipulos suos corpora lavat. *Oportebat autem eum transire per Samariam.*

XI. *Venit ergo in civitatem Samariæ, quæ dicitur Sichar, juxta prædium quod dedit Jacob Joseph filio suo. Erat ibi fons Jacob.* Hoc est enim illud prædium, de quo Jacob, filium suum Joseph benedicens, ait: « Do tibi partem unam extra fratres tuos, quam tuli de manu Amorrhæi in gladio, et arcu meo (Gen. XLVIII, 22). » Ibi autem erat fons Jacob. Si enim Jacob erat ille fons, bonam aquam habebat. Cum scriptum sit: « In ecclesiis benedicite Deo Domino de fontibus Israel (Psal. LXXVII, 27). » Fons iste profunda patriarcharum fides et doctrina esse videtur. Unde non solum fons, sed et puteus vocatur (1115). Fons quidem propter vivam aquam: puteus autem propter profunditatem. Valde enim profunda est legis et prophetarum scientia. *Jesus ergo fatigatus ex itinere sedebat sic supra puteum. Hora erat quasi sexta.* Fatigatur enim Jesus, sed secundum carnem (1116). Nisi enim fatigaretur, nisi esu-

(1113) S. Augustinus, tract. 15 in Jo.: « Quia cognovit eorum scientiam, simul cognovit et invidentiam; quia non hoc propterea didicerunt, ut sequerentur; sed ut persequerentur, abiit inde. »

(1114) S. Aug., epist. 265, n. 5: « Utrumque de Domino scriptum est, et quia baptizabat plures quam Joannes, et quia ipse non baptizabat, sed discipuli ejus; ut intelligeremus et ipsum quidem baptizasse præsentia majestatis, non tamen ipsum baptizasse manibus suis. Ipsius enim erat baptismi sacramentum; ad discipulos autem baptizandi ministerium pertinebat. » Ita et tract. 15 in Jo.: « Baptizabat, quia ipse mandabat; non baptizabat, quia non ipse ungebat: præbebant discipuli ministerium corporis; præbebat ille adiutorium majestatis. Quando enim cessat a baptizando, quando cessat a mundando? » Aug. exscribit Beda ad h. l.

(1115) Quis fons, quis puteus dicatur, explicat ad h. l. Augustinus, Cyrillus pag. 177, elegantem allegoriam proponit fontis hujus, qui Jacob dicebatur. eratque juxta Samariam, quo Judæam relinquens J. C. venit: « Typice nobis et ænigmatische subinueniens, licet Evangelica prædicatione excessura esset Hierosolymis, et ad gentes sermo divinus deinceps abiturus; non tamen una cum Israele perituram esse in Patres dilectionem. » Beda aliter:

A riret et siliiret, homo esse non crederetur. Sic igitur, id est fatigatus, sedebat supra puteum. Qui ergo sunt fatigati, qui requiescere volunt, veniant ad puteum, veniant ad Scripturas prophetarum, ibi invenient Jesum, ibi cum dicentem audient: « Venite ad me omnes qui laboratis et onerati estis, et ego reficiam vos (Matth. XI, 18). » Ideo enim Jesus super puteum fatigatus quievit, ut nobis ubi quietem quaeramus, ostenderet. Erat autem hora quasi sexta, quia ætas mundi sexta: prima enim ætas ab Adam usque ad Noe; secunda usque ad Abraham; tertia usque ad David; quarta usque ad transmigrationem Babylonis; quinta usque ad Christum; sexta usque ad finem seculi. *Venit mulier de Samaria haurire aquam.* Hæc enim mulier, tota illa plebs Israelitica mihi esse videtur; quæ ad puteum Jacob, ad fontes Israel, ad Scripturas patriarcharum quotidie venit, sed quia virum non habet, bibendo satiari non potest (1117). Hoc autem in sequentibus exponitur. *Dicit ei Jesus: 225 Da mihi bibere.* Sitis Jesus, sitis fons vitæ, de quo scriptum est: « Quoniam apud te est fons vitæ (Psal. xxxv, 10). » Sed si fons vivus est, quomodo sitire potest? Non aquam, sed fidem nostram sitit Jesus. Unde in sequentibus ait: *Meus cibus est, ut faciam voluntatem Patris mei, qui in celis est.* Patris autem voluntas erat ut populus salvaretur et ad fidem converteretur. Hoc igitur erat quod sitiebat Jesus (1118). *Discipuli autem ejus abierant in civitatem, ut cibos emerent. Dicit ergo ei mulier Samaritana: Quomodo tu, Judæus cum sis, bibere a me possis, quæ sum mulier Samaritana? Non enim cohabitant Judæi Samaritanis.* Quamvis enim Samaritani Israelitæ erant, tamen secuti Jeroboam, qui eos idola colere docuit, in tantum a lege erant alienati, ut quasi Gentiles a Judæis haberentur. *Respondit Jesus, et dixit ei: Si scires donum Dei, et quis est qui dicit tibi: Da mihi bibere, tum forsitan*

« Puteus, mundi hujus terrenum laborem et errorem, tenebrosa profunditate significat: » quod accepit ab Augustino lib. LXXXIII qq. qn. 64, et tract. 15 in Jo.: « Video in puteo tenebrosam profunditatem. Admoneor ergo intelligere mundi hujus infimas partes, id est terrenas, quo venit Dominus Jesus hora sexta, id est sexta ætate generis humani. »

D (1116) Id. Aug. ibid.: « Quod autem fatigatus venit ad puteum, infirmitatem carnis significat; quod sedit, humilitatem; quia et imbecillitatem carnis pro nobis suscepit, et homo hominibus tam humiliter apparere dignatus est. »

(1117) Aliter Aug. l. all.: « Quæri potest, quare a muliere Samaritana... bibere postulaverit?... Sed scilicet Dominus mulieris illius fidem, quæ quoniam Samaritana erat; et solet Samaria idololatriæ imaginem sustinere (ipsi enim separati a populo Judæorum simulacris mutorum animalium, id est vaccis aureis animarum suarum decus addixerant); venerat autem D. N. J. ut gentium multitudinem, quæ simulacris serviebat, ad munimentum fidei Christianæ et incorrupta religionis adduceret. » Eadem verba habet Beda.

(1118) Id. August. ib.: « Eorum ergo si sem sitit, pro quibus sanguinem fudit. »

petisses ab eo, et dedisset tibi aquam vivam. Sime, inquit, A cognosceres, et sancto Spiritu illuminata esses, donum namque Dei est Spiritus sanctus, tu forsitan petisses a me, sicut ego modo peto a te, et dedissem tibi aquam vivam, aquam indeficientem, aquam in vitam æternam sufficientem. *Dicit ei mulier: Domine, neque in quo haurias habes, et puteus altus est. Unde ergo habes aquam vivam? Nunquid tu major es patre nostro Jacob, qui dedit nobis puteum? et ipse ex eo bibit, et filii ejus, et pecora ejus.* Tu mihi, inquit, vivam aquam promittis. Viva autem aqua hæc est; sed neque hauritorium habes, neque vas, neque funem te habere conspicio. Insuper et puteus altus est, ad cujus profunditatem manibus attingere non vales. Unde ergo tibi aqua viva? Aut si hic aliam promittis, ad cujus comparisonem hanc aquam non vivam, sed mortuam intelligas, cur pater noster Jacob eam nobis non dedit? Nunquid tu illo major es? Hoc autem mulier illa dicebat, quia nondum Christi verba intelligebat. *Respondit Jesus, et dixit ei: Omnis qui biberit ex aqua hac, sitiet iterum. Qui autem biberit ex aqua, quam ego dabo ei, non sitiet in æternum: sed aqua, quam ego dabo ei, fiet in eo fons aquæ salientis in vitam æternam.* Paulatim separat eam Dominus a suo intellectu, ut ad meliorem intelligentiam eam trahat. Hæc autem aqua illa est de qua alibi ait (1119): *Qui sitit, veniat et bibat, et de ventre ejus fluent aquæ vivæ.* Quod quid significet, mox evangelista exposuit dicens: *Hoc autem dicebat de Spiritu, quem accepturi erant credentes in eum. Dicit ad eum mulier: Domine, da mihi hanc aquam, ut non sitiam, neque veniam huc haurire.* Separata jam aliquantulum mulier a priori intelligentia, non illius putei aquam intelligit: aliam aquam petit, qua semper abundans, amplius eam illic venire non sit necesse. Sed quia iste quoque intellectus carnalis est, ad alium intellectum eam Dominus invitat dicens: *Vade, voca virum tuum, et veni huc.* Voca, inquit, virum tuum; exhibe intellectum tuum, et veni huc: esto præsens; noli jam per diversa fluctuare. Vir enim animæ intellectus est, quo et regitur et gubernatur. *Respondit mulier, et dixit: Non habeo virum. Dicit ei Jesus: Bene dixisti, quia non habeo virum; quinque enim viros habuisti, et hic, quem habes, non est tuus vir.* Hoc vere dixisti. Quamvis enim aliud ista significet, credendum est tamen, quinque viros hanc feminam habuisse; nunc autem alicui in fornicationem con-

sensisse? Quod utique Dominum non latebat. Spiritualiter autem quinque viri quinque sunt libri Moysis (1120), quibus plebs illa Israelitica, quæ per hanc mulierem significatur, ad tempus convicta, quasi uxor a maritis regebatur et gubernabatur. A quibus tanto tempore divisa erat, quanto tempore Dei sui oblita, eis inobediens erat. Sepe enim alios amatores secuta, et cum idolis fornicata, hos viros legitimos fugiens, errori consensit. Illic est igitur, de quo hic dicitur: *Et quem habes, non est tuus vir.* Error est, non maritus; deceptor, non amator. *Dicit ei mulier: Domine, ut video, propheta es tu.* Hoc enim mulier non dixisset, nisi virum suum vocasset. Jam igitur error fugit. Jam fornicator abscedit. Sequitur: *Patres nostri in monte 226 hoc adoraverunt, et vos dicitis, quia Hierosolymis est locus, ubi adorare oportet.* Video, inquit, quia propheta es tu. Responde igitur mihi quæ interrogo, et discere concupisco. Quid est hoc, quod dicitis vos, Judæi, quia Hierosolymis est locus ubi adorare oportet, cum certum sit quia patres nostri in monte hoc adoraverunt? *Dicit ei Jesus: Mulier, crede mihi, quia veniet hora, quando neque in monte hoc, neque in Hierosolymis adorabitis Patrem. Vos adoratis quæ nescitis. Nos adoramus quod scimus quia salus ex Judæis est. Sed veniet hora, et nunc est, quando veri adoratores adorabunt Patrem in spiritu et veritate.* Veniet, inquit, hora, et nunc est, quando veri et spirituales adoratores non in monte, vel in civitate, sed in spiritu et veritate Deum adorabunt. Quamvis enim alicubi eos orare oporteat, non tamen ad montem, vel ad civitatem, sed potius ad cor respicit Deus. Nec montem altiozem, nec civitatem nobiliozem attendit; sed cor contritum et humiliatum Deus non spernit. Intra igitur in cubiculum tuum, et clauso ostio, ora Patrem tuum. Ora non labiis tantum, sed spiritu et veritate. Soli autem Judæi, soli confessores, soli legis observatores adorant quod sciunt: cæteri vero adorant quod nesciunt. Cur? Quia salus ex Judæis est. Ex quibus Judæis? Audi Apostolum: « Non enim qui in manifesto Judæus, neque in manifesto in carne circumcisio, sed qui in abscondito Judæus, et circumcisio cordis in spiritu, non littera (Rom. II, 28). » Nos igitur sumus illi Judæi, nos Christiani, nos membra Christi, pro quibus omnibus caput noster modo dicit: *Vos adoratis quod nescitis; nos adoramus quod scimus.* Sequitur: *Nam et Pater tales quærit, qui adorent*

(1119) Joan VII, 38. Ita et August. l. III. et Beda: « Ut huic ei ostenderet, non se talem aquam petisse, qualem ipsa intellexerat, sed quia ipse sitiebat fidem ejus, eidem sitiienti Spiritum S. dare cupiebat. Hanc enim recte intelligimus aquam vivam, quod est donum Dei, sicut ipse ait: *Si scires donum Dei: et sicut idem Joan. evangelista testatur, alio loco dicens: Si quis sitit, veniat et bibat.* » S. Hieron. ad cap. IV Amos: « Ut autem sciamus, aquas et pocula significare doctrinam, Dominus loquitur ad Samaritanam: *Omnis qui biberit ex aqua hac,* » etc. Idem habet ad cap. V Is. et ad cap. XIV Zachar.

(1120) Ang. l. III. « Non sunt hæc carnaliter accipienda, ne hinc ipsi adhuc mulieri Samaritanæ similes esse videamur: sed de illo dono Dei, si aliquid jam gustavimus, spiritualiter ista tractemus. Quinque viros, quinque libros, qui per Moysen ministrati sunt, nonnulli accipiunt. » Ipse tamen hanc explicationem non probat, et aliud suggerit de quinque sensibus corporis; quod pariter facit Tract. 45 in Joan. postquam dixit: « Multi intellexerunt, non quidem absurde, nec usquequaque improbabiler, quinque viros mulieris hujus, quinque libros Moysis. » Augustinum sequitur, ut fere solet, Beda.

rum : subaudivit in spiritu et veritate. Sed cur hoc? Quia Spiritus est Deus, et eos, qui adorant eum, in spiritu et veritate oportet adorare. Si enim corporeus et localis esset, in monte vel in civitate quærendus esset: sed quia Spiritus est, in spiritu adorandus est (1121). *Dicit ei mulier: Scio quia messias venit, qui dicitur Christus. Cum ergo venerit ille, nobis annuntiabit omnia.* Ac si diceret: Obscure loqueris, et ea quæ dicis non intelligo. Scio tamen quia venit messias, qui dicitur Christus. Ille cum venerit, omnia nobis annuntiabit. Ille et tua et aliorum prophetarum obscura mysteria nobis revelabit. *Dicit ei Jesus: Ego sum, qui loquor tecum. Et continuo venerunt discipuli ejus, et mirabantur, quia cum muliere loquebatur.* Cur mirabantur? Quia hoc fortasse in usu non habebat. *Nemo tamen dixit, Quid quæris, aut quid loqueris cum ea?* nullam suspicionem habentes in eo de ea. Illis autem venientibus, siluit mulier, multum fortasse, nisi illi venissent, adhuc locutura. *Reliquit ergo hydriam suam.* Reliquit pravam intelligentiam suam, cum qua de fontibus Israel carnaliter, et non spiritualiter bibere solebat (1122). *Et abiit in civitatem.* Abiit ad ecclesiam Gentium. Ivit in universum mundum prædicare Evangelium omni creaturæ. *Et dicit illis hominibus: Venite, et videte hominem, qui dixit mihi omnia quæcunque feci. Nunquid ipse est Christus? Exierunt ergo de civitate, et veniebant ad eum.* Significantes eos qui, relicta Gentilitate, usquehodie convertuntur ad eum. *Interea rogabant eum discipuli dicentes: Rabbi, manduca. Ille autem dixit eis: Ego cibum habeo manducare, quem vos nescitis. Dicebant ergo discipuli ad invicem: Nunquid aliquis attulit ei manducare? Ecce discipuli non intelligunt, de quo cibo Dominus loquebatur, sicut et mulier superius non intelligebat aquam, de qua ei Dominus loquebatur (1123). Dicit eis Jesus: Meus cibus est, ut faciam voluptatem ejus qui misit me, ut perficiam opus ejus.* Hoc cibo delector, hoc reficior. quem, quia adhuc carnales estis, nondum ad penum intelligitis. *Nonne vos dicitis, quia adhuc quatuor menses sunt,*

et messis venit? Ecce dico vobis: Levate oculos vestros, et videte regiones, quia albas sunt jam ad messem. Videns enim Jesus totam civitatem illam ad se confluentem, et jam ad credendum maturam et paratam, sub messionis figura de ea loquitur, discipulos ad audiendum invitat, et oculos eos levare præcipit, ut verbi Dei falcem arripientes, metere incipiant, dum messes **227** jam albas, et ad colligendum videret esse idoneas. Et ne labor ipse gravis, et asper esse videatur, operis mercedem eis promittit, dicens: *Et qui metit, mercedem accipit, et congregat fructum in vitam æternam. Ut qui seminat simul gaudeat, et qui metit.* Seminatiores enim prophetae fuerunt, qui fidei et doctrinæ semina primum in illo populo seminarunt. Messores vero apostoli, qui populos jam pene instructos, et credulos in Ecclesiæ aream collegerunt. Pro quibus nimirum fructum suscipient, vitam æternam; quatenus seminatiores et messores simul gaudeant, simulque æterna beatitudine perfuantur. *In hoc enim est verbum verum, quia alius est qui seminat, et alius est qui metit. Ego misi vos metere, quod vos non laborastis. Alii laboraverunt, et vos in labores eorum introistis.* Nisi enim prophetae seminassent, et Christi adventum, et cætera quæ de eo scripta sunt prænuntiassent, tantam fidelium messem in illo populo apostoli non collegissent. Et in hoc est verbum verum, quia alius est qui seminat, et alius qui metit. In hoc enim Evangelii verbum verum, et indubitabile esse probatur, quia hoc, quod apostoli affirmant, prophetae prædixerunt. Quod isti dicunt factum, illi dixerunt esse futurum. *Multi crediderunt in eum Samaritanorum, propter verbum mulieris testimonium perhibentis, quia dixit mihi omnia quæcunque feci. Cum venissent ergo ad illam Samaritani, rogaverunt eum, ut ibi maneret, et mansit ibi duos dies.* Rogemus igitur eum et nos, ut et nobiscum maneat duos dies: quatenus duo præcepta charitatis (1124), duorumque testamentorum fidem nos et amare et tenere doceat. Hæc enim sufficiunt nobis ad illuminationem, sufficiunt et ad vitæ plenitudinem, quia charitas nunquam

(1121) Hilar. l. II de Trinit. n. 31: « Ergo quia Deus invisibilis, incomprehensibilis, immensus est, ait Dominus venisse tempus, ut non in monte vel templo Deus sit adorandus; quia Deus spiritus est: et Spiritus nec circumscribitur, nec tenetur; quia per naturæ suæ virtutem ubique est, neque usquam abest, in omnibus omnia exuberans; hos igitur veros esse adoratores, qui in spiritu et veritate sunt adoraturi. »

(1122) Aliter Aug. l. all.: « Nec hoc, quod relicta hydria discessit, negligenter prætereundum est. Hydria enim fortasse amorem sæculi hujus significat, id est cupiditatem, qua sibi homines de tenebrosa profunditate, cujus imaginem puteus gerit, hoc est de terrena conversatione hauriunt voluptatem... Oportebat autem ut Christo credens, sæculo renuntiaret. »

(1123) Aug. Tract. 15 in Joan. et ex eo Beda: « Quid mirum, si mulier illa non intelligebat aquam? Ecce discipuli non intelligunt escam. » Egregie Ambros. lib. De Elia et jejun. c. 3: « Non enim omnis esca materialis, nec omnis cibus corporalis,

est cibus mentis, quo epulatur anima, de quo ait Dominus: *Meus cibus est, ut faciam voluntatem*, etc. Illic cibus angelorum est, ut divino famulentur imperio. Nulla illis cura mensarum, nullus conviviorum usus, nullæ repositæ epulæ; nullus vini potus aut siceræ, nulla distentio corporis, nulla ventris offensio. »

(1124) August. l. all.: « Quid ergo? messores misit, non seminatiores. Quo messores? Ubi jam alii laboraverunt... Quo ergo erant messores mittendi? Ubi jam prophetae prædicaverunt: ipsi enim seminatiores. » Hæc pariter scripsit Beda. Vid. S. Cyrill. ad h. l. pag. 429. August. ibid.: « Mulier primum nuntiavit, et ad mulieris testimonium crediderunt Samaritani, et rogaverunt eum ut apud eos maneret, et mansit ibi biduo... Primo per famam (crediderunt) postea per præsentiam. Sic igitur bodie cum eis qui foris sunt... Ad Christum veniunt, credunt per istam famam, manet apud eos biduo: hoc est, dat illis duo præcepta charitatis: » Et tractat. 16: « Ibi factio biduo; quo numero dierum mystice commendatus est duorum numerus præceptorum,

exiit, charitas finem non habet. Magni igitur isti dies, qui finem non habent. Sequitur: *Et multo plures crediderunt propter sermonem ejus, quam propter sermonem mulieris.* Instabat mulier et prædicabat, et Verbum, per quem facta sunt omnia, prout poterat, per verbum adjuvabat. *Dicebant igitur ei, jam despicientes audire eam, quia jam non propter tuam loquelam credimus: non tua prædicatione indigemus. Ipsi enim audivimus, et scimus quia hic est vere Salvator mundi.* Sciebat enim Dominus Jesus, quales isti erant, quando eos messes maturas vocabat dicens: *Videte regiones, quia albae sunt jam ad messem.* Hoc enim testimonium eis non dedisset, nisi eos ad audiendum et credendum voluntarios prævidisset.

XM. *Post duos autem dies exiit inde, et abiit in Galilæam, et tunc quidem venit in Nazareth, ubi nutritus fuerat. Quem cum homines ipsius loci viderent, qui et matrem ejus, et ipsum ab infantia cognoverant, cœperunt ei detrudere dicentes (1125): Nonne hic est filius Joseph, et Mariæ? Nonne et fratres ejus sunt apud nos? Unde ei hæc omnia? Et scandalizabantur in eo. Ipse autem dixit eis: Non est propheta sine honore, nisi in patria sua.* Unde et hic dicitur: *Ipse enim Jesus testimonium perhibuit, quia propheta in sua patria honorem non habet.* Quod, quid significet, in aliis Evangeliiis exposuimus. Huc usque interpositio. *Cum ergo venisset in Galilæam, exceperunt eum Galilæi, cum omnia viderent, quæ fecerat Hierosolymis in die festo. Nam et ipsi venerant ad diem festum.* His autem verbis significatur, quod aliis ei, sicut modo diximus, detrahentibus, illi, qui Hierosolymam venerant, et in die festo ejus virtutes et miracula viderant, eum cum honore et gaudio exceperunt. *Et tunc iterum venit in Cans Galilææ, ubi fecit aquam vinum.* Ibi quoque occurrit ei centurio, qui habitabat in Capharnaum, cujus filium sanavit Jesus, de quo et subditur:

XIII. *Et erat quidam regulus, cujus filius infirmus-*

in quibus duobus præceptis tota lex pendet et propheta. »

(1125) *Matth. xiii, 55: « Nonne hic est fabri filius? nonne mater ejus dicitur Maria? et fratres ejus Jacobus et Joseph, et Simon, et Judas, et sorores ejus nonne omnes apud nos sunt? Unde ergo huic omnia ista? et scandalizabantur in eo. Jesus autem dixit eis: Non est propheta sine honore, nisi in patria sua, et in domo sua. »* Vid. *Marc. vi, 2; Luc. iv, 22; Joan. vi, 42.*

(1126) *Tertullian., De bapt. c. 5: « Figura ista medicinae corporalis spiritalem medicinam canebat, ea forma, qua semper carnalia in figura spiritualium antecedunt. Proficientia itaque in hominibus gratia Dei, plus aquis et angelo accessit, qui vitia corporis remediabant, nunc spiritum medentur; qui temporalem operabantur salutem, nunc æternam reformant; qui unum semel anno liberabant, nunc quotidie populos conservant, deleta morte per ablutionem delictorum; » quæ videtur ante oculos habuisse Ambrosius lib. de iis qui myst. init. c. 4. Vid. eundem Ambros. lib. 1 de Sp. S. e. 8; Joan. Chrysost. hom. 35 in Joan., etc.*

(1127) *Recte, est enim a πρόβατον ovis, seu magis*

A batur Capharnaum. Hæc autem in *Matthæo* exposita sunt. Quamvis enim ille (*Matth. viii, 6*) de servo, et iste de filio loquatur, expositio tamen in utroque eadem est.

XIV. [**CAP. V.**] *Erat dies festus Judæorum, et ascendit Jesus Hierosolymam (Joan. v, 1).* Ad dies festos Judæorum Dominus ascendit, ut populis undique conventibus fidei doctrinam annuntiet, salutis mysteria pandat, et veritatis lumen ostendat. *Est 229 autem Hierosolymis probatica piscina, quæ cognominatur hebraice Bethesda, quinque porticus habens.* Hæc piscina baptismatis aquas significabat (1126). Unde non immerito *probatica*, id est *ovina*, dicebatur (1127), quoniam oves Dei sunt, qui in baptismo lavantur. De quibus in *Canticis canticorum* Ecclesie dicitur: « *Dentes tui sicut greges tonsarum ovium, quæ ascenderant de lavacro (Cant. iv, 2).* » Hæc autem piscina quinque porticus habet, quia quinque sunt libri *Moysi* (1128), in quibus baptismi sacramentum plenissime continetur, eorumque auctoritate munitur, et doctrina declaratur. *In his jacebat multitudo languentium cæcorum, claudorum, aridorum, expectantium aquæ motum.* Hi enim languentes, qui in prædictis porticibus jacebant, Judæi intelliguntur; qui sub Lege erant, legisque freno et moderamine arctabantur; legis tamen medicamine non justificabantur (1129). Unde *Apostolus* ait: « *Si enim data esset lex, quæ posset justificare, vere ex lege esset justitia. Sed conclusit Scriptura omnia sub peccato (Galat. iii, 21, 22).* » Lex igitur et Scriptura sunt illi porticus qui languentes continent, quia sub peccato omnia claudunt. Nemo in porticibus sanabatur, quia non erat data lex, quæ posset justificare (1130). Inde tamen languentes videbant piscinam, descendebant in eam, et sanabantur, « *ut promissio ex fide Christi per baptismum daretur credentibus (ibid.). » Angelus enim Domini secundum tempus descendebat in piscinam, et movebatur aqua, et qui prior descendisset in piscinam post*

pecus προβάτων; aqua oves seu pecus pertinens: erat ergo piscina, velut alibi dicitur, natatoria (atque in Græco κολυμβήθρα a κολυβάω nato) pecuaria piscina, sive quod in ea lavari oves primo mactandæ solerent, sive quod proxima portæ adjacenti templo per quam immolandi greges introducebantur, de qua *II Esdr. iii, 1, 32.* Atque a Beda fortasse sua A. noster hausit, qui scribit: « *Et bene piscina eadem probatica vocatur; πρόβατα quippe oves dicuntur: vulgo autem probatica, id est pecuaria piscina fertur appellata, quod in ea sacerdotes hostias lavare consueverant.* »

(1128) *Augustin. tract. all.: « Aqua ergo illa... quinque libris Moysis tanquam quinque porticibus claudebatur. »*

(1129) *Id. ib.: « Sed illi libri prodebant languidos, non sanabant: lex enim peccatores convincebat, non solvebat. »*

(1130) *August.: « Nam hoc dicit Apostolus: Si enim data esset lex, etc. Quare ergo data lex? » Sequitur et dicit: « Sed conclusit Scriptura omnia sub peccato, ut promissio ex fide J. C. daretur credentibus. »*

motionem aquæ, sanus fiebat a quacunque delinabatur A infirmitate. Angelus enim Domini secundum tempus in piscinam descendit, quando tempore præfinito Salvator noster ad baptismum venit. Ipse est enim ille magni consilii Angelus; de quo scriptum est : « Et statim veniet ad templum sanctum suum Dominator, quem vos quæritis, et Angelus testamenti, quem vos vultis (Malach. III, 1). » Et ipse quidem equam commovit. Ipse baptismatis aquas sanctificavit, omnemque inimici latentem infestationem suo tactu ab eis removit. Post cujus commotionem, tantam in se virtutem aqua suscepit, ut omnes omnium in eandem descendentium sanet languores, pellat ægrotudines, et solvat peccata. Sed notandum quia solus ille sanatur, qui prior post aquæ motionem in piscinam descendit; per quem totus populus Christianus intelligitur, qui solus et unicus, prior et ultimus, unus et inseparabilis, in aquis baptismi et lavatur et sanatur : sed quis est qui post eum descendit, nisi ille qui huic corpori ecclesiastico non inhæret? Si enim hujus corporis esset, non post eum, sed in eo descendere diceretur. Post eum namque hæretici descendunt, et descendentes nil sibi proficiunt (1131). *Erat autem quidam homo ibi, triginta et octo, 229 annos habens in infirmitate sua. Hunc cum vidisset Jesus jacentem, et cognovisset, quia jam multum tempus haberet, dicit ei : Vis sanus fieri? Respondit ei languidus : Domine, hominem non habeo, ut, cum nota fuerit aqua, mittat me in piscinam. Dum venio enim ego, alius ante me descendit.* Homo enim iste eos designat, qui post baptismum criminalia peccata committunt (1132), pro quibus gravi, longæque pœnitentiæ subjiciuntur, qua nimirum corpus ægrotat, sed anima sanatur. Ut autem pro suis iniquitatibus hunc ægrotasse intelligas, ipse Dominus ostendit dicens : *Ecco sanus factus es, jam noli peccare, ne deterius tibi aliquid contingat.* Tales autem, quia non bene pœnitent, etsi longo tempore languere et pœnitere, et carnem

macerare videantur, valde tamen difficile curantur. Si enim bene pœnituisent, non triginta et octo annos, sed quadraginta ex integro in hac tali infirmitate habuissent (1133). Imperfecta est enim omnis pœnitentia, quæ de hoc numero aliquid minus habet. Quare autem perfecta pœnitentia hoc numero designetur, attende. Hic enim numerus ex quatuor constat et decem. Quater enim decem, vel decies quatuor, quadraginta sunt. In quatuor autem Novum Testamentum, in decem Vetus figuratur; quoniam hoc in quatuor Evangelis, illud in decem verbis consistit. Nulla autem pœnitentia proficit ad salutem, quæ Novi, Veterisque Testamenti auctoritate non agitur. Hoc enim ipse Dominus significans quadraginta diebus et noctibus jejunavit. Similiter autem et Moyses : similiter et Elias. Hoc igitur numero pœnitentiam agat, id est, secundum utriusque Testamenti doctrinam disciplinamque pœniteat, quicumque sibi suam pœnitentiam vult esse fructuosam. Declinet igitur homo a malo, et faciat bonum, inquirat pacem, et sequatur eam. Hæc est enim vera pœnitentia. Sed nota, quia misericors Dominus etiam non bene, et legaliter pœnitentes, bonam tamen voluntatem habentes, et salutis remedia expectantes, visitare, sanare, et illuminare dignatur. Unde et huic languido dicit : *Vis sanus fieri?* Ac si diceret : Sanari quidem vis; ideo enim hic jaces, ideo ægrotas, ideo carnem maceras, et hanc qualemcunque pœnitentiam agis : non tamen sanaris, quia non dignam pœnitentiam agis. Respondit ei languidus : *Domine, hominem non habeo, ut cum nota fuerit aqua, mittat me in piscinam.* Quid enim aliud his verbis significat, nisi quamdam baptizandi, et in illam piscinam descendendi impossibilitatem? Impossibile est enim eos, qui semel baptizati sunt, iterum per baptismum renovari, et a peccatorum contagione mundari. Unde et iste, quamvis sanetur, non tamen mergitur in piscinam, quia eos significat, qui post baptismum sola pœnitentia sanantur.

(1131) Aug. tract. 17 in Joan. : « Post aquam turbatam mittebat se unus qui poterat et sanabatur solus : post illum quisquis se mitteret frustra faceret... Descendere ergo in aquam turbatam, hoc est humiliter credere in Domini passionem : ibi sanabatur unus, significans unitatem. Postea quisquis veniret non sanabatur; quia quisquis præter unitatem fuerit, sanari non poterit. » Vid. ser. 125. Fusius Beda (ex quo, opinor, A.) evangelicum locum omnem exponit : ex Aug. ser. 124 et 125. « Probatica piscina, quæ quinque porticibus cingebatur, populus est Judæorum, undique legis custodia, ne peccare debeat, munitus. Recte enim lex, quæ quinque libris Moysis descripta est, quinario numero figuratur... Multitudo languentium, quæ in commemoratis porticibus jacebat aquæ motum expectans, significat eorum catervas, qui legis verba audientes, suis se hanc viribus implere non posse dolebant... Tales in quinque porticibus jacebant; sed, non nisi in piscinam angelo veniente sanabantur, quia per legem cognitio peccati, gratia autem remissionis non nisi per J. C. facta est; quem designat angelus, qui invisibiliter descendens in piscinam, et sugge-

rens vim sanandi, movebat aquam. Descendit enim carne indutus magni consilii Angelus... Motus aquæ passionem Domini, quæ mota turbataque a Judæorum gente facta est, insinuat... Bene autem dicitur, quia qui primus descendisset post motum aquæ sanus fiebat a quocunque languore tenebatur, quia unus Dominus, una fides, unum baptisma, unus Deus; et qui in unitate catholica Christi mysteriis imbutur, sanus fit a quocunque peccatorum languore detineatur. Quisquis autem ab unitate discrepat, salutem, quæ ab uno est, consequi non valet. »

(1132) Hoc quoque ex Beda, ut videtur : « Homo iste, multorum infirmitate detentus annorum, significat peccatorem quemlibet enormi scelere magnitudine vel numerositate defessum, » etc.

(1133) Paulo aliter; et tamen mysteria hoc in numero agnoscens Aug. tract. 17, qui concludit : « Si ergo quadragenarius numerus habet perfectionem legis, et lex non impletur, nisi in gemino præcepto charitatis; quid miraris quia languebat qui a quadraginta duo minus habebat? » Vid. ser. 125.

Quod autem ait : *Dum venio ego, alius ante me descendit, de se ipso adhuc Gentili, et catechumeno dicere videtur. Ipse enim, cum adhuc Gentilis et catechumenus esset, in piscinam descendit. Modo vero, quia Christianus est, in eam descendere non potest. Idem igitur ipse alius est, et ipse, qui descendit ante se ipsum. Dicit ei Jesus : Surge, tolle grabatum tuum, et ambula. Noli, inquit, jam ulterius hominem querere, qui te mittat in piscinam. Surge tantummodo. Erige mentem. Contemplantur cælum. Quæ sursum sunt querere, non quæ super terram. Hac enim via illi qui baptizati sunt, recuperant sanitatem, si eos ægrotari contingat. Tolle grabatum tuum, porta, et contine, et in servitutem relige carnem tuam. Pectus namque animæ corpus est, in quo, si vitiosum fuerit, tota infirma et languida anima jacet. Unde scriptum est : « Corpus, quod corrumpitur, aggravat animam (Sup. ix, 15). » Et ambula. Non sis otiosus. Otiositas enim animæ inimica est, quæ et vitia nutrit, et virtutes necat (1134). Et statim sanus factus est homo. Et sustulit grabatum suum, et ambulabat. Facile igitur est Deo et sanare hominem, et peccata solvere. Erat autem Sabbatum in illo die. Dicebant ergo Judæi illi, qui sanus fuerat : Sabbatum est, non licet tibi tollere grabatum tuum. Respondit eis : Qui me sanum fecit, ille mihi dixit, Tolle grabatum tuum, et ambula. Majoris, inquit, auctoritatis, quam vos sitis, est ille, qui me sanum fecit (1135). Illi igitur, et non vobis, me obedire oportet. Interrogaverunt ergo eum : Quis est ille homo, qui dixit tibi, Tolle grabatum tuum, et ambula? Is autem, qui sanus fuerat effectus, nesciebat quis esset. Non mirum si iste nesciebat quis esset. Neque enim facile est cognoscere Jesum. Unde et 230 ipse Dominus ait : « Nemo novit Filium, nisi Pater, et nemo novit Patrem, nisi Filius, et cui voluerit Filius revelare (Math. xi, 27). » Jesus ergo declinavit a turba constituta in loco. Postea invenit eum Jesus in templo. Ubique est Jesus; sed non ubique cognoscitur. Non cognoscitur in turba (1136). Cognoscitur autem in templo. Fugimus igitur turbam, et simul cum Jesu declinemus a turba. Eamus in templum. Ibi nos inveniat, ibique a nobis inveniat. Ideo enim ipse ab hominum turba discessit, ut et nos a vitiorum turba discedere doceat. Et dixit illi Jesus : Ecce sanus factus es : jam noli peccare, ne deterius tibi ali-*

A quid contingat. Hoc, inquit, contigit tibi, quia peccasti. Jam igitur noli peccare, non sit tibi voluntas peccandi. Non peccare enim valde difficile, et pene impossibile est. Multi enim peccant, qui peccare nolunt. Unde Apostolus : « Non enim, quod volo bonum, hoc ago, sed quod nolo malum, hoc facio. (Rom. vii, 19). » Magnum igitur peccatum est, voluntas peccandi. « Voluntarie enim, ut ait Apostolus, peccantibus nobis post acceptam notitiam veritatis, jam non relinquuntur hostia pro peccato (Hebr. x, 26). » Quod de illis quidem intelligitur, qui usque in finem suum sponte in peccatis perseverant. Abiit ille homo, et nuntiavit Judæis, quia Jesus esset, qui fecit eum sanum.

XV. Propterea persequerentur Judæi Jesum, quia hæc faciebat in Sabbato. Male enim de Sabbato Judæi intelligebant; quia hominem in Sabbato sanare, et pietatem, et misericordiam exercere, peccatum esse putabant. Jesus autem respondit eis : Pater meus usque modo operatur, et ego operor. Ego, inquit, de Sabbato reprehendi non debeo; quia in Sabbato non facio, quæ lex in Sabbato fieri interdicit. Sed sicut Pater meus, ita et ego usque modo, id est usque ad Sabbatum, operor : in Sabbato vero ab opere quiesco. Sexta namque feria fecit Deus primum hominem, et Christus sexta feria redemit omnem hominem. Ille die septimo requievit, et iste die Sabbati in sepulcro quievit (1137). Illa igitur quies hanc quietem significabat. Uterque itaque usque ad Sabbatum operatur, et uterque in Sabbato requiescit. Operatur tamen et aliter usque hodie et Pater, et Filius; quoniam etsi Sabbato, omnium rerum seminariis factis, quievit, nulla tamen die a justitia, et misericordia, aliisque his similibus quiescit (1138). Nihil enim boni ubique sit, nisi ab ipso, et per ipsum. Non sic igitur quievit Deus die Sabbati, ut nihil egisse intelligatur post Sabbatum. Dicat ergo : Pater meus usque modo operatur, et ego operor. Sequitur : Propterea ergo magis quærebant eum Judæi interficere, quia non solum solvebat Sabbatum, sed et Patrem suum dicebat Deum, æqualem se faciens Deo. Non enim ipse se Deo æqualem faciebat, qui secundum divinitatem Deo per omnia æqualis erat; sed æqualem se faciens, hoc est, æqualem se esse ostendens. Unde Apostolus ait : « Cum in forma Dei esset, non rapinam arbitratus est esse se æqualem Deo (Philip.

(1134) Non multo aliter August. et Beda de excutiendo vitiorum torpore, de exercitatione virtutum, et supportandis fratribus, explicant.

(1135) Augustin. : « Ille auctorem sanitatis suæ objiciebat calumniatoribus. Non acciperem jussionem, a quo acceperam sanitatem? »

(1136) Aug. l. all. : « Difficile est in turba videre Christum, solitudo quædam necessaria est menti nostræ... turba strepitum habet; visio ista secretum desiderat. » Ita ferme et Beda.

(1137) Vid. S. Aug. de Genes. ad litt. lib. iv, c. 2, et tract. 17 in Joan.

(1138) Usque modo operari, etiam in rerum naturalium conservatione, Cyrillus pag. 213, et Aug.

ipse pluribus in locis exponit, ut ibid. l. iv de Gen. ad litt. c. 12 scribens, intelligi « Deum requievisse a condendis generibus creaturæ, quia ultra jam non condidit aliqua genera nova. Deinceps autem ait, usque nunc et ultra operatur eorumdem generum administrationem, quæ tunc instituta sunt. » Vid. et Gaudent. Brix. serm. 10. De operationibus utriusque generis explicat hunc locum idem Aug. lib. v de Genes. ad litt. c. 20 : « Pater in me manens, inquit, facit opera sua, et sicut Pater suscitavit mortuos et vivificat, sic et Filius quos vult vivificat. Deinde, quia non solum magna atque præcipua, verum etiam ista terrena et externa ipse operatur. »

11, 6). Respondit itaque Jesus, et dixit eis : Amen, amen dico vobis : non potest Filius a se facere quidquam, nisi quod viderit Patrem facientem. Quaecunque enim ille fecerit, hæc et Filius similiter facit. Secundum divinitatem enim, una eademque operatio est et Patris, et Filii et Spiritus sancti. Nihil enim facit Filius sine Patre et Spiritu sancto. Similiter neque Pater aliquid agit sine Filio et Spiritu sancto. Spiritus quoque sanctus nihil agit sine Patre et Filio (1139). Quicumque igitur loquitur contra Filium, sive de his, quæ in Sabbatho facit, sive de alia qualibet hujusmodi operatione, ille utique et contra Patrem loquitur, et contra Spiritum sanctum. Cesset igitur contra Filium taliter, et talia loqui, quicumque se Deum Patrem offendere timet. Pater enim diligit Filium, et omnia demonstrat ei, quæ ipse facit, et majora his demonstrabit ei opera, ut vos miremini. Quantum enim **231** ad divinitatem, nihil Pater Filio demonstrat, quia sicut Pater, ita et Filius nihil ignorat (1140). Quantum vero ad humanitatem omnia ei Pater demonstrat. Et majora his, quæ Filius, subauditur, superius fecisse legitur, demonstrabit ei opera. Cur? Ut vos ea videntes, magis magisque miremini, et mirando convertamini. Hæc autem secundum humanitatem de Filio intelligenda esse (1141) sequentia manifestant. Ait enim : Sicut enim Pater suscitavit mortuos, et vivificat; sic et Filius hominis, quos vult, vivificat. Nota, quod ait, Filius hominis. Et hæc quidem opera majora sunt, quam vel paralyticum sanasse, vel in vinum aquas convertisse. Sed si Filius hominis vivificat quos vult, cur non omnes vivificat, nisi quia non vult? Nullum enim hominem vult vivificare Filius hominis, nisi in se credentes, et ejus voluntatem facientes. Et ipse quidem, quia iudex est, mortificandi et vivificandi habet potestatem. Unde et subditur : Neque enim Pater iudicat quemquam, sed omne iudicium dedit Filio. Cur hoc? Ut omnes honorificent Filium, sicut honorificant Patrem. Cum enim Filius hominis veniet in sede maiestatis suæ, ut iudicet mundum, tunc omnes æqualiter honorificabunt et Filium et Patrem. Unde ipse Dominus ait : Vere ergo dicit Dominus, quia mihi curvabitur omne genu, et confitebitur omnis lingua

(1139) Hilar. l. vii de Trin. : Hæc est veræ civitatis intelligentia, et fidei nostræ, quæ ex naturæ divinæ unitate, unius indifferentisque divinitatis veritatem in Patre et in Filio confitetur, absolutissimum sacramentum, ut eadem faciendo Filius similiter faciat, et similiter faciendo, eadem sint ipsa quæ faciat, quia sub una hac significatione testentur et similiter facta civitatem, et eadem facta naturam, etc. Vid. Basil. lib. iv adv. Eunom.; Ambros. lib. iv de Fid. c. 3, etc. Hinc Beda ad h. l. : Significationem unius naturæ ostendens et unius operationis; quia communis est operatio Patris et Filii, quorum est una natura, una etiam operatio.

(1140) Id. Hilar. ibid. : Exæquata virtus est per naturæ indissimilis unitatem; et demonstratio operum, non ignorantis instructio est, sed nostræ fidei, quæ non Filio scientiam ignorantium, sed nobis confessionem civitatis invexit, confirmans

(Isa. xliv, 24; Rom. xiv, 11). Unde et Apostolus : Propter quod et Deus exaltavit illum, et donavit illi nomen, quod est super omne nomen, ut in nomine Jesu omne genu flectatur cælestium, terrestrium, et infernorum, et omnis lingua confiteatur, quia Dominus Jesus Christus in gloria est Dei Patris (Philip. ii, 9, 10). Manifestum est igitur quia omnes honorificabunt Filium, sicut honorificant Patrem. Modo autem, quia non omnes honorificant Filium, nec Patrem honorificant. Hoc est enim quod ait : Qui non honorificat Filium, non honorificat Patrem, qui misit illum. Sed quia Pater omne iudicium dedit Filio, et ipse Filius eos vivificat, quos vivificare vult : ut intelligamus, qui sunt, quos vivificat, et quid sit ipsum vivificare, subdidit dicens : Amen, amen dico vobis, quia qui verbum meum audit, et credit ei qui misit me, habet vitam æternam, et in iudicium non veniet, sed transiet de morte ad vitam. Tales igitur vivificat Dominus, et sic vivificat, dando videlicet vitam æternam. Quod autem ait, qui verbum meum audit, tale est, ac si diceret, qui meam doctrinam audiens custodit. Ille enim bene audit, qui audiens obedit. Non enim auditores legis iusti sunt apud Deum, sed factores (Rom. ii, 13). Unde Dominus ait : Qui habet aures audiendi, audiat (Matth. xiii, 43). In iudicium autem non venire dicuntur, qui in iudicio non damnabuntur. Venire igitur in iudicium, quid aliud est, nisi iudicari, et damnari? In hoc autem iudicium non venient boni. Sequitur : Amen, amen dico vobis, quia venit hora, et nunc est, quando mortui audient vocem Filii Dei. Et qui audierint, vivant. Hoc autem contra Sadducæos, aliosque, qui negabant resurrectionem mortuorum et vitam æternam, dicere videtur. Et tale est ac si diceret : Non dubitatis, eos, qui verba mea audiunt, et credunt ei qui misit me, habere vitam æternam, cum ad vocem meam mortuos resurgere videatis. Ad ejus namque vocem et corpore, et anima mortuos multos jam surrexisse non dubium est. Quamvis enim legamus, Dominum tres mortuos corporaliter suscitasse, non tamen legimus, quantos in anima suscitaverit. Sed quid mirum, si mortui ad Filii Dei vocem resurgunt, cum eadem simul cum Patre habeat potestatem? Et hoc est,

D eam per id quod sibi omnia essent demonstrata quæ posset. Hæc verba descripsit ad h. l. Beda.

(1141) Augustin. tract. 19 (quem hic Beda sequitur); Cyrillus, et multi præterea PP. explicant de natura divina hæc et superiora, ut annotavit Petavius lib. ii de Trin. c. 4, n. 5, cap. 12, n. 15, etc.; Natalis Alex. ad h. l. Aliam rationem hi sequuntur in exponendis sequentibus verbis de potestate iudicandi Filio data. Quamvis enim sint apud Jansenium Conc. c. 36 qui hæc quoque non obstare docent, quominus ad divinam Filii naturam accommodentur, in quorum numero esse videtur Chrysostomus hom. 39 in Joan. n. 4, dicens : Quemadmodum ergo illud idem est, ac quod genuit ipsum vitam, sic dedit iudicium id est, ipsum iudicem genuit : tamen Aug. tract. 20, scribens : Quia Verbum caro factum est et habitavit in nobis, ex Virgine Maria homo factus, filius hominis est; proinde quia

quod ait : *Sicut enim Pater habet vitam in semetipso, A*
et dedit et Filio vitam habere in semetipso, et pote-
statem dedit ei facere judicium, quia Filius hominis
est. Sicut enim Pater, ita et Filius vitam habet in
semetipso, id est in virtute et potestate sua, ut
cuiuscunque voluerit, eam largiatur. In ejus namque
potestate est omnis vita nostra, neque ultra ejus
voluntatem vivere valemus. Ad ejus igitur impe-
rium moriuntur omnes, et ad ejus imperium resur-
gent omnes. Dedit autem Pater Filio potestatem
judicium facere, non secundum divinitatem, qua ei
æqualis est, sed secundum humanitatem, qua minor
est (1142). Et hoc est quod 232 ait : quia Filius
hominis est. Illis autem adhuc mirantibus, et non
credentibus resurrectionem, subdidit dicens : Nolite
mirari hoc : subauditur, quod de resurrectione au-
ditis : Quia venit hora, in qua omnes qui in monu-
mentis sunt audient vocem ejus, et præcedent, qui
bona fecerunt, in resurrectionem vitæ; qui vero mala
egerunt, in resurrectionem judicii. Modo, inquit, me
jubente, corporaliter resurgunt pauci. Sed futurum
est ut, me vocante, resurgant omnes; et alii quidem
resurgent, ut in æternum cum Deo vivant; alii vero,
ut judicati cum diabolo pereant. Non possum ego a
meipso facere quidquam. Sicut audio, judico, et
judicium meum justum est, quia non quero volun-
teriam meam, sed voluntatem ejus, qui misit me.
Quia, inquit, Filius hominis sum, secundum hanc
partem dedit mihi Pater potestatem judicium facere;
quoniam secundum hanc partem non possum ego a
meipso facere quidquam. At vero secundum divini-
tatem omnia possum, quam semper in meipso lo-

quentem audio, et sicut audio, judico, et judicium
 meum justum est. Unde hoc? Quia non quero volun-
 tatem meam: non quero voluntatem hominis;
 non quero voluntatem carnis et sanguinis, sed volun-
 tatem ejus qui misit me. Habeo enim naturam
 hominis, sed non habeo vitium hominis. Sic enim
 humanitas mea divinitati conjuncta est, ut peccare
 non possit, nihilque, nisi bonum, in voluntate habere
 possit. Sequitur: *Si ergo testimonium perhibeo de*
me, testimonium meum non est verum. Alius est qui
testimonium perhibet de me, et scio quia verum est
testimonium, quod perhibet de me. Ac si dicat: Si
ego homo testimonium perhibeo de meipso homine,
secundum hoc quod homo sum, secundum hoc
quod me videtis, secundum hoc quod me esse cre-
ditis, me Dei Filium, et æqualem esse dico; testi-
monium meum non est verum (1143). Sed alius est
in me, quem vos non videtis, qui in meipso loquens
per me, testimonium perhibet de me, et scio quia
verum est testimonium ejus. Hoc autem dicit de
divinitate, secundum quam in sequentibus ait: « Et
si ego testimonium perhibeo de meipso, verum est
testimonium meum (Joan. VIII, 14). » Quod enim
Salvator noster secundum divinitatem se Dei Filium
et æqualem esse dicit, verum est testimonium ejus.
Quod quidem si secundum humanitatem dixisset,
verum non esset. Alia igitur, secundum divinitatem,
et alia secundum humanitatem intelligenda sunt.
Sequitur: Vos misistis ad Joannem, et testimonium
perhibuit veritati. Hinc enim ipse Joannes superius
ait: « Ego vidi, et testimonium perhibui, quia hic
est Filius Dei (Joan. I, 34). » Ego autem ab homine

Filius hominis est, quid accepit? potestatem et judi-
 cium facere, » etc., de humana natura exponit:
 quod item facit Cyrillus pag. 224, cum A. nostro,
 qui etiam illa omnia demonstrat ei, etc., de humana
 natura explicat. Idem facit Elias Cretensis ad orat.
 Nazianz. de Theol.; Severus Antiochenus Casar-
 ius, etc. V. Calmet, Maldonatum, aliosque inter-
 pretes.

(1142) Valent hic quæ superius diximus de judi-
 candi potestate; quare illi hunc locum adnectit Aug.
 qui priora verba de divina Christi natura explicat:
 « Quid est « habet vitam Pater in semetipso? » Non
 alibi habet vitam, sed in semetipso: vivere quippe
 suum in illo est, et non aliunde: non alienum est,
 non quasi mutuatur vitam, nec quasi particeps fit
 vitæ, ejus vitæ: quæ non est quod ipse; sed habet
 vitam in semetipso, ut ipsa vita sibi sit ipse... Sicut
 habet Pater vitam in semetipso, sic dedit et Filio
 vitam habere in semetipso: ut hoc solum intersit
 inter Patrem et Filium, quia Pater habet vitam in
 semetipso, quam nemo ei dedit; Filius habet vitam
 in semetipso, quam Pater dedit... Quomodo ergo
 dedit Filio vitam Pater? Non sic, quasi ante fuerit
 Filius sine vita, atque ut viveret a Patre acceperit
 vitam. Nam si hoc esset, non haberet vitam in se-
 metipso... Non ergo sicut anima aliquid aliud est
 antequam illuminetur, et fit melius cum illuminatur
 participatione melioris; ita et Verbum Dei, Filius
 Dei aliquid aliud erat antequam acciperet vitam, ut
 participando babeat vitam, sed vitam habet in se-
 metipso, ac per hoc ipse est vita. Quod ergo ait:
 Dedit Filio vitam habere in semetipso, breviter
 dixerim; genuit Filium. Neque enim erat sine vita
 et accepit vitam, sed nascendo vita est. Pater vita
 est non nascendo, Filius vita est nascendo. Pater de

nullo Patre, Filius de Deo Patre. Pater quod est, a
 nullo est: quod autem Pater est, propter Filium est.
 Filius vero, et quod Filius est, propter Patrem est;
 et quod est, a Patre est. Hoc ergo dixit, vitam dedit
 Filio, ut haberet eam in semetipso. » Vid. Chrysost.
 verba superius allata. Beda Augustini verba descri-
 bit.

(1143) Difficilis locus, judice etiam Chrysostomo,
 hom. 40, n. 1. Nam sæpe de se ipso testimonium
 perhibuit, Samaritanæ, cæco, etc. Itaque censeat ex
 persona Judæorum hoc eum nunc dixisse, quod pa-
 riter Aug. sentit ser. 123, n. 1: « Dictum est ergo
 hoc secundum ipsos. » Cyrillus quoque pag. 242:
 « Tametsi verax esset, prospiciens tamen quid stulti
 Pharisei negaturi essent... antevertit eos, et ait:
 « Dicetis utique... Tu de te ipso testaris; testi-
 monium tuum non est verum. » Hanc explicationem
 sequitur Jansenius Conc. cap. 36, Esius, Natalis
 Alexander. A. noster Bedam, ut ferè solet, sequi-
 tur, qui ait, Christum dicere testimonium suum
 verum non esse, secundum fragilitatem carnis nimirum,
 ut alii explicant, si ego, ut solus homo de me
 testimonium perhiberem, paterer meum testimonium
 pro vero non haberi. A qua explanatione non longo
 abit illa Maldonati, modum esse loquendi proverbial-
 em, verum non esse testimonium hominis testantis
 de se; quare Christum loqui et ex concessione, et
 ex hypothesi, et ex sensu proverbiali. Eadem vide-
 tur esse explicatio Cypriani epist. 69, ad Pupian.
 « Cum Dominus ipse doceat, et dicat: Testimonium
 non esse verum, si quis ipse de se testis existat, eo
 quod unusquisque sibi favet; et allato hoc Joan.
 loco, subdit: « Quod si ipse Dominus, omnia post-
 modum judicaturus, soluit de testimonio tuo sibi
 credi, » etc.

testimonium non accipio, sed hæc dico, ut vos salvi sitis. Quid est enim, ab homine testimonium non accipio, nisi hominis testimonio non indigeo (1144)? Semper enim veritas, veritas est, neque ad sui confirmationem alicujus testimonio eget. « Venit » enim Joannes « in testimonium, ut testimonium perhiberet de lumine; » non quod ejus testimonio lumen indigeret, sed « ut omnes crederent per ipsum (Joan. 1, 8). » Hæc autem dico, non me glorificando: si enim ego glorifico meipsum, gloria mea nihil est; sed ut vos salvi sitis. Neque enim aliter salvi esse poteritis, nisi Deum, et **233** Dei Filium me esse credideritis. Sequitur: *Ille erat lucerna ardens et lucens.* Joannes, inquit, ad quem vos misistis, qui veritati testimonium perhibuit, cujus non ego, sed vos testimonio indigetis, lucerna erat, non a se, sed aliunde lumen habebat, mei amoris igne ardebat, et meo lumine lucebat. Vos autem voluistis exultare ad horam in luce ejus. Bene autem ad horam; quia et illi fastidiosi, et lux illa temporalis. Gaudebant enim in doctrina ejus, putantes ipsum esse Christum. *Ego autem habeo testimonium majus Joanne.* Quod est illud? Vultis audire quod? *Opera quæ dedit mihi Pater, ut perficiam ea. Ipsa opera quæ facio testimonium perhibent de me, quia Pater misit me.* Hoc est enim quod alibi ait: « Si opera non fecissem in eis, quæ nemo alius fecit, peccatum non haberent. Et qui misit me Pater, ipse testimonium perhibuit de me (Joan. xv, 24). » Perhibuit quidem, quando ait: « Ille est Filius meus dilectus, in quo mihi bene complacui (Matth. xvii, 5). » Et quasi illi dicerent: Sed nos illius testimonium non audivimus: subdidit dicens: *Neque vocem ejus unquam audistis, neque speciem ejus unquam vidistis.* Hoc est enim, quod Joannes superius ait: « Deum nemo vidit unquam. Unigenitus Filius, qui est in sinu Patris, ipse narravit (Joan. 1, 18). » Quamvis enim per subjectam creaturam Deus aliquando et audiri et videri potuisset, nunquam tamen in propria essentia vel videri, vel audiri potuit. Sequitur: *Et verbum ejus non habetis in vobis manens, per quod veritas intelligitur. Cur? Quia quem misit ille, huic vos non creditis.* Tandiu enim unusquisque verbum Dei habet in se manens, id est, firmum, et stabile, quandiu a veritate non recedit. Quomodo ergo Judæi verbum Dei in se manens habere poterant, qui ipsi veritati non credebant? Veritas enim Christus est, qui de seipso ait: « Ego sum via, veritas, et vita. Scrutamini

A Scripturas, quia vos putatis in ipsis vitam æternam habere. Et illæ sunt, quæ testimonium perhibent de me, et non vultis venire ad me, ut vitam habeatis (ibid. xiv, 6). » Si nec mihi, inquit, nec operibus meis, nec Joannis Baptistæ, nec Patris testimonio creditis, credite vel Scripturis, credite vel legis et prophetarum dictis. Illæ enim sunt, quæ testimonium perhibent de me. Vos tamen non vultis venire ad me, ut vitam habeatis, quam vos in Scripturis habere speratis. Quid est enim venire ad eum, nisi credere in eum (1145)? Sic enim venit ad Jesum. Non pedibus, sed fide venit ad Christum. Stulti Judæi, qui nec ipsis Scripturis credunt, in quibus vitam æternam se inaniter habere sperant. Hæc autem illis audientibus, et cogitantibus quod ad sui laudem et ostentationem talia Dominus loqueretur, eorum pravis cogitationibus Salvator respondit dicens: *Claritatem ab hominibus non accipio. Sed cognovi vos, quia dilectionem Dei non habetis in vobis.* Non, inquit, ab hominibus claritatem et laudem quero, non gloriam et favorem hominum peto, sed hæc dico, ut ad Dei dilectionem vos provocem, quam vos utique non habere cognosco. Si enim diligeretis Patrem, diligeretis et Filium. Sed Filium neque diligitis, neque recipitis. Et hoc est, quod ait: *Ego veni in nomine Patris mei, et non accipitis me. Si alius venerit in nomine suo, illum accipietis.* Veniet enim Antichristus in nomine suo exaltando, quia non a Deo, sed a sua superbia missus predicare veniet. Hunc autem Judæi recipient, et quasi Deum ad tempus venerabuntur. Et qui modo veritati, id est Christo, credere nolunt, illius deceptionibus credent. Sed quid mirum, si veritati non credant, qui non æternam, sed temporalem gloriam querunt? Hoc est enim quod ait: *Quomodo potestis vos credere, qui gloriam ab invicem accipitis, et gloriam, quæ a solo est Deo, non queritis?* His autem verbis aperte monstratur, quia non bene credunt, qui solo temporalem, et non æternam gloriam querunt (1146). *Nolite putare, quoniam ego accusaturus sim vos apud Patrem. Est qui accusat vos Moyses, in quo vos speratis.* Sed unde eos accusat Moyses, nisi quia ei non credunt, cujus verbis se credere, et per omnia obedire promiserunt (1147)? Præcipit enim Moyses, ut Christo Judæi obedirent, dicens eis (1148): « Prophetam vobis suscitabit Dominus de fratribus vestris: tanquam meipsum audietis. » Non dixit *prophetas*, sed *prophetam*, quoniam de hoc solo prophetarum omnium maximo loquebatur.

(1144) Chrysost., hom. 40, n. 2: « Hoc est: Ego hujus testimonio humano non opus habebam, cum Deus sim. »

(1145) Beda: « Non vultis venire, id est non vultis credere, quia impossibile est sine fide placere Deo. Venire nostrum ad Christum, id est credere vobis illum Filium Dei, et veram nos per illum habere salutem. »

(1146) « Considerandum est intentius, ait Beda, quantum sit jactantiæ, et humanæ laudis ambitio malum, pro quo ipsa Veritas ait, credere non posse

quosdam, quia sæcularis gloriæ cupierant. »

(1147) Id. Beda: « Ideo non accuso, quia non veni damnare, sed salvare. Moyses vero accusat, quia increduli estis voci illius. De me scripsit, cum ait: *Prophetam vobis suscitabit Dominus, etc.* »

(1148) Deuteron. xviii, 15: « Prophetam de gente tua et de fratribus tuis, sicut me, suscitabit tibi Dominus Deus tuus; ipsum audies. » V. Comment. S. Brunonis in hunc locum edit. Rom. pag. 199, col. 2.

Ipsam, inquit, audietis. Ipsum tamen audire nolunt. Quia non credunt Moysi. Unde et subditur: Si enim crederetis Moysi, crederetis forsitan et mihi. De me enim ipse scripsit. Si autem **234** illius litteris non creditis, quomodo verbis meis creditis? Quod autem ait forsitan, eorum duritiam increpando dixit, ut et nos intelligamus quam difficile gens illa convertatur ad bonum.

XVI. [CAP. VI.] Post hæc abiit Jesus trans mare Galilææ, quod est Tyberiadis, et sequebatur eum multitudo magna, quia ridebant signa quæ faciebat super his qui infirmabantur. Subiit ergo in montem Jesus, et ibi sedebat cum discipulis suis. Erat autem proximum Pascha, dies festus Judæorum. Magna Dominus miracula factururus, et novi, mirabilisque panis delicias populo daturus montem ascendit, (1149); quatenus et nos quotiescunque spiritualibus, novique epulis satiari cupimus, non montis, sed mentis altitudinem et ingenii sublimitatem ascendamus. Quoniam autem talibus deliciis refecti, festivitatem agere, et Christi carnem et sanguinem suscipere digni sunt, merito hic dicitur: quia proximum erat Pascha dies festus Judæorum: securi enim ad hanc festivitatem veniunt, qui talibus epulis sunt repleti. Cum videret ergo Jesus oculos, et vidisset quia multitudo maxima venit ad eum, dixit ad Philippum: Unde ememus panes, ut manducet hi? Hoc autem dicebat tentans eum. Ipse enim sciebat quid esset factururus. Sciebat enim Dominus quid factururus erat. Sed tentando Philippum, audire volebat quid de ejus omnipotentia sentiebat: simulque novum illud miraculum, discipuli responsione extollebat, cum ex quinque panibus tot homines reficeret, quibus, secundum illius testimonium, ducentorum denariorum

A panes non sufficerent, ut unusquisque modicum quid acciperet. Sic enim *Philippus respondit*, dicens: Ducentorum denariorum panes non sufficiunt eis, ut unusquisque modicum quid accipiat. Dicit ei unus ex discipulis ejus, frater Simonis Petri: Est puer unus hic, qui habet quinque panes hordeaceos et duos pisces. Sed hæc quid sunt inter tantos? Puer iste, populus Judaicus est (1150), sensus adhuc intelligentiæ puerilis. Quinque vero panes quinque libri Moysi intelliguntur. Quos panes populus ille ubique secum portat, et non comedit, quia legit tantum Scripturas et non intelligit. Hæc autem, quia in Matthæo exposuimus (1151), ut iterum exponamus, non tantum necessarium, quantum superfluum et laboriosum esse videtur. Similiter autem et cætera, quæ sequuntur, usque ad illum locum ubi turba, quæ mox superius panes in monte comederat, quærens eum et inveniens Capharnaum, ait ei: *Rabbi, quomodo huc venisti?* in Matthæo determinata sunt. Quibus Jesus respondens ait: *Amen, amen dico vobis, quæritis me, non quia vidistis signa, sed quia manducastis de panibus et saturati estis.* Quæritis, inquit, me, non propter signa quæ vidistis, non propter sermonem meum, quem audistis, non ut mihi, vel signis quæ facio, credere velitis, sed quia manducastis de panibus, et saturati estis (1152). Considera modo quantæ suavitatis panes illi fuerint, quamvis hordeacei, quorum dulcedine capta tota hæc turba adhuc Dominum sequebatur. Sequitur: *Operamini cibum, non qui perit, sed qui permanet in vitam æternam. quæ Filius hominis vobis dabit. Hunc enim Pater significavit* (1153) *Deus.* Cibum enim iste, qui manet in **235** vitam æternam, sermo Dei est, quo anima

(1149) Aug. Tract. 24: « Dominus in monte, verum est in alto. Proinde non quasi humiliter jacet, quod in monte factum est, nec transeunter prætereundum est, sed suscipiendum. »

(1150) Aug. Tract. 24 in Joan.: « Si quæramus quis fuerit puer iste, forte populus Israel erat. »

(1151) Ad cap. xiv, n. 61. Vid. ib. explicationem S. Hilarii, Augustini, Bedæ.

(1152) S. Gregor. lib. xiiii Moral. c. 25, 26: « In Scriptura enim sacra panis aliquando ipse Dominus, aliquando spiritualis gratia, aliquando divina Scripturæ eruditio, aliquando hæreticorum prædicatio, aliquando subsidium vitæ presentis, aliquando jucunditas humanæ delectationis accipitur. In pane Dominus signatur, sicut ipse in Evangelio dicit: Ego sum panis vivus, etc. Rursus per panem gratia doni spiritualis accipitur, sicut per prophetam dicitur: Qui obturat aures suas, etc., panis ei datus est... Rursus per panem, divinæ doctrinæ eruditio designatur, sicut per prophetam dicitur: Qui habitabit in terra Austri, cum panibus occurrere fugienti. Rursus per panem, hæreticorum prædicatio designatur... Panes occultos libenter edite... Rursus per panem subsidium presentis vitæ accipitur... Sicut in Evangelio: Quæritis me, non quia vidistis signa, sed quia manducastis ex panibus meis. Satiatus quippe de panibus Dominum sequi, est de S. Ecclesia temporalia alimenta sumpsisse, et non pro signis Dominum, sed pro panibus querere, » etc.

(1153) Perspicue ita in Codice nostro legitur pag. 185. Nec esse mendum amanuensis apparuit ex interpretatione quam post subjicit Bruno: « Hunc

enim cibum Deus Pater significavit, quando in deserto manna pluit, » etc. Veti. tamen codd. omnes Latini apud Sabatier *signavi*, Græci *ἰσχυροῦσα*. Varsa tamen PP. interpretatio est. Chrysost. hom. 44, n. 4, duas offert explicationes: 1. Propterea misit qui hunc vobis cibum ferret, 2. Manifeste ostendit: « Quam posteriorem magis probare videtur addens: « Nihil enim aliud est *signavit Pater* quam ostendit, revelavit testimonio suo. » Hanc recentiores nonnulli sequuntur, ut Jansenius in Conc., cap. 59, p. 300: « Signatum vero se vel pro unctum possit (consignatur enim qui ungitur), vel quod ostendit se naturaliter esse Patri conformatum. Idem igitur est ac si diceret: Non erit mihi difficile cibum volis dare permanentem. Nam etsi tanquam unus vestrum appaream, unctus sum tamen et signatus a Deo Patre in omnimodam similitudinem cum ipso. » Atque eadem videtur esse explicatio Hilarii 8 de Trin. Duas ergo Cyrillus expositiones habet, 1. de J. C. signato in humanitate per unionem divinitatis; 2. de signato per ipsam Verbi generationem. Atque hanc Toletus amplectitur; priorem Cyrilli simul cum posteriore Chrysostomi Natalis Alex. et Calmet, Augustin., S. Cyrillus. Vid. August. Tract. 25 et Bedam ejus verba describentem. « Iste filius hominis sequestratus quodam gratia Spiritus, et secundum carnem filius hominis, exceptus a numero hominum. Signare quid est, nisi proprium aliquid ponere? Hoc est enim signare, imponere aliquid, quod non confundatur cum cæteris... Pater ergo cum signavit... proprium quiddam illi dedit, ne cæteris comparetur hominibus. Ideo de illo dictum est: *Unxit te Deus*, etc.

pascitur, et nutritur (1154). Unde et bene ait : *quem Filius hominis dabit vobis*. Omnem enim hujus Evangelii cibum, omnes has tales, tantasque epulas Filius hominis Jesus Christus nobis apposuit et ministravit. Sed quomodo hunc cibum operari possumus? Audi Apostolum : « Non auditores legis, inquit, justi sunt apud Deum, sed factores (Rom. II, 13). » Faciamus igitur quod lex præcipit. Faciamus quod Evangelia jubent, si hunc talem cibum operari volumus. Hunc enim cibum Deus Pater significavit, quando in deserto manna pluit, quæ per annos quadraginta populum pavit. De quo scriptum est : « Panem de cælo dedit eis habentem omne delectamentum, et omnem saporem suavitatis (Sap. XVI, 20). » Ille igitur cibus hunc cibum significabat. *Dixerunt ergo ad eum : Quid faciemus, ut operemur opera Dei? Respondit Jesus, et dixit eis : Hoc est opus Dei, ut credatis in eum, quem misit ille*. Qui enim in Christum non crediderint, neque opera Dei operari, neque legem intelligere, neque cibum spirituales et æternum suscipere poterunt. Opus igitur Dei, sermo Dei, totusque hic cibus spiritualis in fide consistit (1155). *Dixerunt ergo ei : Quod ergo tu facis signum, ut videamus, et credamus tibi, quod operaris? Patres nostri manna manducaverunt in deserto, sicut scriptum est : Panem de cælo dedit eis manducare*. Ac si dicant : Ostende nobis aliquod signum, per quod tibi operibusque tuis credere debeamus. Panes quidem nobis dedisti, saturati sumus. Mira sunt velle quæ vidimus. Nobis tamen hoc signum non sufficit. Simile quiddam et Moysem fecisse audivimus. Nam et ipse patribus nostris panem de cælo dedit, quem patres nostri in deserto manducaverunt. Non tamen, sicut tu, eos in se credere præcepit. *Dixit ergo eis Jesus : Amen, amen, dico vobis, non Moyses dedit vobis panem de cælo, sed Pater meus dat vobis panem de cælo verum. Panis enim Dei est, qui descendit de cælo, et dat vitam mundo*. Non bene, inquit, intelligitis quid illud significet quod dicitur : « Panem de cælo dedit eis. » Alius panis valde dissimilis, majorisque dignitatis in his verbis significatur. Moyses enim panem significativum, et non verum panem de cælo descendentem, vobis dedit. Sed modo Pater meus dat vobis panem de cælo ve-

Ergo signare quid est? Exceptum habere, hoc est, pro participibus tuis. » Hanc sua quadam ratione et modo explicatam proponit Maltonatus,

(1154) Chrysostomus hom. 43, eleemosynam et pauperibus datum cibum interpretatur. Apposite ad contextum August. tract. 25, ipsum Dominum Jesum, in quem credere deberent. Ita et Beda. Cyrillus subianuere ait « mysticum et spiritalem cibum, per quem corpore et animo sanctificati vivimus in ipso. »

(1155) Accedit ergo ad interpretationem Augustinam superius expositam.

(1156) Aug. De prædest. SS., c. 5 : « Quid est ad me veniet nisi : credet in me? »

(1157) Augustin. contr. sermon. Arian., c. 7 : « Quanquam et hoc ipsum quod dicit Jesus *Descendi de cælo*, etc., ad illud referatur, quod homo primus Adam... faciendo voluntatem suam, non ejus a quo

A rum, quem tamen ille panis significabat. Panis enim Dei, ille est qui de cælo descendit, qui de sinu Patris exiit, et dat vitam mundo. *Dixerunt ergo ad eum : Domine, semper da nobis panem hunc*. Optimam petitionem faciebant, si tamen intellexissent de quo pane Dominus loquebatur. *Dixit autem eis Jesus : Ego sum panis vitæ. Ego sum panis, qui de cælo descendi. Ego sum ille panis, qui dat vitam mundo. Qui venit ad me, non esuriet; qui credit in me, non sitiet unquam. Sed dixi vobis, quia vidistis me, et non creditis*. Diximus jam superius quia venire ad Christum (1156), hoc est credere in illum. Cui unusquisque quanto fidelior est, tanto propinquior. Et iste quidem neque esuriet, neque sitiet unquam; quia postquam de hoc mundo exierit, æternis in B æternum deliciis perfruetur. Hæc autem dixi vobis, non, ut vos putatis, me glorificando, sed quia vidistis me, quia in signis et miraculis cognovistis me et virtutem meam, et non tamen creditis in me. Scio tamen, quia quandoque credetis, quotquot ad vitam prædestinati estis. Hoc est enim, quod ait : *Omne, quod dat mihi Pater, ad me veniet*, id est, in me credet, et eum, qui venit ad me, non efficiam foras. Cur? *Quia descendi de cælo, non ut faciam voluntatem meam, sed voluntatem ejus, qui misit me*. Ideo, inquit, neminem ad me venientem, neminem in me credentem foras ejiciam. Ideo ipsis quoque meis inimicis, et persecutoribus paream, quia descendi de cælo, non ut faciam voluntatem meam, id est, voluntatem hominis, voluntatem illius naturæ, quam suscepi de homine, sed voluntatem ejus, qui misit me. C Hominis enim voluntas est, inimicos repellere, suasque injurias vindicare (1157). Dei autem voluntas qualis sit, audiamus. *Hæc est, inquit, voluntas ejus 236 qui misit me, Patris, ut omne quod dedit mihi, non perdam ex eo, sed resuscitem illud in novissimo die*. Omnes igitur eos, qui ad vitam prædestinati sunt, etiamsi ei inimici, et contrarii aliquando extiterint, salvabit tamen et resuscitabit Jesus. Isti sunt enim, quos Pater dedit mihi. Dedit autem secundum humanitatem. Confirmatio. *Hæc est enim voluntas Patris mei, qui misit me, ut omnis qui videt Filium, et credit in eum, habeat vitam æternam, et ego resuscitabo eum in novissimo*

D factus est, universum genus humanum, propagine vitata, culpe et peccati fecit obnoxium. Unde a contrario per quem liberandi fueramus, non fecit voluntatem suam, sed ejus a quo missus est. Ita quippe hoc loco dicitur voluntas sua, ut intelligatur esse propria contra voluntatem Dei. Neque enim cum obedimus Deo, eaque obedientia dicimur ejus facere voluntatem, nolentes id facimus, sed volentes : ac per hoc si volentes id faciamus, quomodo voluntatem nostram non lacimus; nisi quia illa dicitur voluntas nostra, quando Scriptura ita loquitur, quæ intelligitur esse propria contra voluntatem Dei. Hanc habuit Adam, ut in illo moreremur. Hanc non habuit Christus, ut in illo viveremus. De natura quippe humana hoc recte dici potest, in qua existit per inobedientiam voluntas propria, quæ Dei voluntati esset adversa. Cæterum quod attinet ad voluntatem Filii, una eademque voluntas est Patris et Fi-

die. Non solum enim illi qui viderunt, et crediderunt, sed et illi qui non viderunt et crediderunt, habebunt vitam æternam, sicut apostolo Thomæ Dominus ait : « Quia vidisti me, Thoma, credidisti. Beati qui non viderunt, et crediderunt (Joan. xx, 29). » Videre tamen pro cognoscere accipi potest. Siquidem quid est credere in eum, nisi quibusdam fidei, spei, charitatisque pedibus sic in eum tendere, eique adhærere, ut homo ulterius ab eo nec ipsa morte valeat separari? Sic enim Apostolus ad eum venerat, et in eum crediderat, qui ait : « Certus sum autem quia neque mors, neque vita poterit me separare a charitate Dei, quæ est in Christo Jesu (Rom. viii, 38). » Qui enim aliter ad eum venit, qui aliter in eum credit, nihil ei vel venisse, vel credidisse proderit. Quod autem venire ad eum, et credere in eum idem significent, ex eo apparet, quod ipse aliquando dicit, *qui venit ad me, et aliquando, qui credit in me, alterum pro altero ponens.*

XVII. *Murmurabant ergo Judæi de illo, quia dixisset : Ego sum panis, qui de cælo descendi. Et dicebant : Nonne hic est filius Joseph, cujus nos novimus patrem, et matrem? Quomodo ergo hic dicit, quia de cælo descendi? Impossibile enim videbatur eis, ut de cælo descendisset, quem hominem tantum, et ex hominibus natum esse credebant. Et revera, si aliud non esset, de cælo descendere non potuisset. Respondit Jesus, et dixit eis : Nolite murmurare invicem. Nemo potest venire ad me, nisi Pater, qui misit me, traxerit eum, et ego resuscitabo eum in novissimo die. Nolite, inquit, murmurare, nolite corda indurare. Scio enim, quia non potestis venire ad me, quoniam Pater non trahit vos. Nemo enim potest venire ad me, nisi Pater, qui misit me, traxerit eum. Trahit autem non violentia, sed amore. Secundum quam significationem dicitur : *Trahit sua quemque voluptas* (1158). Deus autem neminem trahit, nisi venire volentem, et salvari cupientem. Unde scriptum est : « Si volueritis et audieritis me, bona terræ comedetis. Quod si nolueritis, gladius devorabit vos (Isa. i, 19). » Hæc est igitur causa cur isti ad eum venire, et eum intelligere non poterant, quibus hoc Dominus*

A loquebatur. Quoniam autem malorum resurrectio potius mortem, quam vitam afferet, ideo hic de viro justo Dominus ait : *Et ego resuscitabo eum in novissimo die.* Ille enim vere resuscitabitur, qui nihil eorum quæ ad mortem pertinent, ulterius sustinebit. Sequitur : *Est scriptum in prophetis : (1159) Et erunt omnes docibiles Dei.* Docibilis enim est, qui doceri potest. Tales enim sunt Ecclesiæ filii. Quibus ipse Dominus ait : « Vobis datum est nosse mysterium regni cælorum : illis autem non est datum, ut videntes non videant, et audientes non intelligant. Incrassatum est enim cor populi hujus, et auribus graviter audierunt, et oculos suos clausurunt, ne quando videant oculis et auribus audiant, et convertantur, et sanem eos (Matth. xiii, 11-14). » Eos igitur trahit Pater, et illi ad Filium veniunt, qui docibiles sunt, qui ejus fidem, atque doctrinam et doceri, et instrui possunt. Unde et subditur : *Omnis qui audit a Patre et didicit, venit ad me.* Ille enim est docibilis, qui audit et didicit. Non enim sufficit audire. Omnes enim isti audiebant Patrem, quia in Filio et per Filium loquebatur Pater. Tamen non veniebant ad Filium, quia ea, quæ dicebantur, intelligere et discere nonlebant. Sequitur : *Non quia Patrem vidit quisquam; nisi is, qui est a Deo. Hic vidit Patrem.* Non ideo, inquit, dixit : *omnis qui audit a Patre*, quod aliquis Patrem in propria substantia vel audire, vel videre possit, nisi ille solus qui a Deo est, qui a Deo exivit, qui est Deus de Deo, lumen de lumine. Hic solus videt Patrem. Unde et alibi ait : « Nemo novit Filium, nisi Pater, et nemo novit Patrem, nisi Filius, et cui voluerit Filius revelare. Amen, amen dico vobis, qui credit in me, habet vitam æternam (Matth. ix, 27). » Dixi vobis, et iterum dico, qui credit in me, habet vitam æternam. Ecce dixi vobis, si credideritis, beati eritis : si non credideritis, nulla restat excusatio. *Ego sum panis vitæ. Patres vestri manducaverunt in deserto manna, et mortui sunt. Hic est panis de cælo descendens, ut si quis ex ipso manducaverit, non moriatur.* Murmuratis, inquit, quia dixi vobis, *Ego sum panis vivus, qui de cælo descendi.* Ecce iterum dico vobis, *quia ego sum panis, et panis vitæ, et quia descendi de cælo. Hoc*

lii. Nec potest ullo modo esse diversa, ubi est natura Trinitatis immutabilis universa. Ut autem Mediator Dei et hominum homo Christus Jesus non faceret propriam quæ Deo adversa est voluntatem, non erat tantum homo, sed Deus et homo : per quam mirabilem singularemque gratiam, humana in illo sine peccato ullo posset esse natura. » Gregor. I. xxxv, Mor., cap. 42 : « Quid enim, si suam faceret : eos qui ad se veniunt repulisset? Quis autem nesciat quod voluntas Filii a Patris voluntate non discrepat? Sed quoniam primus homo, qui suam facere voluntatem voluit, » etc. Vide eandem quam Aug. explanationem suggerentem.

(1158) Notissima Aug. verba ad h. l., tract. 36. in Joan. : « Nec timere debemus, ne... forsitan reprobandamur, et dicatur nobis : Quomodo voluntate credo, si trahor? Ego dico : Parum est voluntate; etiam voluptate traheris... Est quedam voluptas cordis, cui panis dulcis est ille cælestis. Porro si poetæ di-

D cere licuit : *Trahit sua quemque voluptas* : non necessitas, sed voluptas : non obligatio, sed delectatio; quanto fortius nos dicere debemus, trahi hominem ad Christum qui delectatur veritate, delectatur beatitudine, delectatur justitia, delectatur sempiterna vita, quod totum Christus est, etc. » Beda quoque : « Quomodo trahit Pater? Docendo delectat, non necessitate cogendo; quia nemo necessitate credit, sed voluntate. » Cæterum hunc evangelicum locum tractat August. sæpius, ut lib. 1 De præd. SS., c. 8 lib. 1 De Grat. C. c. 42 et c. 14; lib. 1, Cont. 2, epist. Pelagianor., c. 3; serm. 131, c. 1, ubi pariter. Non dixit *duxerit, sed traxerit.* Ista violentia cordi fit, non carni. Quid ergo miraris? crede, et venis; ama, et traheris... nonne ovis trahitur, cum esurienti herba monstratur, » etc. Vid. A. De vocat. gent. lib. II, c. 9. « Prosuperum, » etc.

(1159) Quam egregie hic locus a doctissimo theologo Aug. Antonio Georgio illustratus sit quisquis videre

enim pane et angeli nutriuntur, et homines. Cur autem panis vitæ dicatur, ipse exponit, dum dicit : *Ut si quis ex ipso manducaverit, non moriatur.* Et ipse quidem de cœlo descendit secundum divinitatem (1160) : *Patres vestri manducaverunt in deserto manna, et mortui sunt.* Melior est igitur panis iste quam manna, quoniam illi qui manducaverunt manna, mortui sunt; qui vero ex hoc pane manducaverit, non morietur. Merito enim et in Ezechiele, et in Apocalypsi aquilæ speciem beatus Joannes habere describitur, quoniam et altius volat, et solem justitiæ Christum Dominum nostrum præ cæteris Evangelistis subtilius intuetur. Nonne vides quomodo nunc a terris elevatur, et jam inter nubes volans, ipsum quoque cœlum penetrare videtur? Mortui quippe sunt et Moyses et Aaron, et cæteri sancti qui manna manducaverunt. Sed nunquid apostoli quoque mortui non sunt, qui panem vitæ comederunt? Quantum enim ad carnem et isti, et illi mortui sunt. Vivunt autem et isti, et illi quantum ad animam. Nulla igitur inter hos et illos differentia. Non sunt itaque Moyses, et Aaron patres illorum, quibus hæc Dominus loquebatur. Si enim illi eorum filii essent, eorum opera fecissent. Horum igitur patres illi fuerunt, quos tollens murmurasse, idola coluisse, et Deum ad iracundiam provocasse Scriptura commemorat. De his igitur Dominus ait : *Patres vestri manducaverunt in deserto manna, et mortui sunt.* Patres utique vestri, quorum vos imitatores et similes estis. Sequitur :

XVIII. *Ego sum panis vivus, qui de cœlo descendi. Si quis manducaverit ex hoc pane, vivet in æternum. Et panis, quem ego dabo, caro mea est pro mundi vita.* Jam nunc, ipso Domino exponente, intelligimus quid sit iste panis. Iste enim panis, caro Christi est, quæ pro mundi vita in ara crucis immolata est. Hanc autem manducat Ecclesia, ideoque non moritur; sed vivit in æternum. Panis enim et vinum, quæ in altari ponuntur, ad sacerdotis vocem cœlesti benedictione sanctificantur, et in Christi carnem et sanguinem essentialiter commutantur, ut una eademque essentia sit et ejus carnis, quæ de Virgine nata est, et ejus, quæ de pane facta est. Hoc autem tam magnum et admirabile sacramentum

potest in recenti versione, et commentario fragmenti vetustissimi litteris Copto-Thebaicis exarati ad hoc vi capiv Joan. spectantis. Ante invicte veritatem corporis et sanguinis Christi in Eucharistia eruditissimus auctor probaverat, modo gratuitum vocationis ad fidem Dei donum, ejusque gratiæ adiutorium ad salutem plenissime præsertim ex doctrina S. Augustini demonstrat. Vid. pag. 129 et seqq. Opus editum est Romæ a. 1790.

(1160) Cyrillus, lib. De rect. fid. ad Regin : « Descendisse inquit se de cœlo, missumque esse a Deo et Patre, quamvis omnia impleat; illud, opinor, demonstrans, et constituens omnibus manifestum, quod Deus existens Verbum descenderit dispensative ad humanitatem propter nos, non dimittendo quod erat natura Deus, sed assumendo magis id quod non erat... Igitur proprium Dei Verbi, quod descendit de cœlo, per quod factus est primogenitus ex mor-

A eo tempore cœpit, quo Salvator noster panem, et vinum benedicens discipulis ait : « Accipite, et comedite, hoc est corpus meum; et, Hic est calix novi testamenti in meo sanguine (Matth. xxvi, 26, 27). » Nunquam enim Christi carnem ante hoc sacrificium corporaliter quisquam comedit. Nunquam, nisi hoc sacrificium fieret corporaliter, eam comederet quisquam. In hoc igitur comeditur, et comesta non minuitur; quæ nunquam comederetur, nisi panis iste Christi benedictione in eam substantialiter mutaretur. Est enim hæc mutatio dextere Excelsi. Sed quis miretur Christi carnem comensam non minui, cum certum sit ex quinque panibus quinque millia hominum **238** satiatos, ipsosque panes non diminutos, sed potius multiplicatos (1161)? Si enim panum fragmenta non sunt diminuta, sed potius illis edentibus multiplicata, quid manducaverunt quinque millia homines; unde sic saturati sunt, ut eis ad se venientibus Dominus dicat : *Queritis me, non quia signa vidistis, sed quia manducatis de panibus, et saturati estis?* Dicis fortasse : Mira sunt hæc. Nihil enim fecit Deus, quod mirabile non sit. Quia vero hanc Christi aquillam sequi non possumus volando, sequamur eam vel credendo. Si enim hoc Judæi fecissent, non periissent. De quibus subditur.

XIX. *Litigabant ergo Judæi ad invicem dicentes : Quomodo hic potest nobis carnem suam dare ad manducandum?* Ut enim Apostolus ait : « Animalis homo non percipit ea quæ Dei sunt (1 Cor. ii, 14). » Putabant enim Judæi, hoc dicere Jesum, ut eum occiderent, et in frusta conciderent, sicut ejus carnem vel coctam, vel crudam comederent, ejusque sanguinem biberent. Dixit ergo eis Jesus : *Amen, amen dico vobis, nisi manducaveritis carnem Filii hominis, et biberitis ejus sanguinem, non habebitis vitam in vobis (1162).* Qui manducat meam carnem, et bibit meum sanguinem, habet vitam æternam, et ego resuscitabo eum in novissimo die. Quid est hoc? Multi enim manducant Christi carnem, et bibent ejus sanguinem, qui non habent vitam æternam. Unde et Apostolus ait : « Qui enim manducat, et bibit indigne, iudicium sibi manducat, et bibit (1 Cor. ii, 29). » Multi quoque in hoc altaris sacramento Christi carnem

D

tuis, » etc. Fulgentius, l. ii, ad Trasim., c. 3 : « Hinc quidam cum audiunt descendisse, descensionem ejus affirmare nituntur localem; quia nesciunt Dei, sicut oportet, considerare virtutem, nec valent agnoscere, sic pro homine Deum hominem factum, ut, accepta hominis forma, maneret immutabilis divina substantia; nec sic intelligunt temporaliter natum, ut semper fuisse teneant sempiternum. Isti sunt qui etiam considerare contemnant, qualiter descendit, cum perseveraret immensus, » etc.

(1161) Simili fere pacto contra incredulum Judæum Cyrillus argumentatur ad Joan. sequentia verba. *Quomodo hic potest, etc.* scribens : « Quomodo egressus es ex Ægypto? quomodo, quæso, in serpentem versa est virga Mosaica? quomodo manus lepra infecta est, et in pristinum statum rursus rediit? » etc.

(1162) His ex verbis inferri aliqui dixerunt ma-

corporaliter non manducant, neque ejus sanguinem bibunt, qui tamen habebunt vitam æternam. Ille igitur revera Christi carnem et sanguinem manducat, et bibit, qui ita altaris sacramentis participat, ut sic Dei Filio jungatur, et uniat, simulque cum eo unum quid efficiatur, ut jam ulterius ab eo nequeat separari. Ut enim de nobis sumamus exemplum, cibus iste temporalis et corruptibilis, quo nos utimur, sic post digestionem secundum quamdam partem sui in nostram carnem et sanguinem vertitur, ut simul cum eis substantialiter idem sit, et jam ab eis separari non possit. Quid est enim manducare, nisi inseparabiliter adherere (1163)? Sequitur: *Caro enim mea vere est cibus, et sanguis meus vere est potus*. Ad hoc enim cibum et potum sumimus, ut vivamus, et fame et siti non pereamus. Ille igitur cibus, et potus, vere est cibus et potus, qui omnem tollit esuriam, et vitam parat æternam. *Qui manducat carnem meam, et bibit sanguinem meum, in me manet, et ego in illo*. Ipse Dominus exponit qualiter ejus verba intelligere debeamus. Qui, inquit, manducat carnem meam, et bibit sanguinem meum, sicut talem cibum, et potum manducare, et libere convenit, sic mihi conjungitur, sic mihi unitur, sic totus in me transfertur, ut in me inseparabiliter maneat, et me in se manentem habeat. Indignus igitur est Christi carnem suscipere, qui in ejus amore non perseverat. *Sicut misit me vivens Pater, et ego vivo propter Patrem, et qui manducat me, et ipse vivet propter me*. Quamvis, inquit, caro mea comedatur, et sanguis meus bibatur, ego tamen immortalis sum, semperque vivo, et mori non possum. Sicut enim Pater, qui misit me, semper vivit, et nunquam moritur, ita et ego semper vivo, non propter matrem, sed propter Patrem, id est propter divinitatem, quam habeo de Patre. Et qui manducat me, quoniam ego sum via, veritas, et vita, ipse quoque non morietur, sed semper vivet propter me. Quomodo enim potest mori, in quo semper est vita (1164)? Hic est, id est, talis est panis, qui de cælo descendit. *Non sicut manducaverunt patres vestri manna, et mortui sunt, ita moriuntur, qui hunc panem manducant. Qui enim hunc panem manducat, vivet in æternum*. Patres, inquit, vestri, quorum vos malitiam imitamini, et quibus similes

estis, manducaverunt manna, et mortui sunt. Hunc vero panem qui digne manducat, vivet in æternum. *Hæc dixit in Synagoga docens in Capharnaum. Multi ergo audientes ex discipulis ejus dixerunt: Durus est hic sermo et quis potest eum audire? Hoc enim præviderat Dominus, quando dicebat: Nemo venit ad me, nisi Pater, qui misit me, traxerit eum*. Ipsi enim, ut in sequentibus legitur, abiere retrorsum, et amplius eum non sunt secuti. *Sciens autem Jesus apud semetipsum quia murrurarent de hoc discipuli ejus, dixit eis: Hoc vos scandalizat? Non vos, inquit, hoc scandalizet, quia non est, ut vos intelligitis. Intelligite prius, et tunc judicate. Si ergo videritis Filium hominis ascendentem ubi erat prius? Spiritus est, qui vivificat, caro non prodest quidquam*. Verba quæ ego locutus sum vobis, spiritus et vita sunt. Hæc, inquit, verba spiritualia sunt, quæ carnaliter intellecta generant mortem; si vero spiritualiter intelligantur, vitam parant æternam. Carnaliter enim ea intelligebant, qui Christi carnem in frusta concidendam, et sic comedendam esse, putabant. Spiritualiter vero ea intelligunt, qui panem, et vinum in Christi carnem et sanguinem divinitus commutata se comedere et bibere credunt. Quod enim in proprietate sui, caro, et sanguis visibiliter oculis non apparet, et gustu non sentitur, solus horror hoc facit. Quis enim ea videret, quis suscipere non horreret? Ait ergo: *Si videritis Filium hominis ascendentem ubi erat prius, tunc, subauditur, intelligetis quia hæc verba, quæ ego locutus sum vobis, spiritus et vita sunt*. Spiritus enim, id est, spiritualis intellectus est, qui vivificat; caro autem, id est, carnalis intellectus in hujusmodi verbis nihil prodest. Sic enim se habet ordo. Si ergo videritis, inquit, Filium hominis vivum, et integrum ascendentem, ubi secundum divinitatem prius erat, tunc hæc verba spiritualia esse scietis. Non enim integer illuc ascendisset, si, secundum istorum intelligentiam, in frusta concisus, penitusque devoratus fuisset (1165). Sequitur: *Sed sunt quidam ex vobis, qui non credunt. Sciebat enim ab initio Jesus qui essent non credentes, et quis traditurus esset eum. Et dicebat: Propterea dixi vobis, quia nemo potest venire ad me, nisi fuerit et datum a Patre meo. Cur propterea? Quia videtis me, quia auditis me, et tamen non*

nifestum præceptum ministrandi SS. Eucharistiam parvulis nuper baptizatis, quos invicte refutat idem clariss. Georgius in supracit. Comment., p. 151 et seqq.

(1163) Præclare in hanc sententiam S. Cyrillus ad hæc ipsa verba, p. 363. « Qui manducat ergo sanctam carnem, habet vitam æternam: habet enim caro in seipsa Verbum, quod vita est secundum naturam; atque ideo addit dixisse: *Ego resuscitabo*, non meum corpus resuscitabit; nimirum non quasi alter existens a sua carne, ac non plane alter secundum naturam... Quemadmodum enim si quis ceram ceræ conjunxerit, utique alteram in altera esse videbit: eodem quoque opinor modo qui Salvatoris nostri carnem suscipit, et bibit ejus pretiosum sanguinem, ut ipse ait, unam quiddam cum eo reperitur: commistus quodammodo, et immistus ei per illam participationem, ita ut in Christo quidem ipse repe-

riatur, et vicissim Christus in ipso. » Et postquam subjecit simile aliud de fermento evangelicæ mulieris, iterum scribit: « Sic minima eulogia totum nostrum corpus in se miscet propriaque replet efficacia; atque ita Christus in nobis existit, et nos vicissim in ipso. »

(1164) Ita plane idem Cyrill. pag. 363. « Fieri enim prorsus nequit, ut qui secundum naturam vita est corruptionem non superet ac vincat mortem. » Et rursus. « Incredibile enim est, imo vero impossibile, ut vita eos, in quibus fuerit, non vivificet. »

(1165) Ita prorsus August. serm. 131. « Cogitantibus, nec sonantibus voce respondit, ut se auditos esse cognoscerent, et talia cogitare desinerent. Quid sibi vult? Hoc vos scandalizat? Putatis quia de hoc corpore quod videtis, partes facturus sum, et vram-

creditis in me. Credetis enim, si datum esset vobis a Patre meo. Stabat in medio eorum Jesus, videbat omnes, cognoscebat omnes, sciebat qui ad vitam et qui ad mortem predestinati erant. Multos vocabat, sed paucos eligebat. *Ex hoc multi discipulorum ejus abierunt retro, et jam non cum illo ambulabant. Dixit ergo Jesus ad duodecim: Nunquid et vos vultis abire? Respondit ergo ei Simon Petrus: Domine, ad quem ibimus? Verba vitæ æternæ habes. Et nos credimus et cognovimus quia tu es Christus Filius Dei vivi. Ad quem, inquit, ibimus, si te relinquinus? Tu enim solus es, et nemo alius, per quem mundus salvari possit. Verba vitæ æternæ habes, quibus qui non crediderit, in æternum peribit. Nos autem credimus, et cognovimus, quia tu es Christus Filius Dei. Respondit eis Jesus: Nonne ego vos duodecim elegi? Et unus ex vobis diabolus est. Dicebat autem de Juda Simonis Scariothis. Hic enim erat traditurus eum, cum esset unus ex duodecim.* Elegit enim Dominus Judam non ad felicitatem, sed ad apostolatam (1166). Et ipse quidem diabolus erat; non tamen natura, sed imitatione. Nam ipse quoque diabolus, non natura, sed vitio (1167) diabolus est: diabolus enim *defluens* (1168) interpretatur. Quod nomen bene Judæ traditori convenit, qui ex tanta sublimitate in tantum præcipitium defluens ruit.

240 XX. [CAP. VII.] *Post hæc ambulabat Jesus in Galilæa; non enim volebat in Judæa ambulare, quia quærebant eum Judæi interficere.* Hoc enim faciebat Jesus, non quod mortem, vel Judæos timoret, sed ut fidelibus suis exemplum præberet. Unde et alibi ait: « Si vos persecuti fuerint in una civitate, fugite in aliam (Matth. x, 23). » *Erat autem in proximo dies*

pra mea concisurus, et vobis daturus? Quid si ergo videritis Filium hominis ascendentem ubi erat prius? certe qui integer ascendere potuit, consumi non potuit.

(1166) Quæstionem movet Aug. qu. 117 in Genes. propter verbum *elegi*: « Non enim, ait, facile invenitur electorum nomen in malo. Quod si putaverimus et illud (Judam) electum, ut per ejus traditionem Domini passio completeretur, id est malitiam ejus ad aliquid electam, bene utente Deo etiam malis; illud attendamus ubi ait: *Non de omnibus vobis dico: ego scio quos elegi*, ubi declarat, ad electionem non pertinere nisi bonos. Ac per hoc illud quod dictum est. *Ego vos duodecim elegi* per synedochon dictum est, ut nomine majoris meliorisque partis, etiam illud complecteretur quod ad ipsum nomen non pertinet. » Eandem quæstionem proponit tract. 27, et duas adhibet responsiones; primam (quam l. all. rejectit) de electione ad aliquid, quo bene utatur Deus. Ego undecim elegi diceret. An eligitur et zabulus, et in electis est zabulus? Electi in laude solent dici. An electus est iste de quo nolente et nesciente magnum aliquid boni fieret? » Secundo respondet. « Potest et sic intelligi quod ait *duodecim elegi*, quia sacratus est numerus. Non enim quia perit inde unus, ideo illius numeri bonos demptus est: nam in locum pereuntis alius subrogatus est: mansit numerus consecratus, numerus duodenarius. » Hoc tamen scrupulo Aug. exemptus erat scribens lib. De corrept. et grat. c. 7: « Cum audimus *Nonne ego vos duodecim elegi*, etc., illos debemus intelligere electos per misericordiam,

A festus Judæorum Scenopegia. Scenopegia nuncque festivitas erat tabernaculorum (1169). Et habitabant filii Israel in umbraculis septem diebus. Sed, sicut Apostolus ait: « Omnia hæc in figura contingebant illis (I Cor. x, 11). » Illa enim festivitas hanc nostram festivitatem significabat (1170), in qua viri sancti a Christi resurrectione usque ad sæculi consummationem a servili et iniquo opere quiescentes, in bono opere perseverant. Bene autem fiebat diebus septem, per quos ex tunc omnes dies isti significantur: siquidem non sunt dies nisi septem. Sed cur in umbraculis habitabant, nisi quia umbracula cito deficiunt, utpote non habentia fundamentum, parvoque tempore in eis habitatur? Unde et Apostolus ait: « Non enim habemus hic manentem civitatem, sed futuram inquirimus (Heb. xii, 14). » Et Psalmista: « Quoniam incola ego sum apud te in terra, et peregrinus, sicut omnes patres mei (Psal. xxxviii, 13). » — *Dixerunt autem ad eum fratres ejus: Transi hinc, et vade in Judæam, ut discipuli tui videant operam tuam, quæ facis. Nemo quippe in occulto aliquid facit, et quærit ipse in palam esse. Qui sint autem isti fratres, sæpe jam diximus, isti enim sunt, qui ejus propinqui erant secundum carnem, consanguinei videlicet virginis Mariæ (1171). Mos etenim est sanctarum Scripturarum quoslibet valde propinquos, fratres vocare. Carnales igitur fratres carnale consilium dabant, quo Salvator noster mundi gloriam acquireret, et suum nomen longius dilataret. Ideoque non in occulto, sed palam et in conventu multorum, miracula Christum Dominum facere admovebant. Ostendunt autem, plures discipulos in Judæa eum habuisse, qualis Nicodemus fuit. et multi alii,*

illum per judicium. Illos ergo elegit ad obtinendum regnum suum; illum ad effundendum sanguinem suum. » Commodissime omnino A. nominat Juke electionem ad apostolatam: imo Jansenius Concord. cap. 59, Maldonatus, etc., agi hic de electione ad apostolatam omnium illorum duodecim putant; atque ita solvunt quod Aug. objecerat ex verbis *Non de omnibus vobis dico*, etc.: quod ibi sermo sit de electione simpliciter, quia aliqui dicuntur absolute electi, alii vero reprobi.

(1167) Epiphanius hæc. 38: « Diabolus est non natura, sed mente. »

(1168) Diabolus, dictio Græca *δίαβολος*, exponitur calumniator, accusator, a *δίαβωλος*, trajicio, id est culpam in alterum. A. sive is quem sequitur, *δίαβωλος* pro *ἀποβωλος* sumpsisse videtur.

(1169) August. tract. 28 ad h. l.: « Quid sit scenopegia, Scripturas qui legerunt, noverunt, » etc. et Hieron. ad cap. xii Osee. V. etiam Levit., cap. xxiii.

(1170) Theophylactus ad h. l.: « Festum Scenopegia, quod celebrabant in gratiarum actionem, propter convectas fruges mense Septembris (tunc enim gratias agebant Domino, convectis omnibus frugibus; ideoque tabernacula fiebant, et quasi sub dio agentes lætabantur)... significat resurrectionem, quando omnes quidem fructus nostrorum operum consummantur, tabernaculaque nostra, per mortem destructa, iterum construuntur. »

(1171) Beda ad h. l.: « Fratres Domini usitatissimo S. Scripturæ more consanguinei S. Mariæ semper Virginis dicebantur. » Ex Augustin. ad h. l.

qui ejus opera videre cupiebant, in eo, quod dicunt, *ut et discipuli tui videant opera tua, quae facis. Si haec facis, manifesta te ipsum mundo.* Hoc autem tale est, ac si dicerent: Aut cessa a miraculis, aut, si ea facis, ita fac ut mundo per miracula manifeste-
sceris. Neque enim fratres ejus credebant in eum. Quamvis enim credebant eum esse prophetam, nondum tamen Dei Filium eum esse credebant (1172). *Dicit ergo eis Jesus: Tempus meum nondum advenit; tempus autem vestrum semper est paratum.* Dicitis, inquit, mihi, ut me mundo manifestem. Dicitis ut laudem et gloriam quaeram. Sed tempus gloriae meae nondum advenit. Veniet autem in judicio, quando mihi « curvabitur omne genu, et confitebitur omnis lingua (Isa. XLV, 24). » *Tempus autem vestrum semper est paratum*, quo et mundi laude, hominumque favore, et vana gloria decipi-
 mini (1173). *Non potest mundus odisse vos. Me autem odit, quia ego testimonium perhibeo de illo, quia opera ejus mala sunt.* Quid est enim, quod ait: *Non potest mundus odisse vos*, cum ipsos mundi amatores, qui per ipsos significantur, tam multa per odium inter se bella, lites et contentiones habere videamus? Quod igitur ait: *Non potest mundus odisse vos*, tale est, ac si diceret: Non potest mundus odisse mores vestros, opera vestra, et malitiam vestram. Si enim odisset, non fecisset, ac per hoc de hoc mundo mundus non esset. Me autem odit, quia ego testimonium perhibeo de illo, quia opera ejus mala sunt. Haec est enim maxima, et principalis causa cur omnes iniqui et ipsum Christum, et membra Christi odio habent. Hinc est, quod tyranni, sacrilegi, adulteri, et perjuri, omnesque facinorosi in Ecclesiam insurgunt. Vos ascendite ad diem festum hunc. Ego enim non ascendo ad diem festum istum, quia meum tempus nondum impletum est. Vos, inquit, qui hominum laudem quaeritis, qui populi favorem concupiscitis, qui mundi gloriam desideratis, vos ascendite ad diem festum **241** hunc, ubi non misericordia, non Dei gratia, non peccatorum remissio, sed laus sola, et inanis gloria quaeritur. Ego enim, qui talibus non delector, qui hujusmodi gloriam non appeto, non ascen-

A do ad diem festum istum. Cur? *Quia tempus meum nondum impletum est.* Prius enim plenitudo gentium intrabit, prius omnis Israel salvus fiet, prius ad judicium veniam quam hujus tantae gloriae tempus adveniat. *Haec cum dixisset, ipse mansit in Galilea.* *Ut autem ascenderunt fratres, tunc et ipse ascendit ad diem festum.* Ascendit utique ad diem festum, sed non ad illum, ad quem fratres ejus ascenderunt. Alioquin verum non esset, quod ipse ait: *Ego non ascendo ad diem festum istum* (1174). Dies festus Domini non exterius, sed interius; non in facie, sed in mente agitur. De quo Psalmista: « Quia cogitatio, inquit, hominis confitebitur tibi, et reliquae cogitationum diem festum agent tibi (Ps. LXXV, 14). » Sic igitur ago diem festum, si ad tuam festivitatem vis venire. Noli hoc agere in manifesto, neque ut ab hominibus videaris. Qui enim hoc agunt, receperunt mercedem suam. Nonne audis quia ipse Dominus non in manifesto, sed quasi in occulto venit ad diem festum? Venit enim Dominus in occulto ad diem festum, quia quamvis tota illa festivitas in ejus honore, et gloria agebatur, ipse tamen a paucis, vel a nullis ibi intelligebatur. Erat igitur in die festo, sed occultus. Miseri Judaei, in quorum festivitibus semper Christus manet occultus. Hoc enim significabat Isaac, qui Jacob filium suum benedicebat, et eum non cognoscebat. *Judaei ergo quaerebant eum in die festo, et dicebant: Ubi est ille?* Usque hodie namque in omni Sabbato, et in omni sua festivitate legunt Judaei, et quaerunt Jesum. Non tamen inveniunt, quia non bene quaerunt. Quaerunt enim cum invidia et murmuratione. Unde et subditur: *Et murmur multum erat de eo in turba. Quidam enim dicebant quia bonus est. Alii autem dicebant: Non, sed seducit turbas.* Quid igitur mirum, si de viris sanctis et religiosi iniqui homines aliquando male loquuntur, cum de ipso Dei Filio talia loquerentur? *Nemo tamen palam loquebatur de illo, propter metum Judaeorum.* Idem igitur ipsi, qui bonum eum esse dicebant, palam hoc dicere non audebant, quia magis homines quam Deum timebant.

XXI. *Jam autem die festo mediante, ascendit Jesus in templum, et docebat. Et mirabantur Judaei dicen-*

(1172) Cyrillus ad h. l. pag. 397: « Cum nondum in sancta carne inhabitare Deum Verbum agnoscerent qui crediti sunt fratres Salvatoris... angustie adhuc de eo sentiunt... quippe qui nihil amplius quam reliqui carnebant, et vulgari opinione de ipso delusi suspicabantur, et revera ipsum natum ex patre Joseph existimabant. »

(1173) Ita etiam explicat hunc locum Aug. tract. 28 in Joan. Aliter explicat Chrysost. hom. 48, n. 2. « *Tempus meum nondum advenit*, id est crucis et mortis. Cur me ante tempus occidere properatis? *Tempus autem vestrum semper paratum est*: hoc est: Vos Judaei, etsi semper cum illis versemini, nunquam occidite tentabunt. Itaque vobis semper licet cum illis esse sine periculo: mihi vero tunc tempus erit, cum crucifigi et mori oportebit. Nam quod hoc intelligat, ex sequentibus liquet. *Non potest mundus odisse vos*, » etc.

D (1174) Aliud sensit, et totum hunc locum aliter explicavit Chrysost. hom. 48 in Joan, n. 2: « Cur ergo ascendit, cum dixisset: *Non ascendam?* Non dixit simpliciter: *Non ascendam*; sed addit, *nunc, id est vobiscum, quia tempus meum nondum impletum est.* » Propius ad. A. Aug. tract. 28: « Priores fratres ascenderunt, et non tunc ascendit ille, quando illi putabant, et volebant; ut etiam hoc impiretur, quod ait, *non ad hunc*, id est ad quem vos vultis, primum et secundum diem. Ascendit autem postea, ut Evangelium loquitur, mediato die festo; id est cum jam illius diei festi tot dies praeterissent, quot remansissent. Ipsam enim festivitatem, quantum intelligendum est, diebus pluribus celebrabant. » Augustinum more suo describit Beda. Vide iterum eruditias. Georgium pag. 170, etc., qui diversus hujus loci lectiones affert, et Joan. Chrysost. aliosque PP. ab heterodoxis criticis vindicat.

tes : *Quomodo hic litteras scit, cum non didicerit?* A in vobis. Si quis voluerit voluntatem ejus facere, Diximus superius (1175) hanc festivitatem septem diebus celebrari. Quod igitur ait : Jam die festo mediante, tale est ac si diceret : Cum adhuc media pars dierum superasset de tota festivitate, ascendit Jesus in templum, et docebat. Mirabantur autem Judæi eum audientes, quoniam mira loquendi suavitate de lege et prophetis eum scholastice disputare audiebant, quem nunquam in scholis litteras didicisse cognoverant. Quia enim solum hominem videbant, nihil nisi hominem eum esse credebant. Sed latebat divinitas omnis hujus doctrinæ informatrix, atque magistra. Unde et ipse Dominus subinferens ait : *Mea doctrina non est mea, sed ejus, qui misit me.* Sed si sua erat, quomodo sua non erat? Et si sua non erat, quomodo sua erat? Ipse enim utrumque dicit, et suam, et non suam. Sed sua erat, quia divinitatis erat : et sua non erat, quia humanitatis non erat. Sic igitur et sua erat, et sua non erat (1176). Similiter enim et illud intelligitur, quod superius ait, quia « descendi de cælo, non ut faciam voluntatem meam, sed voluntatem ejus qui misit me (Joan. vi, 38). » Et quidem unum sunt et Pater et Filius. Hoc enim ipse ait : « Ego, et Pater unum sumus (Joan. x, 29). » Una igitur voluntas utriusque. Si igitur facit voluntatem Patris, facit et voluntatem suam : facit igitur voluntatem suam, et non facit voluntatem suam. Facit enim voluntatem suam secundum divinitatem; sed non facit voluntatem suam secundum naturam humanitatis. Dicebat igitur Dominus Judæis admirantibus in doctrina ejus : *Mea doctrina non est mea* : mea doctrina non est hominis; mea doctrina non est humanæ sapientiæ. Neque ego ab homine didici eam. Nolite 242 mirari. Divinitatis est. Intus est magister, qui me talia docuit. De quo suo magistro per Isaiam sic ait : « Erigit manie, mane erigit mihi aurem, ut audiam quasi magistrum (Is. L, 4). » Idem igitur ipse et magister, et discipulus est. Magister secundum divinitatem; discipulus secundum humanitatem. Planum est itaque, quod ait : *Mea doctrina non est mea, sed ejus, qui misit me.* Tale quid etiam discipulis ait : « Non enim vos estis, qui loquimini, sed spiritus Patris vestri, qui loquitur

cognosceat ex doctrina, utrum ex Deo sit, an ego a me ipso loquar (Matth. x, 20). » Soli igitur illi hanc doctrinam intelligere, et cognoscere possunt, qui Patris voluntatem faciunt. Est autem voluntas Patris, ut credamus in eum quem ipse misit. Nisi enim crediderimus, non intelligemus. Unde et Isaias ait : « Nisi credideritis, non intelligetis (Isa. vii, 9). » Fides igitur nobis est necessaria, ut ad hanc doctrinam pervenire valeamus (1177). Sed quid est, quod ait : *Utrum ex Deo sit, an ego a me ipso loquar, nisi, utrum secundum divinitatem, an secundum humanitatem loquar?* Loquitur enim Dominus a se ipso, sed secundum alteram partem sui ipsius. Qui a se ipso loquitur, gloriam propriam quærit. Qui autem quærit gloriam ejus, qui misit illum, hic verax est, et injustitia in illo non est. Non generaliter de omnibus, sed specialiter de se ipso, et de Antichristo hoc dicit Jesus (1178). Ille enim non a Spiritu sancto loquetur, sed a semetipso. Ille non Dei, sed suam gloriam quæret, qui « supra omne, quod dicitur Deus, aut quod colitur, se exaltabit, ita ut in templo Dei sedeat, ostendens se, tanquam sit Deus (II Thess. ii, 4). » E contrario Christus Jesus, qui verax est, imo qui veritas est, et in quo injustitia est nulla, ubique Patris, qui misit illum, et non suam gloriam quærit. Unde ipse ait : « Zelus domus tuæ comedit me, et opprobria exprobrantium tibi ceciderunt super me (Psal. Lxviii, 10). » *Nonne Moyses dedit vobis legem, et nemo ex vobis facit legem?* Hoc autem cur dixerit, subjungens ostendit : *Quid me quæritis interficere?* Si enim legem fecissent, si legis mandata custodissent, nunquam innocentem et justum interficere quæsisset. (1179) Respondit turba, et dixit : *Dæmonium habes. Quis te quærit interficere?* Sic enim respondit turba, sicut sordida et turbata, sicut turbulenta et turbida. Respondit Jesus, et dixit eis : *Unum opus feci, et omnes miramini.* Non eorum responsione movetur, non conviciis convicia reddit. *Unum, inquit, opus feci, et omnes miramini.* Miramini quidem, non quia magnum aliquid feci, talis enim admiratio bona esset; sed quia in Sabbato feci. Cur ergo et vobis ipsis non indignamini, qui in Sabbato circumciditis homi-

(1175) Vid. Comment. in cap. xxiii Levit. pag. 166, tom. I. edit. Rom. S. Brunonis, et Comment. in Lucam num. xvii, pag. 170.

(1176) Ita ferme proponit hanc quæstionem et solvit Augustin. tract. 29 in Joan., et lib. I. de Trinit. cap. 3, n. 12 : « Quid illic dicemus, ubi ait : *Mea doctrina non est mea?* quomodo mea, quomodo non mea? Non enim dixit : *Ista doctrina non est mea, sed : Mea doctrina non est mea.* Quam dixit suam, eandem dixit non suam. Quomodo istud verum est, nisi secundum aliud suam dixerit, secundum aliud non suam? Secundum formam Dei, suam; secundum formam servi, non suam. » Vid. et lib. II, c. 2, Ambros. lib. II de Fid., c. 4.

(1177) Aug. tract. 29 in Joan. : « Quis nesciat hoc esse facere voluntatem Dei, operari opus ejus, id est, quod illi placet? Ipse autem Dominus aperte alio loco dicit : « Hoc est opus Dei, ut credatis in eum quem ille misit. » Hæc in te sit, et intelliges de

doctrina Dei. » Egregie et maxime juxta litteralem sensum Chrysost. hom. 49, n. 1, ita explicat : « Nequitiam, iram, invidiam ejicite, necnon odium quod contra me sine causa suscepistis, et nihil impedit quin cognoscatis verba mea vere Dei esse. Nunc hæc vos tenebris offundunt, et rectum apud vos judicium pervertunt; si hæc eliminetis, non illud patiemini. Sed non ita locutus est, ne nimis illis perstringeret.»

(1178) Hoc pariter de Antichristo explicat Beda.

(1179) Quomodo hæc respondeant et neccantur superioribus, explicat fuse Chrysost. hom. 49, n. II. Beda, ut A. noster, ex eo, ut puto : « Ideo enim quæritis interficere, quia nemo ex vobis facit legem. Nam si legem fecissetis, in ipsis litteris Christum agnosceretis, et præsentem non occideretis. » Arbitror locum hic habere superiorem explanationem Chrysostomi : Si legem faceretis, essetis ab odio et invidia liberi, quæ vos impediunt quominus Christum agnoscat.

nem? Si circumcisionem accipit homo in Sabbato, ut non solvatur lex Moysi, mihi indignamini, quia totum hominem sanum feci in Sabbato? Propterea Moyses dedit vobis circumcisionem, videlicet ut vos ab infirmitate sanaret. Non quia ex Moysi est circumcisio, sed ex Patribus. Prius enim quam de circumcisione aliquid diceret Moyses, circumcisi sunt Abraham, Isaac et Jacob, et multi alii. Omni ergo die fieri licet quicquid ad salutem pertinet. Et idcirco in Sabbato circumciditis hominem. Injustum est igitur ut mihi indignemini, quia totum hominem sanum feci in Sabbato. Si enim mihi non licet, non vobis licet. Licet autem. Si enim non licuisset, Moyses non dixisset. Præcepit enim Moyses ut octavo die circumcidatur infantulus, sive ipsum Sabbatum, sive alius quilibet dies occurrat. *Notis judicare secundum faciem, sed justum judicium judicate*; aut simul mecum Moysen reprehendite, aut me quoque simul cum Moysi justificate. Ambo enim idem facimus. Ambo in Sabbato salutem operamur. Sed illum non reprehenditis, quia timetis. Hoc etenim est secundum faciem judicare (1180). *Dicebant ergo quidam ex Jerosolymis: Nonne hic est, quem quæruni interficere? Ecce palam loquitur, et nihil ei dicunt. Nunquid vere cognoverunt 243 principes, quia hic est Christus? Sed hunc scimus unde sit. Christus autem cum venerit, nemo scit unde sit.* Hoc autem tale est, ac si dicerent: Decepti sunt principes nostri, si Christum hunc esse putant, cujus nos et nativitatis locum et parentes cognovimus. Quod enim dicunt: *Christus autem cum venerit, nemo scit, unde sit, ex eo loco hoc testimonium sumpsisse videntur, ubi dicitur: « Generationem ejus quis enarrabit? (Isa. LIII, 8). »* Sciebant tamen Judæi, in Bethlehem Juda Christum Dominum nasciturum esse, secundum illud: « Et tu, Bethlehem, terra Juda, non eris minima in principibus Juda; ex te enim exiet Dux, qui regat populum meum Israel (Matth. II, 6). » Clamabat ergo docens in templo Jesus, dicens: *Et me scitis, et unde sim scitis: et a me ipso non veni, sed est verus, qui misit me, quem vos nescitis.* Quid autem his verbis aliquid significatur, nisi quia et me scitis, et me nescitis? Cum enim unum sit et Pater, et Filius; qui Patrem nescit, et Filium nescit. Sciebant igitur eum, quia hominem eum esse crede-

bant: et nesciebant eum, quia Deum esse ignorabant (1181). Sciebant quoque eum esse de Nazareth, sed non sciebant eum esse de Patre. Dicit igitur: *Et me scitis, et unde sim scitis, et a me ipso non veni, sicut ille, de quo supra dixit: « Alius venit in nomine suo, et illum accipietis. Sed est verus, qui misit me (Joan. v, 43), » Pater verus, igitur et ego. « Ego enim, et Pater unum sumus (Joan. x, 29). » Quem vos nescitis. Ego scio eum.* Et si dixero, quia nescio eum, ero similis vobis, mendax. *Ego enim eum scio, quia ab ipso sum, et ipse me misit.* Ab ipso enim est, quia Deus de Deo, lumen de lumine, ejusdem cum Patre substantiæ est: Pater enim de nullo; Filius ex Patre; Spiritus sanctus ab utroque procedit. Quid est autem quod ait: *qui misit me*, nisi qui me hominem fieri, et carnem suscipere voluit? Hæc autem operatio, totius Trinitatis, et non Patris solummodo est. Notandum igitur quomodo ubique Patrem honorat, atque glorificat. *Quærebant ergo eum apprehendere, et nemo misit in illum manus, quia nondum venerat hora ejus: illa videlicet, qua tradendus, comprehendendus erat, et crucifigendus.* Hæc autem hora, nisi eo volente, venire non poterat. Potestatem enim habebat, sicut ipse ait, ponendi animam suam, et iterum sumendi eam (Joan. x, 18). *De turba autem multi crediderunt in eum.* Hoc enim est quod ipse alibi ait: « Confi-teor tibi, Domine, Pater cæli et terræ, quia abscondisti hæc a sapientibus, et prudentibus, et revelasti ea parvulis (Matth. xi, 25). » *Et dicebant: Christus cum venerit, numquid plura signa faciet, quam quæ hic facit? Optimum argumentum, et huic assertioni valde idoneum.* Sic enim et ipse Dominus ait: « Opera, quæ ego facio in nomine Patris mei, ipsa testimonium perhibent de me (Joan. v, 36).

XXII. *Audierunt Pharisei turbam murmurantem de illo, et miserunt principes, et Pharisei ministros, ut apprehenderent eum. Dixit ergo eis Jesus: Adhuc modicum tempus vobiscum sum, et vado ad eum qui misit me.* In vanum, inquit, laboratis et vos, et principes vestri. Ad hoc missi estis, et ad hoc venistis, ut me apprehendatis. Hoc autem non in vestra, sed in mea est potestate (1182). *Adhuc modicum tempus vobiscum sum.* Expectate dum tempus adveniat, ut suo ordine omnia com-

(1180) Ita ferme Chrysostomus: « Quid est secundum faciem? Ne, quia Moyses in majore apud vos existimatione est, a personarum dignitate calculum feratis, sed a rerum natura. Illud namque est juste judicare. » Nec aliter Aug. qui hic et de agon. Christ. legit: « Nolite judicare personaliter: » Lucifer. Calarit. l. II, pro Ath. « Nolite judicare secundum personam: » Græc. κατόφιν, qui etiam subdit, quod Beda exscripsit: « Hoc vitium, fratres, quod Dominus notavit hoc loco, evadere in hoc sæculo, magni laboris est: non personaliter judicare, sed rectum judicium judicare. » Vid. S. Bernardum serm. 5. in Quadrage., et epist. 247.

(1181) Ex August. et Beda mutuatus hæc videtur A. Aug. tract. 31: « Hæc opinio apud Judæos unde nata fuerit, quod Christus cum venerit, nemo scit, unde sit (non enim inaniter nata est), si con-

sideremus Scripturas, invenimus, fratres, quomodo sanctæ Scripturæ dixerunt de Christo, quoniam Nazareus vocabitur. Ergo prædixerunt unde sit. Rursus si locum nativitatis ejus quæramus, tanquam inde sit, ubi natus est; nec hoc latebat Judæos, propter Scripturas, quæ ista prædixerant, etc. Unde nata est ista opinio apud Judæos, quam modo audivimus... nisi quia utrumque prædicaverant, et prænu-tiaverant Scripturæ? Secundum hominem prædixerant Scripturæ unde esset: secundum Deum latebat impios, et quærebat piæ... quia hanc illis opinionem generaverat, quod per Isaiam dictum est: « Generationem autem ejus quis enarrabit? » Ita ferme et Cyrillus, pag. 446.

(1182) Aug. tract. 31, et Beda ad h. l. *Nondum venerat hora ejus*; hoc est, quia volebat. Ita et Cyrillus, pag. 451.

tur. Cito vos relinquam : non diutius vobiscum morabor. Prope est ut ad eum revertar, qui misit me. *Quæretis me, et non inveniatis, et ubi sum ego, vos non potestis venire.* Quærebant enim Judæi Jesum, et male quærebant, et quia male quærebant, non inveniabant. Quærunť enim adhuc, et non inveniunt. Scripturas legunt, et non intelligunt. Ibi quærunť Jesum, sed quia carnaliter quærunť, non inveniunt. Vis invenire Jesum? Vade ad templum, vade ad Ecclesiam; ibi sedet in medio doctorum, in conventu episcoporum et presbyterorum. Sed quid est, quod ait : *Ubi ego sum, vos non potestis venire?* Ubi enim tunc erat Jesus? Nonne inter eos? Quomodo ego venire non poterant, ubi ipse erat? Erat enim in cælis Jesus secundum divinitatem (1183), quo utique venire non possunt, quicumque in eum credere nolunt. *Dixerunt ergo Judæi ad semetipsos : Quo hic iturus est, quia non inveniemus eum? Nunquid in dispersionem gentium iturus est, et docturus gentes? Quis est* **244** *hic sermo, quem dixit : Quæretis me, et non inveniatis, et ubi ego sum, vos non potestis venire?* Non possunt Judæi verba Christi intelligere, quia animalis homo non percipit ea quæ Dei sunt (1 Cor. II, 14). Putant enim ad gentilem populum corporaliter pergere velle, quasi illuc eum sequi non potuissent, si illuc ire Dominus voluisset. *In novissimo autem die magno festivitatis stabat Jesus, et clamabat dicens : Si quis sitit, veniat ad me, et bibat. Qui credit in me, sicut dicit Scriptura, flumina de ventre ejus fluent aquæ vivæ.* Invitat eos Dominus ad bibendum, quia fons est. De quo psalmista ad Dominum : *Quoniam apud te est fons vitæ, et in lumine tuo videbimus lumen* (Psal. xxxv, 10). Invitat utique, sed sitientes, et bibere et credere cupientes. Quod autem ait : *Flumina de ventre ejus fluent aquæ vivæ,* evangelista exposuit dicens : *Hoc autem dixit de Spiritu, quem accepturi erant credentes in eum.* Viva igitur aqua, Spiritus sanctus. Hac enim aqua et lavamur et vivificamur. Proxima sibi sunt Spiritus et aqua. Unde et Spiritus Dei ferebatur super aquas (Gen. I, 2). Hoc est etiam, quod dicitur : *Nisi quis renatus fuerit ex aqua et Spiritu sancto, non intrabit in regnum* (Joan. III, 5). Merito igitur Spiritus sanctus aqua vocatur, et non

(1183) Augustin. lb. : *Erat Christus secundum visibilem carnem in terra, secundum invisibilem majestatem in celo et in terra : ideo ait : Ubi ego sum, vos non potestis venire : nec dixit : Non poteritis.*

(1184) Hieron. ad c. XIV Zachariæ aquam interpretatus doctrinam, eorum opinionem refert, qui hoc explicant de baptismo. Hanc interpretationem rejicit Aug. lib. II contr. Crescon. c. 13, quod istiusmodi aquam et boni et mali habere possunt, quamvis sine illa boni salvi fieri non possunt : quæ quamvis Ecclesiæ sit, tamen etiam foras profluit. Quare c. 14, interpretationem eam assignat, quam A. noster secutus est : *Non ergo hanc aquam, sed aquæ nomine, invisibile Dei donum, sanctum Spiritum commendabat, dicens : Si quis sitit, veniat et bibat : sicut evidenter Evangelista testatur, adjungens : Hoc autem dicebat de Spiritu.* etc. Chrysost. hom. 51, n. 1 : *Vivam vocat eam, quæ semper*

A qualiscunque, sed viva aqua (1184). Hac autem aqua plenus est, qui in Christum credit. Hac apostoli abundabant. Hujus flumina de eorum ventre fluebant. Vide modo, quam magnum flumen de istius, qui hic loquitur, pectore fluit. Cujus et fluminis impetus lætificat civitatem Dei (Psal. xlv, 5). Omnia igitur flumina, omnia sanctarum Scripturarum volumina ex hac aqua fluunt. Sed cur dixit, quem accepturi erant, et non dixit, quem acceperant credentes in eum? Vis audire cur? Quoniam nondum erat Spiritus datus, quia Jesus nondum fuerat glorificatus. Post Christi namque glorificationem et ascensionem visibiliter in linguis ignis Spiritus sanctus apostolis datus est. Quod nunquam antea factum est. Unde et Salvator noster eisdem suis discipulis dicebat : *Nisi ego abiero, Paraclitus non veniet ad vos : si autem abiero, mittam eum ad vos* (1185) (Joan. VII, 7). Oportebat igitur prius glorificari Jesum, ut Spiritus sanctus daretur credentibus. Ex illa ergo turba cum audissent hos sermones ejus, dicebant : *Hic est vere propheta. Alii dicebant : Hic est Christus.* Et illi, et illi bene dicebant. Sed melius illi, qui dicebant eum esse Christum; et ideo melius, quia plusquam prophetam eum esse credebant. *Quidam autem dicebant : Nunquid a Galilæa Christus venit? Nonne Scriptura dicit, quia ex semine David, et de Bethlehem cas'ello, ubi erat David, venit Christus?* Vides ergo quam necessarium fuit ut Christus nasceretur in Bethlehem. Puto enim istos ignorasse Salvatorem nostrum in Bethlehem natum fuisse (1186). *Disquisio igitur facta est, in turba propter eum.* Hoc est enim quod Dominus ait : *Nolite putare, quia veni pacem mittere in terram. Non veni pacem mittere, sed gladium* (Math. x, 54). *Quidam autem ex ipais volebant apprehendere eum; sed nemo misit super illum manus.* Volebant illi apprehendere eum, sed ille nolebat, et quia nolebat, nemo misit super illum manus. *Oblatus est, igitur, quia ipse voluit* (Isa. LIII, 7). Unde ipse quoque ait : *Nemo tollit a me animam meam, sed ego pono eam, et iterum sumo eam* (Joan. x, 46). *Venerunt ergo ministri ad pontifices, et Phariseos, et dixerunt eis. Cur non adduxistis eum? Responderunt ministri : Nunquam sic locutus est homo,*

D operatur. Spiritus enim gratia enim in animam ingressa et stabilita fuerit, plusquam fons quivis scaturit, neque cessat, vel evacuatur, neque desinit. Cur aquæ nomine utatur hoc loco Christus, querit et explicat Cyrillus, pag. 468.

(1185) Ita solverat hanc questionem Aug. tract. 52 in Joan. : *Non enim sine Spiritu S. futura prænuntiaverunt prophetæ, etc. Sed Spiritus nondum erat datus, id est illa abundantia gratiæ spiritalis, qua congregati linguis omnium loquerentur; ac si in linguis omnium gentium futura prænuntiaretur Ecclesia.* Eadem fusius lib. IV de Trin., c. 20, et qu. 62, lib. LXXXIII, QQ.

(1186) Cyrill. p. 477 : *Errabat Judæorum sine ductore opinio propter solam Nazareth in Galilæa sitam, ubi Christus educatus perhibebatur... Minimo gnari eum genitum esse in Bethlehem Judææ ex S. Virgine, quæ erat ex semine David.*

sicut hic homo. Ac si dicerent: Utinam et vos praesentes fuissetis! Utinam et vos ejus verba audivissetis! Nunquam fortasse ulterius adversus eum aliquid ageritis. Nunquam enim sic locutus est homo, sicut hic homo, qui magis videtur esse, quam homo. Ipse enim est Deus et homo. Responderunt ergo eis Pharisei: Nunquid et vos seducti estis? Seducti utique, sed bene. Bene enim seducuntur, qui de malo ad bonum ducuntur. At illi: Nunquid aliquis ex principibus credidit in eum, aut ex Phariseis? Sed turba hæc, quæ non novit legem, maledicti sunt. Non enim isti maledicti sunt, sed vos potius maledicti estis, qui **245** in eum credere noluitis, per quem a legis maledictione solvi debuistis (1187). Exsecrantur igitur sapientes: illuminantur insipientes, sicut ipse Dominus ait (Joan. ix, 39): « In iudicium ego veni in hunc mundum, ut qui non vident, videant, et qui vident, cæci fiant. » Dicit Nicodemus ad eos, ille, qui venit ad eum nocte, qui unus erat ex ipsis: Nunquid lex nostra iudicat hominem, nisi audierit ab ipso prius, et cognoverit quid faciat? Nemo enim secundum legem damnatur, nisi a seipso confessus, vel ab aliis convictus (1188). Responderunt, et dixerunt ei: Nunquid et tu Galilæus es? Scrutare, et vide, quia propheta a Galilæa non surgit. Hoc igitur de Christo intelligunt, quem in Bethlehem, et non alibi, prophetae prædixerant nasciturum. Et reversi sunt unusquisque in domum suam, valde dolentes, quia facere non potuerunt voluntatem suam.

XXIII. Jesus autem perrexit in montem Olivæ, et difuculo iterum venit in templum, et omnis populus venit ad eum, et sedens docebat eos. Quod enim Jesus in montem Olivæ ire, et orare, et pernoctare solebat, sanctam Ecclesiam, olivarum arboribus consitam se diligere, semperque inhabitare significabat. De his enim olivæ ille erat, qui dicebat: « Ego autem sicut oliva fructifera in domo Dei, sperabo in misericordia Dei mei in æternum, et in sæculum sæculi (Psalm. li, 10). » Tales olive sunt, quicumque pacem et misericordiam diligunt (1189). Sed cum iterum Jesus veniret in templum, et sedens doceret populum, ecce inimici ejus

(1187) « Quomodo maledicti sunt? ait Chrysost. hom. 52, n. 1: Vos, qui legem non servatis, maledicti estis. » Et præclare Cyrillus pag. 481: « Hoc familiare est iis qui non possunt quesitis satisfacere, inquisitores iracunde repellere. Maledictos vero existimant eos qui credunt; cum de se ipsis multo iustius id dicerent. »

(1188) Vid. Chrysostomum, et Cyrillum l. al.

(1189) « Mons quippe Olivæ (ait hic Beda) sublimitatem Dominicæ pietatis et misericordiæ designat, quia et Græce ὄλεος misericordia, et ὄλεον oleum vocatur, et ipsa nectio olei fessis ac dolentibus membris solet afferre levamen. »

(1190) Calvinus primus, postea Westenius, notissimè hæretici, ausi sunt hæc historiam ab Joanne evangel. revelatam de suppositione adnotare. Oppositum his occurrit, eorumque cavillationes et levitates asserit, et victrici manu confutat idem clariss. Georgius in illustratione memorati fragmenti Joanne cap. 8, pag. 184 et seqq.

(1191) Aug. tract. 33: « Dixerunt apud semet-

A Scribæ, et Pharisei, qui semper ei insidiantes iniquo odio eum persequabantur, (1190) adducunt mulierem quandam in adulterio deprehensam, et stant eam in medio, et dicunt ei: Magister, hæc mulier modo deprehensa est in adulterio. In lege autem mandavit Moyses hujusmodi lapidare. Tu ergo quid dicis? Scribæ enim eum misericordem et piæ esse. Unde potius eum ad misericordiam, et pietatem, quam ad legis verba attendere sperabant. Quod si fecisset, illico eum de legis transgressione accusare volebant. (1191). Unde et subditur: Hæc autem dicebant tentantes, ut possent accusare eum. Jesus autem inclinans se deorsum digito scribebat in terra. Cum autem perseverarent interrogantes eum, oravit se, et dixit eis: Qui sine peccato est vestrum, primus in illam lapidem mittat. Quod enim

B Jesus digito scribebat in terra, tale erat, ac si diceret: Vos legis mihi testimonia affertis, vel legis verba mihi narratis, qui legem ipsam non intelligitis. Hic est ille digitus, qui eam scripsit. Hoc digito illæ tabulæ exaratæ sunt, de quibus dicitur: « Descendit Moyses de monte ferens duas tabulas lapideas in manibus suis, scriptas utrasque digito Dei (Exod. xxxii, 15). » Ego igitur legem composui, et vos legis exemplis me irretire nitimini? Stulti estis, si meis argumentis me capere, et superare speratis. Præcipit enim lex mulierem ejusmodi lapidare, sed non sicut vos intelligitis, neque a talibus quales vos estis (1192). Ego enim sum filius legis. In me legis littera completa est. Ecce nova facio omnia.

C Spiritualliter intelligantur, quæ hactenus ad litteram intelligebantur. Qui igitur sine peccato est, primus in illam lapidem mittat. Quis enim sine peccato? « Si enim dixerimus quia peccatum non habemus, nos ipsos seducimus, et veritas in nobis non est (Joan. 1, 8). » Potest enim aliquis sine crimine esse; sed sine peccato quis erit (1193)? Peccatum igitur in hoc loco pro crimine ponitur. Alioquin impossibilis juberet Jesus. Et Apostolus quidem tales ad episcopatum **246** eligi præcipit, qui sine crimine sint. Isti igitur sunt, qui in hujusmodi mulierem primi lapidem mittere debent. Dicendum est ita-

D ipsos: Verax putatur, mansuetus videtur; de justitia illi querenda calumnia est. Offeramus ei mulierem in adulterio deprehensam; dicamus, quid de illa in lege præceptum sit. Si eam jusserit lapidari, mansuetudinem non habebit; si eam dimitti consuerit, justitiam non tenet. Ut autem mansuetudinem, inquit, non perdat, in qua jam populus amabilis factus est, sine dubio eam dimitti debere, dicturus est. Hinc nos invenimus accusandi occasionem. » Vid. Ambr. Cl. l. ep. 25 et 26.

(1192) Id. August. ibid.: « O responsio sapientiæ! quomodo eos intremisit in se? foris enim calumniabantur, seipsum intrinsecus non perscrutabantur... Audistis, Judæi, audistis, Pharisei, audistis, legis doctores, legis custodem, sed nondum intellexistis legislatorem. Quid vobis aliud significat, cum digito scribit in terra? Digito enim Dei lex scripta est. Impleatur lex, lapidetur adultera: sed nunquid in illa puniendæ lex implenda est a puniendis? etc. V. Ambros. lib. iii de Sp. S., c. 2.

(1193) Distinguit hæc quoque Augustin. tract. 4

que, quid mulier adultera, et quid lapides isti significent. Est enim mulier adultera omnis anima hæretica pravitate corrupta. Hæc autem tunc lapidatur, quando ad episcoporum et sacerdotum concilium ducta, et de sua iniquitate convicta a toto concilio excommunicatur. Sed primus in illam lapidem mittit ille, qui sine peccato est; per quem episcopum intelligimus, quem Apostolus sine crimine esse præcipit. Deinde autem quicumque illi sunt, qui excommunicationem confirmant, omnes in illam lapidem mittunt. Hoc igitur significavit Moyses, quando mulierem adulteram lapidare præcepit. Hoc et Dominus exposuit, quando eum, qui sine peccato esset, primum mittere in illam lapidem jussit. Sed hoc Judæi non intelligebant, et quid contradicerent non habebant. Sic enim suum sermonem temperavit Jesus, ut legi non contradiceret, et pietatem non amitteret (1194). *Audientes autem, unus post unum exiit, incipientes a senioribus, et remansit solus*

A *Jesus, et mulier in medio stans. Cur exiit? Quia omnes se peccatores esse sciebant. Ille autem solus remansit, quia solus erat sine peccato (1195). Adhuc mulier timebat, adhuc mulier in medio stabat ille misericordiam, et inde judicium expectabat. Quid est enim in medio, nisi inter misericordiam et judicium? Bene igitur Psalunista ait: « Misericordiam et judicium cantabo tibi, Domine » (Ps. c. 1). *Erigens autem se Jesus dixit ei: Mulier, ubi sunt, qui te accusabant? Nemo te condemnavit? Quæ dixit: Nemo, Domine. Non ergo condemnavit eam Jesus in eo quod ait: Qui sine peccato est, primus in eam lapidem mittat. Si enim eam condemnasset, nequaquam ei dixisset: Nemo te condemnavit. Dixit autem ei Jesus: Nec ego te condemnabo. Noli timere. Esto**

B *secura. Crede tantummodo consiliis meis. Non abjicio peccatores, poenitentes suscipio. Vade, et amplius noli peccare. Sic igitur liberata est misera, jubente misericordia.*

PARS SECUNDA.

247 XXIV. [CAP. VIII.] *Iterum igitur locutus est Jesus dicens: Ego sum lux mundi. Qui sequitur me, non ambulat in tenebris, sed habebit lumen vite. — Ego sum lux mundi. Ego sum illa lux, quæ illuminat omnem hominem venientem in hunc mundum. Ego sum illa lux, quæ soli splendorem, oculis visum, et menti tribuit intellectum. Per me sol splendet, oculi vident, et anima intelligit. Ego igitur sum vera lux, per quem illuminantur cuncta, et sine quo tenebescunt omnia. Hac luce illuminantur cæci, resurgunt mortui, et ad videndum Deum mentis oculi aperiantur. Merito itaque, hac luce abeunte, « tenebræ factæ sunt in universa terra (Luc. xxiii, 44). » Qui sequitur me, non ambulat in tenebris. In quibus tenebris? Sunt enim tenebræ noctis: sunt et tenebræ ignorantiae, et erroris (1196). Si enim de noctis tenebris intelligamus, nemo in nocte sequitur lucem. Qui vero hanc lucem non sequitur, non est Christianus. Nunquid igitur in nocte Christiani non sumus, quia in nocte ambulamus in tenebris, et nemo, qui Christum sequitur, ambulat in tenebris? Non est igitur hoc in-*

C *telligendum de tenebris noctis, sed potius de tenebris ignorantiae. Christus enim et sapientia, et veritas est. Ubi autem sapientia, et veritas, ibi error, et ignorantia esse non potest. Non ambulat igitur in tenebris ignorantiae et erroris, qui Christum sequitur. In his autem tenebris totus mundus sedebat, quando lux mundi Christus apparuit. Unde scriptum est: « Populus qui sedebat in tenebris, vidit lucem magnam (Matth. iv, 16). » Dicit igitur Salvator vester: *Qui sequitur me, non ambulat in tenebris, sed habebit lumen vite. Sequi autem, imitari est. At vero lumen vite illud est, quod vitam parat æternam. Per quod mirum doctrinam fidei et cognitionem veritatis intelligimus. Dixerunt ergo Pharisæi: Tu de teipso testimonium perhibes; testimonium tuum non est verum. Miseri Pharisæi, qui testimonium veritatis verum non esse dicunt. Veritas enim mentiri non potest. Sed fortasse hoc ideo dicebant, quia scriptum est (1197): *Laudet te os alienum, et non tuum. Non enim ad laudem sui, neque pro vana gloria talia Dominus loquebatur, sed ut eos instrueret***

in Joan. n. c., ad illud: « Si ergo vos Filius liberaverit, vere liberi eritis, scribens: Prima libertas est carere criminibus... Quemlibet vobis justum discutias in hac vita; quamvis jam sit dignus justis vocabulo, non est tamen sine peccato. Audi ipsum S. Jo.: Si dixerimus, etc. Sed plane multi justii sunt sine querela, non intelligitur sine crimine: nulla enim querela justa est de his in rebus humanis, qui non habent crimen. Crimen autem est peccatum grave, accusatione et damnatione dignissimum. »

(1191) Aug., epist. 154, cap. 4, n. 9: « Ita nec legem improbat, quæ hujusmodi ream jussit occidi, et illos tenendo, ad misericordiam revocavit,

quorum judicio hæc posset occidi. »

(1195) August., tract. 33: « Relicti sunt duo, miseria et misericordia.... Illi ergo attendentes se, et abscessu ipso confessi de se, reliquerant mulierem cum grandi peccato ei qui erat sine peccato. »

(1196) Aug. tract. 35, n. 1: « Tenebræ metuentes sunt mortui, non oculorum; et si oculorum non exteriorum, sed interiorum, unde discernitur non album et nigrum, sed justum et injustum. » Vid. in Ps. xxxiv, n. 9, Chrysost. hom. 52, n. 2, « tenebras spirituales dicit: hoc est, non vanet in errore. »

(1197) Proverb. xxvii, 2. Vide dicta ad cap. v Joan. et Cyrillum hic pag. 488, et Aug. tract. 36.

quid credere debuissent. Unde et ipse ait : *Si ego glorifico meipsum, gloria mea nihil est. Sequitur : Et si ego testimonium perhibeo de meipso, verum est testimonium meum.* Unde hoc ? *Quia scio unde venio et quo vado.* Mirabilis argumentatio. Ideo ergo verum est testimonium tuum, Domine, quia scis unde venis et quo vadis ? Dic igitur nobis unde venis et quo vadis. « Exivi, inquit, a Patre, et veni in mundum; iterum relinquo mundum, et vado ad Patrem (Joan. xvi, 28). » Si enim a Patre existi, et ad Patrem vadis, Filius Dei es. Si Filius Dei es, mentiri non potes. Verum igitur est testimonium tuum, quia scis unde venis et quo vadis, id est, quia Filius Dei es (1198). *Vos autem nescitis unde venio et quo vado.* Cur nescitis ? Quia non creditis me esse Filium Dei. Illi enim soli hoc sciunt, qui Dei Filium me esse credunt. Scimus igitur nos, quia a Patre exiivi, et ad Patrem vadit. Qualiter tamen a Patre exiivi, et qualiter ad Patrem ivit, nescimus. Quomodo enim vadit, vel venit, qui ubique est ? Qui enim vadit, illuc vadit, ubi non est. Aut quomodo exiit a Patre, et vadit ad Patrem, qui semper est in Patre, et in quo semper est Pater ? Hoc enim ipse ait : « Ego sum in Patre, et Pater in me est (Joan. x, 38). » *Vos secundum carnem judicatis; ego non judico quemquam.* Quid est ergo, quod alibi dicit : « Pater non judicat quemquam; sed oratio judicium dedit Filio; (ib. v, 22), » si Filius quoque non judicat quemquam ? Judicat igitur Filius, sed non sicut Pharisei : non secundum carnem (1199). Unde et auditur : *Et si iudico ego, iudicium meum verum est.* Unde hoc ? *Quia solus non sum, sed ego, et qui misit me, Pater.* Eadem argumentatione iudicium suum verum esse probat, quia testimonium suum verum esse probavit. Videlicet, quia Dei Filius est. Ideo, inquit, **248** *verum est iudicium meum, quia solus non sum, quia homo solummodo non sum; omnis enim homo mendax. Sed Deus et homo sum, et cum Patre simul unum idemque sum, quamvis in persona alius sum. Et in lege vestra scriptum est, quia duorum hominum testimonium verum est.* Hoc enim non semper fit, ut duorum hominum testimonium ve-

rum sit. Alioquin injuste damnati sunt illi duo senes quos Daniel occidere jussit. Quid igitur ? Mantitar lex, quæ duorum hominum testimonium verum esse dicit ? Absit ! Si enim tales fuerint testes, quales leges, et canones querunt, duorum hominum testimonium verum est (1200). Quod si spiritualiter intelligatur, per duos homines duorum testamentorum viri catholici significantur, quorum utique testimonium verum est. Si vero duorum hominum testimonium verum est, quis contradicere audeat, quod Pater testatur et Filius ? Hoc est enim, quod ait : « Ego sum, qui testimonium perhibeo de me ipso, et testimonium perhibet de me, quod misit me, Pater (Matth. xvii, 5). » Perhibet Pater de Filio testimonium, ubi ait : « Hic est Filius meus dilectus, in quo mihi bene complacui (Matth. xi, 27). » *Dicebant ergo ei : Ubi est Pater tuus ? Respondit Jesus : Neque scitis me, neque Patrem meum.* De Patre, inquit, me interrogatis, quasi jam mei notitiam habeatis. Prius me, quem videtis, agnoscite, et sic postea, si potestis, ad Patris notitiam pervenite. *Nemo enim novit Patrem, nisi Filius, et cui voluerit Filius revelare. Si me sciretis, forsitan et Patrem meum sciretis.* Quod enim forsitan dicit, non dubitando, sed increpando dicit (1201). Malus enim servus dominum suum non cognoscit, nisi eum iratum videat. Verum est igitur, quod dicitur : « Cognosceat Dominus iudicia faciens (Psalm. ix, 17). Sic enim protorvo discipulo magister tacere solet : Si ea quæ tibi parantur scires, di forsitan legeres. **C** *Hæc verba locutus est Jesus in gazophylacio, docens in templo.* Reponamus igitur hæc verba in gazophylacio pectus nostri. Servemus hunc thesaurum in secretario cordis nostri, quatenus eum Apostolo dicere possimus : « Habemus thesaurum istum in vasis fictilibus (II Cor. iv, 7). » Ideo enim in gazophylacio hæc verba dicta sunt, quia valde custodienda, servanda, et memoriæ commendanda sunt. *Et nemo apprehendit eum, quia nondum venerat hora ejus.* Cur non venerat ? Quia ipso nolebat. Non igitur ipse horam, sed hora ipsum expectabat. Omnia enim in ejus potestate posita sunt. Erat igitur

(1198) Cyrill. pag. 489 : « Cujus rei argumento est certissimo, quod scio quo vadam; ascendam enim in caelum ad eum, ex quo sum, Patrem : quod nemo dixerit unquam, competere uni e nobis homini, sed vero natura sua Deo, quamvis homo factus sit. Itaque illud *unde sum filium esse ex Patre per naturam, indicat.* »

(1199) Aug. tract. 36 : *Ego non judico quemquam, sive propter hoc, quod non venerat iudicare mundum, sed salvare mundum; ... sive, quoniam dixerat, Vos secundum carnem judicatis, ... ut intelligamus Christum non secundum carnem iudicare, sicut ab hominibus iudicatus est.* Etsi Cyrillus aliis modis duobus explicat p. 490, l. « Ego impræsens iudicandis vobis supersedebo, atque in novissimum tempus differam. Il. Vos propter carnem me contemistis, quia homo secundum vos conspiciat. At ego vos non condemnabo, quia homines estis ... non accedo naturam, non condemno mea opera. »

(1200) Magnam questionem vocat haec August.

tract. 36, nam Susanna casta, inquit, duobus falsis testibus urgebatur ... universus populus mentitus est contra Christum. Ita vero hoc ille explicat, ut dicat « in mysterio rem esse constitutam ... quia hoc modo per mysterium Trinitas commendata est, in qua est perpetua stabilitas veritatis. » Litteralis solutio apud Jansenium Concord. c. 77, Maldonatum hic, et ad c. 5, Estium, Natalem Alex. Calmet, etc. verum esse duorum testimonium, id est pro vero legitimoque habendum, juxta humani juris constitutionem.

(1201) Aug. tract. 37 : « Ille, qui omnia scit, quando dicit forsitan, non dubitat, sed increpat ... Dubitationis verbum est quando dicitur ab homine, ideo dubitante, quia nesciente : cum vero dicitur a Deo verbum dubitationis, cum Deum nihil utique lateat, illa dubitatione arguitur infidelitas, non opinatur divinitas. » De Græca particula $\alpha\upsilon$, quæ hic quoque est in Græco, alibi diximus.

tur et hora ejus in ejus potestate, ut tunc, et non antea veniret, quam ipse juberet.

XXV. Dixit ergo iterum Jesus: Ego vado, et quaeratis me, et in peccato vestro moriemini. Ego vado, inquit. Ego ad Patrem redeo. Vos autem quaeritis me, non ut in me credatis, sed ut me occidatis. Et ideo in peccato vestro moriemini. *Quo ego vado, vos non potestis venire. Cur? Quia non creditis. Quia me occidere quaeritis. Quia ad vitam praedestinati non estis. Nemo enim venit ad Patrem, nisi per me. Dicebant ergo Judaei: Nunquid interficiet se me ipsum, quia dicit, quo ego vado, vos non potestis venire? Non; se interficiet semetipsum; sed vos, quia interficietis ipsum, interficietis etiam vosmetipsos, et ideo non venietis ad ipsum. Et dicebat eis: Vos de deorsum estis: ego de supernis sum.* Vos, inquit, de deorsum estis, de terra estis, terram diligitis, et terram sapitis. Ego vero de supernis sum, de caelis, de Patre, qui cunctis superioribus superior est. *Vos de mundo hoc estis. Ego non sum de hoc mundo.* Quantum enim ad humanitatem, sicut caeteri homines, ita et Christus, de mundo est. Quantum vero ad divinitatem, non ipse est de mundo, sed mundus de ipso, quia non ipse a mundo coepit, sed mundus ab ipso. « Omnia enim per ipsum facta sunt, et sine ipso factum est. nihil (Joan. 1, 5). » Unde et superius dicitur: « In mundo erat, et mundus per ipsum factus est, et mundus eum non cognovit (ib. v. 10) (1202). » *Dixi ergo vobis, quia moriemini in peccatis vestris.* **249** Nunc autem audite rationem cur in peccatis vestris moriemini. *Si enim non credideritis quia ego sum, moriemini in peccato vestro.* Quid est? *Ego sum?* Nunquid enim eum Judaei esse non credebant, quem et videbant, et audiebant? Nunquid ipse solus est, et alia non sunt, quia dicit: *Nisi credideritis, quia Ego sum?* Ille enim solus est, qui semper est, qui immutabilis est, qui idem ipse est, qui nunquam coepit esse, qui nunquam desinit esse, qui omnibus dat esse, qui de proprio esse non mutatur in esse, vel non esse. De quo per Moysen dicitur filiis Israel (1203): « Qui est, misit me ad vos (1204). »

(1202) Duas interpretationes verborum illorum *Vos de deorsum estis: ego de supernis sum* A. N. complectitur; quae sunt antiquorum Patrum, Chrysostomus hom. 53, n. 1: « *Vos deorsum estis*; id est, nihil mirum si vos homines carnaliter cogitatis qui nihil spirituale concipitis: at ego nihil simile quidpiam faciam: *de supernis enim sum* ... *Ego non sum de hoc mundo*, non significat, ipsum non accepisse carnem, sed procul esse ab eorum nequitia. Etenim discipulos ex mundo non esse dicit; habebant tamen illi carnem. » At Cyrillus p. 502: « Sum de sursum, hoc est Deus de Deo: quod enim est super omnia, Deus est. At vobis hoc magis conveniet: estis enim ex infimo, nempe naturae morti subditae, corruptionique et timori subjacentibus ... Quod vero, de supernis, generationem Filii ex Deo et Patre significet, perspicuum est recte sentientibus. » Utramque explanationem habet Augustinus tract. 38, scribens: « Quomodo enim erat de mundo, per quem factus est mundus? Omnes de mundo post mundum, quia prius mundus; et sic homo de mundo. Prius autem

Qui igitur sic eum esse non crediderit, morietur in peccato suo. *Dicebant ergo ei: Tu quis es? Dixit eis Jesus: Principium, qui et loquor vobis.* Ego, inquit, sum principium, qui propter vos secundam humanitatem et factus, et creatus, et appareo vobis, et loquor vobis. Quidam autem codices habent (1205), *quia et loquor vobis.* Et tale est, ac si diceret: *Ego sum principium. Principium me esse credite; quia ut vos me credatis esse principium, homo factus sum, et loquor vobis, et loquendo viam veritatis, et salutis ostendo vobis. Multa habeo de vobis dicere, et judicare; sed, qui misit me, verax est.* Modo non, inquit, vos judico, etsi iudicio digni sitis. Cur? Quia non venit modo Filius hominis, et ut iudicet mundum, sed ut salvetur mundus per ipsum (Joan. III, 17). » *Judicabit tamen quandoque, et vero iudicio judicabit; quia veracis Patris verax Filius est. Et hoc est, quod ait: Qui me misit, verax est. Et ego, quae audivi ab eo, haec loquor in mundo.* Si ergo Pater verax est, et Filius quae a Patre audivit, haec loquitur, veritatem utique loquitur. Verax igitur Pater, verax et Filius. Quod autem ait, *quae audivi ab eo*, non sic accipiendum, quasi alter alteri loquatur: sed *audivi*, hoc est, cognovi. Ab eo autem habet Filius cognitionem, a quo et esse habet. Sicut enim dicitur Verbum, et Sapientia Dei, sic dicitur et cognitio Dei. *Et non cognoverunt quia Patrem ejus dicebat Deum. Dixit ergo eis Jesus: Cum exaltaveritis Filium hominis, tunc cognoscetis quia ego sum, et a me ipso facio nihil; sed sicut docuit me Pater, haec loquor.* Non omnibus qui ibi erant, sed quibusdam haec loquitur Jesus. Videbat enim aliquos ibi, qui post ejus passionem credituri erant. Multi enim ex his, qui eum crucifixerunt, postea corde compuncti, ad fidem conversi, in eum crediderunt, et eum veraciter cognoscentes, sicut Dei Filium, coluerunt, et adoraverunt. In eo vero, quod ait: *Sicut docuit me Pater, et loquor*, Patris doctrinam se esse ostendit. Quid est enim doctrina Patris, nisi Sapientia Patris? Dicit ergo: *Et a me ipso facio nihil.* Non secundam humanitatem loquor. Haec doctrina non est hominis. Haec doctrina divinitatis

Christus, deinde mundus, quoniam ante mundum Christus, ante Christum nihil: quia in principio erat Verbum, omnia per ipsum facta sunt. Sic ergo erat ille de supernis... Ideo quippe dixit: *Vos de hoc mundo estis*, quia peccatores erant... omnes enim cum peccato nati sumus, » etc.

(1203) Exod. III, 14. Eadem verba habet S. Bruno in expos. loci hujus. Vid. edit. Roum. pag. 49, col. 2.

(1204) Aug. ib.: « Multum est quod ait ipse: *Ego sum*, quia sic dixerat Dominus Moysi: *Ego sum qui sum.* » Eadem ferme Augustini habet Beda.

(1205) *Principium, qui et loquor vobis*, habet Vulgata, legitque Aug. tract. 39, in Joan. et lib. 7, de Trin., cap. 13, et libri Latini fere omnes, ut testatur Franciscus Lucas. *Principium, quod et loquor vobis*, legit Ambrosius lib. IV, De fid., c. 4. Fulgentius l. II, ad Tras. c. 5. *Initium, quod et loquor vobis*, habet vetus Itala ex ms. Colb. ap. Sabatier. τὸ ἀρχὴν ὄντι καὶ λαλῶ ἑμὲν Græc. ap. Chrysost. hom. 53, n. 1, Cyrillus pag. 511, etc. Cod. Vercellens. 3p.

est. *Sicut docuit me Pater, hæc loquor*, id est, secundum scientiam, et doctrinam divinitatis loquor. Ipsum enim genuisse, docuisse fuit. *Et qui me misit, necum est, et non reliquit me solum, quia ego quæ placita sunt ei, facio semper.* Quamvis enim Filius a Patre missus est, quamvis incarnatus, et homo factus est (hoc est missio, quod incarnatio), semper tamen in Filio Pater, et semper in Patre Filius est. Illic est enim Filius ille dilectus, in quo ipse sibi conplacuit. *Hæc illo loquente, multi crediderunt in eum. Dicebat ergo Jesus ad eos, qui crederent ex Judæis : Si vos manseritis in sermone meo, vere discipuli mei eritis, et cognoscetis veritatem, et veritas liberabit vos.* Si manseritis, inquit, in sermone meo, si doctrinam meam tenueritis, si ea quæ a me didicistis custodieritis, si fidem quam prædico credideritis, vere discipuli mei eritis. Nam **250** et discipulus tuus, o homo, tandiu discipulus tuus est, quandiu a tua doctrina et disciplina non recedit. Qui enim non tenet disciplinam tuam non est discipulus tuus. Recte ergo Dominus ait : *Si manseritis in sermone meo, vere discipuli mei eritis.* Sed quo fructu? *Et cognoscetis veritatem.* Et quid vobis veritas faciet? *Et veritas liberabit vos* (1206). Nemo igitur liberabitur, nisi ille qui veritatem cognoscit, id est, nisi ille qui in eum credit, quia est veritas et vita. Sed hanc veritatem non cognoscit, qui Christi discipulus non est. Hæc enim doctrina non discitur in aliis scholis. Christi vero discipulus non est, qui non manet in sermone Christi. Hoc autem Judæi audientes indignati sunt, et responderunt ei : *Semen Abraham sumus, et nemini servivimus unquam. Quomodo tu dicis, Liberi eritis?* Nemo enim sit liber, nisi ille qui servus fuerat. Quam igitur libertatem nobis promittis, qui nunquam cujusquam servi fuimus? *Respondit Jesus et dixit eis : Amen, amen dico vobis, quia omnis qui facit peccatum, servus est peccati.* Talis autem servus, nisi ea, quam modo dixit, veritas eum liberaverit, non manet in domo in æternum. In qua domo? In domo Domini, in cælesti Jerusalem. Non igitur intrabit in eam in æternum, quoniam quicumque in eam intrat, manet in

Blanchin. Evang. p. 300, 48, t. I. *Initium quod loquor vobis : Veronensis, in primis quia loquor vobis.* Sunt aliæ lectiones apud Franciscum Lucam et Joan. de la Haye atque hæc quoque Auctoris quia. Haye aliique hic putant, $\delta\tau\epsilon$ esse pro quia, et eandem potestatem habere quod, quasi sit sensus *propterea quod*. Millius scribit $\delta\tau\epsilon$, sed conjunctim $\delta\tau\epsilon$ habent ex Franc. Luca ferme codd. Obscurissimum locum fusc explicant Jansenius Concord. c. 77. Toletus Adn. 14. Maldonatus, Calmet, etc. Primo sensui A. ob stare videtur $\tau\acute{\iota}\nu$ $\acute{\alpha}\rho\chi\alpha\upsilon$ in quinto casu : alteram explicationem, quæ est Augustini et Bedæ : *« Principium me esse credite, »* duram judicant. Itaque plerique hodie ex Græco translatores, ut ait Franciscus Lucas, Græcæque periti enarratores, et notæ melioris Interpretæ, teste Calmet, vocem illam, *Principium*, intelligunt quasi esset adverbium, Toletus : *In principio ego sum, qui hoc ipsum, vobis dico : Jansenius : omnino sic est, ut loquor vobis :* Maldonatus, Calmet, etc., cum Vet. A. Nonno, sic *unc loquor, ut ab initio dixi* Nihilominus primam

ea in æternum. *Filius autem manet in æternum. Si ergo Filius vos liberaverit, vere liberi eritis.* Peccavit enim primus homo, et factus est servus peccati. Ejectus igitur de paradiso, ejectus de domo Domini, non mansit ibi in æternum. Qui simul cum tota sua posteritate, nisi per Dei Filium, ab originali peccato liberari non potuit. Vere igitur liberi sunt, qui per Filium liberantur. *Scio quia filii Abraham estis; sed quæritis me interficere, quia sermo meus non capit in vobis.* Dicitis mihi : Semen Abraham sumus. Hoc ego scio, quia filii Abraham estis, et secundum hoc quidem liberi estis. Sed alium patrem habetis, secundum quem liberi non estis. Si enim alium patrem non haberetis, me interficere non quæreretis. Sed quæritis me interficere, et hoc ideo, quia sermo meus non capit in vobis : quoniam pater vester diabolus, qui habitat in vobis, repellit eum a vobis. *Ego, quod vidi apud Patrem, loquor; et vos, quæ vidistis apud patrem vestrum, facitis.* Intus habetis patrem; intus habetis magistrum et consiliatorem, qui vos talia facere docet. *Responderunt et dixerunt ei : Pater noster Abraham est. Dicit eis Jesus : Si filii Abraham estis, opera Abraham facite.* Hoc enim non consequitur, si de filii carnis intelligatur. De illis igitur aliis dicit, qui imitatione filii dicuntur. Unde Apostolus : *« Non enim qui filii carnis sunt, hi sunt filii, sed qui filii sunt promissionis, æstimantur in semine (Rom. ix, 8). »* *Nunc autem quæritis me interficere, hominem, qui veritatem vobis locutus sum, quum audivi Deo. Hoc Abraham non fecit.* Non igitur filii Abraham estis, siquidem non facitis opera Abraham. *Vos facitis opera patris vestri, quia et ipse ab initio homicida fuit, cujus nunc persuasionibus me quæritis interficere. Dixerunt itaque ei : Nos ex fornicatione non sumus nati. Unum patrem habemus Deum.* Ac si dicant : Quid nobis toties patrem impropere? Nos ex fornicatione non sumus nati, ut vobis patrem obijcere (1207) debeas. Aut si forte Abraham calumniaris, quem nobis patrem esse diximus, scias quia unum patrem habemus Deum, quem contra nil dicere audes. Qui etiam de nobis loquitur dicens : *« Filius meus primogenitus Israel*

interpretationem Aug. tuetur Natalis Alex. et exponit a Lapide,

D (1206) August. serm. 134. *« Ad discipulum parum est accedere, sed manere. Non ergo ait : Si audieritis verbum meum aut si landaveritis verbum meum sed videte quid dixerit si manseritis, etc. Quid dicimus, fratres, manere in verbo Dei, labor est, an non est? Si labor est, attende magnum præmium : si labor non est, gratis accipe præmium ... Quid est ergo in verbo Dei manere, nisi nullis tentationibus cedere? Præmium quod est? Cognoscetis veritatem, et veritas liberabit vos. »* Vid. eund. lib. iv, de Trinit., cap. 18; et Ambrosium serm. 10, in Ps. cxviii. Cyrill. pag. 533. *« A fidelibus constantem ac firmum in servando bono, quod semel amplexi sunt, animum requirit... Cognoscetis igitur, inquit, veritatem, si in hæc sermonibus perstiteritis, et, veritate cognita, invenietis ejus utilitatem, id est liberationem a legalibus umbris, et typo futurorum. »*

(1207) Augustini tract. 42 : *« Mutaverunt responsum, credo, dicentes apud semetipsos : Quoties-*

(Exod. iv, 22). » Dixit ergo eis Jesus : Si Deus pater vester esset, diligeretis utique me. Ego enim ex Deo processi et veni. Neque enim a me ipso veni, sed ille me misit. Si Deus, inquit, pater vester esset, diligeretis utique me, qui illius Filius sum. Ipse enim me genuit, ego ex eo processi et veni. « Ego Sapientia ex ore Altissimi prodivi (Eccli. xxiv, 5), attingens a fine usque ad finem (Sup. viii, 4). « Neque enim a me ipso veni, id est, a me ipso non sum, sed ille me misit. Quid est, ille me misit? » Ille me de se ipso ineffabiliter ante tempora genuit. Et nunc ut homo fierem, et carnem susciperem, voluit (1208).

251 Cur loquelam meam non cognoscitis? Vultis audire cur? Quia non potestis audire sermonem meum. Sic vos, inquit, pater vester diabolus excæcavit, sic vos contra me in odium incitavit, et tanto desiderio meæ mortis vos inflammavit, ut meum sermonem audire non possitis, et ea que dico intelligere nolitis. Ideoque loquelam meam non cognoscitis, et verba veritatis non advertitis. Vos enim ex patre diabolo estis, et desideria patris vestri vultis facere; quia sicut ille, ita et vos me queritis interficere. Hoc est enim desiderium ejus, hoc est et desiderium vestrum. Ille homicida erat ab initio, et in veritate non stetit, quia non est veritas in eo. Erat enim homicida diabolus ab initio, quia in ipso mundi exordio primos homines tentavit, tentando occidit, et immortalitatem eis ademit (1209). In veritate autem non stetit, quia statim ut creatus est, in superbiam elevatus dixit: « In cælum ascendam, super astra Dei exaltabo solum meum, sedebo in monte Testamenti, in lateribus Aquilonis, et similis ero Altissimi-

cunque non inaverimus Abraham, dicturus est nobis: Quare non imitami eum, de cujus genere gloriamini? Nos sanctum, justum, innocentem tantum virum imitari non possumus. Deum dicamus patrem nostrum; videamus quid nobis dicturus est. Propterea falsitas invenit quod diceret; et non inveniret veritas quid responderet? »

(1208) Augustin. tract. 42: « Christi ergo missio, est Incarnatio. Quod vero de Deo processit Verbum, æterna processio est: non habet tempus, per quem factum est tempus... Ergo ab illo processit ut Deus, ut æqualis, ut Filius unicus, ut Verbum Patris; et venit ad nos, quia Verbum caro factum est, ut habitaret in nobis. » Vid. lib. contr. sermon. Arian. cap. 3, et c. 4. Cyrillus pag. 553. Cum ergo dicit: « Ego ex Deo processi, ineffabilem et principii expertem suam ex Patre nativitatem significat. Cum autem addit: Veni, sum in hunc mundum cum carne adventum denotat. »

(1209) Aug. lib. ii contra litt. Petilian, c. 13: « Querimus autem unde fuerit diabolus homicida ab initio; et invenimus quod primum hominem occiderit, non gladium stringendo, aut aliquam vim corporaliter infligendo, sed persuadendo peccatum, et a paradisi felicitate dejiciendo. »

(1210) Aug. lib. xi De civ. Dei, c. 33: « Quod Dominus ait de diabolo in Evangelio, Ille homicida erat ab initio, et in veritate non stetit, sic esse capiendum, ut non solum homicida fuerit ab initio, id est in initio humani generis, ex quo utique homo factus est, quem decipiendo posset occidere, verum etiam ab initio suæ conditionis, in veritate non steterit... suo recusans esse subditus Creatori, et superbia sua, velut privata potestate elatus, ac per hoc falsus

mo (Isai. xiv, 15) (1210). » Nam etsi verum ab- quando dicat, tamen veritas in eo non est, quia aut nesciens, aut coactus dicit (1211). Ante ipsum non erat mendacium; ab ipso et per ipsum factum est, ut sit omnis homo mendax. Qui loquitur mendacium, ex propriis loquitur, quia mendax est, et pater ejus. Hanc igitur proprietatem, hanc nefandam hereditatem filiiis suis diabolus dereliquit, ut mentiantur, et patrem mentiendo sequantur. Potest autem et sic intelligi; quod diabolus ex propriis loquatur mendacium, quia mendax est ipse, et pater mendacii (1212). Ego autem, qui veritatem dico, non creatus mihi. Creditis, inquit, diabolo mentienti: mihi autem non creditis vera dicenti, salutis viam ostendenti, et in patriam vos reducenti.

B XXVI. Quis ex vobis arguet me de peccato? Si veritatem dico, cur vos non creditis mihi? Quis, inquit, ex vobis arguet me de peccato? Quid vidistis in me quod merito reprehendere debeatis? Si veritatem dico, cur vos non creditis mihi, nisi quia ex Deo non estis? Qui enim est ex Deo, verba Dei audit, et propterea vos non auditis, quia ex Deo non estis. Si enim omnia ex Deo sunt, quomodo isti ex Deo non sunt? Omnia enim ex Deo sunt, quia ab eo creata sunt. Unde et de Salvatore nostro superius dicitur: « Omnia per ipsum facta sunt, et sine ipso factum est nihil (Joan. 1, 3). » Sunt igitur isti ex Deo secundum naturam, sed non sunt ex Deo secundum malitiam. Sunt ex Deo secundum creationem, sed non sunt ex Deo secundum corruptionem. Quidquid enim ex Deo est, bonum est; et quidquid bonum non est, a Deo non est (1213). Sic igitur mali et ex

et fallax. » V. S. Leon., serm. 6 De pass. D. c. 5. (1211) Diligentem hujus Evangelici loci explanationem habes ap. Jansenium, Concord. cap. 77.

(1212) Duas explanationes offert A. noster: 1. de mendacibus omnibus, 2. de diabolo: 1. est etiam Eucherii, sive A. qq. V. et N. T. t. VI. Bibl. PP. Lugd., p. 850. Cum loquitur mendacium subaudiendum, unusquisque vestrum; quam nescio cur Maldonatus admirabilem vocet; est enim conformis vel lectioni qui (non cum) loquitur, etc.; quam habet etiam Aug. t. I, 5, in Joan., n. 1. etsi hic communem sequitur, et præclare commentatur diabolus homicida erat ab initio. « Agnoscimus; occidit Adam. Et in veritate non stetit. Agnoscimus, quia de veritate lapsus est. Quia veritas in eo non est. Verum est, quia recedendo a veritate, non habet veritatem. Cum loquitur mendacium, de propriis loquitur. Non aliunde accipit unde loquatur. Cum loquitur mendacium, de propriis loquitur quia mendax est, et pater ejus. Et mendax est, et pater mendacii. Nam tu forte mendax es, quia mendacium loqueris, sed non es pater ejus. Si enim quod dicis a diabolo accepisti, et diabolo credidisti, mendax es; pater mendacii non es. Ille vero, quia non aliunde accepit, quo mendacium, tanquam veneno serpentes hominem occideret, pater est mendacii; sicut Deus pater est veritatis. »

(1213) Cyrill. pag. 567: « His vocibus ex Deo esse cogitandum non est, significari... secundum illud quod a Paulo dicitur omnia ex Deo sunt. Quia enim opifex, et parens omnium est, qui omnibus esse dat, propterea omnia ex Deo esse ait divinus Paulus. Sed hoc loco non ita intelligendum est: quippe omnes ex Deo sunt, sive boni, sive mali, quatenus

Deo sunt, et ex Deo non sunt. *Responderunt igitur Judæi, et dixerunt ei: Nonne bene dicimus nos quia Samaritanus es tu, et dæmonium habes? Miseri Judæi, vos ipsi verum esse probatis id quod modo Dominus ait, quia ex Deo non estis. Si enim ex Deo essetis, hæc Dei Filio non diceretis. Ideo enim hæc dicitis, quia ex patre diabolo estis. Respondit Jesus: Ego dæmonium non habeo, sed honorifico Patrem meum, et vos inhonorastis me. Utique Dominus ad patientiæ et mansuetudinis exemplum nos provocat. Accepta injuria, non irascitur, neque conviciis convicia reddit. Dæmonium se non habere respondet; se tamen Samaritanum esse non negat. Si enim Samaritanum 252 se esse negasset, ipsemet suis verbis contradixisset, qui alibi seipsum Samaritanum vocat. Recordare illius Evangelii, ubi Samaritanus sanat hominem vulneratum a latronibus, qui descendebat ab Jerusalem in Jericho (Luc. x, 33). Et quia Samaritanus interpretatur custos, merito Dominus Samaritanus vocatur, de quo scriptum est: « Custos, quid de nocte, custos, quid de nocte? » (Isai. xxi, 11.) Et Psalmista: « Nisi Dominus, inquit, custodierit civitatem, in vanum vigilant qui custodiunt eam (Psal. cxxvi, 1) (1214). » Ego non quæro gloriam meam. Est qui quærat, et judicet. Non enim quæret Dominus gloriam suam, qui de tanta humilitate, se humiliando, factus est opprobrium hominum et abjectio plebis. Sed est Pater, qui quærat et judicet. Quærebat enim Pater gloriam Filii, ipsumque super omnia gloriosum judicabat, quando dicebat: « Hic est Filius meus dilectus, in quo mihi bene complacui, ipsum audite (Math. xvii, 5). » Hæc enim gloria super omnem gloriam est. Sequitur: Amen, amen dico vobis, si quis sermonem meum servaverit, mortem non gustabit in æternum. Cur igitur non creditis mihi? Cur sermonem meum non servatis? Amen, amen dico vobis, si quis mihi crediderit, et sermonem meum servaverit, mortem non gustabit in æternum. Quid est mortem non gustabit? Mortis dolores, et amaritudinem non sentiet. Mortis utique non temporalis, sed æternæ. Quod enim dixit in æternum, tale fuit ac si diceret, mortem non gustabit æternam (1215). Dixerunt*

omnium est auctor et artifex. Ex Deo igitur esse ait eum, qui per virtutem et vitæ probitatem Deo conciliatus sit, dignusque habitus aliqua velut eum illo affinitate, quomodo etiam tales in liberis computandos censet. »

(1214) S. Gregor. hom. 18, in Ev.: « Pensate, fratres charissimi, mansuetudinem Dei... Accepta tanta contumelia, quid Dominus respondeat, audiamus; Ego dæmonium non habeo, etc. Quia enim Samaritanus interpretatur custos, et ipse veraciter custos est: de quo Psalmista, Nisi Dominus custodierit civitatem: et cui per Isaiam dicitur, Custos, quid de nocte, etc., respondere noluit Dominus, Samaritanus non sum, sed, Ego dæmonium non habeo. Duo quippe ei illata fuerunt; unum negavit, aliud tacendo consensit. Custos namque humani generis venerat: et si Samaritanum se non esse diceret, esse se custodem negaret. Sed tacuit quod recognovit, et patienter repulit quod dictum fallaciter audivit, dicens: Ego dæmonium non habeo. In quibus

A ergo Judæi: Nunc cognovimus, quia dæmonium habes. Abraham mortuus est, et propheta, et tu dicis: Si quis sermonem meum servaverit, mortem non gustabit in æternum? Nunquid tu major es patre nostro Abraham, qui mortuus est? Et propheta mortui sunt. Quem teipsum facis? Ac si dicant: Talis homo nunquam fuit qualis tu es, si verum est hoc quod tu dicis; si verum est ut illi non moriantur, qui sermonem tuum servaverint: major tu es quam Abraham, et omnibus prophetis major es tu? Illi enim mortui sunt, tu vero non solum immortalis es, sed eos etiam immortales facis qui tibi credunt et obediunt. Nimium te exaltas, nimium te glorificas. Respondit Jesus: Si ego glorifico meipsum, gloria mea nihil est. Est Pater meus qui glorificat me, quem vos dicitis, quia Deus noster est, et non cognovistis eum. Ego autem novi eum. Et si dixero quia non novi eum, ero similis vobis mendax. Sed scio eum, et sermonem ejus servo. Sed dicit aliquis: Quomodo ipse non glorificat seipsum, si Pater glorificat ipsum, cum idem sit et Pater, et ipse? Ipse enim dicit: « Ego et Pater unum sumus (Joan. x, 30). » Si enim unum sunt, quem Pater glorificat, et Filius quem glorificat, glorificat igitur et ipse Filius seipsum. Quid est ergo quod ait: Si ego glorifico meipsum, gloria mea nihil est? Quia enim Salvator noster et Deus et homo est, si secundum divinitatem glorificat seipsum, magna est gloria ejus. Magna quippe gloria est paralyticos curare, cæcos illuminare, leprosos mundare, ventis imperare, super mare siccis pedibus ambulare et mortuos resuscitare. Sed omnis ista gloria divinitatis est. Si vero secundum humanitatem glorificat seipsum, gloria ejus nihil est (1216). Glorificantur enim homines, non quia homines sunt, sed quia sapientia et fortitudine, aliisque virtutibus præditi sunt. Hæc autem ubicunque sunt, non hominis, sed Dei sunt. Ideoque Apostolus ait: « Mihi autem absit gloriari, nisi in cruce Domini nostri Jesu Christi, per quem mundus mihi crucifixus est, et ego mundo (Gal. vi, 14). » Itemque: « Gloria nostra hæc est. testimonium conscientiæ nostræ (II Cor. i, 12). » Sequitur: Abraham pater vester exultavit, ut videret

D verbis quid aliud nisi superbia nostra confunditur, quæ si exagitata vel leviter fuerit, atrociores injurias reddit quam acceperat; facit mala quæ potest; minatur et quæ facere non potest. Ecce injuriam suscipiens Dominus non irascitur, non contumeliosus verba respondet... accepta injuria; etiam quod verum erat dicere Veritas noluit, ne non dixisse veritatem, sed provocatus contumeliam reddidisse videretur. » Hoc ille, opinor, ex Augustino, quem Vide tract. 43.

(1215) Cyrill. pag. 573: « Non quasi omnino tollat mortem secundum carnem, aut quasi mortem non ducat esse mortem... Sed mortem nominat, penas æternas, et paratum impiis supplicium. »

(1216) Aug. tract. 44. « Hoc ait propter illud quod dixerunt: Quem teipsum facis? Refert enim gloriam suam ad Patrem, de quo est quod Deus est. » Hunc locum interpretes eo modo explanare solent, quo superiorem, Si ego testimonium perhibeo de nullo, testimonium meum non est verum.

diem meum, et vidit, et gavisus est. Omnes enim patriarchæ et prophetæ Christi nativitatē diem cum magno desiderio exspectabant, per quem ad supernæ beatitudinis gloriam se venturos esse sciebant. Potest tamen per hunc diem illius temporis dies intelligi, quo dum staret Abraham ad ilicem Mambre vidit tres viros, in quibus per Spiritum sanctum, Christum cognoscens, unum adoravit (1217). **253** Sed quid mirum, si priusquam Christus homo fieret, Abraham eum vidit, cum ipse quoque Nabuchodonosor in fornace ignis eum se vidisse testetur (1218)? *Dixerunt ergo Judæi ad eum: Quinquaginta annos nondum habes, et Abraham vidisti? Dixit eis Jesus: Amen dico vobis, antequam Abraham fieret, ego sum.* Secundum divinitatem loquitur: sed illi hoc non intelligunt, quia non Deum, sed hominem vident, hominem utique parvæ ætatis, et longe a temporibus Abraham. Et cum verborum rationem quærere ab eo debuissent, cuius verba non vana et otiosa esse sciebant, ut quia ipsi per se eum intelligere non poterant, ipse eis verba sua exposuisset, ad lapides currunt, et eum occidere volunt. Unde et subditur: *Tulerunt igitur lapides, ut jacerent in eum. Jesus autem abscondit se, et exivit de templo.* Abscondit se Jesus, et exivit de templo, non secundum hoc, quod est antequam Abraham, sed secundum hoc, quod filius est Abraham. Facile itaque est duas naturas in Christo cognoscere: unam, secundum quam omnis creatura ei obedit; alteram, super quam turba iniquorum impia sævit.

XXVII [CAP. IX.] *Et præteriens Jesus vidit hominem cæcum a nativitate. Et interrogaverunt eum discipuli ejus: Rabbi, quis peccavit, hic aut parentes ejus, ut cæcus nasceretur?* Ipse Salvator noster apertissime ostendit quod ejus miracula aliquid significant, dum ea faciendo aliquid agit quod ratione carere videatur. Nisi enim aliquid significaret, quid necessarium fuit in hujus cæci illuminatione, ut lutum faceret, quo ejus oculos liniret, cui solum dicere sufficiens erat? « Ipse enim dixit, et facta sunt, ipse mandavit, et creata sunt (Psal. cxlviii, 5) » omnia. Quæramus igitur significationem, et videamus quid cæcus iste significet. Cæcus iste, et a nativitate cæcus, genus humanum esse videtur. Sed cur a na-

(1217) Genes. xviii, 2, 3. S. Gregorius hom. 8, n. 5: « Tunc quippe diem Domini Abraham vidit, cum in figura summæ Trinitatis tres angelos hospitio suscepit. »

(1218) Daniel. iii, 92: « Tunc Nabuchodonosor... ait optimatibus suis: Nonne tres viros misimus in medium ignis compeditos?... Ecce ego video quatuor viros solutos et ambulantes in medio ignis, et nihil corruptionis in eis est, et species quarti, similis Filio Dei. » Vid. Irenæum lib. iv, cap. 20, et lib. v, cap. 5. Tertull. lib. iv contr. Marc. c. 20 et 21. Hieron. ad h. l. Dan.: « Speciem autem quarti, quem similem dicit Filio Dei, vel angelum debemus accipere, ut LXX transtulerunt: vel, ut plerique arbitrantur, Dominum Salvatorem. »

(1219) Gen. iii, 5: *Quocumque die comederitis, aperientur oculi vestri.*

(1220) Aug. tract. 44. « Si ergo quid significet

litate, nisi quia a primo homine? Cum enim primo homini lignum vetitum comedere diabolus suaderet, dicens (1219): « Comedite, et aperientur oculi vestri, » nonne cæcum eum esse monstrabat? Cæcus tamen adhuc non erat, sed comedendo factus est cæcus. Ab hoc igitur uno cæco omnes homines nascuntur cæci. Hæc autem cæcitas non corporis, sed animæ est. Hæc cæcitas facit ut homines non cognoscant Creatorem suum (1220). Sed audiamus quid discipulis interrogantibus Dominus responderit: *Neque hic peccavit, inquit, neque parentes ejus, ut propter hoc cæcus nasceretur. Cur ergo cæcus natus est? Ut manifestentur opera Dei in illo.* Peccaverat enim et iste, et parentes ejus; sed non propter sua, vel illorum peccata cæcus natus est; sed potius ut manifestentur opera Dei in illo (1221). Sequitur: *Me oportet operari opera ejus qui misit me, donec dies est. Venit nox, quando nemo potest operari. Quoadiu in mundo sum, lux sum mundi.* Adhuc igitur operatur Dominus, quia adhuc dies est. Operatus est enim per se, operatus est et per discipulos suos. Operatur nunc quoque. Operabitur usque ad sæculi consummationem per fideles suos. Postea vero sequetur nox, in qua nemo poterit operari. Igitur « dum tempus habemus, operemur bonum ad omnes, maxime autem ad domesticos Iudei (Galat. vi, 10). » Et, ne putes hunc diem cito finire, audi quid ipse Dominus dicat: « Ecce ego vobiscum sum omnibus diebus usque ad consummationem sæculi (Matth. xxviii, 20). » Sed quoadiu in mundo est, lux est mundi (1222). Est igitur et modo lux mundi, quia modo est in mundo. Si enim nobiscum est, et in mundo est; quia et nos in mundo sumus. *Hæc cum dixisset, exspuit in terram, et linit lutum super oculos ejus, et dixit ei: Va, et lara in natatoria Siloe.* Quid autem interpretetur Siloe, evangelista subdidit, dicens, quod interpretatur *missus*. Diximus jam quid cæcus iste significet. Nunc autem, quomodo, et quo medicamine cæci illuminentur, videamus. Sputum enim, quod naturaliter ex capite descendit, Christi divinitas est. Cuius **254** « caput, ut ait Apostolus, Deus est (1 Cor. xi). » Hæc autem in terram cecidit, in Virginem venit, et factum est lutum; quia « Verbum caro factum

D hoc quod factum est cogitemus, genus humanum est iste cæcus: hæc enim cæcitas contigit in primo nomine per peccatum, de quo omnes originem duximus, non solum mortis, sed etiam iniquitatis. »

(1221) Animadvertit hoc quoque Chrysost. hom. 56, in Joan., n. 1. « Hoc non dicit, ut eos prorsus peccatis liberos indicet. Neque enim simpliciter dixit: *Neque hic peccavit, neque parentes ejus*, sed addidit, *ut cæcus nasceretur*, etc.: peccavit namque hic et parentes ejus: sed non inde cæcitas venit. »

(1222) Beda ad h. l. « Constat expressum ac definitum diem commemorasse Dominum hoc loco seipsum, id est lumen mundi. *Quoadiu, inquit, sum in hoc mundo, lumen sum mundi.* Ergo ipse operatur. Quoadiu est autem in mundo? Putamus, fratres, eum fuisse hic tunc, et modo non hic esse?... Quid est quod ait discipulis ascendens in cælum: *Ecce ego vobiscum sum?* » etc.

est, et habitavit in nobis (Joan. 1, 14). » Hoc est igitur illud medicamen, id est, Incarnatio Filii Dei, quo cæci illuminantur (1223). Cæci enim sunt illi oculi, qui hoc luto non tanguntur. Hoc enim luto illi tanguntur qui Deum et hominem Christum esse credunt. Non sufficit tangere terram, non sufficit tangere sputum. Sufficit autem tangere et credere lutum, quod ex utroque factum est. Sic tamen, si ille, qui lutum tetigit, et Deum et hominem Christum esse credidit, vadat ad natatoria Siloe, festinet ad baptismum, ibique lavetur et regeneretur. « Nisi enim qui natus fuerit ex aqua et Spiritu sancto, non intrabit in regnum Dei (Joan. 3, 5). » Utrumque enim necessarium est et credere et baptizari, neque alterum sine altero valet. Non autem vacat a mysterio, quod Siloe interpretatur *missus*. In Jordane enim cœpit baptismus, qui per apostolos regenerandis hominibus ubique gentium missus est (1224). *Abit ergo, et lavit et venit videns. Itaque vicini et qui viderant eum prius, quia mendicus erat, dicebant: Nonne hic est qui sedebat et mendicabat? Alii dicebant quia hic est. Alii autem: Nequaquam, sed similis est ei. Ille vero dicebat quia egosum. Dicebant ergo ei: Quomodo aperti sunt tibi oculi? Respondit: Ille homo, qui dicitur Jesus, lutum fecit, et linivit oculos meos. Quid est enim lutum fecit; nisi Verbum caro factum est? Tetigit autem oculos mentis nostræ, ut eum videamus et veritatem intelligamus. Et dixit mihi: Vade ad natatoria Siloe, et lava: et abii, et lavi, et vidi. Considera modo quanta lætitiæ hæc verba plena sunt, quanta exultatione redundant. Dixerunt illi: Ubi est ille? Ait: Nescio. Do homine illi interrogabant: de homine ille respondit. Non est igitur inconveniens, quod ait, Nescio; quia etsi jam Christianus erat, propheta tamen non erat. Adducunt eum ad Phariseos, qui cæcus fuerat. Erat autem Sabbatum, quando lutum feci Jesus et aperuit oculos ejus. Qui igitur illuminari volunt, sabbatizent a peccato, et a servili opere requiem habeant. Tale namque Sabbatum colit Ecclesia, ex quo Dominum cognovit, et vidit. Iterum ergo interrogabant eum Pharisei, quomodo vidisset. Ille autem dixit eis: Lutum posuit mihi super ocu-*

los, et lavi, et video. Dicebant ergo ex pharisæis quidam: Non est hic homo ex Deo, qui sabbatum non custodit. Nondum enim isti illuminati erant, qui Sabbati observantiam sic intelligebant. Nondum enim tetigerant lutum, nondum enim venerant ad lavacrum. Alii dicebant: Quomodo potest homo peccator hæc signa facere? Isti enim jam quodammodo propinquabant ad lucem, et videre incipiebant. Et schisma erat inter eos. Dicunt cæco iterum: Tu quid dicis de eo qui aperuit oculos tuos? Ille autem dixit: Quia propheta est. Bene quidem dixit; sed melius dicere poterat, nisi timuisset. Nam ipse quoque Dominus, prophetam se esse ostendit, dicens: « Non est propheta sine honore, nisi in patria sua (Math. 13, 57). » Non crediderunt ergo Judæi de illo quia cæcus fuisset et vidisset, donec vocaverunt parentes ejus qui viderat et interrogaverunt eos, dicentes: Hic est filius vester quem vos dicitis quia cæcus natus est? Quomodo ergo nunc videt? Responderunt parentes ejus, et dixerunt: Scimus quia hic est filius noster et quia cæcus natus est. Quomodo autem nunc videat, nescimus. Et quis ejus aperuit oculos, nos nescimus. Ipsum interrogate: retalem habet, ipse de se loquatur. Hæc autem cur illi dixerint, evangelista exponens ait: Hæc dicebant parentes ejus, quia timebant Judæos. Jam enim conspiraverant Judæi, ut si quis eum confiteretur Christum, extra Synagogam feret. Propterea parentes ejus dixerunt: Ætatem habet, ipsum interrogate. Vocaverunt ergo rursus hominem qui cæcus fuerat, dixerunt ei: Da gloriam Deo. Quid est, da gloriam Deo? Nega huic esse Christum (1225); nega te esse Christianum. **255** Hoc autem non est dare, sed auferre gloriam Deo. Nos scimus quia hic homo peccator est. Dixit ergo ille: Si peccator est, nescio: unum scio, quia cæcus cum essem, modo video. Ego, inquit, ejus peccata ignoro; ego eum de peccatis non accuso. Unum scio, illud dico et prædico: cæcus eram, et eo jubente modo video. Dixerunt ergo illi: Quid fecit tibi? Quomodo aperuit tibi oculos? At ille indignatus, quia toties eum eadem verba dicere cogebant, ait: Dixi vobis jam, et audistis. Quid iterum

(1223) Ang. tract. 44: « Venit Dominus, quid fecit? Magnum mysterium commendavit: Exspuit in terram, etc., quia Verbum caro factum est... misit illum ad piscinam, quæ vocatur Siloe. Pertinuit autem ad evangelistam commendare nobis nomen hujus piscinæ, et ait, quod interpretatur *Missus*. Jam quis sit missus agnoscitis: nisi enim ille fuisset missus, nemo nostrum esset ab iniquitate dimissus. Lavit ergo oculos in ea piscina, quæ interpretatur *missus*: baptizatus est in Christo, » etc. Eadem verba habet Beda. Vide adnotata ad cap. vii Marc., n. 4, pag. 17.

(1224) Ambros. Cl. 2, epist. 80, n. 4: « Vade et lava in Siloam, etc. Quæ ista ratio est? Magna, ni fallor: plus enim videt quem Jesus tangit. Simul et divinitatem et sanctificationem ejus adverte. Quasi lux tetigit, et lumen infudit; quasi sacerdos per figuram baptismatis mysteria gratiæ spiritualis implevit. Exspuit, ut adverteres quia interiora Christi

lumen sunt. Et vere videt qui Christi mundatur internis. Lavat saliva ejus, lavat sermo ejus... Quod autem lutum fecit, et superunxit oculos cæci, quid aliud significat, nisi ut intelligeres quia ipse hominem, luto illito, reddidit sensit qui de luto hominem figuravit, et quod hæc caro luti nostri per baptismatis sacramentum æternæ vitæ lumen accipiat? Accede et tu ad Siloam, hoc est ad eum qui missus est a Patre... veni ad baptismum, » etc. Vid. et Irænum l. v, c. 15; Tertullianum; Ambrosium eandem lib. iii De sacr. c. 2; Nyssenum de Bapt. Augustin. Cyrillam, et PP. alios, qui baptismi sacramentum hic agnoscunt.

(1225) Gregorius lib. ii in lib. Reg., c. 11. « Qui est dicere: Da gloriam Deo? nisi non huic curationis tuæ laudes tribuas, quia Deus non est. Et quia peccator asseritur, non solum Deus esse negatur sed etiam homo justus. » Chrysost. hom. 58. « Da gloriam Deo, id est confitere ipsum nihil fecisse. »

vultis audire? Quid toties eadem repetere juvat? A Nunquid et vos vultis discipuli ejus fieri? Si scirem vos quoque ejus discipulos fieri velle, sicut et ego sum, iterum, atque iterum et adhuc multoties eadem dicere non recusarem. *Maledixerunt ergo illi, et dixerunt: Tu discipulus illius sis: nos autem Moysi discipuli sumus.* Beati illi super quos talis maledictio cadit. Utinam et super nos ista maledictio veniat (1226). Sequitur: *Nos scimus quia Moysi locutus est Deus: hunc autem nescimus unde sit. Respondit ille homo, et dixit eis: In hoc enim mirabile est, quia vos nescitis unde sit, et aperuit meos oculos.* Ubi est ergo sapientia vestra? Ubi est doctrina quam predicatis? Cur legem legitis, si non intelligitis? Dicitis peccatorem hunc esse. Inauditum et inusitatum est ut peccatores talia operentur. *Scimus enim quia peccatores Deus non audit: sed si quis Dei cultor est, et voluntatem ejus facit, hunc exaudit.* Non est mirandum si rudis adhuc, noviterque illuminatus contra Ecclesie doctrinam (1227) aliquid ignoranter loquatur. Neque enim verum est ut peccatores Deus non audiat. *A saeculo non est auditum quia aperuit quis oculos caeci nati. Nisi esset hic a Deo, non poterat facere quidquam. Responderunt, et dixerunt ei: In peccatis natus es totus, et tu doces nos?* Quia enim caecus natus fuerat, plus caeteris eum peccatorem esse putabant. Quod ipsos quoque Christi discipulos sensisse intelligi potest, qui Dominum interrogantes dicebant: *Quis peccavit hic, aut parentes ejus, ut caecus nasceretur? Et ejecerunt eum foras.* Multum ei profuit quod foras ejecerunt eum; quia foras ejectus, Jesum videre et cognoscere meruit. Non enim possunt Judaei videre Jesum, nisi prius a Synagoga exeant. *Audit Jesus quia ejecerunt eum foras, et cum invenisset eum, dixit ei: Tu credis in Filium Dei? Respondit ille, et dixit: Quis est, Domine, ut credam in eum? Non de essentia dubitat: sed de persona interrogat.* Nondum enim personaliter eum cognoscebat, quem tamen Dei Filium esse credabat. *Dixit ei Jesus: Et vidisti eum, et loquitur tecum: ipse est. At ille ait: Credo, Domine; et proci dens adoravit*

eum. Dixit ei Jesus: In judicium in hunc mundum ego veni, ut qui non vident videant, et qui vident caeci fiant. His enim verbis, quid haec illius caeci illuminati significaret ostendit. In judicium, inquit, ego veni in hunc mundum. In quod judicium? Justificationis, et damnationis. Justificantur insipientes: damnantur sapientes. Isti illuminantur: illi excaecantur. Isti lucem sequuntur, et illi in tenebras demerguntur (1228). *Et audierunt quidam ex Pharisaeis, qui cum ipso erant, et dixerunt ei: Nunquid et nos caeci sumus? Si illi, inquit, qui vident caeci sunt, nunquid et nos, quia videmus, caecos esse dicis? Dixit eis Jesus: Si caeci essetis, non haberetis peccatum. Nunc autem dicitis: quia videmus. Peccatum vestrum manet.* Ideo, inquit, manet peccatum vestrum, quia dum vos videre putatis, non queritis ut videatis. Si enim apud vos caeci essetis, id est, si vos caecos esse intelligeretis, peccatum non haberetis, quia lucem quaereretis.

XXVIII. [CAP. X.] Amen; amen dico vobis, qui non intrat per ostium in ovile ovium, sed ascendit aliunde, ille fur est et latro. Quid sit autem hoc ostium, ipse **256** in sequentibus exponit, dicens: *Ego sum ostium: per me si quis introierit, salvabitur.* Ipse igitur ostium, qui ostiarius, ipse et pastor est ovium. Ipse est « via, veritas et vita (Joan. xiv, 6). » Per eum intramus, quia via et ostium est. Ipse nos introducit, quia veritas est. Ipse nos pascit, quia vita est. Si igitur intrare per ostium, hoc est intrare per Christum, Christus autem justitia et veritas est; qui per justitiam et veritatem non intrat, per Christum non intrat. Non intrat ergo per ostium, qui non intrat per justitiam et veritatem. At vero per justitiam et veritatem non intrat, qui secundum canones et decreta pontificum non eligitur et ordinatur. Omnes igitur Simoniaci (1229) et invasores, non pastores sunt, sed fures et latrones. Cur? Quia non intrant per ostium, quia non intrant per Christum, quia non intrant per justitiam et veritatem, quia non intrant per Verbum Dei et secundum canonum instituta. Quid igitur in Ecclesia faciunt? *Dicat ipse Dominus: Fur, inquit, non venit, nisi ut*

(1226) Ambr. l. all. « Maledictio eorum, benedictio est. Tu sis, inquit, discipulus ejus. Tunc prosunt, quando nocere se credunt. »

(1227) Aug. lib. ii contr. epist. Parmen., c. 8, n. 47: « Quod scriptum est in Evangelio. Deus peccatores non quidit, etc., non a Domino dictum est, sed ab illo, qui oculos corporis jam quidem restitutos habebat, sed ei oculi cordis nondum patebant, unde ipsum Dominum adhuc prophetam putabat.... Ipse autem Dominus, cum in uno templo orarent Pharisaeus et publicanus, publicanum confitentem peccata sua magis justificatum dicit, quam Pharisaeum jactantem merita sua. » Et tract. 44, in Joan., n. 45: « Adhuc inunctus loquitur. Nam et peccatores exaudit Deus. Si enim peccatores Deus non exaudiret, frustra ille publicanus, » etc. Vid. serm. 135, n. 6, et serm. 136, n. 2. Gravem esse difficultatem in hac sententia intelligenda, Deus peccatores non audit, ait Toletus adnot. 9. De ea re Jansenius Conc. cap. 78, et Interpretes. Vil. S. Thomam, 2-2, q. 83, a. 46. Suarez tom. II de Relig. lib. 1, c. 25, et TT.

alios.

(1228) Chrys. hom. 59, n. 4. « In judicium porro, est in majus supplicium, ostendens eos qui se damnarent, esse damnatos, et qui se peccatorem pronuntiarent, ipsos esse peccato obnoxios. » Hier. in c. vi Isai. « Non est crudelitas Dei, sed misericordia, unam perire gentem, ut omnes salve fiant, Judaeorum partem non videre, ut omnis mundus lucem accipiat. Unde et ipse Dominus in Evangelio sacramentum caeci a nativitate qui receperat oculos vertit ad tropologiam, et dicit: *In judicium ego veni in mundum,* » etc. Aug. tract. 44. « Quid est, ut qui non vident videant? Qui se non videre confitentur et medicum quaerunt, ut videant. Quid est, qui vident caeci fiant? Qui se putant videre, et medicum non quaerunt ut in sua caecitate permaneant. Ergo istam discretionem vocavit judicium. »

(1229) Simoniacos insectatur, ut fecerat superius in Luc. p. 496, p. 265, et in Matthaeum num. 86, p. 99 etc. Vid. Praef.

*furtur, et mactet et perdat. Quidquid igitur in Ecclesia faciunt, vanum et inutile est (1230). Sed quid de illis dicemus, qui per ostium quidem intrant, sed postea per hæreses, per lites, et contentiones, et schismata de Ecclesia exeunt? Isti enim et quando in Ecclesia sunt, et quando extra Ecclesiam sunt, quamvis ad periculum suum, Ecclesie tamen sacramenta dare possunt. Illi vero, quia non habent, dare non possunt. Quid enim habent, nisi maledictionem, quam Simon Magus a Simone Petro recepit? Et illi quidem, si ad Ecclesiam redeunt, aut omnino a suis officiis suspenduntur, aut si in eis permanent, nihil reiteratur in eis. Nulli enim Sacramento injuria facienda est. Quidam tamen sanctorum dicunt eos qui ab hæreticis baptizantur a catholicis debere confirmari, quia hæretici dare non possunt Spiritum sanctum (1231). Qui autem intrat per ostium pastor est ovium. Dictum est enim quid sit ostium, et quid sit intrare per ostium. Huic ostiarius aperit, et oves vocem ejus audiunt. Christus enim et ostium est et ostiarius. Ostium bonis. Ostiarius et malis et bonis. Non enim intrant per hoc ostium, nisi boni. Sed quia hic ostiarius et repellit malos et suscipit bonos, ostiarius est et malis et bonis. Sed audiamus subjecti quid dicitur: *Et oves vocem ejus audiunt. Qui igitur non audiunt vocem pastoris per ostium intrantis, non sunt oves. Et iste quidem pastor, qui per ostium intrat, proprias oves vocat nominatim 257, et educit eas.* His autem verbis aperissime ostendit quia compassionem et humanitatem unusquisque episcopus in suis subditis habere debeat.*

(1230) Hæc verba, cum aliis quæ sequuntur, indicare videntur in ea fuisse opinione A. nostrum, ut Simoniacorum ordinationes et intrusorum invalidas fuisse existimavit. Viguisse hanc opinionem illo sæculo, id est XI, intelligere possumus ex Petro Damiani qui, ut contrarium persuaderet, ideo opusculum scripsit (ex rec. Constit. Clement. VI.) cui nomen fecit « Gratissimus, » ubi in præm. « De iis itaque qui gratis sunt a Simoniacis consecrati, quanta jam per triennium in tribus Romanis conciliis fuerit disceptatio, quamque perplexa et confusa dubitas, et iis partibus quotidie ventiletur, sanctitatem vestram latuisse non arbitror: præsertim cum crescente fluctuationis ambiguo, eatenus sit processum, ut nonnullos constet episcopos, ab illis ordinatos, clericos denuo ordinasse. » Rem maxime dubiam fuisse, deinde etiam significat: « Cum mihi recurreret in memoriam quia jam venerabilis papa sanctus Leo IX, in postrema synodo omnes episcopos ex divina obstestatione, rogaverit quatenus Dei misericordiam in commune deposcerent, ut quod super hoc scrupuloso negotio decernendum esset, nutantibus revelaret. » Nec rem omnino constitisse sæculo sequ. quo vixere scholasticorum DD. lumina Petrus Lombardus, Petrus Pictaviensis, Hugo a S. Victore, Robertus Pullus, etc., malis contentis Joan. Morinus exerc. 3 De sacr. ord. et in præfat. ad libr. Auxil. Rectam, sinceramque doctrinam perstitisse semper in Ecclesia de validitate harum ordinationum, ostendit Wilasse De sacr. ord. p. 1, q. 4, De Simoniacis sigillatim sect. 3, De intrusis et invasoribus sect. 4. Tournely De ord. qu. 5, art. 1 (quos ambobus laudat Chardon De ord. cap. 6); Drouet De re sacr. lib. VIII, cap. 4; Chardon ipse, alii que passim TT. Veram tamen istam catholicamque do-

A *Et cum proprias oves miseris, ante eas vadit, et oves illum sequuntur, quia sciunt vocem ejus. Proprias enim oves pastor emittit, quando ad vitæ pasqua per viam mandatorum Dei festinare docet. Vadit autem ante eas, si id quod prædicat operatur. Et oves illum sequuntur, secundum hoc quod Apostolus ait: « Imitatores mei estote, sicut et ego Christi (II Cor. IV, 16). » Sequuntur autem, quia sciunt vocem ejus, quia cognoscunt verba ejus, quia sciunt veros et catholicos esse sermones ejus. Alienum autem non sequuntur, sed fugiunt ab eo, quia non noverunt vocem alienorum. Alienus est enim omnis hæreticus, et quicumque in Ecclesia non est. Non sunt igitur de ovibus Ecclesie qui hos tales sequuntur, et in eorum voce et doctrina delectantur. Unde Apostolus ait: « Doctrinis variis et peregrinis nolite abduci (Hebr. XIII, 9). » Hoc proverbium dixit eis Jesus. Illi autem non cognoverunt quid loqueretur eis.*

XXIX. Dixit ergo eis iterum Jesus: Amen amen dico vobis, quia ego sum ostium ovium. Hoc autem superius expositum est. Omnes, quotquot venerunt, fures sunt et latrones, sed non audierunt eos oves. Nota quod ait, *venerunt.* Non enim dixit, qui missi sunt. De se autem superius ait: « Ego non veni a meipso, sed Pater meus misit me (Joan. VIII, 42). » Isaias quoque propheta (Isai. VI, 8), cum Dominus diceret: « Quem mittam, et quis ibit? » respondit: « Ecce ego, mitte me. » Qui igitur venerunt a seipsis, et a Deo missi non sunt, fures fuerunt et latrones. Hinc est enim quod Dominus ait: « Ego veni in nomine Patris mei, et non acce-

trinam obscuriorem aliquanto factam a sæc. VII, idem Chardon fatetur, et nonnullorum AA. sequentium ætatum testimonia probare videntur. Adde Ordines apud Martene ex mss. noncentorum annorum, in quibus idem indicatur tom. II, vet. edit. p. 345, 360, etc. Quid vero sit, quod Simoniacorum et intrusorum causam A. noster discernat ab alia illorum, qui in catholica Ecclesia fuerant, sed per lites, et contentiones, et schismata se ab ea sejunxerant, non aliam rationem habuisse videtur, nisi quod isti veram, cum in Ecclesia catholica essent, nullo impedimento prohibiti ordinationem acceperunt; non item alii; sed (Simoniaci præsertim) maledictionem, quam Simon Magus a Simone Petro recepit. Hinc ejus illud quoque de Simoniacis et intrusis: illi, quia non habent, dare non possunt: quod suspensio videtur ab effato illo S. Leonis nomine, relato a Gratiano II p., caus. 1, q. 1, c. 4. « Gratia, si non gratis datur vel accipitur, gratia non est: Simoniaci autem gratis non accipiunt: igitur gratiam, quam maxime in ecclesiasticis ordinibus operatur, non accipiunt: si autem non accipiunt, non habent, si autem non habent, nec gratis, nec non gratis cuiquam dare possunt. »

(1231) Constat hæreticos nonnullos, iisdem ferme libris Ecclesie reconciliatos, quibus sacramentum confirmationis conferebatur; de quibus S. Gregorius I. n. Ind. 4, ep. 6, 7. Et notissima verba sunt S. Leonis ad Nicetam: « Qui baptismum ab hæreticis acceperunt, cum baptizati antea non fuissent, sola invocatione Spiritus S. per impositionem manuum confirmandi sunt, quia formam tantum baptismi sine sanctificationis virtute sumpserunt; » et antiquiora Siricii ad Himerium, ubi etat Arianos baptizari: « quos, ait, nos cum Novatianis aliisque hæ-

pistis me. Alius veniet in nomine suo, et illum accipietis (Joan. v, 43). » Ille enim non mittitur qui suo nomine venit (1232). Et tales quidem non audiunt oves. Si enim audiunt, jam non sunt oves. *Ego sum ostium. Per me si quis introierit, salvabitur, et ingredietur, et egredietur et pascua inveniet.* Salvabitur, inquit, qui per me introierit. Sic tamen, si per me et ingredietur et egredietur. Qui enim legaliter ordinatur, per ipsum Ecclesiam ingredietur. Et si in bono perseverat, per ipsum quoque de hac vita egredietur. Et iste quidem pascua inveniet sive ingrediens, sive egrediens. Ingrediens quidem, temporalia: egrediens, vitam æternam. Unde Psalmista: « Dominus regit me, et nihil mihi deerit: in loco pascuæ illi me collocavit (Psal. xxii, 1). » Multi enim per ipsum ingrediuntur qui non per ipsum egrediuntur, quia in peccato et non in Domino moriuntur (1233). Sequitur: *Fur non venit, nisi ut furetur, et mactet et perdat. Ego veni ut vitam habeant et abundantius habeant.* Quomodo abundantius habeant, nisi, præter hanc vitam temporalem, quam eam aliis communiter habent, vitam quoque æternam aliis omnibus amplius habeant?

XXX. *Ego sum pastor bonus. Bonus pastor animam suam dat pro ovibus suis* (1234). Ego, inquit, sum pastor bonus. Audite hoc, pastores, et a me uno pastore boni pastores esse discite. Bonus enim pastor est, qui animam suam dat pro ovibus suis. Hæc est definitio boni pastoris. Hoc ergo fecit. Hoc et vos facite, si necesse fuerit. « Majorem enim dilectionem nemo habet, quam ut animam suam ponat quis pro amicis suis (Joan. xv, 13): » *Mercenarius autem, et qui non est pastor, cujus non sunt oves propriæ, videt lupum venientem, et dimittit oves, et fugit.* Mercenarius autem est ille episcopus qui, in pascendis et regendis ovibus, sola temporalia et transitoria quærit. Qui non amore cœlestis patriæ, sed pro lucro, et mercede rerum temporalium oves Dominicas pascit. Et iste quidem apud Deum pastor non est, etsi ab hominibus pastor dicatur. Ille autem non habet oves proprias, sed mercede conductas. Si enim ejus propriæ essent, diligeret ut proprias,

reticis, sicut est in synodo constitutum, per invocationem solam septiformis Spiritus, episcopalis manus impositione, catholicorum conventui sociamus; quod etiam totus Oriens Occidensque custodit. » Atque hinc quæstio theologica de natura hujus unctionis sive impositionis manuum. Confirmatoriam tueri videntur Petrus de Marca ad C. Claromont. et Sirmondus Antirrh. 2. Negant ii, quos antea laudavimus, Chardon præsertim, qui tamen de Conf. c. 5. ex solius intentionis defectu asserit, Confirmationis sacramentum non fuisse. Sequioribus ætatibus, in Oriente per sacramentum Confirmationis hæreticos fuisse reconciliatos, ex eorum Euchologio (utut explicare aliter rem Goarius conetur), aliisque monumentis eorum temporum, permulti contendunt. Vid. TT. et Holstenium Diss. 2. de forma sacramenti confirmat. ap. Græc.

(1232) Vid. S. Aug. tract. 45, hæc explicantem de Hæreticis, concluditque: « Hoc tenete, ovile Christi esse catholicam Ecclesiam. Quicumque vult intrare ad ovile, per ostium intret. Christum verum prædi-

A et se pro eis periculis oblicere non dubitaret. Sed videt lupum venientem, videt diabolum, ejusque satellites imminentes: satellites namque diaboli hæretici et schismatici sunt, omnesque deceptores (1235), et dimittit oves et fugit. Dimittit utique, non auxiliando, veritatem non prædicando, constantiam et patientiam non admonendo, et hæresi non resistendo. Unde per Ezechielem a Domino dicitur: « Non ascendistis ex adverso, neque opposuistis murum pro domo Israel, ut staretis in prælio in die Domini (Ezech. i, 15). » Omnia enim hæc verba, murus quidam sunt, quo ab hæreticis oves Ecclesiæ defenduntur. His 258 lupus pellitur, his vincitur et fugatur. *Mercenarius autem fugit, quia mercenarius est, et non pertinet ad eum de ovibus.* Non enim fugeret, si mercenarius non esset. Non fugeret, si pro amore, et charitate, et non pro mercede serviret. « Perfecta enim charitas foras mittit timorem (Joan. iv, 18). » Et ideo quidem fugit, quia non pertinet ad eum de ovibus. *Ego sum pastor bonus, et cognosco oves meas, et cognoscunt me meæ. Novit enim Dominus qui sunt ejus* (1236). Cognoscere autem Dei, diligere est (1237). Unde et quibusdam in judicio dicturus est: « Amen dico vobis, nescio vos (Matth. xxv, 12), » id est, non diligo vos. Alioquin, qui omnia scit, quomodo ignorare aliquid potest? Quod igitur ait: *et cognosco oves meas, et cognoscunt me meæ*, tale est ac si diceret: Et diligo meas, et diligor a meis. Sed quomodo cognosco? Vis audire quomodo? *Sicut novit me Pater, et ego agnosco Patrem.* Sic, inquit, cognosco, id est diligo meas, et diligor a meis, sicut diligor a Patre, et diligo Patrem. Unde et in sequentibus ait: « Sicut dilexit me Pater, et ego diligo vos (Joan. xv, 9). » Itemque: « Non pro his rogo tantum, sed et pro his qui credituri sunt per verbum eorum in me, ut omnes unum sint, sicut et tu, Pater, in me, et ego in te, ut ipsi in nobis unum sint (Joan. xvii, 20, 21). » *Et animam meam pono pro ovibus meis.* Inde, inquit, probatur quod diligo eas, quia animam meam pono pro ovibus meis. Nisi enim eas dilexisset, animam pro eis non posuisset (1238). *Et alias oves habeo, quæ non sunt ex hoc ovili. Et illas oportet me adducere,*

cet. Non solum Christum verum prædicet, sed Christi gloriam quærat, non suam, » etc. Idem ferme Gregorius lib. ix, Ind. 2, epist. 49, et lib. xi, ep. 46, Ind. 4. V. etiam Hier. ad cap. vii Osee.

(1233) S. Gregor. hom. 14 in Ev. et Beda ad h. l. « Ingrederetur quippe ad fidem, egredietur vero a fide ad spem, a credulitate ad contemplationem, pascua autem inveniet in æterna refectione, » etc. Aug. tract. 48: « Oves credendo sunt, oves pastorem sequendo sunt... oves per ostium intrando sunt, oves exeundo et pascua inveniendo sunt, oves vita æterna profuerunt sunt. »

(1234) Hoc ex comment. decerpta est homil. sub Emis. nom. vulgata, et Dom. ii, post Pascha posita.

(1235) De utroque hoc luporum genere vide S. Gregor. hom. 14, in Ev. n. 2.

(1236) II. Timoth. ii, 19: *Cognovit Dominus*, etc.

(1237) Gregor. l. all.: *Et cognosco oves meas*, licet est diligo.

(1238) V. Gregor. l. all.

et vocem meam audient, et fiet unum ovile, et unus A pastor. Hoc est enim, quod Apostolus ait : « Ipse est pax nostra, qui fecit utraque unum (Ephes. II, 14). » Junxit enim duos parietes, unum ex circumcisione, et alterum ex præputio venientem. Judæis enim loquebatur Dominus, quibus se gentiles jungere promittebat, ut ex duobus populis (1239) una domus ædificaretur et una Ecclesia construeretur. Facta est igitur pax inter Judæos, et Gentiles. Unum est ovile, unus est pastor, unam legem tenent, unum Deum adorant, et unius pastoris vocem sequuntur. Propterea me Pater diligit, quia ego pono animam meam, ut iterum sumam eam. Quid est hoc? Nunquid enim, priusquam animam suscepisset, vel posuisset Jesus, eum Pater non diligebat? Diligebat utique. Sed hæc ad hominem referenda sunt, qui inde merito a Deo diligitur, quia factus est ei obediens usque ad mortem (Philipp. II, 8). » Potest autem et aliter intelligi, ut sic dicatur : Quanta erga me sit Patris dilectio, in eo maxime intelligi potest, quod ego ipse, sicut volo, pono animam, et iterum sumo eam. Hæc enim potestas nulli alii data est. Nemo tollit eam a me, sed ego pono eam a meipso. Potestatem habeo ponendi animam meam, et potestatem habeo iterum sumendi eam. Hoc mandatum accepi a Patre meo. Habebat enim in potestate Jesus et vivere quantum volebat, et mori, quando volebat. Tantum vixit, quantum voluit : mortuus est, quando voluit. Sæpe Judæi voluerunt apprehendere eum, et non potuerunt. Et hoc ideo, quia nolebat. Tantum igitur in eum potuerunt Judæi, quantum ipse eis concessit (1240). Quod autem ait : Hoc mandatum accepi a Patre meo, Patrem honorando dicit. Hoc enim donum et mandatum, secundum humanitatem Domino datum, totius Trinitatis est. Dissensio iterum facta est inter Judæos propter sermones hos. Dicebant autem multi ex ipsis : Dæmonium habet, et insanit. Quid eum auditis? Et isti quidem non erant de ovibus ejus. Alii dicebant : Hæc verba non sunt dæmonium habentis. Nunquid dæmonium potest cæcorum oculos aperire? Isti autem jam ad ovile propinquabant, et ejus oves fieri incipiebant.

XXXI. Facta sunt encænna in Jerusalem, et hiems erat. Et ambulabat Jesus in templo in por-

(1239) August. tract. 47 : « Duobus istis gregibus, tanquam duobus parietibus factus est lapis angularis. »

(1240) Aug. tract. 47 : « Quid est ego pono? Ego illam pono : non gloriantur Judæi; sævire potuerunt, potestatem habere non potuerunt. Sæviant quantum possunt. Si ego noluero, quid sæviendo facturi sunt? » Ita etiam Chrysost. hom. 72, in Joan. n. 2 : « Potestatem habeo, etc. Quantum ergo retinere voluit, nemo contra potuit : cum permisit autem, tunc facile fuit. » Vid. et hom. 60, n. 2, ubi et de præcepto, seu mandato Christo dato, de quo fuse Cyrill pag. 661, concordiam cum Patre interpretantes. Alii Latini PP. nonnulli, de quibus Petav. de Incarn. lib. IX, et cap. 8, et TT. passim. Utris A. assentiantur, non satis scilicet explicat.

(1241) Augustin. tract. 48 : « Encænna festivitas erat dedicationis templi. Græce enim ξαβὼν dicitur norum, » etc.

ticu Salomonis (1241). Encænna dicebant Judæi illam festivitatem quam celebrabant pro templi ædificatione, sive innovatione. In hac autem festivitate ambulabat Jesus in templo, in porticu Salomonis, ostendens se illam sapientiam esse, quæ laudatur in libris Sapientiæ Salomonis. Sed quia hiems erat, et quia invidiæ gelu Judæi congelati erant, et charitatis ignem non habebant, regem, et dominum suum occidere cupiebant (1242). Proxima enim sunt frigus et mors. Circumdederunt 259 ergo eum Judæi, non ut in eum crederent, sed ut eum perderent. Et dicebant ei : Quousque animam nostram tollis? Si tu es Christus, dic nobis palam. Quem nos regem dicimus, Judæi Christum appellant. Dolo igitur loquebantur, ut si se Christum esse Dominus responderet, quasi qui Cæsari contradixisset, mox Romanorum ministris occidendum traderent. Hinc est enim, quod Pilato dicunt : « Si hunc dimittis, non es amicus Cæsaris. Omnis enim qui se regem facit contradicit Cæsari (1243) (Joan. XIX, 12). » Respondit eis Jesus : Loquor vobis, et non creditis. Opera quæ ego facio in nomine Patris mei, hæc testimonium perhibent de me. Cur me, inquit, interrogatis? Loquor vobis, et non creditis. Sed quia verbis non creditis, vel operibus credite. Opera non mentimur. Sed vos non creditis verbis meis, neque operibus meis, quia non estis ex ovibus meis. Manifestum est igitur quod ex ovibus Christi non sunt quicumque verbis evangelicis credere nolunt. Oves meæ vocem meam audiunt, et ego cognosco eas, et sequuntur me, et ego vitam æternam do eis, et non rapiet eas quisquam de manu mea. Et de his quidem satis jam superius diximus. Probat autem quod non rapit eas quisquam de manu sua, dum dicit : Pater meus quod dedit mihi, majus omnibus est, et nemo potest rapere de manu Patris mei. Sed ne aliquis diceret, quia non inde consequitur, ut de ejus manu rapi non possint, addidit, dicens : Ego et Pater unum sumus. Si enim ipse et Pater unum sunt, cum nemo eas rapere possit de manu Patris, nemo potest rapere eas de manu Filii. Sed unde vel ille, Pater; vel iste, Filius esse probatur? Ex eo utique, quod ait : Pater meus quod dedit mihi, majus omnibus est. Ipsum enim delisse, genuisse fuit (1244). Non enim prius fuit ille, qui cedit,

(1242) August. ib. : « Hiems erat, et frigidi erant. ad illum enim divinum ignem accedere pigri erant, si accedere est, credere... Friguerant a diligendi charitate, et ardebant nocendi cupiditate. » Gregorius, lib. II Moral. c. 2 : « Intueri libet quomodo sacra eloquia in exordiis narrationum qualitates exprimant terminosque causarum. Aliquando namque a positione loci, aliquando a positione corporis, aliquando a qualitate aeris, aliquando a qualitate temporis signant, quid de ventura actione subjiciant... A qualitate aeris res subsequens demonstratur : sicut evangelista, cum prædicante Domino, nullos tunc ex Judæis credituros diceret, præmisit, dicens : Hiems autem erat. Scriptum namque est : Quoniam abundabit iniquitas, refrigeret charitas multorum. Idcirco ergo hiemis curavit tempus exprimeret, ut inesse auditorum cordibus malitiæ frigus indicaret.

(1243) Hic Bede verba A. ferme exscripsit.

(1244) Hieron. ad Ezechiel. c. XVIII : « Et ipse

quam ille cui dedit; quia non prius fuit ille qui genuit, quam ille quem genuit. Neque enim aliquando Pater sine Filio fuit; quia sine Verbo, sine virtute et sapientia, sine vita et veritate nunquam esse potuit. Hoc enim totum est Filius Dei. Ipse enim est « veritas et vita (Joan. xiv, 6). » Ipse est Verbum, virtus et sapientia Patris. Sapientia utique, quam ipse genuit, non quæ sapientem eum fecerit. Est igitur Pater sapiens, quia Sapientiam genuit. Est et verax, quia Veritatem genuit. Sed quia nunquam fuit non sapiens, et non verax, nunquam fuit ante Sapientiam, et Veritatem. Nunquam enim sapiens sine sapientia esse potest. *Sustulerunt ergo lapides ut lapidarent eum. Respondit eis Jesus: Multa bona opera ostendi vobis ex Patre meo: propter quod eorum opus me lapidatis?* An quia ad veritatis viam vos revoco? an quia vos ab æternæ mortis periculis eruo? an ideo fortasse, quia infirmos vestros sanavi, cæcos illuminavi, leprosos mundavi, paralyticos curavi et mortuos suscitavi? Hæc enim opera non lapidatione, sed honore digna sunt. *Responderunt ei Judæi: De bono opere non lapidamus te, sed de blasphemia; et quia tu, homo cum sis, facis teipsum Deum.* Stulti Judæi interrogant eum quis sit, et palam eum respondere rogant, et quia veritatem eis respondit, eum occidere volunt. *Respondit eis Jesus: Nonne scriptum est in lege vestra quia ego dixi: Dii estis?* Legem, hoc in loco Psalmus vocat (1245), quia et ipsi iudicant, dum et nocentes damnant, et bonos justificant. *Si illos dixit deos, ad quos sermo Dei factus est, et non potest solvi Scriptura; quem Pater sanctificavit et misit in mundum, vos dicitis: Quia blasphemias; quia dixi: Filius Dei sum?* Si, inquit, adoptivi filii dii dicuntur, cur naturalis Filius, Deus non dicatur? Si illi dicuntur dii, ad quos sermo Dei factus est, et ideo quidem dicuntur, quia sermonem Dei custodiunt, cur non magis ipse sermo Dei dicatur Deus? *Non enim potest solvi Scriptura, quia « non præteribit ea ex unum iota, neque unus apex (Matth. v, 18), » donec tota compleatur. Quod autem ait, quem Pater sanctificavit, tale est ac si diceret: Quem Pater sanctum genuit. Idem enim fuit et sanctificasse et genuisse (1246). Si non facio*

260 *opera Patris mei, nolite credere mihi.* Mirabilia sunt opera Patris. Mirabilia sunt opera et Filii. Facit ille quod vult. Facit et iste quidquid vult dicit: *Pater quod dedit mihi, omnibus majus est, et nemo potest rapere de manu Patris mei: ex quo perspicitur una Patris Filique potestas, virtus atque substantia. Si enim de Filii manu quæ dedit Pater nemo potest rapere; et hæc eadem in Patris manu sunt, quæ non rapiuntur ab eo: liquide comprobatur omnia Patris et Filii esse communia.* » Aug. tract. 47: « Pater non quasi ei Filio qui imperfectus est natus aliquid addidit: sed ei quem perfectum genuit omnia gignendo dedit. » V. etiam tract. 48, et Ambros. lib. iii de Sp. S. cap. 18. Chrysost. hom. 64, in Joann.; Basil. lib. i adv. Eunom., etc.

(1245) Aug. tract. 48: « Legem appellavit Dominus generaliter omnes illas Scripturas, quamvis alibi specialiter dicat legem, a prophetis eam distinguens, sicuti est: *Lex et prophetia usque ad Joannem. In his duobus præceptis tota lex prædicit et prom-*

Sequitur: Si facio, et si mihi non vultis credere, operibus credite, ut cognoscatis et credatis quia in me est Pater, et ego in Patre. Quia enim unum sunt Pater et Filius, et Filius est in Patre, et Pater in Filio (1247). Quærebant ergo eum apprehendere, et cævit de manibus eorum. Quæramus igitur et nos, sed non sicut illi. Quæramus fide et pietate, et non effugiet de manibus nostris. His enim manibus apprehenditur et tenetur Jesus. Et abiit iterum trans Jordanem, in eum locum ubi fuerat Joannes baptizans primum, et mansit illic. Et multi venerunt ad eum, et dicebant: Quia Joannes quidem signum fecit nullum. Omnia autem, quæcumque dixit Joannes de hoc, vera erant. Et multi crediderunt in eum. Fortasse ad hoc iverat Dominus illuc, ut isti ad eum venirent, eum viderent et in eum crederent.

XXXII. [CAP. XI.] *Erat quidam languens Lazarus a Bethania, de castello Mariæ, et Marthæ sororis ejus. Mariæ autem erat quæ unxit Dominum unguento, et extersit pedes ejus capillis suis. Cujus frater Lazarus infirmabatur (1248). In magnis laudibus Mariæ scripsit hæc evangelista, quæ Dominum ungere ejusque pedes tangere meruit. Beatæ illæ animæ quæ ad similitudinem hujus Mariæ cum aromatibus, cum unguento et bono odore ad Dominum accedunt. Hæc est illa quæ in Canticis canticorum loquitur, dicens: « Cum esset rex in accubitu suo, nardus mea dedit odorem suum (Cant. v, 11). » Tres mortuos Dominum suscitasse legimus: filiam scilicet principis Synagogæ in domo: filiam mulieris viduæ extra portam civitatis; et hunc Lazarum in sepulcro quatruiduanum. Per hos enim tres mortuos tria mortis genera significantur (1249). Moritur enim homo prava et illicita cogitando: moritur male operando: moritur in peccatis perseverando. Cogitas aliquid agere quod non licet? mortua est anima tua, sed in domo adhuc, et in oculo jacet, quia latet peccatum, et nondum divulgatum est. Si vero cogitationem ad effectum perducas, non solum mortua est, sed jam est extra civitatis portam elata, et per peccatum ab Ecclesia separata, sepulcro et perditioni proxima est. At vero ille qui peccatum aliquod magnum commisit et multo tempore in eo perseverat, non solum mortuus est et sepultus, verum etiam jam fetet, quia ejus turpissimam famam omnes circumquaque audire abhorrent. Omnes*

phete. Aliquando autem in tria distribuit easdem Scripturas, ubi ait: Oportebat impleri omnia que scripta sunt in lege, et prophetis et psalmis de me.

(1246) Aug. tract. 48: « Sic sanctificavit, quomodo genuit. Ut enim sanctus esset, gignendo ei dedit, quia sanctum eum genuit. » Vid. eund. lib. ii de Trin., c. 5, Cyrillum, et PP. alios apud Petavium lib. xi de Incarn., c. 6; Elias Creten. ad orat. 4. Naz. de sanctificandi verbo disserit, quot modis in Scripturis usurpetur.

(1247) Ex hoc Joan. loco eruunt TT. divinarum personarum « circummessionem » quam vocant; de qua Petavium lib. iv de Trin., cap. 16.

(1248) Est homil. Emisani Fer. vi, post. iv Dom. Quadr., pag. 90, de qua erit judicium sicut de aliis.

(1249) Hæc ex Aug. tract. 40, in Joan. n. 3, quæ attulerat etiam ad Luc., c. vii, n. 17. Vid. p. 156.

tamen hos suscitatur Jesus, si a peccato cessent, et corde pœniteant, et pro eis parentes, et sorores et mater vidua deprecetur. Unde scriptum est : « Constitemini alterutrum peccata vestra, et orate pro invicem ut salvemini. Multum enim valet deprecatio justis assidua (Jac. v, 16) (1250). » Sed quid per quatuor dies, quibus Lazarus in sepulcro mortuus jacuit, nisi quatuor ætates intelliguntur? Quatuor enim ætatibus, quasi quatuor diebus fetens in peccati sepulcro mortuus jacet ille qui in pueritia et adolescentia, in juventute et senectute in malo quod cœperat perseverat (1251). Infantia enim, quia ignorantia plena est, his diebus non annumeratur. Considera igitur quanta sit benignitas Salvatoris nostri, qui post tantam perseverantiam in malo, putridum et fetentem resuscitare non dedignatur. *Miserunt ergo sorores ejus ad eum dicentes. Domine, ecce quem amas infirmatur.* Audis igitur quia Dominus amat peccatores utique jam pœnitentes. Tales enim peccatores signifi at Lazarus. De quibus ipse (1252) Dominus ait : « Gaudeo super uno peccatore pœnitentiam agente, quam supra nonaginta novem justis, qui non indigent pœnitentia. » *Audiens autem Jesus dixit eis : Infirmus hæc non est ad mortem, sed pro gloria Dei, ut glorificetur Filius Dei per eam.* Non ideo, inquit, moritur Lazarus, ut in morte maneat, sed ut pro gloria Dei a mortuis resurgat. *Diligebat Jesus Martham et sororem ejus Mariam et Lazarum.* Diligit enim Dominus et activam vitam et contemplativam, et peccatores ad pœnitentiam conversos (1253). De his autem alias disputabitur. *Ut ergo audivit, quia infirmabatur, tunc quidem mansit in eodem loco duobus diebus. Deinde post hæc dicit 261 discipulis suis : Eamus in Judæam iterum. Dicunt ei discipuli : Rabbi, nunc quærebant te Judæi lapidare, et iterum v. ais illuc? Respondit Jesus : Nonne duodecim horæ sunt diei? Si quis ambulaverit in die, non offendit, quia lucem hujus mundi videt. Si autem ambulaverit in nocte, offendit, quia lux non est in eo. Quid est, inquit quod dicitis? Me sequimini, post me venite. « Ego sum lux mundi (Joan. viii, 12). » Ego sum dies. Vos horæ. Nonne duodecim horæ sunt diei? Ideo ego vos duodecim elegi, quia sunt duodecim horæ diei. Quia igitur horæ estis, diem sequimini (1254). Hoc enim horarum proprium est. Si quis autem hunc diem sequatur, si quis in eo ambulaverit, si quis mihi crediderit, non offendet. Cur? Quia lucem hujus mundi videt. Ego sum lux mundi. Si vero in nocte*

(1250) Videtur A. Jacobi verba ita intellexisse, ut primam etiam eorum partem, de confessione peccatorum (quoniam eam attulit) acceperit de privata confessione non sacramentali, qua laicis etiam hominibus peccatorem se aliquis professus, eorum ad Deum preces implorat. Atque Estius quidem ad h. Jacobi locum satis hanc probabilem esse explanationem asserat.

(1251) Beda intelligit hic quatuor veluti mortis genera hominis : 1 ab Adami peccato, 2 a transgres-

ambulaverit, si errore et tenebrarum principem secutus fuerit (hoc est enim in nocte ambulare), offendet et cadet. Cur? Quia lux non est in eo, quia erroris tenebræ excæcaverunt oculos ejus. *Hæc ait, et post hæc dicit eis : Lazarus amicus noster dormit, sed vado, et a somno excitem eum. Dixerunt ergo discipuli ejus : Domine, si dormit, salvus erit. Assolet infirmis somnus signum esse salutis. Dixerat autem, ait evangelista, Jesus de morte ejus. Illi autem putaverunt quia de somni dormitione diceret. Et tale erat ac si diceret : Dormit Lazarus, sed mihi : aliis autem mortuus est. Facilius ego de morte eum resuscitare possum, quam aliquis homo eum de somno excitare valeat. Vado igitur, ut a somno excitem eum. Tunc ergo dixit eis Jesus manifeste : Lazarus mortuus est, et gaudeo propter vos, ut credatis, quoniam non eram ibi. Sed eamus ad eum. Gaudeo, inquit, quoniam non eram ibi. Si enim Jesus ibi esset, ille mortuus non esset. Ubi enim est vita, mors esse non potest. « Ego, inquit Dominus, sum resurrectio et vita (Joan. xi, 25). » Gaudeo igitur, sed propter vos. Cur propter vos? Ut credatis, ut illius resurrectione fides vestra roboretur, cujus mortem ego absens vobis annuntio : *Dixit ergo Thomas, qui dicitur Didymus, ad condiscipulos : Eamus et nos, et moriamur cum eo.* Hoc enim dicit Thomas, quia tanto odio adversus Jesum et discipulos ejus Judæos inflammatos esse sciebat, ut nihil nisi mortem, et penam ab eis expectaret. *Venit itaque Jesus, et invenit eum quatuor dies jam in monumento habentem.* Quid autem quatuor dies significent, jam superius diximus : *Erat autem Bethania juxta Hierosolimam quasi stadiis duodecim.* Non erat igitur valde difficile ad Martham et Mariam consolandam inde Judæos Bethaniam advenisse. De quibus subditur : *Multi autem venerant, ad Martham et Mariam, ut consolarentur eas de fratre suo. Martha ergo, ut audivit quia Jesus venit, occurrit illi. Maria autem domi sedebat.* Cur autem ubique Martha sollicita sit, et Maria quieta; illi sciunt qui per eas activam et contemplativam vitam glorificari intelligunt. *Dixit ergo Martha ad Jesum : Domine, si fuisses hic, frater meus non fuisset mortuus. Quomodo enim mori posset, si vita illi adfuisset? De se enim Dominus ait : « Ego sum via, veritas et vita (Joan. xiv, 6). » Sed et nunc scio quia quæcumque poposceris a Deo, dabit tibi Deus. Dicit illi Jesus : Resurget frater tuus. At illa : Scio, inquit, quia resurget in resurrectione in novissimo die. De illa resurrectione certa sum. Hanc te facere**

sione legis naturalis, 3 a transgressione legis scriptæ, 4 a violatione doctrinæ evangelicæ.

(1252) Lucæ xv, 7. *Gaudium erit, etc.*

(1253) Alii, id est ad cap. x Luc., n. 22, pag. 162, cum multis interpretibus vitam activam et contemplativam in Martha et Maria præmonstratas dixerat. In Lazaro vero peccatores designatos iidem sermo PP. agnoscunt. Præter Aug. all. 5, Gregor., l. xxi Mor. c. 12, et hom. 26 in Evang.

(1254) Vid. dicta ad Marc. c. iii, v. 2, p. 8, 9.

posse non dubito; sed utrum facias, certa non sum. **A** dicitur: « Adam, ubi es? » (*Gen. III, 9*). Quod quidem tale fuit ac si diceret: Considera modo de quanta gloria in quantam miseriam devolutus es. Et taliter quidem illi ponuntur, qui per Lazarum significantur. Sed a quibus ponuntur nisi a mulieribus? Mulierum namque consilio factum est ut omnis homo moriatur et in sepulcro ponatur. *Et lacrymatus est Jesus*. Lacrymemur igitur et nos pro omnibus illis quos in fetore vitiorum jacere sentimus, si forte nostris lacrymis eos Dominus resuscitare dignetur. *Dixerunt ergo Judæi: Ecce, quomodo amabat eum, Quidam autem dixerunt ex ipsis: Non poterat hic, qui aperuit oculos cæci, facere ut et hic non moreretur? Jesus ergo rursus fremens in semetipso, venit ad monumentum. Erat autem spelunca, et lapis superpositus erat ei. Ait Jesus: Tollite lapidem.* Non enim possunt resurgere qui lapide premuntur et clauduntur. Lapis iste, littera legis est, quoniam in lapide scripta et data est. « Littera enim occidit spiritus autem vivificat » (*II Cor. III, 6*). « Tollatur ergo lapis, removeatur littera quæ occidit, et accedat spiritus qui vivificat » (1257). *Dicit ei Marthe, soror ejus qui mortuus fuerat: Domine, jam selet, quatruiduanus enim est. Quid enim fetor, et quid dies quatuor significant, superius diximus. Dicit ei Jesus: Nonne dixi tibi quoniam, si credideris, videbis gloriam Dei? Tulerunt ergo lapidem. Jesus autem, elevatis sursum oculis, dixit: Pater, gratias ago tibi, quoniam audisti me. Ego autem sciebam quia semper me audis. Jesus enim secundum eam partem, qua homo est, fremit, turbatur, lacrymatur, orat, exauditur, et gratias agit » (1258). Hæc autem cur dixerit, cur oraverit, et gratias egerit, mox reddidit causam dicens: *Propter populum, qui circumdatus, dixi, ut credant, quia tu me misisti.* Hinc est enim, quod alibi ait: « Ego a me ipso non veni, sed Pater meus misit me » (*Joan. VIII, 42*). « Hæc cum dixisset, voce magna clamavit: Lazare, veni foras. Qui magno somno premitur, magna voce clamandus est. Magno enim somno gravatur, qui in peccato sepultus, neque in pueritia, neque in adolescentia, neque in juventute, neque in senectute excitatur.*

(1255) Aug. tract. 49, n. 15 (quem Beda exscribit): « Unde mors in anima? Quia non est fides. Unde mors in corpore? Quia non est ibi anima. Ergo anima tuæ vita, fides est: *Qui credit in me*, inquit, **D** *etiamsi mortuus fuerit in carne, vivet in anima, donec resurgat et caro, nequam postea moritura. Hoc est, qui credit in me, licet moriatur, vivet. Et omnis qui vivit in carne et credit in me, etsi moriatur ad tempus, propter mortem carnis, non morietur in æternum, propter vitam spiritus et immortalitatem resurrectionis.* » Ita et tract. 22, n. 6.

(1256) August. l. 1. c. 1. « Nescio quid nobis insinuaverit, fremendo spiritu et turbando seipsum, Quis enim eum posset, nisi se ipse turbare?... Anima et caro Christi cum Verbo Dei una persona est, unus Christus est. Ac per hoc ubi summa potestas est, secundum voluntatis nutum tractatur infirmitas: nec est turbavit semetipsum. Dixi potestatem; attende significationem. Magnus reus est, quem mortis quatruiduum, et illa significat sepultura. Quid est ergo quod turbat semetipsum Christus, nisi ut signi-

ficet tibi quomodo turbari tu debers, cum tanta mole peccati gravaris et premeris? » Hæc eadem verba usurpat ad h. l. Beda.

(1257) Illoc quoque, ut videtur **A.** ex Augustino l. all. seu ex Beda: « Mortuus sub lapide, reus sub lege: scitis enim quia lex quæ data est Judæis, in lapide scripta est. Omnes autem rei sub lege sunt; bene viventes cum lege sunt. Justo lex posita non est. Quid est ergo *lapidem removete*? Gratiam prædicate. Apostolus enim Paulus ministrum se dicit Novi Testamenti non littera, sed spiritu. Nam *littera, inquit, occidit, spiritus vivificat.* Littera occidens quasi lapis est premens. *Removete, inquit, lapidem, removete legis pondus, gratiam prædicate.* »

(1258) Chrysost. hom. 63, n. 4: « Humanam exhibet naturam: lacrymatur enim et turbatur. Solet quippe luctum humanus affectus excitare: deinde affectum corripiens (illud enim *infremuit spiritu* hoc significat) turbationem cohibuit. » V. Cyril., p. 685, 686.

Hoc enim significant illi quatuor dies, quibus Lazarus jam fetens jacuit in sepulcro. *Et statim prodit, qui erat mortuus, ligatus pedes, et manus inistis et facies illius sudario erat ligata.* Nulla desperationi datur occasio, cum Lazarus jam fetens et quatruiduanus a mortuis resurgat. Et valde quidem mirabile, non solum quia mortuus resurrexit, verum etiam quia pedibus manibusque ligatus foras processit. Et hæc fortasse significatio est, ut intelligamus quia « peccator, quacumque hora conversus fuerit et ingemuerit, vita vivet, et non morietur (1259). » Ligatus tamen adhuc esse videtur, donec ab episcopis solutus, Ecclesie sacramentis (1260) reconcilietur. Iste enim talis, quamvis foris appareat, intus tamen ligatus non est, quia peccatorum vinculis solutus, jam Deo per poenitentiam vinctus est. Unde et Lazarus, ac si penitus ligatus non esset, **263** de sepulcro liber exivit. Quem tamen Dominus solvere jussit, quatenus et nos eos ostendamus esse solutos qui, audita voce Evangelii, in anima per poenitentiam resuscitari meruerunt. *Multi ergo ex Judæis, qui venerant ad Mariam et Martham, et viderant quæ fecit Jesus, crediderunt in eum. Quidam autem ex ipsis abierunt ad Phariseos, et dixerunt eis quæ fecit Jesus.* Hoc autem, utrum ejus gloriam prædicando, an eam accusando dixerint, dubitari potest (1261).

XXIII. *Collegerunt ergo pontifices, et Pharisæi concilium, et dicebant: Quid facimus? Quia hic homo multa signa facit (1262).* Audierant pontifices et Pharisæi Salvatorem nostrum Lazarum quatruiduanum resuscitasse. Cujus miraculi magnitudine territi, inter se concilians, dicebant: Quid facimus? Occidamus Jesum. Cur? *Quia multa signa facit. Si dimittimus eum sic, omnes credent in eum, videntes signa et virtutes quæ sunt per eum. Quod si fecerint, venient Romani, et tollent nostrum locum et gentem.* Timebant enim ne regem eum constituerent, et ob hoc contra se Romanorum exercitum concitarent, quorum imperio, sicut ceteræ gentes, Judæi quoque subditi erant. Sed sicut

(1259) *Ezech. xviii, 21: Si autem impius egerit poenitentiam ab omnibus peccatis suis quæ operatus est, et custodierit omnia præcepta mea, et fecerit judicium et justitiam, vita vivet et non morietur.*

(1260) *Aug. tract. 49: « Quid est solvite et sinite abire? Quæ solveritis in terra, soluta erunt in cælo. »* Beda hæc verba Aug. exscribit, atque addit: « Potuit enim ligamenta solvere qui mortuum resuscitavit: sed propter unitatem sanctæ Dei Ecclesie et individua charitatem, dicitur ministris, id est discipulis Christi: *solvite eum*; quia sine unitate Ecclesie catholice fidei et charitatis ecclesiasticæ sanctitatis peccata non solvantur. »

(1261) *De hoc quoque dubitavit Aug. scribens tract. 49: « Quidam vero ex eis, sive ex Judæis qui convenerant, sive ex eis qui crediderant, abierunt ad Phariseos, et dixerunt eis quæ fecit Jesus: sive annuntiando, ut et ipsi crederent; sive potius prodeundo, ut scævirent. »*

(1262) *Est homil. Emisei Fer. vi post. Dom. in P. Verius dicatur S. Brunonis.*

A Psalmista ait: « Illic trepidaverunt timore, ubi non erat timor (Psal. xiii, 5). » Si enim Christo credidissent, si Jesum non occidissent, nec locum, nec gentem amisissent (1265). Sed quia Christum occidere non timuerunt, et locum et gentem perdidērunt. *Unus autem ex ipsis Caiphas, cum esset pontifex anni illius, dixit eis: Vos nescitis quidquam, nec cogitatis quia expedit vobis ut unus moriatur homo pro populo, et non tota gens pereat. Hoc autem, ait evangelista, a semetipso non dixit; sed, cum esset pontifex anni illius, prophetavit quia Jesus moriturus erat pro gente, et non tantum pro gente, sed ut filios Dei, qui erant dispersi, congregaret in unum. Vos, inquit, nescitis quidquam, neque cogitatis ea quæ necessaria sunt. Ego autem scio et cognovi* **B** *quia neesse est ut unus moriatur homo pro populo, et non tota gens pereat. Hoc autem non dixit a semetipso, sed a Spiritu sancto, qui aliter quam ipse intelligebat, verba illius dirigebat in ipso. Alius Caiphas se dicere putabat, atque aliter sua verba intelligebat. Tota enim ejus intentio erat ut Judæi Christum occiderent, ne ipsi a Romanis occiderentur. Prophetabat tamen (1264) quia Jesus moriturus erat pro Judæorum gente, et non tantum pro illa gente, sed ut filios Dei, qui ubique gentium dispersi erant, in unam fidem et Ecclesiam congregaret, ut fieret unum ovile et unus pastor. Ab illo ergo die cogitaverunt ut interficerent eum.* Quasi enim utili accepto consilio ex quo Caiphas hæc locutus est, tota illa Pharisæorum multitudo, quomodo Christum interficeret, cogitabat. *Jesus ergo jam non in palam ambulabat apud Judæos, sed abiit in regionem juxta desertum, in civitatem, quæ dicitur Ephrem, et ibi morabatur cum discipulis suis.* Hoc enim non timoræ fecit Jesus, qui ubique securus erat, qui ipsos quæ suos inimicos in potestate habebat, qui nec videri, nec teneri, nec occidi posset, si nollet. Cur ergo? Ut nos doceret, ut providos redderet, ut nos quoque iniquorum hominum furori et iræ cedamus, si eos fortasse nostra præsentia et allocutione non corrigi, sed deteriores fieri videamus (1265). *Proxi-*

(1263) *Aug. tract. 50: « Temporalia perdere timuerunt, et vitam æternam non cogitaverunt; ac sic utrumque amiserunt. »* Eadem amplioraque habet idem S. Aug. in Ps. lvi, in Ps. xiii, ut etiam in Joan. Chrysost. hom. 65, n. 1.

(1264) *Chrysostom. l. all.: « Vides quanta sit pontificalis potestas? Quia enim pontificatum fortius erat, licet indignus, prophetavit, quid diceret, ignorans. Multi alii quoque futura prædixerunt, indigni licet, »* etc. *Aug. tract. 50: « Hic docemur etiam homines malos prophetiæ spiritu futura prædicere; quod tamen evangelista divino tribuit sacramento, quia pontifex fuit, id est summus sacerdos. »* *Vid. ennd. in Quæst. ad lib. Jud. qu. 49, lib. ii de cons. c. 70, lib. ii ad. Simpl. c. qu. 1, de Trin. cap. 7, etc.; Hieronymum ad cap. i Joan.; Ambrosium serm. 14 et 15 in Ps. cxviii, epist. 59, num. 5; Gregorium, hom. 10 in Ezech., etc.*

(1265) *Aug. tract. 49: « Non quia potentia ejus delecerat, in qua utique si vellet et palam Judæis conversaretur, et nihil ei facerent; sed in hominis infirmitate vivendi exemplum discipulis demonstra-*

mum autem erat Pascha Judæorum, et ascenderunt A multi Hierosolymam de regione, ante Pascha, ut sanctificarent seipsos. Hoc Pascha miseri Judæi cruentum habuerunt. Hoc regem et Dominum suum interfecerunt. Hoc multi Hierosolymam undique confluxerunt. Et qui seipsos sanctificare venerant, Christo Domino interfecto, valde deteriores ad propria remearunt. Quærebant ergo Jesum, et colloquebantur in templo stan:es: Quid putatis, quia non venit ad diem festum? Quærebant, inquit, Jesum. Et ideo quærebant, quia eum occidere volebant. In templo stabant, non orabant, sed de Salvatoris morte inter se tractabant. Mirabantur, quia non venerat ad diem festum, qui eos docere solebat in diebus festis. Et eum perdidisse timebant, 264 quem occidere quærebant (1266). Dederant autem pontifices et Pharisei B mandatum, ut si quis cognoverit ubi sit, indicet ut apprehendant eum. Qui enim ita quærent Jesum, non possunt scire ubi sit, neque inveniunt eum. Si vultis scire, Judæi, et invenire Jesum, venite ad Ecclesiam, venite ad nos, et indicabimus eum vobis, non prodehendo, sed credendo; non ut eum occidatis, sed ut nobiscum in eum credatis.

XXXIV. [CAP. XII.] *Jesum ergo ante sex dies Pasche venit Bethaniam, ubi fuerat Lazarus mortuus, quem suscitavit Jesus. Fecerunt autem ei cœnam ibi, et Martha ministrabat. Mirum si evangelista omnia hæc sine aliqua significatione tam officiose dicere voluit: Bethania enim domus obedientiæ interpretatur (1267). Esto igitur Bethania: sis Deo obediens, quatenus ad te Dominus veniens in domo pectoris tui hospitari dignetur. Præpara ei cœnam. Crede in eum. Observa mandata ejus. Tali enim cœna delectatur Dominus. Unde ipse ait: « Ego sto ad ostium, et pulso. Si quis aperuerit mihi, intrabo et cœnabo cum ipso, et ipse mecum (Apoc. iii, 20). » Noli ista quærere extra te. Tu enim ipse et Bethania, et Martha, et Lazarus, et Maria esse potes. Si bene ministraveris, si eleemosynas dederis, nudos vestieris, infirmos visitaveris, aliaque his similia feceris, eris Martha. Omnia enim hæc ad activam vitam pertinent; quæ per Martham significatur. Vis esse Lazarus? Fugè mortem, veni ad vitam, age pœnitentiam, et resuscitaberis, et inter Christi convivas connumeraberis. Ideo enim hic dicitur, quia Lazarus unus erat ex discumbentibus cum eo. « Peccator enim, quacunque hora conversus fuerit et ingemuerit, vita vivet et non morietur (Ezech. xviii, 21). »*

bat, in quo appareret non esse peccatum, si fideles ejus, qui sunt membra ejus, oculis persequentium se subtraherent, et furorem sceleratorum, latèno potius devitarent, quam se offerendo magis accenderent. »

(1266) Id. tract. 30: « Quærebant ergo Jesum, sed male. Beati enim qui quærent Jesum, sed bene. Illi quærebant Jesum, ut nec ipsi haberent eum, nec nos; sed ab ipse abscedentem suscepimus nos. Reprehenduntur qui quærent; laudantur qui quærent: animus enim quærentis, aut laudem invenit, aut damnationem. »

(1267) Hier. ad. c. xxi Matth.: « Reliquit incredulos, et urbem egressus contradicentium, ivit Be-

Quod si hoc tibi fortasse non sufficit, sed altius ascendere volens vis esse Maria, vaude, vende omnia quæ habes, et da pauperibus, et spretis omnibus quæ mundi sunt, soli lectioni, et orationi et divinæ contemplationi vacare studeas. « Hanc enim partem elegit Maria, quæ non auferetur ab ea (Luc. x, 42). » Sequitur: *Maria ergo accepit libram unguenti, nardi pistici pretiosi, et unxit pedes Jesu, et extersit capillis suis pedes ejus, et domus impleta est ex odore unguenti. Hoc enim unguentum fidem significat (1268). Unde et merito pisticum vocatur, quoniam pistis fides interpretatur. Nullo unguento magis, quam hoc, delectatur Jesus. Sine hoc unguento ad eum accedere, et eum tangere non licet. « Impossibile est enim sine fide placere Deo (Hebr. xi, 6). » Hoc unguento impletur domus. Hoc tota Ecclesia redolet. Fetent igitur Domino infideles, quia hoc unguentum non ferunt. Quod autem pedes ungit et capillis tergit, principium et finem, Deum et hominem, eum esse intelligit. Caput enim pedibus quodammodo jungit, qui Deum et hominem eum esse credit. Unde non solum pedes, sed et caput Salvatori nostro hæc mulier unxisse narratur (1269). Dicit ergo unus ex discipulis ejus, Judas Simonis Scariothis qui erat eum traditurus: Cur hoc unguentum non venit trecentis denariis, et datum est egenis? Ille autem ne pietatis affectu et misericordiæ studio dixisse putaretur, evangelista subdidit, dicens: Dixit autem hoc, non quia de egenis pertinebat ad eum, sed quia fur erat, et oculos habens, ea, quæ mittebantur, portabat. Nemo igitur nos reprehendat, si iniquos homines toleramus, et cito ab Ecclesiæ communionem non separamus, cum ipse Salvator noster Judam pateretur, quem non solum proditorem, sed furem quoque, et sacrilegum esse sciebat. Dixit ergo Jesus: Sine illam, ut in diem sepulturæ meæ servet illud. Hoc autem tale est ac si diceret: Mysterium est quod agitur, in quo mors, et sepultura mea cito fieri significatur. Unde et alius evangelista dicit: « Prævenit ungere corpus meum in sepulturam. Pauperes enim semper habebitis vobiscum, me autem non semper habebitis (Marc. xiv, 7, 8). » Quid est igitur, quod alibi ait: « Ecce ego vobiscum sum omnibus diebus usque ad consummationem sæculi? » (Matth. xxviii, 20.) Si enim omnibus diebus cum eis est, quomodo eum non semper habebunt? Facilis est solutio, si duarum in Christo naturarum memores simus. Quod enim ait, *me autem non semper habebitis*, de præsentia carnis intelligere*

thanium, quod interpretatur domus obedientiæ. »

(1268) Vid. dicta ad cap. xxvi Matth., num. 101. Beda hic: « Hoc unguentum ex nardo pistica, id est fidei... Sine fide enim Deo placere impossibile est. »

(1269) Vid. Bernar. serm. 90 de divers.: « Caput Christi Deus, deitas ergo in Christo tangitur, quoties ad laudem ipsius ejus beneficia memoramus: sicut non tam deitas, quam humanitas necesse est ut cogitur... Nam in carnis assumptione duos illos pedes ad hoc accepisse cognoscitur, id est misericordiam et judicium; ut peccator qui ad caput, id est ad deitatem accessum non habebat, ad pedes, id est ad humanitatem accederet. »

dehemus, quæ post resurrectionem die quadagesimo a
 celos ascendit (1270). *Cognovit ergo turba multa ex Judæis* **265** *quia illic esset, et venerunt, non propter Jesum tantum, sed ut Lazarum viderent, quem suscitavit a mortuis.* Isti non amore, sed admiratione ducebantur, et sicut se habet cupiditas hominum, nova videre et audire cupiebant. *Cogitaverunt autem principes sacerdotum ut et Lazarum interficerent; quia multi propter illum abibant ex Judæis, et credebant in Jesum.* Stulti Judæi eum occidere volebant, quem nuper Dominus suscitaverat, ac si iterum eum resuscitare non posset.

XXXV. *In crastinum autem turba multa, quæ venerat ad diem festum, cum audisset, quia venit Jesus Hierosolymam, acceperunt ramos palmarum, et processerunt obviam ei.* Rami palmarum victoriam significabant, quàm Dominus illis diebus de hoste triumphans suscepturus erat. Palma enim in Scripturis sæpissime pro victoria ponitur (1271-73). *Et clamabant, Hosanna, benedictus qui venit in nomine Domini, Rex Israel.* Hosanna interjectio est, nihilque aliud significat, nisi quemdam populi affectum congratulantis et Deum laudantis (1274). Venit autem Dominus in nomine Domini, secundum quod ipse ait : « Ego veni in nomine Patris mei, et non recepistis me; alius veniet in nomine suo, et illum accipietis (Joan. v, 42). » *Et invenit Jesus asellum, et sedit super eum, sicut scriptum est : Noli timere, filia Sion. Ecce Rex tuus venit, sedens super pullum asinæ.* Hæc autem in Mathæo exposuimus (1275). De hac enim asina, et pullo Jacob patriarcha loquitur dicens : « Juda, te laudabunt fratres tui : manus tua in cervicibus inimicorum tuorum. Catulus leonis Juda. Ad prædam, filii mi, ascendisti. Accubuisti ut leo, et quasi leæna. Quis suscitabit eum? » (Gen. xlix, 8.) Et paulo post : « Ligans ad vineam pullum suum, et ad vitem, o filii mi, asinam meam (ibid., 2). » Hæc enim asina Synagoga est, quæ alio nomine vinea vocatur. Pullus vero, populus Gentium indomitus et lascivus (1276). Vitis autem Christus, qui ait : « Ego sum vitis vera (Joan. xv, 1). » Ligavit igitur ad vineam pullum suum, quia gentilem populum Synagoga conjunxit, ut fieret unum ovile et unus pastor. Sed quia prius secundum quamdam partem, Synagogam sibi conjunxerat, asinam quoque ligavit ad vitem. Per se enim Synagogam, et per Synagogam nos prædicavit, et prædicando, nos Synagoga sibi ligavit. Sequitur : *Hæc non cognoverunt discipuli ejus primum, sed quando glorificatus est Jesus, tunc recordati sunt quia hæc erant scripta de eo, et hæc fecerunt ei.* Quid hæc, inquit, significarent,

non cognoverunt discipuli ejus primum, sed quando glorificatus est, id est postquam celos ascendit, postquam eorum sensus aperuit, ut Scripturas intelligerent, tunc recordati sunt quia hæc erant scripta de eo, et quia hæc fecerunt ei, non alio modo, nisi eo quo ante per prophetam fuerant prænuntiata de eo. Testimonium igitur perhibebat turba quæ erat cum eo, quando Lazarum vocavit de monumento, et suscitavit eum a mortuis. Propterea et obviam venit ei turba, quia audierant eum fecisse hoc signum. Miraculis igitur trahebantur, qui verbis non movebantur. *Pharisæi ergo dixerunt inter se, et ad semetipsos : videtis quia nihil proficimus. Ecce mundus totus post eum vadit.* Delicimus, inquit, et non proficimus. Totus mundus post eum vadit, cujus nomen delere cogitavimus. Quæ sunt enim istæ voces, quæ in ejus gloria resonant? Quid est *Hosanna filio David?* Quid est quod populus dicit, *Benedictus qui venit in nomine Domini?* Proximum est, ut rex ab omni populo constituatur, et Romanis venientibus, locus iste funditus destruat. *Erant autem Gentiles quidam ex his, qui ascenderant, ut adorarent die festo.* De talibus enim fuit centurio, de quo ipse Dominus ait : « Amen dico vobis, non inveni tantam fidem in Israel (Matth. viii, 10). » *Hi ergo accesserunt ad Philippum, qui erat a Bethsaida Galilææ, et rogabant eum dicentes : Domine, volumus Jesum videre.* Et Judæi, et Gentiles quæruunt Jesum. Judæi ut perdant : Gentiles, ut credant. *Venit Philippus, et dicit Andrææ. Andræas rursum, et Philippus dixerunt Jean.* **C** *Jesus autem respondit eis dicens : Venit hora, ut clarificetur Filius hominis. Modo, inquit, occidetur Filius hominis; modo cum iniquis reputabitur; modo Sol justitiæ obscurabitur : sed venit hora post hæc, ut clarificetur, et non tantum ab his, sed a cunctis gentibus adoretur. Hoc autem factum est post Christi resurrectionem, ubique apostolis prædicantibus, et Christi nomen in signis et miraculis declarantibus.*

XXXVI. *Amen, amen dico vobis, nisi granum frumenti cadens in terra mortuum fuerit, ipsum solum manet. Si autem mortuum fuerit, multum fructum afferet.* Hoc est enim illud granum frumenti, quod virgo et inarata terra produxit. De quo Psalmista ait : « Veritas de terra orta est, et justitia de cælo prospexit. Etenim Dominus dabit benignitatem, et terra nostra dabit fructum suum (Psal. lxxxiv, 12, 13). » Hujus autem grani immensa multiplicatione **266** *omnia Ecclesiæ horrea impleta sunt.* De hoc frumenti grano ille panis conficitur, de quo ipse Dominus ait : « Ego sum panis vivus, qui de cælo descendi (Joan. vi, 51) (1277). » Constat autem hoc et

(1270) Vid. Chrysost. hom. 50 in Matth., n. 4.
 (1271-73) Beda ad h. l. : « Rami palmarum laudes sunt significantes victoriam, quia erat Dominus mortem moriendo superaturus; et tropeo crucis, de diabolo mortis principe triumphaturus. »

(1274) Vide dicta ad Matth. cap. xxi, num. 85, pag. 99. Vid. et Bedam ad Marc. cap. xi.

(1275) Vid. loc. indicat.

(1276) Vid. ad Matth. pag. 98.

(1277) Ambros. in Psal. xxxvi : « Ipse granum pro nobis corpore solutus et mortuus est, ut fructum multum afferret in nobis. » Hieron. ad cap. ix Zach. : « Nos, frumentum electorum... intelligimus Dominum Salvatorem, qui loquitur in Evangelio : *Nisi granum tritici cadens in terram, etc., mortuum fuerit, ipsum solum permanet.* etc. De hoc tritico efficitur ille panis, qui de cælo descendit. »

ad litteram verum esse, quod frumenti granum, si in arca servetur, non crescit; si autem seminetur, si in terra solvatur et moriatur, multum fructum affert. *Qui amat animam suam, perdet eam, et qui odit animam suam in hoc mundo, in vitam æternam custodit eam.* Hoc enim Dominus non dixisset, si animas nostras et bene et male amare, et iterum bene et male odisse non possemus. Ipse enim exponit quid sit male amare, et ipse exponit quid sit bene odisse. Male enim amat animam suam, qui in hoc mundo, qui propter hunc mundum, et propter hanc vitam præsentem eam amat (1278). Iste enim perdet eam: quia sic amando et æternæ morti, et perditioni tradet eam. Qui enim bene amat animam suam, sic eam amat, ut in æternum vivat, non ut brevi tempore in deliciis vivat. Unde et in vitam æternam eam custodit, qui sic in hoc mundo suam animam odit. Ille enim animam suam et vitam suam odisse videtur, qui mori non timet, qui jejuniis et vigiliis, qui paupertate et nuditate, aliisque similibus eam affligit. Ille denique, qui sic amat animam suam, ut eam, si necesse sit, pro Christi fide ponere nolit, perdet eam. Qui vero sic odit, ut eam in tali necessitate ponere non recuset, in vitam æternam custodit eam. *Si quis mihi ministrat, me sequatur, ut sicut ego pro ipso, ita et ipse, si necesse fuerit, pro me moriatur.* Sequi enim, imitari est. Ministrant Domino non solum episcopi et sacerdotes, cæterique illius ordinis, verum etiam qui facit eleemosynas, vestit nudos, visitat infirmos, alia his similia misericordiæ et pietatis opera facit, Domino ministrat. Unde ipse quoque Dominus ait: « Quod uni ex minimis meis fecistis, mihi fecistis (Matth. xxv, 40); » ostendens eos ministrare sibi, qui ipsius membris ministrant. Sed quid eis sibi ministrasse proderit? Sequitur: *Et ubi ego sum, illic et minister meus erit.* Dicis fortasse, non hoc tibi sufficit. Audi quod sequitur: *Si quis mihi ministraverit, honorificavit eum Pater meus.* Magnus honor, magna gratia, immensæ en divitiæ. Beatus ille quem Deus honorificabit. Ille enim ditabitur illis bonis, quæ « oculus non vidit, nec auris audivit, nec in cor hominis ascendit, quæ præparavit Deus diligentibus se (I Cor. ii, 9). » Denique, qui ibi erit, ubi ipse est, quid melius unquam habere potest? Hoc enim Psalmista desiderans ait: « Beati, qui habitant in domo tua, Domine. In sæculum sæculi laudabunt te (Psal. lxxxiii, 5). » Itemque: « Unam petii a Domino, hanc requiram, ut inhabitem in domo Domini omnibus diebus vite meæ (Psal. cxvi, 4). » Et Apostolus: « Cupio, inquit, dissolvi, et esse cum Christo (Philip. i, 23). »

(1278) August. lib. iii De doctr. Chr. c. 16: « Cum ait Dominus: *Qui amat animam suam, perdet eam*, non utilitate vetare putandus est, qua debet quisque conservare animam suam; sed figurate dictum *perdet animam*, id est perimat atque amittat usum ejus, quem nunc habet, perversum scilicet atque præposterum, quo inclinatur temporalibus, ut æterna non quærat. » Vid. eundem S. Aug. tract.

Sequitur: *Nunc anima mea turbata est. Et quid dicam? Pater, saltem me fac ex hac hora. Sed propterea veni in horam hanc. Pater, clarifica nomen tuum.* Dixit superius: « Venit hora, ut clarificetur filius hominis (ibid.). » Nunc autem dicit quod anima ejus turbata est. Sed unde turbata, nisi quia ex ipsa sua clarificatione multos ubique terrarum non solum turbari, verum etiam flagellari, et occidi, cunctisque tormentorum generibus affligi videbat? Quis enim in eum credidisset, si clarificatus non fuisset? Nisi enim a mortuis resurrexisset, cælos ascendisset, tantaque fideles sui in ipsius nomine miracula fecissent, nemo in eum credidisset. Dicit ergo: *Nunc anima mea turbata est*, non meæ mortis timore, sed meorum fidelium compassione. Homo enim sum, et humanis affectionibus moveor. Et quid dicam; cum pro meo nomine fideles meos sic affligi, et cruciari videam? *Pater, salvam me fac*, salva membra mea, salva et custodi fideles meos ex hac hora, ex hoc tempore meæ passionis et illorum perturbationis (1279). Simul enim et passio Christi, et Ecclesiæ persecutio cœpit; qui dum ipse capitur, apostoli fugiunt, Petrus negat, et scandalum patiuntur omnes. *Sed propterea veni in horam hanc*, ut ex hac hora fideles mei salventur, et meo sanguine mundentur. Tu vero, *Pater, clarifica nomen tuum*, ut, me die tertia resurgente, clarum et manifestum fiat, quod tu Pater, et ego Filius vocor (1280). Si enim cognoverunt nomen tuum, cognoscent et nomen meum, quia Pater sine Filio esse non potest. *Veni ergo vox de cælo: Et clarificavi, et iterum clarificabo.* Clarificavi per miracula, et iterum clarificabo per 267 resurrectionem et ascensionem. Clarificavi paucis, clarificabo multis, et demum clarificabo omnibus. Pauci enim fuerunt illi, qui eum dicentem audierunt: « Hic est Filius meus dilectus (Matth. xvii, 5). » Multi vero sunt qui Dei Filium eum esse credunt. Sed hoc in judicio plenius declarabitur, quando « omnis lingua confitebitur quia Dominus Jesus Christus in gloria est Dei Patris (Phil. ii, 2). » Turba, quæ stabat et audierat, dicebat tonitruum factum esse. Alii dicebant: *Angelus ei locutus est.* Illi igitur, et illi vocem audierunt; sed neque illi, neque illi eam intellexerunt. Respondit Jesus et dixit: *Non propter me vox hæc venit, sed propter vos.* Nulla enim tali colloctione indigebat, qui Patris voluntatem per omnia sciebat. *Lingua enim, ut ait Apostolus, « in signum sunt non fidelibus, sed infidelibus (I Cor. xiv, 22). » Nunc judicium est mundi: nunc princeps mundi ejicietur foras.* Hoc enim in judicio agitur, ut bonum a malo, et justum ab in-

51 in Joan.

(1279) Chrysost., hom. 67. Augustinus, Beda, et cæteri forme interpretes de se hæc dixisse J. C. putant, eo modo quo illud: *Pater mi, si fieri poterit, transeat a me calix iste.*

(1280) Augustin. tract. 52: « Quid est autem, *Clarifica nomen, nisi in sua passione et resurrectione?* »

sto discernatur (1281). Ex eo igitur tempore mundus A
judicari et judicare cœpit, ex quo Christi doctrinam
suscepit, quia tunc primum veritatem a mendacio
discernere novit. Et tunc princeps mundi hujus, id
est diabolus, rex et dominus iniquorum, ejectus est
foras. Non foras utique de mundo, sed foras de
populo baptisinate mundo. Quem Christus suo san-
guine lavit, et baptismatis aqua mundavit. *Et ego,*
si exaltatus fuero a terra, omnia traham ad me ipsum.
Ille, inquit, foras ejectus amittet principatum. Ego
autem exaltatus ad meipsum omnia traham. Omnia
videlicet, quæ trahenda sunt (1282). *Hoc autem di-*
cebat, ait evangelista, *significans qua morte erat*
moriturus. Respondit ei turba: Nos audivimus ex
lege quia Christus manet in æternum. Et quomodo tu
dicis. Oportet exaltari filium hominis? Quis est iste
filius hominis? Videntur Judæi hoc in loco in-
tellexisse quid hæc tali exaltatione Dominus signifi-
caverit, dum intelligunt eum, sic exaltatum, non
posse manere in æternum. *Dixit ergo eis Jesus:*
Adhuc modicum lumen in vobis est. Ambulate, dum
lucem habetis, ut non tenebræ vos comprehendant.
Qui ambulat in tenebris, nescit quo vadit. Dum lucem
habetis, credite in lucem, ut filii lucis sitis. Adhuc,
inquit, modicum lumen intelligentiæ in vobis est,
dum nescitis quis sit iste filius hominis. Illi enim
soli illuminati sunt, qui eum cognoscunt, et qui eum
esse credunt Filium Dei, et filium hominis. Ambu-
late, festinate, currite ad lucem, dum potestis, dum
proxima est, dum eam videtis, et ante oculos eam
habetis, ut non tenebræ erroris et mortis vos conu-
prehendant. *Qui enim ambulat in tenebris ignorantia*
et erroris, nescit quo vadat. Ego sum lux
mundi. Qui sequitur me, non ambulat in tenebris,
sed habebit lumen vitæ (Joan. viii, 12). Ergo, dum
lucem habetis, credite in lucem, ut filii lucis sitis.
Hæc locutus est Jesus, et abiit, et abscondit se ab eis.
Et hæc quidem significatio est. Ideo enim Dominus
tunc se ab eis abscondit, quia usque hodie ab eis
non invenitur. Quotidie enim in lege et prophetis
loquitur eis, et tamen non invenitur ab eis. Et hoc
erat quod significabat, quando se abscondit ab eis.
Cum autem tanta signa fecisset coram eis, non cre-
debant in eum, ut sermo Isaiæ prophetæ impletur,
quem dixit: Domine, quis credit auditui nostro, et
brachium Domini cui revelatum est? Brachium Do-
mini, Christus est, quod nondum Judæis revelatum
est: Cæcitas enim ex parte contigit in Israel (Rom.
xi, 25). Hoc autem brachio facta sunt omnia, et
sine ipso factum est nihil (Joan. i, 3). *Præterea*

(1281) Aug. tract. 52: « In fine quod expectatur
judicium, erit judicandorum vivorum et mortuorum,
judicium erit præmiorum pœnarumque æternarum.
Quale ergo nunc judicium est?... Commonit chari-
tatem vestram... dici etiam judicium, non damna-
tionis, sed discretionis. » Vid. reliqua apud eum-
dem S. Aug. et S. Joan. Chrysost. hom. 67, n. 2.

(1282) August. tract. 52: « Quæ omnia, nisi ex
quibus ille eiecit foras. »

(1283) Eademque quæstionem proponit et solvit S.
Aug. tract. 53: « Quare autem non poterant, si a

non poterant credere, quia iterum dixit Isaias: *Ex-*
cæcavit oculos eorum, et induravit eorum cor, ut non
videant oculis, et non intelligant corde; et convertan-
tur, et sanem eos. Hæc dixit Isaias, quando vidit
gloriam ejus, et locutus est de eo. De quo? De Chri-
sto: Ait enim: « Vidi Dominum sedentem super
solum excelsum, et elevatum, et ea, quæ sub ipso
erant, implebant templum (Isa. vi, 1). » Et paulo
post: « Vade, et dices populo huic: Audite au-
dientes, et nolite intelligere, et videte visum, et
nolite cognoscere. Excæca cor populi hujus, et
aures ejus aggrava, et oculos ejus claude, ne forte
videat oculis suis, et auribus audiat, et corde intel-
ligat, et convertatur, et sanetur (Ibid., 9). » Sed
quoniam, sicut hic dicitur, populus iste credere non
potuit, quia hoc Isaias de eo prædixit, nunquid
Isaias ejus incredulitatis causa fuit? Absit! Ejus
namque iniquitas, et cor impenitens fuit causa, ut
credere non posset (1283). Quod quidem propheta
prævidit et prædixit, et sicut prædixit, non evenire
non potuit. Nunquam enim propheta hoc prævidis-
set, nisi futurum fuisset. Nam, etsi propheta 266
hoc non prædixisset, tamen nihilominus evenisset.
Sequitur: *Verumtamen ex principibus multi credi-*
derunt in eum. Sed propter Phariseos non confite-
bantur, ut de Synagoga non eicerentur. Dilexerunt
enim gloriam hominum magis quam Dei.

XXXVII. *Jesus autem clamavit, et dixit: Qui cre-*
dit in me, non credit in me, sed in eum qui misit me.
C *Quomodo enim non credit in te, qui credit in te?*
aut quomodo non credit in te, qui credit in eum
qui misit te? Tu enim dixisti: « Ego, et Pater unum
sumus (Joan. i, 30). » Quicumque igitur credit in
Patrem, credit et in Filium, et e converso. Aliquid
igitur subaudiendum est, ut sic dicatur: Qui credit
in me, non solummodo in me, sed etiam in eum qui
misit me (1284). Et qui videt me, videt eum qui
misit me. Sic enim et Philippo Dominus ait: « Phil-
lippe, qui videt me, videt et Patrem (Joan. xiv, 9). »
Quod quid significet, mox exposuit dicens: Non
credis, quia ego in Patre, et Pater in me est? Item:
Ego et Pater unum sumus. Ego lux in mundum veni,
ut omnis qui credit in me in tenebris non maneat.

D *Quid est, ego lux in mundum veni, nisi mundum*
illuminare veni? Cur? Ut omnis qui credit, in tene-
bris non maneat. Ipsum igitur in Christum credere,
illuminari est. Qui igitur in Christum non credit, in
tenebris manet, in tenebris utique cæcitatibus et erro-
ris. Non enim cognoscit veritatem, quia veritas

me queratur; cito respondeo, quia volebant; ma-
lan quippe eorum voluntatem prævidit Deus, et per
prophetam prænuntiavit ille, cui abscondi futura
non possunt. »

(1284) Aug. tract. 54: « Qui credit in me, in-
quit, non credit in me, id est in hoc quod videt,
sed in eum qui misit me, id est in Patrem. Sed
qui credit in Patrem, necesse est eum credat esse
Patrem; qui autem credit dum Patrem, necesse est
ut credat eum habere Filium: ac per hoc qui cre-
dit in Patrem, necesse est ut credat in Filium. »

Christus. *Et si quis audierit verba mea, et non custodierit ea, ego non judico eum. Cur? Quia non veni, ut judicem mundum, sed ut salvum faciam mundum.* Planum est quod dicitur, si modo, vel nunc subaudiatur (1285). Judicabit enim Dominus, sed non modo. Alioquin quomodo verum esset, quod ait: « Pater non judicat quemquam, sed omne iudicium dedit Filio? » (Joan. v, 22.) *Qui spernit me, et non accipit verba mea, habet qui judicet eum; sermo, quem locutus sum, ipse judicabit eum in novissimo die.* Quis igitur, nisi Christus, judicabit, si sermo Christi judicabit? Omnia enim hæc Evangelii verba, sermo Christi sunt. Hæc autem judicabunt, id est damnabunt. Et hoc merito. Unde hoc? Jesum audi: *Quia ego ex meipso non sum locutus, sed qui misit me, Pater, ipse mihi mandatum dedit, quid dicam, et quid loquar. Sicut dixit mihi Pater, sic loquor.* Quia enim veritas est, quia Dei Filius est, quia a Patre missus est, quia a seipso locutus non est, ideo merito judicabuntur et damnabuntur, qui eum spernentes ejus verba recipere noluerunt. Omnia autem hæc ad hominem referenda sunt. Quamvis enim Christus, Dei sapientia, in homine loquebatur, non tamen secundum humanitatem loquebatur a seipso. Secundum divinitatem vero loquebatur a seipso, quia secundum divinitatem unum est Pater et ipse. Loquebatur igitur a seipso, et non loquebatur a seipso. Hæc autem et similia facile intelligere possunt, qui duarum in Christo naturarum non obliviscuntur.

XXXVIII. [CAP. XIII.] *Ante diem festum Pasche, sciens Jesus quia venit ejus hora, ut transeat ex hoc mundo ad Patrem, cum dilexisset suos, qui erant in mundo, in finem dilexit eos.* Sciens, inquit, Jesus quia venit ejus hora. Sciebat enim, quando veniret, quia ante mundi constitutionem, et tempus, et annum, et diem disposuit, quando veniret. Sed quæ hora? *Ut transeat ex hoc mundo ad Patrem.* Ab hoc enim transitu Pascha, transitus interpretatur (1286). *Cum semper dilexisset suos, qui erant in hoc mundo, in finem dilexit eos,* id est in finem ostendit, quanto amore dilexerit eos. « Majorem enim hac dilectionem nemo habet, quam ut animam suam ponat quis pro amicis suis (1287). » Hoc enim ipse dixit. Et hanc tantam dilectionem et dicendo significavit, et patiendo monstravit. *Et cæna facta, cum diabolus jam misisset in corde, ut traderet eum Judas Simonis*

A *Ischariotis, sciens quia omnia dedit ei Pater in manus, et quia a Deo exivit, et ad Deum vadit, surgit a cæna, et ponit vestimenta sua. Et cæna facta, id est præparata (1288), et ante posita, sed nondum finita, eum Judas diabolica persuasione jam victus et deceptus erat, ut Dominum traderet, sciens Jesus quia omnia dedit ei Pater in manus, sciens se esse Regem regum, et Dominum dominantium, neque oblitus se esse Filium Dei, et quia a Deo exivit et ad Deum vadit, quamvis talis esset, quamvis talem se esse sciret, surgit tamen a cæna, et usque ad discipulorum pedes lavandos seipsum 269 humiliat. Ponit vestimenta sua, accipit linteam, præcingit se, mittit aquam in pelvium, et tam charitative, tam modeste, tam officiose præparatus, venit lavare et tergere pedes discipulorum. Et ut omnia ratione et ordine fieret, et faciendo nos instrueret, venit prius ad Simonem Petrum. Ipse enim inter alios major erat (1289). Et dicit ei Petrus: Domine, tu mihi lavas pedes? Non deceat, non convenit. Tu Dominus: ego servus; tu Deus: ego homo; tu Creator: ego creatura. Et tu mihi lavas pedes? Respondit Jesus, et dixit ei: Quod ego facio, tu nescis modo; scies autem postea. Hæc mea humiliatio, magni sacramenti est significatio, quam, ne docente et exponente, postea scies. At ille de tanta Filii Dei inclinatione perterritus, adhuc in eadem voluntate persistens, respondit: Non lavabis mihi pedes in æternum. Nunquam hoc patiar, nunquam hoc feram, nunquam de manibus Domini mei hoc tale servitium recipiam. Respondit ei Jesus: Si non lavero te, non habebis partem mecum. Illi igitur partem habebunt cum Christo in regno suo, quos ipse dilexit, et lavit a peccatis in sanguine suo. Dicit ei Simon Petrus: Domine, non tantum pedes meos, sed et manus, et caput. Si tibi, inquit, placet, si id sedet animo, si aliter fieri non potest, servus tuus sum, totum me tuæ voluntati subjicio, et non pedes tantum, sed et manus, et caput tibi offero. Dicit ei Jesus: Qui lotus est, non indiget nisi ut pedes lavet, sed est mundus totus. Qui enim semel lotus est, non indiget ut iterum lavet, nisi pedes, qui quoniam semper terram calcant, frequenter pulvere maculantur (1290). Sed est mundus totus. Subaudiatur præter pedes. Et ego *D* *quidem per hos pedes, sensus corporis et animæ affectiones significari puto. Ipsi enim nos ferunt extra nos, et iosi frequenter maculantur in no-**

(1285) Hoc quoque ex Aug. lb.: « Audite quomodo dicit Filius: Ego non judico eam, cum dicat alio loco: Pater non judicat quemquam, etc., nisi quia intelligendum est: Modo non judico eam. »

(1286) Vid. August. tract. 55: « Ecce Pascha, ecce transitus, » etc., cujus verba exscribit Beda.

(1287) Joan. xv, 13. Atque ad h. loc. August.: « Quia tantum dilexit eos, ut moreretur pro eis; hoc enim testatus est dicens: Majorem hoc charitatem nemo habet, » etc.

(1288) Beda ad h. l.: « Cæna ergo facta dictum est, jam parata et ad convivantium mensam usumque perducta. »

(1289) Beda ad h. l.: « Venit ergo ad Simonem

Petrum, quasi aliquibus jam lavisset, et post eos venisset ad primum. Quis enim nesciat, primum apostolorum esse beatissimum Petrum? Sed non ita intelligendum est, quod post aliquos ad eum venerit, sed quod ab illo cœperit. Quando ergo pedes discipulorum lavare cœpit, venit ad eum, a quo cœpit, id est ad Petrum. »

(1290) Hier. ep. 18 ad Damas., n. 12: « Quid est quod... ille respondit: Domine, non solum pedes, etc. Ascensurus ergo Dominus ad cælum, quia apostoli, ut homines terræ insistentes, adhuc habebant peccatoribus sordibus pedes pollutos, vult eos a deliciis penitus liberare. » Augustinus, De Ecclesia tract. 56, n. 5: « In his autem qui hic demorantur;

his (1291). Portat te visus ad mulieris speciem contemplandum: ibi maculatur; indiget lavatione. Portat te auditus ad audiendam detractionem, et consilium vanitatis: ibi maculatur; indiget lavatione. Portat te gustus ad crapulam, et curietatem: ibi maculatur; indiget lavatione. Sic et in aliis. Isti igitur sunt illi pedes, quos etiam illos, qui iam loti et baptisati sunt, frequenter lavare oportet. Sed quid de animæ affectionibus dicam, cum ipsis quoque bonis actionibus superbia, et vana gloria sæpe se immisceat? Et hic igitur lavatio necessaria est. Sequitur: *Et vos mandis estis, sed non omnes.* Hoc autem, quia evangelista exposuit, nobis aliter exponere non licet. Sciebat enim, ait evangelista, *quisnam esset qui traderet eum; propterea ait: Non estis mundi omnes. Postquam ergo lavit pedes eorum, et accepit vestimenta sua, cum recubisset iterum, dixit eis: Vos vocatis me, Magister et Domine, et tene dicitis; sum etenim. Bene, inquit, dicitis, quia me Magistrum et Dominum vocatis. Sicut enim dicitis, ita est. Sed quia Magister sum, meam doctrinam recipite, et quia hominum, meum mandatum custodite. Quid mandatum? Vultis audire, quod? Si ego lavi pedes vestros, Dominus et Magister, et vos debetis alter alterius lavare pedes. Exemplum enim dedi vobis, ut quemadmodum ego feci vobis, ita et vos faciatis. Quamvis enim hoc ad litteram custodire, plenum sit charitate et humilitate, melius tamen aliquid significare videtur, sicut et cætera, quæ Salvator noster similiter egit. Et hoc est fortasse, quod Apostolus ait. Hæc est forsitan illa lex, quam nos adimplere præcepit, quando dixit: *Alter alterius onera portate, et sic adimplebitis legem Christi (Galat. vi, 2),* id est mandatum Christi. Unde et Jacobus apostolus ait: *Confitemini alterutrum peccata vestra, et orate pro invicem, ut salvemini (Jac. v, 16).* Dum enim pro se invicem sancti orant (1292), alter alterius pedes lavat. *Amen, amen dico vobis, non est major servus domini suo, neque apostolus major eo qui misit illum. Si hæc scitis, beati eritis, si feceritis ea.* 270 Si, inquit, scitis et intelligitis*

etiamsi munda sit, quoniam iuste vivunt; opus tamen habet pedes lavare, quoniam sine peccato utique non sunt.

(1291) Beda ad h. l.: *Quid, fratres mei, quid putatis? nisi quia homo in sancto quidem baptismo lotus abluitur, non præter pedes, sed totus omnino: verumtamen cum in rebus humanis postea vivitur, utique terra calcatur. Ipsi igitur humani affectus, sine quibus in hac mortalitate non vivitur, quasi pedes sunt, ubi ex humanis rebus afflicimur, et sic afflicimur, ut si dixerimus quia peccatum non habemus, nos ipsos decipiamus, et veritas in nobis non sit.* Quæ sunt verba Augustini tract. 56.

(1292) Aug. tract. 68 et Beda: *Imo vero id etiam nos esse admonitos in hujus Domini operis altitudine noverimus, ut confessi invicem delicta nostra oremus pro nobis, sicut et Christus interpellat pro nobis. Audiamus apostolum Jacobum, hoc ipsum evidentissime præcipientem, et dicentem: Confitemini, etc. Quid enim videtur in hac altitudine sacramenti Dominus significare, cum dicit: Exemplum enim dedi vobis, etc., nisi quod apertissime*

A qua fecerim vobis, et hoc exemplum secuti, feceritis similiter aliis, quemadmodum ego feci vobis; beati eritis. Sed cur vestris equalibus non facitis, quod me vobis meis servis et discipulis facere videtis? *Non de vobis omnibus dico. Ego scio quos elegerim. Dixi, inquit, vobis, beati eritis; sed non omnibus dixi. Illis dixi, qui facturi sunt ea; illis dixi, quos elegeri non tantum ad apostolatam, verum etiam ad beatitudinem (1293). Ad apostolatam enim et Judas electus est. Unde et superior Dominus ait: « Nonne ego vos duodecim elegeri, et unus ex vobis diabolus est? » (Joan. vi, 71.) Sed ut adimpleatur Scriptura: *Qui manducat meum panem, levabit contra me calcaneum suum.* Sic enim scriptum est: *« Homo pacis meæ, in quo sperabam, qui edebat panes meos, ampliavit adversus me supplantationem (Psal. xl, 10). » Amodo dico vobis, priusquam fiat; ut credatis, cum factus fuerit, quia ego sum. Ille, subauditur, de qua illa Scriptura hæc dicit: Amen, amen dico vobis, qui accipit, si quem misero, me accipit, et qui me accipit, accipit eum qui me misit. Quamvis enim ait aliter Pater in Filio, et aliter Filius in apostolis; tamen, quia Christus in eis est, quicumque apostolos accipit, accipit et Christum. Cum hæc dixisset Jesus, turbatus est spiritu, et protestatus est, et dixit: Amen, amen dico vobis, quia unus ex vobis tradet me. Spiritus enim turbatur, quia spiritualiter turbatur. Spirituales enim turbatio ad pietatem et misericordiam spectat. Carnalis autem turbatio iram excitat et furor. Spiritu igitur turbatur Jesus, sive quia discipulus eum tradit, et tradendo perit, sive ut nos doceat quid agere debeamus, quando in magnum facinus et scelus aliquam hominem ruere videmus (1294). Erat autem Judas unus ex eis, quia carnaliter conversabatur cum eis, quamvis mente et fide jam recessisset ab eis. Inter eos ad apostolatam electus fuerat; sed cum eis ad vitam æternam prædestinatus non fuerat. Aspiciant ergo ad invicem discipuli hædantes, de quo diceret. Unusquisque sibi timebat, quod in conscientia non habebat; quia eum mentiri non posse**

dicit Apostolus: *Donantes vobismetipsis, etc.* Invicem itaque nobis delicta donemus, et pro nostris delictis invicem oremus, atque ita quodammodo invicem pedes nostros lavemus.

(1293) Vid. de hoc dicta superius.

(1294) Athanas. De Incarnat.: *« Quod sic animæ suæ sensum Dominus ostendit, in compassionem nostræ animæ; ut ita et ipsius intelligeremus passionem, et eum tamen impatibilem constiteremus. »* Ang. tract. 60: *« Hincne turbatus est Jesus, non carne, sed spiritu, quia dicturus fuerat: Unus ex vobis tradet me?... Au potius in eo nostra turbatur infirmitas? Ita vero nihil indignum credant servi de Domino suo, sed agnoscant se membra in capite suo... Proinde quando turbatur magnus, fortis, certus, invictus, non ei timeamus, quasi deficiat; non perit, sed nos quærit. Nos, inquam, nos omnino sic quærit. Nos ipsos in illius perturbatione videamus, ut quando turbamur, non desperatione pereamus. Quando turbatur, qui non turbaretur nisi volens, cum consolatur qui turbatur nolens... Turbetur plane animus christianus non miseria, sed*

sciebant. *Erat ergo recubans unus ex discipulis in sinu Jesu, quem diligebat Jesus.* Quid est enim iste discipulus, nisi idem ipse, qui hæc scribit, beatus Joannes? Qui secundum consuetudinem sanctarum Scripturarum sic de se, quasi de alio, loquitur. Sic enim Moyses frequenter dicit: « Locutus est Dominus ad Moysen (Exod. vi, 2, 10, 13; Deut. xxxii, 48, etc.) » Et alii prophetae similiter. Recumbebat autem discipulus iste in sinu, id est in pectore Jesu, et super illam fontem sapientiae et scientiae, de quo hæc omnia hautire promeruit, quæ per totum hoc Evangelium tam affluenter nobis eruatur (1295). *Innuit ergo huic Simon Petrus et dicit ei: Quis est, de quo dicit? Innuit, inquit, id est secrete admonuit ut de quo diceret interrogaret. Itaque, eum recubisset supra pectus Jesu, dicit ei: Domine, quis est? Respondit Jesus: Ille est cui ego intinctum panem porrexero. Et eum intinxisset panem, dedit Judæ Simonis Iscariotæ.* In eo fortasse, quod panem intinctum ei dabat, eum diabolica nigredine tinctum jam et infectum significabat. *Et post buccellam tunc introiit in illum Satanas.* Introiverat enim jam antea in eum Satanas ad tentandum, et decipiendum; sed tunc primum intravit in eum ad possidendum. Et forsitan adhuc dubitabat, atque timebat ut Judas respiceret, et a perditione quiesceret. Sed postquam per buccellam designatum vidit, quasi propriam invasit, et suæ servituti eum subjugavit. *Dicit ei Jesus: Quod facis, fac cilius.* Non præcipiendo hoc dixit, sed prædicando (1296), quia videbat ejus animum præ nimio desiderio accelerandi, quod cooperat, non posse quiescere. *Hoc autem nemo scivit discumbentium, ad quid dixerit ei. Quidam enim putabant, quia oculos habebat Judas, quod dixisset ei Jesus: Ene ea quæ opus sunt nobis ad diem festum, aut egenis ut*

271

aliquid daret. Cum ergo accepisset buccellam, exiit continuo. Erat autem nox. Bene quia nox erat, quoniam in noctem, et in mortem, et in tenebras ibat (1297). *Cum ergo exisset, dicit Jesus: Nunc clarificatus est filius hominis, et Deus clarificatus est in eo. Si Deus clarificatus est in eo, et Deus clarificavit eum in semetipso, et continuo clarificavit eum.* Nunc, inquit, quia filius noctis et tenebrarum recessit a discipulis meis, nunc filius hominis clarificatus

A est in eis. Nunc nihil caliginis et tenebrarum sentit in eis (1298). Et Deus clarificatus est in eo, quia nihil tenebrarum aliquando divinitas sensit in eo. Ipse est enim illa lux, quæ in tenebris lucet, et tenebræ eam non comprehenderunt (Joan. i, 5). Quamvis igitur clarificetur in aliis, in se tamen clarissimus est. In aliis enim clarificatur, dum illi clarificantur, qui ejus membra sunt. Similiter autem et Deus clarificatus est in eo, quia clarum fecit eum. Et hoc est, quod ait: *Si Deus clarificatus est in eo, et Deus clarificavit eum.* In quo? *In semetipso.* Quando? *Continuo.* Quid est continuo? Statim ut genitus est. Cæteri enim homines prius generantur et nascuntur: deinde per penitentiam, per baptismum, per ministerium sacerdotum regenerantur et clarificantur. Filius autem hominis non prius genitus est, quam clarificatus. Divinitas enim humanitati conjuncta, statim in ipsa unitione, hominem illum assumptum sanctificavit, et clarificavit, et ad omni corruptelam prius prævaricationis mundavit (1299). Dicatur ergo: Nunc filius hominis clarificatus est in discipulis suis. In quo filio hominis Deus clarificatus est continuo, ut se humanitati conjunxit, quam ipse in semetipso clarificavit et sanctificavit. *Filioli, adhuc modicum vobiscum sum.* Hoc autem de carnis presentia dixit, quæ non post multos dies caelos ascendit. *Queritis me, et sicut dixi Judæis, Quo ego vado, vos non potestis venire, et vobis dico, modo.* Querebant enim discipuli videre Jesum, et desiderio querebant, quia semper cum eo esse cupiebant. Unde Apostolus ait: « Cupio dissolvi, et esse cum Christo (Philip. i, 23). » Sed non poterant tunc venire quo ipse ibat, quamvis illæ postea iteri erant. Unde et subdidit: *Et vobis dico, modo.* Judæis, inquit, absolute dixi. *Quo ego vado, vos non potestis venire (1300).* Vobis autem dico, quia modo non potestis venire quo ego vado. Prius enim oportet vos ire, et prædicare Evangelium omni creaturæ. *Mandatum novum do vobis, ut diligatis invicem, sicut dilexi vos.* Diligere namque non est novum mandatum; sed sic diligere, sicut ipse dilexit, novum mandatum est (1301). Lex enim proximos diligere præcepit; sed non pro eis mori præcipit. *In hoc cognoscent omnes, quia mei discipuli estis, si diligitis*

D

bus parabatur nec impelleret, nec timeret. (1297) Aug. ad h. l.: « Et ipse qui exivit, erat nox. »

(1298) Aug. tract. 63: « Exiit Judas, et clarificatus est filius hominis. Ille quippe exerat, propter quem dictum erat eis: *Et vos mundi estis, sed non omnes.* Exeunte itaque immundo, omnes mundi remanserunt, et cum suo mundatore manserunt. »

(1299) Aug. tract. 63 explicat de claritate et gloria post passionem. Quod autem dicitur continuo: *interpretatur*: « Resurrectionem suam, non sicut nostram in fine seculi, sed continuo futuram. » Vid. S. Cyrill. pag. 745.

(1300) Aug. tract. 64: « Hoc est, modo non potestis venire, Judæis autem cum hoc diceret, non addidit modo. »

(1301) Aug. tract. 65: « Mandatum novum do vobis, ut vos invicem diligatis, non sicut se diligunt

misericordia; timeat, ne pereant homines Christo; contristetur, cum perit aliquis Christo; concupiscat acquirere homines Christo, lætetur cum acquiruntur homines Christo: timeat et sibi ne pereat Christo, » etc. Eadem verba habet Beda. Vid. Cyrill. pag. 731.

(1295) S. Gregor. lib. xvii Moral. cap. 6: « Quid charius Joanne? Iste per amorem in ipso auctoris nostri pectore requievit; et qui ad corporalis cœnæ refectionem venerat: spirituale pabulum de sinu redemptoris sumpsit. »

(1296) Aug., tract. 62: « Non præcepit facinus, sed prædixit. » S. Leo, serm. 58 De pass. Dom. 7, cap. 4: « Vox hæc non jubentis est, sed sinentis; nec trepidi, sed parati: qui habens omnium temporum potestatem, ostendit se et moram non facere trahitori; et sic ad redemptionem mundi paternam exsequi voluntatem, ut facinus quod a persequentibus

nem habueritis ad invicem. Dicit ei Simon Petrus : A Domine, quo vadis? Respondit ei Jesus : Quo ego vado non potes me modo sequi. Sequeris autem postea. Dicit ei Petrus : Cur non possum te sequi modo? Animam meam pro te ponam. Respondit Jesus : Animam tuam pro me ponas? Amen, amen dico tibi, non cantabit gallus, donec ter me neges. Solus Marcus dicit : Non cantabit gallus. Ut igitur Evangelia convenient, sic dicatur : Non cantabit, id est non complebit cantum, donec me ter neges. Huic autem simile esset si diceremus : Non prius cœnavit Jesus, quam lavit pedes discipulorum, id est non prius cœnavit complevit, etsi prius cœnare cœpit (1502).

XXXIX. [CAP. XIV.] Et ait discipulis suis : Non turbetur cor vestrum, neque formidet. Creditis in Deum, et in me credite. Ego, inquit, vado, et quo ego vado, vos non potestis venire modo; venietis autem postea. Sed non turbetur cor vestrum propter hoc, neque formidet. Nam etsi vado, vos tamen non relinquo : « Ecce ego vobiscum sum omnibus diebus usque ad consummationem sæculi (Matth. xxviii, 20). » Creditis in Deum, et in me credite. Non enim sufficit vobis credere in Patrem, nisi et in Filium credatis : « Ego enim et Pater unum sumus (Joan. i, 30). » In domo Patris mei mansiones multæ sunt. Ex quibus eas, quæ nobiliores et clariores sunt, vobis præparare et dare disposui. « Vos enim estis, qui permanistis mecum in tentationibus meis (Luc. xii, 29, 30). » Et ego dispono vobis, sicut disposuit mihi Pater meus, regnum, ut edatis et bibatis **272 *super mensam meam in regno meo, et sedeat super thronos, judicantes duodecim tribus Israel. Si quominus dixissem vobis, quia vado præparare vobis locum, tamen non turbari, sed lætari deberetis. Si, inquit, minus in aliquo, et non tam sufficienter dixissem vobis, quia vado præparare vobis locum, valde tamen desiderare debuistis, ut quantocius illuc irem, et in illius tantæ beatitudinis gloriam vos introducerem. Nunc autem, cum toties vobis id dixerim, atque promiserim, quid trepidatis? Certi igitur estote, et nolite dubitare, quia si ego abiero, et præparavero vobis locum, iterum venio et accipiam vos ad meipsum. Cur? Ut ubi ego sum, et vos sitis. Unde et superius dixi, quia « Ubi ego sum, ibi et minister meus erit (Joan. xii, 26). » Accipit enim Dominus **D** sanctorum animas quotidie ad seipsum, angelorum ministerio, et ineffabili potentia sua. Hoc tamen tunc plenius, et abundantius faciet, quando ad judicium veniens, corporibus animabus conjunctis, suis***

*fidelibus loquetur dicens : « Venite, benedicti Patris mei, percipite regnum, quod vobis paratum est ab origine mundi (Matth. xxv, 34). » Neceesse autem fuit ut ipse prius iret, et cœli januas aperiret, suoque introitu singulis quilibetque convenientia loca pararet. Multæ enim ibi sunt mansiones; quia, ut Apostolus ait, « Stella differt a stella in claritate (1503). » Sequitur : *Et quo ego vado, scitis, et viam scitis. Quo enim ibat, nisi ad Patrem? sciebant autem apostoli et Patrem, et ipsum; non specie tamen, sed fide. Credendo enim sciebant, non videndo. Qui igitur et Patrem sciebant et ipsum, sciebant utique et quo ibat, quia Patrem sciebant, et viam ipsam sciebant, quia ipsum sciebant. Sed quia hæc verba nondum intelligebant, id ipsum quod sciebant, se scire nesciebant. Unde et Thomas respondens ait : Domine, nescimus quo vadis : et quomodo possumus viam scire? Quidam enim ex ipsis putabant, quod de morte diceret : sicut Petrus, qui modo superius ait : « Domine, quo vadis? » (Joan. xiii, 36.) Cui Dominus : Quo ego vado, non potes me modo sequi, sequeris autem postea. At ille : Cur, inquit, non possum te sequi modo? Animam meam pro te pono. Vides igitur, quia de morte intelligebat, qui se simul cum ipso animam suam ponere dicebat. Hinc est itaque, quod ait Thomas : Nescimus quo vadis; quia adhuc ignorabat de quo itinere loqueretur, an mortis, an cœli. Et Dominus continuo sua responsione eis exposuit qualiter hæc verba intelligere debuissent. Ait enim : Ego sum via, veritas, et vita. Nemo venit ad Patrem, nisi per me. Si me, inquit, scitis, et viam scitis; quia ego sum via. Et si me scitis, Patrem quoque scitis; quia ego et Pater unum sumus (1504). Si vero Patrem scitis, et quo ego vado scitis, quia ego ad Patrem vado. Ego, inquit, sum via. Sed cur via? Quia nemo venit ad Patrem, nisi per me. Ego sum veritas. Unde hoc? Quia nemo cognoscit Patrem, nisi per me. « Nemo enim novit Patrem, nisi Filius et cui voluerit Filius revelare (Matth. xi, 27). » Nihil enim nisi veritate cognoscitur. Ego sum vita; quia nemo vivit, nisi per me. Si cognovissetis me, et Patrem meum utique cognovissetis. Et amodo cognoscetis eum, et vidistis eum. Vultis, inquit, venire ad Patrem? Vultis eum cognoscere? Prius me cognoscite, quem videtis, et sic postea cognoscetis eum, quem nondum videtis. Jam enim vidistis eum, sed non in se. Vidistis autem eum, sed in me. Vidistis quidem, sed mente et fide. Ipse enim loquitur in me, quia ego a meipso non loquor. Quem, dum**

qui corrumpant, nec sicut se diligunt homines, quoniam homines sunt; sed sicut se diligunt filii ejus unici fratres, ea dilectione invicem diligentes, quia ipse dilexit eos. »

(1502) Proponit et solvit hanc questionem Aug. lib. iii De consens. Evang. cap. 2 : « Questio nascitur ex evangelistarum verbis aliquanto diversis. Mattheus : Antequam gallus cantet, ter me negabis; Marcus : Priusquam gallus vocem bis dederit, ter me es negaturus; Luc. et Joan. iisdem ferme verbis : Non cantabit hodie gallus, donec ter abneges nosse me.

Non cantabit gallus, donec ter me neges. » Solverat vero August. eodem ferme modo, ac A. sed pluribus.

(1503) I Corinth. xv, 41. Vid. S. Gregorium lib. iii Moral., cap. 42, et lib. xxxv, cap. 24, et homil. 16 in Ezechiel.

(1504) Joan. x, 30. Aug. De doctr. Christ. lib. i, cap. 34 : « Ego sum via, veritas, et vita : hoc est, per me venit, ad me pervenitur, in me permanetur. Cum enim ad ipsum pervenitur, etiam ad ipsum Patrem pervenitur; quia per æqualem ille, qui est

auditis, videtis. Qui enim mente audit, videt utique quod audit; quia idem sunt et visus, et auditus in mente; et non solum isti, sed et gustus quoque, et odoratus, et tactus. Unde est illud: «Gustate et videte (Psal. xxxiii, 9), » id est gustando videte. Sic igitur sum vidistis, dum eum in me loquentem audistis. Et amodo cognoscetis eum, quia apud vos manebit, et in vobis erit. *Dicit ei Philippus: Domine, ostende nobis Patrem, et sufficit nobis.* Iste enim non mente solummodo, et fide, sed carnis etiam oculis eum videre desiderabat. Sicut et Moyses, qui ait: «Si inveni gratiam in conspectu tuo, ostende mihi faciem tuam, ut sciam te (Exod. xxxiii, 13). » Cui Dominus: «Non me, inquit, videbit homo, et vivet (Ibid., 20). » *Dicit ei Jesus: Tanto tempore vobiscum sum, et non cognovistis me? Philippe, qui videt me, videt et Patrem.* Ille de exteriori visu loquebatur; Christus autem ad interiores, id est ad intelligentiam et mentis oculos eos provocabat. *Tanto tempore vobiscum sum, tanto tempore inter vos conversatus sum, vobisque in doctrina, in signis, in miraculis divinitatem et potentiam meam revelavi, et non cognovistis me? Philippe, qui videt me, non, sicut tu intelligis, oculis carnis, sed sicut ego dico, oculis mentis, videt et Patrem. Non credis, quia ego in Patre et Pater in me est? Si enim hoc credis, et me et Patrem vides. Si hoc non credis, neque me, neque* **273** *Patrem vides. Verba quæ ego loquor vobis, a meipso non loquor. A quo igitur? A Patre. Ubi est? Audi ubi est. Pater autem in me manens, ipse facit opera. Quid est, ipse facit opera? Ipse loquitur in me.* Loquendo enim operatur Deus. «Ipse enim dixit, et facta sunt. (Psal. xxxii, 9). » Verba enim et non verba sanat infirmos Jesus. Sed notandum valde: cum ipse et Pater unum sint, ubique tamen Patrem glorificat. Si enim dixisset: Ego a meipso, secundum humanitatem non loquor, sed divinitas in me manens ipsa facit opera, bene quidem dixisset. Hoc tamen non dixit, ut omnem ad Patrem gloriam referat. *Non creditis quia ego in Patre, et Pater in me est? Alioquin propter opera ipsa credite.* Si verbis, inquit, non creditis, operibus credite. Opera enim quæ ego facio, ipsa manifesto ostendunt quia ego sum in Patre, et Pater in me est. Sed audite adhuc majus argumentum, et cui nemo contradicere possit. *Amen, amen dico vobis, qui credit in me, opera quæ*

æqualis, agnoscitur. » De his verbis evangelicis fuse August. idem serm. 141 et 142. Vide etiam Cyrillum pag. 768.

(1305) Vid. Aug., tract. 72. et Cyril., pag. 804, et præcipue Chrysost., hom. 62 in Joan.

(1306) Notissima sunt hæc verba sancti Gregorii, hom. 30 in Ev., n. 4 ad Joan. xv, 25, quibus subjicit: «Vere etenim Deum diligimus, si ad mandata ejus nos a nostris voluptatibus coarctamus. Nam qui adhuc per illicita desideria diffinit, profecto Deum non amat, quia ei in sua voluntate contradicit... Ad vosmetipsos ergo, fratres charissimi, introrsus redite; si Deum vere amatis, exquirite: nec tamen sibi aliquis credat, quidquid sibi animus sine operis attestatione responderit. De dilectione Conditoris, lingua, mens et vita requiratur. Nunquam est Dei amor

ego facio, et ipse faciet, et majora horum faciet, quia ego ad Patrem vado. In hoc, inquit, apparet quod Dei Filius ego sum; quia non solum ego hæc omnibus admiranda opera facio, verum etiam illi qui in me credunt, similia et majora opera facient (1305). Et hoc merito, quia ego ad Patrem vado, id est, quia Dei Filius sum, et ille mihi Pater est, ad quem vado. Et multum quidem convenit ut illi talia operentur, qui credunt in Filium Dei. Sequitur: Et quodcumque petieritis in nomine meo, hoc faciam, ut glorificetur Pater in Filio. Multum enim glorificatur Pater in Filio, dum talia sunt in nomine Filii.

XL. Si diligitis me, mandata mea servate. In hoc enim et mundi hujus potestates suos amicos atque fideles probant et cognoscunt, si eis obediunt et eorum mandata custodiunt. *Probatio igitur dilectionis exhibitio est operis (1306).* Qui mandatum spernit, dilectionem abnegat. Sed quo fructu Deum diligimus? Qua mercede ejus mandata servamus? Vis audire qua? *Et ego rogabo Patrem, et alium Paracletum dabit vobis, ut maneat vobiscum in æternum.* Rogat enim Filius Patrem, non secundum divinitatem qua per omnia est æqualis Patri, sed secundum humanitatem, qua minor est Patre (1307). Alium autem Paracletum, Spiritum sanctum appellat. Alius enim est Pater, alius Filius, alius Spiritus sanctus. Sed non est aliud Pater, aliud Filius, et aliud Spiritus sanctus. Omnes enim unum sunt, sed unus non sunt Unum enim ad essentiam spectat: unus vero ad personam et numerum refertur. Dat igitur Deus apostolis alium Paracletum, id est alium consolatorem; Paracletus enim *consolator* interpretatur (1308), per quem Spiritum sanctum intelligimus; quoniam ille, qui eos consolari solebat, non amplius inter eos corporaliter conversari habebat. Verumtamen, quamvis secundum humanitatem inter eos non erat, tamen secundum divinitatem ab eis non recedebat. Unde ipse ait: *Non vos deseram, neque derelinquam.* Ubi enim est Spiritus sanctus, ibi est Pater et Filius. Sciendum est autem quia sicut Pater, ita et Filius dat Spiritum sanctum, quoniam a Patre Filioque procedit. Sequitur: *Spiritum veritatis, quem mundus non potest accipere, quia non videt eum, nec scit eum. Vos autem cognoscetis eum, quia apud vos manebit, et in vobis erit.* Vocatur enim Spiritus veritatis (1309), quia nihil docet, nisi veritatem. Vera sunt igitur

otiosus. » Præclara etiam verba Chrysostomi, Init. hom. 75 in Joan.: «Operibus semper egemus, non verborum ostentatione: loqui enim et promittere cuiusvis facile est; operari non item.»

(1307) Vid. Cyrillum, pag. 809.

(1308) Aug., tract. 74, n. 4. Quod vero ait: *Rogabo Patrem, et alium Paracletum dabit vobis,* ostendit et seipsum esse Paracletum. Paracletus enim Latine dicitur Advocatus, et dictum est de Christo: *Advocatum habemus,* etc.; idem, tract. 94: «Consolator ergo ille vel advocatus. Utrumque enim interpretatur quod est Græce Paracletus.» Vid. de hoc nomine Estium, Maldonatum et ceteros interpretes, et Ciampinii dissertat. de hac voce.

(1309) Cyril., pag. 810: «Spiritus enim ejus est: unde veritatis Spiritum illum nominavit.» Chrysost.,

prophetarum dicta, et quæcumque a Spiritu sancto composita sunt. Hunc autem mundus non potest accipere, quia mundi hujus amatores eum habere et tenere non possunt. Unde hic idem Joannes apostolus ait: « Nolite diligere mundum neque ea quæ in mundo sunt. Si quis diligit mundum, non est charitas Patris in eo. Quoniam omne quod in mundo est, concupiscentia carnis est, et concupiscentia oculorum, et superbia vitæ, quæ non ex Patre, sed ex mundo est (I Joan. II, 15, 16). » Si igitur in his qui mundum diligunt, charitas non est, Deus autem charitas est, quomodo in his qui mundum diligunt, Spiritus sanctus esse potest? Qui igitur charitatem habent, et spem suam non in incerto divitiarum sed in Deum ponunt, et virtuti operam dant, quamvis in hoc mundo divites sint, mundi tamen amatores non sunt. Sed cur **274** mundus non potest accipere Spiritum sanctum? Quid est, accipere? Tenere utique et possidere. Venit enim multoties Spiritus sanctus etiam in aliquem iniquum, qualis fuit Balaam et Caiphas, quales et illi qui Domino in iudicio dicturi sunt: « Nonne in nomine tuo prophetavimus? » (Math. VII, 22.) Venit quidem, sed in eis non manet (1310), sicut manet in istis quibus modo Dominus ait, *ut maneat vobiscum in æternum*. Nunquam enim separatur ab eis, quod in æternum manet in eis. Audiamus modo cur mundus non possit accipere Spiritum sanctum. Dicat ipse Dominus: *Quia non videt eum, nec scit eum*. Quid est, non videt eum nec scit eum, nisi quia non cognoscit, neque intelligit dulcedinem ejus, bonitatem ejus, gratias ejus, misericordiam et pietatem ejus, et cætera quæ illius sunt? Hinc est enim quod Apostolus ait: « Animalis homo non percipit ea quæ sunt Spiritus Dei (I Cor. II, 14). » Vos autem cognoscetis quia apud vos manebit, et in vobis erit. Illi eum cognoscunt, qui cum eo manent, et ejus voluntatem faciunt. *Non relinquam vos orphanos. Veniam ad vos*. Orphani sunt qui patrem non habent. Non sunt orphani Christiani, quia Christus resurrexit. *Adhuc modicum, et mundus me jam non videt*. Non enim iniquis hominibus et mundi hujus amatoribus, sed solis apostolis aliisque fidelibus post resurrectionem suam Salvatorem nostrum apparuisse legimus. De quibus subditur: *Vos autem ridebitis me, quia ego vivo, et vos vivetis*. Neque enim conveniens erat ut Christus a mortuis resurgens, factusque jam æternus et immortalis, iniquis hominibus Deo mortuis, et a vita quæ Christus est, separatus se manifestaret. Manifestavit autem se discipulis suis, ut vivus a viventibus videretur. *In illo die vos cognoscetis quia ego sum in Patre meo, et vos in me, et ego in vobis*. In quo die? In illo in quo ego mittam vobis Spiritum veritatis, ut manent vobiscum in æternum. Ipse enim eos docuit, ipse eis fidei my-

steria revelavit. Unde ipse Dominus ait: « Cum autem venerit ille Spiritus veritatis, docebit vos omnem veritatem (Joan. XVI, 13). » Est autem Filius in Patre, quia unum idemque est eum Patre. Summe et nos in Christo, quia membra ejus. Est ipse in nobis, quia vita nostra. Illa igitur anima mortua est, et Deum videre non potest, quæ hanc vitam non habet. *Qui habet mandata mea et servat ea, ipse est qui diligit me*. Quo fruetur? *Qui autem diligit me, diligetur a Patre meo*. Quid inde? *Et ego diligam eum*. Qua utilitate? *Et manifestabo ei meipsum*. Si ergo non sufficit tibi ut diligaris a Patre, si non sufficit tibi ut te Filius diligat, sufficiat tibi quod ille, qui sapientia est, qui veritas est, qui justitia est, manifestabit seipsum tibi. In his enim omnis animæ beatitudo consistit. Hoc solum desiderabat Moyses, cum Domino diceret: « Si inveniam gratiam in oculis tuis, ostende mihi faciem tuam, ut videam te (Exod. XXXIII, 13). » Beatus igitur ille, cui ille manifestabitur, quo manifestato, nihil deerit ad beatitudinem. « Scimus enim quia, cum apparuerit et revelabitur nobis, similes ei erimus, quia videbimus eum sicuti est (Joan. III, 2). » Sed cui non sufficit ut sit similis Filio Dei? Similis autem ejus est, qui eum videt sicuti est. Sufficiat igitur nobis hoc, quod seipsum manifestabit nobis. *Dicit ei Judas, non ille Iscariotes: Domine, quid factum est, quia nobis manifestaturus es teipsum, et non mundo? Respondit Jesus et dixit ei:*

C **XLI.** *Si quis diligit me, sermonem meum servabit, et Pater meus diliget eum, et ad eum veniamus, et mansionem apud eum faciemus. Qui non diligit me, sermonem meum non servat. Hæc enim respondit Dominus cuidam discipulo interroganti cur suis tantum discipulis et fidelibus, et non universo mundo se manifestaret. Magna quæstio, magis quæstionis nobilissima solutio. Ideo, inquit, mundo, id est mundi amatoribus, me non manifesto, quia me non diligunt. Quod ex eo quidem apertissime probatur, quia sermonem meum non servant. Mei autem discipuli et fideles, quia diligunt me, et quia mandata mea custodiunt, digni sunt, quibus meipsum manifestare debeam, ut cognita sapientia sint sapientes, cognita justitia sint justii, cognita veritate sint veraces, et vita cognita in æternum vivant. Hæc enim omnia Christus est. Omnia hæc manifestantur in Christo. Et non solum hæc, inquit, habebit ille qui diligit me, sed et Pater meus diliget eum. Quanta dilectione! Vis audire quanta? *Et ad eum veniamus, et non tantum veniamus, sed et mansionem quoque apud eam faciemus*. In illis enim mansionem Dominus facit, in quibus veniens manet, et a quibus, postquam venit, non recedit. Venit enim Dominus in eos, sed mansionem non facit in*

hom. 75: « Spiritum veritatis appellat, figuras veteris legis denotans. »

(1310) S. Gregor. I. all. explicans verba Joan.: *Veniamus et mansionem apud eum faciemus*: « In quædam etiam corda veni, et mansionem non

facit, quia per compunctionem quidem, Dei respectum percipiunt, sed tentationis tempore hoc ipsum, quod compuncti fuerant, obliviscuntur: sicque ad perpetranda peccata redeunt, ac si hæc minus planxissent. »

eis qui ad tempus credunt, et **275** in tempore tentationis recedunt. Sequitur: *Et sermo, quem audistis, non est meus, sed ejus qui misit me Patris.* In hoc enim apertissime monstrat, omnium hæc verba, quæ discipulis audientibus locutus est, non humanitatis, sed divinitatis esse. Et ejus igitur erat sermo isto secundum divinitatem, et ejus non erat secundum humanitatem (1311). Potest autem et altius intelligi, ut sic dicatur: Et sermo quem audistis, non est meus, sed ejus qui misit me, Patris: id est, ego non sum a meipso, sed a Patre, qui misit me, cujus utique Verbum, et sermo, et sapientia ego sum (1312). Me igitur loquente, quid audistis, nisi Verbum Patris, quod in principio erat Verbum, et sermonem, et sapientiam Patris? Verbum autem, sermo et sapientia non a se, sed ab alio sunt. *Sermo igitur, quem audistis, non est meus, quia ego non sum a meipso. Hæc locutus sum vobis apud vos manens.* Hæc, inquit, omnia verba locutus sum ego Verbum. Mea igitur sunt hæc verba; sed ego non sum meum Verbum. Cujus ergo? Illius, de quo dicitur: *Verbo Domini caeli firmati sunt, et spiritus oris ejus omnis virtus eorum (Psal. xxxii, 6).* *Paracletus autem Spiritus sanctus, quem mittet Pater in nomine meo, ille vos docebit omnia et suggeret vobis omnia, quaecunque dixerit vobis.* Doleatis, inquit, quia non semper vobiscum corporaliter maneo, et quia hæc verba, meæque carnis presentiam subtrahere vobis; sed nolite contristari, quia mea vice, et in meo nomine magnus consolator, et doctor sapientissimus dabitur vobis. Ille vos consolabitur. Ille vos docebit. Ille vobis omnia suggeret, et ministrabit quaecunque dixerit vobis. *Pacem relinquo vobis, pacem meam do vobis. Sed non quomodo mundus dat, ego do vobis.* Mundus enim non dat pacem, nisi his, a quibus accipit pacem. Sed quid dicit Apostolus? *Si fieri potest, quod ex vobis est, cum omnibus hominibus pacem habentes (Rom. xii, 18);* et Psalmista: *Cum his, qui oderunt pacem, oram pacificus: cum loquebar illis, impugnabant me gratis (Psal. cxix, 7).* Et talem quidem pacem dedit Jesus discipulis suis, dicens eis: *Diligite inimicos vestros, benefacite his qui oderunt vos (Matth. v, 44).* Hanc autem pacem debemus habere cum malis, non ut eis in malitia consentiamus, sed ut ab iniquitate eos ad justitiæ viam trahamus. Inde est enim quod Dominus ait: *Nolite putare, quia pacem veni mittere in terram: non veni pacem mittere, sed gladium (Matth. x, 34).* *Non turbetur cor vestrum, neque formidet: audistis, quia ego*

*dixi vobis: Vado et venio ad vos. Non turbetur, inquit, cor vestrum de morte mea, neque formidet de absentia mea. Estote semper memores, quia ego dixi vobis: Vado, et venio ad vos. Non dixi solummodo, Vado, sed Vado, et venio. Sicut igitur turbamini quia dixi, Vado, ita confortamini, quia dixi, Venio. Ad Patrem vado, sed vos non relinquo. Major est divinitas, quæ vobiscum remanet quam humanitas, quæ caelos ascendet. Jam enim et illius imbecillitatem, et hujus potentiam cognovistis. Vadit igitur Christus ad Patrem per humanitatem, qui ubique est per divinitatem (1313). Quomodo ergo venit? Ipse enim utrumque dicit et Vado, et Venio. Venit enim, et invisibiliter venit, præbendo auxilium, dando solatium, corroborando fidem, et confirmando charitatem. Sic enim Dominus ad Apostolum venerat, qui ait: *An experimentum quaeritis ejus, qui in me loquitur Christus?* (II Cor. xiii, 3.) Hoc autem modo, non Filius, sed Pater quoque vadit et venit. Unde et modo superius: *Ad eum venimus, et mansionem apud eum faciemus. — Si diligeretis me, gauderetis utique, quia ego ad Patrem vado, quia Pater major me est.* Diligebant enim eum apostoli, sed nondum spirituali perfectoque amore, dum solum carnis presentiam se amittere dolebant. Hoc enim non fecit Joannes Baptista, neque corporaliter cum eo conversatus est, quem secundum divinitatem apud se semper habebat, semperque mentis oculis inspiciebat. Si diligeretis me, inquit, sicut me diligere debetis, et sicut post adventum Spiritus sancti me diligeretis; unde vos modo doletis, inde atque gauderetis. Doleatis igitur, quia ad Patrem vado, quia portas paradisi aperio, quia caeli januas pando, quia vite semitam vobis ostendo, et Spiritum Paracletum **276** vobis mando? *Nisi enim ego abiero, Paracletus non veniet ad vos. Si autem abiero, mittam eum ad vos (Joan. xvi, 7).* Vado igitur ad Patrem, quia Pater major me est, id est, secundum hoc vado ad Patrem, secundum quod major est Pater. Aequalis est enim Patri secundum divinitatem, minor vero secundum humanitatem. *Et nunc dixi vobis, priusquam fiat: ut cum factum fuerit, credatis.* Quid credatis? Quaecunque vobis dixi, et credere jussi. *Jam non multa loquar vobiscum.* Cur? Vultis audire cur? quia jam passioni appropinquo. Jam cum satellitibus suis princeps hujus mundi ad prædam occurrit. Et hoc est, quod ait: *Venit enim princeps mundi hujus, et in me non habet quidquam.* Venit adversus me, servit, et*

(1311) S. Joan. Chrysostomus, hom. 75, n. 5: *Quomodo sermo tuus est, et non tuus? Id est, Nihil extra Patrem loquor, neque proprium quidquam, præter placitum ejus.*

(1312) S. Aug., tract. 76: *Ubi sermonem, hoc est Verbum, non suum dixit esse, sed Patris, se ipsum intelligi voluit. In principio enim erat Verbum, et Verbum erat apud Deum, et Deus erat Verbum. Non itaque suum, sed Patris est Verbum: quomodo nec sua imago, sed Patris; nec suus filius idem ipse, sed Patris. Recte igitur tribuit auctori*

quidquid facit æqualis, a quo habet hoc ipsum, quod ille est indifferenter æqualis. Eadem verba habet Beda.

(1313) Augustin., tract. 78: *Per quod ergo Filius non est æqualis Patri, per hoc iturus erat ad Patrem, a quo et venturus est vivos judicaturus et mortuos: per illum autem, in quo æqualis est genitum unigenitum, nunquam recedit a Patre, sed cum illo est ubique totus pari divinitate, quam nullus continet locus.*

fremit contra me, sed nihil habet in me. « Potestatem enim habeo ponendi animum meam, et iterum sumendi eam. Nemo tollit eam a me, sed ego pono eam a meipso (Joan. x, 18). » Considera modo, quid in aliorum exitu facit, qui contra ipsum mundi Salvatorem et Dominum venire præsumpsit. Sed cur princeps mundi dicitur diabolus? Cur hujus? Non enim sine causa dictum est hujus. Aliquid enim determinatur, dum dicitur hujus. Non enim diceretur princeps mundi hujus, si totius mundi princeps esset. Est igitur princeps mundi hujus, hujus nequam et præsentis, et Christum occidere cupientis (1314). Est denique princeps mundi hujus, id est omnium illorum qui non habent curam alterius, nisi sæculi hujus. « Et quasi aliquis diceret: Si princeps mundi hujus non habet quid-

A quam in te, et si nihil potest adversum te, cur te non defendis? Cur te occidi permittis? At: Sed ut cognoscat mundus, quia diligo Patrem, et sicut mandatum dedit mihi Pater, sic facio. Amodo, inquit, est non impotentia, non ex defectu, sed obedientia. Poteram me defendere, si voluissem. Sed ut cognoscat mundus, quia diligo Patrem, et cognoscendo, me imitetur, « factus » sum « obediens » Patri « usque ad mortem (Philipp. 11, 8). » Et sicut mandatum dedit mihi Pater, sic facio, id est, sicut voluit Pater, ita facio. Ipsum enim voluisse, mandasse fuit, quoniam una eademque voluntas est in utroque. Surgite; eamus hinc. Non est hic locus nostræ habitationis. Cælum attendite, quia inde originem habetis.

PARS TERTIA

277 XLII. [CAP. XV.] *Ego sum vitis vera, et Pater meus agricola est. Omnem palmitem in me non ferentem fructum tollet eum; et omnem, qui fert fructum, purgabit eum, ut fructum plus afferat. Ecco vitis vocatur Christus, et vitis vera. Sed cur vitis, et cur vera? Vitis enim vocatur, quia vinum fecit. Omnia enim hæc Evangeliorum verba vinum sunt, et non quaecumque, sed optimum vinum, non de alia, nisi de hac vite vindemiatum et expressum. Inde est enim, quod in suæ prædicationis initio aquas Dominus convertit in vinum, quatenus nova vitis novum vinum fundret, quo illas nuptias et archetriclinum inebriaret. Dicitur autem vitis vera. Fortasse ad illius vitis distinctionem, quæ et pro uvis labruscas, et pro vino dedit acetum (1315). Hujus vinum dulce, semperque suave. Hujus verba semper vera, et nullius falsitatis admitione corrupta. Dicat ergo: Ego sum vitis vera, et Pater meus agricola est. Sed quid facit iste agricola? Vis audire quid? Omnem palmitem in me non ferentem fructum, tollet eum; et omnem, qui fert fructum, purgabit eum, ut fructum plus afferat. Quot sunt Christiani, tot sunt et palmites hujus vitis. Alii quidem boni, alii autem mali; et boni quidem fructiferi; mali autem infructuosi. Tolluntur infructuosi, et incenduntur; fructiferi vero purgantur, et gladio spiritus amputantur, ut fructum plus afferant. Gladius spiritus, est verbum Dei, et iste sermo sancti*

Evangelii. De quo et subditur: Jam vos mundi estis propter sermonem quem locutus sum vobis. Audia igitur, quia sermo Dei gladius est et ferramentum: quo ab omni nociva superfluitate isti et mundati et purgati sunt. Primi enim palmites hujus vitis fuerunt apostoli. Quibus modo Dominus ait: Manete in me et ego in vobis. Et cur manerent, reddit causam. Sicut palmes non potest ferre fructum a semetipso, nisi manserit in vite, sic nos vos, nisi in me manseritis. Ego sum vitis et vos palmites. Ipse Dominus exponit qualiter ejus verba intelligere debeamus. Siccatur enim palmes, si separatur a vite, quoniam humorem totamque vitam habet in vite. Ita et Christianus, si a Christo separatur, moritur, quia separatur a vita. Qui manet in me, et ego in eo, hic affert fructum multum. Ille, inquit, affert fructum multum, qui manet in me, et quasi membrum meum mihi adhæret, et in quo ego maneo, qui sapientia sum et veritas, et vita. Hæc enim apostoli tantum fructum de suæ prædicationis semine Domino attulerant, quia ab ejus fide et dilectione nullatenus separari potuerant. Insuper et ipse Dominus in eis erat, qui eorum seminari incrementum dabat. Nam, ut Apostolus ait, « Neque qui plantat est aliquid, neque qui rigat, sed qui incrementum dat, Deus (1 Cor. 11, 7). » Unde et subditur: Quia sine me nihil potestis facere. Et si quis in me non manserit, mittetur foras, sicut palmes, et aresecit, et colligent

(1314) Aug. l. al.: « Quemadmodum autem sit intelligendus princeps mundi diabolus, evidentius aperuit Paulus apostolus, qui cum dixisset: Non est nobis colluctatio adversus carnem et sanguinem, id est adversus homines, subjecit atque ait, sed adversus principes et potestates et rectores mundi tenebrarum hæc, ne quisquam mundi nomine intelligeret universam creaturam. . . Tenebrarum, inquit, hæc, id est mundi hujus amatorum. » Chrysost., hom. 73, n. 4: « Principem mundi diabolum dicit, et improbos homines. Non enim cælo et terræ imperat; nam

D omnia evertisset et prostravisset; sed illis dominatur, qui se illi dederunt: Ideo vocat illum principem tenebrarum hujus sæculi: tenebras autem hic dicit mala opera. »

(1315) August. tract. 70, et Beda: « Sed cum de se dicit: Ego sum vitis vera, ab illa se utique discernit; cui dicitur: Quomodo conversa es in amaritudinem, vitis aliena? Nam quo pacto est vitis vera, quæ expectata est, ut faceret uvam, fecit autem spinas (Isa. 5)? »

eam, et in ignem mittent et ardet. Qui enim in Christi fide non manet, de Ecclesia et sanctorum collegio foras eicitur, arefcit et moritur, et a malignis spiritibus rapitur, in ignem æternum et inexstinguibilem mittitur, et ibi sine fine cruciatur, et ardet. Si *manueritis in me, et verba mea in vobis manserint, quodcumque volueritis, petetis, et fiet vobis.* Magna promissio, magnum et incomparabile donum! Qui manet in Christo, et in quibus manent verba Christi, petant quod volunt, et fiet eis. Si enim male voluerint et male petierint, jam nec ipsi manent in Christo, nec in ipsis manent verba Christi (1316). Recordentur igitur verborum Christi; imo non recordentur, sed firmiter teneant, semperque in memoria habeant, et sic petant, sicut verba Christi petere docent. Quarant igitur regnum Dei, et justitiam ejus, et omnia adjicientur eis (Math. vi, 33). Petant in fide nihil hesitantes, et ea petant, quæ ad salutem pertinent, et quæ Dei dispositioni et verbis evangelicis non sint contraria. Sed hæc specialiter dicuntur apostolis quorum sanctas petitiones semper et ubique Dominus exaudivit. Rogavit enim Apostolus Dominum, et iter rogarit, æque bene a Domino exauditus. **278** intellexit, postquam se contra seipsum petisse cognovit. Exauditur enim homo, si scit, quod vult. Factum est autem quod Apostolus voluit, quia, postquam suam petitionem contra seipsum esse cognovit, jam exaudiri voluit. Unde et ait: « Libenter igitur gloriabor in infirmitatibus meis, ut inhabitet in me virtus Christi (II Cor. xii, 10). » Nam neque hic simpliciter dicitur, *quodcumque petetis, sed quodcumque volueritis, et petetis, fiet vobis.* In hoc clarificatus est Pater meus, ut fructum plurimum afferatis, et efficiamini mei discipuli. In hoc, inquit, et propter hoc, me revelante et docente, Pater meus manifestatus et clarificatus est in vobis, ut vos quoque eius ubique prædicando et clarificando, fructum plurimum afferatis, et multas gentes ad eum convertatis, et efficiamini mei discipuli, me imitando non solum vita et doctrina, verum etiam miraculorum operatione. Sicut dilexit me Pater, et ego dilexi vos. Manete in dilectione mea. Multum enim debet diligere, qui multum diligitur. Si præcepta mea servaveritis, manebitis in dilectione mea, sicut et ego Patris mei præcepta servavi, et maneo in ejus dilectione. Hæc locutus sum vobis, ut gaudium meum in vobis sit, et gaudium vestrum impleatur. In illis est gaudium Christi, qui tale gaudium habent, quale habet Christus; sive etiam de quorum sancta conversatione gaudet Christus.

XLIII. Hoc est præceptum meum, ut diligatis invicem, sicut dilexi vos. Multa sunt præcepta Domini, sed omnia in hoc uno præcepto concluduntur. Unde Apostolus ait, Quia « plenitudo legis est dilectio

(1316) Augustin., tract. 81: « Manentes ergo in eo, cum verba ejus in nobis manent, quodcumque voluerimus petimus, et fiet nobis. Quia si petimus et non fit, non hoc petimus quod habet mansio in

(Rom. xii, 10). » Dilectio itaque, qua et Deum et proximum diligamus. « In his enim duobus præceptis universa lex pendet, et propheta (Math. xii, 40). » Sed hæc ideo unum sunt, quia quicumque diligit Deum, diligit et proximum secundum illud: « Qui enim non diligit fratrem suum, quem videt, Deum, quem non videt, quomodo potest diligere? et hoc mandatum habemus a Deo, ut qui diligit Deum, diligat et fratrem suum (I Joan. iv, 20, 21); » similiter autem, qui proximum diligit, et Deum diligit, si tamen vera dilectione eum diligit. Non est enim vera dilectio, quæ temporales utilitates attendit, et non ad æternæ beatitudinis gloriam tendit. Si enim pro talibus utilitatibus diligas fratrem tuum, sic diligis eum, sicut equum tuum et asinum tuum. In his enim simul eam ipsius utilitatis deficit amor. At vero charitas nunquam deficit. Unde scriptum est: « Aquæ multæ non potuerunt extinguere charitatem, nec flumina obruent eam. Quia fortis est, ut mors, dilectio, dura sicut infernus æmulatio (Cant. viii, 7, 6). » De qua æmulatione Apostolus ait: « Æmulor enim vos Dei æmulatione (II Cor. xi, 2). » Vera igitur dilectione proximum diligit, qui non carnis affectione, nec terreno commodo eum diligit, sed propter Deum, et præcepta Dei. Talem enim dilectionem se habere Dominus ostendebat, cum diceret: « Quæ est mater mea, et qui sunt fratres mei? Quicumque fecerit voluntatem Patris mei, qui in cælis est, ipse mea mater, et soror, et frater est (Math. xii, 48-50). » Diligo, inquit, matrem meam et fratres meos, non quia mater mea est, et fratres mei; sed quia faciunt voluntatem Patris mei. Apparet igitur, quod quicumque diligit proximum, diligit et Deum, siquidem proximum diligit propter Deum. Similiter autem et qui Deum diligit, proximum diligit, quoniam, qui Deum diligit, præceptum ejus custodit. Et hoc est præceptum ejus, ut nos invicem diligamus, sicut ipse dilexit nos. Quomodo ipse dilexit nos? Plena et perfecta dilectione. *Majorem enim hæc dilectionem nemo habet, quam ut animam suam ponat quis pro amicis suis.* Hanc autem dilectionem erga nos habuit Jesus. Hanc igitur et nos habeamus. Vos amici mei estis, sic tamen si feceritis, quæ ego præcipio vobis. Non sunt igitur ejus amici, qui ejus præcepta non custodiunt. Jam non dicam vos servos. Cur? Quia sciret nescit quid faciat dominus ejus. Quid igitur? Vos autem dixi amicos. Et hoc cur? Quia omnia, quæcumque audivi a Patre meo, nota feci vobis. Merito eis mutat nomina, quibus mutat officia. Non quia servi esse desiderint, sed quod magis familiares esse coperint. Jam non solum ad laborem mittuntur, ut servi; sed ad secreta consilia vocantur, ut amici. Quæcumque enim audivit a Patre suo, nota fecit eis; illo tamen tempore notificanda eis, et

eo, nec quod habent verba ejus, quæ manent in vobis, sed quod habet infirmitas et cupiditas carnis, quæ non est in eo, et in qua non manent verba ejus.

necessaria eis. Unde et in sequentibus ait : « Adhuc multa habeo vobis dicere; sed non potestis portare modo. Cum autem venerit ille Spiritus veritatis, docebit vos omnem veritatem (Joan. xv, 12). » Sic enim multa determinanda sunt, quæ universaliter dici videntur. Quale est illud : « Cum exaltatus fuero a terris, omnia traham ad meipsum (Joan. xii, 32). » Itemque : « Prædicatè Evangelium omni creaturæ (Marc. xv, 16). » Et Apostolus de charitate : « Omnia credit, omnia sperat, omnia sustinet (I Cor. xiii, 7). » Et multa his similia. Nam et id, quod modo diximus, « Docebit vos omnem veritatem, » similiter determinandum est : alioquin verum non esset quod Apostolus ait : « Nunc cognosco ex parte, tunc autem cognoscam, sicut et cognitus sum (Ibid., 12). » Nemo enim in hac vita cognoscit omnem veritatem. Dicit ergo Jesus discipulis suis : *Quæcunque audivi a Patre meo, nota feci vobis.* Hoc tempore, subauditur, necessaria vobis, et revelanda vobis. Non enim sunt modo omnia dicenda vobis; quia non est **279** vestrum nosse tempora et momenta quæ Pater posuit in sua potestate (1317). *Non vos me elegistis, sed ego elegi vos, et posui vos, ut eatis et fructum offeratis, et fructus vester maneat.* Quid est igitur quod in Canticis canticorum Ecclesia dicit : « Dilectus meus candidus et rubicundus, electus ex milibus (Cant. v, 16). » si ipsi eum non elegerunt? Quid est etiam quod Psalmista ait : « Et cum electo electus eris? » (Psal. xvii, 27.) Elegit igitur Dominus discipulos suos, elegerunt et discipuli Dominum. Sed ipse prius elegit eos, et ipsi postea elegerunt eum. Quod illi utique non fecissent, nisi ipse prius eos elegisset. Et ipse quidem elegit eos, ut ejus discipuli essent. Ipsi vero elegerunt eum, ut eorum Dominus esset. *Ego, inquit, elegi vos.* Ad quid? *Ut eatis in universam mundum, et prædicetis Evangelium omni creaturæ. Et fructum offeratis.* Isie fructus, omnium fidelium multitudo intelligitur. De quo bene subditur : *Et fructus vester maneat.* Hoc est enim quod alibi ait : « Qui credit in me, non morietur in æternum (Joan. xi, 26). » Et : « Quodcumque petieritis Patrem in nomine meo, dabit vobis (Joan. xvi, 23). » Quod Dominus promisit futurum, nos videmus esse completum. Scimus enim apostolos in nomine Jesu Christi cæcos illuminasse, paralyticos curasse, leprosos mundasse, mortuos suscitasse, et alia omnia suscepisse, pro quibus Patrem deprecati sunt in nomine Filii. Apostolus tamen dicit : « Ne magnitudo revelationum extollat me, datus est mihi stimulus carnis meæ, angelus Satanæ, ut me colaphizet. Propter quod ter Dominum rogavi ut discederet a me, et dixit mihi : Sufficit tibi gratia mea. Nam virtus in infirmitate perficitur (II Cor. xii, 7, 8, 9). »

A Ac si diceret : Adversum te rogavi tibi; contraria postulas; virtutis lorica exspoliari petis. Et mox Apostolus, cognita ratione, lætus valde, quod exauditus non fuerat, ait : « Libenter igitur gloriabor in infirmitatibus meis, ut inhabitet in me virtus Christi (Ibid.). » Bene igitur exauditus est, qui inde lætatur quod exauditus non est (1318).

XLIV. *Hæc mando vobis, ut diligatis inimicem.* Magna est virtus charitatis, quæ toties discipulis a Domino commendatur. Qui hoc unum mandatum custodit, legem et prophetas adimplet. De hoc enim per prophetam dicitur : quia « Verbum brevissimum faciet Deus super terram (Isa. x, 22). » *Si vos mundus odit, scitate quia me priorem vobis odio habuit.* Nolite, inquit, mirari, si mundi odio vos odio habuit. Nolite mirari si mundi amatores vos persequuntur et perdere nitentur. Sed potius scitote, et memores estote quia me priorem vobis, quia me omnium majorem et Dominum non solum odio habuerunt, verum etiam occiderunt. *Si de mundo fuissetis, mundus quod suam aras diligeret.* Quomodo enim de mundo non sunt, qui de hominibus nati sunt et de terra facti sunt? (1319) *Fuerunt utique de mundo; sed jam tunc non erant de mundo, quia nullum amorem habebant in gloria et voluptatibus mundi.* Unde et subditur : *Quia vero de mundo non estis, sed ego elegi vos de mundo, propterea odit vos mundus.* Non enim dixit, *quia de mundo non fuissetis;* sed potius *quia de mundo non estis;* quoniam, etiam tunc de mundi hujus amatoribus non erant, de mundo tamen assumpti et electi erant. Et idcirco mundus, id est mundi amatores, eos non diligebant, quia sibi operibusque suis contrarios esse videbant. Unde et de Salvatore nostro dicebant : « Venite, interficiamus justum, quoniam contrarius est operibus nostris (Sap. ii, 12). » *Mementote sermonia mei, quem ego dixi vobis : Non est servus major domino suo.* Hoc autem ad quid dixerit audiamus. *Si me, inquit, persecuti sunt, et vos persequantur. Si sermonem meum servaverunt, et vestrum servabunt.* Nec in vobis fieri dubitatis, quod in me fieri videtis. *Sed hæc omnia facient vobis, non propter vos, sed propter nomen meum, quod prædicabitur a vobis.* Et hoc ideo, *quia nesciunt eum qui misit me.* Si enim scirent Patrem, scirent et Filium, cujus est Pater. Sed cur nesciunt? Quia scire nolunt? Scire autem, credere est. Venit ad eos, locutus est eis, Scripturas aperuit, veritatem revelavit, signa multa et inaudita miracula fecit. Ei tamen credere noluerunt. Nulla igitur eis est excusatio. Et hoc est quod ait : *Si non venissem et locutus eis fuisssem, peccatum non haberent; nunc autem excusationem non habent de peccato suo.* Quid est hoc : *Si non venisset, peccatum non haberent?* Ergo

(1317) Hanc questionem et Augustinus proponit tract. 86, et ita solvit, ut dicat, in futura beata vita fore ut omnia nota sint Dei amicis. Aliter Chrysostomus, hom. 77, n. 4. « Cum dicit : *Omnia quæ audivi, nihil aliud vult significari quam quod nihil alienum loquatur, sed quæ a Patre audivit.* »

(1318) Hactenus nomina.

(1319) S. Gregorius, lib. xi, epist. 2 : « Mundum videlicet, corda carnalia designans, quæ diligunt mundum. » S. Aug., tract. 87 : « Et ipsi inde erant, unde ut non essent, electi sunt. »

non habebant Judæi peccatum, priusquam veniret ille qui venit tollere peccata? Habebant quidem peccata; hoc tamen peccatum non habuissent, si Christus non venisset. Non enim de omni peccato hoc debet intelligi, sed de peccato infidelitatis, quod Christo credere noluerunt, quod eum oderunt et occiderunt. Unde et subditur: *Qui me odit, et Patrem meum odit. Non parum igitur et leve videatur eis quod me oderunt, qui simul mecum et Patrem oderunt. Ego enim et Pater unum sumus. Si opera non fecissem in eis, quæ nemo alius fecit, peccatum non haberent.* Hoc enim solum Judæis sufficere debuit, quod et Dei Filius se esse dicebat, et tanta miracula faciebat. Quæ utique facere non posset, si mentiretur. *Nunc autem et viderunt, et oderunt, et me, et Patrem meum.* Sed hoc totum factum est ut adimpleatur sermo qui in lege eorum scriptus est (*Psal. xxiv, 19*): *Quia odio habuerunt me gratis.* Sed dicit aliquis: Quid igitur ad eos, si ideo hoc Judæi fecerunt, ut sermo legis adimpleretur? Multum quidem. Eorum enim iniquitas fuit causa, ut hoc de eis Propheta prædiceret. Quod si ille non prædixisset, tamen nihilominus evenisset. Quamvis igitur quod ille prædixit, non evenire non potuit, non tamen propheticus sermo, sed eorum iniquitas hujus tanti mali causa fuit (1320).

XLV. *Cum autem venerit Paracletus, quem ego mittam vobis a Patre, Spiritum veritatis, qui a Patre procedit, ille testimonium perhibebit de me. Et vos testimonium perhibebitis, quia ab initio mecum estis.* Semper Salvator noster tristibus miscet læta, ut discipulorum corda mœrentia consoletur. Cum, inquit, venerit Paracletus, qui consolator interpretatur, ille testimonium perhibebit de me. Ille et vos, et alios multos perfectissime intelligere faciet, quia et qualis ego sim. Ipse enim in vobis loquitur, et per vos. Cuius igitur steteritis ante reges et principes, nolite cogitare quomodo aut quid loquamini. Dabitur enim vobis in illa hora quid loquamini. Non enim vos estis qui loquamini, sed Spiritus Patris vestri, qui loquitur in vobis (*Matth. x, 19, 20*). Et ipse quidem testimonium perhibebit de me, ejusque virtute et inspiratione innumerabilis multitudo hominum converteretur ad me. Et non solum ipse, sed vos quoque testimonium mihi perhibebitis, quia ab initio mecum estis. Multa (quasi diceret) jam scitis quæ ab initio a me audistis, quoniam extunc mecum fuistis, in quibus mihi testimonium perhibebitis. Non enim habebant necessarium iterum discere quæ ab ipsa Sapientia didicerant, et memorie jam commendaverant. Una enim, eademque doctrina est et Patris, et Filii, et Spiritus sancti. Et quamvis quædam perso-

naliter agere videatur, una tamen omnium trium est operatio. Quos igitur docet Filius, docet et Pater et Spiritus sanctus. Sic et in aliis. Unum enim sunt, simul ubique et inseparabiles. Paucis autem verbis hoc in loco Spiritus sanctus et a se venire, et a Patre Filioque procedere ostenditur. In eo enim quod dicitur, *cum venerit*, a seipso venire ostenditur. In eo vero quod Dominus ait, *quem ego mittam vobis a Patre*, ab utroque procedere monstratur (1321). Quid est enim, *quem ego mittam vobis a Patre*, nisi quem Pater, et ego mittam vobis? Ab utroque enim mittitur, quia ab utroque procedit. Sed quia Pater a nullo, Filius a Patre, Spiritus sanctus a Patre et Filio; ideo Dominus ait: *Qui a Patre procedit.* Et tale est ac si diceret: Ab illo procedit Spiritus sanctus, a quo et ego exivi, et veni in mundum. Multa enim, ut in hoc libro apparet, habet Filius cum Patre communia, quæ tamen non ad se, sed ad Patrem honorandum refert. Quomodo autem et quando Spiritus sanctus super Christi discipulos venerit, Lucas evangelista in Actibus apostolorum plenissime narrat. Ait enim: « Cum completerentur dies Pentecostes, erant omnes discipuli pariter in eodem loco, et factus est repente de cælo sonus, tanquam advenientis spiritus vehementis, et replevit totam domum ubi erant sedentes. Et apparuerunt illis dispersitæ lingue tanquam ignis, seditque supra singulos eorum Spiritus sanctus. Et repleti sunt omnes Spiritu sancto, et cœperunt loqui variis linguis, prout Spiritus sanctus dabat eloqui illis (*Act. ii, 1, 2, 3*). » Et merito quidem die quinquagesimo venit Spiritus sanctus, quia ipse est remissio omnium peccatorum. Annus enim quinquagesimus, qui hunc diem significabat, Jubilæus vocatur, id est annus remissionis: in quo et servis dabatur libertas et omnis hæreditas ad proprios dominos revertebatur. Quod quidem tunc completum est, quando Ecclesiæ duces in Spiritu sancto baptizati, et ab omni vitiorum servitute liberati sunt (1322). Unde ipse Dominus ait: Quia « Joannes baptizavit quidem aqua, vos autem baptizabimini in Spiritu sancto non post multos hos dies (*Act. i, v*). » -- « Nisi » enim « quis renatus fuerit ex aqua et Spiritu sancto, non intrabit in regnum Dei (*Joan. iii, 5*). » Hac igitur die et hæreditas 281 et libertas reddita est nobis; quia ille, sine quo hæreditas et libertas haberi non potest, datus est nobis. Hæreditas nostra, regnum Dei est: in quod non intratur, nisi per aquam et Spiritum sanctum. Hac itaque die genus humanum venit ad jubilæum. Hac die venit ad annum libertatis et remissionis. Hoc anno cœperunt apostoli clangere tuba, et loqui, et prædicare omnibus lin-

(1320) S. Augustin, tract. 89: « Quid est ergo, si non venissem et locutus esis fuisset, peccatum non haberent? Nunquid sine peccato erant Judæi, antequam Christus ad eos in carne venisset? Quis hoc vel stultissimus dixerit? Sed magnum quoddam peccatum, non omne peccatum quasi sub generali nomine vult intelligi..... Hoc est autem quia non crediderunt in Christum, qui propterea venit,

ut credatur in eum. Hoc peccatum, si non venisset, utique non haberent. » Ita et Beda.

(1321) Concil. Florentin., sess. 23. Et inter. Tolet. ad n. 25 et TT.

(1322) Idem fuisse habet, et observavit Nazianzenus, orat. 44 in S. Pentecosten, pag. 708, edit. Paris., a. 1650.

gis. Has enim tubas illæ tubæ significabant, quibus tunc, incipiente jubileo, tota illa terra ad festivitatem parabatur. Apparuit autem in igne Spiritus sanctus, ut manifestissime intelligamus, quia ejus præsentia mentis oculi illuminantur, peccata uruntur, et corda fidelium igne charitatis accenduntur. Sed quia ignis iste linguarum speciem habebat, ipsum qui in Sanctis loquitur, se esse ostendebat, et linguis quodammodo linguas tangebatur, et sic ad loquendum apostolos instruebat. Sequitur [CAP. XVI.]: *Hæc locutus sum vobis, ut non scandalizemini. Unde? Vultis audire unde? Absque synagoga facient vos, et quasi iniquos, et contra legem facientes a se repellent, et a synagoga ejicient. Vos autem verborum meorum memores, non scandalizemini, sed patienter et fiducialiter omnia sustinete. Dixi, vobis, quia absque synagoga facient vos. Ecce plus dico: Venit hora, ut omnis, qui interfecit vos, arbitretur obsequium se præstare Deo. Totus contra vos mundus conjurabit. Totus exercitus Satanae contra vos armabitur. Hinc Judæi, inde gentiles: isti propter legis observationem, illi propter deorum religionem. Et in tantum omnes abominabuntur vos, ut magnum se arbitretur obsequium præstare Deo, quicumque interfecerit vos. Et hæc facient vobis, quia non noverunt Patrem, neque me. Si enim Patrem, et Filium cognovissent, se errasse utique intellexissent, et sic errorem reliquissent, et ad fidem venissent. Sed hæc locutus sum vobis, ut, cum venerit hora eorum, reminiscamini, quia ego dixi vobis. Cur reminiscamini? Ut in ipsis tribulationibus, et angustiis constantius firmiterque pugnetis, cum ne omnia præciseret et prædixisset cognoscetis. Hæc autem vobis ab initio non dixi, quia vobiscum eram. Si enim semper cum eis corporaliter esset, hac tali consolatione eos præmunire necessarium non esset. Unde et subditur:*

XLVI. *At nunc vado ad eum qui misit me, et nemo ex vobis interrogat me: Quo vadis? Dixerat superioribus beatus Petrus: « Domine, quo vadis? (Joan. xiii, 36.) » Sed jam nunc ejus sermonibus omnes edocti et instructi, nemo eum interrogat quo vadit; quoniam certissime sciunt quia ad Patrem vadit. Ut quid enim interrogarent quod sciebant, et unde*

(1323) Causam dat, et explicationem August. tract. 94: « Quid est ergo: Si non abiero, Paracletus non veniet ad vos; nisi non potestis capere Spiritum, quandiu secundum carnem persistitis nosse Christum? Sic etiam S. Gregorius lib. viii Moral. cap. 17: « Si ego non abiero, Paracletus non veniet; ac si aperte diceret: Si ab intentionis vestrae oculis corpus non subtrahatur, ad intellectum vos invisibilem, per consolatorem Spiritum non perducatur: » et S. Bernard. serm. 4 in Ascens. D.: « Quid est ergo Nisi ego abiero, etc., nisi carnis præsentia vestris subtrahatur aspectibus, spiritualis gratia plenitudinem occupata mens non admittit, non recipit animus, non capit affectus? »

(1324) Aug. lib. iii, contr. 2, ep. Pelag., c. 3: « Filios autem diaboli infidelitas facit; quod peccatum proprium vocatur, quasi solum sit, si non exprimitur quale peccatum sit. Unde quod ait Do-

non dubitabant? Sed quia hæc locutus sum vobis, tristitia implevit cor vestrum. Videbat enim eos contristatos de recessu suo, quem modo audierunt et cognoverunt in sermone suo. Quis enim non doleat, a tali, tam bono, tam dulci, tamque suavi Domino separari? Sed ego veritatem dico vobis; Expediit vobis, ut ego vadam. Quid enim veritas nisi veritatem dicere potest? Dicit igitur hoc, non tantum sermonem suum confirmando, quantum illorum corda consolando. Si enim non abiero, Paracletus non veniet ad vos: si autem abiero, mittam eum ad vos. Quamvis enim et ibi, et ubique Spiritus Paracletus erat, siquidem « Spiritus Domini replevit orbem terrarum (Sap. 1, 7); » aliter tamen venturus erat. Sic enim ante tempora prædestinatum fuerat, ut prius Dei Filius de Virgine nasceretur, moreretur, resurgeret, caelos ascenderet, et sic tandem Spiritum sanctum consolandis discipulis mitteret. Sic erat dispositum, sic præfinitum, et aliter evenire non poterat (1323). Et cum venerit ille, arguet mundum de peccato, et de justitia, et de judicio. Hoc autem exponit: De peccato quidem, quia non credunt in me. De justitia vero, quia ad Patrem vado, et jam non videbitis me. De judicio autem, quia princeps hujus mundi jam judicatus est. Ecco tria posuit, in quibus Spiritus sanctus mundum redarguit. De quibus ipse quoque Dei Filius eam prius redarguerat. Tale est igitur, ac si diceret: Ego quidem ad Patrem vado; sed Spiritum vobis Paracletum mitto, qui mea vice vos doceat, confirmet, et corroboret; qui in vobis, et per vos arguat mundum de peccato, et de justitia, et de judicio. De peccato quidem infidelitatis (1324) quia non credunt in me. Et quia non credunt in me, justitiam non operantur. Et ideo arguet eos Spiritus sanctus etiam de justitia (1325). Sed cur ipse vice mea, et non ego per meipsum? Quia ego ad Patrem vado, et jam non videbitis me. Ipse enim hanc redargutionem facere non poterat, nisi quia secundum carnem caelos ascendebat, et quia corporaliter in hoc mundo ulterius non manebat. Et non solum de peccato, et de justitia, verum etiam de judicio arguet mundum Spiritus sanctus. De quo judicio? De illo quidem, de quo superius ait:

D minus de Sp. sancto. Ipse arguet mundum de peccato, infidelitatem intelligi voluit. » Et tract. 95, « Hoc enim peccatum, quasi solum sit, præ cæteris posuit, quia, hoc manente, cætera delinuntur, et hoc discedente, cætera remittuntur. » At Chrysost. homil. 78, n. 2: « Arguet de peccato, id est omnem excusationem eis auferet, ostendetque illorum scelera, sine venia esse. »

(1325) Chrysost. l. all.: « De justitia, quia irreprehensibilem viam duxi, cujus rei iudicium est, quod ad Patrem vadam. » August. qu. Vet. et Nov. Test., q. 89: « Hoc est arguere mundum, ostendere illi vera esse quæ credere noluit; credere enim noluit a Deo venisse Salvatorem; Salvator autem, servata justitia, non trepidavit reverti ad eum qui se miserat, et per id quod regressus est, probavit se inde venisse: quia nemo, inquit, ascendit ad Deum, nisi qui descendit a Deo. Videntes ergo po-

« Nunc iudicium est mundi. Nunc princeps hujus mundi ejectionis foras (Joan. xii. 31). » Unde et bene hic dicitur: *De iudicio quidem, quia princeps mundi hujus jam iudicatus est, id est foras ejectionis est (1326)*. De tali namque iudicio ait Psalmista: *Judica, Domine, iudicium meum, et causam meam*. Itemque: *« Judica iudicium meum, et redime me (Psal. cxviii, 154)*. » Quid igitur iudicium mundi, nisi iudicium, in quo iudicatur, damnatur, et de coribus fidelium ejectionis princeps mundi? De hoc igitur iudicio arguitur mundus; quia tanti beneficii ingratus adhuc sequitur principem mundi. Arguitur ergo mundus de peccato, qui in Christum credere noluit. Arguitur et de justitia, quam, eo dolente, audit, et servare noluit. Arguitur et de iudicio, quo princeps mundi est damnatus, et mundus ipse liberatus; sed tanti beneficii ingratus nondum Christum sequitur suae salutis auctorem, sed potius diabolum deceptorem. *Adhuc multa habeo vobis dicere, sed non potestis portare modo. Cum autem venerit ille Spiritus veritatis, docebit vos omnem veritatem*. Multa, inquit, jam dixi vobis. Multa adhuc habeo vobis dicere, quae ideo non potestis portare modo, quia illam tantam dei Spiritus plenitudinem vobis infundere volo. Cur? Ut omnia suo tempore fiant, ut prius caelos ascendam, et tunc tandem effundam de Spiritu meo super omnem carnem, et prophetabunt (Act. ii, 18). » Cum autem venerit ille Spiritus veritatis, qui nihil docet, nisi veritatem, de quibuscumque rebus vos docuerit sine alicujus falsitatis admistione, integram, et perfectam, omneque veritatem vos docebit. *Non enim loquitur a semetipso, sed quaecumque audiet loquetur, et quae ventura sunt, annuntiabit vobis*. Sic enim et de seipso Dominus ait: *« Ego a meipso non loquor (Joan. xiv, 10)*. » Itemque: *« Et sermionem, quem audistis, non est meus (Joan. v, 24)*. » Quod quidem, sicut superius exposuimus, tale est ac si diceret: *« Ego non sum a meipso (Joan. xii, 49)*. » Pater enim a nullo, Filius a Patre, Spiritus sanctus a Patre Filioque procedit. Non igitur loquitur a semetipso, quia non est a

testates ascendere enim confusae sunt, videntes verum esse, quod velut falsum speraverant. Itaque ista iustitia arguit eos, quia justum esse, probatum est, quia regressus est, unde venerat. » Aliter Aug. tract. 95: *« Quo pacto igitur mundus arguendus est de iustitia, nisi de iustitia credentium? ... Arguitur de iustitia eorum qui credunt, ipsa quippe fidelium comparatio, infidelium est vituperatio ... Quapropter mundus de peccato quidem suo, de iustitia vero arguitur aliena; sicut arguuntur de lumine tenebrae ... Quantum enim malum sit eorum qui non credunt, non solum per seipsum, verum etiam ex bono potest eorum apparere qui credunt. »*

(1326) S. Aug. l. all.: *« De hoc itaque iudicio, quo princeps iudicatus est mundi (diabolus) arguitur a Spir. S. mundus; quoniam cum suo principe iudicatur, quem superbum atque impium imitantur ... Credant itaque homines in Christum, ne arguantur*

semetipso. Loquitur tamen et a semetipso, quia Spiritus ubi vult spirat (Joan. iii, 8). » Sed non tantum a semetipso, quia unum sunt Pater et Filius cum ipso. Tres igitur in uno loquuntur, quia tres unum sunt. Dicit ergo: *Non enim loquitur a semetipso, sed quaecumque audiet loquetur (1327)*. Quid est audiet? Neque enim intelligendum est, ut in illa Trinitate invisibili, et inseparabili vocalis aliqua, et clamosa collocutio fiat. In eo ergo se audiunt, quo idem sciunt, et volunt. Loquitur igitur Spiritus sanctus quaecumque audiet, id est, quaecumque Patrem et Filium velle cognoscet. Sicut enim voluntas communis est, sic et audius. *Ille me clarificabit, quia de meo accipiet et annuntiabit vobis*. Et hoc exponit: *Omnia quaecumque habet Pater mea sunt. Propterea dixi, quia de meo accipiet, et annuntiabit vobis*. Ille me, inquit, clarificabit, id est, meam claritatem, vobis revelabit, et per vos multis aliis me Dei esse Filium manifestabit. Et hoc ideo, quia de me accipiet. Si enim Spiritus sanctus accipit de his, quae Patris sunt, accipit utique et de his, quae Filii sunt, quoniam omnia quaecumque habet Pater, Filii sunt. Est igitur Spiritus sanctus, Spiritus Filii, siquidem est Spiritus Patris (1328). Pater enim ad Filium refertur, et Filius ad Patrem. Spiritus enim sanctus ad Patrem et ad Filium; sed ad Spiritum sanctum nihil refertur. Est enim Pater Filii Pater, et Filius Patris Filius; Spiritus vero sanctus, Spiritus est Patris et Filii. Sed neque Pater, Spiritus Pater est: neque Filius, sancti Spiritus Filius est. Nihil igitur refertur ad Spiritum sanctum. Quoniam autem Spiritus sanctus et Patris, et Filii Spiritus est, unde habet esse, inde habet et sapientem, et veracem esse. Quod enim est ei esse, hoc est ei sapientem et veracem esse, et similia. Est enim Spiritus sapientiae et intellectus. Est et Spiritus omnis veritatis. Sed hoc de Patre, Filioque habet, et accipit. Et hoc est, unde Dominus ait: *Quia de meo accipiet, et annuntiabit vobis*. Haec autem, quia omnium trium communia sunt, et substantialiter communia, poterat dixisse Dominus, si voluisset, quia de meo et de suo accipiet, et annuntiabit vobis. Nam et Filius, quando predicabat, et

de peccato infidelitatis suae, quo peccata omnia detinentur: transeat in numerum fidelium; ne arguantur de iustitia eorum, quos iustificatos non imitantur: caveant futurum iudicium, ne cum mundi principe iudicentur; quem iudicatum imitantur. » Augustini haec verba recitat ad h. l. Beda.

(1327) Aug. tract. 99: *« Sic itaque debemus accipere quod de Spiritu S. dictum est: Non enim loquetur a semetipso, etc. ut intelligamus, non eum esse a semetipso ... Non ergo loquetur a semetipso, quia non est a semetipso: sed quaecumque audiet loquetur: ab illo audiet a quo procedit: a quo illi est essentia, ab eo scientia; ab illo igitur audientia, quod nihil est aliud, quam scientia. »*

(1328) Aug. tract. 99: *« Spiritus S. non est unius eorum Spiritus, sed amborum ... Et multa sunt testimonia, quibus hoc evidenter ostenditur, et Patris et Filii ipsum esse Spiritum. »*

de suo, et de his quæ Patris et Spiritus sancti sunt, accipiebat; quoniam una est sapientia et veritas omnium trium. Unde et ipse dicebat: Mea doctrina non est mea (Joan. vii, 16) (1329).

XLVII. *Modicum, et jam non videbitis me, et iterum modicum, et videbitis me, quia vado ad Patrem.* Modico enim tempore in sepulcro Dominus jacuit, quo enim discipuli videre non potuerunt. Et iterum modico tempore post resurrectionem eum viderunt; quia, ut Lucas ait: « Per dies quadraginta apparuit eis loquens de regno Dei (Act. 1, 3). » Et hoc est quod ait: *Modicum, et jam non videbitis me, et iterum modicum, et videbitis me.* Sed cur modicum? *Quia ad Patrem vado.* Si enim ad Patrem non isset, non modico, sed multo tempore eum vidissent. Hæc autem discipuli non intelligentes, dicebant: *Quid est hoc, quod dicit nobis: Modicum, et non videbitis me, et iterum modicum, et videbitis me, et quia vado ad Patrem? Quid est hoc, quod dicit: Modicum? Nescimus quid loquitur.* Sciebant enim discipuli quod ad Patrem Dominus iret, quia jam multoties hoc eis nuntiaverat. Unde et modo superius: *Vado ad eum qui misit me, et nemo ex vobis interrogat me, Quo vadis.* Et ideo nemo me modo interrogat, quo vadis, quoniam certissime scitis, quia ad Patrem vado. Hoc igitur solum erat, quod apostoli intelligere non poterant, et hoc discere cupiebant. Quid illud *modicum* significaret, quo enim et viderent, et non viderent: (1330) *Cognovit autem Jesus, quia volebant eum interrogare, et dixit eis: De hoc queritis inter vos, quia dixi: Modicum, et non videbitis me, et iterum modicum, et videbitis me. Amen, amen dico vobis, quia plorabitis, et flebitis vos, mundus autem gaudebit; vos autem contristabimini, sed tristitia vestra vertetur in gaudium.* Hæc est igitur expositio, sed obscura; et tale est ac si diceret: Modo quidem non intelligitis quid significet, *Modicum, et non videbitis me*, sed me post modicum mortuo et sepulto, vestrisque ab oculis sublato, quando pro morte mea plorabitis et flebitis, quando et mundi amatores, Scribæ videlicet et Pharisei, de mea morte gaudebunt, tunc utique intelligetis quid significet, *Modicum, et non videbitis me*. Intelligetis etiam quid significet illud quod sequitur: *Et iterum modicum et videbitis me*, quando, me tertia die resurgente, tristitia vestra vertetur in gaudium (1331). « Gavisusunt enim discipuli, viso Domino (Joan. xx, 20). » Unde et Psalmista: « Ad vesperum, inquit, demorabitur fletus, et ad matutinum lætitia (Psal. xxxix, 6). » *Mulier, cum parit, tristitiam habet, quia venit hora ejus: cum autem pepererit puerum, jam non meminit pressuræ, propter gaudium, quia natus est homo in mundo. Et vos igitur tunc quidem tristi-*

(1329) Hæcenus homil.

(1330) Aug. tract. 101: « Hoc enim est quod eos movebat, quia dixit *modicum*, etc. Nam in precedentibus, quia non dixerat: *Modicum*, sed dixerat: *Ad Patrem vado*, etc., tanquam aperte illis visus est beatus. »

(1331) Aug. l. all. « Nunc ergo quod illis tunc

iam habebitis. Sic, inquit, fiet volis, sicut fit mulieri prægnanti et parturienti. Quæ quidem, cum parit, tristitiam habet, quia mortis horam advenisse timet. Sed tanta lætitia sequitur post partum, ut totius illius tristitiæ non recordetur, propter iuxta nativitalem. Sic igitur et apostoli, quando pariebant et baptizabant, quando per fidem, adoptionis filios generabant, tunc quidem tristitiam habebant, quia moriendo pariebant. Pariebant utique, ut Apostolus ait: « Filioli mei, quos iterum parturio, donec Christus formetur in vobis (Galat. iv, 19). » Itemque: « Nam etsi multos pædagogos habetis, sed non multos patres. In Christo Jesu per Evangelium ego vos genui (I Cor. iv, 15). » Hoc autem significabat Rachel, quæ pariendo mortua est. Unde et filium moriens vocavit *Benoni*, id est filium doloris mei (Gen. xxxv, 18). Pariebant igitur apostoli in dolore, quia propter hunc talem partum **284** occidebantur, cruciabantur, et multos dolores, multasque angustias patiebantur. Beatus iste partus, quo tanta soboles tam nobilium filiorum ubique gentium genuerunt. Sequitur: *Iterum autem videbo vos, et gaudebit cor vestrum, et gaudium vestrum nemo tollet a vobis.* Quando enim eos non videat, qui semper et ubique, et omnia videt? De illa igitur visione dicit, quæ æterna est, et finem non habet, quæ semper in gaudio est, cujus lætitia et beatitudo auferri non potest. Unde et ait: *Et gaudium vestrum nemo tollet a vobis. Et in illo die me non rogabitis quidquam.* In quo die? (1332) In illo utique, in quo hoc vestrum tantum, taleque complebitur gaudium. Manifestum est igitur, quia post judicium, et jam susceptam beatitudinem, nullæ preces necessariae erunt. Modo enim sanctorum intercessionibus necessariae sunt et his qui in hoc sæculo sunt, et his qui in purgatoriis sunt. Ille est autem ille dies, de quo scriptum est: « Quia melior est dies una in atris tuis super millia (Psal. lxxxiii, 11). » In hoc die cessabunt preces, quia nemo erit cui misericordia et indulgentia fieri possit, aliis in æternum damnatis, aliis ad æternam beatitudinem vocatis.

XLVIII. *Amen, amen dico vobis, si quid petieritis Patrem in nomine meo, dabit vobis.* Si consideremus quibus hæc verba specialiter proprieque dicantur, facilis est solutio. Apostolis enim loquebatur Dominus, quos in nomine Christi Jesu cæcos illuminasse, paralyticos curasse, mortuos suscitasse, et alia multa miracula fecisse, legimus. Nihilque Patrem in nomine Filii eos petisse audivimus, quod non acciperint. Unde et quosdam male petentes Jacobus apostolus redarguens ait: « Petitiss, et non accipitis, eo quod male petatis (Jac. iv, 3). » Itemque: « Si quis indiget sapientia, postulet a Deo, qui dat omni-

obscurum fuit, et mox manifestatum est, jam nobis utique manifestum est: post paululum enim passus est, et non viderunt eum; rursus post paulum resurrexit, et viderunt eum. »

(1332) Hanc questionem movet, eodemque modo, composuit Aug. tract. 101.

bus affluenter, et non impropertat, et dabitur ei. Postulat autem in fide nihil hæsitans (Jac. 1, 5). » Apparet igitur his verbis Apostolum quoque ideo exauditum non esse, eo quod in nomine Jesu, et bene non petisset (1333) : si tamen eum non exauditum dicamus, qui, quasi melius exauditus, se quod petebat, non accepisse lætatur. Noluit enim exaudiri, postquam se male petisse cognovit. Atque in eo exauditus melius est, quod de his quæ petebat exauditus non est. Est enim exauditus, non de his quæ petebat, sed de his quæ volebat. Nemo autem sic exauditur, sicut ille qui utiliter accipit quod vult. Sequitur : *Usque modo non petistis quidquam in nomine meo.* Quid est hoc ? Legimus enim Christi discipulos, prius etiam quam eis hæc Dominus diceret, in nomine Jesu Christi infirmos multos sanasse, et dæmonia ejecisse. Unde et ad eum reversi, ut Lucas ait, cum gaudio dicebant : « Domine, etiam dæmonia subjiciuntur nobis in nomine tuo (Luc. x, 17). » Legimus etiam eos increpasse quemdam, qui eos non sequebatur, eo quod in nomine Jesu dæmonia ejecisset. Quid est igitur quod ait : *Usque modo non petistis quidquam in nomine meo ?* Cum manifestum sit eos in nomine Jesu tam multa petisse ? Dicit fortasse eos non petisse in nomine Jesu, id est, non petisse ea quæ pertinent ad salutem. Sic enim hoc quidam intelligere volunt (1334). Sed non est verum. Quid igitur dicemus ? Dicunt discipuli : « Etiam dæmonia subjiciuntur nobis in nomine tuo (Matth. vii, 22). » Dicit Magister : *Usque modo non petistis quidquam in nomine meo.* Tene igitur quod superius ait : *Si quid petieritis Patrem in nomine meo, dabit vobis.* Deinde jungo quod sequitur : *Usque modo non petistis quidquam,* subauditur a Patre, in nomine meo. Quia enim non Patrem, sed Filium videbant, ad Filium solummodo respiciebant. Sed postquam Filius celos ascendit, melius instructi, et a Spiritu veritatis edocti, et Patrem, et Filium rogare cœperunt. Vult igitur Filius ut quod in ejus nomine petitur, a Patre petatur, semperque Pater in Filio honoretur (1335). Sequitur adhuc de ipsa petitione : *Petite, et accipietis, ut gaudium vestrum plenum sit.* Dixit ut

A petere, et ut a Patre petere, et in suo nomine petere. Nunc autem eos docet quod petere debeant. *Petite,* ait : Quid ? *Ut gaudium vestrum sit plenum.* Illud enim gaudium plenum est, quod perfectum et integrum est, quod nunquam finitur, et æternum est (1336). Hoc igitur petendum est, ut ad tale gaudium perveniatur. Quæ vero ab isto gaudio hominem separant, ea petenda non sunt. Sic igitur temporalia quæremus, ut mens, et desiderium ab æterno gaudio non separetur. Sic transcamus per bona temporalia, ut non amittamus æterna. Audiamus semper quod hic dicitur : *Petite, ut gaudium vestrum plenum sit. Et accipietis.* Accipietis utique, sed non modo accipietis, sed non in hac vita. Hoc enim gaudium non accipitur, nisi post hanc vitam. » Quærite igitur primum regnum Dei, et iustitiam ejus, et hæc omnia adjicientur vobis (Matth. vi, 33). » *Hæc in proverbii locutus sum vobis. Venit hora, cum jam non in proverbii loquar vobis, sed palam de Patre annuntiabo vobis.* Hoc est enim quod alius evangelista ait : « Quia in parabolis loquebatur Jesus, et sine parabolis non loquebatur eis (Matth. xiii, 34). » In proverbii enim aliud auditur, et aliud intelligitur. Per illam autem horam, qua non in proverbii, sed palam se de Patre locuturum dicit, ab ejus resurrectione omne tempus futurum significatur, sive per se visibiliter ; sive per Spiritum sanctum ; invisibiliter eis loquatur (1337). Adveniente enim Spiritu sancto, tunc palam et manifeste nuntiatur et revelatur esteis, quod prius de Patre ignorabatur. Neque fuit necessarium, ut ulterius dicerent : « Domine, ostende nobis Patrem, et sufficiat nobis (Joan. xiv, 8). » Videntes in Patre Filium, et in Filio Patrem, et in utroque Spiritum sanctum. *In illo die in nomine meo petetis.* In illo, inquit, die, petetis in nomine meo, ut in virtutibus, quæ per vos flent, glorificetur nomen meum, glorificetur et Pater, quem vos petetis in nomine meo. Non enim dixit : *Petetis nomen meum ; sed petetis in nomine meo,* ut ostenderet nobis, a quo, et in quo petere debeamus. Superius dixerat : *In illo die me non rogabitis quidquam.* Nunc autem dicit : *In illo die in nomine meo petetis.* Quod utique contrarium

(1333) Notissima verba Augustini, quæ repetit ad li. 1. tract. 102 : « Jam pictum est in superioribus... non peti in nomine Salvatoris quidquid petitur contra rationem salutis ; et quibus similia habet S. Gregorius homil. 27 in Evang. »

(1334) Ita S. Gregor. hom. 27 in Evang. : « Nam si id quod non expedit petitur ; non in nomine Jesu petitur Pater ; unde et eisdem apostolis adhuc infirmantibus Dominus dicit : *Usque modo non petistis in nomine meo,* ac si aperte diceretur : Non petistis in nomine Salvatoris, qui nescitis quærere æternam salutem. »

(1335) Aug. tract. 102 duas habet explicationes : « Vel quia non in nomine meo petistis, quod nomen, non sicut cognoscendum est cognovistis ; vel non petistis quidquam ; quoniam in comparisonem rei quam petere debuistis, pro nihilo habendum est quod petistis. » Prima harum accedit ad explicationem A.

(1336) Aug. l. 1. all. : « Hoc quod dicit gaudium ple-

num, profecto non carnale, sed spiritale gaudium est, et quando tantum erit, ut aliquid ei jam non sit addendum, procul dubio tunc erit plenum. »

(1337) Ita Chrys. hom. 79, n. 2 : « Hoc est resurrectionis tempus... Nam quadraginta diebus versabatur, loquebaturque cum illis, convalescens et exponens ea quæ ad regnum Dei pertinebant. » Augustin. lib. 1 de Trinit. cap. 10 ; Greg. lib. xxx. Moral. cap. 22, de futura beata vita hoc exponunt. Augustinus tamen tract. 102 improbat hanc explicationem alteram, quod sequatur. *Illo die in nomine meo petetis :* in futuro enim sæculo cum pervenerimus ad regnum... quid peturi sumus, quando satiabitur bonis desiderium nostrum?... Petitio namque alicujus est indigentia, quæ ibi nulla erit, ubi hæc satietas erit. Ergo explicat, et ut intelligatur Jesus discipulos suos de carnalibus vel animalibus ac spirituales promissæ facturum... qualis erat qui dicebat : *Sapientiam loquimur inter perfectos ; et non potui vobis loqui quasi ; irritabilibus,* etc.

esset, si de eodem die intelligeretur. Illic igitur dies est hujus sæculi. Ille vero alterius sæculi. Hic ante judicium: ille post judicium. *Et non dico vobis, quia ego rogabo Patrem de vobis. Ipse enim Pater amat vos, quia vos me amastis, et credidistis quia a Deo exiit.* Postquam, inquit, cœlos ascendero, non dico me rogare Patrem de vobis. Sed vos ipsi eum rogate in nomine meo, et quod volueritis, dabit vobis. Diligit enim vos, quia vos me amastis, et credidistis quia a Deo exiit. *Exiit a Patre, et veni in mundum: iterum relinquo mundum, et vado ad Patrem.* A Patre exiit, quia a Patre genitus est (1338). In mundum venit, quia per susceptam humanitatem mundo se visibilem præbuit. Quomodo exiit nescitur, quia quomodo genitus est ignoratur. Mundum vero relinquit, et ad Patrem vadit, non secundum divinitatem, qua ubique est, sed secundum humanitatem, qua localis est. Dicant ei discipuli ejus: *Ecce nunc palam loqueris, et proverbium nullum dicis. Nunc scimus quia scis omnia, et non opus est tibi ut quis te interroget.* Volebamus, inquit, te interrogare, quia illa que dicebas minime intelligebamus; sed sine omni nostra interrogatione tu ipse nobis ea exposuisti, de quibus te interrogare volebamus. Unde pro certo scimus, quia scis omnia, et non opus est tibi ut quis te interroget. Et hoc modo credimus, quia a Deo exiisti. *Respondit eis Jesus: Modo creditis? Ecce venit hora, et jam venit, ut dispergamini unusquisque in propria, et in me solum relinquantis. Et non sum solus, quia Pater mecum est. Vobis, inquit, fugientibus, et propria latibula singulis potentibus, me vestro solatio solum, sed non Patris auxilio relinquetis solum; quia Pater mecum est; et non relinquet me solum. Hæc locutus sum vobis, ut in me pacem habeatis.* Pacem vobis commendavi. Pacem vobis relinquo. Volo ut in me, et propter me pacem cum omnibus habeatis. Sic tamen ut me non relinquantis. *In mundo pressuram habebitis; sed confidite: Ecce vici mundum.* Bella annatiurus pacem præmisit, ut non odio pugnet, sed amore, neque inimicos eos reputent a quibus cruciantur; sed pro eis orent, ut convertantur. Confidant, et non timeant mundum, quia victus est eum principe mundi. Ille exercitus timendus non est, qui jam eum suo principe superatus est (1339).

XLIX. [CAP. XVII.] *Hæc locutus est Jesus, et 286 sublevaris oculis in cœlum, dixit: Pater, venit hora, clarifica Filium tuum, ut et Filius tuus clari-*

A fiet te. Non de hora passionis, que jam imminebat, sed de hora resurrectionis hoc dicit, que non longe erat (1340). Non enim in passione, sed in resurrectione et Pater et Filius clarificatus est. Nisi enim resurrexisset, nemo in Filium aut in Patrem per Filium credidisset. Orat Jesus, non pro se, sed pro nobis. Ut quid enim loquendo oret Patrem, qui semper in Patre est, et in quo semper est Pater? Orat igitur, ut nos orare doceat, semperque non in nostris viribus, sed in Dei auxilio spem habeamus. *Sicut dedisti ei potestatem omnis carnis, ut omne, quod dedisti ei, det ei vitam æternam.* Sic, inquit, clarifica Filium tuum, sicut dedisti ei potestatem omnis carnis. Habet enim hanc potestatem in omni carne, ut omne quod datum est ei, omne quod ad vitam prædestinatum est, det ei vitam æternam, et per ipsum et non per alium salvetur. Totum autem hoc ad humanitatem referri debet (1341). Ipsa enim est, cui omnis carnis est data potestas. *Hæc est autem vita æterna, ut cognoscant te verum Deum, et quem misisti Jesum Christum.* Ideo enim sic cognoscere, et ita credere dicitur *vita æterna*, quia, qui ita non cognoscit, et ita non credit, non habet vitam æternam. Et est causa pro effectu. *Ego te clarificavi super terram. Opus consummavi, quod dedisti mihi, ut faciam.* Clarificavit enim Filius Patrem, cum laudando et prædicando et in ejus nomine signa multa et miracula faciendo. Unde ipse dicebat: *Opera, que ego facio in nomine Patris mei, illa testimonium perhibent de me (Joan. v, 36).* Et hoc est opus ejus, quod jam consummaverat. Sola enim mors restabat, qua vitam mundo redderet. *Et nunc clarifica me tu, Pater, apud te ipsum, claritate, quam habui, priusquam mundus esset, apud te.* Da, inquit, mihi Pater, illam claritatem, quam habui apud te, priusquam mundus esset. Sic enim se habet ordo. Quid est enim *apud te ipsum*, nisi vocando ad te ipsum? (1342) Quia enim carnem suscepit, et cum hominibus conversatus est, mortuus ut homo atque sepultus: nisi resurgeret, et cœlos ascenderet; non solum simpliciter homo, verum etiam magus, et seductor fuisse putaretur. Sed quia surrexit, et cœlos ascendit, sic clarificatus est in mentibus nostris, ut talem eum esse credamus, qualis erat apud Patrem, priusquam mundus fieret. *Manifestavi nomen tuum hominibus, quos dedisti mihi de mundo.* Hoc enim nomen illis solum manifestum est, qui hunc credunt

(1338) August. tract. 102: « Exiit enim a Patre, quia de Patre est; et in mundum venit, quia mundum suum corpus ostendit, quod de Virgine assumpsit. Relinquit mundum corporali descensione; perrexit ad Patrem hominis ascensione; nec mundum deseruit providentiæ gubernatione. »

(1339) S. Leo serm. 72, 2, De resurrect. cap. 4: « Quia misericordia Domini plena est terra, adest nobis utique Christi victoria, ut impleatur quod ait: *Nolite timere, quia ego vici mundum.* Sive ergo contra ambitionem sæculi, sive contra concupiscentias carnis, sive contra hæreticorum jacula dimicemus, dominica cruce semper armemur. »

(1340) Augustinus tract. 101: « Clarificatum a

Patre Filium nonnulli accipiunt in hoc, quod ei non pepercit, sed pro nobis omnibus tradidit eum. Sed si passione clarificatus dicitur, quanto magis resurrectione? Nam in passione magis ejus humilitas, quam claritas commendatur. » Est prior illa interpretatio de Christo clarificato in passione, Chrysostomi hom. 80, n. 4. Fusc hunc locum explicat Hilarius lib. III De Trinit.

(1341) Vid. Epiphanius, hæres. 69.

(1342) Aug. tract. 105: « Ipse quippe Patrem clarificavit super terram, cum gentibus prædicando; Pater vero ipsum apud semetipsum ad suam dexteram collocando. »

esse Filium, et illum credunt esse Patrem. Nesciebant Judæi hoc nomen, qui dicebant: « Secundum legem debet mori, quia Filium Dei se fecit (Joan. xix, 8). » Tui erant, et mihi eos dedisti, et sermonem tuum servaverunt. Tui, inquit, erant, quia ad vitam prædestinati erant. Et mihi eos dedisti ad docendum, ad redimendum, ad sanctificandum. Et sermonem tuum servaverunt, quem me docente audierunt. *Nunc cognoverunt quia omnia quæ dedisti mihi, abs te sunt.* Quomodo, vel unde cognoverunt? *Quia verba quæ dedisti mihi dedi eis, et ipsi acceperunt ea.* Et in ipsis cognoverunt vere, quia a te exivi, id est, quia tu me genuisti; et crediderunt quia tu me misisti, id est, ut carnem susciperem et homo fierem voluisti. *Ego pro eis rogo, non pro mundo rogo, sed pro his quos dedisti mihi, quia tui sunt; et mea omnia tua sunt, et tua mea sunt.* Hæc autem illis difficilia non sunt, qui duarum in Christo naturarum semper memores sunt. Quod enim rogat, et quod sibi aliquid datum dicit, humanitatis est. Quod vero æqualis est Patri, et communiter omnia habet cum Patre, divinitatis est (1343). Sed nota quod pro mundo, id est, pro amatoribus mundi, se non rogare, Dominus dicit. Quid autem hic dicemus, nisi id quod Apostolus ait: « O homo, tu quis es, qui respondeas Deo? Nunquid dicit figmentum ei, qui se dixit: Cur me fecisti sic? An non habet potestatem figulus lutu facere aliud vas in honorem, et aliud in contumeliam? » (Rom. ix, 20.) Quod autem ait: *et clarificatus sum in eis*, discipulorum fidem commendare videtur. *Et jam non sum in mundo, et hi in mundo sunt, et ego ad te venio.* Jam non se deputat esse in mundo, quia subito et post modicum disponit exire de mundo. Unde et subinferens ait: *Et ego ad te venio.* Illos vero in mundo esse dicit, quos hinc abiens, in mundo relinquit. Sive etiam in mundo non erat, quia mundi adversitates non timebat, mundi gloriam non 287 quærebat, et mundi voluptates non sentiebat, *Pater sancte, serva eos in nomine tuo, quos dedisti mihi, ut sint unum, sicut et nos.* Serva, inquit, eos, Pater sancte, in nomine tuo, ut nunquam in eis deficiat nomen tuum, sed semper sis illorum Pater; et ipsi sint filii tui. In illis enim perit nomen Patris, qui peccando desinunt esse filii. *Ut sint unum sicut et nos*, ut nunquam recedant a fidei veritate, semperque sint stabiles et unanimes in charitate (1344).

(1343) V. Cyrillus pag. 966: « Qui rogat igitur, ut homo, simul distribuit rursus, ut Deus. » V. Chrysost. hom. 81; ubi fuse docet, discipulorum se infirmitati attemperantem loqui ut hominem. « Si enim dixisset *Ego servo illos*, non credidissent, » etc.

(1344) S. Cyrill. pag. 972: « Servari vult discipulos in benevolentia et voluntatum unione, animo et spiritu inter se quodammodo commistos, et ad eam unionem progredi, ut voluntatum, illa conjunctio imago sit naturalis in Patre et Filio unitatis. » Ita S. Ambros. lib. iv, de Fid. c. 7, S. Joan. Chrysost. hom. 82, num. 2, etc.; Innocentius III, in g. u. conc. Lateran. « Cum ergo Veritas pro fidelibus suis orat ad Patrem: Volo, inquit, ut ipsi sint unum in nobis, sicut et nos unum sumus; hoc nomen; unum, pro fidelibus quidem accipitur, ut intelliga-

A *Cum essem cum eis, ego servabam eos in nomine tuo.* Quamvis adhuc corporaliter cum eis esset, tamen sic loquitur, ac si jam cum eis non esset. Sed quid est, *ego servabam eos in nomine tuo*, nisi tales eos componebam, qui nomen tuum semper tenerent et glorificarent? Inde est quod ipse ait: *Ego veni in nomine Patris mei*, id est, ut glorificarem non meipsum, sed nomen Patris mei. *Quos dedisti mihi custodi, et nemo ex his perit, nisi filius perditionis, ut Scriptura impleatur.* Hoc autem de Juda dicitur, qui solus periit de duodeno apostolorum numero. *Nunc autem ad te venio et hæc loquor in mundo, ut habeant gaudium meum impletum in semetipsis.* Quod enim ait: *nunc venio ad te*, tale est ac si diceret: Post paucos dies venio ad te. Sed quomodo hæc loquitur in mundo, si, ut superius dixit, non est in mundo? Per hoc enim datur intelligi, quia secundum aliquid in mundo erat, et secundum aliquid in mundo non erat. Quomodo enim in mundo erat, manifestum est. Quomodo etiam in mundo non erat, jam dictum est. Non enim erat in mundo, quia non erat in voluptatibus mundi (1345). *Ego dedi eis sermonem tuum, et mundus eos odio habuit.* Ego, inquit, dedi eis sermonem tuum. Ego dedi eis verba tua, et doctrinam tuam. Et mundus eos odio habuit. Cur? *Quia non sunt de mundo*, quia non sunt de amatoribus mundi. *Si enim de mundo essent, mundus, quod suum erat, diligeret.* Sed quomodo non sunt de mundo? *Sicut et ego non sum de mundo.* Secundum creationem igitur, de mundo sunt: sed secundum sanctam conversationem, de mundo non sunt. Nam et ipse Dominus secundum carnem de mundo erat; quia et caro de terra, et terra de mundo erat. *Non rogo ut tollas eos de mundo, sed ut serves eos a malo; ne de mundo fieri incipiant. Sanctifica eos in veritate. Sermo tuus veritas est. Et pro eis ego sanctifico meipsum, ut sint et ipsi sanctificati in veritate.* Quid est: *Sanctifica eos in veritate*, nisi sanctifica eos in meipso? Ego enim sum veritas, quia sum Verbum tuum, et sermo tuus. Sermo autem tuus veritas est. Et ut ipsi sanctificentur in me, ego pro eis sanctificabo, immolabo, et sacrificabo me ipsum (1346), ut sint et ipsi sanctificati in veritate. Inde enim de ipso scriptum est: *Quia dilexit nos, et lavit nos a peccatis nostris in sanguine suo. Sicut tu me misisti in mun-*

tur unio charitatis in gratia. »

(1345) S. Cyrillus pag. 980: « A terreno enim sensu et mundi rationibus plane dissita est conversatio, et vita Christiana, quam pro virili sequentes inter mundanos nequaquam censemur... quemadmodum nimirum divinus ipse Paulus nobis de seipso, et Christo scribit: *Per quem mihi mundus crucifixus est, et ego mundo.* »

(1346) S. Cyrillus pag. 990: « Sanctifica igitur eos, o Pater, inquit, in veritate tua, id est in me. Tuum enim Verbum veritas est, id est ego. Sanctificavi enim pro eis meipsum, id est consecravi et obtuli, unus pro cunctis mortuus, ut eos in novitatem vite reformarem, et sanctificati sint in veritate, id est in me. »

dum, et ego misi eos in mundum. Ad hoc igitur A autem in aliis Evangelis exposita sunt. Non est autem contrarium quod hic hora sexta, et in Marco hora tertia Jesus scribitur fuisse crucifixus. Hora namque tertia a Judæis, sexta a gentilibus, et Romanorum militibus crucifixus est Dominus. Non quod bis sit crucifixus, sed quia hora tertia est ab illis damnatus, et hora sexta ab illis in crucem elevatus. Aliter enim Judæi non occiderunt Jesum, nisi accusando et dampnando, et *Crucifige, crucifige* clamando (1350). Unde et ipsi dicebant: *Nobis non licet interficere quemquam.*

tu me misisti. His autem verbis quid aliud sonat, nisi Ecclesie unitas et perfectio charitatis? (1347) Et ego claritatem, quam dedisti mihi, dedi eis, ut sint unum, sicut et nos unum sumus, ego in eis, et tu in me, ut sint consummati in unum, et cognoscat mundus, quia tu me misisti, et dilexisti eos, sicut et me dilexisti. Ego, inquit, claritatem quam dedisti mihi dedi eis; ut sicut ego, ita et ipsi mortuos suscitarent, cæcos illuminarent, leprosos munda- **B** *rent, et dæmonia fugarent (1348), et per hoc clari et famosi cunctis gentibus apparerent. Ut hæc et similia faciendo sint unum in nobis, sicut et nos unum sumus. Unum enim cum Deo 288 sunt, quia et ipsi dii sunt, et quia unam cum Deo potestatem habent, quamvis non a seipsis, sed a Deo habeant. Unde et superius Dominus ait: «Manete in me, et ego in vobis, quia sine me nihil potestis facere (Joan. xv, 4, 5).» Ego sum in eis, et tu es in me. Es igitur tu quoque in eis. Unde sit ut sint consummati et perfecti in unum. Ipsi sunt membra mea. Ego caput illorum. Tu Pater, et ego Filius. Ecce quomodo unum sumus. Cognoscat igitur mundus in virtutibus, quæ per eos sunt, et miraculis quæ in meo nomine operantur, quia tu me misisti, et quia dilexisti eos, sicut et me dilexisti. Tantum enim dilexisti eos, ut morti me traderes pro eis. Pater, quos dedisti mihi, volo ut tibi sum ego, et illi sint merum. Cur? Ut videant claritatem meam, quam dedisti mihi. Hanc autem claritatem videre quid aliud est, quam beatum esse? (1349) Unde hic idem Joannes ait: «Scimus, quia cum apparuerit, similes ei erimus, quia videbimus cum sicuti est (I Joan. iii, 2).» Pater juste, mundus te non cognovit. Ego autem te cognovi. Et hi cognoverunt quia tu me misisti, et notum feci eis nomen tuum, et notum faciam, ut dilectio, qua dilexisti me, in ipsis sit; et ego in ipsis.*

L. [CAP. XVIII-XIX.] *Hæc cum dixisset, egressus D* et cum discipulis suis trans torrentem Cedron. Hæc

(1347) Vid. dicta superius et Chrysost. hom. 78, in Joan. n. 4. Cyrillus pag. 996: «Charitatis igitur et concordie pacisque vinculum petit, quo ad unitatem spiritalem fideles adducantur, adeo ut naturalis et substantialis unitatis, quæ in Patre nimirum et Filio intelligitur, characteres imitentur, consensionem nimirum voluntatum in omnibus, et animorum ad unitatem concursum.»

(1348) Ita ferme S. Joan. Chrysost. hom. 82, n. 2: «Et ego claritatem quam dedisti mihi dedi eis; per signa, per doctrinam, et ut concordent sint.»

(1349) Ita explicat hunc locum Iræneus lib. iv, cap. 14, num. 1.

(1350) Ita Augustin. enarrat. in Ps. LXXIII, n. 5: «Quidam evangelista dicit hora sexta crucifixum

Dominum, et quidam hora tertia. . . Et revera quando levatus est Dominus in ligno, hora sexta erat. . . Considerantes autem omnem circumstantiam lectionis. . . invenimus horam tertiam esse potuisse quando illi clamaverunt *Crucifige, crucifige*. Ergo verius illi occiderunt, quando clamaverunt.»

(1351) Mysticam seu spiritalem intelligentiam exhibet in primis S. Petrus Chrysologus serm. 74 et 75, explicans illud Vespere quæ lucescit.

(1352) S. Gregorius hom. 22 in Ev.: «Maria auctorem omnium, quem carne viderat mortuum, quærebat in monumento, et quia hunc minime invenit, furatum credidit. Adhuc ergo erant tenebræ, cum venit ad monumentum.»

significant ad Christum currentes, et ad fidem venientes, Judæos scilicet et gentiles (1353). Ex his enim Ecclesia tota consistit. Et Joannes quidem significat Judæos; Petrus vero gentiles designat. Quoniam Judaicus populus, priusquam gentilis, ad fidei cognitionem venire cœpit. Et venit ad monumentum, sed non statim introivit; quia Christi resurrectionem audiens non credidit (1354). Si enim statim introisset, linteamina tetigisset; et cum ibi **289** Christum non esse sensisset, resurrexisse credidisset. Sed quid per linteamina Christi, per indumenta Verbi Dei, nisi litteram intelligimus, qua Verbum indutum non apparet? Verbum utique, quod « in principio erat Verbum, et Verbum erat apud Deum, et Deus erat Verbum (Joan. 1, 1); » quod quidem, nisi litteræ velamine expellatum fuerit, neque videtur, neque cognoscitur. Venit Joannes ad monumentum, inclinavit se, vidit linteamina, sed non tetigit; quia et Judæi usque hodie se ad legendum inclinant, litteras vident, sed non intelligunt. Tangere enim, intelligere est; nunc autem videamus quid Petrus quoque fecerit, qui post Joannem ad monumentum venit. *Venit, inquit, Simon Petrus sequens eum.* Et quid fecit? *Et introivit in monumentum.* Si non introisset, non cognovisset. Introivit ergo et vidit, diligenterque inspexit sola linteamina ibi esse posita. Et illum resurrexisse cognovit, qui in illis linteaminibus prius involutus latebat. Sic et nos, cum ad librum accedimus, id est ad monumentum Christi, in quo ejus mortis et resurrectionis recordamur et admonemur, dum intelligendo intramus, litteræ velamenta revolvimus; mox Christum Dominum resurrexisse cognoscimus. Cum enim legimus: « Ego dormivi, et somnum cœpi, resurrexi, quoniam Dominus suscepit me (1355); » si tamen hoc monumentum cum Petro intramus (intramus autem, si intelligimus, et litteræ velamenta revolvimus), Christum Dominum resurrexisse cognoscimus. Hoc autem Judæi non cognoscunt, quia, etsi monumentum et linteamina, id est librum et litteras, videant, illuc tamen intelligendo non intrant: usitata locutione, ut in illam sententiam nos non posse intrare dicamus, quam intelligere non valeamus. Videamus etiam, quid sudarium illud significet, quod super ejus

(1353) Id. S. Gregor.: « Quid ergo per Joannem, nisi Synagoga; quid per Petrum, nisi Ecclesia designatur? Nec mirum esse videatur, quod per juniorem Synagoga, per seniore vero Ecclesia signari perhibetur; quia, etsi ad Dei cultum prior est Synagoga quam Ecclesia gentium, ad usum tamen sæculi prior est multitudo gentium quam Synagoga. »

(1354) S. Gregor.: « Vidit enim Joannes posita linteamina, nec tamen introivit; quia videlicet Synagoga, et Scripturæ sacræ sacramenta cognovit, et tamen ad fidem passionis Dominicæ credendo intrare distulit. »

(1355) Psal. III, 6: *Ego dormivi et soporatus sum,* etc.

(1356) S. Gregorius l. all.: « Quid esse, fratres, credimus, quod sudarium capitis Domini cum linteaminibus non invenitur in monumento, nisi quia, Paulo attestante, caput Christi Deus, et

A caput positum fuerat. Si enim, ut Apostolus ait: « Caput Christi Deus est (1 Cor. XI, 3), quid sudarium quo tegitur caput, nisi illam Scripturam designat, quæ loquitur de divinitate? (1356) Vis videre sudarium quo tegitur caput Christi? Lege hujus Evangelii caput: « In principio erat Verbum, et Verbum erat apud Deum, et Deus erat Verbum (Joan. 1, 1). » Unde et bene de hoc sudario dicitur, quia non cum cæteris linteaminibus positum, sed separatim in uno loco involutum erat; quoniam magna distantia est inter eas Scripturas, quæ de Christi divinitate, et eas quæ de ejus humanitate loquuntur. Hinc est quod de quibusdam separatis sacrificiis nemo comedit, nisi Aaron cum filiis masculis. Sequitur: *Tunc ergo introivit et ille discipulus, qui venerat primum ad monumentum, et vidit, et credidit.* Hoc est enim, quod Apostolus ait: « Cum plenitudo gentium introierit, tunc Israel salvus fiet (Rom. XI, 25). » Prius igitur necesse est ut Petrus introeat cum tota gentium plenitudine, quæ per eum significatur, et sic postea intrabit Joannes cum Judæorum populo, qui per eum designatur. Quod autem ait: *Et vidit, et credidit,* non plane de resurrectione, sed de his quæ mulier dixerat, Dominum videlicet de monumento fuisse sublatum intelligi debet. Unde et subditur: *Nondum enim sciebat Scripturas, quia oporteret eum a mortuis resurgere.* Ideo enim nondum Scripturas sciebat, quia adhuc linteamina a longe videbat. Diximus enim Scripturas per linteamina significari. *Abierunt ergo iterum ad semetipsos discipuli.*

III. *Maria autem stabat ad monumentum foris plorans. Dum ergo fletet, inclinavit se, et prospexit in monumentum. Et vidit duos angelos in albis sedentes, unum ad caput, et unum ad pedes, ubi positum fuerat corpus Jesu.* Recedunt discipuli, stat mulier, et plorat. Adest Jesus mœrentium consolator, et piæ mulieris lacrymas intuetur. Exspectat quid mulier agat, neque illico se manifestat. Inclinat se illa, nec semel vidisse sufficit (1357). Nihil est satis amanti. Prospicit in monumentum, et videt duos angelos, qui nihil melius quam duo Testamenta significabant (1358). Quibus nuntiantibus Christi nativitatem, passionem, et resurrectionem, et qua-

divinitatis incomprehensibilia sacramenta ab infirmitatis nostræ cognitione disjuncta sunt; ejusque potentia creaturæ transcendit naturam. »

(1357) Gregorius hom. 25 in Ev.: « Certe jam monumentum vacuum viderat, jam sublatum Dominum nuntiaverat: quid est quod se iterum inclinat, iterum videre desiderat? Sed amanti semel aspexisse non sufficit: quia vis amoris intentionem multiplicat inquisitionis. »

(1358) Id. ibid.: « Possumus etiam per duos angelos duo Testamenta cognoscere, unum prius, et aliud sequens: qui videlicet angeli per locum Domini corporis sibi sunt conjuncti: quia mirum utraque Testamenta, dum pari sensu incarnatum et mortuum, ac resurrexisse Dominum nuntiant, quasi Testamentum prius ad caput, et Testamentum posterius ad pedes sedet. »

cunque de eo sunt, plenissime instrumur et docemur. Qui, quoniam gaudium et resurrectionem modo specialiter nuntiare venerant, non immerito, sed digne satis in albis apparent. Stat unum duorum Testamontiorum, 290 quæ per angelos figuratur, ad caput Domitici monumenti; et unum ad pedes (1359): quia nunc de divinitate, nunc de humanitate nobis loquuntur. Per caput enim, Christi divinitatem; per pedes, ejus humanitatem intelligimus. Hoc enim significat Moyses, qui cum de agno illo Paschali, et significativo loqueretur, ait: « Et comedetis carnes agni nocte illa cum azymis et lactucis agrestibus; caput et pedes cum intestinalibus vorabitis (Exod. xii, 9). » Sed audiamus quid flenti mulieri angeli dicant: *Mulier, inquit, quid ploras? Non est plorandum, sed plaudendum: hic dies lætitiæ, non mœroris (1360): keta venimus nuntiare tibi. Sed potius ad illum respice, quem tanto amore videre desideras. Dicit eis: Quis tulerunt Dominum meum, et nescio ubi posuerunt eum. Magnus, inquit, dolor me flere compellit, magna tristitia coarctat viscera mea, quia tulerunt mihi Dominum meum, et nescio ubi posuerunt eum. Hæc cum dixisset, conversa est retrorsum, vidit Jesum stantem, et nesciebat quia Jesus est. Dicit ei Jesus: Mulier, quid ploras? quem quæris? Sciebat enim Dominus quid illa quærebat; nec ignorando, sed consolando eam interrogabat; et ideo interrogationem duplicavit, ut audita voce agnosceret (1361). Illa æstimans quia hortulanus esset, dicit ei: Domine, si tu sustulisti eum, dicito mihi, ubi posuisti eum; et ego eum tollam. Quasi de cognito loquitur; et quem ipsa diligebat, omnes scire cogitabat (1362): Dicit ei Jesus: Maria. At illa, ut se suo nomine vocari audivit, mox eum cognovit, et a monumento, a quo præ nimio amore oculos avertere non poterat, ad illum conversa, ait: Rabboni. Quid autem significet Rabboni, evangelista exposuit: quod dicitur Magister. Statim autem ut eum cognovit, corruit ad pedes ejus. Cui Dominus: Noli me tangere; nondum enim ascendi ad Patrem meum. Ac si dicat: Noli me manibus tangere, quem nondum fide tetigit; crede quia surrexi, et quia inferno expoliato, jam secundum animam cœlos*

A ascendi: nec me quæras in monumento, qui ubique sum et loco arctari non possum. Nondum me credis ascendisse ad Patrem; nondum me credis æqualem Patri (1363). Quid est enim ad Patrem ascendere, nisi Patri æqualem esse, non alius extenditur Pater, quam Filius; ubicunque est Pater, ibi est Filius. Non igitur eum tangat, neque ad eum accedere præsumat quicumque talem et tantum eum esse non credit. Tenuit tamen illa pedes ejus, sicut et aliæ mulieres, de quibus alii evangelistæ scribunt: « Vade ad fratres meos, et dic eis: Ascendo ad Patrem meum, et Patrem vestrum; Deum meum, et Deum vestrum (Matth. xxviii, 9). » Notissima verba, et quæ per seipsum sæpe eis prædixerat, illis mandat: quatenus ea audientes, facilius crederent verum esse, quod mulier nuntiabat. *Venit Maria Magdalene annuntians discipulis, quia vidi Dominum, et hæc dixit mihi.*

B
C
LIII. *Cum esset sero die illo una Sabbatorum, et fores essent clausæ, ubi erant discipuli congregati propter metum Judæorum, venit Jesus, et stetit in medio, et dicit: Pax vobis.* Quicumque intelligit illud quod scriptum est: « Mors intrat per fenestras nostras (Jer. xi, 21), » intelligit etiam quid apostoli significabant, cum januis clausis intus sedebant propter metum Judæorum. Uno enim Judæorum nomine, omnes Ecclesiæ inimici significantur. Nam et vitia, et maligni spiritus, hæretici, et tyranni, omnesque Ecclesiæ persecutores hoc uno nomine intelliguntur. Claudamus igitur fenestras nostras, claudamus januas corporis nostri, non tantum propter metum Judæorum, quantum propter metum dæmoniorum, et falsas persuasiones hæreticorum, et corruptelas innumeras vitiorum. Ideo enim Apostolus ait: « Corruptunt mores bonos colloquia mala (I Cor. xv, 33). » Ideo et Psalmista dicit: « Averte oculos meos, ne videant vanitatem (Psal. cxviii, 37). » Multi enim videndo, multi audiendo, multi loquendo, et comedendo 291 perierunt. Istæ igitur sunt illæ fenestræ, istæ sunt illæ januæ, per quas mors ingreditur in hominem. Primi parentes sint nobis in exemplum. Nisi enim serpentis vocem audissent, et male suadenti credidissent, nisi lignum vetitum vidissent, et

(1359) Ita Gregorius I. all. Aliter Aug. tract. 121, et Beda: « Quid est quod unus ad caput, et ad pedes alter sedebat? An quoniam... Christi Evangelium velut a capite usque ad pedes, ab initio usque in finem significabant esse nuntiandum? »

(1360) Augustin. I. all.: « Angeli lacrymas prohibebant: ubi quid aliud quam futurum quodammodo gaudium nuntiabant? Ita enim dixerant: Quid ploras? ac si dicerent, Noli plorare. »

(1361) Chrysost. hom. 88, n. 1: « Nam cum vocavit illam Maria; tunc ipsa illum cognovit. Sic non a visu, sed a voce cognitio perfecta est. »

(1362) Gregorius hom. 25 in Ev.: « Vis amoris hoc agere solet in animo, ut quem ipse semper cogitat, nullum alium ignorare credat. Recte et hæc mulier quem quærit non dicit: et tamen dicit Si tu sustulisti eum, dicito alteri non putat inco-

D
(1363) Hieron. in Epist. ad Paul. De ob. Basilic.: « Id est, non mereris tangere resurgentem, quem mortuum existimas in sepulcro. » Et ep. ad Hedib. qu. 5. « Est sensus: Quem mortuum quæris, viventem tangere non mereris. Si me necdum putas ascendisse ad Patrem, sed hominum fraude sublatum, meo tactu indigna es. » Id. in ep. ad Marcell.: « Noli me tangere; et est sensus: Non mereris meis hæerere vestigiis, nec adorare quasi Dominum, nec ejus tenere pedes quem non existimas surrexisse. Tibi enim necdum ascendi ad Patrem meum. Cæteræ vero mulieres, quæ pedes tangunt, Dominum confitentur, et merentur ejus hæerere vestigiis, quem ad Patrem ascendisse confidunt. » In eadem interpretationem conveniunt S. Ambr. lib. x in Luc., lib. iii De virgin., et in Ps. xlv, sicut S. Greg. hom. 25.

pomum concupiscentiæ comedissent, in tantum harathrum non coruissent. Hoc igitur apostoli significabant, cum clausis januis in domo sedebant. Nemo autem miretur, si clausis januis, corpore jam resurrectionem glorificato, ad discipulos Jesus intravit, qui corpore mortali adhuc et corruptibili de matris utero exivit, clausa et incorrupta semper Virgine Matre permanente (1364). Caro enim nostra post resurrectionem et ejusdem naturæ erit, et alterius gloriæ. Pacem autem eis commendat, quia sine pace impossibile est placere Deo; et ubi pax non est, discordia regnat. Unde Psalmista (1365): «Factus est, inquit, in pace locus ejus (Psal. LXXV, 5).» Pacem veniens attulit, et hinc abiens pacem reliquit. *Et cum hoc dixisset, ostendit eis manus et latus. Gavisunt ergo discipuli, viso Domino.* Sed quare manus et latus? Ut videntes vulnerum cicatrices, eum manifestius clariusque cognoscerent, neque jam ulterius de illius resurrectione dubitarent. Sed quod tunc Dominus egit ad sananda vulnera mentis, inde hæretici vulnerantur in mente; qui hinc male argumentantur, suis deformitatibus et accidentibus, nec ipsa resurrectione, corpora nostra posse sanari. Quod si, quod absit! verum esset, multos sanctorum sine oculis et manibus, sine pedibus aliisque membris resurgere oporteret. Hunc autem errorem ille destruit, qui suis discipulis promisit, dicens, quod «capillus de capite vestro non peribit (Luc. XXI, 18).» Dixit ergo eis iterum: *Pax vobis.* Frequenter eis pacem commendat, quoniam perfectio tota Christianæ fidei et religionis in pace et dilectione consistit. Unde et ipse discipulis ait: «In hoc cognoscent omnes quod discipuli mei estis, si dilectionem habueritis ad invicem. Sicut misit me Pater, et ego mitto vos (Joan. XIII, 35).» Meos vicarios vos constituo, mea vice vos inando, meum officium vobis commendandum, ad salvandum, ad meum et Patris nomen glorificandum vos mitto. *Hoc cum dixisset, insufflavit, et dixit eis: Accipite Spiritum sanctum, cuius auxilio et spiratione hoc tantum onus ferre valeatis. Et fortasse ideo insufflavit, ut per hoc intelligamus, firmiterque credamus, quia Spiritus sanctus, sicut a Patre, ita et ab ipso procedit. Sed dicet aliquis: An modo discipulis suis dedit Dominus Spiritum sanctum? Sed non ea plenitudine, quæ postea daturus erat (1366): Quorum remisistis peccata, remittuntur eis; et quorum retinueritis, retenta sunt. Quo-*

(1364) Petrus Chrysot. serm. 84 idem sensit.

(1365) S. Leo serm. 4 De ascens. c. 3: «Ingerit dubitantium oculis manentia in manibus suis et pedibus crucis signa, et ut diligentius pertractetur, invitavit: quia ad sananda infidelium vulnera, clavorum et lanceæ erant servata vestigia, ut non dubia fide, sed constantissima scientia teneretur, cum naturam in Dei Patris concessuram throno, quæ jacnerat in sepulchro.»

(1366) Vid. S. Ambros. lib. II De Jacob., cap. 2.

(1367) Vid. S. Gregorium hom. 26 in Ev. n. 3.

(1368) S. Petrus Chrysot. serm. 84: «Cur Thomas vestigia fidei sic requirit? Cur tam pie patientem,

rum, inquit, peccata remisistis, sive per eorum, sive per poenitentiam et per sanctam confessionem, remittuntur eis; et quorum retinueritis, sive per illorum infidelitatem, sive per cor impoenitens, sive per inobedientiam, retenta sunt. Hæc sunt enim, quibus unusquisque vel solvitur vel ligatur. Thomas autem unus de duodecim, qui dicitur Dydimus, non erat cum eis quando venit Jesus. Dixerunt ergo ei alii discipuli: Vidimus Dominum. Ille autem dixit eis: Nisi videro in manibus ejus fixuram clavorum, et mittam digitum meum in locum clavorum, et mittam manum meam in latus ejus, non credam. Ecce ad quid Dominus suorum vulnerum cicatrices reservare voluit, et delere noluit: quia in hoc ejus discipulum sanare, et ejus mentis vulnera curare disponebat. Tamen dubitatio hæc apostoli Thomæ multos alios confirmat, et a dubitatione liberat. Hæc enim scripta non essent, si Thomas non dubitasset. Proderunt autem hæc multis legentibus et audientibus, usque ad sæculi consummationem (1367). Et post dies octo iterum erant discipuli ejus intus, et Thomas cum eis. Venit Jesus januis clavis, et dixit eis: Pax vobis. Deinde dicit Thomæ, ut in ejus latus digitum inferat, manus videat, et jam non sit incredulus, sed fidelis. Respondet Thomas, et dicit ei: Dominus meus, et Deus meus (1368). Quid est, Dominus meus, et Deus meus? Jam nihil dubito; certus sum, confirmo resurrectionem, prædico immortalitatem: tu es Dominus meus, magister meus; ego servus tuus, et filius ancillæ tuæ. Tu es denique Deus meus, qui me creasti: pro me carnem suscepisti; quam, ut me redimeres, morti tradidisti; et ut me resuscitares, nunc a mortuis resurrexisti; hæc est fides mea; ita sentio, et ita credo (1369). Dicit ei Jesus: Quia vidiati me, Thoma, credidisti: beati qui non viderunt, et crediderunt. Si enim ideo credidit quia eum vidit, constat quod si eum non vidisset, non credidisset. Unde merito beati sunt qui corporeis oculis eum non viderunt, et hæc, et his similia audientes, et in eum crediderunt. Multa quidem et alia signa fecit Jesus in conspectu discipulorum suorum, quæ non sunt scripta in libro hoc. Signum enim fuit, quod clausis januis ad discipulos intravit. Hæc autem scripta sunt, ut credatis quia Jesus est Christus Filius Dei, et ut credentes vitam habeatis in nomine ejus. Hæc enim sola sufficere poterant ad fidei documentum, etiamsi alii evangelistæ cætera ejus facta non scripsissent.

tam dure discutit resurgentem?... Quæsit, fratres, pietas ista, exegit ista devotio, ut resurrexisset Dominum nec ipsa in posterum dubitaret impietas. Sed Thomas non solum cordis sui, sed omnium hominum curabat incertum.» Notissima est super hunc Evangelium hom. 26 S. Greg., n. 7.

(1369) Hilar. lib. VII De Trinit.: «Veritatem igitur evangelici sacramenti Thomas intelligens, Dominum suum et Deum suum esse confessus est. Non est hic honoris nomen, sed naturæ confessio est: rebus enim ipsis atque virtutibus Deum credidit; et Dominus professionis hujus religionem, non honoris esse docuit, sed fidei, dicens: Quia vidiati me, credidisti.»

LIV. (1370) [Cap. XXI.] *Manifestavit se Jesus discipulis suis ad mare Tiberiadis. Manifestavit autem sic: Erant autem simul Simon Petrus, et Thomas quid dicitur Didymus, et Nathanael qui erat a Cana Galilææ, et filii Zebedæi, et alii ex discipulis ejus duo. Dicit eis Simon Petrus: Vado piscari. Dicunt ei: Venimus et nos tecum. Quid est enim quod apostolus Petrus de piscatione iterum rediit? similiter autem et filii Zebedæi? Ipsi enim sunt, quibus Dominus dixerat: « Venite post me: faciam vos fieri piscatores hominum (1371) (Marc. 1, 17). » In hoc igitur ostenditur, in his et similibus victum querere quotidianum, non esse peccatum. Unde et Apostolus propriis manibus laborans, unde vivat, ceteros quoque ad laborandum invitavit dicens: « Laboret unusquisque operando manibus suis: quod bonum est, ut habeat unde tribuat necessitatem patientibus (Eph. 1 v, 28). » *Ezierunt et ascenderunt navem, et illa nocte nihil preceperunt. Quia in nocte nihil laborabant, et nondum ad eos venerat Jesus (1372). Insuper, quia per se ad piscandum venerant, et ab alio missi non fuerant. Eos enim adhuc significabant, qui non ex præcepto canonum, sed proprio arbitrio, Ecclesiam prædicare et regere veniunt. Tales enim, pisces Dei fugiunt, et eorum retia intrare, eorumque prædicationes audire dedignantur. Mane autem jam factis stetit Jesus in littore, non tamen cognoverunt discipuli, quia Jesus est. Ecce jam aliud significare incipiunt: quia jam non in nocte laborant, ad diem veniunt, et Dominum vident. Dicit ergo eis Jesus: *Pueri, nunquid pulmentarium habetis? Responderunt ei: Non. Dicit eis: Mittite in dexteram navigii rete, et invenietis. Ac si diceret: Ego hac vice non misi vos; in nocte venis, is, sinistrorsum laborastis, nihil predidistis. Nunc ergo mittite in dexteram navigii rete, ex meo præcepto laborate, meam doctrinam prædicate: nesciat sinistra vestra quid faciat dextera vestra, et invenietis (1373). In dextra igitur piscari, est veram et catholicam doctrinam sincero affectu et mundo corde prædicare (1374). Piscatores enim apostoli sunt, prædicatores et doctores: retia vero hæc, Evangelia omnisque sermo divinus. Pisces autem omnes fideles intelliguntur. Tales enim pisces in baptismatis lumine natant; tales retibus Evangelii et amore fidei capiuntur. Miserunt ergo, et jam non valebant illud***

*trahere, præ multitudine piscium. Magnum miraculum! per totam noctem laborantes nihil ceperunt, et tam subito ad Domini jussionem tanta piscium convenit multitudo! Possumus autem per hanc primam et nocturnam piscationem intelligere eam, quam tunc apud Judæos apostoli habuerunt, quando eis nolentibus credere. Apostolus ait: « Vobis primum oportuit prædicari verbum Dei: sed quia repulistis illud, et indignos vos fecistis æternæ vitæ, ecce convertimur ad gentes (Act. XIII, 46). » Quid est enim: *Ecce convertimur ad gentes, nisi quod hic dicitur: mittite in dexteram navigii rete? Quia enim pisces Judaici fluminis apostolorum retia intrare noluerunt, ad flumina gentium apostoli missi sunt. Et tunc quidem doctores piscantur in nocte, quando auditores interius excecati veritatem non intelligunt. Miserunt ergo in dexteram navigii rete, et jam non valebant illud trahere præ multitudine piscium. Hoc est enim quod Psalmista ait: « Annuntiavi, et locutus sum, multiplicati sunt super numerum (Psalm. XXXIX, 6). » Quo viso miraculo, discipulus ille, quem diligebat Jesus, dixit Petro: *Dominus est. Simon ergo Petrus cum audisset, quia Dominus est, tunica succinxit se; erat enim nudus; et misit se in mare. Ubique Petrus ferventioris fidei, et majoris dilectionis 293 invenitur (1375). Alii autem discipuli navigio venerunt; non enim longe erant a terra. Quid enim per hanc terram, nisi terram viventium intelligimus? (1376) a qua isti longe non erant, quia corporeis vinculis resoluti, cito illic ituri erant. Quasi cubitis ducentis trahentes rete piscium (1377). Centenarius numerus perfectus est, qui tunc quidem duplicatur, quando sermone et opere adimpletur. Trahunt igitur doctores rete piscium cubitis ducentis, quando et sermone et opere post se ad æternam vitam ducunt audientes (1378). Ut ergo descenderunt in terram, viderunt prunas positas, et piscem superpositum, et panem. Hoc enim cibo Christi piscatores, et prædicatores semper recreantur, et vires suscipiunt, quotiescunque fatigati ab hoc opere redeunt: Quoties enim prunas, et piscem superpositum, et panem vident, quoties Christi passionis et prædicationis recordantur; toties laboris, et fatigationis, et omnium suarum augustiarum obliviscuntur. Quid est enim piscis prunis assus, nisi Christus in cruce***

(1370) Joan. XXI, 1: *Postea manifestavit se iterum Jesus discipulis.*

(1371) Vid. S. Greg. hom. 24 in Evang., et S. Joan. Chrysost. hom. 87.

(1372) S. Greg. I. all., n. 3: « Facta est autem discipulis piscationis magna difficultas, ut, Magistro veniente, fieret admirationis magna sublimitas. »

(1373) Vid. allegoricam aliam explicationem Petr. Chrys. hom. 78.

(1374) Aliam explicat. juxta allegor. suggerit S. August. tract. 122.

(1375) Chrysost. hom. 87 in Joan., n. 2: « Proprios mores referunt Petrus et Joannes. Ille ferventior, hic altior erat; ille vehementior, hic perspicacior. Ideo Joan. prior agnovit Jesum, Petrus prior ad eum properavit. » Chrysolog. serm. 78. « *Misit se in mare,*

ut esset primus in reditu, qui acceperat in ordine principatum. »

(1376) S. Aug. tract. 122: « *Littus finis est maris, et ideo finem significat sæculi. »*

(1377) Sanctus Gregorius loco allato: « Quia ergo prædicator Ecclesia: nos a mundi hujus fluctibus separari, nimirum necesse est ut rete plenum piscibus Petrus ad terram ducat. Ipse enim pisces ad soliditatem littoris pertrahit, qui sanctæ prædicationis voce, stabilitatem æternæ patriæ fidelibus ostendit... Quoties per eum ad amorem quietis æternæ convertimur; quoties a terrenarum rerum tumultibus separamur, quid aliud, quam missi intra retia fidei pisces ad litus trahimur? »

(1378) August. tract. 124: « *sibi rete propter significanda schismata rumpebatur: hic, etc.* »

passus? Quid est enim panis, nisi evangelica prædicatione, qua eos Dominus resicere solebat, dicens: « Nolite timere eos qui occidunt corpus, animam autem non possunt occidere? » (Matth. x, 28.) His enim apostoli recreantur: his animantur, et satiantur, et ad laborem iterum incitantur. *Dicit eis Jesus: Afferte de piscibus, quos prendidistis nunc.* Semper enim apostoli et doctores pisces Domino afferunt: semper exemplo et doctrina fidelium animas ad eum ducunt. Unde et subditur: *Ascendit ergo Simon Petrus, et trahit rete in terram plenum magnis piscibus, centum quinquaginta tribus, et cum tanti essent, non est scissum rete.* Boni pisces erant isti, a quibus rete scissum non est. Mali pisces hæretici et schismatici, qui evangeliorum retia quotidie scindunt (1379). Sed quid per centum quinquaginta et tres pisces, nisi omnes baptizatos et fideles intelligimus? (1380) Hoc enim significant tres, quod centum quinquaginta. Si enim in æquas partes centum quinquaginta dividamus, tres et non amplius quinquagenæ sunt. Tres enim sunt mundi partes, quæ per tres pisces, et tres quinquagenas significantur, Asia videlicet, Africa et Europa. Inde est quod mulier abscondit fermentum in tribus satis farinae, donec fermentaretur totum. Inde est quod in cruce titulus Hebraice, Græce et Latine scribitur. Capiunt igitur apostoli tres pisces, et centum quinquaginta; quoniam eorum exemplo et sermone ducuntur quicunque ex his tribus mundi partibus ad Ecclesiam veniunt. *Dicit eis Jesus: Venite, prandete; et nemo audebat discumbentium interrogare eum: Tu quis es? scientes quia Dominus est. Et venit Jesus, et accepit panem, et dedit eis, et piscem similiter.* Quotidie nos Dominus ad prandium invitat. Quotidie nobis et panem et piscem apponit. Quotidie nobis cibum evangelicum, et sui corporis, et sanguinis delicias administrat. Dum enim hæc Evangelia legimus, sui panis cibos nos in terris resicit. Illic et piscem assum nobis tribuit, quia qualiter passus est hic invenimus (1581). Nec bene Christi rotia trahere possunt, qui his cibis assidue non reficiuntur. *Hoc jam tertio manifestatus est Jesus discipulis suis, cum resurrexisset a mortuis.* De illis hic manifestationibus loquitur, quæ vel omnibus, vel pluribus in unum collectis factæ sunt.

L.V. *Cum ergo prandissent, dicit Simoni Petro Je-*

(1379) Aliter, sed eleganter Chrysolog. l. all.: « Ex Judæis et gentibus centenarium numerum duplicat, qui duorum vitam salutemque jungit populorum. »

(1380) Vid. de hoc numero disserentem S. Aug. tract. 122; S. Greg. hom. 24, n. 4, etc.

(1381) Aug. l. all.: « Piscis assus, Christus est passus. Ipse est et panis vivus qui de caelo descendit; huic incorporatur Ecclesia ad participandam beatitudinem sempiternam. » Vid. etiam S. Gregor. hom. 24, num. 5.

(1382) S. Aug. tract. 123: « Merito dicitur Petro: *Diligis me?* et respondet: *Amo te, eigne refertur, Pasce agnos meos,* et hoc iterum, hoc tertio. non ergo nos sed ipsum amemus, et in pascendis ovibus ejus ea, quæ sunt ejus, non ea quæ sunt nostra queramus... Non sint ergo seipsos amantes qui pascunt oves Christi, nec tanquam suas, sed tanquam ipsius

Assus: *Simon Joannis, diligis me plus his? Dicit ei: Etiam, Domine: tu scis quia amo te.* Interrogat Dominus Petrum, an se diligat, quem semper et ubique majorem amoris affectionem erga se ostendere videbat. Sic modo superius, cum cæteri ad eum navigio venissent, ipse moras navis exspectare non potuit, sed amoris immensitate cogente, in mare se præcipitavit, ut velocius ad Dominum venire potuisset. *Simon, Inquit, Joannis, diligis me plus his, qui tui amoris affectum erga me ostendis, plusquam hi? Dicit ei: Etiam, Domine: tu scis quia amo te.* Etiam, Domine, amo te, et tu scis quia amo te. Scis etiam quantum diligo te. Ego autem nescio, an plus cæteris diligam te. *Dicit ei: Pasce agnos meos.* Non vult Dominus suos agnos alii committere, 294

nisi illi qui eos diligit, quos ipse tantum dilexit, ut pro eis mori dignaretur. Et ideo prius Ecclesie pastorem interrogat, an sese diligat? et sic postea ad pascendam suos agnos ei committit (1382). *Dicit ei iterum: Simon Joannis, diligis me? At illi: Etiam, Domine: tu scis quia amo te.* Dicit ei: *Pasce agnos meos.* Dicit ei tertio: *Simon Joannis, amas me?* Tunc Petrus contristatus, et timens se a Domino haberi suspectum, quia dixit ei tertio, amas me? respondit dicens: *Domine, tu omnia scis: tu scis quia amo te.* Dicit ei: *Pasce oves meas.* Prius agnos, deinde oves ei commisit; quia non solum pastorem, sed pastorum pastorem eum constituit. Pascit igitur Petrus agnos, pascit et oves; pascit filios, pascit et matres: regit, et subditos, et prælatos. Omnium igitur pastor est, quia præter agnos et oves, in Ecclesia nihil est. Nihil, inquam, quod suis pastoribus Dominus commiserit. Ecce Petrus, qui ter negaverat, ter Dominum se amare respondit: quatenus amor deleat culpam, et dilectio tollat offensam (1383). Et dicit ei Jesus: *Amen, amen, dico tibi, cum esses junior, cingebas te, et ambulabas ubi volebas: cum autem senueris, extends manus tuas, et alius te cinget, et duces quo tu non vis.* Quod quid significet, Evangelista exponens ait: *Hoc autem dixit, significans qua morte clarificaturus esset Deum.* In crucis namque patibulo positus beatus Petrus, ibique manus extendens, ab aliis clinctus et ligatus est. Et merito, postquam ter Dominum se amasse respondit, mortem suam ei Dominus nuntiavit, in quo quantum

deas pascant; et velint ex illis suos lucra conquirere, sicut amatores pecuniæ; vel eis dominari, sicut elati; vel gloriari de honoribus quos ab eis sumant, sicut superbi, » etc. Vid. in hæc verba serm. 146, 147.

(1383) Ambros. in Apolog. Dav. c. 9: « Nonnulli ilico trinam interrogationem dilectionis factam esse dixerunt, quia trina fuerat negatio; ut trinæ lapsu negationis confessio charitatis toties repetita deleret. » Isidorus Pelusiot. lib. 1, epist. 103: « Triplex Domini ad Petrum de charitate interrogatio, a Domini ignorance proficisci minime existimanda est, ne ita quidem decipiantur; verum triplicem negationem triplici assensione bonus medicus depulit. » Nota sunt Augustin. quoque verba tract. 123: « Reddider negationi trinæ trina confessio, ne minus amoris serviat quam timori, et plus vultus elatus videatur mors imminens quam vita præsentis. »

enim dilexerit apertissime demonstravit. Unde et A
substitutur :

LVI. *Et cum hoc dixisset, dicit ei : Sequere me.* Si me, inquit, diligis, sequere me, veni post me, imitare me. ut sicut ego pro te, ita et tu moriaris pro me. Hoc autem audiens beatus Petrus, et mente, et pedibus cepit ire post Jesum. *Conversus autem vidit illum discipulum, quem diligebat Jesus, sequentem, qui et recubuit in caena super pectus ejus, et dixit : Domine, quis est qui tradet te?* Pluribus in locis Joannes apostolus de seipso loquens ait : *Hic est discipulus ille, quem diligebat Jesus;* quasi vel solum ipsum, vel præ cæteris ipsum unum dilexisset. Christus autem, si aliquem plus diligebat, eum utique plus diligebat, qui cæteris melior erat. Quod autem omnes diligeret, ipse ostendens, ait : « Sicut dilexit me Pater, et ego dilexi vos (Joan. xv, 9). » Perfecte igitur diligebat omnes. Non ergo plus diligebat Joannem, quia perfecta dilectione nulla dilectio major est. Sed dicit : Ille melior est, qui plus diligitur a Domino. Et ego dico quia ille melior est, qui plus diligit Dominum. Non facile igitur patet quis melior sit, an Petrus, an Joannes? Quod enim Petrus plus diligit Dominum, ostendit etiam ipse Dominus, dum dicit : *Simon Joannis, diligis me plus his?* Quod vero Joannes plus diligitur a Domino, ipse manifestat dicens : *Hic est discipulus, quem diligebat Jesus.* Hoc ergo, quia ad litteram non procedit, significationem videamus. Quid enim per Petrum, nisi vita activa? Quid per Joannem, nisi vita contemplativa designatur? (1384) Iste enim et uxorem, et prolem habuit. Ille semper in virginitate perseveravit. Istum ad laborem, illum ad quietem Dominus invitat. Isti dicit : *Sequere me.* De illo dicit : *Sic eum volo manere, donec veniam, quid ad te?* Fatigatur enim semper, et transit vita activa : manet vero, et quiescit contemplativa. Unde in Canticis canticorum dicitur : « Adjuro vos, filie Jerusalem, per capreas, cervosque camporum, ut non suscitatis neque evigilare faciatis dilectam, donec ipsa velit (Cant. xi, 7). » Nota modo, quod ipsa quoque vita dilecta dicatur, quæ per hunc dilectum significatur. Ipse quoque Joannes hoc in loco vitam contemplativam se significare ostendit, dum se

supra 295 pectus Jesu recubuisse dicit. Illi enim recumbant supra pectus Jesu, qui sapientiæ et scientiæ operam dant, et qui lectioni vacant, et contemplationi. Si ergo Petrus significat vitam activam, Joannes autem contemplativam, plus utique diligit Dominus Joannem, quam Petrum, id est illam vitam quæ significatur per Joannem, quam illam quæ significatur per Petrum, quamvis æqualiter diligit Joannem et Petrum. *Hunc ergo cum vidisset Petrus, dicit Jesu : Domine, hic autem quid?* De me, inquit, jam scio. Certus sum de morte mea. Nuntiasti mihi passionem meam. Volo etiam scire, qua morte te clarificet iste frater, et conservus, et socius meus. *Dicit et Jesus : Sic eum volo manere donec veniam. Quid ad te? Tu me sequere.* Tu, inquit, me sequere. Tu, sicut ego, crucem ascende. Tu eandem, quam ego, mortem patere. Hunc autem sic volo manere. Non cruce, non persecutoris gladio, non aliqua violentia volo eum vitam finire; sed in pace et quiete diem ultimum terminare (1385). Veniam ad eum, et quando mihi placuerit, vocabo eum. Nemine cogente, sed ipso volente, et me vocante, de pace in pacem, de quiete in quietem transferam eum. Legitur etiam (1386) quod beatus Joannes, longo jam senio confectus, cum in pace et quiete Ecclesiam regeret apud Ephesum, populum ad se convocans, post longam allocutionem, et missarum celebrationem, in locum juxta altare defossum descendit, et illa quasi somno quodam levi atque suavi ad Deum transivit. Quid est igitur : *Sic eum volo manere?* Quid est sic? Sic, inquit, ut a nemine occidatur, sed me vocante, suaviter et jucunde de hac vita in aliam transferatur. *Exiit ergo sermo iste inter fratres, quod discipulus ille non moritur. Et non dixit Jesus : Non moritur, sed : Sic eum volo manere, donec veniam. Quid ad te?* Non bene ergo discipuli intellexerant id quod Dominus de Joanne dixerat, *sic eum volo manere, donec veniam.* Non enim his verbis Jesu significatur, quod Joannes non moriatur. Si enim hoc his verbis significaretur, nequaquam Joannes dixisset : *Et non dixit Jesus : Non moritur, sed : Sic eum volo manere, donec veniam.*

(1384) Alia est Augustini explicatio tract. ult. in Joan. : « Hæc igitur Ecclesia, quam significabat Petrus, quando degit in malis, amando et sequendo Christum liberatur a malis... Est autem alia vita immortalis, quæ non est in malis. Ibi facie ad faciem videbimus quod hic per speculum et in æmignitate videtur, quando multum in conspicienda veritate proficitur. Duas itaque vitas sibi divinitus prædicatas et commendatas novit Ecclesia; quarum est una in fide, altera in specie; una in tempore peregrinationis, altera in æternitate mansionis; una in labore, altera in requie; una in via, altera in patria; una in opere actionis, altera in mercede contemplationis, » etc.

(1385) Nota est explicatio S. Aug. l. all. n. 6 : « Quantum sapio, quantum capio, quid est hoc? nisi tu me sequere per imitationem perferendi temporalia mala, ille maneat, donec sempiterna venio relicturus bona. » Sed Petrus Damiani ser. 64 : « Sic eum volo manere, etc. Qui enim Petrum voluit secum in crucis patibulo triumphare, ipse

decevit Joannem in ecclesiastica pace quiescere. »

(1386) Scripsit hoc Gregorius Turonensis lib. I De glor. Mart. c. 30 : « Joannes vero apostolus et evangelista Dei, post peractum tam agonis legitimi, quam prædicationis saluberrimæ cursum, vivis descendens in tumulo, operiri se humo præcepit. Cujus nunc sepulcrum manna in modum farinae hodieque eructat, ex qua beata reliquie per universum delatæ mundum salutem morbis præstant... de hoc et post resurrectionem dixit : *Sic eum volo manere donec veniam.* » Et lib. I Hist. Francor. n. 24, de Domitiano loquens : « Post cujus mortem B. Joan. apostolus et evangelista exilio rediit; qui senex et plenus dierum perfectaque in Deum vitæ, vivens se deposuit in sepulcro. Hic fortur non gustare mortem, donec iterato Dominus judicaturus adveniat, ipso in Evangelistæ hæc dicente : *Sic eum volo manere, donec veniam.* » S. Augustin. tract. 424.

Quid enim aliud dixit Jesus, nisi id, quod ejus ver-
bis significabatur? Non enim tantum attendimus
verba, quantum verborum significata (1587). *Hic
est discipulus ille, qui testimonium perhibet de his.
Et scripsit hæc, et scimus quia verum est testimonium
ejus. Sunt autem et alia multa, quæ fecit Jesus, quæ
si scribantur per singula, nec ipsum arbitror mun-
dum capere eos, qui scribendi sunt, libros.* Illic mo-
dus lectionis hypertole dicitur a grammaticis (1588),
quod *fidem excedens* interpretatur. Excedit enim
audientium fidem, neque facile creditur, quod taliter

(1587) Vetus tamen fuit hæc opinio, Joannem
mortuum non esse, ut intelligere licet ex Tertul-
liano. De anima cap. 50; ex Ephremio ap. Photium
cod. 229. Augustinus quoque tract. 124, n. 2: « Sed
cui placet adhuc resistat, et dicat verum esse
quod ait Joannes, non dixisse Dominum, quod
discipulus ille non moritur; sed hoc tamen sig-
nificatum esse talibus verbis, qualia eum di-
xisse narravit: et asserant apostolum Joannem vi-
vere, atque in illo sepulcro ejus, quod est apud
Ephesum, dormire eum potius quam mortuum ja-
cere, contendat. Assumat in argumentum, quod illic
terra sensim scatere, et quasi ebullire perhibetur;
atque hoc ejus anhelitu fieri, sive constanter, sive
pertinaciter asseveret... Quem tradunt, quod in
quibusdam scripturis quamvis apocryphis reperit-
ur, quando sibi fieri jussit sepulcrum, incolunem

A dicitur. Sic enim et David de Saul et Jonatha locu-
tus est quod essent aquilis velociores, leonibus fer-
tiores. In his tamen non verba ipsa, sed loquentis
intentionem attendere debemus. Potest autem et
sic intelligi, quod, si omnia scriberentur, quæ fecit
Jesus, mundus ipse eorum occulta mysteria et pro-
fundas significationes ad plenum capere et intelli-
gere non posset. Et ideo pauca de pluribus elegit,
ut facilius intelligantur, diligentius querantur, fide
credantur, et memoriæ tradantur.

fuisse præsentem: eoque effosso et diligentissime
præparato, ibi se tanquam in lectulo collocasse,
statimque eum esse defunctum: ut autem isti pu-
tant, qui hæc verba Domini sic intelligunt, non de-
B functum, sed defuncto similem evuisse: et cum
mortuus putaretur, sepultum fuisse dormientem:
et donec Christus veniat sic manere, suamque vitam
scaturigine pulveris indicare; qui pulvis credatur,
ut ab imo ad superficiem tumuli ascendat, flatu
quiescentis impelli. Hinc opinioni supervacaneum
existimo reluctari, etc.

(1388) Aug. ib. n. 8: « Hunc loquendi modum
Græco nomine, non solum Græcarum, verum etiam
Latinarum litterarum magistri hyperbolen vocant:
qui modus, sicut hoc loco, ita in nonnullis aliis di-
vinis litteris invenitur. »

EXPLICIT LIBER DILIGENTIS LUCIDÆQUE EXPOSITIONIS.

S. BRUNONIS ASTENSIS

EPISCOPI SIGNIENSIS

EXPOSITIO IN APOCALYPSIM.

PRÆFATIO EDITORIS.

296 Non ut eadem repetamus, quæ hoc de commentario in præfatione generali diximus, iterum ad eum præ-
fari volumus, sed aliqua addenda sunt, ut hujusmodi S. Brunonis interpretatio majori in pretio habeatur.
Haud parum ad ejus astinationem confert ipsius commentatoris testimonium, fatentis se Apocalypsim
interpretasse, cum Signiensis Ecclesie administrationem reliquisset; adeoque in recessu Casinensi mo-
nachus, jamque maturæ esset ætatis hoc opus perfecit. Eo enim tempore rerum spiritualium meditatio-
nibus, sanctorumque Patrum lectionibus omnino vacans, satius librum hunc mysteriis altissimis plenum
scrutari et introspicere valuit. Additur etiam, ut cum plures annos in episcopatu egisset, in quibus diver-
sis muneribus et legationibus perfunctus fuerat, Ecclesie universæ faciem agnoscens, in exponenda Apo-
calypsi, quæ ad septem episcopos Asiae scripta est; de officio et sanctitate episcopi, de clericorum mo-
ribus, deque vita Christiana docte et opportune disseruit. Neque hæreticorum errores, Simoniam præ-
sertim et schisma insectari omisit, quæ duo mala tunc temporis Ecclesiam latius infestabant. Hic non
inopportunum erit animadvertere hujusmodi Brunonis commentarium quam mirabiliter conferat ad con-
firmendam Apocalypsis veritatem, et auctoritatem contra hæreticos, qui eam labefactare et evertere conati
sunt. Nemo enim consentientibus plurimis tum Græcis, cum Latinis Patribus in dubium revocare debet,
hæc in revelatione statum futurum Ecclesie, a Christo Domino institutæ, variis sub imaginibus adum-
brari, iisque fideles pravertenti, ne se subripi a diabolo sinant, neve ab evangelicæ legis observatio-
ne deficiant. Multimodis probanda est eorum fides, præcipue in mundi fine per Antichristum, atque per ejus
asseclas, hæreticos scilicet, quorum versutiæ, hallucinationes, et falsa dogmata adeo incautos, et a vitiis
depravatos invadent, ut miserime, si ipsis crediderint, sint perituri. Decebat ergo infinitæ Dei misericor-
diæ, ut qui tot ante sæcula per prophetas, et per figuras primum Redemptoris hominum adventum in
mundum annuntiare fecerat, ut vias ejus ipsi pararent, id est, ut se paratos ad eum digne recipiendum
redderent; de secundo ejusdem adventu in terram eos præmoneret; quando scilicet consummata fuerint
omnia ab æterno stabilita, eritque tempus quo Christus, supremus judex, justos gaudiis, malos autem
pœnis æternis destinabit. Ad hoc enim quicquid in Veteri Novoque Testamento scriptum est, cum refe-

Bib. Com.
Association.

ratur; hanc oportebat veritatem talibus rationibus et argumentis suffultam tradere, ut, nisi quis lucem pro tenebris accipere voluerit, de ea omnino persuasus esset. Cum hæc ergo tractanda et illustranda sibi proposuisset auctor noster, in septem libros totam S. Joannis evangelistæ revelationem distribuit; quibus arcana singula, figurativis signis involuta detexit, et a præcipuis aliarum scripturarum testimoniis confirmari demonstravit. Neque silentio præteribo peculiarem hanc S. Brunoni laudem esse tribuendam, quod paucos inter Patres sit collocandus, qui totum Apocalypsis librum suis commentariis locupletarunt: nam quamvis loca aliqua a pluribus interpretata inveniuntur; quos inter S. Hippolytum, et Cassiodorum nominabo; pauci tamen a capite ad calcem exponere aggressi sunt. Spero etiam mihi pergratos fore lectores, quod hac in editione non interpolatam, ut Marchesius publicavit, sed integram totamque perfectam, S. Brunonis expositionem in Apocalypsim habebunt, cum in ea ex collatione duorum codicum optimæ notæ Bibliothecæ Vaticanæ, et editionis Lugdunensis Bihl. PP. tom. XX, in quo edita est Expositio auctoris in Apocalypsim, plura loca integra clarioraque restituta sint.

PRÆFATIO AUCTORIS.

297 Apocalypsis Joannis tot habet sacramenta quæ verba. Parum dixi, et pro merito voluminis laus omnis inferior est. In verbis singulis multiplices latent intelligentiæ (1389). » His enim paucis verbis beatus Hieronymus (cujus auctoritate et prudentia non parum S. Ecclesia roboratur) aperte demonstrat, quantæ liber iste sit dignitatis. In cujus expositione, ideo nos post multos alios qui eum exposuerunt, laborare curavimus; quoniam et si sententias bene sint exsecuti, in visionum tamen continuatione, distinctioneque parum quid dixisse videntur. Quamvis id ipsum, propter hoc ipsum, quidam amicorum meorum me facere rogaverunt, quorum utique petitioni et voluntati parere idoneum putavi. Et prius quidem quam ad episcopatum dignitatem, Christo Domino, non meis meritis, me cantante, conscenderem, Ingoni Astensi episcopo Isalterium, Senensibus vero canonicis, cum quibus et ipse qualiscunque canonicus victitabam, Cantica canticorum, prout potui, exposui; post episcopatum autem hanc beati Joannis Apocalypsim, propter causam superius memoratam, et ante hanc, prophetarum nobilissimum Isaiam, rogatu Damiani venerabilis abbatis, satis compendiose lucideque disse- rui. Hunc igitur librum, de quo nunc loquimur, septem libris determinavi; quoniam et si plures habeat, septem tamen ejus principales sunt visiones, quarum et si verba diversa, sententia tamen pene eadem esse videtur. In omnibus enim Ecclesiæ persecutiones narrantur, præter quod in ultimo cælestis Jerusalem ædificia describuntur. Primus siquidem liber de septem Ecclesiarum, totidemque

angeli, in quibus omnes usque ad consummationem sæculi significantur, abundanter loquitur, suaque unicuique præmia victori promittit. In secundo autem a principio nascentis Ecclesiæ incipiens, in septem sigillis aperiendis, omnia ejus usque in finem sacramenta, beatus Joannes (imo per eum Spiritus sanctus) comprehendit. In tertio vero a Christi prædicatione initium faciens, in septem angelis tubis canentibus, usque ad Antichristi adventum omnes Ecclesiæ persecutiones per ordinem narrantur, post Henoch, et Eliæ mortem, et resurrectionem, Christo Domino, ad judicium veniente, finem facit. Similiter autem et in quarto a Salvatoris nostri sermone, sanctæque matris Ecclesiæ porta, et cruciatibus inchoans, sub specie bestię septem capitibus deformatæ, quid et a quibus Ecclesia passa sit, usque ad universale judicium, librum præterdit. At vero in quinto iterum, sicut in aliis a capite incipit, et septem angelis septem iracundiæ Dei phialas plenas fundentibus, eadem, quæ in aliis significando, ad eundem terminum venit. Sextus autem liber a Christo incipit, qui draconem antiquum suo tempore ligat et solvit, atque alios secunda morte damnando, alios vero secunda resurrectione beatificando (1390), illis infelicissimum, his gloriosissimum finem facit. In septimo vero relinquitur sabbatismus (1391) Dei, in quo servilis operationis nihil sit, nihilque narratur, sed tamen cælestis Jerusalem ædificia describuntur, quæ omnium generum lapidibus exornata, et duodecim margaritis per duodecim portas decorata, nullum nisi decorum in se recipit habitatorem.

(1389) Sixtus Senensis Bihl. Sanct. lib. iv eadem verba usurpat ubi de libro Apocalypsis a Brunone Astensi suis interpretationibus illustrato testimonium præbet; sed erronee Senarum episcopum appellat, cum Signiensem dicere debuisset. Eadem dixerat S. Dionysius Alexand. cujus verba refert Calmetus art. 1, præf. in Apoc. Cassiodori brevis commentarius

in Apocalypsim una cum commentario in Epistolas D. Pauli editus fuit a March. Scipione Maffei Florentiæ ex typographia Josephi Manni, an. 1721, et Joanni Gastoni Magno Etruriæ principi dicatus.

(1390) Cod. Vat. beando.

(1391) Cod. Vat. populo Dei.

LIBER PRIMUS.

CAPUT PRIMUM.

298 (1392) *Apocalypsis Jesu Christi, quam dedit illi Deus palam facere servis suis, quæ oportet facere cito, et significavit, mittens per angelum suum, sermo suo Joanni, qui testimonium perhibuit Verbo Dei, et testimonium Jesu Christi, quæcunque vidit.* Hæc, inquit beatus Joannes, est Apocalypsis, id est revelatio, non mea quidem, sed Jesu Christi (1393). Væ enim prophetis, qui prophetant de corde suo. Unde et ad Jerusalem dicitur: « Prophetæ tui viderunt tibi falsa (Jer. vi, 34); » quales in libris Regum plures inveniuntur. Ut ergo apostolus et propheta se a talibus sequestraret, dicens, *Apocalypsis*, addidit, *Christi Jesu*. Sed unde, et a quo Christus eam accepit? Vis audire a quo: *Quam dedit illi Deus.* (1394) Christus Jesus, et homo est, et Deus: secundum hominem autem mortalis, et ignorantia subditus: at vero secundum Deum immortalis, et omnia sciens. Deus ergo, id est divinitas, quæ in Christo erat, imo et est, dedit eam Christo Jesu. Quod nihil est aliud, quam Christus Jesus dedit hanc revelationem, hoc est ipse sibi. Quare autem eam dedit, requiritur: *palam facere servis suis*, id est, ut servis suis (1395) palam faceret et revelaret. Potest autem et sic intelligi, ut Pater eam Filio dederit; unde et ipse Filius ait: « Omnia mihi tradita sunt a Patre meo (Luc. x, 22). » Itemque: « Mea doctrina non est mea, sed ejus qui misit me, Patris (Joan. vii, 16). » Sequitur: *Quæ oportet fieri cito*; ea, inquit, Salvator noster servis suis palam fecit et revelavit quæ cito, et non post multum temporis fieri oportet. Nam et passiones martyrum hic enarrantur, quæ adhuc vivente apostolo fieri cœperunt. Denique ad summæ providentiæ intuitum omnia cito sunt, quamlibet multum morentur. *Et significavit, mittens per angelum suum sermo suo Joanni.* Significavit, inquit, palam fecit, et revelavit. Hoc (1396) autem per angelum suum mittens principaliter sermo suo Joanni, qui cæteris conservis eam manifestaret. Sed quis est iste Joannes, qui testimo-

(1392) « Quidam prologus præmittitur, ut presentis libri dignitas breviter indicetur: dicit enim Joannes apostolus, a Domino Christo visionem de fine sæculi sibi monstratam, et per quem, et cur sit ostensa monstratur: ut tanta veritate patefacta, et confidentiam devotus acciperet, et metum infidelium conscientia reperiret. Laudatur etiam qui hæc legere vel custodire maluerit, ut talibus promissionibus invitatus devotorum animus ardentius excitetur. » Cassiodorus in Apoc., n. 1 edit. Florent., 1721.

(1395) « Apocalypsis Evangelium Jesu Christi redi-vivi merito dicitur; cum in ea præcipue docuerit quæ ab exordio Ecclesiæ ad ejus consummationem sunt eventura. Priora Evangelia actiones et præcepta Christi referunt, quibus nova Ecclesia instru-

animum perhibuit Verbo Dei? Quale testimonium? « In principio erat Verbum, et Verbum erat apud Deum, et Deus erat Verbum (Joan. i, 1). » Unde et ipse ait: « Hic est discipulus ille qui test monium perhibuit de his, et scripsit hæc, et scimus quia verum est testimonium ejus (Joan. xxi, 24). » Sed unde testimonium Dei Verbo perhibuit? Omnium quidem quæcunque vidit. Sic et in Epistola sua ait: « Quod fuit ab initio, quod audivimus de Verbo vite, et manus nostræ tractaverunt, annuntiamus vobis (1 Joan. i, 1). »

Beatus qui legit, et qui audit verba prophetiæ hujus, et servat ea quæ in ea scripta sunt. Quam sit laudabilis hæc prophetia (1397), his verbis declarat. Beatus, inquit, non solum qui legit verba prophetiæ hujus (quod quidem paucorum est), verum etiam qui audiit quod penè omnibus datum est. Sic tamen si servat ea quæ in ea scripta sunt. Magna quidem est promissio, sed laboriosa est observatio. Unde et Apostolus ait: « Non auditores legis justi sunt apud Deum, sed factores legis justificabuntur (Rom. ii, 13). »

Tempus prope est. Prope, inquit, tempus est quo et ista compleantur, et Christus ad judicium veniens sua præcepta servantibus merita retribuatur. Unde et in fine hujus libri dicit: « Ecce venio velociter. beatus, qui custodit verba prophetiæ libri hujus (Apoc. xxii, 27). »

Joannes septem Ecclesiis, quæ sunt in Asia, gratia vobis, et pax ab eo qui est, et qui erat, et qui venturus est. Quæ sunt autem istæ septem Ecclesiæ, in sequentibus declaratur. His autem beatus Joannes hanc Apocalypsim mittens, ait: *Gratia vobis, et pax*; quoniam ad gratiam et bonam voluntatem, et ad summæ Dei pacem reconciliati estis. (1398) Hic autem ab eo qui est, quem Judæi non esse putant, et qui erat prius etiam quam de Virgine nascere-tur. Et qui venturus est, mundum videlicet judicare, atque unicuique secundum merita dare.

Insuper et a septem spiritibus, qui in conspectu da erat; sed pauca de futuris eventibus comp. octuntur. » Sasyt in Comment.

(1394) « Sed quis est iste Dominus, qui est, qui fuit, et qui veniet, evidenti relatione patefecit: protestans ipsum Dominum Christum, qui nos redemit sanguine pretioso. Dicit etiam, qualis veniet in secundo adventu suo, qualemque illum homines declarata potestate visuri sunt: nam ipsum esse primum, et novissimum, et omnipotentem, ipsius quoque divinitatis voce confirmat. » Cassiod.

(1395) Cod. Vat., *palam eam.*

(1396) Cod. Vat. *omittit autem.*

(1397) Cod. Vat. in his verbis declaratur: « Beatus est, inquit, non solum, » etc.

(1398) Cod. Vat. *Hoc autem.*

ejus throni sunt (1399). Hos autem septem spiritus, A dum apostolum, totum regnum nostrum in sacer-
sive magis septem Spiritus sancti gratias propheta
enumerans ait: « Et requiescet super eum Spiritus
Domini, spiritus sapientiæ et intellectus, spiritus
consilii et fortitudinis, spiritus scientiæ et pietatis,
et replebit eum spiritus timoris Domini (*Isa. xi, 2*). »
Hi autem in conspectu throni ejus esse dicuntur,
per quem Christi humanitatem, et vel sanctam
Ecclesiam intelligimus. Nunc autem ad superiora
revertimur (1400). Nam quoniam indeterminata
dixerat, *ab eo qui est, et qui erat, et qui venturus*
est, ut sciretur de quo loquebatur, subjunxit: *Et ab*
Jesus Christo, qui est testis fidelis, primogenitus mor-
tuorum, et princeps regum terræ. Testis namque
fidelis ille est, qui ait: « Qui me confessus fuerit
coram hominibus, confitebor et ego eum coram
Patre meo (*Matth. x, 32*). » Ipse enim quotidie interpel-
lat pro nobis ad Patrem. Est autem et primogenitus
mortuorum, quoniam nemo ante ipsum ad immor-
tali- tatem a mortuis resurrexit. Omnes enim iterum
mortui sunt, quicunque ante eum resurrexerunt.
Potest autem et sic intelligi, ut non solum eorum
qui tunc, quando ista dicebantur, vivebant, verum
etiam qui jam pridem mortui erant, ipse sit primo-
genitus. (1401) Unde et primogenitus alibi dicitur,
ante omnem creaturam (*Eccli. xxiv, 5*). Est autem
princeps regum terræ, utpote Rex regum, et Domi-
nus dominantium. Merito igitur gratia et pax ab
eodem nobis donari dicitur, quoniam per ipsum
reconciliati sumus, cooperante videlicet Spiritu
sancto, in quo sumus regenerati et illuminati.

Qui dilexit nos, et lavit nos a peccatis nostris in san-
guine suo. (1402) Quantum nos ipse dilexerit aper-
tissime demonstratur, cum pro nobis omnibus mori
non dubitaverit. Nam sicut ipse ait: « Majorem
hac dilectionem nemo habet, quam ut animam
suam ponat quis pro amicis suis (*Joan. xv, 13*). »
Lavit autem nos in sanguine suo, qui ideo ex ipsius
latere simul cum aqua defluxit, ut non solum nos
redimeret, verum etiam a peccatorum sordibus
emundaret.

Et fecit nos regnum, et sacerdotes Deo, et Patri
suo, ipsi gloria, et imperium in sæcula sæculorum.
Amen. A privilegio majoris partis regnum nostrum
sacerdotes appellat, quoniam non tyranni et homici-
dæ, sicut in aliis, imo sacerdotes et episcopi in
Ecclesia Dei obtinent principatum. Nam et secun-

ditio consistit, qui omnes sacrificare præcipiens,
ait: « Obsecro vos per misericordiam Dei, ut
exhibeatis corpora vestra hostiam viventem (*Rom.*
xii, 1). » *Ipsi autem sit, gloria, jam fugatis et victis*
inimicis, et impertum, quia ubique dominatur. Hoc
autem non ad tempus, ut imperatoribus Romanis
contigit, sed *in sæcula sæculorum.* Quod nos
quidem confirmantes, lætabundi omnes dicamus:
Amen (1403).

Ecce venit cum nubibus, et videbit eum omnis ocu-
lus, et qui eum pupugerunt, et plangent se super eum
omnes tribus terræ; etiam: Amen. Legitur enim in
Actibus apostolorum, quod cælos ascendentem nubes
eum susceperit ab oculis eorum, deinde angeli
dixisse memorantur. « Illic Jesus, qui assumptus est
a vobis in cælum sic veniet, quemadmodum vidistis
eum euntem in cælum (*Act. i, 15*). » In nube ergo
veniet, siquidem in nube ascendit. Possumus autem
et per nubes, prophetas et apostolos intelligere, per
quorum doctrinam, quasi per pluviam fides in
Ecclesia germinavit. Cum his autem ad iudicium
veniet, quoniam et ipsi iudices erunt. Et videbit eum
omnis oculus, non solum sanctorum, verum etiam
Judæorum, qui eum crucifixerunt et occiderunt: ut
et illi de fide gaudeant, et isti de sua perfidia do-
leant (1404). *Et plangent se super eum omnes tribus*
terræ; alii quidem præ gaudio, alii vero præ timore;
alii quia parum, alii quia nihil ei servierunt. Quod
autem subditur, *etiam, amen,* quorum alterum est
C Latinum, alterum Hebræum, confirmatio est eorum
300 quæ dicta sunt, (1405) ut omnes, et Latini et
Hebræi, eum regem et iudicem clament. Neque
dicent: « Non habemus regem, nisi Cæsarem
(*Joan. xix, 15*), » cum regem viderint etiam supra
Cæsarem.

Ego sum alpha et omega, principium et finis, dicit
Dominus Deus qui est, et qui venturus est omnipotens.
Hæc enim duo elementa sic in Græcorum alphabeto
posita sunt, ut alterum primum, alterum ultimum
locum obtineat. Est ergo Christus alpha et omega,
primus et novissimus, initium et finis; primus ante
omnia, finis post omnia, a quo cuncta procedunt, ad
quem cuncta redeunt (1406); intra quem omnia,
extra quem nihil; ad quem qui pervenerit, ultra
non habet, quo vadat. Et ipse quidem revera est,
quoniam semper est. Ipse est qui erat, quoniam in

(1399) Dividuntur commentatores in hujusce loci
interpretatione: opinantur aliqui intelligendos esse
angelos, quorum proprium est stare ante thronum
Dei; alii autem aiunt expressum esse Spiritum sanc-
tum, cuius sunt septem dona, vel gratiæ, quorum
sententiam secutus videtur S. Bruno.

(1400) Cod. Vat.: *Nunc autem ad superiora rever-*
titur.

(1401) Cod. Vat.: *Alibi dicitur ante omnem crea-*
turam.

(1402) Cod. Vat.: *Quantum enim.*

(1403) Cod. Vat.: *id est fiat.*

(1404) Hoc idem prædictum fuerat a propheta

Zacharia c. xii, 10: « Aspicient ad me, quem con-
fixerunt, et plangent eum planctu quasi super
unigenitum, et dolebunt super eum, ut doleri solet
in morte primogeniti. In die illa magnus erit planctu-
us in Jerusalem. »

(1405) Cod. Vat.: Ut cum Latini et Hebræi eum
occiderent, Latini et Hebræi regem et iudicem
clament. Neque dicent, Non habemus iudicem nisi
Cæsarem, cum regem viderint etiam super Cæ-
sarem.

(1406) Hæc concordant cum Apostolo, qui ad
Rom. ii, 36, dixit: « Quoniam ex ipso, et per
ipsum, et in ipso sunt omnia. »

principio erat, ipse etiam venturus est, ut supra A dictum est.

Ego Joannes frater vester, et socius in tribulatione, et regno, et patientia in Christo Jesu : sui in insula quæ vocatur Pathmos propter verbum Dei, et testimonium Jesu : sui in spiritu in Dominica die (1407), et audiui post me vocem magnam, tanquam tubæ, dicentis (1408) : Quod vides, scribe in libro et mitte septem Ecclesiis quæ sunt in Asia, Epheso, et Smyrnæ, et Pergamo, et Thyatiræ, et Sardis, et Philadelphia, et Luodicæ.—Ego, inquit, Joannes, Dei gratia interpretatus, per Dei gratiam in apostolatam electus, frater vester, quem, sicut vos, ex aqua et Spiritu sancto sancta mater Ecclesia genuit. Et socius in tribulatione, ne vos in tribulationibus deficiatis, quas me quoque apostolum et doctorem vestrum ferre videtis. Socius et in regno, et eadem perferentes, eandem quoque gloriam suscipiamus. Et in patientia socius, ut et vos, sicut ego, magis pati velitis, quam de injuria vindicare : quam utique patientiam in Christo fuisse audistis, qui cum se defendere posset, mortem tamen et crucem sustinuit. Ego, inquit, sui in insula, quæ vocatur Pathmos, propter verbum Dei. Lege historias, et invenies beatum Joannem, propter insuperabilem evangelizandi constantiam, et quia testimonium pertulit Jesu, in Pathmos insulam in exilium missum (1409). Vidit hanc visionem in Dominica die, ut eam ipsius esse non dubitaret, cujus est dies. Præcipitur autem sibi, ut quod in spiritu videt, in libro scribat, et septem Ecclesiis mittat, ut per has septem, omnes alias mundi Ecclesias intelligamus. De his autem et propheta olim prædixit. « Apprehendent septem mulieres virum unum (Isa. iv, 1). » Et bene septem dicuntur, quoniam septem a septem spiritibus reguntur, et in septem diebus includuntur.

Et conversus sum, ut viderem vocem, quæ loquebatur mecum, et conversus vidi septem candelabra aurea, et in medio septem candelabrorum aureorum similem filio hominis, vestitum podere, et præcinctum ad mamillam zona auræ. Conversus namque ad spiritualem intelligentiam beatus Joannes vidit et intellexit vocem illam, quæ cum eo loquebatur. Convertere ergo et tu, quicumque hanc prophetiam intelligere cupis, ut nihil carnaliter sapiens, totus ad spiritualem intellectum rapiaris. Septem autem

(1407) Ne Christiani judaizarent, apostoli diem post Sabbatum Deo consecrarunt, eumque diem Dominicam appellarunt, et hoc etiam præcipue in memoriam resurrectionis Christi et adventus Spiritus sancti.

(1408) Hæc est prima revelatio, quam habuit S. Joannes.

(1409) « In hac persecutione (Domitiani) Joannes apostolus idem et evangelista, qui etiam tum in vivis supererat, ob testimonium quod divino Verbo perhibuit, in insulam Pathmom traditur esse relegatus. » Eusebius, Hist. eccl. lib. III, cap. 18.

(1410) Juxta interpretes intelligendum Joannem non vidisse ipsum Christum, sed speciem Christi

candelabra aurea, sicut in sequentibus demonstratur, septem sunt Ecclesiarum, quas sæpius memoravit. Et merito candelabris Ecclesiarum comparantur super quas, ut cæteris lumen præbeant, quasi lucernæ episcopi constituuntur. Unde et in Evangelio Dominus ait : « Nemo lucernam accendit, et ponit eam sub modio, sed super candelabrum, ut luceat omnibus qui in domo sunt (Matth. v, 15). » Quæ ilico aurea fuisse memorantur, quoniam sicut aurum omnibus metallis præfertur ; ita et Ecclesia fulgore sapientiæ, et integritate fidei, et incorruptione virtutum, cunctis nationibus melior est. In medio autem similis filio hominis videtur, per quem Christum intelligimus, qui perfectus Deus, perfectusque homo est (1410). Dicitur autem vestitus podere, carne videlicet virginali et incorruptibili, quam nulla unquam macula denigrare valuit. Sed quid zona aurea circa mamillas, nisi sapientiæ **301** in corde? (Inter mamillas namque jacet cor.) Ut ergo omnes sapientiæ et scientiæ thesauros in Christo pectore reconditos demonstraret, zona aurea ejus (1411) mamillam præcinctam dixit. Si autem et sapientiæ fulget in pectore (hoc est enim zona aurea circa mamillas), cinge eam ne effluat, stringe ne amittas, dic cum Propheta : « In corde meo abscondi eloquia tua, ut non peccem tibi (Psal. cxviii, 11). »

Caput autem ejus, et capilli erant candidi, tanquam lana alba, et tanquam nix, et oculi ejus velut flamma ignis, et pedes ejus similes aurichalco, sicut in camino ardenti, et vox illius tanquam vox aquarum multarum. Caput ejus atque capilli lanæ et nivi comparantur, ut qui nuper in Judæa adolescens et juvenis apparuit, vetustus, et plenus dierum, et cunctis patriarchis et prophetis antiquior intelligatur. Ileoque et Judæis, quamvis sibi indignantibus, ipse dicebat : « Amen dico vobis, antequam Abraham fieret, ego sum (Joan. viii, 58). » Et quamvis hujus videretur esse ætatis, in qua et oculi caligare, et pedes lassescere, et vox delicere solet; at tamen et oculi perspicaces, et pedes fortes, et vox sublimis, et cætera virilis valetudinis in eo esse videbantur. Possumus autem et per oculos ejus prophetas intelligere, qui claro et perspicaci intuitu, usque ad sæculi consummationem cuncta perspexerunt; per pedes vero aurichalco similes, apostolos virtutibus validos, sapientiæ claros, et charitatis igne accensos intelligamus, de quibus dicitur : « Quam speciosi

phantasiæ ejus objectam, et per angeli ministerium impressam; in spiritu autem elevatus B. evangelista omnia symbolice coram eo gerebantur, ut cum inferius dixit, se vidisse Deum in throno sedentem. Egrege autem scripsit in hunc locum Cassiodorus : « Memento autem has et alias hujusmodi visiones, quas Dominus servis suis declarare dignatus est, ad tempus esse pro rerum qualitate formatas, manente in excellentia sua natura deitatis. Cæterum natura ipsa, ut est divinitatis, nulli hominum viventi adhuc probatur ostensa; quam post resurrectionem, sicut est, se mundis cordibus patefacere compromittit. »

(1411) Cod. Vat. : mamillas præcinctas.

pedes evangelizantium pacem, evangelizantium bona (Rom. x, 15). Vox vero ipsius, quæ quasi aquæ multæ resonabat, sancta prædicatio, populique laudatio est, quæ ubique terrarum, cunctorum ore fidelium Dominum magnificat.

Et habebat in dextera sua septem stellas, et de ore ejus gladius ex utraque parte acutus exibat: et facies ejus, sicut sol, lucens in virtute sua. Quod autem hæc septem stellæ septem sunt supradictarum Ecclesiarum angeli, id est episcopi, ipse in sequentibus apertissime demonstrat (1412). Hos autem in sua dextera Christus habet, quia in sua virtute eos disponit et regit. Gladius autem ex utraque parte acutus, qui ex ejus ore exibat, sermo ipse est; de quo Apostolus ait: « Et gladium spiritus, quod est verbum Dei (Ephes. vi, 17). » Itemque: « Vivus est Dei sermo, et efficax et penetrabilior omni gladio ancipiti (Hebr. iv, 12). » Utrumque autem acutus gladius iste dicitur, quoniam undique peccatores percutit. Facies autem Christi, sicut sol in meridie ita lucebat, quia, quamvis senex esset, senectutis tamen pallor, et maciès in eo non apparebat. Ante hanc autem faciem, quando pervenerint, quasi sol in regno Dei sancti fulgebunt.

Et cum vidissem eum, cecidi ad pedes ejus tanquam mortuus; et posuit dexteram suam super me dicens: Noli timere, ego sum primus et novissimus, et fui mortuus, et ecce sum vivens in sæcula sæculorum, et habeo claves mortis et inferni. Scribe ergo quæ vidisti, et quæ sunt, et quæ oportet fieri post hæc. Quasi mortuus cecidit beatus Joannes, quoniam adhuc mortalis tantam visionem ferre non potuit. Sic et Daniel post illam terribilem visionem cecidit, et ægotavit. Posuit autem Dominus dexteram suam super eum, quia suæ virtutis præsentia eum confortavit, et ait: Ego sum primus et novissimus. Hoc autem superius expositum est. Et fui mortuus secundum carnem. Et ecce sum vivens in sæcula sæculorum. Unde Apostolus, « Christus, inquit, semel mortuus est, jam non moritur, mors illi ultra non dominabitur (Rom. vi, 9). » Et habeo claves mortis, et inferni (1413). Prius enim mors et diabolus ubique vagabantur, prius omnes inferni portæ apertæ erant, uniusque illuc concursus fiebat populorum: at vero quia nunc paradisi portæ apertæ sunt, clausæ sunt portæ mortis, in carcere et sub clave diabolus premitur: Scribe ergo quæ vidisti, et quæ

(1412) Idem episcopi, qui supra dicti sunt angeli, deinde septem aurea candelabra, hæc stellæ appellantur, propterea quod proprio et permanenti fulgore in Ecclesia fulgere debent. Dicitur autem Christus stellæ illas in manu sua habere, quatenus episcopi in speciali ejus cura et providentia sunt.

(1413) Habeo potestatem hostes meos, et Ecclesiæ, morte et gehenna puniendi, eosque æque ac diabolum in morte et inferno concludendi, uti eos concludam in fine mundi. Ita Andreas et Ricardus Victor.

(1414) Provocat hic ad persecutiones sub Trajano, aliisque imperatoribus persecuturis Ecclesiam.

(1415) Cod. Vat. caret divisione capitum, unde sequitur.

A sunt, id est quæ modo in Ecclesia aguntur, et quæ oportet fieri post hæc (1414). Magnus iste liber, in quo præterita, præsentia et futura continentur.

Mysterium septem stellarum. quas vidisti in dextera mea, et septem candelabrorum aureorum: septem stellæ, angeli sunt septem Ecclesiarum, et septem candelabra septem Ecclesiæ. Expositio est superiorum, mysterium autem res est occulta, et figuratiter sive allegorice dicta (1415).

CAPUT II.

Et angelo Ephesi scribe: Hæc dicit, qui tenet septem stellas in dextera sua, qui ambulat in medio septem candelabrorum **302** aureorum: Scio opera tua, et laborem, et patientiam tuam, et quia non potes sustinere malos, et tentasti eos, qui se dicunt esse apostolos, et non sunt; et invenisti eos mendaces, et patientiam habes, et sustinuisti propter nomen meum, et non defecisti. Episcopum Ephesiorum angelum appellat (1416), quoniam Christi legatione fungens Evangelium populo annuntiabat. Angelus enim nuntius interpretatur. Septem autem stellæ, septem episcopi sunt, quorum et iste unus erat; et est finitum pro infinito, per hos enim omnes alios intelligimus. Quos in dextera sua Dominus tenere perhibetur, quoniam non suæ, sed illius sunt ditionis, ipse eos regit atque gubernat, ipse inter mundi hujus turbines et tempestates sustinet, ne cadant. Stellæ autem ideo dicuntur, quoniam, ut Apostolus ait: « Sic inter peccatores fulgent, quasi luminaria in mundo (Phil. ii, 15). » Ambulat autem in medio (1417) candelabrorum aureorum, quæ septem Ecclesias superius significare dixit. (1418) Ambulat quippe in medio Ecclesiarum, quoniam sicut bonus paterfamilias, et greges, et pastores visitans, uniuscujusque vitam et opera considerat. Hinc autem supra dictum episcopum, de opere, labore et patientia laudare incipit, quem in tantum mali persequantur, ut eos sustinere non posset. Præterea neque falsis apostolis participare voluit, sed tentans eos, invenit mendaces; unde et illorum vitavit consortium, et quamvis multa pro Christi nomine sustinuerit, magna tamen præditus patientia non defecit.

Sed habeo adversum te pauca, quia charitatem tuam primam reliquisti (1419). Memor esto itaque unde excideris, et age poenitentium, et prima opera

(1416) Potiores expositores contendunt hunc Ephesiorum episcopum fuisse S. Timotheum, ad quem D. Paulus duas Epistolas scripsit; idque ex Chronologia evincunt; si quidem Joannes anno Ch. 97 suam Apocalypsim scripsit; obiit autem Timotheus an. 109, Trajani 10, habuitque Onesimum in Ecclesia Ephesina successorem.

(1417) Cod. Vat., septem.

(1418) Id. cod.: Ambulat quidem.

(1419) Admonitus a Joanne Timotheus quod a primo charitatis fervore, nempe a zelo prædicandi verbi Dei exciderit, fortas e propter ætatem cum jam 40 annos in episcopatu ageret, et propter Ephesiorum resistantiam cultui Dianæ addictorum, novot resumpsit spiritus, vehementerque eorum redarguens impietatem, martyrio ab his affectus est.

huc. *Sin autem venio tibi, et movebo candelabrum tuum de loco suo, nisi penitentiam egeris.* Hunc enim, quem de labore et patientia multum laudaverat, quia ex culmine charitatis, quam prius magnam habuit, nunc cecidisse redarguit. Admonet ergo ut poenitentiam agat, alioquin contra eum veniet, suumque candelabrum de loco suo movebit. Movetur autem candelabrum de loco suo, quando Ecclesia a proprio episcopo separatur; tantum ergo valet poenitentia, ut eum iterum Ecclesiae reconciliet, qui ab ea separari prius dignus fuerat.

Sed hoc habes bonum, quia odisti facta Nicolaitarum, quae et ego odi. Qui habet aures audiendi audiat quid Spiritus dicat Ecclesiis: Vincenti dabo edere de ligno vitae, quod est in paradiso Dei mei. Reprehensus de charitate, de fidei tamen constantia laudatur. Nicolaitae namque haeretici idololithum edere jubebant, insuper et mulieres omnes volebant esse communes. (1420) Quod autem ait: *Qui habet aures audiendi audiat quid Spiritus dicat Ecclesiis*, procul dubio non corporis, sed cordis aures requirit. Lignum autem vitae in paradisi (1421) nos docuit Moyses, de quo primo homini comedere interdictum est. Datur igitur vincenti, quod negatum fuerat victo. Vince igitur prius, et sic demum accede ad lignum vitae, prius reseca vitia, pelle odia, supera inimicos, deinde comede. *Qui enim manducaverit et biberit indigne, iudicium sibi manducat et bibit (I Cor. II, 29).* Paradisus Dei Ecclesia est, hortus revera deliciarum, lignum vitae caro Christi est; lignum vitae Dei sapientia est; de qua et dicitur: *Lignum vitae his qui apprehenderint eam, et qui tenuerint eam, beatus (Prov. III, 18).*

Et angelo Smyrnae Ecclesiae scribe (1422). Haec dicit primus et novissimus, qui fuit mortuus et vivit: Scio tribulationem tuam, et paupertatem tuam; sed dives es, et blasphemaris ab his qui se dicunt Judaeos esse, et non sunt, sed sunt synagoga Satanæ. Nihil horum timeas, quæ passurus es. Nam quia Judæi, priusquam carnem sumeret, Christum non fuisse dicunt; (1423) ideo primum se novissimum appellat. Non tamen secundum carnem se fuisse mortuum negat; verumtamen resurrexisse, quod illi non credunt, 303 et in æternum se vivere affirmat. Laudat autem Smyrnae (1424) episcopum, non solum de tribulationibus per quas intraturus sumus in regna caelorum, verum etiam de paupertate. Beatus igitur

episcopus, qui sic sua distribuit, ut semper pauper vivat; talis enim dives est, sicut de isto dicitur. Unde et Apostolus ait: *« Tanquam nihil habentes, et omnia possidentes (II Cor. VI, 10). »* Multi autem se Judaeos esse dicunt, sed non sunt, in quibus veraciter habitat Satanæ: Judæus enim *confessor* interpretatur. Quicumque igitur Christum Dei Filium esse non confitetur, hic Judæus non est. Audi Apostolum: *« Non enim qui in manifesto Judæus est, sed qui in abscondito; et circumcisio non carnis, sed spiritus (Rom. II, 28). »*

Ecce missurus est diabolus ex vobis in carcerem, ut tentemini, et habebitis tribulationem diebus decem: esto fidelis usque ad mortem, et dabo tibi coronam vitae. Qui habet aures, audiat quid Spiritus dicat Ecclesiis: Qui vicerit, non lædetur a morte secunda. Multa, inquit, passurus es, sed nihil timeas. Ecce enim diabolus, et membra ejus: ecce Nero, Diocletianus, et Maximianus, multos ex vobis in carcerem missurus est, ut tentemini, an fideles sitis; ut tentemini, si forte vos decipere valeant. *Et habebitis tribulationem diebus decem (1425).* Nullus enim numerus procedit ultra decem: omnis enim qui numerat, postquam ad decem pervenerit, iterum ab uno incipiens, ad decem usque recurrit, (1426) in numero ulterius progredi nescit, nisi tantum ab uno numerare incipiat. Quid igitur est tribulationem habere diebus decem? hoc est tribulationem habere cunctis diebus. Sequitur: *Esto fidelis usque ad mortem.* Namque SS. martyres fideles exsisterunt, quia nec in ipsa morte Deum negaverunt. Sed quò fractu? *Et dabo, inquit, tibi coronam vitae.* *« Nemo enim coronabitur, nisi qui legitime certaverit (II Tim. II, 5). »* Quid est autem corona vitae, nisi æternus immortalisque triumphus? Qui habet aures audiat quid per os meum Spiritus dicat Ecclesiis. Qui vicerit tentationes diaboli, non lædetur a morte secunda: primam enim mortem, quæ in corpore fit, nemo nunquam evadere potest; at vero a secunda, qua animæ a Deo separatur æternis traduntur suppliciis, solummodo sancti non lædentur (1427).

Et angelo Pergami Ecclesiae scribe: Haec dicit qui habet romphæam ex utraque parte acutam: Scio ubi habitas, ubi sedes est Satanæ, et tenes nomen meum, et non negasti fidem meam. Diximus superius quod de ejus ore exibat gladius ex utraque parte acutus, quem hoc loco romphæam appellat, per quam

simum se appellat. Non tamen secundum carnem se mortuum fuisse negat, etc.

(1424) Cod. Vat., *Ecclesia.*

(1425) Nonnulli censent, ut Beda, Haymo, Lyranus et Joachim, hic significari decem persecutiones Christianorum, per Romanos imperatores excitatas, quæ a Nerone numerantur usque ad Diocletianum.

(1426) Cod. Vat., *inde vero ulterius progredi nescit, nisi iterum ab uno numerare incipiat.*

(1427) *« Nolite timere eos, inquit Christus (Math. X, 28), qui occidunt corpus, animam autem non possunt occidere, sed potius timeate eum, qui potest et animam et corpus perdere in gehennam. »* Uter

(1420) Nicolaum unum ex septem primis dominis aliqui, ut Irenæus, Tertullianus, Hilarius et alii, quos citat Baronius tom. V., an. Christi 68, auctorem faciunt hujusmodi hæresis, alii excusant; Augustinus nempe hæres. 5, et Clemens Alexand. lib. III Strom; dicentes eos damnandos, qui ejus dicta sinistre intellexerunt.

(1421) Cod. Vat., *esse Moyses nos docuit.*

(1422) Putant commentatores hunc Smyrnae episcopum fuisse S. Polycarpum ordinatum a S. Joanne Evang., ut refert S. Hieronymus, et certe his temporibus vixit. Videlicet Cornel. a Lapide.

(1423) Cod. Vat.: *Idro primum se vocat. Quia vero sicut ceteri homines mortuum putant, noris-*

judiciariam intelligimus potestatem. Laudat autem A Pergami episcopum, quod etiam inter malos bonos exsisterit, et cum inter eos habitet, ubi (1428) sedes est Satanae, in quorum corde diabolus sedet et regnat, nomen Christi tamen tenuit, verumque Christianitatis nomen habuit, et Christi fidem nunquam negavit.

Et in diebus illis Antipas testis meus fidelis, qui occisus est apud vos, ubi Satanas habitat. Antipas, ut fertur, martyr quidam fuit, qui pro Christi nomine Pergami ab iniquis occisus est. Ait ergo: *In diebus illis, Antipas, qui fuit testis meus fidelis, siquidem pro meo nomine occisus est.* (1429) Apud vos, id est in civitate vestra, in qua, propter habitantium iniquitatem, ipse quoque magister eorum Satanas habitare dignoscitur. In diebus illis, inquam, Antipas et fides tua, subauditur, probata est, et quod Satanas Pergami habitet, manifestum.

Et habeo adversum te paucos, quoniam habes (1430) *tenentes doctrinam Balaam, qui docebat Balac mittere scandalum coram filiis Israel, edere, et fornicari; ita habes et tu tenentes doctrinam Nicolaitarum.* Prædictus episcopus de fide laudatur, de negligentia reprehenditur, videlicet quod apud se hæreticos esse permisit, et contra Nicolaitarum hæresim totis viribus non pugnaverit. Legitur autem quod Balaam propheta cum venisset ad Balac regem Moabitarum, et Dei populo malediceret, cumque rex, quia maledicere noluit, et indignatus esset, propheta regi placere volens, consilium dedit ut venienti Israeli cibos pararet, atque mulieres apponeret quæ eorum ad fornicationem incitarent; quod in quantum filiis Israel ruinam acciderit, lege historiam, et invenies (Num. xxiv, xxv). Hic autem Nicolaitarum hæresis similibus fuit, qui idololatriis vesci et mulieribus promiscue uti licere docebant.

Similiter penitentiam age; si quominus cito (1431) *veniet ad te, et pugnabo cum illis in gladio oris mei.* Quod autem audiat quid spiritus dicat Ecclesiæ. Præcipitur et isti ut penitentiam agat; quod si non fecerit, cito ad eum Dominus veniet, id est subito eum judicabit, atque de hac vita vocabit, et in futuro saeculo, alius pro eo sabrogabitur, per quem contra hæreticos in sui oris gladio Christus pugnabit. Hoc autem episcopi audiant et viriliter pu-

ergo prima est corporis, mors secunda est gehenna.

(1428) Cod. Vat., in quibus.

(1429) Antipas sæviente in Christianos Domitiano episcopus Pergami publice Christum prædicabat, dumoneque lateri coegit quod a se per Christi usum invocatum sugarentur. Hinc a præfecto urbis captus, tractusque ad templum Dianae, et in bovem æneum multo igne candentem coniectus, laudans et gratias agens Deo quod se hoc agone et laurea martyrii dignatus esset, in cælum martyr evolavit sub an. Chr. 93, Domitiani decimo.

(1430) Cod. Vat., *illæ.*

(1431) Cod. Vat.: « Et qui apostolos non audiunt, prophetis credant. »

(1432) Hoc signo caret cod. Vatic.

(1433) Cod. Vat., *Quis enim.*

gnent, ne militare cingulum amittant. Hinc enim gladius uterque acutus, Novum est et Vetus Testamentum, ut qui novis credere nolunt, veteribus convincantur exemplis, (1431) et qui apostolis non credunt, prophetis credant. Disputo cum Judæo, non timet gladium Pauli, volvo enses, necatur ab Isaia. Talis igitur est gladius Christi. (1432).

Vincenti dabo manna absconditum, et auro et calculo candidum, et in calculo nomen meum scriptum, quod nemo scit, nisi qui accipit (1433). Quis pro tali sponione non præliabitur? Quis pro tanto munere (1434) non curret in hostem? Et ego quidem manna absconditum illud esse puto quod olim suis discipulis Christus promittebat, dicens: « Et ego dispono vobis regnum, ut edatis, et bibatis super mensam meam in regno meo (Luc. xxv, 9). »

O manna absconditum! (1435) o deliciae incognita. beatus qui ad eas pergere valeat! Sed quid per calculum candidum, nisi corpus immortale? Calculum quidem, quia forte et impassibile, candidum autem, quia novum et mundum, et ab omni sordis purgatum (1436). In peccatoribus autem non candidus calculus, sed terra nigra, et caro corruptibilis videtur. Nomen autem novum in calculo scriptum, non est nostrum perscrutari quale erit. (1437). Mentior utique, quia dico quod nescio, nondum enim accipi: o utinam aliquando accipere merear! Non dubito tamen multo melius et dignius esse isto, quo modo utimur, quo et homines vocamur.

Et angelo Thyatiræ Ecclesiæ scribe: Hæc dicit Filius Dei, qui habet oculos ut flamma ignis, et pedes ejus similes aurichalco: Novi opera tua, et charitatem, et fidem, et ministerium, et patientiam tuam, et opera tua novissima plura prioribus. Sed habeo adversum te, quia permittis mulierem Jezabel, quæ se dicit prophetas docere, et seducit servos meos fornicari, et manducare de idololatriis. Quare autem Dei Filius oculos habeat ut flamma ignis, et pedes aurichalco similes, jam superius dictum est. Hunc quoque episcopum, sicut superiorem, de opere, charitate, et fide, de fide, et ministerio laudat, qui semper de virtute in virtutem proficiens se ipso semper melior fuerit. Reprehenditur tamen, quod mulierem Jezabel (1438) non redarguerit, quæ, prave prophetas exponendo, Dei servos peccare cogebat. Jezabel

(1431) Cod. Vat., *non currat.*

(1435) Manna absconditum est, nomen novum est, quod nemo scit, nisi qui accipit; non illud eruditio, sed unctio docet; nec scientia, sed conscientia comprehendit. S. Bernardus lib. De convers. ad cleric. c. 21.

(1436) Cod. Vat.: « Peccatoribus autem non calculus candidus, sed terra nigra, et caro corruptibilis red-detur. »

(1437) Cod. Vat.: « Quoniam nemo illud scit, nisi qui accipit. Quod enim nemo scit, si dico quale sit, mentior. Utique quia dico quod nescio. Nondum enim accipi. »

(1438) Aëazar pro Jezabel accipit Synagogam, id est Judæos, qui inexpiabili odio prosequerantur apostolos, et Christianos (sicut Jezabel prosequerantur Eliam et Dei cultores) eosque vel in mortem,

namque fluxus sanguinis interpretatur; significat autem hæreticorum Ecclesiam, quæ, de animarum morte et sanguine gaudens, simplices quosque tunc temporis despiciens, post deos fornicari et idolothytis vesei docebat.

Et dedi illi tempus, ut pœnitentiam ageret, et non vult pœnitere de fornicatione sua. Et ecce ego mittam eam in lectum, et qui mœchantur cum ea, in tribulatione maxima erunt, nisi pœnitentiam egerint ab operibus suis, et filios eorum interficiam in morte, et scient omnes Ecclesiæ, quia ego sum Dominus, scrutans corda et renes, et dabo unicuique vestrum secundum opera vestra. Clementissimus Dominus, qui non vult mortem peccatoris, sed vitam; qui ideo dat tempus pœnitentiæ, ne sua pereat creatura. Nam quia ista Jezabel, id est impia hæreticorum multitudo, pœnitentiam agere noluit, ideo de ea dicitur: *Ecce mittam eam in lectum*. In lectum mittitur, quatenus omni Satanæ privata virtute languescat et vires amittat; per quod datur intelligi ut, quamvis pœnitentiam agere nolit, in sua tamen perfidia non d'ulius gloriabitur: cito etenim illa hæresis destructa est. Similiter autem et illi, qui cum ea mœchantur, id est qui eorum blanditiis et seductionibus acquiescunt, nisi et ipsi pœnitentiam egerint, et a tali **305** operatione cessaverint, et in maxima tribulatione et doloribus sempiternis cum ea (1439) erunt. Unde et subditur: *Et filios eorum interficiam in morte*; id est eorum sequaces morte morientur æterna. Et tunc tandem scient omnes Ecclesiæ quia ego sum scrutans corda et renes. Scit enim Dominus in cuius corde sit perversa scientia, et cuius renibus libido dominetur; ut et justus iudex dicitur, « qui reddet unicuique secundum opera sua (Matth. xvi, 27); » quoniam et sancti a se differunt in claritate, et mali secundum merita pœnas recipiunt.

Vobis autem dico cæteris, qui Thyatiræ estis: Qui cunque enim habent doctrinam hanc, qui non cognoverunt doctrinam Satanæ, quemadmodum dicunt non mittam super vos illud pondus; tantum id quod habetis tenete, donec veniam; et qui vicerit et custodierit usque in finem opera mea, dabo illi potestatem super gentes, et reget illas in virga ferrea, et tanquam vas figuli confringet eas, sicut ego accepi a Patre meo, et dabo illi stellam matutinam. Qui habet aures, quadiat quid spiritus dicat Ecclesiis. Minatus est enim superius Jezabel et sequacibus ejus; nunc autem fidelium ejusdem civitatis alloquitur multitudinem, eisque promittit quia nequaquam aliud pondus super eos mittet, neque aliam pœnitentiam, vel satisfactionem eis imponet, de hoc videlicet quod cum hæreticis conversati sunt. Sic tamen, si

vel in suam hæresim adigebant, contendentes, ut saltem Christiani legem Moysis observarent, itaque Judaïsma cum Christianismo miscerent; tunc multos seducebant. Quare arguitur episcopus, quem aliqui S. Carpum putant, quod cum eis conviveret, falso, et frustra sperans eorum conversionem.

A eorum doctrinam non receperint, et altitudinem, superbiam et astutiam Satanæ non cognoverint, ut illam imitarentur atque diligerent. Quod autem sequitur: Quemadmodum dicunt, proverbium erat apud eos: nam quem superbia inflatum videbant, illum Satanæ secreta et altitudinem cognoscere dicebant. Sequitur: *Tantum id quod habetis tenete, donec veniam* (1440). Venit quippe, quando unumquemque de hujus tabernaculi habitatione per mortem vocat. Quod tamen de universali judicio accipi potest. Qui autem Satanæ insidias vicerit, et Dei opera usque in finem custodierit, dabit illi potestatem super gentes, gentes utique hæreticorum et Judæorum, quas sic ad suum nutum reget, utique et constringet, ut neque evagandi neque fugiendi licentiam habeant. Has autem in virga ferrea, id est imperio et doctrina forti et insuperabili, tanquam vasa figuli, quæ utique fragilia sunt, confringet atque comminuet. Quod autem sequitur: *Sicut accepi a Patre meo*, talem se suis servis potestatem dare significat, qualem et ipse naturaliter habet; unde ipse ait: « Qui credit in me, opera, quæ ego facio et ipse faciet (Joan. xiv, 12). » *Et dabo illi stellam matutinam*; stellam claram et lucidam, stellam solis et diei nuntiam, de qua scriptum est: « Orietur stella ex Jacob, et exsurget homo de Israel (Num. xxiv, 17). » Nihil enim majus dari poterit, qui Dei Filii presentiam, claritatem et illuminationem ante oculos semper habebit: hoc enim ille desiderabat, qui dicebat: « Ostende faciem tuam, et salvi erimus (Psal. lxxix, 8). »

CAPUT III.

Et angelo Sardis Ecclesiæ scribe: *Hæc dicit qui habet septem spiritus Dei et septem stellas*: Scio opera tua, quia nomen habes, quod vivas, et mortuus es. Esto vigilans et confirma reliqua quæ moriturna erant. Non enim inveni opera tua plena coram Deo meo; in mente ergo habe, qualiter acceperis et audieris, et serva, et pœnitentiam age. Si ergo non riglaveris, veniam tanquam fur, et nescies qua hora veniam ad te. Quid enim significant septem spiritus, et septem stellæ, jam superius expositum est. Ille autem episcopus, aliter a populo, aliter a Deo iudicabatur: nam et si a populo laudaretur, apud Deum tamen mortuus jam et inutilis erat; unde admonetur ut sit vigilans corporis, et dissidiæ somnum a se expellat, et opera, quæ jam in se moritura erant, iterum confirmet atque vivificet: non enim inveniuntur plena coram Deo. Plena namque illa opera et perfecta sunt coram Deo, quæ non ad vulgi favorem, sed ex bona mentis intentione fiunt. In mente ergo habere præcipitur quam puram et sinceram doctrinam ab apostolis acceperit, eamque custodiat

(1439) Cod. Vat., *similiter cum ea*.

(1440) Cod. Vat. « *fidem inquit rectam, et evangelicam doctrinam, quam habetis constanter, firmiterque tenete, donec veniam. Venit quidem quando unumquemque.* »

et auferret, et de his in quibus deliquit pœnitentiam agat, alloquin tanquam fur, et qua hora nosciet, ad eum veniens, de hac vita subito exire compellet.

Sed habes pauca nomina in Sardis, qui non inquinaverunt vestimenta sua, et ambulabunt mecum in albis, quia digni sunt. Qui vicerit, sic vestiatur vestimentis albis, et non delebo nomen ejus de libro vitæ: et confitebor nomen ejus coram Patre meo et coram angelis ejus. Qui habet aures audiat quid spiritus dicat Ecclesiis. Tu, inquit, non sicut doluisti vixisti, habes tamen paucos in populo tibi commisso, quorum nomina jam scripta sunt in libro vitæ. Et hi quidem non inquinaverunt vestimenta sua, **306** et corpora sua, ut hæreticorum spurcitiis assentirent, et sese luxuriæ, idololatriæ subjugarent, sed semper ambulaverunt mecum in albis, nulla vitiorum sorde denigrati. Mecum, inquit, quoniam hujusmodi consortio digni sunt. Quicumque autem ita vicerit, ut illi vicerunt, sic vestiatur vestimentis albis, quemadmodum illi vestiti sunt, neque delebo nomen ejus de libro vitæ (1441): liber namque vitæ, dispositio et memoria illius est. Unde et subditur:

Et confitebor nomen ejus coram Patre meo et coram angelis ejus. Nihil enim ibi chartæ, vel litteræ sunt necessariae, ubi talis est doctor ad nomina recitanda.

Et angelo Philadelphicæ scribe: Hæc dicit Sanctus et verus, qui habet claves David, qui aperit, et nemo claudit, claudit, et nemo aperit: Scio opera tua, et ecce dedi coram te ostium apertum, quod nemo potest claudere, quia modicam habes virtutem, et servasti nomen meum: ecce dabo de Synagoga Satanæ, qui se dicunt Judæos esse, et non sunt, sed mentiuntur: ecce faciam illos, ut veniant et adorent ante pedes tuos, et scient quia dilexi te, quoniam servasti verbum patientiæ meæ. Hæc, inquit, dicit Sanctus et verus, Christus, videlicet Dominus noster, qui nunquam mentitur (1442), nullum decipit, qui habet clavem et fortitudinem patris sui David. David namque *manu fortis* interpretatur, cujus vigor et fortitudo velut clavis quædam erat ad inimicorum civitatem capiendam et reserandam (1443). Hanc clavem hæreditariam et Christus habet, qui illas duas et maximas civitates, infernum videlicet et paradisum aperit, et claudit cui vult; quo quidem aperiente, nemo clau-

dit, quo claudente, nemo aperit. Unde et subditur: *Ecce dedi coram te ostium apertum, quod nemo potest claudere, per quod paradisi januam possumus intelligere.* Sive illud, de quo Apostolus ait: « Ostium mihi magnum et evidens apertum est, et adversarii multi (1 Cor. xvi, 9), » significans aures omnium sibi esse apertas ad Evangelium audiendum. Sic et in hoc loco, etsi hæretici huic episcopo resistant, tamen aures et auditum fidei claudere non poterunt. Sed quia modicam habet virtutem, id est paucos in hoc opere auxiliares, ipse Dominus auxiliator ejus multos de Synagoga Satanæ, qui se Judæos esse mentiuntur, ei subjiciet et humiliabit, ut et ad fidem convertantur, et victi succumbant. Unde et subditur: *Ecce faciam illos ut veniant et adorent ante pedes tuos;* jam scilicet ad fidem conversi et rei veritatem agnoscentes. Et ecce tandem scient quia ego dilexi te, et hoc merito. Servasti enim verbum patientiæ meæ: nam quia patientiam prædicaui, tu quoque meæ verba considerans, omnia patienter sustinuisti.

Et ego servabo ad horam tentationis, quæ ventura est in orbem universum tentare habitatores in terra. Ecce venio cito; tene quod habes, et nemo accipiat coronam tuam. Et qui vicerit, faciam eum columnam in templo Dei mei, et foras non egredietur amplius. Et scribam super eum nomen Dei mei, et nomen civitatis Dei mei novæ Jerusalem, quæ descendit de cælo a Domino, et nomen meum novum. Qui habet aurem audiat quid spiritus dicat Ecclesiis. Tu (1444) servasti verbum patientiæ meæ, et ego quoque te servabo ad horam tentationis, quæ ubique terrarum ventura est. Nemo est qui non tentetur, sed non omnes superantur. Unde Apostolus ait: « Tentatio vos non apprehendat, nisi humana (1 Cor. x, 13). » Ecce venio cito (1445), te, subauditur, a tentationibus liberare, et pro patientiâ coronare. Tene ergo quod habes; nullus te a tuæ fidei constantia separare valeat, et nemo accipiat coronam tuam; nemo tibi subripiat locum tibi præordinatum. *Et qui vicerit, faciam illum columnam in templo Dei mei.* Tales enim columnæ, Petrus Jacobus et Joannes fuerunt, de quibus Apostolus ait: « Qui videbantur columnæ esse Ecclesiæ (Galat. ii, 9). » Super hos Ecclesia firmata et fundata est, secundum illud: « Ego confirmavi columnas ejus (Psal. lxxiv, 4): »

(1441) « Et non delebo nomen ejus de libro vitæ. » Id est, dabo ei donum perseverantiæ, nec sinam eum labi in mortale peccatum, quo justitiam amittat. « Ita Pererius. Dupliciter autem scribi sanctus in libro vitæ docet S. Th., 1. p., q. 24 ar. 3: » Primo inchoate: quoad præsentem justitiam, quomodo omnes Christiani in baptismo scribuntur in libro vitæ. Unde iis ait Paulus Eph. ii, 5, 19: « Estis cives sanctorum et domestici Dei. » Secundo complete, quoad perseverantiam et gloriam. Primi deleri possunt; unde psalmo lxxviii dicitur: « Deleantur de libro viventium. » Secundi autem, quia victores, et in victoria hæc perseverantes de libro vitæ non delebuntur. Est enim liber vitæ conscriptio ordinatorum in vitam æternam, ad quam ordinatur aliquis

ex duobus; scilicet ex prædestinatione divina; et hæc ordinatio nunquam deficit: et ex gratia: Quicumque enim gratiam habet, ex hoc ipso est dignus vita æterna; et hæc ordinatio deficit interdum, quia aliqui ordinati sunt ex gratia habita ad habendum vitam æternam, a qua tamen deficiunt per peccatum mortale, » etc. Ita angelicus doctor.

(1442) Cod. Vat., qui nulli unquam.

(1443) Cod. Vat., « civitates capiendas, et reserandas. »

(1444) Cod. Vat.: Tu, inquit.

(1445) Prænuntiatur Trajani persecutio contra Christianos, qui a Nerva adoptatus est in imperium an. Ch. 98, aliorumque imperatorum, Christiani nominis hostium.

307 et Apostolus : « Superædificati super fundamentum apostolorum et prophetarum (Ephes. II, 20). » Eorum namque doctrina et exemplis usque in finem Ecclesia regitur, et sustinebitur. Et foras non egrediatur amplius; qui ergo ab Ecclesia separatur, sciat se nondum esse victorem. *Et scribam super eum nomen Dei mei, et nomen civitatis Dei mei novæ Jerusalem, quæ descendit de cælo a Domino, et nomen meum novum.* Non solum, inquit, nomen meum super eum scribam, ut a Christo Christiani vocentur, verum etiam nomen Dei mei, ut et ipsi dii appellentur, secundum illud : « Ego dixi, Dii estis (Paul. LXXXI, 6). » Insuper et nomen civitatis Dei mei novæ Jerusalem, ut sicut illa universaliter sponsa Christi vocatur, ita et uniuscujusque anima singulariter nuncupetur. Unde Apostolus ait : « Respondi enim vos uni viro, virginem castam exhibere Christo (II Cor. XI, 2). » Quod autem Jerusalem sponsa Christi dicatur, audi hunc eundem in fine libri hujus dicentem : « Vidi, inquit, civitatem novam Jerusalem, descendentem de cælo a Deo, paratam, tanquam sponsam ornata viro suo. » Possumus autem et nomen illud, quod ei ab angelo expositum est, novum Christi nomen intelligere; sic enim scriptum est : *Et vocabis nomen ejus Jesum (Luc. I, 31),* quod interpretatur *Salvator*; nemo enim salvatur, nisi hoc nomine insignitus.

Et angelo Laodicæ Ecclesiæ scribe : Hæc dicit : Amen, testis fidelis, et verus, qui est principium creaturæ Dei. Scio opera tua, quia neque frigidus es, neque calidus. Utinam frigidus esses, aut calidus! sed quia tepidus es, et neque frigidus es, neque calidus, incipiam te evomere ex ore meo. Christus enim, amen vocatur, quod Hebraice naturaliter significat verum. Dicatur ergo : Hoc dicit ille, qui de se ipso ait : « Ego sum via, veritas, et vita (Joan. XIV, 6); » id ipsum enim veritas, et verum significat. Qui est *testis fidelis, et verus*, sicut jam supra expositum est. *Qui est principium creaturæ Dei*, a quo videlicet omnis creatura sumpsit exordium. *Scio opera tua, quia neque frigidus es, neque calidus* : hic enim episcopus sic se pro tempore callide babeat, ut simul bonis faveret et malis; unde cujus potissimum sectæ fuisset, non facile discerni poterat (1446). Ideoque subditur : *Utinam frigidus esses, aut calidus*, ut Dei populum per tuam hypoëresim decipere non posses; sed *quia tepidus es, et neque frigidus, neque calidus, incipiam te evomere ex ore meo*; ac si dicat : *Anguis est mihi (1447) in stomacho, nauseam mihi facis, non te ulterius sufferre possum*; ejiciam te ergo ex ore meo, et nominis tui non recordabor amplius.

Quia dicitis : Quod dives sum, et locupletatus, et nullius ego, et nescis quia tu es miser, et miserabilis, et pauper, et cæcus, et nudus. Suadeo tibi emere a me

(1446) Redarguitur episcopus Laodicenus, cujus nomen ignoratur, quod boni æque ac mali accepti essent apud ipsum, quare fides ejus dubia reddebatur; et cum in Dei servitio ignavia laboraret, in divinam offendit indignationem. Tepiditas etiam Deo abominabilis est, ac supremæ dominationis et

aurum ignitum, probatum, ut locuples fias, et vestimentis albis induaris, ut non appareat confusio nuditatis tuæ, et collyrio inunge oculos tuos, ut videas. Ego quos amo arguo, et castigo; æmulare ergo, et pœnitentiam age. Tu, inquam, dicitis, et tecum reputas quod nihilo egeas, et sic clausis oculis præteriens, sive bona, sive mala flant, ad te pertinere non putas; et nescis quia tu es miser et miserabilis, omnique felicitate privatus. Et pauper divitiis spiritualibus; et cæcus amissa discretionem et lumine cordis; et nudus bonorum operum indumentis (1448). Sed crede consiliis meis, et bene tibi erit. Suadeo te emere a me aurum ignitum, probatum, ut locuples fias; aurum enim istud ignitum et probatum, quo homines locupletantur, charitas est, et boni malique discretio. Hæc enim semper ardet; et in Dei proximique dilectione sic accensa est ut extinguere non valeat, secundum illud : « Aque multe non potuerunt extinguere charitatem (Cant. VIII, 7). » Sive hac nemo locuples erit, qui enim in hac offendit, et si totam legem observet, factus est tamen omnium reus. Sequitur : *Et vestimentis albis induaris, ut non appareat confusio nuditatis tuæ.* Qui enim hujus vestibus indutus non fuerit, et carnem qua indutus est a vitiorum maculis et sordibus non mundaverit, confusus in judicio, cunctorum oculis irridendus apparebit. Præcipitur autem oculos collyrio ungere, quod utique medicamentum est ad oculos necessarium, et quia avaritia et cupiditate cæcatus fuerat, largitate, et misericordia et charitatis unctione mentis oculos unguat, quatenus omnium vitiorum deterga caliginem, claritatis lumen recipiat. Sed quia de tanta redargutione indignari episcopus poterat, ideo benevolentia verba subinserens, ait : *Ego quos amo arguo, et castigo, secundum illud 308* « Castigat omnem filium quem recipit (Hebr. XII, 6). » *Æmulare ergo virtutes, æmulare charismata meliora et age pœnitentiam, et salvus eris.*

Ego sto ad ostium, et pulso, si quis audierit vocem meam, et aperuerit januam, intrabo ad illum, et cœnabo cum illo, et ille mecum in throno meo, sicut et ego vici, et sedi cum Patre meo in throno ejus. Qui habet aures, audiat quid spiritus dicat Ecclesiis. Stat enim Christus ad ostium, et pulsat quotidie vox ejus, quotidie evangelica predicatio nostris auribus insonat. Unde Apostolus : « Argue, inquit, obsecra opportune, importune (II Tim. IV, 2); » aures enim portæ sunt per quas in pectoris tabernaculum Christus ingreditur, quas si quis aperuerit, et pulsantis vocem audierit, mox in ejus mentis hospitium Christus intrabit, ibique habitabit, ideoque toties superius dictum est : *Qui habet aures, audiat quid spiritus dicat Ecclesiis.* Sed quid est? *Et cœnabo cum illo, et ille mecum.* nisi eisdem cibis utemur, eobonitatis indigna.

(1447) Cod. Vat., *gravis et mihi.*

(1448) Satis se habere virtutis nonnulli videntur, quod in aliqua sublimi dignitate sunt constituti; sed tunc magis ipsis est elaborandum ne muneri suo deteriores flant.

dem pane reficiemur, eademque doctrina saturabimur, et meus quidem cibus est, ut faciam voluntatem Patris mei, qui in caelis est (*Joan. 4*). Qui autem isto cibo vescetur mecum, mecum cœnabit, et ego secum (1449). Promittit autem victoribus (1450) secum in regno sedere suo, ut intelligant se super gentes et regna judicandi accipere potestatem. Unde ipse

ait: « Vos qui secuti estis me sedebitis super sedes duodecim, judicantes duodecim tribus Israel (*Matth. xix, 28*). » Vicit et ipse omnesque suos captivavit inimicos, atque cum Patre suo simul sedet in throno ejus, secundum illud: « Pater non judicat quemquam, sed omne judicium dedit Filio (*Joan. v, 22*). »

LIBER SECUNDUS.

CAPUT IV.

Post hæc vidi, et ecce ostium apertum in caelo, et vox prima, quam audivi, tanquam tubæ loquentis mecum, dicentis: *Ascende huc, et ostendam tibi quæ oportet fieri post hæc. Statim fui in spiritu, et ecce sedes posita erat in caelo, et supra sedem sedens, et qui sedebat, similis erat aspectui lapidis jaspidis et sardinis (1451).* — Post hæc, inquit, inspexi, et vidi omnem Ecclesiæ fabricam, et quæcunque usque in sæculi consummationem futura erant. *Et ecce ostium apertum in caelo; caelum hoc in loco sancta Ecclesia intelligitur, sicut in Evangelio frequenter habemus. Ut: « Simile est regnum caelorum sagenæ missæ in mare (*Matth. xiii, 47*), » et similia, cum de Ecclesia loquitur. Hujus autem ostium nunquam clauditur, hujus porta omnibus patet, neminem ad se venientem repellit; quicumque excluditur, vel non ingreditur, non ostii, sed intrantis culpa est. Vox autem prima, quæ tanquam tuba sublimis et excelsa seriem loquebatur, vox angelica fuit, quæ ista annuntiabat; quæ bene tubæ comparatur, quoniam sancti Spiritus inspirationem vix humana fragilitas ferre potest, de cujus voce alibi dicitur: « Factus est repente de caelo sonus, tanquam adventantis Spiritus vehementis (*Act. ii, 2*). » Quæ autem vox ista dixerit, audiamus. *Ascende huc, et ostendam tibi quæ oportet fieri post hæc. Ascensus iste, non corporis, sed mentis fuit. Ascende, inquit, huc, erige mentem, dilata visum, et ea, quæ oculis carnis cerni non possunt, uno mentis intuitu contem- plare. Quibus auditis, statim fui in spiritu; nihil carnale, nihil molis corporeæ me habere sensi; sed raptus in spiritu, et in excessu mentis, alium, continuo visum suscepi (1452).* *Et ecce sedes posita erat**

(1449) Cum tam liberalis sit Deus noster, tamque præclaræ promittantur ejus remunerationes, quis non toto animo pro eo certabit, omniaque ad majorem ejus gloriam non sustinebit?

(1450) Cod. Vat., *secum in throno sedere.*

(1451) Vocatus Joannes animi contemplatione conscendit ad caelos, et sedentem Dominum respexit in thronum, cui geminarum colores tropica locutione consociat Cassiodorus, qui descriptionem visionis eximie prosequitur.

(1452) Facta autem a beato Joanne in præcedentibus primæ visionis relatione, hoc in capite, et sequentibus pergit loqui de secunda revelatione, in qua non Christus in specie hominis se exhibuit, sed Deus Pater in omni splendore, sedisque majestate ei apparuit, ac proinde divinus thronus pretiosioribus instructus gemmis, tonitrua et fulgura ab illo procedentia, nec non chorus circum eum viginti quatuor

*in caelo. Sedes enim ista, quam in caelo positam vidit beatus Joannes, doctores Ecclesiæ sunt, in quibus Dominus sedet et habitat. Anima enim justis sedes est sapientiæ. Super hanc autem sedem Dominum sedere vidit, cujus species erat similis aspectui lapidis jaspidis et sardinis. Jaspis viridem habet colorem, sardius vero clarum et igneum. Tali erga colore Dominus 309 noster apparere voluit; ut nobis insinuaret quid appetere debeamus. Habet enim colorem jaspidis; quia semper viridis, semper vivens, semper immortalis est, et nunquam ad siccitatem perveniens. Habet autem et colorem sardinis; siquidem Deus noster est ignis ardens. Hæc enim specie et Moysi quondam apparere dignatus est. Ardeamus et nos fervore charitatis accensi, simul cum Apostolo dicamus: « Quis nos separabit a charitate Christi? tribulatio, an angustia? an fames? an nuditas? » (*Rom. viii, 35*); et cætera.*

Et iris erat in circuitu sedis, similis visioni smaragdi. Smaragdus enim quasi herba viridis est, per quam immortalitatem intelligimus, quæ semper vivens nunquam ad siccitatem pervenit. Iris autem, id est arcus cælestis, duos principales colores habet, quorum alter est igneus, alter cæruleus, et quasi aqua viridis; et rubeus quidem martyrium, viridis autem baptismum designat (1453). Nemo ergo sedi Dei appropinquabit, nemo viriditatem et immortalitatem suscipiet, nisi aut per martyriam transeat, aut baptisate abluatur: sicut ergo iris, qui volunt esse in circuitu solis.

Et in circuitu sedis sedilia viginti quatuor, et super thronos viginti quatuor seniores circumsedentes, amictos vestimentis albis, et in capitibus eorum coronas aureas. Quid aliud (1454), inquit, post irim vidi, in circuitu sedis sedilia viginti quatuor, totidem seniorum coronas aureas ipsi offerentium, quatuor animalia sub eodem posita describuntur.

(1453) En S. Brunonis interpretationem, quæ ab ipso non confirmata rationibus, videbitur aliquibus aut obscura, aut etiam ex solo illius sæculi ingenio deprompta. Verum qui baptismatis rationem et recens baptizati appellationem consideret, optimam statim esse conspiciet interpretationem Scripturis ac recte rationi omnino consentaneam. Baptismus enim per aquam administratur; recens baptizati, neophyti dicuntur: quæ quidem vox ex Græco fonte significat recens plantatum, id est in Ecclesia Christi, in ejus gratia atque justitia. Ex Scripturis autem *justus ut palma florebit*, quæ certe viridis est; et *justus quidam, sicuti a Deo benedictus, erit quasi lignum, quod transplantatur super aquas, ... et erit folium ejus viride*, etc. Jerem., cap. xvii.

(1454) Cod. Vat.: *Et aliud.*

niore senentes in eis. Et ego quidem hos viginti quatuor circa sedem Dei residentes, duodecim patriarchas et totidem apostolos intelligo, quos quidem duodecim patriarchas Jacob carnaliter genuit, ex quibus ceteri sancti Veteris Testamenti orti sunt. Duodecim vero apostolos Christus elegit, ex quibus omnis Ecclesie multitudo pullulavit. Unde scriptum est : « Pro patribus tuis nati sunt tibi filii (Psal. XLIV, 17). » Sedilia vero viginti quatuor duodecim tribus sunt, in quibus predicti patriarche obtinent principatum, et duodecim Ecclesie, quibus apostoli presuerunt. Nam usque hodie quilibet episcopus Ecclesiam sibi commissam, sedem suam vocare solet. Hi autem omnes vestimentis albis induti erant, mundi videlicet a peccato, utpote ad Christi convivium invitati. Habebant autem in capitibus coronas aureas, per quas intelligimus eos omnes suos inimicos superasse : « Nemo enim coronabitur, nisi qui legitime certaverit (II Tim. ii, 5). » Unde Apostolus, quia bene praelatus fuerit, de se ipso ait : « De reliquo reposita est mihi corona iustitie (Ibid., 8). »

Et de throno procedebant fulgura, et voces, et tonitrua. Diximus superius quod Ecclesie doctores sint sedes Dei. De hac igitur sede procedunt fulgura, et voces, et tonitrua : sententiae namque ab eorum ore jaculatae, quasi fulgura et ignitae sagittae, totam vitiorum et haereticorum dissipant multitudinem, quae quidem absque voce et tonitru non sunt, dum sancta praedicatio et alte in Ecclesia resonat, et quemdam terrorem futuri iudicii mentit audientibus. Finge ergo doctorem aliquem in Ecclesia praedicare, et subito audies quae fulgura sententiarum, quae voces utriusque Testamenti, quae tonitrua minantium verborum ab ejus ore procedant.

Et septem lampades ardentes ante thronum, qui sunt septem spiritus Dei. Vidit enim lampades, quibus sedes illuminabatur, et quae illae fuerint exponens, ait, *qui sunt septem spiritus Dei*; id est, septem gratiae Spiritus sancti. Secure ergo praedicent doctores tanto lumine illustrati. Non enim, ut Dominus ait, ipsi loquuntur, sed Spiritus sanctus loquitur in eis.

Et in conspectu sedis tanquam mare vitreum simile crystallo. Erat, inquit, in conspectu sedis tanquam mare vitreum, clara videlicet aqua baptismatis. In conspectu quidem, quoniam nullatenus sancti doctores hujus aquae obliviscuntur. Quae quidem crystallo similis perhibetur quoniam crystallus ex aqua fit; tamen indurata, magis ignis quam aquae tenet naturam. Sancti ergo ex aqua regenerati in crystallum convertuntur, quoniam igne S. Spiritus plene, quales sunt interius, tales exterius apparent.

Et in medio sedis, et in circuitu sedis quatuor animalia, plena oculis ante et retro. Et animal primum simile leoni, et secundum animal simile vitulo, et tertium animal habens faciem quasi hominis, et

quartum animal simile aquilae volanti. Haec enim quatuor animalia, quatuor evangelistae sunt; qui bene in medio sedis, et in circuitu conspiciuntur, quoniam eorum doctrina omnia replet, praelatos pariter et subditos. Sunt autem plena oculis ante et retro, quia praeterita, **310** praesentia et futura intuentur. Non timent tela inimicorum, non timent sententias haereticorum, quoniam omnia praevident, nihilque eis improvisum accidere potest. Et animal primum simile leoni, per quem Matcum evangelistam intelligimus, qui quasi leo per desertum rugiens, suum Evangelium inelapsus ait : « Vox clamantis in deserto, parate viam Domino, rectas facite semitas ejus (Luc. iii, 4). » Secundum vero animal, simile vitulo, Lucas est, qui a sacrificio (quod maxime de vitulis fieri solebat) inchoans ait : « Fuit in diebus Herodis Judaeae sacerdos (Luc. i, 5), » etc. Tertium autem animal, cui quasi hominis facies erat, Mattheus intelligitur, qui Christi nativitatem incarnationemque describens, perfectum eum esse hominem et ex hominibus natum denuntiatis, ait : « Labor generationis Jesu Christi filii David, filii Abraham (Matth. i). » At vero quartum animal, quod aquilae volanti simile erat, B. Joannem, cujus verba haec sunt, fuisse non dubitamus, qui quasi aquila praeter ceteris altius volans, Christum Dei Filium sine initio Deum esse demonstrat, dicens : « In principio erat Verbum, et Verbum erat apud Deum, et Deus erat Verbum (Joan. i, 1). » Qui ergo haec animalia cognoscere velit, inspiciat et legat in facie, id est in suorum dictorum principiis, et confessum quae et qualia sunt intelligere poterit.

Et quatuor animalia, singula eorum habebant alae senas, et in circuitu et intus plena sunt oculis, et requiem non habebant, die ac nocte dicentia : Sanctus, Sanctus, Sanctus Deus omnipotens, qui erat, et qui est, et qui venturus est. — Singula, inquit, praedictorum quatuor animalium seuas alas habebant, quae collectae simul viginti quatuor faciunt, tot sunt igitur alae quot et praedicti seniores; unde bene animalium eos alas esse intelligimus : his enim aliis ubique terrarum Evangelia volaverunt. Sed quia vetus et Novum Testamentum idem sunt (1455), et idem significant, ideo non solum apostoli, verum etiam patriarchae, animalium alae merito dicuntur. Haec autem animalia et in circuitu, et intus plena sunt oculis, ut et visibiles et invisibiles, exteriores et interiores praevideant inimicos. Quod autem die ac nocte non cessant clamare : *Sanctus, sanctus, sanctus Dominus Deus omnipotens*, mysterium indicat Trinitatis; cum enim ter dicatur Sanctus, non tamen nisi semel dicitur Dominus Deus omnipotens, ut qui in personis dividitur, in maiestate tamen, potentia et substantia unus esse credatur. Quod autem sequitur : *Qui est, et qui erat, et qui venturus est*, jam superius exposuimus.

Et cum darent illa quatuor animalia gloriam, et

honorem, et benedictionem sedenti super thronum, **A** viventi in sæcula sæculorum, prodeiebant viginti quatuor seniores ante sedentem in throno, et adorabant viventem in sæcula sæculorum, et millebant coronas suas ante thronum, dicentes: Dignus es, Domine Deus noster, accipere gloriam, et honorem, et virtutem, quia tu creasti omnia, et propter voluntatem tuam erant, et creata sunt. Cum inquit, animalia Deum laudarent, benedicerent et glorificarent, confestim viginti quatuor seniores ad eorum voces procedentes, Deum vivum, et verum adorabant. Quis enim sanctorum Evangelium audiens, Patri gratias non agat, et qui proprio Filio non pepercit, sed pro nobis omnibus tradidit illum (Rom. viii, 32), et cuius doctrina et passione redempti sumus. Mittunt autem coronas ante thronum, quia **B** victoriam, triumphum et coronam non suis viribus, sed victori Deo ascribunt. Quod si Nabuchodonosor rex fecisset, non tam cito fortasse regnum amisisset. Hi autem quia cuncta se a Deo recepisse cognoscunt, non de se, sed de Domino dicunt: Dignus es, Domine Deus noster, accipere gloriam, et honorem, et virtutem. Quare hoc? Quia non nos, sed tu creasti omnia, et propter voluntatem tuam, in tuæ videlicet sapientiæ dispositione, prius etiam quam fierent; et nunc quidem creata sunt, et suis quæque temporibus distributa: et in voluntate enim tua universa sunt posita (Ephes. i, 9).

CAPUT V.

Et vidi in dextera sedentis super thronum scriptum **C** intus, et foris signatum sigillis septem (1456). Liber iste, quem beatus Joannes in dextera sedentis super thronum se vidisse dicit, utriusque Testamenti scientia intelligitur; quem ideo in dextera sua Dominus tenere dicitur, quia ejus cognitioni nihil est occultum. Est autem scriptus intus et foris, quia aliter secundum litteram, aliter secundum spiritualem intelligentiam interpretatur. Sed quid per septem sigilla, nisi Christi nativitatem, passionem, resurrectionem, ascensionem, baptismum, iudicium, et meritorum retributionem intelligimus? His enim signatus, nec ab **III** ipsis legis peritis, et sapientibus intelligi potuit. Nam quamvis propheta dicat: Ecce virgo concipiet, et pariet filium (Isa. vii, 14); tamen quia liber signatus est, hoc Judæi non intelligunt. De passione et resurrectione scriptum est: Ego dormivi, et somnum cepi, et resurrexi, quia Dominus suscepit me (Psal. iii, 6). Sed quis Judæorum hoc intelligit? Sic autem et de ascensione: Ascendit Deus in jubilatione, et Dominus in voce tubæ (Psal. xlvi, 6). De baptismo vero: Lavamini, mundi estote (Isa. i, 16); De iudicio autem: Dens, iudicium tuum regi da, et justitiam tuam filio regis (Psal. lxxi, 4). De meritorum vero retributione omnes Scripturæ plenæ sunt;

(1456) Inter hæc vidit Joannes librum in dextera Patris sedentis in throno, intus forisque conscriptum, quoniam in lege quædam adhuc occulta, quædam norcuntur esse manifesta. Ista septem sigillis.

hæc tamen non intelliguntur, quia liber signatus est.

Et vidi angelum fortem predicantem voce magna: Quis est dignus aperire librum, et solvere signacula ejus? Et nemo poterat in cælo, neque in terra, neque subius terram aperire librum, neque respicere illum. Et ego flebam multum, quia nemo dignus inventus est aperire librum, nec videre illum. Angelus iste fortis, sapiens, quilibet prædicator est Ecclesiæ, quia divina mysteria et Scripturarum profunditatem considerans, admiratur et dicit: Quis est dignus aperire librum (1457)? Quis tam occulta mysteria rare poterit? Quis ejus signacula et tam difficiles ejus quæstiones solvet? Quis sapiens, et intelligit hæc? Et nemo poterat in cælo, neque in terra aperire librum: nemo enim hunc librum aperire vel intelligere sui ingenii acumine posset, nisi ille qui eum edidit et clausit aperuisset. Nam neque illi qui in cælo sunt, id est viri ecclesiastici, neque illi qui in terra, id est philosophi et sapientes, neque qui subius terram, id est maligni spiritus, hunc librum intelligere vel videre potuerunt, donec Christus eum aperuit, et discipulis suis sensum dedit ut Scripturas intelligerent. Flebat autem multum beatus Joannes, quod ad librum aperiendum nemo dignus inveniebatur. Sciebat enim mundum non aliter ad fidem posse converti, vel Ecclesiam constitui posse, nisi ille liber aperiretur, ejusque testimonia manifesta forent.

Et unus de senioribus dixit mihi: Na flevisti, ecce **C** vicit Leo de tribu Juda, et radix David aperire librum, et solvere septem signacula ejus. Unus iste de senioribus, qui eum, ne fletet, confortavit, nemo melius, quam idem ipse intelligi potest: nam et ipse unus de senioribus erat. Recordatus ergo quod in Christi passione velum templi scissum est et sepulturæ apertæ, se ipsum a seipso temperaverit, secumque reputans et dicens: Ecce vicit Leo de tribu Juda. In benedictione namque Judæ inter cætera scriptum est: Ad prædam, fili mi, ascendisti; accubuisti, ut leo, et quasi leonæ, quis suscitabit eum? (Gen. xlix, 9.) Quod quidem in Christi passione completum est, quando ad prædam crucem ascendit, in qua omnes suos inimicos superavit; et quando ut leo accubuit, siquidem fortior a somno surrexit. Ipse autem radix David, de quo Propheta ait: Egredietur virga de radice Jesse, et flos de radice ejus ascendet (Psal. xi, 1). Et Psalmista: Juravit Dominus veritatem, et non frustrabitur eam, de fructu ventris tui ponam super sedem tuam (Psal. cxxxii, 11). Hic ergo ad hoc vicit, ut librum aperiret et solveret septem signacula.

Et vidi, et ecce in medio throni, et quatuor animalium, et in medio seniorum, agnum stantem tanquam

in est septiformi Spiritus conspiciebatur esse signatus; quia mysteria Domini usque ad tempus præcælitum habentur semper incognita. Cassiod.

(1457) Cod. Vat., hunc librum.

occisum, habentem cornua septem, et oculos septem, qui sunt septem spiritus Dei, missi in omnem terram. Hic est enim ille agnus, de quo scriptum est : « Ecce agnus Dei qui tollit peccata mundi (Joan. 1, 29). » Qui bene in medio throni, et quatuor animalium, et seniorum stare dicitur, quia cum sanctis suis semper habitat, eosque nunquam derelinquit (1458), sicut ipse ait : « Non vos deseram, neque derelinquam (Joan. xiv, 18) : » Itemque : « Ego vobiscum sum omnibus diebus, usque ad consummationem sæculi (Matth. xxviii, 20). » Vidit autem eum tanquam occisum, quia nihil est quod plus in memoria sancti Dei libeant, quam mortem sui Salvatoris. Cornibus septem (1459), et oculis, ideo Spiritus sancti gratiæ cooperantur, qua ipsis defendimur et illuminamur.

Et venit, et accepit de dextera sedentis in throno librum, et cum aperuisset librum, quatuor animalia, et viginti quatuor seniores ceciderunt coram agno, habentes singuli citharas, et phialas aureas plenas odoramentorum, quæ sunt orationes sanctorum. Secundum humanitatem namque de dextera sedentis in throno Christus Dominus noster librum accepit, a quo secundum divinitatem omnis sapientia et scientia procedit. Quem cum aperuisset, quatuor animalia et viginti **312** quatuor seniores ceciderunt coram agno, quia postquam Scripturas intellexerunt omnes sancti apostoli, et doctores Christo Domino nostro gratias egerunt, qui eis per Spiritum sanctum et intelligendi sensum dedit, et sua beneficia ibi eis (1460) cognoscere fecit. Habent autem sancti doctores citharas, quarum suavi modulatione corda hominum peccatis inmentia placant. Talis citharædus apostolus erat, super cujus prædicatione ipsi philosophi obstupescerant. Habent autem et phialas aureas plenas odoramentorum, quæ sunt orationes sanctorum; plene enim sunt odoramentis orationes sanctorum, quia nihil suavius eis Domino refolet.

Et cantabant canticum novum, dicentes : Dignus es, Domine Deus noster, accipere librum, et aperire signacula ejus, quoniam occisus es, et redemisti nos Deo in sanguine tuo, ex omni tribu, et lingua, et populo, et natione, et sectati nos Deo nostro regnum, et sacerdotes, et regnabunt super terram. Cantant sancti (1461) canticum novum, canticum videlicet

(1458) Dicitur etiam hic agnus medius stare inter thronum et quatuor animalia, quia Christus mediator Dei est, angelorum et hominum. Ita Cornelius a Lapide. Antiquissimus mos est in Ecclesia Christum sub figura agni representari musivis operibus, in picturis, etc., et in missa etiam post præceptum Sergii papæ sub tali nomine invocatur; Joannes enim Baptista Redemptorem nostrum agnum Dei appellavit. Apparuit autem tanquam occisus, quia victor a mortuis resurrexerat, et non erat amplius moriturus.

(1459) Cod. Vat. omittit septem.

(1460) Cod. Vat., eos ibi.

(1461) Cod. Vat. « Cantabant, inquit, sancti. »

(1462) Grates, quas Christo rependunt sancti ob operatum communem salutem a nobis semper agen-

A Christi passionis, nostræque redemptionis (1462); novum quidem erat, et ante id temporis omnibus inauditum. Cantabant utique, et dicebant : Tu quidem de dextra sedentis in throno librum accepisti, et tu revera Jignus es, Domine Deus noster, accipere librum (1463). Quis enim dignior legem ad exponendum suscipere (1464), quam ipse doctor et conditor legis; qui non solum docuit et fecit, et fecit quod docuit; sic enim scriptum est : « Primum quidem sermonem feci de omnibus, o Theophilis, quæ cepit Jesus facere, et docere (Act. 1, 1). » Docuit ergo legem, aperuit et revelavit signacula et occulta mysteria ejus. Mortuus est, jubente lege : « Quia sic oportuit pati Christum, et resurgere a mortuis, ut nos a morte redimeret (Luc. xxiv, 46). » Unde et subiicitur :

B Quoniam occisus est et redemisti nos Deo in sanguine tuo. Sed unde redemisti! Ex omni tribu, et lingua, et populo, et natione. Non enim Judæorum Deus tantum, imo et gentium. Ex cunctis ergo gentibus ad fidem vocavit, quos suo sanguine redemit. Sequitur : Et sectati nos populum, videlicet Christianum, Deo nostro regnum, quia in nobis ipse regnat et sacerdotes, cui quotidie hostias placabiles immolamus (1465). Hinc autem persona mutatur, et Scripturis vox introducitur, et regnat super terram.

Et vidi, et audiui vocem angelorum multorum in circuitu throni, et animalium, et seniorum, et erat numerus eorum millia millium, dicentium voce magna : Dignus est agnus, qui occisus est, accipere virtutem, et divinitatem, et sapientiam, et fortitudinem, et honorem, et gloriam, et benedictionem. Prius enim quatuor animalia, et viginti quatuor seniores, per quos totam primitivam Ecclesiam intelligimus, Christum laudantes, dignum eum esse dixerunt, qui et librum aperiret atque signacula ejus solveret. Nunc autem vox multorum angelorum, id est doctorum omnium, qui ab eorum tempore fuerunt, vel futuri sunt, subinfertur; qui quoniam innumerabiles sunt, numerum ponens infinitum, millia millium eos esse dicit, et ipsi quidem seniorum voci respondentes, atque id ipsum repetentes dicunt : Dignus est agnus, qui occisus est, accipere virtutem et divinitatem. Quod tale est ac si diceret : Quem Judæi inglorium et mortuum putant (1466), ipse dignus est qui honoretur, glorificetur et benedicatur : dignus est,

quæ sunt, præcipue vero in missæ sacrificio, in quo reparationis nostræ mysteria renovantur.

(1463) Quamvis Christus Dominus per univocam hypostaticam quæ sunt propria divinitatis acceperit, aliqua tamen passione, et morte sua specialiter meruit : ut sui corporis gloriam, Ecclesiæ institutionem, propagationemque per totum orbem, potestatem etiam judicandi omnes gentes, ac demum secretorum celestium scientiam revelandi. Ita Cornelius a Lapide, aliique expositores.

(1464) Cod. Vat. : « Quis enim dignius legem ad exponendum suscipiet. »

(1465) Cod. Vat., « hostiæ placabiles immolantur. »

(1466) Cod. Vat. : « Quem Judæi mortuum, et ingloriosum putant. »

quem fortem, sapientem Deum et justissimum prædicemus.

Et omnem creaturam, quæ in cælo est, et quæ super terram, et quæ subius terram, et quæ sunt in mari, et quæ in eo sunt, omnes audiui dicentes: Sententia in throno, et agno, benedictio, et honor, et gloria, et potestas in sæcula sæculorum, et quatuor animalia dicebant, Amen, et viginti quatuor seniores ceciderunt in facies suas, et adoraverunt. Prius quatuor animalia et seniores, deinde omnes doctores, postmodum vero omnis creatura Deum laudat et benedicit. Et creatura quidem, quæ in cælo est, angelorum ordines sunt: quæ vero super terram, homines justii, jam a terrenis sublimati; quæ autem subius terram, peccatores, vel maligni spiritus sunt, quos Ecclesia judicabit (1467). Quæ vero in mari, omnes illi intelliguntur, quicunque in hoc mundo versantur. « Omnis enim spiritus laudat Dominum (Psal. clvi, 6). » Et quatuor animalia dicebant: Amen, prædictorum videlicet laudes affirmando. Unde viginti quatuor ketabundi in facies suas ceciderunt, et adoraverunt Deum, qui tantam gloriam et potestatem Filio suo dedit.

313 CAPUT VI.

Et vidi quod aperuisset agnus unum de septem signaculis, et audiui unum de quatuor animalibus, dicentem tanquam voce tonitruum: Veni, et vide; et vidi, et ecce equus albus, et qui sedebat super illum habebat arcum, et data est ei corona, et exiit vincens, ut vinceret. Septem enim sunt signacula, septem Ecclesie, septem dies, in quibus omnis prædicatio fit, et septem quidem signacula sic sibi coherent, ut qui unum novit, nihil de aliis dubitet: cui igitur unum sigillum aperitur (1468), nullum clauditur, et cui e contra unum clauditur, nullum aperitur. Qui enim Christi nativitatem non credit, nihil de passione, resurrectione et ascensione, baptismo, iudicio; nihil de meritorum retributione intelligit, sic et in aliis Septem ergo sigilla, septem sunt mysteria, in quibus fides nostra principaliter continetur (1469). Omnis ergo prædicatio, omnis nostræ fidei instructio imperfecta est, in qua hæc septem sigilla non reserantur. Nihil ergo aliud est, unum de sigillis aperire, nisi ab uno quolibet istorum incipere, et sic reliqua reserare. Videamus ergo quid dicat. *Et vidi, inquit, quod aperuisset agnus unum de septem signaculis.* In prima namque Ecclesia unum de septem sigillis agnus aperuit, quando prima prædicatio cepit, et hæc quidem

(1467) Cod. Vat., « quos Ecclesia indicat. »

(1468) Cod. Vat.: « Cui ergo unum de sigillis aperitur. »

(1469) Conveniunt omnes expositores hoc caput figuris, ænigmatibus mysteriisque constare, quæ unusquisque pro suo studio, et meditatione in suam sententiam trahere conatur. Aliqui enim moralem, alii historicam, et alii mysticam seu spiritualem interpretationem, ut Bruno noscer, sequuntur. Diversas autem status Ecclesie his describi indubium est.

A maxima et principalis disputatio de incarnatione Filii Dei habebatur. Sic autem a prima usque ad ultimam, Ecclesie sibi succedunt, ut septenarium numerum nunquam excedant. *Et audiui unum de quatuor animalibus dicentem, tanquam vocem tonitruum: Veni, et vide;* unam enim eandemque prædicationem quatuor ista animalia scripserunt, etsi in quibusdam diversa narrare videantur. Scribunt ergo verba Christi, et sublimi voce clamant, utpote qui universo mundo loquuntur. Sed quid dicunt? *Veni, et vide.* Accede ad Evangelium, reseratus est liber, vide, et intellige quid in eo continetur. *Et ecce equus albus.* Equus enim iste albus, totus pulcher, et sine macula, quilibet doctor Ecclesie intelligitur. *Et qui sedebat super illum, habebat arcum.* Hic est enim Christus Dominus noster, de quo scriptum est: « Qui ascendes super equos tuos, et quadrigæ tuæ salvatio (Habac. iii, 8). » Sed quid per arcum, nisi ejus prædicatio intelligitur? Ex qua velut sagittæ, veritatis sententiæ procedentes, cunctos vulnerant inimicos. *Et data est ei corona, et exiit vincens, ut vinceret.* Quotidie namque Christus per servos suos ad prælium exit, quotidie dimicat, atque inimicorum sternit exercitus, et toties coronatur quoties in sanctis suis victoriam operatur.

Et cum aperuisset sigillum secundum, audiuit secundum animal dicens: Veni, et vide. Et exiit alius equus rufus, et qui sedebat super eum, datum est ei ut numeret pacem de terra, et ut invicem se interficiant homines, et datus est illi gladius magnus (1470). Aperuit, inquit, agnus secundum sigillum, quia iterum servos suos Evangelium prædicare Dominus misit, hoc est enim quod dicit. *Et audiui secundum animal, dicens: Veni, et vide:* Secundum animal, quod nos venire et videre invitat, secunda prædicatio est. Quamvis enim doctorum prædicationes innumerabiles sint, non tamen nisi septem esse dicuntur, quoniam tot sunt septem dies, in quibus fiunt. Defunctis ergo primis prædicatoribus, alii successerunt, qui et ipsi Evangelium prædicarunt. Sed quoniam istorum tempore major in Ecclesia prædicatio crevit, ideo alius equus rufus exisse narratur. Equus enim rufus, et sanctorum sanguine cruentatus, tyranni intelliguntur, qui Christi martyres persecuti sunt: qualis fuit Nero, qui ipsos apostolos interfecit. Super hunc autem diabolus sedet, quia suæ iniquitatis freno per cuncta facinora equi præcipitat. Hic autem pacem de terra sumit et auferit, quia ut discordiæ princeps et pacis inimicus, humanum genus semper insidiando et tentando in-

(1470) Ad faciliorem sequentium intelligentiam, notandum; tres sequentes equos: scilicet rufum, nigrum et pallidum, primo oppositos esse, utpote albo et fausto, cujus sessor est Christus. Nam tres alios non esse Christum patet; quia secundus, scilicet rufus, pacem terræ conturbat, tertius niger stateram habet fraudulentam, quartus sessorum habet Mortem et comitem Infernum, qui stragem illam edunt. Hæc Cornelius: qui alios aliter interpretari fatetur.

quietat. Illic facit ut sese homines interficiant, et secum et inter se bella civilia gerant. Illic et gladius magnus datus est, quoniam multis modis homines jugulando decipit: alium enim per superbiam, alium per avaritiam, alium per luxuriam, atque alium alio modo occidit et perdit.

Et cum aperuisset sigillum tertium, audiui tertium animal, dicens: Veni, et vide. Et ecce equus niger, et qui sedebat super eum, habebat stateram in manu sua. Et audiui tanquam vocem in medio **314** quatuor animalium dicentem: Bilibris tritici denario uno, et tres bilibres hordei denario uno, et vinum, et oleum ne læseris. Aperitur tertium sigillum, quia tertia prædicatio succedit, iterumque beatus Joannes ad videndum invitatur. Et ecce equus niger, Ecclesie videlicet persecutores (1471), qui quoniam prave vivunt, et omni luxuria, et voluptati se supponunt, non immerito nigri vocantur. Et qui sedebat super eum habebat stateram in manu sua; hic enim est illo malignus spiritus, qui cum sit omnium iniquissimus, æquitatis tamen se fingit habere instrumenta. Nemo tamen cum hoc nequissimo mercatore negotiari poterit, qui se tandem non cognoscat esse deceptum; et ideo de medio quatuor animalium vox procedens, pretium rebus imponit, qualiter, et quantum emi, vel vendi debeant. Semper nos Scripturæ et doctores docent quomodo diaboli fraudes cavere debeamus. Bilibris tritici denario uno, et tres bilibres hordei denario uno. Sic, inquit, vendatur, sic ematur, falsa est illius statera; nemo ei credere velit. Duæ libræ tritici, unius denarii pretium habeant. Si enim secundum litteram intelligatur nimis carum hoc triticum esse videbitur. Est ergo alterius generis excellentiorisque naturæ, quo non corpus, sed anima pascitur. per hoc enim fidei doctrinam et sacram Scripturam intelligimus. Duæ vero libræ, duo sunt Testamenta; ejusdem utique ponderis, ejusdem mensuræ, ejusdemque pretii, neque sine altera alterum valet; unde non duobus, sed denario comparatur; denarius autem iste vitam æternam designat, quem bene in Dei vinea laborantibus se daturum esse Dominum promisit: sic enim scriptum est: «Conventione autem facta cum operariis de denario diurno, misit eos in vineam suam (Matth. xx, 12).» Qui igitur ad hunc denarium pervenire desiderat, has duas libras tritici secum portet, his rescatur, et harum nunquam obliviscatur. Per tres vero bilibres hordei, quæ eodem denario comparantur, Trinitatis fides intelligitur ad cujus medullam (1472) et profundissimam intelligentiam, qua nemo unquam in hac vita accedere potuit, ideo recte non tritico, sed hordeo assimilatur; unde perpauci sunt,

(1471) Decem Ecclesie persecutores imperatores usque ad Constantinum Magnum numerantur. Primus Nero; secundus Domitianus; tertius Trajanus; quartus Antoninus; quintus Septimius Severus, sextus Maximinus; septimus Decius; octavus Valerianus; nonus Aurelianus; decimus Diocletianus cum Maximiano, qui omnium crudelissimi majorem

qui non solum disputare, verum etiam de ea cogitare non formident, pro ea tamen denarium recipient; si tamen credant, quamvis non intelligant. Sequitur: *Et vinum, et oleum ne læseris.* Vinum legis austeritatem, oleum Evangelium significat. Illud inebriat, hoc sanat; illud mentem evertit, hoc dementes ad mentem revocat: «Littera enim occidit, spiritus autem vivificat (II Cor. iii, 6).» Hæc autem læduntur, si quando prave intelliguntur: vinum ergo, et oleum lædit, quicumque Scripturæ male interpretatur.

Et cum aperuisset sigillum quartum, audiui vocem quarti animalis dicentis: Veni, et vide. Ecce post tertiam tertii temporis prædicationem; quarta prædicatio subsequitur, in qua quid propheta videri, audiamus. Et ecce, inquit, equus pallidus, et qui sedebat super illum, nomen illi Mors, et Infernus sequebatur eum, et data est illi potestas super quatuor partes terræ, interficere gladio, et fame et morte, et bestiis terræ (1473). Iste enim equus, id est Ecclesie inimici, qui prius rubeus, propter sanguinem martyrum; deinde niger, propter vitæ pravitate apparuit; nunc pallidus conspicitur, utpote qui odio, invidia et indignatione plenus erat. Iussu et vitam non habebat, qua quicumque privatur, pallidus efficitur: unde et subditur: *Et qui sedebat super eum, nomen illi Mors.* Quem enim alium colorem habere potest, super quem mors ipsa pallida sedet? Mors enim hoc in loco, diabolus intelligitur, qui prius mortem intulit mundo. Unde Salomon ait: «Invidia diaboli mors introivit in orbem terrarum (Sap. ii, 24).» Hunc autem infernus sequitur, quia quos diabolus decipit, et perimit, eos procul dubio infernus recipit. More ergo canis, vel vulturis post hunc lanistam et sanguinarium, quadam aviditate ductus infernus ire perhibetur. Unde Psalmista: «Erue a framea, Deus, animam meam, et de manu canis uncam meam (Psal. xxi, 21).» Illic ergo potestas data est super quatuor partes terræ, id est ubique terrarum (siquidem in quatuor partes mundus iste dividitur) interficere homines gladio, fame, et morte, et bestiis terræ; gladio quidem callidæ persuasionis, fame vero audiendi verbum Dei. «Ille est enim, qui tollit verbum de corde hominum, ne credentes salvi fiant (Luc. viii, 12);» morte vero tyrannica vel qua a Deo animæ separantur. De qua dicitur: «Quoniam non est in morte, qui memor sit tui (Psal. vi, 6).» Per bestias autem terræ, malignos spiritus, vel hæreticos intelligimus, de quibus Propheta: «Ne tradas bestiis animas confitentis tibi (Psal. lxxvii, 19).» et isti quidem plus cunctis bestiis crudelitate deserviunt.

vasitatem in Ecclesiam intulerunt.

(1472) Cod. Vat., «ad cujus videlicet fidei medullam, etc.»

(1473) Accipiunt aliqui locum hunc pro vaticinio Romani imperii eversionis, quod gladio, fame, pestilentia, atque calamitatibus penitus destructum erat. Ita Calmet.

Et cum aperuisset **315** quintum sigillum, vidi sub altare animas interfectorum propter verbum Dei, et propter testimonium quod habebant, et clamabant voce magna dicentes: *Usquequo, Deus sanctus et verus, non iudicas, et vindicas sanguinem nostrum, de his, qui habitant in terra? Jam enim quinta prædicatione in-cobante vidit beatus Joannes sub altare interfecto-rum animas; quia enim pro Christo immolati fue-rant, bene sub altari esse dicuntur (1474). Altare autem hoc in loco, vel fidem, vel crucem intelligere possumus. Unde Apostolus ait: « Mili autem absit gloriari, nisi in cruce Domini nostri Jesus Christi! » (Gal. vi, 14.) Sed quare interfecti fuerant, nisi propter verbum Dei quod prædicabant, et propter testimonium Christi quod habebant et ferebant? Clamabant autem voce magna, quia eorum petitionibus aures Dei apertæ erant. Rogabant autem sanctum et verum Dominum, qui nulli unquam mentitus est, ut eos juste iudicaret atque eorum sanguinem in-juste a peccatoribus fustum vindicaret, neque enim aliud postulant, nisi quod eum velle cognoscunt. Sequitur:*

Et data sunt illis singulæ stolæ albæ, et dictum est ut requiescerent tempus adhuc modicum, donec impleatur numerus conservorum, et fratrum eorum qui interficiendi sunt, sicut et illi. De his enim Isaias ait: « Duplicia in terra possidebant (Isa. lxi, 7). » Duplicia quidem, quoniam eorum animæ modo cum Deo beatitudine perfruuntur; postea vero animæ simul et corpora immortalitatem et gloriam suscipi-ent. Singulas ergo stolas interim habent, quia nunquam ad duplicia pervenerunt. Expectant autem tempus adhuc modicum, donec ultima persecutione, quæ ab Antichristo fiet, cæteri sancti interficiantur, et tunc tandem ad iudicium Dominus veniens, eos vindicabit, et unicuique secundum opera mercedem dabit (1475).

Et vidi, cum aperuisset sigillum sextum, et ecce terræmotus factus est magnus, et sol factus est niger tanquam saccus cilicinus, et luna tota facta est sicut sanguis; et stellæ cæli ceciderunt super terram; sicut ficus mittit grossos suos, cum a vento magno mo-retur, et cæli recessit sicut liber involutus, et omnis mons, et insulæ de locis suis motæ sunt. — Sex-tum namque sigillum, sexta est prædicatione, quam quidem ultimam fore esse putamus, in qua Enoch

(1474) Præmissis vaticiniis de Ecclesiæ persecu-toribus a quibus sancti necandi sunt, interfectorum sortem et felicitatem præannuntiat beatus Joannes, eorumque animas ait vidisse sub altare, hoc est in possessione æterni gaudii Deo fruentes, et clamantes vindictam de sanguine ab ipsis super terram effuso, quo persecutorum punitio, et laborum suis indicantur. Plura de statu animarum post mortem hic congerunt Cornelius et Calmet, quæ apud illos legenda relinquimus.

(1475) Visio Dei ad quam iustorum animæ statim a corporibus separatæ perveniunt, eorum beatitudi-nem essentialem, ut inquit theologi, constituit, sed nondum completa, perfecta eorum felicitas erit, nisi cum post universalem resurrectionem, fiet suo-rum corporum unio cum animabus et corporum

A et Elias venturi sunt; postea vero Sabbatismus po-pulo Dei relinquitur. Neque prædicatoribus indige-bimus; quoniam nuda omnia, et aperta sicut. « Vi-demus enim nunc per speculum in ænigmate; tunc facie ad faciem (I Cor. xiii, 12), » quando et Deus erit omnia in omnibus. Videamus ergo, quid in ul-tima prædicatione futurum sit. « Et ecce, inquit, terræ-motus factus est magnus. » Quis enim dicere valeat quantus tunc terræmotus, quanta populi perturbatio, quanta Ecclesiæ et fidelium confusio fiet, quando Antichristus contra sanctos præliabitur. « Erit enim tunc, sicut Dominus dixit (1476), talis persecutio, qualis non fuit ab origine mundi (Matth. xxiv, 21), » *Et sol factus est niger tanquam saccus cilicinus. De hoc enim sole scriptum est: « Vobis autem iustis orietur Sol justitiæ (Malac. iv, 2). » Et modo quide-m in Ecclesia fulget, quoniam in ejus lumine ambulamus; tunc autem iniquorum prædicatione fuscabitur, quia qualis a Judæis creditur, talis ab iniquis prædicabitur. Dicent eum seductorem, cili-cioque, et pœnitentiæ dignum fuisse; Antichristum vero, qui tunc apparebit, Dei filium. Tunc autem luna fiet sicut sanguis, quia S. Ecclesia pro Christi nomine, pleno martyrio cruentabitur. Stellæ vero cæli super terram cadent exanimæ; sive etiam quia multi (1477), qui fideles esse putabantur, terrore concussi, ab Ecclesia separabuntur. Sed qualiter cadent? Sicut ficus mittit grossos suos cum a vento magno mo-retur; grossos quidem primitias ficus appellat, quæ a vento commotæ facile cadunt. Cœlum autem sicut liber involutus recedet; quia nullis præ timore a fide separatis, S. Ecclesia in se recedet, et quodammodo contrahetur et minor fiet. Sed quare sicut liber involutus? Liber enim involutus omnia velat quæ in eo continentur. Merito ergo libro involuto Ecclesia assimilatur, quæ præ nimio terrore, prædicare tunc temporis non audebit; unde ad eam corroborandam **316** novi, et nominatissimi prædicatores advenient, Enoch videlicet et Elias. Sequitur: *Et omnis mons et insulæ de locis suis motæ sunt (1478).* Postquam, inquit, ea signa, quæ superius spiritualiter exposita sunt, etiam secundum litteram, in sole, et luna, et stellis apparebunt, tunc manifestum omnibus erit quia cœlum et terra transibunt, et subito ad iudicandum Dominus veniet; unde fiet ut omnis mons et insulæ de locis*

suorum glorificatio; atque tunc duplicem stolam accepturæ dicuntur.

(1476) Quæ Christus Dominus apostolos evertit in mundi fine mœnerat, Matth. xxiv, hic a Joanne confirmantur. Tunc enim fiet universalis commotio, cum Antichristo savienti, et contra veritatem prædicanti Enoch et Elias adversabuntur. Prævalebit tamen (sic Deo permittente) in multis seductio, et justitia, et quasi sol obscurari videbitur, et justitia, et stellæ, cadent in depravationem. Machina etiam visibilis mundi tota dissolvetur.

(1477) Cod. Vat.: « Stellæ vero cæli super terram cadent; » sive quia sancti a persecutoribus trucidabuntur, et juxta litteram super terram cadent exanimæ; sive etiam quia multi, » etc.

(1478) Ex Cod. Vatic. corrigitur ellipto.

suis movebuntur, id est ut omnes hujus sæculi potentes, omnesque mundi hujus nationes a pristina pravitate ad fidem Christi convertentur. « Cum plenitudo gentium introierit, tunc Israel salvus fiet (Rom. xi, 25). » Hoc est enim quod sequitur:

Et reges terræ, et principes, et tribuni, et divites et fortes, et omnis servus et liber abscondent se in sepulcris, et in petris montium, et dicent montibus, et petris: Cadite super nos, et abscondite nos a facie sedentis super thronum, et ab ira agni, quoniam veniet dies magnus iræ ipsorum, et quis poterit stare? Per reges quidem terræ, et principes, et tribunos, et divites, et fortes, et omnes servos, et liberos, omnes homines promiscue intelliguntur, qui abscondent se in speluncis et petris montium. Quid enim per speluncas et petras montium, nisi sanctos intelligimus? ad quos velut ad turrem, et castella, et loca munitissima, ut ab eis tueantur, omnes confugient, *Et tunc dicent montibus et petris*, id est sanctis supradictis, quos sine timore stare secure videbunt, ut super eos cadant, id est ut eos abscondant (1479). Sic enim cadere solemus, cum ad auxiliandum, super aliquem nos projecimus, ne ab alio occidatur. Hic autem tantus terror, unde fiet, nisi a facie sedentis super thronum, et ab ira agni? Quem simul cum ipso Patre sibi cognoscent esse iratum. Unde et subditur: *Quoniam veniet dies magnus iræ ipsorum*, quæ utique finem non habebit. *Et quis poterit stare?* Nemo quidem, nisi cui ipse iratus non fuerit.

CAPUT VII.

Post hæc vidi quatuor angelos stantes super quatuor angulos terræ, tenentes quatuor ventos terræ, ne starent venti super terram, neque super mare, neque in ullam arborem. Hos angelos, illos esse puto, de quibus Dominus ait: « Mittet Filius hominis angelos suos cum tuba, et virtute magna, et congregabit electos ejus a quatuor ventis (Matth. xxviii, 21). » Itemque: « Exibunt angeli, et separabunt malos de medio justorum, et mittent illos in caminum ignis; et istis quidem datum est nocere terræ, et mari, et arboribus (1480) (Matth. xiii, 49). » Sed quid per quatuor ventos, nisi eorum potestas, quæ cum magna virtute ventura est, intelligitur? Hos autem ventos tenere dicuntur, quia nisi permissi, nocere non

(1479) Singularis est hujusmodi Brunonis expositio; cum omnes commentatores literaliter intelligant talem ac tantum invasurum homines terrorem, et confusionem ex signis adventum Christi judicis præcedentibus, ut nullibi nisi in cavernis et antris securitatem sibi esse censebunt; quare ea studiose querent, et in ipsis celabuntur.

(1480) Prædictum est Sap. vi armaturam Deum omnem creaturam ad inimicorum ultionem, et pugnatum orbem terrarum contra insensatos; verumtamen quando Deo placebit; ideoque hic dicuntur quatuor angeli constituti, ut continerent quatuor ventos, ne effrenato impetu terram subverterent. Ante adimplenda erant alia de quibus sequentes Joannis visiones loquuntur.

A possunt. Tenent ergo potestatem et vires suas, donec, jubente Deo, flare incipiant, quibus flantibus, quanta ubique perturbatio fiet, quid attinet dicere? Et tali quidem vento resistere nemo valebit, nisi qui fide Trinitatis gratus fuerit. Ideoque Psalmista ait: « Non sic impii, non sic, sed tanquam pulvis, quem projicit ventus a facie terræ (Psal. i, 4). » Sed quid super terram nisi peccatores? Qui sola terrena et transitoria diligunt? Quid vero per mare, nisi instabiles et fluctuantes, qui omni vento doctrinæ circumferuntur? Per arbores autem illos intelligimus, de quibus in Evangelio Dominus ait: « Omnis arbor, quæ non facit fructum bonum, excidetur, et in ignem mittetur (Matth. vii, 19). »

Et vidi alterum angelum ascendentem ab ortu solis, habentem signum Dei vivi, et clamavit voce magna quatuor angelis, quibus datum est nocere terræ et mari, dicens: Nolite nocere terræ, neque mari, neque arboribus, quoad usque signemus servos Dei nostri in frontibus eorum. Bene quidem angelus iste, prospera et lætitia annuntiaturus, ab ortu solis venisse describitur (1481): iste enim luce sua, erroris tenebris fugatis, bonos separabit a malis. Habebit autem signum Dei vivi; crucem videlicet portans, quæ et malis timorem, et bonis lætitiâ præstabit. Et clamavit quatuor angelis, prædictis scilicet **317** adversariis potestatibus, quibus suo tempore terræ et mari nocere concessum fuerat; et dixit: Tenece ventos, ne laxetis impetum, vestraque tempestatis incursus, nolite nocere terræ, neque mari, neque arboribus, quoad usque signemus servos Dei nostri in frontibus eorum; ut et per se zizania et per se frumenta colligantur. Hoc autem est illud Trinitatis signum, quod in baptismo omnes suscepimus, quo ideo iterum signandi (1482) esse dicuntur, quia sic in unius ejusque fronte hoc signum lucebit ut nulli sit dubium quis erit salvandus, et inter Christi servos computandus (1483).

Et audivi numerum signatorum, centum quadraginta quatuor millia signati ex omni tribu filiorum Israel. Cum enim tribus sint duodecim et unaquæque duodecim millia in se contineat, dubium non est quin centum quadraginta quatuor millia faciat. Sed quare unicuique tribui duodecim millia dare **D** voluerit? Nisi forte propter numeri dignitatem, qui satis sacer in divina Scriptura invenitur, scire non

(1481) Conveniunt plures interpretes, quos refert Cornelius, angelum hunc esse ipsum Christum Dominum qui ab Isaia cap. ix magni consilii angelus dicitur, et a Zacharia cap. vi, Vir oriens; qui nascens pacem in universo orbe oriri fecit, qui ascendit ab ortu solis, hoc est mane surrexit, et confestim apostolos ad mundi illuminationem misit.

(1482) Cod. Vat., iterum signati.

(1483) « Qui symbolo crucis fide et moribus conformati fuerint, certum salutis signum in fronte gestabunt; Christus enim crucifixus est, ut sequamur vestigia ejus, et tessera nostræ electionis perfecta erit illius imitatio. Signamur in baptismo, signamur in confirmatione, sed opera vivificum et salutare signum illud reddent. » CORNELIUS.

possum; et ego quidem plures his fore crediderim; neque puto de aliqua tribu tot esse salvandos quot de tribu Juda, quæ semper plus cæteris Domino adhaesit (1484). Sed quoniam de filiis Ecclesiae postquam locutus est, quorum multitudinem dinumerare nemo poterat, ideo filios Synagogæ in numero posuit, ut multo plures his filios Ecclesiae esse sciamus (1485). Quæ enim finitis ad infinita comparatio? Sequitur: *Ex tribu Juda duodecim millia signati.* Non enim ordine quo nati sunt patriarchæ, hoc in loco ponuntur; non enim Judas, sed Ruben primogenitus fuit; sed iste, quia cubile patris maculavit, primogenita perdidit, et ille, quia de ejus stirpe carnem Christus assumpsit, regiam dignitatem suscepit. Judas enim *confessor* interpretatur, et de confessoribus Dominus ait: « Qui me confessus fuerit coram hominibus, constebor et ego enim coram Patre meo, qui in caelis est (Matth. x, 32). » *Ex tribu Ruben duodecim millia signati.* Ruben videns filium interpretatur, per quem eos intelligimus qui patris opera considerantes, in creaturis Creatorem agnoscunt. *Ex tribu Gad duodecim millia signati.* Gad, qui *accinctus* dicitur, significat illos quibus Dominus ait: « Sint lumbi vestri præcincti, et lucernæ ardentes in manibus vestris (Luc. xii, 35). » Tales enim verbi Dei ense semper accincti, vitiorum, vel hæreticorum non timent exercitus. *Ex tribus Aser duodecim millia signati.* Quid enim per Aser, qui *beatus*, sive *pinguis panis* ejus interpretatur, intelligimus, nisi eos qui divini eloquii pinguedine alios reficientes, secum ad æternæ vitæ beatitudinem eos perdunt? *Ex tribu Nephtali duodecim millia signati.* Nephtali *latitudo* interpretatur, per quem eos intelligimus, qui a charitate nunquam recedunt; de charitate namque dicitur: « Latum mandatum tuum nimis (Psalm. xix, 60). » Itemque: « Plenitudo legis est dilectio (Rom. xiii, 10). » *Ex tribu Manasse duodecim millia signati.* Et Manasses quidem interpretatur *oblivio*. Ex ejus tribu illi sunt, qui Christi calice inebriati omnium terrenorum obliviscuntur. Talis erat beatus Paulus, qui dicebat: « Nihil judicavi scire inter vos nisi Christum lesam, et hunc crucifixum (I Cor. ii, 2). » *Ex tribu Simeon duodecim millia signati.* Sed quid Simeon, qui *habitaculum* interpretatur, nisi eos significat qui hospitalitatem sectantes, simul cum Apostolo fecerunt: « Non habemus hic manentem civitatem, sed iteram inquirimus (Hebr. xiii, 14). » Et cum Psalmista: « Domine, quis habitavit in tabernaculo tuo? »

A (*Psal. xiv, 4.*) *Ex tribu Levi duodecim millia signati.* Levi *additamentum* dicitur, et eos designat qui nunquam otiosi esse volunt; sed semper laborantes et in melius proficientes, quotidie sibi aliquid virtutis et honestatis adaugent. *Ex tribu Isachar duodecim millia signati.* Isachar, *asinus fortis*, eos demonstrat de quibus ait: « Alter alterius onera portate, et sic adimplebitis legem Christi (Galat. vi, 2). » *Ex tribu Zabulon duodecim millia signati.* Zabulon, qui in littore maris habitans, navigio, et piscationi operam dabat, Ecclesiae ministros designat, qui Christi navem, Ecclesiam scilicet regunt, et baptizandi ministerium habent. *Ex tribu Joseph duodecim millia signati.* Joseph, *accrescens*, sive *mundi salvator* interpretatur, per quem apostolos et doctores intelligimus, qui Christi militiam crescere fecerunt, et verbum Dei ubique seminantes, mundum fame periclitantem salvaverunt. *Ex tribu Benjamin duodecim millia signati.* Benjamin, *318* *lypus rapax*, sive *filius dexteræ*, eos significat qui semper avili verbi Dei (1486), sacri eloquii doctrina satiari non possunt; et hi quidem sinistram relinquentes, per dexteram viam, quæ ducit ad vitam, gradiuntur; qualis fuit Apostolus, qui ex eadem tribu natus est (1487). Quod autem tribus Dan inter cæteras tribus non computatur, sed pro ea tribus Manasse, qui non Jacob, sed Joseph filius fuit, interponitur; illud significare puto quod ex apostolorum numero, Juda abjecto, pro eo Mathias est subrogatus. Sicut enim Judas Christum mortem tradidit, ita Antichristus, qui de tribu Dan nasciturus est, ejus servos multos interficiens, ipsius nomen et fidem destruere conabitur.

Post hæc vidi turbam magnam, quam dinumerare nemo poterat, ex omnibus gentibus, et tribubus, et populis, et linguis, stantes ante thronum, et in conspectu agni, amicti stolis albis, et palmæ in manibus eorum: et clamabant voce magna, dicentes: *Salvo Deo nostro, et qui sedet super thronum, et agno.* Hæc magna turba, quæ innumera est et numerari non potest, Ecclesia est, quæ non ex solis Judæis, sed ex cunctis gentibus, et tribubus, et populis et linguis in unam fidem undique collecta est. Hujus autem filii ante thronum stare dicuntur: quia omnes, ut Apostolus ait, « sive boni, sive mali, stabimus ante tribunal Christi (Rom. xiv, 10). » Stabant autem et in conspectu agni, quia nequaquam de illis erant de quibus dicitur: « Tollantur impii, ne videant gloriam Dei (Isa. xxvi, 10). » Sed quomodo sta-

(1484) De numero salvandorum Judæorum in fine mundi variæ sunt scriptorum sententiæ, quas refert Cornelius; plures autem D. Pauli auctoritati adherent, dicentis omnem Israel salvandum ad Rom. i, 26.

(1485) Cum totus orbis, juxta Christi promissionem, antequam mundus finem habeat, futurus sit unus grex sub uno pastore, multo major erit numerus Christianorum salvandorum, quam Judæorum, qui et ipsi in Christum credent; ac proinde, ut bene dicit S. Bruno, eorum numerus a S. Joanne cir-

cumscribitur; sed de Christianis dicit esse turbam magnam quam dinumerare nemo poterit.

(1486) Cod. Vat., « audiendi verbum Dei. »

(1487) Per hujusmodi nominum tribuum interpretationes, quæ communes sunt apud commentatores, diversæ ad salutem viæ ostenduntur; scilicet quod aliqui per excellentiam fidei, alii per charitatem, alii per contemptum mundi, hi per Evangelii propagationem vitam æternam consequuntur, etc.

bant? Amicti stolis albis, induti videlicet carne immortalis et incorruptibili, et honorum operum veste candidati (1488). *Et palma in manibus eorum*; quibus inimicorum suorum omnium eos victores exstitisse significabatur. Et clamabant voce magna, dicentes: *Salus Deo nostro, qui sedet super thronum, et agno*: merito ei salutem optant, et de salute gratias agunt, a quo se salvatos esse cognoscunt (1489).

Et omnes angeli stabant in circuitu throni, et seniorum, et quatuor animalium, et ceciderunt in conspectu throni in facies suas, et adoraverunt Dominum, dicentes: Amen. Benedictio, et claritas, et sapientia, et gratiarum actio, honor, virtus, et fortitudo Deo nostro in sæcula sæculorum. Amen. De throno namque, et senioribus, et quatuor animalibus satis superius dictum est. Postquam sanctorum multitudo innumerabiles laudes, et gratias Domino egit, confestim eorum voci respondentes angelorum exercitus circumstantes ceciderunt in facies suas, et adoraverunt, dicentes: Amen, id est, sicut dicitis, ita fiat. Sit benedictio ab omni creatura, et claritas nobilitatis, et sapientia operationis, et gratiarum actio de beneficiis, et honor dignitatis, et virtus regiminis, et fortitudo superandi inimicos Deo nostro in sæcula sæculorum (1490). Amen.

Et respondens unus de senioribus dixit mihi: Hi, qui amicti sunt stolis albis, qui sunt, et unde venerunt? Et dixi illi: Domine, tu scis. Et dixit mihi: Hi sunt, qui venerunt de tribulatione magna, et laverunt stolas suas, et dealbaverunt eas in sanguine agni; ideo sunt ante thronum Dei, et serviunt ei die ac nocte in templo ejus, et qui sedet in throno, habitat super illos. Beatus namque Joannes in persona Ecclesie cogitabat, qui essent illi candidati, quos ante thronum stare videbat, ideoque interrogatur ab uno de senioribus, quos esse, vel unde venisso opinetur? Qui non suæ credens, sed illius sententiam audire volens, non se, sed illum scire respondit. Hoc enim omnes seniores prædicaverunt, hoc in sanctis Scripturis interrogati respondent: Interroga Paulum, et dicit tibi: « Non sunt condignæ passionis hujus temporis ad futuram gloriam, quæ revelabitur in nobis (Rom. viii, 18). » Ait ergo: *Hi sunt, qui venerunt de tribulatione magna*, quam non solum a persecutoribus, verum etiam in fame et siti, in frigore et nuditate, multisque aliis modis pro Christi

(1488) Vestis beatorum in cælo, postquam in resurrectione carum assumpserint, erit immortalitas, incorruptibilitas, perfecta que in omnibus potentiis glorificatio, ut nihil ad omnimodam felicitatem eis desit.

(1489) « Magna, » inquit S. August. Serm. 11 De sanctis, « voce decantant, qui magna gratiarum actione recolunt, non sua se virtute, sed ipso auxiliante, tribulationum impugnantium superasse certamina. »

(1490) Usque dum hoc in mundo sumus infirmitatis et ignorantie humanæ velamine circumamicti, ætus condignos laudis et honoris Dei elicere non valeamus; cum vero ante conspectum ejus apparue-

rimus, vultus ejus lumine illustrati, tunc elevabimur ad repetendas ei grates, ad magnificandam bonitatem, et ad cætera ejus attributa celebranda, quæ modo non nisi in ænigmate et in speculo cognoscimus; sed tunc facie ad faciem eum videbimus et laudabimus.

nomine passi sunt. *Et laverunt stolas suas, et dealbaverunt eas in sanguine agni.* Est enim stolaularis vestis, id est ad talos usque pertingens, per quam, carnem intelligimus, quæ Christi sanguine redempto super nivem dealbata est; ideo enim et

319 Christi latere sanguis simul et aqua exivit, ut nos redimeret et lavaret. Sequitur: *Et qui in lavati et mundati sunt, ideo sunt ante thronum Dei, ubi immundus et coinquinatus stare non poterit; et serviunt ei die ac nocte, sine intermissione videlicet et jubilantes et laudantes Deum in cælesti Jerusalem.* Et qui sedet in throno, habitat super illos, quoniam nulli alii potestati subjiciuntur; sed solus Deus est illorum princeps.

Non esuriant, neque sitient amplius, neque cadet super illos sol, neque ullus æstus, quoniam agnus, qui in medio throni est, reget illos, et deducet eos ad vitæ fontes aquarum, et absterget Deus omnem lacrymam ab oculis eorum. Non enim esurire et sitire poterunt qui summi boni visione saturabuntur. At vero neque cadet super illos sol, neque ullus æstus, quia nulla tribulationis adustio, nullus tormentorum ardor super eos ulterius descendet. Quare hoc? Quoniam agnus, qui in medio throni est, id est Filius, qui est in sinu et corde Patris, reget illos, et deducet eos ad vitæ fontes aquarum, quibus relecti, neque famem, neque sitim, neque calorem vel æstum patiuntur. *Et absterget Deus omnem lacrymam ab oculis eorum, quia nihil unde flere et dolere debeant adest.* Qui enim seminant in lacrymis, in gaudio metent vitam æternam.

CAPUT VIII

Et cum aperuisset sigillum septimum, factum est silentium in cælo, quasi media hora. Septimo sigillo aperto, factum est silentium (1491); quia jam non erit necesse ut alter alteri loquatur: omnes enim omnia scient: tunc enim facie ad faciem videbimus quem nunc per speculum videmus et in ænigmate. Quod autem ait: *Quasi media hora*; ad hoc valet: quia, quamvis post judicium nulla in Ecclesia fiat prædicatio, silentium imperfectum posuit. Quia iterum a capite incipiens, de eisdem est locuturus.

Ait ergo: *Et cum aperuisset sigillum septimum, in quo omnia secreta revelavit, factum est silentium in cælo; per se quidem continuum et æternum, mihi*

rimus, vultus ejus lumine illustrati, tunc elevabimur ad repetendas ei grates, ad magnificandam bonitatem, et ad cætera ejus attributa celebranda, quæ modo non nisi in ænigmate et in speculo cognoscimus; sed tunc facie ad faciem eum videbimus et laudabimus.

(1491) Magnum in hoc silentio contineri mysterium ex pluribus interpretationibus, quas refert Cornelius, constat. Quis eorum veritatem attigerit, non est meum judicare; non improbabile est in eo significari admirationem, et stuporem quo cælestes abrepti sunt, cum aperto septimo sigillo cognoverunt quæ ante extremum judicium secretura erant in mundo, quæque subinde Joannes annuntiavit.

autem, quia angelis iterum locuturus erat, per mediam horam interruptum est. Atque pene eadem

quæ superius dixerat, quamvis aliis verbis, iterum loqui cœpit, sicut in sequentibus audietis.

LIBER TERTIUS.

320 Et vidi septem angelos stantes in conspectu Dei, et datæ sunt illis septem tubæ. De his enim septem angelis, nihil ad præsens locuturus est, donec ad illum locum perveniat, ubi ait : *Et septem angeli, qui habebant septem tubas, paraverunt se ut tuba canerent.* Interim videamus quid sequitur :

Et alius angelus venit, et stetit ante altare, habens thuribulum aureum, et data sunt illi incensa multa ut daret de orationibus sanctorum omnium super altare aureum, quod est ante thronum, et ascendit fumus incensorum de orationibus sanctorum, de manu angeli coram Domino. Ille enim Angelus Christus est, qui de Virgine carnem suscipiens, Patris voluntatem mundo annuntiavit (1492). Stetit autem ante altare, quia non timuit crucem ascendere, in qua ipse sacerdos et sacrificium se ipsum pro nobis Deo Patri hostiam placabilem immolavit; habens thuribulum aureum, pretiosum videlicet corpus, quod de Virgine Matre suscepit, in quo et ipsa divinitas, et virtutum omnium abundantia redolebat. Et data sunt ei incensa multa, quia sanctorum aromata et orationes parum odoris habebant, antequam in hoc thuribulum imponerentur : ipse est enim mediator Dei et hominum, qui nostras orationes Deo Patri representat; unde et subditur : *Ut daret de orationibus sanctorum omnium super altare aureum, quod est ante thronum.* Ecce aliud altare, quod aureum esse dicitur, per quod providam et sapientissimam Dei memoriam intelligimus. Et sic videtur esse dicitum, quasi prædictus angelus cum aureo thuribulo de altari crucis, super altare aureum sanctorum ponat orationes. Et Dei quidem memoria altare dicitur, quia nullum sacrificium valet, cujus odor eam non tangit. Et ascendit fumus incensorum, factus subauditur, de orationibus sanctorum, de manu angeli, qui eas offerebat coram Domino : gratia namque ministri chara facta est oblatio.

Et accepit angelus thuribulum, et implevit illud de igne altaris, et misit in terram, et facta sunt tonitrua,

(1492) Hæc mystica juxta morem suum explicavit Bruno; verum non desunt qui vere et proprio significari angelum velint, ut sunt septem alii qui tuba canere, et phialas effundere a Joanne memorantur. Putant enim, ut Aretas, Ribera et alii, peculiarem esse angelum, qui celebranti sacerdoti assistat, eum adjuvet et dirigat, ejus preces et hostias Deo offerat, sive is angelus sit custos celebrantis, sive custos altaris et templi, ad hanc custodiam et oblationem sacrificiorum peculiariter a Deo deputatus. Hujusmodi expositio plane cohæret cum oratione quam in canone missæ recitamus : Supplices, te rogamus, omnipotens Deus, jube hæc proferri per manus sancti angeli tui, in sublime altare tuum in

et roces, et fulgura, et terræmotus magnus. Dixerat enim superius quod angelus, habens thuribulum aureum, stetit ante altare : nunc autem dicit quod ipsum thuribulum accepit atque de igne altaris implevit : et thuribulum quidem, carnem Christi; altare vero, crucem significare diximus (1493) : accepit ergo angelus thuribulum, Christus videlicet carnem suam, et implevit illud de igne altaris : alapis scilicet et flagellis, clavis et spinæ coronæ, cruci et aceto, omnibusque opprobriis eam subiciens; et tali quidem igne Salvator noster pro nobis exustus est : accepit autem, ideo dicit; quia humanitas ex toto in potestate divinitatis sese tradiderat. Unde ipse dicebat : « Non mea, Pater, sed tua voluntas fiat (Luc. xxii, 42). » Quod autem ait : *Et misit in terram*; dupliciter intelligi potest, sive quæ caro ejus, postquam igne tribulationis et opprobriis plena et satiata fuit, in terram, id est in scripturam eam Dominus misit, et tribus diebus factis permisit; sive etiam misit in terram, quia ubique terrarum per discipulos suos ejus passio prædicatur. Misit autem, quando dixit : « Ite in universum mundum, prædicate Evangelium omni creaturæ (Marc. xvi, 16). » Et facta sunt tonitrua : doctoribus ubique altisonæ Deum laudantibus. Et voces, populi scilicet sua peccata confitentis. Et fulgura, virtutum utique et miraculorum signis coruscantibus. Et terræ motus magnus : aliis ad fidem venientibus, **321** atque aliis contra fidem sævientibus.

Et septem angeli, qui habebant septem tubas, paraverunt se, ut tuba canerent. Illis autem expeditis, in quibus Christi nativitas, et passio breviter continetur, ad ea revertitur, quæ superius narranda susceperat. Septem enim angeli, septem doctores sunt, septem vero tubæ septem prædicationes. Nam quia, ut supra diximus, tempora non sunt nisi septem; ideo angeli et tubæ, quamvis pene innumerabiles sint, non tamen dicuntur nisi septem. Sic autem et Ecclesias, quamvis plures sint, non tamen scripsit

conspectu divine majestatis tuæ. Ita D. Th. iii p., q. 83, art. 4 ad 9.

(1493) Suscepta a Brunone mystica loci hujus interpretatione, eam usque ad finem studioso prosequitur, omnia ad Christum, et ad Ecclesiam referens, in quo non minus ingenium, quam pietas spectanda est. Reliqui sano expositores de plagis, seu de calamitatibus, et in imperium Romanum pro varietate temporum effundendis amplissime disserunt. Et revera si hisce vaticiniis facta jam peracta conferantur, vera fuisse constebimus; adeoque ea etiam indubia habenda sunt, quæ obvenerint mundo ad finem versuro.

nisi septem; septem quidem Ecclesiis, septem angelis A
septemque tubæ sufficiunt.

Et primus angelus tuba cecinit, et facta est grando, et ignis mistus in sanguine, et missus est in terram, et tertia pars terræ combusta est, et tertia pars arborum combusta est, et omne fenum viride combustum est. Primo namque angelo tuba canente, id est primis doctoribus prædicare inchoantibus, facta est grando, et ignis mistus in sanguine; id est ira, et indignatio, non sine multorum pernicie et calamitate: nam qui apostolis credere noluerunt, ideo ira, et indignatio, et furor descendit super eos. Unde Apostolus ait: « Aliis sumus odor vitæ ad vitam; aliis odor mortis ad mortem (II Cor. II, 16). » Et Dominus in Evangelio: « Si non venissem, et locutus es fuisset, peccatum non haberent; nunc autem excusationem non habent de peccatis suis (Joan. XV, 22). » Sed quia non dicit a quo grando, et ignis iste factus sit, et de Deo, et de diabolo intelligi potest, quia nihil ille, nisi permissus operatur, secundum illud: « Misit eos in iram indignationis suæ, indignationem, et iram, et tribulationem, immissiones per angelos malos (Psal. LXXVII, 49). » Tali enim grandine, talique igne, terram, et peccatores iste nequam conterit, et exurit. Unde et subditur: *Et missus est in terram. Sed quid egit? Sequitur. Tertia pars terræ combusta est et tertia pars arborum combusta est.* Sed quis est, quod sola tertia pars comburitur et dissipatur, cum utique multo plures sint illi qui salvantur (1494): « Multi enim sunt vocati, pauci vero electi? » (Matth. XXII, 14.) Duæ ergo partes quæ salvantur, prælati et subditi intelliguntur; de quibus Dominus ait: « Si duo ex vobis consenserint de omni verbo quod petieritis, fiet vobis (Matth. XVIII, 19). » Tertia vero pars, quæ neque inter prælatos Ecclesiæ, neque inter subditos enumeratur, hæretici sunt omnesque infideles, qui procul dubio igni tradentur inextinguibili. Et hæc quidem tertia pars secundum numeri quantitatem illis duabus major erit. Exurit ergo terra; corpora videlicet infidelium exuruntur, et arbores quæ fructum non ferunt: « Omnis arbor, quæ non facit fructum bonum excidetur, et in ignem mittetur (Matth. III, 10). » Et omne fenum viride combustum est, populus videlicet luxuriæ et voluptati deditus, qui solummodo mundi florem, viriditatem et pulchritudinem concupiscit: « Vere enim fenum est populus (Isa. VII, 8). »

Et secundus angelus tuba cecinit, et tanquam mons magnus igne ardens missus est in mare, et facta est tertia pars maris sanguis, et mortua est tertia pars creaturæ, quæ habebat animas in mari, et tertia pars navium interiiit. — Secundus namque angelus tuba cecinit; quia post primam secunda prædicatio cœpit, et tanquam mons magnus igne ardens missus est in mare. Mons enim magnus illa est, qui quondam in

corde suo dicebat: « In cœlum ascendam, supra cœli sidera exaltabo solium meum (Isa. XIV, 13). » Et talis quidem mons ille est, de quo Dominus ait: « Habete fidem Dei; amen dico vobis, quicumque dixerit huic monti: Tollere et mittere in mare, et non hæsitaverit in corde suo, sed crediderit quia quicumque dixerit, fiat, fiet ei (Marc. XI, 23). » Ille autem mons igne invidiæ, odii, pravique desiderii semper ardet, qui in mare et inter mundi hujus præcellas missus, discordias et lites concitare non cessat. Unde tertia pars maris sanguis facta est, id est omnis illa doctrina, et scientia, quæ a duobus Testamentis discordat, sive philosophorum, sive hæreticorum sit, nihil aliud est, nisi sanguis et peccatum; qui ergo ea utuntur, moriuntur; unde et subditur: *Et mortua est tertia pars creaturæ, quæ habebat animas in mari.* Animata enim creatura, quæ in mari mortua est, id est, quæ amara et erronea sapientia inebriata a veritate discedit, illi sunt de quibus Apostolus ait: « Quia, cum cognovissent Deum, non sicut Deum glorificaverunt, aut gratias egerunt, sed evanuerunt in cogitationibus suis, et obscuratum est insipiens cor eorum: dicentes enim esse sapientes, stulti facti sunt (Rom. I, 21). » Cur autem tertia pars moriatur, supra dictum est. Sequitur. *Et tertia pars navium interiiit.* Sunt enim naves bonæ et malæ. Bona navis beati Petri, in qua cum apostolis Christus residebat, et septem quidem prædicatæ Ecclesiæ septem naves sunt (1495): in quibus vero Judæi, hæretici, et philosophi navigant, ipsa est tertia pars navium, quæ interibit.

322 *Et tertius angelus tuba cecinit, et cecidit ex cœlo stella magna, ardens tanquam facula, et cecidit in tertiam partem fluminum, et in fontes aquarum, et nomen stelle dicitur absinthium, et facta est tertia pars aquarum in absinthium, et multitudo hominum mortui sunt de aquis, quæ amaræ factæ sunt.* — Tertius enim angelus tuba cecinit, quando tertia prædicatio cœpit, in qua stella magna ardens tanquam facula de cœlo cadens, in tertiam partem fluminum, et in fontes aquarum cecidisse narratur. Quando aliquis hæreticorum ab Ecclesiæ fide divisus, qui magno sapientiæ lumine splendens videbatur, omnes illos sua amaritudinis felle infecit, qui puram et sinceram fidem tenere neglexerunt. Toties enim de cœlo stella cadit, quoties aliquis fidelis per hæresim ab Ecclesia separatur; sed quanto astutior et sapientior est, tanto majorem flammam ferre videtur, et quamvis totus de cœlo cadat, tamen non utique cadit, ubi enim erat, ibi cadit. Cadit autem in tertiam partem fluminum. Duo autem flumina, duo sunt Testamenta: fontes autem tot sunt quot et doctores. In his autem nemo cadit, quia nulla hæresis in eis est. Tertium ergo flumen, in quo hæretici cadunt, ipsa est quod ipsi faciunt: faciunt enim, quoniam eorum hæretica doctrina in prædictis fluminibus non inveniri prædicabat. Bona navis, in qua cum apostolis Christus sedebat. Et septem quidem, etc.

(1494) Cod. Vat., « qui pereunt, quam illi qui salvantur. »

(1495) Cod. Vat., « in qua Christus residens popu-

nitur. Et merito stella absinthium vocatur, quia ad illius herbæ similitudinem, quæ hoc nomine censeatur, felle, omnique amaritudine plena est; cujus saporem ille fugit qui cum Propheta Domino dicit: « Quam dulcia faucibus meis eloquia tua, super mel, et favum ori meo (Psal. cxviii, 103). » Et facta est tertia pars aquarum in absinthium; illa videlicet quæ de hæreticorum corde manat, et quæ a prædictis fluminibus non derivatur. Sed quid sequitur? Et multi hominum mortui sunt de aquis, quia amaræ factæ sunt; amara est ergo hæreticorum doctrina, mortifera et venenata: « Venenum aspidum sub labiis eorum (Psal. xiii, 3). » Fuge ergo has aquas, Christiane, noli eas bibere: nota sunt flumina, noti sunt fontes aquarum salientium in vitam æternam, de quibus, si biberis, non sities ultra.

Et quartus angelus tuba cecinit, et percussa est tertia pars solis, et tertia pars lunæ, et tertia pars stellarum; ita ut obscuraretur tertia pars eorum, et diei non luceret tertia pars, et noctis similiter. Prædicat angelus, excitatur hæreticus; neque enim fortasse iste loqueretur, nisi prius ille aliquid dixisset, quod huius fidei contrarium esse videretur. Notandum autem quoniam in secundo libro tyrannorum persecutio describitur; ita et in hoc tertio hæreticorum plenissime continetur (1496); quæ quidem persecutio tanto gravior illa fuit, quanto meliores sunt animæ quam corpora, quas ipsi persequebantur. Hæc autem hæresis de qua nunc loquitur, proprie Ariæ et Sabellianorum esse videtur, qui de ipsa divinitate prave disputantes, alii unitatem, alii Trinitatem negabant (1497). Unde et hic dicitur, quia reversa est tertia pars solis. Quid enim per solem, nisi Dominum ipsum, a quo omnia illuminantur intelligere debemus? Solis ergo tertiam partem Arius percutiebat, quando Filium a Patre dividens, ipso minorem esse dicebat. Sed nunquid similiter Sabellius tertiam solis partem non feriebat, quando totius Trinitatis unam dicebat esse personam? Hæc autem hæresis in tantum crevit, ut pene totum ad se mundum traheret (1498). Unde et subditur: Et percussa est tertia pars lunæ. Quod autem luna Ecclesiam significat, nemo ignorat qui sacras Scripturas intelligit. Percussa est ergo tertia pars lunæ, quia omnes illi hac hæresi perierunt, qui neque doctoribus credere, neque inter auditores esse volue-

runt. Sed quamdam tertiam novamque doctrinam imitantes, et subjectos, et prælatos pariter respuerunt. Has autem duas partes habet Ecclesia, si qua tertia est, ipsius non est. Sequitur: Et tertia pars stellarum. Multi enim ab hæreticis decepti sunt, qui propter doctrinam et scientiam quam habebant, tanquam stellæ in Ecclesia splendere videbantur. Quia ergo cælo et Ecclesiæ fidei firmiter non adhæserunt; ideo ab hæreticis percussi sunt. Sed qualiter percussi? Ita ut obscuraretur tertia pars eorum, et diei non luceret pars tertia, et noctis similiter. Quæ sit autem tertia pars quæ obscuratur, satis dictum est. Sed quomodo diei et nocti, perfectis et imperfectis, sapientibus et insipientibus pars illa lucere potest, quæ et regem sequitur tenebrarum, et per erroris iter incedens in summum **323** desinit et caliginem? Nam et ipsius solis tertiam partem, de qua jam diximus, in tantum hæretici offuscaverunt (1499), ut ipsi quoque sapientes dubitarent quid eligere debuissent (1500).

Et vidi, et audivi vocem unius aquilæ volantis per medium cælum, dicentis voce magna: Væ! væ! væ habitantibus in terra! Nam quia aquila altius volat, et oculis irreverberatis, præ cæteris animalibus solem acutius intuetur, eos in Ecclesia designat, qui et sapientiores sunt, et Dei notitiam majorem habere meruerunt. Vidit ergo beatus Joannes et audivit hanc aquilam; doctorem scilicet aliquem per medium Ecclesiarum sollicitè discurrentem, et quantum populo imminebat, quantumque scandalum in Ecclesia emergebat, magna voce dicentem. Hoc enim et ipse Dominus in Evangelio ait: « Væ mundo a scandalis (Matth. xviii, 7). » Sic autem et doctor iste videns tantam hæresim, tantaque bella contra sanctos exurgere, ut sibi quisque caveat, magna voce admonet, dicens: Væ! væ! væ habitantibus in terra! De cæteris vocibus (1501) trium angelorum, qui erant tuba canituri, subauditur amodo tractare incipiens: est autem titulus eorum quæ sequuntur.

CAPUT IX.

Et quintus angelus tuba cecinit, et vidi stellam de cælo cecidisse in terram, et data est illi clavis putei abyssi, et aperuit puteum abyssi, et ascendit fumus putei, sicut fumus fornacis magnæ, et obscuratus est sol, et aer de fumo putei. Quinto enim angelo tuba canente, stella de cælo in terram cecidit, quia,

(1496) Brunonem hac in interpretatione secuti sunt alii expositores, ut videre est apud Cornelium, Calmetum, Viegam, etc.

(1497) Cod. Vat., *denegant*.

(1498) Hic forte aliquid deest, quod hæc conjungat cum periocha, in qua S. Bruno loquitur de hæresi Ariana. Sabelliana enim, cum qua videtur connexus sequens sermo, non adeo amplos habuit fines, nec adeo Christiano nomini fuit luctuosa, ut Ariana. Illa enim, teste Epiphonio, duntaxat in Mesopotamia et circa Romam obtinuit. Ariana vero, sicuti notissimum est, adeo fraudulenta fuit ut fere omnis Christianus orbis visus sit Arianus, non quod episcopi in concilio subscriperint formulæ, quam Ariam intelligerent, seu a catholica doctrina alienam,

sed quod existimarunt catholicam, quam subdoli Ariani tuebantur in sensu pravo, quem necessario non ferebant verba ipsius formulæ, quæ poterat catholica censi.

(1499) Cod. Vat., *obscurarentur*.

(1500) Qui versati sunt in ecclesiastica historia, si ex multis hæreses tantum Ariam et Pelagianam mente observabunt, quam longa quamque acerba intulerint mala in Ecclesiam videbunt, ut non simplices modo, sed clariores in doctrina et in dignitatibus deceptos lugere debuerit. Revera tunc tertia pars stellarum obscurata apparuit.

(1501) Cod. Vatic., *tuba*.

quinta prædicatione incipiente, diabolus eam ferre non valens, Ecclesiam fugiens, inter iniquos et peccatores habitationem sibi paravit; ut, quia verba vitæ coercere non valuit, saltem contra sanctos iniquorum turbas concitaret (1502). *Et data est illi clavis putei abyssi.* Abyssus infernum, puteus ejus Antichristum significat, clavis putei potestas diaboli est. Unde et subditur: *Et aperuit puteum abyssi.* Nam (1503) ante hoc tempus puteus abyssi, id est os Antichristi clausum erat; qualis aqua in abyso contineretur, nesciebatur. Diabolus ergo clavi potentæ suæ hujus nequissimi os ad loquendum aperuit, et quidquid sceleris et blasphemiarum infernus habebat, hujus nefario ore miseris suis auditoribus propinavit. Sequitur: *Et ascendit fumus putei sicut ignis fornacis magnæ.* Ideo enim Antichristus dicitur, quia Christo contraria operatur. Ergo quia Christus est lux vera qua totus mundus illuminatur, merito de ore Antichristi fumus et caligo ascendit, qua ipse sol et aet obscuratur; unde et subditur: *Et obscuratus est sol et aer de fumo putei.* Tanta enim erit hujus obscura et fraudulenta hæresis, tantaque nubes deceptionis ut ipsius solis justitiæ Christi Dei nostri nomen pene debeat, obscuret et ad nihilum redigat. Aer quoque non lucebit, quia erroris caligo ubique terrarum densabitur, quæ Deum inter et hominem posita ab eorum oculis ipsius claritatis lumen abscondet.

Et de fumo putei exierunt locustæ in terram, et data est illis potestas, sicut habent potestatem scorpiones terræ; et præceptum est illis ne læderent fenum terræ, neque omne viride, neque omnem arborem, nisi tantum homines, qui non habent signum in frontibus suis. Locustæ namque, quæ de fumo putei in terram exierunt, multitudo hæreticorum est (1504), qui ab iniqui hujus hominis errore exorti, totam devastantes terram replebunt. Et bene locustis hæretici computantur (1505) quia, soluti et sine jugo, terram et Ecclesiam Dei ubique voraci aviditate depopulari non cessant. Quæ sicut scorpiones potestatem habere perhibentur, qui longis vulnis suæ deceptionis eos quos possunt complectentes et ad se trahentes, novissime cauda feriunt, et post multa pocula sinceræ fidei, suæ hæreseos venena infundunt. Si enim a principio suam hæresim propalarent, nemo eis credere vellet; ideo ergo veritatis **324** verba præponunt (1506), ut falsitas subsequens suscipiatur. Præcipitur autem illis, ut nihil aliud lædant, nisi homines, qui signum Dei in suis frontibus non habebant (1507). Signum namque Dei in fronte habet,

(1502) Prosequitur S. Joannes statum Ecclesiæ vaticinans, cujus priorum seculorum victoriis invidit diabolus, triumphaverat enim de Judæis, de idololatris et de primis hæreticis; novos hujus generis hostes, hæresiarchas dico in Luthero, Calvino et eorum sectatoribus excitavit. Apertus quodammodo fuit puteus abyssi, cum tot publicarunt errores et blasphemias sub specie reformationis Ecclesiæ, ut evangelica veritas multis in regnis et provinciis obscurata fuerit, et modo etiam in eadem lugenda

qui nihil timens, statim ad primam interrogationem se Christianum esse confitetur: qui præ timore aliquo Christi nomen occultat, hic signum Dei in fronte non habet. Tales ergo; id est falsi Christiani, sive etiam qui signum Dei nunquam receperunt, ut Judæi et pagani, facile ab hæreticis decipi possunt. Fenum autem terræ, et omne viride, omnisque arbor fructifera, et in paradiso Dei, quæ est Ecclesia plantata, eorum fraudulenta versutia non lædetur quia sancto Spiritu eam vivificante, tam fortis viridisque est, quod nullo veneno occidi poterit.

Et dictum est ne occiderent eos, sed ut cruciarent mensibus quinque, et cruciatus eorum sicut cruciatus scorpionum, cum percutit hominem. Et in diebus illis quærent homines mortem, et non invenient eam, et cupient mori, et fugiet mors ab illis. Tanta est enim iniquitas malignorum spirituum, qui in eis locustis sedent et habitant, ut, si divina providentia eis frena laxaret, uno momento omnes homines interimerent. Sed quia non possunt, cruciantur, ut possunt. Hoc autem mensibus quinque: quinque namque mensibus hæc diaboli membra cruciandi potestatem habere perhibentur, qui numerus, quoniam imperfectus est (siquidem neque annum, neque dimidium complet), brevi tempore Antichristum regnare significat; tribus enim annis, et dimidio suæ iniquitatis potestatem exercebit: « Nisi enim Dominus abbreviasset dies illos, non fieret salva omnis caro (Matth. xiii, 20). » Possumus autem et sic intelligere, ut, quamvis toto illo tempore homines decipere non posset, quinque tamen illis ultimis mensibus, signis et prodigiis, omnique decipiendi arti operam dabit, ut quasi Deus adoretur, colatur et veneretur, ita ut in templo Dei sedeat, ostendens se tanquam sit Deus. Nam et Salomon ait: « Ante ruinam exaltatur eor (Prov. xvi, 18). » Et merito quinque mensibus cruciantur, qui Creatorem suum quinque corporis sensibus offendere non timerunt. Sed quomodo cruciantur? Sequitur: *Et cruciatus eorum, ut cruciatus scorpionum, cum percutit hominem.* Unde datur intelligi quod non tantum aperta persecutione, quantum occulta persuasione homines vulnerabit. Quod autem ait: *Et in diebus illis quærent homines mortem, et non invenient;* dupliciter intelligi potest. Et mali quidem, quia ultimum tremendi judicii diem, jam manifestis signis, appropinquare videbunt, magis mori vellent quam eadem terribilia pati: vellent enim impii mori sed non possunt; vivent igitur, ut nunquam mortis periculo careant. Quod si de bonis intelligatur, tanta

obscuritate remaneant.

(1503) Cod., *namque ante id temporis.*

(1504) Hæc eadem interpretatio est Lyran, Anreoli, S. Antonini, et card. Bellarmini, etc., quos citat Cornelius. Quot hæreticorum monstra, veluti infestus locustarum exercitus ex Latheranismo et Calvinismo prodierint scriptores nostri testantur.

(1505) Cod. Vat., *comparantur.*

(1506) Cod. Vat., *proponunt.*

(1507) Id. cod., *non habent.*

erit tribulatio et angustia, tantusque timor, ne ab iniquis decipiantur, ut mori cupiant et esse eum Christo: « Erit enim tunc persecutio talis, qualis non fuit ab initio sæculi, ita ut in errorem inducantur, si fieri potest, etiam electi (Matth. xxiv, 21). » Et hoc est quod boni timebunt; unde magis mori quam vivere desiderabunt. Sed fugiet mors ab eis; ut ad eum diem perveniant, in quo divina dispensatione de hoc mundo migrare ante sæcula prædestinati sunt. Sequitur:

Et similitudines locustarum similes equis paratis ad prælium. Et super capita earum tanquam coronæ similes auro, et facies earum sicut facies hominum (1508). Diximus enim per locustas, hæreticos significari, qui bene equis paratis in prælium assimilantur, quia arrogantiae fastu semper bella concupiscunt; de quibus Psalmista: « Dissipa gentes quæ bella volunt (Psal. lxxvii, 31). » Portant autem tanquam coronas similes auro super capita, quia garrulitate et sophismatibus contra sanctos disputantes, eum veritati acquiescere nolunt, ne victi videantur, victores et sapientes a stultis et miseris hominibus esse creduntur: corona namque victoriam, auram vero sapientiam designat. Habent ergo coronas, tanquam auro similes, quia non veraciter, nec sapienter vineunt, sed quasi victores esse videntur. Facies vero hominum representant, quia de Scripturis divinis testimonia preferentes, rationabiliter se loqui velle promittunt. Sed quia in his facile superantur, quasi scorpium cauda ferientes, ad dialecticas quæstiones sese convertunt. Cum autem fera sint crudeliores, hominum tamen simplicitatem se habere simulant.

Et habebant capillos sicut capillos mulierum, et dentes eorum sicut leonum erant. Quid enim per capillos mulierum, quos hæretici habent, nisi eorum vitam mollem, muliebrem et in omnem luxuriam dissolutam intelligimus. Hoc enim Apostolus intelligens præcipit mulierem **325** velare caput suum. Habent autem et dentes, sicut leones, quia et omnibus detrahunt, et leviter provocati facile irascuntur, et ad se vindicandum, quasi leones, quod in animo gerunt, statim in dentibus et verbis ostendunt.

Et habebant loricas, sicut loricas ferreas, et vox alarum earum, sicut vox curruum equorum multorum gradientium in bellum. Ferreas autem loricas hæretici habent, quia dialecticis argumentis et syllogismorum concatenatione sic sua dogmata tument, ut ipsis quoque sententiis veritatis non facile dissolvantur. Habent autem et alas, quibus velociter circumquaque volantes, suas hæreses omnibus manifestant; per quas nihil melius quam eorum discipulos intelligere possumus; quarum videlicet alarum vox ita

A sonat, veluti curru multorum equorum, eum in bello gradiuntur; unde cum strepitu, superbia et garrulitate eorum prædicatio magis agi videtur, quam cum ratione et veritate.

Et habebant caudas similes scorpionum, et aculei erant in caudis earum, et potestas earum nocere hominibus mensibus quinque. Per caudam enim, quæ posterior animalis pars est, ultima actio hæreticæ pravitatis intelligitur, quæ caudis scorpionum similis dicitur; quia sicut scorpius cauda percussit, sic et hæreticus, eum multa bona prius prædicet et ostendat, in fine tamen occultum virus infundit, quo animas hominum pertrahit ad interitum. Unde et subditur: *Et aculei erant in caudis earum.* Nam et Apostolus ait: « Aculeus peccati mors (I Cor. xv, 55). »

B Portant ergo hæretici mortem in caudis, quia finis consilii ipsorum mortis videri non carebit. Sequitur: *Et potestas earum nocere hominibus mensibus quinque.* Cur autem quinque mensibus nocere dicantur, superius exposuimus.

Et habebant super se regem angelum abyssi, cui nomen Hebraice Abaddon, Græce autem ἀπολλύων, et Latine habens nomen exterminans. Væ unum abiit, et ecce veniunt duo væ post hæc. Quis est enim hic angelus abyssi, nisi Antichristus, qui et puteus abyssi supra vocatur? Cælestis ergo nuntius, Christus, tartareus Antichristus; ille ad cælos, iste ad tartara suos invitat. Et sicut Christus est rex omnium fidelium, ita et Antichristus rex est omnium hæreticorum et infidelium. Cujus nomen beatus Joannes tribus principalibus linguis exprimere voluit (1509) ut omnes enim cognoscerent, omnesque eum vitarent. Quis enim exterminantem non fugiat? Exterminat enim et prius quidem extra terminos fidei et Ecclesiæ, deinde vero extra terminos supernæ Jerusalem, omnes sibi obedientes exterminat et eliminat. Quod autem væ jam abiisse dicitur, primam ejus discipulorumque ejus, quos et locustas appellavit, prædicationem intelligimus; tribus enim annis regnabit, tribus prædicationibus prædicabit, atque tribus væ homines affiget.

Et sextus angelus tuba cecinit, et audivi unum ex cornibus altaris aurei, quod est ante oculos Dei, dicens sexto angelo, qui habebat tubam: Solve quatuor angelos, qui ligati sunt in flumine magno Euphrate. Quintus namque et sextus angelus, de quibus jam diximus et dicturi sumus, doctores Ecclesiæ erunt, quorum tempore veniens Antichristus, eorum prædicationibus suis falsis sermonibus obviabit. Hoc autem altare omni pulchritudine et sapientia decoratum, in quo Christi passio, omneque ejus sacrificium qualiter fuerit, qualiterque fieri debeat, plenissime continetur, Novum

(1508) Quamvis supramemorati hæretici, ex quo falsas doctrinas suas effuderunt, multis malis Ecclesiam affecerint; attamen persæpe victi ac profligati a validissimis fidei propugnatoribus conciderunt. Verum extremis temporibus, et Antichristo dominante, fortiores audacioresque fient, extre-

mamque subversionem justorum probeque credentium imminabuntur.

(1509) Versio Latina vocis Græcæ, ut notat Cornelius, addita est ab interprete, S. enim Joannes Græcæ Apocalypsim scripsit.

Testamentum esse credimus, cuius quatuor cornua, quatuor evangelistas esse putamus. Quod bene ante Dei oculos esse dicitur, quia cuius spiritu compositum est, ab ejus oculis, et memoria non recedit. Est etiam ante oculos Dei, quoniam sancti, qui Dei oculi vocantur, omni tempore illico sanctificantur. (1510), et in eo se exercent. Loquitur ergo unum ex quatuor cornibus altaris, id est aliquis evangelistarum (quod enim unus dicit, omnes dicunt), et admonet sextum angelum, qui habebat tubam, ut solvat quatuor angelos in flumine magno Euphrate ligatos. (1511) Quid enim aliud faciunt doctores, nisi quod altaris cornua, id est quatuor Evangelia docent et prædicant? Præcipit ergo Evangelium huic sexto angelo; id est cuilibet doctorum; ut quatuor angelos, qui in prædicto flumine ligati erant, ipse solvat, id est solutos esse ostendat. Hoc namque flumen, quo nullum aliud majus est, mundum esse significat (aquæ enim multæ populi multi), et quia quatuor sunt mundi partes, quatuor quoque angeli esse referuntur, qui nunc quidem, quoniam secundum desiderium suum facere nequeunt, ligati esse dicuntur: at vero tunc soluti erunt, quia cunctis suis viribus mundum **326** vexabunt. Si autem vis scire ubi unum ex cornibus altaris ista præcipiat, lege Matthæum, ait enim: « Cum videritis abominationem desolationis, quæ dicta est a Daniele propheta, stantem in loco sancto, tunc qui legit, intelligat (Matth. xxiv, 13). » Cum enim Ecclesiæ angelus, et doctor Antichristum in templo sedentem videbit, quid aliud dicere poterit, nisi quia diabolus solutus est, et dies ultimus appropinquat?

Et soluti sunt quatuor angeli, qui parati erant in horam, et diem, et mensem, et annum, ut occiderent tertiam partem hominum, et numerus equestris exercitus vigesies millies dena millia audivi numerum eorum. Soluti sunt, inquit, angeli, quos voce Evangelica sextus angelus nuntiavit esse solutos, qui parati erant in horam, et diem, et mensem, et annum, ut quos videlicet in hora superare non possent, per diem integrum eos persequi non cessarent, et qui in die (1512) non vincerentur, per totum mensem tentarentur, quos vero neque per mensem expugnare possent, saltem longa quasi anni obsidione subjugarent. Tale est ergo ac si diceret, quia parati erant sine intermissione et omni tempore ut persequerentur et occiderent tertiam partem hominum, illam videlicet quæ neque inter Ecclesiæ prælatos, neque inter subditos computata, tertiam divisionis et portionis (1513) obtinet locum, de qua quidem parte satis superius dictum est. Quod autem numerus equestris exercitus vigesies millies dena

(1510) Cod. Vat. *illud scrutantur.*

(1511) Aliqui commentatores, pro his quatuor angelis, quatuor præcipuos demones intelligunt, qui quasi præsent quatuor orbis partibus: ligati autem sunt in passione Domini ne tantum noceant hominibus, quam ante. Hi in fine mundi rursus soiventur, ut grassentur puniantque impios. Hi autem ligati sunt in Euphrate. Hic enim locus ad hoc

A millia referuntur hoc significare puto, ut quia novem sunt angelorum ordines, ad decimum qui cecidit dena millia referamus (1514). Per millies ergo, qui numerus multiplex est, eos infinitos et innumerabiles intelligamus; at vero per vigesies, in quibus bis decem continentur, decimum malignorum spirituum ordinem ex malis hominibus duplicatum esse demonstrat. Nihil ergo aliud est vigesies millies dena millia, nisi quod innumerabilis malignorum spirituum ordo etiam ex pravis hominibus sit duplicatus.

Et ita vidi equos in visione, et qui sedebant super eos, habebant loricas igneas, et hyacinthinas, et sulphureas, et capita equorum erant tanquam capita leonum, et de ore eorum procedit ignis, et fumus, et sulphur. Quid enim per equos, nisi hæreticos?

B Quid per eorum sessores, nisi malignos spiritus intelligimus? Non est ergo mirum si se per abrupta vitiorum tales equi præcipitant, quos tam feri et insani equites calcaribus stimulant indeficientibus. Habent igitur maligni spiritus loricas, quibus se suosque milites tueantur. Quæ bene igneæ, hyacinthinae et sulphureæ perhibentur, ut, quod ipsi ad tutamen suscipiunt, hoc eis in detrimentum (1515) vertatur. His tamen armis in bella ruunt, his miseris homines serrant et vincunt. Aliis enim se igneos et iratos ostendunt, ut quondam per se et per membra sua, martyribus faciebant: aliis claros et hyacinthinos, et quasi de cœlestibus venientes, in angelos lucis transfiguratos (hyacinthus namque cœlo in colore similis est) quos vero luxuriæ et turpitudini deditos vident; eos sulphureis armis aggrediuntur; hoc enim unicuique subministrant, in quo ejus animum delectari conspiciunt. Capita vero equorum, per quos hæreticos intelligimus, leonum capitibus similia esse dicuntur, quia sicut leones ita hæretici crudelitate et sanguine gaudent, de quibus bene per Prophetam dicitur: « Sepulcrum patens est guttur eorum (Psal. v, 10); » itemque: « Virum sanguinum et dolosum abominabitur Dominus (ibid. 7). » *Et de ore eorum procedit ignis, et fumus, et sulphur.* Ignis quidem iracundiæ, furoris et odii, fumus autem erroris et cæcitatatis, quia, ne Deum cognoscant, mentes hominum caligare faciunt. Per sulphur vero, quid aliud intelligimus, nisi eorum turpes fetidosque sermones, quibus Dominum blasphemare non timent.

Ab his tribus plagis occisa est tertia pars hominum, de igne, fumo et sulphure, qui procedebat ex ore ipsorum: potestas enim equorum in ore est et in caudis eorum, nam caudæ eorum similes sunt serpentibus, habentes capita, et in his nocent. Tertia namque pars hominum quæ occisa perhibetur, ipsa est de qua

est congruus, quia Euphrates aluit Babylonem; Babylon autem typus est regni diaboli et impiorum, etc. Ita apud Cornelium.

(1512) Cod. Vat., *sic autem et qui in die*

(1513) Cod. Vat., *prædictionis.*

(1514) Idem cod., *reducamus.*

(1515) Cod. Vat., *in tormenta.*

jam sæpe diximus : non enim in duabus Ecclesiæ partibus hæretici habent potestatem. Et illi quidem igne pereunt, quia timore afflictionis, tribulationis et angustiarum, se hæreticorum dominationi subjiciunt. Quos autem erroris et deceptionis calliditate excæcant, eos procul dubio fumus suffocat. In sulphure vero moriuntur, qui in eorum turpissima fetidæque conversatione delectantur, et ut licentius peccare possint, eorum nefando concilio associantur alios ergo minis, alios calliditate, alios scelerum impunitate subjiciunt. Sequitur : *Potestas enim eorum in ore est et in caudis eorum.* In ore quidem ad persuadendum, in caudis ad decipiendum; qui enim dulci eorum cantilena delectati fuerint, ultimæ deceptionis cauda percussi, veneno insanabili interibunt. Unde et subditur : *Nam caudæ eorum similes sunt serpentibus, habentes capita, et in his nocent.* Omnis namque diaboli deceptio a serpente cœpit, **327** et in serpentem desinit; quidquid hæretici dicant, quidquid suavitatis et dulcedinis sibi ostendant, cauda tamen cavenda est, ultima locutionis verba observanda sunt, serpentes sunt, quæ sequuntur labiles, tortuosi et venenosi, cave ne decipiaris; siquidem primi homines a serpente decepti sunt.

Et cæteri homines, qui non sunt occisi in his plagis, neque pœnitentiam egerunt de operibus manuum suarum, ut non adorarent dæmonia et simulacra aurea, et argentea, et ærea, et lapidea, et lignea, quæ neque videre possunt, neque ambulare, et non egerunt pœnitentiam ab homicidiis suis, neque a veneficiis suis, neque a fornicatione sua, neque a furtis suis. Illi, inquit, quos hæretici decipere potuerunt tribus plagis supra dictis occisi sunt, cæteri vero, qui his plagis non sunt occisi, et tamen propter peccata sunt digni morte, ut Judæi et pagani, illi, subauditur, intelligantur qui neque pœnitentiam egerunt de operibus manuum suarum, ut non adorarent dæmonia et simulacra, etc. (1516). Quantum enim pœnitentia valeat, in his verbis declaratur.

CAPUT X.

Et vidit alterum angelum fortem descendentem a cælo amictum nube, et iris in capite ejus, et facies ejus erat ut sol, et pedes ejus tanquam columna ignis, et habebat in manu sua libellum apertum. Quamdã hoc in loco digressionem beatus Joannes, imo Spiritus sanctus, qui ei loquebatur, facere videtur. Cum enim de septem angelis tuba canentibus loqui proposuisset, cumque ad septimum nondum pervenisset, quædam alia interposuit, quæ longe ab hac materia videntur esse diversa. Quod fortasse ideo fecit, quoniam Christus, qui hic ad loquendum in-

(1516) Duplex hominum genus his extremis plagis puniendum dicitur; hi scilicet qui dolos et falsa hæreticorum dogmata non præcaverunt, et illi qui de pravis gestis, aut de incredulitate per pœnitentiam Deo non satisfecerunt. Ut in diebus Noe cum fabricaretur arca multi imminere universale diluivium non crediderunt; ita sine mundi appropinquante, quanquam iterata signa et prodigia proximam Dei in impiis vindictam annuntiabant, plurimos ta-

troducitur (1517), septimi angeli mentionem faciens, in diebus vocis ejus cuncta dicit esse complenda.

Et vidi, inquit alium angelum fortem descendentem de cælo. Hic est enim angelus magni consilii, hic est angelus Testamenti, de quo dicitur : « Et statim veniet ad templum sanctum suum Dominator, quem vos quæritis, et angelus Testamenti, quem vos vultis (Malach. III, 1). » Quem bene fortem dicit, qui (1518) inimicorum fortissimum superavit. De cælo autem descendere videtur, ut nemo illuc eum ascendisse dubitare possit. Erat autem nube amictus, id est humana carne indutus; de quo scriptum est : « Ecce Dominus ascendet super nubem levem, et ingreditur Ægyptum (Isa. XIX, 1). » Hæc est enim illa nubes, nostri videlicet

B Salvatoris humanitas, quæ imbre fidei totum mundum irrigavit. *Iris autem erat in capite ejus, qua veit pro corona utebatur, ut sicut jam semel aquis triumphaverat, ita secundo per ignem triumphaturus esse sciatur.* Iris enim principales duos habet colores, viridem scilicet et rubrum; et alter quidem aquam, alter vero ignem designat. *Et facies erat ut sol, qualis quondam transfiguratus tribus discipulis in monte apparuit, hujus splendore fugantur tenebræ, quæ, de fumo putei exortæ, in caliginem cuncta converterant. Et pedes ejus tanquam columna ignis.* Pedes enim apostoli sunt, de quibus dicitur : « Quam speciosi pedes evangelizantium pacem, evangelizantium bona! » (Rom. X, 15.) Qui merito columnæ ignis assimilantur, quoniam et fortes sunt; neque a rigore fidei flecti possunt, et suo splendore totum mundum illuminarunt, quibus Dominus ait : « Vos estis lux mundi (Matth. V, 14). » Et habebat in manu sua librum apertum. Librum namque apertum utriusque Testamenti scientiam intelligimus. « Vicit enim Leo de tribu Juda (Apoc. V, 5), » qui et librum prius clausum, et signatum aperuit, ejusque secreta mysteria reseravit. Et quia prædicti angeli figuram audivimus, etiam quid egerit amodo audiamus.

Et posuit pedem suum dextrum super mare, sinistrum autem super terram, et clamavit voce magna, quemadmodum cum leo rugit. Et cum clamasset, locuta sunt septem tonitrua voces suas, et cum locuta fuissent septem tonitrua voces suas, ego scripturus eram; et audivi vocem de cælo dicentem mihi : signa, quæ locuta sunt septem tonitrua, et noli ea scribere. Diximus enim pedes Domini esse apostolos, quos et supra mare, et super terram Dominus posuit, ut eos ubique fuisse intelligamus. In omnem enim terram exivit sonus eorum; et supra mare quidem ad baptizandum, supra terram vero ad prædicandum. « Ego,

men eadem malitia et incredulitas obcæcabit.

(1517) Qui hic inducitur angelus ex multis interpretibus idem ipse Christus est; nam plus aliquid supra angelum exigit potestas illa qua valet, iustas oris, et apparatus, ac domum iris, quæ caput ambit (Apoc. XI, 5). Deus sequitur : « Dabo duobus testibus meis, et prophetabunt amici saccis. » Ita Calmet.

(1518) Cod. Vatic., quoniam.

inquit Apostolus, plantavi, Apollo rigavit (*I Cor. III, A* 6); et quia **328** major labor est prædicare quam baptizare, et quia plura adversa prædicatores, quam baptizatores patiuntur; ideo sinistrum pedem super terram, dextrum autem super mare posuisse Dominus dicitur. *Et clamavit voce magna quemadmodum cum leo rugit.* Quod enim ubique auditur, magna quidem voce profertur. At vero Christi prædicatio ubique narratur, ubique Christi Evangelium prædicatur; quod utique, quasi leo rugit, quia victoriam et fortitudinem manifestat. Quo clamante, septem tonitrua locuta sunt, quia, eo prædicante, septem sancti Spiritus gratiæ in ejus ore resonabant. Sed quid est quod vox de cælo veniens signare tantum jubet, scribere vero Apostolum prohibet ea quæ septem tonitrua loquebantur? Quod enim scribimus, posterorum memoriæ tradimus. Unde Apostolus: « Quæcunque scripta sunt, ad nostram doctrinam scripta sunt (*Rom. xv, 4*). » Quod vero signamus, oecultum esse volumus. Vox autem de cælo veniens, scribere prohibet ea quæ in Evangelio loquitur, dicens: « Nolite sanctum dare canibus, et margaritas spargere ante porcos (*Matth. vii, 6*). » Audierunt ergo apostoli quæ S. Spiritus tonitrua loquebantur, omnibus tamen omnia prodere prohibiti sunt; non enim omnia omnibus dicenda sunt. Unde Apostolus, inquit: « Audivi arcana verba, quæ non licet homini loqui (*II Cor. xii, 4*). » Alia ergo omnibus pandunt alia clausa et signata in mente tenent, secundum illud: « Vobis datum est noscere mysterium regni Dei, cæteris autem in parabolis (*Luc. vii, 10*). »

Et angelus, quem vidi stantem super mare et super terram, levavit manum suam ad cælum, et juravit per viventem in sæcula sæculorum, qui creavit cælum, et omnia quæ in illo sunt, et terram, et ea quæ in ea sunt, quia tempus amplius non erit. Sed in diebus vocis septimi angeli, cum cœperit tuba canere, consummabitur mysterium Dei, sicut evangelizavit per servos suos prophetas. Mos est enim eorum qui jurant, ad ea manum extendere, per quæ jurant. Ad cælum ergo Dei Filii manum levat, quia in cælo est Pater, per quem jurat. Omnis enim ejus sermo juramentum est: quoniam quidquid dicit, firmum et stabile est. Jurat ergo per illum qui semper vivit, et nunquam non erit; quia temporis mutabilitas amplius non erit. Sed septimo angelo tuba canente, omnia complebuntur, quæ a prophetis prædicta fuerunt, et quod post primum judicium juraverat, quod non induceret amplius aquas diluvii super terram, nunc iterum juratur, quod cælum transibit, et terra. Hæc enim duo judicia iris illa significabat, quam in capite Christus habebat.

(1519) Cod. Vat.: *Et audivi vocem de cælo iterum loquentem.*

(1520) Sentiunt alii, quos refert Cornelius, hunc librum ipsam esse Apocalypsim, hoc est futurorum revelationem, quæ aspectu jucunda et dulcis videri potuit; cum plurima secreta omnia et abscondita ei

Et vox quam audivi de cælo iterum loquentem (1519) *mecum, et dicentem: Vade, accipe librum apertum de manu angeli stantis super mare et super terram; et abiit ad angelum dicens ei ut daret mihi librum, et dixit mihi: Accipe, et devora illum, et faciet amaricare ventrem, sed in ore tuo erit dulce tanquam mel* (1520). Prius enim audierat vocem de cælo dicentem sibi, ne ea quæ tonitrua locuta fuerant, scriberet; nunc autem eadem vox præcipit ut librum de manu prædicti angeli apertum accipiat: « Tempus enim tacendi, ut Salomon ait, et tempus loquendi (*Eccl. iii, 7*); » liber enim apertus indicat quia ad hoc ei datur, ut prædicet. Abiit ergo ad angelum, accessit ad Dominum, rogavit ut ei ministraret, quid ejus populo nuntiaret. Non enim apostoli loquuntur, sed Spiritus sanctus in eis. Et dixit angelus: *Accipe, et devora illum, et faciet amaricare ventrem tuum, et in ore tuo erit dulce tanquam mel.* Liber iste, quem sancti devorare jubentur, utriusque Testamenti scientia intelligitur; quæ in ore quidem dulcis, sed in ventre amara est; dulcis in ore, amara in stomacho, dulcis ad audiendum, amara ad faciendum. « Quam dulcia faucibus meis eloquia tua super mel, et favum ori meo (*Psal. cxviii, 103*). » Cum enim ea legimus et audimus, adhuc in ore ea habemus, cum ea facere nitimur, quasi in stomachi ventre collecta digerere laboramus. Cui enim prophetarum evangeliorumque expositio ad legendum et audiendum dulcis non sit? Sed nunquid similiter ad faciendum? Libenter Salvatoris verba ille audierat, cui post cætera Dominus ait: « Adhuc tibi unum decet; vade, et vende omnia quæ habes, et da pauperibus, et sequere me, et habebis thesauros in cælis (*Matth. xix, 21*). » Cui quam amarus cibus iste inventus fuerit, demonstratur, cum subditur: « Et tristis abiit, quia multas habebat possessiones. » Sequitur:

Et accepi librum de manu angeli, et devoravi eum, et cum devorassem eum, amaricatus est venter meus, et erat in ore meo tanquam mel dulce, et dixit **329** *mihi: Oportet te iterum prophetare populis, et gentibus, et linguis, et regibus multis* (1521). Ideo enim liber ei apertus datus est, ut non jam sicut prius verba signaret, sed cunctis ea audire volentibus propalaret. Hæc quidem secundum diversa tempora accipienda sunt; non enim omnia tempora apta sunt doctrinæ. Sicut enim agricola non omni tempore seminat, ita et doctorem non omni tempore prædicare oportet, et ideo aliquando Dei ministeria celant et signant; aliquando libro aperto omnibus manifestant.

CAPUT XI.

Et datus est mihi calamus similis virgæ, et dixit

aperiebantur. Sed ut illa seria meditatione introspicere cœpit, viditque calamitates mundo adventuras, præcipue vero Antichristi persecutionem, multorumque justorum subversionem, summo opere indoluit et ingemuit S. Joannes.

(1521) Hoc ex loco orti est nonnullorum opinio,

mihî : Surge, et metire templum Dei, et altare et adorantes in eo; atrium autem, quod est foris templum, ejice foras, et ne metiaris illud, quoniam datum est gentibus, et civitatem sanctam calcabunt mensibus quadraginta duobus (1522). Calamus enim, qui ei ad metiendum datus est, regula fidei et vivendi disciplina accipitur; hæc enim regula recta est, et ad quod, et quantum se unusquisque extendere debeat, insinuat, unicuique sua tribuit, et secundum propria officia omnibus sibi congruentia partitur. *Et dixit mihî : Surge, metire templum Dei, et altare, et adorantes in eo.* Surge, inquit, pelle torporem, quia cæteros ad surgendum admonere debes: ipse prius surge, et qui verbis credere noluerit, operibus credat. *Et metire templum Dei, per quod Ecclesiam intelligimus, cujus mensura erit ab ortu solis et occasu, ab aquilone et mari. Metire et altare, fidem videlicet, qua nihil altius in Ecclesia stare videtur, cujus quidem mensura est, ut unum et verum Deum in unitate et trinitate adoremus.* Neque enim ab his terminis ulterius progrediamur. Metire etiam adorantes in eo, quid prælati, quidve subjecti agere debeant, edoce. Nemo superbiat, cui honorem, honorem, cui timorem, timorem. Ille enim bene mensus non est, qui nimium se extendens, suo se majori præferre nititur. *Atrium autem, quod est foris templum, ejice foras, et ne metiaris illud, quoniam datum est gentibus.* Per atrium enim, in quo otiosi confabulari solent, Judæi et hæretici intelliguntur, qui utique foras templum ejiciuntur, quia in sanctorum congregatione non erunt. Hos autem, quia hæresi et fabulis inanibus vacant, et quia gentibus, vitiiis scilicet, et malignis spiritibus dati sunt, non metitur Apostolos. Ut quid enim metiretur? Nullius enim mensuræ sunt, omnibus se præferunt. De quorum numero ille est qui super omne quod dicitur Deus, aut quod colitur, se exultat. *Et civitatem sanctam calcabunt mensibus quadraginta duobus.* Quadraginta namque duos menses, tres annos, et dimidium complent. Tot enim annis prædicavit Christus, tot regnabit et Antichristus. Et quia illis

quod S. Joannes inter vivos servatus fuerit, ut simul cum Henoch et Elia, fide sub Antichristo periclitante venturus sit de Christiana fide præbere testimonium quemadmodum illi de lege nature, et de Mosaicæ legis veritate testimonium præbebunt. Verum S. Joannem diem extremum obiisse Ephesi civitatis sæe anno 95, docent Eusebius, Hieronymus, Augustinus, Beda. Per Evangelium autem, quod liberatus ab exilio Pathmos, et ad episcopalem Ephesinam sedem restitutus postea scripsit, iisdem Patribus asserentibus, iterum prophetasæ populis, et gentibus, et linguis, et regibus multis ostenditur. Picus Mirandulanus S. Joannem evangelistam in vita conservatum, ut Henoch et Elia fuere, acriter propugnavit.

(1522) Hanc Joannis visionem, quam Bruno spiritualiter exponit, agitur de fide ac de operibus ejus, communiter censent alii interpretes in templo calamo commensurato representari Ecclesiam in duas partes divisam. In ejus interiori parte figu-

atribus annis major cæteris in Ecclesia persecutio fiet, ideo, quamvis ab initio usque in finem mali Ecclesiam calcare non cessent, quadraginta tantum et duobus mensibus eam dicit esse calcandam.

Et dabo duobus testibus mets, et prophetabunt diebus mille ducentis sexaginta amicti saccis. Hi sunt duæ olive, et duo candelabra in conspectu Domini terræ stantes; et si quis voluerit eis nocere, ignis exiet de ore illorum, et devorabit inimicos eorum, et si quis eos voluerit lædere, sic oportet eum occidi. Hi enim duo testes juxta litteram Henoch et Elias intelliguntur; spiritualiter autem omnes Ecclesiæ doctores, qui duorum testamentorum testimoniis roborati, testes Dei rite vocantur. His autem dat Dominus prophetandi ministerium, ut prædicent diebus mille ducentis sexaginta; tot enim prædicavit Christus (1523). Ergo quia servorum prædicatio in numero quoque dierum Domini sui prædicationi convenire debet, totidem dies et isti prædicabunt. Quod quidem de omnibus quodammodo intelligi potest; cum nihil aliud prædicent doctores, nisi ea quæ in tribus annis et dimidio Christus prædicavit; merito diebus mille ducentis sexaginta prædicare dicuntur, qui utique numerus tres annos in se et dimidium continet. Erunt autem amicti saccis, quibus cæteros ad pœnitentiam provocabunt (1524). Vilibus enim vestibus usque hodie pœnitentes uti præcipimus, qualibus et Ninivitæ in prædicatione Jonæ a majore usque ad minorem induti referuntur. Hi sunt duæ olive, quia nunquam oleo misericordiæ carent, per quos et cæteros intelligimus de quibus dicitur: « Filii tui sicut novellæ olivarum in circuitu mensæ tuæ (Psal. cxvii, 3). » Itemque: « Ego autem sicut oliva fructifera in domo Dei (Psal. li, 10). » Hi sunt et duo candelabra, quorum lumine atque doctrina mundus iste illuminatur. Qui semper stant in conspectu Domini terræ, siquidem visione divina non privantur. Ignis autem, qui exit de ore illorum, et devorat inimicos eorum, ille est de quo Dominus ait: « Ignem veni mittere in terram, et quid volo, nisi ut ardeat (Luc.

ratos aiunt perfectiores et electos, qui nequidquam sævientibus persecutoribus Diocletiano et Maximiano, et demum ipso omnium tyrannorum crudelissimo Antichristo, fideles perseverabunt. Pro parte vero exteriori, sive atrio templi intelligunt tepidos et immorigeratos Christianos, qui in hostium furore, vitæque discrimine deficient. Tempus autem hujusce extremæ persecutionis xlii mensibus præfinitum asseritur, post quod Ecclesia victrix non ultra turbabitur, sed gloriosior exsurget. Vid. Cornelium, et Calmet, etc.

(1523) Quia seductio Antichristi tribus annis cum dimidio duratura est, ut diximus, totidem diebus contra eum prædicabunt, et prodigia magna operabuntur duo prophætæ a Deo missi, ut sint duo testes veritatis, qui communiter Henoch et Elias creduntur, ad hoc in cælum post vitæ cursam elevati.

(1524) Cod. Vat., talibus.

xii, 19). » Hic est ignis charitatis, de quo Apostolus ait: « Si esurierit inimicus tuus, ciba illum; si sitit, potum da illi: hoc enim faciens, carbones ignis congeres super caput ejus (Rom. xii, 20). » Tali ergo igne devorati et occisi, subito ex inimicis amici fient. Possumus autem et per hunc ignem, ultionem divinæ maledictionis intelligere.

Hi habent potestatem claudendi cælum, ne pluat diebus prophetiæ ipsorum, et potestatem habent super aquas convertendi eas in sanguinem, et percutere terram omni plaga, quotiescunque voluerint. Hoc enim et secundum litteram verum est; quod hic idem Elias tempore Jezabel fecisse legitur; quando clauso cælo, non pluit tres annos et menses sex. Qui etiam in sanguinem aquas convertit, quando quadringentos prophetas Balaal interfecit, tantaque plaga illis tribus annis terram percussit, ut pene omnes fame interirent. Spiritualiter autem, cælum ne pluat, claudere, est impios et peccatores verbi Dei pluviis nolle irrigare. Aquas autem vertit in sanguinem, qui hæreticorum scientiam falsam esse docet, et plenam sanguine et peccatis. Terram autem omni plaga percussit, qui pro suis sceleribus iniquos anathematizat et reprehendit.

Et cum finierint testimonium suum, bestia, quæ ascendit de abyso, faciet adversus eos bellum, et vincet eos, et occidet illos, et jacebunt corpora illorum in plateis civitatis magnæ, quæ vocatur spiritualiter Sodoma et Ægyptus, ubi et Dominus eorum crucifixus est. Et videbunt de populis, et tribubus, et linguis, et gentibus, corpora eorum tribus diebus, et dimidio, et corpora eorum non sinent poni in monumentis. Cum, inquit, suum testimonium finierint et per tres annos et dimidium Christi evangelium prædicaverint, bestia quæ ascendit de abyso, faciet bellum adversus illos (1525). Bestia diabolus est, propter ferocitatem abyssus, Antichristus propter decipiendi obscurissimam profunditatem. Bestia igitur de abyso ascendit, quia de Antichristo diabolus intrat, et exit, ejusque fallaci sermone ad tempus ascendit et crescit. Illic autem adversus sanctos bellum faciet, et temporaliter eos occidet et superabit. Cætera autem ad litteram intellecta planissima sunt, tametsi ad litteram, ut sonant, ita accipi debeant, nobis certa non sunt. Scimus enim Apostolum dixisse: « Quia nos qui vivimus, qui residui sumus, non præveniemus eos qui dormierunt (1 Thess. iv, 15), » volens ostendere quod simul omnes resurgere debeant. Corpora ergo illorum omnium fidelium corpora allegorice intelligi possunt. « Omnes enim nos sumus unum corpus in Christo (Rom. xii, 6). » Hæc autem et in Jerusalem, et ubique terrarum pro Christi nomine mor-

tua jacent. Videntur autem per tres dies, et dimidium, id est toto tempore regni Antichristi, sive omni tempore prædicationis Christi. Nam quia per tres annos et dimidium Christus prædicavit, non immerito omnis ejus prædicatio tantum temporis obtinere dicitur. Quod autem dies pro anno ponatur, audi quid Ezechieli Dominus dicat: « Et assumes, inquit, iniquitatem domus Juda quadraginta diebus, diem pro anno, diem, inquam, pro anno dedi tibi (Ezech. iv, 6). » Corpora autem illorum in monumentis poni non sinuntur, quia, quantum in ipsis est, omni quiete et beatitudine eos privant, neque credunt eos habere vitam post mortem, quos tam dura vident occidi morte, secundum illud: « Visi sunt oculis insipientium mori, et æstimata est afflictio exitus illorum (Sap. iii, 2). » Itemque: « Nos insensati vitam illorum æstimabamus insaniam et finem illorum sine honore (Ibid. v, 4). »

Et habitantes terram gaudebunt super 331 illos, et jucundabuntur, et munera mittent, quoniam hi duo propheta cruciaverunt eos, qui habitant super terram, et post dies tres, et dimidium, spiritus vitæ a Deo intravit in eos, et steterunt super pedes suos, et timor magnus cecidit super eos, qui viderunt eos. Gaudent enim mali de morte honorum, qui majori licentia peccant, nemine eis in aliquo contradicente. Sibi que munera mittunt, quia nullum timentes, alter alterum ad flagitia perpetranda confortat. Qualiter autem viri sancti peccatores crucient, qui sola terrena et transitoria diligunt, his nostris temporibus satis apparet, cum reges et principes, Simoniacos et schismaticos nulla alia de causa contra sanctos insurgere videamus, nisi quia ab eis admonentur, ut a peccatis cessent, et tam illicita et nefanda perpetrare nolint; qua utique admonitione nisi cruciantur, non tantopere contra sanctos postea irascerentur. Sequitur: *Et post tres dies, et dimidium, spiritus vitæ a Deo intravit in eos.* Diximus enim superius tres annos, et dimidium tribus diebus et dimidio significari, si quidem dies pro anno ponitur. Spiritus ergo vitæ, id est uniuscujusque anima, a Deo missus per tres annos, et dimidium intrabit in eos, quia, Christo Domino ad judicium veniente, cunctis corporibus propriis animabus conjunctis, omnes resurgent, et super pedes stantes, obviam ei venienti occurrent. Tunc quidem magnus timor veniet super eos, qui eos videbunt, et cum eis esse non poterunt, quia illum sibi iratum conspicient, cui nec viribus resistere, nec precibus eum placare valebunt.

Et audiri vocem magnam de cælo dicentem illis: ascendite huc, et ascenderunt in cælum, in nube, et viderunt illos inimici eorum et in illa hora factus est

(1525) Quamvis Antichristus contra Henoch et Eliam ei adversantes omnibus dolis sit insurrecturus, illos tamen exterminare non valebit, nisi ex Dei permissione, absoluto suæ prædicationis tempore, et hoc propter admirandam eorum virtutem et potentiam cui nullus prævalere poterit: cum, ut

inquit Joannes, ex ore eorum ignis devorans exhibit. Interempta autem duorum prophetarum corpora per tres dies cum dimidio exposita in plateis Jerusalem jacebunt, post quos stupentibus omnibus vivi resurgent et intuentibus adversariis ad cælos evolabunt.

terræmotus magnus, et decima pars civitatis cecidit : A *et occisa sunt in terræmotu nomina hominum septem millia, et reliqui in timorem sunt missi, et dederunt gloriam Deo cœli.* Vox enim illa magna, quam de cœlo, ut illic ascenderent, eos invitare audivit, ipsa est, quæ in Evangelio loquitur, dicens : « Venite, benedicti Patris mei, percipite regnum quod vobis paratum est ab origine mundi (*Matth. xxv, 34*). » Viderunt autem eos in nube ascendentes inimici eorum, ut de eorum gloria major cresceret pœna. Et in illa hora factus est terræmotus magnus, utique terræmotus, in quo omnes peccatores (qui merito terra vocantur) moventur ut cadant, quatiuntur ut pereant. Et decima pars civitatis cecidit ; hæc enim illa decima pars mundi, quæ decimum ordinem perditorum angelorum secuta est. Et occisa sunt in terræmotu nomina hominum septem millia, finitum pro infinito ; quicumque enim in septem diebus, in quibus omnia sæcularia continentur, peccaverunt, et pœnitentiam non egerunt, in his septem millibus computantur. Terræmotus autem iste tunc flet, quando dicitur : « Ite, maledicti, in ignem æternum, qui paratus est diabolo, et angelis ejus (*ibid., 41*). » Reliqui in timorem sunt missi, et dederunt gloriam Deo cœli. In timorem quidem sancti missi sunt, non quod aliqua eis pœna immineret ; sed quia eos videbant qui pœnas patiebantur ; sive etiam tanto magis Deum timuerunt, quanto ejus potentiam super peccatores intellexerunt. Et dabunt gloriam Deo cœli, qui eos ante sæcula ad vitam prædestinavit, et a crimine liberavit, ne simul cum peccatoribus similia paterentur. *Væ secundum abiit, et ecce tertium vœ veniet cito.* Hoc autem vœ illud esse puto, quo mali sine fine cruciabantur.

Et septimus angelus tuba cecinit, et factæ sunt vo-

ces magnæ in cœlo dicentes : *Factum est regnum hujus mundi Dei nostri et Christi ejus in sæcula sæculorum* : *Et viginti quatuor seniores, qui in conspectu Dei sedent in sedibus suis, ceciderunt in facies suas, et adoraverunt Deum, dicentes* : *Septimo namque angelo tuba canente, nulla jam prædicatio in Ecclesia sit, nisi solæ gratiarum actiones* : *laudatur Deus, et magnificatur, qui cæteris inimicis superatis, regnum sine fine regnaturus suscepit* ; unde viginti quatuor seniores, de quibus in superioribus satis dictum est, in facies suas ceciderunt, et adoraverunt Deum, dicentes :

Gratias agimus tibi, Domine Deus omnipotens, qui es, et qui eras, et qui accepisti virtutem tuam magnam, et regnasti. Et iratæ sunt gentes, et advenit ira tua, et tempus mortuorum, judicare et reddere mercedem servis tuis prophetis et sanctis, et timentibus nomen tuum, pusillis, et magnis, exterminandi eos qui corruerunt terram. Malignis namque spiritibus omni virtute privatis, et in tenebras præcipitatis, virtutem suam magnam Dominus accepit, cui nemo ulterius contradicit : et regnabit, cæteris a reglis sedibus expulsis, et superatis. *Et iratæ sunt gentes, secundum illud* : « Dominus regnavit, irascantur populi (*Psal. xcvi, 1*) ; » iratæ utique sunt, non aliis, quam sibi, et deceptoribus suis, suisque iniquitatibus. Advenit enim ira Dei, et tempus mortuorum, ut alii in æternum crucientur, et pereant, et alii juste iudicati bonorum operum mercedem recipiant ; mali vero exterminati etiam ipsam salvandi, et in patriam revertendi spem (1526) amittant. Ipsi enim terram, et corpora sua corruerunt, et se, et alios omni torpitudini, cæterisque vitilis, et carnis voluptatibus subdiderunt.

LIBER QUARTUS.

332 *Et apertum est templum Domini in cœlo, et visa est arca testamenti ejus in templo ejus, et facta sunt fulgura, et voces, et terræmotus, et grando magna.* Templum namque, ut sæpe jam diximus, Ecclesia est. Templum vero Domini in cœlo, Christus est in Ecclesia ; in eo enim requiescit omnis plenitudo divinitatis corporaliter. Unde et ipse aiebat : « Pater in me manens, ipse facit opera (*Joan. xiv, 10*). » Et templum quidem ipse se monstrabat, cum diceret : « Solvite templum hoc, et in triduo excitabo illud. Hoc autem, inquit evangelista, dicebat de templo corporis sui (*Joan. ii, 19*). » A capite ergo incipiens beatus Joannes, sicut in superioribus libris, usque ad finem iterum recurrens, quid in Ecclesia viderit, manifestat ; et quamvis non eisdem verbis eadem tamen quæ superius narrare videtur.

Narrat autem et hic Ecclesiæ persecutiones. Ait ergo : *Et apertum est templum Domini in cœlo.* Templum enim Domini in cœlo apertum est, quando post triginta annos ad evangelizandum os suum Christus aperuit, quo aperto, visa est arca testamenti ejus in templo ejus. Arca namque Testamenti ejus divitiarum omnium thesauris referta, ipsa ejus sapientia intelligitur, quæ ante quidem occulta erat neque videbatur, sed eo loquente, quantus thesaurus sapientiæ et scientiæ in ejus pectoris secretario reconditus fuerat, omnes qui audiebant viderunt et intellexerunt. Multos enim hæc arca ditavit : multi de hujus arcae divitiis locupletes facti sunt, pauper enim et miser est qui (1527) de hujus arcae divitiis nihil habet. *Et facta sunt fulgura, et voces, et terræmotus, et grando magna.* Christus namque

(1526) Cod. Vat., *desperati*.

(1527) Cod. Vat., *de his arcae thesauris nihil habet*.

prædicante, mox fulgura facta sunt, quibus cum A
omni vitiorum exercitu diabolus ex hominum pectoribus pellebatur; tantæ enim efficacæ ejus verba erant, ut ei maligni spiritus resistere non valerent. Factæ sunt autem voces multorum ubique (1528) laudantium, et Christi testimonium perhibentium. Et terræmotus, terrenis scilicet, et peccatoribus ad fidem summa cum festinatione currentibus. Et grando magna: nam, sicut scriptum est, non ut Pharisæorum, sed cum potentia ejus prædicatio fiebat; nulli adulando loquebatur, sed quæ grando, quæ angustia, quæ tribulationes peccatores expectarent, constanter omnibus nuntiabat.

CAPUT XII.

Et signum magnum apparuit in cælo, mulier amicta sole, et luna sub pedibus ejus, et in capite ejus corona stellarum duodecim, et in utero habens, et cruciabatur, ut pariat. Hæc enim mulier Ecclesia est, quæ sole, pulchritudine et splendore circumamicta, multos suæ claritatis lumine ad se, et post se attraxit amatores. Sole namque vestitur, quatenus soli justitiæ placeat (1529). « Induite, inquit Apostolus, novum hominem, qui secundum Deum creatus est (Ephes. iv, 24). » *Et luna sub pedibus ejus.* Luna enim propter defectionem, sui que mutabilitatem, mundum istum significat; unde quia Jericho interpretatur luna, homo ille qui de Jerusalem veniebat in Jericho, a Domino descendisse narratur. Habet igitur Ecclesia lunam sub pedibus, quoniam cuncta terrena, transitoria et mutabilia despiciens, et pro nihilo ducens, sola cœlestia concupiscit. Coronam vero in capite portat duodecim stellis, quasi duodecim margaritis ornatam; hæc enim corona, apostolorum duodenus numerus intelligitur. Isti enim vicerunt, isti Ecclesiam coronaverunt, isti primi milites in capite positi, quasi stellæ in Ecclesia fulgent. *Et in utero habens, cruciabatur, ut pariat.* Multos enim in utero habet, multos quotidie filios parit Ecclesia, non tamen sine cruciatu quodam atque dolore. Unde in Evangelio Dominus ait: « Mulier cum parit, tristitia habet, quia venit hora ejus (Joan. xvi, 21); » et Apostolus: « Filioli mei, quos iterum parturio; donec Christus formetur in vobis (Galat. iv, 19). » Majores tamen persecutionis tempore pariendo Ecclesia cruciatus patiebatur; ideo enim sancti occidebantur, quia parere cupientes, ad baptismum alios invitabant: ibi enim **333** parit Ecclesia, ibi legitimos filios Domino generat.

Et visum est aliud signum in cælo, et ecce draco magnus rufus, habens capita septem, cornua decem

(1528) Cod. Vat. « Dominum laudantium, et Christo testimonium, » etc.

(1529) « Mulierem amictam sole, clarissime Ecclesiam significavit, paterno indutam verbo, quod sole micantius splendet. Dicendo vero, lunam sub pedibus ejus, cœlesti claritate lunæ in morem ornatam ostendit. Quod autem ait, in capite ejus coronam stellarum duodecim, duodecim apostolos designat, per quos fundata est Ecclesia. » S. HIPPOL.

(1530) Qui figuratum textus sensum ad historiam traducere nituntur, in dracone Romanum imperium

in capitibus suis, septem diademata, et cauda ejus trahebat tertiam partem stellarum, et misit eas in terram. (1530) Draco enim magnus et rufus, diabolus est, qui in specie serpentis primum hominem decepit, et nunc quidem propter sanguinem martyrum, quem fundere non cessat, rufus apparet. Hic autem septem capita habere perhibetur; septem videlicet vitia capitalia, quæ de matre superbia exorta sunt, ex quibus quasi principis omnia alia vitia oriuntur. Hæc autem sunt vana gloria, invidia, ira, tristitia, avaritia, ingluvies, luxuria, decem vero cornua, omnia alia vitia sunt, quæ ab his capitibus derivantur, quæ quoniam multa sunt, cum numerum ponere voluit, in quo omnes numeri contineatur; non enim progreditur numerus ultra decem. Sed ipse in se revolutus omnes alios numeros complet. Quid ergo cornua decem, nisi cornua multa? Habet et in capitibus suis septem diademata, quia pro unoquoque vitio suam portat coronam; quoties enim per invidiam aliquem vincit, toties ab invidia coronatur (1531). Possunt autem septem capita, septem hæresiarchæ, et decem cornua, decem reges intelligi, qui tempore Antichristi, non solum falsis prædicationibus, verum etiam tyrannica potestate sanctam Ecclesiam affligent. De his autem in sequentibus dicitur: *Et cauda ejus trahebat tertiam partem stellarum cœli; (1532) et misit eas in terram.* Quid enim per caudam? nisi deceptionem intelligas. Cauda igitur ejus, id est ipsius calliditas, et hæreticæ pravitatis deceptio trahebat tertiam partem stellarum cœli; videlicet multos, qui in Ecclesia fulgere videbantur. *Et misit eos in terram;* ut non jam cœlestia, sed sola terrena et transitoria diligerent et inhiarent. De hac autem tertia parte jam sæpissime dictum est, quæ neque in prælatorum, neque in subjectorum numero continetur; hæreticos et falsos Christianos eam significare diximus.

Et draco stetit ante mulierem, quæ paritura erat; et cum peperisset, devoravit filium ejus, et peperit filium masculum, qui rectorus erat omnes gentes in virga ferrea, et raptus est filius ejus ad Deum, et ad thronum ejus; et mulier fugit in solitudinem, ubi habet locum paratum a Deo, ut ibi pascant illam diebus mille ducentis et sexaginta. Sæpe enim Ecclesiæ filii diabolus insidiatur. Non enim magnopere de aliis curam habet; sunt enim escae ejus electi, et secundum illud propheticum, fiduciam habet, ut influat Jordanis in os ejus; neminem enim ita persequitur, quemadmodum Ecclesiæ filios, et aqua baptismatis regeneratos. Hoc est enim quod dicit:

idolatriæ addictum agnoscunt, et in septem ejus capitibus septem Christianis infensos imperatores, Diocletianum scilicet, Maximianum Herculium, Galerium, Maximinum, Severum, Maxentium et Licinium. Decem autem cornua, juxta illos, sunt barbari reges, Alaricus, Gensericus, Attila, Totila, et alii, qui Romanam urbem everterunt, ejusque dominationem aliquando usurparunt.

(1531) Cod. Vat., sic et malus.

(1532) Ex cod. Vat. corr. edit.

Et cum peperisset, devoravit filium ejus. Quod autem ait: *Et peperit filium ejus masculum*, singularem pro plurali posuit: nullum filium nisi masculum parit Ecclesia; nam et si multas habeat filias, illæ solæ illius sunt, quæ non molliæ muliebri, sed virile masculinum robur obtinere nituntur. Nam neque masculi propter sexum, sed propter constantiam et fortitudinem, filii ejus esse dicuntur. Tales autem in virga ferrea gentes regunt, tales vitia et malignos spiritus superant, tales imperio forti et insuperabili Dei populum per rectam viam incedere docent. *Et raptus est filius ejus ad Deum, et ad thronum ejus*. Quotidie namque Ecclesiæ filii ad Deum rapiuntur, quotidie ad thronum ejus ab angelis deferuntur, atque ab ipsis faucibus, devorare cupientibus præda subtracta, gaudens et triumphans celos ascendit. *Mulier autem in solitudinem fugit*, quoties malorum vitans consortia ad mentis secretum et ad Dei contemplationem S. Ecclesia sese confert. Unde scriptum est: *Ecce elongavi fugiens, et mansi in solitudine (Psal. LIV, 8)*: ibique locum habet a Deo paratum. Sed quomodo paratum? Vis audire quomodo? Ut ibi pascant eam diebus ducentis sexaginta. Sed qui sunt, qui eam pascunt, nisi sacra volu mina Scripturarum. Lege Isaiam, et ipse te pascet, lege et alios prophetas, et ibi pascua invenies, nullis deliciis comparanda; de quibus dicitur: *Domini regit me, et nihil mihi deerit, in loco pascuæ, ibi me collocavit (ibid. XXII, 1)*. Per dies autem mille et ducentos sexaginta omne tempus a Christi prædicatione, usque ad diem ultimum intelligimus; tot enim diebus prædicavit Christus. Et quia prædicatione non mutatur, quamvis sint dies multo plures, tot tamen esse dicuntur, quot illi sunt, in quibus omnis ipsa prædicatione facta est; nullum enim aliud esque adhuc eibum sumimus, nisi quem in illis mille ducentis sexaginta diebus Christus nobis preparavit. Tale est ergo ac si diceret, ut ibi eam pascant eo suavissimo dulcissimoque cibo, qui in diebus mille ducentis sexaginta a Domino preparatus est.

Et factum est prælium magnum in cælo, Michael et angeli ejus præliabantur cum dracone, et draco pugnabat, et angeli ejus, et non valuerunt, neque locus inventus est eorum amplius in cælo, et projectus est in terram draco ille magnus, serpens antiquus, qui vocatur diabolus et Satanas, qui seducit universum orbem, projectus est in terram, et angeli ejus cum illo missi sunt in terram. Postquam enim mulier peperit, postquam S. Ecclesia filios generavit, mox prælium magnum in cælo factum est, mox iniquorum perse-

(1533) Prædictum olim fuerat a Daniele, c. XII, 1, venturum tempus, in quo S. Michael, princeps magnus angelorum, pugnaturus erat cum Lucifero et asseclis ejus pro filii populi Dei. Hoc idem vaticinium hic a Joanne renovatur, prædicans prælium Michaelis cum Antichristo, diabolicæ seductionis ministro, ne electi temptationibus ejus succumbant. Et quamvis toto tempore florentis Ecclesiæ maligni spiritus honos semper insectabuntur, sine tamen ejus appropinquante, vehementior ac terribi-

ones in Ecclesia exortæ sunt. Unde et subditur: *Michael, et angeli ejus præliabantur cum dracone, et draco pugnabat, et angeli ejus (1533)*. Quod enim ad custodiam angeli nobis a Deo dati sunt, ipse Dominus ait: *Angeli eorum semper vident faciem Patris mei qui in cælis est (Math. XVIII, 10)*. Et Apostolus: *Omnes enim ministri sunt in ministerium missi propter eos qui hæreditatem capiunt salutis (Hebr. I, 14)*. Magnum prælium in quo Michael, princeps angelorum, contra draconem pugnat, principem dæmoniorum, magnum utique prælium, in quo Michael contra diabolum, angeli contra angelos et sancti contra iniquos pugnare non cessant. Sed quia Michael interpretatur, *quis sicut Deus*, sui nominis interpretatione nos confortat, ut viriliter pugnemus, ut in tanto prælio non timeamus. *Estote, inquit Apostolus, fortes in bello, et pugnate (1534) cum antiquo serpente (I Petr. V, 9)*. Quis enim sicut Deus, qui vobis auxiliatur? Quis ita pugnat, sicut princeps militiæ vestræ? (1535) Neque deficiatis in tribulationibus; ne detis locum persecutoribus, opponite clypeum fidei, neque in vestrum exercitum diabolus subintret. Hoc est enim quod sequitur: *Et non valuerunt, neque locus inventus est eorum amplius in cælo*. Non valuerunt utique resistere, undique prælio imminente, pelluntur namque baptismate, pelluntur pœnitentiis, pelluntur orationibus, pelluntur charitatis et misericordiæ telis. Non habent locum in cælo, quia ibi est sedes Dei. Quid igitur? Et projectus est in terram draco ille magnus, serpens antiquus; nam quia in sanctis non habet locum, terram persequitur et peccatores; hoc enim a Domino sibi permissum fuerat: *Terram comedes cunctis diebus vitæ tuæ (Gen. III, 14)*; terram namque comedit, quia peccatores perdit, et devorat. Hic est ille draco magnus, hic est ille serpens antiquus, qui semper volubilis et tortuosus, et nunquam recta incedens via, ipsos primos humani generis parentes decepit. Vocatur autem diabolus, quia de supernis deorsum ruit. Vocatur autem et Satanas, omni veritati, omnique justitiæ contradicens, qui seducit universum orbem; ipse enim omnes, qui seducuntur, seducit; qui seductionis principium adhuc in paradiso, positus primis hominibus, fuit. Ipse quidem projectus est, et angeli ejus cum illo missi sunt in terram, cum omni namque suo exercitu diabolus de cælestibus cadens, in illis regnat, et dominatur, qui terrenis voluptatibus dediti, sursum corda ad Deum non habent.

Et audivi vocem magnam in cælo dicentem: Nunc facta est salus, et virtus, et regnum Dei nostri, et po-

nor fiet eorum persecutio; unde majori angelorum tutela, et præsidio indigebunt. Opinatur Cassiodorus hic Joannem loqui de prælio quod ab initio mundi habuit archangelus Michael cum Lucifero a quo de cælo præcipitatus in terram locum suæ beatitudinis amisit, quemadmodum angeli sectatores ejus.

(1534) Cod. Vat., *cum antiquo dracone*.

(1535) Cod. Vat., *Ne ergo deficiatis*.

testas Christi ejus, quia projectus est accusator fratrum nostrorum, qui accusabat illos ante conspectum Dei nostri die ac nocte, et ipsi vicerunt illum propter sanguinem Agni, et propter verbum testimonii sui, et non dilexerunt animas suas usque ad mortem, propterea lætamini cæli, qui habitatis in eis. Hanc enim vocem, et in cælo angeli et in Ecclesia sancti quotidie promunt et clamant, semperque tantis pro beneficiis gratias agentes dicunt: *Nunc facta est salus*, mortis principe dejecto et superato. *Et virtus*, quia diabolus virtutem perdidit. *Et regnum Dei nostri*: eo victo et ligato, qui regnum et imperium tenere videbatur. *Et potestas Christi ejus*, ipse enim potens, imo omnipotens est, cui a Patre dictum est: « Postula a me, et dabo tibi gentes hæreditatem tuam et possessionem tuam terminos terræ (Psal. 11, 8). » *Quia projectus est accusator fratrum nostrorum, qui accusabat illos ante conspectum Dei nostri die ac nocte*. Quod enim die ac nocte, omni tempore et sine intermissione servos Dei diabolus accuset, ex eo intelligi potest quod de beato Job (1536) apud Dominum a diabolo accusato legitur: « Tantum extende manum tuam, et tange omnia quæ possides, **335** si non in facie benedixerit tibi (Job 1 41). » Ipse enim nos accusat, quando ejus instigatione ea facimus quibus et Deum offendimus et accusatione digni sumus. Sequitur: *Et ipsi vicerunt illum propter sanguinem agni*. Sanguis etenim agni, qui pro nostra salute fusus est, ipse nos contra diabolum victores facit (1537) (1538). *Et propter verbum testimonii sui, et quia non dilexerunt animas suas usque ad mortem*. Quod enim anima pro vita ponatur, in Evangelio habes, ubi dicitur: « Qui amat animam suam, perdet eam, et qui perdidit animam suam propter me, in vitam æternam custodit eam (Joan. xii, 25). » Sic autem et in hoc loco non dilexerunt animas suas, id est hanc præsentem vitam, usque ad mortem; quandiu enim in hac vita fuerunt amore alterius vitæ, nunquam hanc vitam dilexerunt. *Propterea lætamini cæli, et qui habitatis in eis*. Nam sicut scriptum est: « Gaudium erit in cælis coram angelis Dei super uno peccatore poenitentiam agente (Luc. xv, 7). » Gaudent enim angeli de sanctorum conversione, lætantur de eorum perfecta conversatione.

Væ terræ et mari, quia descendit diabolus ad vos, habens iram magnam, sciens quod modicum tempus habet. Videns enim diabolus de cælestibus se esse dejectum atque cum sanctis nullum se posse habere consortium, ad terram et ad mare descen-

dit, (1539) qui inter illos locum sibi habitationis paravit, quos terrenis desideriis et carnis voluptatibus deditos vidit. Quos etiam, velut mare fluctuantes, omni vento doctrinæ circumferri conspexit. Sed væ miseræ terræ et mari instabili, quia cum magna ira et indignatione diabolus veniens omnia conteret et dissipabit. Scit enim quia modicum tempus habet, non dubitat se subito imperium et dominationem perditurum; modo igitur nocet qui postmodum nocere non poterit.

Et postquam draco vidit, quod projectus esset in terram, persecutus est mulierem, quæ peperit masculum, et datæ sunt mulieri duæ alæ aquilæ magnæ, ut volaret in desertum, in locum suum, ubi alitur per tempus, et tempora, et dimidium temporis a facie serpentis. « Invidia namque diaboli, ut Apostolus ait, mors intravit in orbem terrarum (Rom. v, 12); » nam quia ipse dejectus, perditus et damnatus est; ideo omnes persequitur, omnes dejicere, et perdere et decipere nititur. Quomodo autem, qua arte, quibus machinationibus mulierem istam, sanctam videlicet Ecclesiam, ipse persequatur, quid attinet dicere? Duæ vero alæ aquilæ magnæ, quæ datæ sunt mulieri, duo testamenta, vel duo præcepta charitatis intelliguntur (1540). Et bene aquilæ alas Ecclesia suscepit, quæ et veloces sunt et præ cæteris altius volant; unde et de viris sanctis dicitur: « Assument pennas ut aquilæ, volabunt, et non deficient (Isa. xl, 31). » His autem alis Ecclesia volat, his desertum petit et loca secreta, ubi divinæ contemplationi vacans et in Dei laudibus perseverans, a vitis et malignis spiritibus non invenitur. Unde et subditur: *Ubi alitur per tempus, et tempora, et dimidium temporis a facie serpentis*. Tempus enim unum annum, tempora autem duos annos, dimidium vero tempus dimidium annum significat. Et merito tot annis Ecclesia pascitur, quot annis Christus prædicavit, quia illo solo (1541) unoque cibo pascitur, quem in illis annis Christus (1542) prædicavit. Non enim, ut ipse ait, venit ministrari, sed ministrare. Quomodo autem, vel a quibus pascatur, jam superius dictum est.

Et misit serpens ex ore suo post mulierem aquam tanquam flumen, ut eam faceret trahi a flumine, et adjuvit terra mulierem, et aperuit terra os suum, et absorbit flumen quod misit draco de ore suo. Et iratus est draco in mulierem, et abiit facere prælium cum reliquis de semine ejus, qui custodiunt mandata Dei, et habent testimonium Jesu, et stetit super arenam maris. Aqua enim, quam serpens tanquam

(1536) Id. cod., « eum accusans ad Dominum loquitur dicens. »

(1537) Cod. Vat.: « Dederunt namque testimonium Domino sancti; magisque mori elegerunt, quam eum pro aliquo amore negarent. Et hoc est quod dicitur. Et non dilexerunt animas suas usque ad mortem. Quod enim animam, » etc.

(1538) Quoties aliquis justus hac ex vita decedit, et in cælestem patriam admittitur, exultans dicere potest: Nunc mihi facta est salus per virtutem et

potentiam Christi Dei mei, diabolo hoste et accusatore devicto. Sanguine enim ejus redemptus, et potenti gratia adjutus omnes mundi illecebras et diaboli fraudes superavi.

(1539) Cod. Vat.: « Quoniam inter illos locum sibi, » etc.

(1540) In hac interpretatione plures conveniunt commentatores, ut testatur Cornelius.

(1541) Cod. Vat., unico.

(1542) Cod. Vat., ministravit.

flumen misit post mulierem, stultam et erroneam A in tantum omnes bestias crudelitate vincet, ut terra ipsum mundi Creatorem loqui non pertimescat. Hæc autem bestia de mare ascendit, quia amaritudinis et desperationis filius, de hac mundi procellosa tempestate consurget. Septem autem capita, septem ejus discipulos significant; decem vero cornua, decem reges erunt, qui ipsum quasi Deum colent et adorabunt. Unde et decem diademata habere dicuntur, quæ regiæ sunt dignitatis. Nomina autem blasphemix super capita ejus memorantur; quia supradicti perditionis filii ipsum Deum blasphemabunt, atque ipsam Trinitatem perversa ratione dividere audebunt.

Et bestia quam vidi, similis erat pardo, et pedes ejus sicut pedes ursi, et os ejus sicut os leonis, et dedit illi draco virtutem suam et potestatem magnam. B Pardus est animal multa macularum varietate depictum; merito ergo hæc bestia pardo similis dicitur, quia ut infida, instabilis, versipellis, omnibus mentitur, et in omnes deceptionis se vertit figuras. *Et pedes ejus sicut pedes ursi*, qui, quamvis plantæ hominis similitudinem habere videantur, post se tamen gradientes decipiunt; unde fit ut cum ad ursi fauces pervenerint, non hominem, sed crudelem bestiam secutos se esse sciant. Unde subditur. *Et os ejus, sicut os leonis.* Quos enim vel colorum varietate, vel pedum similitudine decipit, eos ore leonis humiliat atque comminuit; alios igitur vario flore verborum, alios falsi pedis, id est pravi operis imitatione, alios vero leonina rabie et feritate suo cœtui (1545) jungit, sibique subjicit. Ideoque subinferens ait. *Et dedit illi draco virtutem suam et potestatem magnam.* In tantum enim sua virtute et potestate hunc perditionis filium malignus spiritus replebit, ut non homo, sed Deus a pluribus esse putetur. Unde Apostolus ait: « Qui adversatur, et extollitur supra omne quod dicitur Deus, aut quod colitur, ita ut in templo Dei sedeat ostendens se tanquam sit Deus (II Thess. II, 4) (1546).

« Fili, accedens ad servitutem Dei, præpara animam tuam ad tentationem (Ecclesi. II, 1). » Sequitur: *Et stetit super arenam maris.* Pugnate viriliter sancti Dei, quia supra firmam petram fundati et firmati estis; stat enim adversarius vester super arenam maris; qui si vel leviter percussus fuerit, statim cadet; nupote qui nullius stabilitatis fundamentum habet.

CAPUT XIII.

Et vidi de mari bestiam ascensam, habentem capita septem, et cornua decem; et super cornua ejus decem diademata, et super capita ejus nomina blasphemix. Quid enim per hanc bestiam, nisi Antichristum intelligimus? Qui merito quidem bestia dicitur, quia omni humanitate et ratione destitutus, D

(1543) Cod. « Vat. : Hæc Christi terra adjuvit mulierem : hæc a periculo mortis liberavit Ecclesiam. Hæc aperuit os suum, et absorbit flumen, quod misit draco de ore suo. Postquam enim os suum ad prædicandum Christus aperuit, forma vivendi, » etc.

(1544) Quanta passi sint Christiani sub Decio imperatore, ex Eusebio lib. vi, c. 41, abunde constat. Paululum quieverant; nam initia imperii Diocletiani ejus successoris mitiora fuerant. Sed brevi immanior et sævior factus omnes feritatis habenas contra eos laxavit, ac crudelioribus adjunctis supplicis necavit. Videtur ergo diabolus fortitudine martyrum superatus, at gloria invidens Ecclesix, superatis ejus, filios perdere molitus est.

(1545) Cod. Vat., *subjungit.*

(1546) Totum hoc caput prophetica videtur Antichristi descriptio, cujus artes et calliditates fal-

lendi homines sub diversis ferarum aspectibus exponuntur, ut modo pardus, modo ursus, modo leo exhibeatur. Dicitur etiam draco seu dæmon illi virtutem suam et potestatem magnam dedisse, quia multa portento similia facturus est ad decipiendas gentes, quæ eum tanquam Deum honorabunt et verebuntur. Putant nonnulli ad majorem deceptionem, ne quid dissimile Christo habere videatur, simulaturum se mori ac postea quasi a mortuis resurrectum, appariturum : quibus explicant illa verba : « Et vidi unum de capitibus suis quasi occisum in morte, et plaga mortis curata est, et admirata est omnis terra. » Vid. Cornelium. Hæc alii intelligunt de Juliano Apostata, in quo bestia, id est persecutio, quæ sub Constantino et Constantio principibus extincta videbatur, quodammodo atrocior revixit. Ita Calmet.

sic etiam intelligi, ut quia (1547) Christi mortem et resurrectionem auferat, cupiens ejus potentiam exinanire, hoc vel in se, vel in aliquo discipulorum suorum facere simulet, quod omnes in Christo factum admirarentur. **337** Unde non occisum, sed quasi occisum dicit. Quod si allegorice intelligamus, unum de capitibus in morte occisum, unum aliquem hæresiar-
 cham defecisse significat. *Cujus plaga mortis curata est, quia alius pro eo succedet*, qui tantæ iniquitatis erit, ut mors et plaga prioris oblivioni tradatur, nisi enim magnum aliquod inusitatumque signum viderent, nequaquam diceretur, *et admirata est universa terra post bestiam. Et adoraverunt draconem qui dedit potestatem bestiæ*. Prius enim diabolus, qui in eo est, quasi virtutem aliquam et divinitatem adorant; deinde ipsum divinitatis filium, quem omnipotentia et divinitate plenum (1548) adorant et venerantur, dicentes: *Quis similis bestiæ? aut poterit pugnare cum ea?* Quæ et mortuos suscitât et propriam virtutem euilibet tam cito largitur. Aufert cui vult, dat cui vult, suæ divinitatis potentiam, qui si forte occidatur, confestim mortis ejus plaga curatur.

Et datum est ei os loquens magna, et blasphemiam, et data est illi potestas, facere menses quadraginta duos, et aperuit os suum in blasphemiam ad Deum, blasphemare nomen ejus, et tabernaculum nomen ejus, et eos, qui in cælo habitant, et datum est illi bellum facere cum sanctis, et vincere illos, et data est ei potestas in omnem tribum, et populum, et linguam, et gentem, et adoraverunt eam omnes, qui habitant in terra, quorum non sunt scripta nomina in libro vitæ, et agni, qui occisus est ab origine mundi. Datum est, inquit, ei a principe tenebrarum, cui totis viribus serviet, os loquens magna, os loquens adversus Deum iniquitatem, os loquens (1549) blasphemias, se solum Deum esse confirmans. Quod autem quadraginta et duos menses sit regnaturus, sæpe jam diximus. Blasphemabit autem Deum, et Ecclesiam ejus, et servos, et angelos ejus, prædicans et dicens omnia esse falsa quæ de Christo et Ecclesia ejus dicimus prophetas fuisse locutos. Faciet insuper bellum cum sanctis, et non solum alios, verum etiam ipsum Henoch et Eliam temporaliter vincet, et martyrio consummabit; data est enim ei potestas in omnem tribum filiorum Israel, et in omnem populum, cujuscunque linguæ, vel gentis fuerit. Et adorabunt, et colent eum omnes, qui habitant terram; omnes videlicet qui prædestinati ad vitam non sunt; quorum

A nomina in libro vitæ, quæ Agnus scripsit et aperuit ab origine mundi, scripta non sunt, qui ideo quidem occisus est, ut nos a morte liberaret et cæli nobis secreta revelaret (1550). Sequitur:

Si quis habet aures audiat, qui in captivitatem duxerit, in captivitatem vadit. Qui in gladio occiderit, in gladio oportet eum occidi. Hic est patientia, et fides sanctorum. Si quis, inquit, cordis aures habet, si cui sanus est intellectus, audiat quæ dicta sunt: caveat, ne decipiatur a deceptoribus; hæc quidem veraciter sciat et nullatenus dubitet, quoniam qui in captivitatem alios duxerit, qui animas hominum decipiens captivas diabolo tradiderit, ipse quoque in captivitatem ibit, et manibus pedibusque ligatis in tenebras projicietur exteriores; qui in gladio occiderit, in gladio oportet eum occidi; quia qui in gladio deceptionis (nam et deceptio gladius est) aliquem perdidit, ipse quoque gladio æternæ damnationis jugulabitur (1551). *Et hic quidem est patientia, et fides sanctorum*; hic probabitur quis patiens sit atque fidelis: sicut enim in igne aurum, sic in tribulatione probatur sanctus.

Et vidi aliam bestiam ascendentem de terra, et habebat cornua duo similia agni, et loquebatur sicut draco, et potestatem prioris bestiæ omnem faciebat in conspectu ejus, et fecit terram, et habitantes in ea adorare bestiam primam, cujus curata est plaga mortis. Hæc autem bestia fortasse illud caput est, quod superius in morte (1552) dicitur esse occisum; idcirco de terra ascendere videtur, quasi de sepultura resurgere, quia ejus mortis plaga curata est (1553). Unde et cornua duo similia agni habere perhibetur, ut ipse quoque immolati, resurgentisque agni nostri figuram et similitudinem in se monstraret. Sed quoniam superbe, et quasi draco venenosa verba proferens loquebatur, non veram agni innocentiam habuisse dignoscitur, quamvis ejus speciem simularet. Faciebat autem (1554) potestatem prioris bestiæ in conspectu ejus, quoniam eodem iniquitatis spiritu plena erat, neque ab ea dissidebat in miraculis, cui similis erat in falsitate. Et fecit terram, et habitantes in ea adorare primam bestiam, cujus curata fuerat plaga mortis. **338** Potest autem sic distingui, ut intelligatur, quod hæc bestia, cujus curata fuerat plaga mortis, fecerit terram, et habitantes in ea adorare bestiam primam. Quod si et ipsam primam occisam et curatam intelligamus, non erit inconueniens; cum frequenter totum pro parte ac-

(1547) Cod. « Vat. De Christi morte, et resurrectione audierat, cupiens ejus potentiam exinanire, » etc.

(1548) Cod. Vat., *opinantur, adorant, etc.*

(1549) Cod. Vat., *blasphemiam.*

(1550) Dicitur autem occisus ab origine mundi Christus non in re, sed in typis atque figuris, ut in Abele, in Isaaco et in patriarchis, qui eum repræsentaverunt.

(1551) Fideles hortatur Apostolus ut ab Antichristi deceptionibus caveant, quia ipse et hi qui ab eo seducti fuerint, ad tartara perpetuis incendiis damnati pertrahentur. Illi autem, qui patienter persecu-

tionem sustinuerint, æterno gaudio donabuntur.

(1552) Cod. Vat., *dixit.*

(1553) Rursus hic in similitudine bestiæ duo cornua habentis Antichristus designatur, duoque cornua habere dicitur, speciem scilicet et similitudinem mansuetudinis ac sanctorum ad sibi conciliandam sequelam hominum, qui facile his circumveniuntur. Ita Cassiodorus, qui addit; quod « tam multa Antichristus miraculorum signa factururus est, ut magna devotione adorari faciat idolum, sacrilega falsitate compertum. »

(1554) Cod. Vat., *omnem.*

cipiatur. Cum igitur unum de capitibus ejus occisum et curatum dicatur, ipsam quoque secundum ipsum, et occisam, et curatam dicere possumus. *Et fecit signa magna, ut etiam ignem faceret descendere de caelo in terram in conspectu hominum, et seducit habitantes in terra, propter signa quæ data sunt illi facere in conspectu bestiarum, quæ habebat plagam gladii.* In hoc enim major erit Antichristi auctoritas, quod non solum ipse, verum etiam discipuli ejus signa multa et prodigia facere (1555) jubebuntur. (1556) Sicut enim in Ægypto adversum Moysen magicis suis incantationibus magi signa multa fecerunt: ita et isti adversum Henoch et Eliam facturi sunt. Unde et ignem de caelo descendere facient: (1557) et in hoc non suam, sed magistri gloriam quærent. Cum enim in miraculis, quæ facere videbuntur, adorari possent, si vellent, non se tamen, sed Antichristum adorari præcipient, cujus gloriam et magnificentiam in tantum exaltare conabuntur, ut more quorundam imperatorum etiam ejus statuam et imaginem miseris homines adorare faciant. Unde et subditur:

Et data est illi, ut daret spiritum imagini bestiarum, et ut loquatur imago bestiarum (1558). Et faciat, ut quicumque non adoraverint imaginem bestiarum occidantur, et faciet omnes pupillos et magnos, divites et pauperes, liberos et servos habere characterem nominis bestiarum, aut testimonium nominis ejus. Datum est, inquit, illi, id est diabolo, concessum ut daret spiritum imagini bestiarum. Magnum et inusitatum miraculum, ut statua aurea, vel argentea, vel cujuslibet alterius metalli spirare et loqui videatur. « Surgent enim, ut in Evangelio Dominus ait, pseudoprophete, et dabunt signa et prodigia multa (Matth. xxiv, 24). » Talibus ergo signis ad hoc devenient, ut quicumque imaginem bestiarum adorare noluerint, quasi profani et sacrilegi a tyrannis et principibus occidantur, unde fiet, ut (præter sanctos, qui mori non timebunt) nemo inveniat, (1559) qui aut in dextera, aut in fronte sua ejus characterem et signum non habeat. Nam et usque hodie usus est Scripturarum, ut pro toto nomine, prima nominis littera ponatur; character ergo pro nomine, nomen vero pro fide accipiatur. Sicut enim omnes Christiani nomen, id est fidem Christi in manu et in fronte impressam habent, ita omnes Antichristi servi et discipuli ejus nomen et fidem, aut in dextera, aut in fronte gestabunt; et in dextera quidem nomen et fidem portat, qui illud agit, cujus se dicit esse professionis. Quem enim dilectioni, et misericordiarum, et pietati insistere videmus, utrum sit Christianus non dubitamus; ipsa enim

A ejus opera, quis vel qualis sit, manifestant; quem si vis cognoscere, non ad linguam, sed ad manum attendas; dominica enim sententia est. « A fructibus eorum cognoscetis eos (Matth. vii, 16). » In fronte vero nomen, et fidem gestare, est omnibus manifestare nulli dominum suum suamque fidem celare, ut sicut frons omnibus est aperta, ita et fides cunctis sit manifesta. Tantus ergo terror cunctos invadet, ut nemo facere, vel dicere audeat, quod ad ejus fide dissentire videatur. Unde et subditur: *Ut ne quis possit vendere, vel emere, nisi qui habeat characterem nominis bestiarum, aut numerum nominis ejus.* Nam etsi hoc ad litteram accipi possit; quod et in nostris principibus sæpe fieri videmus, ut videlicet ejus litteram, et sigilla securitatis causa ferantur: est tamen alia et ipsa spiritualis emptio, et venditio, de qua scriptum est: « Sindonem fecit, et vendidit (Prov. xxxi, 24); » et alibi: « Omnes sitientes venite ad aquas, emite absque argento et absque ulla commutatione vinum et lac (Isa. lv, 1). » Tales nundinæ, taleque mercatum in Ecclesia sit; nihil ibi sine pretio datur; da fidem et accipe vitam. Hoc autem mercatum, magna ex parte tunc temporis cessabit, quando suæ hæresis logmata solis hæreticis vendere, vel emere licebit. Sed quid mirum, si ista in illa persecutione maxima omnium fiant, cum olim etiam ab imperatoribus edicta proposita fuisse legantur, ut Christiani ubicunque inventi fuissent, sine audientia punirentur? Sequitur:

Hic sapientia est. Qui habet intellectum computet numerum bestiarum, numerus enim hominis est, et numerus ejus sexcenti sexaginta sex. Hic, inquit, sapientia necessaria est, obscura sunt quæ dicuntur, et nisi ab his qui majorem (1560) intellectum habent non capiuntur; qui **339** autem habet intellectum, ut ad hujus rei notitiam pervenire valeat, computet prius numerum bestiarum, quæ quidem, etsi Deum se esse fingat, non Deus tamen, sed homo est; et hoc est quod dicit: *numerus enim hominis est, et numerus ejus sexcenti sexaginta sex.* Quod enim senarium numerum tantum posuit, hominem eum esse monstravit; si quidem sexta die factus est homo. Sed quia senarius iste ex denario descendit, eum ex decimo ordine unum esse significat, ut et homo simul, et diabolus, non per naturam, sed per iniquitatem esse credatur: decies namque sexaginta sexcentos faciunt (1561). Sufficiant autem hoc in loco, quæ ab antiquis dicta sunt, nihilque de nostro ponentes, ea solummodo, quæ ab eis accepimus, ad memoriam roducamus. Liber autem iste a beato Joanne Græcis et in omni seductione. »

(1557) Cod. Vat.: « Quoniam id quondam Elias fecisse legitur. Tanto ergo facilius homines decipient, quanto non suam, sed magistri gloriam quærent. »

(1558) Hæc ex codice Vat. supplevimus.

(1559) Cod. Vat.: *sive pauper sive dives sit.*

(1560) Cod. Vat., *intelligentiam.*

(1561) Cod. Vat.: « Similiter autem et sexies decem sunt sexaginta. »

(1555) Cod. Vat., *videbantur.*

(1556) Ita prædictum accepimus a Christo Matth. xxiv, 24: « Surgent pseudochristi et pseudoprophete, et dabunt signa magna et prodigia, ita ut in errorem inducantur (si fieri potest) etiam electi. » Et Marc. xiii, 22: « Et dabunt signa, et portenta ad seducendos (si fieri potest) etiam electos. » Et Paulus II Thessal. ii, 9, loquens de Antichristo: « Cujus est adventus secundum operationem Satanæ; in omni virtute, et signis et prodigiis mendacibus,

litteris editus est. Litteras autem omnes apud Græcos numerum exprimere manifestum est. In numero ergo litterarum illius posuit nomen, ut lectoris intellectum exorceret, et tale est ac si diceret: In quo nomine hic numerus reperitur, id est sexcenti sexaginta sex, ipsum est nomen ejus. Ut si dicatur ANTEMOS (1562) (1565), qui interpretatur *contrarius*, inde enim Antichristus vocatur, id est Christo *contrarius*. Vides igitur quam bene hoc nomen sibi conveniat, quod quidem totum numerum supradictum in se contineat hoc modo. Nam A significat unum, N quinquaginta, T trecentos, E quinque, M quadraginta, O septuaginta, Σ ducentos: qui numerus simul collectus facit 666. Verbi gratia A unum, N quinquaginta, T trecentos, E quinque, M quadraginta, O septuaginta, Σ ducentos. Vocatur autem apud Græcos ANTEMOS, qui apud nos dicitur *Antichristus*, atque utrumque idem significat. Sunt et alia nomina, quæ eidem ipsi quadam verborum circuitione convenire videntur, quæ quidem quoniam prædictum in se numerum continent, a veteribus posita sunt; nullum tamen nomen ita conveniens est Antichristo, ut hoc quod modo diximus, ANTEMOS. Nos tamen, ut lectori satisfaciamus, cætera quoque nomina ponemus. Sunt autem ΑΡΝΟΥΜΕ, quod interpretatur *nego*, et ΤΕΤΑΝ, quod dicitur *sol*. Et ΓΕΝΕΠΙΚΟΣ, quod *gentium seductor* intelligitur (1564). Quomodo autem hæc nomina illi convenient, prudens lector manifeste intelligit. Causa vero brevitatis singulariter nomina ipsa, numerosque signemus. A significat unum, P centum, N quinquaginta, O septuaginta, Y quadringentos, M quadraginta, E quinque, T trecentos, E quinque, I decem, T trecentos, A unum, N quinquaginta; Σ tres, E quinque, N quinquaginta, Σ ducentos, H octo, P centum, I decem, K viginti, O septuaginta, Σ ducentos. Quidam etiam Latinis litteris hoc nomen exprimere voluerunt, sed quia Græce hic liber editus est, non multum ad rem pertinere videtur. Ipsum tamen, quamvis inutile, et nos ponamus. Est autem hoc DCLVX. D namque apud nos quingentos, I unum, C centum, L quinquaginta, V quinque, X decem significant; quæ simul collecta fiunt sexcenti sexaginta sex. Sed quid aliud hoc significare videtur, nisi quod ejus adulatorum cum deprecantes, dicent: DIC LUX; loquere, legislator, ne taceas, tu qui lumen es, monstra per quam viam incedere debeamus (1565). Sed de his hæcenus.

CAPUT XIV.

Et vidi, et ecce angelus stabat supra montem Sion,

(1562) Marchesius et editio Lugdunensis Biblioth. PP. legunt ANTEMOC, sed mendose. Ex Vaticano autem codice restitimus ANTEMOS ut postrema verbi littera exhibeat notam Σ, quæ apud Græcos in designandis numeris valet 200.

(1565) Cod. Vat. Latine scribit: *Antemos*.

(1564) Hæc nomina vide apud Calmet in auncocum, qui subjectis notis, litterarum cujusque nominis potestatem exponit, et ad numerum 666 affabre, ut auctor noster, accommodat.

et cum illo centum quatuordecim quatuor millia, habentes nomen ejus et nomen patris ejus scriptum in frontibus suis. Narravit superius beatus Joannes, qualiter et ubi cum omni exercitu suo Antichristum viderit, qualiterque omnes qui ab eo seducti fuerant nomen ejus, aut in dextera, aut in fronte habuerint. Nunc autem de Christo et de his qui cum eo erant, ubi eos viderit, et quo nomine etiam ipsi in frontibus suis signati fuerint, narrare incipit, *Vidi, inquit, et ecce agnus stabat supra montem Sion.* Hic est ille agnus, de quo scriptum est: « Ecce Agnus Dei, ecce qui tollit peccata mundi (Joan. 1, 29). » Qui bene supra montem Sion stare videtur, quia Ecclesiæ rex, et princeps in omnibus adversis semper ei auxiliatur. Unde ipse ait: « Ego autem constitutus 340 sum Rex ab eo super Sion montem sanctum ejus, prædicans præceptum Domini (Psal. 11, 6). » Vidit autem cum illo centum quadraginta quatuor millia, per quos omnem Ecclesiæ multitudinem intelligimus. Hic enim numerus sic in duodena millia dividi potest, ut unusquisque duodecim apostolorum, duodena millia in partem habeat, qui etiamsi in suas partes dividatur, nulla ejus pars vacat a mysterio. Centenarius namque numerus perfectus est; quem quia imperfectum Dominus esse voluit, ad eum complendum pro una ove de cælis descendit. Unde ipse ait: « Quis est homo qui habet centum oves, si perdidit unam ex illis, nonne dimittit nonaginta novem in deserto, et vadit illam quærere quæ perierat? » (Luc. xv, 4.)

Quadragenarius autem numerus in tantum convenit pœnitentibus, ut et Moyses et Elias, et per se mundi Salvator quadraginta diebus jejunaverit, quos et S. Ecclesia per singulos annos, usque ad finem sæculi imitabitur. Sed quid de quaternario dicam, qui propter quatuor Evangelia, totidemque virtutes principales, ubique sacratissimus invenitur? Millenarius autem numerus continet, et cum ipse ex aliis numeris constituatur, nullum aliam numerum habet supra se, qui ex millenis confici possit. Merito ergo beatus Joannes centum quadraginta quatuor millia cum Agno stantes vidisse describitur, ut per centum summam virginum perfectionem, per quadraginta vero, omnes peccatores ad veram pœnitentiam conversos: per quatuor autem cunctos Evangeliorum observatores, qui quasi quadrati lapides, semper firmi et stabiles in fide persisterunt. Per millia vero, omnes cujusunque sexus, cujusunque ordinis, cujusunque conditionis, cujusunque gentis, et linguæ multitudinem intelligamus. (1566) Omnes autem isti nomen ejus, et

(1565) Qui Diocletianum pro hac bestia intelligere volunt in nomine Diocles Augustus computatis litteris juxta numerationem latinorum, numerum 666 confici aiunt. Porro interpretationem hujusmodi probatam quoque fuisse Meldensi episcopo Bossueto, testatur Calmet in Apoc. cap. xiii, n. 18, ac sibi omnium, quæ in hunc locum afferantur, probatissimam videri.

(1566) Hujusmodi prolixam S. Brunonis interpretationem brevibus perstrinxit Cassiodorius in-

nomen Patris ejus in frontibus suis scriptum habebant; sed cujus ejus, nisi Agni, et Patris Agni? Omnes enim Trinitatis signaculo, Patris videlicet, et Filii, et Spiritus sancti, signati erant. Et Judæi quidem Patris nomen in frontibus suis scriptum habent; Filii vero non habent. Nos vero utriusque nomen in fronte scriptum habemus, quia utrumque laudamus, et prædicamus, credimus, et consistemur.

Et audivi vocem de caelo, tanquam vocem aquarum multarum, et tanquam vocem tonitruum magni, et vocem quam audivi, sicut citharædorum citharizantium, in citharis suis, et cantabant quasi canticum novum, ante quatuor animalia, et seniores. Nam quoniam aquæ multæ populi multi intelliguntur, nil aliud est vox aquarum multarum, nisi vox multarum, diversarumque gentium in unam fidem venientium, Deum laudantium, et benedicientium. Vox autem tonitruum magni, vox doctorum est in Ecclesia prædicantium, de quibus dicitur. « Clama, ne cessa, quasi tuba exalta vocem tuam (Isa. LVIII, 1); » uade, et iste cujus verba hæc sunt, filius tonitruum in Ecclesia vocatur. Et vocem quam audivi sicut citharæ citharædorum citharizantium in citharis suis; nam quia dulces sanctorum laudes, et cantus, et in Dei auribus suaviter resonant, ideo citharis eorum voces assimilantur. Talis citharædus erat David, cujus cantilena, et modulatione, ipsa quoque dæmonia placabantur. Quod adhuc in Ecclesia fieri videmus, cum ad episcopi exhortationem adulteros, sacrilegos, homicidas, cæterosque dæmone plenos ad pœnitentiam festinare conspiciamus. Cantant autem quasi novum canticum, quia sic Veteris Testamenti scripturas exponunt, ut nova quædam dicere videantur. Possunt etiam et novum canticum, Novi Testamenti prædicationem intelligere. Hæc autem ante quatuor animalia, et seniores cantare dicuntur, et quasi discipuli ante facies doctorum suorum stare videntur. Nihil et aliud cantat Ecclesia, nisi quod ab his animalibus et senioribus didicit.

Et nemo poterat dicere canticum, nisi illa centum quadraginta quatuor millia, qui empti sunt de terra. Hi sunt qui cum mulieribus non sunt coinquinati, virgines enim sunt, hi sequuntur Agnum quocunque ierit. Hi empti sunt ex hominibus, primitiæ Deo, et Agno, et in ore ipsorum non est inventum mendacium, sine macula enim sunt ante thronum Dei. Nemo, inquit, inflat canticum cantare, et dicere poterat, nisi illa centum quadraginta quatuor millia, qui empti sunt de terra; non Judæus, non paganus, non hæreticus novum illud inusitatumque canticum dicere potest, nondum ejus vetera transferunt, nondum eis facta sunt omnia nova. Sola ergo Ecclesia

A illud cantat, soli illi qui empti sunt de terra, de quibus Apostolus ait. « Empti enim estis pretio magno (I Cor. vi, 20), » qui Christi sanguine **341** redempti sunt, qui de terra super cælos exultantur, soli illic hoc canticum dicere possunt. *Hi sunt, qui cum mulieribus non sunt coinquinati. Hi sunt, qui non meretricibus, sed castis conjugibus adhæserunt. Hæc autem mulieres, hæreticorum sæctæ intelliguntur quas, veluti fetidas meretrices, sancti viri fugientes nullum cum eis volnerunt habere consortium; unde et virgines dicuntur, qui illis non adhæserunt, qui verbi Dei adulteratores appellantur. « Corruptum enim bonos mores colloquia prava. (I Cor. xv, 33) » Hi autem sequuntur Agnum quocunque ierit; » sicut et ipse ait. « Patens volo ut ubi ego sum, et ipsi sint mecum (Joan. xvii, 21); » cælos ergo ascendent, quia ibi est Agnus. *Hi empti sunt ex hominibus, primitiæ Deo, et Agno: Sicut enim ex multa messe, parum quid (1567) primitiarum Deo offerunt; ita ex cunctis gentibus, isti pauci, ad malorum comparisonem, Deo, et Agno quasi quædam primitiæ offeruntur. In ore eorum non est inventum mendacium, qui nullis tormentis vinci potuerunt, ut eam, quam semel Deo promiserant, fidem negarent. Unde et subditur: Sine macula enim sunt ante thronum Dei. « Qui enim in verbo non offendit, hic perfectus est vir (Jacob. iii, 2); » macula tamen pro crimine ponitur.**

Et vidi alterum angelum volantem per medium cælum, habentem Evangelium æternum, ut evangelizaret sedentibus super terram, et super omnem gentem, et tribum, et linguam, dicens magna voce: Timeo Dominum, et date illi honorem; quia venit hora iudicii ejus; et adorare eum, qui fecit cælum, et terram, mare, et omnia, quæ in eis sunt, et fontes aquarum. Hic enim Angelus aliquem Ecclesie doctorem significat, quoniam horam iudicii, et mortis terminum, qui evitari non potest, unicuique appropinquare considerat; volens omnes cantos, et providos esse, quid agere debeant, utique discurrendo sollicite edocet. Æternum enim Evangelium, Christi prædicationem intelligimus, quæ non ad temporalia, et transitoria, sed æterna bona nos invitat; quæ non hæreticorum inventionem composita est, sed ab æternæ sapientiæ fonte manavit; quæ quidem et majoribus, et minoribus loquitur dicens: Timeo Dominum, et date illi honorem, quia venit hora iudicii ejus, ut reddat singulis secundum opera eorum; et adorare eum, qui fecit cælum, et terram; non dæmonia, non Antichristum, sed omnium creatorem colite, et adorare.

Et alius angelus secutus est dicens: Cecidit, recidit Babylon illa magna, quæ a vino iræ fornicatio-

quiens: « In monte Sion vidisse se dicit stantem Dominum Christum, et cum eo cXLIV beatorum, qui nomina tam ipsius quam Patris ejus in frontibus suis scripta portabant. Hi nullo mendacio, nulla fidei fornicatione polluti sunt: quod tamen

nis sua potavit omnes gentes. Et iste quidem angelus alius alios Ecclesie doctores significat, qui quanto plus iudicii diem appropinquare senserint, tanto magis quotidie predicationi instabunt, omnemque mundi hujus gloriam et pulchritudinem transire, et ruere docebunt, quatenus sic animos hominum ab ejus appetitu extorquere valeant. Et hoc est, quod dicitur, *cecidit, cecidit Babylon illa magna*. Babylonia namque confusio interpretatur, in qua Nabuchodonosor regnavit, quem diaboli tenuisse figuram omnes scripturae testantur: cecidit igitur Babylon, quoniam mundus transit, et concupiscentia ejus. Præterit enim figura hujus mundi, omnisque iniquorum confusa multitudo peribit. Hæc autem a vino iræ fornicationis suæ potavit omnes gentes; quia in tantum hanc præsentem vitam omnes gentes dilexerunt, ut ab ejus blanditiis anima et corpore corrupti iram Dei incurrere non formidarent (1568).

Et alius angelus tertius secutus est illos, dicens magna voce: *Si quis adoraverit bestiam, et imaginem ejus, et acceperit characterem in fronte sua, aut in manu sua, et biberit de vino iræ Dei, quod mistum est mero in calice iræ ipsius, et cruciabitur in igne et sulphure in conspectu angelorum sanctorum, et in conspectu Agni*. Hanc autem tertium angelum, tertiam prædicationem, et ultimam esse putamus; quando sancti videntes abominationem, et fere omnes ad iniquitatem converti, et bestiam, et ejus imaginem adorari, magna voce clamabunt, tantumque facinus fieri interdicerent, et quanta poena eos exspectet qui eam adoraverint, ejusque characterem susceperint, et de vino iræ Dei quod mistum est mero in calice iræ ipsius biberint, eis denuntiant. Hic est ille calix, de quo scriptum est: quia *« Calix in manu Domini vini meri plenus est misto (Psal. lxxiv, 9) »*; per quem sacram Scripturam intelligimus; quæ quidem secundum se mera est, et pura: sed ab hæreticis inficitur, turbatur, et depravatur; unde non calici, sed vino hæreticorum, quod mero vino, et sanæ intelligentiæ mistum 342 est iratus Dominus esse dicitur. Qui ergo tale vinum biberint, et hæreticorum pravitati assensum præbuerint, in igne æterno, qui non exstinguetur

(1568) In Babylonia ruina, quæ quondam civitas magna fuit, et Chaldæorum imperii caput, propter similitudinem depravationis, impiumque falsorum numinum cultum Roma in sacris litteris, ut i Petri v, 13, et a SS. Patribus hoc nomine appellatur, ejusque subversio, totaque regni destructio juxta aliquos interpretes hic prænuntiata dicitur. More autem prophetarum pro facto jam habetur, quod certo faciendum cognoscitur. Sed hujusmodi interpretationem in cap. 17 prosecutur.

(1569) Fuit olim Origenistarum error, quem renovavit abbas Joachim, damnatorum poenas non in

A et in sulphure æterni fetoris sine fine cruciabitur. Hoc autem in conspectu angelorum sanctorum, et in conspectu agni, quoniam neque Christus, neque sancti ejus eorum tormentorum aliquando obliviscuntur, secundum illud: *« Memento, Domine, filiorum Edom in die Jerusalem (Psal. cxxvii, 7) »*.

Et fumus tormentorum ejus ascendet in secula seculorum, nec habebunt requiem die, ac nocte, qui adoraverunt bestiam et imaginem ejus, et si quis acceperit characterem nominis ejus. Hic patientia sanctorum est, qui custodiunt mandata Dei, et fidem Jesu. Ibi enim fumus semper ascendit, ibi ignis nunquam deficit; erant igitur semper in igne, quorum tormenta fumare non desinunt (1569). De bestia autem, et imagine ejus, et de characterem nominis ejus satis superius dictum est. Quod autem ait: *Hic patientia sanctorum est, qui custodiunt mandata Dei, et fidem Jesu*, (1570) ad hoc valet, quia cum malorum tormenta sancti videbunt, tunc non frustra se patientes fuisse, et mandata Dei, et fidem Jesu non in vanum se custodisse cognoscent.

Et audivi vocem de caelo dicentem mihi: Scribe: Beati mortui qui in Domino moriuntur: amodo jam dicit spiritus, ut requiescant a laboribus suis, opera enim illorum sequuntur illos. Finitis omnibus, quæ ad malorum tormenta pertinebant, quod eorum videlicet cruciatus æternus sit, quod ipsi requiem nunquam sint habituri, dat Dominus sententiam de beatitudinis æterna, et quiete bonorum, quam ideo quidem scribere præcipit, ut firma et stabilis esse credatur. *Beati*, inquit, *mortui qui in Domino moriuntur* (1571). Sed quid est in Domino mori, nisi in fide, in justitia, in charitate, et spe firma de hac vita migrare, atque pro his, si necesse fuerit, animam dare? Amodo jam dicit spiritus, a quo totus liber iste dicitur, et scribitur, ut requiescant a laboribus suis, quos multos, et infinitos pro Christi nomine passi sunt. Opera enim illorum sequuntur illos; quæ quidem digna memoria, magnum eis ante conspectum Domini testimonium ferent.

D æternam duraturas, sed aliquando ab his tormentis liberandos, quem errorem damnavit Ecclesia, cum sacre littere æternitatem poenarum inferni apertissime doceant.

(1570) Ex hoc testimonio satis patet, ad salutem æternam comparandam, non sufficere fidem, ut contendunt hæretici; sed requiri bona opera, observantiam nempe divinarum mandatorum.

(1571) Novum, dum adhuc vivit, proprie beatus appellari potest, sed post mortem, quia in ea sola consummatio justitiæ et sanctitatis perficitur; non nisi in termino cursus vite bravium comprehenditur.

LIBER QUINTUS

343 Et vidi, et ecce nubem candidam, et supra nubem sedentem similem filio hominis habentem in capite suo coronam auream, et in manu sua falcem acutam. Vidit, inquam, beatus Joannes nubem candidam, per quam S. Ecclesiam intelligimus. Nubem quidem, quia doctrinae pluvii multorum hominum corda prius arida, uberes honorum operum fructus germinare facit; candidam autem, quia super nivem dealbata, sine macula est, atque ruga. Vidit autem, et similem Filio hominis, super nubem sedentem, Christum videlicet Dominum nostrum, qui se frequenter in Evangelio Filium hominis vocare consueverat, secundum illud: « Quom dicant homines esse Filium hominis? (Matth. xvi, 14.) » Et bene super nubem sedere describitur, qua ut rex, et dominus Ecclesiae praesidet, et dominatur. Habet autem in capite suo coronam auream, per quam regem, et victorem, omnique pulchritudine decoratum esse significat. Habet vero in manu sua falcem acutam, gladium videlicet spiritus, quod est verbum Dei, de quo iterum Apostolus ait: « Vivas est enim Dei sermo, et efficax, et penetrabilior omni gladio incipiti (Hebr. iv, 12.) » Notandum autem quod iterum beatus Joannes a capite incipiens, sicut in aliis libris, quod viderit, manifestat.

Et alter angelus exiit de templo clamans voce magna ad sedentem super nubem: Mitte falcem tuam, et mete, quia venit hora ut metatur, quia aruit messis terrae; et misit qui sedebat supra nubem falcem suam, et missa est terra. Alter, inquit, angelus exiit de templo. Alter utique, et idem alter; est enim Deus quam homo, una tamen, eademque persona, Deus et homo. Exiit ergo angelus de templo, exiit Christus a Patre, et venit in mundum: « Dominus in templo sancto suo, Dominus in caelo sedes ejus (Psal. x, 4.) » Exiit nimirum de templo, et tandem post multum temporis, in signis et miraculis se hominibus manifestavit. Clamavit voce magna ad sedentem supra nubem: non quod vel iste surdus esset, vel iste audiri aliter non posset, sed quia illis voce magna Deus clamare dicitur, qui ejus monita parati sunt et audire, et obedire; clamavit angelus ad angelum, Deus ad hominem, divinitas ad humanitatem, quando divina inspiratione Christus Dominus noster praecepit, dicens: « Messis quidem multa, operarii autem pauci, rogate ergo Dominum messis, ut mit-

A latoperarios in messes suam (Matth. ix, 37) (1572) » Misit ergo Christus falcem suam, misit evangelicam praedicationem per discipulos suos, et missa est terra, undique tritico in horreo Dei, quod est Ecclesia, congregato (1573).

Et alius angelus exiit de templo, quod est in caelo, habens falcem. Eadem similitudo est quae superior. praeter hoc tantum, quod ibi boni, hic vero mali colliguntur. Angelus enim, qui de templo exiit, Christus est, qui tanquam sponsus de thalamo virginis uteri processit. Hoc autem templum est in caelo, quia illa omnium mulierum beatissima sic in terris vixit, ut semper ejus conversatio in caelis fuerit. Denique jam tunc (1574) haec Virgo nostra de hac vita migraverat, et super choros angelorum exaltata fuerat, quando beatus Joannes ista scribebat (1575). Vidit ergo angelum, qui de templo exierat, quando templum jam pridem in caelum translatum fuerat, et ipse, ut superior, falcem acutam habebat; hoc autem superius expositum est. Sequitur: - Et alius angelus exiit de altari, qui habebat potestatem super ignem, et clamavit voce magna ad eum, qui habebat falcem acutam, dicens: Mitte falcem tuam acutam, et vindemia botros vineae terrae, quia jam moturae sunt uvae ejus. Sicut enim per templum Virginis iterum intelligimus, ita per altare corpus Dominicum. Altare enim ipse se esse docebat, quando suis manibus illud maximum sacrificium suis discipulis offerebat, dicens: **344** « Accipite, et manducate, hoc est corpus meum (Matth. xxvi, 26.) » Exiit igitur angelus de altari, quando Deus in homine se hominibus revelare dignatus est. Ille autem angelus supra ignem habet potestatem, quoniam nemo nisi ejus dono Spiritus sancti igne succenditur. Unde ipse ait: « Ignem veni mittere in terram, et quid volo, nisi ut ardeat? (Luc. xii, 49) » Et bene quidem angelus iste ei qui falcem acutam habebat, botros vineae terrae vindemiare praecepit, quia homo assumptus, nisi ex consilio divinitatis, nihil faciebat. Sciendum autem duas esse vineas, unam bonorum, alteram malorum; et de bonorum quidem vinea scriptum est: « Simile est regnum caelorum homini patrifamilias, qui exiit primo mane conducere operarios in vineam suam (Matth. xx, 4.) » Malorum autem vinea, haec est, de qua modo loquimur. Unde et vinea terrae merito vocatur, cujus

(1572) Placet aliquibus interpretibus, ut notat Cornelius, hic non Christum, sed angelum intelligere; quia Christus non vocatur angelus, sed Filius hominis. Hic ergo angelus egreditur, ut Christo cooperetur; namque ejus nomen et jussu demerit impietatem, cum Christus demeret peccata et sanctos.

(1573) Cod. Vat. legitur: « Levate capita vestra, et videte regiones, quia albae sunt jam ad messen-

Misit igitur, etc.

(1574) Cod. Vat., jam tunc Virgo nostra.

(1575) Reddit Bruno testimonium, suis diebus communiter acceptam esse in Ecclesia sententiam de exaltatione seu assumptione B. Mariae Virginis post ejus obitum ad caelos; quam S. Bernardus pluribus laudibus exornavit.

prima vitis fuit Cham. Hæc autem quotidie vindemiat; si quidem de hac vita quotidie mali tolluntur; (1576) unde et subditur :

Et misit angelus falcem suam in terram, et vindemiarit vineam terræ, et misit in lacum iræ Dei magnum, et calcatus est lacus extra civitatem, et exivit sanguis de lacu usque ad frenos equorum, per stadia mille sexcenta. Per falcem enim hoc in loco Christi iussione[m], ejusque ultionis ministros intelligimus. Quam quidem quotidie in terram mittit, terræque vineam vindemiare non cessat, quia iniquitate sua mali saturi, et inveterati, subito, cum non putatur, de vite simul et vita abscinduntur; abscissi autem non in qualecunq[ue] torcular mittuntur, sed in lacum iræ Dei magnam, qui est infernus, merguntur. *Et calcatus est lacus extra civitatem, et exivit sanguis de lacu.* Non enim intra civitatem sanctam lacus iste continetur, extra est, extra calcatur, ejus maligni spiritus sunt caleatores et vinitores. Ecce namque cum extra civitatem Abraham significabat, cum diceret: « Inter nos et vos chaos magnum firmatum est. Et exivit sanguis de lacu usque ad frenos equorum per stadia mille sexcenta (Luc. xvi, 16). » Hic autem loquendi modus hyperbole a grammaticis appellatur. Cum enim magnum prælium, alicubi factum esse, significare volumus, dicere solemus: tantum sanguinem ibi esse fustum, ut in sanguine equi nataret. Sic et in hoc loco volens beatus Joannes divinam ultionem, et malorum pœnam, et mortem significare dicit: eorum sanguinem usque ad equorum frenos crevisse; quod alius propheta significantius exponens, ait: « Et egredientur sancti, et videbunt cadavera mortuorum, qui prævaricati sunt in me, et erunt usque ad satiætionem visionis omni carni (Isa. lxxvi, 24). » Quod enim ibi est usque ad satiætionem visionis, hic est usque ad frenos equorum. Sed quid aliud est, sanguinem de lacu exire, nisi malorum pœnam atque tormenta hujus mundi hominibus innotescere? Unde etiam per stadia mille sexcenta exisse perhibetur; per mille namque stadia totum mundi ambitum intelligimus, per sexcenta vero sex ætates (1577) significantur. Et merito quidem omnia per mille intelliguntur, quoniam, ut jam diximus, omnes numeri in mille continentur. Exivit ergo sanguis per stadia mille, quia nusquam est locus, ubi malorum pœna non sit audita: exivit autem per stadia sexcenta, quoniam nulla ætas fuit, in qua id ipsum non fuerit revelatum (1578). Quod autem non solum terræ dimensio, sed et temperis

(1576) Duo hominum ordines distinguuntur a S. Joanne, justorum scilicet, et improborum. Priorum sors felix, et beatissima, quia in partem suam adducit Christus, suoque in regno æternæ beatitudinis hæredes, et possessores collocabit. Reprobi autem ab angelis iræ Dei ministris a cœlesti civitate perpetuo exules in lacum ignis conjiciuntur.

(1577) Cod. Vat., *figurantur.*

(1578) Pœnarum infernalium æternitatem ipsis ethnicis notam fuisse Sisyphi fabula dubitare non auit.

(1579) Habentur hæc veluti præventia illarum ca-

A longitudo stadium vocetur, audi Apostolum dicentem: « Nescitis quod hi, qui in stadio currunt, omnes quidem currunt, sed unus accipit bravium (I Cor. ix, 24)? » Quod alio in loco exponens ait: « Bonum certamen certavi, cursum consummavi, fidem servavi (II Tim. ix, 7), » cursum utique stadii præsentis vitæ.

CAPUT XV.

Et vidi altud signum in celo, magnum et mirabile; angelos septem, habentes plagas septem novissimas; quoniam in illis consummata est ira Dei. Et vidi tanquam mare vitreum mistum igne, et eos qui vicerunt bestiam, et imaginem ejus, et numerum nominis ejus, stantes supra mare vitreum habentes citharas Dei, et cantantes canticum Moysi servi Dei, et canticum agni, dicentes: Magna, et mirabilia opera tua, Domine Deus omnipotens. Magnum, inquit, et mirabile signum vidi in Ecclesia, septem videlicet angelos, id est septem doctorum ordines, qui sibi per diversa tempora succedebant, habentes plagas septem novissimas (1579). Sed quare novissimas? **345** Quia in illis consummata est ira Dei. Magna enim plagæ et immensæ illæ erunt, quibus ira Dei consummari et satiari poterit. Novissimum autem aliquando pro ultimo, aliquando pro deteriore ponitur. De his autem plagis multa in sequentibus dicturi sumus. *Et vidi tanquam mare vitreum, mistum igne;* mare namque vitreum aqua baptismatis est, quæ quidem igne Spiritus sancti tota mista est et sanctificata, de qua Præcursor Domini Joannes dicebat: « Ego baptizo vos in aqua; qui autem venit post me, fortior me est, cujus non sum dignus calcamenta solvere, ipse vos baptizabit in Spiritu sancto et igne (Joan. i, 26). » Est ergo mare vitreum mistum igne; quatenus aqua sanctificata vitrea et pura exterius corpora lavet, ignis vero S. Spiritus interius vitia exurat, et mundet hominem a peccato.

Et vidi eos stantes, qui vicerunt bestiam, et imaginem ejus, et numerum nominis ejus supra mare vitreum (1580): non sufficit aqua baptismatis esse regenerationem, nisi insuper bestiam, et imaginem ejus, et numerum nominis ejus vincamus et despiciamus. Sed dicitis: Quomodo bestiam istam, quæ nondum venit, superare potero? Audi quid beatus Joannes etiam in Epistola sua dicit: « Filioli mei, novissima hora est, et sicut audistis, Antichristus venit, nunc autem Antichristi multi sunt (Joan. ii, 18). » Ergo quamvis in fine sæculi ille perditionis filius, omniumque iniquorum caput venturus sit,

limitatum super impios, et juxta aliquos, specialiter super Romanum imperium funditus evertendum, quæ ab angelis statuto tempore effundentur, de quibus sunt sequentes capituli vaticinatio.

(1580) Cod. Vat.: « Et vidi eos, qui vicerunt bestiam, et imaginem ejus, et numerum nominis ejus, stantes super mare vitreum. De bestia namque, et magnitudine ejus, et numero nominis ejus multa superius dicta sunt. Sed non sufficit stare super mare vitreum, non sufficit aqua baptismatis esse regenerationem, » etc.

quotidie tamen sua membra præmittit, in quibus atque a fidelibus superatur (1581). Omnis enim qui Christo contradicit Antichristus est. Qui ergo stat super mare vitreum, qui in baptisate piscatur et natat, vincat bestiam et imaginem ejus, vincat Antichristum et discipulos ejus, qui sibi conformes sunt atque consimiles. Neque suscipiat (1582) numerum nominis ejus, id est fidem et doctrinam ipsius. Sed quid isti supra mare faciebant? Sequitur: *Habentes citharas Dei, et cantantes canticum Moysi servi Dei, et canticum agni. Cithara namque Dei modulatio est divinæ inspirationis, de qua discipulis suis Dominus ipse dicebat: « Non enim vos estis qui loquimini, sed spiritus Patris vestri qui loquitur in vobis (Matth. x, 20). »* Canticum vero Moysi, et canticum agni, Vetus et Novum Testamentum intelligimus. Quicunque ergo stant supra mare vitreum, quicunque alios invitant ad baptismatis sacramentum, sic citharizent, taliterque et talia cantent: *Magna et mirabilia opera tua, Domine Deus omnipotens, justæ et veræ sunt viæ tuæ, rex sæculorum, quis non timebit te, Domine, et magnificabit nomen tuum? Quia solus pius es, quoniam omnes gentes venient, et adorabunt in conspectu tuo, quia judicia tua manifesta sunt.* Quid est ergo, quod dicitur: *Judicia tua manifesta sunt;* cum alibi scriptum sit: « *Judicia tua abyssus multa?* » (Psal. xxxv, 7.) Divina quidem judicia manifesta sunt et occulta: occulta quidem, quoniam nemo ea ad plenum manifestare valet: manifesta autem, quia quomodocunque fiant, nemo tamen justa et vera ea esse dubitat. Stantes ergo doctores super mare vitreum, videntesque gentiles, qui sine Deo erant, ad baptismum festinare; Judæos vero, qui legem habebant, justo Dei judicio condemnatos, salutis medicinam non appetere, obstupescunt in operibus Domini, atque mirantur, et cum ignorent, quare illi electi sint, isti vero reprobati, Dei tamen vias rectas et justas esse dicunt; ideoque magis Deum timendum et magnificandum prædicant, quia sola pietate et misericordia gentes vocat; Judæorum vero superbiam confundit et damnat.

Et post hæc vidi, et ecce cælum apertum est, templum tabernaculi testimonii in cælo, exierunt septem angeli, habentes septem plagas de templo, vestiti lino mundo et candido, et præcincti circa pectora zonis aureis. Tunc enim templum tabernaculi testimonii apertum est in cælo, quando Christi prædicatio per ora apostolorum prius sonuit in Ecclesia. Apostoli namque templum sunt, qui in sacrario sui pectoris ipsum tabernaculum, et omnia legis et prophetarum testimonia scripta portant et prædicant.

(1581) Hæc usque in sensu S. Joannis apostoli multi in Ecclesia fuisse Antichristi, et usque ad mundi finem erunt; sed sicut illi vel hæretici, vel tyranni veritati et potentie Dei resistere non valuerunt; ita posteriores isti exterminabuntur. Quare fiet maximum gaudium in Ecclesia super eorum ruinam.

De hoc autem templo septem habentes plagas, septem angeli exierunt, quia omnes doctorum ordines ab apostolis originem ducentes, illico suis temporibus in Ecclesia prædicant, quæ ab illis didicerunt. Et quoniam, ut Apostolus ait: « *Aliis sunt odor vitæ ad vitam, aliis odor mortis ad mortem (II Cor. ii, 16),* » qui eorum monitis non obtemperant, super eos plagas inducunt. Hi autem vestiti sunt lino mundo, et candido, illa videlicet pretiosa margarita, de qua Dominus in Evangelio loquitur, dicens: « *Simile est regnum cælorum homini negotiatori, quærenti bonas margaritas; inventa autem una pretiosa margarita, dedit omnia sua, et comparavit eam (Matth. xiii, 45, 46);* » per quam nimirum Christi fidem et doctrinam ecclesiasticam intelligimus, qua qui indutus non fuerit, inter Christi convivæ discumbere non audebit. Sunt autem et circa pectora zonis aureis præcincti, quatenus per ea quæ exterius apparent, quantus thesaurus sapientie et scientie in eorum corde interius sit reconditus, intelligatur.

Et unum ex quatuor animalibus dedit septem angelis septem phialas aureas, plenas iracundiæ Dei viventis in sæcula sæculorum, et impletum est templum fumo a majestate Dei, et de virtute ejus, et nemo poterat introire in templum, donec consummarentur septem plagæ septem angelorum. Quatuor sunt animalia, omnia tamen unum, idemque narrat et dicunt, quia solum Christi prædicationem describunt. Quod ergo unum ex eis dat, hoc procul dubio ab omnibus datur. Sed quid est, quod septem phialas aureas, plenas iracundiæ Dei viventis, septem angeli dedisse perhibentur, nisi quod omnes Ecclesie doctores eam doctrinam, quam habent et prædicant, acceperunt? Quæ doctrina, quamvis aurea sit et sapientie sale condita, ab aliis tamen avide suscipitur, ab aliis autem quasi insulsum aliquid, vel sine sapore respuitur, et in eos quidem, a quibus respuitur, Dei indignationem et iracundiam desuper infundunt (1583). Propter tales igitur hæc aureæ phialæ, quamvis omnes delicias in se contineant, iracundiæ tamen Dei viventis plenæ esse memorantur. Templum autem, quod fumo impletum est a majestate Dei, et de virtute ejus, vel S. Ecclesie, vel cælestis Jerusalem intelligi potest. Dei namque virtus et majestas, quæ Ecclesiam semper inhabitat, quodam divino occultoque judicio infidelium mentes excæcat, ne ad fidem convertantur et Ecclesiam ingrediantur. Unde Apostolus: « *Animalis homo non percipit ea quæ sunt spiritus Dei, neque enim potest, quoniam spiritualiter examinatur (I Cor. ii, 14).* » Et hoc est quod dicitur: *Et nemo poterat in-*

(1582) Ex. Cod. Vat. ita emendavimus. Editio, *sufficiat.*

(1583) Hæc referri possunt ad ea quæ Christus Dominus Judæis dixit Joan. viii, 47: « *Qui ex Deo est verba Dei audit; propterea vos non audistis, quia ex Deo non estis, ac proinde in horrendam indurationem incidistis.* »

troire in templum, donec consummarentur septem plagæ. His enim consummatis, major in Ecclesia introitus fiet. Quia « cum plenitudo gentium introierit, tunc Israel salvus fiet (Rom. xi, 25). » De celesti autem Jerusalem pro certo scitur, quod nemo corporaliter ingrediatur, donec his septem plagis stitit ad immortalitatem sancti resurgant. Quæ bene fumo aromatum et incensorum, qui de sanctorum orationibus procedit, plena esse dicitur, quia ubi Dei majestas, et virtus est, ibi sanctorum orationes et obsequia diriguntur.

CAPUT XVI.

Et audiui vocem magnam de templo dicentem septem angelis : Ite, et effundite septem phialas iræ Dei in terram. Et abiit primus, et effudit phialam suam in terram, et factum est vulnus sævum et pessimum in hominibus qui habebant characterem bestię, et in eos qui adoraverunt imaginem ejus (1584). Hæc magna vox in templo Dei, quod est Ecclesia, quotidie auditur. Quid enim aliud Evangelia narrant, nisi ut doctores ad evangelizandum exant, et quanta ira et indignatio super peccatores, nisi convertantur, ventura sit, cunctis aperto ore manifestent? Cum enim futuram pœnam sancti denuntiant, quid aliud quam phialas iræ Dei plenas in terram effundunt? Unde et subditur : *Et abiit primus, et effudit phialam suam in terram.* Primus enim angelus primus est prædicatorum ordo, qui tunc quidem phialam suam in terram fudit, quando primitivæ Ecclesiæ non solum gratiam, quæ bonis parata est, verum etiam quæ tormenta peccatores expectant, annuntiabat. Hanc autem phialam fudebat Apostolus cum diceret : quod « Dominus reddet unicuique secundum opera sua, his quidem secundum patientiam boni operis gloriam, et honorem, et incorruptionem : his autem qui ex contentione, et non acquiescunt veritati, credunt autem iniquitati, ira et indignatio, tribulatio et angustia superveniet (Rom. ii, 6, 10). » Sequitur : *Et factum est vulnus sævum ac pessimum in hominibus qui habebant characterem bestię, et in eis qui adoraverunt imaginem ejus.* Nondum bestia nata est, et jam miseri **347** homines ejus characterem et nomen venerantur, ejusque imaginem et similitudinem adorant. Ejus namque imago Simon magus, Arius, et cæteri filii diaboli fuerunt. Ejus imaginem et characterem Judæi venerantur, qui se adhuc Messiam expectare confitentur. In his autem sævum vulnus ac pessimum factum est, quod utique sanari non potest.

(1584) Qui hoc ex capite non morales sensus erant, ut commentator noster, sed eversionis Romani imperii vaticinia accipi debere contendunt; pro voce magna, voluntatem Dei Joanni manifestatam intelligunt, qui cum tempus novæ legis instaurandæ advenerit, Romanorum regnum acerbius contra veri Dei religionem acturum evertere statuit. Has igitur plagas, seu flagella diversis temporibus immissa interpretes isti a Valeriano numerare incipiunt, qui a Sapore Persarum rege victus miseram captivitatem, et atrociorum mortem passus est. Cer-

« Si non venissem, et locutus fuisset, peccatum non haberent; nunc autem excusationem non habent de peccatis suis (Joan. xv, 21). » Quid ergo? Nunquid Christi prædicatio eos vulneravit et peccare fecit? Absit; sed cum Christus prædicaret, et ipsi ejus monita recipere nolent, a diabolo vulnerati et necati sunt, atque in ejus militia computati. Unde Apostolus ait : « Nam peccatum occasione accepta per mandatum seduxit me, et per illud occidit (Rom. vii, 11). » Sic ergo apostolis prædicantibus, cum Judæi et cæteri, qui in errorem seducti fuerant, eorum verba recipere nolissent, tam graviter a diabolo vulnerati sunt, ut jam ulterius sanari non valerent (1585).

Et secundus effudit phialam suam in mare, et factus est sanguis tanquam mortui, et omnis vivens vivens mortua est in mari. Secundus namque angelus phialam suam in hoc mare magnum et spatiosum fudit (1586), quando secundus prædicatorum ordo armatam mundi hujus sapientiam, philosophorum et hæreticorum doctrinam, insuper et falsam deorum religionem reprehendere cepit. Unde et subditur : *Omnia aqua maris versa est in sanguinem, et ipse sanguis mortui.* Et omnis anima (1587) vivens mortua est in mari; quanto enim plus vera doctrina dilucidatur, tanto magis falsa scientia in sanguinem vertitur, et peccatum. Plus etenim peccat, qui cognita veritate falsitatem sequitur, quam ille qui veritatis vocem nunquam audivit. Merito ergo mare in sanguinem vertitur, seque libentes necat et interficit, cum non jam ad mare, sed ad sanam fidei phialam super infusam sitientes currere debeant.

Et tertius effudit phialam suam super flumina, et super fontes aquarum, et factus est sanguis. Quid enim per flumina et fontes aquarum, nisi legis et prophetarum libros intelligimus? Super hos autem phialam suam, spirituales videlicet expositiones, Ecclesiæ doctores fuderunt, ne secundum litteram ulterius intelligerentur; « littera enim occidit, spiritus autem vivificat (II Cor. iii, 6). » Occidit quidem, quando in sanguinem conversa est, a que etiam suos observatores præcipit abstinere. Et prius quidem isti fontes, secundum historiam intellecti, potabiles erant, nunc autem nisi spiritualiter intelligantur, hæreticos faciunt. Sciunt igitur se non aquam, sed sanguinem bibere, qui tali scientia delectantur.

Et audiui angelum aquarum dicentem : Justus es,

tum enim est quod non tam bella, quam pestilentia, fames, terræmotus, incendia et diversa vastationum genera Romani, barbarorum principum ludibrium factam, desolarunt. Ita Cornelius, Calmet, Bossuet, Sassi, etc.

(1585) Cod. Vat., non valeant.

(1586) Cod. Vat., effudit.

(1587) Cod. Vat. : « Et ipse sanguis totus niger, et plenus factus est tanquam sanguis mortui: Et omnis anima, » etc.

qui es, et qui eras sanctus, qui hæc iudicasti, quia sanguinem sanctorum et prophetarum fuderunt, et sanguinem eis dedisti bibere, digni enim sunt. Et audivi alterum ab altari dicentem: *Etiam, Domine Deus omnipotens, vera et justa judicia tua.* Laudat quartus prædicator superiorum doctorum sermones, insuper et Deo gratias agit, quia homines iniquos et superbos, qui magis hæreticorum et philosophorum stultam sapientiam, quam veram et catholicam fidem credere et imitari voluerunt, in sua stultitia erroreque permisit. Ad quod confirmandum omnis ecclesiastica multitudo, quæ a rectæ fidei altari non discedit, respondit dicens: *Etiam, Domine Deus omnipotens, vera et justa judicia tua.* Vides quanta concordia est in populo Dei, et quomodo sancti prædicatores omnes se vicissim respondent, et Dei opera et justificationes una voce prædicant et extollunt. Sequitur:

Et quartus angelus effudit phialam suam in solem, et datum est illi æstu affigere homines et igne. Et æstuverunt homines æstu magno, et blasphemaverunt nomen Dei habentis potestatem super has plagas, neque egerunt penitentiam, ut darent illi gloriam. Postquam Dei judicia angelus quartus hudsverat, ipse quoque nolens suam phialam esse otiosam, super solem eam effudit. Per solem hoc in loco illum intelligimus, qui cum sit cæcus, omniumque tenebrarum caligine obvolutus (1588), Deum tamen iustitiæque solem se dicere non timebit. Illic ergo sanam doctrinam ferre non valens, et phialam super effusam (1589) graviter ferens, cum non habeat quod Ecclesiæ doctoribus respondere queat, in suos irascetur et indignabitur, eosque infideles, ut moris est, vilesque vocabit, qui suas iniurias non vindicaverint (1590); unde ad tantam insaniam eos accendit et provocabit, ut non solum sanctos, verum etiam ipsum mundi creatorem blasphemare audeant (1591); et hoc est quod dicitur: *Et datum est illi æstu affigere homines, et igne, et æstuverunt homines æstu magno;* tali namque æstu, talique igne sæpissime homines affigi et æstuarè videmus, cum tanta ira diabolo instigante exagitantur, ut vix a multis unus homo detinori valeat, quod ad faciendum, quod mente conceperat, totus pallidus et turbatus, quasi fera in sanguinem, rnat. Sequitur: *Et blasphemaverunt nomen Domini habentis potestatem super has plagas, neque egerunt penitentiam, ut darent illi gloriam.* Vides ergo quid diaboli stimulus, quid cauda draconis, quid iniquitatis filius in his qui sibi obediunt (1592), quo igne eos succendat, quo æstu eos inflammet, quibusve stimulis eos exagitet.

Et quintus angelus effudit phialam super sedem bestię, et factum est regnum ejus tenebrosum, et

commandaverunt linguas suas præ dolore, et blasphemaverunt Dominum cæli in doloribus, et vulneribus suis, et non egerunt penitentiam ex operibus suis. Quartus angelus super ipsam bestiam, quam et solem vocavit, quintus autem narratur phialam suam fudisse super sedem bestię, majora, et fortiora ejus membra (1593), hæresiarchas videlicet et tyrannos intelligimus. Super hos autem phialas suas doctores effundunt, quando sua peccata, quosque errores eis ad memoriam reducentes, quas pœnas quosque cruciatus pro eis passuri sunt, eis per orationem exponunt; unde sit ut qui talibus verbis, si Deum propitium haberent, illuminari debuerant; obsistati potius contra veritatem, tenebrosi fiant et cæci. Et hoc est quod dicitur: *Et factum est regnum ejus tenebrosum.* Sequitur: *Et commandaverunt linguas suas præ dolore, et blasphemaverunt Dominum cæli in doloribus et vulneribus suis, et non egerunt penitentiam ex operibus suis.* Ecce qui sapienter admoniti ad penitentiam, et lacrymas converti debuerant, quasi quibusdam telis graviter vulnerati sanctorum verbis ad tantam iram et indignationem commoti sunt, ut et Dominum blasphemarent, et inter se ut frenetici, frendentes, quod dicerent non considerarent. Hoc est enim, quod ait: *Et commandaverunt linguas præ dolore.* Quid enim aliud est linguam præ dolore manducare, nisi inconsiderate et irrationabiliter loqui? Sequitur:

Et sextus angelus effudit phialam suam in flumen illud magnum Euphraten, et siccat aquam ejus, ut præparetur via regibus ab ortu solis. Flumen etenim magnum Euphrates, quod in multas partes dividitur, hæreticos designat, qui in multiplices diversasque sectas dividuntur. Super hos autem phialam suæ prædicationis angelus effudit, eorumque aquas fontes et torrentes desiccavit, magnaque ex parte eorum hæreses destruxit. Unde factum est ut aqua desiccata, quæ eis impedimento erat, via regibus ab ortu solis venientibus præparetur. Reges enim dicuntur sancti, qui quoniam se prudenter regere norunt, nullum in eis habent vitia principatum. Unde Apostolus ait: « Non regnet peccatum in vestro mortali corpore (Rom. vi, 12). » Hi autem veniunt ab ortu solis, quia lux eos semper antecedit, nesciunt occipere, sed de virtute in virtutem, quasi de luce in lucem gradientes, semper solis radios, quasi aquilæ, intuentur.

Et vidi de ore draconis, et de ore bestię, et de ore pseudoprophetę spiritus tres immundos, et in modum ranarum: sunt enim spiritus demoniorum, facientes signa, et procedunt ad reges totius terrę, congregant illos ad prælium, ad diem magnum Dei omnipotentis (subauditur dicentis): Ecce venio sicut fur; bratus, qui vigilat, et custodit vestimenta sua, ne nudus am-

(1588) Cod. Vat., *circumvolutus.*

(1589) Cod. Vat., *sibi supereffusam.*

(1590) Cod. Vat., *quantocius non iudicaverint.*

(1591) Hujus generis sunt impii illi, qui Dei providentiam damnant, qui de ejus existentia disputant,

qui si non verbis, factis certe athei comprobantur

(1592) Cod. Vat., *operetur.*

(1593) Cod. Vat., « quintus autem super sedem bestię phialam fudisse narratur. Sedes autem bestię major, et fortior, » etc.

bulet, et videant turpitudinem ejus, et congregabit illos in locum, qui vocatur Hebraice Armagedon. Vocatur enim Antichristus draco, propter fallendi fortitudinem et volubilitatem; vocatur et bestia, propter crudelitatem; vocatur autem pseudopropheta, quia se Christum esse mentitur. De cujus ore spiritus tres immundos exire dicit, quos subsequenter exponens, spiritus dæmoniorum esse fatetur, et tali quidem trinitate præditus dæmoniorum omnes suos discipulos falsa signorum et prodigiorum virtute ditabit. Qui bene ranarum similitudinem habere perhibentur, quia eos quos sua dicacitate corrumpunt, garrulitate, et immunditia, omnique sorde replent. Hi autem procedunt ad reges totius terræ, non utique ad eos quibus via ab ortu solis præparatur, imo ad eos qui sola terrena et transitoria, honores et dignitates diligunt. Sed quare procedunt? Sequitur. *Congregare illos in prælium ad diem magnum omnipotentis.* Sic sic, diabole, diligis tuos, hoc est tuum consilium, ut contra eum pugnare eos suadeas cui neque tu, neque illud resistere valebit (1594)? Quod quidem ideo facis (1595), ut non solus, sed cum multis in iudicio damneris. Vos autem sancti, cavete ne decipiarnini, quibus ipse Dominus ait: *Ecce venio sicut fur, cunctis hominibus meum adventum ignorantibus. Beatus ergo qui vigilat, et semper vigilat, ne quasi incautus præoccupetur; 349 et custodit vestimenta sua, ne nudus ambulet, et videant turpitudinem ejus.* His enim vestibus primus homo se nudatum esse sentiebat, quando dicebat: « Audivi, Domine, vocem tuam, et abscondi me, eo quod nudus essem (Gen. iii, 9); » quas quidem si bene custodisset, ejus et nostra turpitudine non apparuisset. Sequitur: *Et congregabit illos in locum, qui vocatur Hebraice Armagedon* (1596). Magedon namque locus est in quo (sicut in libro Regum et Paralipomenon legitur) Josias rex justissimus est interfectus (II Paral. xxv, 22), de quo loco et Zacharias propheta in personam Domini ad iudicium venientis loquitur, dicens: « Et aspiciet ad me, quem crucifixerunt (Zach. xii, 10). » Et paulo post: « In die illa magnus erit plangens in Jerusalem, sicut plangens ad Remonon in campo Magedon, et plangent terræ familiæ, et familiæ seorsum (ibid., 11, 12). » Congregabuntur ergo in campo, qui vocatur Hebraice Armagedon, id est ante faciem Dei omnipotentis, qui non quasi probaturus, sed quasi iudicaturus eos aspiciet.

Et septimus angelus effudit phialam suam in aerem, et exivit vox magna de templo a throno, dicens: Factum est. Et facta sunt fulgura, et voces, et tonitrua, et terræmotus factus est magnus, qualis nunquam fuit, ex quo homines fuerunt super terram: talis terræmotus, et sic magnus. Et facta est civitas magna in tres partes, et civitates gentium ceciderunt. Septimus angelus ultima prædicatio erit, quæ ab Henoch

et Elia initium suscipiet. Qui bene phialam suam in aerem fudisse dicitur, quia palam et manifeste loquens Antichristum advenisse nuntiabit. Sequitur: *Et exivit vox de templo, ac throno dicens: Factum est.* Vox enim magna quæ de templo exit, vox sanctorum est, qui tam terribili nuntio audito, vicissim se viriliter agere hortabuntur, dicentes: *Factum est.* Advenit ultimus dies, completæ sunt scripturæ prophetarum, moriamur ergo omnes pro nomine Christi. Confestim autem ab adversa parte malo un facta sunt fulgura, in multis videlicet signis et miraculis, Antichristo ejusque discipulis clarescentibus: et voces prædicatorum ranarum, et tonitrua altæ prædicationis hæreticorum, ubique prædicantium. *Et terræmotus factus est magnus, qualis nunquam fuit, cunctis videlicet terrenis, et peccatoribus magno impetu in Ecclesiam insurgentibus, de quo terræmotu ipse Dominus loquitur, dicens: « Erit tunc tribulatio talis qualis non fuit ab origine mundi, nec futura est (Matth. iv, 21). »* Tunc autem civitas illa magna in quorum in tres partes dividetur, quatenus nemo in illa occisus reperitur, cunctis pro modulo contra sanctos pugnantibus. Et prima quidem pars est Antichristus ejusque familiares; secunda vero multitudo hæreticorum, ubique signa et prodigia facientium; tertia autem tyrannorum exercitus, ubique sanctos affligentium. Quod autem ait: *Et civitates gentium ceciderunt, eos significat, qui eorum signis et doctrina decipientur.*

Et Babylon magna venit in memoriam ante Dominum dare ei calicem indignationis iræ ejus. Et omnes insulæ fugerunt, et montes non sunt inventi, et grando magna descendit de caelo in homines, et blasphemaverunt homines Deum, propter plagam grandinis, quoniam magna facta est vehementer (1597). Sicut enim Jerusalem sanctorum Ecclesiam, ita Babylon iniquorum omnium congregationem significat, cujus secundum quemdam modum videtur Deus oblitus, quia malos in suis iniquitatibus crescere et prosperari permittit. Quæ tunc quidem in ejus memoriam reduceretur, quando eam suæ indignationis calice potabit. Quod autem calix passionem et mortem significet, pene omnes scripturæ testantur. Sed quid est quod insulæ fugiunt, et montes non inveniuntur? nisi quia multæ mundi hujus Ecclesie, multique episcopi et doctores jam fatigati, et procellosas maris tempestates ferre non valentes, locum persecutoribus dabunt, et ne inveniatur, ubique se occultabunt; quod quidem in primitiva Ecclesia sæpissime factum fuisse legimus; cum non qualescunque, sed ipsi apostolici viri se in cryptis, terræque cavernis se abscondisse narrantur. Hæc autem tanta persecutio quare fiat, subjungit dicens: *Et grando magna, sicut talentum, descendit de caelo super homines.* Hæc enim grando septimi angeli prædicatio intelligitur, quæ in tantum cum omni exercitu suo Antichristum in

(1594) Cod. Vat., neque ipsi resistere valebitis.

(1595) Id. eod., Quod quidem totum facis, etc.

(1596) Cod. Vat., Magedon.

(1597) Cod. Vat., « ut ipsam Deum omnes pariter blasphemarent »

ira et indignationem commovit, et exacerbavit, ut ipse Deum pariter blasphemaverunt (1598). Quæ grando bene talento comparatur, quoniam tantum septuaginta duarum librarum est, quot et discipuli Christi fuisse dicuntur, quorum prædicationem septimus iste angelus est imitatus. Hæc autem superioribus continuanda sunt, illi videlicet loco ubi dicitur: *Et exiit vox magna de templo a throno dicens: Factum est; inde enim usque ad hunc locum, interpunctio est, 350* quam Græci dicunt parenthesis. Sequitur: *Et blasphemaverunt homines Deum propter plagam grandinis, quia magna facta est vehementer.* Sicut enim nos hæreticorum verba, sagittas et grandinem computamus; ita et hæretici sanctorum prædicatione vulnerati, timentes, quasi grandinem eam fugiunt, et impetum tempestatis.

CAPUT XVII.

Et venit unus de septem angelis, qui habebant septem phialas, et locutus est macum dicens: Veni, et ostendam tibi damnationem meretricis magnæ, quæ sedet super aquas multas, cum qua fornicati sunt reges terræ; et inebriati sunt, qui inhabitant terram, de vino fornicationis ejus. Quod beato Joanni dicitur, universaliter toti Ecclesiæ dicitur. Quia ergo de Babylone angelus loqui cœperat, plenissime eam qualis sit describens, admonet Ecclesiam, ut eam videat, et contempletur. (1599) *Veni, inquit, ostendam tibi damnationem meretricis magnæ, quod per conversionem intelligimus, damnandam meretricem magnam. Quæ sedebat super aquas multas, quoniam in multis populis obtinet principatum. Cum qua fornicati sunt reges terræ; fornicati utique, quia male et illicite ea abusi sunt. Quamvis enim sine hac vita præsentis vincere nequeamus, cum ea tamen fornicari dicimur, si contra legem dissolute nimis et luxuriose ea utamur. Et inebriati sunt, qui inhabitant terram, de vino fornicationis ejus. Quid est enim vinum fornicationis ejus, nisi illicitem poculum ejus? De quo quidem terræ inhabitatores inebriantur, quia in tantum ab hujus vitæ illecebris decipiuntur, ut quasi dementes, sui suæque utilitatis oblitii, per quam viam incedere debeant ignorant.*

Et abstulit me in desertum in spiritu, et vidi mulierem sedentem super bestiam coccineam, plenam nominibus blasphemiarum, habentem capita septem, et cornua decem, et mulier erat circumdata purpura et coccino, et inaurata auro, et lapide pretioso, et mar-

(1598) Terrestris mundi dissolutionem nonnulli hic prænnunciari opinantur. Exacto enim finali iudicio quo totus calix indignationis iræ Dei in impios ad tartara damnatos effusus fuerit, tota hæc moles dissolvetur, et, ut ait Christus Dominus, *Cælum et terra transibunt, et fient omnia nova.*

(1599) Si paululum obacore et ænigmatice in superiori capite S. Joannes de urbe Roma locutus est, in hoc sub Babylonis nomine vivis propriisque coloribus eam describit, ut aliter intelligi non debeat. Ob omnimodam moram corruptionem eam meretricem magnam vocat, et cum in idololatriam perditæ se iniecerat, universosque populos secum fornicari,

A gurgitis, habens poculum aureum in manu sua plenum abominatione et immunditia fornicationis ejus. Desertum non nisi ferarum et animalium irrationabilium esse solet habitatio. Merito ergo in desertum fertur, qui tantum, taleque visurus est monstrum. *Et vidi, inquit, mulierem sedentem super bestiam coccineam.* Hæc enim bestia ex multis populis et gentibus constituitur; cujus caput non immerito Romam vocaveram, quæ quidem bestia quoniam multorum sanctorum sanguinem fudit coccinea tota, et rubea apparet (1600). Quoniam vero multis idolorum portentis servivit, ideo nominibus blasphemiarum plena esse dicitur. (1601) Quæ enim major blasphemia, quam aurum, lapides, et lingua deos vocare? Habebat autem capita septem, et cornua decem, de quibus jam supra diximus, et plura in sequentibus dicemus. Talis ergo erat bestia. Sed qualis erat mulier quæ super bestiam sedebat? Sequitur: *Et mulier erat circumdata coccino et inaurata auro, et lapide pretioso, et margaritis.* His enim ornamentis ad sui fornicationem suos attrahit amatores, per quæ et cætera intelligimus, quibus miseri homines ab amore Dei ad vitæ hujus felicitatem retrahuntur. *Habebat autem et poculum in manu sua plenum abominatione, et immunditia fornicationis ejus, per quæ persuasionem quamdam, et in bonis transitoriis delectationem intelligamus; quæ quidem persuasio, et delectatio, superbia, avaritia, luxuria, cæterisque vitiiis, quasi suavi aliqua potatione plena multos inebriat, et a recto itinere deviare facit.*

Et in fronte ejus nomen scriptum, Mysterium: Babylone magna, mater fornicationum et abominationum terræ. Et vidi mulierem ebriam de sanguine sanctorum, et de sanguine martyrum Jesu, et miratus sum cum vidissem illam, admiratione magna. Erat, inquit, in fronte ejus nomen scriptum, alterius quam sonare videbatur intelligentiæ, in se continens mysterium, multorum videlicet secretorum. Vocatur enim Babylone magna; nulla enim antiquitus civitas tam nobilis, tamque potens, et tam omnibus divitiis, et deliciis, cunctisque superstitionibus, sicut Babylone, plena fuit. Hæc populum Dei captivavit, hæc usque ad fundamenta Jerusalem civitatem Dei destruxit; hujus insuper rex Nabuchodonosor fuit omnium hominum superbissimus. Hæc ergo quia sola præsentia bona dilexit, præsentem vitam, et malorum omnium congregationem, et ad cæ-

id est deos mendaces adorare cogerat, ideo vino, seu æstu fornicationis inebriatam appellat.

(1600) Cod. Vat., « cujus caput non immerito Romam vocaverim; quod quidem et Babylone aliquando fuit. Quæ quidem bestie, » etc.

(1601) Quæ Roma esset ante Petri et Pauli prædicationem describit S. Leo M. sermo 80 in Natati apostolorum illorum cum dixit: « Hic conculcandæ philosophorum opiniones, hic diluendæ erant terræ sapientiæ vanitates, hic omnium sacrilegiorum impietas destruenda, ubi diligentissima superstitione habebatur collectum quidquid usquam fuerat vanis erroribus institutum. »

tera quæ Deus abominatur et odit, homines in-
 vitat, **351** merito fornicationum et abominationum
 malar vocatur. Hæc autem, quia multorum sancto-
 rum et martyrum Jesu sanguinem fudit, quasi jam
 plena, et satiata, ebria de eo esse perhibetur. Cujus
 impietatem et crudelitatem beatus Joannes non mo-
 dica admiratione miratus est.

*Et dixit mihi angelus: Cur miraris? Ego tibi dicam
 sacramentum mulieris, et bestię quæ portat eam quæ
 habet capta septem et cornua decem. Bestia, quam
 vidisti, fuit et non est, et ascensura est de abysson, et
 in interitum ibit, et mirantur inhabitantes terram
 (quorum nomina non sunt scripta in libro vitæ a con-
 stitutione mundi) videntes bestiam quæ erat, et quæ
 non est. Ego, inquit, tibi dicam mulieris et bestię
 sacramentum; audi et intellige quid utrumque signifi-
 cæet. Bestia enim quam vidisti fuit et non est, fuit
 enim ad tempus bestia ista: claruerunt aliquando
 sæculi hujus potentes, et honoribus et dignitatibus
 sublimati, ac si æterni essent, ab hominibus vere-
 bantur. Sed jam quidem non est, quia et assidue de
 hac vita transit, et tam brevi tempore in ea moratur,
 ut una eademque hora et esse et non esse videatur.
 Et ascensura est de abysson, et in interitum ibit (1602).
 Ascensura est eni de abysson, quia iniquorum ani-
 mæ ad corpora resurgenda revertentur; iterum ad
 tartara præcipitata, et animæ simul, et corpora
 æternos cruciatus sustinebunt. Et tunc quidem pec-
 catores, qui in libro vitæ scripti non sunt, neque
 Dei memoria digni habentur, super hanc bestiam
 mirabuntur et obstupescunt, videntes eos damnari,
 qui soliti fuerunt cum magna potentia cæteros judi-
 care. Sequitur:*

*Et hic est sensus qui habet sapientiam. Septem ca-
 pita septem montes sunt, super quos mulier sedet. Et
 reges septem sunt; quinque ceciderunt, et unus est, et
 alius nondum venit, et cum venerit oportet illum breve
 tempus manere. Expositio est prædictæ similitudinis.
 Ille, inquit, est sensus, et intellectus eorum quæ
 dicta sunt, quod et ille quidem bene intelligit qui
 habet sapientiam. Et septem capita, septem montes
 sunt; septem etenim montes supra quos mulier se-*

(1602) Diversæ sunt super hunc locum exposito-
 rum interpretationes; aliqui enim hæc referunt ad
 breuem Licinii persecutionem; qui cum pridem
 Christianis æque ac Constantinus faveret, postea
 ortis cum eodem Constantino similitudinis, iterum
 contra illos sævit, deorumque cultum restituere
 contendit. Sed brevis fuit hujusmodi persecutio,
 nam Constantinus duobus præliis eum vicit atque
 necavit. Alii Valentem Arianorum acerrimum pa-
 tronum, alii Julianum Apostatam, qui brevi vexare
 Ecclesiam permitti sunt, his verbis prænuntiatos
 asserunt.

(1603) Illi autem sunt Diocletianus, Maximianus,
 Galerius, Maximinus, Maxentius, Severus, Licinius.
 Quinque ceciderunt, nempe Diocletianus, Maximia-
 nus, Galerius, Maxentius et Severus. Unus est,
 nempe Maximinus, qui Ecclesiæ Orientali bellum
 sevissimum intulit. Sed eo tandem perinde, ac cæ-
 teris, sublato, Licinius venit qui, ut diximus, Eccle-
 siam modico aliquo tempore insectatus, a Constan-

det, totidemque reges, septem, ut in sequentibus
 declarabitur, tempora significavit, sex videlicet æta-
 tes, et septimum sextæ ætatis tempus, et ipsum
 quidem breve et ultimum. Unde et subditur: Quin-
 que ceciderunt, et unus est, et alius nondum ve-
 nit (1605); quinque namque ætates, et quinque
 regna cum suis regibus jam tunc transierant, quando
 beatus Joannes ista loquebatur, sexta vero ætas, et
 sextum cum suis regibus regnum tunc incipiebat,
 quæ et nunc quidem volvitur, et usque ad Antichri-
 sti tempora perseverabit. Alius autem, qui nondum
 venit, ipse est Antichristus, qui quoniam in fine
 hujus sextæ ætatis venturus est, septimus ponitur,
 et ipse quidem cum venerit, oportet eum breve
 tempus manere, non enim nisi tres annos, et dimi-
 dium regnabit.

*Et bestia, quæ erat, et non est, et ipsa octava est
 et de septem est, et in interitum vadit. Omne namque
 totum ex suis partibus constat (1604), et cum nihil
 aliud sit totum, quam conjunctio partium, differt
 tamen totum ab unaquaque parte. Unde et bestia
 ista, videlicet ecclesia malignantium, quæ ex septem
 prædictis temporibus constituitur, secundum se
 quidem octava est, secundum constitutionem vero
 partium, de septem est, quod dialectici quidem fa-
 cile intelligunt. Et ipsa nimirum cum omnibus suis
 partibus in interitum vadit.*

*Et decem cornua, quæ vidisti, decem reges sunt,
 qui regnum nondum acceperunt, sed potestatem tan-
 quam reges una hora accipient post bestiam. Hi unum
 consilium habent, et virtutem et potestatem suam be-
 stiæ tradent. Hi cum agno pugnabunt, agnus vincet
 illos, quia Dominus dominorum est, et Rex regum, et
 qui cum illo sunt, vocati, electi, et fideles (1605), in
 mente habeto quod ex omnibus iniquis **352** hanc
 bestiam constitui diximus, ejusque partes omnium
 ætatum iniquos et pessimos esse exposuimus. Magna
 ergo ejus pars Antichristus est, siquidem omnibus
 iniquior et detestabilior erit, unde non immerito
 totius bestię nomen sibi usurpat. Huic autem ejus-
 dem iniquitatis decem reges adharebunt, quorum
 virtute et tyrannide multa mala contra sanctos ope-*

tino oppressus fuit.

(1604) Qui historiam Joannis vaticiniis aptare
 student, pro octava bestia Julianum Apostatam ponunt,
 ille enim Christiani nominis hostis infensissimus
 idolorum superstitionem restaurare conatus
 est; sed cito, scilicet post annum unum, et septem
 vel octo menses, fulmen a cælo missum eum exter-
 minavit.

(1605) Quamvis hic perspicuum de adventu Anti-
 christi vaticinium habeatur, qui persecutorum ulti-
 mus erit; attamen præcedent eum iniqui reges Ro-
 manæ potentie et superbiæ eversores. Cum enim
 urbs illa Christiano cultu in ea conatitate deorum
 superstitioni adharere non destiterit, a remotissi-
 mis regionibus misit Omnipotens in illam potētissi-
 mos barbaros, Alaricum scilicet, Gensericum, Astul-
 phum, Attilam, Odoacrem, Totilam, aliosque tyran-
 nos, qui contra eam a Deo impulsos esse fatebantur,
 ac proinde nihil pepercerunt, quin pœnitens diruo-
 rent, atque vastarent.

rablur. Pugnabit autem cum agno, sed vincetur; quoniam sicut scriptum est. « Dominus noster Jesus Christus interficiet eum spiritu oris sui, et destruet illustratione adventus sui (1^a Thess. II, 8). » Hæc autem breviter transcurramus, quia ad litteram intelliguntur.

Et dixit mihi: Aquas quas vidisti, ubi meretrix et det, populus, et gens, et lingua, et decem cornua quæ vidisti, et bestiam odient fornicariam et desolatam facient illam, et nudam, et carnes ejus manducabunt, et ipsam igne concremabunt. Deus enim dedit in corda illorum, ut faciant quæ illi placitum est, ut dent regnum suum bestiæ, donec consummantur verba Dei. Et mulier, quam vidisti, civitas est quæ habet regnum super reges terræ. Hæc quæ ipse beatus Joannes exponit, non multum in his exponendis est laborandum.

CAPUT XVIII.

Post hæc vidi alium angelum descendentem de cælo, habentem potestatem magnam, et terra illuminata est gloria ejus, et exclamavit in fortitudine, dicens: Cecidit, cecidit Babylon magna, et facta est habitatio demoniorum, et custodia omnis spiritus immundi, et custodia omnis volucris immundæ, et odibilis, quia de vino fornicationis ejus biberunt omnes gentes, et reges terræ, qui cum illa fornicati sunt; et mercatores terræ de virtute deliciarum ejus divites facti sunt. Hic angelus, aliquis magnus Ecclesiæ doctor, et cum illo, et per illum cæteri intelligi possunt, qui jam in signis manifestis cognoscentes judicii diem appropinquare, constanter et forti voce prædicantes, quantum huic mundo, suisque amatoribus discrimen immineat, potentialiter nuntiabant. Unde et ab ejus gloria terra videtur esse illuminata, quia quæ prius latebant, isti revelabant. Qui bene de cælo descendere dicitur; quoniam inde hoc totum divina inspiratione suscipiet, quod cæteris Christi fidelibus nuntiabit. Sequitur: Cecidit, cecidit Babylon magna. Usitatissimus enim est iste locutionis modus, ut ea, quæ certissime fieri scimus, prius etiam quam fiant facta dicamus: unde et eos jam vicisse dicimus, quos victores fore putamus, et eos quos morti propinquos videmus, jam mortuos nuntiamus. Sic ergo angelus in hoc loco, quia non dubitat subito esse Babylonem perituram, ac si jam cecidisset, quasi de præteritis loquens ait: Cecidit, cecidit Babylon magna. Ac si dicat: Nullam spem in ea ulterius habeatis, nullum amorem in ea ponatis, quia in proximo miserabiliter rueri videbitis; non vos fallat, non vos decipiat, cujus omnis pulchritudo subito evanescet. Et facta est habitatio demoniorum (1606). Postquam enim Babylon, id est malorum congregatio in tenebras subversa fuerit, quos nisi malignos

(1606) Hujusmodi eversæ urbis Babylonis descriptio desumpta est ex Isaiæ cap. XLIV: « Sed requiescent ibi bestia, et replebuntur domus illorum draconibus, et habitabunt ibi struthiones, et pilosi saltabunt ibi, etc. » Quod hic S. Hieronymus reddidit pilosi, Septuaginta verterunt demones; insidebat enim tunc mentibus opiui, demones et spe-

ritus in ea habitare credere possumus (1607)? Quis pro ea nisi immundi spiritus, immundæque volucres eam custodient. Ipsæ namque eam custodient, quia semper de ejus pœnis saturabuntur. Et tunc quidem omnibus odibilis fiet, quando ipsi quoque, quibus servierat, eam affligere non cessabunt. Sed quorsum hæc? Sequitur:

Quia de vino fornicationis ejus bibent omnes gentes, et omnes reges terræ, qui cum illa fornicati sunt. Ejus igitur fornicatio est causa, cur iram et indignationem, multasque hujus mundi ærumnas omnes gentes, omnesque reges terræ incurrant et patiantur.

Et mercatores terræ de virtute deliciarum ejus divites facti sunt. Sicut enim Apostolus ait: « Nemo militans Deo, implicat se negotiis sæcularibus (Tim. II, 4). » Terræ mercatores sunt, qui non æternis bonis, sed de Babylonis deliciis ditari cupiunt.

Et audivi aliam vocem de cælo dicentem: Exite de illa, popule meus, et ne participes sitiis delictorum ejus, et de plagis ejus non accipiatis; quoniam pervenerunt peccata ejus usque ad cælum, et recordatus est Dominus iniquitatum ejus. Reddite illi, sicut illa reddidit vobis; et duplicate duplicia secundum opera ejus. Hoc enim in omnibus Scripturis Dominus populum suum admonet, dicens: Exite de illa, popule meus; relinquit non tantum corpore, quantum corde iniquorum conversationem; et ne participetis sitiis delictorum ejus; ne simul cum ea fortasse de plagis et de pœnis ejus postmodum accipiatis (1608). Qui enim participes sibi sunt in peccatis, participes erunt et in tormentis. Quoniam pervenerunt 353 peccata ejus usque ad cælum, siquidem in tantum creverunt, ut pro sua magnitudine ante Deum cum quadam accusatione recitentur. Unde et subditur: Et recordatus est Dominus iniquitatum ejus. Quarum quidem, quia impunitas esse reliquebat, oblitus esse videbatur.

Reddite illi, sicut ipsa reddidit vobis, et duplicate duplicia secundum opera ejus. Nam quia iniquorum tormenta, juxta sanctorum, quos affixerant sententiam, et voluntatem fieri, ideo eis ab ipsis sanctis inferri dicuntur. Quæ bene quidem duplicari præcipiuntur, quia illi in sola corpora potestatem acceperunt; sancti autem in animas et corpora potestatem habebunt. Unde et subditur: In poculo, quo miscuit vobis, miscete illi duplum, et quantum glorificavit se, et in deliciis fuit, tantum date ei tormentum, et luctum. Hoc est, quod diviti per Abrahâ in Evangelio dicitur: « Fili, recordare, quia recepisti bona in vita tua, et Lazarus similiter et mala; nunc autem hic consolatur, tu vero cruciaris (Luc. XVI, 25). » Juxta qualitatem ergo deliciarum crescit extra loca deserta et solitudines frequentare. Ita Calmet.

(1607) Cod. Vat. addit, et supplet editionem.

(1608) Ex S. Hieronymo et Orosio scimus plurimos Romanos immanitatem barbarorum formidantes Ægyptum, Africam et Syriam perfugisse, atque in desertis locis sancte vitam egisse.

numcrus tormentorum. *Qua ta corde suo dixit : A* *Sedeo regina, et vidua non sum, et luctum non vido, ideo in una die venient plagæ ejus, mors, et luctus, et fames, et igni comburetur, quia fortis est Deus, qui judicabit illam* (1609). Iniquorum etenim multitudo dum sibi hujus vitæ felicitatem et prosperitatem abundare conspicit, non ad mala quæ illi ventura sunt, attendit, sed in solis præsentibus bonis, quibus male utitur, superbit et gloriatur. Et quamvis subito regia dignitate et honore carere, et vitali fortitudine viduari, omnique luctu et miseria repleri valeat; tamen ut stulta, et inscia in corde suo loquitur dicens : *Sedeo regina; omnes me, quasi dominam venerantur, et vidua non sum, neque consilio et auxilio destituta, et luctum non vido, quæ mihi falso quidam promittunt. Ideoque una die, imo una hora, quando dicitur : Ite, maledicti, in ignem æternum, venient plagæ ejus, mors videlicet æterna, et luctus inefficiens, et fames insatiabilis. Et igni comburetur, illo scilicet inextinguibili, de quo nunc diximus; quia fortis est Deus, qui judicabit illam, cujus judicio et voluntati nulla fortitudo resistere valebit.*

Et plangent, et flebunt super illam reges terræ, qui cum illa fornicati sunt, et in deliciis vixerunt, cum viderint fumum incendii ejus longe stantes, propter timorem tormentorum ejus dicentes : Væ, væ civitas illa magna Babylon, civitas illa fortis, quoniam una hora venit judicium tuum. Flebunt, inquit, et lugebunt omnes reges terræ atque potentes, non tantum illam quantum se propter illam, quoniam infeliciter dilexerunt illam, (1610). Infeliciter quidem, quoniam cum illa fornicati sunt, magis ad luxuriam et delicias, carnisque voluptates, hanc vitam amantes, quam ut Deo servirent, et in ejus vinea laborarent, et tandem finito labore mercedem operis secum reportarent. Flebunt, inquit, cum viderint fumum incendii ejus longe stantes, id est longe stare desiderantes, propter timorem tormentorum ejus. Desiderio quidem longe stabunt, actu tamen in ipsa erunt; in ipsa, et cum ipsa ardebunt. Plangent utique et dicent : *Væ, væ, civitas illa magna Babylon, civitas illa fortis tu es quam sic perire videmus, quoniam sic incendiis tradita es, quam nos stulti et infelices æternam esse opinabamur. Et ecce una hora venit judicium tuum, una hora cecidit superbia tua.*

Et negotiatores terræ flebunt, et lugebunt super illam, quoniam merces eorum nemo emet amplius : merces auri, et argenti, et lapidis pretiosi, et margaritæ, et byssi, et purpuræ, et serici, et cocci, (et omne lignum thynum, et omnia vasa eboris, et omnia vasa de lapide pretioso, et æramento, et ferro, et marmore, et cinnamomum) et odoramentorum, et unguenti, et

(1609) Prosequitur S. Joannes describere imaginem Urbis, Dei patientiam, superbia, fastuque suo provocantis, quantaque passura sit mala pro dilectis suis vaticinatur. Olim Babylo ni magnæ eadem flagella ab Isaia et Jeremia prædicta fuisse sacræ litteræ testantur.

(1610) Hanc tantam pravitatem et infamiam Au-

thuris, et vini, et olei, et similæ, et tritici, et jumentorum, et ovium, et equorum, et rhedarum, et mancipiorum, et animarum hominum. Flebunt, inquit, et lugebunt mercatores terræ, supradictæ civitatis destructionem : quæ quanvis ad litteram intelligi possunt, sunt tamen illi mercatores, qui diversarum mercium negotiationibus hujus mundi homines fallere solent. Hi autem sunt maligni spiritus, qui post hujus mundi homines destructionem ideo flebunt, et lugebunt quia neminem invenient cui suæ iniquæ artis vendant suppellectilem. Aurum namque et argentum, lapides pretiosi et margaritæ, byssus et purpura, sericum et cœcum, quæ ad ornamentum et decorem pertinent, sapientiam, et virtutes, et morum honestatem significant. Lignum vero thynum, et omnia vasa eboris, et 354 omnia vasa de lapide pretioso, et æramento, et ferro, et marmore, quia quanvis ad se decorandos super se divites non ferant, eorum tamen gloriam et potentiam demonstrant, honores et dignitates designant, quibus divitum superbia extollitur et gloriatur. Cinnamomum autem, et amomum, et adramenta, et thus, et unguenta, quæ ad nares et ad olfactum maxime pertinent, quibus etiam membra ægrota et debilia solidantur, et sanantur, sancti Spiritus gratiam inveniunt. Vinum vero, et oleum, et simila, et triticum, quibus hominum vita sustentatur, litterarum studia et doctrina intelligitur. Hæc autem omnia maligni spiritus aut vendunt, aut vendere quidem sese fingunt. Vendunt autem et jumenta, illa scilicet, de quibus dicitur : « Computruerunt jumenta in stercore suo (Joel 1, 17) » Vendunt et oves de quibus Dominus ait : « Ecce ego mitto vos sicut oves inter lupos (Matth. v, 16) » Has enim vendere quid est, nisi morti tradere? Sed quid mirum, si istas vendunt, cum illam maximam et præcipuam ovem vendere (1611) non timuerint? Vendunt similiter equos, et rhedas, et mancipia, per quos vel hæreticos intelligimus, in quibus, et per quos mali contra bonos præliantur; sive etiam doctores, quorum servitio ad patriam reportantur. Vendunt autem et animas hominum, quas si non vendidissent, hodie tot captivos infernus non habuisset. Sequitur :

Et poma desiderii animæ tuæ discesserunt a te, et omnia pingua, et præclara præterierunt a te, et amplius illa jam non invenies. Mercatores horum, qui divites facti sunt, ab ea longe stabunt propter timorem tormentorum ejus, stentes, et lugentes, et dicentes : Væ, væ, civitas illa magna, quæ amicta erat purpura, et bysso, et cocco, et deaurata auro, et lapide pretioso, et margaritis, quoniam una hora destituta sunt tantæ divitiæ. Poma, inquit, mitia et suavia, quæ voluntas et anima tua devorare desiderabat, disgust. lib. 1. De civit. Dei c. 33, objecit Romanis, scilicet dum urbis exitium plangerent orientales populi, et maximæ civitates in remotissimis terris, ipsi scenicis ludis ac voluptatibus omnibus deo multo insaniora quam antea fecerant, facerent.

(1611) Cod. Vat., *triginta argenteis.*

cesserunt a te, et omnia pingua virtutum pinguedine, et præclara vitæ, et morum honestate præterierunt a te, et amplius illa jam non invenies. [Quando enim hæc inveniebas, crudeliter ea persequebaris, et perdebas. Quia ergo sanctos occidisti, nequaquam eos tibi auxiliares invenies (1612)]. Mercatores horum, quæ superius enumeravimus, ab ea longe stabunt, id est longe stare desiderabunt, propter timorem tormentorum ejus flentes et lugentes, et dicentes: *Væ, væ civitas illa magna, quæ amicta erat purpura, et bysso, et cocco, et deaurata auro, et lapide pretioso, et margaritis.* Hæc omnia regiam indicant dignitatem, his potentes et nobiles hujus sæculi ornantur. Per quæ hujus nobilissimæ civitatis potentiam et sublimitatem demonstrat. Sed hæc una hora peribunt, quoniam ad unius Jussionis vocem cælum et terra transibunt.

Et omnis gubernator, et omnis qui in lacum navigat, et nautæ qui in mari operantur, longe steterunt, et clamaverunt videntes locum incendii ejus, dicentes: Quæ similis civitati huic magnæ? Et miserunt pulverem super capita sua, et clamaverunt flentes, et lugentes, et dicentes: Væ, væ civitas illa magna, in qua divites facti sunt omnes, qui habebant naves in mari, de pretiis ejus, quoniam una hora desolata est. Omnis, inquit, gubernator, per quem reges, philosophos et hæreticos, cæterosque, quibus mundi regimina commissa sunt, intelligimus. Et qui in lacum navigat, id est qui incautis piscibus, et baptizatis hominibus insidiatur. Et nautæ, qui in mari operantur, id est divites et potentes hujus sæculi, qui per hoc mare magnum et spatiosum suos exercitus, navesque iniquas, piratis, homicidiis et latronibus plenas, et contra sanctos, et Ecclesiam ducunt, et cæles, et incendia, rapinas cæteraque iniquitatis opera quotidie agere non cessant. Hi omnes longe steterunt, ut superius diximus, et clamaverunt, videntes locum incendii ejus, locus enim iste, infernus est, dicentes: *Quæ similis civitati huic magnæ? Hoc enim præ stupore et admiratione dicunt: Et miserunt pulverem super capita sua: quoniam etsi fecerunt penitentiam, tamen et ipsam quidem infructuosam pro suis iniquitatibus agentes, terram et pulverem se esse cognoscent.* Clamant autem, flent et lugent, stupent et admirantur de hujus mundi tam subita destructione, qui tot reges et regna, tot gentes et nationes suis honoribus divitiisque ditabat. Cuncta enim villa tunc, et sine honore apparebunt, quæ nunc quidem chara et pretiosa esse videntur.

Exsulta super ea cælum, et vos apostoli et prophetæ, quoniam judicavit Deus judicium vestrum de illa. Expositis enim omnibus, quæ ad malorum confusionem et ad ignominiam pertinebant, ad gaudium et exultationem, angelus qui loquebatur fideles hortatur, dicens: *Exsulta super ea cælum, id est omnis Ecclesiæ multitudo, et maxime vos sancti apostoli et prophetæ, quia judicavit Deus judicium re-*

strum de illa. «Lætabitur enim justus, sicut scriptum est, cum viderit vindictam (Psal. LVII, 11).» Sicut enim pro his, qui salvari possunt, assidue Deum sancti exorant, ita de illorum pœna, **355** qui irrecoverabiliter damnati sunt, quia eam Deo placere cognoscunt, exsultant et gaudent (1613).

Et sustulit unus angelus fortis lapidem, quasi molarem, magnum, et misit in mare, dicens: Hoc impetu mittetur Babylon magna civitas illa, et ultra jam non invenietur. In mentis namque excessuposito apparuit beato Joanni angelus unus, qui ideo fortis vocatur, quia fortia operatur. Hic enim sustulit, id est sublevare visus est, lapidem unum molarem magnum, et misit illum in mare; qui utique secundum naturæ suæ gravitatem, semper profundum et ima petit, et quia rotundus et volubilis est, postquam semel ad occasum vergit, etiamsi teneri velit, stare non potest. Cui bene Babylon comparari potest, quæ sæmel quidem damnata, suæque damnationis sententia accepta, nulla vi, nullo conamine, nullis precibus stare valebit, quin in profundum lacu et in inferni inferiora submergatur. Unde et dicit: *Hoc impetu mittetur Babylon, civitas illa magna. Et ulterius jam non erit.*

Et vox citharædorum et musicorum, et tibia canentium, et tuba non audietur in te amplius, et omnis artifex non invenietur in te amplius, et vox molæ non audietur in te amplius, et lux lucernæ non lucebit in te amplius, et vox sponsi et sponsæ non audietur adhuc in te. Et hæc quidem ad litteram intellecta, omnimodam illius civitatis destructionem significant. Allegorice autem per citharædos et musicos, per tibiam tubamque canentes (1614), philosophos et sapientes intelligere possumus, qui eam suavi modulatione verborum mulcebant, et mundi hujus oblectamenta amare suadebant, quales Orpheus et Alcæus, Tullius et Horatius, multique alii fuisse memorantur. Hi autem et artifices dici possunt, qui artes ipsas et docebant et faciebant. *Et vox molæ non audietur in te amplius;* ubi enim mola non auditur, ibi neque cibus, neque hominum habitatio est. *Et lux lucernæ non lucebit tibi amplius;* in tenebris enim præcipitata, non tantum communi luce solis lonæque carebit, verum etiam ipsam privatam propriæque lucernæ lucem non habebit, siquidem nec ipsi ejus oculi sibi utiles erunt. *Et vox sponsi et sponsæ non audietur in te.* Ubi enim sponsus et sponsa non auditur, humani generis propagatio aufertur. Amodo igitur sterilis erit, quæ in tantorum florum multitudine gloriabatur. Quare antem hæc flant, subinfertur:

Quia mercatores tui erant principes terræ, et quia in beneficiis tuis erraverunt omnes gentes. Et in ea sanguis prophetarum et sanctorum inventus est, et omnium qui interfecti sunt in terra. Tam dives enim, tanque nobilis civitas ista fuit ut quos ipsa mercatores habebat, allarum gentium principes essent. Ad

(1612) Hæc ex cod. Vat. supplēvimus.

(1613) Cod. Vat., et gratulatur.

(1614) Cod. Vat., pro tibia tubaque canentes.

troire in templum, donec consummarentur septem plagæ. His enim consummatis, major in Ecclesia introitus fiet. Quia « cum plenitudo gentium introierit, tunc Israel salvus fiet (Rom. xi, 25). » De cælesti autem Jerusalem pro certo scitur, quod nemo corporaliter ingrediatur, donec his septem plagis finitis ad immortalitatem sancti resurgant. Quæ bene fumo aromatum et incensurum, qui de sanctorum orationibus procedit, plena esse dicitur, quia ubi Dei majestas, et virtus est, ibi sanctorum orationes et obsequia diriguntur.

CAPUT XVI.

Et audiui vocem magnam de templo dicentem septem angelis : Ite, et effundite septem phialas iræ Dei in terram. Et abiit primus, et effudit phialam suam in terram, et factum est vulnus sævum et pessimum in hominibus qui habebant characterem bestię, et in eos qui adoraverunt imaginem ejus (1584). Hæc magna vox in templo Dei, quod est Ecclesia, quotidie auditur. Quid enim aliud Evangelia narrant, nisi ut doctores ad evangelizandum exeant, et quanta ira et indignatio super peccatores, nisi convertantur, ventura sit, cunctis aperto ore manifestent? Cum enim futuram pœnam sancti denuntiant, quid aliud quam phialas iræ Dei plenas in terram effundunt? Unde et subditur : *Et abiit primus, et effudit phialam suam in terram.* Primus enim angelus primus est prædicatorum ordo, qui tunc quidem phialam suam in terram fudit, quando primitivæ Ecclesiæ non solum gratiam, quæ bonis parata est, verum etiam quæ tormenta peccatores expectant, annuntiabat. Hanc autem phialam funderat Apostolus cum diceret : quod « Dominus reddet unicuique secundum opera sua, his quidem secundum patientiam boni operis gloriam, et honorem, et incorruptionem : his autem qui ex contentione, et non acquiescunt veritati, credunt autem iniquitati, ira et indignatio, tribulatio et angustia superveniet (Rom. ii, 6, 10). » Sequitur : *Et factum est vulnus sævum ac pessimum in hominibus qui habebant characterem bestię, et in eis qui adoraverunt imaginem ejus.* Nondum bestia nata est, et jam miseri **347** homines ejus characterem et nomen venerantur, ejusque imaginem et similitudinem adorant. Ejus namque imago Simon magus, Arius, et cæteri illi diaboli fuerunt. Ejus imaginem et characterem Judæi venerantur, qui se adhuc Messiam expectare confitentur. In his autem sævum vulnus ac pessimum factum est, quod utique sanari non potest.

(1584) Qui hoc ex capite non morales sensus erunt, ut commentator noster, sed eversionis Romani imperii vaticinia accipi debere contendunt; pro voce magna, voluntatem Dei Joanni manifestatam intelligunt, qui cum tempus novæ legis instaurandæ advenerit, Romanorum regnum acerbius contra veri Dei religionem acturum evertere statuit. Has igitur plagas, seu flagella diversis temporibus immissa interpretes isti a Valeriano numerare incipiunt, qui a Sapore Persarum rege victus miseram captivitatem, et atrocioram mortem passus est. Cer-

« Si non venissem, et locutus fuisset, peccatum non haberent; nunc autem excusationem non habent de peccatis suis (Joan. xv, 21). » Quid ergo? Nunquid Christi prædicatio eos vulneravit et peccare fecit? Absit; sed cum Christus prædicaret, et ipsi ejus monita recipere nolent, a diabolo vulnerati et necati sunt, atque in ejus militia computati. Unde Apostolus ait : « Nam peccatum occasione accepta per mandatum seduxit me, et per illud occidit (Rom. vii, 11). » Sic ergo apostollis prædicantibus, cum Judæi et cæteri, qui in errorem seducti fuerant, eorum verba recipere nolissent, tam graviter a diabolo vulnerati sunt, ut jam ulterius sanari non valerent (1585).

Et secundus effudit phialam suam in mare, et factus est sanguis tanquam mortui, et omnis anima vivens mortua est in mari. Secundus namque angelus phialam suam in hoc mare magnum et spatiosum fudit (1586), quando secundus prædicatorum ordo armatum mundi hujus sapientiam, philosophorum et hæreticorum doctrinam, insuper et falsam deorum religionem reprehendere cepit. Unde et subditur : *Omnia aqua maris versa est in sanguinem, et ipse sanguis mortui.* Et omnis anima (1587) vivens mortua est in mari; quanto enim plus vera doctrina dilucidatur, tanto magis falsa scientia sanguinem vertitur, et peccatum. Plus etenim peccat, qui cognita veritate falsitatem sequitur, quam ille qui veritatis vocem nunquam audit. Merito ergo mare in sanguinem vertitur, sequæ libentes necat et interficit, cum non jam ad mare, sed ad sanæ fidei phialam super infusam sitientes currere debeant.

Et tertius effudit phialam suam super flumina, et super fontes aquarum, et factus est sanguis. Quid enim per flumina et fontes aquarum, nisi legis et prophetarum libros intelligimus? Super hos autem phialam suam, spirituales videlicet expositionem, Ecclesiæ doctores fuderunt, ne secundum litteram ulterius intelligerentur; « littera enim occidit, spiritus autem vivificat (II Cor. iii, 6). » Occidit quidem, quando in sanguinem conversa est, a que etiam suos observatores præcipit abstinere. Et prima quidem isti fontes, secundum historiam intellecti, potabiles erant, nunc autem nisi spiritualiter intelligantur, hæreticos faciunt. Sciant igitur se non aquam, sed sanguinem bibere, qui tali scientia delectantur.

Et audiui angelum aquarum dicentem : Justus es,

tum enim est quod non tam bella, quam pestilentis, fames, terræmotus, incendia et diversa vastationum genera Romam, barbarorum principum ludibrium factam, desolarunt. Ita Cornelius, Calnet, Bossuet, Sassi, etc.

(1585) Cod. Vat., non videntur.

(1586) Cod. Vat., effudit.

(1587) Cod. Vat. : « Et ipse sanguis totus niger, et putens factus est tanquam sanguis mortui. Et omnis anima, » etc.

qui es, et qui tras sanctus, qui hæc iudicasti, quia sanguinem sanctorum et prophetarum suderunt, et sanguinem eis dedisti bibere, digni enim sunt. Et audivi alterum ab altari dicentem: *Etiam, Domine Deus omnipotens, vera et iusta iudicia tua.* Laudat quartus prædicator superiorum doctorum sermones, insuper et Deo gratias agit, quia homines iniquos et superbos, qui magis hæreticorum et philosophorum stultam sapientiam, quam veram et catholicam fidem credere et imitari voluerunt, in sua stultitia erroreque permisit. Ad quod confirmandum omnis ecclesiastica multitudo, quæ a rectæ fidei altari non discedit, respondit dicens: *Etiam, Domine Deus omnipotens, vera et iusta iudicia tua.* Vides quanta concordia est in populo Dei, et quomodo sancti prædicatores omnes se vicissim respondent, et Dei opera et justificationes una voce prædicant et extollunt. Sequitur:

Et quartus angelus effudit phialam suam in solem, et datum est illi æstu affigere homines et igne. Et accendunt homines æstu magno, et blasphemaverunt. Homines nomen Dei habentis potestatem super has plagas, neque egerunt penitentiam, ut darent illi gloriam. Postquam Dei iudicia angelus quartus hædaverat, ipse quoque nolens suam phialam esse otiosam, super solem eam effudit. Per solem hoc in loco illum intelligimus, qui cum sit cæcus, omniumque tenebrarum caligine obvolutus (1588), Deum tamen iustitiæque solem se dicere non timet. Illic ergo sanam doctrinam ferre non valens, et phialam super effusam (1589) graviter ferens, cum non habeat quod Ecclesiæ doctoribus respondere queat, in suos irascetur et indignabitur, eosque infideles, ut moris est, vilesque vocabit, qui suas iniurias non vindicaverint (1590); unde ad tantam insaniam eos accendet et provocabit, ut non solum sanctos, verum etiam ipsum mundi creatorem blasphemare audeant (1591); et hoc est quod dicitur: *Et datum est illi æstu affigere homines, et igne, et accendunt homines æstu magno;* tali namque æstu, talique **348** igne sæpissime homines affigi et æstuarè videmus, cum tanta ira diabolo instigante exagitantur, ut vix a multis unus homo detinori valeat, quod ad facinus, quod mente conceperat, totus pallidus et turbatus, quasi fera in sanguinem, ruat. Sequitur: *Et blasphemaverunt nomen Domini habentis potestatem super has plagas, neque egerunt penitentiam, ut darent illi gloriam.* Vides ergo quid diaboli stimulus, quid cauda draconis, quid iniquitatis silius in his qui sibi obediunt (1592), quo igne eos succendat, quo æstu eos inflammaret, quibusve stimulis eos exagitet.

Et quintus angelus effudit phialam super sedem bestię, et factum est regnum ejus tenebrosum, et

commandaverunt linguas suas præ dolore, et blasphemaverunt Dominum cæli in doloribus, et vulneribus suis, et non egerunt penitentiam ex operibus suis. Quartus angelus super ipsam bestiam, quam et solem vocavit, quintus autem narratur phialam suam fudisse super sedem bestię, majora, et fortiora ejus membra (1593), hæresiarchas videlicet et tyrannos intelligimus. Super hos autem phialas suas doctores effundunt, quando sua peccata, strosque errores eis ad memoriam reducentes, quas pœnas quosque cruciatus pro eis passuri sunt, eis per ordinem exponunt; unde sit ut qui talibus verbis, si Deum propitium habent, illuminari debuerant; obstitati potius contra veritatem, tenebrosi fiant et cæci. Et hoc est quod dicitur: *Et factum est regnum ejus tenebrosum.* Sequitur: *Et commandaverunt linguas suas præ dolore, et blasphemaverunt Dominum cæli in doloribus et vulneribus suis, et non egerunt penitentiam ex operibus suis.* Ecce qui sapienter admoniti ad penitentiam, et lacrymas converti debuerant, quasi quibusdam telis graviter vulnerati sanctorum verbis ad tantam iram et indignationem commoti sunt, ut et Dominum blasphemarent, et inter se ut frenetici, frendentes, quod dicerent non considerarent. Hoc est enim, quod ait: *Et commandaverunt linguas præ dolore.* Quid enim aliud est linguam præ dolore manducare, nisi inconsiderate et irrationabiliter loqui? Sequitur:

Et sextus angelus effudit phialam suam in flumen illud magnum Euphraten, et siccatit aquam ejus, ut præpararetur via regibus ab ortu solis. Flumen etenim magnum Euphrates, quod in multas partes dividitur, hæreticos designat, qui in multiplices diversaque sectas dividuntur. Super hos autem phialam suæ prædicationis angelus effudit, eorumque aquas fontes et torrentes desiccavit, magnaque ex parte eorum hæreses destruxit. Unde factum est ut aqua desiccata, quæ eis impedimento erat, via regibus ab ortu solis venientibus præpararetur. Reges enim dicuntur sancti, qui quoniam se prudenter regere norunt, nullum in eis habent vitia principatum. Unde Apostolus ait: « Non regnet peccatum in vestro mortali corpore (Rom. vi, 12). » Illi autem veniunt ab ortu solis, quia lux eos semper antecedit, nesciunt occasum, sed de virtute in virtutem, quasi de luce in lucem gradientes, semper solis radios, quasi aquilæ, intuentur.

Et vidi de ore draconis, et de ore bestię, et de ore pseudopphetę spiritus tres immundos, et in modum ranarum: sunt enim spiritus dæmoniorum, facientes signa, et procedunt ad reges totius terrę, congregant illos ad prælium, ad diem magnum Dei omnipotentis (subauditur dicentis): Ecce venio sicut fur; beatus, qui vigilat, et custodit vestimenta sua, ne nudus am-

(1588) Cod. Vat., circumvolutus.

(1589) Cod. Vat., sibi supereffusam.

(1590) Cod. Vat., quantocius non iudicaverint.

(1591) Huius generis sunt impii illi, qui Dei providentiam damnant, qui de ejus existentia disputant,

qui si non verbis, factis certe athei comprobantur

(1592) Cod. Vat., operetur.

(1593) Cod. Vat., « quintus autem super sedem bestię phialam fudisse narratur. Sedes autem bestię major, et fortior, » etc.

bulet, et videant turpitudinem ejus, et congregabit illos in locum, qui vocatur Hebraice Armagedon. Vocatur enim Antichristus draco, propter fallendi fortitudinem et volubilitatem; vocatur et bestia, propter crudelitatem; vocatur autem pseudopropheta, quia se Christum esse mentitur. De cujus ore spiritus tres immundos exire dicit, quos subsequenter exponens, spiritus dæmoniorum esse fatetur, et tali quidem trinitate præditus dæmoniorum omnes suos discipulos falsa signorum et prodigiorum virtute ditabit. Qui bene ranarum similitudinem habere perhibentur, quia eos quos sua dicacitate corrumpunt, garrulitate, et immunditia, omnique sorde replent. Hi autem procedunt ad reges totius terræ, non utique ad eos quibus via ab ortu solis præparatur, imo ad eos qui sola terrena et transitoria honores et dignitates diligunt. Sed quare procedunt? Sequitur. *Congregare illos in prælium ad diem magnum omnipotentis.* Sic sic, diabole, diligis tuos, hoc est tuum consilium, ut contra eum pugnare eos suadeas cui neque tu, neque illud resistere valebit (1594)? Quod quidem ideo facis (1595), ut non solus, sed cum multis in iudicio damneris. Vos autem sancti, cavete ne decipiāmini, quibus ipse Dominus ait: *Ecce venio sicut fur, cunctis hominibus meum adventum ignorantibus. Beatus ergo qui vigilat, et semper vigilat, ne quasi incautus præoccupetur; 349 et custodit vestimenta sua, ne nudus ambulet, et videant turpitudinem ejus.* His enim vestibus primus homo se nudatum esse sentiebat, quando dicebat: « Audiui, Domine, vocem tuam, et abscondi me, eo quod nudus essem (Gen. iii, 9); » quas quidem si bene custodisset, ejus et nostra turpitudinem non apparuisset. Sequitur: *Et congregabit illos in locum, qui vocatur Hebraice Armagedon (1596).* Magedon namque locus est in quo (sicut in libro Regum et Paralipomenon legitur) Josias rex justissimus est interfectus (II Paral. xxxv, 22), de quo loco et Zacharias propheta in personam Domini ad iudicium venientis loquitur, dicens: « Et aspicient ad me, quem crucifixerunt (Zach. xii, 10). » Et paulo post: « In die illa magnus erit pluetus in Jerusalem, sicut pluetus ad Remonon in campo Magedon, et plangent terræ familiæ, et familiæ seorsum (ibid., 41, 42). » Congregabuntur ergo in campo, qui vocatur Hebraice Armagedon, id est ante faciem Dei omnipotentis, qui non quasi probaturus, sed quasi iudicaturus eos aspiciet.

Et septimus angelus effudit phialam suam in aerem, et exivit vox magna de templo a throno, dicens: Factum est. Et facta sunt fulgura, et voces, et tonitrua, et terræmotus factus est magnus, qualis nunquam fuit, ex quo homines fuerunt super terram: talis terræmotus, et sic magnus. Et facta est civitas magna in tres partes, et civitates gentium ceciderunt. Septimus angelus ultima prædicatio erit, quæ ab Henoch

et Elia initium suscipiet. Qui bene phialam suam in aerem fudisse dicitur, quia palam et manifeste loquens Antichristum advenisse nuntiabit. Sequitur: *Et exivit vox de templo, ac throno dicens: Factum est. Vox enim magna quæ de templo exit, vox sanctorum est, qui tam terribili nuntio audito, vicissim se viriliter agere hortabuntur, dicentes: Factum est. Advenit ultimus dies, completæ sunt scripturæ prophetarum, moriamur ergo omnes pro nomine Christi. Confestim autem ab adversa parte malo tum facta sunt fulgura, in multis videlicet signis et miraculis, Antichristo ejusque discipulis clarescentibus: et voces prædicatorum ranarum, et tonitrua altæ prædicationis hæreticorum, ubique prædicantium. Et terræmotus factus est magnus, qualis nunquam fuit, cunctis videlicet terrenis, et peccatoribus magno impetu in Ecclesiam insurgentibus, de quo terræmotu ipse Dominus loquitur, dicens: « Erit tunc tribulatio talis qualis non fuit ab origine mundi, nec futura est (Matth. iv, 21). » Tunc autem civitas illa magna iniquorum in tres partes dividetur, quatenus nemo in illa occisus reperiat, cunctis pro modulo contra sanctos pugnantibus. Et prima quidem pars est Antichristus ejusque familiares; secunda vero multitudo hæreticorum, ubique signa et prodigia facientium; tertia autem tyrannorum exercitus, ubique sanctos affligentium. Quod autem ait: *Et civitates gentium ceciderunt, eos significat, qui eorum signis et doctrina decipiuntur.**

Et Babylon magna venit in memoriam ante Dominum dare ei calicem indignationis iræ ejus. Et omnes insulæ fugerunt, et montes non sunt inventi, et grando magna descendit de celo in homines, et blasphemaverunt homines Deum, propter plagam grandinis, quoniam magna facta est vehementer (1597). Sicut enim Jerusalem sanctorum Ecclesiam, ita Babylon iniquorum omnium congregationem significat, cujus secundum quemdam modum videtur Deus oblitus, quia malos in suis iniquitatibus crescere et prosperari permittit. Quæ tunc quidem in ejus memoriam reducetur, quando eam suæ indignationis calice potabit. Quod autem calix passionem et mortem significet, pene omnes scripturæ testantur. Sed quid est quod insulæ fugiunt, et montes non inveniuntur? nisi quia multæ mundi hujus Ecclesiæ, multique episcopi et doctores jam fatigati, et procellosas maris tempestates ferre non valentes, locum persecutoribus dabunt, et ne inveniuntur, ubique se occultabunt; quod quidem in primitiva Ecclesia sæpissime factum fuisse legimus; cum non qualescunque, sed ipsi apostolici viri se in cryptis, terræque cavernis se abscondisse narrantur. Hæc autem tanta persecutio quare fiat, subjungit dicens: *Et grando magna, sicut talentum, descendit de celo super homines.* Hæc enim grando septimi angeli prædicatio intelligitur, quæ in tantum cum omni exercitu suo Antichristum in

(1594) Cod. Vat., neque ipsi resistere valebitis.

(1595) Id. eod., Quod quidem totum facis, etc.

(1596) Cod. Vat., Magedon.

(1597) Cod. Vat., (ut ipsam Deum omnes pariter blasphemarent.)

iram et indignationem commovit, et exacerbavit, et ipsum Deum pariter blasphemaverunt (1598). Quæ grando bene talento comparatur, quoniam tantum septuaginta duarum librarum est, quot et discipuli Christi fuisse dicuntur, quorum prædicationem septimus iste angelus est imitatus. Hæc autem superioribus continuanda sunt, illi videlicet hæc ubi dicitur: *Et exiit vox magna de templo a throno dicens: Factum est*; inde enim usque ad hunc locum, interpunctio est, **350** quam Græci dicunt parenthesis. Sequitur: *Et blasphemaverunt homines Deum propter plagam grandinis, quia magna facta est vehementer*. Sicut enim nos hæreticorum verba, sagittas et grandinem computamus; ita et hæretici sanctorum prædicatione vulnerati, timentes, quasi grandinem eam fugiunt, et impetum tempestatis.

CAPUT XVII.

Et venit unus de septem angelis, qui habebant septem phialas, et locutus est mecum dicens: Veni, et ostendam tibi damnationem meretricis magnæ, quæ sedet super aquas multas, cum qua fornicati sunt reges terræ; et inebriati sunt, qui inhabitant terram, de vino fornicationis ejus. Quod beato Joanni dicitur, universaliter toti Ecclesiæ dicitur. Quia ergo de Babylone angelus loqui cœperat, plenissime eam qualis sit describens, admonet Ecclesiam, ut eam videat, et contempletur. (1599) *Veni, inquit, ostendam tibi damnationem meretricis magnæ, quod per conversionem intelligimus, damnandam meretricem magnam. Quæ sedebat super aquas multas, quoniam in multis populis obtinet principatum. Cum qua fornicati sunt reges terræ; fornicati utique, quia male et illicite ea abusi sunt. Quamvis enim sine hac vita præsentem vincere nequeamus, cum ea tamen fornicari dicimur, si contra legem dissolute nimis et luxuriose ea utamur. Et inebriati sunt, qui inhabitant terram, de vino fornicationis ejus. Quid est enim vinum fornicationis ejus, nisi illicitum poculum ejus? De quo quidem terræ inhabitatores inebriantur, quia in tantum ab hujus vitæ illecebris decipiuntur, ut quasi dementes, sui suæque utilitatis oblit, per quam viam incedere debeant ignorant.*

Et abstulit me in desertum in spiritu, et vidi mulierem sedentem super bestiam coccineam, plenam nominibus blasphemiarum, habentem capita septem, et cornua decem, et mulier erat circumdata purpura et coccino, et inaurata auro, et lapide pretioso, et mar-

(1598) Terrestris mundi dissolutionem nonnulli hic prænuntiari opinantur. Exacto enim finali iudicio quo totus calix indignationis iræ Dei in impios ad tartara damnatus effusus fuerit, tota hæc moles dissolvetur, et, ut ait Christus Dominus, *Cælum et terra transibunt, et fiet omnia nova*.

(1599) Si paululum obocare et ænigmatische in superiori capite S. Joannes de urbe Roma locutus est, in hoc sub Babylonis nomine vivis propriisque coloribus eam describit, ut aliter intelligi non debeat. Ob omnimodam moram corruptionem eam meretricem magnam vocat, et cum in idololatriam perditæ se iniecerat, universosque populos secum fornicari,

*habens poculum aureum in manu sua plenum abominatione et immunditia fornicationis ejus. Desertum non nisi ferarum et animalium irrationabilium esse solet habitatio. Merito ergo in desertum fertur, qui tantum, taleque visurus est monstrum. Et vidi, inquit, mulierem sedentem super bestiam coccineam. Hæc enim bestia ex multis populis et gentibus constituitur; cujus caput non immerito Romam vocaveram, quæ quidem bestia quoniam multorum sanctorum sanguinem fudit coccinea tota, et rubra apparet (1600). Quoniam vero multis idolorum portentis servivit, ideo nominibus blasphemiarum plena esse dicitur. (1601) Quæ enim major blasphemia, quam auro, lapides, et lingua deos vocare? Habebat autem capita septem, et cornua decem, de quibus jam supra diximus, et plura in sequentibus dicemus. Talis ergo erat bestia. Sed qualis erat mulier quæ super bestiam sedebat? Sequitur: *Et mulier erat circumdata coccino et inaurata auro, et lapide pretioso, et margaritis*. His enim ornamentis ad sui fornicationem suos atrahit amatores, per quæ et cætera intelligimus, quibus miseri homines ab amore Dei ad vitæ hujus felicitatem retrahuntur. *Habebat autem et poculum in manu sua plenum abominatione, et immunditia fornicationis ejus, per quæ persuasionem quamdam, et in bonis transitorius delectationem intelligimus; quæ quidem persuasio, et delectatio, superbia, avaritia, luxuria, cæterisque vitiis, quasi suavi aliqua potatione plena multos inebriat, et a recto itinere deviare facit.**

Et in fronte ejus nomen scriptum, Mysterium: Babylonia magna, mater fornicationum et abominationum terræ. Et vidi mulierem ebriam de sanguine sanctorum, et de sanguine martyrum Jesu, et miratus sum cum vidissem illam, admiratione magna. Erat, inquit, in fronte ejus nomen scriptum, alterius quam sonare videbatur intelligentiæ, in se continens mysterium, multorum videlicet secretorum. Vocatur enim Babylonia magna; nulla enim antiquitus civitas tam nobilis, tanque potens, et tam omnibus divitiis, et deliciis, cunctisque superstitionibus, sicut Babylonia, plena fuit. Hæc populum Dei captivavit, hæc usque ad fundamenta Jerusalem civitatem Dei destruxit; hujus insuper rex Nabuchodonosor fuit omnium hominum superbissimus. Hæc ergo quia sola præsentia bona dilexit, præsentem vitam, et malorum omnium congregationem, et ad cæ-

id est deos mendaces adorare cœgerat, ideo vino, seu æstu fornicationis inebriatam appellat.

(1600) Cod. Vat., « cujus caput non immerito Romam vocaverim; quod quidem et Babylonia aliquando fuit. Quæ quidem bestia, » etc.

(1601) Quæ Roma esset ante Petri et Pauli prædicationem describit S. Leo M. sermo 80 in Natali apostolorum illorum cum dixit: « Hic conculcandæ philosophorum opiniones, hic diluendæ erant terræ sapientiæ vanitates, hic omnium sacrilegiorum impietas destruenda, ubi diligentissima superstitione habebatur collectum quicquid usquam fuerat vanis erroribus institutum. »

tera quæ Deus abominatur et odit, homines in-
vitat, **351** merito fornicationum et abominationum
mater vocatur. Hæc autem, quia multorum sancto-
rum et martyrum Jesu sanguinem fudit, quasi jam
plena, et satiata, ebria de eo esse perhibetur. Cujus
impietatem et crudelitatem beatus Joannes non mo-
dica admiratione miratus est.

*Et dixit mihi angelus: Cur miraris? Ego tibi dicam
sacramentum mulieris, et bestię quæ portat eam quæ
habet capita septem et cornua decem. Bestia, quam
vidisti, fuit et non est, et ascensura est de abyssu, et
in interitum ibit, et mirantur inhabitantes terram
(quorum nomina non sunt scripta in libro vitæ a con-
stitutione mundi) videntes bestiam quæ erat, et quæ
non est. Ego, inquit, tibi dicam mulieris et bestię
sacramentum; audi et intellige quid utrumque signi-
ficet. Bestia enim quam vidisti fuit et non est, fuit
enim ad tempus bestia ista: claruerunt aliquando
 sæculi hujus potentes, et honoribus et dignitatibus
sublimati, ac si æterni essent, ab hominibus vere-
bantur. Sed jam quidem non est, quia et assidue de
hac vita transit, et tam brevi tempore in ea moratur,
ut una eademque hora et esse et non esse videatur.
Et ascensura est de abyssu, et in interitum ibit (1602).
Ascensura est enim de abyssu, quia iniquorum ani-
mæ ad corpora resurgenda revertentur; iterum ad
tartara præcipitata, et animæ simul, et corpora
æternos cruciatus sustinebunt. Et tunc quidem pec-
catores, qui in libro vitæ scripti non sunt, neque
Dei memoria digni habentur, super hanc bestiam
mirabuntur et obstupescunt, videntes eos damnari,
qui soliti fuerunt cum magna potentia cæteros judi-
care. Sequitur:*

*Et hic est sensus qui habet sapientiam. Septem ca-
pita septem montes sunt, super quos mulier sedet. Et
reges septem sunt; quinque ceciderunt, et unus est, et
alius nondum venit, et cum venerit oportet illum breve
tempus manere. Expositio est prædictæ similitudinis.
Hic, inquit, est sensus, et intellectus eorum quæ
dicta sunt, quod et ille quidem bene intelligit qui
habet sapientiam. Et septem capita, septem montes
sunt; septem etenim montes supra quos mulier se-*

(1602) Diversæ sunt super hunc locum exposito-
rum interpretationes; aliqui enim hæc referunt ad
brevem Licinii persecutionem; qui cum pridem
Christianis æque ac Constantinus faveret, postea
ortis cum eodem Constantino similitudinis, iterum
contra illos sævit, deorumque cultum restituere
contendit. Sed brevis fuit hujusmodi persecutio,
nam Constantinus duobus præliis eum vicit atque
necavit. Alii Valentem Arianorum accerrimum pa-
tronum, alii Julianum Apostatam, qui brevi vexare
Ecclesiam permitti sunt, his verbis prænuntiatos
asserunt.

(1603) Hi autem sunt Diocletianus, Maximianus,
Galerius, Maximinus, Maxentius, Severus, Licinius.
Quinque ceciderunt, nempe Diocletianus, Maximia-
nus, Galerius, Maxentius et Severus. Unus est,
nempe Maximinus, qui Ecclesiæ Orientali bellum
sevissimum intulit. Sed eo tandem perinde, ac cæ-
teris, sublato, Licinius venit qui, ut diximus, Eccle-
siam modico aliquo tempore insectatus, a Constau-

det, totidemque reges, septem, ut in sequentibus
deklarabitur, tempora significavit, sex videlicet æta-
tes, et septimum sexta: ætatis tempus, et ipsum
quidem breve et ultimum. Unde et subditur: Qui-
que ceciderunt, et unus est, et alius nondum ve-
nit (1605); quinque namque ætates, et quinque
regna cum suis regibus jam tunc transierant, quando
beatus Joannes ista loquebatur, sexta vero ætas, et
sextum cum suis regibus regnum tunc incipiebat,
quæ et nunc quidem volvitur, et usque ad Antichri-
sti tempora perseverabit. Alius autem, qui nondum
venit, ipse est Antichristus, qui quoniam in fine
hujus sextæ ætatis venturus est, septimus ponitur,
et ipse quidem cum venerit, oportet eum breve
tempus manere, non enim nisi tres annos, et dimi-
diū regnabit.

*Et bestia, quæ erat, et non est, et ipsa octava est
et de septem est, et in interitum vadit. Omne namque
totum ex suis partibus constat (1604), et cum nihil
aliud sit totum, quam conjunctio partium, differt
tamen totum ab unaquaque parte. Unde et bestia
ista, videlicet ecclesia malignantium, quæ ex septem
prædictis temporibus constituitur, secundum se
quidem octava est, secundum constitutionem vero
partium, de septem est, quod dialectici quidem fa-
cile intelligunt. Et ipsa nimirum cum omnibus suis
partibus in interitum vadit.*

*Et decem cornua, quæ vidisti, decem reges sunt,
qui regnum nondum acceperunt, sed potestatem tan-
quam reges una hora accipient post bestiam. Hi unum
consilium habent, et virtutem et potestatem suam be-
stię tradent. Hi cum agno pugnabunt, agnus vincet
illos, quia Dominus dominorum est, et Rex regum, et
qui cum illo sunt, vocati, electi, et fideles (1605). In
mente habeto quod ex omnibus iniquis **352** hanc
bestiam constitui diximus, ejusque partes omnium
ætatum iniquos et pessimos esse exposuimus. Magna
ergo ejus pars Antichristus est, siquidem omnibus
iniquior et detestabilior erit, unde non immerito
totius bestię nomen sibi usurpat. Huic autem ejus-
dem iniquitatis decem reges adhærebunt, quorum
virtute et tyrannide multa mala contra sanctos ope-*

tino oppressus fuit.

(1604) Qui historiam Joannis vaticiniis aptare
student, pro octava bestia Julianum Apostatam pon-
nunt, ille enim Christiani nominis hostis infensissi-
mus idolorum superstitionem restaurare conatus
est; sed cito, scilicet post annum unum, et septem
vel octo menses, fulmen a cælo missum eum exter-
minavit.

(1605) Quamvis hic perspicuum de adventu Anti-
christi vaticinium habeatur, qui persecutorum ulti-
mus erit; attamen præcedent eum iniqui reges Ro-
manæ potentie et superbie eversores. Cum enim
urbs illa Christiano cultu in ea constituto deorum
superstitioni adhærere non destiterit, a remotissi-
mis regionibus misit Omnipotens in illam potētissi-
mos barbaros, Alaricum scilicet, Gensericum, Astul-
phum, Attilam, Odoacrem, Totilam, aliosque tyran-
nos, qui contra eam a Deo impulsos esse fatebantur,
ac proinde nihil pepercerunt, quin pœnitens dire-
rent, atque vastarent.

rabitur. Pugnabit autem cum agno, sed vincetur; quoniam sicut scriptum est. « Dominus noster Jesus Christus interficiet eum spiritu oris sui, et destruet illustratione adventus sui (11 Thess. II, 8). » Hæc autem breviter transcurramus, quia ad litteram intelliguntur.

Et dixit mihi: *Aquas quas vidisti, ubi meretrix sedet, populus, et gens, et lingua, et decem cornua quæ vidisti, et bestiam odient fornicariam et desolatam facient illam, et nudam, et carnes ejus manducabunt, et ipsam igne concremabunt. Deus enim dedit in corda illorum, ut faciant quæ illi placitum est, ut dent regnum suum bestiæ, donec consummantur verba Dei. Et mulier, quam vidisti, civitas est quæ habet regnum super reges terræ.* Hæc quæ ipse beatus Joannes exponit, non multum in his exponendis est laborandum.

CAPUT XVIII.

Post hæc vidi alium angelum descendentem de cælo, habentem potestatem magnam, et terra illuminata est gloria ejus, et exclamavit in fortitudine, dicens: *Cecidit, cecidit Babylon magna, et facta est habitatio demoniorum, et custodia omnis spiritus immundi, et custodia omnis volucris immundæ, et odibilis, quia de vino fornicationis ejus biberunt omnes gentes, et reges terræ, qui cum illa fornicati sunt; et mercatores terræ de virtute deliciarum ejus divites facti sunt.* Hic angelus, aliquis magnus Ecclesiæ doctor, et cum illo, et per illum cæteri intelligi possunt, qui jam in signis manifestis cognoscentes judicii diem appropinquare, constanter et forti voce prædicantes, quantum huic mundo, suisque amatoribus discrimen immineat, potentialiter nuntiabant. Unde et ab ejus gloria terra videtur esse illuminata, quia quæ prius latebant, isti revelabunt. Qui bene de cælo descendere dicitur; quoniam inde hoc totum divina inspiratione suscipiet, quod cæteris Christi fidelibus nuntiabit. Sequitur: *Cecidit, cecidit Babylon magna.* Usitatissimus enim est iste locutionis modus, ut ea, quæ certissime fieri scimus, prius etiam quam fiant facta dicamus: unde et eos jam vicisse dicimus, quos victores fore putamus, et eos quos morti propinquos videmus, jam mortuos nuntiamus. Sic ergo angelus in hoc loco, quia non dubitat subito esse Babylonem perituram, ac si jam cecidisset, quasi de præteritis loquens ait: *Cecidit, cecidit Babylon magna.* Ac si dicat: Nullam spem in ea ulterius habeatis, nullum amorem in ea ponatis, quia in proximo miserabiliter rueri videbitis; non vos fallat, non vos decipiat, ejus omnis pulchritudo subito evanesceat. *Et facta est habitatio demoniorum (1606).* Postquam enim Babylon, id est malorum congregatio in tenebras subversa ruerit, quos nisi malignos

(1606) Hujusmodi eversæ urbis Babylonis descriptio desumpta est ex Isaia cap. XXIV: « Sed requiescent ibi bestia, et replebuntur domus illorum draconibus, et habitabunt ibi struthiones, et pilosi saltabunt ibi, etc. » Quod hic S. Hieronymus reddidit pilosi, Septuaginta verterunt demones; insidebat enim tunc mentibus opiui, demones et spe-

ritus in ea habitare credere possumus (1607)? Quis pro ea nisi immundi spiritus, immundæque volucres eam custodient. Ipsæ namque eam custodient, quia semper de ejus pœnis saturabuntur. Et tunc quidem omnibus odibilis fiet, quando ipsi quoque, quibus servierat, eam affligere non cessabunt. Sed quorsum hæc? Sequitur:

Quia de vino fornicationis ejus bibent omnes gentes, et omnes reges terræ, qui cum illa fornicati sunt. Ejus igitur fornicatio est causa, cur iram et indignationem, multasque hujus mundi arumnas omnes gentes, omnesque reges terræ incurrant et patiantur.

Et mercatores terræ de virtute deliciarum ejus divites facti sunt. Sicut enim Apostolus ait: « Nemo militans Deo, implicat se negotiis sæcularibus (Tim. II, 4). » Terræ mercatores sunt, qui non æternis bonis, sed de Babylonis deliciis ditari cupiunt.

Et audivi aliam vocem de cælo dicentem: Exite de illa, popule meus, et ne participes sitis delictorum ejus, et de plagis ejus non accipiatis; quoniam pervenerunt peccata ejus usque ad cælum, et recordatus est Dominus iniquitatum ejus. Reddite illi, sicut illa reddidit vobis; et duplicate duplicia secundum opera ejus. Hoc enim in omnibus Scripturis Dominus populum suum admonet, dicens: *Exite de illa, popule meus; relinquitte non tantum corpore, quantum corde iniquorum conversationem; et ne participetis sitis delictorum ejus; ne simul cum ea fortasse de plagis et de pœnis ejus postmodum accipiatis (1608).* Qui enim participes sibi sunt in peccatis, participes erunt et in tormentis. Quoniam pervenerunt **353** peccata ejus usque ad cælum, siquidem in tantum creverunt, ut pro sua magnitudine ante Deum cum quadam accusatione recitentur. Unde et subditur: *Et recordatus est Dominus iniquitatum ejus.* Quarum quidem, quia impunitas esse reliquebat, oblitus esse videbatur.

Reddite illi, sicut ipsa reddidit vobis, et duplicate duplicia secundum opera ejus. Nam quia iniquorum tormenta, juxta sanctorum, quos afflixerant sententiam, et voluntatem fieri, ideo eis ab ipsis sanctis inferri dicuntur. Quæ bene quidem duplicari præcipiuntur, quia illi in sola corpora potestatem acceperunt; sancti autem in animas et corpora potestatem habebunt. Unde et subditur: *In poculo, quo miscuit vobis, miscete illi duplum, et quantum gloriificavit se, et in deliciis fuit, tantum date ei tormentum, et luctum.* Hoc est, quod diviti per Abraham in Evangelio dicitur: « Fili, recordare, quia recepisti bona in vita tua, et Lazarus similiter et mala; nunc autem hic consolatur, tu vero cruciaris (Luc. XVI, 25). » Juxta qualitatem ergo deliciarum crescit extra loca deserta et solitudines frequentare. Ita Calmet.

(1607) Cod. Vat. addit, et supplet editionem.

(1608) Ex S. Hieronymo et Orosio scimus plurimos Romanos immanitatem barbarorum formidantes Ægyptum, Africam et Syriam per fugisse, atque in desertis locis sancte vitam egisse.

numerus tormentorum. *Qu'a ta corde suo dixit : A Sedeo regina, et vidua non sum, et luctum non videbo, ideo in una die venient plagæ ejus, mors, et luctus, et fames, et igni comburetur, quia fortis est Deus, qui judicabit illam* (1609). Iniquorum etenim multitudo dum sibi hujus vitæ felicitatem et prosperitatem abundare conspiciunt, non ad mala quæ illi ventura sunt, attendit, sed in solis præsentibus bonis, quibus male utitur, superbit et gloriatur. Et quamvis subito regia dignitate et honore carere, et vitali fortitudine viduari, omnique luctu et miseria repleri valeat; tamen ut stulta, et inscia in corde suo loquitur dicens : *Sedeo regina; et omnes me, quasi dominam venerantur, et vidua non sum, neque consilio et auxilio destituta, et luctum non videbo, quæ mihi falso quidam promittunt. Ideoque una die, imo una hora, quando dicitur : Ite, maledicti, in ignem æternum, venient plagæ ejus, mors videlicet æterna, et luctus indeficiens, et fames insatiabilis. Et igni comburetur, illo scilicet inexstinguibili, de quo nunc diximus; quia fortis est Deus, qui judicabit illam, cujus judicio et voluntati nulla fortitudo resistere valebit.*

Et plangent, et flebunt super illam reges terræ, qui cum illa fornicati sunt, et in deliciis vixerunt, cum viderint fumum incendii ejus longe stantes, propter timorem tormentorum ejus dicentes : Væ, væ civitas illa magna Babylon, civitas illa fortis, quoniam una hora venit judicium tuum. Flebunt, inquit, et lugebunt omnes reges terræ atque potentes, non tantum illam quantum se propter illam, quoniam infeliciter dilexerunt illam, (1610). Infeliciter quidem, quoniam cum illa fornicati sunt, magis ad luxuriam et delicias, carnisque voluptates, hanc vitam amantes, quam ut Deo servirent, et in ejus vinea laborarent, et tandem finito labore mercedem operis secum reportarent. Flebunt, inquit, cum viderint fumum incendii ejus longe stantes, id est longe stare desiderantes, propter timorem tormentorum ejus. Desiderio quidem longe stabunt, actu tamen in ipsa erunt; in ipsa, et cum ipsa ardebunt. Plangent utique et dicent : *Væ, væ, civitas illa magna Babylon, civitas illa fortis tu es quam sic perire videntur, quoniam sic incendiis tradita es, quam nos stulti et infelices æternam esse opinabamur. Et ecce una hora venit judicium tuum, una hora cecidit superbia tua.*

Et negotiatores terræ fluebunt, et lugebunt super illam, quoniam merces eorum nemo emet amplius : merces auri, et argenti, et lapidis pretiosi, et margaritæ, et byssi, et purpuræ, et serici, et cocci, (et omne lignum thynnum, et omnia vasa eboris, et omnia nasa de lapide pretioso, et æramento, et ferro, et marmore, et cinnamomum, et odoramentorum, et unguenti, et

(1609) Prosequitur S. Joannes describere imaginem Urbis Dei patientiam, superbia, fastuque suo provocantis, quantumque passura sit mala pro dilectis suis vaticinatur. Olim Babyloniam magnam eadem flagella ab Isaia et Jeremia prædicta fuisse sacræ litteræ testantur.

(1610) Hanc tantam pravitatem et inflamiam Au-

thuris, et vini, et olei, et similia, et tritici, et jumentorum, et ovium, et equorum, et rhedarum, et mancipiorum, et animarum hominum. Flebunt, inquit, et lugebunt mercatores terræ, supradictæ civitatis destructionem : quæ quamvis ad litteram intelligi possunt, sunt tamen illi mercatores, qui diversarum mercium negotiationibus hujus mundi homines fallere solent. Illi autem sunt maligni spiritus, qui post hujus mundi homines destructionem ideo flebunt, et lugebunt quia neminem inveniunt cui suæ iniquæ artis vendant suppellectilem. Aurum namque et argentum, lapides pretiosi et margaritæ, byssus et purpura, sericum et coecum, quæ ad ornamentum et decorem pertinent, sapientiam, et virtutes, et morum honestatem significant. Lignum vero thynnum, et omnia vasa eboris, et 354 omnia vasa de lapide pretioso, et æramento, et ferro, et marmore, quia quamvis ad se decorandos super se divites non serant, eorum tamen gloriam et potentiam demonstrant, honores et dignitates designant, quibus divitum superbia extollitur et gloriatur. Cinnamomum autem, et amonium, et odoramenta, et thus, et unguenta, quæ ad nares et ad olfactum maxime pertinent, quibus etiam membra ægrotata et debilia solidantur, et sanantur, sancti Spiritus gratiam innumant. Vinum vero, et oleum, et similia, et triticum, quibus hominum vita sustentatur, litterarum studia et doctrina intelligitur. Hæc autem omnia maligni spiritus aut vendunt, aut vendere quidem sese fingunt. Vendunt autem et jumenta, illa scilicet, de quibus dicitur : « Computruerunt jumenta in stercore suo (Joel i, 17) » Vendunt et oves de quibus Dominus ait : « Ecce ego mitto vos sicut oves inter lupos (Matth. v, 16) » Has enim vendere quid est, nisi morti tradere? Sed quid mirum, si istas vendunt, cum illam maximam et præcipuam ovem vendere (1611) non timuerint? Vendunt similiter equos, et rhedas, et mancipia, per quos vel hæreticos intelligimus, in quibus, et per quos mali contra bonos præstantur; sive etiam doctores, quorum servitio ad patriam reportantur. Vendunt autem et animas hominum, quas si non vendidissent, hodie tot captivos infernus non habuisset. Sequitur :

Et poma desiderii animæ tuæ discesserunt a te, et omnia pinguis, et præclara præterierunt a te, et amplius illa jam non invenies. Mercatores horum, qui divites facti sunt, ab ea longe stabunt propter timorem tormentorum ejus, flentes, et lugentes, et dicentes : Væ, væ, civitas illa magna, quæ amicta erat purpura, et bysso, et cocco, et deaurata auro, et lapide pretioso, et margaritis, quoniam una hora destituta sunt tantæ divitiæ. Poma, inquit, mitia et suavia, quæ voluntas et anima tua devorare desiderabat, disgust. Hb. i. De civit. Dei c. 33, objecit Romanis, scilicet dum urbis exitium plangerent orientales populi, et maximæ civitates in remotissimis terris, ipsi scenicis ludis ac voluptatibus omnibus deo multo insaniora quam antea fecerant, facerent.

(1611) Cod. Vat., *triginta argenteis.*

cesserunt a te, et omnia planguia virtutum pinguedine, et præclara vitæ, et morum honestate præterierunt a te, et amplius illa jam non invenies. [Quando enim hæc inveniebas, crudeliter ea persequeris, et perdebas. Quia ergo sanctos occidisti, nequaquam eos tibi auxiliares invenies (1612)]. Mercatores horum, quæ superius enumeravimus, ab ea longo stabunt, id est longe stare desiderabunt, propter timorem tormentorum ejus fentes et lugentes, et dicentes: *Væ, væ civitas illa magna, quæ amicta erat purpura, et bysso, et cocco, et deaurata auro, et lapide pretioso, et margaritis.* Hæc omnia regiam indicant dignitatem, his potentes et nobiles hujus sæculi ornantur. Per quæ hujus nobilissimæ civitatis potentiam et sublimitatem demonstrat. Sed hæc una hora peribunt, quoniam ad unius jussionis vocem cælum et terra transibunt.

Et omnis gubernator, et omnis qui in lacum navigat, et nautæ qui in mari operantur, longe steterunt, et clamaverunt videntes locum incendii ejus, dicentes: Quæ similis civitati huic magnæ? Et miserunt pulverem super capita sua, et clamaverunt fentes, et lugentes, et dicentes: Væ, væ civitas illa magna, in qua divites facti sunt omnes, qui habebant naves in mari, de pretiis ejus, quoniam una hora desolata est. Omnis, inquit, gubernator, per quem reges, philosophos et hæreticos, cæterosque, quibus mundi regimina commissa sunt, intelligimus. Et qui in lacum navigat, id est qui incautus piscibus, et baptizatis hominibus insidiatur. Et nautæ, qui in mari operantur, id est divites et potentes hujus sæculi, qui per hoc mare magnum et spatiosum suos exercitus, navesque iniquas, piratis, homicidiis et latronibus plenas, et contra sanctos, et Ecclesiam ducunt, et cædes, et incendia, rapinas cæteraque iniquitatis opera quotidie agere non cessant. Hi omnes longe steterunt, ut superius diximus, et clamaverunt, videntes locum incendii ejus, locus enim iste, infernus est, dicentes: *Quæ similis civitati huic magnæ? Hoc enim præ stupore et admiratione dicunt: Et miserunt pulverem super capita sua: quoniam etsi fecerunt penitentiam, tamen et ipsam quidem infructuosam pro suis iniquitatibus agentes, terram et pulverem se esse cognoscent.* Clamant autem, fient et lugent, stupent et admirantur de hujus mundi tam subita destructione, qui tot reges et regna, tot gentes et nationes suis honoribus divitiisque ditabat. Cuncta enim villa tunc, et sine honore apparebit, quæ nunc quidem chara et pretiosa esse videtur.

Exulta super ea cælum, et vos apostoli et prophætæ, quoniam judicavit Deus judicium vestrum de illa. Expositis enim omnibus, quæ ad malorum confusionem et ad ignominiam pertinebant, ad gaudium et exultationem, angelus qui loquebatur fideles hortatur, dicens: *Exulta super ea cælum, id est omnis Ecclesiæ multitudo, et maxime vos sancti apostoli et prophætæ, quia judicavit Deus judicium ve-*

strum de illa. «Lætabitur enim justus, sicut scriptum est, cum viderit vindictam (Psalm. LVII, 11).» Sicut enim pro his, qui salvari possunt, assidue Deum sancti exorant, ita de illorum pœna, **355** qui irreperabiliter damnati sunt, quia eam Deo placere cognoscunt, exsultant et gaudent (1613).

Et sustulit unus angelus fortis lapidem, quasi molarem, magnum, et misit in mare, dicens: Hoc impetu mittetur Babylon magna civitas illa, et ultra jam non invenietur. In mentis namque excessu posito apparuit beato Joanni angelus unus, qui idem fortis vocatur, quia fortia operatur. Ille enim sustulit, id est sublevare visus est, lapidem unum molarem magnum, et misit illum in mare; qui utique secundum naturæ suæ gravitatem, semper profundum et ima petit, et quia rotundus et volubilis est, postquam semel ad occasum vergit, etiamsi teneri velit, stare non potest. Cui bene Babylon comparari potest, quæ semel quidem damnata, suæque damnationis sententia accepta, nulla vi, nullo conamine, nullis precibus stare valebit, quin in profundum lacu et in inferni inferiora submergatur. Unde et dicit: *Hoc impetu mittetur Babylon, civitas illa magna. Et ulterius jam non erit.*

Et vox citharædorum et musicorum, et tibia canentium, et tuba non audietur in te amplius, et omnis artifex non invenietur in te amplius, et vox molæ non audietur in te amplius, et lux lucernæ non lucebit in te amplius, et vox sponsi et sponsæ non audietur adhuc in te. Et hæc quidem ad litteram intellecta, omnimodam illius civitatis destructionem significant. Allegorice autem per citharædos et musicos, per tibiam tubamque canentes (1614), philosophos et sapientes intelligere possumus, qui eam suavi modulatione verborum mulcebant, et mundi hujus oblectamenta amare suadebant, quales Orpheus et Alcæus, Tullius et Horatius, multique alii fuisse memorantur. Hi autem et artifices dici possunt, qui artes ipsas et docebant et faciebant. *Et vox molæ non audietur in te amplius; ubi enim mola non auditur, ibi neque cibus, neque hominum habitatio est. Et lux lucernæ non lucebit tibi amplius; in tenebris enim præcipitata, non tantum coniuncti luce solis longæque carebit, verum etiam ipsam privatam propriæque lucernæ lucem non habebit, siquidem nec ipsi ejus oculi sibi utiles erunt.* *Et vox sponsi et sponsæ non audietur in te.* Ubi enim sponsa et sponsa non auditur, humani generis propagationis aufertur. Amodo igitur sterilis erit, quæ in sanctorum florum multitudine gloriabatur. Quære autem hæc flant, subinfertur:

Quia mercatores tui erant principes terræ, et quia in veneficiis tuis erraverunt omnes gentes. Et in ea sanguis prophetarum et sanctorum inventus est, et omnium qui interfecti sunt in terra. Tam dives enim, tamque mobilis civitas ista fuit ut, quæ ipsa mercatores habebat, allarum gentium principes essent. Ad

(1612) Hæc ex cod. Vat. supplēvimus.

(1613) Cod. Vat., et gratulatur.

(1614) Cod. Vat., pro tibia tubaque canentes.

cjus tamen nequitiæ cumulum hoc intelligi potest, ut tam impia et avara fuerit, quod eos poneret principes, qui mercatores esse solebant. Tales enim suis calculationibus facile eos decipiunt, quibus dominantur, et non solum tributa exigunt, verum etiam omnibus, quæ possident, suis astutiis non exspoliant. Sequitur :

Quia in veneficiis tuis erraverunt omnes gentes, etc. Ibi enim veneficia, ubi medicamina; ibi hæreses fabricatæ sunt, quibus omnes gentes erraverunt, ubi sanguis sanctorum et prophetarum et fusus et inventus est; et non solum sanctorum, verum etiam omnium, qui ubique terrarum interfecti sunt. Quis enim nisi iniquorum congregatio humanum sanguinem fundere novit? Ab ea igitur omnis sanguis requiretur, qui super terram fusus est, cujuscumque etiam si infidelium est (1615).

CAPUT XIX.

Post hæc audivi quasi vocem magnam turbarum multarum in celo dicentium: Alleluia, laus, et virtus Deo nostro, et gloria, quia vera, et justa judicia ejus sunt, quia judicavit de meretrice magna, quæ corruperat terram in prostitutione sua, et vindicavit sanguinem servorum suorum de manibus ejus. Et dixerunt iterum: Alleluia. Et fumus ejus ascendit in sæcula sæculorum. Et viginti quatuor seniores ceciderunt, et quatuor animalia, et adoraverunt Deum sedentem super thronum, dicentes: Alleluia, amen. Hæc enim magna vox turbarum multarum, vox est sanctorum lætantium, et gratias Deo agentium, ipsumque cum gaudio et voce **356** exsultationis laudantium. Quid enim aliud est alleluia, nisi laudate Deum; unde et subditur: *Laus, et gloria, et virtus Deo nostro.* Quare hoc? *Quia vera, et justa judicia ejus sunt.* Unde probas? *Quia judicavit de meretrice magna.* (1616); quoniam totam terram in sua prostitutione, fornicationeque corrumpit. *Et vindicavit sanguinem servorum suorum, qui effusus est de manibus ejus.* Quibus auditis, iterum lætabundi dixerunt, *alleluia*, pro talibus tantisque judiciis, et auxiliis Deum laudantes et magnificantes. Et fumus ejus ascendit in sæcula sæculorum, ut, Dei laudibus crescentibus, crescant pariter et tormenta malorum. *Post hæc viginti quatuor seniores, et quatuor animalia* (in quibus omnes Novi Veterisque Testamenti patriarchas et prophetas, apostolos et doctores intelligimus) *cecidissent in faciem suam, et adoraverunt Deum, sedentem super thronum majestatis suæ, dicentes: Amen, alleluia;* ea videlicet confirmantes, quæ ex multarum superiorum voce turbarum audierant; Deumque pariter laudantes, in cujus laude tanta et talia dicebantur.

(1615) Ab initio hujus capitis usque in finem propriis characteribus, et figuris delineavit S. Joannes Romanæ urbis, et imperii excidium, et ruinam, ea peculiariter adnotans quæ a maxima felicitate ad extremam deducunt calamitatem. Verum Beda, Aretas, et alii continentur per Babylonem intelligi non debere Romam, sed cælum impiorum universam, qui a Christo Domino in judicio exterminabuntur,

A *Et vox de throno exivit, dicens: Eundem dicite Deo nostro, omnes sancti ejus, et qui timetis Deum, pusilli et magni.* Prius enim tota Ecclesia, deinde utriusque Testamenti patriarchæ et doctores; postmodum vero ipsi angeli Deum laudant, aliosque omnes, parvos simul et magnos ad laudem invitant. Thronus autem hic ille intelligitur, qui inter novem anglorum ordines enumeratur. Quibus hortantibus, quid sequitur, audiamus :

Et audivi quasi vocem tubæ magnæ, et sicut voces aquarum multarum, et sicut vocem tonitruum magnarum dicentium, alleluia, qui regnat Dominus Deus noster omnipotens. Et vox quidem magis tubæ, doctores, voces autem aquarum, omnium fidelium multitudinem; voces vero magnorum tonitruum, angelorum omnium exercitus designant. Isti autem omnes Deum laudantes, alleluia decantabant, dicentes: *Gaudemus, et exultemus, et demus gloriam ei, quia venerunt nuptiæ agni, et uxor ejus præparavit se, et datum est illi ut cooperiat se byssino splendente, et candido; byssinum autem justificationes sunt sanctorum.*

Et dixit mihi: Scriba: Beati qui ad cœnam nuptiarum Agni invitati sunt, Gaudent enim omnes sancti et lætantur, et dant gloriam Deo, quia venerunt nuptiæ Agni, qui tollit peccata mundi, quando corporibus animalibus conjunctis, sponsam suam S. Ecclesiam in cœlestes thalamos introducat. Hoc est enim, quod dicitur: Et uxor ejus præparavit se. Uxor enim præparatio, carnis est resurrectio. Et datum est illi, et a Deo concessum, ut cooperiat se byssino splendente et candido. Quod, quid significet, quia exponit, nobis exponere non licet. Byssinum enim, inquit, justificatio sanctorum. Sicut enim hyssus, id est linum, de terra exortum cum multo labore in telam et vestimentum perficitur, ita justificationes sanctorum et virtutes per multas tribulationes in carne mortali oriuntur et crescunt. Quod autem scribere præcipit, eos esse beatos, qui ad cœnam nuptiarum Agni vocati sunt, firmam et immobilem de eorum beatitudine Dei sententiam esse demonstrat. Unde et subditur: *Et dixit mihi: Hæc vera sunt verba Dei.* Hoc est enim, quod in prophetia dicitur: « Os enim Domini locutum est. (Isa. xl, 5). »

D *Et cecidi ante pedes ejus, ut adorarem eum. Et dixit mihi: Vide ne feceris, conseruus tuus sum, et fratrum tuorum, habentium testimonium Jesu. Deum adora. Testimonium Jesu est spiritus prophetiæ.* Audita enim tanta promissione de bonorum beatitudine, angelum, qui loquebatur, adorare voluit beatus Joannes, eique interdicit, cum sicut et cæteri, qui Jesu testimonium habent et ferunt, servus et ipse

neque ulla remanebit dignitas, aut potentia, quæ sententiæ ejus resistere poterit. Dicitur autem inventus in ea prophetarum et martyrum sanguis, quia impietatis illius, eos persecutorum testimonium erit.

(1616) Cod. Vat. 1 Vere enim meretrix est, quæ totam terram, etc.

ejus sit, solumque Deum adorare præcipit. Sed quid est Jesu testimonium habere? Sequitur: *Testimonium enim Jesu, est spiritus prophetiæ.* Quicumque

A ergo de Jesu hoc testificatur, ereditque, quod propheta prædixerant, hunc Jesu testimonium habere non dubium est.

LIBER SEXTUS

357 *Et vidi cælum apertum, et ecce equus albus, et qui sedebat super eum, vocabatur fidelis et verax, et justitiam judicat, et pugnat. Oculi autem ejus sicut flamma ignis, et in capite ejus diademata multa, habens nomen scriptum, quod nemo scit, nisi ipse. Et vestitus erat veste aspersa sanguine, et vocatur nomen ejus Verbum Dei.* Iterum enim beatus Joannes, sicut in cæteris libris, a principio nascentis Ecclesiæ incipiens, usque ad finem eam describit, qui tunc quidem cælum apertum vidit, quando prius ad prædicandum doctores de Ecclesia ubique discurrere, atque in eam introducere undique fideles inspexit. Unde, *vidi*, inquit, *cælum apertum*, id est mysteria revelata, per homines in Ecclesiam intrantes, et subditur, *et ecce equus albus*. Albus enim equus, baptisate candidatus, et super nivem dealbatus, carens macula et roga, apostoli et doctores intelliguntur. Fidelis autem et verax, quia super eum sedebat Christus Dominus noster, de quo dicitur: « Qui ascendit super equos tuos, et quadrigæ tuæ salvatio (*Habac. iii, 8*). » Hic autem et justitiam judicat, et semper pro justitia pugnat; cujus oculi sic sunt ut flamma ignis, apostoli scilicet et prophetae, qui in Ecclesiæ capite prælucentes, claro et perspicaci intuitu cuncta Ecclesiæ sacramenta usque ad sæculi consummationem vident et considerant. *Et in capite ejus diademata multa.* Quoties enim sancti vincunt, toties Christus coronatur, quia omnis illorum victoria ad Christum refertur, qui est mirabilis in sanctis suis; unde et ipsi dicunt: « In Deo faciemus virtutem (*Psal. lxi, 14*). » *Habens nomen scriptum, quod nemo scit, nisi ipse.* Ipse quidem hoc nomen scit, quia caput est, cum cæteris Ecclesiæ membris, qui ejusdem corporis partes sunt. Et vestitus erat veste aspersa sanguine; id est carne virginali et incorrupta, militis lancea perforata. Unde propheta: « Quis est iste, qui venit de Edom, tinctis vestibus de Bœra? » (*Isa. lxxii, 4*.) *Et vocatur nomen ejus Verbum Dei.* Hoc autem nomen non Judæus, non hæreticus, non paganus cognovit. Nemo enim scit hoc nomen, nisi ipse, id est Ecclesia sua cum ipso. Quod autem ipse, et Ecclesia unum sint, audi quid per beatum Joannem, qui modo loquitur, etiam in Evangelio dicat: « Non pro his, inquit, rogo tantum, sed et pro eis, qui credituri sunt per verbum eorum in me, et omnes unum sint, sicut et tu, Pater in me, et ego in te, ut et ipsi in nobis unum sint (*Joan. xv, 20*). » Quod ergo Ecclesia scit, nemo scit, si quidem unum sunt et Ecclesia, et ipse.

Et exercitus, qui sunt in cælo, sequebantur eum in

equis albis, vestiti byssinum album mundum, et ex ore ipsius procedit gladius, ex utraque parte acutus, ut in ipso percussat gentes, et ipse regat eas in virga ferrea, et ipse calcet torcular vini furoris iræ Dei omnipotentis, et habet in vestimento, et in femore suo scriptum: Rex regum, et Dominus dominantium. Exercitus, inquit, qui sunt in cælo, sanctorum videlicet congregationes, in quibus sunt martyres, confessores et virgines, sequebantur eum in equis albis, per quos eorum corpora baptismate candidata intelliguntur, vestiti byssinam album mundum: quod ipse superius exponens, sanctorum justificationes esse dixit. Sequuntur igitur eum, quia eodem via incedentes, in quantum possunt, eum imitantur. Gladius autem ex utraque parte acutus, qui ex ejus ore procedit, ipse est, de quo Apostolus ait: « Et gladius spiritus, quod est verbum Dei (*Ephes. vi, 17*). » Itemque: « Vivus est sermo Dei et efficax, et penetrabilior omni gladio ancipiti (*Hebr. iv, 12*). » In hoc autem gladio percussit gentes, quia veniens parcens, omnium iniquitates et vitia redarguit. Et ipse regat eas in virga ferrea, id est recte et fortiter imperio, invincibili et inflexibili regimine. Torcular autem vini furoris et iræ, quod ipse calcet, illud est de quo alibi dicitur: « Torcular calcavi solus, et de gentibus non est vir mecum (*Isa. lxxiii, 3*). » Quoties enim mundum istum nequam pro suis sceleribus perimit, et damnat, toties torcular in ira, et furore calcet. Sic enim quondam Judæos calcavit, eorumque sanguine omnes circa Jerusalem fossas replevit. *Et habet in vestimento, et in femore suo scriptum, Rex regum, et Dominus dominantium.* Quid enim per vestimentum et femur, nisi humanitas intelligitur, qua et divinitas vestiebatur, et generis propagatio dilatatur? Non ergo secundum divinitatem tantum, verum etiam secundum humanitatem, in qua de inimicis triumphavit, Rex regum, et Dominus dominantium esse credatur.

D *Et vide unum angelum stantem in sole, 358 et clamavit voce magna, dicens omnibus avibus, quæ volabant per medium cælum: Venite, congregamini ad cænam magnam Dei, ut manducetis carnes regum, et carnes tribunorum, et carnes fortium, et carnes eorum sedentium in ipsis, et carnes omnium liberos, ac servorum, et pusillorum, ac magnorum.* Angelus iste, qui in sole stare videtur, Christus est, de quo dicitur: « In sole posuit tabernaculum suum (*Psal. xviii, 6*). » In sole stare, est palam et manifeste omnibus apparere. Et aves quidem, quæ per medium cælum volant, vel Ecclesiæ doctores ubique

discurrentes, vel maligni spiritus, qui in hoc aere principantur, intelligi possunt: nam et isti, et illi ad cœnam Dei congregantur, et utrique sibi a Deo paratam escam comedunt, sed alio et alio modo. Sancti nunquam carnes regum, et tribunorum, cæterorumque comedunt, secundum hoc, quod beato Petro plerumque immundis animalibus linteum ostensum est eique præceptum ut mactaret et manducaret; cuius rei significationem ipse intelligens, his, qui secum erant, sic ait: « Vos scitis quam abominatum sit viro Judæo conjugi, aut accedere ad alienigenam, sed mihi ostendit Deus, neminem communem, aut immundum dicere hominem (Act. x, 28). » Immundi vero spiritus regum carnes, et tribunorum comedunt, quando peccatores decipiunt et occidunt, et de eorum pœnis lætantur, et satiantur; secundum quam significationem dicitur: Quia « comederunt Jacob, et locum ejus desolaverunt (Psal. LXXVIII, 7). » Sed quid per equos et in ipsis sedentes, nisi corpora et quæ eis præsident, animas intelligimus?

Et vidi bestiam, et reges terræ, et exercitus eorum congregatos ad faciendum prælium cum illo qui sedebat in equo, et cum exercitu ejus, et apprehensa est bestia, et cum illa pseudopropheta, et qui fecit signa coram ipso, quibus seduxit eos, qui acceperunt characterem bestię, et qui adoraverunt imaginem ejus. Vivi missi sunt hi duo in stagnum ignis ardentis, et sulphuris, et cæteri occisi in gladio sedentis super equum, qui procedit de ore ejus, et omnes aves saturatę sunt de carnibus eorum. Hoc autem in loco illud prælium beatus Joannes narrare videtur, quod Christus Dominus noster in sæculi consummatione contra Antichristum facturus est. Vidi, inquit, bestiam, id est Antichristum, de quo jam sæpe locuti sumus; et reges terræ qui eum sequentur: cum eo erunt pseudopropheta et exercitus eorum, omnium videlicet iniquorum multitudinem, congregatos ad faciendum prælium cum illo, qui sedebat in equo, et cum exercitu ejus, id est cum Christo et electis ejus. Et apprehensa est bestia, id est Antichristus, et cum ea pseudopropheta, multi scilicet hæresiarchæ et discipuli ejus. Insuper et ipse, qui fecit signa coram ipso, quibus seduxit eos, qui acceperunt characterem et imaginem bestię. De hoc enim in quarto libro plura dicta sunt. Hęc est enim illa bestia, quæ de terra ascendens, cornua duo agni similia habens, et quasi draco loquens, omnemque prioris bestię potestatem coram illa faciens, terram omnem et habitantes in ea, bestiam primam adorare coegit: hic enim quasi a rege ab Antichristo seductus omni iniquitate omnique fallendi astutia plenus erit. *Vivi missi sunt hi duo, id est Antichristus, et discipuli ejus, in stagnum ignis ardentis et sulphuris.*

(1617). Secutus est Bruno S. Augustinum, qui lib. xx, cap. 7; De civit. Dei, in angelo de cœlo descendente Christum agnovit, cui Pater omnem dedit potestatem, unde dæmonem coerceret ac quantum ei libuerit vinculum, atque eiusdem imperio subiectum teneret. Qua propter dicitur à Joanne, dum de cœlo descenderet, id est cum carnem humanam sum-

A Vivi quidem, quoniam et ipsi, sicut cæteri resurgent, et postea, secundum Scripturam, descendunt in infernum viventes: qui enim non vivit, tormentum non sentit; vivunt ergo, ut tormenta sentiant. *Et cæteri occisi sunt in gladio sedentis super equum, qui procedit de ore ipsius.* Hoc autem dupliciter intelligi potest, ut vel secundum pristinam conversationem Dei verbo occisi intelligantur, juxta quod Dominus ait: « Non veni pacem mittere, sed gladium (Math. x, 34): » vel illa terribili et metuenda sententia, quæ in judicio suos feriet inimicos, dicens: « Ite, maledicti, in ignem æternum (Math. xxv, 41). » *Et omnes aves saturatę sunt de carnibus eorum.* Duplici namque intelligentia, aves bonę sunt, et aves malę. Et bonę quidem aves saturatę sunt, quę simul cum apostolorum principe, quotidie mactant et manducant. Malę vero saturantur, quia in eorum pœnis et tormentis, quasi quodam suavissimo cibo saturatę gratulantur. Satis enim apud omnes unita locutio est, ut his nos saturatos esse dicamus, quibus abundare videmus.

CAPUT XX.

Et vidi angelum descendentem de cœlo, habentem clavem abyssi, et catenam magnam in manu sua, et apprehendit draconem serpentem antiquum, qui est diabolus et Satanas, et alligavit eum per annos mille, et misit eum in abyssum, et clausit, et signavit super illum, ut non seducat amplius gentes, donec consummantur mille anni, et post hæc oportet illum solvi modico tempore. Prophetarum etenim est, nec tempus curare, nec ordinem, sed nunc de futuris loqui, nunc ad præterita reverti, quæ quidem beatus Joannes hoc in loco facere videtur. Vidi, inquit, angelum descendentem (1617), non alium quidem, sed **359** eundem ipsum, quem superius se in sole stare vidisse perhibuit, habentem clavem abyssi, et catenam magnam in manu sua; hujus enim est clavis, hujus est et catena, hic claudit et aperit, hic ligat et solvit, ad cujus jussionem abyssi et cœli portę pariter clauduntur et aperiuntur. *Et apprehendit draconem serpentem antiquum,* illum videlicet qui primos humani generis parentes suæ fallacię veneno decepit et perdidit. De quo et subditur: *Qui est diabolus, et Satanas; et alligavit eum per annos mille.* Hic enim numerus, ut jam diximus, quia et cæteros numeros in se continet, et supra se nullam majorem numerum habet, aliquando pro omnibus, aliquando pro multis ponitur. Unde et hic dicitur *et alligavit eum per annos mille.* Hoc tale est ac si diceret, per annos multos; ligavit autem ne ubique vagabundus discurreret, et secundum suam voluntatem iniquitatis frena laxaret (1618). Misit vero in abyssum, ut ibi, nunc graviora tormenta patiat, ut in illis solis habitet, qui cæ-

plurus veniret in terram, habere clavem abyssi, et catenam magnam in manu sua, qua apprehendit et ligavit draconem, serpentem antiquum. Non desunt tamen alii, quorum meminit Cornelius, opinantes hic proprie angelum esse accipiendum, de quo etiam cap. 9 habetur, fuisse illi datam clavem putei abyssi. (1618) Alligatio diaboli est, non permitti exercere

citatis et ignorantiae tenebris operti, solem justitiae neque vident, neque cognoscunt. *Clausit autem super illum, atque signavit, ut non quomodo vult, et quando vult exeat, et Christi sigillum atque imaginem recognoscens, neminem, nisi permissum tentare, vel seducere audeat. Et post haec oportet illum solvi modico tempore; finitis, inquit, mille annis, id est aliquanta temporis longitudine. Solvetur Satanus modico tempore (1619), quia tribus annis et dimidio, quibus Antichristus regnabit, tanto furoris impetu mundum vexabit, ut semper ligatus et nunquam amplius solutus fuisse putetur. Ad illius ergo temporis comparationem, ligatus et clausus dicitur Satanus, sicut in Ezechiele ad comparationem Jerusalem etiam Sodoma justa vocatur, quae quidem quam peccatrix fuerit, Moyses ipse testatur.*

Et vidi sedes, et sederunt super eas, et iudicium datum est illis, et animas decollatorum propter testimonium Jesu, et propter verbum Dei, et qui non adoraverunt bestiam neque imaginem ejus, nec acceperunt characterem ejus in frontibus suis, aut in manibus, et vixerunt, et regnaverunt cum Christo mille annis. Ceteri mortuorum non vixerunt, donec consummentur mille anni: haec est resurrectio prima. Beatus et sanctus, qui habent partem in resurrectione prima; in his secunda mors non habet potestatem, sed erunt sacerdotes Dei et Christi, et regnabunt cum illo mille annis. Et vidi, inquit, sedes, et sederunt super eas, quoniam ubique terrarum apostoli et doctores divisi, unusquisque in sede, et in provincia, et civitate sua, regiminis curam et potestatem suscepit, quam quidem et episcopos usque hodie habere videmus. *Et iudicium datum est illis; isti enim sunt iudices terrae, et iudiciariam possident dignitatem; ad horum iudicium omnium fidelium multitudo cucurrit. Et vidi animas decollatorum, eorum scilicet, qui propter testimonium Jesu, quod ferebant, et propter verbum Dei, quod praedicabant, ab iniquis decollati sunt. Et vidi eos qui non adoraverunt bestiam, id est Antichristum, neque imaginem ejus, neque acceperunt characterem ipsius, id est ejus fidem et quae doctrinam. In frontibus, aut manibus suis: in fronte quidem ejus fidem habet, qui cum palam et manifeste praedicat, in manibus vero, qui id, quod praecipit, operatur. Unde manifestum est, jam nunc multos esse, qui suis manibus ejus characterem portant. Sequitur: *Et vixerunt et regnaverunt cum illo mille annis; qui, inquit, neque bestiam, neque ejus imaginem adoraverunt, simul cum Christo mille annis vixerunt et regnaverunt. Nisi enim per mille annos, omnes ante iudicium, et post iudicium tentationem, quam potest vel vi, vel dolo ad seducendos homines in partem suam cogendo violenter, fraudulenterve fallendo.* Idem S. August., eod. lib. et cap.*

(1619.) Malum Augustini luce paululum obscuram Brunonis expositionem illustrare. « Tunc autem solvetur Satanus, ait, quando et breve tempus erit. Nam tribus annis et sex mensibus legitur totis suis sanorumque viribus seviturus; et tales erunt cum quibus belligerandum est, ut vinci tanto ejus impetu, insidiisque non possint. Si autem non solvere-

dicium annos intelligamus, parum valde est quod dicitur: jam enim mille anni praeteriorunt, ex quo animae martyrum cum eo regnare coeperunt, omnes ergo pro mille intelligamus. Siquidem in mille omnes numeri continentur. Ceteri vero mortuorum non vixerunt donec consummarentur mille anni. Quantum enim ad corpus, nec boni, nec mali ante iudicium post mortem vixerunt; secundum animam vero, mortui quoque vivunt boni, quia ibi sunt; ubi vita regnat, et ubi mors esse non potest. « Ego, inquit 300 Dominus, (Joan. xiv, 6) sum via, veritas, et vita (1620). » Mali vero non vivunt, quia semper de tormentis in tormenta, quasi de morte in mortem transeunt. De quibus dicitur: « Quoniam non est in morte qui memor sit tui (Psal. vi, 6). » Haec est resurrectio prima, de qua Apostolus ait: « Si consurrexistis cum Christo, quae sursum sunt quaerite (Coloss. iii, 1). » Sicut enim de monumentis corpora, ita de baptismate animae renovatae resurgunt. Beatus et sanctus qui habet partem in resurrectione prima, id est, qui sic in baptismate resurgit; ut in eo ulterius mors, et peccatum non regnet. In his enim secunda mors non habet potestatem, quod simul cum corporibus ad vitam immortalem resurgent, eruntque sacerdotes Dei et Christi, semper seipsos hostiam vivam et immaculatam Deo immolantes. Unde Apostolus: « Obsecro vos, ut exhibeatis corpora vestra hostiam viventem, sanctam, Deo placentem, rationabile obsequium vestrum (Rom. xii, 1). » Et regnabunt cum illo mille annis, id est in aeternum et in saeculum saeculi.

Et cum consummati fuerint mille anni solvetur Satanus de carcere suo, et exibit, et seducet gentes, quae sunt super quatuor angulos terrae, Gog et Magog, et congregabit eos in praelium, quorum numerus est sicut arena maris, et ascenderunt super latitudinem terrae, et circumiserunt castra sanctorum, et civitatem dilectam, et descendit ignis a Deo de caelo, et devoravit eos, et diabolus, qui seducebat eos, missus est in stagnum ignis et sulphuris, ubi est bestia, et pseudo-prophetae cruciabuntur die ac nocte in saecula saeculorum. Consummatis, inquit, mille annis, id est multis annis, finitum pro infinito, solvitur Satanus de carcere suo, quia tantum nocendi potestatem et licentiam accipiet, ut usque ad id tempus ligatus, et in carcere fuisse dicatur, et tunc exhibit in amplam et spatiosam viam. *Et seducet gentes, quae sunt super quatuor angulos terrae, Gog videlicet et Magog, et congregabit eos in praelium, unde datur intelligi, quod ubique terrarum ejus fama divulgabitur. Per Gog et Magog, quidam Gothos, quidam vero Getas et Messagetas* tur, minus appareret ejus maligna potentia, minus sancta civitatis fidelissima patientia probaretur. » Eod. loco.

1620) « Prima resurrectio est eorum qui a culpa sive per baptismum, sive per poenitentiam resurgent, et justitia vivunt, et hi cum Christo mille annis, hoc est in aeternum regnaturi dicuntur. Secunda autem resurrectio fiet omnium tam bonorum quam malorum, tunc cum habendum erit finale iudicium. » Ita S. Aug. cit. loco,

Intelligere voluerunt : alii vero dicunt gentes esse, A in melius commutatis. Et vidi mortuos magnos et pusillos stantes in conspectu throni, quia sicut 361 Apostolus ait : « Omnes sive boni, sive mali, astabimus ante tribunal Dei (Rom. iv, 10). » Et libri aperti sunt, in quibus omnia, et ab omnibus, omniumque facta legentur. Hi autem sunt conscientia singulorum, invicem, secundum Apostolum, accusantes aut etiam defendentes. Et alius liber apertus est qui est vitæ, in quo soli illi scripti sunt ad vitam prædestinati, in quo soli sancti sua nomina legent et cognoscent. Et judicati sunt mortui, et his quæ erant in libris scripta ; omnium enim, ut diximus, facta et dicta in eis scripta erant, et secundum opera sua unusquisque judicatur.

Et dedit mare mortuos suos, qui in eo erant ; et mors et infernus dederunt mortuos suos, qui in ipsis erant, et judicatum est de singulis, secundum opera ipsorum. Et infernus et mars missi sunt in stagnum ignis. Hæc mors secunda est. Et qui non est inventus in libro vitæ scriptus, missus est in stagnum ignis. Constat enim omnium corpora ubicunque fuerint, sive in terra, sive in mari, quod in judicio resurgent (1623). Dabit ergo hoc mare magnum et spatiosum, omnis videlicet mundi ambitus, mortuos, qui in eo sunt. Dabit et mors, id est diabolus mortis causa atque principium, et simul cum eo infernus, in quo peccatorum animæ clausæ tenentur, mortuos suos, qui in ipsis sunt, ut inde animabus, hinc corporibus venientibus, homo totus et integer ante judicem præsentetur, qui utique secundum ipsorum opera singulos judicabit. Tunc autem infernus et mors in stagnum ignis mittentur, quia neque mors neque diabolus princeps mortis nisi in inferno ulterius regnabit. » Regnavit enim mors ab Adam usque ad Moysen, etiam in eos, qui non peccaverunt in similitudinem prævaricationis Adæ (Rom. v, 14). » Hæc mors secunda est, in qua sine ulla spe resurgendi, totus homo simul cum corpore et anima in tenebras præcipitatur. Hac autem morte moriuntur, et in ignis stagnum submergantur, quicumque in libro vitæ scripti non sunt, et qui in libro vitæ scripti inveniuntur, in gaudio et exultatione simul cum Christo sine fine regnabunt.

Et vidi ante thronum agnum candidum, et sedentem super eum, a cujus aspectu fugit terra, et cælum, et locus non est inventus ejus. Et vidi mortuos magnos, et pusillos stantes in conspectu throni, et libri aperti sunt. Et alius liber apertus est, qui est vitæ, et judicati sunt mortui ex his quæ scripta erant in libris, secundum opera ipsorum. Agnus iste candidus, nulla vitiorum macula viriatus, ille est qui tollit peccata mundi. Qui ante thronum, et super eum sedet, quia omnium angelorum ordinibus major est, et præ cunctis altius sedet, quasi vellet dicere : Agnum sedentem super thronum, Deum in homine significavit. A cujus conspectu fugit terra et cælum, quia eo ad judicium veniente, sicut ipse ait, et cælum et terra transibit. Et locus pristinus, et assuetus non est inventus in eis, omnibus videlicet

(1621) « Hic magna prædicatur Antichristi seductio, quæ in fine in apertum bellum erumpet, siquidem seducti omnes ab universo mundo collecti ipsum Antichristum ducem habentes bonos undequaque ad necem persequentur ; eritque clades eorum maxima ; sed Ecclesia, seu dilecta civitas non expugnabitur, quin de tyranno ejusque sectatoribus victis ac debellatis triumphabit. » Ita S. Hippolytus de Antichristo.

(1622) Hæc ex cõd. Vat. supplevimus.

(1623) « Et mors, et infernus, inquit, reddiderunt mortuos, quæ in se habebant. Mare exhibuit ; quia sicut inventi sunt, adfuerunt : mors vero, et infer-

Et vidi cælum novum et terram novam (1624). Quoniam universalis ignis incendio, omni mundana corruptione exusta, ad primam pulchritudinem omnino redibit creatura, nimirum præter diabolum cum

CAPUT XXI.

Et vidi cælum novum et terram novam (1624). Quoniam universalis ignis incendio, omni mundana corruptione exusta, ad primam pulchritudinem omnino redibit creatura, nimirum præter diabolum cum nus reddiderunt ; quoniam vitæ, de qua exterrant, revocaverunt. Nec frustra fortasse non satis fuit, ut diceret : Mors, aut infernus, sed utrumque dictum est : mors propter bonos, quia tantummodo mortem perpeti poterunt, non et infernum ; infernus autem propter malos, qui etiam pœnas apud inferos pendunt. » D. August. De civit. Dei, lib. xx, cap. 15.

(1624) Nemo ignorat quam magnæ concertationis occasionem hæc verba scholasticis præbuerint, ut aliqui novos cœlos, novamque terram puriori, elegantiorique materiam constare dixerint novosque habitatores assignarint ; ita auctor operis De revocatione cœlorum et terræ. Florent. 1780. Alii vero

membris suis, qui tunc omnium ultimam miseriam et deformitatem suscipiet: *primum enim cælum, et prima terra abiit. Illa scilicet omnia, quæ corrupta, et a pristina pulchritudine deformata fuerant. Et mare jam non est, quoniam omni amaritudine fugata, talis tunc erit qualis in principio creatus est mundus. Neque exinde maris hujus amaritudines et mundi hujus procellosas tempestates saneti Dei sustinebunt; verum enim in gaudio et exultatione simul cum Christo sine fine regnabunt.*

*Et ego Joannes vidi civitatem sanctam Jerusalem novam, descendentem de cælo, a Deo paratam, sicut sponsam ornata viro suo. Ego, inquit, Joannes vidi civitatem sanctam Jerusalem, novam descendentem de cælo. Non illam quidem, quæ prius a Chaldæis, deinde a Romanis usque ad fundamenta destructa, sicut Dominus ait: « Non remanebit in ea lapis super lapidem (Luc. xix, 44); » sed illam novam, de qua Apostolus ait: « Illa autem Jerusalem, quæ sursum est, libera est, quæ est mater nostra (Galat. iv, 26). » Hæc enim nova est, quia novum hominem impitata, in novitate vitæ studuit ambulare: quæ quidem secundum majorem et potiore partem in cælo est; ibi enim angeli sunt, animarumque sanctorum; ideo descendere dicitur. Talem ergo beatus Joannes hanc civitatem descendere vidit (1625), qualis a Deo præparata, simul cum eo in judicio descendet. Et ideo subinferens, ait: *A Deo paratam, sicut sponsam ornata viro suo.* Hæc est enim illa, et illius sponsi nobilissimi nobilissima sponsa, cujus laudes in Canticis canticorum, tam eleganter suaviterque resonant. De qua et beatus Joannes evangelista ait: « Qui habet sponsam, sponsus est (Joan. iii, 29). » Et Apostolus: « Despondi enim vos uni viro, virginem castam exhibere Christo (II Cor. xi, 2); » et Psalmista: **362** « Astitit regina a dextris tuis in vestitu deaurato, circumdata varietate (Psal. xlv, 11). » Quales ergo eam ornatus habituram putamus (1626), quæ tanti viri sponsa? Quos clientes, quales pedisequos secum ducet, quæ tanto talique regi est præsentanda? O nuptiæ inenarrabiles! o divitiæ inæstimabiles! o deliciæ innumerabiles! (1627) quando in*

spiritualem sensum verbis Apostoli tribuentes, supernam Dei sedem hic paradysum pro cælo novo, et totam justorum multitudinem in eo receptam, pro terra nova significari maluerunt. Hæc quæstione, cujus hic non est locus, prætermissa, quid senserit Augustinus tantum afferemus: « Peracto, inquit lib. cit. c. 14, quidem judicio, tunc esse desinet hoc cælum, et hæc terra; quando incipiet cælum novum, et terra nova; mutatione namque rerum, non omnimodo interitu transibit hic mundus, unde ait Apostolus I Corinth. vii: *Præterit figura hujus mundi: figura ergo præterit, non natura.* » Idemque repetit cap. 16.

(1625) Cod. Vat. « Talem igitur beatus Joannes hanc civitatem de cælo in spiritu descendere vidit, » etc.

(1626) Cod. Vat. « Quæ tanto viro nuptias actura occurrere debet. »

(1627) Id. cod. « O nuptiæ ineffabiles! o divitiæ inæstimabiles! o deliciæ inenarrabiles! »

A cœlesti thalamo, sponsæ suæ, matri nostræ fecundissimæ, semper tamen virgini et incorruptæ, sanctæ videlicet Ecclesiæ, Christus Dominus noster amoris et dilectionis castis amplexibus conjungetur? O vere semperque beati, qui *ad cœnam nuptiarum agni vocati sunt!* Ubi ipse Deus, ubi ipsa æterni luminis contemplatio, potus est et cibus, summaque refectio. Sequitur:

Et audivi vocem magnam de throno dicentem: Ecce tabernaculum Dei cum hominibus, et habitabit cum eis, et ipsi populus ejus erunt, et ipse Deus cum eis erit eorum Deus. Decet enim, multumque convenit ut in tali convivio tantisque nuptiis cantores sint atque cantatrices, qui et animos mulceant et fatigatos recreent, de præteritis consolentur, et de futuris lætos faciant auditores. Altisonæ eanunt, magnas voces depromunt, quales de throno Dei exire consueverunt (1628). Non enim ipsi sunt qui loquuntur, sed Spiritus sanctus, qui loquitur et cantat in eis. Sed jam nunc Dei cantores, et ut ita dixerim joculariores, quid vel qualiter cantant, audiamus. *Ecce, inquit, tabernaculum Dei cum hominibus, et habitabit cum eis, Dei domus, Dei tabernaculum, Dei secretarium, Dei omnipotentis habitatio, quæ prius cum angelis erat, nunc cum hominibus est: amodo cum eis Deus habitabit, amodo inter eos, et cum eis regnabit, et ipsi populus ejus erunt, ei servient, eique subjicientur: nulli tributa solvent, nulli vectigalia dabunt, sed solius Dei populus erunt, et ipse Deus cum eis, et in eis habitans, ipse, inquam, et non alius erit eorum Deus.* Sequitur.

Et absterget Deus omnem lacrymam ab oculis eorum, et mors ultra non erit, neque luctus, neque clamor erit ultra, quia prima abierunt. Et absterget Deus, inquit illi qui cantant, omnem lacrymam ab oculis eorum, quatenus nulla in eis tristitiæ vestigia appareant (1629). Et mors ultra non erit, quia simul cum principe suo diabolo, in tenebris submersa, ad eos quidem aspirare nec poterit, nec audebit, in quibus nihil erit, quod vel corrumpi vel mori possit. Neque luctus, ut quid enim lugeant, qui hominis omnibus semper abundantes (1630), immortales et impassibiles effecti (1631), æterna cum angelis bea-

(1628) Quæ sub allegoricis hisce figuris expressit commentator noster intelligenda sunt de superabundanti sanctorum lætitia et exultatione, cum ad cœlestem gloriam, id est ad Dei tabernaculum se exaltatos videbunt. Cum antea in Ecclesia strenue militassent, transitus eorum ad Ecclesiam triumphantem perpetuum Dei aspectum comparabit et ipsi populus ejus erunt, et ipse Deus cum eis erit eorum Deus, ideoque inenarrabili gaudio replebuntur, Deoque gratias laudesque tota in æternitate agent de sua felicitate.

(1629) Sequitur Joannes perfectam comprehensorem beatitatem describere, a qua dicit semper abfuram mortem, luctum omnemque præteritorum malorum memoriam, quatenus in immortalitate, impassibilitate et imperturbabili tranquillitate, ut cœlestes spiritus constituentur.

(1630) Cod. Vat., *superabundantes.*

(1631) Id. cod., *facti.*

titudine perfruuntur. *Neque clamor*, id est inimicorum perturbatio, incursus et invasio. *Neque dolor erit ultra*. Ubi enim dolor, ibi corruptio; non ergo dolebunt, qui incorruptibiles erunt. Unde hoc? quoniam prima abierunt, illa videlicet quæ tribulatione et angustia, languore et tristitia, clamoribus et rapina, doloribus et infirmitate, ærumna et lacrymis plena erant. Huc usque cantores.

Et dixit qui sedebat in throno : Ecce nova facio omnia. Et dixit mihi : Scribe, quia verba hæc fidelissima sunt, et vera; et dixit mihi : Factum est. Ego sum alpha et omega, primus et novissimus, initium et finis. Ego sitiienti dabo de fonte aquæ vivæ gratis. Finita namque superiori locutione, jam non sedes Dei, sed Deus ipse per se loquitur, dicens : *Ecce nova facio omnia*. Magna ergo fides sanctorum verbis est adhibenda, de his quæ ipsi dicunt, nullatenus est dubitandum. Dicunt ipsi, quia prima abierunt; dicit Christus : *Ecce nova facio omnia*. Vides ergo, quoniam quæ illi dicunt, Christus confirmat. Insuper et scribere præcipit, veraque et fide plena omnia illa verba esse testatur, ut tanto hæc firmius credant, quanto ejus promissiones, non solum verbis, verum etiam scriptis chartisque firmantur. Sequitur : *Et dixit mihi : Factum est*. Quid est enim quod factum esse dicit? Hoc fortasse, quod scribere præcipit. « Spiritus enim omnia scrutatur (I Cor. II, 10); » unde et nostrum intellectum multo melius quam nos ipsi cognoscit. Possumus autem et in eo quod dicitur : *factum est*, omnia, quæ a prophetis prænuntiata fuerant, jam finem accepisse, et completa esse intelligere (1632). Unde et subditur : *Ego sum alpha et omega, primus et novissimus, initium* **363** *et finis*, a me prodierunt, et ad me cuncta redeunt : divisi, quando volui; nunc colligo quia volo; et quæ usque modo currere permisi, nunc stare, cursumque finire præcipio. Sed audiant hoc qui me dilexerunt, qui mundum oderunt, qui ad me sitibundi venerunt, et cum Propheta dixerunt : « Sitiivit anima mea ad Deum vivum, quando veniam,

et apparebo ante faciem Dei (Psalm. xli, 5). » — *Ego sitiendi dabo de fonte aquæ vivæ, gratis*. Hoc est enim quod eos audire volebam. Sed quis est fons iste aquæ vivæ? Ille utique de quo Psalmista ait : « Inebriabuntur ab ubertate domus tuæ, torrente voluptatis tuæ potabis eos (Psalm. xxxv, 9). » Quoniam ipse est fons vivæ, de hoc enim qui bibert, non sitiet ultra, et quod majus est non morietur in æternum; per quod Dei contemplationem intelligimus, quam qui haurire poterit, omni dulcedine, omnique suavitate perfruatur. Hæc autem aqua gratis datur, hæc sola Dei bonitate adipiscitur, quis nullum pretium est quo emi possit.

Qui vicerit, possidebit hæc, et ero illi Deus, et ipse erit mihi filius. Timidis autem et incredulis, et execratis, et homicidis, et fornicatoribus, et veneficiis, et idololatriis, et omnibus mendacibus, pars illorum erit in stagno ardenti, igne, et sulphure, quæ est mors secunda. Qui, inquit, diaboli stimulos, carnis tentationes, tyrannorum persecutiones, mundi illecebras, falsasque hæreticorum persuasiones vicerit, possidebit hæc quæ superius dicta sunt. *Et ero illi Deus, et ipse erit mihi filius* : cujus enim, nisi filiorum, hæreditates esse debent et possessiones? Timidis autem, qui Deum præ timore negant, quique charitatem non habent; siquidem « perfecta charitas foras mittit timorem (Joan. iv, 18); » et incredulis qui sanctorum verbis credere nolunt; et execratis qui Ecclesiæ sacramenta non receperunt, et homicidis, et fornicatoribus, et omnibus mendacibus qui serio mentientes, semper ut alios decipiant, elaborant, his, inquam, omnibus, si in malo perseveraverint et poenitentiam non egerint, pars illorum erit in stagno, ubi ignis ardet et sulphur. Quæ utique est mors secunda, quæ quoniam in anima fit, et in carne jam resuscitata, ideo nunquam finem habebit. Cogimur autem inæquales efficere liberos, quoniam visiones permiscere nolimus, et continuationem interrumpere timemus.

LIBER SEPTIMUS

Et venit unus de septem angelis, habentibus phialas **D** *plenas septem plagis novissimis, et locutus est mecum dicens : Veni, ostendam tibi sponsam uxorem Agni, et sustulit me in spiritu in montem magnum, et altum, et ostendit mihi civitatem sanctam Jerusalem descendentem de cælo, a Deo habentem claritatem Dei, et lumen ejus simile lapidi pretioso tanquam lapidi jaspidis, sicut crystallum.* De his septem angelis multa superius locuti sumus. Hi enim sunt septem Ecclesiæ doctores, a quibus omnium Scripturarum sacramenta panduntur, et si revera angeli intelligi possint; siquidem angelorum ministerio Scripturæ ipsæ compositæ sunt, sicut de ipsa Mosaica lege dicitur

(1632) Hic opus religionis completum, regnum Dei restitutum, gloria Patris reddita, sacramenta omnia prophetiæ, et mysteria cuncta ad veram signifi-

quod sit « ordinata per angelos in manu mediatoris (Galat. III, 19). » Sciendum autem quod beatus Joannes totius Ecclesiæ personam tenet, ideoque quod Ecclesiæ revelatur, sibi dicit esse ostensum. Veni, inquit, sequere me, elevare in spiritu, et ostendam tibi quod carnis oculis videri non potest, sponsam videlicet, uxorem agni : sponsam quidem, ante nuptias, uxorem vero post nuptias vocare solemus : hic utrumque ponit et uxorem et sponsam; quasi jam dies advenerit, in quo nuptiæ sunt celebrandæ. *Et sustulit me in spiritu in montem magnum et altum*, per quem ecstasim et mentis excessum intelligimus, in quem nullis aliis quam spiritualibus tionem, et claritatem perducta intelligi possunt. Nihil ultra fieri expectandum est. Dei sapientiæ quidquid ei facere libuit, fecit.

pedibus ascendere possumus. *Et ostendit mihi civitatem sanctam Jerusalem* (1633), id est omnium sanctorum Ecclesiam, et cunctorum fidelium multitudinem. *Descendentem de caelo a Deo*, inde enim descendere videtur, ubi semper et per mentis contemplationem; *habentem claritatem Dei*: « Fulgebunt enim justi, sicut sol in regno Dei (*Matth. xiii, 43*). » Unde alibi beatus Joannes ait: « Scimus enim quoniam, cum apparuerit, **364** similes ei erimus, quia videbimus eum, sicuti est (*Joan. iii, 2*). » Lumen ejus (1634) simile lapidi pretioso, tanquam lapidi jaspidis, claro videlicet, sicut est crystallus. Jaspis enim serenus et viridis est; crystallus autem tantæ claritatis, ut nihil in ea latere vel abscondi possit: vivit autem quod serenum et viride est; sicut econtra vita caret, quod siccum est. Merito ergo illa beatissima civitas jaspidi similis est, quæ æternum vivit et immortalis est. Quæ bene crystallo comparatur, quia nihil hypocrisis et dissimulationis habens, talis est interius qualis exterius apparet.

Et habebat murum magnum et altum, habens portas duodecim, et in portis angelos duodecim, et nomina scripta, quæ sunt nomina duodecim tribuum filiorum Israel. Quid enim per murum magnum et altum, nisi fidem catholicam, et angelorum præsidia intelligimus? Quibus Dei civitas munita, omnium inimicorum machinamenta destruit. Duodecim vero portæ duodecim apostoli sunt, quibus regni caelorum claves et ligandi atque solvendi potestatem Dominus tribuit. Per has enim omnium fidelium multitudo cæleste palatium ingreditur, quia eorum doctrina ingrediendi aditus et via monstratur. Habet autem unaquæque porta angelos duodecim, quia sibi invicem charitatis et dilectionis vinculo conjunctæ et unitæ sunt, ut hoc sint omnes quod una, hoc sit una quod omnes; si una clauditur, nulla aperitur; uniuscujusque doctrina, quasi duodecim angelis, ita duodecim apostolorum testimonio roboratur. Quod autem nomina duodecim tribuum filiorum Israel in porta scripta referuntur, hoc significare videtur, quod eadem sit utriusque Testamenti doctrina: ubi enim duodecim filiorum Jacob et duodecim discipulorum Christi simul nomina scripta leguntur, quid aliud quam utriusque Testamenti fides et doctrina una esse monstratur?

Ab oriente portæ tres, ab aquilone portæ tres, ab austro portæ tres, ab occasu portæ tres, et murus civitatis habens fundamenta duodecim, et in ipsis duodecim nomina apostolorum et agni. In trinitate dividuntur portæ, ut undecunque venientes in ipso numero statim recognoscant quid profiteri debeant, et qua fide salvari possint. Ad quatuor autem mundi

(1633) Ut diximus in præfatione ad hunc commentarium, apostolus suæ Apocalypsis librum absolvit, sanctam et gloriosam cælestem Jerusalem representans, et quidquid de ea dicit, mystice intelligendum est de Dei majestate, quæ eam implet, de habitatoribus angelis, et sanctis coram Deo [stantibus, et omnem jucunditatem ab ejus visione accipienti-

A climata portæ respiciunt, quia non Judæorum Deus tantum; sed, sicut ipse Dominus ait, omnes ad ævenientes non ejiciet foras. Ab oriente tamen illi venire intelligi possunt, qui in ipsa primæva ætate ad fidem conversi in Christi Ecclesia Domino militant; qui vero ab adolescentia convertuntur, per portas aquilonis ingrediuntur: maxime enim in hac ætate diabolus hominem decipit, quoniam plus cæteris hæc ætas vanitati subdit est, de qua ipse loquitur, dicens: « Ponam sedem meam ad aquilonem (*Isai xiv, 14*). » Unde et sapientissimus Salomon sibi difficile esse dicit viam hominis cognoscere in adolescentia sua. Nescitur enim, an ad bonum quandoque convertatur, qui sic omni vanitati studere et operam dare videtur. Illi autem per australes portas intrant, qui in juventute conversi, zelo fidei et charitatis amore succenduntur; hæc enim ætas firmior est, in qua rex noster de hoste triumphavit. At vero illis ab occasu portæ patent, qui in senectute pœnitere et Christo servire incipiunt; siquidem ab ipsis quoque philosophis occasus vitæ, senectus definitur. Venerunt autem illi ab Oriente, qui a prima mundi ætate usque ad Babyloniorum tempora crediderunt. A tempore vero Nabuchodonosor usque ad Christum omnes fideles per portas aquilonis Dei civitatem ingressi sunt. Lege historias, et quantas in hoc spatio temporis calamitates sancti viri sustinuerint, reperire poteris. A Christi vero tempore, de quo dicitur: « Deus ab austro veniet (*Habac. iii, 3*), » usque ad Antichristum, australes portæ apertæ sunt. Inde autem usque ad finem, occasus portæ aperientur, per quas quidem non modica multitudo Dei civitatem ingreditur. Possumus autem ex hoc dicere, quod orientis et austri portæ in prosperis; aquilonis vero et occasus in adversis aperiantur. Quid vero duodecim fundamenta ipsius civitatis muri significent, ipse statim exponit, cum subjungit: *Et in ipsis duodecim apostolorum nomina et agni, unde Apostolus eam dicit esse fundatam*: « Super fundamentum apostolorum et prophetarum, et in ipso summo angulari lapide Christo Jesu (*Ephes. ii, 20*). »

Et qui loquebatur mecum habebat mensuram arundinem auream ut metiretur civitatem et portas ejus, et murum, et civitas in quadro posita est, et longitudo ejus tanta est quanta et latitudo. Quid enim per mensuram nisi doctorum verba et prædicationem intelligimus. Hac enim mensura utebatur Apostolus, quando rogabat Dominum, dicens: « Ut possitis comprehendere cum omnibus sanctis, quæ sit longitudo, latitudo, sublimitas, et profundum (*Ephes. iii, 18*); » quæ quia arundo facile movetur, ideo arundinea esse dicitur, semper enim verba in motu sunt.

bus, de ordine et stabilitate murorum; per quam æterna et immutabilis felicitatis illius possessio promittitur, ut eam justi expectantes in Dei amore, et in sanctificatione animarum suarum tanto magis incenduntur.

(1634) Cod. Vat., id est, claritas illius civitatis.

At verò quia magna sapientiæ et scientiæ luce A sanctorum verba refulgent, idcirco aurea esse memoratur. Hac autem mensura Dei civitatem, et portas ejus, et murum doctores metiuntur. Sed cujus **365** mensuræ eam esse putamus, nisi ab ortu solis et occasu, ab aquilone et mari? Hanc enim ipse Dominus ejus designabat, dicens: « Ite in universum mundum, prædicate evangelium omni creaturæ (Matth. xvi, 15). » Sic Psalmista ait: « In omnem terram exivit sonus eorum, et in fines orbis terræ verba eorum (Psal. cxviii, 4). » Hæc est enim mensura civitatis. Metiamur et portas ejus, si possumus, atque in una videamus quantæ magnitudinis sint reliquæ. Magua porta beatus Paulus, qui jam ab Jerusalem usque Illyricum prædicaverat, cum se in Hispaniâ adhuc proficisci velle dicebat, cujus B portæ inferior pars terram tangit, cum dicit: « Viri, diligite uxores vestras (Ephes. ii, 25). » Iterumque: « Vir uxori debitum reddat, similiter et uxor viro (I Cor. vii, 3). » Superius vero, quo usque extendatur, ipse demonstrat, cum ait: « Scio hominem in Christo ante annos quatuordecim sive in corpore, sive extra corpus nescio, Deus scit, raptum hujusmodi usque ad tertium cælum (II Cor. xii, 2); » et ideo quidem tot millia hominum per hanc portam ingressi sunt, et assidue ingrediuntur, quoniam sicut ipse ait, cunctorum infirmitatibus condescendens, omnibus omnia factus est. Sed quoniam murus fidem significat, qua quidem defendimur et munimur, quanta est fides, tantus esse et murus intelligitur. [Unusquisque enim cum Dei adjutorio fide sua defenditur, et ubi non est fides, nulla est defensio. Unde, et ipse Dominus ait: Si habueritis fidem sicut granum sinapis, montes transferre poteritis (Matth. xiv, 31); unde beato Petro dicitur: « Modicæ fidei, quare dubitasti? (1635). » Sequitur:

Et civitas in quadro posita est. [Quod enim quadrum est: in quomodocunque volvatur, firmum et stabile est. Insuper quia quatuor sunt Evangelia, ex quibus et super quæ quasi super firmam petram fundata, nusquam Ecclesia cadere potest, non immerito in quadro posita esse dicitur. Et talis quidem est Ecclesiæ quadratura, ut unusquisque angulus tres apostolos habeat et unum evangelistam. Quocirca tam sapienter dimensa et partita est, ut D quanta est longitudo, tanta sit et latitudo. Denique tantum sperat quantum diligit, et e converso tantum diligit, quantum sperat, ut per longitudinem spem, per latitudinem vero charitatem intelligamus. Est enim spes longa expectatio futurorum; de charitate vero dicitur latum mandatum tuum nimis (1636).]

Et mensus est civitatem de arundine aurea per stadia duodecim millia, longitudo et latitudo, et altitudo æqualia sunt, et mensus est murum ejus centum quadraginta quatuor cubitorum, mensura hominis, quæ est angeli. Nam quia apostoli duodecim sunt, ideo et civitas duodecim millia stadiorum esse re-

fertur, undè unamquamque partem mille stadia continere manifestum est. Est enim finitum pro infinito. Millenarius namque numerus, ut jam sæpe diximus, aliquando omnia, aliquando plura significat, plura autem in hoc loco. Et illud, quod *post mille annos solvetur Satanas*. Omnia autem, sicut de sanctis dicitur, quia *regnabunt cum Christo mille annis*; quod nihil est aliud quam omnibus annis. Per stadia ergo duodecim millia, omnia mundi stadia intelliguntur. Quod autem longitudinem et latitudinem et altitudinem ejus æqualia dicit, cæli ambitum, juxta litteram, monstrare videtur; quem quidem, sicut et cætera, in pondere et numero factum esse non dubium est. Allegorice autem de longitudine, et latitudine ejus superius diximus, in quibus B spem et charitatem significavimus. Restat ergo ut de altitudine dicamus, per quam fidem intelligimus, quæ usque ad thronum Dei se extollens, eum in Trinitate videt, et credit, et veneratur. Ecclesiæ vero longitudo, et latitudo, et altitudo æqualia sunt, quia, quantum speramus, tantum amamus et credimus; et quantum amamus, tantum credimus et speramus; et quantum credimus, tantum speramus et amamus: qui enim unam harum virtutum habet, omnes habet; et qui una caret, nullam habet. Sequitur: *Et mensus est murum civitatis centum quadraginta quatuor millia cubitorum mensura hominis, quæ est angeli*. Centenarius enim numerus, qui perfectus et integer est, et ex operibus perfectis constans, denis decadibus constituitur; virginum enim et perfectorum ordinem signat; quadragenarius penitentes demonstrat; quaternarius omnium fidelium multitudinem, qui per quatuor evangelistas doctrinam receperunt. Ergo quia præter hos nullum alium numerus iste in se concludit, hujus esse mensuræ non immerito dicitur. Quod autem subditur, *Mensura hominis quæ est angeli*, sic est intelligendum, ut una eademque hominis angelique mensura sit, ut tot videlicet infra coelestis Jerusalem muros ex hominibus colligantur, quot malis cadentibus, boni angeli remanserunt; sed illico posuit terminos gentium, secundum numerum angelorum Dei, et est singulare pro plurali.

Et erat structura muri ejus ex lapide jaspide, ipsa vero civitas de auro mundo, simile vitro mundo, fundamenta muri civitatis omni lapide pretioso ornata. Jaspis enim, quia, ut jam sæpe diximus, viridis est, et quadam vi naturali memoriam **366** fugare perhibet, fidem designat, quæ semper viridis et immarcescibilis est, et sicut in Evangelio Dominus ait, montes et dæmonia transfert et fugat. Est ergo structura, et compositio muri civitatis ex lapide jaspide, quia omnis ejus defensio et fortitudo, fides est, quæ eam semper et vivere et vincere facit: scilicet quod scriptum est, quia « justus ex fide vivit (Rom. i, 17). » At vero ipsa civitas est de auro munda, quod simile est vitro mundo, quia ipsius

(1635) Hæc ex cod. Vat. supplivimus.

(1636) Id. cod. supplet editionem.

civitatis domus, turres et palatia ex illo metallo composita sunt, quod cæteris omnibus charius et dignius est, per quod sapientiam intelligimus, de qua dicitur: «Sapientia ædificavit sibi domum (Prov. ix, 1).» Sed quam domum, nisi hanc nobilissimam civitatem? Nusquam ergo in ea tenebræ, nusquam cæcitatibus ignorantibusque caligo, ubique aurum fulget, ubique sapientiæ luce cuncta resplendent, et se vicissim omnes contemplantes, nihil est in alicujus conscientia, quod ab omnibus non videatur. Unde et vitro mundo hoc aurum simile dicitur, aurum enim et si fulgeat, non tamen videtur quod intra se habet; in vitro autem, si mundum est, nihil est interius quod exterius non appareat. Merito igitur illius civitatis aurum mundo vitro simile perhibetur, siquidem omnia ibi clara et manifesta erunt, et nihil ibi obscurum et tenebrosum, nihil quod insipientium oculos offendere possit. Fundamenta muri civitatis omni lapide pretioso ornata, fundamenta quidem, ut jam diximus, apostoli sunt super quorum fidem totius civitatis omnis machina composita est. Sed quid lapides pretiosi, quibus fundamenta ornantur? si enim pretiosis lapidibus fundamenta ornantur, aliud fundamenta, aliud lapides ipsi pretiosi esse videntur. Dicamus ergo apostolos esse fundamenta; lapides vero, quibus ornantur, virtutes et mores honestos. Cur autem, et ipsi lapides fundamenta vocentur, in sequentibus declarabitur.

Fundamentum primum, jaspis; secundum, saphirus; tertium, chalcedonius; quartum, smaragdum; quintum, sardonix; sextum, sardius; septimum, chrysolitus; octavum, beryllus; nonum, topazius; decimum, chrysoptasus; undecimum, hyacinthus; duodecimum, amethystus. Quod enim ait, fundamentum primum jaspis, sic resolvitur acsi diceret: Primum fundamenti ornamentum est jaspis; et merito quidem hoc ornamentum prius ponitur, quo, ut superius dictum est, fides significatur, sine qua impossibile est placere Deo: «Sancti enim per fidem vicerunt regna (Hebr. xi, 33);» hæc ad Ecclesiam venientibus prima occurrit, per hanc in prædictam civitatem, de qua adhuc quidem loquimur, intratur, quam qui non attulerit, in eam intrare non poterit; et nullo quidem lapide magis, quam hoc Dei civitatis ornantur fundamenta.

Secundum vero ornamentum fundamenti est saphirus, cujus color sereno cælo similis est. Hoc ergo pretioso lapide apostoli ornati et decorati terram cæspiciunt; cælestia concupiscunt: cupiunt dissolvi, et esse cum Christo. Et quia in cælestibus regnis sanctorum habitatio est, non terrena lucra, sed saphiros, quibus ornantur, considerantes, illic ascendere, cujus in sapphiro colorem contemplantur, totis viribus anhelant.

Tertium autem fundamenti ornamentum est chalcedonius, qui ignis effigiem subpallidam quodammodo habens, in nubilo et in obscuro fulgoris flam-

mas emittit, palam autem et sub die patrum quid ignei luminis dare videtur. Hoc autem lapide sancti apostoli et doctores, Ecclesiæ videlicet fundamenta, ornati, et si apud Deum magni sint meriti, multo-que refulgeant, inter homines tamen ignobiles, viles, humiles et despectibiles sese ostendunt. Quo quidem lapide ipse Salvator noster ornatus erat, quando in secreto, tribus tantum discipulis testibus, plus sole in claritate refulgens, nolens hoc in manifesto lucere, prohibuit, dicens: «Nemini dixeritis visionem, donec Filius hominis a mortuis resurgat (Matth. xvii, 9).»

Quartum vero fundamenti ornamentum est smaragdus, qui jaspide quidem viridior, herbarum quæque viriditatem sua viriditate superare videtur. Significat autem sanctorum vitam, quæ quidem post carnis resurrectionem semper viridis erit, quod nihil in eis erit quod siccare vel mori possit. Quamvis ergo jaspide ornati sancti, per fidei meritum viriditatem et immortalitatem adepti sunt, attamen secundum incrementa virtutum, etiam smaragdis decorantur, ut quanto viridiores apparuerint, tanto immarcescibilis immortalisque vitæ digniores esse credantur. Merito igitur jaspidi smaragdus et viriditas additur viriditati, quia post hanc beatam vitam animarum, sequitur resuscitatorum etiam vita corporum beatorum, ut duplici viriditate lætantes, et anima simul et corpore sancti Dei sine fine vivant.

Quintum autem in fundamentis ornamentum ponitur sardonix, cujus color igneus et rubeus est, et quasi granum malorum granatorum clarissime rutilat, per quem charitas intelligitur, quæ dilectionis igne succensa, gratum cunctis se insipientibus fulgorem præstat. Quis enim in ea non delectetur, sine qua cæteræ virtutes, ipsumque martyrium nihil est, cujus flamma tanta est, ut ipsius inferni flammæ extinguere valeat. Unde Salomon ait: «Quid fortis est ut mors dilectio, dura sicut infernus æmulatio, **367** lampades ejus, lampades ignis, atque flammarum (Cant. viii, 6).» De quo igne Dominus ait: «Ignem veni mittere in terram, et quid volo, nisi ut ardeat?» (Luc. xii, 49.) Hoc lapide quoque pretioso ipse ornatus erat, cum diceret: «Majorem hac dilectionem nemo habet, quam ut animam suam ponat quis pro amicis suis (Joan. xv, 13),» cujus quidem laudibus omnes Scripturæ plenæ sunt.

Sextum vero fundamenti ornamentum est sardius, qui quod sanguinis colorem habet, apertissime martyrium significat, quo lapide Salvatoris nostri vestimenta ornata erant, quando, eo colos ascendente, lapidis hujus colorem angeli admirati dixerunt: «Quis est iste, qui venit de Edom, stictis vestibus de Bosra?» (Isa. lxiii, 1.) Hujus nimirum lapidis colore (1637) omnium martyrum chorus lætatur et gloriatur.

Septimum autem in fundamenti ornamentis chrysolitus possidet locum qui quia aureum habet co-

lorem, ab auro suscepit et nomen. Sed quoniam in A
divina pagina aurum, plerumque pro sapientia ponitur, secundum illud : « Desiderabilis thesaurus requiescit in ore sapientis (*Prov. xiv, 33*) ; » ideo per hunc lapidem sapientiam intelligimus, qua qui ornatus non fuerit, nescio qua ratione, Ecclesie fundamentum vel esse, vel dici possit. Hoc autem lapide discipulos suos Christus ornabat, cum diceret : « Ego enim dabo vobis os, et sapientiam, cui non poterunt contradicere omnes adversarii vestri (*Luc. xxi, 15*). »

Octavus autem est beryllus, cujus color similis est aquæ coloris a sole percussæ, per quem sinceram intelligentiam, et sanam doctrinam Scripturarum intelligimus, quæ nisi a sole justitiæ illuminata fuerit, facile erroris deformitate tenebrescit. Sole B
igitur in aquis relucente, berylli color efficitur, quia Christo Domino nostro Scripturarum aquas illustrante, sanus et sincerus formatur intellectus. Si igitur solis hujus fulgorem super has aquas hæretici spectarent, tam fetidam cæteris et coloris, et saporis doctrinam non propinarent. Quia ergo fundamentum hujus lapidis colorem non habet, ei superædificari summopere cavendum est.

Nonus vero topazius ad fundamentum decorandum succedit, qui tam rarus est, ut ipsi quoque reges admodum pauci difficile eum habere potuissent, unde et cæteris charior esse perhibetur. Quod et Psalmista demonstrat, dicens : « Ideo dilexi mandata tua super aurum et topazion (*Psal. cxviii, 127*). » Fertur autem quod omnium lapidum in se colores habeat, duos tamen, auri et cœli principaliter possidet, per quem, eos quidem figurari putamus, qui non solum sapientia et castitate, verum etiam cæteris omnibus virtutibus rutilare videntur, quales utrumque Joannem Baptistam, et evangelistam fuisse facile crediderim ; hoc autem tempore an tales topazii reperiri valeant, dubitari potest.

Decimus autem est chrysoprasus, qui auri simul et flammæ colorem imitatur, præcipueque in tenebris sui luminis jubar diffundit, quod nullos alios magis decorat et ornat, quam eos, qui et sapientia fulgent, et charitate fervent, et inter hujus mundi peccatores, doctrinæ, pariterque bonæ opinionis, quasi in tenebris lucem circumquaque diffundentes, non ad favorem vulgi, sed ad ædificationem salutis, et fidei verba depromunt.

Undecimus vero in fundamenti pulchritudine hyacinthus ponitur : hic autem serenissimi cœli habet colorem, qui etiam secundum tempora mutari perhibetur. Significat autem sanctorum virorum discretionem, qui, quamvis mente et contemplatione quadam ad cœlum et ad thronum Dei oculos habeant, mutantur tamen pro tempore et rigorem justitiæ flectentes, minora mala consentiunt ne majora et graviora inde generentur. Quo lapide ornatus apostolus Paulus, quamvis circumcisionem destruere

niteretur, Timotheum tamen pro tempore circumcidi præcepit.

Duodecimus est amethystus, qui violarum colorem imitatur ; ideoque virginum Christi, puerorum et puellarum choros significat, quo lapide ornati apostoli et suaviter redolent, et virginitatis amatores post se trahunt. Nam et in hoc quod parum quid clari ruboris habere videtur, earumdem virginum pudicam verecundiam demonstrat. His igitur, cæterisque lapidibus Dei civitatis fundamenta adornata, cæterisque virtutibus decorata, quam clare suaviterque resplendeant, quid attinet dicere ? « Fulgebunt enim sancti sicut sol in regno Dei (*Matth. xiii, 43*). » « Unde et Apostolus : Cum enim Christus apparuerit vita vestra, tunc et nos apparebimus cum ipso in gloria (*Coloss. iii, 4*). » Et beatus Joannes : « Scimus enim, quia cum apparuerit, similes ei erimus, quia videbimus eum sicut est (*Joan. iii, 2*). » Et hæc quidem de lapidibus dicta sufficiant.

Et duodecim portæ, duodecim margaritæ sunt per singulas, et singulæ portæ erant ex singulis margaritis. Si enim portæ apostoli sunt, et portæ ex margaritis factæ sunt, utique et ipsi apostoli margaritæ sunt. Sed quare apostoli margaritæ ? Nisi quis cæci et candidi, et super nivem dealbati in albis sequuntur Agnum quocunque ierit ? In ipsis ergo portis facile cognoscere est, quales et illi esse debeant, qui per portas ingrediuntur ; 368 ut enim in sequentibus dicitur : « Non intrabit per has aliquis coinquinatus, et immundus (*Apoc. xvii, 27*). » Oportet ergo, ut portarum colorem præferat, qui per has portas ingredi desiderat.

Et plateæ civitatis aurum mundum tanquam vitrum perlucidum. Aurum namque, ut jam sæpe diximus, sapientis est ; ubique ergo in plateis est aurum, quia nemo ibi fabulis vacat, nemo ibi otiosa et vana verba profert ; sed sicut scriptum est : « Sapientia clamitat in plateis (*Prov. i, 20*). » Hæc autem sapientia non qualiscunque erit ; imo perfecta et integra ; unde et vitro valde lucido assimilatur ; de qua sapientia Apostolus ait : « Videmus nunc per speculum in ænigmate, tunc autem facie ad faciem : nunc cognosco ex parte, tunc autem cognoscam, sicut et cognitus sum (*I Cor. xiii, 12*). » Cum ergo omnes omnia sciant, et Deus erit omnia in omnibus, tunc omnes civitatis illius plateæ plusquam auro et sapientia fulgebunt.

Et templum non vidi in ea ; Dominus enim omnipotens templum illius est, et Agnus. Et civitas non eget sole, neque luna, ut luceant in ea ; nam claritas Dei illuminavit eam, et lucerna ejus est Agnus. Nul- lum ibi templum manufactum videtur, ubi non est necesse, ut ad verbum audiendum infra arcta templi populus colligatur ; nam et rex, et doctor illius civitatis talis tantusque est, ut nullo templo includi (1638) atque comprehendi valeat ; Dominus enim

Deus omnipotens, Pater, et Filius, et Spiritus sanctus templum illius est, et Agnus pro hominibus immolatus qui tollit peccata mundi. Ad hoc templum fit concursus populorum, ad hoc omnes spectant, hujus pulchritudinem admirantur, hujus odore reficiuntur. Non eget autem civitas illa, neque hoc sole quo nunc illuminamur, neque hac luna quam nunc crescere minuique videmus. Nam claritas Dei illuminat eam, et lucerna ejus est Agnus, ille utique qui ait: « Ego sum lux mundi (Joan. viii, 12). » Nullo ergo indiget, quia tanta talique luce illustratur.

Et ambulabunt gentes per lumen ejus, et reges terræ afferent gloriam suam, et honorem in illam. Et portæ ejus non claudentur per diem, nox enim non erit illis. Et afferent gloriam, et honorem gentium in illam. Nec intrabit in eam aliquis coinquinatus. faciens abominationem, et mendacium, nisi qui scripti sunt in libro vitæ, et agni. Omnes enim gentes apostolorum doctrina illuminatæ sunt, et de tenebris erroris ad viam veritatis adductæ, per quam viam incedere debeant, non ignorant. Reges autem terræ, episcopi videlicet et doctores, gloriam et honorem suum afferent in illam, quoniam eos, quos doctrina et exemplis converterunt, et a mortis periculo liberaverunt, secum ducentes, gloriam et honorem pro eis suscipient. Et portæ ejus non clauduntur per diem; quia melior est dies una in atriis tuis super milia (Psal. lxxxiii, 10). » Quod si per diem non clauduntur, nunquam utique clauduntur. Nox enim et tenebræ non erunt illis. Si ergo pro solo timore portæ clauduntur, ut quid ibi portæ clauduntur, ubi nullus timor (1639), nullæque insidiæ esse possunt? Unde et Dominus ait: « Thesaurizate vobis thesauros in cælo, ubi fures non effodiunt, neque furantur (Math. vi, 20). » Illuc autem omnem gloriam et honorem gentium ferent, quia quicquid ubique gentium gloria et honore dignum reperitur, in illam civitatem ab angelis deportabitur, quod quidem in Ægypti exspoliatione significatum est. Nec intrabit in eam aliquis coinquinatus, quoniam quicumque in eam intrat, aut baptismate, aut martyrio, aut pœnitentia, aut igne purgatorio, prius a cunctis sordibus mundari oportet. Faciens abominationem, id est peccata, quæ Deus abominatur; et mendacium, quia os quod mentitur occidit animam (Sap. i, 11). » Omnis namque corruptela mendacium dici potest, quod non pertinet ad veritatem naturæ, quam corrumpit; unde et denarios, quamvis non mentiantur, quia tamen alio metallo corrupti sunt, falsos vocamus. Soli ergo illi in hanc civitatem intrabunt, qui ab origine mundi scripti sunt in libro vitæ et Agni: unus enim, idemque et vita vocatur, et Agnus, qui de se ipso loquitur dicens: « Ego sum via, veritas, et vita (Joan. xiv, 6). »

CAPUT XXII.

Et ostendit mihi flumen aquæ vitæ splendidum

(1639) Ita ex codice restitimus.

(1640) Cod. V., hæreticæ pravitatis.

(1641) Hoc ex eodem cod. supplevimus.

A tanquam crystallum procedens de sede Dei et Agni. Flumen enim aquæ vitæ, utriusque Testamenti scientia intelligitur; hæc enim aqua dat vitam, et quasi optimum antidotum, antiqui serpentis venenum expellit; quæ quidem tanquam crystallum splendidum nulla hæresis nigredine (1640) vel corruptione fuscatur. Procedit autem hæc aqua de sede Dei et Agni, quoniam Christi ore, ejusque discipulorum evangelica doctrina profertur. [Namque non solum apostoli et doctores, verum et ipse Christus secundum humanitatem sedes Dei est. Hanc 369 autem Salvator noster fundebat, quando, sicut scriptum est in die magnæ festivitatis clamabat, dicens: « Si quis sitit, veniat et bibat, et de ventre ejus fluent aquæ vivæ (Joan. vii, 38). » Hanc autem et mulieri Samaritanæ promittebat, cum diceret: « Si scires donum Dei, et quis est qui dicit tibi, Da mihi bibere, tu forsitan petiisses ab eo, et daret tibi aquam vivam (Joan. iv, 10); » de qua et apostolus ait: « Sapientiam loquimur inter perfectos (1641) (I Cor. ii, 6)]. » Et Psalmista: « Fluminis impetus lætificat civitatem Dei (Psal. xlv, 4), » et multa alia, quæ bene non solum hic in Ecclesia, verum etiam in cœlesti Jerusalem conspiciuntur: « Omne enim datum optimum, et omne donum perfectum desursum est descendens a Patre luminum (Jac. i, 17). »

In medio plateæ ejus, et ex utraque parte fluminis lignum vitæ, afferens fructus duodecim, per menses singulos reddens fructum suum, et folia ligni ad sanitatem gentium. Hoc est autem illud lignum, quod secus decursus aquarum plantatum est, fructumque suum reddit in tempore suo. De quo sub specie sapientiæ Salomon loquitur dicens: « Lignum vitæ est his qui apprehenderint eam, et qui tenuerint eam beatus (Prov. iii, 18). » Unde et ipse Dominus: « Si in viridi, inquit, ligno hoc faciunt, quid in arido fiet? » (Luc. xxiii, 31.) De hoc autem ligno qui manducaverit, mortem non gustabit in æternum. Hoc autem lignum in medio plateæ, ubi concursus fit populorum, ubi sapientes philosophantur, ubi ad novum aliquid audiendum omnes conveniunt. Et ex utraque parte fluminis plantatum, fructus duodecim affert: nam quia utrumque in se continet Testamentum, ideo ex utraque parte fluminum stare videtur. Omnia namque paradisi flumina de hoc ligno exeunt, omnis hinc sapientiæ fons scientiæque procedit. « Omnis enim sapientia a Deo est, et cum eo fuit semper, et est ante ævum (Eccli. i). » Hoc autem lignum attulit duodecim nobilissimos fructus, quibus totus satiatum est mundus (1642): « Cælum enim, et terra transibit, ut ipse ait, verba autem mea non transibunt (Luc. i, 33). » Hæc etiam folia gentibus dant salutem; quia sicut in Evangelio scriptum est: « Si quis sermonem ejus servaverit, mortem non videbit in æternum (Joan. viii, 51). »

Et omne maledictum non erit amplius, et sedes Dei, et agni in illa erit, et servi ejus servient illi, et vide-

(1642) Imperfectus est sensus, et quod desideratur in editione deest.

bunt faciem ejus, et nomen ejus in frontibus eorum, et nox ultra non erit, et non egebunt lumine lucernæ, neque lumine solis, quia Dominus Deus illuminabit, et regnabit in sæcula sæculorum. Non solum, inquit, persecutiones sed et maledictiones cessabunt; non solum non erit qui occidat, sed nec apparebit usquam qui maledicat: insuper et maledicti supra non erunt, quia semper in igne erunt, et melius quidem eis erat non esse quam sic infeliciter esse. Sedes autem Dei et Agni in illa erit, de quibus videlicet per Apostolum dicitur: « Nescitis quod templum Dei estis, et Spiritus sanctus habitat in vobis? » (I Cor. III, 16.) Quamvis enim quidam angeli specialiter throni dicantur, omnis tamen glorificata creatura, sedes Dei dici potest. Et tunc quidem servi ejus servient illi, quando nihil erit, quod eos impedire valeat: illud servitium acceptabile erit, quod nullam interruptionem habeat. Et videbunt faciem ejus, de qua Psalmista desiderio plenus dicebat: « Ostende, Domine, faciem tuam, et salvi erimus (Psal. LXXIX, 8). » Et alibi: « Quærite Dominum, et confirmamini, quærite faciem ejus semper (Psal. CII, 4). » Et nomen ejus in frontibus eorum, non enim occultatur quod in fronte portatur: merito ergo ejus nomen in fronte habere dicuntur, quem nunquam pro suppliciis et injuriis consistere timebunt. Unde et ipse Dominus ait: « Qui me confessus fuerit coram hominibus, confitebor et ego eum coram Patre meo qui in caelis est (Matth. X, 22). » Igitur ad triumphi et victoriae gloriam, et ostensionem semper illud nomen in fronte habebunt, quod quia nominabant, multa mala sustinuerunt. Et nox et tenebræ, tribulatio et persecutio ultra non erit, et non egebit lumine lucernæ, neque lumine solis. Quare hoc? Quia Dominus Deus illuminabit illos, ipse eorum sol, ipse eorum lumen, ipse eorum splendor, ipse eorum claritas erit, cum quo et per quem regnabunt in sæcula sæculorum.

Et dixit mihi: Hæc verba fidelissima et vera sunt: et Dominus Deus spiritus prophetarum misit angelum suum ostendere servis suis, quæ oportet fieri cito. Ecce venio velociter; beatus qui custodit verba prophetiæ hujus libri. Expositis omnibus, quæ ad civitatem pertinere videbantur, ne quis fortasse incredulus ea, quæ mirati sunt, vera esse dubitaret, idem ipse angelus qui hæc ostendebat subdidit, dicens: *Hæc verba fidelissima et vera sunt; nemo ergo de ea dubitare velit, sed quæcumque de prædicta civitate, ejusque ædificiis, et beatitudine dicta sunt, indubitanter fideliterque credantur: neque enim ille mentiri potuit, cujus inspiratione omnia hæc revelata et scripta sunt. Unde et subditur: Et Dominus Deus spiritus prophetarum misit angelum suum, ut ostenderet servis suis, quæ oportet fieri cito.* [Domi-

nus, 370 inquit, Deus, spiritus videlicet prophetarum: Spiritus enim sanctus, qui per prophetas et in prophetis loquitur, et Dominus est et Deus. Ipse misit angelum suum; ad quid? ostendere scilicet servis suis ea scilicet quæ oportet fieri cito (1645).] Unde manifestum est omnem hanc visionem angelico ministerio esse conscriptam. Quod autem ait: *Quæ oportet fieri cito*, ad infinitam æternitatis longitudinem respicit, ad quam comparata omnia mundana, quantumlibet temporis habeant, citissime fugere, et præterire videntur. Et ne quis hæc cito fieri dubitare possit, audiat etiam quid ipse dicat: *Ecce, inquit, venio velociter.* Verum est ergo quod dicitur, quæ oportet fieri cito; siquidem Dominus Deus velociter venit: eo enim veniente, quæcumque liber iste loquitur, complebuntur. Et tunc quidem beatus erit, quicumque verba prophetiæ libri hujus fideliter custodit et credit.

Et ego Joannes qui audivi et vidi hæc, et postquam audissem et vidissem, cecidi ut adorarem ante pedes angeli qui mihi hæc ostendebat, et dixit mihi: Vide ne feceris; conservus tuus sum, et fratrum tuorum prophetarum, et eorum qui servant verba libri hujus, Deum adora. Ego, inquit, sum Joannes, qui audivi et vidi hæc, qui hæc testificor, et vera esse confirmo, et ne quis hæc vana somnia esse putet, stultorumque deliramenta, sciat revera, quia ego sum Joannes, qui audivi et vidi hæc et postquam audivi, et vidi hæc tanta bona, tantaque felicitatis indicia, confestim gaudio plenus cecidi ut adorarem ante pedes angeli qui mihi hæc ostendebat. Mòs enim antiquitus et usque ad id temporis fuit ut homines angelos adorarent, quod ipse quoque patriarcha Abraham fecisse legitur. Sed postquam Rex angelorum, et Dominus carnem suscepit, tremendum valde et horribile visum est angelis, ut ab eis adorari debuissent, quorum supra se naturam sedere conspexerant (1644). Unde et beato Joanni, qui angelum adorare volebat, ab angelo dicitur: *Vide ne feceris.* Quid hic humana et ventosa superbia dicat, quæ tantum sæpissime honoris, indebitæque subjectionis ab hominibus exigit, cum ipsos indebitum honorem angelos sibi fieri audiat prohibere? *Conservus, inquit, angelus, tuus sum, et ego, et tu unum Dominum habemus, quem ego et tu adorare debemus: conservus sum, et cæterorum omnium fratrum tuorum prophetarum, verum etiam, et eorum omnium (1645) qui servant verba libri hujus. Deum igitur adora: quia scriptum est: Dominum Deum tuum adorabis, et illi soli servies (Matth. IV, 10).*

Et dixit mihi: Ne signaveris verba prophetiæ libri hujus; tempus enim prope est. Qui nocet, nocet adhuc, et qui in sordibus est, sordescat adhuc; et justus

dicuntur.

(1645) Cod. Vat. « Qui eodem, quo et in spiritu replentur. Et non prophetarum tantum. verum, et eorum omnium, » etc.

(1643) Hoc ex cod. V. supplevimus.

(1644) Humana Christi natura glorificata, et ad dexteram Patris collocata super omnes angelorum choros principatum tenet, adeoque adorationem, et cultum qui ei competit ipsi angeli recusare

justitiam faciat adhuc; et sanctus, sanctificetur adhuc. Putabat enim beatus Joannes, imo imperfectorum Ecclesia in persona B. Joannis, qui audierat Dominum dicentem: *Ecce venio velociter*, quod vita hæc præsens subito finiret, et Christus ad iudicium venire debuisset; unde sibi jam librum claudere et signare volenti dicitur: *Ne signaveris verba prophetiæ libri hujus*, nisi aperta, et sine sigillo, ut ab omnibus audire volentibus legantur et audiantur: tempus enim prope est, ut dixi, quod post mille annos futurum est. Nam et Psalmista ad Dominum loquitur, dicens: *Quoniam mille anni ante oculos tuos, tanquam hesternus dies præterit (Psal. LXXXIX, 4).* Et quasi ipse diceret: *Vides, Domine, quod si moram feceris, mali superbient et nocebunt; sancti vero affligentur et occidentur: ad quod ipse: Qui nocet, noceat adhuc*, id est qui nocere desiderat, et de nocendi affectu poenitere non vult, noceat adhuc ut nocendo pereat, *et qui in sordibus est, et in peccatis delectatur sanctorumque monitis, ut poeniteat, obedire contemnit, sordescat adhuc.* Nihil ergo pejus peccatoribus accidere potest, quam cum eis potestas datur, ut suam compleant voluntatem; quod quidem quare fiat, neminem puto ad plenum perscrutari posse: occulta enim sunt iudicia Dei, secundum illud: *Judicia tua abyssus multa (Psal. XXXV, 7).* *Et justus justitiam faciat adhuc, et sanctus sanctificetur adhuc.* Si enim mali non essent, in quo sanctorum, vel Dei justitia exerceri posset?

Ecce venio velociter, et merces mea mecum est reddere unicuique secundum opera sua. Ego sum alpha et omega, primus et novissimus, initium et finis. Ne, inquit, dolueris, ne grave tibi vel asperum videatur, quod librum claudere tibi et signare interdixi; quia non moram faciam, et in veritate velociter veniam; et si fortasse non tam cito ad iudicium, tamen ad uniuscujusque animæ vocationem non diu morabor. Cum autem venero, gaudeant boni, timeant mali; quia *merces mea mecum est.* Sed quæ **371** *merces? Vis audire quæ? Reddere unicuique secundum opera sua.* Sed ne fortasse aliquis hunc esse angelum putaret, qui se superius adorare prohibuit; quia in principio hujus capituli quis loquatur non ponitur, ipse Dominus, cujus verba hæc **D** sunt, respondet, dicens: *Ego sum alpha et omega, primus et novissimus, initium et finis.* Hæc jam supra exposita sunt.

Beati, qui lavant stolas suas in sanguine agni: ut sit potestas eorum in ligno vitæ et per portas intrent in civitatem. Foris canes, et venefici, et impudici, et homicidæ, et idolis servientes, et omnis qui amat et facit mendacium. Beati, inquit, soli erant, qui stolas suas lavant in sanguine agni, id est, Christi sanguine redempti et baptismatis unda mundati, talia custodiunt vestimenta et corpora sua, non qualia prius erant, sed qualia a Deo mundata et purificata

A ea recipere meruerunt. Unde scriptum est: *« Omni tempore sint vestimenta tua candida (Eccl. viii, 9). »* Et hi quidem potestatem habent in ligno vitæ, ut de eo videlicet et sumant, et vivant; a quo quia primus homo prohibitus fuerat, usque ad Christum omne hominum genus morti succubuit, quo quidem veniente, atque dicente: *« Nisi manducaveritis carnem Filii hominis, et biberitis ejus sanguinem, non habebitis vitam in vobis (Joan. vi, 53); »* data est hominibus licentia et potestas, ut jam nunc ad lignum vitæ secure accedant, si tamen munda et candida habeant vestimenta. Alioquin *« qui indigne manducat, et bibit, iudicium sibi manducat, et bibit (I Cor. xi, 29). »* Et illi quidem, qui in ligno vitæ habent potestatem, per portas duodecim intrant in civitatem, quia non in hæreticorum, neque in sua sapientia confidentes, apostolorum doctrinam tenent et credunt, per quam etiam salvari, et supernæ civitatis januam ingredi non dubitant. Foris autem sunt canes, id est Judæi sine causa latrantes, [et venefici, id est hæretici, qui venenosa dogmata fingunt, quibus et animas interficiunt. Et impudici, id est omnes fornicatores, et adulteri, et homicidæ animæ scilicet vel corporis; et idolis servientes, inter quos et avari ponuntur, et omnis qui amat et facit mendacium (1646)]; multi enim eum imitantur qui in veritate non stetit, et a quo omne mendacium præcedit.

Ego Jesus misi angelum meum testificari vobis hæc in Ecclesiis. Ego sum genus, et radix David, stella splendida et matutina; et sponsus, et sponsa dicunt: Veni; et qui audit, dicat: Veni; et qui sitit, veniat; qui vult, accipiat aquam vitæ gratis. Quod enim ait, ego Jesus nisi angelum meum testificari, non tibi singulariter, sed vobis pluraliter dicta: hæc in Ecclesiis non tantum beato Joanni, sed omnibus esse dicta demonstrat. Ipsum quoque B. Joannem, angelum intelligere possumus, qui hæc in Ecclesiis testificari a Domino missus est. Quis igitur ea non credit quæ per talem, tantumque legatum Jesus ipse omnibus Ecclesiis mandat, et dicit? Sequitur: *Ego sum genus et radix David*: genus quidem, quia ab eo secundum carnem originem duco; radix autem, quia et Christus de David, et David de Christo, quasi arbor de radice pullulavit. Et Christus quidem de David secundum carnem; David vero de Christo secundum divinitatem. *« Omnia enim per ipsum facta sunt, et sine ipso factum est nihil (Joan. 1, 3). »* *Et stella matutina et splendida.* De hac enim stella scriptum est: *« Orietur stella ex Jacob, et exsurget homo de Israel (Num. xxiv, 17); »* quæ quidem tam splendida est, ut et ipsi soli lumen præbeat, quæ si ei comparetur, lumen admittit. Est autem et matutina, illius videlicet, qui finem non habebit, dei nuntia. Quod autem sequitur: *Et sponsus, et sponsa dicunt: Veni;* tale est ac si diceret: Nulla amodo est excusatio, omnes audiverunt, sponsus et sponsa:

Christus et Ecclesia quotidie dicunt : Veni; sponsi enim verba sunt hæc : « Venite ad me, omnes qui laboratis, et onerati estis, et ego vos reficiam (Matth. xi, 8). » De sponsa vero dicitur : « In omnem terram exivit sonus eorum, et in fines orbis terræ verba eorum (Psal. xviii, 4). » Et qui audit, dicat : Veni; omnibus enim in locis prædicare conceditur; si enim omnes audiunt, et quicumque audiunt, dicunt : Veni; nemo est qui non prædicet. Nam et mulieres prædicare Apostolus docet, cum dicit : « Salvatur enim vir infidelis per mulierem fidelem (I Cor. vii, 14). » Nam etsi in Ecclesia non omnibus prædicare concessum sit, unusquisque tamen prædicat, dum et mala redarguit, et ad bene agendum aliquem invitat; quod qui non facit, in fraterna charitate se peccare non dubitet. Et qui doctrinam fidei, et verba vitæ audire desiderat, veniat (1647); non erubescat, cum tot habeat imitatores, neque de pretio timeat, si forte pauper est, sed secure, et sine hæsitatione veniens, aquam vitæ gratis accipiat. His autem ita dispositis, quoniam liber iste valde difficilis est, et diversis multisque modis intelligi et exponi potest, ne quis propter obscuritatem (ut minus capaces facere solent) vana somnia esse dicat; vel ad suum volens flectere intellectum, prave et contra fidem exponere conetur, contestatur beatus Joannes, omnesque adjurat, ne contra suæ animæ salutem aliquis hoc **372** agere præsumat; et est, quod dicitur :

Contestor ego omni audienti verba prophetiæ libri hujus : si quis apposuerit ad hæc, apponet Deus plagas super illum, scriptas in libro isto : et si quis diminuerit de verbis prophetiæ hujus, auferet Deus partem de libro vitæ, et de civitate sancta, et de his

(1647) Cod. Vat. Et qui sinit, veniat.

A quæ scripta sunt in libro isto. Contestor ego Joannes, et testificor, omni audienti verba prophetiæ hujus, quæ si quis officiose, et malo ingenio (quod hæretici facere solent) super hæc pravam et erroneam intelligentiam apposuerit, Deus quoque apponet super illum plagas scriptas in libro isto; e contra vero si quis diminuerit de verbis prophetiæ libri hujus, et ea quæ Spiritus sanctus locutus est, vana et falsa esse confirmans, diminuere et delere tentaverit, firmissime credat et nullatenus dubitet quod Deus quoque, cui tam importune adversari non timet, auferet partem ejus, quam habiturus erat in sanctorum consortio, de libro vitæ et de civitate sancta Jerusalem, cujus laudes superius expositæ sunt, et de his quæ scripta sunt in libro isto, in quo omnis sanctorum gloria, et honor, et beatitudo continentur.

Dicit, qui testimonium perhibet istorum : Etiam etiam, amen, venio cito. Hic enim qui testimonium perhibet istorum, quamvis beatus Joannes intelligi possit, qui etiam in Evangelio ait : « Hic est discipulus ille, qui testimonium perhibet de his, et scripsit hæc (Joan. xxi, 24); » competentius tamen Christus intelligitur, quem eorum, quæ hic dicuntur, beatus Joannes testem esse confirmat. Qui etiam ut vera falsaque revelet, et abscondita tenebrarum illuminet, atque secundum opera sua unicuique tribuas, subinferens ait : Venio cito. Cui promissioni beatus quoque Joannes lætabundus respondet, dicens : Veni, Domine Jesu, tuum adventum exspectamus, suscipe nos in pace, atque angelorum junge cohorti. Gratia Domini nostri Jesu Christi, qua gratis ex nullis præcedentibus meritis salvati sumus, sit cum nobis omnibus. Amen

FINIS EXPOSITIONIS IN APOCALYPSIM.

INDEX HOMILIARUM ET SERMONUM

S. BRUNONIS EPISCOPI

Secundum editionem Marchesii, cui concordat codex Signinus, iis exceptis quæ in principio et fine codicis desunt.

373 HOMILIA I. — *Dominica I Adventus.* **D**
Incipit: Hoc est enim, quod Psalmista ait : *Deus manifeste veniet Deus noster, etc.*
Desinit: Sed verba veritatis a statu suo mutari non possunt.

HOMILIA II. — *Dominica eadem*
 Quibusdam interrogantibus Dominum, et Salvatorem nostrum, etc.

Et id quod fieri negant, fieri contigisset.

HOMILIA III. — *Dominica II Adventus.*

Joannes Baptista in vinculis et in carcere positus, etc.

Hoc ad litteram intelligens, Joannem Eliam fuisse.

HOMILIA IV. — *Dominica III Adventus.*
 Omnes enim existimabant Joannem esse Christum.

Hæc facta sunt in Bethania trans Jordanem, ubi erat Joannes baptizans.

HOMILIA V. — *Feria IV Quatuor Temporum.*
 Missus est, inquit, Gabriel angelus, qui *Dei fortitudo* interpretatur.

Fiat mihi secundum verbum tuum, et discessit angelus ab ea.

HOMILIA VI. — *Feria VI Quatuor Temporum.*
 Virgo Deo plena ad montana concendit etc.

Qui in ejus adventu tanto gaudio exsultavit.

HOMILIA VII. — *Dominica IV Adventus.*

Des. : Quoniam quidem, ut Dominus ait: *Omne regnum in seipsum divisum, etc.*

Salutare tuum expectabo, Domine.

HOMILIA VIII. — *In Vigilia Nativitatis Domini.*

Primum autem quaerendum est cur beata Maria, etc.

Manifestum est igitur, quod Jesus Salvator interpretatur.

HOMILIA IX. — *In Nativitate Domini.*

Quod enim mundus universus describitur. *Et in terra pax hominibus bonæ voluntatis.*

HOMILIA X. — *In eadem solemnitate, et in II missa.*

Pastores, inquit, loquebantur ad invicem, etc.

Ejus fidem prædicantes, et eum ubique laudantes, et glorificantes.

HOMILIA XI. — *In eadem solemnitate, et in III missa.*

Narrant alii evangelistæ Dominum et Salvatorem nostrum

Et justitiam, deducet te mirabiliter dextera tua.

HOMILIA XII. — *In festo S. Stephani.*

Superius in hoc Evangelio Scribis et Phariseis Dominus:

Et videbit omnis caro salutare Dei.

HOMILIA XIII. — *In festo S. Joannis apostoli et evangelistæ.*

Legitur superius in hoc Evangelio, quod discipulos suos, etc.

Quando in cœna super pectus ejusdem Jesu Christi recubuit.

HOMILIA XIV. — *In Nativitate SS. Innocentium.*

Venerant illis diebus Magi ad Dominum, etc.

Perfectam ex illis consolationem habituros per gratiam, etc.

HOMILIA XV. — *In Circumcisione Domini.*

Nobis non sibi circumciditur Dominus, sicut nobis est natus.

Ipse totam Ægyptum a fame liberavit, et sua sapientia salvavit.

HOMILIA XVI. — *In die Epiphaniæ Domini.*

Non enim vacat a mysterio, quod beata Virgo Maria, etc.

Hæc via in patriam reducit.

HOMILIA XVII. — *Dominica I post Epiphaniam.*

Religiosi parentes per singulos annos ibant in Jerusalem.

Sed secundum humanitatem, qua nobis similis factus est.

HOMILIA XVIII. — *Dominica II post Epiphaniam.*

Has autem nuptias die tertia evangelista factas fuisse narrat.

Christi gloria manifestatur, et credentium fides augetur.

HOMILIA XIX. — *Dominica III post Epiphaniam.*

Cum, inquit, descendisset Jesus de monte, etc.

In quo æternæ deliciæ cunctis fidelibus præparantur.

HOMILIA XX. — **374** *Dominica IV post Epiphaniam.*

Quis enim navicula nisi Ecclesia, quid mare nisi mundus? etc.

Veniant prospera, diu expectata, et fiat tranquillitas magna.

HOMILIA XXI. — *In Purificatione S. Mariæ virginis.*

Scriptum est enim in lege Moysi, quod mulier quæ suscepto semine peperit masculum, etc.

Magna gloria illis est, quod de illorum gente tantum lumen exortum est.

HOMILIA XXII. — *Dominica in Septuagesima.*

Conditor humani generis Dominus noster Jesus Christus.

Multi enim ad vineam et fidem vocati sunt, qui ad vitam prædestinati non sunt.

HOMILIA XXXIII. — *Dominica in Sexagesima.*

Multa turba sequebatur Jesum, multi undique conveniebant, etc.

Attulit fructum aliud trigesimum, aliud sexagesimum, etc.

HOMILIA XXIV. — *Dominica in Quinquagesima.*

Multa jam consummata erant, quæ de Filio hominis, etc.

Ut omnes eum laudent, qui fecit mirabilia magna solus.

HOMILIA XXV. — *Feria IV Cinerum.*

Tristes enim dicuntur hypocritæ, quia ut religiosi, etc.

Semperque illud omnibus viribus, et desiderio tendat.

Feria V post Cineres.

Idem est Evangelium, eademque homilia ut in Dom. IV post Epiphaniam.

HOMILIA XXVI. — *Feria VI post Cineres.*

Domino nostro Jesu Christo docente, didicimus.

Cor contritum et humiliatum Deus non spernit.

HOMILIA XXVII. — *Sabbato post Cineres.*

De hoc autem Matthæus evangelista sic ait, etc.

Qui crediderit, et baptizatus fuerit, salvus erit.

HOMILIA XXVIII. — *Dominica I Quadragesimæ.*

Baptizatus Jesus confestim ascendit de aqua, etc.

In dierum numero demonstraret jejunium cordis.

HOMILIA XXIX. — *Feria II post Dominicam I Quadragesimæ.*

Dominus enim, qui prius humilis venit, et in forma servi, etc.

Et ibant isti in supplicium æternum, justi autem in vitam æternam.

HOMILIA XXX. — *Feria III post Dominicam I Quadragesimæ.*

In proximo enim bella acturus, et de hostibus triumphaturus, etc.

Quod Dominus promiserat, ipso experimento didicerunt.

HOMILIA XXXI. — *Feria IV post Dominicam I Quadragesimæ.*

Quanta est superbia Scribarum et Phariseorum, etc.

Ille igitur est Christo propinquior, quia melior.

HOMILIA XXXII. — *Feria V post Dominicam I Quadragesimæ.*

Hæc est igitur causa cur clamantem mulierem Deus non exaudit.

Vita vivet, et non morietur.

HOMILIA XXXIII. — *Feria VI post Dominicam I Quadragesimæ.*

Ad dies festos Judæorum Dominus ascendit, etc.

Et nuntiavit Judæis, quia Jesus esset, qui fecit eum sanum.

HOMILIA XXXIV. — *Sabbato post Dominicam I Quadragesimæ.*

Dominus et Salvator noster, sicut legitur paulo superius, etc.

Quando carnis mortalitate exutus novæ resurrectionis gloria et decore indueretur.

Dominica II Quadragesimæ.

Idem Evangelium, et eadem homilia ut in die præcedenti.

HOMILIA XXXV. — *Feria II post Dominicam II A Quadragesimæ.*
Inc. : Ego, inquit, vado. Ego ad Patrem redeo, etc.
Des. : Hæc illo loquente multi crediderunt in eum.

HOMILIA XXXVI. — *Feria III post Dominicam II Quadragesimæ.*
 Quid est sedere supra cathedram Moysi, etc.
Deposuit potentes de sede, et exaltavit humiles.

HOMILIA XXXVII. — *Feria V post Dominicam II Quadragesimæ.*
 Hæc verba et divitibus et pauperibus valde necessaria sunt, etc.
 Timent, et orant, ne et ipsi decipiantur.

HOMILIA XXXVIII. — *Feria VI post Dominicam II Quadragesimæ.*
 In figura hujus hominis patrisfamilias Deum B Patrem significat.
 Hæc igitur causa, quod eum tenere volentes eum tenere non potuerunt.

HOMILIA XXXIX. — *Sabbato post Dominicam II Quadragesimæ.*
 Homo iste, Deus ipse hoc in loco intelligitur, etc.
 Et taliter ea habemus, ut aliter ea habere nolimus.

HOMILIA XL. — *Dominica III Quadragesimæ.*
 Beatus Mathæus evangelista hominem istum, etc.
 Hoc enim nisi fecisset, neque felix, neque mater mea esse potuisset.

375 HOMILIA XLI. — *Feria II post Dominicam III Quadragesimæ.*
 Legitur superius in hoc Evangelio, quod cum Dominus venisset in patriam suam. Canes contemnit hinc inde latrantes.

HOMILIA XLII. — *Feria III post Dominicam III Quadragesimæ.*
 Hæc autem apostolis eorumque successoribus episcopis, etc.
 Nihil minus est septies, quam septuagies septies.

HOMILIA XLIII. — *Feria IV post Dominicam III Quadragesimæ.*
 Seniorum namque traditiones, non prophetarum dicta, etc.
 Manducate non lotis manibus, rusticitas est, non peccatum.

HOMILIA XLIV. — *Feria V post Dominicam III Quadragesimæ.*
 Scire enim oportet quæ sit uxor Petri ut possimus scire quæ sit socrus ejus, etc.
 Talem igitur patrem sepelire, et sic sepelire Dominus prohibet.

HOMILIA XLV. — *Feria VI post Dominicam III Quadragesimæ.*
 Hoc est illud prædium, de quo Jacob filium suum Joseph benedicens ait, etc.
 Nisi eos ad audiendum, et credendum voluntarios prævidisset.

HOMILIA XLVI. — *Sabbato post Dominicam III Quadragesimæ.*
 Quod enim Jesus in montem Oliveti ire, et orare, etc.
 Sic igitur liberata est misera, jubente misericordia.

HOMILIA XLVII. — *Dominica IV Quadragesimæ.*
 Magna miracula Dominus factururus, et novi mirabilisque panis.
 Et pisces eis addit, cum quibus facilius comedi potuissent.

HOMILIA XLVIII. — *Feria II post Dominicam IV Quadragesimæ.*
 Hæc quidem in Matthæo exposita sunt, etc.
 Sciebatur quid fraudis et iniquitatis esset in unoquoque homine.

HOMILIA XLIX. — *Feria III post Dominicam IV Quadragesimæ.*
 Diximus superius hanc festivitatem septem diebus celebrari.
Ipsa testimonia perhibent de me.

HOMILIA L. — *Feria IV post Dominicam IV Quadragesimæ.*
 Ipse Jesus Salvator noster apertissime ostendit, etc.
 Peccatum non haberetis, quia lucem quaereretis.

HOMILIA LI. — *Feria V post Dominicam IV Quadragesimæ.*
 Hæc autem vidua, quam turba multa sequitur, etc.
 Manibus, pedibusque ligatis prodiisse fertur.

HOMILIA LII. — *Feria VI post Dominicam IV Quadragesimæ.*
 In magnis laudibus Mariæ scripsit hæc evangelista.
 An accusando dixerunt dubitari non potest.

HOMILIA LIII. — *Sabbato post Dominicam IV Quadragesimæ.*
 Ego, inquit, sum lux mundi, ego sum illa lux quæ illuminat omnem hominem, etc.
 Erat igitur et hora ejus in ejus potestate, ut tunc, et non ante veniret, quam ipse juberet.

HOMILIA LIV. — *Dominica passionis.*
 Præceperat Dominus per Moysen sacerdotibus Judæorum.
Beati mundo corde, quoniam ipsi Deum vident.

HOMILIA LV. — *Feria II post Dominicam Passionis.*
 In vanum, inquit, laboratis vos, et principes vestri.
 Et reversi sunt, quia facere non potuerunt voluntatem suam.

HOMILIA LVI. — *Feria III post Dominicam Passionis.*
 Hoc enim faciebat Jesus, non quod mortem, vel Judæos timeret.
 Non audebant, quia magis homines, quam Deum timebant.

HOMILIA LVII. — *Feria IV post Dominicam Passionis.*
 Encæniam dicebant Judæi illam festivitatem.
 Ut isti ad eum venirent, eum viderent, et in eum crederent.

HOMILIA LVIII. — *Feria V post Dominicam Passionis.*
 In hoc Evangelio Pharisæi superbia reprimuntur, etc.
 Qui ex corde conversis tam facile miseretur.

HOMILIA LIX. — *Feria VI post Dominicam Passionis.*
 Audierant pontifices et Pharisæi Salvatorem nostrum.
 Non ut eum occidatis, sed ut nobiscum eum credatis.

HOMILIA LX. — *Sabbato post Dominicam Passionis.*
 Stulti Judæi eum occidere volebant, quem nuper Dominus suscitaverat.
 Hoc erat, quod significabat, quando se abscondit ab eis.

HOMILIA LXI. — *Dominica in Palmis.*
 Deos discipulos suos ante se Dominus mil-

ist, etc.

Inc. : Quæ in ore totius populû, ad Christi laudem et gloriam personabat.

Dea. : HOMILIA LXXII. — *Dominica in Palmis.* Passio Domini nostri Jesu Christi. Nuntiat Dominus Pascha post biduum, nuntiat et passionem suam, etc. Dominum resurrexisse, et nullo modo sic positum furari potuisse.

376 HOMILIA LXXIII. — *Feria II majoris hebdomadæ.* Mirum si evangelista omnia hæc sine aliqua significatione. Sicut se habet cupiditas hominum, nova videre, et audire cupiebant.

HOMILIA LXXIV. — *Feria III majoris hebdomadæ.* Si, inquit, scitis, et intelligitis quæ fecerim vobis, etc. Non prius cenam complevit, etsi prius cenare cepit.

HOMILIA LXXV. — *Feria IV majoris hebdomadæ.* Venit autem dies azymorum, in qua necesse erat occidi pascha, etc. Cætera, quæ sequuntur, in Matthæo exposita sunt.

HOMILIA LXXVI. — *Feria V in Cæna Domini.* Narrat superius evangelista quod ante diem festum Paschæ Salvator noster in Bethaniam venit, etc. Deum per se invicem sancti orant, alter alterius pedes lavant.

HOMILIA LXXVII. — *Sabbato sancto.* Vesper enim, qui et hesper dicitur, stella est, quæ alio nomine lucifer vocatur. Ecce iterum occiditis; dum eum resurrexisse, et vivere negatis.

HOMILIA LXXVIII. — *In Dominica S. Resurrectionis D. N. J. C.* G Sabbato enim neque vendere, neque emere licebat aliqua. Ibi tecum sedeo, et vivo, et regno in sæcula sæculorum.

HOMILIA LXXIX. — *Feria II post Dominicam Paschæ.* Unus autem istorum, qui hæc scribit, beatus Lucas fuisse putatur. Nobis Scripturas exposuit, et sensum aperuit Jesus Christus D. N.

HOMILIA LXXX. — *Feria III post Dominicam Paschæ.* Loquebantur discipuli de Jesu, et ea quæ viderant, etc. Ideoque a Catholicis consignari præcipiunt, qui ab eis baptizati sunt.

HOMILIA LXXXI. — *Feria IV post Dominicam Paschæ.* Quid est enim, quod apostolus Petrus de piscatione a Domino vocatur, etc. De illis manifestationibus loquitur, quæ vel omnibus, vel pluribus in unum collectis factæ sunt.

HOMILIA LXXXII. — *Feria V post Dominicam Paschæ.* Recedunt discipuli, stat Maria, et plorat, etc. Quia vidi Dominum, et hæc dixit mihi.

HOMILIA LXXXIII. — *Feria VI post Dominicam Paschæ.* Hæc autem visio quando facta est incertum habeo.

In Deo faciemus virtutem, et ipse ad nihilum deducet inimicos nostros.

HOMILIA LXXXIV. — *Sabbato in Albis.* Quantum ad litteram magnus amor compellebat hanc mulierem, etc.

A

Diximus Scripturam per hincamina significari.

HOMILIA LXXXV. — *Dominica in Albis, octava Paschæ.* Quicumque intelligit istud, quod scriptum est, etc. Etiam si alii evangelistæ cætera ejus facta non scripsissent.

HOMILIA LXXXVI. — *Dominica I post Pascham.* Ego, inquit, sum pastor bonus. Audite hoc pastores. Hæc autem quid significant, in Exodo exposuimus.

HOMILIA LXXXVII. — *Dominica II post Pascham.* Modico enim tempore in sepulcro Dominus jacuit. Et gaudium vestrum nemo tollet a vobis.

HOMILIA LXXXVIII. — *Dominica III post Pascham.* Dixerat superius beatus Petrus: Domine, quæ vadis? Non enim loquetur a semetipso, sed quæcunque audiet loquetur.

HOMILIA LXXXIX. — *Dominica IV post Pascham.* Si consideremus, quibus hæc verba specialiter, etc. Qui jam cum suo principe superatus est.

HOMILIA LXXX. — *In Litanis majori.* His enim verbis admonemur, ut spiritum sapientiæ. Mali vero mala data petentes a malo patre mala data suscipiunt.

HOMILIA LXXXI. — *In nativitate apostolorum Philippi et Jacobi.* Ego, inquit, vado, et quo ego vado, vos non potestis venire. Multum enim glorificatur Pater in Filio, dum talia sunt in nomine Filii.

HOMILIA LXXXII. — *In inventione S. crucis.* Bonus homo iste Nicodemus jam credulus, etc. Omnis qui credit in eum non peccat, sed habet vitam æternam.

HOMILIA LXXXIII. — *In apparitione S. Michaelis archangeli.* Accesserunt utique discipuli ad Jesum non loquendo, sed cogitando, etc. Humiliavit semetipsum, factus obediens usque ad mortem.

HOMILIA LXXXIV. — *In Ascensione Domini.* Venit ad discipulos suos Dominus Jesus, invenit eos recumbentes, etc. In omnem terram exivit sonus eorum, et in fines orbis terræ verba eorum.

377 HOMILIA LXXXV. — *Dominica post Ascensionem.* Semper Salvator noster tristibus miscet læta, Hac tali consolatione eos præmunire necessarium non esset.

HOMILIA LXXXVI. — *In die Pentecostes.* Dominus Salvator noster paulo superius discipulis suis loquitur, etc. Cælum attendite, quia inde originem habetis.

HOMILIA LXXXVII. — *Dominica octava Pentecostes.* Estote, inquit, misericordes; sed quomodo? Sicut et Pater vester misericors est. Et manifestabit consilia cordium. Et tunc laus erit unicuique a Deo.

B

G

D

HOMILIA LXXXVIII. — *Dominica II post Pen- A*
tecosten.

Inc. : Stagnum Genesareth ipsum est quod mare Galilææ.

Des. : Et de his, quidem in Levitico satis diximus.
HOMILIA LXXXIX. — *Dominica III post Pen-*
tecosten.

Apostolus enim Corinthiis scribens ait : Si quis frater nominatur, etc.

Non venit vocare justos, sed peccatores ad pœnitentiam.

HOMILIA XC. — *Dominica IV post Pentecosten.*
Hic enim homo ipse est, qui hæc loquitur, J. C. D. N., etc.

Nemo simul cum sanctis addetur, nec in convivii epulas introibit.

HOMILIA XCI. — *In nativitate S. Joannis Ba-*
ptistæ.

Nascitur hodie Joannes Baptista major prophetis, minor angelis.

Et manentem super eum, hic est qui baptizat B
in Spiritu sancto.

HOMILIA XCII. — *In vigilia S. Petri.*

Interrogat Dominus Petrum, an se diligit, quem semper, et ubique, etc.

In qua quantum eum dilexerit, apertissime demonstravit.

HOMILIA XCIII. — *In festo S. Petri.*

Interrogat Dominus discipulos suos, quam opinionem de eo homines habent.

Quam si prælatus recipere noluerit, tunc sciant se esse solutos.

HOMILIA XCIV. — *Dominica V post Penteco-*
sten.

Scribarum et Phariseorum justitia fuit, ut bene prædicarent.

Ad ultimum quadrantem, quæ semper solvitur, et nunquam finitur.

HOMILIA XCV. — *Dominica VII post Pente-*
costen. C

Attendite, inquit, et cavete vobis a falsis prophetis, etc.

De quo naufragio nos liberare dignetur J. C. D. N.

HOMILIA XCVI. — *Dominica VIII post Pente-*
costen.

Et vocavit illum Dominus suus, et ait illi : Quid hoc audio de te ?

Et prædestinata sunt nobis, si hujus fidelitatis virtus inveniatur in nobis.

HOMILIA XCVII. — *Dominica IX post Pente-*
costen.

Surrexit, inquit, legisperitus, legis conditorum reprehendere volens, etc.

Magna est misericordia per quam vita possidetur æterna.

HOMILIA XCVIII. — *Dominica X post Pente-*
costen.

Nunquam arrogantia placuit Deo, nunquam D
superbia justificata est, etc.

Radix omnium malorum superbia, custos virtutum humilitas.

HOMILIA XCIX. — *Dominica XI post Pente-*
costen.

Describit evangelista per quam viam in Galilæam Dominus redierit, etc.

Quia obstructum est os loquentium iniqua.

HOMILIA C. — *Dominica XII post Pentecosten.*

Omnes in via sumus, omnes ad patriam festinamus.

Fides justificat, fides et interius hominem sanat.

HOMILIA CI. — *Dominica XIII post Pente-*
costen.

Modo enim superius Salvator noster de thesauro locutus est, etc.

Si omnes homines tales esse vellent, non deesset unde eos pasceret.

Dominica XIV post Pentecosten.

Est idem Evangelium, et eadem homilia, ut in feria v hebdomadæ post Dominicam IV Quadragesimæ.

HOMILIA CII. — *Dominica XV post Pente-*
sten.

In eo, quod ad panem manducandum in domum principis Phariseorum, etc.

Qui se exaltat, humiliabitur, et qui se humiliat exaltabitur.

HOMILIA CIII. — *Dominica XVI post Pente-*
sten.

In hac ergo similitudine, quanta sit Dei patientia.

Quia in verbis, et miraculis Christi virtutem et gloriam cognoscebant.

HOMILIA CIV. — *Dominica XVII post Pente-*
costen.

Pharisæi audientes, quod silentium imposuisset Sadducæis.

Neque ausus fuit quisquam ex illa die eum amplius interrogare.

378 HOMILIA CV. — *Dominica XVIII post*
Pentecosten.

In illa, inquit, die, qua Pharisei victi recesserunt, etc.

Sic igitur nunc in Ecclesia spiritualiter custoditur, quod prius secundum litteram in Synagoga custodiebatur.

HOMILIA CVI. — *Dominica XIX post Pente-*
costen.

Hoc enim in loco civitatem suam non Nazareth, etc.

Et glorificaverunt Deum, qui dedit potestatem talem hominibus.

HOMILIA CVII. — *Dominica XX post Pente-*
sten.

Iste enim rex ipse est, qui loquitur Deus, et homo J. C. D. N.

Non enim sufficit labiis dimittere, nisi ora et corda conveniant.

HOMILIA CVIII. — *Dominica XXI post Pente-*
costen.

Stulti Pharisei, qui Verbum Dei in sermone capere putant.

Ut Christum caperent in sermone, sed ipsos in suis sermonibus captos esse cognoscunt.

HOMILIA CIX. — *Dominica XXII post Pente-*
costen.

Quid enim per hunc principem, nisi Abraham, Isaac et Jacob, etc.

Et in voluntate tua deduxisti me, et cum gloria assumpsisti me.

HOMILIA CX. — *Dominica XXIII post Pente-*
costen.

Tunc dimissis turbis, venit in domum, et accesserunt ad eum discipuli ejus

Est autem parabola similitudo, in qua aliud dicitur, et aliud rationabiliter intelligitur.

HOMILIA CXI. — *Dominica XXIV post Pente-*
costen.

Suscitato namque Lazaro veniens Jesus Hierosolymam, etc.

Quibus hoc sine Ecclesiæ detrimento facere valeamus.

HOMILIA CXII. — *Dominica XXV post Pente-*
costen.

Videamus modo quid Daniel propheta de hac abominatione, etc.

Sed verba veritatis a statu suo mutari non poterunt.

HOMILIA CXIII. — *Dominica xxvi post Pentecosten.*
Inc. : Alius autem evangelista addidit, neque Filius, etc.
Dec. : Modo interim crucians animam, postmodum vero et corpus, et animam.
HOMILIA CXIV. — *Dominica xxvii post Pentecosten.*
 Tunc enim Dominus Pater, qui omnium rex et Dominus est, filio suo Jesu Christo nuptias fecit, etc.
 Pauci vero introducuntur in regis thalorum et gloriam.
HOMILIA CXV. — *Dominica xxviii post Pentecosten.*
 Digni sunt reges, qui exaudiantur. Nulli ita Deo familiares sunt, sicut boni reges.
 Ut vivamus, et ulterius non moriamur, sed sani et immortales ad caelestia regna perducamur.
HOMILIA CXVI. — *In festivitate S. Laurentii martyris.*
 Hoc est enim illud granum frumenti, quod virgo, et inarata terra produxit, etc.
 Et Apostolus : *Cupio, inquit, dissolvi, et esse cum Christo.*
HOMILIA CXVII. — *In Assumptione B. M. V.*
 Omnia opera Salvatoris nostri plena sunt sacramentis.
 Ipsa optimam partem elegit, quæ non auferetur ab ea.
HOMILIA CXVIII. — *In decollatione S. Joannis Baptistæ.*
 Cujus opinionis beatus Joannes Baptista fuerit.
 Tulerunt corpus ejus, et sepelierunt illud, et venientes nuntiaverunt Jesu.
HOMILIA CXIX. — *In nativitate Dei genitricis Mariæ.*
 Quare beatus Matthæus evangelista a Christi generatione initium sumat, etc.
 Et tu Bethlehæm terra Juda nequaquam minima eris in principibus Juda.
HOMILIA CXX. — *In festo S. Matthæi apostoli.*
 Sic enim de se beatus Matthæus quasi de alio loquitur.
 Quia Christi sacrificium misericordia fuit.
HOMILIA CXXI. — *In vigilia S. Andreæ apostoli.*
 In exordio hujus Evangelii magna nobis quæstio oritur.
 Quando in sua majestate Christus Dominus apparebit.
HOMILIA CXXII. — *In festo S. Andreæ apostoli.*
 Narrat superius evangelista, quia Dominus et Salvator, etc.
 Videt et ipsos pisces, eos videlicet, qui baptizantur et credunt.
HOMILIA CXXIII. — *In natali apostolorum I.*
 Decem quidem sunt mandata legis, quorum primum illud est, quo dicitur : *Non habebis Deum alienum absque me.*
 Bene igitur exauditus est, qui inde lætatur, quod exauditus non est.
HOMILIA CXXIV. — *In natali apostolorum II.*
 Magna est virtus charitatis, quæ toties discipulis a Domino commendatur.
 Sed quid dicam ? Isti sunt illi cæli, qui enarrant gloriam Dei.
379 HOMILIA CXXV. — *In natali apostolorum III.*
 Dixerat superius in hoc evangelio Dominus et Salvator noster discipulis suis : *Euntes, prædicate, etc.*

Nunquam enim nisi in bono judicantur, qui semper in bono inventiuntur.
HOMILIA CXXVI. — *In natali apostolorum IV.*
 Narrat superius evangelista juvenem quemdam accessisse ad Jesum, etc.
 Quos enim multum diligimus, his nominibus vocare solemus.
HOMILIA CXXVII. — *In natali apostolorum V.*
 Beatus Lucas evangelista sic ait : *Quia designavit Dominus, etc.*
 Graviori pœnæ subjiciantur, quam illi quibus veritas nuntiata non fuit.
HOMILIA CXXVIII. — *In natali apostolorum VI.*
 Hoc autem ideo Dominus et Salvator noster dicere videtur, etc.
 Et illud quidem simul habere possunt et mali et boni ; hoc autem non habebunt nisi boni.
HOMILIA CXXIX. — *In natali plurimorum martyrum I.*
 Talia sunt prælia Christi, talia sunt bella Novi Testamenti.
 Qui pro Christi nomine persecutionem patiuntur.
HOMILIA CXXX. — *In natali plurimorum martyrum II.*
 Quid est igitur quod Psalmista ait : *Orietur in diebus ejus justitia et abundantia pacis.*
 Si igitur hic mercede caruerint, ibi propter hoc mercedem non habebunt.
HOMILIA CXXXI. — *In natali plurimorum martyrum III.*
 Multa turba sequebatur Jesum, et non solum sequebatur, verum etiam opprimebatur, etc.
 Illorum exemplum vos doceat, si illorum vos beatitudo delectat.
HOMILIA CXXXII. — *In natali unius martyris I.*
 Paulo ante dixerat discipulis suis Dominus Jesus, etc.
 Qualis post hanc vitam in regno suo cunctis fidelibus suis apparebit.
HOMILIA CXXXIII. — *In natali unius martyris II.*
 Cum enim alibi Dominus dicat : *Diliges proximum tuum.*
 Quoniam si necesse esset, ea simul cum ipsa vita perdere non timebant.
HOMILIA CXXXIV. — *In natali unius martyris III.*
 Ecce vitis vocatur Christus, et vitis vera, etc.
 Magna est virtus patientiæ, sine qua perditur, et per quam anima possidetur.
HOMILIA CXXXV. — *In natali confessorum I.*
 Homo iste Dominus et Salvator noster est, etc.
 Illic erit fletus et stridor dentium.
HOMILIA CXXXVI. — *In natali confessorum II.*
 Homo iste nobilis ipse est, qui loquitur Salvator noster, etc.
 Quod vobis paratum est ab origine mundi.
HOMILIA CXXXVII. — *In natali confessorum III.*
 Quod enim lumbos præcingere nos Dominus præcipit.
 Non est igitur conveniens ut unusquisque ibi super omnia constituatur.
HOMILIA CXXXVIII. — *In natali confessorum IV.*
 Hæc autem verba et alia multa tunc discipulis suis, etc.
 Qui fecerit et docuerit, hic magnus vocabitur in regno cælorum.
HOMILIA CXXXIX. — *In natali confessorum V.*
 Si ergo lumen quod in te est, tenebræ sunt, etc.
 Totum corpus virtutum, totaque massa operationum lucida erit.

HOMILIA CXL. — *In natali confessorum vi. A*
Inc. : Ubi oculi non sunt, ibi lux necessaria non est.

Des. : *Beati mundo corde, quoniam ipsi Deum vident.*

HOMILIA CXLI. — *In natali virginum i.*
 Regnum cœlorum hoc loco cœlestem patriam, etc.

Qui profert de thesauro suo nova et vetera.
HOMILIA CXLII. — *In natali virginum ii.*

Dixerat modo superius Dominus et Salvator noster : *De die autem illa, etc.*
 Vigilate itaque, quia nescitis diem neque horam.

380 HOMILIA CXLIII. — *In dedicatione ecclesie.*

Ex quo tempore primus homo descendit ab Jerusalem.

Quia non indigent, qui sani sunt, medico, sed male habentes.

Sermones inediti S. Brunonis episcopi.

SERMO I. — *In Epiphania Domini.*

Inc. : Ad ædificationem fidelium spectat, fratres charissimi, extremus evangelicæ lectionis versiculus, etc.

Des. : Ad patriam perpetuæ vitæ gaudiis in cœlis fruemur cum angelis, etc. **B**

SERMO II. — *In Purificatione beatæ Mariæ Virginis.*

Humani generis conditor et redemptor Dominus, etc.

Circumcidite corda vestra, et non corpora vestra.

SERMO III. — *In natali unius martyris.*

Insuper et ipse Dominus erat in eis qui eorum semini incrementa dabat.

Siquidem in tali gaudio mœror et tristitia esse non potest.

S. BRUNONIS ASTENSIS

EPISCOPI SIGNIENSIS

HOMILIÆ.

381 HOMILIA PRIMA.

DOMINICA PRIMA ADVENTUS.

ADMONITIO. — Diximus in prolegomenis homilias S. Brunonis eodem ordine editas fuisse a Marchesio, quo in codice Med. Laurentiano mss. exscriptas invenimus; incipiunt enim a prima Dominica Adventus, quæ est exordium ecclesiastici anni. His non concordant codex Vallicellanus, nec editio homiliarum sub nomine Eusebii Emiseni Parisiis acta an. 1575. Non piguit nos editiones cum codicibus mss. conferre, et ejusdem sancti Brunonis commentarium in Evangelia consulere; quare explorata compertaque habemus quæ ab eodem commentario excerpta sunt, quæque addita, ut patet ex hac prima homilia, in qua additionem unci inclusimus, quodque in sequentibus fiet. Etiam sanctus Maximus Taurinensis de eodem argumento homiliam habet, quæ secunda est in editione nostra, p. 6.

LECTIO S. EVANGELII SECUNDUM MATTHÆUM (XXIV, D 27). *Dixit Jesus discipulis suis : Sicut enim fulgur exit ab oriente, et paret usque ad occidentem, ita erit et adventus Filii hominis. Et reliqua. Homilia lectionis ejusdem. (Vid. edit., pag. 115, c. 1).*

Hoc est enim quod Psalmista ait : « Deus manifeste veniet, Deus noster, et non silebit (*Psal.* XLIX, 3). » Non, ut prius, veniet occultus, sed quasi sol in sua majestate præfulgens, ubique apparebit, ubique lucebit cunctis, etiam nolentibus revelabitur : « Ubique fuerit corpus, illuc congregabuntur et aquilæ (*Math.* XXIV, 28). » Aquilæ enim sanctorum animæ sunt, quæ et altius volant et clarius vident. Hæ autem tunc ad corpora propria venientes, ubique et quomodocumque dispersæ sint, ea ite-

C rum induentur, ut totus integer et immortalis homo resurgat. Potest autem et sic intelligi, ut ubicumque Christi corpus fuerit, illuc et animæ convenient paratæ ejus obedire præceptis. *Statim autem post tribulationem eorum dierum sol obscurabitur, et luna non dabit lumen suum; et stellæ cadent de cælo, et virtutes cœlorum commovebuntur, et tunc parebit signum Filii hominis in cælo, et tunc plangem omnes tribus terræ, et videbunt Filium hominis venientem in nubibus cæli cum virtute multa et majestate.* Quia enim Sol justitiæ Christus Deus noster omni luce splendidior de cœlis descendet, sol iste, quem videmus, obscurabitur, et hæc luna non dabit lumen suum, obscurati immenso splendore majoris lucis. Sicut enim luna et stellæ solis hujus splendore pallescunt, ita illius inenarrabili fulgore ipse sol in tenebris convertetur. Quod autem stellæ cadere dicit, vel sanctorum animas ad corpora descendere, vel ipsas juxta litteram quasi decedentes et obeuntes lumen solitum amittere significat. [Cadent præterea stellæ, quia sancti, qui per stellæ significatur, ab iniquis occidentur. Luna vero non dabit lumen suum, quia sancta Ecclesia solitum splendorem in signis et virtutibus non ostenderet; sol autem obscurabitur, quia hæretici, qui tunc erunt, solem justitiæ Christum Dominum, ejusque fidem damnare et reprehendere non timebunt.] *Virtutes autem cœlorum commovebuntur, quia omnis ille exercitus angelorum Christum Dominum nostrum ad judicium sequetur. Et tunc apparebit signum Filii hominis in*

cælo; per quod, vel ejus crucem vel aliquid aliud victoriæ signum intelligere possumus. Et tunc plangent eum omnes tribus terræ. Unde in Zacharia propheta scriptum est: « Et plangent eum planctu quasi super unigenitum, et dolebunt super eum, ut dolere solent in morte primogeniti. In die illa magnus erit plangit in Jerusalem, sicut plangit ad Remon in campo Magedon, et plangent terræ familiæ, et familiæ seorsum (Zach. xii, 10). » Quomodo enim super eum non plangent, cum eum in tanta gloria vident, quem cum tanto opprobrio crucifixerunt? Sequitur: *Et mittet angelos suos cum tuba, et voce magna, et congregabunt electos ejus a summis cælorum usque ad terminos eorum.* Angelorum enim ministerio ex omnibus mundi partibus sancti Dei colliguntur et resurgunt, a summis cælorum animabus descendantibus, et usque ad eorum terminos venientibus. Sed quoniam cæli sancti vocantur, possumus per summos cælorum patriarchas et apostolos; per eorum vero terminos quoscunque alios fideles intelligere. Colliguntur igitur cardinales electi Dei a summis cælorum usque ad terminos eorum; quoniam et majores, et minores, et primi, et novissimi, omnes simul in unum convenient. Quod enim ait *cum tuba*, ipse exposuit **382** dicens, *et voce magna.* Magna enim vox erit, quæ mortuos suscitabit, et mundum universum replebit. *Ab arbore autem fici discite parabolam: Cum jam ramus ejus tener fuerit, et folia nata, scitis quia prope est æstas; ita et vos cum videritis hæc omnia, scitote quia prope est in januis.* Sicut enim ficus novis ramis et foliis orientibus æstatem proximam adesse annuntiat, ita et hæc omnia tam magna tanque inusitata Christi adventum manifestissime annuntiabunt. *Amen dico vobis, quia non præteribit generatio hæc, donec omnia fiant.* Hoc enim de Scribarum et Pharisæorum generatione intelligitur, super quam omnem sanguinem justum venire superius dixerat. Non prius igitur illa generatio præteribit, non prius deficiet, nec tota a sua iniquitate cessabit, quam ista omnia compleantur. *Cælum et terra transibunt, verba autem mea non præteribunt.* Quod enim Veritas dicit, immutabile est et præterire non potest, alioquin veritas non esset. *Cælum igitur et terra transibunt*, quia secundum hoc, quod sunt, in melius commutabuntur, sed verba veritatis a statu suo mutari non possunt.

(In Marchesio adduntur aliqua ab hac homilia aliena, et in fine sensum imperfectum relinquit.)

HOMILIA II.

EADDEM DOMINICA.

ADMONITIO. — Cum iisdem verbis incipiat hujusce loci evangelici in comm. expositio, n. 47, iisdemque prosequatur usque ad illa verba: *Et quæ erit tristitia malis*, ne eadem repetamus quæ in editione nostra legi possunt, additamentum hic afferemus. Perperam attributa fuit hæc homilia Eusebio in edit. Paris., et deinde in Lugdunensi Bibl. PP., tom. VI, apud Anissonios p. 1677, sub nomine Eusebii Gallicani iterum excusa.

LECTIO S. EVANGELII SECUNDUM LUCAM (xxi, 25). In illo tempore, dixit Jesus discipulis suis: Erunt

A signa in sole, et luna, et stellis, et in terris pressura gentium. Et reliqua.

Quibusdam interrogantibus Dominum et Salvatorem nostrum, etc. Hinc est quod Daniel ait (Dan. vii): « Aspiciebam in visione noctis, et ecce Filius hominis in nubibus cæli veniebat, et usque ad Antiquum dierum pervenit. » Dixerat enim se vidisse quatuor bestias grandes, et inter se dissimiles, quarum « prima erat quasi læna, et habebat alas ut aquila; quam cum aspiceret avulsæ sunt alæ ejus, et sublata est de terra, et super pedes ejus quasi homo stetit, et cor hominis datum est ei. Et ecce bestia alia similis urso in parte stetit, et tres ordines erant in ore ejus et in dentibus ejus: et sic dicebant ei: Surge, comede carnes plurimas. Post hæc aspiciebam, et ecce

B alia quasi pardus, et alas habebat quasi avis, quatuor super se, et quatuor capita erant in bestia, et potestas data est ei. Post hæc aspiciebam in visione noctis; et ecce bestia quarta terribilis atque mirabilis et fortis nimis, dentes ferreos habebat magnos comedens, et comminuens, et reliqua pedibus suis conculcans. » Habebat autem cornua decem, quæ cum Daniel aspiceret, « aliud cornu ortum est inter illa, a cujus facie tria de superioribus cornibus evulsa sunt. Erant autem in cornu oculi quasi hominis, et os loquens ingentia. Faciebat vero prælium contra sanctos, et prævalebat, et putabat quod posset mutare tempora et leges, et regnum sanctorum traditum est in manus ejus usque ad tempus, et tempora, et dimidium temporis, donec Antiquus dierum sedit, et throni positi sunt. » Hæc autem viderat Daniel, quæ cum intelligere non posset, unum de astantibus rogavit ut ei exponeret quid ista significarent, dictumque est ei: « Quatuor bestię, quatuor regna consurgent de terra. Suscipient autem regnum sancti Dei altissimi, et obtinebunt illud usque in sæculum, et sæculum sæculorum. » Et de quarta quidem bestia plenus in sequentibus dicitur. De tribus vero, quoniam angelus nihil amplius exposuit, quod Dominus dederit, modo dicemus. Prima igitur bestia regnum Græcorum est, cujus initium Alexander Magnus fuit, quasi leo rugiens tam parvo tempore circumquaque terras occupavit, ut magis volasse quam pugnasse videatur: Unde non immerito leonis speciem et aquilæ alas habuisse describitur. Sed quoniam parvo tempore regnavit, ideo alas ei avulsas dicit. Stetit autem super pedes quasi homo, quia tandem se mortalem intellexit; et cor proprium recepit, ut magis de morte quam de honoribus cogitaret. Hoc autem regnum quantum Dei populum afflixerit, Machabæorum liber ostendit. Secunda vero bestia regnum Romanorum intelligitur, quod quidem non cum tanta fortitudine, ut Græcorum, cœpit; sed ad majorem potentiam pervenit, quoniam et leo urso fortior est. Tres autem ordines in ore et dentibus, senatum populumque, et ipsos imperatores vel consules significant. His enim tribus ordinibus regnum Romanorum omnes gentes devoravit et suo imperio subjugavit. Unde et hic ei

C

D

383 dicitur : « Surge, comede carnes plurimas. » Et hoc quidem usque ad tempora Constantini Dei populum affligere non cessavit. Per tertiam vero bestiam regnum hæreticorum intelligimus, a tempore videlicet Arij et Constantii hæretici et crudelissimi imperatoris. Majorem enim persecutionem tunc Dei populus passus est, quam illa jam superius dicta regna ei movissent. Major est enim in corpore et anima, quam in solo corpore persecutionem pati. Hæc autem bestia pardo similis, et quatuor alas habuisse describitur, quoniam hæreticorum prædicatio velociter, et parvo tempore totum mundum volando replevit. Quatuor enim sunt mundi partes, quæ per quatuor alas et quatuor capita figurantur. Quatuor enim capita habuit hæc bestia, quia in quatuor mundi partibus suos prædicatores hæretici habuerunt. Quanta autem potestas Arianis data fuerit Ariminense concilium manifestat. Nunc autem quid de quarta bestia angelus Danieli responderit, audiamus. « Bestia, inquit, regnum quartum erit in terra, quod majus erit omnibus regnis, et devorabit universam terram, et conculcabit, et devorabit universam terram, et conculcabit, et comminuet eam. Porro cornua decem ipsius regni, decem reges erunt, et alius consurget post eos, et ipse potentior erit prioribus, et tres reges humiliabit, et sermones contra excelsum loquetur, et sanctos Altissimi conteret, et putabit, quod possit mutare tempora, et leges, et tradentur in manu ejus usque ad tempus, et tempora, et dimidium temporis. » Hoc autem quartum regnum, de quo nunc angelo exponente audivimus, circa finem sæculi expectamus. Erit enim tunc, ut jam diximus, tribulatio talis, qualis non fuit ab initio sæculi, neque fiet. Unde et quarta bestia dissimilis cæteris, magisque terribilis, fortisque describitur. Per decem vero cornua, omnes hujus mundi reges intelligere possumus. Si quidem frequenter in divina pagina omnes per decem significantur. Illud vero cornu, in cujus ortu tria cornua avulsa sunt, quod habebat oculos, et os loquens ingentia, Antichristus est, aliis regibus fortior atque potentior. Qui postquam tres illos reges superabit, et illorum regna subjugabit, in tantam superbiam elevabitur, ut contra Altissimum loqui, et ore nefario Deum se dicere non timeat. Plenus namque spiritu Satanæ, virtutes multas atque miracula arte diabolica operabitur, et alios quidem signis, alios vero gladiis ad suam voluntatem convertet. Præliabitur autem contra sanctos, quia venient tunc Henoch et Elias, quos, quia ratione superare non poterit, gladiis interim faciet. Putabit enim quod possit mutare tempora et leges, quia Novum Testamentum ad veteris legis consuetudinem transferre conabitur. Regnabit autem per tempus, et tempora, et dimidium temporis, per quod tres annos et dimidium intelligimus : « Quem Dominus Jesus interficiet spiritu oris sui, et auferet illustratione adventus sui (II Thess. II, 8). » Et tunc quidem sicut modo in Evangelio audivimus, vide-

A bunt Filium hominis venientem in nubibus, cum potestate multa et majestate. Perveniet autem usque ad Antiquum dierum, quia Patri se æqualem, eisdemque antiquitatis se ostendet. His autem fieri incipientibus, etc.

(Huc usque producta est homilia huic additio. Pauca quæ remanent, in commentario videri poterunt).

HOMILIA III.

DOMINICA II ADVENTUS.

ADMONITIO. — Commentarium in Matth. num. 41, c. 2 consulant lectores, et quæ sub homilia titulo a Marchesio tom. II, pag. 3 recensentur, eadem ab illo sublata videbunt. Nec quidquam novi affert Emisenus, cui hæc homilia supposita est; sed in omnibus consentiens videtur. Exstat in cod. Laurentiano, sed in Dominica III Adventus collocata; cum pro Dominica II præcedens homilia assignetur.

LECTIO S. EVANGELII SECUNDUM MATTHEUM. (II, 2). In illo tempore, Joannes, cum audisset in vinculis opera Christi, mittens duos de discipulis suis illi : Tu es qui venturus es, an alium expectamus? Et reliqua.

Inc. : Joannes Baptista in vinculis et in carcere positus, cum audisset miracula, etc.

Des. : Hoc ad litteram intelligens, Joannem Eliam esse arbitratur.

384 HOMILIA IV.

DOMINICA III ADVENTUS.

C ADMONITIO.—Eadem est expositio Evangelii in Joannem num. 3, c. 2, et homilia, quam Marchesius edidit tom. II, pag. 3, et Emisenæ collectionis auctor usurpavit, et in Dom. IV Adventus collocavit.

LECTIO S. EVANGELII SECUNDUM JOANNEM (I, 19). In illo tempore, miserunt Judæi sacerdotes et levitas ad Joannem, ut interrogarent eum : Tu quis es? Et confessus est, et non negavit, et confessus est, quia non sum ego Christus. Et reliqua.

Inc. : Omnes enim existimabant Joannem esse Christum, etc.

Des. : Hæc facta sunt in Bethania trans Jordanem, ubi erat Joannes baptizans.

HOMILIA V.

FERIA IV QUATUOR TEMPORUM ADVENTUS.

D ADMONITIO. — Nemo multum laboris impendere debet ut hanc homiliam, quam edidit Marchesius I, II, pag. 4, assequatur. Legat commentarium in Lucam, num. 3, et eandem nullo quidem immutato verbo obtinebit. Supposita fuit Eusebio, ut reliquæ. In cod. Laurentiano eodem sub die collocatam invenimus, et cum editione Marchesii comparavimus.

LECTIO S. EVANGELII SECUNDUM LUCAM (I, 36). In illo tempore, missus est Gabriel angelus a Deo in civitatem Galilææ, cui nomen Nazareth ad virginem desponsatam viro, cui nomen Joseph de domo David, et nomen virginis Maria. Et reliqua.

Inc. : Missus est, inquit, Gabriel angelus, qui Dei fortitudo interpretatur.

Des. : Fiat mihi secundum verbum tuum. Et discessit angelus ab ea.

HOMILIA VI.

FERIA VI QUATUOR TEMPORUM ADVENTUS.

ADMONITIO. — Antequam in lucem emitteretur commentarius S. Brunonis in Evangelia, dubitatum fuit cui auctori homilia hæc esset ascribenda, utrum Emiseno, an Petro Damiani, vel Brunoni episcopo. Sed hujusmodi editio certum argumentum præbuit Brunonem ejus auctorem existisse. Conferantur Marchesius tom. II, pag. 6, et Emisenus cum editione nostra ejusdem comment. in Lucam num. 4, et ex eo fonte desumptam quilibet videbit. Clarissimus præsul Stephanus Borgia eam a quodam codice Casinensi sub titulo in octava Visitationis exscripsit, nobisque pro sua summa humanitate cum aliis ejusdem S. Brunonis scriptis communicavit.

LECTIO S. EVANGELII SECUNDUM LUCAM (1, 39). *In illo tempore, exurgens Maria abiit in montana cum festinatione in civitatem Juda, et intravit in domum Zachariæ, et salutavit Elisabeth. Et reliqua. Homilia lectionis ejusdem.*

Inc. : Virgo Deo plena ad montana conscendit, superiora petit, etc.

Des. : In ejus discessu non parum doluit, qui in illius adventu tanto gaudio exsultavit.

HOMILIA VII.

DOMINICA IV ADVENTUS.

ADMONITIO. — Cum de prædicatione Joannis Baptiste in deserto satis locutus videretur A. N. in expositione cap. III Evang. S. Matth., ut ipse testatur n. 13 comment. in Lucam, silentio præterit quiddam de ea idem evangelista initio cap. III tradidit. Ejus tamen exstat homilia a Marchesio pro Dominica IV Adventus edita, eademque sub nomine Eusebii Gallicani vulgata in tom. VI Bibl. Patrum edit. Lugd. an. 1677, pag. 1718, quam exscribere curavimus Lugdunensem editionem sub oculis habentes.

385 LECTIO S. EVANGELII SECUNDUM LUC. (III, 1). *Anno XV imperii Tiberii Cæsaris, procurante Pontio Pilato Judæam; tetrarcha autem Galilææ Herode, Philippo autem fratre ejus tetrarcha Ituræ, et Tracōnitidis regionis, et Lysania Abilinæ tetrarcha, sub principibus sacerdotum Anna et Caïpha factum est verbum Domini super Joannem Zachariæ filium in deserto. Et reliqua.*

Quoniam quidem, ut Dominus ait, « omne regnum in se divisum desolabitur (Luc. XI, 17), » Judæorum regni desolationem et destructionem proximam jam tunc evangelista monstrabat, quando illud in tot partes divisum esse dicebat. Quo autem tempore Joannes prædicare cœperit, descriptis terræ principibus diligentissime ostendit. Prædicabat autem Joannes baptismum penitentis in remissionem peccatorum. Hoc videlicet docens et prædicans, quia aisi per baptismum et penitentiam non possit fieri remissio peccatorum. Prædicabat quidem, sed non dabat: docebat medicinam, sed non sanabat. Non enim baptismi data fuerat forma; nondum Dominus dixerat: « Ite, docete omnes gentes, baptizantes eos in nomine Patris, et Filii, et Spiritus sancti (Marc. XVI, 15). » Hæc est forma baptismi. Aliter baptismus

non valet. Hanc autem formam sibi Dominus reservaverat; hanc per seipsum dare venerat; quia valde conveniens erat ut universalis medicina per universalem medicum daretur. Venit igitur Joannes in omnem regionem Jordanis prædicans, sed non tribuens baptismum penitentis in remissionem peccatorum, sicut scriptum est in libro sermonum Isaiaæ prophetæ. Vox clamantis in deserto, parate viam Domini, rectas facite semitas ejus. Sic igitur faciebat Joannes, sicut Isaia de eo prædixerat. Clamabat, prædicabat viam Domini, baptismum et penitentiam docebat. Istæ enim sunt illæ viæ, per quas venit ad Dominum, et per quas ad nos venit Dominus. Interrogatus autem Joannes quis esset, respondit: Ego vox clamantis in deserto. Vox enim erat Joannes, quia Verbum Christus. Sicut enim vox præcedit verbum, ita et Joannes Christum præcessit. Statim enim, ut ex ore loquentis sonus qualiscunque procedit, vox est, Verbum tamen nondum est, quia omne verbum significat aliquid; merito vox dicitur Joannes, merito Christus Verbum vocatur. Hæc autem vox in deserto clamabat, quia impios et crudeles ad fidem vocabat, qui non homines pietate, sed feras et belluas crudelitate imitabantur. Desertum enim non est habitatio hominum, sed ferarum. Talis erat mundus iste, tales habitatores habebat. Unde Psalmista ait: « In terra deserta, et in via, et in aquosa, sic in sancto apparui tibi, ut videre in virtutem tuam, et gloriam tuam (Psal. LXII, 2). » In deserto itaque Joannes prædicabat. Sed quid dicebat? Parate viam Domini, rectas facite semitas ejus. Tunc enim viam Domini paramus, ejusque semitas rectas facimus, si ea, quæ agimus non pro vana gloria, sed sincero affectu et casto amore faciamus. De illis enim, qui omnia opera sua faciunt, ut videantur ab hominibus, dicebat Dominus: « Amen dico vobis, quia receperunt mercedem suam (Matth. VI, 2). » Hoc autem ideo, quia ibant per viam pravam, et semitas tortuosas. Omnis enim vallis implebitur, et omnis mons et collis humiliabitur. Sed quid per valles, nisi humiles, quid vero per colles nisi superbos intelligimus? Vallis igitur implebitur et exaltabitur, quia humilis S. Spiritus gratia plenus ad cœlestia sublimabitur. Mons vero et collis humiliabitur, quia superbus deprimetur, et in tenebras præcipitabitur. Unde et subditur: Et erunt prava in directa, et aspera in vias planas. Tunc enim et prava dirigentur, et aspera planabuntur, quia nulla erit superbia, nulla potestas, nulla virtus, nulla altitudo, quæ sanctis resistere valeat. Et videbit omnis caro salutare Dei. Non enim in primo adventu Christum Dominum videbit omnis caro; in secundo autem omnis oculus eum videbit, sicut ipse ait: « Vivo ego, dicit Dominus, quia mihi curvabitur omne genu, et constebitur omnis lingua (Isa. XLV, 23). » De hoc autem salutari patriarcha Jacob spiritu Dei plenus, cum filios benediceret, ait: « Fiat Dan coluber in via, cerastes in semita mordens ungulas equi, ut cadat ascensor ejus retro; salutare tuum exspectabo,

Domine (*Gen. XLIX, 17*). » Hoc autem tale fuit ac si A diceret : Scio, Domine, quia filii mei, progenies mea sua pravitate decepta Antichristum expectabit. Ego autem salutare tuum Jesum Christum Filium tuum expectabo, Domine. De tribu namque Dan oriatur Antichristus, quem Judæi expectant, et Messiam vocant. Ipse autem erit coluber in via, et cerastes in semita, quia omnibus in via mandatorum Dei currentibus et ad patriam festinantibus insidiabitur, ut eorum itinera impedire valeat. Omnes enim in via sumus, omnes ad patriam redimus, quia non habemus hic manentem civitatem, sed futuram inquirimus. Tanta est via, quanta est et vita. In hac ergo via multum nobis cavendum est, ne ille serpens nobis occurrat, suoque veneno nos inficiat. De quo scriptum est : « Trahet draco caudam, et separabit tertiam partem stellarum cœli (*Apoc. XII, 4*). » Cerastes autem *cornutus* interpretatur. Hæc enim bestia, et hic draco decem cornua habere describitur, per quæ omnes mundi hujus iniquos reges et principes intelligimus. Omnes enim in ejus exercitu connumerabuntur; quicunque ejus facta imitantur vel imitabuntur. Unde et per beatum **386** Job dicitur : « Quia post se omnem hominem trahet, et ante se innumerabiles (*Job XXI, 33*). » Quibus verbis manifeste ostenditur, quia multi in ejus exercitu computabuntur, qui eum corporaliter non viderunt; siquidem et eos trahet, qui fuerunt ante se, et eos, qui erunt post se. Sequitur : « Mordens unguulam equi, ut cadat ascensor ejus retro (*Gen. XLIX, 17*). » Sed quid per equum, nisi hunc mundum intelligimus? Quid vero per ascensorem, nisi reges omnesque potentes qui ei præsident suisque moderantibus frenis eum regunt, et ad suam voluntatem convertunt? Ungula vero equi, ultima pars mundi intelligitur, quoniam ultima pars corporis unguis est. Hunc igitur equum jam fugientem et pene cursum finientem, ut ita dixerim, pedem trahentem et solam unguulam, id est extremam sui partem ostendentem, mordebit cerastes, id est Antichristus, et sic sui veneni corruptione inficiet, ut et ipse percat, et ejus ascensores retrorsum cadentes intereant. Tanta erit ejus deceptio, tam fraudulenta et venenosa persuasio, ut in errores inducantur, si fieri possit, etiam electi. Hanc autem bestiam expectant Judæi, hanc pestem expectant Scribæ et Pharisæi; neque attendunt Jacob patrem prophetantem, neque intelligunt eum benedicientem atque dicentem : « Salutare tuum expectabo, Domine (*ibid.*). »

HOMILIA VIII.

IN VIGILIA NATIVITATIS DOMINI.

ADMONITIO. — Omni procul dubio censendus est homiliae hujus auctor S. Bruno ex quo ejus commentarius in Matthæum num. 2, c. 1, ipsis verbis a principio ad finem eam exhibet. Non egemus alio argumento, ut editores Eusebii Emiseni et Gallicani de usurpatione revincamus. Marchesius tom. II, pag. 8, publicavit.

LECTIO S. EVANGELII SECUNDUM MATTHÆUM (1, 18). Cum esset desponsata mater ejus Maria Joseph,

antequam convenirent, inventa est in utero habens de Spiritu sancto. Et reliq.

Inc. : Primum autem querendum est cur beata Maria desponsata fuerit?

Des. : Manifestum est igitur, quia Jesus Salvator noster interpretatur.

HOMILIA IX.

IN NATIVITATE DOMINI.

ADMONITIO. — Qui sæpe laudati commentarii lectionem præmiserint, e vestigio homiliae agnoscent auctorem. Legitur revera tota num. 6, in Lucam. Neque de suppositione damnare hesitant, qui Emisenum aut alium ab ipsis excogitatum auctorem dixerunt. Exstat in Marchesio tom. II, pag. 9, quemadmodum sequens homilia quæ in secunda ejusdem celebritatis missa legitur.

LECTIO S. EVANGELII SECUNDUM LUCAM (II, 1). Exiit edictum a Cæsare Augusto, ut describeretur universus orbis. Hæc descriptio prima facta est a præside Syriæ Cyrino. Et reliqua.

Inc. : Quod enim universus mundus describitur, et sub unius potestatis tributum redigitur, etc.

Des. : Gloria in excelsis Deo, et in terra pax hominibus bonæ voluntatis.

HOMILIA X.

IN EADEM SOLEMNITATE ET IN MISSA II.

ADMONITIO. — Diximus supra in Marchesio hanc homiliam immediate sequi præcedentem. Idem est in commentario ubi loci evangelici expositio alteri succedit, eamque auctor num. 7, adornavit pag. 158. Æque hic aliorum scriptorum suppositio proscinditur.

LECTIO S. EVANGELII SECUNDUM LUCAM (II, 15). Pastores loquebantur ad invicem : Transeamus usque Bethlehem, et videamus hoc verbum, quod factum est, quod Dominus ostendit nobis. Et reliqua.

Inc. : Pastores, inquit, loquebantur ad invicem, et de iis quæ audierant et viderant, etc.

Des. : Ejus fidem prædicantes, et eum ubique laudantes, et glorificantes.

387 HOMILIA XI.

IN EADEM SOLEMNITATE ET IN MISSA III.

ADMONITIO. — Si Eusebii Emiseni editores animadvertissent ad doctrinam de divinitate Verbi, cujus omnimoda æqualitas, et consubstantialitas cum Patre plenissime ab auctore homiliae asseritur, Arianorum impugnatores, non fautorem Emisenum, ut plurimi censuerunt, suspexissent. Ariani enim, qui Verbum Filium Dei minorem Patre affirmabant, æternam ejus generationem, ejusdemque naturæ substantiam, ceteraque divinitatis attributa inficiabantur. Dogma autem catholicum est Dei Filium Jesum Christum verum Deum verumque hominem esse, minorem quidem Patre secundum carnem, sed æqualem, similemque Patri per omnia quoad divinitatem. In humanitate formam servi sustinuit; in persona divina in qua utramque naturam Christus copulavit, omnia potuit et egit ut Deus. Præmittit aliqua S. Bruno in commentationem evangelicæ Joannis, quæ hic subiiciuntur, deinde adnectit interpretationem evangelici textus a primo numero comment. usque ad secundum.

LECTIO S. EVANGELII SECUNDUM JOANNEM (1, 1). In principio erat Verbum, et Verbum erat apud Deum, et Deus erat Verbum. Et reliqua.

Narrant alii evangelistæ Dominum et Salvatorem nostrum ab angelo nuntiatum, de virgine natum, pastoribus revelatum, per stellam declaratum, a Magis adoratum, ad templum delatum, et Simeoni præsentatum. Narrant præterea, qualiter de Judæa cum parentibus fugerit, qualiter de Ægypto in Judæam redierit, qualiter creverit, et virtute et sapientia profecerit. Hæc tamen, et his similia dum evangelistæ scribebant verum hominem esse, et veram carnem eum suscepisse affirmabant. Joannes autem evangelista altius ascendens, et usque ad divinitatem se extendens, ascendit super cherubim, et volavit, volavit super pennas ventorum; penetravit coelos, transcendit archangelos, et pervenit usque ad thronum Dei; ibique vidit Verbum Dei, ibi vidit Dominum Jesum Christum in sinu Patris, et tunc intellexit, quod scriptum erat: « Eructavit cor meum verbum bonum (Psal. XLIV, 1). » Intellexit utique, et dixit: *In principio erat Verbum, et Verbum erat apud Deum, et Deus erat Verbum. Jesus Christus Dominus noster, etc. (Reliqua, ut diximus, habentur in commentario.)*

Des. : Deducet te mirabiliter dextera tua.

HOMILIA XII.

IN FESTO S. STEPHANI PROTOMARTYRIS.

ADMONITIO. — Cum sequens homilia, exceptis paucis hinc inde ex commentario in hunc locum Matthæi desumptis num. 98 diversam exhibeat expositionem, ideo qualis edita fuit a Marchesio tom. II, pag. 11, iterum eam in lucem proferimus.

LECTIO S. EVANGELII SECUNDUM MATTHÆUM (XXIII, 34). *In illo tempore, dixit Jesus turbis Judæorum, et principibus sacerdotum: Ecce mitto ad vos prophetas, et sapientes, et Scribas, et ex illis occidetis, et crucifigietis, et ex eis flagellabitur in synagogis vestris. Et reliqua.*

Superius in hoc evangelio Scribis et Phariseis Dominus et Salvator noster loquitur, dicens: *Væ vobis, Scribæ et Pharisei hypocritæ, qui edificatis sepulcra prophetarum, et ornatis monumenta justorum, et dicitis: Si fuissetis in diebus patrum nostrorum, non essemus socii eorum in sanguine prophetarum. Ita testimonium estis vobismetipsis, quia filii estis eorum, qui prophetas occiderunt. Væ, inquit, vobis, non quia edificatis, et ornatis monumenta prophetarum; hoc enim opus pietatis est, sed quia filii estis eorum qui prophetas occiderunt. Filii quidem non tantum natura, quantum imitatione et iniquitate. Sicut enim boni dicuntur filii Abraham, quia imitantur Abraham, ita omnes iniqui iniquorum filii dicuntur, quia imitantur iniquos. Unde et Dominus his talibus ait: « Si filii Abraham essetis, opera utique Abraham faceretis (Joan. VIII, 39). » Væ igitur illis, qui non Abraham, non prophetarum, non justorum filii sunt, quia non eos imitantur; imo vero filii eorum sunt, qui prophetas occiderunt, in omni malitia et iniquitate eos imitantes. Dicunt præterea, si fuissent in diebus patrum suorum, non fuissent socii eorum in sanguine prophetarum; cum*

A valde illis nequiores, non solum prophetas occiderunt, verum **388** etiam ipsam Dominum prophetarum. Unde et subditur: *Et vos igitur implete mensuram patrum vestrorum, currite, festinate, ut usque ad eorum iniquitatis integram, perfectamque mensuram perveniatis. Turpe est enim ut alii a patribus vestris, et minores ab illis in nequitia inveniamini. Hoc autem ideo dicit, quia in suam suorumque discipulorum necem, jam nimium eos per invidiam accensos esse videbat. Hic autem locutionis modus a grammaticis ironia vocatur. Serpentes, genimina viperarum, quomodo fugietis a judicio gehennæ? Serpentes enim sunt, quia callidi et venenosi; genimina vero viperarum, quia cunctis iniquis iniquiores, cum nec uxor viro, nec filii parentibus parcant. Qui utique gehennæ judicium aliter fugere non poterunt, nisi matrem suam occiderint, sicut ipsa quoque eorum patrem interficit. Viperarum enim hæc natura dicitur esse, ut quando femina concipit masculum interficiat; quando vero parit, ipsa nihilominus a filiis occidatur. Neque enim expectant, ut assueto naturæ ordine orientur, sed, rupto matris utero, violenter foras erumpunt. Viperæ igitur Synagoga; vir ejus Christus: venit Christus ad Synagogam, totamque evangelicæ prædicationis sementem in eam infudit. Illa sicut vipera, sicut venenosa et impia, contra eum assurgens, eum interfecit; de cujus impio utero filii ejus erumpentes eam occidunt, quoniam Judæi ad fidem venientes eam excommunicant et damnant. Unde Apostolus ait: « Cum autem placuit ei, qui me segregavit ex utero matris meæ, et vocavit me per gratiam suam (Galat. I, 15), » etc. Omnes enim hæreses damnant, quicumque ab hæresibus ad Ecclesias redeunt; ideo: *Ecce ego mitto ad vos prophetas, et sapientes, et Scribas; ideo inquit, ut et vos impleatis mensuram patrum vestrorum: ego mitto ad vos prophetas, et sapientes, et Scribas, et ex illis occidetis, et crucifigietis, et ex eis flagellabitur in synagogis vestris.* Talis erat beatus Stephanus, de quo modo, cum legeretur audivimus; *quia plenus gratia, et fortitudine fucebat prodigia et signa magna in populo. Surrexerunt autem quidam de Synagoga disputantes cum eo, et non poterant resistere sapientiæ, et spiritui, qui loquebatur. Unde Dominus ait: « Ego dabo vobis os, et sapientiam cui non poterunt resistere, et contradicere omnes adversarii vestri (Luc. XXI, 15). » Sic igitur pugnabant sancti; sic eos Dominus pugnare docuit, non armis pugnabant, sed voce. Sic ante pugnaverat Gedeon, cujus prælium omnia hæc sanctorum prælia significavit. Gedeon namque contra Madianitas pugnaturus, his qui secum erant, tubas et lampadas parare jussit (Judic. VII, 16). Præcepit autem, ut intra lagunculas lampadas occultarent, et sic ad prælium profectus est. Nocte vero inimicorum castra ingressi, lagunculis fractis tenentes tubas dextris, lampadas vero sinistris tubarum clangore et lampadarum splendore omnia circumquaque repleverunt: quibus hostes perterriti fugere incipiunt, et quasi insani propriis gladiis ma-**

gna ex parte se vicissim interficiunt. Talibus igitur armis vicit Gedeon, talibus et sancti martyres vincebant. Quid enim per tubas, nisi prædicatorum voces intelligimus? Quid vero per lampadas, nisi miraculorum splendor figuratur? Lagunculae, vero vasa fictilia sunt de terra formatae, de quibus Apostolus ait: « Habemus thesaurum istum in vasis fictilibus (II Cor. iv, 7); » quoniam ante Dominus dixerat: « Nolite timere eos qui occidunt corpus, animam autem non possunt occidere (Matth. x, 28). » Neque laguncularum fractionem, neque corporis passionem SS. martyres metuentes, ad omnia tormentorum genera parati erant. Vide igitur quam bene sibi conveniant prælium protomartyris Stephani, et prælium Gedeonis. Si enim per tubas prædicatorum voces signifieantur, tunc nimirum beatus Stephanus tuba sonabat, quando incredulos Judæos arguebat. Quando vero prodigia et signa magna faciebat, tunc utique lampadas manu tenebat. Major est enim splendor miraculorum quam splendor ignis, et multo longius refulget miraculorum fama quam lampadarum flamma. Tunc autem Judæi sævientes, et ad lapides currentes, protomartyris lagunculam fregerunt, quia eum lapidaverunt et lapidibus occiderunt. Vicit tamen beatus Stephanus, quoniam coronatus cælos ascendit. Judæi autem victi sunt, quoniam post paucos annos, destructa civitate, in captivitatem deducti sunt. Sequitur: *Et persequimini de civitate in civitatem, ut veniat super vos omnis sanguis justus, qui effusus est super terram.* Apostoli enim, martyres, doctores, prophetæ, sapientes et Scribæ fuerunt, quos ad Judæos omnesque mundi nationes prædicandas Dominus misit. Hos autem Judæi occiderunt, crucifixerunt, flagellaverunt et de civitate in civitatem persecuti sunt. Nemo enim Christianorum usquam occisus est, qui eorum vel manibus, vel affectu non sit occisus; unde et omnium rei esse dicuntur, omniumque justorum sanguis super eos venire Dominus ipse testatur. Hoc autem a quo, et usquequo exponit, dicens: *A sanguine Abel justii, usque ad sanguinem Zachariæ filii Barachiz, quem occidistis inter templum et altare.* Cum enim alibi scriptum sit: « Quod filius non portabit iniquitatem patris, sed unusquisque in peccato suo morietur (Ezech. xviii, 20); » quid est, quod modo hic dicitur, quod omnis sanguis justus veniet super generationem istam? **389** His enim verbis Salvator noster dicere videtur, quod hæc impia generatio tantam pœnam pro suo scelere patiat, quantum pateretur, si omnium nostrorum sanguinem fudisset, qui ab Abel fusus est usque ad Zachariam. Et hoc merito. Majus enim fuit Christum occidere ejusque corpus, quod est Ecclesia, iniquo odio persequi, quam si omnium justorum præcedentium sanguinem fudissent. Zacharia autem Barachiz filius nusquam legitur fuisse occisus. At vero Zacharias filius Joiadæ in atrio templi legitur interfectus. Inter templum scilicet et altare, quod sub die erat, ubi hostiarum sanguis fundebatur. Sed quare dixit usque ad Zachariam,

et non potius usque ad seipsum, vel usque ad sæculi consummationem? Multum enim justorum sanguinem fuderunt Judæi, non solum usque ad Zachariam, verum etiam post Zachariam. Hæc igitur, quia historiz non conveniunt, spiritualis intelligentia quærenda est. Puto enim quod Dominus noster seipsum Zachariam vocat, et præterito pro futuro uittur. Interpretatur enim Zacharias *memoria Domini*. Sicut enim Christus Jesus dicitur verbum Domini, sermo Domini, virtus et sapientia Domini, sic etiam dicitur memoria Domini. Et iste quidem est Barachiz filius, qui *benedictus Domini* interpretatur. Unde et principi se interroganti, an esset Christus filius benedicti? Respondit: *Ego sum*. Hunc autem occiderunt Judæi inter templum et altare, quoniam ibi Christi mortem inter se consiliati sunt. Neque enim aliter Christum Dominum Judæi occiderunt, nisi consillando, accusando et damnando. Unde ipsi quoque dicebant: « Nobis non licet occidere quemquam (Joan. xviii, 31). » Quod vero in atrio templi de ejus morte consilium habitum sit, ipse per Psalmistam ostendit, dicens: « Adversum me exercebantur, qui sedebant in porta, et in me psallebant, qui bibebant vinum (Psal. lxxviii, 13). » Sic igitur Zacharias filius Barachiz inter templum et altare occisus est: *Jerusalem, Jerusalem, quæ occidis prophetas, et lapidas eos qui ad te missi sunt, quoties volui congregare filios tuos, quemadmodum gallina congregat pullos suos sub alas, et noluisti.* Ego, inquit, volui filios tuos multoties congregare et a malitia revocare, sicut gallina pullos suos congregat et sub alas suas eos abscondit, ne ab importunis avibus ei subripiantur; sed noluisti. Ego igitur volui, sed ea conditione si tu quoque voluisses. Quia ergo tu congregari et salvari noluisti, ego quoque jam nunc congregare et salvare nolo. Unde et dico: « Disperge illos in virtute tua, et destrue eos, protector meus, Domine (Psal. lvi, 12). » Dominus enim, qui potest quæcunque vult, nullum alium salvare vult, nisi eum qui vult ab eo salvari. Unde etiam per prophetam ait: « Si volueritis, et audieritis me, bona terra comedetis; quod si nolueritis, gladius devorabit vos (Isa. i, 20). » Sic enim manifestum est quod Dominus non vult mortem peccatoris, sed ut convertatur et vivat (Ezech. xxxiii, 11), sicuti etiam manifestum est, quia « neminem vult perire, sed omnes vult salvos fieri, et ad agnitionem veritatis venire (I Tim. ii, 4); » sic tamen si crediderint et baptizati fuerint, si de peccatis pœnitentiam egerint et ejus fecerint voluntatem. Ita etiam manifestum est quod eos, qui neque credere, neque baptizari, neque pœnitentiam agere volunt, qui de bonitate Dei desperant, et gloriam, quæ sanctis promittitur, non curant, si in hac prava voluntate usque in finem perseverant, manifestum, inquam, est, quia hos tales Deus salvare non vult. Quis enim dicere audeat quod eos salvare velit, qui salvari non possunt? Quia enim credere nolunt; ideo ad illam beatitudinem pervenire nequeunt. Impossibile est enim sine fide, vel

salvari vel placere Deo; quare dixit Judæis Dominus: « Quo ego vado, vos non potestis venire (Joan. viii, 21); » quia ipsi nullam fidem in eum habebant. Præterea Judæi credere non poterant, quia sic de eis Isaias prædixerat: « Excæca cor populi hujus, ne forte convertantur, et sanentur (Isa. vi, 10). » Sed quare credere non poterant, nisi quia credere volebant? Fides igitur in voluntate est. Si enim voluissent et non potuissent, peccatum non habuissent. De his autem breviter in commentario diximus; de quo ipsa sumpta sunt; quæ si quis non intelligit, hæc legat ut intelligat. Sequitur: *Ecce relinquetur vobis domus vestra deserta.* Sic et in psalmis: « Ecce elongavi fugiens, et mansi in solitudine (Psal. lvi, 8). » Relictis enim Judæis, in gentibus Dominus habitat: « Dico enim vobis, non me videbitis amodo donec dicatis: Benedictus qui venit in nomine Domini (Luc. xiii, 35). » Postquam, inquit, hic corporali præsentia, qua vobiscum ad tempus conversatus sum, vos relinquam, non me videbitis amodo, donec me iterum ad iudicium venientem melius cognoscatis, simulque una et consona voce omnes dicatis: « Benedictus qui venit in nomine Domini. » Hoc est enim, quod alibi ait: « Vivo ego, dicit Dominus, quia mihi curvabitur omne genu, et constabitur omnis lingua (Isa. xlv, 23). » *Et videbit omnis caro salutare Dei.* Qui cum Deo Patre, etc.

390 HOMILIA XIII.

IN FESTO S. JOANNIS APOSTOLI ET EVANGELISTÆ.

ADMONITIO. — Concordes sunt codices Casinensis, Mediceo Laurentianus, et Vallicellanus in asserenda S. Brunoni episcopo hæc homilia, quam Marchesius edidit tom. II, pag. 13. Eam etiam continet comment. in h. l. Joannis sub num. 55 et 56, sed cum aliqua in priori parte lectionis Marchesii addita videantur, hic referre statuimus, usque ad illa quæ ex comment. comparati possunt.

LECTIO S. EVANGELII SECUNDUM JOANNEM (xxi, 19). *In illo tempore, dixit Jesus Petro: Sequere me.* Et reliqua.

Legitur superius in hoc evangelio, quod discipulos suos ad prandium Dominus invitaverat. Et bene quidem ad prandium, quia dies paschales erant, de quibus ipse dixerat: « Non possunt jejuna filii sponsi, quandiu cum illis est sponsus (Matth. ix, 15). » Talibus enim diebus non semel, sed tota die, si fieri posset Christi convivii interesse, et spiritualibus cibus refici debuissent Christi fideles. Cum autem prandissent, interrogavit Dominus Petrum, et ter interrogavit an eum diligeret. Quo interrogante, et ter similiter respondente: *Domine, tu scis, quia amo te.* Ait: *Pasce agnos meos, pasce oves meas.* Prius agnos, deinde oves ei commisit, quia non solum pastorem, sed pastorum pastorem eum constituit. Pasci igitur Petrus agnos, pascit et oves, pascit filios, pascit et matres, regit et subditos et prælatos. Omnium igitur pastor est, quia præter agnos et oves in Ecclesia nihil est, nihil inquam, quod suis pastoribus Christus commiserit. Ecce Petrus, qui ter negaverat, ter Dominum se amare respondit; quatenus

amor deleat culpam et dilectio tollat offensam. *Et dicit ei Jesus: Amen, amen dico tibi, cum esses junior, cingebas te, et ambulabas ubi volebas; cum autem senueris, extendes manus tuas, et alius te cinget, et ducet quo tu non vis.* Quod quid significet evangelista exponens, ait: *Hoc autem dixit significans, qua morte clarificaturus esset Deum.* In crucis namque patibulo positus beatus Petrus, ibique manus extendens, cum jam quidem senuisset et ad vitæ finem pervenisset, ab aliis cinctus et ligatus est, et merito postquam ter Dominum se amasse respondit, mortem suam ei Dominus nuntiavit; in qua quantum eum dilexerit, apertissime demonstravit. Et cum eum dixisset: *Dicit ei: Sequere me.* Quod Petro dicitur, omnibus dicitur. Quia enim Petrus præ cæteris major erat, merito tota Ecclesia in Petro significabatur. Omnes igitur fideles sibi dictum esse intelligant, id quod soli Petro dictum est: *Sequere me, Si me, inquit, diligis, sequere me, veni post me, etc.*

(Cætera quæ de hac homilia sequuntur, in commentario super hunc Joannis locum legi possunt.)

HOMILIA XIV.

IN NATIVITATE INNOCENTII.

ADMONITIO. — Plurimam additionum interjectionibus, ut habemus in Marchesio tom. II, pag. 14, aucta est loci evangelici expositio sub num. 4, pag. 11, nos compulsi eam integram lectoribus tradere. An ita sit, quilibet hominiam et commentarium comparans certior fieri poterit.

LECTIO S. EVANGELII SECUNDUM MATTHÆUM (ii, 13).

In illo tempore angelus Domini apparuit in somnis Joseph, dicens: Surge, accipe puerum, et matrem ejus, et fuge in Ægyptum, et esto ibi usque dum dicam tibi. Et reliqua.

Venerant illis diebus magi ad Dominum, et sicut evangelista refert, munera ei obtulerunt, et admoniti ab angelo in somnis ne redirent ad Herodem per aliam viam reversi sunt in regionem suam. Qui cum recessissent: *Ecce angelus Domini apparuit in somnis Joseph, dicens: Surge, et accipe puerum, et matrem ejus, et fuge in Ægyptum.* Dubitari quidem potest, quomodo: completis diebus purificationis in Jerusalem Christus in templo offerri potuit, si statim, ut magi recesserunt in Ægyptum fugiens abiit, aut fortasse tandiu magi in Ægypto morati sunt, donec simul cum puero et matre ejus Joseph de Jerusalem post purificationem reverteretur? Sed melius mihi videtur esse, ut sic dicatur: Qui cum recessissent, aliquo post tempore evoluto, et omnibus, quæ secundum 391 legem debebantur expletis. *Ecce angelus Domini apparuit in somnis Joseph, dicens: Surge, et accipe puerum, et matrem ejus, et fuge in Ægyptum.* Adhuc enim omnia quieta erant: adhuc Herodes magos exspectans nondum sui cordis malitiam revelabat. Unde et secure vadunt in Jerusalem, ut legis mandata perficiant. Inde vero in Ægyptum fugere jubentur, ubi Abraham, et Jacob, et filii Israel peregrinati sunt. Hoc enim propheta prædixerat, dicens: « Ecce Dominus ascendet super nubem levem, et ingredietur Ægyptum, et corrueant omnia

simulacra ejus (*Isa. xxix, 1*). » Nubes enim, levis, et nullius corruptionis pondere gravis est virgo Maria, quæ in Ægyptum Christum portavit; ut lux in tenebris luceret, et populus qui in tenebris sedebat lucem videret. Sunt etiam qui ad litteram intelligere velint, ut Christo Domino Ægyptum Ingresso, mox omnia simulacra corruissent. Hanc autem Christi persecutionem Moyses in seipso significaverat. Multa enim sunt, in quibus Moyses Christum significat; sicut enim Moyses a Pharaone, ita et Christus ab Herode persecutionem passus est; et sicut infantes propter Christum in Judæa occisi sunt, ita et in Ægypto propter Moysen in flumine necati sunt. Narrat enim Josephus quemdam sacerdotem et magum Ægyptiorum prophetasse, quia de Hebræorum gente talis homo nasciturus esset, qui totam illam terram perdere debuisset; unde et Pharaoni consilium dedit ut omnes Hebræorum infantes interficerentur. Præcipit igitur Pharaon ut Hebræorum masculos interficerent et feminas reservarent. Hoc autem ideo faciebat ut ille unus, qui quærebatur vel sic inter alios occidi potuisset. Eadem autem intentio fuit et Herodis, qui quoniam Christum invenire non poterat, tot millia puerorum interfici jussit. Illis autem diebus natus est Moyses, de quo longa historia scribitur, quomodo a parentibus occultatus, quomodo in fluvium missus, quomodo a filia Pharaonis de aqua susceptus, et in filium adoptatus fuerit, quomodo etiam ipsa puella de manibus illius impii sacerdotis, qui eum occidere conatus fuerat, eum liberaverit; quando, ut prædictus historiographus narrat, de capite Pharaonis ludens in infantia coronam eiecit. Hæc autem Moyses ideo fortasse prætermisit, ne suum præconium scribere videretur. Verumtamen postea in Pharaone et in exercitu ejus completum vidit; quod tunc infans, et inscius agebat, significabatur. Sequitur: *Qui consurgens accepit puerum, et matrem ejus nocte, et recessit in Ægyptum, et erat ibi usque ad obitum Herodis.* Ecce fugit Christus, et in nocte fugit, ut fuga, quæ per se difficilis est, noctis obscuritate difficilior fiat. Si ergo Christus fugit Herodem, quanto magis nos diabolum et membra ejus fugere oportet? Nulla itineris difficultate terreamur, quia melius est duro labore fatigari, quam ab hostibus necari: « Arcta enim et angusta via est, quæ ducit ad vitam (*Matth. vii, 14*). » Verumtamen nec semper est fugiendum, nec semper est resistendum; sed pro temporis qualitate, et hoc, et illud fieri oportet. Nam et sancti aliquando fugiebant, aliquando hostibus sponte occurrebant. Ipse quoque Salvator noster, qui nos de civitate in civitatem fugere præcepit, cum et ipse si vellet, fugere potuisset, sponte sua tempore passionis hostibus occurrit. Non igitur timore mortis, si justam et utilem

(1648) Videtur S. Bruno veterum quorundam Patrum, Origenis nempe, Eusebii Cesariensis et Epiphanius secutus opinionem de cæde puerorum ab Herode nonnisi post biennium a Christi ortu imperata; sed longe plures sunt scriptores doctes,

A fore putamus, sed timore peccandi et visibiles, et invisibiles hostes fugere debemus. Quare autem Christus in Ægyptum fugerit, evangelista subinferens ait: *Ut adimpleretur, quod dictum est a Domino per prophetam dicentem: Ex Ægypto vocavi filium meum: Si enim in Ægyptum non isset, ex Ægypto vocari non potuisset.* Sic igitur impleta est propheta, et utilitas prophetiæ. *Tunc Herodes videns quod illius esset a magis, iratus est valde, et mittens, occidit omnes pueros qui erant in Bethlehem, et in omnibus finibus ejus a bimatu et infra, secundum tempus quod exquisierat a magis.* Quoniam enim Herodes prophetarum oraculo in Bethlehem nasciturum Christum audierat, ideo omnes pueros, qui erant in Bethlehem et in omnibus finibus ejus occidit, ut quia novum invenire non poterat, unum simul cum cæteris interficeret. Sed quare a bimatu et infra? Quia secundum magorum responsionem, Christum hujus ætatis esse sciebat. Præoccupatus enim aliis negotiis, cum jam pene duo anni transiissent, et magi ad eum non reverterentur, se illud esse intelligens, valde iratus omnes hos pueros occidere jussit (1648). *Tunc impletum est, quod dictum est per Jeremiam propheta, dicentem: Vox in Rama audita est, ploratus et ululatus multus, Rachel plorans filios suos, et noluit consolari, quia non sunt.* Rama enim interpretatur *excelsa*. Illa igitur vox auditur in Rama, quæ multum exaltata præ sua magnitudine longe lateque diffunditur. **392** Multus enim ploratus, multusque ululatus ibi erat, ubi tot matres, tot parentes, tot homines utriusque sexus, visa tanta crudelitate, etiamsi velent, voces cohibere non poterant. Quare autem Rachel filios suos plorare dicitur, cum utique non filii Rachel, quantum ad litteram, sed filii Liæ sororis ejus omnes isti fuerunt? Judas enim non Rachel, sed Liæ filius fuit, in cujus tribu hæc cædes tam immensa facta est. Sed quia Rachel interpretatur *ovis*, et significat sanctam Ecclesiam, quæ ovinam simplicitatem imitatur, non immerito filii Rachel esse dicuntur, qui quasi agni innocentes, et sine voce jugulantur. Denique cujus filii sunt agni? Nonne ovis? Sunt igitur filii Rachel; siquidem illa est ovis, et isti sunt agni. Plorat autem Rachel, id est S. Ecclesia usque hodie filios suos, quia quamvis ad requiem eos ire intelligat, dolet tamen, quia corporaliter ab ea separantur. Sic autem dolebant et illi, quibus Dominus ait: « Et vos nunc quidem tristitiam habetis; iterum autem videbo vos, et gaudebit cor vestrum (*Joan. xvi, 22*). » Et quamvis multo melius, quam fuerint, sint (siquidem jam nunc cum Deo sunt), ad tempus tamen consolationem non recipit, quoniam in hac vita non sunt. Supplende sunt enim Scripturæ, ubi ad intelligentiam aliquid deest. Quis enim intelligat: *Noluit consolari, quia*

juxta verisimiliorem Evangelii Matthæi sensum, elictum illud paulo post Natalem Domini ab immaturo rege promulgatum fuisse. Vid. Natal. Alex. tom. III Hist. eccl., dissert. 2.

non sunt, nisi aliquid addatur? Tale quid et ibi invenies, ubi de Domino dicitur, quod « videns civitatem Ægypti super illam, dicens, quia si cognovisses et tu (*Luc. xix, 41*). » Quis enim intelligere valeat, quid significet « et tu, » nisi aliquid additum fuerit? Potest autem et sic intelligi quod dicitur: *Rachel plorans filios suos noluit consolari, quia non sunt*. Sancta namque mater Ecclesia quamvis multum de filiorum suorum nece, durisque cruciatibus lugeat, tamen consolationem non recipit, quia non sunt in tali eventu dandæ, vel suscipiendæ consolationes: ubi enim lætitia vincit lacrymas, et gloria passionem ibi consolatio necessaria non est: magis enim lætandum est de illa vita quam sancti meruerunt, quam de ista sit dolendum quam amiserunt. Quid est enim hæc vita ad comparisonem illius vitæ? Et Dominus ait: « Qui amat animam suam, perdet eam, et qui perdidit animam suam propter me, inveniet eam (*Math. x, 38*). » Denique cur aliunde quærat consolationes ille, qui plenus est consolationibus? Illis enim consolatio est necessaria, qui illos ïngent, de quibus bonam spem habere non possunt. De martyribus Christi nos bonam spem habentes confidimus perfectam ex illis consolationem habituros, per gratiam ejusdem Jesu Christi, qui cum Patre, et Spiritu sancto vivit, et regnat Deus in sæcula sæculorum. Amen.

HOMILIA XV.

IN CIRCUMCISIONE DOMINI.

ADMONITIO. — Nulla est discrepantia inter Marchesium, hujus homiliæ editorem, et codices Laurentianum et Signinum; eodem enim modo incipit eodemque desinit. Nos hic non totam homiliam transcribimus, ex Marchese tom. II, pag. 15, cum pars major in comment. Evangelii Luc. sub num. 8 legi possit, sed additamentum lectoribus tradimus, quod incipit post illa verba ulterius inutiliter vulnerarent.

LECTIO S. EVANGELII SECUNDUM LUCAM (XI, 21).
In illo tempore, postquam consummati sunt dies octo, ut circumcideretur puer, vocatum est nomen ejus Jesus, quod vocatum est ab angelo, priusquam in utero conciperetur. Et reliqua.

Hæc est igitur sancta circumcisio, de qua ad Josue Dominus ait: « Fac tibi cultros lapideos, et circumcide secundo filios Israel (*Josue v, 2*). » Et paulo post: Hæc est igitur causa secundæ circumcisionis, quia populus qui per quadraginta annos in deserto natus fuerat, circumcisus non erat. Quare ergo secunda circumcisio dicitur, vel quare secundo circumcidantur qui prius circumcisi non erant? Secundus enim ad primum refertur, neque sine primo secundus dici potest. Sit igitur prima circumcisio carnalis, secunda spiritualis. Prima Judæorum, secunda Christianorum. Prima eorum, qui Jordanem transierunt; secunda eorum, qui Jordanem non transierunt. Populus enim iste, qui in deserto natus fuerat, de quo modo dicitur, ut secundo circumcidatur, tunc prius circumcisus est, postquam Jordanem transivit; quoniam non illam circumcisionem significabat, quæ sit ante bap-

sum, sed illam quæ sit post baptismum. Jordania enim baptismum significat, in quo Dominus baptizatus est, qui veri baptismi principium et formam dedit. Et illa igitur circumcisio quæ sit ante baptismum, et illa quæ sit post baptismum, pœnitentiam significat. Solebant enim sancti his qui baptizandi erant pœnitentiam imponere; et illa quidem erat prima circumcisio. **393** Quid est enim circumcisio, nisi vitiorum et peccatorum abscissio? Postquam vero baptizati sunt, id est priusquam Jordanem transierunt (baptizari enim hoc est transire), tunc secunda circumcisio sequitur. Sed quare secunda? Toties enim circumciditur homo, quoties post peccatum ad pœnitentiam redit. Qui si nunquam peccaret, nunquam post baptismum, vel circumcisionem, vel pœnitentiam indigeret. Quoniam autem nisi per Christum peccata tolluntur, ipse enim est *Agnus Dei, qui tollit peccata mundi*; ideo cultris lapideis circumcisio fieri jubetur; quoniam sicut Apostolus ait: « Petra autem erat Christus (*I Cor. xv, 4*): » — « Beatus enim, qui tenebit, et alfidet parvulos suos usque ad petram (*Psal. cxxxvi, 9*). » Sed quare completis octo diebus circumcisus est Dominus? Quare etiam octava die fiebat circumcisio? Octava namque dies ipsa est quæ prima. Ipsa est autem quæ Dominica vocatur. Ipsa die mundus cœpit, ipsa Christus a mortuis resurrexit, ipsa Spiritum sanctum apostolis dedit, et ipsa ultima et universalis resurrectio fiet. Et tunc quidem perfecte circumcidetur omnis homo, quia tunc omnibus vitiis abscissis mundus et purus a peccato, qualis initio creatus est, talis ad vitam ducetur æternam. Sequitur, et vocatum est nomen ejus Jesus, quod vocatum est ab angelo, priusquam in utero conciperetur. Jesus enim Salvator interpretatur. De hoc enim salutaris Jacob patriarcha dicebat: « Salutare tuum expectabo, Domine (*Gen. xlix, 18*); » ideo et Joseph, qui Christum significabat Salvator Ægypti a Pharaone vocatus est. Multa sunt enim, in quibus Joseph Christum significabat. Fuit enim et ipse ovium pastor; inde consilio venditus a fratribus adoratur; ipse inter principes loquebatur sapientiam, ipse totam Ægyptum a fame liberavit et sua sapientia salvavit, etc.

HOMILIA XVI.

IN DIE EPIPHANIE DOMINI.

ADMONITIO. — Tam in editionibus quam in codicibus miss., hæc, quæ homilia nuncupatur, expositio est ejusdem S. Brunonis in hoc evangelium, factaque cum ea collatione, ne unum quidem verbum omissum est, aut immutatum; quare hic rursus exhibere supervacaneum ducimus, cum lectores in comment. Matth. num. 3, comparare possunt. Ex adventu magorum ad præsepe Domini probaverat ante S. Maximus Taurinen. vocationem gentium ad fidem Christi. Vid. hom. 3, de Epiph., pag. 54, etc.

LECTIO S. EVANGELII SECUNDUM MATTHEUM (II, 1).
Cum natus esset Jesus in Bethlehem Juda in diebus Herodis regis, ecce magi ab oriente venerunt, etc. Et reliqua.

Inc. : Non enim vacat a mysterio, quod B. Virgo A

HOMILIA XX.

Maria.

Des. : Hæc via in patriam reducit.

HOMILIA XVII.

DOMINICA I POST EPIPHANIAM.

ADMONITIO. — Quod supra diximus de præcedenti homilia, quæ tota legitur in commentario Evangelii, idem de hæc repeli potest; cum paucis additis in principio eadem lectio habeatur. Vid. comment. in Lucam c. 12; codices Signinus et Laurent. plenissime concordant.

LECTIO S. EVANGELII SECUNDUM LUCAM (III, 41).
Cum factus esset Jesus annorum duodecim, ascendens illis Hierosolymam secundum consuetudinem diei festi, etc.

Inc. : Religiosi parentes per singulos annos ibant in Jerusalem, etc.

Des. : Sed secundum humanitatem, qua nobis similis factus est.

394 HOMILIA XVIII.

DOMINICA II POST EPIPHANIAM.

ADMONITIO. — Quid hæc de homilia observandum sit, infra adnotabimus. Interim compertum habeatur, quod de ea testimonium præbent codices Casinensis, Laurentianus et Signinus; quare non videtur, quo titulo editor Eusebii Emiseni usurpaverit.

LECTIO S. EVANGELII SECUNDUM JOANNEM (XI, 1).
Nuptiæ factæ sunt in Cana Galilææ, et erat Mater Jesu ibi, etc.

Inc. : Has nuptias die tertia evangelista factas fuisse narrat. Quod qualiter ad litteram intelligendum sit, in illo commentario exposuimus, de quo ista sumpta sunt. Qualiter autem spiritualiter intelligi debeat, audiamus. Prima namque dies secundum legem, secunda sub lege, tertia sub gratia. Hæc autem die tertia, hoc tertio incarnationis tempore, etc.

(His pro homiliæ exordio præmissis, totam adnectit S. Bruno Evangelii expositionem, quæ sub num. 5, pag. 216, continetur, et pauca tantum addit pro explanatione quartæ hydræ.)

Des. : Christi gloria manifestatur, et credentium fides augetur.

HOMILIA XIX.

DOMINICA TERTIA POST EPIPHANIAM.

ADMONITIO. — Ne jam vulgatis rebus editio augeatur hæc nostra, dicimus in commentario super Evangelium secundum Matthæum, pag. 41, totam hæc homiliam habere posse lectores. Supposita jam fuerat Emiseno contra fidem codicum supra memoratorum. Eam edidit Marchesius tom. II, pag. 19; sed penitus rejicimus quoddam fragmentum ab homilia alienum ab aliquo imperito librario additum.

LECTIO S. EVANGELII SECUNDUM MATTHÆUM (VIII, 1).
Cum descendisset Jesus de monte, secute sunt eum turbæ multæ. Et reliqua.

Inc. : Cum, inquit, descendisset Jesus de monte, ubi octo beatitudines, etc.

Des. : Duos passeret offerat, et corpus, et animam Deo reddat.

DOMINICA IV POST EPIPHANIAM.

ADMONITIO. — Non nisi additionem hic exscribimus quam præbet Marchesius tom. II, pag. 21 in fine homiliæ, cum superior pars tota sit in comment. in Matth. num. 27, c. 2. Incipit ergo additio post illa verba : *Cujus vocem audivit, et timuit.*

Inc. : Quid enim navicula, nisi Ecclesia? Quid mare, nisi mundus?

Add. : Sed quare dicitis, homines : *Qualis est hic?* Similem ei quæritis, qui similem non habet. Verumtamen vultis scire qualis est? Scio quia vultis; audite ergo : *Qualis Pater, talis Filius, talis Spiritus sanctus.* Ecce talis est, nullus alius talis. Sed quid mirum si venti ei obediunt, qui eos fecit, qui eos creavit; et qui producit ventos de thesauris suis (*Psal. cxxxiv, 7*). Quod quidem qualiter fiat, nulli hominum ad plenam revelatum puto. Quatuor sunt mundi partes, et venti, qui inde veniunt, quibus in mari, et in terra, et in aere non parvam Deus exercet potestatem; ipsi enim dant pluviam et tempestates, ipsi fugant nubes et dant serenitates; ideoque non immerito omnes hujus sæculi potentes significant. Unde Daniel se quatuor cæli ventos vidisse dicit, qui pugnabant in mari magno. Unde et per Salomonem Dominus ait : *Surge, aquilo, et veni, auster, perfla hortum meum, et fluent aromata illius (Cant. iv, 16).* Hic hortus, et hæc navicula idem sunt, venti autem et hic, et ibi idem significant. Et quidem hoc in horto multa sunt arborum genera, multæ florum et aromatum species. In hoc inter rosas martyres, inter lilia confessores et virgines requiescunt. Illic est hortus conclusus et fons signatus; hic hortus tutissimus, sanctorum sanctissimus, qui non caret liliis, neque rosis, nec privantur arbores suis pomis, ibi fons dulcissimi est saporis. Nunc ventorum flamina tyrannorum agmina perturbant et ventilant **395** cum furore, cælum petunt martyres cum honore, delectatur Dominus in odore. Et de aquilone quidem scriptum est : *Abaquilone pandentur mala super omnes habitatores terræ (Jer. 1, 14).* De austro vero : *Deus ab austro veniet (Habac. III, 6).* Per illum igitur adversa, per hunc autem prospera figurantur. Dicit igitur Dominus : *Surge aquilo, recede, da locum, quiesce, noli perturbare hortum meum, veniat auster, veniat pax et securitas, veniant prospera, diu expectata, et fiat tranquillitas magna.*

HOMILIA XXI.

IN PURIFICATIONE S. MARIE VIRGINIS.

ADMONITIO. — Cum in commentario in Lucam num. 9, major homiliæ hujus pars contineatur, reliquum ejusdem hic referre curavimus. De ea testimonium præbent codices Signinus, Laurentianus et Casinensis ubi est homilia 23; quare nihili facienda est editio Emiseni in qua ei supponitur.

LECTIO S. EVANGELII SECUNDUM LUCAM (II, 22).
Postquam impleti sunt dies purgationis ejus, secundum legem Moysi, tulerunt illum in Jerusalem, et

viserent eum Domino, sicut scriptum est in lege Domini. Et reliqua.

Scriptum est enim in lege Moysi; quod mulier, quæ suscepto semine pepererit masculum, immunda erit septem diebus, et die octava circumcidetur infans: ipsa vero triginta tribus diebus manebit in sanguine purgationis suæ. Omne sanctum non tanget, nec ingreditur sanctuarium, donec impleantur dies purgationis ejus. Hac enim lege beata virgo Maria non tenetur, quæ nullo suscepto semine virgo concepit, virgo peperit, clausa ante partum, clausa in partu, et post partum clausa permansit. Ad cujus distinctionem Moyses non simpliciter dixit: mulier quæ pepererit masculum; sed cum additamento, quæ suscepto semine masculum pepererit, immunda erit septem diebus.

(Hic continuationem commentarii in Evangelium hæc alia additione intercipit homiliæ exarator, quæ ita est.)

Spiritualiter autem mulier ista Synagoga esse videtur, quæ divinæ legis semine suscepto, toties masculum pariebat, quoties bonum aliquid agebat: masculus enim filius bonum opus est, et quamvis masculum peperisset et multos boni operis filios genuisset; tamen septem diebus immunda erat. Septem enim illi dies omne illud temporis spatium significant, quod fuit a Moysæ usque ad Christi incarnationem, illa enim hebdomada natus est agnus, qui tollit peccata mundi, de quo scriptum est: « Qui dilexit nos, et lavit nos a peccatis nostris in sanguine suo (Apoc. 1, 5). » Verumtamen quamvis septimana finita esset et quamvis Christus natus esset, nondum tamen Synagoga penitus mundata erat, quia Christi sanguis nondum fusus erat. Mansit igitur adhuc triginta diebus in sanguine purificationis suæ. Expectavit diem, imo annum trigessimum tertium. Ipso enim anno immolatus est Christus, sine cujus sanguine mundus mundari et lavari non potuit. Quod autem dies pro anno ponatur, in Ezechiele invenies; ubi dicit: « Diem pro anno, diem pro anno, filii hominis, dedi tibi (Ezech. iv, 6). » Quare autem infans circumcidatur, valde notum est, sed quare die octavo dicendum est. Octava enim dies ipsa est quæ et prima; in hac enim mundus coepit, Christus surrexit, in hac et universalis resurrectio fiet. Tunc autem non solum circumcisi, sed omnibus ab eis peccatis abscissis, mundi et immaculati æternum nomen sancti suscipient et hæreditatem. Et hæc quidem de filio masculino dicta sunt. Sin autem feminam peperisset, immunda erat duabus hebdomadibus, et sexaginta et sex diebus manebat in sanguine purificationis suæ. Toties enim Synagoga feminam parit, quoties iniquitatem operatur; pro hac autem filia duabus hebdomadibus est immunda; una videlicet ante Christi incarnationem, altera vero post Christi incarnationem. Per has duas hebdomadas totum hoc, et illud tempus signi-

ficatur. Nisi igitur hanc filiam parere desistat et ad Christi fidem se totam convertat, nunquam mundabitur Synagoga. Dantur autem ei sexaginta et sex dies ad purgationem, per quos omnes dies usque ad sæculi consummationem intelligere possumus; hic enim numerus totus ex senariis constat, in sex diebus etiam ipsis Judæis operari licet; neque enim in sex dies Sabbatum continetur. Nulla igitur erit excusatio, si in his sexaginta et sex diebus purificati non fuerint. Quamvis autem purgationis dies ad beatam Mariam Virginem non pertinent, expectavit et ipsa, etc.

(Hic finis additionis; reliqua usque ad homiliæ conclusionem ex commentario mutuata reperuntur.)

396 HOMILIA XXII.

DOMINICA IN SEPTUAGESIMA.

ADMONITIO. — Studium quo S. episcopus Signiensis pascendi gregem suum cœlestibus documentis incendebatur, eum ad ampliores, qua in comment. in Matth. num. 82, fecerat, explanationem erorandam adduxit. Nos ut commode lectoribus pateat, quod Marchesius addidit pag. 23 excerpimus, omissa extrema parte, eodem in comment. legenda. Consensum habemus codicum Casinensis, Laurentiani et Signini quibus suppositionem Emiseno factam penitus diluimus, etc.

LECTIO S. EVANGELII SECUNDUM MATTHEUM (XX, 1).

In illo tempore dixit Jesus discipulis suis: Simile est regnum cœlorum homini patrifamilias, qui exiit primo mane conducere operarios in vineam suam. Et reliqua.

Conditor humani generis Dominus noster Jesus Christus modo superius proposuit, dicens: Multi erunt novissimi primi, et primi novissimi. (1649) Hanc autem propositionem quid importet, sequentia monstrabunt. Ad hanc enim spectat tota subsequens similitudo; unde et in conclusione dicitur: sic erunt novissimi primi, et primi novissimi. Quod quidem si de mundi ætatibus intelligatur, non video qualiter primi sint novissimi, vel novissimi primi. Primi enim fuerunt patriarchæ, et prophætæ, et cæteri prioris testamenti ad vitam prædestinati: novissimi autem nos sumus, de quibus Joannes ait: « Filioli, novissima hora est (Joan. 11, 18). » Et Apostolus ait: « Nos sumus, in quos fines sæculorum devenerunt (I Cor. x, 11). » Et isti quidem sicut tempore primi fuerunt; ita et primi denarium susceperunt. Hos epim statim post passionem suam Christus Dominus a pœnis eripiens, in gloriam introduxit. Apostolus quoque ait: « Quia nos qui vivimus, qui residui sumus, non præveniemus eos, qui dormierunt, quoniam ipse Dominus in jussu, et in voce archangelî, et in tuba Dei descendet de cœlo, et mortui qui in Christo sunt resurgent primi, deinde nos qui vivimus, qui relinquamur, simul rapiemur cum illis in nubibus obviam Domino (I Thess. iv, 15). » Quomodo ergo sunt novissimi primi? Nunc autem ipsam parabolam audiamus: Simile est re-

gnum cœlorum homini patrifamilias, qui exiit primo mane conducere operarios in vineam suam. Hoc tale est, ac si diceret : Sic fit in regno cœlorum, sicut fecit in vinea paterfamilias, in quam ipse primo mane exiens operarios conduxit. Regnum cœlorum Ecclesia est. Paterfamilias Christus Dominus noster; ejus autem et angeli, et homines sunt. Magna quidem est familia, quia magnus est paterfamilias. Venit autem iste paterfamilias, ut conduceret operarios in vineam suam; vinea enim Domini Sabaoth domus Israel est. Vineam Dei Ecclesia est, extra quam qui laborat mercedem non recipit, in qua qui laborat denarium suscipit; iste enim denarius remuneratio est æternæ beatitudinis; ideo unus denarius omnibus datur; unus primis, et unus novissimis. Et alii quidem primo mane laborare incipiunt, alii vero circa horam tertiam, alii autem circa sextam et nonam horam, alii quoque circa horam undecimam. Hoc est enim, quod ait : *Conventio autem facta cum operariis ex denario diurno, misit eos in vineam suam. Et egressus circa horam tertiam vidit alios stantes in foro otiosos, et dixit illis : ite et vos in vineam meam, et quod justum est dabo vobis. Illi autem abierunt. Iterum exiit circa sextam et nonam horam, et fecit similiter. Circa undecimam vero exiit, et invenit alios stantes, et dicit illis : Quid hic statis tota die otiosi? Dicunt illi, quia nemo nos conduxit; dicit illis, ite et vos in vineam meam.* Primo namque mane in vinea Dei laborare veniunt, qui in adolescentia servire incipiunt. Veniunt etiam et illi circa sextam et nonam horam, qui vel in juventute, vel in senectute ad pœnitentiam convertuntur. Undecima vero hora illa est, quæ in qualibet ætate fini appropinquat et morti proxima est. Hanc enim horam non solum juvenes et senes, verum etiam pueri habent. In hac igitur hora laborare incipit et ille, qui in decrepita ætate, et ille, qui in gravi infirmitate ex toto corde ad Deum convertitur. « Pœccator enim quacunquē hora conversus fuerit et ingemuerit, vita vivet et non morietur (Ezech. xxxiii, 16). » Convertatur igitur, vel undecima hora convertatur, vel in ultimo vitæ termino, qui prius otiosus in bono et in malo sollicitus fuit. Nam et ipse si voluerit et si conversus fuerit, vel si ad librum laborare cœperit, simul cum aliis mercedem accipiet et denarium (1650). Has autem horarum, sive ætatum distinctiones illæ quoque illius templi portæ significare videntur, de quibus in Apocalypsi Joannes apostolus ait : « Ab oriente portæ tres, ab aquilone portæ tres, a meridie 397 portæ tres, ab occasu portæ tres (Apoc. xxi, 13). » Templum igitur et vinea idem significant : sancta namque Ecclesia et vinea nobis est, in qua laboramus, et templum in quo oramus. In hanc enim vineam et in hoc templum pueri et infantes et primo mane, et per portas orientis ingrediuntur. Adolescentes autem intrant hora tertia, et per angustas portas

A magisque difficiles aquilonis. Intrant autem per portas australes juvenes et senes, qui sexta et nona hora in vinea Domini laborare cœperunt. Portas autem aquilonis ideo angustas et difficiles esse diximus, quia multa impedimenta illis sunt, qui per eas intrare debent. Sed quid mirum cum ad aquilonem sedem suam diabolus posuerit et ab aquilone pandantur mala super omnes habitatores terræ? Miseri adolescentes, qui aquilonis flatibus rigescunt; miseri, quos diabolus perflat et ventilat: beati, qui hanc ætatem sine naufragio transire potuerunt. Inde est enim, quod Salomon ait : « Letara juvenis, in adolescentia tua (Eccli. xi, 9). » Hoc autem illis juvenibus dicitur, qui sic in adolescentia vixerunt, ut de juventute non erubescant. Idem quoque Salomon difficile sibi dicit cognoscere viam hominis in adolescentia sua. Hinc est enim quod per Isaiam prophetam (xxi, 15) his, qui habitant in terra austri, Dominus præcepit, ut cum pane et aqua occurrerent illis, qui veniebant de terra aquilonis et fugiebant de captivitate Babylonis; fugiebant enim a facie gladii imminuentis, a facie arcus extenti et a facie gravis periculi. Talibus igitur cum cibo, et potu spirituali occurrere debemus, quos diabolum persequentem fugere et per pœnitentiam ad Ecclesiam redire videmus. Sed quid dicemus de illis impedimentis, quæ in ipso portarum introitu, et cum jam se evasisse putant, adolescentes patiuntur? Dicit enim Ezechiel propheta : « Converti me ad portam, quæ respicit ad aquilonem, et ecce mulieres sedebant ibi plangentes Adonidem (Ezech. viii, 14). » Vide igitur, quia in porta aquilonis sedent meretrices Veneris, luxuriæque amores plangentes, et amatoria carmina componentes. Hæc sunt equidem, et similia, quibus adolescentes impediuntur, ne in vinea Dei laborare, et templum intrare, et orare valeant. Quare merito sacri canones, nisi transacta hac ætate, episcopos et sacerdotes fieri interdiciunt.

(Reliquum homiliæ iisdem verbis legere quisque poterit in commentario super hunc Matthæi locum.)

HOMILIA XXIII.

DOMINICA IN SEXAGESIMA.

ADMONITIO. — Quamvis S. Bruno parabolam hanc in comment. super caput xiii. Matthæi, num. 52, copiose illustrasset, eadem in Luca cap. viii recurren-
D te, aliam protulit interpretationem, qua ne careant lectores, eam a Marchesio tom. II, p. 24, erui-
mus et hic relatum exhibemus. Exstat enim in codd. Laurentiano, Casinensi et Signino, cum quibus facta collatione perfecte concordat.

LECTIO S. EVANGELII SECUNDUM LUCAM (viii, 5).
In illo tempore cum turba plurima conveniret, et de civitatibus properarent ad Jesum, dixit per similitudinem : Exiit qui seminat seminare semen suum. Et reliqua.

Multa turba sequebatur Jesum, multi undique conveniebant, multi de civitatibus ad eum propera-

lant, qui ejus verba audire, ipsum et miracula quæ faciebat, videre desiderabant. Cum autem ad eum omnes confluerent, dixit per similitudinem. In parabolis enim loquebatur Dominus, et sine parabolis non loquebatur eis. Unde et per Prophetam dixit: « Apertam in parabolis os meum, loquar propositiones ab initio (Psal. lxxvii, 2). » Nunc autem ipsam parabolam, vel similitudinem audiamus. *Exiit, inquit, qui seminat seminare semen suum, et dum seminat, aliud cecidit secus viam, et conculcatum est, et volucres cæli comederunt illud; et aliud cecidit super petram, et natum aruit, quia non habebat humorem, et aliud cecidit inter spinas, et simul exortæ spinæ suffocaverunt illud, et aliud cecidit in terram bonam, et ortum fecit fructum centuplum. Hæc dicens clamabat, qui habet aures audiendi, audiat.* Non sine causa clamabat Jesus; qui enim clamat audiri desiderat. Merito igitur clamat Dominus, quia pauci ibi erant qui eum audirent. Audiebant quidem vocem, audiebant et similitudinem; illud tamen non audiebant quod per illam vocem et per illam similitudinem significabatur; unde et aures audiendi requirebat, quia non aures corporis, sed potius aures cordis hunc clamorem audiunt et intelligunt. *Interrogabant autem eum discipuli ejus, quæ esset hæc parabola?* Et isti quidem nondum aures audiendi ejus verbum adhibuerant, quibus ipse dixit: *Vobis datum est nosse mysterium regni Dei, cæteris autem in parabolis.* Sed cæteris in parabolis, ut videntes non videant, et audientes non intelligant. Hoc autem tale est ac si diceret: ut videntes umbram non videant veritatem, et audientes auribus corporis non **398** intelligant auribus cordis. Hoc autem eorum duritia et infidelitas facit, ut verba Dei intelligere non mereantur. *Est autem hæc parabola: Semen est verbum Dei. Quod autem secus viam, hi sunt qui audiunt, deinde venit diabolus, et tollit verbum de corde eorum, ne credentes salvæ fiant. Nam qui supra petram, qui cum audierint, cum gaudio suscipiunt verbum, et hi radices non habent, quia ad tempus credunt, et in tempore tentationis recedunt. Quod autem in spinis cecidit, hi sunt, qui audierunt, et a sollicitudinibus, et divitiis, et voluptatibus vitæ euntes suffocantur, et non referunt fructum. Quod autem in terram bonam, hi sunt, qui in corde bono et optimo audientes verbum retinent, et fructum afferunt in patientia.* Ecce, ipso Domino exponente, didicimus quid sit semen, quid ager, quid terra secus viam posita, quid terra petrosa, quid spinosa et quid bona terra significet. Semen enim est verbum Dei, multum est semen, quia magnus est ager. Hoc enim semine duo magna horrea plena habemus, Novum videlicet et Vetus Testamentum. Inde enim sumimus quidquid ubique seminatur. Videte ergo qualem terram huic semini exhibeatis; videte ne sitis illa terra, quæ secus viam posita sit, cujus semen illi mali viatores conculcant, qui animæ male obedienti dicunt, incurvare, ut transeamus. Hoc autem semen diabolus tollit, quia ejus persuasionem et deceptionem fit, ut

A citissime a memoria dilabatur. Videte ne sitis terra petrosa, in qua verbi Dei semen radices figere non valet, quia vitis et divitiis, carnisque voluptatibus, quæ per spinas significantur, comprimitur et suffocatur. Bene autem per spinas hæc significantur, quoniam si carni mollia et suavia sunt, animam tamen vulnerant et affligunt. Illi autem sunt bona terra, qui in corde bono et optimo audientes verbum retinent, et non solum audiunt et retinent, verum etiam operantur et patientiæ fructus afferunt. « Non enim auditores legis justi sunt apud Deum, sed factores legis justificabuntur (Rom. ii, 13). » Unde scriptum est: « Intellectus bonus omnibus facientibus eum (Psal. cx, 10). » Et beatus Joannes in Apocalypsi: « Beatus qui legit et qui audit verba prophetiæ hujus, et servat ea quæ in ea scripta sunt (Apoc. i, 3). » Sed notandum est quod ait in corde bono et optimo; terra enim alia bona, alia melior, et alia optima est. Unde et Matthæus evangelista: *Semen, inquit, cecidit in terram bonam, et attulit fructum, aliud trigesimum, et aliud sexagesimum, aliud centesimum.* Bona est quæ trigesimum, melior quæ sexagesimum, optima quæ centesimum fructum affert. Si enim libenter audias verbum Dei, et quod audis, bene et catholice intelligas, et id quod intelligis operaris, bona terra es. Quid est bene et catholice intelligere? nisi dupliciter intelligere; prius videlicet secundum litteram, postea vero secundum spiritualem intelligentiam. Decem quidem sunt verba legis, in quibus tota lex pendet et prophetæ. Quæ si dupliciter intelligamus, ad Christum usque conscendimus. Si autem ea, quæ dupliciter idem ad litteram, et spiritualiter intellexerimus, per singula operemur, sunt triginta. Bona igitur terra, quæ decem legis mandata prius ad litteram, deinde vero spiritualiter intelligit, et ea, quæ intelligit, operatur. Trigesimum ergo dant boni conjugati, si non simpliciter, ut Judei, sed dupliciter, ut Christiani, legem credunt et intelligunt, et ea, quæ intelligunt, operantur et custodiunt. Nunc autem ad sexagesimum veniamus, quem continentes reddunt, qui tanto conjugatis meliores sunt, quanto hic numerus illum excedit, cum totus ille in isto duplex inveniatur. Valde castitatem custodiunt, quam qui solius animæ continentiam observant. Constat autem sexagesimus numerus ex sex et decem, quoniam sexies decem, vel decies sex sexaginta sunt, et in decem totam legis scientiam intelligimus, quoniam, ut jam diximus, in decem legis mandatis universa lex pendet et prophetæ. In sex autem integræ operatio designatur, quia in sex solummodo diebus omnem nostrum laborem et operationem constituit Deus; dies namque Sabbati non ad laborem, sed ad quietem constitutus est. Restat nunc, ut de his dicamus, qui fructum centesimum Domino reddunt; centenarius namque perfectus est, quoniam replicari quidem potest, crescere autem non potest; decies namque decem centum faciunt. Et decem

quidem, et centum, et mille, quia non est ubi crescant, perfecti numeri dicuntur. Illi igitur, qui perfecti in Ecclesia sunt, centenarium fructum congrue satis referre intelliguntur, et de talibus quidem Dominus ait : « Si vis perfectus esse, vade, vende omnia quæ habes, et da pauperibus, et sequere me (Matth. xix, 21). » Itemque : « Nolite cogitare de crastino, et nolite solliciti esse animæ vestræ, quid manducetis, neque corpori vestro quid induamini (Matth. vi, 25). » Tales etiam illi erant, qui dicebant : « Ecce nos reliquimus omnia, et secuti sumus te (Matth. xix, 25). » Soli igitur perfecti centesimum fructum reddunt, inter quos nec ipsæ virgines poni debent, nisi et ipsæ propter virginitatem hanc habeant perfectionem. Sic igitur semen, quod cecidit in terram bonam, attulit fructum aliud trigesimum, aliud sexagesimum, aliud vero centesimum.

399 HOMILIA XXIV.

DOMINICA IN QUINQUAGESIMA.

ADMONITIO. — Eadem ratione qua superioris homiliæ copiam ex Marchesio tom. II, pag. 25, fecimus, hanc pariter ab ipso accepimus, cum in commentario desit. Sub S. Brunonis episcopi nomine iidem allati codices referunt.

LECTIO S. EVANGELII SECUNDUM LUCAM (xviii, 31).
In illo tempore assumpsit Jesus duodecim discipulos suos, et ait illis : Ecce ascendimus Jerosolymam, et consummabuntur omnia quæ scripta sunt per prophetas de Filio hominis, etc. Et reliqua.

Multa jam consummata erant quæ de Filio hominis prophetæ prædixerant, multa jam completa erant quæ de ejus humanitate prophetaverant, pauca restabant adhuc, quæ illis diebus adimplenda erant. Quæ ideo ostendem suis discipulis Dominus prædicere voluit, ut cum sua sponte passum intelligamus et ea, quæ sibi ventura erant, cum præscisse et prævidisse nemo unquam dubitare audeat. Sequitur : *Tradetur enim gentibus et illudetur, et flagellabitur, et conspuetur, et postquam flagellaverint, occident eum, et die tertia resurget, et ipsi nihil horum intellexerunt.* Erat enim verbum istud absconditum ab eis et non intelligebant quæ dicebantur. Omnia hæc prophetæ prædixerant, omnia hæc fieri oportebat, quoniam, ut fierent, ipse volebat. Unde et quibusdam alibi ait : « O stulti et tardi corde ad credendum in omnibus, quæ locuti sunt prophetæ. Nonne sic oportuit pati Christum, et ita intrare in gloriam suam (Luc. xxiv, 25, 26). » Itemque : *Quomodo ergo implebuntur Scripturæ, quia sic oportet fieri ? Oportet enim, ut fiat quiddam Dominus fieri disposuit.* Tunc autem, ut Matthæus ait : *Accessit ad eum mater filiorum Zebedæi cum filiis suis, adorans et petens aliquid ab eo.* Tunc, inquit, quando Dominus ascendebat Jerosolymam, ut pro omnibus pateretur, tunc mater filiorum Zebedæi, id est Jacobi et Joannis, a filiis admonita accessit ad Jesum, ut primas sedes filiis postularet. In quo manifeste apparet, quia ut Evangelista dicit, verba Domini discipulis non intellexerant, quæ modo de

A sua passione eis Dominus nuntiaverat; si enim intellexerant, potius ad fletus et lacrymas converterentur, quam de dignitatibus aliquid loquerentur : « Accessit igitur ad eum mater filiorum Zebedæi adorans, et petens aliquid ab eo (Matth. xx, 20). » Mulier ista religiosa Christo familiaris erat, etc.

(Quæ sequuntur videri possunt in comment. in cap. xx, 17, Matth., usque ad verba : Suorum discipulorum pedes lavare non est dignatus. Addimus autem reliquam homiliæ partem, ut est in edit. Marchesii pag. 25, quæ deest in commentario.)

Hæc autem in via loquebatur Dominus, his et similibus ad sui exemplum discipulos suos informabat, nec in ipso itinere otiosus esse volebat. *Factum est autem, cum appropinquaret Jericho, quæ nova luna interpretatur, cujus mutabilitas tanta est, ut nunquam in eodem statu permaneat. Significat autem mundum istum, cujus mutabilitates infinite sunt, ut enim de aliis taceamus, quis solius hominis mutabilitates dicere valeat? Hanc autem civitatem qualiter, et quibus armis, et in quot diebus cepit Josue historia narrat. Quod si bene intelligatur eodem modo, eisdem armis, totidemque diebus a Jesu Christo Domino nostro mundus iste subjugatur. Et tunc quidem appropinquavit Dominus Jericho, quando factus est homo, et carnis nostræ mutabilitatem suscepit. Tunc igitur cæcus iste illuminatus est, in quo multi cæci intelliguntur. Unde et Matthæus non unum, sed duos cæcos esse dicit, per quos duos populos, Judæos videlicet et gentiles, intelligimus. Orto namque justitiæ sole, et populus, qui sedebat in tenebris vidit lucem magnam (Isa. ix, 2). » Ipse est enim, et qui illuminat omnem hominem venientem in hunc mundum (Joan. i, 9). » Omnes enim cæci erant; et quando hæc lux apparuit, vel pauci, vel nulli illuminati erant. Sed nunquid et modo cæci non sunt? Multi quidem cæci sunt et modo. Quomodo enim cæci non sunt, qui diabolum sequuntur, et semper de via vitiorum præcipitantur. Vere utique cæci sunt, quos diabolus trahit. Vidisti cæcos aliquando a pueris, aliquando etiam a canibus trahi; et melius isti quidem trahuntur, quam illi, qui a diabolo dicuntur. Isti enim cadunt, et surgunt: illi vero, quos diabolus trahit postquam semel in foveam præcipitantur nunquam ulterius levantur. Cæcus autem est omnis superbus, omnis avarus, omnis aduler et fornicator: denique omnes cæci sunt quicumque illam lucem non sequuntur, quæ ait: « Ego sum lux mundi, qui sequitur me non ambulat in tenebris, sed habebit lumen vitæ (Joan. viii, 12). » Quisquis igitur es, qui te cæcum esse intelligis, 400 radi ad vitam; quanto enim quisque iniquior est, tanto a via longior est. Sed ad quam viam? Ad illam, per quam transit et ambulat Jesus: « Universæ viæ Domini misericordia et veritas (Psal. cxiv, 11). » Ad has igitur redi; per has ambulare disce. clama et mendica; clama non ore, sed corde: clamor cordis altius auditur, cælos penetrat et in*

Dei auribus resonat. Clama ergo, dic : *Miserere mei, Domine fili David.* Mendica cum Propheta : « Inclina, Domine, aurem tuam ad me, et exaudi me, quoniam egenus et pauper sum ego (Psal. cviii, 22). » O quam dives iste erat, qui sic mendicabat et se egenum et pauperem dicebat. Noli audere turbam te increpantem et clamare prohibentem : mala turba, quæ a tali clamore hominem exturbat. Hæc turba, virorum et malignorum spirituum exercitus intelligitur, qui nos ad Deum clamantes et misericordiam postulantes semper impedire conantur. Si enim cæcus tacuisset et turbam increpanti credidisset, adhuc illuminatus non fuisset. *Stans autem Jesus iussit illum adduci ad se, et cum appropinquaret, interrogavit eum, dicens : Quid tibi vis ut faciam ? At ille dixit : Domine, ut videam.* Ecce quantum oratio potest, ecce quantum valet clamor mentis : turbam vincit, Christam sistit ; clamore tenetur, qui fortitudine teneri non posset. Stat Jesus, vocat et exspectat eum ; interrogat quid velit ; nihil nisi lumen requirit, cum lumine loquitur, et a lumine lumen quærit, nihil melius quærere poterat : « Beati enim mundo corde, quoniam ipsi Deum videbunt (Matth. v, 8). » *Et Jesus dixit illi : Respice, fides tua te saluum fecit. Et confestim vidit, et sequebatur illum magnificans Deum.* Inter dicere et facere Dei nulla distantia est. Dixit illi : *Respice, et confestim vidit.* Hoc autem fides facit, sine qua impossibile est placere Deo, et sequebatur illum magnificans Deum. Cæci non sequuntur Jesum ; illi enim sequuntur, qui illuminati sunt. Illi vero illuminati sunt, qui in eum credunt, qui veritatem intelligunt et erroris tenebras a se repellunt. Et tales quidem eum magnificant et laudant, quia non est pretiosa laus in ore peccatoris. *Et omnis plebs, ut vidit, dedit laudem Deo.* Dignum est enim ut omnes eum laudent qui facit mirabilia magna solus.

HOMILIA XXV.

SERMO QUARTUS CINERUM.

ΑΠΟΚΡΥΦΤΟ. — In codice Laurentiano hæc homilia, sub num. 28 posita, his verbis incipit : *Ideo enim hypocritæ tristes dicuntur, quia ut religiosi appareant, tristitiam quamdam et severitatem in vultu ostendunt*, et deinde omnino conformis est cum editionibus Eusebii Emisæni et Marchesii, apud quos homiliae initium ita est : *Tristes enim dicuntur hypocritæ, quia ut religiosi appareant, quibus eodd. Vallicel. et Signin. conveniunt.* Eodem modo incipit expositio hujusæ evangelii num. 16, c. 1, eundemque finem habet. Cum aliqua intermedia desint in commentario, ne fraudentur lectores, ea ut Marchesius edidit, exhibebimus. Qui copiosiores ad redarguendam hypocrisin doctrinam explorant, adeant homiliam S. Maximi in die Cinerum, pag. 105.

LECTIO S. EVANGELII SECUNDUM MATTHÆUM (VI, 16).

In illo tempore dixit Jesus discipulis suis : Cum jejunastis, nolite fieri sicut hypocritæ tristes. Et reliqua.

Tristes enim dicuntur hypocritæ, quia ut religiosi

A appareant, tristitiam quamdam et severitatem in vultu ostendunt, quasi qui multo jejunio sint confecti. Unde et subditur : *Exterminant enim facies suas, ut appareant hominibus jejunantes.* Facies enim suas exterminant, quia ultra suæ pulchritudinis terminos, atque naturam incultas et informes horrescere sinunt. Si enim deformitas Deo placuisset, tam pulchra facie hominem non formasset. Sed quare hoc faciunt ? *ut appareant hominibus jejunantes.* Scriptum est enim : « Homo videt in facie, Deus autem corda intuetur (1 Reg. xvi, 7). » Quia igitur non Deo, sed hominibus placere volunt, illud exterminant quod ab hominibus videtur ; ideoque quia laudem ab hominibus quærunt, mercedem a Deo non recipiunt ; et hoc est, quod Dominus ait : « Amen dico vobis, receperunt mercedem suam (Matth. vi, 2). »

(Hactenus commentarius sequentia sunt addita.)

Sola igitur intentio facit ut nostra jejunia et cuncta nostra opera Deo placeant. Unde et in sequentibus ait : *Lucerna corporis tui est oculus tuus. Si oculus tuus fuerit simplex, totum corpus tuum lucidum erit ; si autem oculus tuus nequam fuerit, totum corpus tuum tenebricosum erit.* Animi namque oculus intentio est, quæ si bona fuerit, omnis ejus operatio lucida erit. Unde quidam sapiens ait : Non magis considerandum est quid aliquis agat, sed qua intentione hoc faciat. Qui enim ideo jejunant, et facies suas exterminant, ut appareant hominibus jejunantes, quia stulta et vana intentione hoc faciunt : isti quidem, sicut **401** Dominus ait, *receperunt mercedem suam.* Similiter autem et alii, quia omnia opera sua faciunt, *ut videantur ab hominibus*, nullam aliam mercedem recipient. At vero illis, qui bona intentione hoc faciunt, præcepit Dominus ut coram hominibus opera sua faciant. *Sic, inquit, luceat lux vestra coram hominibus, ut videant vestra bona opera, et glorificent Patrem vestrum, qui in cælis est.* Sola igitur intentio facit ut opera nostra vel bona, vel mala Domino appareant : *Homo enim videt in facie, Deus autem corda intuetur.* Unde et ipse ait : « Nolite judicare, et non judicabimini (Matth. vii, 1). » Judicatis quæ nescitis, condemnatis multoties quæ ignoratis : aliter vobis, et aliter mihi videtur : cognoscite prius intentionem, et sic judicate. Potest enim fieri ut unum et simile opus non una intentione fiat ; palam enim eleemosynam dare, et bona, et non bona intentione fieri potest. Si ideo das, ut bonum exemplum alteri tribuas, et Deus inde glorificetur, bona intentio est. Sic igitur in omnibus sola intentio quærenda est, quæ si bona fuerit, totum corpus virtutum, totaque massa operationum lucida erit. Sed dicis : Quomodo ergo jejunabo ?

(Reliquam homiliae partem lectores ex commentario hauriant.)

HOMILIA XXV

FERIA V POST CINERES

ADMONITIO. — Novum argumentum præstat hæc homilia, ut subreptæ a Brunonis commentario coniectiones, sub Eusebii Emiseni nomine vulgatæ agnoscantur. Præter uniformem dictionem, quæ sub num. Matth. 25 comperimus, trium codicum, scilicet Signini, Laurentiani et Casiniensis testimonia accedunt, a quibus Bruno episcopus auctor inscribitur. Non adnotatur in serie homiliarum, quia iam habetur in Dom. IV post Epiphaniam.

LECTIO S. EVANGELII SECUNDUM MATTHÆUM (V, 5).

In illo tempore, cum intrasset Jesus Capharnaum accessit ad eum centurio rogans eum, et dicens: Domine, puer meus jacet in domo paralyticus, et male torquetur. Et reliqua.

Inc.: Qualiter autem centurio ad Jesum accesserit, Lucas evangelista demonstrat, etc.

Des.: Amen dico vobis, non inveni tantam fidem in Israel.

HOMILIA XXVI.

FERIA VI POST CINERES.

ADMONITIO. — Apud suppositum Eusebium Emisenum edit. Paris. an. 1575 est homilia 30 cum titulo *Feria vi post cineres*. Caret autem proœmio, quod legitur in Marchesio, et statim incipit ab aliis verbis: *Cætera enim quæ superius dicta sunt non contraria legi*. Codices autem Laurentianus et Signinus perfecte Marchesio respondent. Lectio tamen codicis Laurent. multo perfectior est.

LECTIO S. EVANGELII SECUNDUM MATTHÆUM (V, 44).

Dixit Jesus discipulis suis: Audiatis quod dictum est antiquis: Diliges proximum tuum, et odio habebis inimicum tuum. Et reliqua.

Inc.: Domino nostro Jesu Christo docente dicimus, quia maximum et primum mandatum est: *Diliges Dominum Deum tuum ex toto corde tuo: secundum autem simile huic: Diliges proximum tuum sicut teipsum*, etc. Quod autem hic dicitur, *et odio habebis inimicum tuum*, illud esse puto quod Dominus filiis Israel præcepit, ut Ammonitas et Moabitas interficerent, et nunquam cum eis pacem haberent. Similiter autem præcepit de Jebusæis, et Ethæis, et Cananæis, aliisque terræ illius habitatoribus, ut non illis parcerent, sed in ore gladii omnes consumerent: *Ego autem dico vobis: Diligite inimicos vestros, benefacite his qui oderunt vos*, etc.

(Hoc præmisso proœmio, homilia iisdem verbis incedit, quibus constat Evangelii expositio posita num. 14, nec aliud superest lectoribus desiderandum, cum verba evangelica docte et copiose sint explanata. Incipit expositio pag. 26, c. 1, et desinit pag. 28, col. 2: Cor contritum et humiliatum Deus non spernit.)

402 HOMILIA XXVII.

SABBATO ANTE DOMINICAM I QUADRAGESIMÆ.

ADMONITIO. — Cum in expositione loci hujus Evang. S. Marci nihil habeatur, ex comment. in Matth. XIV, 22, num. 62, ubi idem factum enarratur, pene tota homilia desumpta est. Sed quia aliqua vetuti præliminaria præmittuntur aliaque immutantur, qualem Marchesius edidit tom. II, pag.

A 28, et sub Emiseni nomine typographi Parisienses publicaverunt n. 31, ex illis erutam, eam in collectionem nostram transtulimus.

LECTIO S. EVANGELII SECUNDUM MARCUM (VI, 47).

In illo tempore, cum sero esset factum, erat navis in medio maris, et ipse solus in terra. Et reliqua.

De hoc autem Mathæus evangelista sic ait, quia postquam Dominus de quinque panibus quinque millia hominum satiavit: *« Jussit discipulos suos ascendere in naviculam, et præcedere eum transfretum, donec dimitteret turbas. Vespere autem facto solus erat ibi, navicula vero in medio mari jactabatur magnis fluctibus; erat enim contrarius ventus (Matth. VIII, 24). »* Ex eo autem tempore Judæorum populo vesperum fuit, ex quo Christus sol justitiæ de hoc mundo recessit. Eo enim nascente lux orta est eis; eo vero moriente, tenebræ factæ sunt eis. Quod autem navicula in medio mari fluctibus jactabatur, hoc significabat, quod post Christi passionem et ascensionem S. Ecclesia in hoc mundo multa adversa esset passura. Unde et bene dicitur, quia ventus erat ei contrarius. Quid enim ventus contrarius nisi tyrannorum sæviens persecutio? *Quarta autem vigilia noctis venit ad eos ambulans super mare*. Quarta enim vigilia ex eo tempore agitur, quo Salvator noster in mundum venit. Prima enim vigilia fuit ab Adam usque ad Moysen; secunda a Moysen usque ad David; tertia a David usque ad Christum. Prima enim vigilia nimio somno gravata sine lege fuit, secunda legem habuit, tertia prophetas, quarta Evangelium. Quarta enim vigilia venit ad eos, quia magis in hac, quam in aliis omnibus servos suos Dominus visitare dignatur. Ambulat autem super mare, quia totus ei subjectus est mundus. *Et videntes eum super mare ambulantem, turbati sunt, dicentes, quia phantasma est; et præ timore clamaverunt*. Clamor enim confusus et inordinatus eos timore nimio indicat esse turbatos. Statimque Jesus locutus est eis, dicens: *Habete fiduciam, ego sum, nolite timere*. Sic enim et Moysi Dominus ait: *« Ego sum, qui sum, sic dices filiis Israel: qui est misit me ad vos (Exod. IV, 14). »* Vel ideo fortasse dixit: *Ego sum*, ut eum quis esset, agnoscerent, audita voce, quam cognitam habebant: sæpe enim alicujus vocem a longe audientes, quis sit, confestim agnoscimus, etsi cum non videamus. *Respondens autem Petrus, dixit: Domine, si tu es, jube me venire ad te super aquas. At ipse ait: Veni*. Ubique enim beatus Petrus ferventissimæ fidei fuisse monstratur, neque enim profundissimo pelago sese crederet, nisi fidem certissimam de Domino haberet; sciebat enim Salvatorem nostrum omnia posse, et nihil minus in mari quam in terra potestatem eum habere credebatur. Verumtamen quod

Petrus super mare graditur, non solum magistro, verum etiam discipulis mundus iste subjectus esse monstratur. Quamvis enim propter hæreticos ita seri oportebat, qui Christum Dominum, eo quod super mare ambulaverat, non verum, sed phanta-

sticum corpus natuisse postea dicebant. Vincuntur enim isti, dum beatum quoque Petrum super mare ambulasse audiunt, quem utique verum corpus habuisse non dubitant. *Et descendens Petrus de navicula ambulabat super aquam, ut veniret ad Jesum; videns vero ventum validam timuit, et cum cepisset mergi, clamavit, dicens: Domine, salvum me fac. Et continuo Jesus extendens manum apprehendit eum, et ait: Modice fidei, quare dubitasti?* Hoc enim factum beatus Petrus ea quæ sibi ipsi ventura erant jam extunc significavit. In Christi namque nomine quasi super aquas confidenter ambulabat, cum diceret: « Etsi omnes scandalizati fuerint, ego nunquam scandalizabor (Matth. xxvi, 33). » Videns vero ventum validum timuit; quia cum Dominus a Judæis teneretur, ipse quoque cum aliis discipulis fugit. Mersus est autem quando negavit; deinde vero clamavit dicens: *Domine, salvum me fac;* quando egressus foras levit amare. Ipsum flere surgere fuit. Sed continuo *Jesus extendens manum apprehendit eum,* quando voce angelica eum consolando, et quodammodo ad se trahendo dictum est mulieribus: « Ite, dicite discipulis meis, et Petro, quia præcedit vos in Galilæam (Marc. xvi, 7). » In eo enim, quod eum proprio nominae vocavit, quasi manu apprehensum tremebundum, et jam perire timentem ad spem gratiæ eum elevavit. In his autem Ecclesiæ quoque prospera et adversa significari possunt, quæ quidem aliquando mergi, aliquando vero exsurgere videtur. *Et cum ascendisset in naviculam, cessavit ventus.* Non est autem intelligendum, ut tunc Jesum naviculam ascendisset. Prius enim venit Capharnaum, ibique multa in Synagoga locutus est, quæ Joannes quidem scribit; Matthæus autem et Marcus prætermittunt. Dicit enim Joannes quia voluerunt eum discipuli in naviculam suscipere, sed statim fuit navis ad terram, ad quam ibant, id est Capharnaum. Unde manifestum est eum tunc in naviculam non ascendisse. Jussit enim Dominus, ut superius dictum est, ut discipuli sui eum præcederent, qui, cum venissent Capharnaum, ibique eum non invenissent, flectentes iter, ad eum revertentur, et tunc quidem apparuit eis Dominus ambulans super mare, et expletis omnibus, quæ modo in hoc Evangelio dicta sunt, postquam ea locutus est, quæ Joannes narrat, usque ad illum locum, in quo dicitur: « Hæc autem locutus est Jesus in Synagoga docens in Capharnaum (Joan. vi, 59); » redierunt ad navem, et cum ascendisset in naviculam cessavit ventus; nondum enim ventus cessaverat, nec mare a suo fervore quieverat; sed sicut in nocte, ita et in die eisdem adhuc fluctibus agitabatur; ut autem Jesus ascendit in naviculam, mox ventus cessavit. Qui autem in navicula erant, viso tanto miraculo, stupentes venerunt, et adoraverunt eum, dicentes: *Verè Filius Dei es.* Marcus vero eos redarguit, et oblitos et obcæcos dicit, quod ex hoc stupentes admirarentur, qui præterita die tam magnum miraculum in quin-

que panibus Dominum fecisse cognoverant; unde et ait: *Non enim intellexerant de panibus;* si enim de panum miraculo recordarentur, jam non erat, ut de maris sedati miraculo mirarentur. *Et cum transfretassent, venerunt in terram Genesareth, et applicuerunt. Cumque egressi essent de navi, continuo cognoverunt eum.* Hoc autem Matthæus manifestius dicit. Videtur enim Marcus dicere quod discipuli eum non cognoverint, donec de navi egrederentur; sed non est ita: non enim hoc de discipulis dicitur, sed de hominibus regionis illius; qui statim ut eum cognoverunt, undique infirmos suos ei ad sanandum obtulerunt. Et hoc est, quod Matthæus ait: *Et cum cognovissent eum viri loci illius, miserunt in universam regionem illam, et obtulerunt ei omnes male habentes, et rogabant eum ut vel simbrium vestimenti tangerent, et quicumque tetigerunt, salvi facti sunt.* Orems autem et nos Dominum, ut in naviculam pectoris nostri ascendere dignetur, et superbiæ ventositatem et vitiorum insurgentium procellas quiescere faciat. Ascendat etiam in naviculam suam, scilicet in S. Ecclesiam, et se ibi manifestet, qui ibi quodammodo esse non videtur, dum tanto eam persecutionum turbine palitur agitari; et imperet ventis et mari, et fiet tranquillitas magna. Quod autem ait: *Et cum cognovissent eum viri loci illius, miserunt in universam regionem illam, et obtulerunt ei omnes male habentes, ut eos sanaret,* quid aliud significat, nisi quia viri sancti, qui Deum agnoscere meruerunt, pro aliorum peccatis orare, et alios Deo commendare et offerre debent? Sed quid est Christi vestimenti simbrium tangere? Aliud est enim tangere Christum, aliud vestimenta Christi. Thomas enim Christum tangens dicebat: « Dominus meus, et Deus meus (Joan. xx, 28). » Philippus vestimenta tangebatur, et non Christum, cum diceret: « Domine, ostende nobis Patrem, et sufficit nobis (Joan. xiv, 9). » Propinquius igitur Thomas Christum tangebatur, quam Philippus; unde et illi dicitur: « Quia vidisti me, Thomæ, credidisti (Joan. xx, 29); » huic autem: *Non credis, quia in Patre, et Pater in me est? Qui videt me, videt et Patrem.* Ille igitur jam vidisse et credidisse; iste vero nondum bene vidisse, vel credidisse dicitur. Illi igitur tangunt Christum, qui in eum perfecte credentes catholicæ fidei veritatem cognoscunt. Illi vero tangunt vestimenta Christi, qui, quamvis intelligere non valeant, credunt tamen quod eis a veris catholicis prædicatur. Tanto igitur unusquisque longius tangit Christum, quanto minus intelligit et cognoscit Christum. Omnes tamen sanantur, qui vel simbrium vestimenti ejus tangunt: « Quoniam omnis, qui crediderit, et baptizatus fuerit, salvus erit (Matth. xvi, 16). »

HOMILIA XXVIII.

DOMINICA I QUADRAGESIMÆ.

ADMONITIO. — Hanc homiliam, quam codicibus Valli-cellano et Laurentiano comparavimus, ex suo comment. in Matthæum condidit S. Bruno paucis additis, quæ referre non oportet. Sumit autem exordium a præcedenti textu qui est in fine cap-

in Matth., num. 6, col. 2, totumque adnectit num. 6. Eximia est ejus interpretatio.

404 LECTIO S. EVANGELII SECUNDUM MATTHEUM (IV, 1). *In illo tempore : Ductus est Jesus in desertum a spiritu, ut tentaretur a diabolo. Et reliqua.*

Baptizatus Jesus confestim ascendit de aqua, et ecce aperti sunt ei caeli, et vidit Spiritum Dei descendentem sicut columbam, et venientem super se; et ecce vox de caelis dicens : Hic est Filius meus dilectus, in quo mihi complacui. Quid est enim, quod baptizato Domino caeli aperiuntur? Magnum est hoc mysterium, magnamque his, qui baptizantur, laetitiam praefigurat. Clausum erat prius caelum, nemo illuc ante baptismum ingrediebatur; nunc autem apertum est, sed baptizatis est apertum. Sic enim Dominus ait : « Nisi quis renatus fuerit ex aqua et Spiritu sancto, non intrabit in regnum caelorum (Joan. III, 5). » Et tunc quidem ductus est Jesus in desertum a Spiritu, ut tentaretur a diabolo; et cum jejunasset quadraginta diebus et quadraginta noctibus, postea esurivit. Praecipui Ecclesiae sancti doctores Dominum Jesum in desertum a sub Spiritu ductum esse exponunt.

Hic incipit Evangelii explanatio, et prosequitur usque in finem, qui sic est : Quatenus in ciborum jejuniis significaret nobis jejunium corporis, et in dierum numero demonstraret jejunium cordis.

HOMILIA XXIX.

FERIA II POST DOMINICAM I QUADRAGESIMAE.

ADMONITIO. — Tam editiones quam codices supra allati concordant in homiliae hujus contextu, qui totus fere in comment. in Matth. sub num. 103, continetur. Ut autem locus ad quem spectat adjectio statim videatur eum fideliter exscribimus.

LECTIO S. EVANGELII SECUNDUM MATTHEUM (XXV, 31). *In illo tempore dixit Jesus discipulis suis. Cum venerit Filius hominis in majestate sua, et omnes angeli cum eo. Et reliqua.*

Dominus enim, qui prius humilis venit, et in forma servi, iterum excelsus et sublimis venturus est in majestate sua et gloria Patris. Venient autem et omnes angeli cum eo, ut ex ipsa sui exercitus multitudine ejus virtus, et omnis potentia manifestetur. Et tunc quidem sedebit in sede majestatis suae, quoniam tunc Patri coaeterno aequalis et similis revelabitur. Nusquam enim melius regia dignitas quam sede regia manifestatur. *Et congregabuntur ante eum omnes gentes, secundum illud : « Vivo ego, dicit Dominus, quia mihi curvabitur omne genu, et confitebitur omnis lingua (Isa. XLV, 23). » Non erit ei difficile omnes gentes congregare, cui non fuit difficile creare et resuscitare. Et ipse quidem Pastor bonus, qui oves suas bene cognoscit, bonos a malis separabit. ovesque statuet a dextris. haedos autem a sinistris. Oves enim dicuntur boni propter simplicitatem et innocentiam, haedi vero dicuntur mali*

(1651) Hic nemo non videt sanctum episcopum de praedestinatione consequenti loqui, quae adnectit bona opera sine quibus salus aeterna comparari ne-

propter vanitatem et petulantiam. In ipsa autem positione dexteræ, jam extunc utraque pars cognoscere poterit, cui praemia, et cui poena imminet. Tunc dicit his Rex qui a dextris ejus erunt : Venite, benedicti Patris mei; possidete paratum vobis regnum a constitutione mundi. Quare hoc? Vultis audire quare? Esurivi enim, et dedistis mihi manducare; sitiivi, et dedistis mihi bibere; hospes eram, et colligistis me; nudus, et operuistis me; in carcere eram, et venistis ad me. Si enim ante mundi constitutionem regnum eis erat paratum, constat quia, antequam fierent, ad vitam erant praedestinati. Qui vero ad vitam praedestinati sunt, illi nullatenus perire possunt. Fit autem conditionaliter praedestinatio Dei, nihilque sine aliqua conditione praedestinatum est. Praedestinatum est enim, ut salvaretur mundus, sed per aquam baptismatis et mortem Filii Dei. Praedestinati sunt omnes boni ad gloriam, ea tamen conditione, si fidem tenuerint, si charitatem, si humilitatem, si patientiam, si misericordiam et pietatem, et his similia habuerint. Tales enim eos futuros praevidit, quos Deus ad vitam praedestinavit, et quasi praedestinando eis diceret : Ego qui dem ad vitam vos praedestino, si tales et tales fueritis; si mea mandata custodieritis, si fidem et misericordiam habueritis, et si in bono tandem inventi fueritis. Qui igitur talis esse non vult, qui Dei mandata custodire non nititur, ideo non venit ad praedestinationem, quia non servat conditionem (1651). Noli ergo attendere ad praedestinationem Dei, quam ignoras, atende ad ea quae audis et intelligis. Sicut enim in praedestinatione sua verax est Deus, et mutari non potest, ita et verba ejus vera sunt, et mutari non possunt. Unde et in Evangelio Dominus ait : « Caelum et terra transibunt, verba autem mea non transibunt (Luc. XXI, 33). » Sed audiamus quae sint haec verba : « Peccator, inquit, quacunq[ue] hora conversus fuerit, et ingemuerit, vita vivet et non morietur (Ezech. XXXIII, 12). »

Itemque : « Si volueritis, et audieritis me, bona tertae comedetis; quod si nolueritis, gladius devorabit vos (Isa. I, 20). » Et in Evangelio : « Qui crediderit et baptizatus fuerit, salvus erit; qui vero non crediderit, condemnabitur (Marc. XVI, 16). » Et iterum : « Si dimiseritis hominibus peccata eorum, dimittet vobis Pater vester caelestis peccata vestra; si vero non dimiseritis hominibus peccata eorum, nec Pater vester dimittet vobis peccata vestra (Matth. VI, 14). » Ne quaeras aliam praedestinationem; in his enim verbis omnis et vitae, et mortis praedestinatib[us] consistit. Si haec feceris esto securus, et crede indubitanter quia ad vitam aeternam destinatus es. Quod si indurato corde haec facere nolueris et in hac malitia perseveraveris, pro certo acies te ad mortem esse praedestinatum. Quamvis enim nullus homo ad peccatum sit praedestinatus, omnis quit, merces enim est et observantia mandatorum Dei promeretur.

tamen homo aut ad gloriam aut ad supplicium præ-
destinatus est. Sequitur : *Tunc respondebunt ei justi
dicentes*, etc.

(*Homiliæ reliqua commentar. suppeditabit.*)

HOMILIA XXX.

FERIA III POST DOMINICAM I QUADRAGESIMÆ.

ADRONITIO. — Si nulla haberentur codicum msa.
testimonia (quæ quidem plura sunt, Vallicellani
nempe, Laurentiani et Casinensis) homilia tamen
hæc non nisi Brunoni nostro esset ascribenda. Ar-
gumentum enim quod agit, nempe detestationem
Simoniz, quæ ejus tempore valde grassabatur in
Ecclesia, satis comprobatur ejus genuinum aucto-
rem, et delegit suppositionem editoris Eusebii
Emiseni, qui eam inter ejus homilias publicavit.
Tota etiam legitur in comment. in Matth. sub
num. 86, c. 2. Edita ante fuit a Marchesio tom.
II, pag. 51, sed longe perfectior est commentarii
lectio. Pro gravitate rei de qua persæpe occurrerit
sermo hic fursim exhibemus.

LECTIO S. EVANGELII SECUNDUM MATTHEUM (XXI, 10).

*In illo tempore cum intrasset Jesus Hierosolimam
commota est universa civitas dicens : Quis est hic ?
Populus autem dicebat : Hic est Jesus propheta a
Nazareth Galilææ. Et reliqua.*

In proximo enim bella acturus, et de hostibus
triumphaturus cum triumpho, et gloria ad impiam
civitatem et ad locum certaminis Dominus venit.
Certus enim de victoria ante bellum, quod fieri non
solet, triumphum suscepit. Ingressus igitur civita-
tem cum hac tanta gloria, *commota est universa
civitas dicens : Quis est hic ?* Omnes ei obviam
ruunt, omnes eum videre desiderant, et ipsa facie
cognoscere cupiunt, quem jam in miraculorum gloria
cognoverant. Suscitaverat enim Dominus Lazarum
illis diebus, ad cujus miraculi magnitudinem omnes
stupabant. *Et intravit Jesus in templum Dei, et ejecit
omnes vendentes et omentes in templo, et mensas
nummulariorum, et cathedras vendentium columbas
evertit.* Audite hæc, Simoniaci, audite nefandi ne-
gotiatores; aut cessate a negotiis, aut exite de tem-
plo. Non enim unum, vel duos, sed indifferenter
omnes et vendentes, et ementes Dominus templi
ejecit de templo. Ipse et mensas nummulariorum,
et cathedras vendentium columbas evertit. Vos
nummularii estis, vos columbas venditis, vos sine
nummo et pretio nihil agitis. Columbas enim ven-
dunt, qui vel Ecclesias, vel sancti Spiritus gratias
pretio largiantur : horum autem cathedras Dominus
evertit, ut per hoc eos non esse episcopos intelliga-
mus. (1652) *Et dicit eis : Scriptum est : Domus mea
domus orationis vocabitur; vos autem fecistis eam
speluncam latronum.* Latrones enim vos estis : « Qui
enim non intrat per ostium in ovile ovium, fur est
et latro. (Joan. x, 1). » Ostium enim Christus est,
qui, quoniam per eum non intrastis, vestras cathe-
dras evertit; per hoc enim ostium illi intrant, qui
secundum canonum instituta constituuntur. Exite

(1652) Sunt enim valide ordinati, sed illicite,
et juxta canones ob Simoniz crimen ab exercitio
ordinis suspensi. Consule præfationem Lazarii in

A igitur de domo orationis, quæ, quoniam vos in ea
inhabitis, facta est spelunca latronum. *Et accesserunt
ad eum cæci et claudi in templo, et sanavit eos.*
Qui igitur cæcus est et veritatem non intelligit, qui
claudus est, et recto itinere non incedit, festinet ad
templum, ibi inveniet Jesum, ibi illuminabitur
et sanabitur. *Videntes autem principes sacerdotum
et Scribæ mirabilia quæ fecit, et pueros clamantes in
templo, et dicentes : Hosanna Filio David, indignati
sunt, et dixerunt ei : Audis quid isti dicunt ?* **406**
*Jesus autem dixit eis : Utiq; nunquam legistis, quia
ex ore infantium et lactentium profecti laudem ?*
Quod enim principes sacerdotum et Scribæ indi-
gnantur, invidia est; quod vero pueri Deum laudant,
prophetiz adimpletio est. Sic enim prophetaverat
ipse David, quod ex ore infantium et lactentium
prædicandus et laudandus Dominus esset. *Et relicta
illis, abiit foras extra civitatem in Bethaniam, ibique
mansit.* Manet enim Dominus usque nunc in Betha-
nia, quæ domus obedientiz interpretatur, quia, re-
licta Synagoga, in Ecclesia habitat, quæ ejus obe-
diens est voluntati. *Mane autem revertens in civita-
tem esurivit, et videns fici arborem unam secus viam,
venit ad eam, et nihil invenit in ea nisi folia tantum;
et ait illi : Nunquam ex te nascatur fructus in sempiternum.*
Dominus enim, qui nunquam sine ratione
aliquid agit, quando sine ratione aliquid agere vi-
detur, alienius magnæ rei significatio est. (Cui enim
rationabile videatur, ut eo tempore in arbore fruc-
tum quærat, quo sine fructu arbores sunt? Nun-
quid enim fructuum tempus ignorat, fructuum, et
arborum temporumque Creator? Esurit igitur Do-
minus non ficus, sed fidem; neque fructus arboris
quærit, sed fructum operis. Hæc enim fœcus Syna-
goga est, quæ secus viam plantata, nullum trans-
euntibus solatium parat. Venit Dominus ad eam, et
nihil nisi folia invenit in ea. Folia enim verba sunt,
folia litteræ sunt; hæc habet Synagoga; bene loqui-
tur, sed non agit quod loquitur. Omnia autem hæc
de illa parte Synagoge intelligi debent, quæ in sua
infidelitate perditur, et loquacitatis foliis obum-
brata spiritualis intelligentiz fructum non reddit;
huic enim maledixit Dominus. Pro alia vero Syna-
goge parte oravit dicens : « Pater, ignosce illis, non
enim sciunt quid faciunt (Luc. xxiii, 34). » Isti
igitur, qui maledicuntur, et qui in æternum fructum
non reddunt, Scribæ et Pharisei sunt, qui in Sal-
vatoris nostri morte nimia invidia exarserunt. Et
arefacta est continuo ficinea; et videntes discipuli
mirati sunt dicentes : Quomodo continuo aruit ?
« Altera vero die, ut Marcus ait, eum mane inde
transirent, dixit Petrus ad Jesum : Rabbi, ecce ficus
cui maledixisti, aruit (Marc. xi, 12). » Quotidie
Dominus infructuosis arboribus et iniuris homini-
bus maledicit, et quotidie arefunt, et igni traduntur,
quibus maledicit. Maledicit autem et per se, et per

comment. ad Evang., et quæ in tractatu de myste-
riis et sacramentis Ecclesiz dicturi sumus.

servos suos. Unde et subjicitur : *Respondens autem Jesus ait eis : Amen dico vobis, si habueritis fidem, et non hæsiteritis, non solum de sculnea facietis, sed si monti huic dixeritis : Tollere, et jacta te in mare, fiet.* Hanc enim fidem Christi discipuli postea habuerunt ; quia cæcos illuminantes, leprosos mundantes, mortuos suscitantes, et alia miracula facientes, verum esse quod Dominus promiserat iuso experimento didicerunt.

HOMILIA XXXI.

FERIA IV POST DOMINICAM I QUADRAGESIMÆ.

ADMONITIO. — Ex quatuor commentarii in Matthæum locis positus sub numm. 48, 49, 50, 51, cum homilia sequens a Marchesio edita pro feria IV post I Dominicam Quadragesimæ concinnata sit, et res omnino diversæ in illis agantur, ægre his scriptoribus consentio, qui S. Brunonem ejus auctorem asserunt. Probabilius consuta ab aliquo librario videtur, cujus studium fuit homiliam quamcumque condere et locum in serie homiliarum adimplere. Cum vero priori parti, quæ est sub num. 48, e. 4, aliqua a Marchesio addita referatur, de his copiam lectoribus faciam.

LECTIO S. EVANGELII SECUNDUM MATTHÆUM (XII, 38). *In illo tempore : Accesserunt ad Jesum Scribæ et Pharisei, dicentes : Magister, volumus a te signum videre. Et reliqua.*

Quanta est superbia Scribarum et Phariseorum ! quanta est stultitia et infidelitas eorum ! Non rogant, non humiliter postulant, sed, inflato stomacho et erecta cervice dicunt : *Volumus a te signum videre.* Signa videre volunt, credere autem nolunt. Sed quare signa quærunt, qui jam tot signa viderunt ? Nunquid enim signa non sunt, quod mortui resurgunt, quod cæci illuminantur, leprosi mundantur, paralytici curantur, et dæmones ejiciuntur ? Omnia hæc enim signa sunt. Unde et puerum centurionis sanaturus Dominus ait : *Nisi signa et prodigia videritis, non creditis. Qui respondens ait illis : Generatio mala, et adultera signum quærunt, et signum non dabitur ei, nisi signum Jonæ prophete.* Dum enim signa Pharisei videre volunt, audiunt non immerito, quod audire nolent. *Generatio mala et adultera*, quæ toties cum idolis fornicata et deos gentium est secuta, signum quærunt. Judæi enim signa petunt, et Græci sapientiam quærunt : *Et signum non dabitur ei, nisi signum Jonæ prophete.* Magnum est enim signum Jonæ prophete, in quo Christi mors, sepultura et resurrectio, in quo Judæorum perditio, **407** et salus gentium significatur. *Sicut enim fuit Jonas in ventre ceti tribus diebus et tribus noctibus, ita erit Filius hominis in corde terræ tribus diebus et tribus noctibus.* — Quid est autem in corde terræ, nisi in affectu et desiderio Judæorum ? Et tale est ac diceret : Magnum sit vobis hoc et mirabile signum, quod tribus diebus et tribus noctibus ita me vestræ potestati subjiciam, ut in me faciatis quidquid desideratis. Terra autem dicuntur Judæi, quia cælestium obliti, sola terrena et transitoria quærunt. Hæc est autem illa terra petrosa et spinosa, in qua verbi Dei semen crescere et fructifi-

care non potest. Multoties enim Judæi voluerunt capere et tenere Jesum, et non potuerunt. Sed quid mirum ? Nunquam enim in eum, si voluisset, potestatem habuissent. Unde et Pilato ait : *Non haberes in me potestatem, nisi datur fuisset tibi desuper.* Itemque : *Hæc est hora vestra et potestas tenebrarum.* Tribus igitur diebus et noctibus fuit Dominus in corde terræ, id est in voluntate et potestate Judæorum, quia et illa nocte, in qua captus est, et tota nocte diei Sabbati in eorum potestate fuit ; similiter et tota die, in qua passus est, et tota die Sabbati, et principio diei Domini in illorum fuit potestate, quia et vivum crucifixerunt, et mortuum sepelierunt, et sepultum in custodia habuerunt. Usitatissimum etenim est, non solum in scripturis, verum etiam in vulgata locutione partem pro toto ponere. Sic enim a longe prospicientes dicere solemus : *Video hominem, cum non totum hominem, sed aliquam ejus partem videamus.* Similiter autem dicimus ille homo bene videt, bene audit, bene loquitur, cum soli ocali videant, solæ aures audiant, et sola lingua loquatur. Similiter etiam dicimus : Ille homo vulneratus est, cum solus pes et sola manus vulnerata sit. Fuit igitur Dominus tribus diebus et tribus noctibus in corde terræ, quamvis non integris tribus diebus et noctibus. Hæc autem sententia omnibus aliis planior mihi et clarior esse videtur. Sequitur : *Viri Ninivitarum surgent, etc.*

(*Sequentia ad num. 48 et ad 49 spectant, et in cautione legi possunt a pag. 66 ad pag. 68.*)

HOMILIA XXXII.

FERIA V POST DOMINICAM I QUADRAGESIMÆ

ADMONITIO. — Adeant lectores commentarium in Matthæum sub num. 64, c. 2, et totam homiliam pro hac die assignatam, ne verbo quidem immutato inveniunt. De usurpatione S. Brunoni ab editoribus Eusebii Emisani facta tanto magis certiores reddentur, cum evulsam ex integro ab eodem comment. videbunt ; idem est principium, idem et finis. In edit. Paris. est pag. 59. In edit. Marchesii habetur pag. 33. De muliere Chananae elegantem pariter homiliam egit S. Maximus Taurin. pag. 674.

LECTIO S. EVANGELII SECUNDUM MATTHÆUM (XV, 1). *In illo tempore : Egressus Jesus recessit in partes Tyri et Sidonis, et ecce mulier Chananaea a filiis illis egressa clamavit, dicens : Miserere mei, Domine fili David. Filia mea a dæmonio male vexatur. Qui non respondit ei verbum. Et accedentes discipuli ejus rogabant eum dicentes : Dimitte eam quæ clamat post nos. Et reliqua.*

Inc. : Hæc est igitur causa, cur clamantem mulierem Deus non exaudit, etc.

Des. : Vita vivet, et non morietur.

HOMILIA XXXIII.

FERIA VI POST DOMINICAM I QUADRAGESIMÆ.

ADMONITIO. — Satis adnotasse erit hanc homiliam sicut præcedentem in comment. Joannis sub num. 14 contineri ; quare supervacaneum ducimus eam alio argumento ab Eusebio Emiseno, cui in edit. tribuitur, vindicare. Facta enim a nobis collatione cum Marchesio tom. II, pag. 33, nihil novi invenimus.

LECTIO V. EVANGELII SECUNDUM IOANNEM (IV, 47). *In illo tempore: Erat dies festus Judæorum, et ascendit Dominus Hierosolymam. Et reliqua.*

Inc. : Ad dies festos Judæorum Dominus ascendit, ut populis, etc.

Des. : Et nuntiavit Judæis, quia Jesus esset, qui fecit eum sanum.

408 HOMILIA XXXIV.

SABBATO POST DOMINICAM I QUADRAGESIMÆ.

ADMONITIO. — Cum hæc de homilia aliqua in commentario desint, ut lectoribus connexio partium sit manifesta; eam qualem dedit Marchesius tom. II, p. 34 et seq., producimus, admonentes inter Eusebianas vulgatas pag. 62 nihil omnino ab ea differre, tam in principio quam in fine. Editores Bibl. Patrum Lugdunenses sub nomine Eusebii Gallicani cum reliquis, ut diximus, in lucem emisserunt. In comment. Matth. est num. 70, p. 84, col. 2, in fine.

LECTIO S. EVANGELII SECUNDUM MATTHEUM (XVII, 1). *In illo tempore, assumpsit Jesus Petrum, et Jacobum, et Joannem fratrem ejus, et duxit in montem excelsum seorsum, et transfiguratus est ante eos. Et reliqua.*

Dominus et Salvator noster, sicut legitur paulo superius, proniserat discipulis suis, dicens: *Amen dico vobis, sunt quidam de hic stantibus qui non gustabunt mortem, donec videant Filium hominis venientem in regno suo.* Si enim de illo regno et de illa gloria intelligamus, in qua modo cum angelis suis se iudicaturum venire promisit, stare non potest. Nemo enim ibi erat, ubi Dominus ista dicebat, qui mortem jam non gustaverit; ipse tamen ad iudicium nondum venit. Qualiter autem hæc intelligi debent, sequentia manifestant. Ait enim Evangelista: *Et post dies sex assumpsit Jesus Petrum, et Jacobum, et Joannem fratrem ejus, et duxit illos in montem excelsum seorsum, et transfiguratus est ante eos.* Isti igitur sunt, de quibus modo dixerat: *qui non gustabunt mortem, donec videant Filium hominis venientem in regno suo;* scilicet apparentem in virtute et gloria regni sui. (1653) Transfiguratus enim Dominus, talis in monte, tribus istis suis discipulis apparuit, qualis post hanc vitam in regno suo cunctis suis fidelibus apparebit. Sed quare Salvator noster in illam suæ claritatis speciem transfigurare se voluit, nisi ut illius gloriæ, quam prædicabat, nos redderet certiores? Unde et tres suos discipulos, qui Ecclesiæ columnæ alibi vocantur, adesse voluit, qui hujus tantæ visionis testes existerent. Sufficiunt isti tres ad hoc testificandum, quia, sicut scriptum est: *In ore duorum vel trium testium stabit omne verbum (Matth. xviii, 16).* Quis enim non credat quod Petrus, Jacobus, et Joannes testantur? Recte autem in excelso monte ista fiebant, quæ postmodum in cælis fieri debeant. Fiunt vero post dies sex, quia, ut Apostolus ait, hujus vitæ labore finito, qui in sex diebus agitur, relinquitur Sabbatismus, et requies populo Dei (Hebr. vi, 9). Mul-

(1653) Prosequitur S. Bruno ex commentario in Evang. num. 70, c. 1.

tum igitur desiderare debemus, ut hi sex dies transceant, quatenus Regem nostrum in suo decore suæque majestatis gloria videamus. « Scimus enim, ait Joannes, quia, cum apparuerit, similes ei erimus, quia videbimus eum sicuti est. Et resplenduit facies ejus sicut sol, vestimenta autem ejus facta sunt alba sicut nix (I Joan. 1, 3). » Nihil Evangelista sole splendidius invenire poterat, cui Christi faciem et vestimenta assimilaret. Nos autem sole splendidiorem eum esse non dubitamus; non enim creatura Creatori ad plenum similis esse potest. *Et ecce apparuit illis Moyses et Elias cum eo loquentes.* Sed quare Moyses et Elias? In Moyse namque legem, in Elia prophetas videmus. Vident igitur apostoli Moysen et Eliam cum Christo loquentes; vident legem et prophetas ei testimonium dantes. Unde et Habacu propheta ait: « In medio duorum animalium cognosceris (Habac. iii, 3). » Usque hodie namque in medio duorum animalium, in medio Moyse et Elia, scilicet in lege et prophetis Christus cognoscitur et videtur. Lege libros Moysi, lege prophetarum libros; ibi Christum invenies, ibi eum cognosces et videbis; ibi enim transfiguratur, ibi suis fidelibus ejus majestatis gloria revelatur. Loquebantur isti duo viri, ut Lucas ait, simul cum Jesu de morte ejus, quam in proximo passurus erat in Jerusalem. Et fortasse læti, quia videbant suæ redemptionis totiusque humani generis diem appropinquare. *Respondens autem Petrus dixit ad Jesum: Domine, bonum est nos hic esse; si via faciamus hic tria tabernacula, tibi unum, Moysi unum, et Eliæ unum.* Cognovit igitur Petrus Moysen et Eliam, quos nunquam amplius viderat; quamvis, ut alii evangelistæ dicunt, quid diceret, ignoraret. (1654) Ignorabat quidem quia non a seipso loquebatur; alius enim erat, qui loquebatur in eo. Tria tabernacula facere, non est necesse: tria sufficiunt. De tribus tabernaculis Apostolus scribens, ait: « Tabernaculum factum est primum, in quo erat candelabrum, et mensa, et propositio panum, quod dicitur Sancta (Hebr. ix, 2). » De secundo sic ait: « Post velamentum autem secundum tabernaculum, quod dicitur Sancta sanctorum, aureum habens thuribulum, et arcam testamenti circumtectam ex omni parte auro, in qua urna aurea habens manna, et virgam Aaron, quæ fronderat, et tabulas testamenti (ibid., 3). » De tertio vero sic: « Christus, inquit, assistens Pontifex futurorum bonorum per amplius et perfectius tabernaculum non manufactum, scilicet non hujus creationis, neque per sanguinem hircorum aut vitulorum, sed per proprium sanguinem introivit æmel in Sancta, æterna redemptione inventa (ibid., 11). » Primum igitur tabernaculum est Synagoga, secundum Ecclesia, tertium cælum. Et primum quidem fuit Moysi, qui illius populi princeps fuit. « Elias quidem venturus est, et restituet omnia (Matth. xvii, 11). » Tertium vero Christi, de quo Apostolus ait: &

(1654) Huc usque commentarius.

« Non enim in manufactis sanctis introiit Jesus, sed in ipsum cœlum, ut appareat vultui Dei pro nobis (1655). » Primum in umbra fuit et figura; secundum in figura est, et veritate; tertium in veritatis aula. In primo ostenditur vita; in secundo datur; in tertio possidetur. Non enim sacramenta Ecclesiæ, ut sacramenta Synagogæ medicinam docent et ostendunt; sed ipsa potius sunt medicina et remissio peccatorum. Et primum quidem tabernaculum habuit candelabrum, patriarchas videlicet et prophetas habuit, et mensam, legem scilicet juxta litteram, in qua mensa erant panes, id est cibi spirituales, qui in ea littera continebantur. Sed quid illis candelabrum, mensam et panes habuisse profuit? Apostolus enim dicit: « Cæcitas ex parte contigit in Israel (Rom. xi, 5). » Et propheta: « Quis cæcus nisi populus meus? (Isai. xliv, 19.) » Itemque: « Ex cæca cor populi hujus (Isai. vi, 10). » Et Psalmista: « Fiat, inquit, mensa eorum coram ipsis in laqueum, et in retributionem, et in scandalum (Psal. lxxvii, 22). » Et alibi: « Parvuli petierunt panem, et non erat qui frangeret eis (Thren. iv, 4). » Sic igitur Judæi habentes non habuerunt, et legem tenentes nescierunt. Secundum autem tabernaculum thuribulum aureum habuit, ipsos videlicet apostolos, qui odorem notiæ Dei manifestantes in omni loco, alii erant odor vitæ ad vitam, et alii odor mortis ad mortem. Arca vero et Ecclesia idem significant; quæ bene auro circumtectâ dicitur, quia et interius per scientiam et sanctitatem, et exterius per prædicationem et operationem refulget. In hac autem est arca aurea habens manna, Christus videlicet Dominus hôster, ut per urnam humanitatem, et per manna divinitatem intelligamus. In hac est et virga Aaron, quæ fronderat, per quam B. Mariam virginem intelligimus, quæ contra naturam floruit, contra naturam concepit et peperit. Sicut et illa virga cum esset sicca contra naturam, et flores, et frondes, et nubes germinavit. Tabulæ vero Testamenti, quæ ibi erant, utriusque Testamenti scientiam sanctam Ecclesiam et habere et possidere significabant. De tertio vero tabernaculo nihil tale dicitur. Non candelabrum, non mensa, non arca, vel urna ibi ponitur, nihil est ibi in figura; omnia sunt ibi in veritate. Unde Apostolus ait: « Videmus nunc per speculum in ænigmate, tunc autem facie ad faciem. Nunc cognosco ex parte; tunc autem cognoscam, sicut et cognitus sum (I Cor. xiii, 12). » Hæc sunt autem tria tabernacula, quæ beatus Petrus in exstasi positus facere voluisse narratur (1656). Sequitur: *Adhuc eo loquente, ecce nubes lucida obumbravit eos. Et ecce vox de nube dicens: Hic est Filius meus dilectus; in quo mihi bene complacuit; ipsum audite.* In nube enim Deus apparuit, quia in sua majestate ab hominibus videri non potest; sicut ipse ait: « Non videbit me homo, et vivet (Exod. xxxiii, 20). » Pos-

(1655) Lectio Vulgatæ ita est ad Hebr. cap. ix, 24: « Non enim in manufacta sancta Jesus introiit exemplaria verorum, sed in ipsum cœlum, ut appa-

sumus autem per hanc nuvem divinam Scripturam significare, quæ aqua sapientiæ plena intelligentibus lucida, non intelligentibus obscura apparet. In hac quidem nube omnipotens Deus audiri quidem potest, videri autem et intelligi sicuti est, non potest. Ubique enim eum loquentem audivimus, nusquam autem, nisi per speculum et in ænigmate eum videmus; ipse enim in prophetis, ipse in apostolis loquitur. Unde ipse Dominus ait: « Non enim vos estis, qui loquimini, sed Spiritus Patris mei, qui loquitur in vobis (Matth. x, 20). » Nubem igitur videre possumus, ipsum autem, qui in nube loquitur, videre non possumus. Nam et modo in hac nube sacri Evangelii eum loquentem audivimus; eum tamen non videmus. Cujus enim nisi illius vox est, quod istæ litteræ sonant: *Hic est Filius meus in quo mihi bene complacuit.* Bene enim in Filio suo sibi complacuit, qui in hominis creatione sibi displicuit. Unde ipse ait: « Poenitet me fecisse hominem (Gen. vi, 7). » Hunc autem audire, hunc et credere, et obedire nos admonet. Cui enim, nisi sapientiæ, veritati et justitiæ credere debemus? ipse enim est Dei virtus, et Dei sapientia, ipse est via, veritas et vita. *Et audientes discipuli ceciderunt in faciem suam, et timuerunt valde.* Quid enim si speciem ejus viderent, qui ejus vocem ferre non poterunt? *Et accessit 410 Jesus et tetigit eos, dixitque eis: Surgite, et nolite timere.* Beati illi, quos tangit Jesus; beati illi, quos salus tangit, et vita; illi enim surgunt sine timore, et securi sunt. Rogemus igitur eum ut et nos tangat, et a somno stuporis et insipientiæ exaltet, atque ad se videndum oculos nobis aperiat. Levantes autem oculos suos nominem viderunt, nisi solum Jesum. Sufficit videre Jesum, sufficit videre illam lucem, quam « qui sequitur, non ambulat in tenebris, sed habebit lumen vitæ (Joan. viii, 12). » — *Et descendantibus illis de monte præcepit Jesus, dicens: Nemini dixeritis visionem, donec Filius hominis resurgat a mortuis.* Conveniens enim erat, ut hæc tanta gloria ejus tunc primum prædicaretur, quando carnis mortalitate exutus novæ resurrectionis gloria et decore indueretur.

DOMINICA II QUADRAGESIMÆ.

(Idem evangelium et eadem homilia ut in die præcedenti.)

HOMILIA XXXV.

FERIA II POST DOMINICAM II QUADRAGESIMÆ.

ADMONITIO. — Non opus est ut sequentem homiliam in Marchesio, vel in edit. Eusebii queramus; eam fideliter præstat commentarius in Joannem sub num. 25.

LECTIO S. EVANGELII SECUNDUM JOANNEM (VIII, 21). *In illo tempore: Dixit Jesus turbis Judæorum: Ego vado, et queretis me, et in peccato vestro moriemini.* Et reliqua.

Inc.: Ego, inquit, vado. Ego ad Patrem redeo, etc.

reat nunc vultui Dei pro nobis. »

(1656) Hic suem habet additio; sequentia ex commentario mutata sunt.

Des. : Hæc illo loquente multi crederunt in A illo tempore, dixit Jesus discipulis suis : Homo quidam habuit duos filios. Et reliqua.

HOMILIA XXXVI.

FERIA III POST DOMINICAM II QUADRAGESIMÆ.

ADMONITIO. — Expositio quam sanctus Bruno egit loci hujus Evangelii translata est in usum homiliae, nulla facta additione. Quare eam legentes sub num. 94, c. 1, comment. in Matth., absque eo quod Marchesum, aut Eusebium Emisenum conseribant, totam expositoris doctrinam habebunt.

LECTIO S. EVANGELII SECUNDUM MATTHEUM (xiii, 1). *In illo tempore, locutus est Jesus ad turbas et ad discipulos suos, dicens : Super cathedram Moysi sederunt Scribæ et Pharisei. Et reliqua.*

Inc. : Quid est sedere super cathedram Moysi, etc.

Des. : Deposuit volentes eum solo, et exaltavit humiles.

HOMILIA XXXVII.

FERIA V POST DOMINICAM II QUADRAGESIMÆ.

ADMONITIO. — Facili quidem negotio hominiam hanc obtinebimus, si ad commentarium in Lucam oculos convertamus. Collector homiliarum, vel idem auctor S. Bruno ex illo a capite usque ad finem eam deprompsit.

LECTIO S. EVANGELII SECUNDUM LUCAM (xvi, 19). *In illo tempore, dixit Jesus discipulis suis : Homo quidam erat dives, et indubatur purpura et bysso, et opulabatur quotidie splendide. Et reliqua.*

Inc. : Hæc verba et divitibus et pauperibus valde necessaria sunt, etc.

Des. : Timeat et orant, ne et ipsi decipiantur.

411 HOMILIA XXXVIII.

FERIA VI POST DOMINICAM II QUADRAGESIMÆ.

ADMONITIO. — Non est dissimilis hæc homilia a præcedentibus cujus textus a commentario in Matthæum sub num. 88, c. 2 excerptus est. Idem enim est principium, et pauca solum in fine admissa sunt, quorum omisio nihil refert. Eusebio Emiseno, ut superiores, est attributa, et sub num. 40 posita. Lugdunenses editores in Bibl. Patrum, ut diximus, pro Eusebio Emiseno Eusebium Gallicanum usurpant, et existat tom. VI, pag. 724.

LECTIO S. EVANGELII SECUNDUM MATTHEUM (xii, 33). *In illo tempore, dixit Jesus discipulis suis et turbis Judæorum parabolam hæc : Homo erat paterfamilias, qui plantavit vineam, et sepe circumdedit ei. Et reliqua.*

Inc. : In figura hujus hominis patrisfamilias Deus paterne significat, etc.

Des. : Hæc igitur causa quod eum tenere volentes eum tenere non potuerunt.

HOMILIA XXXIX.

SABBATO POST DOMINICAM II QUADRAGESIMÆ.

ADMONITIO. — Opportune facta est editio commentarii S. Brunonis in Evangelia, ut lectione ejus plura errata, quæ in editione Homiliarum Marchesii irrepererunt, corrigantur. Si idem commentarius paulo post medium sæculi xvi cognitus fuisset, nullus ausus esset Eusebium vel Emisenum, vel Gallicanum effingere, eisque ascribere, quæ certissime S. Brunonis Astensis opera demonstratur. Hæc homilia ex integro ab eodem comment. in Lucam n. 36 decerpta, attamen eidem Emiseno attributa.

LECTIO S. EVANGELII SECUNDUM LUCAM (xv, 11.) *In*

Inc. : Homo iste, Deus ipse hoc in loco intelligitur.

Des. : Et taliter ea habemus, ut aliter ea habere nolumus.

HOMILIA XL.

DOMINICA III QUADRAGESIMÆ.

ADMONITIO. — Caret commentarius Evangelii secundum Lucam cap. ii loci hujus, qui hac in Dominica legitur, expositione. Pro ea supplere potest homilia tum a Marchesio, tum sub nota auctore Eusebio Emiseno edita, quam et nos iterum in Lucam emitimus. Monitos attamen facimus lectores primæ parti assentiam esse illustrationem cap. xii. Matth. v, 28, ubi de demone Beelzebub agitur sub num. 47, c. 1, usque ad illa verba : *Quoniam ligatos eos teneo, et vinclos habeo. Quæ sequuntur post illa Luc. xi, 13 : Qui non colligit macum, dispergit. Legantur in eod. comm. in Matth. sub num. 49 et 50.*

LECTIO S. EVANGELII SECUNDUM LUCAM (xi, 14). *In illo tempore, erat Jesus ejiciens dæmonium. Et reliqua.*

Beatus Matthæus evangelista hominem istum non solum mutum, sed etiam cæcum (Matth. xii, 22) fuisse narrat. Cæcus est enim omnis homo, qui eam lucem non sequitur, quæ ait : *Ego sum lux mundi, qui sequitur me, non ambulat in tenebris, sed habebit lumen vitæ (Joan. vi, 8).* Mutus vero, qui peccatum suum confiteri, et in Dei laudibus labia sua aperire nescit. Dæmonium autem ille habet, qui in aliquo magno peccato perseverat; ideoque Apostolus nos admonet, dicens : *Non regnet peccatum in vestro mortali corpore (Rom. vi, 12).* Quando enim peccatum in homine regnat, tandiu victus et captus a diabolo possidetur. Hic igitur cæcus et mutus si Domino offeratur, si ad penitentiam convertatur, mox Jesus curabit eum; ita ut ejecto dæmonio loquatur et videat. Loquatur autem non vana et inutilia, ut prius, sed sancta et religiosa, qualia loqui convenit Christianum. Videat vero non vanitates oculis cordis, sed lumen vitæ et veritatis oculis mentis. Quidam autem ex eis dixerunt : *In Beelzebub principe dæmoniorum ejicit dæmonia.* De his autem Matthæus evangelista sic ait : *Pharisæi autem hæc audientes dixerunt : Ille non ejicit dæmones nisi in Beelzebub principe dæmoniorum.* Quanto enim Pharisæi cæteris meliores et sapientiores esse videbantur, tanto multo magis majori invidia contra Dominum movebantur. Sed quis Pharisæi vos ista docuit? Nisi enim Beelzebub discipuli essetis, hæc talia in ejus præconio non diceretis. Videtis Jesum mortuos suscitare, cæcos illuminare, leprosos mundare, omnes languores omnesque infirmitates curare, et dicitis quia in Beelzebub ejicit dæmonia? Nonquid enim Beelzebub, deus muscaram, hæc aliquando facere potuit? Alii autem tentantes, signum de celo quærebant ab eo (Luc. xi, 16). Quibus, quid Dominus responderit, alius evangelista exponit, dicens : *Generatio hæc prava et perversa signum quæ-*

rit (1657), et signum non dabitur ei, nisi signum A
Jonæ prophete. Sicut enim fuit Jonas in ventre ceti
tribus diebus et tribus noctibus, ita erit Filia homi-
nis in corde terræ tribus diebus et tribus noctibus.
 Sufficiat vobis hoc signum, neque de terra, neque
 de cælo dabitur vobis aliud signum. Magnum enim
 et admirabile signum est, quod ille, qui omnia in
 potestate habet, tribus diebus et tribus noctibus
 seipsum in hominum potestate esse permisit. Quid
 est enim in corde terræ, nisi in affectu, in potestate
 et in desiderio peccatorum? Unde ipse quoque Do-
 minus Pilato dicebat: « Non haberes in me potesta-
 tem, nisi datam fuisset tibi desuper (Joa. xix, 11). »
 Sicut autem cælum significat justos, ita et terra
 significat peccatores. Hæc autem jam superius expo-
 sita sunt. Sequitur: *Ipsa autem ut vidit cogitationes*
ipsoꝝ, dixit: Omne regnum in seipsum divisum
desolabitur, et domus supra domum cadet; si autem
Satanas in seipsum divisus est, quomodo stabit re-
gnum ipsius, qui dicitis in Beelzebub ejicere me dæ-
monia? Evidenti syllogismo eos concludit, qui eum
 in Beelzebub dæmonia ejicere dicunt (1658). Si enim
 ita esset, ut illi dicunt, jam quidem Beelzebub vires
 principatus et regnum penitus amisisset. Si enim
 contra se dæmonia bellum gererent, aut parvas aut
 nullas contra homines vires haberent. Sed quod pe-
 jus est, vix inveniuntur aliqui homines, qui tantam
 concordiam habeant in bono, quantam maligni spi-
 ritus habent in malo. Cum enim sint infiniti et innum-
 merabiles, omnes tamen in eo concordant quod
 nihil nisi malum facere desiderant. Si igitur hæc
 iniquitatis concordiam non habuissent, et ad peni-
 tentiam converti voluissent et potuissent, jam qui-
 dem regnum Beelzebub desolatum fuisset; hoc au-
 tem in aliis regnis fieri videmus. Non est igitur, ut
 illi dicunt, neque Satanæ Satanam ejicit, quin po-
 tius omnes in omnibus sibi invicem auxiliantur.
 Unde etiam per beatum Job a Domino diabolo dicitur
 « Corpus illius quasi scuta fusilia, et compactum
 squamis se prementibus, una uni conjungitur, et ne
 spiraculum quidem incedit per eas. Una alteri ad-
 hærebat, et tentem nequaquam separabantur (Job
 xli, 6). » His enim verbis malignos spiritus tantam
 in se concordiam habere designat, ut nullatenus ab
 invicem separari queant. Corpus enim diaboli totus
 ille malignorum spirituum exercitus intelligitur.
 Dicuntur autem scuta fusilia maligni spiritus per
 fortitudinem, dicuntur et squamæ se prementes,
 seque mutuo tenentes, sibi que invicem adhærentes
 propter nimiam concordiam et unitatem, quam ha-
 bent in omni malitia et nocendi cupiditate. Utinam
 si fieri posset, hæc tanta illorum pax et concordia
 rumperetur, et regnum illud iniquitatis solveretur.
 Sequitur: *Et si ego in Beelzebub ejicio dæmonia,*
filiis vestri in quo ejiciunt? Si, inquit, de me talia
 cogitatis, quid dicitis etiam de discipulis meis? Scio
 enim quod non bene intelligitis de discipulis, qui

(1657) In Vulg., Matth. xvi, 4 legitur: « Generatio
 mala et adultera signum quærit, » etc.

tam nefanda de magistro cogitatis. Hoc est enim
 quod superius dixerat: *Si patrem familias Beelze-*
bub vocaverunt, quanto magis domesticos ejus? Di-
 cuntur autem apostoli filii Phariseorum, quoniam
 et ipsi, et cæteri omnes qui credebant resurrectio-
 nem, quam Pharisei prædicabant, quasi patres et
 magistros Phariseos habebant. Unde etiam illis
 sectæ eos fuisse intelligi potest: hæc enim secta
 cæteris melior erat, quamvis et ipsa in pluribus bona
 non erat. Idcirco in Actibus apostolorum Paulus
 quoque apostolus clamasse legitur: « Phariseus
 sum: de apo et resurrectione mortuorum ego judi-
 cor (Act. xxiii, 6). » Hæc est igitur causa, quare
 Christi discipuli Phariseorum filii dicantur. Sequi-
 tur: *Ideo ipsi judices vestri erunt.* Ipsi enim sede-
 bunt super sedes duodecim judicantes duodecim
 tribus Israel. Porro si in digito Dei ejicio dæmonia,
 profecto in vos pervenit regnum Dei. Hoc autem quid
 significet alius evangelista ostendit, dicens: « Si
 ego in Spiritu Dei ejicio dæmones (Luc. xi, 20). »
 Quod utique verum est, et dubitari non debet; igitur
 pervenit in vos regnum Dei. Ubi enim est Spi-
 ritus Dei, ibi est regnum Dei. Vocatur autem digi-
 tus Dei Spiritus sanctus, propter multiplicem gra-
 tiarum divisionem. In nulla enim corporis parte
 tanta divisio, quanta in digitis invenitur. Et tale est
 ac si diceret: Ego quidem in Spiritu Dei et virtute
 divinitatis dæmones ejicio, quoniam subditi mihi
 sunt, quoniam in 413 mea potestate sunt, quoniam
 mihi resistere non possunt, quoniam ligatos eos
 teneo et victos habeo.

Huc usque ex cit. comment. in S. Matth. Et hoc
 est, quod ait: *Cum fortis armatus custodit atrium*
suum, in pace sunt ea quæ possidet. Si autem for-
tior illo superveniens vicarit eum, universa arma ejus
auferet, in quibus confidebat, et spolia ejus distribuet.
 Fortis enim erat diabolus; sed fortior ego sum. In-
 travi in domum ejus, veni in hunc mundum, quem
 ipse, ut domum propriam possidebat; sed prope est
 ut princeps mundi hujus ejiciatur foras. Ligavi eum,
 vasa ejus diripui, et miseros homines, quos intrase-
 rat, de ejus servitute liberavi. Non est igitur ipse
 mecum, neque congregat mecum, neque dæmones
 ejicit mecum, non sanat homines, ut ego, non con-
 gregat oves, neque ad vitæ pascua ducit, sicut ego.
 Quid igitur facit? Vis audire quid? Spargit, dissipat,
 occidit, et quoscunque potest ad mortem et æternam
 damnationem secum trahit. Hoc est enim quod di-
 cit: *Qui non est mecum contra me est, et qui non*
colligit mecum, dispergit.

HOMILIA XLf.

FERIA II POST DOMINICAM HI QUADRAGESIMÆ.

ADMONITIO. — Breviter huic homiliæ monito satisfaci-
 am dicens, eam præter pauca in exordio ejusdem
 integram assequi posse in Lucæ comment. Inter
 Eusebianas pariter locum habet num. 43, et in edi-
 tione Marchesii pag. 41.

(1658) Ex hoc loco incipit expositio S. Brunonis
 in cap. xu S. Matthæi num. 47.

LECTIO S. EVANGELII SECUNDUM LUCAM (IV, 11). *In illo tempore dixerunt Pharisei ad Jesum : Quanta audivimus facta in Capharnaum, fac et hic in patria tua. Et reliqua.*

Inc. : Legitur superius in hoc Evangelio, quod, cum Dominus venisset in patriam suam, et secundum consuetudinem, Synagogam introisset, traditus est ei liber Isaia prophetae, in quo cum legisset, et sicut voluit exposuisset, omnes ei testimonium dabant, et admirantes dicebant : *Quomodo hic literas scit, cum non didicerit?* Et paulo post mente mutata, invidia quadam et indignatione dicere coeperunt : *Nonne hic est filius Joseph?*

(Nihil aliud praestat homilia, caetera haurienda in comment. ut dictum est.)

Des. : Canes contemnit hinc inde latrantes.

HOMILIA XLII.

FERIA III POST DOMINICAM III QUADRAGESIMAE.

ADMONITIO. — Nihil mihi hac pro homilia admonere occurrit; nisi, ut indicem fontem a quo purior et emendatior, quam in Marchesio pag. 42, hauriri potest, qui est comment. in Matth. n. 76, c. 2. hisdem verbis in utroque incipit et desinit.

LECTIO S. EVANGELII SECUNDUM MATTHAEUM (XVIII, 15). *In illo tempore, respiciens Jesus discipulos suos dixit Simoni Petro : Si peccaverit in te frater tuus. Et reliqua.*

Inc. : Haec autem apostolis, eorumque successoribus, episcopis videlicet et sacerdotibus Dominum specialiter dixisse, etc.

Des. : Nihil minus est septies, quam septuagies septies.

HOMILIA XLIII.

FERIA IV POST DOMINICAM III QUADRAGESIMAE.

ADMONITIO. — Nunquam satis laudaverim editionem commentariorum S. Brunonis in Evangelia cura et studio clar. Lazzarii publici juris factam, cum in ea S. episcopi sapientia, et dicendi elegantia eniteat quam maxime. Econtra Marchesii editoris errata plurima obscurant passim sensum, et rectae interpretationis lucem obnubilant. Sit exemplo haec homilia, quae longe emendatior in commentario in Matthaeum legitur num. 63, c. 2. Habet etiam Eusebius Emisenus num. 45.

LECTIO S. EVANGELII SECUNDUM MATTHAEUM (XX, 1). *In illo tempore accesserunt ad Jesum ab Hierosolymis Scribae et Pharisei dicentes : Quare discipuli tui transgrediuntur traditionem seniorum? Et reliqua.*

Inc. : Seniorum namque traditiones, non prophetarum dicta, etc.

Des. : Manducare non lotis manibus rusticitas est non peccatum.

HOMILIA XLIV.

FERIA V POST DOMINICAM III QUADRAGESIMAE.

ADMONITIO. — Concordes sunt mss. codd. cum editionibus Marchesii, et suppositi Eusebii in assignanda die hac pro homilia, similiterque in principio et in fine ejusdem conveniunt. Sed deest in commentario, eamque ex Marchesio exscripsimus, et cum editione Eusebii Parisiensi contulimus.

LECTIO S. EVANGELII SECUNDUM LUCAM (IV, 38). *In isto tempore, surgens Jesus de Synagoga intravit in*

domum Simonis, socrus autem Simonis tenebatur magnis febribus. Et reliqua.

Sciro enim oportet quo sit uxor Petri, ut possumus scire quae sit socrus ejus. Petri namque uxor Ecclesia est, quoniam ei a Domino specialiter tradita est, dicente Domino : « Si diligis me, pascere oves meas (Joan. XXI, 17). » Ejus igitur socrus est Synagoga, quia ipsa est mater Ecclesiae. Unde eisdem in Canticis canticorum ait Dominus : « Sub arbore malo suscitavi te, ibi corrupta est mater tua, ibi violata est genetrix tua (Cant. VIII, 5). » Haec autem jacet in domo Petri, et febricitat, quoniam usque hodie inter Christianos Synagoga infirma moratur et habitat. Ubiunque enim est Ecclesia, ibi est et domus Petri. Hujus autem manum circa mundi finem

D Dominus tanget, et tunc febre fugata surget et ministrabit Domino. Tunc enim ejus manum tangit, quando ejus opera approbat. Vespere autem facti obtulerunt ei multos daemones habentes, et eieciant spiritus verbo, et omnes male habentes curavit. Ut adimpleretur quod dictum est per Isaia prophetam, dicentem : « Ipse iniquitates nostras accepit, et aegrotantes portavit (Isa. LIII, 4). » Verbo enim spiritus eiecit ille, de quo scriptum est : « In principio erat Verbum, et Verbum erat apud Deum, et Deus erat Verbum (Joan. I, 1). » Verbo quidem, quia propria virtute. Sed quare facti vespere, nisi quia hac ultima aetate, hac extrema hora ad sanandum, ad curandum et ad pellendum daemones venerat? Neque enim debuerat populus ille curari, nisi facti vespere, qui ad medicum non redit usque ad vesperam. Unde Psalmista ait : « Convertentur ad vesperam, et famem patientur ut canes, et circuibunt civitatem (Psal. LVIII, 15). » Tunc enim venient, tunc convertentur, tunc agros suos, tunc animas suas multo languore confectas Judaei ad Dominum afferent, et sanabit eos, et eieciet daemones ab eis : « Cum enim plenitudo gentium introierit, tunc Israel salvus fiet (Rom. XI, 25). » — « Et si fuerit numerus filiorum Israel, sicut arena maris, reliquiae convertentur ad Dominum (Ose. I, 10). » Videns autem Jesus turbas multas circum se jussit ire trans fretum. Puto enim quod Jesus ideo propter turbas trans fretum ire jussit, quia, nisi per aquas baptismatis transeuntes vitiorum turbas, et malignorum spirituum exercitus evadere non poteramus. Et accedens unus Scriba ait illi : « Magister, sequar te, quocumque ieris. Dicit ei Jesus : Vulpes foveas habent, et volucres caeli nidos, Filius autem hominis non habet ubi caput reclinet (Math. VIII, 19). » Nihil Deum laet, nulla simulatio oculis ejus absconditur, omnia videt, et cogitationi respondet. Dicit Scriba : « Magister, sequar te quocumque ieris. » Dicit Jesus, non est ita; non vis me sequi, non vis mea praeccepta servare, non video in te, ubi caput meum reclinem. Caput Christi Deus est. Deus autem in humili habitat, et quieto, et timente sermones ejus. In te autem quasi dicat : Vulpes foveas habent, caque cum calliditate et simulatione loque-

vis: vulpes enim propter astutiam maligni spiritus dicuntur. Volucres etiam caeli dicuntur, quoniam in tres aere obtinent principatum; et isti quidem in peccatoribus et iniquis hominibus nidos et foveas faciunt, in eorum cordibus malas cogitationes et iniquitatum germina parant. Alius autem de discipulis ejus ait illi: « Magister, sequar te. » Ait illi: « Sequere. » At ille ait: « Domine, permittite primum ire, et sepelire mortuos meos. » Jesus ait illi: « Sequere me, et dimitte mortuos sepelire mortuos suos. » Alio enim spiritu loquebatur iste. Unde et merito non scriba, sed discipulus dicitur neque sequi Dominum prohibetur; imo vero sequi et limitari jubetur. Volebat tamen primum ire et sepelire patrem suum. Opus quidem pietatis facere volebat; pietas tamen illa Domino non placebat. Quare hoc? Quia allud significabat, nobisque in hoc facto exempla dabat, et tale erat ac si diceret: Venisti ad vitam, **415** vis redire ad mortem? Ego sum vita, ego sum creator et pater tuus, me sequere et dimitte mortuos sepelire mortuos suos. Mortui enim sepeliunt mortuos, quando peccatores quidem mortui (sunt mortui quidem, quia vita de qua diximus, in eis non est) mortalia opera et criminalia peccata in se abscondunt et celant. Et non solum hæc, verum etiam et patrem suum diabolum (de quo Judæis Dominus ait: « Vos ex patre diabolo estis (Joan. vii, 44). » In sepulcro pectoris sui sepeliunt, et quasi bonum aliquod servant et occultant. Talem igitur patrem sepelire, et sic sepelire Dominus prohibet.

HOMILIA XLV.

FERIA VI POST DOMINICAM IN QUADRAGESIMÆ.

ADMONITIO. — Explanationem hodierni Evangelii hic non asserimus, cum tota in commentario legi possit sub num. 41. Facta enim collatione cum vulgata homilia, nihil ei addere, vel demere habemus eadem omnino est.

LECTIO S. EVANGELII SECUNDUM JOANNEM (IV, 5).
In illo tempore venit Jesus in civitatem, quæ dicitur Sichar juxta prædium quod dedit Jacob Joseph filio suo. etc.

Inc.: Hoc est illud prædium, de quo Jacob filium suum Joseph benedicens, ait, etc.

Des.: Nisi eos ad audiendum, et credendum voluntarios prævidisset.

HOMILIA XLVI.

SABBATO POST DOMINICAM TERTIAM QUADRAGESIMÆ.

ADMONITIO. — Ex eodem commentario in Joannem num. 25 sumpta est hæc homilia, quæ et Eusebio Emiseno fuit attributa, in quo pauca verba in principio mutata leguntur, sed finis est idem. Exstat Eusebii pag. 80, num. 48 Marchosius autem habet tom. II, pag. 46.

LECTIO S. EVANGELII SECUNDUM JOANNEM (VII, 1).
In illo tempore perrexit Jesus in montem Oliveti, et discipulo Hierem venit in templum, et omnis populus venit ad eum, et sedens docebat eos. Et reliqua.

Inc.: Quod enim Jesus in montem Oliveti ire, et orare, etc.

Des.: Sic igitur liberata est misera jubente misericordia.

HOMILIA XLVII.

DOMINICA IV QUADRAGESIMÆ.

ADMONITIO. — Ex duobus commentariis in Joannem, et Matthæum compositam hanc homiliam comperimus; prima pars in comment. Joan. est num. 16, altera in Matth. num. 16. Inter reliquas Eusebii Emiseni nomine vulgatas, et sub hoc eodem disposita convenit cum Marchesio in primis verbis, sed diversus finis in illo. Ut autem facile lectores priorem partem obtineant, eam hic subjicimus.

LECTIO S. EVANGELII SECUNDUM JOANNEM (VI, 1).
In illo tempore, abiit Jesus trans mare Galilææ, quod est Tiberiadis, et sequebatur eum multitudo magna, quia videbant signa, quæ faciebat super his, qui infirmabantur. Et reliqua.

Inc.: Magna miracula Dominus factururus, et novi mirabilisque panis delicias populis daturus montem ascendit, quatenus et nos quotiescunque spiritualibus, novisque epulis satiari cupimus, non montis, sed mentis altitudinem, et ingenii sublimitatem ascendamus. Quoniam autem talibus deliciis refecti festivitatem agere, et Christi carnem, et sanguinem suscipere digni sunt, merito hic dicitur, quia proximum erat pascha dies festus Judæorum. Securi enim ad hanc festivitatem veniunt, quia talibus epulis sunt replati. Cum sublevarset ergo oculos Jesus, et vidisset, quia multitudo maxima venit ad eum, dixit ad Philippum. Unde ememus panes, ut manducet hi? Hoc autem dicebat tentans eum; ipse enim sciebat, quid esset factururus. Sciebat enim Dominus quid factururus erat; sed tentando **416** Philippum audire volebat quid de ejus omnipotentia sentiebat, simulque novum illud miraculum discipuli responsione extollebat. Cum ex quaque panibus tot homines resceret, quibus secundum illius testimonium ducentorum denariorum panes non sufficerent, ut unusquisque modicum quid accipiat. Sic enim Philippus respondit, dicens: Ducentorum denariorum panes non sufficiunt eis, ut unusquisque modicum quid accipiat. Dicit ei unus ex discipulis ejus Andreas frater Simonis Petri: Est puer unus hic, qui habet quinque panes hordeaceos, et duos pisces. Sed quid hæc inter tantos? Puer iste populus Judæus est, sensus adhuc et intelligentiæ puerilis. Quinque vero panes, quinque libri Moysis intelliguntur. Quos panes populus ille ubique secum portat, et non comedit, quia legit tantum Scripturas et non intelligit. De his autem B. Mathæus evangelista sic ait.

(Sequentia usque ad finem in comment. num. 61 continentur.)

HOMILIA XLVIII.

FERIA II POST DOMINICAM IV QUADRAGESIMÆ.

ADMONITIO. — Qualis expositio in comment. hujus loci Evang. Joannis num. 6, talis est homilia tam in Marchesio, quam in Eusebio: ipsis enim verbis apud utrumque incipit, iisdemque desinit. Quis auctor censeri debeat alio argumento non indigemus.

LECTIO S. EVANGELII SECUNDUM JOANNEM (II, 13).

In illo tempore : Prope erat Pascha : adororum, et ascendit Hierosolymam Jesus, et invenit in templo vendentes boves et oves. Et reliqua.

Inc. : Hæc quidem in Matthæo exposita sunt.

Des. : Et iniquitatis esset in unoquoque hominum.

HOMILIA XLIX

FERIA III POST DOMINICAM IV QUADRAGESIMÆ.

ADMONITIO. — Cum hujusce Evangelii arcana sensu S. Bruno perspicue doctèque illustrasset, eandem interpretationem ad usum hominibus usurpavit; quare legentes apud Joannem num. 21 commentarium quiddam suppositus Eusebius, et Marchesius ediderunt, nihil aliud esse, quam eandem expositionem, videbunt.

LECTIO S. EVANGELII SECUNDUM JOANNEM (VII, 14).

In illo tempore : Jam die festo mediano, ascendit Jesus in templum, et docebat. Et reliqua.

Inc. : Diximus superius hanc festivitatem septem diebus celebrari, etc.

Des. : Ipsa testimonium perhibent de me.

HOMILIA L.

FERIA IV POST DOMINICAM IV QUADRAGESIMÆ.

ADMONITIO. — Prolixum ferie hujus Evangelium S. Joannis nonnisi proluxa oratione adornandum erat. Eam ergo provinciam obtulit S. Bruno suo in commentario toto num. 27, et nihil profecto omisit, quod ad majorem lucem conduceret. Editiones tam Eusebii, quam Marchesii commentario plenissime conformantur.

LECTIO S. EVANGELII SECUNDUM JOANNEM (IX, 1).

In illo tempore, præteriens Jesus vidit hominem cæcum a nativitate sua, et interrogaverunt discipuli ejus : Rabbi, quis peccavit, his, aut parentes ejus, ut cæcus nasceretur ? Et reliqua.

Inc. : Ipse Salvator noster apertissime ostendit, etc.

Des. : cæcitas non hæretis, quia lucem abiret.

417 HOMILIA LI.

FERIA V POST DOMINICAM IV QUADRAGESIMÆ.

ADMONITIO. — Ab eodem promptuario commentationum S. Brunonis in Evang. Lucæ editores hanc homiliam hæuserunt; nullus ergo alius auctor, quam idem commentator inscribitur. Apud Eusebium Emisenum est homil. 52, et in Marchesio pag. 50, tom. II. Exstat in comment. in Lucam.

LECTIO S. EVANGELII SECUNDUM LUCAM (VII, 12). In

illo tempore ibat Jesus in civitatem, quæ vocatur Naim, et ibant cum eo discipuli ejus, et turba convicia. Et reliqua.

Inc. : Hæc autem vidua, quam turba multa sequitur, etc.

Des. : Manibus pedibusque ligatis prodixit fertur.

HOMILIA LII.

FERIA VI POST DOMINICAM IV QUADRAGESIMÆ.

ADMONITIO. — Eiusdem generis est sequens homilia ut sunt plures præcedentes, eruta nempe ex commentariis in Evangelia. Hujusce loci expositio totum occupat num. 32, in Joannem, nullaque facta est additio. Eandem tribuerant editores ejus Emiseno hom. 32 et Marchesius publicavit tom. II, pag. 51.

LECTIO S. EVANGELII SECUNDUM JOANNEM (XI, 1). In

illo tempore : Erat quidam languidus Bethania de castello, Maria et Martha sororis ejus. Et reliqua.

Inc. : In magnis laudibus Maria scripsit hæc evangelista, etc.

Des. : An accusando dixerunt dubitari non potest.

HOMILIA LIII.

SABBATO POST DOMINICAM IV QUADRAGESIMÆ.

ADMONITIO. — Omnem attentionem sibi vindicat doctrina, visque argumentationis, qua hac in expositione perfidos et incredulos Judæos insectatus est S. Bruno sub num. 24, in Joannem. Eximie enim Christi divinitatem asseruit, et Judæorum incredulitatem Christum purum hominem blasphemantium vehementer objurgavit. Eodem modo homilia ab Emiseno num. 53, et a Marchesio tom. II, pag. 52 describitur.

LECTIO S. EVANGELII SECUNDUM JOANNEM (VIII, 12).

In illo tempore : Dicebat Jesus turbis Judæorum : Ego sum lux mundi, etc.

Inc. : Ego, inquit, sum lux mundi, ego sum illa lux, quæ illuminat omnem hominem, etc.

Des. : Erat igitur et hora ejus in ejus potestate, ut tunc, et non antea veniret, quam ipse juberet.

HOMILIA LIV.

DOMINICA PASSIONIS.

ADMONITIO. — Proœmium homilicæ quod incipit : Præceperat Deus per Moysen, usque ad illa verba : Quare non creditis mihi, additum est; prosequitur tamen perfecto concordans cum comment. per totum numerum 26. Hac de conclusione, ut de reliquis optime meritis fecere Eusebium Emisenum typographi Parisienses, et inter ejus suppositas homilias num. 54 collocarunt. Edidit quoque Marchesius pro eadem Dominica passionis tom. II, pag. 53.

418 LECTIO S. EVANGELII SECUNDUM JOANNEM (VIII, 46). In illo tempore, dicebat Jesus turbis Judæorum et principibus sacerdotum : Quid ex vobis arguet me de peccato ? Si veritatem dico vobis, quare non creditis mihi ? Et reliqua.

Præceperat Dominus per Moysen sacerdotibus Judæorum, ut ad nullum omnino mortuum accederent, nisi ad patrem et matrem, ad fratres et sororem, quæ viram non haberet. Præceperat præterea de summo sacerdote, ut neque ad patrem, neque ad matrem, neque ad aliquem omnino mortuum accederet. Sed quid per mortuum, nisi peccatum ? Peccatum enim mortis causa fuit, quoniam nisi prius homo peccasset, nemo unquam hominum moreretur. Accedere igitur ad mortuum, hoc est accedere ad peccatum; et est effectus pro causa. Præcipit igitur Dominus, ut sacerdotes ad mortuum non accederent, id est ut peccata mortalia non committant. Quamvis sine peccato, nemo esse possit, siue crimine tantum sacerdotem esse oportet. Sed quia sine originali peccato nullus esse valet, ad parentem et proximorum mortem sacerdotes accedere non prohibentur. Omnium enim commune est originale peccatum; omnes igitur ad illud accedere non dubium est. Sed quid per sororem, quæ virum non habet intelligere debemus, nisi illas animas, quæ a patris domo et ab Ecclesia separantur ? Judæi vobis et hæretici vobis

in exemplum, qui suas sequentes voluptates extra A
Ecclesiam pereunt: isti quidem sunt ille sorores
mortuæ, ad quas accedere non licet. Hoc audiant
sacerdotes nostri, et ab omni opere mortuo, ab
omni peccati contagione se immunes custodiant.
Omnia enim in figura contingebant illis; scripta sunt
autem ad correctionem nostram. Nunc autem de
summo sacerdote videamus, per quem Dominum et
Salvatorem nostrum intelligimus, sacerdotum om-
nium maximum. Ipse enim ad nullum mortuum ac-
cessit, quia neque originale peccatum a parentibus
traxit, neque a se peccatum aliquod commisit. Ipse
enim est, de quo scriptum est: *Qui peccatum non
fecit, nec dolus inventus est in ore ejus.* Ipse igitur
solus est, qui ad patris et matris mortem, et pecca-
tum non accessit. Dicat igitur, et confidenter dicat: B
Quis ex vobis arguet me de peccato? Hoc enim signi-
ficat illa vacca rufa, quæ sine macula describitur
fuisse, de qua modo in Apostolo cum legeretur,
audivimus. Sic enim dixerat Dominus Moysi: «Præ-
cipe, inquit, populo, ut adducat ad te vaccam rufam
non habentem maculam, ætatis integræ, et quæ
nunquam portaverit jugum (Num. xix, 2), » et quæ
sequuntur. Sed quid vacca rufa, nisi caro Salvatoris
nostri de armento patriarcharum et prophetarum
assumpta intelligitur? Sed quare rufa, nisi quia
proprio sanguine cruenta? Cur autem ætatis
integræ, nisi quia in juventute passus est Dominus?
Jugum autem non traxit, quia peccatum non fecit.
«Nolite, inquit Apostolus, jugum ducere cum infi-
delibus (II Cor. vi, 14); » unde et immaculata di-
citur; unde et modo Dominus ait: *Quis ex vobis
arguet me de peccato?*

(Quæ sequuntur videnda sunt in commentario sub
num. 26.)

HOMILIA LV.

FERIA II POST DOMINICAM PASSIONIS.

ADMONITIO. — Qui commentarium in hunc Evangelii
Joannis locum conferent non tam certiores fient
ab eodem desumptam homiliam a Marchesio tom.
II, pag. 54 editam, sed multo emendatiorem com-
parare poterunt. Nulla fides typographis Pari-
sien-sibus remanet, qui eam Eusebio Emiseno
supposuerunt.

LECTIO S. EVANGELII SECUNDUM JOANNEM (v, 36).
In illo tempore: *Miserunt principes et Pharisei mi-
nistros, ut apprehenderent eum. Dixit ergo eis Jesus:
A* *Adhuc modicum tempus vobiscum sum, et vado ad
eum qui misit me.* Et reliqua.

Inc.: In vanum, inquit, laboratis vos et principes
vestri, etc.

Des.: Et reversi sunt, quia facere non poterunt
voluntatem suam.

419 HOMILIA LVI.

FERIA III POST DOMINICAM PASSIONIS.

ADMONITIO. — Ne ludamus verbis, satis erit dicere
eundem commentarium hanc pariter homiliam
ex integro suppeditare a num. 20 in Joannem us-
que ad 21, et suppositionem Eusebii aperte mani-
festare, cum similis omnino in ea reperitur mun.

56. Iisdem enim verbis incipit, iisdem desinit. A
Marchesio habemus pag. 54, etc.

LECTIO S. EVANGELII SECUNDUM JOANNEM (vii, 1).
In illo tempore, *ambulabat Jesus in Galilæam, non
enim volebat ambulare in Judæam, quia querebant
eum Judæi interficere.* Et reliqua.

Inc.: Hoc enim faciebat Jesus, non quod mor-
tem, etc.

Des.: Non audebant, quia magis homines, quam
Deum timebant.

HOMILIA LVII.

FERIA IV POST DOMINICAM PASSIONIS.

ADMONITIO. — Copiose non minus quam docte illa-
stratum habemus diei hujus Evangelium in com-
ment. super Joannem num. 31, nec homilia Euse-
bio Emiseno perperam ascripta num. 57 alia
præstat, quam quæ S. Bruno eo in loco disseruit,
Apud Marchesium est t. II, p. 56.

LECTIO S. EVANGELII SECUNDUM JOANNEM (x, 22).
In illo tempore, *facta sunt encæniam in Hierosolymis
et hiems erat. Et ambulabat Jesus in templo in por-
tico Salomonis.* Et reliqua.

Inc.: Encæniam dicebant Judæi illam festivitatem,
etc.

Des.: Ut isti ad eum venirent, cum viderent et
in eum crederent.

HOMILIA LVIII.

FERIA V POST DOMINICAM PASSIONIS.

ADMONITIO. — Evangelicam narrationem mysteris
plenam sapientissime a Brunone illustratam re-
fert Evangelii commentarium, cui similis omnino
est homilia hac die tam ab editore Emiseno num.
58, quam a Marchesio pag. 97 assignata. In utro-
que eadem lectio est, ne verbo quidem immutato;
ex quo palam fit non Eusebium Emisenum, sed
Brunonem Astensem auctorem habendum esse.

LECTIO S. EVANGELII SECUNDUM LUCAM (vii, 36).
In illo tempore, *rogavit Jesus quidam Pharisæus,
ut mandicaret cum illo. Et ecce mulier, quæ erat in
civitate peccatrix, cui cognovit, quod accubisset in
domo Pharisæi, attulit alabastrum unguenti, et stans
retro secus pedes ejus, lacrymis cepit rigare pedes
ejus, et capillis capitis sui tergebat, et osculabatur
pedes ejus, et unguento ungebat.* Et reliqua.

Inc.: In hoc Evangelio Pharisæi superbia reprimi-
tur.

Des.: Ex corde conversis tam facile miseretur.

HOMILIA LIX.

FERIA VI POST DOMINICAM PASSIONIS.

ADMONITIO. — Satis præmoniti erunt lectores vix
intelligant homiliam diei hujus non aliunde pe-
tendam quam ab eodem Evangelii commentario.
Exstat num. 33 apud Emisenum hom. 59, in
Marchesio pag. 57.

420 LECTIO S. EVANGELII SECUNDUM JOANNEM (xi,
47). In illo tempore, *collegerunt pontifices et Pharisei
concilium, et dicebant: Quid facimus, quia hic homo
multa signa facit.* Et reliqua.

Inc.: Audierant pontifices et Pharisei.

Des.: Non ut eum occidatis, sed ut noliscum in
eum credatis.

HOMILIA LX.

SABBATO POST DOMINICAM PASSIONIS.

ADMONITIO. — Ex tribus sæpe laudati in Joannem commentarii locis composita est homilia a Marchesio et ab editore sub nomine Eusebii Emisani, publicata; nempe ex fine num. 34, ex num. 35, et fere ex toto numero 41. Cum enim plura mysteria Evangelium complectatur, opportuna illustratione prosecutus est S. Bruno, eamque moralibus documentis, ut assolet, exornavit. An S. episcopus Signiensis sit homiliae auctor, quis in dubium revocabit?

LECTIO S. EVANGELII SECUNDUM JOANNEM (XII, 12). *In illo tempore cogitaverunt principes sacerdotum, ut Lazarum interficerent, quia multi propter illum abibant ex Judæis, et credebant in Jesum. Et reliqua.*

Inc. : Stulti Judæi eum occidere volebant, quem Dominus suscitaverat.

Des. : Hoc erat quod significabat, quando se abscondit ab eis.

HOMILIA LXI.

DOMINICA IN PALMIS.

ADMONITIO. — Consulunt lectores commentarium in hoc Evangelium, et quidquid auctor ad ejus explanationem elucubravit pro homilia decerptam inveniunt. Exstat apud Matthæi comment. num. 85. Inter Eusebianas homil. est 60, et in Marchesio pag. 59.

LECTIO S. EVANGELII SECUNDUM MATTHÆUM (XXI, 1) *in illo tempore cum appropinquasset Jesus Hierosolymis, et venisset Bethphage ad montem Oliveti, tunc misit duos discipulos suos, dicens eis: Ite in castellum, quod contra vos est, et statim invenientis asinam alligatam, et pullum cum ea, solvite, et adducite mihi. Et reliqua.*

Inc. : Duo discipulos suos ante se Dominus mittit, etc.

Des. : Christi laudem et gloriam personabat.

HOMILIA LXII.

DOMINICA IN PALMIS. PASSIO D. N. J. C. SECUNDUM MATTHÆUM.

ADMONITIO. — Cum nemo ignoret S. Matthæum inter evangelistas longiorem de passione Domini historiam scripsisse, haud mirabitur, si A. N. breves inter fines suam expositionem non contulit. Omnia enim verba cum mysteria enuntiant, ea aperta reddere oportuit, ac nostræ reparationis sacramentum maiorem in lucem producere. Vide num. 104.

LECTIO S. EVANGELII SECUNDUM MATTHÆUM (XXVI, 2). *In illo tempore, dixit Jesus discipulis suis: Scitis quia post biduum Pascha fiet, et Filius hominis tradetur, ut crucifigatur. Et reliqua.*

Inc. : Nuntiat Dominus Pascha post biduum, nuntiat et passionem suam, etc.

Des. : Dominum resurrexisse, et nullo modo sic positum furari potuisse.

421 HOMILIA LXIII.

FERIA II MAJORIS HEBDOMADÆ.

ADMONITIO. — Tota moralis est hujusce evangelii interpretatio; nomina enim, et dicta ad spiritualem sensum traducit S. commentator, quo dicendi

A genere populorum sum pascere satagit, et ad virtutes incendere. Sub homiliae titulo est in Eusebio num. 62, et in Marchesio p. 65.

LECTIO S. EVANGELII SECUNDUM JOANNEM (XII, 1). *In illo tempore, ante sex dies Paschæ venit Jesus Bethaniam, ubi fuerat Lazarus mortuus, quem suscitavit Jesus. Fecerunt autem cœnam ibi, et Martha ministrabat. Et reliqua.*

Inc. : Mirum si evangelista omnia hæc sine aliqua significatione, tam otiosa dicere voluit.

Des. : Sicut se habet cupiditas hominum, nova videre et audire cupiebat.

HOMILIA LXIV.

FERIA III MAJORIS HEBDOMADÆ.

ADMONITIO. — In præmissa commentarii editione tota hæc homilia reperitur num. 38. Nihil ultra addam ut supposito Eusebio Emiseno, apud quem sub num. 63, facta rejiciatur. Marchesius ex codice Casinensi edidit pag. 65, tom. II, nondum tamen e tenebris eruto commentario in Evangelia.

LECTIO S. EVANGELII SECUNDUM JOANNEM (XIII, 16). *In illo tempore, dixit Jesus discipulis suis: Amen, amen dico vobis, non est servus major domino suo, neque apostolus major eo, qui misit eum. Si hæc scitis, beati eritis, si feceritis ea. Et reliqua.*

Inc. : Si, inquit, scitis et intelligitis quæ fecerim vobis, etc.

Des. : Non prius cœnam complevit, etsi prius cœnare cœpit.

HOMILIA LXV.

FERIA IV MAJORIS HEBDOMADÆ.

ADMONITIO. — Ordinem sequentes homiliarum, ut in Marchesio, et in supposito Eusebio descriptæ sunt, hanc ad commentarium in Lucam sub num. 47 spectare asserimus, neque aliquid addere occurrit; ex integro enim ab eo excerpta est.

LECTIO S. EVANGELII SECUNDUM LUCAM (XXII, 1). *In illo tempore: Appropinquabat autem dies azy-morum, qui dicitur Pascha, et quærebant principes sacerdotum et Scribæ quomodo eum interficerent. Timebant vero plebem. Et reliqua.*

Inc. : Venit autem dies azy-morum, etc. Mittit Dominus Petrum et Joannem parare Pascha, etc.

Des. : Cætera quæ sequuntur in Matthæo exposita sunt.

HOMILIA LXVI.

FERIA V IN COENA DOMINI.

ADMONITIO. — Quamvis aliis verbis incipiat hæc homilia in Marchesio, et in Eusebio Emiseno, ubi est 65; attamen cum non ferant nisi per breve compendium eorum, quæ auctor in precedenti sermone attulerat, dicimus proprie hodiernam concionem ab illis incipere: *Sciens, inquit, Jesus, quia venit hora ejus, etc.*, quam hic describere opus non est, cum ex fonte ejusdem, nempe ex comment. in Joannem sub num. 38 quilibet assequi valeat. Proœmium illud omittitur.

422 LECTIO S. EVANGELII SECUNDUM JOANNEM (XIII, 1). *In illo tempore, ante diem festum Pascha sciens Jesus quia venit ejus hora, ut transeat ex hoc mundo ad Patrem, cum dilexisset suos, qui erant in mundo, in finem dilexit eos. Et reliqua.*

Inc. : Narrat superius evangelista, quod ante diem festum Pasche Salvator noster in Bethaniam venit, etc.

Des. : Dnm enim per se invicem sancti orant, alter alterius pedes lavat.

HOMILIA LXVII.

SABBATO SANCTO.

ADMONITIO. — Facta a nobis collatione inter commentarium hujus Evangelii num. 406 in Matth. et homiliam a Marchesio editam tom. II, pag. 68, ab oculos etiam, habentes Eusebium Emisenum, utrumque perfecte convenire cum commentario testamur; idem exordium, idem et finis. Consulant lectores pag. 122, etc., et integram homiliam assequantur.

LECTIO S. EVANGELII SECUNDUM MATTHEUM XXVII, 1).
Vespere autem Sabbati, qua lucecit in prima Sabbati venit Maria Magdalena, et altera Maria valere sepulcrum. Et reliqua.

Inc. : Vesper enim, qui et hesper dicitur, stella est, qua alio nomine lucifer vocatur.

Des. : Ecce iterum occiditis; dum eum resurrexisset, et vivere negatis.

HOMILIA LXVIII.

IN DOMINICA RESURRECTIONIS D. N. J. C.

ADMONITIO. — In Dominica Resurrectionis titulus est homiliae hujus pariter Emiseno nuncupatae, et positae num. 87; caeterum plene in omnibus concordat cum Marchesio pag. 69. Et cum comment. in Marcum num. 7.

LECTIO S. EVANGELII SECUNDUM MARCUM (xvi, 1).
In illo tempore : Maria Magdalene, et Maria Jacobi et Salome emerunt aromata, ut venientes ungerent Jesum. Et reliqua.

Inc. : Sabbato enim neque vendere, neque emere licebat aliquid, etc.

Des. : Ubi tecum sedeo et vivo, et regno in saecula saeculorum

HOMILIA LXX.

FERIA II POST DOMINICAM PASCHAE.

ADMONITIO. — Ex duobus commentariorum locis condita est homilia huic diei festo assignata; nempe ex comment. in Lucam num. 49, et ex comment. in cap. 12. Exodi tom. I, pag. 58. Apud utrumque satis sibi facere possunt lectores; cum jam edita rursus producere inutile ducimus. Eadem est homilia in Emiseno num. 88, et in Marchesio pag. 70, qui aliqua addit in fine.

LECTIO S. EVANGELII SECUNDUM LUCAM (xxiv, 13).
In illo tempore, duo ex discipulis ibant ipsa die in castellum. Et reliqua.

Inc. : Unus autem istorum, qui haec scribit beatus Lucas fuisse putatur.

Des. : Et illi vicissim sibi sua gaudia nuntiant. (Haec in homilia sequuntur.) Nunquam autem tam bene cognoscitur Jesus, sicut in fractione panis. Panis iste spiritalis est, non carnalis; panis iste cibum animae est: hoc pane nutritur anima, et pinguescit intelligentia. De hoc pane scriptum est: « Non in solo pane vivit homo, sed in omni verbo, quod procedit de ore Dei (Matth. xv, 4). » De hoc pane per prophetam dicitur: « Parvuli petterunt panem, et non erat qui frangeret eis (Thren. iv, 4). »

A Miseri Judaei, qui panem quidem habent, sed qui panem ois frangeret, non habent. Nobis autem fregit panem. Nobis Scripturas exposuit, et sensum aperuit Jesus Christus Dominus noster, qui cum Patre, et Spiritu sancto vivit et regnat in saecula saeculorum. Amen.

423 HOMILIA LXX.

FERIA III POST DOMINICAM PASCHAE.

ADMONITIO. — Post expositionem superioris loci evangelici immediate haec alia succedit interpretatio in eundem Lucam, cujus lectio sub num. 50 eadem est ac homiliae apud Marchesium, p. 71, atque plane consimilis homilia 89 inter Eusebianas relata.

LECTIO S. EVANGELII SECUNDUM LUCAM (xxiv, 30).
In illo tempore, stetit Jesus in medio discipulorum suorum, et dixit eis : Pax vobis. Et reliqua.

Inc. : Loquebantur discipuli de Jesu, et ea quae viderant in commune referebant, etc.

Des. : Ideoque a Catholicis consignari praecipunt, qui ab eis baptizati sunt.

HOMILIA LXXI.

FERIA IV POST DOMINICAM PASCHAE.

ADMONITIO. — Qui illustrationem l. b. evangelici legerint, jam et homiliam hac pro die assignatam assecuti sunt; nihil enim neque in supposito Eusebio, ubi est hom. 90, neque in Marchesio pag. 72, tom. II additum reperitur.

LECTIO S. EVANGELII SECUNDUM JOANNEM (xii, 1).
In illo tempore : Manifestavit se iterum Jesus discipulis suis. Et reliqua.

Inc. : Quid est enim, quod apostolus Petrus de piscatione a Domino vocatus, etc.

Des. : De illis manifestationibus loquitur, quae vel omnibus vel pluribus in unum collectis factae sunt.

HOMILIA LXXII.

FERIA V POST DOMINICAM PASCHAE.

ADMONITIO. — Superiori omnino similem dicimus hanc homiliam, cum tota eodem ex commentario cruta sit, nec occurrat, quod aliud de ea admoveamus. Sed num. 91 exstat in Eusebio, et in Marchesio pag. 73, tom. II.

LECTIO S. EVANGELII SECUNDUM JOANNEM (xii, 1).
In illo tempore, Maria stabat ad monumentum. Et reliqua.

Inc. : Recedunt discipuli, stat Maria, et plorat, etc.

Des. : Quia vidi Dominum, et haec dixit mihi.

HOMILIA LXXIII.

SERVIA VI POST DOMINICAM PASCHAE.

ADMONITIO. — Homilia auctor S. Bruno, cum pauca visa fuerint quae ad illustrationem hujusce Evangelii attulerat in commentario, assumptis tantum primis ejus verbis, haec ut hic exscribimus addidit; reliqua in comment. Matth. sub 406, habentur. Apud Eusebium est hom. 92, et in Marchesio pag. 75.

424 LECTIO S. EVANGELII SECUNDUM MATTHEUM (xxviii, 16). *In illo tempore, undecim discipuli abierunt in Galilaeam, etc.*

Haec autem visio quando facta sit incertum habeo; quoniam Thomas, qui unus erat ex istis ante dies

octo Dominum vidisse narratur. Sed non yacat a mysterio, quod de Judæa in Galileam discipulos suos Dominus ire præcepit, ibique se illis manifestare voluit. Narrant enim evangelistæ, mulieres ad sepulcrum Domini venisse, et angelum eis dicentem audisse: « Nolite timere, scio enim, quod Jesum queritis Nazarenum crucifixum; surrexit, non est hic. Sed, cito cuntes, dicite discipulis ejus et Petro, quia præcedet vos in Galileam, ibi eum videbitis, sicut dixit vobis (Matth. xxviii, 5). » Quid autem mulieres significant, et quare se illis post resurrectionem prius Dominus manifestare voluerit, cur etiam Petrus nomine vocetur, jam superius exposuimus. Dicendum est igitur quid per Galileam, et quid per montem, ad quem eos venire constituit, significetur. Galilæa namque, quæ *transmigratio* interpretatur, Ecclesiam significat. Magna quidem de peccatoribus transmigrantibus ad ipsam; magna vero et de justis transmigrantibus ab ipsa. Sed quid ad Ecclesiam venisse profuit, nisi et montem ascendamus, in quo se Dominus videndum esse constituit? Mons iste, hoc Evangelium mihi esse videtur, in quo Christi passio et resurrectio nuntiatur, in quo et ipse suis discipulis manifestatur. Sed vis audire Jesum suis discipulis in hoc monte loquentem? Audi, et intellige: « O stulti, inquit, et tardi corde ad credendum in omnibus, quæ locuti sunt prophete! Nonne sic oportuit pati Christum, et resurgere a mortuis, et ita intrare in gloriam suam? » (Luc. xxiv, 25.) « Itaque palpate, et videte, quia spiritus carnem et ossa non habet, sicut me videtis habere (ibid., 39). » Sunt autem et multa alia, quibus se Dominus in hoc monte suis discipulis manifestat. Vis etiam videre Jesum in monte David, id est in Psalterio se manifestantem, et discipulos alloquentem? « Ego, inquit, dormivi, et somnum coepi, et resurrexi, quoniam Dominus suscepit me (Psal. iii, 6). » Et iterum: « Foderunt manus meas, et pedes meos, dinumeraverunt omnia ossa mea. Ipsi vero consideraverunt, et inspexerunt me, diviserunt sibi vestimenta mea, et super vestem meam miserunt sortem (Psal. xxi, 17). » Sed quid dicimus? Tot sunt montes, quot et prophete; tot sunt montes, quot et librorum volumina. De his enim montibus scriptum est: « Levavi oculos meos ad montes, unde veniet auxilium mihi (Psal. cxxi, 1). » Et alibi: « Ut quid suspicamini montes conglatos, mons in quo beneplacitum est Deo habitare? » (Psal. lxxvii, 17.) « Venite, igitur ascendamus ad montem Domini, et ad domum Dei Jacob, et docebit nos vias suas, et ambulabimus in semitis ejus (Psal. ii, 3). » Ideo enim et apostoli in Galileam abierunt, et in montem, ubi constituerat illis Jesus, et eidentes eum adoraverunt, quidam autem dubitaverunt. Ego quidem puto, quod illi, qui dubitaverunt, hæreticos significabant, qui ex nobis quidem exierunt; sed non erant ex nobis. Sequitur: *Et accedens Jesus locutus est eis dicens: Data est mihi omnis potestas in caelo, et in terra, etc.*

(Hujus homil. reliquum in com. habetur.)

HOMILIA LXXIV.

SABBATO IN ALBIS.

ADMONITIO. — Brevissimo me expediam aliens, non aliunde querendam homiliam hujus diei, quam in comment. in Joan. num. 51. iisdem verbis in supposito Eusebio num. 93, et in Marchesio pag. 74 legitur.

LECTIO S. EVANGELII SECUNDUM JOANNEM (xxii, 1). *In illo tempore, una Sabbati Maria Magdalene venit mane cum tenebrae essent ad monumentum. Et reliqua.*

Inc.: Quantum ad litteram magnus amor compellebat hanc mulierem, etc.

Des.: Diximus enim per Scripturam linteamina significari.

HOMILIA LXXV.

DOMINICA IN ALBIS.

ADMONITIO. — Hanc homiliam similiter præstat Mem. commentarius toto num. 51. Quanta in eo effulgent doctrina, disserendique copia jam lectores admiratos opinor. Quod majus argumentum afferri potest, ut evincantur de plagio, qui harum homiliarum auctorem fecerunt Eusebium Emisenum inter quas est 94. Si fons ostendatur a qua omnes emanarunt, Marchesius assert pag. 74.

425 LECTIO S. EVANGELII SECUNDUM JOANNEM (xx, 19). *In illo tempore, cum sero esset die illa una Sabbatorum, et fores essent clausæ, etc. Et reliqua.*

Inc.: Quicumque intelligit illud, quod scriptum est, etc.

Des.: Alii evangelistæ cætera ejus facta non scripserunt.

HOMILIA LXXVI.

DOMINICA I POST PASCHAM.

ADMONITIO. — Cum presentis diei homilia constet partim ex expositione in Joannis evangelium num. 20. pag. 465, partim ex additis tum in principio, tum versus finem, eam ut Marchesius publicavit tom. II, pag. 73, et Eusebii Emiseni editores num. 94, sed multis in locis emendatam, lectoribus exhibemus.

LECTIO S. EVANGELII SECUNDUM JOANNEM (x, 11). *In illo tempore, dixit Jesus discipulis suis: Ego sum pastor bonus. Et reliqua.*

Ego, inquit, sum pastor bonus. Audite hoc, pastores, et a me uno pastore boni pastores esse discite. Bonus enim pastor est, qui animam suam dat pro ovibus suis. Hæc est definitio boni pastoris, hoc ego feci, hoc et vos facite, si necesse fuerit. « Majorem enim dilectionem nemo habet, quam ut animam suam ponat quis pro amicis suis. Mercenarius autem, et qui non est pastor, cuius non sunt oves proprie, videt upum venientem, et dimittit oves, et fugit. (Joan. xv, 13). » Bonus pastor fuit Jacob, bonus pastor et Moyses, bonus pastor erat et David, qui pro tuendis ovibus, ursis et leonibus, quamvis puer esset, adhuc se objicere non timebat. Nam et leonem, et ursum ipse interfecit, sicut ad Saul loquens ipse testatur. Illi enim ursi, et leones vitia, et malignos spiritus, hæreticos et schismaticos significabant, contra quos nunc Ecclesie pastores pugnant et dimicant. Non erat ille mercenarius, qui dimissis ovibus fugeret, et luporum impetus formidaret. Ille igitur bonus pastor hunc pastorem optimam signi-

scibat, qui modo in hoc Evangelio loquitur dicens : *Ego sum pastor bonus*, etc. Sed vis videre etiam ipsum David boni pastoris definitionem, quæ hic describitur adimplese, et pro suis ovibus animam ponere voluisse? Cum enim angelus ad populum descendisset, et evaginato gladio multos interfecisset, morti se ipse obiciens clamavit dicens : « Ego sum, Domine, qui peccavi; ego inique egi; isti, qui oves sunt, quid fecerunt? Vertatur, obsecro, manus tua contra me, et contra domum patris mei (*II Reg. 1, 17*). » Dicit itaque noster David, filius autem illi David, sed fortior quam ille David, *ego sum pastor bonus*. Quod autem pastorem se Dominus dicit, dignatio est, non præsumptio; inclinatio est, non dignitatis alicujus aliqua sublimatio. Sed non dignatur se pastorem dicere, qui pastoris officium, injurias et labores non est dedignatus obire. Ipse est, de quo propheta ait : « Sicut pastor gregem suum pascit, et in brachio suo congregabit agnos, et in sinu suo levabit, fetas ipse portabit (*Isa. xl, 41*). » Cui autem non videatur injuriosum esse, ut agnos, et oves fetidas, et sordidas in sinu congreget, et super humeros portet? Tales tamen erant oves Christi, tales prius erant omnes homines, quod ipse suo sanguine lavit, et aquis baptismatis mundavit, et propriis humeris ad pascua reportavit. Sed dicat idem propheta qualis secundum divinitatem sit, qui secundum humanitatem tantum se humiliare voluit. « Quis, inquit, mensus est pugillo aquas, aut celos palmo ponderavit? Quis appendit tribus digitis molem terræ, et libravit in pondere montes, et colles in statera? » (*ibid., 12*). Ipse, inquam, qui injurias pastoris sustinuit, ipse est, qui fabricavit cælum et terram. Ipse est, qui pugillo metitur terram, qui pluvie guttas, et stellarum numerum novit. Ipse est, qui virtute omnipotentis Trinitatis quasi trium digitorum operatione libravit in pondere montes, et colles in statera, ipse in medio firmamento terram stabilivit, quæ suis librata ponderibus, cum nullum habeat fundamentum, nusquam tamen cadere potest. Denique ipse est, qui in pondere, numero et mensura omnia fecisse legitur. Certum enim pondus, et certum numerum, certamque mensuram omnibus posuit, ultra quæ se extendere nulla valet creatura. Tot igitur erant homines quos ipse disposuit, ejus ponderis gravitatem et fortitudinem, ejus virtutis, sapientiæ, honoris, dignitatis quantitatem; et mensuram unusquisque habebit, quam ipse ante tempora habere disposuit. Ideo enim et ventis pondus dedisse legitur, quia angelicis potestatibus, et justorum animabus eam gravitatem et fortitudinem tribuit, ut superbiæ gravitate a proprio statu moveri non possint. Hanc autem gravitatem, et hoc pondus ille non habuit, qui superbiæ levitate elevatus dixit : **426** « In cælum ascendam, super astra Dei exaltabo solium meum (*Psal. xiv, 13*). » — « In voluntate igitur tua, Domine, universa sunt posita, et non est qui possit tuæ resistere voluntati (*Ester xiii, 9*). » Sequitur : *Mercenarius autem, et qui non est pastor,*

A *cujus non sunt oves propriæ, vidit lupum venientem et dimittit oves et fugit.* Mercenarius enim est ille episcopus, qui in pascendis et regendis ovibus sola temporalia et transitoria quærit, qui non amore celestis patriæ, sed pro lucro et mercede rerum temporalium oves Dominicas pascit. Et iste quidem apud Deum pastor non est, etsi ab hominibus pastor dicatur; hic autem non oves proprias habet, sed mercede conductas. Si enim propriæ essent, diligeret ut proprias, et se pro eis periculis obicere non dubitaret. Sed videt lupum venientem, videt diabolum ejusque satellites imminentes (satellites namque diaboli hæretici et schismatici sunt, omnesque deceptores), et dimittit oves, et fugit. Dimittit utique non auxiliando, veritatem non prædicando, constantiam et patientiam non admonendo, et hæresi resistendo. Unde per Ezechielem a Domino dicitur : « Non ascendisti ex adverso, neque posuisti murum pro domo Israel, ut staretis in prælio in die Domini (*Ezech. xiii, 5*). » Omnia enim hæc verba muri quidam sunt, quibus ab hæreticis oves Ecclesiæ defenduntur; hic lupus pellitur, his vincitur, et his fugatur. Mercenarius autem fugit, quia mercenarius est, et non pertinet ad eum de ovibus. Non enim fugeret, si mercenarius non esset, non fugeret, si pro amore et charitate, et non pro mercede serviret. « Perfecta enim charitas foras mittit timorem (*I Joan. iv, 18*). » Et ideo quidem fugit, quia non pertinet ad eum de ovibus. *Ego sum pastor bonus, et cognosco oves meas, et cognoscunt me meæ.* Novit enim Dominus qui sunt ejus. Cognoscere autem Deum, diligere est. Unde et quibusdam in judicio dicturus est : « Amen dico vobis, nescio vos (*Matth. xxv, 12*); » id est non diligo vos. Alioquin qui omnia scit, quomodo ignorare aliquid potest? Quod igitur ait, et *cognosco meas, et cognoscunt me meæ*, tale est ac si diceret : Et diligo meas et diligor a meis. Sed quomodo cognosco? Vis audire quomodo? *Sicut novit me Pater, et ego agnosco Patrem.* Sic, inquit, cognosco, id est diligo meas et diligor a meis, sicut diligor a Patre et diligo Patrem. Unde et in sequentibus ait : « Sicut dilexit me Pater, ego dilexi vos (*Joan. xv, 9*). » Itemque : « Non pro his rogo tantum, sed et pro eis qui credituri sunt per verbum eorum in me, ut omnes unum sint, sicut et tu Pater in me, et ego in te, ut et ipsi in nobis unum sint. Et animam meam pono pro ovibus meis (*Joan. xvii, 20*). » Inde, inquit, probatur, quod diligam eos, quia animam meam pono pro ovibus meis. Nisi eas dilexisset, animam pro eis non posuisset. *Et alias oves habeo, quæ non sunt ex hoc ovili, et illas oportet ad me adducere, et vocem meam audient, et fiet unum ovile, et unus pastor.* Hoc est enim, quod Apostolus ait : « Ipsa est pax nostra, qui fecit utraque unum (*Ephes. ii, 14*). » Junxit enim duos parietes, unum ex circumcisione, et alterum ex præputio venientem. Judæis enim loquebatur Dominus, quibus se gentiles jungere promittebat, ut ex duobus populis una domus edificaretur, et una Ecclesia construeretur. Facta est igitur pax

inter Judæos et gentiles : unum est ovile, unus est pastor : unam legem tenent, unum Deum adorant, et unius pastoris vocem sequuntur. [Hos autem duos ovium greges, hos duos Ecclesiæ parietes, Moyses quoque significavit, quando ex decem cortinis, jubente Domino, tabernaculum fieri præcepit. Erant autem quinque cortinæ in pariete uno angulis hyacinthinis sibi mutuo junctæ. Erant autem et aliæ quinque in pariete altero simili modo sibi contextæ. Quinque vero, et quinque idem duo parietes aureis vinculis sibi invicem jungebantur, ex quibus videbret duobus parietibus unum tabernaculum construebatur. Omnes autem cortinæ opere plumario contextæ erant, palchraque varietate distinctæ. Hæc autem quid significant in Exodo exposuimus].

HOMILIA LXXVII.

DOMINICA II POST PASCHAM.

ADMONITIO. — Ex duobus partibus instructam indicamus hanc homiliam, quarum primam, ab initio scilicet, usque ad verba : *Tanta soboles tam nobilium filiorum ubique gentium germinavit* videant lectores sub num. 47 comment. In Joannem, et alteram in expositione Apocalypsis cap. 12. Multo emendatiorem in editione nostra quam in Marchesio pag. 76 et 77 lectionem habebunt. Eadem est in supposito Emiseno num. 97.

LECTIO S. EVANGELII SECUNDUM JOANNEM (XVI, 16).

In illo tempore, dixit Jesus discipulis suis : Modicum, et jam non videbitis me, et iterum modicum et videbitis me. Et reliqua.

Inc. : Modico enim tempore in sepulcro Dominus jacuit.

Des. : Et gaudium vestrum nemo tollet a vobis.

427 HOMILIA LXXVIII.

DOMINICA III POST PASCHAM.

ADMONITIO. — Pro hac instituenda homilia usus est auctor, ut in aliis frequentissime fecit, suis commentariis Evangelia. Cum igitur Evangelium decurrentis Dominicæ sit ex Joan. cap. XVI prior pars homiliæ eadem est in expositione textus, quemadmodum extrema. Sed in medio plura addidit S. episcopus, quibus ne priventur lectores una cum priori parte a Marchesio pag. 77 exscribere curavimus, facto primum cum aliis editionibus collatione, et expunctis erratis multis; reliqua vero ex comment. in Joan. num. 46, comparare poterunt. In Eusebio est hom. 98.

LECTIO S. EVANGELII SECUNDUM JOANNEM (XVI, 5).

In illo tempore, dixit Jesus discipulis suis : Vado ad eum qui me misit. Et reliqua.

Dixerat superius beatus Petrus : « Domine, quo vadis (Joan. XIII, 36); » sed jam nunc ejus sermonibus omnes edocti et instructi, nemo eum interrogat quo vadit, quoniam certissime scivit quia ad Patrem vadit. Ut quid interrogarent, quod sciebant, et unde non dubitabant : *Sed quia locutus sum vobis, tristitia implevit cor vestrum. Videbat enim eos conturbatos de recessu suo, quem modo audierunt et cognoverunt in sermone suo. Quis enim non doleret a tali, ac tam bono; tam dolci; tamque suavi Domino separari? Sed ego veritatem dico vobis : Expedi vobis ut ego eadem. Quid enim Veritas nisi veritatem dicere potest? Dicit igitur hoc non tantum sermone*

ad suum confirmando, quantum illorum corda consolando. *Si enim non abiero, Paracletus non veniet ad vos; si autem abiero, mittam eum ad vos. Quantumvis enim et ibi, et ubique semper Paracletus erat: si quidem Spiritus Domini replevit orbem terrarum, aliter tamen venturus erat. Sic enim antè tempora prædestinatum fuerat, ut prius Dei Filius de virgine nasceretur, moreretur, resurgeret, caelos ascenderet, et sic tandem Spiritus sanctus consolandis discipulis mitteretur. Sic erat dispositum, sic præfinitum, et aliter venire non poterat. Et cum venerit ille, arguet mundum de peccato, et de justitia, et de judicio. Hoc autem exponit, de peccato quidem quia non credunt in me. De justitia vero quia vado ad Patrem, et jam non videbitis me. De judicio*

*autem, quia princeps hujus mundi jam judicatus est. Ecce tria posuit in quibus Spiritus sanctus mundum redarguit: de quibus ipse quoque Filius Dei eum prius redarguerat. Tale est ac si diceret: Ego quidem ad Patrem vado; sed vobis Spiritum Paracletum mitto, qui mea vice vos doceat, confirmet et corroboret, qui in vobis et pro vobis loquatur, et per vos arguet mundum de peccato, et de justitia, et de judicio. De peccato quidem infidelitatis, quia non credunt in me; et quia non credunt in me, justitiam non operantur; et ideo arguet eos Spiritus sanctus etiam de justitia. Sed quare ipse vice mea, et non ego per meipsam? Quia ego ad Patrem vado, et jam non videbitis me. Ipse enim hanc redargutionem facere non poterat, nisi quia secundum carnem caelos ascendebat, et quia corporaliter in hoc mundo ulterius non manebat, et non solum de peccato, et de justitia, verum etiam de judicio arguet mundum Spiritus sanctus. De quo judicio? De illo quidem, de quo superius ait: *Nunc judicium est mundi. Nunc princeps hujus mundi ejicietur foras. Unde et bene hic dicitur: De judicio quidem, quia princeps hujus mundi jam judicatus est*, id est foras ejectus est. De tali namque judicio ait Psalmista: « Judica, Domine, judicium meum, et causam meam (Psal. LXXIII, 22). » Itemque: « Judica judicium meum, et redime me (Psal. CXVIII, 154). » Quid igitur judicium mundi, nisi redemptio mundi? Quid est judicium mundi, nisi judicium, in quo judicatur, damnatur, et de cordibus fidelium ejicitur princeps mundi? De hoc igitur judicio arguitur mundus; quia tanti beneficii ingratus adhuc sequitur principem mundi. Arguitur ergo mundus de peccato, quia in Christum credere noluit. Arguitur et de justitia, quam eo docente audivit, et servare noluit. Arguitur et de judicio, quia princeps mundi est damnatus, et mundus ipse liberatus; sed tanti beneficii ingratus nondum Christum sequitur suæ salutis auctorem, sed potius diabolum deceptorem.*

Potest autem et sic intelligi, quod ait : *Ipse arguet mundum de peccato, de justitia, et de judicio, ac si diceret : Ipse arguet mundum de peccato suo, et de justitia mea, et de judicio suæ pravæ electionis. De peccato quidem, quia non crediderunt in me. Si*

enim non venissem, et locutus eis fuisset, peccatum non haberent, nunc autem excusationem non habent de peccato suo. Arguet autem mundum de justitia mea, quam ego quidem habebam, tunc cum Dei Filium me esse **428** dicebam. Ipsi vero econtra iniuste clamabant, secundum legem debet mori, quia Filium Dei se fecit. Hæc autem mea justitia nunc manifestabitur, quia ecce ego nunc ad Patrem vado, et jam non videbitis me. Neque enim ad eum quasi ad Patrem ire potuissem, si ejus filius non fuisset. Et alii quidem omnes ibant ad eum, quasi ad Dominum, solus autem filius ivit ad eum quasi ad Patrem. Arguet præterea mundum Spiritus sanctus de judicio pravæ suæ electionis, quo videlicet judicio mundi principi, qui jam damnatus et judicatus est, servire elegit, et me suæ salutis auctorem damnavit et reprobavit. Sequitur: *Adhuc habeo vobis multa dicere, sed non potestis portare modo. Cum autem venerit Spiritus ille veritatis, docebit vos omnem veritatem.* Multa, inquit, jam dixi vobis, multa adhuc habeo dicere vobis, quæ ideo non potestis portare modo, quia illam tantam mei Spiritus plenitudinem nondum vobis infundere volo. Quare? Ut omnia suo tempore fiant, ut prius cælos ascendam, et tunc effundam de Spiritu meo super omnem carnem, et prophetabunt. Cum autem venerit Spiritus ille veritatis, qui nihil docet, nisi veritatem de quibuscunque rebus vos docuerit, sine alicujus falsitatis admisione integram et perfectam omnem vos docebit veritatem. Et propter hoc quidem quia Spiritus sanctus docet omnem veritatem, Dominus et Salvator noster de Spiritu sancto dicere videtur, quod omne peccatum et blasphemia remittetur hominibus, spiritus autem blasphemiae non remittetur. Et quidem quicumque peccaverit in Patrem, remittetur ei, et qui peccaverit in Filium dimittetur ei, qui autem peccaverit in Spiritum sanctum non dimittetur ei neque in hoc sæculo, neque in futuro. Utrum igitur peccatum est, præter ipsum nullum aliud est, quod hominibus non remittatur. Hoc autem est veritati credere nolle. Ideo enim pereunt Judæi et pagani, quia veritati credere noluunt. Quicumque igitur est, qui vult ut dimittantur peccata sua, credat veritati, et si Christianus non est, convertatur ad fidem, et baptizetur. Hoc enim Veritas dicit, quia non crediderit, condemnabitur. Si vero Christianus est, credat veritati, recedat a peccato, pœnitcat et dimittetur ei peccatum. Dicit Propheta de Spiritu sancto: « Hodie si vocem ejus audieritis, nolite obdurare corda vestra (Psal. xciv, 8). » Dicit et Apostolus per Spiritum sanctum: « Secundum duritiam autem tuam, et cor impœnitens thesaurizas tibi iram in die iræ, et revelationis justii iudicii Dei (Rom. ii, 5). » Hoc autem verum est, ut quicumque veritati iadurato corde credere noluerit, non dimittetur ei neque in hoc sæculo, neque in futuro. Sicut autem proprium est Filio carnem suscepisse et mundum a morte perpetua suo sanguine liberasse, ita et Spiritui sancto proprie pertinere videtur, ut a Patre Filioque

A procedens per apostolos, Ecclesiæque doctores omnem veritatem doceat et prædret. Unde et Dominus ait: « Non enim vos estis qui loquimini, sed Spiritus Patris vestri qui loquitur in vobis (Matth. x, 20). » Quamvis igitur in totam Trinitatem peccat quicumque in unam de tribus personis peccat, tamen in Spiritum sanctum peccare videtur quicumque veritati non credens ejus doctrinæ, et magisterio contradicit. Sequitur: *Non enim loquetur a semetipso, sed quicumque audiet loquetur, etc.*

HOMILIA LXXIX.

DOMINICA IV POST PASCHAM.

ADMONITIO. — Nihil proferunt Emisenus et Marchesius hæc in homilia, quam primus sub nom. 90 tradit, alter pag. 76, quod desit in commentario; cujus etiam lectio multo etiam perfectior est quam in illis. Lectores igitur adeant in Joannem num. 48.

LECTIO S. EVANGELII SECUNDUM JOANNEM (xvi, 25). *In illo tempore, dixit Jesus discipulis suis: Amen, amen dico vobis, si quid petieritis Patrem in nomine meo. Et reliqua.*

Inc.: Si consideremus, quibus hæc verba specialiter, etc.

Des.: Qui jam cura suo principe superatus est.

429 HOMILIA LXXX.

IN LITANIA MAJORI.

ADMONITIO. — Rursus occurrit hic alia homilia ex duobus commentariis in Lucam et in Matthæum constans; pars prima, quæ immediate sequitur Evangelii locum, est ex comment. in Lucam a num. 24 usque in finem; partem alteram accepti auctor ex Matth. comment. num. 21. Legitur in Marchesio pag. 80.

LECTIO S. EVANGELII SECUNDUM LUCAM (xi, 5). *In illo tempore, Jesus dixit discipulis suis: Quis vestrum habebit amicum, et ibit ad illum media nocte. Et reliqua.*

Inc.: His enim verbis admonemur ut Spiritum sapientiæ.

Des.: Mali vero mala data petentes a malo patre mala data suscipiunt.

HOMILIA LXXXI.

IN NATIVITATE APOSTOLORUM PHILIPPI ET JACOBI.

ADMONITIO. — Eximia loci hujus evangelici expositio tanta perspicuitate atque verborum consolationum affluentia est scripta, ut legi nequeat, quin animus ad maximam promissorum bonorum spem accendatur. Infinita divini reparatoris charitas, quæ in consolandis discipulis triumphat, nos etiam recreat et confortat, cum ejusdem dilectionis fieri participes possumus, si ei æque obsequentes, et fideles erimus. Homilia ex integro præbet comment. in Joan. num. 59.

LECTIO S. EVANGELII SECUNDUM JOANNEM (xiv, 2). *In illo tempore, dixit Jesus discipulis suis: Non turbetur cor vestrum. Et reliqua.*

Inc.: Ego, inquit, vado, et quo ego vado, vos non potestis venire, etc.

Des.: Multum enim glorificatur Pater in Filio, dum talia fiunt in nomine Filii.

HOMILIA LXXXII.

IN INVENTIONE SANCTÆ CRUCIS.

ADMONITIO. — Ne quod sæpe dictum est, de hisce homiliis repetamus, quæ lere omnes sunt eadem evangelicæ expositiones, satis erit adnotare-

sequentem omnino haberi in comment. in Joannem num. 7 a capite usque ad finem, et collatam cum Eusebio nihil ab illo differre.

LECTIO S. EVANGELII SECUNDUM JOANNEM (III, 1). *In illo tempore, erat autem homo ex Pharisæis Nicodemus nomine.* Et reliqua.

Inc.: Bonus homo iste Nicodemus jam credulus quidem, sed nondum in charitate perfectus.

Des.: Omnis qui credit in eum non pereat, sed habeat vitam æternam.

HOMILIA LXXXIII.

IN APPARITIONE S. MICHAELIS ARCHANGELI.

ADMONITIO. — Facta collatione homiliae hujus cum comment. in Matth. num. 74, c. 1, in quo Evangelii locus desumptus est, præter pauca verba in principio addita in Marchesio pag. 82, reliqua eandem referunt expositionem.

430 LECTIO S. EVANGELII SECUNDUM MATTHEUM (XVIII, 1). *In illo tempore, accesserunt discipuli ad Jesum, dicentes: Quis putas major est in regno caelorum.* Et reliqua.

Inc.: Accesserunt utique discipuli ad Jesum non loquendo, sed cogitando, etc.

Des.: Humiliavit semetipsum factus obediens usque ad mortem.

HOMILIA LXXXIV.

IN ASCENSIONE DOMINI.

ADMONITIO. — Quamvis pauca admodum sint hinc homiliae in principio addita Evangelii expositioni, ut habetur in editione, quæ pariter in Emiseno hom. 82 leguntur; attamen cum ex illis auctor S. Bruno magis magisque dignoscatur, ea omittit non judicavimus; aggregitur enim Simoniacos, quod perpetuo agit, quæties ei opportunitas venit. Est in Marchesio pag. 83.

LECTIO S. EVANGELII SECUNDUM MARCUM (XVI, 14). *In illo tempore, recumbentibus undecim discipulis, apparuit illis Jesus, et exprobravit incredulitatem eorum,* etc. Et reliqua.

Inc.: Venit ad discipulos suos Dominus Jesus, invenit eos recubentes, invenit eos manducantes et bibentes, discubuit cum illis, manducavit et bibit cum illis, ut se non phantasticum, sed verum corpus assumpsisse ostenderet, et sua præsentia eos roboraret. Redarguit eos de infidelitate sua, confirmavit eos colloquio suo. Et sicut scriptum est: « Convalescens præcepit eis ab Hierosolymis ne discederent, sed expectarent promissionem Patris (Act. 1, 4). » Quicumque igitur es, qui Spiritus sancti promissionem expectas, noli ab Hierosolymis discedere, noli Ecclesiam relinquere, noli sanctorum consortium deserere, ibi expecta, ibi mane, quia nulli extra Ecclesiam datur Spiritus sanctus, et eos etiam qui habent, si ab ea se separaverint, derelinquit. Redarguit autem eos propter duritiam suam, reprehendit eos de infidelitate cordis sui. Quamvis enim Simon Petrus, ut Maria Magdalena, etc., his incipit expositio in Evangelium, iisdemque prosequitur homilia usque in finem: *In omnem terram sivit sonus eorum, et in fines orbis terra verba eorum.*

HOMILIA LXXXV.

DOMINICA POST ASCENSIONEM.

ADMONITIO. — Eximiores inter homilias hæc referri potest ob præclaram, quam tradit de processione Spiritus sancti a Patre, et Filio doctrinam contra Græcos, qui Spiritum sanctum a Patre tantum procedere contendebant. Eadem est in supposito Emiseno sub num. 102, in Marchesio pag. 44, et in comment. in Joannem num. 45.

LECTIO S. EVANGELII SECUNDUM JOANNEM (XV, 26). *In illo tempore, dixit Jesus discipulis suis: Cum venerit Paracletus, quem ego mittam vobis a Patre,* etc.

Inc.: Semper Salvator noster tristibus miscet læta.

Des.: Hac tali consolatione præmunire necessarium non esse.

HOMILIA LXXXVI.

IN DIE PENTECOSTES.

ADMONITIO. — Non inferior superiori videbitur homilia huic solemnitati assignata, si copia et soliditas dogmatum inspicitur, atque excellentia moralium præceptorum observetur, quibus diei hujus mysterium illustrat auctor atque exposuit. Constat autem ex fine num. 40 comment. in Joannem ab illis verbis: *Qui habet mandata mea, et servat ea, ipse est qui diligit me,* et toto sequenti numero 41. in Emiseno, et in codice Laurentiano proœmium illud omissum est, et incipit homilia ab expositione textus Joannis, et desinit inde ut Marchesius habet pag. 85 et seq.

431 LECTIO S. EVANGELII SECUNDUM JOANNEM (XIV, 23). *Respondit Jesus.* Et reliqua.

Inc.: Dominus Salvator noster paulo superius discipulis loquitur dicens: *Qui habet mandata mea,* etc.

Des.: Cælum attendite, quia inde originem habetis.

HOMILIA LXXXVII.

DOMINICA OCTAVA PENTECOSTES.

ADMONITIO. — Exscripsimus ex Marchesio pag. 86 homiliam hanc, cujus nullum est vestigium in comment. in Evang. Lucæ. Fatemur tamen aliqua excerpta esse a capite 6 lib. 1 sententiarum, cui titulus est *De Misericordia.* In collectione homiliarum Eusebii Emiseni hæc non reperitur.

LECTIO S. EVANGELII SECUNDUM LUCAM (VI, 36). *In illo tempore, dixit Jesus discipulis suis: Estote misericordes.* Et reliqua.

Estote, inquit, *misericordes,* sed quomodo? *Sicut et Pater vester caelestis misericors est.* Ipse est enim, qui solem suum oriri facit super bonos et malos; et pluit super justos et injustos. Ipse non solum misericors, sed ipsa quoque misericordia est; qui neminem vult perire, sed omnes vult salvos fieri et ad agnitionem Veritatis venire. Sic igitur et vos estote misericordes, hanc misericordiae regulam tenete. Magna est virtus misericordiae, omnibus aliis virtutibus superior est. Unde et ad populum dicitur: « Suavis Dominus universis, et miserationes ejus super omnia opera ejus (Psal. cxliv, 9). » Unde bene apud Græcos *oleos* vocatur. Sicut enim in liquoribus oleum, ita et in bonis operibus misericordia est superior. Quemcumque enim liquorem in oleum fundas, oleum semper desuper natat. Oleo baptismus sanctificatur, oleo Ecclesia consecratur. Nos quoque ideo oleo toties uncti sumus, ut semper misericor-

diæ memores simus, et nunquam pietatis et misericordiæ obliviscamur. Hinc est etiam, quod Dominus ait: « Misericordiam volo, et non sacrificium (*Matth. ix, 13*). » Sunt autem et alia multa, quæ de misericordia dici possunt; siquidem « misericordia Domini plena est terra (*Psal. xxxii, 5*). » Sed quis sapiens custodiet hæc, et intelliget misericordias Domini? » (*Psal. cvi, 43*). Estote ergo misericordes, et ita misericordes sicut et Pater vester misericors est. Omnes diligite, neminem odio habeatis; orate pro persecutibus et calumniantibus vos, « ut sitis filii Patris vestri, qui in cælis est (*Matth. v, 45*). » — Nolite condemnare, et non condemnabimini. Quare ergo iudices constituti sunt? Quare et leges positæ sunt? Gaudeant igitur homicidæ, lætantur adulteri, exultent sacrilegi; nihil eis ulterius timendum est, si jam neque iudicandi, neque damnandi sunt. Quare ergo scriptum est: « Maledictus omnis, qui prohibet gladium suum a sanguine (*Jerem. xlviii, 10*). » Quare laudantur filii Levi, qui zelo justitiæ ne ipsis suis parentibus pepercerunt? Quare Dei sapientia dicit: « Diligite justitiam quæ iudicatis terram (*Psal. ii, 10*). » Quare et Psalmista ait: « Judicate egeno et pupillo; humilem et pauperem justificate? » (*Psal. lxxxii, 3*). Quare toties in lege præcipitur. Si quis fecerit hoc et illud, morte moriatur? Aliter intelligendum est. Non iudicandi licentia aufertur, non justitia prohibetur; temeritas tollitur, ambitio vetatur, et crudelitas interdicitur. Tale est igitur ac si diceret: Nolite iudicare sine misericordia, ubi misericordia haberi et custodiri potest. Nolite condemnare, nolite in danda sententia esse præcipites. Expectate dum ire transeat; sustinete dum mensa furore conquiescat. Non in voluntate, sed in justitia sit iudicium nostrum. Non secundum voluntatem iudicetis; sed diu deliberata sententia tandem nocentes et impios condemnatis. Sic enim facit Pater vester qui in cælis est; sic facit ille, qui plenus misericordia, qui etiam damnando impios, nunquam recedit a misericordia. Illa, inquam, hoc facit, qui « non vult mortem peccatoris, sed ut convertatur, et vivat (*Ezech. xviii, 33*). » Quare igitur eos occidit? Quare eos damnat, et iudicat? Non vult quidem ut moriantur, sic tamen si convertantur, si perverse agere conquiescant, et ad pœnitentiam redeant. Hoc autem si feceritis, et si ita iudicaveritis, neque iudicabimini, neque condemnabimini. Judicate iniuos, damnate superbos et impios. Eos videlicet et impios et superbos, qui neque ad pœnitentiam redeunt, neque a sua impietate quiescunt. Impropiis autem causis, et in quibus iudices constituti non estis, omnibus dimitte, omnibus veniam date, ut non plus contra vos fratres vestri valeant peccare, quam vos eis peccata dimittere. « Si enim dimiseritis omnia peccata eorum, Pater vester dimittet vobis peccata vestra (*Matth. vi, 12*); » contra vero: « Nisi dimiseritis omnibus peccata eorum, nec Pater vester dimittet vobis peccata vestra (*ibid.*). » — Mensuram bonam, et confertam, et coagulatam, et superfluentem dabunt in sinum re-

strum. His autem **432** verbis quid aliud significatur, nisi quia omnibus bonis, omni lætitia, omni dignitate, omni beatitudine abundabit, si et vos peccatis dimiseritis, et a pietate et misericordia non recesseritis. Unde et subditur: *Eadem mensura, quæ mensi fueritis, remetietur vobis.* Dicebat autem et illis hanc similitudinem. Nunquid potest cæcus cæcum ducere? Nonne ambo in foveam cadunt? Ac si dicat: Non omnium est iudicare, non omnium est condemnare, non ad omnes pertinet sententiam de peccatis dare. Hoc solummodo iudicium est, hoc solummodo prælatorum est. Cæci igitur sunt, et mentis oculos amiserunt, quicumque id quidem, quod suum officium non est, et quod eis interdicitum est, agere præsumunt. Tales autem dum temerarie quidem alios, quamvis iniuos damnant et iudicant, simul cum eis in foveam cadunt. In foveam utique damnationis æternæ. Et illi quidem propter peccata sua: isti vero propter temeraria, et iniqua iudicia sua. « Non est discipulus super magistrum; perfectus autem erit omnis, si sit sicut magister ejus (*Matth. x, 24*). » Hoc autem ad superiora respicit; et tale est ac si dicat: Dixi vobis: Estote misericordes, et ita misericordes, sicut Dominus et magister vester misericors est. Illum sequimini, illum imitamini, illius formam et exemplum tenete. Ad illius formam et exemplum vivite. « Quid enim vides festucam in oculo fratris tui, trabem autem quæ in oculo tuo est, non vides? Et quomodo potes dicere fratri tuo: Sine, eieciam festucam de oculo tuo, ipse trabem in oculo tuo non videns (*Matth. vii, 3*). » Nolite, inquit, iudicare, et non iudicabimini. Iudica prius teipsum, quicumque es, damna prius, et corrige peccata tua. « Ejice prius trabem de oculo tuo, et tunc prospicies, ut educas festucam de oculo fratris tui (*Luc. vi, 42; Matth. vii, 3*). » Hoc enim interest inter festucam, et trabem, quod interest inter peccatum et crimen; Apostolus autem loquitur dicens: « Tu quis es, qui iudicas alienum servum? Domino suo stat, aut cadit (*Rom. xiv, 4*). » Stabit autem: potens est Dominus statuere illum. « Nolite itaque ante tempus iudicare, quoadusque veniat Dominus, qui illuminabit abscondita tenebrarum, et manifestabit consilia cordium. Et tunc laus erit uniuersique a Deo (*I Cor. iv, 5*). » Qui vivit, et regnat in sæcula sæculorum. Amen.

HOMILIA LXXXVIII.

DOMINICA II° POST PENTECOSTEN.

ADMONITIO. — Breviter monitos lectores facimus, quidquid homiliarum diei præsentis nomine Marchesius pag. 87 produxit, id totum haberi in expositione Evangelii Lucæ num. 16. Hæc etiam homilia est in Emiseno pro Dom. v post Pentecosten.

LECTIO S. EVANGELII SECUNDUM LUCAM (v, 1). *In illo tempore, cum turbæ irruerent in Jesum, ut audirent verbum Dei. Et reliqua.*

Inc. : Stagnum Genesareth ipsum est quod mare Galilee.

Dco. : Et subductis ad terram navibus, relictis omnibus, secuti sunt eum.

HOMILIA LXXXIX.

DOMINICA III POST PENTECOSTEN.

ADMONITIO. — Homilia in Marchesio pag. 87 ab initio ad finem eadem continet, quæ in comment. in Lucam num. 35 traduntur. Sed lectio nostra menda plura in veterem impressionem irrepta corrigit.

LECTIO S. EVANGELII SECUNDUM LUCAM (XV, 1). *Erant autem appropinquantes ad Jesum publicani et peccatores, ut audirent illam. Et reliqua.*

Inc. : Apostolus enim Corinthiis scribens ait : *Si quis fratres non amat, etc.*

Des. : Non venit vocare justos sed peccatores ad penitentiam.

433 HOMILIA XC.

DOMINICA IV POST PENTECOSTEN.

ADMONITIO. — Immutato titulo eadem est commentario in Evangelium Luc. num. 33. In Emiseno legitur in Dominica II post Pentecosten; in Marchesio autem pag. 88, ut ejus ordinem sequamur, in quarta. Nullam conperi inter eos discrepantiam.

LECTIO S. EVANGELII SECUNDUM LUCAM (XIV, 16). *In illo tempore, dixit Jesus discipulis suis similitudinem : Homo quidam fecit cenam magnam. Et reliqua.*

Inc. : Hic enim homo ipse est, qui hæc loquitur Jesus Christus.

Des. : Nemo simul cum sanctis addetur, nec in convivii epulas introibit.

HOMILIA XCI.

IN NATIVITATE S. JOANNIS BAPTISTÆ.

ADMONITIO. — Patientur lectores hanc homiliam duobus ex locis commentarii in Lucam componere quorum primus est num. 5 et incipit : *Nascitur hodie Joannes Baptista major prophetis, et sequitur usque ad hæc. Et non poteris loqui usque in diem, quo hæc fiant.* Alter paucis intermediis additis exstat num. 2 et incipit : *Unde hoc sciam? Ego sum senex, et procedit ad hæc usque : Loquitur enim Vetus Testamentum, sed jam non suo, et proprio sensu; et iterum a num. 5 adnectit auctor reliqua ab illis verbis : Loquente autem Zacharia, factus est timor usque in finem.* Editam habemus homiliam ex his diversis locis confectam in Marchesio pag. 89, et in Eusebio Emiseno num. 114.

LECTIO S. EVANGELII SECUNDUM LUCAM (I, 57). *In illo tempore, Elisabeth impletum est tempus pariendi et peperit filium. Et reliqua.*

Nascitur hodie Joannes Baptista major prophetis, minor angelis, imo minor eo, qui minoratus est paulo minus ab angelis, etc.

(Cætera quæ sequuntur legi possunt in commentario usque ad hæc : *Eris tacens et non poteris loqui usque in diem, quo hæc fiant. Quæ adduntur subjicimus.*)

Ingressus est enim, ut superius legitur in templo Domini, et omnis multitudo populi erat orans foris hora incensi. Apparuit autem illi angelus Domini stans a dextris altaris incensi, cui, quia credere noluit, linguam amisit. Hæc autem solemnitas decima die mensis septimi agebatur, quando solus pontifex semel in anno non sine sanguine ingredie-

A batur Sancta sanctorum, nullum alium in templo esse licebat. Quod quid significet, et Apostolus exponit in Epistola ad Hebræos, et nos quoque in Levitico (1659) de hac solemnitate sufficienter diximus. Apparuit autem illi angelus Domini stans a dextris altaris incensi. Stabat angelus, et a dextris stabat, quoniam fortia nuntiabat. *Ei Zacharias turbatus est videns, et timor irruit super eum.* Ait autem ad illum angelus : *Ne timeas, Zacharia, quoniam exaudita est deprecatio tua.* Hæc enim angelorum consuetudo est, in qua etiam ab illis discernuntur, qui se transfigurant in angelum lucis, quod in suæ locutionis principio eos quibus loquuntur, consolantur et ne timeant adhortantur. Quod autem ait, *quoniam exaudita est deprecatio tua*, nemo putet Zachariam

Deum pro filio exorare, præsertim cum de filio, suæque uxoris ætate diffideret, et angelo id promittenti non crederet. Quid igitur orabat, nisi id quod lex orare præcipiebat? Ait enim : *Erit hoc vobis legitimum sempiternum, ut oretis pro filiis Israel, et pro cunctis peccatis eorum semel in anno (Levit. xvi, 34).* Hoc igitur est, ut oraba hanc deprecationem angelus exauditam esse dicebat. Quod dixit Zacharias ad angelum : *Unde hoc sciam? Ego enim sum senex, et uxor mea processit in diebus suis.* Et fortasse non recordabatur Zacharias, quod Abraham, et Sara in senectute filium genuerunt. Nihil enim Deo impossibile est. Credenti quoque omnia possible sunt. Angelus promittit, et sacerdos signum querit, quasi plus signo quam angelo credere debuisset. *Et respondens angelus dixit ei : Ego sum Gabriel, qui asto ante Deum, et missus sum loqui ad te, et hæc tibi evangelizare.* Cur ergo dubitas? Quare non credis? Neque ille, qui me misit, neque ego tibi mentiri possum. Signum **434** queris, Judæi signa petunt. Dicis ergo unde sciam? Dabitur tibi signum quod, postquam acceperis, fortasse te accepisse penitebit. Hoc igitur erit signum : *Ecce eris tacens et non poteris loqui, usque in diem, quo hæc fiant. Pro eo quod non credidisti verbis meis, quæ complebuntur in tempore suo.*

(Hic desinit additio S. Brunonis : et sequitur homilia xx commentario Evangelii.)

Quia, inquit, verbis credere noluisti, vel signo crede. Ecce eris tacens, donec ex te genita vox oriatur. Et quia vocem generaturus es, non te peniteat aliquanto tempore tacuisse. Ex te enim oritur ille, qui dicat : *Ego vox clamantis in deserto.* Et erat plebs expectans Zachariam, et mirabatur, quod esset in templo. Egressus autem non poterat loqui ad illum, et cognoverunt quod visionem vidisset in templo : et ipse erat inuens illis; et permansit mutus. Possumus autem per senem Zachariam Vetus Testamentum, et per Joannem puerum Novum intelligere. Eo enim tempore Vetus Testamentum vocem amisit, quo Novum ex Veteri fieri cœpit; quia postquam novam legem apostoli et doctores

prædicare et exponere cœperunt, vetus legis intelligentia cessavit. Sed vocem, quam amiserat, tunc tandem accepit, quando Novo Testamento jam nato, et ubique divulgato ab eo didicit, quid loqueretur. Loquitur enim Vetus Testamentum, sed jam non suo, sed proprio sensu. Loquente autem Zacharia, etc.

(Quæ sequuntur usque ad finem exstant in commentario usque ad illa verba : Super quem videris Spiritum descendantem, etc.)

HOMILIA XXII.

IN VIGILIA S. PETRI.

ADMONITIO. — Quæ S. Bruno in expositione hujus Evangelii dixit num. 55, eadem nulla facta immutatione repetita sunt in homilia; atque in ea præclarum habetur testimonium de primatu Petri, suorumque successorum in universa Ecclesia jurisdictione. Edidit Marchesius pag. 90 itidemque Emisenus.

LECTIO S. EVANGELII SECUNDUM JOANNEM (XXI, 15). *In illo tempore, dixit Simoni Petro Jesus : Simon Joannis, diligis me plus his? Dicit ei : Etiam, Domine, tu scis, quia amo te.* Et reliqua.

Inc. : Interrogat Dominus Petrum, ad se diligat, quem semper, etc.

Des. : Quantum enim dilexerit apertissime demonstravit.

HOMILIA XXIII.

IN FESTO S. PETRI APOSTOLI.

ADMONITIO. — Non minus elegantia, quam copia dicendi elucet commentarius S. episcopi super hunc Evangelii locum eap. 16, in quo agit de assumptione Petri in principem apostolorum, quodque eum Christus Dominus præcipuum Ecclesie fundamentum posuerit, eique omnem ligandi et absolvendi in terris potestatem tradiderit. Nihil in homilia legitur, quin totum exhibeat lectionis evangelicæ expositio sub. num. 68. Marchesius eam refert pag. 90.

LECTIO S. EVANGELII SECUNDUM MATTHEUM (XVI, 18). *In illo tempore, venit Jesus in partes Cæsariæ Philippi, et interrogabat discipulos suos, dicens : Quem dicunt homines esse Filium hominis? Et reliqua.*

Inc. : Interrogat Dominus discipulos suos, quam opinionem de eo habent.

Des. : Quam si prælatus recipere noluerit, tunc sciant se esse solutos.

435 HOMILIA XCIV.

DOMINICA V POST PENTECOSTEN.

ADMONITIO. — His tribus homiliis de sanctis succedit in Marchesio pag. 91 homilia suprasignata, quæ tota descripta videtur in commentario, ejus exordium sumit a fine num. 12 in Matth., usque ad finem sequentis num. 15. Cum Marchesio consentiunt codices Signinus, Laurentianus et Casinensis.

LECTIO S. EVANGELII SECUNDUM MATTHEUM (XXIII, 2). *In illo tempore, dixit Jesus discipulis suis : Nisi abundaverit justitia vestra plus quam Scribarum et Pharisæorum, non intrabitis in regnum cælorum.* Et reliqua.

Inc. : Scribarum et Pharisæorum injustitia fuit, ut bene prædicarent, etc.

Des. : Ad cujus novissimum quadrantem nunquam venit, quæ semper solvitur, et nunquam finitur.

HOMILIA XCV.

DOMINICA VI POST PENTECOSTEN.

ADMONITIO. — Homilia infra describenda tota est ex Marchesio pag. 92, quod nulla sit in commentario in Marcum loci hujus evangelicæ expositio. Eadem tamen reperitur in Emiseno pro Dom. 7, post Pentecosten, et in cod. Laurentiano sub nomine B. Brunonis episcopi.

LECTIO S. EVANGELII SECUNDUM MARCUM (VIII, 1) *In illo tempore, cum turba multa esset cum Jesu, nec haberent quod manducarent.* Et reliqua.

Legitur superius, cum venisset Jesus secus mare Galilææ, ascendens in montem sedebat ibi. Et accesserunt ad eum turbæ multæ, habentes secum multos, cæcos, claudos, debiles et alios multos, et projece-
B runt eos ad pedes ejus, et curavit eos; ita ut turbæ mirarentur, videntes multos loquentes, claudos ambulantes, et cæcos videntes, et magnificabant Deum Israel. Merito enim Jesus in montem ascendit, tanta ac talia miracula factururus, ut in monte, in quem ascendit ejus potestatis altitudo, et in miraculis quæ fecit ejus divinitatis magnificentia appareret. Sequantur igitur eum super montem aromatum, quicumque illuminari et sanari desiderant. De quibus montibus Ecclesia dicit : « Surge, dilecte mi; assimilare capree, hinculoque cervorum super montes aromatum (Cant. viii, 14). » Jesus autem, vocatis discipulis suis, dixit : *Misereor turbæ, quia jam triduo perseverant mecum, et non habent quod manducant.* Tres enim dies tria sæculi tempora sunt, ante legem scilicet, sub lege et sub gratia. Tribus igitur diebus turbæ cum Domino perseverant; quia totis his tribus temporibus viri sancti Spiritu Dei pleni in Deum credunt, Christum expectant, ejusque panibus et doctrina magno desiderio refici cupiunt. Et non habebant quod manducarent, quia panis vivus, qui de cælo descendit, nondum eis appositus fuerat, nondum leo de tribu Juda librum aperuerat, neque septem ejus signacula solverat. Tertio igitur die, id est hoc tertio suæ incarnationis tempore turbas reficit, neque ulterius eas fame perire patitur. Unde et dicit : *Et dimittere eos jejunos nolo, ne deficiant in via.* Omnes enim in via sumus, omnes ad patriam tendimus. De hac enim via Psalmista ait : « Viam mandatorum tuorum cucurri (Psal. cxviii, 32); » itemque : « Beati immaculati in via, qui ambulant in lege Domini (ibid., 1). » In hac autem via deficiunt jejuni; per hanc viam currere non possunt, qui Christi pane non sunt refecti. Præsertim si de longe venerunt : « Longe est a peccatoribus salus (ibid., 55). » Sicut enim hæc via brevis et facilis est bonis, ita longa et difficilis est malis. Et dicunt ei discipuli : *Unde illos poterit quis hic saturare panibus in solitudine?* Fortasse inmemores erant Christi discipuli, quod ex quinque panibus quinque millia hominum jam superius satiaverat. Et ait illis Jesus : *Quot panes habetis? At illi disserunt : Septem, et paucos pisces.* Septem enim panes,

septem libri sunt Veteris Testamenti, quod heptaticum vocamus; sive etiam septem gratiæ Spiritus sancti. Pauci vero pisciculi, pauci libri Novi Testamenti, ad Veteris Testamenti comparationem. Isti tamen pauci, si illis septem panibus conjungantur, cunctis hominibus ad animarum refectionem sufficiunt. Sine illis neque comedi possunt, neque saturitatem, vel fortitudinem comedentibus tribuunt. Sunt enim septem illi panes, sapientia et intellectus, consilium et fortitudo, scientia et pietas, et timor **436** Domini. Sed quis sine sapientia sapiens? Quis sine intelligentia intelligens? Quis sine consilio providus? Quis sine fortitudine fortis? Quis denique sine scientia sciens? sine pietate pius, et sine Dei timore timens? Non igitur hi pisces siue illis panibus comedi possunt. Et merito pisces isti libri dicuntur, quoniam in uno fonte natant. De quo scriptum est: *Quoniam apud te est fons vitæ, et in lumine tuo videbimus lumen (Psal. xxxiii, 10).* Et præcepit turbæ ut discumberent super terram. Super terram enim discumbunt, quicumque pulverem et terram se esse cognoscunt. Unde et dicitur: *Quid superbis, pulvis, et cinis?* (Eccli. x, 9.) Et acciciens Jesus septem panes, gratias agens fregit et dedit discipulis suis. Frangit autem Dominus et panes et pisces, quoniam prout vult, et sanctus Spiritus gratiam unicuique tribuit, et profunda sanctarum Scripturarum mysteria pandit. Sed quibus dat, nisi discipulis suis? Quibus hæc prædicanda largitur, nisi episcopis et sacerdotibus? Isti enim sunt, quos constituit Dominus super familiam suam, ut det illis cibum in tempore. Isti contum pascunt; isti panem divini eloquii totam Ecclesiæ turbam reficiunt. Et comederunt omnes, et saturati sunt. Comedamus igitur et nos, et saturemus; legamus ut intelligamus. Huc enim cibum, qui plus comedit, plus comedere appetit. Hic cibus mentem exhilarat et stomachum non gravat; quanto plus comeditur, tanto amplius crescit. Unde et subditur: *Et quod superfuit de fragmentis, tulerunt septem sportas plenas.* Plura sunt fragmenta, quasi panes, quia plures sunt, qui non fragmenta suscipiunt, quam illi qui tunc illos panes et pisces comederunt. Nonne vides quanta librorum volumina ex his quatuor Evangeliiis multiplicata sunt? Sed quid per septem sportas, nisi septem Ecclesiæ significantur, per quas omnes Ecclesiæ intelliguntur? Unde et Joannes evangelista ad septem Ecclesias scribit; unde et Isaias ait: *Apprehendent septem mulieres virum unum in illa die, dicentes: Panem nostrum comedemus (Isa. iv, 1).* Panem modo datum nobis, panem quo repletæ et refectæ sumus. Et quasi dicerent: Nos enim sumus illæ septem sportæ, quas plenas fragmentis olim in deserto apostoli sustulerunt. Quia igitur panem habemus, panem nostrum comedamus. *Erant autem qui manducaverunt quatuor millia hominum, extra parvulos et mulieres.* Quare autem parvuli et mulieres non numerantur? Nisi quia in Dei populo computari digni non sunt, qui vel parvulos in stultitia et fatuitate, vel

A mulieres in molitie et debilitate imitantur. Unde Apostolus: *« Nolite, inquit, pueri effici sensibus, sed malitia parvuli estote (I Cor. xiv, 20). »*

HOMILIA XCV.

DOMINICA VII POST PENTECOSTEN.

ADMONITIO. — Commentarium rursus adire oportet ad cognoscendam homiliam Dominicæ huic a Marchesio pag. 92 assignatam. Ab eo epim paucis additis intermediis educta est. Vide expositionem in Matth. num. 22, c. 2. Eusebius Emisenus quoque habet in Dom. viii post Pentecosten, itemque codex Laurentianus.

LECTIO S. EVANGELII SECUNDUM MATTHEUM (VII, 5).

In illo tempore, dixit Jesus discipulis suis. Attendite a falsis prophetis. Et reliqua.

Inc.: Attendite, inquit, et cavete a falsis prophetis, etc.

Des.: De quo naufragio nos liberare dignetur Jesus Christus Dominus noster.

HOMILIA XCVI.

DOMINICA VIII POST PENTECOSTEN.

ADMONITIO. — A labore exscribendi hanc homiliam, quam Marchesius inter cæteras S. Brimons retulit p. 94, nos liberat ejus commentarii in Lucam editio num. 37, eamque quilibet consulere poterit. Deest in Emiseno, sicut in cod. Laurentiano, non autem in Signino huic Dominicæ assignata.

LECTIO S. EVANGELII SECUNDUM LUCAM (XVI, 1).

Homo quidam erat dives, qui habebat villicum, et hic diffamatus est apud illum. Et reliqua.

Inc.: Et vocavit eum Dominus suus, et ait illi: Quid hoc audio de te?

Des.: Si hujus fidelitatis virtus invenitur in nobis.

437 HOMILIA XCVII.

DOMINICA IX POST PENTECOSTEN.

ADMONITIO. — De tota homilia modo adnotanda, præter pauca exordii causa addita, nihil tradit Marchesius pag. 95, quod non plenissime in commentario in Lucam num. 21 continetur. In editione Emiseni sub Dominica xiii posita, simillima est.

LECTIO S. EVANGELII SECUNDUM LUCAM (x, 25). In illo tempore, quidam legisperitus surrexit tentans Jesum dicens. Et reliqua.

Inc.: Surrexit, inquit, legisperitus legis conditor rem reprehendere volens, etc.

Des.: Magna est misericordia, per quam vita possidetur æterna.

HOMILIA XCVIII.

DOMINICA X POST PENTECOSTEN.

ADMONITIO. — Emisenus in Dom. xi post Pentec., et Marchesius pag. 96, qui eandem homiliam referunt, tam in principio quam in fine perfectæ cum expositione in Evangelium concordant, nec verbum ullum plus aut minus habent.

LECTIO S. EVANGELII SECUNDUM LUCAM (XVIII, 9).

In illo tempore, dicebat Jesus ad quosdam, qui in se confidebant tanquam justi, et aspernabantur cæteras parabolam. Et reliqua.

Inc.: Nunquam arrogancia placuit Deo, nunquam superbia justificata est.

Des.: Radix omnium malorum superbia, custos virtutum humilitas est.

HOMILIA XCIX.

DOMINICA XI POST PENTECOSTEN.

ADMONITIO. — Eadem est homilia in commentario ac in sæpe citatis editionibus; in Emiseno legitur pro Dom. XII post Pentec. et in Marchesio pag. 96. Contra heterodoxos, qui cærenthosias, seu ritum conferendi baptismum in Ecclesia catholica vilipendunt, sancta omnia quæ aguntur, demonstrantur.

LECTIO S. EVANGELII SECUNDUM MARCUM (VII, 31).

In illo tempore: Exiens Jesus de finibus Tyri venit per Sidonem ad mare Galilææ. Et reliqua.

Inc.: Describit evangelista, per quam viam in Galilæam Dominus redierit.

Des.: Quia obstructum est os loquentium iniuria.

HOMILIA C.

DOMINICA XII POST PENTECOSTEN.

ADMONITIO. — S. Bruno qui suos commentarios in Evangelia scripsit, non solum ut cœlestia verba divino tradita explanaret, sed etiam ut gregem suum salutaribus monitis instrueret, præclare id agit in hujusce homiliæ exordio. Ne eo careant lectores, qui integram Evangelii expositionem num. 51 habent, illud ipsis communicamus ex Marchesio pag. 97, et Emiseno in Domini. XIV post Pentec.

LECTIO S. EVANGELII SECUNDUM LUCAM (XVII, 11).

In illo tempore, dum iret Jesus in Jerusalem, transibat per mediam Samariam, et Galilæam. Et cum ingrederetur quoddam castellum, occurrerunt ei decem viri leprosi. Et reliqua.

438 *Inc.:* Omnes in via sumus, omnes ad patriam festinamus, alii quidem ad cœlestem Jerusalem, alii vero ad terram miseræ et tenebrarum. Nulla mora est in itinere, quotidie illuc quo tendimus appropinquamus. Hac autem via Dominus et Salvator noster currere non est dedignatus. Unde ipse quoque alibi ait: « Exivi a Patre, et veni in mundum, iterum relinquo mundum, et vado ad Patrem (Joan. XVI, 28). » Hanc autem viam cum Dominus teneret, cum relinqueret, et ad Patrem iret, transibat per mediam Samariam et Galilæam. Sed quid per Galilæam, nisi Judæos? Et quid per Samariam, nisi gentiles intelligamus? Iude enim est, quod dicitur: « Non contumetur Judæi Samaritanis (Joan. IV, 9). » Per medium autem illorum transibat Jesus, quia hos et illos vocabat, his et illis prædicabat, hos et illos sanabat, et ad fidem convertebat. Cum autem hoc faceret accidit ut ingrederetur quoddam castellum, per quod S. Ecclesiam intelligimus. Tunc enim prius in eam ingressus est, quando eam prædicando, et prædicando, construere cœpit. Unde ipse ait: « Ego sto ad ostium, et pulso: si quis aperuerit mihi, introibo ad illum, et cœnabo cum ipso, et ipse mecum (Apoc. III, 20). » Cur autem Ecclesia castellum dicatur multæ rationes reddi possunt. Sed quid sunt decem viri leprosi, etc. (*Hic incipit Evangelii expositio*).

HOMILIA CI.

DOMINICA XIII POST PENTECOSTEN.

ADMONITIO. — Diximus alias A. Nost. homiliis aliqua in principio, aut in medio, vel in fine expositioni suæ in Evangelia, qua plerumque utitur, addere consuevisse. Hac in homilia additio facta

A est post verba: *Non habet hæreditatem in regno Christi et Dei, et continet Zachariæ prophetiam cap. V, 6, seu allegoriam de muliere in amphora inclusa, quæ avaritiam figurat, et prosequitur usque ad illa: Ideo dico vobis ne solliciti sitis animarum vestrarum.* Sequentia omnia exstant in commentario num. 18, c. 1. Apud Marchesium homilia est pag. 98, et apud Emisenum homil. XV post Pentecosten.

LECTIO S. EVANGELII SECUNDUM MATTHÆUM (VI, 24).

In illo tempore, dixit Jesus discipulis suis: Nemo potest duobus dominis servire; aut enim unum odio habebit, et alterum diliget, aut unum sustinebit, et alterum contemnet. Non potestis Deo servire et mammonæ. Et reliqua.

Inc.: Modo enim superius Salvator noster de thesauro locutus est.

B *Des.:* Si omnes homines tales esse vellent, non decesset Deo unde eos pasceret.

DOMINICA XIV POST PENTECOSTEN.

Est idem evangelium et eadem homilia ut in feria V hebdomadæ post Dominicam 17 Quadragesimæ.

HOMILIA CII.

DOMINICA XV POST PENTECOSTEN.

ADMONITIO. — Hujusce Evangelii explanatio pro homilia, quæ moralis est institutio, merito assumpta est, cum plurimum commentator doceat, tum ad corrigenda vitia, tum ad Christianas virtutes promovendas. Nihil additum est ipsi neque in Emiseno in quo tenet locum Dom. XVII post Pentec., neque in Marchesio pag. 99. Eadem exstat in cod. Signino.

LECTIO S. EVANGELII SECUNDUM LUCAM (XIV, 1).

C *In illo tempore, cum introisset Jesus in domum cujusdam principis Phariseorum Sabbato manducare panem, et ipsi observabant eum. Et reliqua.*

Inc.: In eo enim, quod ad panem manducandum in domum principis Phariseorum introisse evangelista scribit, etc.

Des.: Qui se exultat humiliabitur, et qui se humiliat exaltabitur.

439 HOMILIA CIII.

DOMINICA XVI POST PENTECOSTEN.

ADMONITIO. — Ejusdem dicendi generis se præbet hæc homilia, cujus nuper diximus superiorem esse commentarium in Lucam num. 30 consulat lector, et eximiam ex eo hauriet moralem doctrinam. In Marchesio habemus pag. 100; sed deest in Emiseno.

LECTIO S. EVANGELII SECUNDUM LUCAM (XIII, 6).

D *In illo tempore, dicebat Jesus turbis similitudinem hanc: Arborem fici habebat quidam plantatam in vinea sua, et venit querens in ea fructum, et non invenit, etc. Et reliqua.*

Inc.: In hac ergo similitudine quanta sit Dei patientia.

Des.: In verbis et miraculis Christi virtutem, et gloriam cognoscebant.

HOMILIA CIV.

DOMINICA XVII POST PENTECOSTEN.

ADMONITIO. — De præcepto charitatis erga Deum, et proximum tota disserit hæc homilia, a commentario in Matth. num. 92, pro diei hujus concione usurpata. Singularem auctoris sapientiam undique spirat, et ad perfectionem duplicis ano-

ris comparandam incendi. In Marchesio legitur A pag. 101, et in Emiseno sub. Dom. xviii post Pentec. idem principium uterque habet, eundemque finem.

LECTIO S. EVANGELII SECUNDUM MATTHÆUM (XXII, 34).

In illo tempore, accesserunt ad Jesum Pharisei, et interrogavit eum unus legisdoctor, tentans eum: *Magister, quod est mandatum magnum in lege. Et reliqua.*

Inc.: Pharisei autem audientes, quod silentium imposuisset Sadduceis, convenerunt in unum. Recedentibus Phariseis, etc.

Des.: *Neque ausus fuit quinquam ex illa die eum amplius interrogare.*

HOMILIA CV.

DOMINICA XVIII POST PENTECOSTEN.

ADMONITIO. — Non indiget hæc homilia probatione, ut S. Brunoni nostro adjudicetur, cum præter commentarium apud quem integra jacet num. 91, pars etiam ejus major habetur in exposit. cap. 25 Deuteron. edit. nostræ, tom. I, pag. 220. In Emiseno deest, sed Marchesius edidit pag. 101, cui conformis est codex Signinus.

LECTIO S. EVANGELII SECUNDUM MATTHÆUM (XXII, 32).

In illo tempore, accesserunt ad Jesum Sadducei, qui dicunt non esse resurrectionem. Et reliqua.

Inc.: In illa, inquit, die, qua Pharisei victi recesserunt, in illo Sadducei vincendi accesserunt, etc.

Des.: Quod prius secundum litteram in Synagoga custodiebatur.

HOMILIA CVI.

DOMINICA XIX POST PENTECOSTEN.

ADMONITIO. — Breviter dicam Eusebium Emisenum, et Marchesium pag. 102 hanc homiliam sub eodem initio et fine edidisse, quemadmodum exstat in comment. num. 29. Omnia pariter intermedia perfecte concordant.

LECTIO S. EVANGELII SECUNDUM MATTHÆUM (IX, 1).

In illo tempore: *Ascendens Jesus in naviculam transfretavit, et venit in civitatem suam. Et reliqua.*

Inc.: Hoc enim in loco civitatem suam non Nazareth, sed Capharnaum intelligere debemus.

Des.: *Et glorificaverunt Deum, qui dedit potestatem talem hominibus.*

440 HOMILIA CVII.

DOMINICA XX POST PENTECOSTEN.

ADMONITIO. — Similis omnino est præcedenti homilia huic Dominicæ assignata, scilicet quod eadem sit loci evangelici expositio. Talis equidem patet apud Emisenum in quo est pro Dominica xxii post Pentec., et apud Marchesium pag. 103, in quorum editionibus nulla a commentario diversitas occurrit. Vide num. 77.

LECTIO S. EVANGELII SECUNDUM MATTHÆUM (XVIII, 23).

In illo tempore, dixit Jesus discipulis suis parabolam hanc: *Assimilatum est regnum cælorum homini regi, qui voluit rationem ponere cum servis suis. Et cum cepisset rationem ponere, oblatus est ei unus, qui debebat ei decem millia talenta. Et reliqua.*

(1660) Ibid., v. 6. Antequam rumpatur funiculus argenteus, et recurrat vitta aurea, et conteratur

Inc.: Iste enim rex ipse est, qui loquitur Deus, et homo Jesus Christus Dominus noster.

Des.: Non enim sufficit labiis dimittere, nisi ora et corda conveniant.

HOMILIA CVIII.

DOMINICA XXI POST PENTECOSTEN.

ADMONITIO. — Celeberrimam ac sapientissimam responsionem datam a Christo Domino Phariseis eum de tributo solvendo Cesari interrogantibus eximie illustrat, atque magnificat S. Bruno suo in h. l. evangelii commentario num. 90, accepta est homilia hujusce Dominicæ. Eadem legitur in Emiseno Domini. xxiii post Pentec. et in Marchesio p. 104, apud quem sequentia adduntur.

LECTIO S. EVANGELII SECUNDUM MATTHÆUM (XXII, 15).

In illo tempore, abeuntes Pharisei consilium iniierunt, ut caperent Jesum in sermone. Et reliqua.

Inc.: Stulti Pharisei, qui in sermone Verbum Dei capere putant.

ADMONITIO. — *Faciamus hominem ad imaginem, et similitudinem nostram.* Magnus honor, magna nobilitas ad Dei imaginem et similitudinem hominem esse factum. Hanc autem imaginem in primo homine emisimus, in secundo recuperavimus. « Primus enim homo, ait Apostolus, de terra terrenus, secundus homo de cælo cælestis. Sicut portavimus imaginem terreni, portemus et imaginem cælestis (I Cor. xv, 49). » Reddamus Domino imaginem suam; reddamus Deo animas nostras. Nihil charius habemus; hoc igitur tributum solvere debemus. Audiamus Salomonem, audiamus Sapientiam ipsam dicentem: « Memento Creatoris tui in diebus juventutis suæ, antequam veniat tempus afflictionis tue et dies, de quibus dicas non mihi placent (Eccl. xii, 1). » Et paulo post: « Antequam funis argenteus rumpatur, et recurrat vitta aurea, antequam confringatur hydria super fontem, et conteratur rota super cisternam, et pulvis revertatur in terram suam, unde erat, et spiritus redeat ad Deum, qui dedit illum (1660). » Memento, inquit, Creatoris tui, ad cujus imaginem et similitudinem factus es, ipsum imitare, ne ejus similitudinem amittas. Quem enim imitatur homo, ejus imaginem et similitudinem habet, antequam veniat tempus afflictionis suæ, per quod mortis horam intelligimus et dies, de quibus dicas: Non mihi placent. Hos autem dies habent

impii, et æternæ morti condemnati, quia, postquam de hac vita exeunt, nihil vident, nihil audiunt, nihil que sentiunt quodeis placeat. Hoc autem faciat homo in diebus juventutis suæ, et in diebus lætitiæ et prosperitatis de quibus Apostolus ait: « Dum tempus habemus, operemur bonum ad omnes (Galat. vi, 10). » Sequitur: « Antequam funis argenteus rumpatur, et recurrat vitta aurea. » Hoc enim interest inter corpus et animam, quod interest inter argentum et aurum, ut per argentum corpus, per aurum vero animam ipsam claram et sapientem intelligamus. Hæc autem vitta aurea tunc recurrit, quando anima

hydria super fontem, et confringatur rota super cisternam et revertatur pulvis in terram suam, etc.

vinculis corporeis absoluta cœlestia petit. Inde enim et funis vocatur corpus, quia quibusdam naturæ legibus animam sibi ligat et stringit. Hic autem funis tunc rumpitur, quando anima a corpore separatur, antequam confringatur hydria super fontem, et conteratur rota super cisternam. Hydria vocatur homo, quia de terra factus est. Frangitur autem hydria super fontem, quando homo nimia infirmitate gravatus, jamque morti proximus, nec ipsam mortem suscipere valet, quoniam alienis manibus vix de lecto erigitur, ut diu concupitam aquam suscipiat, quam ori appositam spiritu attenuato, et gutture jam incluso glutire non valet. Et tunc quidem conteritur rota super cisternam, quia scriptum est: « In illa die peribunt omnes cogitationes eorum (Psal. cxlv, 4). » Rota enim cogitationum nostrarum, quæ est super cisternam cordis nostri: « De corde enim exeunt cogitationes (Matth. xv, 19), » semper volvitur et revolvitur, tunc primum quiescet, quia jam ulterius neque facultas est, neque voluntas, ut vana et inutilia cogitare debeat. « Novit enim cogitationes hominum, quoniam vanæ sunt (Psal. cxiii, 11). » Pulvis autem tunc revertitur in terram suam, unde erat. Quia sicut primo homini Dominus ait: « Pulvis es, et in pulverem reverteris (Gen. iii, 19); » spiritus autem ad Deum redit, qui dedit ipsum, et ejus judicio atque sententia, vel ad pœnam trahetur, si Dei imaginem et similitudinem non habet, vel ducetur ad gloriam, si Dei imaginem et similitudinem custodivit. (Hic concluditur homilia iisdem verbis quibus expositio hujus Evangelii absoluitur in commentario.)

HOMILIA CIX.

DOMINICA XXII POST PENTECOSTEN.

ADMONITIO. — Perfectiorem hujus homiliæ lectionem habebunt lectores in comment. super h. l. Evangelii, quam in Marchesii editione. Non refert hic errata adnotare, sed hoc dictum sit pro illis, qui S. Brunonem editum a Marchesio possidentes, novam hanc operum ejus impressionem parum sibi utilem duxerunt. Exstat in dicto comment. num. 32, c. 2, idem principium, idemque finis, ut in Marchesio pag. 104, et in Emiseno cujus editores in Dominica xxiv post Pentec. collocarunt.

LECTIO S. EVANGELII SECUNDUM MATTHÆUM (ix, 18). In illo tempore, loquente Jesu ad turbas, ecce princeps unus accessit, et adorabat eum dicens: Domine, filia mea modo defuncta est, sed veni, impone manum super eam et vivet. Et reliqua.

Inc.: Quid enim per hunc principem, nisi Abraham, Isaac et Jacob, Moysen et Aaron, etc.

Des.: Et in voluntate tua deduxisti me, et cum gloria suscepisti me.

HOMILIA CX.

DOMINICA XXIII POST PENTECOSTEN.

ADMONITIO. — Quidquid exhibetur in editione Marchesii pag. 103, pro homilia, traditum est iisdem verbis in comment. sub numm. 53, 54 et 55, qui

tres parabolas expositas eodem ordine complectuntur. Uniformis videtur Emiseno qui hanc homiliam in Dom. xxv post Pentec. ponit.

LECTIO S. EVANGELII SECUNDUM MATTHÆUM (xiii, 24). In illo tempore: Dixit Jesus discipulis suis: Simile est regnum cœlorum homini, qui seminavit bonum semen in agro suo. Cum autem dormiret homines, venit inimicus ejus, et superseminavit zizania in medio tritici, et abiit. Cum autem crevisset herba, et fructum fecisset, tunc apparuerunt et zizania, etc. Et reliqua.

Inc.: Tunc dimissis turbis venit in domum, etc.

Des.: In qua aliud dicitur, et aliud rationabiliter intelligitur.

HOMILIA CXI.

DOMINICA XXIV POST PENTECOSTEN.

ADMONITIO. — Qui Marchesii editionem cum commentario comparabunt, non solum plura hujusce homiliæ loca emendata comperient; sed multa fruentur eruditione, qua eam doctissimus commentator illustravit in Lucam num. 46. Eandem produxere Emiseni editores Dominica x post Pentec.

LECTIO S. EVANGELII SECUNDUM IEREMAM (xix, 11). In illo tempore, cum appropinquaret Jesus Jerusalem, videns civitatem, flevit super illam, dicens: Quia si cognovisses et tu. Et reliqua.

Inc.: Suscitato namque Lazaro veniens Dominus Hierosolymam, etc.

Des.: Quibus hoc sine detrimento facere valeamus.

HOMILIA CXII.

DOMINICA XXV POST PENTECOSTEN.

ADMONITIO. — Præmittit A. N. expositionem Danielis prophetiæ, cujus meminit evangelista, et deinde Evangelii interpretationem prosequitur. Cum hæc prior homiliæ pars desit in commentario, eam ut Marchesius pag. 107 publicavit, exhibemus. Omnes codices conformes in hujus homiliæ descriptione videntur; cum ille a quo facta est editio homiliarum sub nomine Eusebii Emiseni, eandem Danielis interpretationem initio tradat, et statuit in Dom. xxvii post Pentec. Nos illam præterire non arbitratur; reliquam homiliæ partem in commentario num. 100 lectores habent.

LECTIO S. EVANGELII SECUNDUM MATTHÆUM (xxiv, 15). In illo tempore, dixit Jesus discipulis suis: Cum videritis abominationem desolationis, quæ dicta est a Daniele propheta, stantem in loco isto: qui legit, intelligat. Et reliqua.

Videamus modo, quid Daniel propheta de hac abominatione desolationis viderit, audierit et dixerit: « Scito, » inquit angelus, qui ei loquebatur, « et animadvertite: Ab exitu sermonis, ut iterum ædificetur Jerusalem, usque ad Christum ducem, hebdomades septem, et hebdomades sexaginta duæ erunt, et rursus ædificabitur platea, et muri in angustia temporum. Et post hebdomades sexaginta duas occidetur Christus, et non erit ejus populus, qui eum negaturus est. Et civitatem, et Sanctuarium dissipabit populus cum duce venturo, et finis ejus vastitas, et post finem belli statuta desolatio. Confirma-

hit autem pactum multis hebdomada una, et in dimidio hebdomadis deficit hostia et sacrificium. Et in templo erit abominatio desolationis, et usque ad consummationem, et finem perseverabit desolatio (*Dan. ix, 23-27*). Videamus igitur ista quid significant, et rogemus Dominum omnipotentem, ut hæc sua mysteria tam occulta nobis revelare dignetur. Temporibus Artaxerxis (1661) regis erat Nehemias pincerna ejus, sicut ipse testatur, qui cum ei ad mensam ministraret, dixit ei rex: « Cur facies tua tristior solito esse videtur? » (1662) At ille: « Rex, inquit, in æternum vive, quia civitas patrum nostrorum destructa est. » Cui ille: « Vale, inquit, et reedifica eam (*Esd. ii, 2*). » Et hoc est, quod dicitur: Scito, inquit, Daniel, et animadvertite: Ab exitu illius sermonis, quid Nehemias a rege dicitur, ut iterum ædificetur Jerusalem, usque ad Christum ducent hebdomadae sexaginta duæ erunt. Si quis enim diligenter computare voluerit annos, menses et dies regum, qui ab eo tempore fuere, inveniet sexaginta et duas hebdomadas esse completas ab eo die, quo hic sermo ad Nehemiam factus est usque ad Christi passionem. Quinque autem anni plus hoc numero in chronica esse videntur, quod quidem scriptorum ignorantia factum esse puto. Illi enim in numero falli potuerunt, Daniel vero falli non potuit. Quod autem ait hebdomades septem sic esse intelligendum ac si diceret: Ab exitu sermonis, quo præcipitur, ut iterum ædificetur Jerusalem, erunt hebdomades septem usque ad integram murorum restorationem. Quæ videlicet hebdomades septem usque ad diem quinquagesimum perveniunt. Unde et Nehemias ipse ait: « Quia completus est murus vigesima quinta die mensis Elul quinquaginta, et duobus diebus (*II Esdr. vi, 25*). » Eæ namque hebdomadae dierum sunt; illæ autem sexaginta duæ, quæ a Nehemia usque ad Christi passionem perveniunt, annorum hebdomadae vocantur. Sicut enim septem dies, sic et septem anni unam hebdomadam faciunt. Complentur igitur sexaginta duæ hebdomadae in annis quadringentis octoginta tribus, et tot quidem computantur a Nehemia usque ad Christum. Sic igitur se habet ordo. Scito, inquit, Daniel, et animadvertite quia ab initio sermonis, qui factus est Nehemias, ut iterum ædificetur Jerusalem, erunt hebdomadae dierum septem usque ad murorum completionem. Similiter autem ab initio ejusdem sermonis, usque ad Christum ducent hebdomadae annorum sexaginta duæ. Et quia in paucis diebus muri civitatis 443 ædificati sunt, ideo subiunxit ait: « Et rursus ædificabitur platea, et muri in angustia temporum. » Sequitur: « Et post hebdomadas sexaginta duas occidetur Christus, et non erit ejus populus, qui eum negaturus est. » Miseri Judæi, qui ista non intelligunt, qui quoniam Christum negave-

runt, et « non habemus regem nisi Cæsarem (*Joan. xix, 15*) » dixerunt, non Domini, sed diaboli populus facti sunt. Videamus quod sequitur: « Et civitas et Sanctuarium dissipabitur cum duce venturo, et finis ejus vastitas, et post finem belli desolatio. » Post quadraginta namque et duos annos civitas et templum dissipatum est. Dux autem eorum qui venturus est, Antichristus intelligitur, qui, quamvis multo post tempore veniat, tamen quasi de præsentis loquitur, quia semper eum colunt et venerantur. Finis autem civitatis vastitas erit, et post finem desolatio sempiterna. Confirmabit autem dux ille malignus pactum hebdomada una, qui se omni tempore vivere et regnare promittet. Quid est enim hebdomada una, nisi diebus septem. Quid est autem diebus septem, nisi diebus omnibus? Non enim sunt dies nisi septem. Si igitur esset cum eis hebdomada una, esset utique cum eis diebus omnibus. Sed non est ita. Unde hoc? « In medio enim hebdomadis deficit hostia et sacrificium. » Dimidium enim hebdomadis, si de annorum hebdomada intelligatur, tres annos facit et dimidium. Et tunc quidem, eo persunte, deficit hostia et sacrificium; sacrificium utique Judæorum, quod ipse judicabit, quia ad veteris legis caeremonias, et consuetudines universa transferre conabitur. Unde et subditur: « Et in templo erit abominatio desolationis. » In templo quidem erit, quia quasi rex et sacerdos in templo sedebit. De quo Apostolus ait: « Quia exaltabitur supra omne, quod colitur, ita ut in templo Dei sedeat, ostendens se tanquam sit Dominus (*I Thess. ii, 4*). » Merito autem abominatio vocatur, quia ab omnibus abominandus est; per quem tanta ubique gentium abominatio fiet, quæ videlicet desolatio, usque ad ejus consummationem, et usque ad finem illius turpissimum et dignissimum perseverabit. Cum autem videritis hanc abominationem desolationis, etc. (Sequentia legantur in commentario.)

HOMILIA CXIII.

DOMINICA XXVI POST PENTECOSTEN.

ADMONITIO. — Hujusce homiliae exordium superioris finem excipit eodem in commentario, a quo utraque desumpta est. In Marthesio pag. 108, immediate succedit præcedenti; in Emiseno, ubi omnino concordat cum dictis editionibus, locum tenet in hac suprasignata Dominica xxvi, sed altera homilia ei præcedit.

LECTIO S. EVANGELII SECUNDUM MATTHEUM (XXVI, 36). In illo tempore: Dixit Jesus discipulis suis: De die autem illa nemo scit, neque angeli celorum, nisi Pater solus. Et reliqua.

Inc.: Alius autem evangelista addidit, neque Filius. Magnum est igitur hoc secretum

Des.: Modo interim crucians animam, postmodum vero et corpus et animam.

(1661) Hic fuit Artaxerxes Longimanus anno regni ejus 20, ut sentiunt meliores chronologi Petavius, Calmet, Berti et alii.

(1662) In Vulgata legitur II Esdræ cap. ii, 2: « Quare vultus tuus tristis est, cum te ægrotum non videam? »

HOMILIA CXIV.

DOMINICA XXVII POST PENTECOSTEN.

ADMONITIO. — Non aliunde inquirenda est hæc homilia, quam eodem in commentario num. 79, a quo superiores iisdem verbis traduntur. Marchesius habet pag. 109. In editione Emiseni deest.

LECTIO S. EVANGELII SECUNDUM MATTHEUM (XXII, 1). *In illo tempore, dixit Jesus discipulis suis parabolam hanc: Simile est regnum cælorum homini regi, qui fecit nuptias filio suo. Et reliqua.*

Inc.: Tunc enim Dominus pater, qui et omnium rex, et Dominus est, etc.

Des.: Multi enim vocantur ad nuptias; pauci vero introducuntur in regis thalamum, et gloriam.

444 HOMILIA CXV.

DOMINICA XXVIII POST PENTECOSTEN.

ADMONITIO. — Una hæc est ex paucis homiliis, quæ in Evangeliorum expositionibus non reperiuntur. A Marchesio pag. 110, eam exscripsimus, eandemque editores Emiseni sub Dom. XXI post Pentecosten publicaverunt. Eisdem verbis incipit, sed aliis homilia concluditur. His accedit codicis Laurentiani testimonium, qui præsignato ejus nomine scilicet V. Brunonis episcopi illam, ut Marchesius tradidit, habet num. 145.

LECTIO S. EVANGELII SECUNDUM JOANNEM (IV, 46). *In illo tempore, erat quidam regulus, cujus filius infirmabatur Capharnaum. Et reliqua.*

Digni sunt reges, qui exaudiantur. Nulli ita Deo familiares sunt, sicut boni reges. Valde bonam significationem tenent reges in divina Scriptura. Omnis enim homo, qui seipsum et virtutum exercitum, qui in eo est, honeste sapienterque disponit et regit, vera definitione rex dici potest. Si ergo te ipsum et familiam tuam bene regere et disponere vis, custodi sensus corporis tui, neque eos per illicita vagari permittas. Ipsi enim duces sunt, et in tota domo obtinent principatum. « Averte igitur oculos tuos, ne videant vanitatem (Psal. cxviii, 57). » Die simul cum viro justo: « Pepigi fœdus cum oculis meis ne cogitarem de virgine (Job xxxi, 1). » Audi etiam quid Psalmista dicat: « Oculi mei semper ad Dominum, quia ipse evellit de laqueo pedes meos (Psal. xxiv, 15). » Qui enim semper oculos ad Dominum habet, vana videre non desiderat; sic ergo regitur visus. Sed quid dicam de auditu? Nam et ipse regendus est. Claude igitur aures tuas, ne detractionibus pateant, ne verba vana et inutilia libenter audiant. Aperi eas ad Evangelium, aperi eas ad Verbum Dei. Ideo enim Psalmista dicit: « Audi, filia, et vide, inclina aurem tuam (Psal. xlii, 1). » ideo et Dominus ait: « Qui habet aures audiendi, audiat (Marc. iv, 9); » et Isaias: « Audi, cælum, et auribus percipe, terra, quoniam Dominus locutus est (Isa. i, 1). » Lingua quoque regimine indiget, quam qui non regit, rex dici non debet. Qui enim custodit linguam suam, custodit et animam suam « Mors et vita in manu linguæ (Prov. xviii, 21). » — « Qui in verbo non offendit, hic perfectus est vir. Si quis putat religiosum se esse, non refræmans linguam suam, sed seducit cor suum, hujus

A vana est religio (Jac. iii, 2). » Unde Psalmista ait: « Dixi: Custodiam vias meas, ut non delinquam in lingua mea (Psal. xxxviii, 2). » Os quoque nisi custodiatur, in multis peccat. Peccat in crapula, et ebrietate. Quod quidem si primi parentes bene custodissent, de ligno vitæ non comedissent. Hoc autem Dominus nos regere docuit, qui diabolo male suadenti respondit: « Non in solo pane vivit homo, sed in omni verbo quod procedit de ore Dei (Math. iv, 4). » Hoc et Apostolus bene regebat, qui ait: « Nunquam commune et immundum intravit in os meum (Act. x, 11). » Regamus et manus, ut pauperibus aperiantur, et ad furtum et rapinam non extendantur. Tales manus notabat propheta cum diceret: « Manus vestræ sanguine plenæ sunt (Isa. ii, 15). » Regamus et pedes, ne currant ad effundendum sanguinem, sed potius semper sint parati ad evangelizandum bona, et calcare valeant super serpentes et scorpiones. De pedibus et Ecclesia dicit: « Lavi pedes meos, quomodo inquinabo illos? » (Cant. v, 3). Sic igitur reguntur corporis sensus. Sed quid de interiori familia dicam? Et ipsa quidem regimine indiget. Unde Psalmista ait: « Proba me, Domine, et tenta me, ure renes meos, et cor meum (Psal. xxv, 2). » Itemque: « Cor mundum crea in me, Deus, et spiritum rectum innova in visceribus meis (Psal. l, 12). » — « Ex corde enim, dicit Dominus, exeunt cogitationes malæ, homicidia, adulteria, furta, fornicationes, blasphemie. Hæc sunt, quæ coinquant hominem (Math. xv, 19). » Ideo rationale super cor, et super pectus episcopi ponitur, ut bene regatur et custodiatur. Nemo igitur se regem non esse dicat, qui tantam habet ad regendum familiam. Tales igitur reges iste regulus significabat, qui ad Christum accessit pro filio rogaturus. Et fortasse ideo non rex, sed regulus dicitur, quia nondum perfecte credebatur. Unde et Dominus ait: *Nisi signa et prodigia videritis, non creditis.* Si enim perfecte credidisset, filius ejus infirmus non fuisset. Quid enim per filium ejus, nisi spiritum ejus, et nisi animam ejus intelligamus? Hic autem illius reguli, id est anima reguli, infirmabatur Capharnaum, quæ villa consolationis interpretatur. Mala villa, mala consolatio. Hæc villa caro est, in qua anima infirma jacet, et inde magis infirmatur, quia non bene consolatur. « Spiritus, ait enim Apostolus, concupiscit adversus carnem, caro autem adversus spiritum (Galat. v, 17). » Vult anima converti, et ad penitentiam redire: dicit caro, et quasi consolando dicit: *Noli adhuc, expectemus usque cras, consilio faciamus; juvenes sumus, multum 445 nobis temporis restat. Melius est non vovere, quam vota non reddere. Sic loquitur Capharnaum, sic loquitur caro, sic loquitur villa consolationis. Bene quidem loqui videtur, sed non bene loquitur.* Unde et Salomon: « Ne tardes, inquit, converti ad Dominum, et ne differas de die in diem (Eccli. v, 3). » *Qui enim dedit hodiernum diem, non promisit dubium cras.* Imitare igitur istum regulum, o homo quicum-

que es, cujus anima infirmatur, festina ad Jesum, A vade ad medicum. Roga eum ut descendat, roga ut sanet animam tuam, et liberet eam a morte sua. Cave ne jaceat Capharnaum, noli eam male consolari, et morti eam perpetuæ subjugare. Noli signa et prodigia quærere; crede tantum, et salvus eris. Insta simul cum regulo, insta, et dic. *Domine, descende, priusquam moriatur filius meus.* Hoc enim si feceris, audies et tu a piissimo Domino, quod ille regulus tunc audire meruit. *Vade, inquit, filius tuus vivit.* Verum est igitur, et sine dubio verum est, quia « peccator quacunquæ hora conversus fuerit, et ingenuerit, vita vivet, et non morietur. (*Ezech. xxxiii, 12.*) » Non enim dixit, vivet, sed vivit, quia una eademque hora et pœnitentia nascitur, et vita datur. *Credidit homo sermone, quem dixit ei Jesus, B et ibat.* Jam non regulus, sed rex iste dicendus est; regulus erat quando venit, sed rex, et plenus fide recessit. « Credidit enim Abraham Deo, et reputatum est ei ad justitiam (*Rom. iv, 3.*) » — « Omniaabilia sunt credenti (*Matth. ix, 23.*) » Jam eo descendente, servi occurrerunt ei, et nuntiaverunt ei dicentes quia filius ejus viveret. *Interrogabat autem horam ab eis, in qua melius habuerat, et dixerunt ei : Quia heri hora septima reliquit eum febris.* Isti servi episcopi et sacerdotes mundi esse videntur, qui peccatori ad pœnitentiam converso vitam nuntiant, et sanitatem promittunt. Omnium enim servi sunt, qui omnibus ex debito serviunt. Unde et Romanus episcopus (1663), episcoporum omnium maximus, « servus servorum Dei » C in suis epistolis se esse scribit. Neque enim vacat a mysterio, quod septima hora puerum febris reliquisse dicitur. Septima namque hora, et septima dies hominis ultima ætas est, de qua Apostolus ait : « Nos sumus, in quos fines sæculorum devenerunt (*I Cor. x, 11.*) » Hæc autem septima hora ad sanandum et vivificandum Dominus venit. Ante hanc horam nemo sanabatur. Quicumque itaque sanatur, hæc et non alia sanatur. *Cognovit ergo pater, quia illa hora erat, in qua dixit Jesus : Filius tuus vivit, et credidit ipse, et domus ejus tota.* Cognoscamus igitur et nos, firmiterque credamus, quia in hac hora, in hoc tempore præfinito, in hoc tempore ante prædestinato venit Jesus, et pro nobis passus, præcepit ut vivamus, et ulterius non moriamur; sed sani et D incolumes ad regna cœlestia perducamur. Qui cum Patre, et Spiritu sancto vivit, et regnat Deus in sæcula sæculorum. Amen

HOMILIA CXVI.

IN FESTO S. LAURENTII MARTYRIS.

ADMONITIO. — Quia nobis proposuimus homiliarum ordinem juxta Marchesium sequi, ut facilius lectores, quæ voluerint, conferant; ideo post homilias festis mobilibus, et Dominicis assignatas, collectionem nostram editori illi conformamus, producentes, quæ supersunt, homilias de sanctis. Homiliarum Einseni hanc pariter homiliam sub eodem titulo refert. Cum autem non exigua pars

ejusdem sit in commentario in h. l. Evangelii, tantum quæ desunt, hic subjiciemus.

LECTIO S. EVANGELII SECUNDUM JOANNEM (xii, 24). *In illo tempore, dixit Jesus discipulis suis : Amen, amen dico vobis, nisi granum frumenti cadens in terra mortuum fuerit, ipsum solum manet; si autem mortuum fuerit, multum fructum affert.* Et reliqua.

Hoc est illud granum frumenti, quod virgo et inarata terra produxit, de quo Psalmista ait : « Veritas de terra orta est, et justitia de cœlo prospexit (*Psal. xiii, 3.*) » — « Etenim Dominus dabit benignitatem, et terra nostra dabit fructum suum (*Psal. lxxxiv, 43.*) » Hujus autem grani immensa multiplicatione omnia Ecclesiæ horrea repleta sunt. De hoc frumenti grano ille panis conficitur, de quo et ipse Dominus ait : « Ego sum panis vivus, qui de cœlo descendi (*Joan. vi, 51.*) » Constat autem hoc, et ad litteram verum esse, quod frumenti granum si in arca servetur, non crescit; si autem seminetur, si in terram solvatur et moriatur, multum fructum affert.

(*Huc usque comm. in Joan. num. 36.*) Nihil infructuosum diligit Deus, nihil in horto suo, nihil in vinea sua, nihil in agro suo vult esse infructuosum. Unde et ipse alibi ait : « Omnis arbor, quæ non facit fructum bonum, excidetur, et in ignem mittetur (*Matth. vii, 19.*) » Et in alio loco : « Ego sum, inquit, vitis vera, et Pater meus agricola est : omnem palmitem non ferentem fructum tollet eum, et omnem qui fert, purgabit eum, ut plurimum fructum afferat (*Joan. xv, 1.*) » Hæc est enim illa vera vitis, de qua totum hoc vinum profluxit, quod nobis in hoc Evangelio propinatur. Hæc est illa vitis semper fructuosa, cujus omnes palmites fructiferi sunt, quicumque ei fideliter inhærent. Ideo enim infructuosi de ea tolluntur, quamvis per baptismi sacramentum in ea sint, per vitæ tamen meritum in ea non sunt. Talis enim arbor infructuosa erat illa, de qua ad cultorem vineæ Dominus ait : « Ecce tres anni sunt, ex quo venio quærens fructum in ficulnea hac, et non invenio, succide ergo illam, ut quid etiam terram occupat? » (*Luc. xiii, 7.*) Quæ quidem illico succisa fuisset, nisi quia bonus illæ vineæ cultor pro illa intercessit, dicens : « Domine, dimitte illam, et hoc anno, usque dum fodiam circa illam, et mittam stercora, et siquidem fecerit fructum, sin autem, in futurum succides illam. (*ibid.*) » Talis erat et illa ficulnea, in qua quia fructum non invenit, Dominus eam maledixit, et aruit. Tales sunt et multæ aliæ arbores infructuosæ, quæ tandem excidentur et in ignem mittentur. Et ego quidem non crediderim aliquam arborem infructuosam, in paradiso plantatam; præsertim, cum primo homini Dominus dicat : « De omni ligno paradisi comede, de ligno autem scientiæ boni et mali ne comedas; in quacunquæ enim die comederis ex eo, morte morieris (*Gen. ii, 17.*) » In eo enim, quod de omnibus comedere dicit, omnes illas arbores fructuosas fuisse ostendit.

(1663) Quam vetus sit Romanorum pontificum suis in epistolis inscriptio.

Cum igitur paradiscus Ecclesiam significet, Ecclesie quoque arbores fructuosas esse oportet. Multe namque arbores sunt in Ecclesia : ibi enim est lignum vitæ de quo qui comederit, si tamen digne comederit, non morietur. De hoc enim ligno scriptum est : « Et erit tanquam lignum, quod plantatum est secus decursus aquarum, quod fructum suum dabit in tempore suo (Psal. 1, 3). » Et alibi : « Vincenti dabo edere de ligno vitæ, quod est in paradiso Dei mei (Apoc. 11, 7). » Ibi est et illa arbor, quæ ait : « Ego autem sicut oliva fructifera in domo Domini, speravi in misericordia Dei mei in æternum, et in sæculum sæculi (Psal. 11, 10). » Sed quid de illis nobilissimis arboribus dicam, quibus Dominus ait : « Non vos me elegistis, sed ego elegi vos, et posui vos, ut eatis, et fructum afferatis, et fructus vester maneat? » (Joan. xv, 16.) Tales igitur arbores habet Ecclesia, quam illæ paradisi arbores significabant. Illam autem arborem, de qua Deus primum hominem comedere interdixit, hæreticos significare puto, quorum quidem fructum mortiferi sunt, quorum poma venenosa sunt, quorum doctrinam qui susceperit, mortem incurret sempiternam. Sequitur : « Qui amat animam suam, perdet eam (Joan. 12, 25), » etc.

(*Pars reliqua homilie a commentario accipienda est.*)

HOMILIA CXVII.

IN ASSUMPTIONE S. MARIE VIRGINIS.

ADMONITIO. — Ex comment. in Luc. num. 22 pene totam sibi curabunt lectores hanc homiliam, reliquam partem, quam a Marchesio pag. 111, cepimus, hic exscribimus. Attributa etiam fuit Emiseno, ut jam dictum est. Reperitur in cod. Laurentiano ubi est num. 118 S. Brunoni asserta, sicuti in cod. Signino.

LECTIO S. EVANGELII SECUNDUM LUCAM (x, 38). *In illo tempore : Intravit Jesus in quoddam castellum, et mulier quædam, Martha nomine, excepit illum in domum suam. Et huic erat soror nomine Maria, quæ etiam sedens secus pedes Domini, audiebat verbum illius. Et reliqua.*

Inc. : Omnia opera Salvatoris nostri plena sunt sacramentis. Quidquid ubique agit significatio est.

Des. in comment. : Et filios parere cepit. (*Post hæc sequitur homilia.*)

Hæ autem duæ mulieres prudentissimæ totius ecclesiastici exercitus duces, et præviæ sunt. Has cætera turba sequitur. Alii post Martham, alii post Mariam vadunt. Nulli enim cælestem illam patriam ingrediuntur, nisi qui hanc vel illam sequuntur. Merito igitur SS. Patres constituerunt, ut in hac solemnitate B. M. V. hoc Evangelium legeretur, quæ quidem per has duas mulieres significatur. Ipsa enim inter omnes creaturas beatissima Virgo utriusque vitæ, activæ videlicet et contemplativæ plus cæteris omnibus privilegia custodivit. Ipsa quoque sicut Martha, imo melius, quam Martha suscepit Christum, non solum in domum suam, verum etiam infra claustra uteri sui. Ipsa eum concepit, ipsa eum genuit, ipsa eum peperit, et poravit, et plus-

A quam Martha, et frequentius ei ministravit. Ipsa denique, sicut Maria, ejus verbum non solum audiebat, verum etiam in corde suo conferebat, nobisque ad legendum, et audiendum custodiebat. Sic enim scriptum est : « Maria autem conservabat omnia verba hæc, conferens in corde suo (Luc. 11, 19). » Ipsa eum non solum secundum humanitatem, 447 verum etiam secundum divinitatem et contemplari, et plus cognoscere meruit. Ipsa igitur optimam partem elegit, quæ non auferetur ab ea.

HOMILIA CXVIII.

IN DECOLLATIONE S. JOANNIS BAPTISTÆ.

ADMONITIO. — Cum commentario incipit, et cum eo desinit homilia tam in Marchesio pag. 112, quam in Emiseno, quem imperiti librarii lecerunt auctorem. Existat in cod. Laurent. hom. 119 sub nomine Brunonis, sed aliis verbis finem habet. Vid. comm. num. 60.

LECTIO S. EVANGELII SECUNDUM MATTHÆUM (xiv, 4). *In illo tempore, audit Herodes Tetrarcha famulum Jesu, et ait pueris suis : Hic est Joannes Baptista ; ipse surrexit a mortuis, et ideo virtutes operantur in eo. Et reliqua.*

Inc. : Cujus opinionis beatus Joannes Baptista fuerit, etc.

Des. : Et accedentes discipuli ejus tulerunt corpus ejus, et sepelierunt illud ; et venientes nuntiaverunt Jesu.

HOMILIA CXIX.

IN NATIVITATE DEI GENITRICIS MARIE.

ADMONITIO. — Usus videtur Marchesius in harum homiliarum collectione imperfecto codice ms. cum nonnisi exiguam partem publicaverit ; quam tamen integram præstat comment. in cap. 1 Matth. Hi jus defectus argui nequit codex Laurentianus, in quo tota legitur homilia num. 120, sicut in Evang. expositione.

LECTIO S. EVANGELII SECUNDUM MATTHÆUM (1, 4). *Liber generationis Jesu Christi filii David. Et reliqua.*

Inc. : Quare beatus Matthæus evangelista a Christi generatione.

Des. : Hoc autem verum est, si una, eademque persona bis numeretur.

HOMILIA CXX.

IN FESTO S. MATTHÆI APOSTOLI.

ADMONITIO. — Perbrevis est loci hujus evangelicæ expositio, et talis est in Marchesio pag. 113, quam dixit homiliam diei huic assignatam. Nihil plus ea exhibent Emisenus et codex Laurentianus num. 122, ex quo patet ab hoc fonte, nempe ex comment. in Evang., omnes homilias sub nomine S. Brunonis vulgatas hausisse. Existat num. 50.

LECTIO S. EVANGELII SECUNDUM MATTHÆUM (ix, 9). *In illo tempore, cum transiret Jesus per civitatem suam, vidit hominem sedentem in telonio, Matthæum nomine, et ait illi : Sequere me ; et surgens secutus est eum. Et reliqua.*

Inc. : Sic enim de se beatus Matthæus quasi de alio loquitur, etc.

Des. : Quia Christi sacrificium misericordia fu-

HOMILIA CXXI.

IN VIGILIA S. ANDREÆ APOSTOLI.

ADMONITIO. — Copiam facimus lectoribus prioris hujus homiliae partis, quæ deest in commentario, eamque a Marchesio, pag. 114, exscripsimus; reliqua cum eodem comment. collata perfecte concordant. De eadem elucubratione, sicut de superioribus, Emisenum optime meritum dixerunt ejus editores. Est inter homilias de sanctis 8, edit. Paris. 1575.

448 LECTIO S. EVANGELII SECUNDUM JOANNEM (1, 35). In illo tempore, stabat Joannes, et ex discipulis ejus duo, et respiciens Jesum ambulans, dixit: *Ecce Agnus Dei*. Et reliqua.

In exordio hujus Evangelii magna nobis quaestio oritur: dicit enim evangelista quia altera iterum die stabat Joannes, et ex discipulis ejus duo, et respiciens Jesum ambulans dixit: *Ecce Agnus Dei*. In crastinum autem ab hac die voluit exire in Galileam, et invenit Philippum, et dicit ei: *Sequere me*. Tertia autem die nuptiæ factæ sunt in Cana Galilææ. Hæc igitur dies nuptiarum, quæ tertia dicitur ab ea de qua modo diximus, quarta videtur esse ab illa die in qua Dominus baptizatus est. Lege paulo superius, et diligenter attende quæ dicuntur. Dicit enim evangelista quia miserunt Judæi ab Hierosolymis sacerdotes et levitas ad Joannem, ut interrogarent eum, si esset Christus, si esset Elias, si esset propheta, quibus beatus Joannes se non esse respondit. Altera autem die post hanc responsionem, vidit Joannes Jesum venientem, et ait: *Ecce Agnus Dei, ecce qui tollit peccata mundi*. Et tunc quidem baptizavit eum. Altera autem iterum die, de qua modo in principio hujus Evangelii dicitur: *Stabat Joannes, et ex discipulis ejus duo, et vidit Jesum venientem, et similiter ait: Ecce Agnus Dei*. In crastinum autem invenit Philippum, et dicit ei: *Sequere me*. Tertia vero die nuptiæ factæ sunt in Cana Galilææ. Sed quomodo esse potest ut dies nuptiarum quarta sit a die baptismi, cum alii evangelistæ dicant: Quia statim ut baptizatus est, ductus est in desertum a spiritu? Si enim a die baptismi quadraginta diebus et quadraginta noctibus in deserto Dominus jejunavit, nequaquam fieri potest ut quarta die ad nuptias invitatus cum discipulis manducasset. Illud quoque quomodo verum esse potest, quod dicitur, quia viso vini miraculo crediderunt in eum discipuli ejus, cum apostoli ibi non essent? Nullum enim nisi Philippum solum adhuc Dominus vocaverat, cui modo dicit: *Sequere me*. Denique illud quomodo verum est, quod tota Ecclesia verum esse credit, et una eademque die hæc tria miracula facta, cum ad nuptias Dominus venit? Hæc est igitur quaestio, ad cujus solutionem intentos vos esse volo. Eadem namque, qua magi ad Dominum venerunt, id est tertia decima die postquam natus est, eadem, in qua jam trigesimo anno incipiente veniens ad Jordanem, baptizatus est; unde et evangelista ait: *Erat autem Jesus incipiens quasi annorum triginta, ut putabatur filius Joseph (Luc. iii, 23)*. Ab

PATROL. CLXV.

A hac autem die qua baptizatus est, jam pene toto anno evoluto, cum tres solummodo adhuc dies restarent, venit iterum Joannes, ubi erat Jesus. Hæc est autem altera illa dies, de qua modo in principio hujus Evangelii audivimus, quia altera iterum die stabat Joannes, et ex discipulis ejus duo, et vidit Jesum ambulans, et ait: *Ecce Agnus Dei*. Altera autem hoc in loco non ad hesternam refertur, sed pro alia ponitur. Proprie de duobus dicitur altera. Ab hac autem altera die tertia veniente nuptiæ factæ sunt in Cana Galilææ, quæ videlicet dies nuptiarum anniversaria ei fuit in qua in præterito anno Dominus baptizatus fuerat, et ei in qua magi cum muneribus ad eum venerunt. Sic igitur tria ista miracula una eademque die facta sunt, quoniam eadem die, qua magi venerunt ad Jesum, ipsa eadem, jam trigesimo anno incipiente baptizatus est, quo videlicet trigesimo anno evoluto, eadem ipsa die ad nuptias venit. Dies igitur nuptiarum non quarta, sed potius anniversaria est a die baptismi. Constat itaque Dominum et Salvatorem nostrum ex anno quo baptizatus est, neque publice prædicasse, neque miracula fecisse, quo completo, venit ad nuptias, ibique primum miraculum fecit. Deinde ejus nominis fama totam subito terram replevit. Quod autem ait: *Et crediderunt in eum discipuli ejus (Joan. ii, 11)*, non de apostolis, quos nondum habebat, sed de illis discipulis intelligendum est, qui eo tempore cum illo erant. Habebat autem aliquantos discipulos, sicut et Joannes, qui eum sequebantur et audiebant. Nunc autem ad Evangelii verba redeamus. Altera, inquit, die iterum stabat Joannes, et ex discipulis ejus duo. Et respiciens Jesum ambulans dixit: *Ecce Agnus Dei. Et audierunt eum duo discipuli loquentem, et secuti sunt Jesum*.

(Huc usque additio, seu pars prima hujusce homiliae, cujus reliquam partem lectori dabit commentarius in cap. i Joannis, num. 4.)

449 HOMILIA CXXII.

IN FESTO S. ANDREÆ APOSTOLI.

ADMONITIO. — Hac in homilia enuntianda paucis me expediam. Satis enim erit lectoris admonere eam ex duobus expositionibus in Evangel. Matthæi sub num. 8 et 9 astructam in Marchesio, pag. 115, et in Emiseno, hom. de sanctis 9, cui præcedit compendiosa narratio Evangelii, et prima sequitur illustratio. Cætera, ut jacent in commentario, ab homilia traduntur.

LECTIO S. EVANGELII SECUNDUM MATTHÆUM (iv, 1).

In illo tempore: *Ambulans Jesus juxta mare Galilææ, vidit duos fratres, Simonem, qui vocatur Petrus, et Andream fratrem ejus, mittentes rete in mare*. Et reliqua.

Inc.: Narrat superius evangelista quia Dominus et Salvator noster cum audisset, etc.

Des.: Vides et ipsos pisces, eos scilicet qui baptizantur et credunt

HOMILIA CXXIII.

IN NATALI APOSTOLORUM I.

ADMONITIO. — Non longo sermone opus est, ut hæc homiliam Emiseno attributam S. Brunoni vindicet

mus, eam præter Marchesium, qui eam edidit pag. 110, codices Vallcellanus, Laurentianus, et Signinus perspicuis verbis illi ascribant. Pauca addita sunt in principio homiliæ, quibus decem præcepta Christi Domini distincte memorat; reliqua ipsam commentarii Evangelii S. Joannis interpretationem sub num. 43 complectuntur.

LECTIO S. EVANGELII SECUNDUM JOANNEM (xv, 12).
Dixit Jesus discipulis suis: Hoc est præceptum meum, ut diligatis invicem, sicut dilexi vos. Et reliqua.

Inc.: Decem quidem sunt mandata legis, quorum primum illud est, quo dicitur: *Non habebis Deum alienum absque me,* etc.

Des.: Bene igitur exauditus est, qui inde lætatur, quod exauditus non est.

HOMILIA CXXIV.

IN NATALI APOSTOLORUM II.

ADMONITIO. — Adnotasse sufficere pene totam hujusce Evangelii expositionem num. 43 pro homilia usurpatam. Ea quæ desunt, lectoribus a Marchesio, apud quem est homilia pag. 117, exscripta exhibentur. Facta collatione cum Emiseno ubi est 11 de sanctis, consonans perfecte reperitur.

LECTIO S. EVANGELII SECUNDUM JOANNEM (xv, 17).
In illo tempore, dixit Jesus discipulis suis: Hæc mando vobis, ut diligatis invicem. Et reliqua.

Inc.: Magna est virtus charitatis, quæ toties discipulis a Domino commendatur.

ADDITIONE. — Considerate modo, fratres mei, quanta devotione sanctos apostolos honorare debeamus, quos ipse Dominus jam non servos, sed amicos vocat, de quibus ipse ait, quia non sunt de hoc mundo electi, mundum vicerunt cum principe mundi, quibus ipse testimonium perhibet dicens: « Vos estis sal terræ. Vos estis lux mundi (*Matth. v, 13*). » — « Vobis datum est nosse mysteria regni Dei, cæteris autem in parabolis (*Luc. viii, 10*). » Isti sunt illi fontes duodecim, quorum affluentia omnis terra satiatur. « Venit, inquit Moyses, populus in Elim, ubi erant duodecim fontes aquarum (*Exod. xv, 27*). » O quantus fons iste est, qui hæc scripsit, beatus Joannes evangelista! Isti sunt duodecim horæ diei, et duodecim portæ cælestis Jerusalem. De quibus dicitur: « Ab oriente portæ tres, ab occidente portæ tres, a meridie portæ tres, et ab aquilone portæ tres (*Apoc. xxi, 13*). » De quibus Propheta ait: « Diligit Dominus portas Sion super omnia tabernacula Jacob (*Psal. lxxxvi, 2*). » Et revera magis diligit Dominus solas Ecclesie portas, quam omnia ædificia Synagogæ. Isti sunt lapides vivi, qui voluntur super terram; qui positi in rationali summi pontificis etiam sine voce docent, et prædicant. Prædicant enim non clamando, sed significando. Nos semper in **450** pectore habere debemus, quibus corda nostra instruantur et muniantur. Ad hos totus populus respiciat, et quid significant, diligenter inquirat. Isti sunt fundamentum, turres, et columnæ Ecclesie; isti sunt montes, qui exsultaverunt, ut arietes, lani cædri libani, isti cervi, qui venenum non timeant, et serpentes interficiunt. Isti galli in nocte cantantes, et leones savientes, qui succincti renibus, et fortissimi bestiarum ad nullius

A timebunt occursum. Sed quid dicam? Isti sunt illi cæli, qui enarrant gloriam Dei.

HOMILIA CXXV.

IN NATALI APOSTOLORUM III.

ADMONITIO. — Præter pauca in principio, et quædam intermedia, quæ omittuntur, tota homilia ex commentario in Matthæum, num. 38, haberi potest. In Marchesio legitur pag. 118, et in Emiseno homil. de sanctis 12.

LECTIO S. EVANGELII SECUNDUM MATTHÆUM (x, 16).
In illo tempore, dixit Jesus discipulis suis: Ecce ego mitto vos sicut oves in medio luporum. Et reliqua.

Inc.: Dixerat superius in hoc Evangelio Dominus, et Salvator noster discipulis suis: *Euntes prædicite,* etc.

B *Des.:* Nunquam enim nisi in bono judicantur, qui semper in bono inventiuntur.

HOMILIA CXXVI.

ITEM DE APOSTOLIS IV.

ADMONITIO. — Sequuntur excerpta ex commentario in Matthæum num. 80 et 81. Quæ simul juncta totam componunt homiliam a Marchesio editam pag. 118, sicut etiam ab Emiseno supposito, apud quem est homilia 13 in natali apostolorum; iisdem verbis introducit, iisdemque concluditur.

LECTIO S. EVANGELII SECUNDUM MATTHÆUM (xix, 27). *In illo tempore, respondens Petrus dixit ei: Ecce nos reliquimus omnia, et secuti sumus te.* Et reliqua.

Inc.: Narrat superius evangelista juvenem quemdam accessisse ad Jesum, etc.

C *Des.:* Quos enim multum diligimus, his nominibus vocare solemus.

HOMILIA CXXVII.

ITEM DE APOSTOLIS V.

ADMONITIO. — Ut usi sumus in præcedentibus, a Marchesio, pag. 119, desumimus priorem hujus homiliæ partem, quæ in Evangelii expositione secundum Matthæum non reperitur, eamque lectoribus communicamus. Reliqua his addita exscripta sunt a prædicto comment. num. 36 et 37, neque ulla occurrit differentia inter utramque editionem. In Emiseno pariter vulgatam habemus hoc titulo: *In natali Apostolorum homilia 4, eadem verba initialia referens, eademque postrema conclusionis.*

LECTIO S. EVANGELII SECUNDUM MATTHÆUM (ix, 37).
In illo tempore, dixit Jesus discipulis suis: Messis quidem multa, operarii autem pauci. Et reliqua.

D Beatus Lucas evangelista sic ait: « Quia designavit Dominus et alios discipulos septuaginta duos, et misit eos binos ante faciem suam in omnem civitatem, et locum, quo ipse erat venturus, et ait illis: *Messis quidem multa, operarii autem pauci* (*Luc. x, 1*). » Duodecim filios habuit Jacob, septuaginta vero et duos viros de senioribus Israel, jubente Domino, elegit Moyses, quorum consilio et auxilio tanti populi onus facilius ferre potuisset. Sic igitur Dominus et Salvator noster, qui per hos duos patriarchas significabatur, et duodecim apostolos elegit, et septuaginta duos discipulos designavit. Et apostolorum quidem vicem modo tenent episcopi. Aliorum vero discipulorum officium gerunt presbyteri. **Binos rotam**

misit eos Dominus ad prædicandum, quia duo sunt A præcepta charitatis. Insuper etiam scriptum est : « Vas sibi, quia, cum ceciderit, non est qui sublevet 451 eum (Eccle. iv, 10). » Duo sunt præterea testamenta, quæ semper simul pergunt, simul et docent et prædicant ; quæ si nostri pectoris civitatem intraverint, Domino venienti mansionem et hospitium parant, sicut et illi discipuli tunc faciebant. Miseri Judæi, ad quorum civitates non duo discipuli, id est non duo testamenta, sed unum solummodo venit, et ideo quid dicat non intelligunt. Hoc enim significabant illi duo cherubim, qui positi super arcam testamenti se mutuo respiciebant, versis vultibus in propitiatorium. Cherubim namque scientiæ plenitudo interpretatur. Sed ubi, quæso, tanta scientia, quanta in utroque Testamento? Quod autem duo cherubim mutuo se respiciunt, amborum Testamentorum amicitiam et concordiam significat. Idem enim testantur ambo, idem dicunt et prædicant ambo. Habebant autem vultus versos in propitiatorium, quo legitur arca, quatenus ab omnibus videantur et cognoscantur, nullusque in arca, id est in Ecclesia et sanctorum congregatione sit, qui eorum faciem externam et incognitam habeat. Hoc autem illi audiant, qui sacras Scripturas meditari negligunt. Ut enim de aliis taceamus, ipsi quoque episcopi cherubim istos aliquando non cognoscunt. Et quamvis ad eos, ut cognoscantur, vultus convertantur, ipsi tamen eos videre despiciunt. Non pergant igitur sine se, qui tantum diligunt se, simul eant, simul prædicent, simul castellis et civitatibus Christum venientem annuntiant. Sequitur : *Messis quidem multa, operarii autem pauci, etc.*

(Homilia hujus continuatio existat in commentario sub præsignatis numeris, ut diximus.)

HOMILIA CXXVIII.

IN NATALI APOSTOLORUM VI.

ADMONITIO. — Ne lectores tædeat componere hujus homiliæ partes, quarum aliquæ sunt in commentario, num. 20, super hunc Evangelii locum, aliæ plerimæ leguntur in Marchesio, pag. 121, eam integram exscripsimus. Eadem supposita fuit Emigeno, inter homilias de sanctis 15, sub titulo : *In natali plurimorum martyrum*. Gaudet homilia testimonio codicis Signini, cum quo plane concordat.

LECTIO S. EVANGELII SECUNDUM LUCAM (x, 16). *In illo tempore, dixit Jesus discipulis suis : Qui vos audit me audit, et qui vos spernit me spernit. Qui autem me spernit, spernit eum qui misit me.* Et reliqua.

Hoc autem ideo Dominus et Salvator noster dicere videtur, quia neque ipsum, neque discipulos ejus Samaritani recipere voluerunt. Sic enim superius ait evangelista : Quia factum est, dum complerentur dies assumptionis ejus, et ipse faciem suam firmavit ut iret in Jerusalem, et misit nuntios ante conspectum suum, et euntes intraverunt in civitatem Samaritanorum, et non receperunt eum, quia facies ejus erat euntes in Jerusalem (Luc. ix, 51). Factum est au-

tem, loquit, cum jam dies assumptionis ejus complerentur, et tempus ejus passionis, resurrectionis et ascensionis sive assumptionis propinquaret, firmavit Dominus ut iret in Jerusalem, sicut in ejus vultu et facie manifeste apparebat. Facile enim in vultu voluntas dignoscitur, unde a vultu voluntas dicitur. « Et miserunt nuntios ante conspectum suum, et euntes intraverunt in civitatem Samaritanorum, et non receperunt eum. » Quare ? « quia facies ejus erat ut iret in Jerusalem. » Non enim, ut alibi dicitur, contumtus Judæi Samaritanis (Joan. iv, 9). Ideoque Samaritani Jesum recipere noluerunt, quia se in Jerusalem velle ire ostendebat. Jam quasi inimicum eum deputantes, sicut qui eorum diligeret inimicos. Usque hodie namque omnes iniqui ideo Jesum et ejus nuntios, ejusque Evangelium non accipiunt, quia eos in Jerusalem ad pacem, ad misericordiam et pietatem tendere et festinare cognoscunt. Jerusalem visio paciæ interpretatur. Cum vidissent autem hoc discipuli, Jacobus et Joannes dixerunt : « Domine, vis, dicimus ut descendat ignis de caelo, et consumat illos, sicut Elias fecit? » (Luc. ix, 54.) Et conversus increpavit illos, dicens : « Nescitis cujus spiritus estis. Filius hominis non venit animas perdere, sed salvare (Ibid.). » Et abierunt in aliud castellum : nesciebant enim apostoli cujus spiritus essent, qui se tantopere vindicare cupiebant. Si enim se spiritus pietatis, patientiæ et mansuetudinis servos et discipulos esse novissent, nequaquam aliqua sui spiritus commotione tot homines irati occidere voluissent. Hoc enim postea probatum est, cum pro inimicis et persecutoribus orarent. Et ait illis Jesus : *Qui vos audit me audit, et qui vos spernit me spernit; qui autem spernit me, spernit eum qui me misit.* Quod tale est ac si diceret : Non vos tantum, sed me sprevere Samaritani. [Hæc itaque verba discipulis suis eorumque successoribus, episcopis scilicet et sacerdotibus, locutus est Dominus. Quicumque igitur es, qui episcopos et sacerdotes audire contemnis, et eorum verbis et exhortationibus acquiescere despicias, 452 saltem Deum ipsum non parvipendas, et eum audire non fastidiaris. Despicias audire sacerdotem ; sed non mirum, quia pauper est, quia imbellis et humilis, quia vilis et despiciabilis est, quia de pauperibus parentibus natus est. Audi vel Dominum in eo loquentem, per eum te admonentem, et ad vitam æternam reducentem. Apostolus enim dicit : « An experimentum quæritis ejus qui in me loquitur Christus? » (I Cor. xiii, 3.) Sic igitur in episcopis et sacerdotibus Christus loquitur, atque in eis ab aliis honoratur et ab aliis reprobat. Sustinet modo, nec facile vindicat injurias suas. Sed audi eum dicentem : « Taceui, nunquid semper tacebo? » (Isa. xlii, 14.) Dicat Psalmista : « Deus, inquit, quis similis tibi? Ne taceas, neque compescaris, Deus, quoniam inimici tui sonuerunt, et qui te oderunt, extulerunt caput (Psal. lxxxii, 3). » Noli itaque spernere discipulos et nuntios Christi ; imo noli Deum ipsum spernere in discipulis suis. Nisi enim ipse in discipulis suis sper-

neretur, nequaquam dixisset: *Qui vos spernit, me spernit; qui autem me spernit, spernit eum qui me misit.* Hoc Judæi audiant, et audientes timeant, et timentes poeniteant, vel si placare valeant quem offendere non timuerunt. Ipsi enim non solum spreverunt, verum etiam crucifixerunt Christum Dominum. *Reversi sunt autem septuaginta duo cum gaudio dicentes: Domine, etiam dæmonia subjiciuntur nobis in nomine tuo.* Hos enim, ut superius dicitur, miserat Dominus binos ante faciem suam in omnem civitatem et locum quo ipse erat venturus.] Quid autem isti significant, et quare ante se Dominus miserit, cur etiam binos eos ire jusserit jam alibi exposuimus. Nunc autem reversi Domino omnia scienti cum gaudio referebant ea quæ non ipsi, sed ipse in illis fuerat operatus. Gaudebant enim de nomine Christi, cujus virtutem experti erant; gaudebant de gratia immensa sibi a Domino attributa, quoniam non solum infirmitates curabant, verum etiam dæmonibus imperabant, et sibi subjectos esse videbant, qui mundi hujus reges et principes, omnesque homines iniquos esse sciebant. Dicebant ergo: Domine, non solum languores et infirmitates, non solum homines iniqui, sed etiam ipsi dæmones subjiciuntur nobis in nomine tuo, quibus subjecta sunt omnia quæ longe sunt a consortio tuo. Et ait illis: *Videbam Satan quasi fulgur de celo cadentem: ecce dedi vobis potestatem calcandi super serpentes et scorpiones.* Cælum enim, vel Ecclesia, vel sanctorum animæ intelliguntur. Videbat igitur Dominus Satan de celo cadentem. Videbat diabolus Ecclesiam et sanctorum habitaculo fugientem, et hoc, quod ei discipuli narrabant, jam se prævidisse et cognovisse firmabat. Unde et alibi ait: « Nunc judicium est mundi, nunc princeps hujus mundi ejicietur foras (Joan. xii, 31). » Nisi hoc prævidisset, quare in mundum venisset? Et quare carnem suscepisset? Ad hoc enim Dominus in mundum venit, ut diabolus fugaret, et de illius impia potestate animas hominum liberaret. Quod igitur nunc fieri incipiebat, antequam fieret prævidebat, suoque in tempore fieri disponebat. Videmus itaque et nos usque hodie Satan sicut fulgur de celo cadentem, et cum magno furore et indignatione sanctam Ecclesiam relinquentem. Quoties enim flagitiosus aliquis ad poenitentiam redit, toties Satan de celo cadit. Multi enim adulteri, perjuri et homicidæ sunt in Ecclesia, quæ regnum cælorum vocatur, qui statim ut convertuntur, a diabolo relinquuntur. Et non velocius de celo cadit fulgur, quam de illorum mentibus cadit diabolus. [Cadit autem et tunc de celo Satan, quando aliquis hæreticus ab Ecclesia separatur, qui prius in ea per doctrinam magno fulgere splendore videbatur. Talis enim erat Simon Magus, quem B. Petrus apostolus pro suis iniquitatibus prius de Ecclesia ejecit, postea vero volare nitentem de aere præcipitavit. Hinc est autem quod in Apocalypsi Joannes ait: quia angelus tuba cecinit, et cecidit de celo stella magna ardens, tanquam facula, et cecidit in tertiam partem fluminum et in

A fontes aquarum, et nomen stellæ dicitur absinthius (Apoc. viii, 10). » Toties enim, ut modo diximus, de celo stella cadit, quoties aliquis ab Ecclesia per hæresim separatur. Sed quanto sapientior et astutior est, tanto majorem flammam ferre videtur. Ex quamvis totus de celo cadat, tamen non ubique cadit. Ubi enim errat, ibi cadit. Cadit autem in tertiam partem fluminum. Duo namque flumina duo sunt testamenta. Fontes autem tot sunt quot et doctorum libri. In his autem nemo cadit, quoniam nulla hæresis in eis est. Tertium autem flumen, in quod hæretici cadunt, ipsum est quod ipsi faciunt. Faciunt enim, quoniam eorum erronea doctrina in prædictis fluminibus non iuvenitur. Multa enim flumina et multa librorum volumina fecerunt hæretici. B Et merito hæc stella absinthius vocatur, quia ad illius herbæ similitudinem, quæ hoc nomine censetur, felle omnique amaritudine plena est, de qua qui gustaverit, non morietur. Fuge igitur has aquas, Christiane; noli ea bibere. Nota sunt flumina, noti sunt fontes aquarum salientium in vitam æternam, de quibus si biberis non sities ultra.] Sequitur: *Ecce dedi vobis potestatem calcandi super serpentes et scorpiones, et super omnem virtutem inimici, et nihil vobis nocebit.* Serpentes et scorpiones non solum maligni spiritus, verum etiam tyranni, 453 omnesque Ecclesiæ persecutores intelligi possunt, quoniam et venenosi sunt, et nunquam recta incedunt via. Virtus autem inimici quid melius intelligi potest quam Nero et Simon Magus, Diocletianus et Maximianus, et ipse Antichristus perditionis filius? Est præterea virtus inimici superbia, avaritia omnisque luxuria, a quibus multi vincuntur et diabolo subjiciuntur. Unde et Job, cum de eo loqueretur, ait: « Virtus ejus in lumbis ejus, et fortitudo ejus in umbilico ventris ejus (Job xl, 11). » Hæc autem Christi discipulis non nocebunt, Domino eos protegente et ubique defendente. Non nocebunt utique, si contra repugnaverint eisque non assenserint. Sequitur: *Veruntamen in hoc nolite gaudere, quia spiritus vobis subjiciuntur. Gaudete autem quod nomina vestra scripta sunt in cælis.* Multi enim sunt quibus dæmonia subjiciuntur, quos non gaudium quidem, sed luctus et mœror expectat. Quibusdam enim in judicio dicentibus: « Domine, nonne in nomine tuo prophetavimus, dæmonia ejecimus, et virtutes multas fecimus? » dicturus est Dominus: *Ite, operarii iniquitatis, amen dico vobis, nescio vos (Matth. vii, 22).* » Non ergo gaudeant Christi discipuli quia dæmonia eis subjiciuntur. Gaudeant autem quia eorum nomina scripta sunt in cælis. Illud enim gaudium vanum et temporale est, hoc autem utile et æternum. Illud ad vanam gloriam respicit, hoc spectat ad gloriam sempiternam. Et illud quidem habere possunt et boni et mali, hoc autem non habebunt nisi boni.

HOMILIA CXXXIX.

IN NATALI PLURIMORUM MARTYRUM I.

ADMONITIO. — Præmittit quædam auctor de Christiana fuga suæ expositioni in Evangelium. Ne lectores his careant, ex Marchesio, pag. 122, educta hic exscribimus. Hæc homilia inter Eusebianas non reperitur.

LECTIO S. EVANGELII SECUNDUM MATTHÆUM (x, 23). *In illo tempore, dixit Jesus discipulis suis: Cum vos persequentur in civitate ista, fugite in aliam. Et reliqua.*

Talia sunt prælia Christi, talia sunt bella Novi Testamenti, sic Christi fideles pugnare noverunt. Dixerat eis Dominus superius: « Ecce ego mitto vos sicut oves in medio luporum (Matth. x, 16). » Præceperat eis ut essent prudentes sicut serpentes; nunc autem dicit eis ut fugiant, et persecutoribus se sequentibus non resistent. Fugerunt Israelitæ Ægyptios, et vicerunt. Fugit et David, et rex a Domino constitutus est. Hanc autem fugam Jacob patriarcha significavit, qui post magnam et multam servitutem simul cum uxoribus et liberis, omnique possessione sua Laban socerum suum fugisse legitur; quem Laban ipse septem diebus persecutus, tandem invenit in monte Galaad. Laban enim, qui candidus interpretatur, hunc mundum significat. Valde enim sibi proxima sunt, et idem quodammodo hæc duo nomina significare videntur candidus et mundus. Qui enim candidus est, mundus quoque esse videtur. Puto autem quod fabricam suam ideo tali nomine omnipotens Deus vocare voluit, quia « vidit cuncta quæ fecerat, et erant valde bona (Gen. 1, 31). » Si enim omnia bona erant, nihil nisi mundum in eis erat. Ex eo autem tempore mundus est immundus, ex quo terra in sanguinibus corrupta narratur. Quod igitur Jacob simul cum uxoribus et filiis, omnique sua possessione fugisse dicitur, hoc significare videtur, ut nos quoque mundum istum fugiamus, et amicos, et propinquos, et quoscunque possumus de ejus servitute eripiamus. Septem diebus Laban sequitur Jacob, quia, quandiu vivimus, mundus iste nos persequi non cessat. Non enim sunt dies nisi septem. Igitur qui septem diebus nos persequitur, nullo tempore a persecutione quiescit. Quo igitur fugiemus? Fugiamus ad montes Galaad, ibique tentoria stamus. Galaad namque *acervum testimonii* interpretatur, per quem utriusque Testamenti librum intelligimus, in quo omnia legis et prophetarum, apostolorum et doctorum exempla et testimonia sunt collocata. In quo Joannes apostolus clamat: « Nolite diligere mundum, neque ea quæ in mundo sunt (I Joan. 11, 15). » Ubi hæc Dominus discipulis ait: « Si de mundo fuissetis, mundus quod suum erat diligeret; quia vero de mundo non estis, sed ego elegi vos de mundo, propterea odit vos mundus (Joan. xv, 19). » Talia et his similia audiuntur in monte Galaad. Illuc igitur fugiamus, et Dominum dicentem audiamus: *Cum vos persecuti fuerint in civitate ista, fugite in aliam. Amen dico vobis, non consummabitur civitates Israel, donec veniat Fi-*

A *lius hominis. Ubique patientiam et innocentiam Dominus, etc.*

(*Huc usque additio; cætera ex commentario, num. 39, habentur.*)

454 HOMILIA CXXX.

IN NATALI PLURIMORUM MARTYRUM II.

ADMONITIO. — Ex commentario in Evangelium Matth., num. 40, præter pauca addita illis verbis: *Qui non accipit crucem suam et sequitur me, non est me dignus, tota hæc hom. educta est. Marchesius edidit tom. II, pag. 123. In Emiseno item legitur cum eo titulo, et conformis habetur. Codices supra allati Brunoni nostro suffragantur.*

LECTIO S. EVANGELII SECUNDUM MATTHÆUM (x, 34). *In illo tempore, dixit Jesus discipulis suis: Nolite arbitrari quia veni mittere pacem in terram, non veni mittere pacem, sed gladium. Et reliqua.*

Inc.: Quid est igitur quod Psalmista ait: *Orietur in diebus ejus justitia et abundantia pacis?* etc.

Des.: Si hic mercede caruerint, ibi propter hoc mercedem non habebunt.

HOMILIA CXXXI.

IN NATALI PLURIMORUM MARTYRUM III.

ADMONITIO. — Perbrevev introductionem ad hanc homiliam, quæ in Marchesio legitur, tom. II, pag. 125, omittimus; cum reliqua omnia præstet commentarius in Evang., pag. 70, etc. Celebres in eo a Christo Domino commendatæ beatitudines doctè explanantur. Apud Emisenum pariter invenies inter homilias de sanctis 19, pag. 217 edit. Paris.

LECTIO S. EVANGELII SECUNDUM MATTHÆUM (v, 1). *In illo tempore: Videns Jesus turbas ascendit in montem, et cum sedisset, accesserunt ad eum discipuli ejus. Et reliqua.*

Inc.: Multa turba sequebatur Jesum, et non solum sequebatur, etc.

Des.: Si illorum vos beatitudo delectat.

HOMILIA CXXXII.

IN NATALI UNUS MARTYRIS I.

ADMONITIO. — Succedit hic homilia altera a præcedente haud dissimilis, cum constet duobus locis comment. in Matthæum numeris scilicet 64 et initio 70. Introductio in homiliam, qua caret commentarius, ita a Marchesio, pag. 124, tom. II, traditur; eandem refert Emisenus in reliquis perfecte concordans.

LECTIO S. EVANGELII SECUNDUM MATTHÆUM (xvi, 24). *In illo tempore, dixit Jesus discipulis suis: Si quis vult post me venire, abneget semetipsum. Et reliqua.*

Paulo ante dixerat discipulis suis Dominus Jesus: *Quia oportet eum ire Hierosolimam, et multa pati a senioribus, et scribis, et principibus sacerdotum, et occidi, et tertia die resurgere. Et assumens eum Petrus dixit ei: Absit a te, Domine, non erit tibi hoc. Et conversus Petrus dixit: Vade post me, Satana, scandalum es mihi, quia non sapis quæ Dei sunt, sed quæ hominum. Inde volens ostendere qualiter primum eum ire, et qualiter eum sequi debeamus, subdidit dicens: Si quis vult venire post me, abneget semetipsum. In eo enim quod Dominus futura prædicit, et se sponte pati ostendit, et eorum fidem confirmat, secundum quod ipse alibi ait: « Et nunc dico vobis,*

priusquam fiat, ut, cum factum fuerit, credatis (*Joan.* xiv, 29). Quod vero beato Petro ait: *Vade post me, Satana, scandalum es mihi*, tale est ac si diceret: *Vade post me, ut, sicut ego morior pro te, ita et tu moriaris propter me. Noli mihi contrarius esse, noli meæ voluntati resistere. Noli divinis consiliis obviare. Sic enim oportet fieri, quia sic est ante tempora prædestinatum, et a prophetis pronuntiatum. Hoc est enim quod alibi ait: « O stulti et tardi corde ad credendum in omnibus quæ locuti sunt prophetae! nonne sic oportuit pati Christum, et resurgere a mortuis, et intrare in gloriam suam? » (*Luc.* xxix, 25.) Sapiebat igitur Petrus quæ hominum sunt, quia humanum consilium dabat; non sapiebat quæ Dei sunt, quia hæc secreta divini consilii, quibus homo redimeretur, ignorabat. Tunc dixit Jesus discipulis suis: *Si quis vult post me venire, abneget semetipsum. Debet enim unusquisque homo negare seipsum.**

(*Cætera videnda in commentario.*)

Des.: Qualis post hanc vitam in regno suo cunctis suis fidelibus apparebit.

HOMILIA CXXXIII.

IN NATALI UNIUS MARTYRIS II.

ADMONITIO. — Cum pauca sint addita huic homiliae, quæ absunt a commentario, ea præterimus. Exstat apud Marchesium pag. 124, et num. 34 in comment. in Lucam. Inter Emiseni homilias inserta non videtur.

LECTIO S. EVANGELII SECUNDUM LUCAM (xiv, 26). *In illo tempore, dixit Jesus discipulis suis: Si quis venit ad me, et non odit patrem suum et matrem. Et reliqua.*

Inc.: Cum enim alibi Dominus dicat: *Diliges proximum tuum sicut teipsum, etc.*

Des.: Simul cum ipsa vita perdere non timebant.

HOMILIA CXXXIV.

IN NATALI UNIUS MARTYRIS III.

ADMONITIO. — Cum tota homilia a Marchesio edita pag. 127 constet partibus, quæ inter se non colligantur, non a S. Brunone ad populum dictam, sed ab imperito auctore conditam quisquam suspicari potest. Pars prima incipit a comment. in Joannem, num. 42: *Ecce vitis vocatur Christus, et vitis vera. Altera est ex comment. in Matth., num. 99: Amen dico vobis, non relinquetur hic lapis super lapidem, usque ad illa: Tradent enim vos in conciliis, et in synagogis suis. Tertia pars denique rapsodiam appellabo. Eadem est in Emiseno 20 inter hom. de sanctis, pag. 218.*

Inc.: *Ecce vitis vocatur Christus, et vitis vera, etc.*

Des.: Magna est virtus patientiæ, sine qua perditur, et per quam anima possidetur.

HOMILIA CXXXV.

IN NATALI CONFESSORUM I.

ADMONITIO. — Immutata tantum videntur verba aliqua in principio; quidquid enim sequitur ex comment. in Matth., num. 102, desumptum est. Eandem lectionem præbet Emisenus hom. inter sanctos 22.

LECTIO S. EVANGELII SECUNDUM MATTHÆUM (xxv, 14). *In illo tempore, dixit Jesus discipulis suis para-*

bolam hæc: Homo quidam peregre proficiscens vocavit servos suos, et tradidit illis bona sua. Et reliqua.

Inc.: *Homo iste Dominus et Salvator noster intelligitur, qui de hoc mundo ad Patrem rediens, etc.*

Des.: *Et tunc inutilis servus ejicietur in tenebras exteriores: Illic erit fletus, et stridor dentium.*

HOMILIA CXXXVI.

IN NATALI CONFESSORUM II.

ADMONITIO. — Qui homiliam a Marchesio editam pag. 129 cum commentario in Lucam num. 45 conferre voluerint, plenam omnibus in verbis consonantiam observabunt.

456 LECTIO S. EVANGELII SECUNDUM LUCAM (xix, 42). *In illo tempore, dixit Jesus discipulis suis parabolam hæc: Homo quidam nobilis abiit in regionem longinquam accipere sibi regnum, et reverti. Vocatis autem decem servis suis, dedit eis decem minas. Et reliqua.*

Inc.: *Homo iste nobilis ipse est, qui loquitur, Salvator noster, etc.*

Des.: *Quod vobis paratum est ab origine mundi.*

HOMILIA CXXXVII.

IN NATALI CONFESSORUM III.

ADMONITIO. — Perfecta concordia hæc de homilia, quæ inter Marchesium, pag. 150, et comment. in Lucam, num. 22, reperitur, nos ab ulteriori admiratione liberos reddit.

LECTIO S. EVANGELII SECUNDUM LUCAM (xii, 35). *In illo tempore, dixit Jesus discipulis suis: Sint lumbi vestri præcincti, et lucernæ ardentes in manibus vestris, et vos similes hominibus expectantibus Dominum suum. Et reliqua.*

Inc.: *Quod enim lumbos præcingere nos Dominus præcipit, etc.*

Des.: *Et unusquisque ibi super omnia constituitur,*

HOMILIA CXXXVIII.

IN NATALI CONFESSORUM IV.

ADMONITIO. — Paucis immutatis, et additis in medio et in fine homiliae, ut facit in Marchesio, pag. 151, eadem a commentario redduntur num. 12. Hoc ex fonte Emiseni suppositi auctor eam omnino similem hausit.

LECTIO S. EVANGELII SECUNDUM MATTHÆUM (v, 15). *In illo tempore, dixit Jesus discipulis suis: Ves cæcis sal terræ. Quod si sal evanuerit, in quo salietur? Et reliqua.*

Inc.: *Hæc autem verba, et alia multa, tunc discipulis suis in monte Dominus locutus est, etc.*

Des.: *Qui fecerit et docuerit, hic magnus vocabitur in regno caelorum.*

HOMILIA CXXXIX.

IN NATALI CONFESSORUM V.

ADMONITIO. — Ex evangelica expositione num. 17 comment. in Matthæum constat homilia, cui per breve exordium, ut legitur in Marchesio, pag. 132, præcedit. Cum reliquis Eusebianis de sanctis num. 26 impressa fuit; sed hieisdem verbis habet initium et finem, ut in comment.

LECTIO S. EVANGELII SECUNDUM MATTHÆUM (vi, 22). *Lucerna corporis tui est oculus tuus. Si oculus tuus fuerit simplex, totum corpus tuum lucidum erit. Si*

autem oculus tuus nequam fuerit, totum corpus tuum A tenebrosus erit. Et reliqua.

Inc. : Si ergo lumen quod in te est tenebrae sunt, etc.

Des. : Totaque massa operationum lucida erit.

457 HOMILIA CXL.

IN NATALI CONFESSORUM VI.

ADMONITIO. — Hanc eandem homiliam edidit Marchesius in lib. vi Sententiarum; sed cum lectio ejus imperfectissima sit, ut ex collatione codicis 400 Vat. Reg. cognovimus, ut jacet in dicto codice publici juris facimus, et inter homilias de confessoribus locum dedimus.

Lectio S. Evangelii secundum Lucam (xi, 33).

Nemo accendit lucernam, et ponit eam sub modio, sed super candelabrum, ut luceat omnibus qui in domo sunt. Et reliqua.

Ubi oculi non sunt, ibi lux necessaria non est. Ubi non sunt aures, ibi superflue resonant voces; ubi qui comedant nulli sunt, ibi mensa et cibi ponendi non sunt. Merito igitur sancti canones non in vili et humili loco, sed per civitates et loca populosa episcopos ordinari non permittunt. Hoc est enim super candelabrum lucernam ponere, in loco exalto episcopum ordinare. Quare? *Ut luceat omnibus qui in domo sunt.* Non ergo ponatur sub modio,

ubi nulli sunt, sed potius ibi ponatur ubi multi oculi sunt. Quid autem per lucernam intelligere debeamus, ipse Dominus subdidit, dicens: *Lucerna corporis tui est oculus tuus. Si oculus tuus fuerit simplex, totum corpus tuum lucidum erit. Si autem*

nequam fuerit, totum corpus tuum tenebrosus erit. Habet mundus iste suos oculos, solem videlicet et lunam, quibus corporaliter omnia illuminantur; de quibus in Genesi scriptum est: « Et fecit Deus duo luminaria magna, luminare majus, ut praeseret diei, et luminare minus, ut praeseret nocti (Gen. 1, 16): »

Habet similiter Ecclesia suos oculos, per quos, ut modo diximus, episcopi significantur. Corpus quoque nostrum suos oculos habet. Similiter autem et anima suis oculis decoratur. Considera modo ubi Dominus mundi oculos posuit; in caelo, utique in loco sublimiori, ut videantur ab omnibus, et quasi lucerna super candelabrum posita luceant omnibus qui in domo sunt. Nostri quoque oculi ubi positi sunt? Nonne in capite, et quasi lucerna super candelabrum posita? Ita quoque episcopi nostri quasi lucerna super candelabrum, super locum magnum et populosum constitui debent. Noluit Ecclesiam suam caecam esse omnipotens Deus: oculos ei dedit qui eam illuminarent, qui veritatis viam ei ostenderent, qui eam errare non permetterent, et qui recto itinere ad regna caelestia eam perducerent. Videte, homines,

quantam episcopos et praelatos vestros diligere debeatis. Lumina vestra sunt, oculi vestri et lucernae vestrae sunt. Sic igitur quasi oculos vos eos diligere debetis. Nihil est quod homines magis diligant quam oculos suos. Nihil igitur plus diligere debent quam praelatos suos. Sed videant episcopi ne oculos elaudant, ne lucernam abscondant, ne pecuniam

sibi creditam terrae suffodiant. Non intra, sed extra velum, et mensa et candelabrum posita sunt; ubi et cibi communes sint omnibus, et lumen videatur ab omnibus. Qui abscondit frumentum, maledicatur in populis. Interpretetur episcopus nomen suum, quantum in specula positus omnes et omnia desuper videat. Ad hoc in paradiso primus homo positus est ut operaretur et custodiret illum. Nunc autem de mentis nostrae oculis videamus, per quos sapientiam, rationem, et intellectum, et intentionem sanctam et simplicem intelligimus. De hoc enim oculis Salvator noster dicere videtur: *Si oculus tuus fuerit simplex, totum corpus tuum lucidum erit. Si autem nequam fuerit, totum tenebrosus erit.* Quamvis enim mali episcopi plurimum noceant, et eorum nequitia

B infirmorum oculi tabescant, praecipue tamen mentis oculi, si nequam fuerint, totum hominem tenebrosus faciunt. Quid enim luminis vel claritatis in illo esse potest, in quo ipsa sapientia, ipsa ratio, ipsa intelligentia, totaque intentio mala est? Ideo enim hujus saeculi sapientes esse dicuntur, quia tales oculos habent, et omnia opera sua faciunt ut videantur ab hominibus, de quibus ipse Dominus ait:

« Amen dico vobis, receperunt mercedem suam (Luc. vi, 2). » Ille igitur oculus, illa ratio, illa sapientia simplex est, quae peccata fugit, bona transitoria despicit, aeterna desiderat, et recto tramite ad Deum ducit. Merito igitur Dominus ait: *Lucerna corporis tui est oculus tuus; quod tale est ac si diceret:*

Sicut lucerna mundi est sol, et luna, et lucerna

C Ecclesiae episcopi et doctores, et lucerna corporis tui est oculus tuus; ita et lucerna animae tua sapientia est, ratio et intentio bona. Hic est oculus simplex, qui et homines errare non permittit. Nemo enim, ut ait quidam, cum ratione insanire potest. Et sicut in Evangelio Dominus dicit: « Quis qui male agit, odit lucem (Joan. iii, 20), » id est a ratione sapientiaeque discedit. Quando a sapientia discedit ille, procul dabit oculum simplicitatis

458 veritatisque amittit. Ratio igitur et sapientia suamquam fallit. Intentio etiam illa, quae bona esse videtur, multoties fallit. Bona enim intentione Apostolus Ecclesiam Dei persequatur, quia zelo legis hoc

D faciebat. Fallebatur tamen, quia non sapientia, sed errore decebatur. Similiter et Elias bona intentione, ut sibi videbatur, prophetarum sanguinem et suas persecutiones vindicare volebat; non tamen illa ejus voluntas, et illius tantus zelus Deo placebat. Factus est enim sermo Domini ad Eliam dicens: « Quid hic agis, Elias? At ille respondit: Zelo zelatus sum pro Domino Deo exercituum. Quia dereliquerunt pactum Domini filii Israel. Altaria tua destruxerunt, et prophetas tuos occiderunt gladio, et quaerunt animam meam, ut auferant eam. Et ait illi: Egredere, et sta in monte coram Domino. Egressus est ille, et stetit in monte. Et ecce Dominus transit, et spiritus grandis, et fortis subvertens montes, et conterens petras ante Dominum. Non in spiritu Dominus, et post spiritum commotio. Non in

commotione Dominus, et post commotionem ignis. Non in igne Dominus, et post ignem sibilus auræ tenuis (*III Reg. xix, 10*). » Ecce audivimus modo tres zelos, id est tres animi commotiones et perturbationes, quæ Domino non placuerunt. Si enim placuissent, nequaquam diceretur: non in spiritu Dominus, non in commotione Dominus, et non in igne Dominus. Commoventur et conturbantur aliquando viri religiosi et contra alios, et contra seipsos, plusquam necesse sit. Quæ quidem perturbatio aliquando cito transit, aliquando in tantam flammam exurgit, ut vix extinguatur et sedari valeat. Tanto enim zelo in prophetas Baal, et in populum prævaricatorem Elias vir sanctus commotus erat, ut si ei a Domino potestas data fuisset, omnes eos absque misericordia interfecisset. Sicut et alia vice eodem zelo quadringentos et quinquaginta prophetas Baal juxta torrentem Cison suis manibus interfecisse legitur. Duos quoque quinquagenarios, et bis quinquaginta viros, qui cum eis erant, igne cœlitus misso, eum consumpsisse sacra nihilominus narrat historia. Præcepit igitur Dominus ut egrederetur, et in monte staret; in monte videlicet misericordiæ, in monte charitatis et pacis. Qui enim in his montibus stant, omnes homines ex corde diligunt, nullius hominis mortem querunt, neque peccatoris mortem volunt, et potius ut convertatur et vivat. In hos ergo montes ductus est Elias, ut ejus animi tanta commotio mitigaretur. Et ecce Dominus transivit; sed priusquam Dominus transiret, spiritus grandis et fortis subvertens montes et conterens petras transiit ante Dominum. Hic igitur spiritus grandis et fortis, qui et montes subvertebat et petras conterebat, Eliæ spiritum et zelum significabat; qui quantum in ipso erat, non solum populum, verum etiam viros potentes, qui propter altitudinem montes, et propter fortitudinem petra vocantur, subvertere, conterere, delere et perdere volebat. Sed non in spiritu Dominus. Quia enim in illo spiritu Dominus non erat, neque simul cum illo spiritu transire volebat, manifeste Elias intelligere potuit, quia talis zelus talisque spiritus Deo non placebat. Similem autem spiritum apostolos quoque habuisse legimus, quando Samaritani Dominum recipere noluerunt, dicentes: « Vis, jubemus, ut descendat ignis de cœlo, et consumat eos, sicut Elias fecit? Quos Dominus increpans ait: Nescitis cujus spiritus estis. Filius hominis non venit animas perdere, sed salvare (*Luc. ix, 54*). » Notandum quod ait, « cujus spiritus estis. » Hoc enim tale est ac si diceret: Spiritus, qui in vobis est, et in quo regenerati estis, non est zeli et ultionis, sed misericordiæ et pietatis. Post spiritum autem commotio, non in commotione Dominus. Commotio quoque non bona ostenditur, cum non in ea Dominus esse videatur. Tali autem commotione idem ipse Elias contra seipsum commotus, ait: « Obsecro, Domine, tolle animam meam, neque enim melior sum quam patres mei (*III Reg. xix, 4*). » Hoc autem non tantum alterius vitæ desiderio

A dicere videtur, quam odio Jezabel, cujus jam persecutiones ferre non poterat. Dominus autem in Evangelio non eos qui persecutiones fugiunt beatos dicit, sed eos potius qui persecutiones patiuntur propter justitiam. Beatus denique Job cum tantis angustiis premeretur, non tamen ad impatientiam provocari potuit, quanquam uxor illius diabolica persuasione ad blasphemiam eum vocaret, dicens: « Benedic Domino, et morere (*Job. vii, 9*). » Cui ipse patientissime, et nullatenus commotus, ait: « Quasi una de stultis mulieribus locuta es (*Ibid.*). » Quod enim beatus Paulus dicit: « Cupio dissolvi, et esse cum Christo (*Philipp. i, 23*), » non utique tædio persecutionum commotus, vel contenebratus diceret; sed potius illius beatitudinis desiderio. Illa igitur commotio mala est, quæ patientiæ bonum excludit, sive tyrannorum persecutione, sive qualibet alia corporis passione. Unde et discipulis Dominus ait: « In patientia vestra possidebitis animas vestras (*Luc. xii, 19*). » Multos homines tali commotione commotos mortem sibi imprecari audivimus. Non erat autem illa commotio talis, qua quidam sanctorum in persecutionibus positi, ut eorum spiritum Dominus susciperet, rogabant, quanquam martyrii passionem libentissime sustinebant; sed de sola carnis fragilitate timebant. Sequitur: *Post commotionem vero ignis; non in igne Dominus.* Iste ignis ille est, de quo supra 459 diximus, qui tanta commotione aliquando inflammatur, ut extinguatur non valeat; per quem videlicet ira inveterata et odium significatur. Hoc autem vitio plerumque laborare videmus etiam eos, qui religiosi esse putantur. Hoc igne Lucifer Calartanus episcopus, cum Arianos suscipere nolisset, ab Ecclesia divisus est. Multoties alii in S. Ecclesia disputationes valde necessarias facere volunt, quas alii hoc igne succensi non patiuntur. Hoc miser Donatistæ igne succensi potius in sua perfidia perire voluerunt, quam ad catholicæ Ecclesiæ pacem redirent. Merito ergo dicitur non in igne Dominus, quia in tali ira et iracundia Deus non est. Post ignem autem sibilus auræ tenuis; ibi Dominus: *Si oculus tuus simplex fuerit, de quo hoc in Evangelio modo Dominus dicit: Si oculus tuus simplex fuerit, totum corpus lucidum erit: Docet nos poeta ille nobilis de hominibus ingenti æstu et magno labore fatigatis, quam gratus sit sibilus auræ tenuis. Ait enim Virg. Eclog. 5 sub finem:*

*Nam neque me tantum venientis sibilus auri,
Nec percussa juvant fluctu tam littora...
Quam tua carmina, etc.*

Quid igitur per istum sibilum auræ venientis, nisi sancti Spiritus afflationem intelligamus; qui quoscunque tangere dignatur, ita ab omni iræ indignationis commotionisque æstu refrigerat et compescit, ut pro ipsis quoque inimicis sanctos orare compellat. Sed hoc est quod Dominus ait: « Orate pro persequentibus et calumniantibus vos, ut sitis filii Patris vestri, qui in cœlis est (*Matth. v, 34*). » Hujus tenuis et delectabilis auræ suavitate ipse Dominus

et Salvator noster afflatus, inter ipsa tormenta cum pateretur, pro suis crucifixoribus orabat, dicens : « Pater, ignosce illis; non enim sciunt quid faciunt (Luc. xxiii, 34). » Beatus quoque Stephanus hoc auræ sibilo confortatus pro suis lapidatoribus inter ipsos lapides clamabat, dicens : « Domine, ne statuas illis hoc peccatum (Act. vii, 5). » Et ut intelligas quid dixerit tibi Dominus, audi eum dicentem : « Ecce video cælos apertos, et Jesum stantem a dextris Dei (Ibid.). » Cum autem vidisset Elias quod in hac ultima commotione transisset Dominus, manifeste intelligere potuit quid respicere et quid tenere debuisset, et quod magis misericordia quam vindicta ei placuisset. Hæc ultima commotio, hæc pietatis intentio. Hic ille oculus simplex, de quo modo Dominus ait : *Si oculus tuus simplex fuerit, totum corpus tuum lucidum erit.* Et talibus quidem oculis videbitur Dominus : tales oculos habent illi de quibus dicitur : « Beati mundo corde, quoniam ipsi Deum videbunt (Matth. v, 8). »

HOMILIA CXLI.

IN NATALI VIRGINUM I.

ADMONITIO. — Quam hic exhibemus homiliam, a Marchesio accepimus pag. 132. Major pars ex comment. in Matth. condita est sub numm. 36, 57, 58, in quibus trium parabolarum expositiones concluduntur. Sed cum aliqua intermedia, et plura alia post eas auctor addiderit, integram concionem collatam etiam cum cod. Laurent. producimus.

LECTIO S. EVANGELII SECUNDUM MATTHEUM (xiii, 44). *In illo tempore, dixit Jesus discipulis suis : Simile est regnum cælorum thesauro abscondito in agro, quem qui invenit homo abscondit, et præ gaudio illius vadit, et vendit universa quæ habet, et emit agrum illum.* Et reliqua.

Regnum cælorum hoc in loco cælestem patriam dicit, quæ merito thesauro in agro abscondito comparatur, quia ejus divitiæ nondum omnibus manifestæ apparent. Inveniuntur tamen, et si non ad plenum, quoniam sanctorum doctrina et prædicatione, qualis quantusque sit, magna ex parte declaratur. Hunc autem thesaurum, Christo Domino prædicante, SS. apostoli invenerunt, et præ gaudio illius venditis omnibus eum emerunt. « Si vis, inquit Dominus, perfectus esse, vade, vende universa quæ habes, et da pauperibus, et sequere me, et habebis thesaurum in cælo (Matth. xix, 21). » Sic igitur ager iste cum thesauro suo perfectissime emitur. Hunc autem thesaurum ille abscondit, qui, cognito qualis sit, corde tenet, mente diligit, ejusque nullo modo obliviscitur. Illud enim abscondimus, quod charum habemus, et amittere timemus. Iterum : *Simile est regnum cælorum homini negotiatori quærenti bonas margaritas, inventa autem una pretiosa margarita abiit, et vendidit universa quæ habuit, et emit eam.* Hæc autem similitudo, et ea quæ superius dicta sunt, pene idem significant. Præter hoc, quod regnum cælorum non cælestis patria, sicut ibi, sed sancta Ecclesia intelligitur. Quod vero ibi thesaurus dicitur, hic margarita vocatur. Simile est igitur regnum cælorum, id est S. Ecclesia homini

negotiatori; quoniam sicut ille unius margarita desiderio omnia vendit, et eam 400 emit, ita et ista pro amore patriæ cælestis, et æternæ felicitatis, non solum ea quæ habuit vendidit; verum etiam seipsam servituti subjugavit, ut eam emere et possidere valeat. Callidus enim negotiator, qui ex his quæ diu possidere non potest, tale aliquid emit quod nunquam amittere timeat, et in quo universa possideat. Possumus autem per hunc negotiatorem Dominum et Salvatorem nostrum intelligere, qui, inventa una pretiosa margarita, per quam S. Ecclesiam non habentem maculam neque rugam intelligimus, omnia quæ habuit vendidit; id est seipsum vendi et occidi permisit, et emit eam.] Sic enim et Apostolus ait : « Empti enim estis pretio magno; glorificate, et portate Deum in corpore vestro (I Cor. vi, 20). » Iterum : *Simile est regnum cælorum sagenæ missæ in mare, et ex omni genere piscium congreganti. Quæ cum impleta esset educens, et secus littus sedentes, elegerunt bonos in vasa, malos autem foras miserunt.* Merito enim regnum cælorum, id est S. Ecclesia, sagenæ simile dicitur, quia et piscatoribus commissa est, et in aquis baptismatis quotidie innumerabiles pisces concludit et capit: de quibus ipse Dominus suis discipulis ait : « Venite post me, et faciam vos fieri piscatores hominum (Matth. iv, 19). » Hanc autem sagenam tunc in mare Dominus misit, quando eisdem discipulis præcepit, dicens : « Ite, docete omnes gentes, baptizantes eos in nomine Patris, et Filii, et Spiritus sancti (Matth. C xxviii, 20). » Mare enim vocatur mundus iste, de quo Psalmista : « Hoc mare, inquit, magnum et spatiosum; illic reptilia quorum non est numerus (Psal. ciii, 25). » Congregavit autem hæc sagenæ ex omni genere piscium; quoniam S. Ecclesia ad fidem vocavit, et in sinu suo collegit ex omni genere hominum. Ibi enim sunt Judæi et Græci, Latini et Barbari, divites et pauperes, sapientes et insipientes, frumentum et zizania, granum et palea, justi simul et peccatores. Nondum autem impleta est; adhuc pisces ingrediuntur, adhuc homines baptizantur: implebitur vero, quando plenitudo gentium in eam introierit, et quando Israel salvus fiet. Tunc igitur eam educens et secus littus sedentes, bonos pisces eligent, malos autem foras projicient. Littus autem maris finis est sæculi: hoc autem ipse Dominus exponens ait : *Sic erit in consummatione sæculi: exibunt angeli, et asparabunt malos de medio justorum, et mittent eos in caminum ignis: ibi erit fletus, et stridor dentium.* Caminus iste infernus est, in quo neque vermis moritur, neque ignis exstinguitur, in fletu vero et dentium stridore, doloris nimietatem et pœnarum intolerantiam significat. *Intellexistis hæc omnia? Dicunt ei: Etiam. Ait illis: Ideo omnis Scriba doctus in regno cælorum similis est homini patrifamilias, qui profert de thesauro suo nova et vetera.* Ac si diceret: Illis in parabolis locutus sum, et non intellexerunt; vobis autem parabolas ipsas exposui, et intellexistis. Et illis quidem, quia adhuc veteres sunt, protuli vetera; vobis autem, quia novi

estis, et nova, et vetera : illis prophetarum consuetudine, vobis doctoris et magistri more locutus sum. Sic igitur loquimini, sic docete; hanc loquendi regulam tenete. Aliter enim in regno cœlorum; aliter in conventu Scribarum et Phariseorum; aliter in Ecclesia, aliter in Synagoga loqui oportet. *Ideo omnis Scriba doctus in regno cœlorum*, omnis Ecclesiæ doctor et prædicator, si sapiens est, si doctus est, *similis est homini patrifamilias, qui profert de thesauro suo*, de divitiis pectoris sui, de scientia cordis sui, *nova et vetera*. Synagoga Scribæ, quia docti non sunt, proferunt vetera; Ecclesiæ vero Scribæ, quia docti sunt, et nova proferunt et vetera. Illi solam litteram, isti et litteram sequuntur et spiritum; istis denique datum est nosse mysterium regni Dei : illis autem non est datum ut videntes non videant, et audientes non intelligant. Incrassatum est enim cor populi hujus, et auribus graviter audierunt, et oculos clausurunt ne videant et convertantur, et sanem eos : hæc enim vetera sunt, et de libro Isaia prophetæ assumpta; cætera autem nova sunt, quæ in similitudinibus locutus est Dominus ab eo loco, in quo ista ait. Sic igitur et Ecclesiæ doctores secundum magistri consuetudinem proferre debent de thesauro suo nova et vetera. Ideo enim binos discipulos ante se Dominus mittebat. Ideo et duo Cherubim se invicem respiciebant. Ideo abyssus invocatur abyssum. Ideo Novum Vetus, et Vetus Novum invocatur Testamentum. Abyssus enim utrumque Testamentum dicitur propter altam sapientiæ et scientiæ profunditatem. Inde etiam est quod Psalmista Ecclesiæ doctoribus loquitur dicens : Si dormiatis inter medios clericos, eritis pennæ columbæ deargentatæ. Duo namque cleri, duo sunt Testamenta. Columba vero Ecclesia est, quæ ideo deargentata dicitur, quia cunctis virtutibus et præcipue veritate decorata est. Inter autem hos duos clericos, Ecclesiæ doctores et magistri dormierunt, si in utriusque Testamenti scientia et doctrina, quasi in somno et quiete delectantur, et nunc nova veteribus, nunc vetera novis confirmantur. Hoc enim faciendo sunt pennæ columbæ, quia tam sapienti et rationabili prædicatione S. Ecclesiam volare dicunt, et secum ad cœlestia transferunt. Propter hoc de sanctis dicitur, quia « assument pennas ut aquilæ, volabunt, et non deficient (Isa. xl, 31). » Propter hoc et tabernaculum maxima ex parte opere plumario factum **461** est, ut omnes alas suscipiamus et volare discamus. Sequitur : « Et posteriora dorsi ejus (Psal. lxxvii, 14). » sequuntur eripere vos in specia auri; prima namque pars Ecclesie apostoli fuerunt, et quicunque eorum in tempore crediderunt. Posteriores vero nos sumus, et quicunque usque ad sæculi consummationem creditori sunt. Posteriores itaque sequuntur primos, et cœlestis sapientiæ splendore nitentes, eadem via post eos, eisdemque virtutum alis ad cœlestia convolabunt. Hoc autem ideo fiet, quia sapientes Ecclesiæ, qui eos docent et prædicant, inter medios clericos dormientes, de thesauro suo proferunt nova et ve-

tera. Hoc enim ipse Dominus faciebat : hoc et discipulos suos facere docuit; et ideo quidem omnia Scriba doctus in regno cœlorum similis esse debet homini patrifamilias; id est Domino nostro Jesu Christo, qui profert de thesauro suo nova et vetera.

HOMILIA CXLII.

IN NATALI VIRGINUM II.

ADMONITIO. — Quia a comment. in Matthæi locum num. 102 maxima hujus homiliæ pars accepta est et aliqua tantum in medio adjuncta de Dina virgine stulta, et Iphigenia virgine prudente, ne qua jam exposita sunt rursus afferantur, ad ipsam commentarium lectores remittimus. Attributa etiam fuit homilia Emiseno.

LECTIO S. EVANGELII SECUNDUM MATTHEUM (xiv, 1).

In illo tempore, dixit Jesus discipulis suis parabolam hanc : Simile est regnum cœlorum decem virginibus, quæ accipientes lampades suas exierunt obviam sponse, et sponsæ. Et reliqua.

Inc. : Dixerat modo superius Dominus et Salvator noster : De die autem illa, etc.

Des. : Nescire namque Dei, reprobare est : Vigilare itaque, quia nescitis diem neque horam.

HOMILIA CXLIII.

IN DEDICATIONE ECCLESIAE.

ADMONITIO. — Duplici in loco hanc lucubrationem exhibet Marchesius, sed plane diversam. Primo legitur in fine homiliarum, eamque homiliam appellat. Secundo in libro 1 Sententiarum, post caput 8, cui titulus est : *De Evangeliiis*, et sermonem vocat. Hunc eligimus, quia expositioni in Evang. Lucæ num. 44 magis conformatur. Prior autem, etsi plura de eodem commentario assumat, tam disparata et ab argumento extranea congerit, ut nullo modo genuinum S. Brunonis opus haberi possit.

LECTIO S. EVANGELII SECUNDUM LUCAM (xii, 1).

Ingressus Jesus perambulabat Jericho. Et ecce vir nomine Zachæus, et hic erat princeps publicanorum, et ipse dives. Et reliqua.

Ex quo tempore primus homo descendit ab Jerusalem in Jericho, et incidit in latrones, omnes per Jericho ambulamus, quicumque hunc mundum inhabitamus. Jericho namque interpretatur *luna*, cujus tanta mutabilitas est, ut nunquam in eodem statu permaneat. Unde et non immerito hunc mundum significat, cujus mutabilitas perpetua est, et sine mutationibus stare non potest. Ut enim de cœlo, et tempore, et de diebus, et mensibus, et anno taceamus, quæ sempervolvuntur et in se replicantur, neque aer, neque terra, neque mare, neque ipsi homines suam perpetuo servant figuram. Quorum omnium mutationem quis unquam valeat enarrare? Merito ergo mundum istum luna significat, qui ad illius similitudinem tantis semper mutationibus variatur. Hanc autem mutabilitatem Dominus et Salvator noster secundum humanitatem suscipere dignatus est, ut hominem a latronibus vulneratum sanaret, et mundum a morte perpetua liberaret; unde et merito per Jericho ambulasse dicitur, quia, cum sit immutabilis secundum divinitatem, nostras mutationes in carne sua suscepit. Esurivit enim atque sitiit, et super puteum fatigatus sedit. Et ecce vir

nomine Zachæus, qui *digne satis justificandus* interpretatur; quoniam a Deo vocatus et justificatus est. Hic autem erat non solum publicanus, verum etiam publicanorum princeps. Erat insuper et dives, quem difficile est intrare in regnum cælorum. Difficile utique et apud homines impossibile; sed quæ apud homines sunt impossibilia, possibilia sunt apud Deum. Et quamvis talis esset, quærebat tamen videre Jesum. Quærebat quidem, **462** sed videre non poterat. Sed quare non poterat? *Præ turba, et quia statura pusillus erat.* Hæc enim duo valde impediunt hominem, ne videre valeat Jesum. Mala turba, quæ a tanto talique bono hominem deturbat. Turba ista vitiorum est, qua qui circumdatus fuerit, Christum videre non poterit. Statura vero pusillus est, qui ad scientiæ ætatem, et perfectionem nondum pervenit. Unde Apostolus nos admonet, dicens: « Nolite pueri effici sensibus, sed malitia parvuli estote (*I Cor. xiv, 20*). » Et iterum: « Tanquam parvulis in Christo lac vobis potum dedi, non escam. Nondum enim poteratis; sed nec nunc quidem potestis. Adhuc enim carnales estis (*I Cor. iii, 1*). » Qui vult Deum, exeat de turba; fugiat vitia et peccata; vitet malorum consortia; erigat se, et extendat; crescat in fide et scientia, et proficiat in omni bonitate. Hoc enim significavit Zachæus, quando præcurrens ascendit in arborem sycomotorum. In arborem quidem ascendit, quatenus inde videret quem per se videre non poterat. Hæc arbor fides est, ad quam multi venientes, quamvis statura parvuli fuissent et non in scientia multum crevissent, inde tamen videre et cognoscere Deum meruerunt. Unde et hic dicitur, quod erat illac transiturus. Hæc est enim via, et juxta hanc fidei arborem transit Jesus. Inde videtur et videt; inde cognoscitur et cognoscit. Eos enim Dominus respicere, et ad se vocare dignatur, qui in hanc arborem ascendunt; cujus fructus sanguineus est, per quem martyres significantur, qui fidei arbori adherentes, propter fidei constantiam cruciati sunt. Tales itaque fructus fert sycomotorus; talia poma fert arbor fidel, quæ tam firmiter ei inhaerent, ut potius occidi et proprio sanguine cruciari quam a sua arbore, id est a Christi fide valeant separari. Inde igitur Dominus transfrens, suscipiens vidit Zachæum, et dixit ad eum: *Zachæe, festinans descende, quia hodie in domo tua oportet me manere.* Hodie, inquit, me querere cepisti, ad fidem venisti, in arborem ascendisti; hodie in domo tua oportet me manere. Verum est, quod per prophetam dicitur: « Quia peccator quacunque hora conversus fuerit, et ingemuerit, vita vivet, et non morietur (*Ezech. xxxiii, 12*). » Quod enim tunc in Zacheo factum est, quotidie in aliis peccatoribus fieri non dubium est; si tamen ex corde convertantur, Christum quærant, et fidem teneant. Sequitur: *Et festinans descendit, et excepit illum gaudens.* Jam igne fidei interiori ardebat; multum jam fide creverat, etsi statura pusillus erat. *Et cum viderent omnes, murmurabant, dicentes quod ad hominem peccatorem*

divertisset. Omnes enim sciebant Zachæum esse peccatorem, utpote publicanorum principem. Sed iste peccator mellor erat quam illi qui murmurabant, et se justos esse dicebant. Hoc autem sequentia manifestant, dum dicitur: *Stans autem Zachæus, dixit ad Jesum: Ecce dimidium bonorum meorum do pauperibus; et si aliquem defraudavi, reddo quadruplum.* Hac enim una voce omnes illico a murmuratione cessaverunt, tam subitam publicani pœnitentiam et conversionem admirantes. Et fortasse nemo ibi erat, qui hanc tantam professionem, etiam coactus facere voluisset. Dives enim erat valde, quem ipse evangelista divitem fuisse testatur. Et tamen omnium bonorum suorum medietatem se pauperibus dare promittit, et in quadruplum reddere, si aliquem defraudavit. Vide ergo a quanta perfectione cepit, qui tunc primum Christum Dominum viderat, et prædicantem audierat. Verum est utique quod homines vident in facie, Deus autem corda intuetur. Qualem Dominus hunc, et quam justum post modicum futurum videbat, quem tamen peccatorem homines judicabant! *Ait Jesus ad eum, quia hodie salus domui huic facta est, et omni ægritudine, omni morbo, omni vitiorum contagione fugata et sanata est, et tota exterius et interius sanctificata est; eo quod ipse, qui hujus domus habitator est, jam non publicanus sit, sed filius Abrahæ.* Abrahæ namque filii sunt, quicumque Abraham imitantur et opera Abrahæ faciunt: et Abraham quidem angelos, Zachæus vero angelorum Dominum? hospitio recipit. *Venit enim Filius hominis querere, et salvum facere, quod perierat.* Non venit vocare justos, sed peccatores ad pœnitentiam. Ideo venit, ideo de cælo descendit ut peccatores salvaret, et liberaret et ad pœnitentiam vocaret. De talibus domus Dei ædificata est. De talibus S. Ecclesia fabricata est. Hoc autem et filiis Israel præcipitur, ut ædificent altare Domino de lapidibus impolitis, et quos ferrum non tetigit. Impoliti lapides peccatores sunt, qui nondum fermento Spiritus sancti ad pulchritudinis normam formati sunt. Altare Dei Ecclesia est, quæ ex talibus lapidibus quotidie fabricatur. Ex peregrinis lignis et lapidibus aliunde advectis templum Dei constructum est. Inde est quod beatus Petrus animalia impunda manducare jubetur (*Act. x, 13*). Inde est quod non solum munda, sed etiam impunda animalia in area servantur (*Gen. vii, 2*). Inde est quod Moyses Æthiopiassam duxit uxorem. Inde est quod Salomoni cum pavonibus et simiæ afferuntur. Denique quid faciunt cilicia eum tabernaculo? Quare in deserto inter cedros et abietes spinæ quoque et ulmi plantatæ sunt? Si hæc et similia intelligere vultis, discite quid **463** sit, « misericordiam volo, et non sacrificium (*Matth. ix, 13*). » Si peccatores Deus non vocasset, Paulum et Matthæum, duo magna luminaria et excelsa non habuisset. *Legi in Canticis canticorum, et audi unde sponsam suam Dominus, et qua ex gente ad se venire præcepit: « Veni, inquit, soror mea sponsa, veni de Libano, veni de capite Aman,*

neretur, nequaquam dixisset: *Qui vos spernit, me spernit; qui autem me spernit, spernit eum qui me misit.* Hoc Judæi audiant, et audientes timeant, et timentes pœniteant, vel si placare valeant quem offenderent non timuerunt. Ipsi enim non solum spreverunt, verum etiam crucifixerunt Christum Dominum. *Reversi sunt autem septuaginta duo cum gaudio dicentes: Domine, etiam dæmonia subjiciuntur nobis in nomine tuo.* Hos enim, ut superius dicitur, miserat Dominus binos ante faciem suam in omnem civitatem et locum quo ipse erat venturus.] Quid autem isti significant, et quare ante se Dominus miserit, cur etiam binos eos ire jusserit jam alibi exposuimus. Nunc autem reversi Domino omnia scienti cum gaudio referrebant ea quæ non ipsi, sed ipse in illis fuerat operatus. Gaudebant enim de nomine Christi, cujus virtutem experti erant; gaudebant de gratia immensa sibi a Domino attributa, quoniam non solum infirmitates curabant, verum etiam dæmonibus imperabant, et sibi subjectos esse videbant, qui mundi hujus reges et principes, omnesque homines iniquos esse sciebant. Dicebant ergo: Domine, non solum languores et infirmitates, non solum homines iniqui, sed etiam ipsi dæmones subjiciuntur nobis in nomine tuo, quibus subjecta sunt omnia quæ longe sunt a consortio tuo. Et ait illis: *Videbam Satan quasi fulgur de cælo cadentem: ecce dedi vobis potestatem calcandi super serpentes et scorpiones.* Cœlum enim, vel Ecclesia, vel sanctorum animæ intelliguntur. Videbat igitur Dominus Satan de cælo cadentem. Videbat diabolum Ecclesiam et sanctorum habitaculo fugientem, et hoc, quod ei discipuli narrabant, jam se prævidisse et cognovisse firmabat. Unde et alibi ait: « Nunc judicium est mundi, nunc princeps hujus mundi ejicietur foras (Joan. xii, 31). » Nisi hoc prævidisset, quare in mundum venisset? Et quare carnem suscepisset? Ad hoc enim Dominus in mundum venit, ut diabolum fugaret, et de illius impia potestate animas hominum liberaret. Quod igitur nunc fieri incipiebat, antequam fieret prævidebat, suoque in tempore fieri disponebat. Videmus itaque et nos usque hodie Satan sicut fulgur de cælo cadentem, et cum magno furore et indignatione sanctam Ecclesiam relinquentem. Quoties enim flagiticus aliquis ad pœnitentiam redit, toties Satan de cælo cadit. Multi enim adulteri, perjuri et homicidæ sunt in Ecclesia, quæ regnum cœlorum vocatur, qui statim ut convertuntur, a diabolo relinquuntur. Et non velocius de cælo cadit fulgur, quam de illorum mentibus cadit diabolus. [Cadit autem et tunc de cælo Satan, quando aliquis hæreticus ab Ecclesia separatur, qui prius in ea per doctrinam magno fulgere splendore videbatur. Talis enim erat Simon Magus, quem B. Petrus apostolus pro suis iniquitatibus prius de Ecclesia ejecit, postea vero volare nitentem de aere præcipitavit. Hinc est autem quod in Apocalypsi Joannes ait: quia angelus tuba cecinit, et cecidit de cælo stella magna ardens, tanquam facula, et cecidit in tertiam partem fluminum et in

A fontes aquarum, et nomen stellæ dicitur absinthium (Apoc. viii, 10). » Toties enim, ut modo diximus, de cælo stella cadit, quoties aliquis ab Ecclesia per hæresim separatur. Sed quanto sapientior et astutior est, tanto majorem flammam ferre videtur. Et quamvis totus de cælo cadat, tamen non ubique cadit. Ubi enim errat, ibi cadit. Cadit autem in tertiam partem fluminum. Duo namque flumina dæ sunt testamenta. Fontes autem tot sunt quot et doctorum libri. In his autem nemo cadit, quoniam nulla hæresis in eis est. Tertium autem flumen, in quod hæretici cadunt, ipsum est quod ipsi faciunt. Faciunt enim, quoniam eorum erronea doctrina in prædictis fluminibus non invenitur. Multa enim flumina et multa librorum volumina fecerunt hæretici. Et merito hæc stella absinthium vocatur, quia ad illius herbæ similitudinem, quæ hoc nomine censetur, felle omnique amaritudine plena est, de qua qui gustaverit, non morietur. Fuge igitur has aquas, Christiane; noli ea bibere. Nota sunt flumina, notum sunt fontes aquarum salientium in vitam æternam, de quibus si biberis non sities ultra.] Sequitur: *Ecce dedi vobis potestatem calcandi super serpentes et scorpiones, et super omnem virtutem inimici, et nihil vobis nocebit.* Serpentes et scorpiones non solum maligni spiritus, verum etiam tyranni, **453** omnesque Ecclesiæ persecutores intelligi possunt, quoniam et venenosi sunt, et nunquam recta incedunt via. Virtus autem inimici quid melius intelligi potest quam Nero et Simon Magus, Diocletianus et Maximianus, et ipse Antichristus perditionis filius? Est præterea virtus inimici superbia, avaritia omnisque luxuria, a quibus multi vincuntur et diabolo subjiciuntur. Unde et Job, cum de eo loqueretur, ait: « Virtus ejus in lumbis ejus, et fortitudo ejus in umbilico ventris ejus (Job xl, 11). » Hæc autem Christi discipulis non nocebunt, Domino eos protegente et ubique defendente. Non nocebunt utique, si contra repugnaverint eisque non assenserint. Sequitur: *Verumtamen in hoc nolite gaudere, quia spiritus vobis subjiciuntur. Gaudete autem quod nomina vestra scripta sunt in cælis.* Multi enim sunt quibus dæmonia subjiciuntur, quos non gaudium quidem, sed luctus et mœror exspectat. Quibusdam enim in judicio dicentibus: « Domine, nonne in nomine tuo prophetavimus, dæmonia ejecimus, et virtutes multas fecimus? » dicturus est Dominus: *Ite, operarii iniquitatis, amen dico vobis, nescio vos (Matth. vii, 22).* » Non ergo gaudeant Christi discipuli quia dæmonia eis subjiciuntur. Gaudeant autem quia eorum nomina scripta sunt in cælis. Illud enim gaudium vanum et temporale est, hoc autem utile et æternum. Illud ad vanam gloriam respicit, hoc spectat ad gloriam sempiternam. Et illud quidem habere possunt et boni et mali, hoc autem non habebunt nisi boni.

HOMILIA CXXIX.

IN NATALI PLURIMORUM MARTYRUM I.

ADMONITIO. — Præmittit quædam auctor de Christiana fuga suæ expositioni in Evangelium. Ne lectores his careant, ex Marchesio, pag. 122, educta hic exscribimus. Hæc homilia inter Eusebianas non reperitur.

LECTIO S. EVANGELII SECUNDUM MATTHÆUM (x, 23). *In illo tempore, dixit Jesus discipulis suis : Cum vos persequentur in civitate ista, fugite in aliam. Et reliqua.*

Talia sunt prælia Christi, talia sunt bella Novi Testamenti, sic Christi fideles pugnare noverunt. Dixerat eis Dominus superius : « Ecce ego mitto vos sicut oves in medio luporum (Matth. x, 16). » Præceperat eis ut essent prudentes sicut serpentes; nunc autem dicit eis ut fugiant, et persecutoribus se sequentibus non resistent. Fugerunt Israelitæ Ægyptios, et vicerunt. Fugit et David, et rex a Domino constitutus est. Hanc autem fugam Jacob patriarcha significavit, qui post magnam et multam servitutum simul cum uxoribus et liberis, omnique possessione sua Laban soçerum suum fugisse legitur; quem Laban ipse septem diebus persecutus, tandem invenit in monte Galaad. Laban enim, qui *candidus* interpretatur, hunc mundum significat. Valde enim sibi proxima sunt, et idem quodammodo hæc duo nomina significare videntur candidus et mundus. Qui enim candidus est, mundus quoque esse videtur. Puto autem quod fabricam suam ideo tali nomine omnipotens Deus vocare voluit, quia « vidit cuncta quæ fecerat, et erant valde bona (Gen. 1, 31). » Si enim omnia bona erant, nihil nisi mundum in eis erat. Ex eo autem tempore mundus est immundus, ex quo terra in sanguinibus corrupta narratur. Quod igitur Jacob simul cum uxoribus et filiis, omnique sua possessione fugisse dicitur, hoc significare videtur, ut nos quoque mundum istum fugiamus, et amicos, et propinquos, et quoscunque possumus de ejus servitute eripiamus. Septem diebus Laban sequitur Jacob, quia, quandiu vivimus, mundus iste nos persequi non cessat. Non enim sunt dies nisi septem. Igitur qui septem diebus nos persequitur, nullo tempore a persecutione quiescit. Quo igitur fugiemus? Fugiamus ad montes Galaad, ibique tentoria figamus. Galaad namque *acervum testimonii* interpretatur, per quem utriusque Testamenti librum intelligimus, in quo omnia legis et prophetarum, apostolorum et doctorum exempla et testimonia sunt collocata. In quo Joannes apostolus clamat : « Nolite diligere mundam, neque ea quæ in mundo sunt (I Joan. 11, 15). » Ubi hæc Dominus discipulis ait : « Si de mundo fuissetis, mundus quod suum erat diligeret; quia vero de mundo non estis, sed ego elegi vos de mundo, propterea odit vos mundus (Joan. xv, 19). » Talia et his similia audiuntur in monte Galaad. Illuc igitur fugiamus, et Dominum dicentem audiamus : *Cum vos persecuti fuerint in civitate ista, fugite in aliam. Amen dico vobis, non consummabitis civitates Israel, donec veniat Fi-*

A ius hominis. Ubique patientiam et innocentiam Deminus, etc.

(*Huc usque additio; cætera ex commentario, num. 39, habentur.*)

454 HOMILIA CXXX.

IN NATALI PLURIMORUM MARTYRUM II.

ADMONITIO. — Ex commentario in Evangelium Matth., num. 40, præter pauca addita illis verbis : *Quinon accipit crucem suam et sequitur me, non est me dignus, tota hæc hom. educta est. Marchesius edidit tom. II, pag. 123. In Emiseno item legitur cum eo titulo, et conformis habetur. Codices supra allati Brunoni nostro suffragantur.*

LECTIO S. EVANGELII SECUNDUM MATTHÆUM (x, 34). *In illo tempore, dixit Jesus discipulis suis : Nolite arbitrari quia veni mittere pacem in terram, non ;venit mittere pacem, sed gladium. Et reliqua.*

Inc. : Quid est igitur quod Psalmista ait : Orietur in diebus ejus justitia et abundantia pacis? etc.

Des. : Si hic mercede caruerint, ibi propter hoc mercedem non habebunt.

HOMILIA CXXXI.

IN NATALI PLURIMORUM MARTYRUM III.

ADMONITIO. — Perbrevev introductionem ad hanc homiliam, quæ in Marchesio legitur, tom. II, pag. 125, omittimus; cum reliqua omnia præstet commentarius in Evang., pag. 70, etc. Celebres in eo a Christo Domino commendatæ beatitudines doctè explanantur. Apud Emisenum pariter invenies inter homilias de sanctis 19, pag. 217 edit. Paris.

LECTIO S. EVANGELII SECUNDUM MATTHÆUM (v, 1). *In illo tempore : Videns Jesus turbas ascendit in montem, et cum sedisset, accesserunt ad eum discipuli ejus. Et reliqua.*

Inc. : Multa turba sequebatur Jesum, et non solum sequebatur, etc.

Des. : Si illorum vos beatitudo delectat.

HOMILIA CXXXII.

IN NATALI UNUS MARTYRIS I.

ADMONITIO. — Succedit hic homilia altera a præcedente haud dissimilis, cum constet duobus locis comment. in Matthæum numeris scilicet 64 et initio 70. Introductio in homiliam, qua caret commentarius, ita a Marchesio, pag. 124, tom. II, traditur; eandem refert Emisenus in reliquis perfecte concordans.

LECTIO S. EVANGELII SECUNDUM MATTHÆUM (xvi, 24). *In illo tempore, dixit Jesus discipulis suis : Si quis vult post me venire, abneget semetipsum. Et reliqua.*

Paulo ante dixerat discipulis suis Dominus Jesus : Quia oportet eum ire Hierosolymam, et multa pati a senioribus, et scribis, et principibus sacerdotum, et occidi, et tertia die resurgere. Et assumens eum Petrus dixit ei : *Absit a te, Domine, non erit tibi hoc.* Et conversus Petro dixit : *Vade post me, Satana, scandalum es mihi, quia non sapis quæ Dei sunt, sed quæ hominum.* Inde volens ostendere qualiter primum eum ire, et qualiter eum sequi debeamus, subdidit dicens : *Si quis vult venire post me, abneget semetipsum.* In eo enim quod Dominus futura prædicit, et se sponte pati ostendit, et eorum fidem confirmat, secundum quod ipse alibi ait : « Et nunc dico vobis,

priusquam fiat, ut, cum factum fuerit, credatis (Joan. xiv, 29). Quod vero beato Petro ait: *Vade post me, Satana, scandalum es mihi*, tale est ac si diceret: *Vade post me, ut, sicut ego morior pro te, ita et tu moriaris propter me. Noli mihi contrarius esse, noli meæ voluntati resistere. Noli divinis consiliis obviare. Sic enim oportet fieri, quia sic est ante tempora prædestinatum, et a prophetis pronuntiatum. Hoc est enim quod alibi ait: « O stulti et tardi corde ad credendum in omnibus quæ locuti sunt prophetæ! nonne sic oportuit pati Christum, et resurgere a mortuis, et intrare in gloriam suam? » (Luc. xxix, 25.) Sapiebat igitur Petrus quæ hominum sunt, quia humanum consilium dabat; non sapiebat quæ Dei sunt, quia hæc secreta divini consilii, quibus homo redimeretur, ignorabat. Tunc dixit Jesus discipulis suis: *Si quis vult post me venire, abneget semetipsum. Debet enim unusquisque homo negare seipsum.**

(Cætera videnda in commentario).

Des.: Qualis post hanc vitam in regno suo cunctis suis fidelibus apparebit.

HOMILIA CXXXIII.

IN NATALI UNUS MARTYRIS II.

ADMONITIO. — Cum pauca sint addita huic homiliæ, quæ absunt a commentario, ea præterimus. Exstat apud Marchesium pag. 124, et num. 34 in comment. in Lucam. Inter Emiseni homilias inserta non videtur.

LECTIO S. EVANGELII SECUNDUM LUCAM (xiv, 26). *In illo tempore, dixit Jesus discipulis suis: Si quis venit ad me, et non odit patrem suum et matrem. Et reliqua.*

Inc.: Cum enim alibi Dominus dicat: *Diliges proximum tuum sicut teipsum, etc.*

Des.: Simul cum ipsa vita perdere non timebant.

HOMILIA CXXXIV.

IN NATALI UNUS MARTYRIS III.

ADMONITIO. — Cum tota homilia a Marchesio edita pag. 127 constet partibus, quæ inter se non colligantur, non a S. Brunone ad populum dictam, sed ab imperito auctore conditam quisquam suspicari potest. Pars prima incipit a comment. in Joannem, num. 42: *Ecce vitis vocatur Christus, et vitis vera. Altera est ex comment. in Matth., num. 99: Amen dico vobis, non relinquetur hic lapis super lapidem, usque ad illa: Tradent enim vos in conciliis, et in synagogis suis. Tertia pars denique rapsodiam appellabo. Eadem est in Emiseno 29 inter hom. de sanctis, pag. 218.*

Inc.: *Ecce vitis vocatur Christus, et vitis vera, etc.*

Des.: Magna est virtus patientiæ, sine qua perditur, et per quam anima possidetur.

HOMILIA CXXXV.

IN NATALI CONFESSORUM I.

ADMONITIO. — Immutata tantum videntur verba aliqua in principio; quidquid enim sequitur ex comment. in Matth., num. 102, desumptum est. Eandem lectionem præbet Emisenus hom. inter sanctos 22.

LECTIO S. EVANGELII SECUNDUM MATTHÆUM (xxv, 14). *In illo tempore, dixit Jesus discipulis suis para-*

bolam hanc: Homo quidam peregre proficiens vocavit servos suos, et tradidit illis bona sua. Et reliqua.

Inc.: Homo iste Dominus et Salvator noster intelligitur, qui de hoc mundo ad Patrem rediens, etc.

Des.: Et tunc inutilis servus ejicietur in tenebras exteriores: *Illic erit fletus, et stridor dentium.*

HOMILIA CXXXVI.

IN NATALI CONFESSORUM II.

ADMONITIO. — Qui homiliam a Marchesio editam pag. 129 cum commentario in Lucam num. 45 conferre voluerint, plenam omnibus in verbis consonantiam observabunt.

456 LECTIO S. EVANGELII SECUNDUM LUCAM (ix, 42). *In illo tempore, dixit Jesus discipulis suis parabolam hæc: Homo quidam nobilis abiit in regionem longinquam accipere sibi regnum, et reverti. Vocatis autem decem servis suis, dedit eis decem minas. Et reliqua.*

Inc.: Homo iste nobilis ipse est, qui loquitur, Salvator noster, etc.

Des.: *Quod vobis paratum est ab origine mundi.*

HOMILIA CXXXVII.

IN NATALI CONFESSORUM III.

ADMONITIO. — Perfecta concordia hæc de homilia, quæ inter Marchesium, pag. 150, et comment. in Lucam, num. 22, reperitur, nos ab ulteriori animadversione liberos reddit.

LECTIO S. EVANGELII SECUNDUM LUCAM (xii, 35). *In illo tempore, dixit Jesus discipulis suis: Sint lumbi vestri præcincti, et lucernæ ardentes in manibus vestris, et vos similes hominibus expectantibus Dominum suum. Et reliqua.*

Inc.: Quod enim lumbos præcingere nos Dominus præcipit, etc.

Des.: Et unusquisque ibi super omnia constituitur.

HOMILIA CXXXVIII.

IN NATALI CONFESSORUM IV.

ADMONITIO. — Paucis immutatis, et additis in medio et in fine homiliæ, ut jacet in Marchesio, pag. 151, eadem a commentario redduntur num. 12. Hoc ex fonte Emiseni suppositi auctoream omnia similes hausit.

LECTIO S. EVANGELII SECUNDUM MATTHÆUM (v, 15). *In illo tempore, dixit Jesus discipulis suis: Vos estis sal terræ. Quod si sal evanuerit, in quo salietur? Et reliqua.*

Inc.: Hæc autem verba, et alia multa, tunc discipulis suis in monte Dominus locutus est, etc.

Des.: Qui fecerit et docuerit, hic magnus vocabitur in regno caelorum.

HOMILIA CXXXIX.

IN NATALI CONFESSORUM V.

ADMONITIO. — Ex evangelica expositione num. 17 comment. in Matthæum constat homilia, cui per breve exordium, ut legitur in Marchesio, pag. 152, præcedit. Cum reliquis Eusebianis de sanctis num. 26 impressa fuit; sed iisdem verbis habet initium et finem, ut in comment.

LECTIO S. EVANGELII SECUNDUM MATTHÆUM (vi, 22). *Lucerna corporis tui est oculus tuus. Si oculus tuus fuerit simplex, totum corpus tuum lucidum erit. Si*

autem oculus tuus nequam fuerit, totum corpus tuum A sibi creditam terræ suffodiant. Non intra, sed extra velum, et mensa et candelabrum posita sunt; ubi et cibi communes sint omnibus, et lucerna videatur ab omnibus. Qui abscondit frumentum, maledicitur in populis. Interpretetur episcopus nomen suum, quatenus in specula positus omnes et omnia deumper videat. Ad hoc in paradiso primus homo positus est ut operaretur et custodiret illum. Nunc autem de mentis nostræ oculis videamus, per quos sapientiam, rationem, et intellectum, et intentionem sanctam et simplicem intelligimus. De hoc enim oculo Salvator noster dicere videtur: *Si oculus tuus fuerit simplex, totum corpus tuum lucidum erit. Si autem nequam fuerit, totum tenebrosum erit.* Quamvis enim

Inc. : Si ergo lumen quod in te est tenebræ sunt, etc.

Des. : Totaque massa operationum lucida erit.

457 HOMILIA CXL.

IN NATALI CONFESSORUM VI.

AMONITIO. — Hanc eandem homiliam edidit Marchesius in lib. vi Sententiarum; sed cum lectio ejus imperfectissima sit, ut ex collatione codicis 400 Vat. Reg. cognovimus, ut jacet in dicto codice publici juris facimus, et inter homilias de confessoribus locum dedimus.

LECTIO 6. EVANGELII SECUNDUM LUCAM (XI, 33).

Nemo accendit lucernam, et ponit eam sub modio, sed super candelabrum, et luceat omnibus qui in domo sunt. Et reliqua.

Ubi oculi non sunt, ibi lux necessaria non est. Ubi non sunt aures, ibi superflue resonant voces; ubi qui comedant nulli sunt, ibi mensa et cibi ponendi non sunt. Merito igitur sancti canones non in viti et humili loco, sed per civitates et loca populosa episcopos ordinari non permittunt. Hoc est enim super candelabrum lucernam ponere, in loco exalto episcopum ordinare. Quare? *Ut luceat omnibus qui in domo sunt.* Non ergo ponatur sub modio, ubi nulli sunt, sed potius ibi ponatur ubi multi oculi sunt. Quid autem per lucernam intelligere debeamus, ipse Dominus subdidit, dicens: *Lucerna corporis tui est oculus tuus. Si oculus tuus fuerit simplex, totum corpus tuum lucidum erit. Si autem nequam fuerit, totum corpus tuum tenebrosum erit.* Habet mundus iste suos oculos, solem videlicet et lucem, quibus corporaliter omnia illuminantur; de quibus in Genesi scriptum est: *Et fecit Deus duo luminaria magna, luminare majus, ut præesset diei, et luminare minus, ut præesset nocti (Gen. 1, 16).* Habet similiter Ecclesia suos oculos, per quos, ut modo diximus, episcopi significantur. Corpus quoque nostrum suos oculos habet. Similiter autem et anima suis oculis decoratur. Considera modo ubi Dominus mundi oculos posuit; in celo, utique in loco sublimiori, ut videantur ab omnibus, et quasi lucerna super candelabrum posita luceant omnibus qui in domo sunt. Nostri quoque oculi ubi positi sunt? Nonne in capite, et quasi lucerna super candelabrum posita? Ita quoque episcopi nostri quasi lucerna super candelabrum, super locum magnum et populosum constitui debent. Noluit Ecclesiam suam cæcam esse omnipotens Deus: oculos ei dedit qui eam illuminarent, qui veritatis viam ei ostenderent, qui eam errare non permitterent, et qui recto itinere ad regna cœlestia eam perducerent. Videte, homines, quantum episcopos et prælatos vestros diligere debetis. Lumina vestra sunt, oculi vestri et lucernæ vestræ sunt. Sic igitur quasi oculos vos eos diligere debetis. Nihil est quod homines magis diligant quam oculos suos. Nihil igitur plus diligere debent quam prælatos suos. Sed videant episcopi ne oculos claudant, ne lucernam abscondant, ne pecuniam

B infirmorum oculi tabescant, præcipue tamen mentis oculi, si nequam fuerint, totum hominem tenebrosum faciunt. Quid enim luminis vel claritatis in illo esse potest, in quo ipsa sapientia, ipsa ratio, ipsa intelligentia, totaque intentio mala est? Ideo enim hujus sæculi sapientes esse dicantur, quia tales oculos habent, et omnia opera sua faciunt et videantur ab hominibus, de quibus ipse Dominus ait:

« Amen dico vobis, receperunt mercedem suam (Luc. vi, 2). » Ille igitur oculus, illa ratio, illa sapientia simplex est, quam peccata fugit, bona transitoria despicit, æterna desiderat, et recto tramite ad Deum ducit. Merito igitur Dominus ait: *Lucerna corporis tui est oculus tuus; quod tale est ac si diceret: Sicut lucerna mundi est sol, et luna, et lucerna*

C *Ecclesie episcopi et doctores, et lucerna corporis tui est oculus tuus; ita et lucerna anime tue sapientia est, ratio et intentio bona. Hic est oculus simplex, qui et homines errare non permittit. Nemo enim, ut ait quidam, cum ratione insanire potest. Et sicut in Evangelio Dominus dicit: « Quis qui male agit, odit lucem (Joan. iii, 20), » id est a ratione sapientiaque discedit. Quando a sapientia discedit ille, procul dubio oculum simplicitatis*

D *veritatisque amittit. Ratio igitur et sapientia nequam fallit. Intentio etiam illa, quæ bona esse videtur, multoties fallit. Bona enim intentione Apostolus Ecclesiam Dei persequatur, quia zelo legis hoc faciebat. Fallebatur tamen, quia non sapientia, sed errore ducebatur. Similiter et Elias bona intentione, ut sibi videbatur, prophetarum sanguinem et suas persecutiones vindicare volebat; non tamen illa ejus voluntas, et illius tantus zelus Deo placebat. Factus est enim sermo Domini ad Eliam diceas: « Quid hic agis, Elia? At ille respondit: Zelo zelatus sum pro Domino Deo exercituum. Quia dereliquerunt pactum Domini filii Israel. Altaria tua destruxerunt, et prophetas tuos occiderunt gladio, et quaerunt animam meam, ut auferant eam. Et ait illi: Egrede, et sta in monte coram Domino. Egressus est ille, et stetit in monte. Et ecce Dominus transit, et spiritus grandis, et fortis subvertens montes, et conterens petras ante Dominum. Non in spiritu Dominus, et post spiritum commotio. Non in*

commotione Dominus, et post commotionem ignis. Non in igne Dominus, et post ignem sibilus auræ tenuis (*III Reg. xix, 10*). » Ecce audivimus modo tres zelos, id est tres animi commotiones et perturbationes, quæ Domino non placuerunt. Si enim placuissent, nequaquam diceretur: non in spiritu Dominus, non in commotione Dominus, et non in igne Dominus. Commoventur et conturbantur aliquando viri religiosi et contra alios, et contra seipsos, plusquam necesse sit. Quæ quidem perturbatio aliquando cito transit, aliquando in tantam flammam exurgit, ut vix extinguere et sedari valeat. Tanto enim zelo in prophetas Baal, et in populum prævaricatore Elias vir sanctus commotus erat, ut si ei a Domino potestas data fuisset, omnes eos absque misericordia interfecisset. Sicut et alia vice eodem zelo quadringentos et quinquaginta prophetas Baal juxta torrentem Cison suis manibus interfecisse legitur. Duos quoque quinquagenarios, et bis quinquaginta viros, qui cum eis erant, igne cœlitus misso, eum consumpsisse sacra nihilominus narrat historia. Præcepit igitur Dominus ut egrederetur, et in monte staret; in monte videlicet misericordiæ, in monte charitatis et pacis. Qui enim in his montibus stant, omnes homines ex corde diligunt, nullius hominis mortem quærunt, neque peccatoris mortem volunt, et potius ut convertatur et vivat. In hos ergo montes ductus est Elias, ut ejus animi tanta commotio mitigaretur. Et ecce Dominus transivit; sed priusquam Dominus transiret, spiritus grandis et fortis subvertens montes et conterens petras transiit ante Dominum. Hic igitur spiritus grandis et fortis, qui et montes subvertebat et petras conterebat, Eliæ spiritum et zelum significabat; qui quantum in ipso erat, non solum populum, verum etiam viros potentes, qui propter altitudinem montes, et propter fortitudinem petra vocantur, subvertere, conterere, delere et perdere volebat. Sed non in spiritu Dominus. Quia enim in illo spiritu Dominus non erat, neque simul cum illo spiritu transire volebat, manifeste Elias intelligere potuit, quia talis zelus talisque spiritus Deo non placebat. Similem autem spiritum apostolos quoque habuisse legimus, quando Samaritani Dominum recipere noluerunt, dicentes: « Vis, jubemus, ut descendat ignis de cœlo, et consumat eos, sicut Elias fecit? Quos Dominus increpans ait: Nescitis cujus spiritus estis. Filius hominis non venit animas perdere, sed salvare (*Luc. ix, 54*). » Notandum quod ait, « cujus spiritus estis. » Hoc enim tale est ac si diceret: Spiritus, qui in vobis est, et in quo regenerati estis, non est zeli et ultionis, sed misericordiæ et pietatis. Post spiritum autem commotio, non in commotione Dominus. Commotio quoque non bona ostenditur, cum non in ea Dominus esse videatur. Tali autem commotione idem ipse Elias contra seipsum commotus, ait: « Obsecro, Domine, tolle animam meam, neque enim melior sum quam patres mei (*III Reg. xix, 4*). » Hoc autem non tantum alterius vitæ desiderio

A dicere videtur, quam odio Jezabel, cujus jam persecutiones ferre non poterat. Dominus autem in Evangelio non eos qui persecutiones fugiunt beatos dicit, sed eos potius qui persecutiones patiuntur propter justitiam. Beatus denique Job cum tantis angustiis premeretur, non tamen ad impatientiam provocari potuit, quanquam uxor illius diabolica persuasione ad blasphemiam eum vocaret, dicens: « Benedic Domino, et morere (*Job. vii, 9*). » Cui ipse patientissime, et nullatenus commotus, ait: « Quasi una de stultis mulieribus locuta es (*Ibid.*). » Quod enim beatus Paulus dicit: « Cupio dissolvi, et esse cum Christo (*Philipp. i, 23*), » non utique tædio persecutionum commotus, vel contenebratus diceret; sed potius illius beatitudinis desiderio. Illa igitur commotio mala est, quæ patientiæ bonum excludit, sive tyrannorum persecutione, sive qualibet alia corporis passione. Unde et discipulis Dominus ait: « In patientia vestra possidebitis animas vestras (*Luc. xii, 19*). » Multos homines tali commotione commotos mortem sibi imprecari audivimus. Non erat autem illa commotio talis, qua quidam sanctorum in persecutionibus positi, ut eorum spiritum Dominus susciperet, rogabant, quanquam martyrii passionem libentissime sustinebant; sed de sola carnis fragilitate timebant. Sequitur: *Post commotionem vero ignis; non in igne Dominus.* Iste ignis ille est, de quo supra 459 diximus, qui tanta commotione aliquando inflammatur, ut extinguere non valeat; per quem videlicet ira inveterata et odium significatur. Hoc autem vitio plerumque laborare videmus etiam eos, qui religiosi esse putantur. Hoc igne Lucifer Calaritanus episcopus, cum Arianos suscipere noluisse, ab Ecclesia divisus est. Multoties alii in S. Ecclesia disputationes valde necessarias facere voluit, quas alii hoc igne succensi non patiuntur. Hoc miseri Donatistæ igne succensi potius in sua perfidia perire voluerunt, quam ad catholicæ Ecclesiæ pacem redirent. Merito ergo dicitur non in igne Dominus, quia in tali ira et iracundia Deus non est. Post ignem autem sibilus auræ tenuis; ibi Dominus: *Si oculus tuus simplex fuerit*, de quo hoc in Evangelio modo Dominus dicit: *Si oculus tuus simplex fuerit, totum corpus lucidum erit: Docet nos poeta ille nobilis de hominibus ingenti æstu et magno labore fatigatis, quam gratus sit sibilus auræ tenuis. Ait enim Virg. Eclog. 5 sub finem:*

*Nam neque me tantum venientis sibilus auri,
Nec percussa juvant fluctu tam littora...
Quam tua carmina, etc.*

Quid igitur per istum sibilum auræ venientis, nisi sancti Spiritus afflationem intelligamus; qui quoscunque tangere dignatur, ita ab omni iræ indignationis commotionisque æstu refrigerat et compescit, ut pro ipsis quoque inimicis sanctos orare compellat. Sed hoc est quod Dominus ait: « Orate pro persequentibus et calumniantibus vos, ut sitis filii Patris vestri, qui in cœlis est (*Matth. v, 34*). » Hujus tenuis et delectabilis auræ suavitate ipse Dominus

et Salvator noster afflatus, inter ipsa tormenta cum pateretur, pro suis crucifixoribus orabat, dicens : « Pater, ignosce illis; non enim sciunt quid faciunt (Luc. xxiii, 34). » Beatus quoque Stephanus hoc auræ sibilo confortatus pro suis lapidatoribus inter ipsos lapides clamabat, dicens : « Domine, ne statuas illis hoc peccatum (Act. vii, 5). » Et ut intelligas quid dixerit ibi Dominus, audi eum dicentem : « Ecce video cœlos apertos, et Jesum stantem a dextris Dei (Ibid.). » Cum autem vidisset Elias quod in hac ultima commotione transisset Dominus, manifeste intelligere potuit quid respuere et quid tenere debuisset, et quod magis misericordia quam vindicta ei placuisset. Hæc ultima commotio, hæc pietatis intentio. Hic ille oculus simplex, de quo modo Dominus ait : *Si oculus tuus simplex fuerit, totum corpus tuum lucidum erit.* Et talibus quidem oculis videbitur Dominus : tales oculos habent illi de quibus dicitur : « Beati mundo corde, quoniam ipsi Deum videbunt (Matth. v, 8). »

HOMILIA CXLI.

IN NATALI VIRGINUM I.

ADMONITIO. — Quam hic exhibemus homiliam, a Marchesio accepimus pag. 132. Major pars ex comment. in Matth. condita est sub numm. 56, 57, 58, in quibus trium parabolarum expositiones concluduntur. Sed cum aliqua intermedia, et plura alia post eas auctor addiderit, integram concionem collatam etiam cum cod. Laurent. producimus.

LECTIO S. EVANGELII SECUNDUM MATTHEUM (xiii, 44). *In illo tempore, dixit Jesus discipulis suis : Simile est regnum cœlorum thesauro abscondito in agro, quem qui invenit homo abscondit, et præ gaudio illius vadit, et vendit universa quæ habet, et emit agrum illum.* Et reliqua.

Regnum cœlorum hoc in loco cœlestem patriam dicit, quæ merito thesauro in agro abscondito comparatur, quia ejus divitiæ nondum omnibus manifestæ apparent. Inveniuntur tamen, et si non ad plenum, quoniam sanctorum doctrina et prædicatione, qualis quantusque sit, magna ex parte declaratur. Hunc autem thesaurum, Christo Domino prædicante, SS. apostoli invenerunt, et præ gaudio illius venditis omnibus eum emerunt. « Si vis, inquit Dominus, perfectus esse, vade, vende universa quæ habes, et da pauperibus, et sequere me, et habebis thesaurum in cœlo (Matth. xix, 21). » Sic igitur ager iste cum thesauro suo perfectissime emitur. Hunc autem thesaurum ille abscondit, qui, cognito qualis sit, corde tenet, mente diligit, ejusque nullo modo obliviscitur. Illud enim abscondimus, quod charum habemus, et amittere timemus. Iterum : *Simile est regnum cœlorum homini negotiatori querenti bonas margaritas, inventa autem una pretiosa margarita abiit, et vendidit universa quæ habuit, et emit eam.* Hæc autem similitudo, et ea quæ superius dicta sunt, pene idem significant. Præter hoc, quod regnum cœlorum non cœlestis patria, sicut ibi, sed sancta Ecclesia intelligitur. Quod vero ibi thesaurus dicitur, hic margarita vocatur. Simile est igitur regnum cœlorum, id est S. Ecclesia homini

A negotiatori; quoniam sicut ille unius margaritæ desiderio omnia vendit, et eam 460 emit, ita et ista pro amore patriæ cœlestis, et æternæ felicitatis, non solum ea quæ habuit vendidit; verum etiam seipsam servituti subjugavit, ut eam emere et possidere valeat. Callidus enim negotiator, qui ex his quæ diu possidere non potest, tale aliquid emit quod nunquam amittere timeat, et in quo universa possideat. Possumus autem per hunc negotiatorem Dominum et Salvatorem nostrum intelligere, qui, inventa una pretiosa margarita, per quam S. Ecclesiam non habentem maculam neque rugam intelligimus, omnia quæ habuit vendidit; id est seipsam vendi et occidi permisit, et emit eam.] Sic enim et Apostolus ait : « Empti enim estis pretio magno; glorificate, et portate Deum in corpore vestro (I Cor. vi, 20). » Iterum : *Simile est regnum cœlorum sagenæ missæ in mare, et ex omni genere piscium congreganti. Quæ cum impleta esset educens, et secus littus sedentes, elegerunt bonos in vasa, malos autem foras miserunt.* Merito enim regnum cœlorum, id est S. Ecclesia, sagenæ simile dicitur, quia et piscatoribus commissa est, et in aquis baptismatis quotidie innumerabiles pisces concludit et capit : de quibus ipse Dominus suis discipulis ait : « Venite post me, et faciam vos fieri piscatores hominum (Matth. iv, 19). » Hanc autem sagenam tunc in mare Dominus misit, quando eisdem discipulis præcepit, dicens : « Ite, docete omnes gentes, baptizantes eos in nomine Patris, et Filii, et Spiritus sancti (Matth. xxviii, 20). » Mare enim vocatur mundus iste, de quo Psalmista : « Hoc mare, inquit, magnum et spatiosum; illic reptilia quorum non est numerus (Psal. ciii, 25). » Congregavit autem hæc sagenæ ex omni genere piscium; quoniam S. Ecclesia ad fidem vocavit, et in sinu suo collegit ex omni genere hominum. Ibi enim sunt Judæi et Græci, Latini et Barbari, divites et pauperes, sapientes et insipientes, frumentum et zizania, granum et palea, justi simul et peccatores. Nondum autem impleta est; adhuc pisces ingrediuntur, adhuc homines baptizantur : implebitur vero, quando plenitudo gentium in eam introierit, et quando Israel salvus fiet. Tunc igitur eam educens et secus littus sedentes, bonos pisces eligent, malos autem foras projicient. Littus autem D maris finis est sæculi : hoc autem ipse Dominus exponens ait : *Sic erit in consummatione sæculi : exibunt angeli, et separabunt malos de medio justorum, et mittent eos in caminum ignis : ibi erit fletus, et stridor dentium.* Caminus iste infernus est, in quo neque vermis moritur, neque ignis exstinguitur, in fletu vero et dentium stridore, doloris nimietatem et poenarum intolerantiam significat. Intellexistis hæc omnia? Dicunt ei : Etiam. Ait illis : Ideo omnis Scriba doctus in regno cœlorum similis est homini patrifamilias, qui profert de thesauro suo nova et vetera. Ac si diceret : Illis in parabolis locutus sum, et non intellexerunt; vobis autem parabolas ipsas exposui, et intellexistis. Et illis quidem, quia adfuc veteres sunt, protuli vetera; vobis autem, quia novi

estis, et nova, et vetera : illis prophetarum consuetudine, vobis doctoris et magistri more locutus sum. Sic igitur loquimini, sic docete; hanc loquendi regulam tenete. Aliter enim in regno cœlorum; aliter in conventu Scribarum et Pharisæorum; aliter in Ecclesia, aliter in Synagoga loqui oportet. *Ideo omnis Scriba doctus in regno cœlorum, omnis Ecclesiæ doctor et prædicator, si sapiens est, si doctus est, similis est homini patrifamilias, qui profert de thesauro suo, de divitiis pectoris sui, de scientia cordis sui, nova et vetera.* Synagogæ Scribæ, quia docti non sunt, proferunt vetera; Ecclesiæ vero Scribæ, quia docti sunt, et nova proferunt et vetera. Illi solam litteram, isti et litteram sequuntur et spiritum; istis denique datum est nosse mysterium regni Dei: illis autem non est datum ut videntes non videant, et audientes non intelligant. Incrassatum est enim cor populi huius, et auribus graviter audierunt, et oculos clauserunt ne videant et convertantur, et sanem eos: hæc enim vetera sunt, et de libro Isaïæ prophetæ assumpta; cætera autem nova sunt, quæ in similitudinibus locutus est Dominus ab eo loco, in quo ista ait. Sic igitur et Ecclesiæ doctores secundum magistri consuetudinem proferre debent de thesauro suo nova et vetera. Ideo enim binos discipulos ante se Dominus mittebat. Ideo et duo Cherubim se invicem respiciebant. Ideo abyssus invocatur abyssus. Ideo Novum Vetus, et Vetus Novum invocatur Testamentum. Abyssus enim utrumque Testamentum dicitur propter altam sapientiæ et scientiæ profunditatem. Inde etiam est quod Psalmista Ecclesiæ doctoribus loquitur dicens: Si dormiatis inter medios clericos, eritis pennæ columbæ deargentatæ. Duo namque cleri, duo sunt Testamenta. Columba vero Ecclesia est, quæ ideo deargentata dicitur, quia cunctis virtutibus et præcipue veritate decorata est. Inter autem hos duos clericos, Ecclesiæ doctores et magistri dormierunt, si in utriusque Testamenti scientia et doctrina, quasi in somno et quiete delectantur, et nunc nova veteribus, nunc vetera novis confirmantur. Hoc enim faciendo sunt pennæ columbæ, quia tam sapienti et rationabili prædicatione S. Ecclesiam volare dicunt, et secum ad cœlestia transferunt. Propter hoc de sanctis dicitur, quia « assument pennas ut aquilæ, volabunt, et non deficient (Isa. xl, 31). » Propter hoc et tabernaculum maxima ex parte opere plumario factum 461 est, ut omnes alas suscipiamus et volare discamus. Sequitur: « Et posteriora dorsi ejus (Psal. lxxvii, 14). » equenter erit vos in specie auri; prima namque pars Ecclesiæ apostoli fuerunt, et quicumque eorum in tempore crediderunt. Posteriores vero nos sumus, et quicumque usque ad sæculi consummationem credituri sunt. Posteriores itaque sequuntur primos, et cœlestis sapientiæ splendore nitentes, eadem via post eos, eisdemque virtutum alis ad cœlestia convolabunt. Hoc autem ideo fiet, quia sapientes Ecclesiæ, qui eos docent et prædicant, inter medios clericos dormientes, de thesauro suo proferunt nova et ve-

tera. Hoc enim ipse Dominus faciebat: hoc et discipulos suos facere docuit; et ideo quidem omnis Scriba doctus in regno cœlorum similis esse debet homini patrifamilias; id est Domino nostro Jesu Christo, qui profert de thesauro suo nova et vetera.

HOMILIA CXLII.

IN NATALI VIRGINUM II.

ADMONITIO. — Quia a comment. in Matthæi locum num. 102 maxima hujus homiliæ pars accepta est et aliqua tantum in medio adjuncta de Dina virgine stulta, et Iphigenia virgine prudente, ne quæ jam exposita sunt rursus afferantur, ad ipsum commentarium lectores remittimus. Attributa etiam fuit homilia Emiseno.

LECTIO S. EVANGELII SECUNDUM MATTHÆUM (xv, 1).

In illo tempore, dixit Jesus discipulis suis parabolam hanc: Simile est regnum cœlorum decem virginibus, quæ accipientes lampades suas exierunt obviam sponso, et sponsæ. Et reliqua.

Inc.: Dixerat modo superius Dominus et Salvator noster: De die autem illa, etc.

Des.: Nescire namque Dei, reprobare est: Vigilate itaque, quia nescitis diem neque horam.

HOMILIA CXLIII.

IN DEDICATIONE ECCLESIE.

ADMONITIO. — Duplici in loco hanc lucubrationem exhibet Marchesius, sed plane diversam. Primo legitur in fine homiliarum, eamque homiliam appellat. Secundo in libro 1 Sententiarum, post caput 8, cui titulus est: De Evangeliiis, et sermonem vocat. Hunc eligimus, quia expositioni in Evang. Lucæ num. 44 magis conformatur. Prior autem, etsi plura de eodem commentario assumat, tam disparata et ab argumento extranea congerit, ut nullo modo genuinum S. Brunonis opus haberi possit.

LECTIO S. EVANGELII SECUNDUM LUCAM (xiii, 1).

Ingressus Jesus perambulabat Jericho. Et ecce vir nomine Zachæus, et hic erat princeps publicanorum, et ipse dives. Et reliqua.

Ex quo tempore primus homo descendit ab Jerusalem in Jericho, et incidit in latrones, omnes per Jericho ambulamus, quicumque hunc mundum inhabitamus. Jericho namque interpretatur luna, cujus tanta mutabilitas est, ut nunquam in eodem statu permaneat. Unde et non immerito hunc mundum significat, cujus mutabilitas perpetua est, et sine mutationibus stare non potest. Ut enim de cœlo, et de tempore, et de diebus, et mensibus, et anno laceamus, quæ semper volvuntur et in se replicantur, neque aer, neque terra, neque mare, neque ipsi homines suam perpetuo servant figuram. Quorum omnium mutationem quis unquam valeat enarrare? Merito ergo mundum istum luna significat, qui ad illius similitudinem tantis semper mutationibus variatur. Hanc autem mutabilitatem Dominus et Salvator noster secundum humanitatem suscipere dignatus est, ut hominem a latronibus vulneratum sanaret, et mundum a morte perpetua liberaret; unde et merito per Jericho ambulasse dicitur, quia, cum sit immutabilis secundum divinitatem, nostras mutationes in carne sua suscepit. Esurivit enim atque sitivit, et super puteum fatigatus sedit. Et ecce vir

nomine Zachæus, qui *digne satis justificandus* interpretatur; quoniam a Deo vocatus et justificatus est. Hic autem erat non solum publicanus, verum etiam publicanorum princeps. Erat insuper et dives, quem difficile est intrare in regnum cœlorum. Difficile utique et apud homines impossibile; sed quæ apud homines sunt impossibilia, possibilia sunt apud Deum. Et quamvis talis esset, quærebat tamen videre Jesum. Quærebat quidem, **462** sed videre non poterat. Sed quare non poterat? *Præ turba, et quia statura pusillus erat.* Hæc enim duo valde impediunt hominem, ne videre valeat Jesum. Mala turba, quæ a tanto talique bono hominem deturbat. Turba ista vitiorum est, qua qui circumdatus fuerit, Christum videre non poterit. Statura vero pusillus est, qui ad scientiæ ætatem, et perfectionem nondum pervenit. Unde Apostolus nos admonet, dicens: « Nolite pueri effici sensibus, sed malitia parvuli estote (I Cor. xiv, 20). » Et iterum: « Tanquam parvulis in Christo lac vobis potum dedi, non escam. Nondum enim poteratis; sed nec nunc quidem potestis. Adhuc enim carnales estis (I Cor. iii, 1). » Qui vult Deum, exeat de turba; fugiat vitia et peccata; vitet malorum consortia; erigat se, et extendat; crescat in fide et scientia, et proficiat in omni bonitate. Hoc enim significavit Zachæus, quando præcurrens ascendit in arborem sycomotorum. In arborem quidem ascendit, quatenus inde videret quem per se videre non poterat. Hæc arbor fides est, ad quam multi venientes, quamvis statura parvuli fuissent et non in scientia multum crevissent, inde tamen videre et cognoscere Deum meruerunt. Unde et hic dicitur, quod erat illac transiturus. Hæc est enim via, et juxta hanc fidei arborem transit Jesus. Inde videtur et videt; inde cognoscitur et cognoscit. Eos enim Dominus respicere, et ad se vocare dignatur, qui in hanc arborem ascendunt; cujus fructus sanguineus est, per quem martyres significantur, qui fidei arbori adherentes, propter fidei constantiam cruciati sunt. Tales itaque fructus fert sycomorus; talia poma fert arbor fidel, quæ tam firmiter ei inhaerent, ut potius occidi et proprio sanguine cruciari quam a sua arbore, id est a Christi fide valeant separari. Inde igitur Dominus transiens, suspiciens vidit Zachæum, et dixit ad eum: *Zachæe, festinans descende, quia hodie in domo tua oportet me manere.* Hodie, inquit, me quærere cœpisti, ad fidem venisti, in arborem ascendisti; hodie in domo tua oportet me manere. Verum est, quod per prophetam dicitur: « Quia peccator quacunque hora conversus fuerit, et ingemuerit, vita vivet, et non morietur (Ezech. xxxiii, 12). » Quod enim tunc in Zachæo factum est, quotidie in aliis peccatoribus fieri non dubium est; si tamen ex corde convertantur, Christum quærant, et fidem teneant. Sequitur: *Et festinans descendit, et excepit illum gaudens.* Jam igne fidei interioris ardebat; multum jam fide creverat, et si statura pusillus erat. *Et cum viderent omnes, murmurabant, dicentes quod ad hominem peccatorem*

divertisset. Omnes enim sciebant Zachæum esse peccatorem, utpote publicanorum principem. Sed iste peccator mellor erat quam illi qui murmurabant, et se justos esse dicebant. Hoc autem sequentia manifestant, dum dicitur: *Stans autem Zachæus, dixit ad Jesum: Ecce dimidium bonorum meorum do pauperibus; et si aliquem defraudavi, reddo quadruplum.* Hac enim una voce omnes illico a murmuratione cessaverunt, tam subitam publicani pœnitentiam et conversionem admirantes. Et fortasse nemo ibi erat, qui hanc tantam professionem, etiam coactus facere voluisset. Dives enim erat valde, quem ipse evangelista divitem fuisse testatur. Et tamen omnium bonorum suorum medietatem se pauperibus dare promittit, et in quadruplum reddere, si aliquem defraudavit. Vide ergo a quanta perfectione cœpit, qui tunc primum Christum Dominum viderat, et prædicantem audierat. Verum est utique quod homines vident in facie, Deus autem corda intuetur. Qualem Dominus hunc, et quam justum post modicum futurum videbat, quem tamen peccatorem homines judicabant! *Ait Jesus ad eum, quia hodie salus domui huic facta est, et omni ægritudine, omni morbo, omni vitiorum contagione fugata et sanata est, et tota exterius et interius sanctificata est; eo quod ipse, qui hujus domus habitator est, jam non publicanus sit, sed filius Abrahæ.* Abrahæ namque filii sunt, quicumque Abraham imitantur et opera Abrahæ faciunt: et Abraham quidem angelos, Zachæus vero angelorum Dominum? hospitio recepit. *Venit enim Filius hominis quærere, et salvum facere, quod perierat.* Non venit vocare justos, sed peccatores ad pœnitentiam. Ideo venit, ideo de cœlo descendit ut peccatores salvaret, et liberaret et ad pœnitentiam vocaret. De talibus domus Dei ædificata est. De talibus S. Ecclesia fabricata est. Hoc autem et filiis Israel præcipitur, ut ædificent altare Domino de lapidibus impolitis, et quos ferrum non tetigit. Impoliti lapides peccatores sunt, qui nondum ferreamento Spiritus sancti ad pulchritudinis normam formati sunt. Altare Dei Ecclesia est, quæ ex talibus lapidibus quotidie fabricatur. Ex peregrinis lignis et lapidibus aliunde advectis templum Dei constructum est. Inde est quod beatus Petrus animalia impunda manducare jubetur (Act. x, 13). Inde est quod non solum munda, sed etiam impunda animalia in area servantur (Gen. vii, 2). Inde est quod Moyses Æthiopiissam duxit uxorem. Inde est quod Salomoni cum pavonibus et simiæ afferuntur. Denique quid faciunt cilicia eum tabernaculo? Quare in deserto inter cedros et abietes spinæ quoque et ulmi plantatæ sunt? Si hæc et similia intelligere vultis, discite quid **463** sit, « misericordiam volo, et non sacrificium (Matth. ix, 13). » Si peccatores Deus non vocasset, Paulum et Matthæum, duo magna luminaria et excelsa non habuisset. *Lego in Cantica canticorum, et audi unde sponsam suam Dominus, et qua ex gente ad se venire præcepit: « Veni, inquit, soror mea sponsa, veni de Libano, veni de capite Amanæ,*

de vertice Sanir et Hermon, veni de cubilibus leonum, et de montibus pardorum (*Cant.* iv, 8), ne erubescas. Obliviscere populum tuum tantummodo et domum patris tui, et coronaberis. Hic misericordiae plenitudinem Psalmista quoque admirans, dicebat: « Gloriosa dicta sunt de te, civitas Dei. » Et quæ gloriosa? « Memor ero Raab, et Babylonis scientium me. Ecce alienigenæ, et Tyrus, et populus Æthiopum, hi fuerunt in ea (*Psal.* lxxxvi, 4). » Hæc est igitur causa, hæc ratio vobis sufficiat, vobis dico, qui indignamini quod ad hominem peccatorem Dominus divertisset, et quod cum peccatoribus manducat et bibit magister et Dominus noster, qui cum Patre et Spiritu sancto vivit et regnat in sæcula sæculorum.

HOMILIA CXLIII.

IN NATALI XII SS. MARTYRUM.

ADMONITIO. — Non felicior est præcedenti hæc sermocinatio, qua Marchesius homiliis S. Brunonis finem imponit; siquidem quæ ex comment. in Matthæum num. 81 excerpta sunt, nullo vinculo cum SS. martyrum laudibus colligantur. Est sane quid absolutum, allaque pro causa dictum. Ea vero, quæ de iis sanctis subsequuntur, nihil peculiare de eorum glorioso certamine perhibent, nec styllum S. Brunonis redolent. Caret textu Evangelii, etc.

Inc. : Non solum B. Petrus apostolus reliquerat, etc.

Des. : Cum ipso in cælis gloriantur, perenniter laureati.

S. BRUNONIS ASTENSIS

EPISCOPI SIGNIENSIS

SERMONES TRES INEDITI.

464 SERMO PRIMUS.

DE EPIPHANIA DOMINI.

ADMONITIO. — Hunc sermonem ex cod. Biblioth. Florentinæ S. Marci Membr. in 4. sæc. XIII erimus, cum nulla adhuc in editione Opp. S. Brunonis excusus fuerit. Styli ejus similitudo, et nomen S. episcopi, quo inscribitur, satis conjecturæ porrigunt eidem auctori adjudicandum.

Ad ædificationem fidelium spectat, fratres charissimi, extremus evangelicæ lectionis versiculus, qui modo vestris insonuit auribus, quod magi, stella duce, ab oriente Bethlehem venientes, ingressi domum in qua B. mater et virgo manebat cum puero, apertis thesauris suis tria obtulerunt Domino munera, aurum videlicet, thus et myrrham, quibus verum Dominum, et verum hominem, ac regem confessi sunt. Hæc siquidem munera Domino Salvatore suo quotidie S. Ecclesia offerre non cessat. Thus enim offert, dum illum verum Dominum, creatorem omnium conditetur et credit; myrrham, dum nostræ carnis substantiam, in qua pro nostra salute pati et mori voluit, asserit assumpsisse; aurum, dum perenniter ipsum cum Patre et Spiritu sancto regnare non dubitat, juxta illud prophetæ: Multiplicabitur ei imperium, et regni non erit finis. Horum quoque munerum oblatio mystice intelligi aliter potest. Per aurum designatur cælestis sapientia, juxta illud Salomonis: « Thesaurus desiderabilis requiescit in ore sapientis (*Prov.* xxi, 20): » et alibi: « Os justi meditabitur sapientiam (*Psal.* xxxvi, 20). » Per thus, munda oratio; unde Psalmista: « Dirigatur, Domine, oratio mea, sicut incensum in conspectu tuo (*Psal.* cxi, 2); » puriorem namque odorem reddit Domino nostra munda ora-

tio, quam fumus incensi; et sicut fumus ille tendit in altum, ita nostra oratio dirigitur ad Dominum. Per myrrham carnis nostræ mortificatio; unde in Canticis canticorum S. Ecclesia de suis fidelibus, usque ad mortem pro Christo certantibus, dicit: « Manus meæ distillaverunt myrrham (*Cant.* v, 5). » Tunc igitur Domino aurum offerimus, cum cælestis sapientiæ luce in conspectu ejus resplendemus; de quibus Psalmista dicit: « Initium sapientiæ timor Domini (*Eccli.* i, 16). » Timere siquidem Dominum, est, nulla, quæ faciendæ sunt, bona præterire; hinc etiam alibi dicit: Timentibus Deum nihil deest. Thus, cum mundam orationem ante eum dirigimus; myrrham, cum per abstinentiam carnem nostram cum vitiiis et concupiscentiis mortificantes, crucem post Jesum portamus. Unde idem Dominus in Evangelio ait: « Si quis vult post me venire, abneget semetipsum, tollat crucem suam quotidie, et sequatur me (*Luc.* ix, 13). » Crucem ergo propter Christum Jesum portare est carnem nostram affligendo pro ejus amore mortificare. Nec vacat a mysterio, quod magi per aliam viam reversi sunt ad patriam suam. Patria quippe nostra cælestis Jerusalem civitas sancta est, a qua ob primi hominis culpam, id est superbiendo, inobediendo, cibum vetitum comedendo, in extremis finibus longe discessimus, juxta illud Psalmistæ dicentis: « Multum incola facta est anima mea (*Psal.* cxix, 6) » in terra aliena. Hac igitur patria nihil invenitur præstantius, cujus gloria nihil securius, cujus beatitudine nihil felicius, cujus amore nihil suavius, cujus labore nihil fertilius: centuplum enim novit reddere fructum. Quis unquam exsul ad patriam remeare non appe-

Quis amissam hæreditatem summopere sibi A reatui non laborat? Quis unquam amissæ patriæ oblivisci poterit? Si ergo ad cœlestem patriam accepturi hæreditatem remeare cupimus, necesse est ut per aliam viam revertamur, hoc est, viribus totis nosmetipsos Domino humiliando: cor enim contritum et humiliatum Deus non spernit: per multas namque tribulationes oportet nos ingredi regnum Dei, præceptis divinis per omnia obtemperando, visibilia et carnalia desideria calcando. Hac igitur via reversi ad patriam, perpetuæ vitæ gaudiis; in celis fruemur cum angelis, adjuvante nos Domino nostro Jesu Christo, qui cum Patre et Spiritu sancto regnat in sæcula sæculorum. Amen.

465 SERMO II.

IN PURIFICATIONE B. M. V.

ADMONITIO. — Eodem ex codice sermonem alterum pariter ineditum publicamus, in quo elegantia non minus emicat quam doctrina, suoque auctore dignus omnino videtur.

Humani generis conditor et redemptor Dominus, qui pro salute totius populi de cœlis venit ad terras, nec voluit legem solvere, imo et adimplere, secundum legis edictum, a parentibus hodie, cum nostræ carnis substantia in templo est præsentatus. Et quanquam ejus intemerata genitrix B. V. M., quæ non ex accepto semine conceperat, nullis legalibus institutis astricta teneretur; attamen, ut se Deum hominem peperisse ostenderet, observato humilitatis præcepto: Quarto major es, humilia te in omnibus; acceptis muneribus, cum puero, juxta legis ritum; limina templi petivit hodie; et quia pauperula erat, nec magnis pretiosisque poterat uti muneribus, quæ potuit pro filio, turtures obtulit et columbas. Nec sine causa Dominus talia pro se offerri voluit animalia, quod et fellis carerent amaritudine, et propriis contenta viris, castitatis naturalem indolem observarent. Intueamur ergo diligentissime horum animalium oblatis quid mystice nobis insinuat. Sed primo de templo videamus. Lapidés illi, ex quibus Solomonicum templum ædificatum est, alibi cæsi, quidam expoliati, ibique deportati ab ædificantibus, apti in ædificio inveniuntur; ita quod nullo mallei sono aut securis in tanto opere sit auditus, sanctorum significant animas, de quibus Isaias: « Lapidés vivi volvuntur super terram. » Et Apostolus: Vos tanquam lapidés vivi superædificamini domos spirituales, qui alibi cæduntur, et sic in ædificatione apti ponuntur; quia sanctæ animæ in præsentí vita per poenitentiam et cordis conpunctionem atque proximorum compassionem præparantur, et ita politæ ac mundæ in ædificio templi congrue collocantur. Templum itaque illud mirificum a Salomone ædificatum civitatem sanctam Jerusalem significat, cum verus Salomon Christus videlicet rex pacificus ex vivis lapidibus, hoc est ex fidelium animis ædificare non cessat quotidie; unde illud Psalmistæ: « Jerusalem, quæ ædificatur ut civitas (Psal. cxxi, 3). » Per columbas vero, quæ fellis amaritudinem non gestant,

beatorum simplicia corda significantur, qui sævis irarum stimulis liberatè semper habentes, semper cœlestia meditantur. Ira siquidem venenorum contagiis infecta, offuscata ratione, ne verum cernere valeat, interiorem perturbat oculum; de qua Psalmista: « Conturbatus est præ ira oculus meus (Psal. xxx, 10); » unde Apostolus: « Ira, inquit, justitiam Dei non operatur (Jac. i, 20). » Per turtures autem, quæ propriis contentæ viris alienum non appetunt amatorem, utique hominis exterioris scilicet et interioris castitas denotatur; unde Augustinus in lib. De civit. Dei: « Virginitas, inquit, carnis corpus intactum, virginitas animæ mens incorrupta. » De exteriori castitate voce etiam Dominica dicitur: « Sint lumbi vestri præcincti (Luc. xii, 35); » et per B Moysen filiis Israel præcipit: « Renes vestros accingetis (Ezech. xii, 11). » Lumbos seu renes præcingere, est omnia luxuriæ inquinamenta et carnalia desideria extirpata firmis castitatis nexibus vincire, juxta illud Apostoli: « Mortificate corpora vestra, quæ sunt secundum iram (Coloss. iii, 5). » Absit ut alienum, hoc est diabolus, amatorem appetamus! postquam enim ad Christum venimus, nequaquam ad eum redire debemus. Dicamus ergo cum Apostolo: « Castigo corpus meum, et in servitutem redigo (I Cor. ix, 27); » castigo illicitos motus corporis calcando; licitis vero parce utendo, et in servitutem redigo. Domino enim servire tuta libertas est; et pro ejus nomine mori, novæ æternæque vitæ initium; unde idem Apostolus: « Cupio, inquit, dissolvi, et esse cum Christo (Philip. i, 23); » et David: « Pretiosa in conspectu Domini mors sanctorum ejus (Psal. cxv, 5); » itemque alibi: « Beati mortui qui in Domino moriuntur (Apoc. xiv, 13). » Interioris quippe hominis castitas est, mentem ab omni labe peccatorum immaculatam custodire; unde per egregium prædicatorem unicuique fideli animæ dicitur: « Despondi vos uni viro virginem castam exhibere Christo (II Cor. xi, 12); » et per Prophetam: « Circumcidite corda vestra, et non corpora vestra (Jerem. iv, 4). » Quod ipse Dominus noster vobis præstare dignetur, etc.

466 SERMO III.

IN NATALI UNIVS MARTYRIS.

D ADMONITIO. — Si hoc tertio inedito sermone editionem nostram S. Brunonis exornamus, fatemur hunc nos debere summæ diligentie ac laboris reverendissimi hodierni præsulis monast. Montis Casini P. D. Thomæ Capomatii. Illum quidem ex cod. 194 Casin. archivi deprompsit, a quo plura alia, ut diximus, liberaliter communicavit. Aliqua desunt in principio, sed reliqua integra et perfecta videntur.

Insuper et ipse Dominus in eis erat, qui eorum semini incrementum dabat. Nam, ut Apostolus ait: « Neque qui plantat est aliquid, neque qui rigat, sed qui incrementum dat, Deus (I Cor. iii, 7). » Unde et subditur: « Quia sine me nihil potestis facere. Et si quis in me non manserit, mittetur foras sicut palmes, et arecet, et colligent eum, et in ignem mittent, et ardet (Joan. xv, 6). » Qui enim in Christi fide non

manet, de Ecclesia et sanctorum collegio foras ejicitur, arescit et moritur; a malignis spiritibus rapitur, in ignem æternum, inextinguibilem mittitur, et ibi sine fine cruciabitur et ardet. « Si manseritis in me, et verba mea in vobis manserint, quodcumque volueritis, petetis, et fiet vobis (I Cor. iii, 7). » Illi enim manent in Christo, qui neque amore, neque timore, qui neque rui- nis, neque blanditiis, qui ab ejus dilectione, ab ejus fide et amplexibus nulla ratione separari valeant. Taliter quidem Apostolus in Christo manebat, qui de seipso scribens, ait: « Certus sum enim quia neque mors, neque vita, neque angeli, neque principatus, neque virtutes, neque instantia, neque futura, neque fortitudo, neque altitudo, neque profundum, neque creatura alia, poterit nos separare a charitate Dei, quæ est in Christo Jesu Domino nostro (Rom. viii, 38). » Manent autem in eis verba Christi, qui præcepta ejus mente tenent, corde eredunt, et nunquam eorum obliviscuntur. Præceptum namque Domini est: « Nolite timere eos qui occidunt corpus, animam autem non possunt occidere. Sed potius eum timete, qui et animam et corpus potest perdere in gehennam (Luc. xii, 5). » Præceptum Domini est: « Si quis vult venire post me, abneget semetipsum, tollat crucem suam, et sequatur me (Luc. ix, 13). » Præceptum Domini est: « Si quis venit ad me, et non odit patrem et matrem, fratres et sorores, etc., non potest meus esse discipulus (Matth. xiv, 26). » Hæc igitur, et similia sunt illa verba, de quibus modo Dominus dixit: « Si manseritis in me, et verba mea in vobis manserint, quodcumque volueritis, petetis, et fiet vobis (Joan. xv, 7). » Magna promissio, magnum at incomprehensibile donum. Qui manent in Christo, et in quibus manent verba Christi, petant quodcumque volunt, et fiet eis. Si enim male voluerint, et male petierint, jam nec ipsi manent in Christo, nec in ipsis manent verba Christi. Recordentur igitur verborum Christi; imo non recordentur, sed firmiter teneant; in memoria habeant, et sic petant, sicut verba Christi petere docent: « Querite igitur primum regnum Dei et justitiam ejus, et hæc omnia

A adjicientur vobis (Luc. xi, 25). » Petant in fide et nihil hæsitantes, et ea petant quæ ad salutem pertinent, et quæ dispositioni et evangelicis verbis non sint contraria. Sed hæc specialiter dicuntur apostolis, quorum sanctas petitiones semper et ubique Dominus exaudivit. Rogavit enim Apostolus Dominum, et ter rogavit, seque a Domino bene exauditum intellexit, postquam se contra seipsum petisse cognovit. Exaudivit homo, si fiat quod vult. Factum est autem quod Apostolus voluit, quia, postquam suam petitionem contra seipsum esse cognovit, exaudiri noluit. Unde et ait: « Libenter gloriabor in infirmitatibus meis, ut inhabitet in me virtus Christi (II Cor. xii, 9). » Nam neque hic simpliciter dicitur: « Quodcumque petetis, sed quodcumque volueritis et petetis, fiet vobis. In hoc clarificatus est Pater meus, ut fructum plurimum afferatis, et efficiamini mei discipuli. In hoc, et propter hoc, me revelante et docente, Pater meus manifestatus et clarificatus est vobis, ut vos quoque eum ubique prædicando et clarificando, fructum plurimum afferatis, et multas gentes ad eum convertatis, et efficiamini mei discipuli, me imitando, non solum vita et doctrina, verum etiam in miraculorum operatione. Vere enim discipuli illi sunt, qui magistrum per omnia imitantur; unde et Dominus alibi ait: Qui credunt in me, opera quæ ego facio, et ipsi facient, et horum quidem non solum minora, verum etiam quæ majora sunt, facient. Sic enim se habet ordo et intelligentia. Sequitur: « Sicut dilexit me Pater, et ego dilexi vos; manete in dilectione mea (Joan. xv, 9). » Si præcepta mea servaveritis, manebitis in dilectione mea; sicut et ego præcepta Patri mei servavi, et maneo in ejus dilectione. Hæc locutus sum vobis ut gaudium meum in vobis sit, et gaudium vestrum impleatur. In illis est gaudium Christi, qui tale gaudium habent, quale habet Christus; sive etiam de quorum sancta conversatione gaudet Christus. Plenum igitur gaudium habent; siquidem in tali gaudio sacerdot et tristitia esse non potest.

467 CLARISSIMO PRÆSULI

D. DOMINICO COPPOLA

SACRÆ CONGREGATIONIS RITUUM A SECRETIS

EDITOR.

Vehementer optabam, clarissimo præsul, de tuis in me meritis testimonium aliquod perenni ævo consecratum producere; cum tu ipse talem mihi opportunitatem præbuisi, copiam faciens epistolæ anonymæ anno 1788 Neapoli editæ, eruditissimoque D. Xaverio advocato Mattheio nuncupatæ. In ea, qui se producit auctor Carthusianus, sex libros vulgo sententiarum dictos suo institutori S. Brunoni asserit contra opinionem illorum qui S. Brunonem Astensem Signiensium episcopum exarasse jure contendunt. Tuum non latet eruditionem hujusmodi controversiam haud recepter ortant, sed olim diuque Benedictinos scriptores inter et Carthusianos oppugnatam, et hinc inde pro sua utrosque sententia decertasse. Si PP. Benedictinorum partes pro veritate, et merito causæ sunt sustinendæ, eas ego assumo, qui novam S. Brunonis Asten-

sis operum editionem aggressus, singula probare illique propria ostendere debeo, et si quæ ei usurpata fuerint, vindicare. Jam antequam epistola Neapolitana meas ad manus pervenisset, quæstionem hanc ad trutinam revocaram, compugnantium scriptorum momenta perpenderam, et reliqua ejusdem S. episcopi Signiensis scripta attente perlegeram; quibus me certiores feci in arena scriptores Carthusianos ædificium suum condidisse: cum meridiana luce clarius appareat plagium S. Brunoni Astensi factum ab his qui sanctum Brunonem Carthusianum librorum parentem asseruerunt, interque ejus opera publicarunt.

Primum illorum impressionem curavit Guillelmus Bibaucius, Carthusianorum moderator generalis, an. 1521, typis Parisiensibus Jodocil Badii Ascenii; quæ editio cum satis non fuisset eam flagrantibus, altera Parisiis item an. 1524 renovata fuit, et tertia etiam Coloniz habita opere ac studio eruditissimi Theodori Petrazi, Carthusiæ Colonienensis alumni, quam clarissimo D. Laurentio Alamando Gratianopolitano episcopo dedicavit an. 1611. Priores duæ Opp. S. Brunonis Carthusiani editiones in duo volumina distributæ fuere; tertia in tria dispartita, atque in eis sex Sententiarum librorum editores collocarunt. Ab eo igitur tempore usque ad annum 1649 in fide editorum Carthusianorum vigeat opinio sex librorum Sententiarum sanctum Brunonem Carthusianæ familiæ institutorem auctorem existitisse.

Ast cum D. Maurus Marchesius monachus Casinensis primus ad collectionem Opp. S. Brunonis, ejusdem cœnobii abbatis et Signini episcopi, animum intendisset, facta sibi opportunitate locupletissimi mss. codicum archivi, dissertationem edidit, qua S. Brunoni Carthusiano suppositos libros illos palam fecit, validissimisque documentis ostendit non esse a S. Signiensi Brunone abjudicandos. Eadem Marchesii elucubratiō iterum in lucem prodit anno 1651, cum Venetiis, apud typographos Brentannos, S. Brunonis Astensis opera edita in publicum apparuerit.

His pro hujusce controversiæ apparatus absolutis, præstantissimo præsul, addenda sunt aliqua de vita, deque scriptis utriusque Brunonis. Dicam igitur hos sanctissimos viros cœvovos fuisse; sed Brunonem Carthusianorum, parentem prius vita functum in terris, anno 1101 ad cœlos migrasse. Bruno vero Signiensis episcopus viginti duobus annis supervixit, solutoque humanæ carnis vinculo, an. 1123 inter superiores receptus. Ad eorum scripta quod attinet, jam plura in prolegomenis, et in testimoniiis scriptorum ecclesiasticorum prænotata sunt, ex quibus constat Brunoni Astensi, nemine refragante, concessos commentarios in Pentateuchum, in libro Job, in Psalmos, in Cantica canticorum, in Evangelia, et in Apocalypsim. Tractatus autem qui Brunoni Carthusiano attribuantur, non sunt nisi expositio in Psalmos, et commentatio in Epistolas D. Pauli. Tota controversia versatur circa sermones de laudibus, figuris, prærogativisque Ecclesiæ in sex libros distributos, qui vulgo Sententiarum libri appellantur. Videndum igitur cui ex duobus Brunonis sint ascribendi. Quis autem detrectabit eum auctorem admittere, qui de suis ipsæ scriptis in libris controversis testimonium præbet, qui illis persepe utitur, qui plura de verbo ad verbum inserta habet, qui argumenta sibi propria tractat? Cum autem is sit sanctus Bruno noster, satis comperit exploratumque habebimus eum sex Sententiarum libros elucubrasset.

Horum omnium probationem aggredior. Et quidem S. Bruno in lib. 1, cap. 6, ubi agit de civitate sancta Jerusalem, ac mystice ejus descriptionem exponit, post aliqua, hæc habet: 468 « Hæc omnia latius in Apocalypsim exposuimus, nec modo tempus est ut per singula disserantur. » Item in eodem lib. 1, cap. 2, qui Simoniacos et hæreticos persepe suis in commentariis insectatur, eadem profert: « Nullum animal ingreditur in arcam, nisi per ostium. Sed Simoniaci et hæretici aliunde in Ecclesiam intrare nituntur. Hoc faciunt, quia fures sunt et latrones, » etc. Eodem capite ecclesiasticam hierarchiam describit; ex qua noscitur non monachum, sed episcopum scripsisse. Paulo infra afferens illa psal. lxxxv: « Memor ero Rahab et Babylonis scientium me, » ipsis verbis explanat, quibus in comment. hujusce psalmi illustraverat. Vid. pag. 468, tom. 1. Præterea in cap. 4, lib. 11: « De quatuor virtutibus cardinalibus inscripto, postquam tradidit quæ in structura et ornatu veteris tabernaculi sunt intelligenda, his expositionem absolvit: « Quatuor illi colores, qui ubique simul, et nunquam separatim ponebantur, quatuor istas virtutes significabant. Hiacythus videlicet et purpura, coccus bis tinctus, et byssus rectoria; de quibus in Exodum sufficienter diximus. » Insuper in cap. 5 ejusdem libri agens de virtute humilitatis, ubi avertit ex Levitici cap. xxiii mandatum divinum de festivitate Tabernaculorum, eandem mysticam tradit significationem, quam suo in commentario super eundem Levitici locum attulerat. Item in cap. 7 lib. 11, cui titulus « De pace, » illa Cantici canticorum verba cap. viii, « vinea fuit pacifico, » haud dissimili modo illustrat ac in comment. exposuerat. Succedit lib. iii, et in cap. 8: « De mari novo, et de piscatoribus novis inscripto, » dum illo utitur loco Job, cap. xl: « Behemoth, quem feci tecum, » ab interpretatione eo in libro tradita non discedit, eamque fideliter repetit. Rursum in cap. 2, lib. 17, serm. 2 De Trinitate, divinz naturæ essentialiam eisdem verbis exprimit, ut explicaverat in comment. super illa verba Exodi cap. 11: « Ego sum qui sum: hæc dices filiis Israel: Qui est misit me ad vos. » Item in cap. 7 ejusdem lib. 17, De octavis Epiphaniæ memorat præceptum Domini Moysi factum, ut duos hircos in ostio tabernaculi pro sacrificio collocaret, eandem avertit interpretationem, quam in comment. super hunc Exodi locum attulerat. Similiter in serm. 2 « De Ramis Palmarum, » sub cap. 8 ejusdem libri, ubi Matth. locum cap. 21 allegat, nihil aliud quam eandem Evangelii expositionem adducit. Idem præstat in serm. 2, cap. 10, lib. 17, cui titulus est: « In Pasceve, sive in Resurrectione Domini, » ibi illustrationem omnem ex commentariis suorum promptuario desumit. Sequentes etiam libri plura suppeditant loca, ex quibus aperte evincitur S. Brunonem in illis scribendis, suis interpretationibus in utrumque Testamentum elaboratis usum fuisse. Ita in cap. 2, lib. v, afferens Jobi cap. xl, sic in serm. 3, lib. vi, de Nativitate plurimorum martyrum, non absimilis est loci Apocalypsis explanatio, quæ ejus in comment. legitur. Sed nisi hæc satis adhuc essent, controversiam certissime dirimunt sermones 4 et 5, lib. vi, qui de eisdem martyribus inscribuntur; eum planissime referant psalmorum cxxxi et cl, expositionem. Ne nimis prolixus evadam, omitto mentionem facere de serm. 6; lib. vi, cum explanatio cap. 28, lib. Exodi ex commentario descripta penitus videatur. Cum igitur hæc tanta, tamque perspicua sint argumenta, ut S. Brunoni Signiensi sex libri Sententiarum asserantur, absolutam, victamque causam nemo æquus iudex mihi concedere recusabit.

Sed pii laudabilesque scriptores adversarii audiendi sunt, ne eos floccifacere videamur; præcipue vero eruditissimus D. Benedictus Trombicus, Carthusiæ Neapolitanæ S. Martini alumnus, qui anno 1775 ingenti volumine edidit Neapoli « Historiam criticam, chronologicam, diplomaticam de S. patriarcha Brunone, deque ejus ordine: » et in ea, lib. x, cap. 252, a pag. 241 usque ad pag. 250, fusa quæstionem de auctore sex librorum Sententiarum pertractat, quos ad summi institutorem decernit ascribendos. Quatuor præcipue sunt momenta rationum quibus Carthusiani causam suam patrocinantur. Primum desumunt ex antiquitate et numero codicum mss. secundum ex longa hujusce opinionis possessione; tertium ex auctoritate sacræ

congreg. Rituum; quartum ex consensu nonnullorum scriptorum S. Brunonis Carthusiano opus illud ascribentium. Primo enim loco memorant insignem codicem Carthusiæ S. Stephani de Eremita in Calabria, quem diu possederunt monachi Cistercienses, olim cœnobii ejusdem incolæ, eumque suo in discessu, versus finem sæc. XII, novis habitatoribus Carthusianis reliquerunt. Hic autem codex qui S. patriarchæ nomen deferbat, cum ad magnam Carthusiam Gratianopolitanam delatus fuisset, ac similes, uniformesque alii codices eodem in monasterio reperti fuissent, spectatissimum D. Guillelmum Bibaucium præseulem generalem, virum, ut aient, sanctum et doctum, moverunt ut Sententiarum libros cum reliquis sancti Institutoris operibus Parisiis, ut diximus, typis edere curaret.

Hujus argumenti genus, quod olim aliquid ponderis habere poterat, modo valde leve reputatur; postquam Benedictini congreg. S. Mauri ab editionibus SS. Hieronymi, Ambrosii, Augustini, aliorumque Patrum plura expunxerunt scripta, quæ ab antiquis librariis, sed imperitis, supposita fuerant. Liceat tamen mihi his opponere testimonia aliorum codicum æque antiquorum, in quibus inscriptum pariter nomen Brunonis Signini episcopi inspicitur. In primis duos codices Vaticanos memorabo sig. n. 994, et 1264, in 4, qui non tam in fronte, sed in initio cujuslibet Sententiarum libri hanc epigraphen habent: « Domni Brunonis Signini episcopi, » quorum unus est sæc. XII, alter sæc. XIII. Præterea cod. afferam biblioth. Vallicellanae f. 36, membr. in fol., et cod. biblioth. Florentinae S. Marci O. P. in 4, item membr. nitidissima exaratos sæc. XII, quos cum Marchesii editione comparavi. Ejusdem ævi est cod. Casinensis 196 [al. 317], a litteratissimo præseulo Stephano Borgia, modo S. R. E. cardinali optime merito diligenter recognitus, ut in præfatione dixi. His paulo posterior est codex Taurinensis bibl. regii Athenæi, sig. 787, c. 11, 23, qui S. Brunonis 469 nostri nomine insignitur, et prædictos Sententiarum libros complectitur. Sed plenior adhuc fidem faciunt tres alii codices, de quibus suis litteris iv Kal. Jul. an. 1786, me certior reddidit clariss. metropol. Ecclesiæ Taurinensis canonicus Philippus Amedeus Millo, pluries a me commendatus. Primum se invenisse ait in finibus Sabaudia, quem membranaceum asserit opt. notæ sæc. XII, sex libros Sententiarum continens, quorum titulos et numerum refert: 1 De figuris Ecclesiæ. 2 De ornamentis Ecclesiæ. 3 De novo mundo. 4 De festivitibus. 5 De festivitibus B. M. V. et sanctorum. 6 Qui est de festivitibus martyrum, confessorum et virginum in libro v continetur. Observavit autem in fronte scriptum: « Libri magistri Brunonis Signini episcopi, » sed abrasa verba illa: « Signiensis episcopi, » et hæc alia suffecta « institutoris Carthusianorum. » Duos reliquos in scriptis dedit præfectus bibl. magnæ Carthusiæ Gratianopolitanæ perspicue nomen Brunonis episcopi Signiensis deferentes, quos affirmat character Romano optime exaratos, eosque ad sæc. XII consignandos judicavit. Cum igitur multo plures codices antiquitate et auctoritate præstantes S. Brunonem Astensem sex librorum Sententiarum auctorem præferant, Carthusianorum oppositio hoc ex capite penitus concidit, æque evanescit.

Neque melius sustinetur alterum caput de longa pacifica possessione opinionis Brunoni Carthusiano libros illos tribuentis: cum enim ante Marchesium nemo de edendis Brunonis Signini scriptis cogitaverit, et nemo etiam codices Casinenses hac pro causa consuluerit, nullus controversiæ motus factus est. Ast vix Marchesius usurpata agnovit S. Brunonis sua scripta, et Carthusianorum patriarchæ attributa, statim plagium manifestavit, probabitque Brunonem Signiensem, olim ejusdem Casinensis cœnobii præseulem, genuinum auctorem habendum esse. Quis obscuriorum temporum imperitiam aliquid probare dixerit, cum tam multa, tanque præclara codicum testimonia habeantur, quæ in Brunonem nostrum plenissime consentiunt? Hoc certe beneficium republicæ litterariæ serior ætas conferat, quod incertæ rerum cognitiones studio ac diligentia posterorum certiores fiant, et, si aliquid irrepsit erroris, luce severioris criticæ explodatur.

Petunt Carthusiani, et præcipue anonymus Neapolitanus, tertium argumentum ex auctoritate sacre congregationis Rituum; quatenus nonnullas lectiones peculiaris ordinis sui Breviarii, easque ex sermonibus controversis desumptas, ipsi Carthusianis recitandas indulsit. Ex hoc igitur arguunt sacram congregationem lectiones illas approbavisse sub S. Brunonis Carthusiani nomine editas, non autem episcopo Signensi nuncupatas. Facile hæc refelluntur; quod compertum sit omnibus, sacram rituum congregationem a iudicio hujusmodi controversiarum abstinere, quando nihil fidei obstat; et privatis aliquibus Ecclesiis, vel cœtibz regularium aliquos ritus, ut lectiones particulares indulget, quas tamen in Ecclesia universali interdicit. De consensu scriptorum quarto loco agendum esset; sed satis superque sunt testimonia quæ in prolegomenis cumula vimus.

Omissis autem aliis levissimis, paululum illa in objectione immorari oportet, quæ alicujus momenti videtur. Præmitto auctorem anonymum Neapolitanum, pag. 24 epistolæ suæ, supponere in censu sermonum, etc., duo haberi hoc titulo inscriptos: « De basilicis, quæ ab episcopis dedicantur. » Primum dico unum esse, et septimo loco positum a duobus codicibus Vaticanis in primo Sententiarum libro, itemque in aliis mss. codicibus, sicuti etiam in Marchesii editione eodem titulo inscriptum. Dico secundo S. Brunonem Signiensem episcopum: duas egisse ecclesiarum consecrationes, ut in Vita ejusdem cap. 7 et 9, quare verisimile est sermonem hunc in actione unius; aut alterius dedicationis habuisse. Addo tertio, toto illo in sermone « De basilicis, » nihil apparere quod ad religiosos viros proprie referri possit; quinimo videtur concio ad populum instituta, illaque verba: « Fratres charissimi, » in memoratis codicibus, et editionibus desunt omnino; quæ tamen et si essent pro ipso populo usurpari potuissent. Nihil vero probat documentum illud ab anonymo Carthusiano in cit. epistola pag. 25 editum, quod consecrationem refert an. 1094 actam ab Archiepiscopo Panormitano ecclesiæ Carthusianorum in Calabria, in honorem Dei et B. M. V. dicatæ: cum ex charta illa, ut præsentibus tantum dedicationi meoventur « magister Bruno, et Lanuinus, ac cæteri fratres eremitæ, qui dedicationi illi interfuerunt, et in præsentia bonorum hominum. » Quod autem ea opportunitate S. Bruno patriarcha concionaverit, gratis asserit, neque ullo firmo argumento comprobatur. Econtra invictissime ostendam sanctum Brunonem nostrum concionis « De basilicis, quæ ab episcopis ordinantur » auctorem existisse. Dixerat enim ille in sermone « De tabernaculo fœderis, » qui tertius est lib. 1 Sentent., tunc temporis se nolle explanare singula quæ a partibus ejus et figuris significabantur, sed ea omnia ad aliud tempus reservare. Hoc Bruno noster dupliciter præstitit: primo quidem, in concione « De basilicis, » seu ut alii inscribunt, « De dedicatione ecclesiæ; » secundo in peculiari tractatu amplissime et eruditissime exarato, quem hoc in volumine edituri sumus. Faveant ergo Carthusiani docere opus illud ab eorum institutore confectum, et unum afferant scriptorem qui ei concesserit. Si autem omnibus in editionibus nomen S. Brunonis Astensis, Signini episcopi, tractatui illi præpositum legitur, exploratissima res erit, de hujusmodi ecclesiastica doctrina et eruditione S. Brunonem nostrum optime meritum asserendum esse, non autem S. Brunonem Carthusianum.

Idem adversarii præterea aiunt: Si propugnatores S. Brunonis Astensis libros Sententiarum ascribere

contendant, quos S. Brunoni patriarchæ sermones relinquunt; cum tamen non a paucis affirmetur, eum præter expositiones in Psalmos, et in Epistolas D. Pauli, plures orationes morales scripsisse? Nolo scriptoribus illis, le Long nempe, Caveo et Mabillonio suffragari, qui commentarios illos tantum Brunoni Carthusiano admittunt. Sed dicam **470** potius conciones illas sanctissimi viri vel latere adhuc, vel cum aliis incerti nominis confusus. Et revera qui Sententiarum libros attente perlustraverit, non sermones aut tractatus ad monachos fratres, vel ad rudem et agrestem populum; sed perpolitos comperiet elucubrationes præsulis docentis clerum, cultosque auditores, et sublimiora dogmata explanantis. Unum sit pro omnibus, quod in cap. 1, lib. vi « De paradiso » legitur. Præmissa enim loci paradisi expositione, in quo primus homo Adam positus fuit, hæc addit: « Sed quid per Adam nisi Ecclesiæ custodes, episcopos scilicet et sacerdotes intel- ligamus? Audiant ergo isti quid de Adam Scriptura dicit, qui ad hoc in paradysum missus est, ut operaretur et custodiret illum. Non sint otiosi, quia operarii sunt, vigiles quia custodes sunt. »

Quo autem tempore S. Bruno noster Sententiarum libros exaraverit, quamvis ille de aliquibus aliis operibus suis mentionem fecerit, de his prorsus sileat; attamen argui potest, eos elucubrasse, cum dimisso cenobii Casinensis regimine ad suam Signinensem ecclesiam remeavit. Tunc enim commentarios in utrumque Testamentum jam confecerat, iisque hosce scribendo libros usus est. Cumque post redditum ad episcopatum duodecim annos supervixerit, quemadmodum ejus in Vita statuimus, hoc Sententiarum opus adornasse verisimile est. Ad alterum Carthusianorum objectum mihi est respondendum: Miror sane quomodo ipsi visi sint videre sensuum consonantiam atque dictionis similitudinem libros inter Sententiarum, et commentarios in Psalmos, et in Epistolas D. Pauli; cum penitus Bruno noster dissimilis et dissonans fuerit ab eis. Aliqua, ne infinitus sim, pro omnibus hic colligam, et reliqua ab his argui poterunt. Capite enim xiii super illud Pauli Epist. prima ad Corinthios: « Si linguis hominum loquar, et angelorum, » explanato litterali sensu proprietatis charitatis, S. Bruno Carthusianus, tractat de scientiæ evacuatione, scilicet, quod in visione Dei scientia humana penitus destruetur, etc. De hoc autem argumento ne verbum quidem habet Bruno noster, sed charitatis excellentiam mirifice exponit atque commendat. Neque in cap. 14 ejusdem commentarii aliquid occurrit consonans doctrinæ Brunonis Astensis, qui de eadem disserit virtute; sed totus est Carthusianus in verborum illorum explanatione: « Si linguis hominum loquar, » etc., cum de diverso linguarum genere atque de prophetia agat. Nullam pariter similitudinem, aut relationem quis comperiet predictos inter commentarios S. Brunonis Carthusiani in cap. 11, secundæ ad Corinth., et sermonem Signinensis episcopi « De patientiæ virtute. » Carthusianus enim exponit mentem D. Pauli, quod scilicet Corinthii debeant ejus insufficientiam sustinere, qua tamen eos docet veritatem, ne pseudomagistris et pseudoprophetis credant, qui falsa et perversa ad decipiendas animas prædicant; Bruno vero Astensis de patientiâ, ut christiana virtute maxime necessaria, et quæ plurimum meretur, concionem instituit. De castitate conjugii agit Bruno Carthusianus in comment. cap. 7, ad primæ Corinth., atque in primis loquitur de fornicationis reatu, dein de continentia, quando et quibus est necessaria. Quærit utrum D. Paulus uxorem duxerit, an virgo noster mansit. Tandem quærit an de virginitate præceptum habeatur. Aliam autem viam aggressus S. Bruno noster cap. 3, lib. II, excellentiam virtutis castitatis sibi proponit commendandam; continentiam ab omni opere carnis docet necessariam iis, qui vel castitatem voverunt, vel eam pro virtute, absque religionis voto, sibi elegerunt. Quartum caput libri ejusdem a Brunone nostro inscribitur « De virtutibus cardinalibus: » sed facta a me collatione cum iis, quæ Bruno Carthusianus commentatus est super psalmum 35, qui incipit: « Dixit injustus, ut delinquat in semetipso; » ne ullum quidem vestigium reperi, quo aliquid auctor noster de doctrina hujusce commentarii accepisse videatur. Idem asserere non vereor « De pace, » quæ titulus est cap. 7 ejusdem libri; nam totus ille psalmus nempe 82, ubi dispersos canit Propheta hostes populi Israelitici, et pacem illi comparatam, Bruno Carthusianus nihil aliud molitur, nisi vocum et nominum expositionem, quæ in psalmo continentur. Hæc omnino præterit A. N., sed pacis utilitatem atque exitium Dei erga homines beneficium ostendit. Quæ cum satis perspicua et probata sint, neminem mihi succensurum arbitror, si asseram Carthusianos sui patriarchæ defensores haud satis ejus commentarios, et libros Sententiarum Brunonis Astensis inspexisse; quod si in ejus lectione et comparatione vacassent, a patrocinio hujusce causæ abstinuissent. Neque me urgere putent, dicentes sermones « De obedientia et de abstinentia, » qui sunt 10 et 11, lib. II haud obscurum indicium præbere non ab episcopo elaboratos fuisse, sed a viro sacris contemplationibus dedito, ut erat S. Bruno Carthusianus. In primo enim de obedientia hæc ab anonymo Neapolitano pag. 28 referuntur: « Quid igitur dicant monachi inobedientes, et suas voluntates facientes: ac per hoc Deo non placentes cum tota monachorum religio inobedientia sit, et sine obedientia nihil sit. » In altero de abstinentia similiter eam monachi commendans ait: « Majorum sententia est: Sic comedat monachus, ut semper esuriat; et sic bibat episcopus ut an biberit, nesciat. » Hosce tractatus vel conciones qui legerint, hæc a Brunone Astensi, olim monacho obiter dicta fatebuntur; cum non ex professo de perfectione abstinentiæ et obedientiæ, quibus operam dare tenentur monachi, egerit; sed communes doctrinas, etiam viris sæculi convenientes, ex sacris litteris, jam ante suis in commentariis tractatas congesserit atque produxerit. Ab hac utique repetitione locorum, et Sententiarum utriusque Testamenti, quæ iisdem pene verbis in his, aliisque sermonibus, sicuti aliis in scriptis certissime a Brunone nostro exaratos continentur, tam validum pro mea confirmanda sententia eruitur argumentum, ut de ea nullus ambigendi locus relinquatur.

Pauca remanent diluenda, quæ ex Jodoco Badio Ascensio affert idem anonymus auctor Neapolitanus. Primum quidem concionem in sermone « De basilicis, quæ ab episcopis **471** ordinantur, » qui etiam in dedicatione Ecclesiæ nuncupatur, plane dicere se episcopum non esse. Secundum, non invecere arguit ad-judicandos esse Brunoni Astensi Sententiarum libros, quod in illis de commentariis in Exodum et in Apocalypsim mentio habeatur; cum amissa, aut nondum et tenebris eruti dici possint. Tertium nihil melius concludere, quod frequenter idem auctor se filium S. Benedicti dicat, eumque suum patriarcham et patrem appellet; cum iisdem titulis Carthusiani se S. Benedicto devictos fateri possunt, cum omnium monachorum patriarcha in Occidente S. Benedictus fuerit, pluraque ab ejus legibus Bruno pro sua instituenda familia desumpserit.

Ad primam objectionem respondeo sermonem illius auctorem nec monachum, nec episcopum se dicere; sed ex his quæ peroravit, episcopi personam potius, quam monachi exscribere ostendit. In secunda miserabile effugium collocatur; quod concessa etiam jactura commentariorum in Exodum et in Apocalypsim, qui Brunoni Carthusiano ascribuntur: nunquid idem de reliquis sacrarum Scripturarum interpretationibus censendum erit, ex quibus auctoritates et exempla passim usurpat auctor, suasque lucubrationes illustrat? Idemne infortunium subiisse affirmabimus? Sed ridiculum est hujusmodi somnia fingere, et probatissimis scriptoribus fidem non præbere.

Pro coronidis loco dicam S. Brunonem Carthusianum nullibi S. Benedictum parentem, vel patriarcham suum appellare; contra Brunonem Signiensem non tam his titulis, sed perspicuis etiam laudibus exornare. Unum vel alterum ex multis testimoniis proferam, cap. 4, lib. II Sententiarum inquit: « Beatus quoque Benedictus, cujus auctoritas maxima est; utpote in quo Spiritus sanctus loquebatur, præcipit similiter, ne quid nimis. » Et in sermone 4, cui titulus de eisdem martyribus, mystice exponens locum illum Genesis cap. 26 ubi narratur servos Moysi puteum fodisse, etc., hæc de S. Benedicto habet: « Sed quid dicam de beato Benedicto, qui tam egregium puteum fecit, cujus aqua saluberrima atque dulcissima omnibus sitiensibus et bibere volentibus et refectio proficit et saluti. Nullus post apostolos et evangelistas puteus factus est, qui tot homines satiasset, et a mortis periculo cunctisque passionibus liberasset, » etc. Mitto loqui de capite 16 Vitæ ejus, ubi dictum est quanta fuerit Brunonis nostri erga Benedictum ordinem dilectio, quantaque regularis observantiæ commendatio, quæ ab alio tanto cum studio proferri non poterant, nisi ab eo ejusdem S. patriarchæ institutum professus fuisset.

Ut autem totam dissertationem paucis colligamus, meminisse juvabit longe plures mss. codices Sententiarum libros S. Brunoni Astensi ascribere, atque in eis plurima ipso sensu, ipsisque verbis suis ex commentariis transtulisse. Diximus etiam styli similitudinem, omnimodamque consonantiam divinarum Scripturarum interpretationem hisce in libris ac in reliquis S. episcopi Signiensis operibus manifestam esse. Palam æque fecimus nihil Brunonem nostrum a commentariis Carthusiani in Sententiarum libros traduxisse. Profligata pariter penitusque deleta arbitramur objecta, quæ a scriptoribus Carthusianis ad suæ causæ patrocinium producta sunt: nec quidquam præterivimus, cui non sit plenissime satisfactum. Tandem controversiam omnem concludit Natalis Alexander, qui tom. VII Histor. eccl. sæc. XI et XII, art. 9, hæc de Brunone Astensi habet: « Item sermones plurimos fecit, quos inter Petrus diaconus lib. De viris illustribus Casinensibus cap. 34 enumerat, quos Theodorus Petrus Carthusiæ Coloniensis alumnus sub nomine S. Brunonis patriarchæ edidit tom. III operum ejus; quos sane ipsius non sunt, cum Petri Diaconi auctoritas, tum alia monumenta evincunt. »

Gratum igitur acceptumque habeas rogo, eruditissime præsul, hoc pro S. Brunone Signiensi episcopo vindiciarum opus, atque anonymum Neapolitanum admone, me nihil aliud intendisse, quam veritatem sententiæ meæ, tot tantisque argumentis suffultam tueri, eamque apud eruditos sublata omni dubitatione firmiter stabilire. Vale,

S. BRUNONIS ASTENSIS

EPISCOPI SIGNIENSIS

SENTENTIARUM

LIBER PRIMUS,

DE FIGURIS ECCLESIAE.

472 PROLOGUS.

Cum sint multa et pene innumerabilia in divinis voluminibus quæ sponsam Christi S. Ecclesiam significant, quædam tamen sunt, in quibus ejus laudes et majora sacramenta manifestius et plenius contineri videntur. Ut v. g. paradus cum arboribus fluminibusque suis, sicut et arca quam ex Dei præcepto Noe fabricavit. Similiter autem tabernaculum quod Moyses construxit. Similiter et templum quod ædificavit Salomon. Per mulierem quoque figuratur Ecclesia, quod Cantica canticorum manifeste demonstrant. Civitas quoque S. Jerusalem et Hierosolyma quæ nunc ab episcopis ubique dedicantur Ecclesiam Dei aperte significant. De his igitur se-

(1664) Collatus textus Marchesii cum editione Parisiensi S. Brunonis Carthusiani Jodoci Badii

Acundum ordinem quo posita sunt non omnia quidem, sed quæ tempori materiæ quid conveniant, Domino adjuvante, in sequentibus exponemus.

CAPUT PRIMUM.

De paradiso.

Scriptis Moyses in libro Genesios (1664) quod « plantaverat Dominus Deus paradus voluptatis a principio, in quem posuit hominem quem formaverat, ut operaretur et custodiret illum (Gen. II, 8). » Ibi omne lignum pulchrum visu et ad vescendum suave; ibi lignum vitæ; figuramque scientiæ boni et mali narrat esse plantatum. Inde quatuor flumina ex uno fonte procedere dicit, quibus tota illa terra irrigatur. Dicendum est igitur quid paradus Ascensii an. 1534, in-fol., et cum codicibus mss. infra adnotandis.

disus, quid Adam custos paradisi, quid illa tantarum tamque nobilium arborum genera, et quid flumina illa significant. Paradisus namque *hortus deliciarum* interpretatur, de quo videlicet horto in Canticis canticorum Dominus ad Ecclesiam loquitur, dicens : « Emissiones tuæ paradisi malorum punitorum cum pomorum fructibus (*Cant. iv, 3*) ; » quod tale est ac si diceret : Magna sunt munera tua, grata sunt xenia tua. Alii partem mittunt, et quod vile est aliis tribuunt; tu vero totum hortum das, et omnia meliora filiis tuis (1665) larga manu mandas et tribuis. De hoc horto (1666) in eodem loco idem ipse ait : « Hortus conclusus soror mea sponsa; hortus conclusus, et fons signatus (*Cant. iv, 12*). » Recundantur (1667) igitur latrones; recadat et diabolus princeps latronum, qui semper circuit quærens quem devoret. Conclusus est hortus, signatus fons, nec poma, nec aquam subripere potest. Hoc enim ipse Dominus testatur, dicens : « Oves meæ vocem meam audiunt, et ego Dominus vitam æternam do eis. Neque rapiet eas quisquam de manu mea (*Joan. x, 27*). » De his autem qui decipiuntur et a diabolo rapiuntur Joannes apostolus ait : « De nobis prodierunt, sed non erant ex nobis; si enim ex nobis fuissent, mansissent utique nobiscum (*I Joan. ii, 19*). » Item in eodem : « Descendi in hortum meum, ut viderem poma convallium, ut viderem si floruisset vinea et germinasset mala puica (*Cant. vi, 10*). » In Evangelio quoque de Domino dicitur : « Quia egressus est trans torrentem Cedron, ubi erat hortus, in quem introivit ipse et discipuli ejus (*Joan. xviii, 1*). » His igitur et similibus manifestum est quod per hortum, id est per paradysum Ecclesia significatur. Sed quid per Adam nisi Ecclesie custodes, episcopos scilicet et sacerdotes intelligamus? Audiant ergo isti quid de Adam Scriptura dicit, qui ad huc in paradysum missus est ut operaretur et custodiret illum. Non sint otiosi, quia operarii sunt : **473** vigilent, quia custodes sunt. Hoc et Apostolus faciebat, qui (1668) et prædicationi instabat, et manibus propriis operabatur unde vivebat. Quare Psalmista ait : « Labores manuum tuarum manducabis, beatus es, et bene tibi erit (*Psal. cxxvii, 2*). » Sed notandum valde quod dictum est a Domino de Adam, postquam peccaverat (1669). « Ne forte sumat de ligno vitæ, et vivat in æternum, etc. (*Genes. iii, 22*). » Post peccatum ei interdicitur lignum vitæ quod prius quidem interdictum non fuerat. Lignum vitæ Christus est, de quo Psalmista : « Et erit, inquit, tanquam lignum quod plantatum est secus decursus aquarum, quod fructum suum dabit in tempore suo (*Psal. i, 3*). » Et alibi : « Lignum vitæ est his qui apprehenderint eam, et qui tenuerit eam beatus (*Prov. iii, 18*). » Et Dominus in Evangelio :

(1665) Cod. S. Marci Flor. et amicis tuis; item uterque cod. Vat.

(1666) Idem cod. S. Marci Flor. De quo videlicet horto.

(1667) Editio Ascens. S. Brunonis Carthus. Recedant; item codd. Vaticani.

« Si in viridi ligno hæc faciunt, in arido quid fiet? » (*Luc. xxiii, 31*.) Videant igitur, quibus propter peccata sua Christi corpus, et sanguis interdicitur, ne forte ad lignum vitæ accedere presument. Audiant Apostolum dicentem : « Qui enim manducat et bibit indigne, judicium sibi manducat et bibit, non dijudicans corpus Domini (*I Cor. xi, 29*). » Lignum ergo vitæ caro Christi est, de qua ipse Dominus ait : « Qui manducat meam carnem, et bibit meam sanguinem, habet vitam æternam (*Joan. vi, 55*). » Lignum vero scientiæ boni, et mali peccatum inobedienciæ intelligitur. Quoties enim peccamus, toties de ligno hoc manducamus, quoniam Deo inobedientes sumus, qui peccare interdixit. Magnum est peccatum inobedienciæ, quo totus periiit mundus; magna est virtus obedientiæ, qua totus salvatus est mundus. Primus homo inobediens factus seipsum perdidit et nos; secundus homo factus est obediens usque ad mortem, ut salvaret nos. Vocatur hæc autem arbor lignum scientiæ boni et mali, quia tunc primi homines bona sua et mala sua, id est beatitudinem et miseriam suam intellexerunt, postquam de hoc ligno comederunt. Sicut enim per ægritudinem sanitas, per amarum dulce, per tenebras lux intelligitur; ita et per miseriam beatitudo cognoscitur. Neque perfecte cognoscit quantum bonum sit sanitas, qui nunquam infirmus fuit. Sed quid de cæteris arboribus dicemus, quibus ille locus deliciarum consitus est? Legitur in scripturis antiquorum (Solinus quoque hoc testatur) esse arbores in partibus quibusdam, quarum odoris suavitate homines satiati cibum alium non requirunt. Quantæ igitur jucunditatis, quantæ suavitatis, quam odoriferas, quamque fructiferas paradisi arbores esse putamus, si etiam illæ quæ extra sunt tales sunt. Per has autem arbores, Ecclesie filios intelligimus. Bona arbor beatus Paulus, qui plus omnibus laboravit. Bona et ille qui dixit : « Ego autem sicut oliva fructifera in domo Dei (*Psal. li, 10*). » Sic autem et illi de quibus dicitur : « Filii tui sicut novellæ olivarum in circuito mensæ tuæ (*Psal. cxxvii, 3*). » Tales et illi quibus Dominus ait : « Non vos me elegistis, sed ego elegi vos, et posui vos ut eatis, et fructum afferatis et fructus vester maneat (*Joan. xv, 16*). » Ecce tales sunt Ecclesie arbores: neque illis inferiores; imo tanto meliores, (1670) quanto melior est res quam figura. Major odoris suavitas, major fructus abundantia, et majoris jucunditatis dulcedo in his reperitur. Videant Christiani, qui per arbores paradisi significantur, ne sint infructuosi; quia nulla arbor legitur fuisse infructuosa. Quid autem quatuor flumina de fonte manantia, nisi quatuor Evangelistas de uno Christi pectore fidei doctrinam

(1668) Ead. edit. : Qui semper prædicationi instabat. Item cod. Vat.

(1669) Cod. Vat. 994, Videte ne forte, etc.

(1670) Cod. S. Marci Flor. et editio : Quanto melior est veritas quam figura. Item uterque cod. Vat., Ascensiana.

auscipientes, (1671) intelligimus? His autem fluminibus totus mundus irrigatur; horum doctrinæ abundantia tota Ecclesia secundatur et sanatur. Unde Psalmista ait: « Fluminis impetus lætificat civitatem Dei (Psal. xlv, 5). » Et alibi: « Elevaverunt flumina, Domine, elevaverunt flumina vocem suam (Psal. xcii, 4). » Fertur autem quod illa flumina superius nominata tantam saporis dulcedinem habeant, ut omnium potionum superent suavitatem; et hanc quidem suavitatem non prius amittant, quam in ea irruentibus fluviis vitientur. Quoniam bene nostris fluminibus, sanctis scilicet Evangelii, hoc quoque convenire videtur: quorum quidem dulcedo hæreticorum aquis sæpissime violatur. et nisi ab eis violata fuerint, nihil est quod comparari valeat. Miser homo qui tantam beatitudinem, propter suam inobedientiam amisit, miser qui tantas delicias perdidit, et de paradiso ejectus, post infinitas miseras, in mortem ruit. Sic enim scriptum est quia ejecit Dominus Adam de paradiso, « Et collocavit ante paradisum voluptatis cherubim, et flammeum gladium atque versatilem ad custodiendam viam ligni vitæ (Gen. iii, 23). » Hoc enim et in Ecclesia Dei videmus, et peccatores obedire nolentes verbi Dei gladio ab ea quotidie conspiciamus pelli. Si enim Deus primo homini non pepercit, quomodo aliis eum imitantibus parcat? Servemus igitur obedientiam, imitemur obedientiæ magistrum, « Qui cum in forma 474 Dei esset, semetipsum humiliavit factus obediens usque ad mortem (Phil. ii, 6). » Cui cum Patre, et Spiritu sancto est honor, et gloria in secula sæculorum. Amen.

CAPUT II.

De arca Noe.

Merito ad ecclesiarum dedicationem tanta populorum undique turba concurrat. Si quidem S. Ecclesia per eam arcam significatur, in quam tam innumerabilis omnium animalium multitudo convenit. Sic scriptum habes in libro Geneseos (Gen. vi, 14) quod præceperat Dominus Noe, ut faceret sibi arcam de lignis lævigatis, et mansiunculas in ea faceret, et bitumine intrinsecus et extrinsecus eam liniret. Præcepit etiam ut ostium et fenestram faceret in ea, et in cubito consummaret summitatem ejus. « Ingressus est autem Noe in eam, et filii ejus, et uxor ejus, et uxores filiorum ejus cum eo. De omnibus quoque animalibus mundis et immundis in eam ingressa sunt (Gen. vii, 7). » Videamus igitur, quid arca ista significet, quid ligna lævigata, quid mansiones et bitumen, quid ostium et fenestra, quid animalia munda et immunda significant. De hac enim arca scriptum est: « Surge Deus in requiem tuam, tu et arca sanctificationis tuæ (Psal. cxxxi, 8). » Hæc igitur arca S. Ecclesia est, extra quam nemo salva-

tur, in qua qui in die ultionis inventus fuerit, non peribit. Multi in ea esse videntur qui tunc extra eam inveniuntur: sicut illi quibus Dominus ait (1672): « Nescio vos (Matth. xxv, 12). » Illi igitur erunt in ea de quibus Salvator ait: « Pater volo, ut ubi ego sum, et ipsi sint mecum (Joan. xvii, 24). » Unde et alibi dicit: « Si quis in me non manserit, mittetur foras sicut palmes, et arescet, et colligent eum, et in ignem mittent, et ardet (Joan. xv, 6). » Sicut enim prima per aquam, ita et secunda vindicta per ignem fiet. Sic igitur arca ista est Ecclesia. Quid ligna lævigata, nisi homines intelliguntur? Homines utique Christiani, homines fidei ferramento dolati, et Spiritus sancti gladio lævigati, et charitatis bitumine inuncti et juncti. Talia ligna erant illa de quibus dicitur: « Multitudinis credentium erat cor unum et anima una, et nemo dicebat aliquid esse suum, sed erant illis omnia communia (Act. ii, 32). » (1673) Gaudeant monachi de tanto privilegio, quibus spiritus unus est, et proprium nihil est. Bituminis enim talis fertur esse natura, ut ligna, quæ ex eo illita fuerint, indissolubiliter jungat et incorrupta conservet. Merito itaque per bitumen charitas designatur, quæ omnibus virtutibus major est, et sine qua nulla virtus aliquid est. Hæc etiam inimicos conjungit, et eos quos conjungit æternos et incorruptibiles facit. Hæc igitur et intus per dilectionem, et extra per operationem nos ungat et jungat. Hæc in corde compatiatur, et in manibus operetur. Hoc est enim: « Intrinsecus, et extrinsecus linies eam (Gen. vi, 14). » Multæ autem mansiones in una arca, multæ gentes sunt in una Ecclesia. Diversæ sunt mansiones, et diversi sunt ordines et mores: nam et ipse Dominus in Evangelio dicit: « In domo Patris mei mansiones multæ sunt (Joan. xiv, 2). » — « Stella enim a stella differt in claritate (I Cor. xv, 41). » Manent in mansionibus animalia munda et immunda: quiescunt, et pacem habent; nullum alii nocet, nullum alii injuriam facit; et quod valde dolendum est, homines sæpe bestiis crudeliores sunt. (1674) Sufficiunt istis possessiones suæ. Si ergo intra arcam nulla discordia vel persecutio fuit, procul dubio de Ecclesia non sunt (quamvis in Ecclesia esse videantur) quicumque fratres odiunt et charitatis vinculum solvunt. Sed quid per ostium, et fenestram intelligimus? Dicat ipse Dominus: « Ego, inquit, sum ostium, per me si quis introierit, salvabitur (Joan. x, 7). » Non ergo salvantur, qui per ostium non intrant. Nullum animal ingreditur in arcam, nisi per ostium. Sed Simoniaci et hæretici aliunde in Ecclesiam intrare nituntur. Hoc autem faciunt, quia fures sunt et latrones. Fenestræ vero sunt illi, qui Ecclesiæ lumen subministrant, unde et Dominus discipulis ait: « Vos estis lux mundi (Matth. v, 14). » Magna fenestra beatus Paulus, qui ideo a Domino obæcatus est, ut multos illuminaret. Nec

(1671) Cit. editio: intelligamus?

(1672) Edit. cit. Amen dico vobis.

(1673) Cod. Vat. Gaudeant canonici de tanto privilegio, etc. Cod. Vat. 1254, habet. Gaudeant mo-

nachi. Item editio Ascens.

(1674) Item cod. et editio Ascens.: Sufficiunt illis mansiones suæ, et istis non sufficiunt possessiones suæ. Item cod. Vat. 954, et cod. 1254.

vacat a mysterio id quod ait : « Et .n cubito consummabis summitatem ejus (*Gen. vi, 16*). » Unus quidem cubitus unus est Deus, in quo tota nostra consummatio et perfectio est. « Excelsus super omnes gentes Dominus, et super cœlos gloria ejus (*Psal. cxii, 4*). » Ipse est caput rostrum, nos illius membra sumus (1675). Ideo enim arca inferius quidem ampla, superius vero arcta, et in cubito consummata est. Quia et S. Ecclesia in subjectis quidem lata et magna est, et in uno patre et magistro consummata est. Unde et Dominus ait : « Unus est enim **475** pater vester, qui in cœlis est (*Matth. xxiii, 9*). » Denique multo plures sunt mali quam boni, plures qui terrena quam cœlestia petunt. Angusta via est quæ ducit ad vitam, ampla est quæ ducit ad perditionem. Si quis etiam Ecclesiæ ordines considerare velit quomodo super laicos clerici, super clericos presbyteri, super presbyteros episcopi, super episcopos archiepiscopi, super illos patriarchæ per ordinem sedeant, et tunc tandem Romanum pontificem super omnes sedere conspiciat, etiam isto modo intelligere poterit quomodo arca Dei in inferioribus ampla, paulatim se angustando in uno cubito consummetur. Jam vero animalia munda et immunda, justos pariter et peccatores significare videntur. Nam et boni et mali, justi et peccatores, granum et palæa, zizania et frumenta simul in Ecclesia Dei conversantur, de uno pane vivunt, de uno calice bibunt, ut et se fratres esse ostendant, una et consona voce omnes dicunt, « Pater noster qui es in cœlis (1676) (*Matth. vi, 9*). » Illud quoque non vacat a mysterio quod homines et volucres superiorem locum in arca possederant; jumenta vero, pecora et similia inferius habitabant. Qui enim homines volucrum naturam imitantur, tales in S. Ecclesia superiores constitui debent. Det igitur operam sapientiæ et religioni, altius volet mente, et spiritu ad cœlestia erigatur, qui super alios esse desiderat. At vero illi merito inferiores sunt omnisque honoris et dignitatis, qui carnis concupiscentiis solisque voluptatibus dediti jumentorum naturam sequuntur : quæ quidem ipsa eorum natura prona finxit ventrique obedientia. Restat nunc de corvo dicere, qui de arca egressus ad eam ulterius redire neglexit ; in hoc nimirum illi figurantur, qui pro suis offensis ab Ecclesia separati ad eam ulterius redire despiciunt. Talis fuit Arius et Sabellius, tales et Donatistæ, qui pro suis iniquitatibus ab Ecclesia divisi (1677) ad eam redire et ei reconciliari noluerunt. Unde non immerito omne corvinum genus immundum esse dicitur (1678) : Qui vero per columbam, quæ cum ramo olivæ (1679) virentis ad arcam rediit, nisi illi significantur, qui mites sunt, et sapientes et humiles ? Hi enim quia pacem et concordiam diligunt, si Ecclesiam Dei et fratrum congregationem quolibet modo contra se

(1675) Cod. S. Marci. *In ipso unimur, et conjungimur, et unum sumus.* Item uterque cod. Vat.
 (1676) Idem cod. S. Marci : *Nec vocemini magistri, quia magister vester unus est Christus.*
 (1677) Idem cod. S. Marci : *Honoris et dignitatis*

A commotam intelligunt, mox humiliati et per omnia satisfacere parati ad eam redeunt, pacem offerunt et misericordiam suppliciter deposcunt. Qui ergo perire timet et salvari desiderat, ab unitate Ecclesiæ non recedat. Audiatur Dominum dicentem : « Manete in civitate, donec induamini virtute ex alto (*Luc. xxiv, 49*). » Qui cum Patre et Spiritu sancto vivit et regnat in sæcula sæculorum. Amen.

CAPUT III.

De tabernaculo fœderis.

« Quam dilecta tabernacula tua, Domine virtutum, concupiscit et deficit (1680) anima mea in atria Domini ! » (*Psal. lxxxiii, 1*). Cum pluraliter tabernacula B posuisset, mox non de multis tabernaculis, sed de una domo subdidit, dicens : « Beati qui habitant in domo tua, Domine, in sæculum sæculi laudabunt te (*ibid.*, 5). » Unde et alibi ait : « Unam petii a Domino, hanc requiræm, ut inhabitem in domo Domini omnibus diebus vitæ meæ (*Psal. xxvi, 5*). » De tribus tabernaculis scribit Apostolus, quorum primum in umbra est et figura, secundum in figura et veritate, tertium autem in sola veritate consistit. Ait enim : « Tabernaculum factum est primum in quo erant candelabra, et mensa, et propositio panum, quod dicitur sancta. Post velamentum autem secundum tabernaculum, quod dicitur Sancta sanctorum, aureum habens thuribulum et arcam testamenti circumtectam ex omni parte auro. In qua urna aurea habens C manna, et virgam Aaron quæ fronderat et tabulæ Testamenti (*Hebr. ix, 2, seq.*). » De tertio vero sic ait : « Christus assistens Pontifex futurorum bonorum per amplius et perfectius tabernaculum, non manufactum, id est non hujus creationis, neque per sanguinem hircorum, aut vitulorum, sed per proprium sanguinem introivit semel in sancta æterna redemptione inventa (*ibid.*, 11). » Primum igitur tabernaculum Synagoga, secundum Ecclesia, tertium vero cœlum ipsum intelligitur. « Habemus pontificem qui penetravit cœlum, ut Apostolus ait, Jesum Christum Dominum nostrum, et ibi quidem nunc apparet vultui Dei pro nobis (*Hebr. iv, 14*). » Habet itaque primum tabernaculum, id est Synagoga, candelabra sua, per quæ nimirum patriarchas et prophetas intelligimus, quorum doctrina et scientia populus ille illuminabatur, quando cæteræ nationes in tenebris sedebant et in caligine umbræ mortis. Et Moyses quidem non candelabra, sed candelabrum posuit, Christum **476** videlicet verum lumen significans; de quo quasi de uno hastili cuncta alia candelabra prodeunt. Hoc igitur candelabrum et unum et multa est, et unum quidem ih hastili, multa vero in calamis de uno hastili procedentibus. Sed quid per mensam nisi legis et prophetarum libri

indigni.

(1678) Cod. Vat., *Quid vero.* Item, edit. Ascens.
 (1679) Idem cod., *foliis virentibus.*
 (1680) Cod. Vat. 1254 : *Concupivit et deficit anima mea.*

designantur? Panum vero propositio ipsa eorum A purissimo intus et extra undique circumtecta erat, intelligentia est. De hac autem mensa scriptum est : « Fiat mensa eorum coram ipsis in laqueum, et in retributiones et in scandalum (*Psal. LXXIII, 22*). » « Littera enim occidit, spiritus autem vivificat (*II Cor. III, 6*). » Quod autem candelabrum ante mensam stabat, ut mensam illuminaret, et panes superpositos suo lumine illustraret, quid aliud significare putamus nisi id quod beatus Joannes in Apocalypsi sua scribit, dicens : « Vidi librum signatum sigillis septem, et nemo dignus inventus est, neque in caelo, neque in terra, neque sub terram, qui aperiret librum et solveret septem signacula ejus; et ego flebam multum, et dictum est mihi : Ne fleveris : ecce vicit leo de tribu Juda, radix David aperire librum et solvere septem signacula ejus (*Apoc. v, 4, 5*). » Si enim per librum mensa significatur, quid est aliud solvere librum, quam mensam illuminare. Idem igitur ipse et leo et candelabrum est : siquidem libri solutio nihil aliud est, quam mensam illuminatio. Velum autem inter utrumque tabernaculum positum erat, ne forte illi qui in priori tabernaculo erant ea quae in secundo agebantur videre potuissent (1681). Usque hodie namque dum legitur Moyses, « velamen, ut ait Apostolus, positum est (1682) ante faciem Judaeorum (*II Cor. III, 15*). » Hoc autem velamen tunc sublatum est, quando velum templi scissum est. Et extunc quidem omnibus in Christo credentibus revelata sunt Sancta sanctorum; caeteri vero in sua caecitate permanserunt, « ut videntes non videant, et audientes non intelligant (*Rom. IX, 8*). » Nunc autem de secundo tabernaculo videamus. « Post velamenta, inquit, secundum tabernaculum est quod dicitur Sancta sanctorum. » Quantum priore tabernaculo secundum tabernaculum perfectius (1683) sit, ipsum ejus nomen aperte demonstrat. Sed quid per thuribulum aureum, nisi apostolos et doctores intelligamus, qui sui odoris suavitate et caelum repleverunt, et terram. Tale thuribulum beatus Paulus portat, qui de se et de aliis loquitur, dicens : « Christi bonus odor sumus Deo in omni loco, in his, qui salvi sunt, et in his, qui pereunt. Aliis enim sumus odor vitae ad vitam, aliis odor mortis ad mortem (*II Cor. II, 15*). » Ipse quoque Dominus thuribulum portat, cujus odorem Ecclesia sentiens ait : « Trahe me post te, et curremus in odorem unguentorum tuorum (*Cant. I, 4*). » Unde et scriptum quod accepit angelus thuribulum, et implevit illud de igne altaris. « Et ascendit fumus aromatatum in conspectu Domini de manu angeli (*Apoc. VIII, 4*). » Angeli doctores sunt, quorum pectora thuribula sunt, eorum vero sermones et orationes quasi fumus aromatatum Domino placent. Quoniam vero (1684) arca Testamenti auro

quid aliud significat, nisi quod sancta Ecclesia sermone et opere, sapientia et religione tota refulget? Non sunt igitur ejus membra, qui vitiorum contagione se sponte commaculant. De ipsa enim scriptum est : « Una est columba mea, perfecta mea, immaculata mea (*Cant. VI, 8*). » Urna vero aurea habens manna, Christi humanitas plena divinitate : ut per aurum, quod de terra est, humanitatem, per manna vero, quod de caelo descendit, ejus divinitatem intelligamus. Sed quid per virgam Aaron qua fronderat, nisi beatam virginem Mariam intelligamus, quae et sicca peperit florem, et (1685) incorrupta peperit Salvatorem? In tabulis vero Testamenti omnis scientiae plenitudo intelligatur, quia decem verba in illis erant, per quae omnia utriusque Testamenti mandata figurantur. Quia enim omnes numeri in decem continentur, non immerito per decem omnia aliquando intelliguntur. Talia instrumenta erant in arca, tales reliquiae sunt in Ecclesia. Ibi thuribulum, hic apostoli : ibi urna aurea, hic Christus Deus, et homo : ibi tabulae Testamenti, hic omnis scientiae plenitudo, ibi virga Aaron, hic autem virga de radice Jesse. Restat nunc ut ad tertium tabernaculum transeamus, per quod caelum significari diximus. Nihil enim prodest in istis mansisse, nisi ad illud aliquando transeamus. Ideo enim in his laboramus, ut ad illud quandoque perveniamus. Ibi figura nulla est : quidquid ibi sit, veritas est. Non solum enim in Synagoga, verum etiam in Ecclesia multa in figura, et significatione fieri videmus. Quoniam enim parietes asperguntur aqua, et non simplici, sed salsa aqua, quod pavimenta scribuntur, quod lapides, et altaria oleo unguuntur quod per loca duodecim totidem cerei accenduntur, figura et significatio est; sed haec alio tempore exponenda servamus (1686). Nunc itaque in illam domum intrare festinemus, ubi non per speculum, 477 et in aenigmate, sed facie ad faciem omnia videamus. Dicamus iterum cum Psalmista, et iterum eadem repetamus : « Beati qui habitant in domo tua, Domine, in saecula saeculorum laudabunt te (*Psal. LXXIII, 5*). » Et : « Unam petii, hanc requiram, ut inhabitem in domo Domini omnibus diebus vitae meae (*Psal. XXVI, 4*). » Non est talis ista petitio, quam oblivioni tradere debeamus. In illa autem domo quanta bona sint parata sanctis, breviter Apostolus enumerans ait : « Quod oculus non vidit, nec auris audivit, nec in cor hominis ascendit, quae praeparavit Deus diligentibus se (*I Cor. II, 9*). » Quae ipse nobis prestare dignetur, qui cum Patre et Spiritu sancto vivit et regnat in saecula saeculorum. Amen.

(1681) Idem cod. S. Marci. Usque hodie dum legitur Moyses velamen, ut Apostolus ait, positum est, etc.

(1682) Vulgata habet, super cor eorum.

(1683) Cod. Vat., praestantius, al: potius.

(1684) Cod. Vat. Quod vero.

(1685) Idem cod. S. Marci : Et incorrupta genuit Salvatorem. Item. cod. Vat.

(1686) Haec omnia explanavit S. Bruno Astenis in tractatu De mysteriis et de sacramentis.

Duo isti cherubim duo sunt Testamenta, et quod significant duo libri, hoc duo significant cherubim. Cherubim namque *scientiæ plenitudo* interpretatur. Hanc autem scientiæ plenitudinem facilius quidem in libris, quam in illis simulacris comprehendimus. Totum autem quod in divinis Scripturis continetur multis simulacris significatur. Tu quoque si vis cherubim fieri, potes. Melius enim ex hominibus, quam linguis stant (1691) cherubim; et multi quidem ex hominibus jam cherubim facti sunt. Vis videre cherubim? Respice Paulum, omnis scientiæ plenum, doctorem gentium, et magistrum Ecclesiarum, cui cum sapientium et insipientium debitor sit, parvulis lac subministrat. Loquitur vero sapientiam inter perfectos. Si vis eum videre volantem, audi ipsum dicentem: « Scio hominem in Christo ante annos quatuordecim, sive in corpore, sive extra corpus, nescio; Deus scit raptum huiusmodi usque ad tertium cælum (II Cor. xii, 2). » Qui sic volat, alas habet, et qui ita loquitur non solum sapiens est, verum etiam scientiæ plenitudo dici potest. Sed quare de lignis olivarum cherubim isti facti sunt, nisi ut nos ad misericordiam provocent? Magna est virtus misericordiæ, sine qua nec ipsi cherubim esse possunt. Quod enim Græce ἰλεον, unde oleum, hoc nos misericordiam dicimus. Nihil est enim in cherubim quod magis attendere debeamus, quam ipsam materiam, de qua facta sunt, id est oliva sive misericordia. Unde et ipse Dominus ait: « Estote misericordes, sicut Pater vester misericors est (Luc. vi, 56). » Multa sunt, quæ de misericordia dici possunt. Siquidem « misericordia Domini plena est terra (Psal. cxviii, 64). » Bene autem sub alis cherubim arca Testamenti stare dicitur, quia nihil est, quod sic Ecclesiam Dei defendat et munit, sicut sereno divinus et scientia Scripturarum. De arca Testamenti in superiori sermone satis dictum est. Merito autem in domo Domini, quando ædificata est, malleus, aut securis, aut vox ferramenti audita non est; quia Ecclesia Dei, quæ per eam significabatur, non ferro, sed lingua ædificanda erat; non vox inarticulata, sed saneti Spiritus virtus eam construxit. Malum ferramentum Arius, malus malleus Sabellius, mala securis Nestorius, qui non ædificare, sed destruere conati sunt. Nunquam talium ferramentorum vox in Ecclesia audiat; vox potius turturis audiat in terra nostra. Cantet nobis Matthæus, Marcus, Lucas et Joannes. Nam et Pauli vocem semper me audire delectari. Augustinus quoque, et Ambrosius multique alii Ecclesiæ filii satis modulate suaviterque cantent. Restat nunc mare æneum, de quo multa dicenda sunt; sed quia jam nunc sermo claudendus est, hoc breviter dixerim. Mare æneum baptisma est, duodecim boves duodecim apostoli sunt, super quos tunc mare æneum Deus posuit, quando eis

(1691) Ex cod. Vat., emendantur editiones, quæ habent *homines*.

præcipiens dixit: « Euntes docete omnes gentes, baptizantes eos in nomine Patris, et Filii, et Spiritus sancti (Math. xxvii, 19). » Quod autem alii respiciunt ad orientem, alii ad aquilonem, alii ad meridiem, alii ad occasum; hoc est quod sequitur: quia « profecti prædicaverunt ubique, Domino cooperante et sermonem confirmante sequentibus signis (Marc. xvi, 20). » Quoniam vero templum Domini septem annis ædificatum est, et septem diebus dedicatum est, quid aliud significare putamus, nisi quod S. Ecclesia quo tempore in hac vita est, quæ septem diebus agit, semper et ædificatur 479 et dedicatur; siquidem alii quotidie ad fidem convertuntur, alii baptizantur, alii per poenitentiam et sanctam conversationem Domino concrantur et a peccatorum contagione mundantur. Hoc igitur septenario finito, dies sequitur octavus; dies videlicet resurrectionis, quando omnibus perfectis et consummatis, ad vitam transferemur æternam, quam ipse nobis præstare dignetur, qui vivit et regnat in sæcula sæculorum. Amen.

CAPUT V.

De muliere per quam figuratur Ecclesia.

Narrat beatus Joannes evangelista (Apoc. xii, 1) se vidisse sanctam Ecclesiam in specie mulieris, quæ erat amicta sole, et luna sub pedibus ejus, et in capite ejus corona stellarum duodecim, et pariens cruciabatur ut pareret. Magna laus Ecclesiæ Dei, quæ sole amicta perhibetur. Sole quidem amicta est, (1692) quia omni claritate et pulchritudine decorata est. Sunt autem et illi amicti sole, quibus Apostolus loquitur, dicens: « Induite vos Dominum Jesum Christum (Rom. xiii, 14). » Ipse enim est sol justitiæ, de quo et alibi ait: « Quicumque baptizati estis in Christo Jesu, Christum induistis (Galat. iii, 27). » Habet autem Ecclesia lunam sub pedibus, quia mundum despicit, et pro nihilo ducit. Merito mundus luna vocatur, quia ad lunæ similitudinem semper in motu est, semper mutatur, et variatur. Quid enim in mundo est, quod mutabile non sit? Et cælum mutatur et terra; mare quoque semper mutabile est, et aer nunc serenus, nunc nebulosus est. Sed quid de hominibus dicam? Sentiant ipsi mutationes suas, nunc læti, nunc irati, nunc tristes, nunc sani, nunc ægri, et multa alia quæ numerari non possunt. Hæc omnia despicit mulier ista, quia ad ea tendit quæ immutabilia sunt, ubi lætitia æterna, sanitas æterna, vita æterna, et quia ibi omnia æterna sunt, nihil ibi mutabile est. Habet autem in capite coronam stellarum duodecim, per quas duodecim apostolos intelligimus; ipsi eam coronaverunt; ipsi eam et reginam et dominam constituerunt; ipsi in æterni regis thalamum eam introduserunt. Et pariens cruciabatur ut pareret; hoc est quod in Evangelio Dominus ait: « Mulier cum parit trisuliam habet, quia venit hora ejus: cum autem pepererit puerum, jam non meminit partus. » (1692) Item cod. S. Marci: *Quia omni splendore, omni claritate.* Item cod. Vat.

suræ propter gaudium, quia natus est homo in mundo (*Juan. xvi, 21*). » Tantum est desiderium pariendi, tantus est amor filios generandi; parvipendit tormenta, non timet cruciatus, mori desiderat, ut adoptionis filios Domino pariat. Sic Rachel moriendo peperit; ut Synagoga Benjamin, et nos Paulum apostolum habeamus. De hac muliere Salomon quoque ait: « Mulierem fortem quis inveniet? procul et de ultimis finibus pretium ejus (*Prov. xxxi, 10*). » Talem mulierem suis temporibus invenire non potuit, procul, et post multa tempora, gentium Ecclesiam nasci. et venire cognovit. Cujus honor et gloria omnisque beatitudo, quia in fine mundi revelabitur; de ultimis finibus pretium ejus esse dixit: « Manum suam misit ad fortia, et digiti ejus apprehenderunt fœsum (*ibid.*). » In hoc Ecclesiæ sapientia manifestatur: tam bene cuncta disponit: manum suam, id est eos, qui fortiores sunt et sapientiores ad majora negotia mittit; talesque rectores, et episcopos constituit. Digni vero fœsum apprehendunt, quia illis minora negotia committit, qui imperfectiores sunt, minusque periti: « Os suum aperuit sapientiæ, et lex clementiæ sub lingua ejus (*ibid.*). » Non vana et inutilia loquitur, sermo est sale conditus et sarnat et reficit auditores. Lex autem clementiæ illa est qua etiam inimicos diligere et cunctis ex corde dimittere jubemur. *Nobilis in portis vir ejus, quando sedit cum senatoribus terræ.* Hæc una laus Ecclesiæ, præ cæteris laudibus major est, quod vir ejus tam nobilis sit. Hæc tamen nobilitas nondum apparuit, humilis venit et in forma servi. Non venit ministrari, sed ministrare, et ponere animam suam redemptionem pro multis; quasi reus judicatus est et inter iniquos deputatus est. Tunc ergo nobilis erit, tunc ejus nobilitas apparebit, cum sedit cum senatoribus terræ, cum Deus manifeste veniet, Deus noster, et non silebit. Ipse enim ait: « Vivo ego dicit Dominus, quia curvabitur omne genu, et condebetur omnis lingua (*Isa. xlv, 23*). » Senatores terræ apostoli sunt, quibus a Domino dictum est: « Vos qui secuti estis me, sedebitis super sedes duodecim, judicantes duodecim tribus Israel (*Matth. xix, 28*). » Tunc portæ aperientur: bonis quidem portæ vitæ: malis vero portæ mortis. Hæc autem illa mulier, (1693) illa Christi nobilissima sponsa, cui in Canticis canticorum Dominus ait: « Veni de Libano; veni coronaberis de capite Amanæ, de vertice Sanir et Hermon, de cubilibus leonum, de montibus pardorum (*Cant. iv, 8*). » Ecce audivimus, unde Ecclesia venerit, ubi nata, et inter quos conversata fuerit. Isti 480 montes, hæc loca arida et deserta, feræ et barbaræ gentes intelliguntur, ex quibus in unam Christi fidem sancta Ecclesia collecta est. Leones et pardi maligni spiritus sunt, qui in eis habitabant, et domos et cubile in eis habebant. Non est ergo curandum quid fuerit, vel unde vene-

(1693) Item cod. B: Marci Flor.: *Illa Christi novissima sponsa.*

(1694) Cod. Vat.: *Obliviscere montes pardorum et*

rit, sed qualis nunc sit et quo venerit. Ordo tamen verborum talis est: veni de Libano soror mea sponsa: veni de Libano, veni; veni de capite Amanæ, de vertice Sanir et Hermon: veni de cubilibus leonum, de montibus pardorum; deinde vero subdendum, coronaberis. « Nemo coronabitur, ait Apostolus, nisi qui legitime certaverit (*II Tim. ii, 5*). » Ipsum igitur venire, certare est. Neque enim ei facile fuit, patriam parentesque relinquere, pristinos mores, antiquam conversationem, et eos quos colerat deos, deserere. Pugnavit igitur, quia venit; vicit, quia teneri non potuit. Coronabitur igitur, et illa corona coronabitur de qua superius dicitur: « Et in capite ejus corona stellarum duodecim (*Apoc. xii, 2*). » Possumus tamen per illam quæ de Libano venit eos intelligere, qui ex Judæis crediderunt. Quod autem Jerusalem Libanus dicitur, audi prophetam dicentem: « Aperi, Libane, portas tuas, et devoret ignis cedros tuas (*Zach. xi, 4*). » Quia igitur nobiles arbores viros clarissimos, reges, et sacerdotes et prophetas intelligimus. Hæc est autem illa mulier, sive potius illa regina (coronata enim est, quod reginarum proprium est) de qua Psalmista loquitur, dicens: « Astitit regina a dextris tuis in vestitu deaurato, circumdata varietate. Audi filia, et vide et inclina aurem tuam, obliviscere populum tuum, et domum patris tui; quoniam concipivit rex speciem tuam (1694) (*Psal. xlv, 10*). » Ipse quoque Dominus et Salvator noster quod de ea dixerit, audiamus. « Regina, inquit, austri venit a finibus terræ audire sapientiam Salomonis (*Matth. xii, 42*). » Venit autem, ut Regum libri (iii, 10) testantur, cum equitatu et apparatu multo. Obtulit autem munera Salomoni: aurum verum et aromata qualia prius non allata in Jerusalem, instructa tandem de omnibus quæ audire desiderabat, magnisque a rege ditata muneribus gaudens et exultans ad propria remeavit. Non est hujus temporis exponere omnia quæ istis verbis significari videntur. Imitemur hanc reginam: mater enim nostra est semperque sapientiæ operam demus et sapientiam Salomonis semper audire desideremus; illius videlicet Salomonis qui ait: « Et ecce plus quam Salomon hic (*Matth. xii, 25*). » A finibus terræ venit illa, D finiatur et in nobis terrena omnis concupiscentia. Dicamus autem cum Psalmista: « A finibus terræ ad te clamavi (*Psal. lx, 3*). » Aurum autem Deo offerimus, si mente et corpore puri simus. Sed quid aromata, nisi virtutes intelliguntur? Non est aliud munus quod dignius offeratur Deo, imo nullum nostrum munus sine his suscipit Deus. Nihil Deo offerre possumus, nisi quod ab eo accepimus. « Quid enim habes, inquit Apostolus, quod non accepisti? Si autem accepisti, quid gloriaris, quasi non acceperis? » (*I Cor. iv, 7*). Sua reddamus Deo, nostra non suscipit: (1695) nostrum enim non est nisi

cubila leonum.

(1695) Uterque cod. Vat.: *Nostrum enim nihil est, nisi peccatum.*

peccatum, quod qui non habet, dives est. Divites A et igitur essemus, si nihil de nostro haberemus. Sunt autem et aliæ mulieres, quæ Ecclesiam sanctam significant, sicut Sara, quæ prius Sarai vocata est, quæ *princeps mea* interpretatur. Sed non erat conveniens, ut princeps mea vocaretur, quæ omnium princeps, (1696) et mater erat. Dicatur igitur non princeps mea, sed princeps nostra, quia in filio, quem genuit, benedicuntur omnes gentes. Similis autem et Rebecca, quæ *multa patientia* interpretatur, et Lia, quæ *laboriosa* dicitur; oculis quidem lippa, sed ventre secunda. Rachel quoque facie speciosa, et Sephora, quæ interpretatur *pulchra*, Ecclesiæ tenent figuram. Hæc pulchra, illa speciosa vocatur. Idem tamen utrumque nomen significat. Pulchra mater pulchros filios facit. Speciosa mater speciosos filios (1697) parit. Si ergo parentes pulchri sunt, cur illi turpes? Negabunt aliquando isti parentes suos esse filios, qui turpes erant et (1698) ejus imaginem et similitudinem non habebant. Ad quam imaginem et similitudinem ipse speciosus forma præ filiis hominum nos reformare, et innovare dignetur, qui cum Patre et Spiritu sancto vivit et regnat Deus in sæcula sæculorum. Amen.

CAPUT VI.

De civitate sancta Jerusalem.

Super montem magnum et altum, in spiritu exaltatus beatus Joannes, sicut ipse testatur (*Apoc. xviii, 2*), vidit ibi civitatem sanctam Jerusalem, novo opere et mirabili artificio ædificari. Muri ejus lapide pretioso, et ipse plateæ civitatis auro purissimo ut vitro clarissimo construebantur. Habebat autem portas duodecim, 481 singulas ex singulis compositas margaritis, quarum tres ad orientem, tres ad aquilonem, tres ad meridiem et tres ad occasum respiciebant. Hæc est illa Jerusalem, quæ sicut scriptum est, ædificabatur ut civitas, cujus participatio ejus est in idipsum (*Psal. cxxi, 3*). Illorum enim participatio est in idipsum, quibus est cor unum et anima una. Inter quos discordia nulla est, et concordia firmissima est. Exaltemur igitur et nos simul cum beato Joanne in montem magnum et altum, ut in mentis excessu elevati, non ad litteram, sed spiritualiter hæc intelligamus. Hæc civitas sancta Ecclesia est; isti muri et isti lapides pretiosi, homines sunt: homines utique nobiles et clari, virtutibus et sapientia præditi, quales apostoli fuerunt et martyres, et cæteri qui per fidem et sanctam conversationem Domino placuerunt. Sic loquitur sermo divinus et his translationibus utitur, ut viros clarissimos et laude dignissimos, non homines, sed angelos vocet; nunc stellas cæli, nunc solem

et lunam, nunc nubes et tonitrua, nunc montes et colles, et his similia. Sic igitur hoc in loco fieri videmus; ubi sanctam Ecclesiam non ex hominibus, sed ex auro et lapidibus ædificari dicitur. Primi hujus ædificii lapides apostoli sunt, qui in fundamento positi totam civitatem ferre dicuntur. Unde et Apostolus ait: « Super ædificati super fundamentum apostolorum et prophetarum, ipso summo angulari lapide Christo Jesu, in quo omnis ædificatio constructa crescit in templum sanctum in Domino (*Ephes. ii, 20*). » Merito ergo ipso numero notantur et declarantur; sunt enim duodecim, et cum cæteri quoque lapides pretiosi sint, his tamen nulli alii comparantur. Nullus lapis in hujus ædificii muri est, nisi pretiosus. Alii tamen aliis pretiosiores B sunt. Differt enim stella a stella in claritate, nec omnia membra eadem membra, sufficiat omnibus, quod pretiosi sunt. Sed quid per aurum purissimum et vitrum (1699) clarissimum, quo plateæ strætæ sunt, nisi sapientiam intelligimus? Sapientiam videlicet illam, quæ clamitat in plateis et inter sanctos dat vocem suam. Beatæ plateæ, in quibus fidelium conventus non fabulis vacat, sed sapientiæ intendit, et bibunt aquam non de fontibus Ægypti, quæ vertuntur in sanguinem, sed de fontibus Israel salicitem in vitam æternam. Notandum autem quod iidem ipsi apostoli et fundamenta et portæ dicuntur. Fundamenta quidem quia in toto ædificio et primi sunt et cæteros ferunt. Portæ vero, quia nemo nisi per ipsos, id est per eorum fidem atque doctrinam Ecclesiæ societati conjungitur, vel cæli palatium ingreditur, ipsis datæ sunt claves regni cælorum, ipsi et portæ et ostiarii sunt. Hæc autem omnia in Apocalypsi latius exposuimus (1700): nec modo tempus est ut per singula disserantur. Et quis unquam, nisi Spiritus sanctus, ista dictasset et Ecclesie laudes tantis prædonis extollere potuisset? Sed videamus quid etiam Psalmista de hæc tam nobili civitate loquatur (1701): « Fundamenta, inquit, ejus in montibus sanctis, diligit Dominus portas Sion super omnia tabernacula Jacob (*Psal. lxxxvi, 1*). » Jam superius de fundamentis dictum est: « Fundamentum aliud, ait Apostolus, nemo potest ponere, præter id quod positum est, quod est Christus Jesus (*I Cor. iii, 11*). » De quo et Dominus ait: « Tu es Petrus, et super hanc petram ædificabo Ecclesiam meam (*Matth. xvi, 18*). » Fundamentum igitur fundamentorum Christus est; siquidem et apostoli et prophetæ fundamenta sunt. Quæ igitur civitas super tales montes fundata est, merito de ea dicitur: « Fundamenta ejus in montibus sanctis, diligit Dominus portas ejus super omnia tabernacula Jacob (1702). » Si solas portas Sion tantum diligit, dic, quæso, quantum diligit totam civitatem? Ta-

(1696) Cod. Vat., *Et Domina erat.*(1697) Cod. Vat., *Facit.*(1698) Cod. Vat.: *Qui turpes erunt, et ejus imaginem et similitudinem non habebunt.*(1699) Edit. Ascens. male habet *nitrum*.

(1700) In Apocalypsi affirmat hæc omnia copiosius

exposuisse.

(1701) Cod. Ascens. addit.

(1702) Eadem ipsaque verbis hujusce loci explanationem dedit S. Bruno in comment. super psalm. 86, ubi integra legitur cum in Marchenii edito non habetur.

bernaculo Jacob; isti Judæi intelliguntur, qui a Domino recedentes ubique gentium dispersi sunt. « Gloriosa dicta sunt de te, civitas Dei (*Psal. lxxxvi. 3*) : » sed quæ gloriosa? an forsitan illa, quod tota ex auro, et margaritis et lapidibus pretiosis ædificari dicitur? hæc utique gloriosa sunt, alia tamen illa scilicet gloriosiora, quæ de ea dicta sunt. Sed vis audire quæ? « Memor ero Rahab et Babylonis scientium me (*Ibid., 4*). » Et revera gloriosa, et plus quam gloriosa sunt hæc. Considera modo quid viri justi de Dei misericordia sperare et præsumere valeant, si etiam Rahab et Babylonis Dominus memor erit? Altera meretrix fuit; altera Dei populum captivatum sustinuit. Et illa quidem exploratores, ne occiderentur, abscondit. Hæc vero populum prævaricantem, aliquanto tempore ex Dei præcepto in servitute detinuit. Talium igitur Dominus memor erit, quia memor est omnium scientium eum. Neque enim istarum memor esset, nisi quia cum scire, et quamvis post multa flagitia, in eum tamen crederent meruerunt. Valde enim notandum est quod ait, « Scientium me. » Qualiscunque igitur prius fuerit, sive meretrix, sive sanctorum percussor, si tandem conversus fuerit et Dominum cognoverit, salvus erit; unde et ipse Dominus ait: « Hæc est vita æterna, ut **482** cognoscant te verum Deum, et quem misisti Jesum Christum (*Joan. xvii. 3*). » Audiamus nunc et alia gloriosa quæ dicuntur de civitate Dei. « Ecce, inquit alienigenæ, et Tyrus, et populus Æthiopum, hi qui fuerunt in ea (*Psal. lxxxvi. 4*). » Hoc est enim (1703), quod Apostolus ait: « Non Judæorum Deus tantum, imo et gentium (*Rom. iii. 29*). » Similiter autem et apostolus Petrus: « In veritate, inquit, comperi, quia non est personarum acceptor Deus. Sed in omni gente, qui timet Deum et operatur justitiam acceptus est illi (*Act. x. 34*). » Quicunque igitur Deum timet et justitiam operatur, undecunque veniat, ab hac piissima civitate suscipitur, et non quasi alienigena, sed quasi civis et indigena habetur. Ita Cornelius centurio susceptus est, qui primus de gentibus Ecclesiæ filius factus est. Hoc et illud vas significabat, quod immundis animalibus plenum erat, quando apostolo dictum est: « Macta, et manduca (*ibid., 13*); » hoc et ille simia significabant, quæ simul cum pavonibus Salomoni afferebantur. Quid si qua turpius? Quid pavone pulchrius. In tabernaculo Domini et cilicia erant et pili caprarum. Neque hircum in holocaustum Domini respuit, cui tamen et agni offerebantur. Aurum et lapides et ligna cæteraque quibus templum Domini constructum est, non ibi nata, sed aliunde translata sunt. Sic igitur et Ecclesia ex omnibus gentibus ædificata omnes homines recipit, neminem autem se venientem repellit. « Et Tyrus et populus Æthiopum, ii qui fuerunt in ea. » Gloriosa sunt

hæc quæ et justis et peccatoribus magnam spem dare possunt, et immensam ferre lætitiā. Vis in Ecclesia suscipi? Tyrios imitare, quorum opere et auxilio templum ædificatum est. Invenire et centurionem, qui Synagogam Judæis ædificavit. Moyses, sicut legitur, Æthiopiā duxit uxorem; pro qua Maria soror ejus, quia murmuravit, lepra a Domino percussa, extra castra ejecta est. Hujus Æthiopiæ filii sunt Æthiopes isti de quibus nunc dicitur: « Et populus Æthiopum hi fuerunt in ea. » Hæc est illa Æthiopiā, quæ in Canticis canticorum loquitur, dicens: « Nigra sum, sed formosa, filia Jerusalem (*Cant. i. 5*). » Hanc autem, quia Synagogam odio habet, ideo lepra percussa est, et usque ad sæculi consummationem intra Ecclesiæ castra non suscipietur. Hæc igitur gloriosa, imo gloriosissima sunt, quæ dicuntur de civitate Dei, in qua servi sunt liberi, ignobiles gloriosi. Et ibi, et non alibi est illa aqua, quæ Æthiopum possit mutare colorem. Et hæc quidem tantam hominum curam et diligentiam habet, et non immerito omnium mater esse dicitur, unde et subditur: « Mater (1704) Sion dicet homo (*Psal. lxxxvi. 5*). » Ac si dicitur: Hæc est mater, et vere mater, quæ pietatis sinum omnibus aperit, nulli materna viscera claudit, omnes suscipit, omnes ex affectu fovet et nutrit. Sequitur: « Et homo natus est in ea, et ipse fundavit eam Altissimus (*ibid.*). » Multa superius gloriosa dicta sunt de civitate ista; sed hoc quod modo dicitur omni gloria gloriosius est; nulla gloria huic gloriæ comparari potest; ipse Altissimus qui fundavit et fecit eam; ipse homo factus est et natus est in ea. Et unde hoc propheta? Vis audire unde? « Dominus narravit in scripturis populorum et principum horum, qui fuerunt in ea (*ibid., 6*). » Interroga patres tuos, et annuntiabunt tibi; majores tuos, et dicent tibi (*Deut. xxxii. 7*). Lege Scripturas omnium populorum, prophetarum scilicet et apostolorum, quæ omnium communes sunt, quæ ad nostram et omnium doctrinam scriptæ sunt, et docebunt te; lege Moysen, Isaiam et Jeremiam, et invenies: lege Evangelia quæ non sunt minoris auctoritatis quam illa; lege Paulum apostolum Jesu Christi, qui vocatus est apostolus et segregatus in Evangelium Dei quod ante promiserat per prophetas suos in Scripturis sanctis de Filio suo; qui factus est ei ex semine David secundum carnem (*Rom. i. 4*). » Probatum est igitur quod homo factus est, et ipse fundavit eam Altissimus. Restat unum gloriosum quod dictum est de hac civitate, et ipsum audiamus: « Sicut lætantium omnium nostrum habitatio est in te (*Psal. lxxxvi. 7*). » Nam et hoc valde gloriosum est quod hujus civitatis habitatores perpetuam lætitiā habebunt, et nullam miseriam sentient. Ubi enim nulla miseria, ibi lætitiā omnis reperitur. Hæc autem lætitiā spiritualis est; hoc gaudium non

(1703) Cod. S. Marci Flor.

(1704) *Psal. lxxxvi. 5*, Vulgata habet: *Nunquid Sion dicet.*

rerum temporalium, sed æternæ felicitatis est. De qua Apostolus ait : « Non sunt condignæ passiones hujus temporis ad futuram gloriam, quæ revelabitur in nobis (Rom. viii, 18). » — « Lætamini ergo in Domino, et exultate justi, et gloriamini omnes recti corde (Psal. xxi, 11). » — « Gaudete in Domino semper; iterum dico gaudete (Philip. iv, 4). » Quod ipse modo præstare dignetur, qui vivit et regnat in sæcula sæculorum. Amen.

483 CAPUT VII.

De basilicis quæ ab episcopis dedicantur (1705).

Scitis, fratres mei (1706), qui ad hujus basilicæ dedicationem convenistis, quod domus hæc ecclesia vocatur; quoniam Ecclesiam sanctam significat. Non minus enim domus hæc sive magna, sive parva sit, Ecclesiam sanctam significat, quam templum illud nobilissimum Salomonis, vel civitas sancta Jerusalem dicitur, vel tabernaculum testimonii. Ecclesia nomen Græcum est; significat autem populi convocationem (1707); populi utique Dominum timentis et Domino servientis. Sicut enim ex multis lapidibus ordine et ratione compositis una domus efficitur, ita ex multis hominibus, dilectionis et fraternitatis amore societatis, una Ecclesia constituitur. Quemadmodum enim domus ista fundamentum habet, lapides et parietes habet; portas et fenestras, et similia habet; similiter et sancta Ecclesia, Apostolo dicente, secundum quamdam similitudinem, hæc omnia habere dignoscitur. Sed ipse dicat: Ipse nos doceat; ipse ejus fundamenta et ædificium fundamentis suppositum ostendat. « Jam non esis, inquit, hospites et advenæ; sed estis cives sanctorum et domestici Dei, superædificati super fundamentum apostolorum et prophetarum ipso summa angulari lapide Christo Jesu, in quo omnis ædificatio constructa crescit in templum sanctum in Domino (Ephes. ii, 19). » Habet igitur Ecclesia fundamentum, apostolos videlicet et prophetas, et Jesum Dominum et Salvatorem nostrum, fundamentorum omnium fundamentum. De quo Apostolus ait: « Fundamentum aliud nemo potest ponere, præter id quod positum est, quod est Christus Jesus (I Cor. iii, 11). » Isti autem dicuntur fundamentum, quia super eorum fidem atque doctrinam tota Ecclesia fabricata est. Dicuntur et portæ, quia per eos cæteri ingrediuntur. Isti sunt illæ portæ de quibus dicitur: « Diligit Dominus portas Sion super omnia tabernacula Jacob (Psal. lxxvi, 1). » Habet et infernus suas portas de quibus Dominus ait: « Tu es Petrus, et super hanc petram ædificabo Ecclesiam meam: et portæ inferi non prævalebunt adversus eam (Matth. xvi, 19). » Et in Psalmis: « Qui exaltas me de portis mortis, ut annuntiem omnes laudationes tuas in portis filiæ Sion (Psal. ix, 19). » Tales igitur portas habet Ecclesia, quæ per istas,

A quas hic cernitis, significantur. Habet autem et columnas, quales Petrus, Jacobus et Joannes fuerunt, qui Ecclesiæ columnas ab ipso Apostolo vocantur. Has autem columnas illæ duæ columnæ significant, quæ ante fores templi stabant, quarum altera Jachim, altera Booz (III Reg. vii, 21) vocabatur. Has et istæ columnæ significant, quas hos parietes sustinere videtis. Per lapides autem quibus parietes construuntur, omnis hæc populi multitudo significatur. Et sicut illi, nisi vel calce vel ferro colligati fuerint, facile ruunt et stare non possunt; ita et isti, nisi charitatis concordia et pacis vinculo jungantur et uniantur, totum ecclesiasticum ædificium subito destruitur, et diutius stare non valet; unde et inter omnes merito illi maledicuntur, et a Deo odio habentur, qui inter fratres discordiam seminant. Sicut enim sola pax et concordia hos lapides ligat, ita sola discordia eos dissociat. Isti igitur parietes nos doceant; isti lapides nos instruant, qualiter nos diligere et pacem et concordiam tenere debeamus. Per fenestras vero episcopos et doctores omnesque alios intelligere possumus, quorum doctrina et exemplis hæc domus Domini illuminatur. Ad hoc enim fenestræ sunt, et hoc illarum officium, et hæc utilitas est, ut luminis claritatem præbeant et tenebrarum caliginem pellant. Talis fenestra fuit Gregorius, talis Hieronymus et Augustinus, talis Ambrosius et Hilarius, tales et multi alii fuerunt, doctrinæ splendore mundum illuminantes. Si quis autem per singula currere velit, nulla pars in toto ædificio reperitur, quæ suam non possit habere figuram. De constructione domus hæc nos dixisse sufficiat: nunc de ejus dedicatione videamus (1708). Vidistis hodie quid episcopus egerit, cum ad hanc aulam consecrandam accesserit. Primum autem omnia litania fecit, et ipsum Deum omnipotentem, et Matrem Domini nostri Jesu Christi beatissimam virginem Mariam, omnesque angelorum choros et sanctorum omnium exercitus sibi in adjutorium invitavit, quorum præsentiam adesse, et quorum benedictionibus hanc fieri dedicationem dubitare non debemus. Deinde vero sale imposito aquam sanctificavit, qua videlicet aqua templum hoc foris baptizaretur et parietes aspergerentur. Foris autem dixi, quia alia aqua interius preparatur. Sal vero, quia sapientiam significat, ideo digne satis huic aqua miscetur, quæ utique vero nomine aqua sapientiæ vocatur. Et revera hæc est aqua sapientiæ, quæ **484** sola sapientes facit, et sine qua nemo sapiens fieri potest. Soli baptizati sunt sapientes, quia ipsi soli a mundi vanitatibus et diabolicis astutiis liberi sunt. Tribus autem vicibus ab episcopo circumveiente parietes asperguntur aqua, quia non est possibile ut tota domus mergatur in aquam. Hæc autem aspersio fasciculo byssopi fieri videtur, ut adimpleatur

(1705) Titulus. eod. Vaticani est: *In dedicatione ecclesiæ.*

(1706) Codex S. Marci Flor. *Scitis fratres charissimi.*

(1707) Cod. Vat. *Collectionem.*

(1708) Hanc eandem expositionem ritus in consecratione ecclesiæ tradit S. Bruno in peculiari tractatu cui titulus: *De mysteriis et ecclesiasticis ritibus.*

quod scriptum est : « Asperges me hyssopo, et mundabor; lavabis me, et super nivem dealbabor (Psal. l, 9). » Hæc herba humilis est et naturaliter nascitur. « Petra autem erat Christus (I Cor. x, 4), » ait Apostolus. Significavit autem ordinem sacerdotalem, quibus Dominus ait : « Discite a me quia mitis sum et humilis corde (Matth. xi, 29). » Qui occidi quidem possunt, ab hac petra tamen divelli non possunt. Tales igitur digni sunt, qui Ecclesiam Dei baptizare et aspergere debeant. Percutit etiam episcopus ecclesiæ fores virga pastoralis, ut illius vicarium se esse ostendat, de quo scriptum est : « Et percutiet terram virga oris sui, et spiritu labiorum suorum interficiet impium (Thess. ii, 8). » Hæc percussione diabolus pellitur, ut in umbraculis domus Domini locum jam ulterius non habeat. Fugit igitur sancti Spiritus verbis incalenatus, quibus dicitur : « Tollite portas principes vestras, et elevamini portæ æternales, et introibit rex gloriæ (Psal. xxiii, 7). » Inde vero templum ingreditur, et aliam aquam sanctificat, per quam Spiritus sanctus significatur, cui non solum sal, sed vinum miscetur et cinis. Quod autem Spiritus sanctus per aquam significatur, audi ipsum Dominum dicentem : « Qui credit in me, flumina de ventre ejus fluent aquæ vivæ (Joan. vii, 38); » quod mox evangelista exponens, ait : « Hoc autem dixit de Spiritu quem accepturi erant credentes in eum (ibid.). » Pulchre autem huic aquæ, per quam Spiritus sanctus significatur, et vinum miscetur et cinis; quia quos Spiritus sanctus lavat et tangit, illi procul dubio et scientiæ vino inebriantur et poenitentiae pulvere asperguntur. Et valde quidem necesse est ut noviter baptizati tali vino inebriantur et tali pulvere aspergantur. Hoc vino apostoli inebriati linguis omnibus loquebantur. Ad hujus vini ebrietatem nos invitans Dominus, ait : « Comedite amici mei, et bibite et inebriamini, charissimi (Cant. v, 1). » De hoc et Psalmista dicit : « Inebriabuntur ab ubertate domus tuæ, et torrente voluptatis tuæ potabis eos (Psal. xxv, 9). » Pulvere vero aspersi sunt qui se peccatores esse intelligunt. Hoc suis in afflictionibus frequenter antiquos patres fecisse legimus. Tali pulvere aspersus Abraham dicebat : « Loquar ad Dominum meum, cum sim pulvis et cinis (Gen. xviii, 27). » Tali et Ninivitæ aspersi (Jonæ iii, 5) veniam accipere meruerunt. Unde et in Ecclesiis consuetudo inolevit, ut initio Quadragesimæ capita pulvere aspergantur. Et vide quam ordinate et rationabiliter omnia fiant. Exterius aqua, interius spiritu domus Dei lavatur et baptizatur, ut adimpleatur, quod Dominus ait : « Nisi quis renatus fuerit ex aqua et Spiritu sancto, non potest introire in regnum Dei (Joan. iii, 6). » Quoniam vero (1709) totum alphabetum bis in pavimento scribitur, quid aliud significat, nisi quod is qui baptizatus est utriusque Testamenti scientiam memoriæ commendare debet.

A Pauca quidem litteræ sunt : omnis tamen scientiæ plenitudo in eis continetur. Scribantur igitur hæc litteræ in pavimento pectoris nostri, per quas Dei voluntatem cognoscere, et facere valeamus. Duodecim vero ceræ, duodecim apostoli sunt, quorum scientia, fide et doctrina tota Ecclesia illuminatur. Nunc vero ad altare accedamus, et quid ibi episcopus faciat, videamus. Hoc est altare in Ecclesia, quod est cor nostrum in corpore nostro. Nam et nos templum Dei sumus, et altare utique in vobis habere debemus. Altare ergo tuum, o Christiane, cor tuum est. Hoc ita ungetur, hoc sacrificetur, hic sanctorum reliquiæ recondantur : hic odor fiat suavitatis, hic offeratur sacrificium laudis. Oleum misericordia est quo qui unctus non fuerit totus B siccus et infirmus est. In hoc igitur oleo semper natent corda nostra, ut nunquam misericordiæ obliviscamur. Accedat itaque pontifex noster ad altare cordis nostri; pontifex ille magnus Jesus Christus, de quo scriptum est : « Tu es Sacerdos in æternum secundum ordinem Melchisedech (Psal. cix, 4). » Accedat inquam, et oleum superfundat, et dicat : « Estote misericordes, sicut pater vester misericors est (Luc. vi, 36). » Hoc oleo ipse quoque abundabat, cum pro suis crucifixoribus oraret dicens : « Pater, ignosce illis, quia nesciunt quid faciunt (Luc. xxiii, 34). » Hoc igitur oleo non cordis altare tantum, sed omnia membra nostra uncta esse debent. Manus arida non aperitur inopi, et quia uncta non est, misericordiam facere nescit. Multa de hac unctione, multa de misericordiæ oleo dici possunt; siquidem « misericordia Domini plena est terra (Psal. xxx, 5). » Sed quæ sunt Sanctorum reliquiæ, quæ in his altaribus reponuntur? Ego quidem Sanctorum reliquias eorum doctrinam et verba intelligo. Possumus igitur non solum Sanctorum, verum etiam ipsius Salvatoris nostri reliquias habere in altare cordis nostri; unde ipse quoque ait : « Qui habet mandata mea et servat ea ipse est qui diligit me (Joan. xiv, 21). » Has reliquias in cordis sui altari illi posuerat qui dicebat 485 : « In corde meo abscondi eloquia tua, ut non peccem tibi (Psal. cxviii, 11). » Beata illa altaria in quibus tales reliquiæ positæ sunt; beata illa corda quæ tales reliquias suscipere meruerunt. Magnæ sunt istæ reliquiæ, et multæ nimis et mirum valde, quæ in tantillo vasculo includi possunt. Sed nunc jam commendamus Deo hæc altaria nostra; ipse possideat et custodiat corda nostra, et dignetur habitare in templo pectoris nostri : Qui vivit et regnat, etc.

CAPUT VIII.

De Evangelisti.

Non est arbor bona quæ malos fructus facit, neque arbor mala faciens fructum bonum (Matth. vii, 17). Docet nos Dominus et Salvator noster quomodo bonas arbores et malas cognoscere debeamus. Bonæ

arbores, boni homines sunt. Ex fructu suo cognoscuntur arbores; ex operibus suis cognoscuntur homines. Bonæ arbores paradisi, quæ et visu pulchræ erant, et ad vescendum suaves. Tales arbores gignit Ecclesia, quarum pulchritudinem et religionem nos legere et audire delectat; quarum verbis et doctrina mentes nostræ nutriuntur et reficiuntur. Talis arbor beatus Paulus, qui et visu tam pulcher est, ut nihil sibi conscius sit; et tam ad vescendum suavis, ut et parvos lacte et cibo solido nutriat sapientes. Tales arbores et cæteri apostoli sunt, quorum fructus ab ipso Domino commendantur; dum eis loquitur, dicens: « Non vos me elegistis; sed ego elegi vos, ut eatis, et fructum afferatis et fructus vester maneat (Joan. xv, 16). » Isti sunt illi fractus: hæc sunt illa poma de quibus ad sponsam Ecclesia dicit: « Omnia poma nova et vetera, dilecte mi, servavi tibi (Cant. vii, 15). » Vetera poma prophetarum et patriarcharum doctrina est; nova vero apostolorum Ecclesiæque doctorum; et isti quidem sunt, de quibus dicitur: Qui proferunt de thesauris suis nova et vetera. Tales autem arbores a fructibus suis cognoscere non est difficile; quia omnis earum doctrina et operatio sancta est, vera est, religiosa est, sine fraude et æmulatione est. Bonæ arbores: hypocritæ aliquando esse videntur; sed quia sola terrena et transitoria quæerunt; et quia sanctorum humilitatem et patientiam non habent, facite quidem deprehenduntur et in ipsa sua astutia manifestantur. Præceperat Dominus filiis Israel ut promissionis terram ingressi illius regionis arbores circumciderent, et usque in quartum annum ab earum usu se abstinerent (Levit. xix, 23). Nisi enim per arbores homines significarentur, ridiculum videretur quod arbores illæ circumcidi jubeantur. Sed alienæ arbores infideles homines sunt, quos ad nos venientes circumcidere debemus, id est a suis iniquitatibus per baptismum et poenitentiam emundare. Quid vero per quatuor annos, nisi quatuor Evangelia figurantur, per quæ quicumque nondum transit et eorum doctrinam nondum audivit, adhuc immundus est; adhuc ejus fructus suscipiendus non est; nondum ejus verbis et doctrinæ credendum est. Quid vero de malis arboribus præcursor Domini Joannes dixerit, audiamus: « Jam, inquit, securis ad radices arboris posita est. Omnis arbor, quæ non facit fructum bonum, excidetur et in ignem mittetur (Matth. iii, 9). » Talis erat illa ficulnea cui Dominus maledixit, et aruit. Tales erant et illi palmites, de quibus ipse ait: « Omnem palmitem in me non ferentem fructum, tollet eam (Joan. xv, 2). » Et quid inde? Vis audire? « Si quis autem in me non manserit, mittetur foras, sicut palmæ, et arescet, et colligent eum, et in ignem mittent, et ardet (ibid.). » Multi quotidie a Domino maledicuntur, et de ejus corpore, quod est Ecclesia, tolluntur, foras projiciuntur et in ignem mittuntur. Arborem fici plantaverat quidam in vinea sua, cumque jam per tres annos in ea fructum quæisset et non invenisset, præcepit cul-

tori vineæ ut eam succideret (Luc. xiii, 6). Quæ tunc quidem succisa fuisset, nisi cultor vineæ pro ea intercessisset. Considerate ergo et diligenter attendite quantum cultoribus vestris, episcopis videlicet et sacerdotibus, debeatis, qui pro vobis quotidie intercedunt, ne forte succidamini et in ignem mittamini. Per tres annos te exspectavit, medicum vel nihilum ulterius te exspectat. Exspectavit te in adolescentia, exspectavit in juventute, exspectavit in senectute. Denique te exspectavit mala cogitantem, mala operantem et jam longo tempore in malo perseverantem. Quid amplius quæris? Finiti sunt anni, novissima hora est; tamen si hodie convertaris, quamvis indigno, venia promittitur tibi: « Peccator enim quacunque die conversus fuerit et genuerit, vita vivet et non morietur (Ezech. xxxiii, 12). » Justus quoque quacunque die a justitia declinaverit et se ad iniquitatem converterit, in iniquitate sua quam operatus fuerit morietur: « A fructibus eorum cognoscetis eos (Matth. vii, 16). » Ad fructus respiciamus, opera intueamur, non qualis fuit, sed qualis est inquiremus. Hodie bonum fructum reddere cœpit, arbor bona est: hodie malum fructum agere cœpit, arbor mala est. Quare hoc? Quia Veritas ait: « A fructibus eorum cognoscetis eos. » Magnum igitur et verum argumentum est in arboribus cognoscendis, fructus bonus et fructus malus. Tandiu bona est arbor, quandiu fructus bonus in ea est. Non **486** enim de spinis colligunt ficus, neque de rubo vindemiant uvas. Quod si aliquando contigisset, et ego spinam ficum dicerem et rubum uvam vocarem. Quare hoc? Quia unaquæque arbor de fructu suo cognoscitur: « Bonus homo de thesauro cordis sui profert bonum (Luc. vi, 45), » et malus homo de thesauro suo profert malum. « Ex abundantia cordis os loquitur (ibid.). » Quæ in corde sunt videre non potes, cordis arcana clausa tibi sunt. Ad os respice, verba attende, et quod in corde est ore revelabitur: « ex abundantia cordis os loquitur; » ex bono fonte bonæ aquæ derivantur, ex venenoso fonte venenosæ aquæ emanant. Neque fieri poterit ut suam arborem fructus quandoquidem non manifestet: « Nihil opertum quod non reveletur, et occultum quod non sciatur (Matth. x, 26). » Quare vocatis me, Domine, Domine, et non facitis quæ dico? (Luc. vi, 46.) Si bonæ arbores essetis, ea quæ dico faceretis; mandata mea custodiretis, et non folia mihi redderetis, sed fructus. Verba folia sunt; fructus opera sunt. Melius facere quam dicere. Dominum me vocatis, servos vos esse cognoscite. Boni servi illi sunt qui Domini sui mandata custodiunt: « Quicumque audit verba mea et facit ea, dicam vobis cui similis sit. Similis est homini ædificanti domum, qui fodit in altum, et posuit fundamentum super firmam petram. Inundatione autem facta, illisum est flumen contra domum illam, et non cecidit; fundata enim erat supra firmam petram (ibid., 49). » Ecce quantum potest observatio mandatorum Dei. Magnam turrin sibi ædificat,

et munitissimam arcem sibi construxit, qui Christi mandata custodit. Socurus est, nullius tempestatis timet incursus, et quia firmum posuit fundamentum, nec flumina timet, nec pluviam, nec ventum. Si vis ut ædificium tuum altius ascendat, et sublimius erigatur, fundamentum tibi in profundo quærendum est. Multam se humiliet qui multum exaltari desiderat. In centum et viginti cubitorum altitudinem templum Domini elevatum est, quoniam firmum et altum habuit fundamentum. Ad hanc igitur mensuram nos extendamus; bonum fundamentum habemus, fundamentum nostrum Jesus Christus est: « Fundamentum enim aliud, ait Apostolus, nemo potest ponere, præter id quod positum est, quod est Christus Jesus (1 Cor. III, 11). » Non putemus casu esse factam, quod templum Domini hanc altitudinis mensuram habuit. Aliqua et ipsa pulchra

hoc in numero significatio est. Decies namque 12, vel duodecies 10 centum viginti sunt. Quicunque igitur per 10 ad 12, vel per 12 ad 10 se extendere valet, satis altus et magnus est, altius ascendere non quærat. Hæc illi mensura sufficiat. Decem sunt verba legis; duodecim vero apostoli sunt. Per decem igitur ad duodecim ascendit qui per observantiam decem mandatorum pervenire meruit ad vitam et societatem apostolorum. Similiter autem qui per 12 apostolorum doctrinam decem legis mandata custodire didicit per 12 utique ad decem pervenit. Ad hanc igitur mensuram extendere et in hujus mensuræ altitudinem nos erigere ipse dignetur qui templum suum nos esse voluit Jesus Christus Dominus noster; qui cum Patre et Spiritu sancto vivit et regnat in sæcula sæculorum.

SENTENTIARUM

LIBER SECUNDUS

DE ORNAMENTIS ECCLESIE

497 CAPUT PRIMUM.

De Fide.

Primum Ecclesie ornamentum fides est, quæ in toto virtutum exercitu prima est. Omnes alie virtutes eam sequuntur, et sine ipsa cœlestis regni palatium non ingrediuntur. Si veniat humilitas, si patientia, si castitas, si ipsa charitas, quæ ab Apostolo major dicitur, nisi fides adsit, omnes repelluntur et ingredi non permittuntur. Quanti gentiles et philosophi his virtutibus claruerunt, qui fidei ornamentum non habentes Domino non placuerunt? « Impossibile est, ait Apostolus, sine fide placere Deo (Hebr. XI, 6). » Nam, ut de cæteris virtutibus taceamus, multi tanta charitate præditi fuisse leguntur: ut pro patria, pro civibus, et pro amicis, morti se tradere non debitent; at majorem quidem charitatem, seu dilectionem, dicit Dominus, nemo habet, quam ut animam suam ponat quis pro amicis suis (Joan. XV, 13). Omnes autem isti, quamvis multis virtutibus claruissent, perierunt tamen, quoniam fidem non habuerunt. Merito igitur sancta Ecclesia neminem ad se venientem recipit, nisi prius fidei ornamento indutus fuerit. Ecce venit ad Ecclesiam, baptizari vult: rogat ut suscipiatur; interrogatur an credat, an catholicam fidem teneat. Si se credere, si fidem catholicam se tenere responderit, suscipitur, baptizatur et filiis Ecclesie sociatur. Si vero aliter dixerit, nequaquam suscipitur, sed quasi profanus abjicitur. Quibus autem Ecclesie portæ clauduntur, illis cœli nunquam aperiuntur. Sic enim beato Petro Dominus ait: « Tibi dabo claves regni cœlorum, et quodcumque ligaveris super terram erit ligatum

et in cœlis, et quodcumque solveris super terram, erit solutum et in cœlis (Matth. XVI, 19). » Magna est igitur virtus fidei, de qua ipse Dominus ait: « Omniaabilia sunt credenti (Marc. IX, 23). » Sux virtutis potentiam, non sibi, sed fidei ascribit, et quod ipse facit, hoc fidem facere affirmat. Multos viros et mulieres eum sanasse et a gravibus languoribus liberasse legimus, quibus hoc tantum dicere solebat: « Fides tua te salvum fecit; vado in pace (Matth. IX, 12). » Venit aliquando, dicit Evangelium, in patriam suam, et cum homines illi de ejus omnipotentia dubitarent et fidem non haberent, non multas, ut verbis evangelicis loquar, virtutes ibi facere potuit, nisi quia infirmos impositis manibus curavit, et mirabatur de infidelitate illorum. Ergone tantum potest fides, ut ille, qui omnia potest, a potentia suæ virtutis illius absentia impediatur? Similiter autem cum aliquando iret Jerusalem, accessit ad arborem ficu, quæ juxta viam plantata fuerat, et quia fructum in ea non invenit, maledixit eam, et aruit. Cumque altera die discipuli illuc transirent et ficulneam arefacientem viderent, dixerunt ei: « Magister, ecce ficulnea cui maledixisti aruit: quibus ipse ait: Si habueritis fidem, non solum de ficulnea facietis, sed montes quoque transferre poteritis (Matth. XXI, 21). » Multas ficulneas infructuosas quotidie Dominus maledicit, multos homines iniquos quotidie damnat, et arefiunt. Montes autem transtulit, quando malignos spiritus in porcos misit et in abyssum ire præcepit. Hoc autem et sanctorum fidem multoties fecisse innumeris sanctarum Scripturarum docemur testimoniis. Merito ergo discipuli eum pro fide rogabant, dicen-

tes : « Adauge nobis fidem (*Luc. xvii, 5*) ; » quoniam et per fidem te omnia posse, et sine fide nihil posse sciebant. Nam et beatus Petrus, cum fidei virtute super aquas ad Dominum venire cœpisset, mox ut dubitavit et fides qua portabatur ab eo recessit ; inter undas mersus est : quem Dominus manu apprehendens crexit, et sui mersionis causas protinus eum docuit, dicens : « Modicæ fidei, quare dubitasti ? (*Math. xiv, 31.*) » Ac si diceret : Si tu non dubitasses, et fides a te non recessisset, securus super aquas currere potuisses. Ecce si, Domino præsentem, fide autem absente Petrus mergitur, quis unquam sine fide, cunctis etiam virtutibus circumstantibus securus esse poterit ? Si sine fide impossibile est placere Deo, quæ alia virtus esse poterit, quæ hominem perducat ad Dominum ? « Creditit Abraham Deo, et reputatum est ei ad justitiam (*Rom. iv, 5.*) » « Sancti per fidem vicerunt regna (*Hebr. xi, 35.*) » « Hæc est autem victoria, quæ vincit mundum, fides nostra (*Joan. v, 4.*) » « Qui crediderit et baptizatus fuerit, salvus erit (*Marc. xvi, 16.*) » « Si quis indiget sapientia postulet a Deo, qui dat omnibus affluentem, et non impropere, et dabitur ei : postulet autem in fide nihil hæsitans (*Jac. i, v.*) » Quod enim ex fide non est, peccatum est. « Justus **488** autem ex fide vivit (*Galat. iii, 11.*) » Sed quid est fides, docet Apostolus : « Fides est sperandarum substantia rerum argumentum non apparentium (*Hebr. xi, 1.*) » Hoc autem tale est ac si diceret : Fides est virtus quædam, per quam ea quæ dicuntur nobis, etsi nondum appareant, certissime tamen credimus et fieri non dubitamus. Quæ sit autem mensura fidei, ipsum Dominum audiamus : « Si habueritis, inquit, fidem sicut granum sinapis (*Luc. xvii, 6*), dicetis monti huic, tolle te, et mitte in mare, et fiet (*Math. xxi, 21.*) » Parva valde videtur esse fides, si ad grani sinapis redigitur quantitatem. Et quid est quod mulieri Chananæ dicitur : « O mulier magna est fides tua (*Math. xv, 28*), » si tantillo grano fides comparatur ? Aliquid ergo his verbis significatur plus quam littera sonare videtur. Tria sunt in grano sinapis, quam utique digna esse videntur, quæ notare debeamus. Cum enim granum sinapis, sicut Dominus ait, minimum sit in cunctis seminibus, ¶ crescit tamen et arborem facit, ita ut volucres cœli veniant et habitent in ramis ejus (*Marc. iv, 31*). Fructum autem non dicam trigessimum, sexagesimum, sive centesimum ; sed ultra millesimum plerumque reddere solet. Granum vero ipsum si non lædatur aut conteratur nullam videtur habere vim. Si vero contritum fuerit, illico ejus virtus et potentia quanta sit manifestatur. Qui igitur talem fidem habuerit, quæ ita semper crescat, ita bonorum operum fructum semper multiplicet, et in tempore persecutionis et contritionis suæ virtutis potentiam et fortitudinem manifestet : ille

A procul dubio dignus est, qui et montes transferat, et malignos spiritus ejiciat, et cui omniaabilia fiant. Nihil igitur est cui elegantius quam grano sinapis comparari potuisset. Sed videamus nunc etiam in sanctorum exemplis, quantum semper fides posuerit. Abraham cum esset senex, et uxor ejus secundum naturam parere non posset ; tamen quia credidit, filium contra ipsam naturam suscipere meruit. Quod utique non potuisset, nisi fides adfuisset. Similiter et Moyses decem plagis admirandis, multumque stupendis flagellavit Ægyptum, mare aperuit, aquam de petra produxit, nullaque alia soli Deo possible operatus est ; quæ utique non fecisset, nisi fides adfuisset. Sic et Josue Jordanis alveum siccavit ; muros Jericho tubarum sono a fundamentis diruit ; solem ipsum stare coegit : quod utique non potuisset, nisi fides adfuisset. Quid dicam de Gedeone qui et ipse tubarum clangore et lampadarum splendore Madianitas stravit, fugavit, superavit ? quod utique non potuisset, nisi fides adfuisset (1710). Sed parva sunt hæc, si ad ea respiciat, quæ per apostolos, et martyres, et confessores et virgines fides Christiana operata est. Lege Evangelia, lege Actus apostolorum, passiones et Vitas sanctorum, et tunc videbis quid fides possit. Sed quid mirum, eum ipse Dominus eis promiserit, dicens : « Qui credit in me, opera, quæ ego facio, et ipse faciet (*Joan. x, 12.*) » O miseri, et per omnia infelices, qui fidem catholicam et apostolicam non habent, auferetur ab eis. Fidem namque teneamus, et Christum dicentem audiamus. « Ego sum resurrectio et vita, qui credit in me non morietur in æternum (*Joan. xi, 25.*) » Quod etc.

CAPUT II.

De spe.

Magnum Ecclesiæ Dei ornamentum spes est, quam qui non habet omni bonitate nudus est, omni que creatura infelicio. Hanc maligni spiritus non habent, et ideo summopere nituntur, ut quoscunque decipere possint, ad desperationem usque perducant. Cui autem malo suo hoc contigit, ille non ex parte, sed totus a diabolo possidetur. Hoc peccatum, quod non dimittitur hominibus, neque in hoc sæculo, neque in futuro (*Math. xii, 32*). Nullum enim peccatum est quod pœnitentiæ non dimittitur, et sine pœnitentiâ nullum peccatum dimittitur. Unde et Psalmista cum dixisset : « Miserere mei, Domine, secundum magnam misericordiam tuam (*Psal. l, 1.*) » sciens hoc se sine pœnitentiâ consequi non posse, protinus addidit : « Quoniam iniquitatem meam ego cognosco (*ibid., 4.*) » Ille enim cognoscit iniquitatem suam qui pœnitet et erubescit de peccato suo. Si igitur sine pœnitentiâ peccata non dimittuntur, manifestum est quod peccatum de desperatione nunquam dimittitur ; siquidem omnem pœnitentiâ excludit, et miseram ho-

(1710) Cod. S. Marci Flor. et cod. Vatic. Tres quoque pueri in camino ignis illæsi deambulabant. cantabant et tubilabant. humnum dicebant et iqueni

non sentiebant ; quod utique non potuissent, nisi fides adfuisset.

vinem a sua iniquitate recedere non permittit. Satis ergo convenienter Dominus et Salvator noster, cum certissima argumentatione non in Beelzebub, sed in Spiritu sancto cuncta se facere et dicere probasset, mox addidit, dicens: « Omne peccatum, et blasphemia dimittetur hominibus, spiritus autem blasphemiae non dimittetur (*Math. xii, 31*). » Quod tale fuit ac si diceret: Miseri Pharisei (illis enim loquebatur) progenies viperarum, arbores malae, fructum malum afferentes, sic vos diabolus excæcavit: **489** et in malitia obduravit, ut neque Spiritui sancto aliquando credatis, neque a malitia recedatis, et hoc quidem peccatum nunquam dimittetur vobis. Sed quia hoc peccatum desperationis solummodo contra Spiritum sanctum fieri dicitur, cum sit manifestum, et in Patrem peccare, et in Filium quicumque peccat in Spiritum sanctum; unum enim sunt et Pater, et Filius, et Spiritus sanctus; ac per hoc quicumque unam personam offendit et omnes utique offendit. Difficilis est ista questio; sed Spiritus sanctus, de quo loquimur, ipse nos doceat qualiter intelligere debeamus. Illud quidem, jam ut arbitror, manifestum est quod præter peccatum desperationis, nullum aliud peccatum est, quod poenitentia deleri non possit. Hoc autem ideo poenitentia non deletur, quia poenitentiam non admittit. Si enim poenitentiam recepisset, hoc quoque sicut cætera per poenitentiam deleri potuisset. Sciendum est autem, quoniam sicut ad solum Filium pertulit carnem recipere, ut nos redimeret, ita ad solum Spiritum sanctum pertinuit in linguis igneis apparere, ut nos doceret et illuminaret. Unde non solum in igne, sed in linguis pariter, et igne apparuisse dicitur, ut in lingua doctrina, et in igne illuminationis intelligatur; quandoquidem et per linguam doctrina, et per ignem illuminatio fit. Quod autem Spiritus sanctus a Patre Filioque procedens docere mundum et illuminare venerit, ipse Dominus ad discipulos loquens ostendit: « Cum venerit, inquit, ille Spiritus veritatis, docebit vos omnem veritatem (*Joan. xvi, 13*). » Hoc enim si voluisset, per se ipsum Dominus facere potuisset: sed sic placuit summæ et individuae Trinitati, ut nos Filius redimeret et Spiritus sanctus nos doceret. Peccat ergo in Spiritum sanctum quicumque ejus doctrinam non recipit et talis tantoque magistro non obedit. Ejus autem consilia sunt quæcumque in lege, et Prophetis, et in Evangeliiis scripta sunt. Quæcumque apostoli et doctores prædicant, cæterique omnes, qui pro corde et sincera intelligentia veritatem annuntiant, non hominia, sed Spiritus sancti consilia sunt. Unde et ipse Dominus inquit: « Non enim vos estis qui loquimini, sed Spiritus Patris vestri qui loquitur in vobis (*Math. x, 20*). » Hodie igitur si vocem ejus audieritis, nolite obturare corda vestra (*Psal. xciv, 8*). » Audite Apostolum, imo per Apostolum loquentem Spiritum sanctum: « Secundum, inquit, duritiam tuam, et cor impenitens thesaurizas tibi iram in die iræ, et revelationis judicii Dei

A (*Rom. ii, 5*). » Cum ergo, ut modo ostensum est omne peccatum, omnisque inobedientia, specialiter maximeque contra Spiritum sanctum fieri videatur; siquidem ipse, qui magister est per omnes Ecclesiae doctores, hoc quotidie fieri interdicit. Illi tamen soli in malo perseverantes et de Dei misericordia desperantes nunquam ad poenitentiam convertuntur. Et hoc propter sceleris immensitatem, cui si cætera peccata comparantur, quodammodo nec peccata quidem esse videntur. Multum enim interest inter eos qui peccant et mox vel aliquando convertuntur, et eos qui sic peccant, ut nunquam convertantur. Multo melior est ille servus qui post fugam revertitur, imo qui post fugam nunquam revertitur. Ille quidem venia, hic autem omni supplicio dignus est. Quantam spem quantamque lætitiæ pariunt hæc verba! ecce omne peccatum et omnis blasphemia dimittetur hominibus. Dominus hoc dicit: Noli dubitare, unum tantum peccatum est, quod non dimittitur (*Math. x*). Quod est illud? In malitia perseverare, et propter hoc de Dei misericordia desperare. Neque enim bonum aliquid sperare potest, qui a peccato non recedit et poenitentiam non querit; præsertim cum Dominus dicat: « Nisi conversi fueritis, et efficiamini sicut parvuli, non intrabitis in regnum cælorum (*Math. xviii, 3*). » Peccasti, desine; declina a malo et fac bonum, et esto securus. Quid autem sit spes amodo videamus? est autem spes futurorum bonorum expectatio. Et hanc quidem expectationem illi habent, qui certissime se aliquando recipere sperant quæcumque a Deo promissa sunt eis. Huic autem expectationi sola peccata impedimentum faciunt. Tolle peccata, et spes certissima est. Tolles autem, si ad poenitentiam redis. « Peccator enim quacumque hora conversus fuerit et ingenuerit, vita vivet, et non morietur (*Ezech. xxxiii, 12*). » Ecce conversi sumus, sublatum est impedimentum, expedita est via, jam nunc securi cum Psalmista dicamus: « Fiat misericordia tua, Domine, super nos; quemadmodum speravimus in te (*Psal. xxx, 22*). » — « In te, Domine, speravi, non confundar in æternum (*Psal. lxxi, 1*). » — « Domine Deus meus, in te speravi, salvum me fac (*Psal. vii, 9*). » — « Conserva me, Domine, quoniam in te speravi (*Psal. xv, 1*). » Audiamus eundem ipsum dicentem: « Spera in Domino, et fac bonitatem (*Psal. lxxvi, 3*). » — « Et sperate in eo, omnis congregatio populi (*Psal. lxi, 9*). » — « Melius est enim sperare in Domino, quam sperare in principibus. Maledictus homo, qui spem suam ponit in homine, et ponit carnem brachium suum, et a Domino recedit cor ejus (*Psal. cxvii, 9*). » — « Spe autem, ait Apostolus, salvi facti sumus. Spes enim, quæ videtur, non est spes. Nam quod videt quis, quid sperat? Si autem quod non videmus speramus, per patientiam expectamus (*Rom. viii, 25*). » Ipse quoque Dominus et Salvator postea per Psalmistam ad Patrem loquitur, dicens: « In te speraverunt patres nostri, speraverunt, et liberasti eos;

ad te clamaverunt, et salvi facti sunt : in te speraverant, **490** et non sunt confusi (*Psal. xxi, 5*). Speremus igitur et nos, ne confundamur. Imitemur patres nostros ut et nos salvemur et a periculis liberemur. Speravit in Domino Noe, et securus in diluvio fuit. Speravit in Domino Abraham et liberavit eum Dominus de Ur Chaldaeorum. (1711) Ferunt Hebræi, Abraham, qui ignem adorare noluit, quem Chaldæi adorabant, in ignem ab eis fuisse præcipitatum et sine omni læsione a Domino liberatum. Ur enim ignis interpretatur. Speraverunt in Domino illi Israel, et liberavit eos de Ægyptiorum durissima servitute. Speravit in Domino David, et eripuit eum, ut ipse testatur, de manu inimicorum ejus et de manu Saulis. Speravit in Domino Ezechias, et liberatus est de manibus regis Assyriorum, et percussit angelus Domini una nocte centum octoginta quinque millia de castris Sennacherib. Quid dicam de Job atque Tobia? quid dicam de Judith? quid de Esther? quid de tribus pueris? quid de Daniele et Machabeis dicam? Qui omnes sperantes in Domino, a summis periculis divinitus liberati sunt. De apostolis vero et martyribus, de confessoribus et virginibus melius est tacere quam pauca dicere : qui totam spem suam in Domino habentes, potestatem suscipere meruerunt calcandi super serpentes et scorpiones, et super omnem virtutem inimici, et nihil eis nocere potuit. Quorum spes quanta fuerit si scire volueris, eorum vitas, et passiones lege, et videbis quam « mirabilis Deus in sanctis suis, Deus Israel, ipse dedit virtutem et fortitudinem plebi suæ, benedictus Deus (*Psal. lxxvii, 36*). »

CAPUT III.

De charitate.

Quanta sit virtus charitatis, quantumque omnibus hominibus necessaria, beatus Paulus apostolus ostendit, dicens : « Si linguis hominum loquar et angelorum, charitatem autem non habeam, factus sum velut æs sonans aut cymbalum tinniens. Et si habuero prophetiam, et noverim mysteria omnia et omnem scientiam, et habuero omnem fidem; ita ut montes transferam, charitatem tamen non habuero, nihil sum. Et si distribuero in cibos pauperum omnes facultates meas, et si tradidero corpus meum, ita ut ardeam, charitatem autem non habeam, nihil mihi prodest (*I Cor. xiii, 1 et seq.*). » Illis verbis beatus Apostolus apertissime ostendit

(1711) Hanc fabulam ex Hebræorum traditionibus depromptam alias refutavimus.

(1712) Dubitare videtur S. Bruno an possibile sit per fidem sine charitate montes transferre; at ex Evangelio Matth. cap. xvii, 19, et Lucæ cap. xvii, 6, id possibile absolute dicitur, et causa impossibilitatis refertur in incredulitatem, sive in parvam fidem discipulorum. Pagina autem sequenti, post medium, ait, ejicere dæmones, hoc est transferre montes. Forte interpretatus est allegorice, quia apud Matthæum sermo erat de ejiciendo dæmone, quod non potuerunt discipuli Christi; quibus ipse respondit, quod si haberent fidem, poterunt et montem trans-

A quod quamcunque eloquentiam vel facundiam, quamcunque sapientiam vel scientiam, quamcunque fidem vel virtutum omnium plenitudinem habeat homo, si solam charitatem non habet, nihil ei prodest et pro nihilo reputatur. Sed mirum valde est, si ad hanc tantam, quæ putatur, perfectionem, sine charitate pervenire aliquis valeat. Impossibile enim videtur esse, et si fortasse impossibile non sit, per fidem montes transferre (1712), omnia sua pauperibus erogare, corpus incendiis tradere, prophetiæ spiritum habere et occulta Dei mysteria sine charitate intelligere. De linguis vero hominum et angelorum quid dicemus? Fuit hæc gratia aliquando valde necessaria, præsertim in primitiva Ecclesia, quando omnibus gentibus verbum Dei prædicare missi sunt. Quomodo enim eos docere potuissent, si eorum linguam ignorassent? « Loquebantur igitur apostoli variis linguis magnalia Dei (*Act. ii, 11*). » Unde et Apostolus dicit : « Gratias ago Deo meo, quia omnium hominum linguis loquor (*I Cor. xiv, 18*). » Modo autem vel pauci, vel nulli inveniuntur, qui linguarum omnium peritiam habeant. Sufficit unicuique lingua sua, quia sufficit unumquemque prædicare modo in patria sua. Quomodo autem angelorum linguis aliquis loquatur vel etiam quibus linguis angeli loquantur, dubitari potest. Legimus multos cum angelis esse locutos, nos eos loquentes non audivimus, quomodo loquantur ignoramus. Ipsi, qui cum eis locuti sunt, quam facunde, quam suaviter, quam jucunde, quam expedite et quam ornate loquantur, intelligunt. Neque ego dubito valde jucundius, suavius et expeditius eos locutos fuisse, quam humana lingua alicujus artis peritia loqui valeat. Unde et Moyses, cum angelum sibi loquentem audivisset, impeditioris et tardioris linguæ (*Exod. iv, 10*) se esse dixit, postquam linguæ ejus desertitudinem audivit. Non quod ejus lingua ex angelica locutione tardior vel impeditior facta fuisset, sed quia ad ejus facundiam et suavitatis comparisonem nullus ipse sibi, et sine lingua penitus videbatur. Possimus autem per homines philosophos cæterosque hujus mundi sapientes intelligere. Per angelos vero, patriarchas et prophetas, cæterosque omnes designare, qui verbum Dei nuntiantes angelico vocabulo digni sunt. Dicit ergo Apostolus, dicit unusquisque nostrum : « Si linguis hominum loquar, et angelorum, charitatem autem non habeam, factus sum velut æs sonans, aut cym-

ferre. At apud Lucam sermo absolutus est, nulli circumstantiæ alligatus; et absolute ait Christus apostolis, quod per fidem poterunt eradicare morum, et plantare in mare.

Idem videtur Bruno dubitare de prophetia, an quis sola fide, sine charitate possit habere spiritum prophetiæ; at pag. 491 circa med., ait, quod Balaam et Caiphaz, multique alii sine charitate habuerint spiritum prophetiæ. Paulo post subjungit, quod ex Actis apost. constat quosdam non Christianos ejecisse per fidem dæmones. Ergo et per fidem sine charitate montes transferre.

halum tinniens (*I Cor. xiii, 1*); » quoniam aliis quidem prodesse possum, mihi autem prodesse non possum. *Æs enim sonans et cymbalum tinniens aliis quidem prodesse possunt; vocando, aduando, 491 delectando, ad prælia invitando, sibi autem cum sint insensibilia prodesse non possunt. Similiter autem et Ecclesiæ doctores, qui cæteris omnibus meliores esse debent, etiam si linguis omnibus loquantur, et non solum philosophos et oratores, verum etiam ipsos angelos sermonis eloquentia et suauitate imitentur, tametsi solam charitatem non habeant, aliis quidem prodesse possunt, sibi prodesse non possunt. Quando igitur ea intentione loquantur, ut Deus glorificetur et fratres ædificentur, tunc eis prodesse; et charitatem adesse non dubium est. Si vero de prædicatione sua humanam retributionem expectant, audiant Dominum dicentem: « Amen dico vobis, receperunt mercedem suam (*Math. vi, 4*). » — Et si habueroprophetiam, et noverim mysteria omnia et omnem scientiam; et si habuero omnem fidem, ita ut montes transferam, charitatem autem non habuero, nihil sum (*I Cor. xiii, 2*). » Nam et Balaam, et Sibylla, et Caiphas, multi que alii prophetiæ spiritum habuisse leguntur, qui quoniam charitatem non habuerint, nihil eis profuit. Multi quoque usque hodie magna scientia præditi sunt et bene sanctarum Scripturarum profunde mysteria exponunt, qui quoniam charitatem non habent, nihil eis prodest. Legitur autem in Actibus apostolorum de filiis Scevæ (*Act. xix, 14*), quia, quamvis Christiani non essent, per finem tamen dæmones ejiciebant, adjurantes eos in nomine illius quem Paulus prædicabat: qui etiam in judicio dicturi sunt; « Domine, nonne in nomine tuo prophetavimus, et dæmonia ejecimus? » Quibus Dominus dicturus est: « Amen dico vobis, nescio vos (*Math. vii, 42*). » Quod utique non audissent, si charitatem habuissent. Qui autem dæmones ejiciunt, hi montes transferre intelliguntur. « Et si distribuero in cibos pauperum omnes facultates meas, et si tradidero corpus meum, ita ut ardeam, charitatem autem non habeam, nihil mihi prodest (*I Cor. xiii, 3*). » Quod autem dicit, nihil sum et nihil mihi prodest, sic est accipiendum, quod hæc et similia sine charitate, nihil ad beatitudinem accipiendam, quamvis multum prosint ad mitiganda tormenta. Notandum est autem quod in facultatibus distribuendis et elemosynis faciendis, magis sincerus affectus quam larga manus a Domino quaeritur. Audivimus autem de Donatistis, quod frequenter se flammis, et præcipitiis, aliisque mortis generibus tradidissent, ut non Dei, sicut ipsi stulte putabant, sed potius diaboli martyres fierent. Sed, ut satis ostensum est, nullæ virtutes nullaque bona prodesse possunt absente charitate. Ecce cognovimus quantum bonum sit habere charitatem; nunc autem audiamus de ipsa charitate, qualis sit. Dic igitur, beate Paule, qualis est charitas. « Charitas patiens est. » Et unde hoc probas? Quia*

« non æmulatur, non agit perperam, non inflatur, non est ambitiosa; non quaerit quæ sua sunt. Non irritatur, non cogitat malum, non gaudet super iniquitate, congaudet autem veritati (*Ibid., 4, 5, 6*). » Ecce probatum est et egregie probatum, quod patiens et benigna est, hoc solum sufficere poterat. « Patiens est, » quia nulli irascitur et nullis injuriis movetur, sed pro suis ipsis inimicis intercedit. Si enim irasceretur vel moveretur, patiens non esset. Et quia « benigna est, » quibuscunque potest benignitatem et misericordiam facit. Cum igitur per patientiam cunctis ignoscat et per benignitatem misereatur, quid est quod amplius facere possit? Quia enim benigna est: ideo « non æmulatur, » non invidet. « Non agit perperam, » quod est temere et injuste aliquid agere. « Non inflatur » in superbiam. « Non est ambitiosa, » quia mundi honores non appetit. « Non quaerit quæ sua sunt, » sed quæ sunt omnium, ut salvi fiant. Sua postponit et aliena procurat. « Non irritatur, » alioquin patiens non esset. « Non cogitat malum, » quod est contra benignitatem. « Non gaudet super iniquitatem, congaudet autem veritati, » quod utrumque ad benignitatem spectat. « Omnia credit, » quæ credenda sunt. Quæ sunt autem illa, quæ credenda, sustinenda et speranda sunt? Vis audire quæ? Omnia illa quæ utrumque testamentum credere, et sperare, et sustinere præcipit. « Charitas nunquam excidit (*Ibid., 8*); » hoc est autem, in quo, duabus virtutibus superius dictis, id est fide et spe, charitas major est; unde et subditur. « Major autem (1713) his est charitas (*Ibid. 13*). » Major quidem, quia « nunquam excidit, » quia æterna est, quia semper est, et finem non habet. Aliæ autem post hanc vitam necessariæ non erunt, quia ad ea solummodo pertinent, quæ expectantur et nondum apparent. Est enim spes expectatio futurorum. « Fides vero substantia sperandarum rerum argumentum non apparentium (*Hebr. xi, 1*). » Ubi igitur istæ virtutes erunt, postquam nihil sperabimus et omnia apparebunt? Erunt enim Deus omnia in omnibus, et ea quæ videbunt et habebunt, sufficient omnibus. Sed audiamus quid etiam in Canticis canticorum sponsus ad sponsam de charitate dicat: « Pone me, inquit, ut signaculum super cor tuum, ut signaculum supra brachium tuum, quia fortis est, ut mors dilectio, dura sicut infernus æmulatio. Lampades ejus, ut lampades ignis, atque flammarum. Aquæ multæ non poterunt extinguere charitatem, nec 492 flumina obruent illam (*Cant. viii, 6 et seq.*) » Præcipit Dominus, et Salvator noster, ut quasi signaculum semper eum super cor habeamus et nunquam eum obliviscamur, quod quidem ad magnam pertinet dilectionem; et hoc est, quid alibi ait: « Diliges Dominum Deum tuum ex toto corde tuo (*Math. xxii, 37*). » Hoc igitur sit semper super cor nostrum; sit semper super brachium nostrum, ut non sit charitas otiosa, et amor, qui in corde est, in manibus ma-

nifestetur. Provocati noslibus occurramus et mortem non timeamus, quia « fortis est ut mors dilectio, » imo vero fortior. Fortior enim est qui superatur quam qui superatur : « Dura sicut infernus æmulatione. » Quid enim per infernum, nisi pœnarum omnium genera intelligamus? Unde eos, qui in tormentis maximis videmus, in inferno esse dicere solemus. Quia igitur tormentis dilectio superari non potest, merito inferno et tormentis ejus constantia comparatur. « Lampades ejus lampades ignis, atque flammarum. » Beatus Laurentius et illi famosissimi pueri sint nobis in exemplum, qui igne charitatis accensi incendii flammam non timuerunt. Sic eos lampas charitatis inflammaverat intus, ut ignem illius lampadis non sentirent foris. Unde et martyr Chrysti dicebat : « Disce, miser, quia non sentio tormenta tua. » — « Aquæ multæ non potuerunt extinguere charitatem nec flumina obruent eam. » Aquæ multæ, populi multi, nec unus vel duo, sed tota civitas in martyrem insurgens, et tantus erat ille ignis charitatis qui in corde martyris ardebat, ut tota illa inundatio furentis populi illam flammam extinguere non valeret. Huic autem sermoni finem non pono, quia charitas finem non habet.

CAPUT IV.

De quatuor virtutibus cardinalibus.

Quatuor sunt virtutes, (1714) quibus totus regitur mundus, ita sibi conjunctæ, ut sine se esse non valeant. Qui unam habet, omnes habet : cui unaquælibet deest, nullam habet. Quarum prima prudentia, secunda justitia, tertia fortitudo, quarta vero temperantia vocatur. Est autem prudentia, quæ alio quoque nomine sapientia dicitur, divinarum humanarumque rerum cognitio. Dico autem non sapientiam hujus mundi, quæ stultitia est apud Deum ; de qua et Apostolus ait : Quia « stultam fecit Deus sapientiam hujus mundi (I Cor. 1, 20) ; » sed eam sapientiam dico, quæ ad morum honestatem et ad salutem pertinet animarum. Non eam, quam philosophi docent et oratores, sed eam quam apostoli prædicant et doctores. Et isti quidem (1715) habent cognitionem divinarum rerum ; sicut ipse Dominus ait : « Qui diligit me, diligitur a Patre meo, et ego diligam eum, et manifestabo ei meipsum (Joan. XIV, 21). » Hæc est (1716) autem vera cognitio divinitatis, vel illum cognoscere, qui est vera sapientia et sine quo nulla est sapientia. « Omnis enim sapientia a Domino Deo est, et cum eo fuit semper, et est ante ævum (Eccli. 1, 4). » Talis est sapientia inter alias virtutes, quale est aurum inter omnia metalla. Unde non immerito in divina pagina per aurum plerumque sapientia significatur. Respice tabernaculum testimonii ; respice templum Salomonis, et cum pene omnia ex auro purissimo composita videris, tunc tandem intellige maximum decorem maximamque sanctorum pulchritudinem esse sapientiam. Uti

(1714) Cod. S. Marci Flor. *Cælorum.*

(1715) Idem cod. S. Marci *sol.*

(1716) Cod. Vatic. 1254. *Hæc est ergo vera, etc.*

(1717) Idem cod. Vatic. *Unicuique tribuens.*

A ipsa non est, cæca, tenebrosa et obscura sunt omnia. Quis ergo regnum suum, provinciam suam, terram suam, familiam suam, vel etiam seipsum sine ea regere vel gubernare poterit? Intelligite sæculi potentes, et sapientiam operam date. Justitia quoque quam necessaria sit, ipsæ leges imperatorum, et canones, et decreta sanctorum, quæ ad ipsius custodiam facta sunt satis ostendunt. Tolle justitiam, et perit mundus. Ubi justitia non est, iniquitas dominatur ; ibi fraudes, et rapinæ, furta, homicidia timor, et angustia, et securitas nulla. Timor iniquorum justitia est, securitas honorum ipsa. Dic igitur quid est ipsa? Justitia est constans et perpetua voluntas jus suum unicuique tribuendi (1717). Qui enim hanc voluntatem semper habet, ut suum jus unicuique tribuat, et ea quæ alterius juris sunt a nemine usurpare permittat, justus ille utique est. Sed nullum jus habet diabolus in humana natura. Deus et non diabolus hominem fecit, Dei itaque juris est homo : ipse debet regnare in nobis, ipse debet possidere membra nostra. Sic enim Apostolus ait : « Non regnet peccatum (1718) in corpore vestro mortali, ut obedialis concupiscentiis ejus (Rom. vi, 12). » Latro est, prædator est, non est juris ejus quod possidet, pelle eum a te : redde Deo possessionem suam, et justus eris. Siquidem ille justus est, qui suum jus unicuique tribuit. Ideo hoc nomen omnium sanctorum commune est, et omnes sancti justii dicuntur, quoniam hæc in se ipsis justitiam operantur, et vitia expulsi,

C 493 quod suum est, Domino reddunt. Alioquin quomodo justii dicerentur, ad quorum (1719) iudicia nemo venit? Unde et Apostolus ait : « Si nosmet ipsos judicaremus, non utique judicaremur (I Cor. xi, 31). » Maxime autem propter justitiam imperatores, et reges, et alia potestates ab initio constituti sunt ; qui et suum jus unicuique tribuant, et injurias fieri prohibeant, iniquos coerceant, bonos foveant et æque cuncta disponent. Quod si fecerint, beati erunt. De ipsis enim scriptum est : « Beati qui custodiunt iudicium, et faciunt justitiam in omni tempore (Psalm. cxv, 3). » Itemque : « Diligite justitiam qui judicatis terram (Sap. 1, 4). » Sed quid de fortitudine dicam? sine qua et sapientia et justitia inutiles esse videntur. Est autem fortitudo non corporis, sed mentis constantia, quæ injurias superamus, adversa omnia toleramus et prosperis non elevamur. Hanc fortitudinem non habet quicumque superbia, ira, avaritia, luxuria, ebrietas et his similibus superatur. Illi quoque fortes non sunt, qui in adversis positi contra salutem animæ liberari saluatur. Unde et Dominus ait : « Nolite timere eos qui occidunt corpus : animam autem non possunt occidere (Math. x, 28). » Similiter etiam et illi qui in prosperis se extollunt et superflua lætitia resolvuntur, fortes dici nequeunt. Quomodo enim

(1718) Idem cod. S. Marci Flor. et cod. Vatic. *Non regnet peccatum in vestra mortali carne.*

(1719) Cod. Vatic. cit. *ad quorum iudicium.*

fortes sunt, qu. cordis impetum celare et retinere non valent? Fortitudo non vincitur, et si vincitur, non est fortitudo. Hanc fortitudinem habuerunt sancti, qui nec vitii, nec tormentis, nec blanditiis superari potuerunt. Restat nunc de temperantia dicere, quæ in suis actionibus modum non excedit; quoniam superflua nulla quærit (1720). Hæc sit igitur ejus definitio, et hæc quidem tam necessaria est, ut mundus ipse sine ea stare non possit. Cum enim homo ex contrariis elementis compositus sit, nisi esset aliqua natura, quæ res contrarias et inimicas temperaret, in tanta discordia et tam immensa collocatione diutius manere non posset. Sed hæc disputatio philosophorum est neque uno sermone concludi potest. In omnibus itaque negotiis temperantia utilis est. Audi quid beatus Paulus de ipsa sapientia dicat et quomodo eam temperantia indigere ostendat. « Non plus, inquit, sapere, quam oportet sapere, sed sapere ad sobrietatem (Rom. xii, 3). » (1721) « Noli esse justus multum, alias nimis. » Beatus quoque Benedictus, cujus auctoritas maxima est: utpote in quo Spiritus sanctus loquebatur, præcepit similiter; ne quid nimis de fortitudine vero sic habet. Qui fortiter premit ubera ad eliciendum lac, elicit butyrum: et qui vehementer emungit, elicit sanguinem. Et hic igitur temperantia necessaria est. Ubera vero vehementer premit qui, postquam lacte exhausta sunt, adhuc ea premere, et quod non habent, ab illis exigere non cessat. Quicumque igitur jejuniis, vigiliis, aliisque afflictionibus seipsum, vel alios plus quam sua, vel eorum natura ferre valeat, premere et affligere nititur, ille nimirum vehementer ubera premit, et unde sperat fructum vitæ, inde multoties fructum trahit peccati et mortis. Unde Apostolus ait: « Obsecro vos per misericordiam Dei, ut exhibeatis corpora vestra, hostiam viventem, sanctam, Deo placentem, rationabile obsequium vestrum (Ibid., 1). » Illud enim obsequium rationabile est, quo non ipsa natura, sed vitia perimuntur. Ecce satis breviter dictum est de quatuor virtutibus principalibus, quales, et quam necessariæ omnibus sint maximeque potentibus, quibus mundi regimina credita sunt. Videamus modo quomodo se sequantur, et quomodo sine se esse non valeant. Cui autem impossibile esse videtur, ut omnes habeat, det operam quantum potest, ut vel unam habeat, quam si habuerit, cæteræ procul dubio eam sequantur. Fac ergo, o princeps, quicumque es, ut justitiam habeas et teneas. Hæc enim tibi magis necessaria esse videtur, et mox per hanc unam et sapiens, et fortis et bene moderatus omnibus apparebis. Vide tamen, ut qui aliis justitiam facis tu ipsius ne obliviscaris, et qui in populo exerces justitiam, exerceas etiam in temetipso. Justus fuit Abraham; sicut enim de eo

(1720) Cod. S. Marci habet: *Hæc sit igitur in omnibus negotiis; sed cod. Vatic. legit ut in editione.*

(1721) Idem cod. Vat. De justitia, Eccle. vii, verò scriptum est: *Non sis justus nimis.*

A scriptum est: « Quia credidit Abraham Deo, et reputatum est illi ad justitiam (Rom. iv, 3). » Quæ enim justitia major, quam Creatori suo credere et obedire? Et quia hanc unam virtutem habuit, cæteras quoque virtutes eum habuisse haud dubium est. Fortis fuit Joseph, qui se provocantem ad libidinem superavit; in qua fortitudine, sapiens, justus et modestus apparet. Justi erant tres pueri, qui contra patrias leges idolum adorare noluerunt: in quo facto quam sapientes, quamque modesti fuerint, revelatum est. Sapiens erat Daniel cui sua secreta revelaverat Deus (1722); quam justus fuerit, duo presbyteri probaverunt; quam fortis, quem in lacu positum leones invadere non audebant. Quia enim jam vitia superaverat; ideo leones eum timebant.

B Cujus vero temperantiæ fuerit, quibus vescubatur, legumina, ejusque longa jejunia 494 testantur. Sed vis audire de illis, quibus, quoniam unam ex his virtutibus defuit, alias quoque perdiderunt? Perdidit David fortitudinem, quem (1723) visa Bersabea carnis voluptas superavit: a quo cæteræ virtutes mox territæ fugerunt. Quis eum tunc insipientem, injustum, et sine temperantia fuisse dubitat, qui libidine superatus, tam gravia simul peccata commisit? Sed felix, qui pœnitentia ductus audire meruit: « Dimissum est tibi peccatum tuum (II Reg. xii, 15). » Salomon quoque amissa sapientia, qua præ cæteris pollebat, idolis immolavit: a quo statim omnis justitia, fortitudo et temperantia recessit. Sic igitur quære per singula: et cognosces, quod quatuor virtutes sine se esse non possunt. Si autem vic

C videre eas sibi bene conjunctas et sociatas, respice apostolos et martyres, respice confessores Ecclesiæque doctores quos quidem sic illæ circumdederunt et complexæ sunt, ut occidi quidem possent, ab eis autem separari omnino et develli non possent. Hoc autem significabant (Exod. xxv), illi quatuor aurei circuli, qui in arca testamenti erant, per quos duo vectes inducti nunquam ab eis separabantur: erant autem illi vectes cooperti auro purissimo. Quoniam enim arca testamenti Ecclesiam sanctam significet, satis notum est. Quatuor vero circuli quatuor superius dictæ virtutes sunt, auræ utique, omnique pulchritudine clariores, quibus qui ordinatus non fuerit, neque clarus, neque pulcher est. Duos vero vectes Petrum et Paulum intelligo, cæterosque sanctos, sine quibus Ecclesia Dei nec levari, nec portari, nec regi potest. Et isti quidem aurei sunt, quia vitæ immaculatæ et sapientiæ luce resurgent. Nunquam vectes a circulis extrahuntur, quia viri sancti nunquam a prædictis virtutibus separantur. His igitur portatur arca; quia istorum fide, doctrina et exemplis sancta Ecclesia regitur, et virtutum gradibus episcoporum et sacerdotum ministerio ad cœlestia sublevatur. Sed valde timendum semper est

(1722) Ex cod. Vatic. suppletur editio, cujus sapientiæ ipsi prophetæ dant testimonium. Sed, quia hanc habuit, aliæ sibi non defuere virtutes, et quam justus, etc.

(1723) Ex cod. Vatic. emendatur editio.

episcopis et sacerdotibus, no sine vectibus arcam Dei ferre conentur. Sine vectibus enim arcam Dei heretici ferunt, qui suas nœnias prædicantes apostolorum auctoritates fugiunt et a catholica fide et doctrina recedunt. Sint semper memores quid acciderit filiis Heli, Ophni videlicet, et Phinees, qui arcam Dei captivaverunt, et ipsi in prælio perierunt. Erant enim reprehensibiles valde et vita moribusque protervi. Unde non immerito Ophni discalceatus, Phinees vero os mutum interpretatur. Non enim est conveniens, ut Ecclesiam Dei regendam suscipiat ille, qui mutus est et qui nondum pedes calceatos habet in præparatione Evangelii pacis. Tales igitur Ecclesiam Dei captivant et malignis spiritibus in servitutem tradant; sed ipsi quoque in prælio moriuntur, qui cæteros a morte liberare debuerant. Quatuor illi colores, quibus vela et cortinæ tabernaculi intextæ erant, qui ubique simul et nunquam separatim ponebantur, quatuor istas virtutes significabant. Hiacynthus videlicet, et purpura coccus bis tinctus, et bissus-retorta (1724) de quibus in Exodum sufficienter diximus: Nunc autem loquendi solummodo materiam ministramus. Illis tabernaculum, istis vero Ecclesia ornatur et decoratur, quia sine sapientia, sine justitia, sine fortitudine et temperantia nulla anima ornari vel decorari potest. Hæc sunt illa ornamenta de quibus dicitur: « Astitit regina a dextris tuis in vestitu deaurato, circumamicta varietatibus (Psal. XLIV, 10). »

CAPUT V.

De humilitate.

Docet nos beatissima virgo Maria humilitatis mater, et filia, quanta sit virtus humilitas. « Magnificat, inquit, anima mea Dominum. Et exultavit spiritus meus in Deo salutari meo. Quia respexit humilitatem ancillæ suæ (Luc. 1, 46). » Non dixit, quia respexit patientiam meam, pietatem meam, misericordiam meam, innocentiam meam, virginitatem meam, et cæteras virtutes, quibus Virgo beatissima abundabat, quibus quasi regalibus ornamentis induta erat: sed hoc solummodo dicere voluit: quia respexit humilitatem ancillæ suæ. « Ad quem enim respexit Deus, nisi ad humilem, et quietum, et (1725) trementem verbis ejus? » (Isai. LXVI, 2.) Multis ornamentis induta erat Virgo nostra; convenientius dicere potui, domina nostra, regina nostra; sed hoc unum præ cæteris rutilabat, quod Deum et Dominum respexisse dixit. Et hoc est fortassis quod in Canticis canticorum ad ipsum specialiter Dominus ait: « Vulnerasti cor meum, soror mea sponsa, vulnerasti cor meum in uno crine colli tui, et in uno oculorum tuorum (Cant. IV, 9). » Nusquam enim humilitas tam facile deprehendi potest quam in collo et in oculis. Hoc enim humilium proprium est, ut inclinato collo et oculis ad terram deflexis incedant. Sicut e contra superbi semper erecta cervicæ et supercilliis elevatis gradiuntur. Unde et

(1724) Testimonium reddit se Exodum exposuisse.

A Moyses præcipit de turture et columba, quando immolatur, ut caput ad collum retorquetur. Non recipit Deus sacrificia superborum: « Excelsus est, et humilia respicit, et alta a longe cognoscit (Psal. CXXXVII, 6). » Quid sunt alta, nisi erecta et superba? Et hæc quidem respicere dedignatur. Unus igitur crinis, qui non erectus stat, sed humilis jacet, ipsa humilitas est; qua collum Virginis decoratur. Unum vero oculorum dixit, quia non de pluribus, sed de una virtute loquebatur. Habet tamen duos oculos soror et sponsa Christi, quorum altero terram, altero vero respicit cælum. Per hos autem humilitas et contemplatio designatur, et plus sæpe placet Deo oculus humilitatis, qui terram respicit, quam oculi contemplationis, qui ea quæ scire non licet aliquando perscrutantur. Unde et alibi ait: « Averte oculos a me, quia ipsi me avolare fecerunt (Cant. VIII, 22). » Si enim licitum esset omnia scire, non diceret Apostolus, « quæ non licet homini loqui (II Cor. XII, 4). » Quæ enim loqui non licet, neque scire licet. Egregie autem factum est, quod humilem matrem Dominus elegit; humilis filius humilem matrem habere debebat. Non enim de leæna, sed de ove nascitur agnus: nihil in animalibus ove, et agno humilior est. Percute, macta, jugula, occide, nec voce queruntur, nec corna minantur, nec dente, vel pedibus se defendunt. Unde et eleganter de ipso Domino per prophetam dicitur: « Sicut agnus ad occisionem ductus est, et non aperuit os suum (Isa. LXVII, 7). » Diabolus per superbiam, quantum in ipso fuit, super omnia cælos ascendit: Christus per humilitatem in terram descendit; « humiliavit enim se, ut ait Apostolus, factus obediens usque ad mortem (Phil. II, 8). » Illius humilitate salvati sunt, qui illius superbia perierunt. Ille Altissimo similis fieri voluit: hic autem formam servi similitudinemque suscepit. Era per superbiam displicuit Deo, per humilitatem Maria placuit Redemptori. Illa superbiens obedire noluit, nimisque audacter, et imprudenter ad lignum velitum accessit. Hæc autem verecunda et humilis obedientiam profitetur, dicens: « Ecce ancilla Domini, fiat mihi secundum verbum tuum (Luc. 1, 38). » Ad hanc igitur tantam humilitatem respexit Deus, et ideo hæc una ex omnibus mulieribus, quæcumque sunt, vel fuerunt, vel futuræ sunt, a Domino electa est, quæ et Dei mater fieret et cæli terræque regina vocaretur. Dicat igitur Virgo beatissima: « Magnificat anima mea Dominum; quia respexit humilitatem ancillæ suæ (ibid. 47). » Dicat enim quid gloriæ, quid honoris, quid beatitudinis inde consecuta sit, quod sic eam Dominus respicere voluit: « Ecce enim: ait, ex hoc beatam me dicent omnes generationes. » Vide ergo quanta sit virtus humilitatis, quæ Deum in terram descendere et hominem in cælum ascendere facit. Hæc est, quæ deponit potentes de sede et exaltat humiles. « Omnis enim

(1725) Cod. Vallicel. et cod. vat. 904. trementem vermouth ejus.

qui se exultat humiliabitur, et qui se humiliat A se exaltabitur (*Luc. xiv, 11*). » Quam bene inter se conveniunt hæc duo matris et filii testimonia; dum ea quæ mater dixerat, filius affirmat. Narrat Salvator noster, quod duo homines ascenderunt in templum ut orarent; unus Pharisæus, alter Publicanus, unus superbus, et alter humilis (*ibid., xviii, 15*). Alter omnes respiciebat, alter nec oculos ad cælos levare audebat. Inclinator igitur stabat, quod, sicut superius diximus, magnæ humilitatis indicium est. Et superbus quidem nihil profecit: humilis autem justificatus domum suam rediit. Qui non intelligit, quantum bonum humilitas est; hoc intelligere satagat, quantum malum superbia sit. Facile enim unaquæque res per suum contrarium intelligi potest. Humilitas autem et superbia contraria sunt, et de B superbia quidem dicit Psalmista: « Non mihi veniat pes superbiæ, et manus peccatoris non moveat me. Ibi ceciderunt omnes qui operantur iniquitatem, expulsi sunt, nec potuerunt stare (*Psal. xxxv, 12*). » Malus pes, mala manus. In illo cadunt omnes, ac expulsi cadunt omnes. Bonos pedes habebant primi parentes nostri, antequam per superbiam peccassent. Peccaverunt, ceciderunt, et pedibus illis infirmis et podagricis stare non potuerunt. Quot sunt vitia, tot sunt et superbiæ pedes, quæ et peccatoris manus nihilominus dici possunt. Iste peccator diabolus est, cujus invidia manus multas movet, multos impellit, multos ab honestate et justitia divellit, et in mortis præcipitium ire compellit. Singulariter pedem et manum posuit, quia usitatissimum est Scripturarum pro plurali numero singularem ponere. Secundum illud « misit in eos cœnomoyam (*Psal. lxxvii, 45*), » (1726) id est muscam caninam, « et comedit eos, et ravam, et disperdidit eos. Ibi ceciderunt omnes qui operantur iniquitatem: » ibi avarus, ibi raptor, ibi luxuriosus, ibi sacrilegus, ibi homicida, ibi perjurus, ibi adulter et fornicator ceciderunt. Expulsi sunt enim et diabolica manu commoti, quia jam pedibus infirmi erant, stare non potuerunt. Non enim inconveniens, si quis etiam sic intelligere voluerit: « non veniat mihi pes superbiæ, » id est, non sit superbia mihi pes; non ipsa me ferat, quia in ipsa ceciderunt omnes maligni spiritus qui ulique operantur iniquitatem. Expulsi sunt de supernis sedibus, nec potuerunt stare. Si quis autem hoc diligenter consideret, quare non cedrum vel abietem, quæ altissimæ sunt, se Dominus **496** vocare voluerit, sed potius vitem quæ inter alias arbores humilissima est, et alieno egens auxilio, etiam in hoc cognoscere poterit, quantum semper Dominus humilitatem dilexerit. » Ego, inquit, sum vitis, et vos palmities (*Joan. ziv, 5*), » discipulis loquebatur, quos ad humilitatis gloriam invitabat. Et tale erat ac si diceret: De parva arbore parvi rami; de gracili arbore graciles rami procedunt, tales tamen, quæ spatiosæ circa

se terram valeant occupare. Hæc est enim illa vitis, de qua scriptum est: « Extendit palmities suas usque ad mare, usque ad flumen propagines ejus (*Psal. lxxix, 12*). » Si quidem « in omnem terram exivit sonus eorum, et in fines orbis terræ verba eorum (*Psal. xviii, 5*). » Nulla arbor est, quæ suo fructu tantum utilitatis hominibus conferat, quantum vitis, et si parva et humilis sit. Granum quoque non arboribus, sed in humili nascitur herba. De quo similiter Dominus ait: « Nisi granum frumenti cadens in terram mortuum fuerit, ipsum solum manet. Si autem mortuum fuerit, multum fructum affert (*Joan. xii, 24*); » se nimirum granum frumenti esse significans. Nihil his duabus speciebus hominum vitæ in terra utilius, per quas, quia valde humiles sunt, se ipsum Salvator noster significari voluit. Et notandum quæ pene illæ arbores, quæ humiles sunt, secundiores magisque fructiferae esse probantur. Ecce dum ista pertracto, subito in mentem venit illa arbor nobilissima quam ipsa sacra Scriptura pulcherrimam vocat, quam quidem, quoniam et ipsa valde humilis est, silentio præterire non debeo. (1727) Lege Leviticum, et invenies ubi Dominus per Moysen loquitur filiis Israel de festivitàte tabernaculorum. Septem diebus hæc festivitàte agebatur; præcepitque Dominus filiis Israel, ut sumerent fructus arboris pulcherrimæ, spatulasque palmarum, et ramos ligni densarum frondium, et salices de torrente, et lætarentur coram Domino. (1728) Omnibus igitur diebus hanc festivitàtem agere debemus, qui eam septem diebus agere jubemur. Quid est autem festa celebrare, nisi ab iniquitate cessare et in bono opere perseverare? Illi vero in tabernaculis perseverant, qui in hoc mundo manere nolentes ad aliam patriam festinant, dicentes cum Apostolo: « Non habemus hic manentem civitatem, sed futuram inquirimus (*Hebr. xiii, 14*). » Hanc enim festivitàtem nostram digne agere non valemus, nisi pulcherrimæ arboris fructum habeamus. Pulcherrimam verò arborem, citri arborem Hebræi intelligunt, quæ utique et odore, et sapore, et fronde, et flore, et ipsius fructus magnitudine et pulchritudine tam nobilis est ut difficile inventatur quæ ei digne comparari possit. Per hanc igitur pulcherrimam, humilemque arborem beatam virginem Mariam intelligimus, de qua scriptum est: « Et terra nostra dabit fructum suum (*Psal. xlix, 9*); » itemque: « De fructu ventris tui ponam super sedem tuam (*Psal. cxxxi, 11*). » Qui arborem intelligit, de fructu non ambigit. Fructus enim Christus est, cujus omnis festivitàte celebrari potest. Hunc igitur fructum suscipiamus in festivitàtibus nostris: hoc respiciamus, hoc satiemur, hujus carne et sanguine impinguemur et inebriemur. Arboris quoque hujus pulcherrimæ nunquam obliviscamur, ad ipsam semper respiciamus, fructum vitæ et salutis ab ea quæramus. O vere lignum pulcherrimum,

(1726) Ex cod. Vatic. Idem alibi dicit S. Bruno.
(1727) Cod. Vat. lege in Levitico. Levit. c. xxiii.

(1728) Confer quæ Bruno in hunc Levitici locum dicit.

quod talem meruit portare fructum! Nos eam arborem vocamus, sed Scriptura lignum appellat. Quia enim Virgo peperit, non arbor, sed lignum dicitur. Hanc enim significavit illa virga Aaron quæ, cum sicca esset, et flores, et frondes, et nuces amigdalinas protulit. Per spatulas vero palmarum, quæ in hac festivitàte requiruntur, instrumenta victoriæ designantur. Spatula enim diminutivum est a spata, palma vero victoriæ significat. Victoriæ vero instrumenta, virtutes et bona opera sunt, quibus vitia et maligni spiritus superantur. Sunt igitur hæc spatulæ valde necessariæ in festivitibus, quia tunc maxime inimicorum insidiis infestantur. Ramus autem arboris densarum frondium, sanctorum volumina, sermones, verba et exempla intelliguntur. Talis arbor beatus Paulus, cujus frondes densissimæ, cujus verba copiosissima sunt; cujus folia non cadent, cujus omnia verba adimpleri oportet. Et ipse quidem tam necessarius vobis in festivitibus nostris, ut siue ipso vix unum sermonem facere valeamus. Si vis scire de ipso quam humilis arbor etiam sit, audi ipsum dicentem: « Ego enim minimus apostolorum sum, qui non sum dignus vocari apostolus (I Cor. xv, 9). » Arborem autem densarum frondium, quantum ad litteram myrtum nonnulli intelligere volunt, quæ quidem arbor satis parva et humilis est. Et propter hanc fortasse humilitatem, non spatæ, sed spatulas palmarum dixit, quia, quamvis palma procera arbor sit, spatula autem diminutivum est, in quo apertissime humilitas declaratur. Restant salices de torrente, per quas memoria figuratur, quia in memoria quæcunque in festivitibus fiunt et dicuntur, quasi in uno fasciculo vincuntur, ut a corde non dilabantur et semper in memoria habeantur. Salix enim tenacissima arbor est, et præter hoc, nihil in ea esse videtur, unde etiam, si velit, superbire valeat; bene autem de torrente salices assumuntur, quia illa memoria maxime nostris in necessitatibus necessaria est, quæ de sanctarum Scripturarum fluminibus habetur. Non enim nostra, sed sanctorum verba narrare debemus, et non ea quæ trahimus de corde nostro, sed quæ hauriamus de fontibus Israel. Videmus quod parvæ arbores placent Deo, videmus quod omnis superbiæ altitudo displicet Deo (I Petr. iii, 6). Humiliemur ergo sub potenti manu Dei, ut nos exaltet in tempore tribulationis, qui vivit et regnat in sæcula sæculorum.

CAPUT VI.

De misericordia.

Misericordias Domini in æternum cantabo (Psal. lxxxviii, 1). » Quid rex, et propheta David de misericordia senserit, satis his verbis declaratur; dum se misericordiæ laudes in æternum cantaturum promittit. De qua et alibi ait: « Misericordiam et iudicium cantabo tibi, Domine (Psal. c, 1). » Sic misericors est Dominus, ut iustitiam non derelin-

(1729) Cod. Vat. *relinquat*.

quat (1729), sic justus est, ut misericordia non obliviscatur. Facit misericordiam, sed poenitentibus et misericordiam facientibus. Fac igitur misericordiam, si vis ut tui misereatur; dimitte et dimittetur tibi: da, et dabitur tibi, ipse hoc dicit: « Si dimiseritis hominibus peccata eorum, et Pater vester cœlestis dimittet vobis peccata vestra; et si non dimiseritis hominibus peccata eorum, nec Pater vester dimittet vobis peccata vestra (Matth. vi, 14). » « Estote ergo misericordes, sicut et Pater vester cœlestis misericors est: qui solem suum oriri facit super bonos et malos, et pluit super justos et injustos (Luc. vi, 36). » Ad misericordiam nos provocat Salvator noster, viam salutis ostendit: docet nos per quam viam ad patriam redeamus: non est alia via per quam redire possimus. Sed vide quam facilis via: dimitte, et dimittetur tibi. Non vis dimittere centum denarios ut mille talenta dimittantur tibi? Scito quod tortores te expectant, qui te in carcerem trudent; neque inde exire permittent, donec universum debitum solvas. Heu! quot tibi modo sunt, qui, quoniam in hoc sæculo dimittens noluerit, modo dolet, modo seipsum accusant, modo poenitent, sed talis poenitentia sera, inutilis et infructuosa est. Si modo diceretur eis: « Dimitte, et dimittetur vobis (Luc. vi, 37); » cum quanto gaudio nunc dimitterent; suisque debitoribus parcere? Et isti quidem non poterunt cantare misericordias Domini in æternum; quoniam tantum in hoc sæculo misericordia ejus; in inferno autem nulla est redemptio. Boni vero misericordias Domini in æternum cantabunt, quoniam sine fine gratis agent Deo: ipsum laudabunt, qui non ex meritis eorum, sed ex sua misericordia tantam beatitudinem eis præparavit. « Misericors et miserator Dominus, patiens et multum misericors (Psal. lxxxv, 15), » cum pro nobis in cruce pateretur, nimia misericordia superabundans pro suis etiam crucifixoribus orabat, dicens: « Pater ignosce illis, quia nesciunt quid faciunt (Luc. xxiii, 34). » Unde et bene subditur: « Suavis Dominus universis (Psal. cxlv, 9); » universis quidem, quia ipsis quoque inimicis. « Et miserationes ejus super omnia opera ejus (Ibid.). » Cœlum, terram, mare, angelos et homines fecit Deus; sed miserationes ejus super omnia opera ejus. Quas miserationes propheta considerans, expavit, dicens: « Domine, audivi auditum tuum, et timui, consideravi opera tua, et expavi. In medio duorum animalium cognosceris (Hab. c. iii, 1). » Et revera hæc ejus opera, istæ ipsius operationes, super omnia illius opera sunt, multumque pavenda, quod Rex regum, et Dominus dominantium, qui ex nihilo omnia fecit, pro servis nequissimis inter iniquos deputatus est, et morte turpissima condemnatus est, pulchre autem Græci oleon misericordiam vocant, quia sicut in liquoribus oleum superius est, ita in cunctis Dei operibus misericordia superior est, sicut et modo superius dixit, quia

miserationes ejus super omnia opera ejus. Quæcunque enim liquorem oleo super fuderis, oleum semper desuper natat. Oleum igitur misericordiam significat. Ideo enim toties uncti sumus, ut nunquam misericordiam obliviscamur. In vertice, in fronte et in pectore omnes communiter uncti sumus. Reges autem et sacerdotes alias præter istas suscipiunt unctiones, quoniam iudices in populo Dei constituti, plures et majores misericordias, quam cæteri facere debent. In vertice si quidem uncti sumus, ut inde omni superbia excussa, ibi misericordia sedem habeat, cui omnes sensus nostri semper obediunt. Quinque enim corporis sensus in capite sunt, qui omnes misericordiam servare debent. Serviant autem, si et oculi super egenum et pauperem intendunt, et aures clamorem pauperum audiunt, et lingua sermones suos in iudicio disponit. « Jucundus enim homo, qui miseretur, et commodat, disponit sermones suos in iudicio, quia in æternum non commovebitur (Psal. cxi, 5). » Quæ autem in fronte unctio est, totam hominis faciem et exhilarare, et ad misericordiam præparare debet, ut bona voluntas, quæ in corde est, in ipsa facie cognoscatur. « Hilarem enim datorem diligit Deus (II Cor. ix, 7). » In pectore vero uncti sumus, **498** ut misericordiam bonum nunquam a corde nostro et a memoria recedat. Manus autem, quæ unctæ sunt, pauperibus non clauduntur, rapere et ferire nesciunt, laborant semper quod bonum est, ut habeant unde tribuant necessitatibus patientibus. Qui ergo post tantas unctiones se ad misericordiam non extendit, sed durus adhuc, contractus, infirmus et paralyticus jacet, quia a misericordia longe est, quam indulgentiam sperare potest? Qui igitur aliter non potest, vel affectu, vel desiderio se extendat. Ipsi quoque parietes, et montes, et ligna ad misericordiam nos invitant. Ideo enim altaria, lapides et parietes unguuntur, ut homines, qui per eos significantur, suas unctiones in eis intelligant, et intelligendo custodiant. Frequenter Salvator noster in montem Olivarum ascendere et orare solebat; inde etiam cælos ascendit, ibi discipulos reliquit, quos tamen nunquam dereliquit. Sic igitur non solum verbis et exemplis, verum etiam ipso actu ad misericordiam provocabat. Mons olivarum mons pacis et misericordiam est. Valde sibi conjunctæ pax, et misericordia; unde non immerito utraque per olivam significatur. Quot sunt virtutes, tot sunt montes, in quos ascendere, et in quibus orare possumus. In monte humilitatis stant humiles, et orant: in monte patientiæ stant et patientes, et orant: in monte obedientiæ stant obediens, et orant. Sic igitur in monte misericordiam stantes pacifici et misericordes, et orant; in hoc igitur monte maneamus. Hic discipulos Dominus reliquit: hinc est via, qua itur in cælum. Ne: enim sine causa de lignis olivarum Cherubim fulsisse referuntur, qui

(1730) In cod. Vat. additur: *De pace in Nativitate Domini.*

A alis extensis in templo stantes populum docebant. Vis volare? suscipe alas misericordiam; istæ te ferent ad Patrem misericordiam, et ad Deum totius consolationis. Ad iudicium veniens Dominus, sicut verbi sancti Evangelii docere videntur, de sola misericordia sermonem facit: alios de misericordia laudans, alios quia misericordiam non habuerunt reprehendens et damnans. « Esurivi, inquit, et dedistis mihi manducare; sitivi, et dedistis mihi bibere; hospes fui, et collegistis me; nudus, et cooperuistis me; infirmus, et visitastis me. Venite ergo, benedicti Patris mei, percipite regnum, quod vobis paratum est ab origine mundi (Matth. xxv, 36). » Illis autem interrogantibus, quando sic eum viderint, vel sic et ministraverint, ait: « Quod uni ex minimis meis fecistis, mihi fecistis (Ibid.). » Cæteris vero, qui hoc facere noluerunt, sola est damnationis sententia. Ecce quomodo sunt miserationes ejus super omnia opera ejus. Quidquid compassione, quidquid largitate, quidquid liberalitate, quidquid pietate serimus, si tamen pro Dei fecimus, totum spectat ad misericordiam. Omnes Scripturæ divinæ, omnes apostolorum et prophetarum libri misericordiam laudibus pleni sunt, præcipue tamen liber Psalmorum, qui tantum misericordiam laudibus superabundat, ac si alia materia non esset, de qua loqui potuisset. Constat igitur Domino misericordiam ejus, et mirabilia ejus illi hominum. Constat Domino quoniam bonus, quoniam in sæculum misericordiam ejus. Dicat nunc Aaron, quoniam bonus, quoniam in sæculum misericordiam ejus. Dicant nunc omnes, qui timent Dominum, quoniam bonus, quoniam in sæculum misericordiam ejus. Sed quis sapiens, et custodit hæc, et intelligit misericordiam Domini? » (Psal. cvi, 1, et seq.) qui vivit et regnat in sæcula sæculorum. Amen

CAPUT VII.

De pace (1730).

« Gloria in excelsis Deo, et in terra pax hominibus bonæ voluntatis (Luc. ii, 13). » Hæc vox non est hominis, hæc vox angelorum est; hoc angelorum ceclitudo, quando Christus natus est, ut Evangelii verba testantur. Et revera tunc cælis gloria, et terræ pax reddita est, quando princeps pacis Salvator noster de Virgine natus est, quando populus, qui sedebat in tenebris, vero lumine illuminatus est. Et relicta idolorum cultura, Creatorem laudare, magnificare et glorificare cœpit, illi soli eam gloriam exhibendo, quam demonis prius exhibere solebat. Et tunc quidem homines pacem habere cœperunt. Deum enim et proximum diligentes, iram, et odium, et discordiam a se repellentes, in unius Dei concordiam convenientes, sibi invicem consentientes, vanam philosophorum et hæreticorum doctrinam fugientes: ad ipsum cum apostolo omnes dicentes, et nemini injuriam facientes (1731). Talis pax in Ecclesia Dei est: talis pax est homini-

(1731) Cod. Vat. 994: *Illæ enim nostra pax, illa stabilis, et firma, et perpetua securitas.*

bus bonæ voluntatis. Bestiæ pacem habere non possunt, quæ sanguine gaudent et credulitate nutriuntur. Non datur hæc pax hominibus malæ voluntatis, quia « non est pax impiis (*Isai. LXVII, 22*), » dicit Dominus. Illa pax sanctorum est; ista concordia illorum est, de quibus dicitur: « Multitudinis autem credentium erat cor unum et anima una (*Act. IV, 32*). » — « Ecce quam bonum, et **499** quam jucundum habitare fratres in unum (*Psal. CXXXII, 1*). » Hanc pacem habuit Jerusalem, quæ *visio pacis* interpretatur. Illa videlicet Jerusalem, in qua ille Rex pacificus habitat; « cuius vultum desiderat universa terra (*III Reg. X, 24*). » « Et factus est in pace locus ejus, habitatio ejus in Sion: ibi confregit potentias, arcum, scutum, gladium et bellum (*Psal. LXXV, 4*). » Nonne audis quod omnia instrumenta discordiæ, omnia instrumenta litis et contentionis contracta sunt in Sion; sola pax et concordia regnat in Jerusalem (1732). Qui pacem non diligit, pacis principem a se repellit. Non habitat Christus, nisi in Jerusalem, nisi in loco pacis et quietis; neque conveniens fuit, ut alibi, quam in loco pacis Rex pacificus habitaret. De quo videlicet pacifico rege in Canticis canticorum scriptum est: « Vineam fuit pacifico, in ea, quæ habet populos, tradidit eam custodibus; vir affert pro fructu ejus mille argenteos. Vineam meam coram me est. Mille tui pacifici, et ducenti his, qui custodiunt fructus ejus (*Cant. VIII, 11, 12*). » Breviter autem sensus et ordo verborum talis est. « Vineam fuit pacifico, » in ea gente, quæ habet multos populos. Quis iste pacificus sit, palam est, et « tradidit eam custodibus, » apostolis videlicet et doctoribus (1733). « Vineam meam coram me est, » dicit igitur ille, qui loquitur Ecclesiæ, cui loquitur. Illi mille argentei tui pacifici, et ducenti alii dantur custodibus qui custodiunt fructus ejus. Ego sic judico, sic mihi bonum videtur esse. Nunc autem singula disseramus. Dixerat Ecclesia: « Ego murus, et ubera mea sicut turris ex quo facta sum coram eo, quasi pacem reperiens (*Ibid., 10*). » Deinde sequitur: « Vineam fuit pacifico in ea, quæ habet populos. » Prius, inquit Ecclesia, quam pacem habuissem, priusquam pacificum regem cognovissem, infirma ac debilis eram, neque me ab hostibus defendere valebam: nunc autem fortis sum, et quasi murus inexpugnabilis facta sum, et ubera mea (1734), doctrinæ mæ, quorum lacte nutrio filios meos, contra omnem hujus mundi sapientiam, contra philosophorum et hæreticorum argumentationes quasi turre validis-

(1732) Editio Ascens. addit. « Ideo enim tanta pax, tanta divitiæ, tanta sapientia, et eloquentia illi Salomoni data est, qui paucis temporibus habitavit in Sion, et Jerusalem: quia istum nostrum Salomonem vere pacificum, vere sapientem, et eloquentem, et divitiarum omnium affluentem significabat, de quo in modo diximus: *Et factus est in pace locus ejus, et habitatio ejus in Sion*. Qui suis discipulis promisit, dicens: *Ecce ego vobiscum sum omnibus diebus usque ad consummationem sæculi*. Sic

simæ facta sunt. Ad hæc satis convenienter aliquis respondere potest: Fortis quidem ea, sed omnis hæc tua fortitudo in custodibus est. De quibus subditur: « Vineam fuit pacifico, in ea, quæ habet populos, tradidit eam custodibus. » Iste pacificus Salvator noster est, qui mundum Deo Patri reconciliavit: « Ipse enim est pax nostra, qui fecit utraque unum (*Ephes. II, 14*). » Cujus vineam Ecclesia est, intra cujus terminos Hebræi, Græci, et Latini, et Barbari, omnes gentes, populi et nationes continentur. Hanc autem custodibus tradidit, apostolis videlicet et doctoribus, qui eam custodirent, colerent, nutriverent, superflua reseccarent, et alias vites pro aliis pastinarent. Quibus etiam custodibus vir affert pro fructu ejus mille argenteos, quibus omnia quæcumque in expensis debitisque solvendis necessaria sunt, persolvere valeant. Millenarius namque numerus perfectus est, quoniam ex solis denariis constat. Decies namque centum, vel centies decem mille sunt. Quibus igitur mille argentei dati sunt, illi nimirum omnem utriusque Testamenti scientiam, omnemque gratiarum plenitudinem suscipere meruerunt (1735). Vir autem Christus est, de quo alibi scriptum est: « Beatus vir, qui non abiit in concilio impiorum (*Psal. I, 1*). » Et ipse quidem ne vineæ suæ fructum amittat omnem, hanc gratiarum plenitudinem ejus custodibus largitus est. Tota laus istius vineæ in solo fructu est, ideoque laudatur, ideo amatur, ideo custodibus traditur et commendatur, quia multum et bonum fructum reddit. Sicut (1736) e contrario illa alia vinea, inde et damnata, et repudiata est, quia in amaritudinem conversa, pro uvis labruscas, pro vino dedit acetum (*Isa. V, 4*). Bonus fructus, virtutes, et bona opera sunt, cum quibus et angeli, et homines creati sunt. Quod autem ait: « Vineam meam coram me est, » tale est ac si diceret: Custodibus quidem eam tradidi; non tamen ab ejus custodia destiti, semper coram me est, eam per me ipsum custodire non cesso: « Nisi enim Dominus custodierit civitatem, in vanum vigilant qui custodiunt eam (*Psal. CXXVI, 1*). » Nunc autem videamus quid Salomon, sive potius Spiritus sanctus, per Salomonem de custodibus ad Ecclesiam dicat: « Mille tui pacifici, et ducenti his, qui custodiunt fructus ejus. » Ac si dicat: Mille argentei viri tui, regis tui, et pacifici tui, de quibus supra dictum est, et super illos mille alii ducenti dentur his custodibus, qui custodiunt fructus ejus. Digni enim sunt qui et illos et istos suscipere debeant: per mille argenteos, gratiarum omnium, **500** et totius scientiæ pleni-

igitur non temporaliter, sed in æternum facta est in Sion habitatio ejus, et locus ejus in Jerusalem. Qui pacem non diligitur, » etc.

(1733) Uterque cod. Vat.: *Vir affert pro fructu ejus mille argenteos, dicens de vinea sua.*

(1734) Uterque cod. Vat. *doctrina mea.*

(1735) Brevior est in comment. super Canticum cantic. ejusdem Brunonis expositio, sed eundem spiritum et doctrinam refert.

(1736) Cod. Vat. 1254, e contra.

totidem significari diximus. Hæc autem multos habuisse legimus, qui ad æternæ beatitudinis gloriam non pervenerunt. Sicut illi, qui in iudicio dicturi sunt: « Domine, nonne in nomine tuo prophetavimus, demonia ejecimus, et virtutes multas fecimus? » (*Matth. vii, 22.*) Quibus a Domino dicitur: « Amen dico vobis, nescio vos. » Non enim sufficiunt mille argentei ad beatitudinem suscipiendam, quamvis sufficere videantur ad Ecclesiam regendam. Dentur igitur sanctis et alii ducenti, per quos omnium animarum et corporum perfectionem et sufficientiam intelligimus, ut duplicia in terra possidentibus nihil ad beatitudinem deesse possit. Centenarius namque perfectus est numerus; quoniam ex solis denariis constat, in quibus omnes numeri continentur, cujus quidem duplicatio ad utriusque hominis perfectionem pertinere videtur. Si autem velimus dicere, quod, qualis, et quanta sit pax, obviat nobis Apostolus, dicens: « Et pax Dei, quæ exsuperat omnem sensum, custodiat corda vestra, et intelligentias vestras (*Philipp. iv, 7.*) » Quis enim dicere valeat, quid, vel quale, vel quantum sit illud, quod omnem sensum exsuperat, et omnem intelligentiam transcendit? Et revera cum hæc pax, quæ in primo homine perierat, ut in secundo homine Jesu Christo redderetur hominibus, tantum pretium solutum sit, ut arcæ voluntatis Dei, neque dici, neque cogitari possit. Si ergo fieri potest, et quod in nobis est cum omnibus hominibus pacem habeamus. Nam et si alter pacem fugiat; tu tamen si eam offeras, et habere cupias, quantum in te est, tu pacis beneficio non privaris. Unde Psalmista ait: « Cum his qui oderunt pacem, eram pacificus (*Psal. cxix, 6.*) » « Beati autem pacifici, quoniam filii Dei vocabuntur (*Matth. v, 9.*) » Merito autem cum adhuc in diluvio arca fluctuaret, nihilque aliud ubique, quam aquæ apparerent, cum ramo olivæ columba rediit, per quem pax reddita, et tranquillitas significabatur. In illa arca erat totum genus, omnes gentes, omnes populi, et nationes ibi erant: quibus tunc in illa columba Spiritus sanctus quodammodo loquebatur, et dicere videbatur: Pacem habete, pacem tenete, pacem diligite, sine qua nemo Deum videbit, et Deus pacis et dilectionis erit vobiscum. Pauci quidem estis, sed res parvæ concordia crescunt, magnæ discordia dilabuntur. Omnia animalia ibi erant collecta, et pauca ex omnibus electa, quæ pacem haberent et tenerent, et sibi invicem non nocerent. Puto autem hanc pacem, etiam postea quam de arca egressa sunt, aliquanto tempore inter eos fuisse. Leones enim et griffi, tigrides et pardi, lupi et ursi, et aliæ bestię, quæ de rapina vivere solent, oves et capras, boves et asinos, et alia mitia animalia penitus consumpsissent; præsertim cum non tam cito a se dividi et recedere potuissent. Quod quidem etiam de avibus intelligi potest. Sed hanc pacem eorum filii postea violarunt, parentum fic-

dera ignorantes. Si igitur sancta pax inter bestias fuit in arca, quanta inter Christianos pax et concordia esse debet in Ecclesia? Audiamus igitur Dominum dicentem, et hoc, quod dicit memoriæ commendamus: « Pacem relinquo vobis, pacem meam do vobis, non quomodo mundus dat, ego do vobis (*Joan. xiv, 27.*) » pax mundi temporalis est et cito transit, pax Christi est æterna, et nunquam finitur.

CAPUT VIII.

De patientia.

Dominus et Salvator noster ad patientiæ constantiam et fortitudinem apostolos invitans, eis in Evangelio loquitur, dicens: « Beati qui persecutionem patiuntur propter justitiam, quoniam ipsorum est regnum cælorum (*Matth. v, 10.*) » Non sunt igitur beati omnes, qui persecutionem patiuntur (1737): multas enim persecutiones et faciunt et patiuntur mundi hujus amatores, perjuri, adulteri et raptores; tamen non beati, sed miseri sunt, quia non propter justitiam, sed propter suas concupiscentias et voluptates, propter mundi honores et dignitates, et propter multas quas faciunt iniquitates talia multoties patiuntur. Quis enim eorum miserias et cruciatus, et exquisita omnium tormentorum genera valeat enumerare, quibus se vicissim isti filii iniquitatis excruciant et affligunt, ut alter alterius bona possideat. Hic obscuræ carceris tenebræ, fames et sitis, frigus et calor, membrorum abscissio, oculorum avulsio, fetor intolerabilis, et cætera, quæ filii diaboli ejus martyribus, ipso cogente, instigante, inferre possunt. Nam et Satanæ suos martyres habet, qui quanto majora tormenta in illius servitio hoc in sæculo patiuntur, tanto fortiora in altero sæculo eos exspectant. Hæc est enim propria et singularis consuetudo, ut qui plus ei serviunt, et majora et graviora tormenta ab eo patiantur. Hujus martyres fuerunt Judas Iscariotes, et Nero impiissimus, qui seipso digno suspendio et interemptu suffocaverunt et occiderunt. Hujus 501 et isti martyres sunt, qui usque hodie contra se non pro justitia pugnant, sed pro sua avaritia et iniquitate se vicissim impugnant, et iniquo odio persequentes, se quasi bestię crudeliter interficiunt. Non ergo beati, sed miseri sunt, qui tales et taliter persecutiones patiuntur, quoniam nunquam introibunt in regnum cælorum. Soli itaque sunt beati de persecutionibus suis, qui propter justitiam eas patiuntur. Et unde hoc probatur, quoniam ipsorum est regnum cælorum. Unde et Apostolus ait: « Non sunt condignæ passionibus hujus temporis ad futuram gloriam, quæ revelabitur in nobis (*Rom. viii, 18.*) » Beati igitur apostoli et martyres, beati confessores et virgines, qui non pro rebus transitoriis, non pro divitiis fugacibus, non pro vanis honoribus et dignitatibus, neque pro suis offensis et iniquitatibus, sed pro sola justitia, quam prædicabant, tam dura tor-

(1737) Idem cod. S. Marci Flor., et uterque cod. propter justitiam.

Vat.: Sed illi soli beati, qui persecutionem patiuntur

menta, tantisque persecutiones passi sunt. Interroga Paulum de suis persecutoribus, et respondebit tibi : « A Judæis quinquies quadragenas, una minus, accepi; ter virgis cæsus sum, semel lapidatus sum, ter naufragium feci; nocte et die in profundum maris fui, in itineribus sæpe, periculis fluminum, periculis latronum, periculis ex genere, periculis ex gentibus, periculis in civitate, periculis in solitudine: periculis in mari, periculis in falsis fratribus: in labore et ærumna, in vigiliis multis (II Cor. II, 24, 27). » Et alibi : « Nolo vos ignorare, fratres, de tribulatione nostra, quæ facta est nobis in Asia, quoniam supra modum gravati sumus supra virtutem, ut læderet nos etiam vivere (II Cor. I, 8). » (1738) Interroga eum propter quid discrimina hæc omnia passus sit, et audies pro nulla alla causa, nisi propter justitiam et veritatem, quam prædicabat, et quia Christum Dei Filium esse dicebat. Lege in Actibus apostolorum, ubi Judæi præcipiunt apostolis ne amplius loquantur in nomine Jesu, et audies Petrum respondentem : « Obedire oportet Deo magis quam hominibus (Act. V, 29). » Unde in carcerem trusi et flagellati ibant gaudentes in conspectu concilii, quoniam digni habiti sunt pro nomine Jesu contumelias pati (Ibid.). » Sed interim de apostolis taceamus. Ad martyres veniamus: respice Laurentium (1739) super craticulam extensum, et sua sponte patientem, atque Cæsari dicentem : Infelix, has epulas ego semper desideravi; et interroga quid fecerit, quid peccaverit, ut sic assari mereretur? Quid aliud respondere poterit, nisi quia justitiam prædicavit, et idola vana et falsa esse dixit, quæ nec sibi, nec aliis adesse possunt? Hoc ipsum dicimus de aliis omnibus. Interroga unumquemque, et nihil aliud respondebit tibi. Beati igitur isti, beati et omnes alii, qui propter justitiam persecutionem patiuntur. Non dixit quibus propter justitiam persecutiones inferuntur, (1740) quia non illatio beatum facit. Non qui eas fugit, sed qui patitur, beatus erit, quamvis et fugere aliquando licitum sit. Sed et alia causa beatitudinis est fugienti, alia vero patienti. Aliud est pugnando, et aliud fugiendo hostem evadere, quamvis utrumque ad salutem perlineat. Melius est pugnare, quam fugere: melius est fugere, quam negare. Sed « unusquisque proprium donum habet ex Deo (I Cor. VII, 7). » Utrumque Dominus præcipit, et fugere et pugnare. « Si vos, inquit, persecuti fuerint in una civitate, fugite in aliam (Matth. X, 23). » Econtra vero : « Nolite timere eos qui occidunt corpus, animam autem non possunt occidere; sed potius eum timete, qui potest corpus et animam perdere in gehennam (Ibid., 28). » Bonus medicus aliter infirmis, aliter sanis respondet. Bonus dux aliter equites ordinat, et aliter pedites. « Beati eritis, cum vos oderint

A homines, et persecuti vos fuerint, et cixerint omnia mala adversum vos, mentientes propter me: gaudete in illa die, et exultate: ecce enim merces vestra multa est in cælis (Luc. VI, 23). » Sic enim persecuti sunt prophetas, qui fuerunt ante vos: et in patientia vestra possidebitis animas vestras (Luc. XXI, 19). » Unde et Apostolus ait: « Quæcumque scripta sunt, ad nostram doctrinam scripta sunt; et per patientiam et consolationem Scripturarum spem habeamus (Rom. XV, 4). » Cum enim audimus patriarchas et prophetas multas persecutiones passas esse; cum legimus sanctos Patres, per multam patientiam, quam habuerunt, Deo placuisse, et de summis periculis multoties liberatos fuisse, debet et nos talis lectio instruere et docere, et ad patientiam provocare, et magnam spem et consolationem in tribulationibus (1741) habere. Tales fuerunt Job et Tobias; tales Isaias et Jeremias; tales Aggæus et Zacharias; tales tres pueri et Daniel; talis propheta Ezechiel; talis Neemias, et Zorobabel. Quære in libris Machabæorum, et videbis Eleazarum virum religiosum, et senem, et cuius laudes difficile est explicare, quam dura tormenta patiatur, quia carnes porcinas manducare noluit. Sed quare dico manducare noluit, cum neque ad simulandum cogi potuisset? Septem quoque fratres, simul cum matre, quia cibos illicitos et lege prohibitos comedere noluerunt, horrendis cruciatibus necati sunt. De talibus itaque Dominus ait: « Beati, qui persecutionem patiuntur propter justitiam, quoniam ipsorum est regnum cælorum (Matth. V, 10). » Aliis sufficere poterunt pretiosæ mansiones quas ibi habebunt, de quibus Dominus ait: « In domo Patris mei mansiones multæ sunt (Joan. XIV, 2). » Nos vero infelices, quid faciemus, qui non solum tales cruciatus, sed et muscas et pulices ferre non valeamus? Qui ad facilem injuriam, aliquando ad unum verbum incaute prolatum, multoties etiam ad fratris risum, et levem subsannationem, sic irascimur, ut vix aliquando placari possimus. In cibo quoque et potu sic plerumque impatientes sumus, ut neque horam, neque mensuram custodiamus, et nisi eos quotidie non ad necessitatem, sed ad voluntatem, et superfluitatem habeamus, detrahimus magistris, et præpositis nostris, qui nobis præparare debuerant. Natura (ait quidam [Seneca]) paucis, imo minimis contenta est, voluptati autem nihil satis est. In vestibus quoque patientiam non habemus, quia multoties, et plures, et pretiosiores quærimus, quam necesse sit, neque deest invidia, si forte aliquem fratrem habere videamus. Si vero infirmitas contingat, ibi patientia nulla est. Cum utique tunc magis necessaria sit, quando mors proxima esse timetur. Non possumus omnia enumerare, quæ contra patientiæ bonum impatientes peccamus. Non sinus

(1738) Idem codex Vallicel. et uterque Vaticanus: Interroga eum propter quam causam, et propter quæ discrimina hæc omnia passus sit.

(1739) Uterque codex Vat. et Vallicel.: Super

craticulam quiescentem.

(1740) Uterque cod. Vat. et Vallicel.: Quomodo non illatio, sed patientia beatum facit.

(1741) Edit. Ascens., dare.

de illis (quod valde nobis timendum et dolendum est), sed utinam aliquando esse mereamur, de quibus Dominus ait: « In patientia vestra possidebitis animas vestras. » Et quam, quæso, possessionem habebit, qui nec seipsum, nec animam suam habebit, nec possidebit? Valde igitur homini est necessaria patientia, sine qua perdit hoc ipsum, quod est. Laudat Apostolus quosdam, qui rapinas bonorum suorum cum gaudio susceperunt. Et Dominus loquitur in Evangelio, dicens: « Si quis te percusserit in unam maxillam, præbe ei et alteram, et qui abstulerit tibi tunicam, præbe ei et pallium. Et si quis te angariaverit mille passus, vade cum illo et alia duo (Matth. v, 39). » Hæc quidem ad litteram dici videntur, non tamen generaliter omnibus, sed illis specialiter, qui sic mundo mortui sunt, ut in omni humilitate et patientia soli Deo placere desiderent.

CAPUT IX.

De castitate.

Beatus Paulus apostolus, doctor et magister gentium, qui non in terris, sed in scholis cælestibus didicit sapientiam, cum de castitate loquatur, sic ait: « Qui habent uxores, tanquam non habentes sint, et qui solutus est ab uxore non ducat uxorem (I Cor. vii, 30). » Si igitur qui non habent, ducere non debent, et qui habent sic habere debent, quasi non habeant, quid aliud consequitur, nisi omnes continentiam et castitati operam dare? Quid est ergo, quod paulo ante (1742) ibidem ait: « Vir uxori debitum reddat; similiter et uxor viro? (Ibid., 3.) (1743) » Et illud: « Quoniam si se non continent, nubant, tantum in Domino (Ibid., 9). » Contraria sibi esse videntur: vir uxori debitum reddat, et sic eam habeat, quasi non habeat. Similiter autem, et qui solutus est ab uxore, non ducat uxorem, et qui se non continet, nubat; contraria esse videntur. Sed unum verbum posuit Apostolus, in quo tota hæc quæstio videtur esse soluta, hoc videlicet, quod ait: « Qui se non continent. » Qui enim se continet et castitatem custodire potest (si tamen et uxori eadem ipsa continentia sit), hic utique sic debet uxorem habere, quasi non habeat, id est, sic debet eam habere quasi sororem, non quasi uxorem, non ad carnis voluptatem, sed pro conjugii necessitate. Ille quoque, qui uxorem non habet, si a Deo hæc gratia ei data est, ut continentiam custodire valeat, uxorem ducere non debet; et quare ducere non debeat, hæc est causa, quia, qui solutus est ab uxore, cogitat, id est cogitare potest, quæ Dei sunt: quomodo placeat Deo. Illi vero, qui se contineri non possunt, et uxorem ducere, et debitum reddere non prohibentur. Hoc quoque ipse Dominus dicere videtur. Cum enim dixisset ut excepta fornicationis causa, vir uxorem non dimitteret; cumque discipuli responderent: « Si ita est causa viri cum uxore non

expedit nubere, » subdidit, dicens: « Non omnes capiunt verbum hoc, sed quibus datum est. Sunt enim eunuchi, qui sic nati sunt; alii, qui ab hominibus facti sunt, et alii, qui se ipsos castraverunt propter regnum cælorum (Matth. xix, 11). » Et hoc quidem tale est ac si diceret: Dicitis quod non expedit nubere, verum quidem dicitis, si quis est, cui hæc virtus a Deo data sit, ut se continere, et castitatem servare valeat. Sed non omnes capiunt hoc verbum, non omnes huic sententiæ obediunt, sed illi soli quibus hæc gratia a Deo data est. Sunt enim eunuchi, qui sic nati sunt, id est sunt aliqui homines naturaliter casti sunt, et voluptatis impetus non sentiunt. Sunt autem aliqui alii qui ab hominibus fiunt, sicut illi qui vi monasteriis, cæterisque locis religiosis sub disciplina ab aliis ita custodiuntur ut ita eos, etiam si nolint, castos esse et continentes necesse sit. Talis autem castitas, quia spontanea non est, non magnam habet remunerationem. Sunt autem eunuchi, et ipsi quidem meliores, qui nemine cogente; sed ipsi sua sponte seipsum castraverunt propter regnum cælorum. Et isti quidem quasi in prælio constituit contra carnis voluptatem, et luxuriæ impetus viriliter dimicantes, continentiam castitatemque custodiant. Distat autem inter castitatem et virginitatem (1744), quia nec omnes casti virgines, nec omnes virgines casti sunt. Unde Apostolus ait: « Despondi enim vos uni viro virginem castam exhibere Christo (II Cor. xi, 2). » Si enim virgo et casta idem significant, non esset necessarium simul utrumque dicere. Et virgo quidem dicitur, quæ se a carnis pollutione custodit; secundum illud: « Hi sunt, qui cum mulieribus non sunt coinquinati virgines enim sunt (Apoc. xiv, 4). » Non sufficit enim virginitas ad beatitudinem sine castitate, sufficit autem multoties castitas sine virginitate. Major igitur est castitas, quam virginitas. Virginitas in uno membro, castitas in omnibus membris consideratur. Scriptum est enim: « Eloquia Domini eloquia casta (Psal. xi, 7). » Itemque: « Quis gloriatur castum habere cor? » Sicut igitur lingua dicitur casta et cor castum, ita oculus, aures, manus, pedes et cætera membra casta dicuntur. Castitas autem; et circumcisio pene idem esse videntur, ut ubicunque circumcisio sit, et castitas locum habeat. (1745) Circumcidite, inquit, præputium cordis vestri. Et Moyses incircumcisum labiis se esse dicit, et beatus Stephanus, incircumcisus auribus, et corde Judæos reprehendit. Arbores quoque circumcidi præcipit Moyses. Talis autem circumcisio castitas est. Videtur castus ab eo dici, qui stultitia careat; stultus autem, qui de statu suo tultus, id est sublatus sit. Lingua igitur, quæ loquitur vanitatem, quia stultitia non caret, casta dici non potest. Similiter autem et oculus, et auris, cor etiam ipsum, quando

(1742) Cod. Vat. 1254 omittit ibidem.

(1743) Id. cod. Vat. 1254: *Et illud: Qui se non continent nubant, tantum in Domino,*(1744) Cod. Vat. 1231: *Nec omnes castæ virgines,**nec omnes virgines castæ sunt.*

(1745) Non verba sed sensus desumptus est ex Ep. ad Rom. c. ii.

vana cogitat, castum non est, quia stultitia non caret. Et ideo quidem non caret, quia de statu suo sublatus est, et in naturali bonitate non manet. Illa itaque virgo, qui corde et opere, manibus et pedibus, lingua et oculis vaga est, quamvis virgo sit, casta tamen non est (1746). Beata virgo Maria cum dixisset: « Magnificat anima mea Dominum, » mox subdidit, dicens, « quia respexit humilitatem ancille suæ (Luc. 1, 47). » Non dixit, quia respexit virginitatem, sed potius humilitatem, quoniam, etsi utraque virtus magna est, humilitas tamen potior est. Multæ virgines tunc erant, sed hanc solum respexit Deus, quæ præ cæteris humilior erat. Nescio an virgo in eo, quod virgo est, magis vel minus casta dici possit. Si ergo ad solam virginitatem Deus respexisset, multæ virgines erant, quæ Christi matres fieri potuissent. Non igitur superbiant virgines de virginitate; sed intendant ad castitatem et humilitatem. Audiant dicentem: « Quæ est mater mea, et qui sunt fratres mei? Quicumque fecerit voluntatem Patris mei, qui in cælis est, ipse meus frater, et soror, et mater mea est (Matth. xii, 48). » Cum omnes Christiani continentiam et castitatem habere debeant, maxime tamen clericos hanc virtutem tenere et observare oportet. Unde et Dominus Moysi præcepit, ut Aaron sacerdoti, et filiis ejus feminalia faciat, sine quibus ad altare nunquam accederent, ne forte moriantur (Exod. iii, 28; Levit. xvi). Feminalia autem castitatem significant, quia illa membra, in quibus maxime luxuria dominatur, coercent, et casta custodiunt. Illi sacerdotes et clerici feminalia non habent, qui hæc membra non emstringunt, sed per illicita vagari permittunt, sed valde timendum est, quod dicitur: « ne forte moriantur. » Si non vis mori, aut castitatem custodias, aut ad altare non accedas. Hinc est quod servi Salomonis inter cætera, quæ afferunt, ebur quoque ei afferre leguntur. Servi Salomonis nos sumus, qui eboris pulchritudinem et candorem, per quæ castitas significatur, Christo Domino vovere et offerre debemus. Castissima animalia sunt elephantes, et non nisi semel coire dicuntur. De nobis autem dictum est, Sacerdotes mei semel nubant. Legitur de Salomone, qui solium eburneum sibi fecerit, cujus excellentiæ nullum aliud comparari poterat. Duo leones erant ibi, unus a dextris et alter a sinistris; inter quos medius ipse sedebat. Habebat autem sex gradus, super quos duodecim leunculi positi erant, sex hinc, et sex inde. Dic mihi quæ bestia illuc unquam accedere 504

auderet, ubi tot leones congregati erant, præsertim cum scriptum sit: « Leo fortissimus bestiarum ad nullos pavebit incursus (Prov. xxx, 30). » Quot sunt vitia, tot bestiæ, quæ Salomonis solio insidiantur. Ego duos leones duo Testamenta intelligo,

(1746) Cod. Vat. 1254: *Contra vero quicumque honeste et sapienter continentia virtutes, suaque membra custodit, si uxori debitum reddat, castus quidem est; virgo autem non est.* Ita etiam in cit. edit.

A quæ sua fortitudine omnes bestias interficiunt, quorum doctrina et consilio omnes Judæos, gentiles et hæreticos superamus. Duodecim vero leunculi duodecim apostoli sunt, qui Salomonis solium, sanctem videlicet Ecclesiam die nocteque custodiunt. Ad hoc solium, et ad eum, qui in eo sedet, nisi per gradus eburneos, id est per continentiam et castitatem, ascendere nemo potest: qui in tali solio sedere vult, castitatem custodiat. Solium tuum, et sedes animæ tuæ caro tua est, quæ, si casta est, eburnea est. In Canticis canticorum (cap. v), venter Christi eburneus dicitur. Venter in medio corporis est, in medio vero esse spectat ad dignitatem. Quid eodem Psalmista de gradibus eburneis dicit, audimus. « Myrrha, inquit, et gutta, et casia a vestimentis tuis a donibus eburneis; ex quibus te delectaverunt filix regum (Psal. xlii, 10). » Ista quidem filix regum, quæ regem delectaverunt per gradus eburneos, id est per gradus continentia et castitatis ad Deum ascendeant (1747). Dicitur de adamante, quod nec igne, nec aliqua vi frangi, vel domari possit, solo tamen sanguine hirci calido solvatur. Hircus fetidissimum animal et luxuriosum est. Sanguis igitur ejus luxuria est. Per adamantem vero viri fortes intelliguntur, qui, quamvis circa alia fortissimi sint, multoties tamen luxuria superantur. Fortis erat David, nihilominus visa Bersabea, luxuria resolutus est. Fortis et sapiens Salomon in solio eburneo, et inter leones sedebat; aliquando tamen a solio separatus, et inter mulieres inventus, adeo a luxuria mollitus est, ut cervicem miserabiliter idolis inclinaret. Quicumque igitur vult esse securus, a sede eburnea et leonum custodia non recedat, id est continentiam et castitatem, et sanctorum volumina non relinquit. Gaudeo super fortitudine Joseph et Judith, quorum alter ab ipsa luxuria (1748) tentari non potuit, sed ejus impias manus undus evasit. Altera vero ipsam cupidinem viriliter decolavit. David, quem uxor Uriæ Gethi de sede eburnea excussit, postea cum Abisag Sunamitide in lecto eburneo quievit, et qui cum Bersabea incontinententer vixit, postea cum Abisag continentiam custodivit. Hoc autem exemplum omnibus sit ad imitationem, omnibus sit ad consolationem, quibuscunque de sede eburnea cadere contigerit. Bene autem Abisag *pater meus superfluus* interpretatur. Sunamitis vero *despecta*, quia nimirum castitas, quæ per Abisag significatur, a David despecta fuerat. quoniam superflue alienas uxores insectabatur, qui tot uxores et concubinas habebat. Fuit autem Abisag non uxor, sed filia David, quia non quasi cum uxore, sed ut filia cum ea dormiebat. Dicat igitur Abisag *pater meus superfluus*, sic enim interpretatur nomen ejus, castitatem et continentiam desepit in Bersabea, in me autem eam dilexit, et complexus est.

(1747) Idem cod. Vallicel. et cod. Vaticani: *Considera igitur, quanta sit virtus castitatis, quod si aliter intelligere non valet, cogita saltem, quantum sit luxurie malum.*

(1748) Uterque cod. Vatic.: *teneri non potuit.*

CAPUT X.

De obedientia.

Dominus et Salvator noster, ipse nos docuit quantum sit obedientiae bonum. De quo scriptum est: Quia factus est obediens Patri usque ad mortem (Philip. II). Per inobedientiam primi hominis perierat mundus, per obedientiam secundi hominis Jesu Christi salvatus est mundus. Ille inobediens ad lignum vetitum accessit: iste obediens lignum crucis ascendit. Ille accedens rapuit quod non debebat: iste ascendens quae non rapuit, tunc exsolvebat. Narrat Jeremias propheta (Jer. xxv.) de filiis Jonadab filii Rechab (1749), quod eo tempore, quo Nabuchodonosor cum exercitu suo venit obsidere Jerusalem, filii Jonadab filii Rechab de agris, in quibus habitabant, sugerunt in civitatem. Accessit ad eos Jeremias ex praecepto Domini, et duxit eos in unam hexedram templi, et anteposuit eis scyphos cum vino, quo non utebantur; et praecepit eis, ut biberent. At illi respondentes dixerunt: Non bibemus, quia Jonadab praecepit nobis, ut vinum non biberemus, domos non aedificaremus, agros non coleremus, vineas non plantaremus, sed tantum in tabernaculis habitaremus, et ait Dominus: Praevaluit sermo Jonadab sermonibus meis. Ego die noctuque, per servos meos prophetas, populum istum admonere non cesso, et non audiunt vocem meam, et filii Jonadab filii Rechab praecepta patris sui tam diligenter custodiunt, et transgredi formidant. Et dixit Jeremias filiis Jonadab: Quia obedistis praeceptis patris vestri, haec dicit Dominus: Non deficiet vir de semine vestro qui stet coram

505 Domino cunctis diebus (1750). Populo vero sic ait: Quia non audistis mandata Domini, et praecepta ejus non custodistis, omnia quaecunque locutus est Dominus, venient super vos, et super civitatem istam omnes afflictiones, et eritis in opprobrium cunctis gentibus. Haec verba, quamvis magnum exemplum sint, multumque proficiant ad obedientiae custodiam, et observationem, aliud tamen significare videntur. Iste enim Rechab, qui Ascendens interpretatur, illum mihi significare videtur de quo scriptum est: Ascendens Christus in altum captivam duxit captivitatem dedit dona hominibus (Psal. Lxvii, 19). Jonadab vero, qui Domini donum, vel columba dedit, interpretari dicitur, quid melius quam Spiritum sanctum significare potest, qui et donum Dei, et columba in sanctis voluminibus multoties vocatur? Hujus autem filii sunt quicumque ex aqua et Spiritu sancto renati sunt. Unde et beato Petro dicitur: Beatus es, Simon Bar-Jona (Matth. xvi, 17), id est Simon filius columbae, quia Bar-Jona filius columbae interpretatur. Merito itaque Jonadab, columba dedit, interpretatur, quia nihil boni habemus, nisi quod haec columba nobis dedit. Isti ergo filii Jonadab, id est Christiani et

(1749) De Rechabitarum obedientia agit S. Bruno Astensis in comment. in psal. Lxx, pag. 447 dit. Rom.

A fideles, quia Spiritui sancto obedientes fuerunt, in caelesti Jerusalem coram Domino stabunt in aeternum. Non solum autem Jonadab, sed Rechab quoque filii isti dicuntur: illius scilicet, de quo dicitur: qui ascendit super caelum caeli ad orientem (Psal. Lxvii, 34). Sicut enim in filiis Jonadab probatum est obedientiae bonum; ita et in Saul, et filiis ejus probari potest inobedientiae malum. Praecepit Dominus Sauli ut pugnaret contra Amalec, et omnes interficeret in ore gladii, nec homini, nec pecori, nec alicui parceret animali. Ille autem expugnato Amalec pepercit Agag regi eorum, et quaeque meliora de gregibus eorum reservavit. Unde et semen ejus a Domino reprobatum est, ne regnaret super Israel; dicente Samuele, quia obedientiam vult Deus magis quam holocaustum, quoniam quasi peccatum ariolandi est, non obedire, et quasi scelus idololatriae, nolle acquiescere. Iste est Agag, de quo prophetaverat Balaam dicens: Tolletur propter Agag rex ejus, et auferetur regnum illius (Num. xxiv, 7). Et hoc quidem in Saule completum est, qui fuit primus rex Israel, sed quoniam pepercit Agag regi Amalec, regnum ejus destructum est, ne filii ejus regnarent post ipsum. Audiant haec inobedientes, et nec ipsa sacrificia sine obedientia placere intelligant. Possimus autem per Amalec, qui populus brutus interpretatur, vitiorum exercitum intelligere; cui utique parcendum non est; sed totus usque ad interneclonem deleri debet. Hujus autem rex vocatur Agag, qui rectum interpretatur, per quem diabolus intelligimus, cui talis exercitus famulatur, totusque in eo quasi sub uno tecto, et una domo collectus continetur. Iude vero in hujus mundi latitudinem diffusus omnes homines ubique perturbat. Mala domus malos habet habitores. Sed quid dicam de obedientia Noe: de quo scriptum est: Noe, vir justus atque perfectus in generationibus suis fuit, cum Deo ambulavit; et fecit omnia quaecunque praeceperat ei Deus (Genes. vi, 9). Vide quam obediens vir iste fuerit, qui ea, quae sibi a Domino imperata fuerat, cuncta complevit. Quem enim non tæderet per centum annos in uno aedificio desudare? Sed longa obedientia longam et diuturnam mercedem promeruit, et cum totus periret mundus, ipse solus cum domo sua in diluvio salvatus est. Abrahæ vero obedientia quanta fuerit, paucis verbis explicari nequit. Ipse est enim cui Dominus ait: Egredere de terra tua, et de cognatione tua, et de domo patris tui, et vade in terram quam monstravero tibi (Gen. xii, 1). Fecit igitur Abraham, quod fuerat sibi imperatum, et quemadmodum postea apostoli fecere, relinquens omnia, ire cepit quae nesciebat. Relinquamus igitur et nos terram nostram, relinquamus concupiscentias carnis nostrae, eamus in terram quam Dominus ostendit: de qua Psalmista loquitur, dicens: Credo videre bona Domini in

(1750) Ex Jerem. cap. xxxv, non verba, sed sensus depromptus est.

terra viventium (*Psal.* xvi, 13). » Cum jam senex esset vir iste beatissimus, et uxor ejus, quæ etiam sterilis erat, processisset in diebus suis, filium a Deo suscipere meruerunt. Qui cum adolescens factus esset, vocavit Deus Abraham, et dixit ad illum: « Tolle filium tuum, quem diligis, Isaac, et offer illud mihi in holocaustum super unum montium, quem dixero tibi (*Gen.* xxii, 2). » Ipsum, inquit, filium tuum, quem scio te justum diligere, non Ismaelem dico, sed Isaac: ipsum tolle, et offer mihi in holocaustum: sic volo, sic jubeo sic mihi placet. Et quid fecit tunc Abraham? Considera viri obedientiam: non expectavit usque mane; sed de nocte surgens venit ad montem visionis, id est ad montem Sion, qui speculatio interpretatur, in quo postea Dominus crucifixus est; præparabat se ut filium suum immolaret. Dixitque ad eum Isaac: « Ecce ignis et ligna: ubi est victima holocausti? (*Ibid.*, 7). » Sicut Joseph refert; jam illius erat ætatis, ut si voluisset a patre jam sene, se defendere potuisset. (1751) Verumtamen postquam Dei et parentis voluntatem cognovit, non restitit; sed sua sponte se ligari permisit, gaudens quod Dei hostia fieri merebatur. **506** (1752) Uter tibi horum duorum majoris obedientiæ fuisse videtur; cum et Abraham Deo, et filius ejus parenti simul obediret et Deo? Magna quidem in utroque obedientia fuisse videtur, et tali patri talique filio digna. Hæc historia non est simpliciter accipienda, sed magnum aliquid aliud significare videtur. Quid enim per Abraham nisi Deum Patrem intelligamus, « qui proprio Filio suo non peperit, sed pro nobis tradidit illum? » (*Rom.* viii, 32.) Quid vero Isaac, nisi Dei Filium Salvatorem nostrum, qui tradidit semetipsum pro nobis oblationem, et hostiam Deo in odorem suavitatis? Egrege autem factum est quod non Isaac, sed aries pro eo immolatus est, quia non Dei Filium secundum divinitatem, (1753) sed Filium hominis secundum humanitatem, « sicut agnus ad victimam ductus est, et non aperuit os suum (*Isai.* liii, 7). » Audiamus itaque Petrum apostolum dicentem: « Christus passus est pro nobis, vobis relinquens exemplum, ut sequamini vestigia ejus (*I Petr.* ii, 21). » Quid est ut sequamini vestigia ejus, nisi ut discatis et custodiatis obedientiam ejus? Longum est, et viduus sermone quantitate excedit, si velimus omnes ponere, qui per obedientiam Deo placuerunt. Quid dicent igitur monachi inobedientes, et suas voluntates facientes, ac per hoc Deo non placentes; cum tota monachorum religio obedientia sit, et sine obedientia monachus nihil sit? cum viderint non solum rationales creaturas sicut angelos et homines, verum etiam quæ sensu et ratione carent jubentis Do-

(1751) Eadem habet S. Bruno in comment. in Genesisin c. xxii, pag. 18.

(1752) Cod. Vat. 125. « Quis tibi horum duorum majoris obedientiæ fuisse videtur; cum Abraham Deo, et filius ejus parenti simul obediret et Deo? Magna quidem in utroque obedientia; et tali patri talique filio digna. »

mini obedire voluntati? Inde est, quod « celi enarrant gloriam Dei (*Ps.* xviii, 4); » inde est quod « venti et mare obediunt ei (*Math.* viii, 27); » inde est, quod terra nostra dedit fructum suum; inde est, quod omne lignum dat fructum in tempore suo. Denique quod virga in serpentem, et aqua mutatur in sanguinem; quod mare aperitur, quod petra fundit aquas, quod manna pluit, quod asina loquitur; quod Jordanis convertitur retrorsum; quod jubentis homine sol non movetur, totam hæc obedientia facti. Sunt et alia hujusmodi innumerabilia, quæ in divinis voluminibus inveniri et colligi possunt: præsertim qui divinas paginas legerit, ibi cognoscat quantum obedientia possit; ibi videbit ad hominis imperium dæmonia fugere, mortuos resurgere, elementa mutari, leprosos mundari, cæcos illuminari, paralyticos curari. Sed quid multa? Ibi videbit nihil verum posse naturam, contra illius voluntatem qui naturam creavit. Sed o miseria semper lugenda, et magis lacrymis, quam verbis exponenda! Omnia creatura est obediens Deo, præter illam, quæ facta est ad imaginem Dei. Solus diabolus, et homo inobediens invenitur; cum nulla alia creatura inobediens invenitur.

CAPUT XI.

De abstinentia.

De virtute abstinentiæ ipse Dominus in Evangelio nos admonet dicens: « Videte ne graventur corda vestra in crapula et ebrietate (*Luc.* xxi, 34). » Nequaquam interdicit nobis manducare et libere Dominus, et Salvator noster, quoniam ipse (1754) « scit signamentum nostrum (*Ps.* cv, 14). » Manducare, et libere non est peccatum; siquidem et ipse manducavit, et bibit. De quo scriptum est: « Qui peccatum non fecit, nec dolus inventus est in ore ejus (*I Petr.* ii, 22). » Crapula vero, et ebrietas peccatum est, quia superflua sunt, modum excedunt, corda gravant, corpus corrumpunt, libidinem provocant, mentem evertunt, et simul exteriorem (1755) hominem debilem reddunt. Necessaria Dominus concedit, superflua prohibet. Unusquisque sui corporis mensuram cognovit, Si quis parum comedens crapulatur, et parum bibens inebriatur, etiam de ipso modico aliquid iniquat, donec ad mensuram cuncta suscipiat; et non voluptati, sed necessitati obediat. Neque enim fieri potest, ut qui in manducando, et bibendo sequitur (1756-7) voluptatem, aliquando non veniat ad crapulam, et ebrietatem. Majorum sententia est. Sic comedat monachus, ut semper esurial, et sic bibat episcopus, ut an biberit nesciat. In talibus ut puto crapula et ebrietas locum non habet. Hinc est autem, quod hæc Petrus Apostolus ait (*Ibid.* 14): « Obsecro vos tanquam advenas et

(1753) Uterque cod. Vat. et Vallicel.: Sed potius hominis filius secundum humanitatem.

(1754) Codex S. Marci: fecit signamentum nostrum.

(1755) Item Cod., et interiorem S. Marci Flor. et uterque Vatic.

(1756-7) Id. cod. et Vat., carnis voluntatem.

et peregrinos, abstinere vos a carnalibus desideriis que militant adversus animam, a quæ bella spiritui movent. « Non quasi subjectis vobis præcipio; sed quasi extraneos rogo, ut vos a carnalibus desideriis abstinere, que militant adversus animam, que spiritui bella movent, que mentem impugnant, etc., et animæ munitiones impugnant. Caro enim concupiscit adversus spiritum, et spiritus adversus carnem, ut non quæcumque vultis illa faciatis. » In hac tali pugna, alii carni, (1758) alii **507** spiritui auxiliantur. E contrario vero spiritum opprimunt, qui carnis desiderium sequuntur. Dux sunt abstinence, (1759) una animalia, altera spiritualis; utraq; magis, sed major altera, quæ majus est abstinere a vitis quam a cibus. Quamvis et ciborum abstinence magna sit, ut non solum a prophetis, verum etiam ab ipso Domino sit confirmata. (1760) Primum enim Moyses, deinde Elias, postea vero ipse Dominus noster Jesus Christus quadraginta diebus et quadraginta noctibus jejunasse leguntur. Beatum vero Joannem Baptistam cujus abstinence fuisse putamus? qui vinum et siceram non bibit; cujus cibus locustæ et mel silvestre fuisse narratur. Primi parentes nostri ideo mortui sunt, quia abinentiam non habuerunt. Jam mortis sententiam Ninivite acceperant, dicente propheta: « Adhuc quadraginta dies et Nivee subvertetur (Jon. iii, 4); » et triduo jejunio liberati sunt. David quoque de sua abstinence sic ait: « Similis factus sum pellicano in solitudine (Psal. cx, 7). » Pellicanus avis quedam dicitur esse, cujus magnitudo est ad vulturis quantitatem, semper solitaria et in solitudine moratur, quæ tanta abstinence est, ut sicut aliæ aves saturitate, ita ipsa jejunio delectatur (1761). Talis avis fuit Antonius, talis Paulus et Hilariion, talis beatus Benedictus, quorum delicia jejunium, quorum vita abstinence fuit. De talibus autem, et Dominus ad Job loquitur, dicens: « Quis divisit onagram liberum, et vincula ejus quis solvit? Cui dedit in solitudine domum, et tabernacula in terra saluginis. Contemnit multitudinem civitatis, clamorem exactoris non audit, circumspicit montes pascuæ suæ, et virentia quæque perquirat (Job xxxii, 3). » Quos David per pellicanum, eos Dominus per onagram significat. Est autem **D** onager asinus silvester, nunquam a solitudine recedens, qui propria utens libertate, ore quidem potest, vinculis hominum domari non potest. Per asinum ergo, qui stultum animal est, illi intelliguntur de quibus Apostolus ait: « Quæ stulta sunt mundi elegit Deus, ut confundat fortia, et ea quæ non sunt, ut ea quæ sunt destrueret (I Cor. i, 17). » Homines namque hujus mundi quasi asinos, et stulta animalia hos viros clarissimos, et Deo ama-

biles deputabant, quia divisis hujus sæculi voluptatibus in solitudine habitantes, non quasi homines, sed quasi pecora et bruta animalia vivere videbantur. Nudi, et sine tecto, frigus et calorem die nocturque patiebantur. Ab omni quoque mundana sollicitudine liberi, et vitiorum omnium, atque concupiscentiarum vinculis absoluti, per solitudinem vagabantur, cantantes, et jubilantes, et soli contemplationi vacantes. Et hoc est, quod Dominus ait: « Quibus dedit in solitudine domum et tabernacula in terra saluginis (Job xxxii, 6). » Et isti quidem contemnant multitudinem civitatis, quia mundo, mortui, soli Deo placere desiderant, et mento jam inter angelos conversantes, hominum conversationem non appetunt, dicentes cum Apostolo: « Nostra autem conversatio in caelis est (Philip. iii, 20). » Clamorem autem exactoris non audiunt, quia non ventri, sed spiritui serviunt. Iste exactor, venter noster est, cui nisi debitam annonam quotidie persolvimus, quasi impius exactor nos torquere et cruciare non cessat. Tam improbus enim est, ut tota nostra substantia vix ei sufficere possit. Illi tamen ei non obediunt, et alio cibo reflecti ejus clamores, et tortione ac patiuntur, quasi eos non sentiant. « Non » enim « in solo pane vivit homo, sed in omni verbo, quod procedit ab ore Dei (Matth. iv, 4). » Circumspiciunt igitur montes pascuæ ejus, et virentia quæque perquirunt. Isti sunt montes illi de quibus dicitur: « Lavavi oculos meos ad montes, unde venio auxiliium mihi (Psal. cxx, 1). » Duo magis montes duo sunt testamenta; cæteri vero tot sunt quot prophetarum libri. In his autem inventuntur pascua semper virentia, et nunquam deficientia, quibus nulli ciborum apparatus, nullaque delicia comparari possunt. Illis igitur Dei onagri reflecti clamorem exactoris non audiunt. Ad hos itaque respiciant, qui abstinence bonum cognoscere querunt. De qua et Apostolus ait: « Nox præcessit, dies autem appropinquavit. Abjiciamus ergo opera tenebrarum, et induamus arma lucis, sicut in die honeste ambulemus, non in comessationibus et ebrietatibus, non in cubilibus et impudiciis, non in contentione et ambitione; sed inspicimus Dominum Jesum Christum, et carnis curam ne feceritis in desideriis (Rom. i, 12). » Nonne audis quod et Apostolus non necessariis, sed superfluis interdicit? Comessationes enim, ebrietates et carnis cura non in necessitatibus, sed in desideriis et voluptatibus superflua sunt. Dominum autem Jesum Christum indeit quicumque sapientia, justitia, et veritate, castitate, humilitate, et virtutum omnium honestate vestitur. Ubi abstinence non est, ibi castitas et honestas esse non possunt. Plantavit vineam Noe, inebriatus est, et nesciens verenda, discooperuit (Gen. ix). Ecce verenda quæ semper

tur, qui carnis desideria sequuntur. »

(1759) Cod. Vat.: una carnalis.

(1760) Cod. Vat.: Prius enim.

(1761) Cod. Vat.: desicietur.

(1758) Item Uterque cod. Vat.: « In hac tali pugna, alii carni, alii spiritui suffragantur. Qui carnis desideria fugiunt spiritui auxiliantur. E contra vero spiritum opprimunt, qui carnis servituti subjiciuntur.

operienda sunt, ebrietate manifestantur. Et ideo A
 Apostolus ait : « Nolite inebriari vino, in quo est
 luxuria (*Ephes. v, 18*). » Si tantus patriarcha in-
 ebriatus verenda sua celare non potuit, quomodo
 ebriosus membrorum suorum **508** honestatem ca-
 stitatemque servabit? Loth quoque vino inebriatus
 filiarum pudicitiam violavit; quem tantum vino
 superatum, imo vino sepultum Scriptura comeme-
 morat, ut malum quod fecerat ebrius ignoraret.
 Unde et Salomon non immerito ait : « Visio Samue-
 lis, qua eruditus cum mater sua. Noli, Samuel, noli
 regibus dare vinum; quia nullum secretum est, ubi
 regnat ebrietas; ne forte bibant et obliviscantur
 iudiciorum, et mutant causam filiorum pauperis
 (*Prov. xxxi, 4*) : » Samuel, in quo est Deus, inter-
 pretatur, per quem apostolos intelligimus, qui amici
 Dei appellantur, de quibus ipse Dominus ait : « Vos
 amici mei estis (*Joan. xv, 14*); » et : « Sicut dilexit
 me Pater, et ego dilexi vos (*Ibid., 9*). » Isti autem
 a matre instructi; mater enim eorum Ecclesia est,
 vinum regibus interdicit. Reges isti episcopi, et
 sacerdotes sunt, qui alios regentes et corrigentes,
 ab omni violentia et ebrietate ut se custodiant
 necesse est. Unde et plenus Deo beatus Paulus tales
 episcopos, et sacerdotes eligi præcepit, qui non vi-
 olenti sed modesti; non ebriosi, sed sobrii sint.
 Timotheo tamen episcopo dicit, ut utatur modico
 vino propter stomachum et frequentes infirmitates
 suas. Diaconos etiam non multo vino deditos esse
 jubet. Sic igitur Samuel non dat vinum regibus, et
 dat vinum regibus. Non dat utique ad ebrietatem et
 superfluitatem; dat autem ad modestiam, et sobrietatem,
 et corporis necessitatem. Nam et Salvator
 noster sic a Judæis reprehenditur, quasi potator
 vini et amicus publicanorum. Non necessaria igitur,
 et superflua prohibentur; et vini et concupi-
 scentiarum ebrietas mala est; quia nullum secretum
 est, ubi vel hæc, vel illa ebrietas regnat. Tales
 ebrii non possunt dicere : « In corde meo abscondi
 eloquia tua, ut non peccem tibi (*Psal. cxviii, 14*). »
 Et multoties amisso sensu, et intelligentia, et bo-
 num malum, et malum bonum dicunt, « ponentes lucem
 tenebras, et tenebras lucem (*Isa. v, 20*) : » dicen-
 tes dulce amarum, et amarum dulce, et utroque vino
 inebriati pervertunt causam filiorum pauperis. Huius
 videlicet pauperis, qui cum dives omnium esset,
 pauper pro nobis factus est. Cum igitur cibi potus-
 que abstinentia tam utilis sit, vitiorum, et volupta-
 tum abstinentiam quam necessariam esse putabimus?
 « Hæc est enim voluntas Dei, ait Apostolus,
 ut abstinere vos a fornicatione, ut sciat unusquis-
 que vestrum vas suum possidere in sanctificatione
 et honore; non in passione desiderii, sicut et gentes
 quæ Deum ignorant (*I Thess. vi, 5*); » uno verbo
 omnia vitiorum comprehendit. In eo autem quod
 ait « non in passione desiderii, sicut et gentes, quæ
 Deum ignorant (*Ibid.*) : » omnis spiritualis, et ca-

nalis abstinentia continetur : et sine mentis carnis
 que desiderio raro videtur fieri peccatum. Fit
 tamen aliquando, dum alii alios etiam invitos vel ri,
 vel blanditiis peccare compellunt.

CAPUT XII.

Ubi, id est in quibus, Ecclesia ornatur.

Diximus superius de Ecclesia, et ornamentis ejus.
 Restat nunc ut suis ornamentis eam indutam videamus,
 et in ejus specie et pulchritudine delectemur,
 de qua Psahnista ad Dominum dicit : « Astitit regi-
 na a dextris tuis in vestitu deaurato, circumdata
 varietate (*Psal. xlv, 41*). » Hæc regina ipsa est de
 qua loquimur, Ecclesia Dei, quæ bene a dextris
 stare dicitur, quia læta et prospera ipsi parantur.
 In iudicio, ut Dominus ait, stabunt agni a dextris,
 hædi autem a sinistris. Multa sunt ejus vestimenta,
 multa sunt ejus ornamenta; et ideo varietate cir-
 cumamictis perhibetur; sed nullum ornamentum
 habet, quod vel aureum, vel deauratum non sit.
 Nullum sine auro est ei ornamentum. Sæpe jam
 diximus quod per aurum, aut sapientia, aut vitæ
 integritas, et puritas designatur, sine quibus nullum
 ornamentum pulchrum est, et quodcumque his non
 decoratur vile et abominabile est. Talibus orna-
 mentis (1762) ornata dicitur Rebecca, cui servus
 Abraham in aure aureas, et armillas aureas, et auræ
 vestimenta attulisse narratur (*Genes. xxiv*). Ingre-
 dere in templum Salomonis (*III Reg. x*), et cir-
 cumspice diligenter, nihil tibi nisi aurum, et ipsam
 purissimum videre poteris. Quare hoc? quia nihil
 fatuum et stultum, nihil turpe et famendum in
 domo Dei apparere debet. Regina Saba, per quam
 Ecclesia figuratur, veniens ad Salomonem, attulit
 ei centum et viginti talenta de auro purissimo. Pul-
 chra igitur in vestitu deaurato Ecclesia describitur,
 ut tota sapiens, tota munda et incorrupta intelligatur,
 de qua per Salomonem Dominus ait : « Una
 est columba mea, perfecta mea, immaculata mea
 (*Cant. vi, 9*), » de qua et Apostolus ait : « Ut exhiberet
 sibi gloriosam Ecclesiam non habentem maculam,
 aut rugam (*Eph. v, 27*). » Nullum igitur orna-
 mentum illius est, etsi pretiosum, et pulchrum
 videtur, nisi aurum fuerit. Videntur enim hæretici,
 pagani, philosophi, et Judæi eadem ipsa ornamenta
 habere, quibus sponsa Christi utitur; sed in hoc
 differunt, quod aurea non sunt, quamvis aurea esse
 videantur. Nulla enim alia sapientia aurea est, nisi
 ea quæ evangelica et apostolica doctrina **509**
 confirmatur. Quæcumque igitur fides; quæcumque
 charitas, quæcumque humilitas, misericordia, pax,
 patientia, justitia, vel obedientia fuerit, si apostolica
 doctrina auro non splenduerit, falsa est, corrupta
 est, imunda est, et tanquam mors, et venenum
 fugienda est. Merito ergo in vestitu deaurato Eccle-
 sia pingitur, cujus omnia ornamenta tam purissimo
 auro intexta sunt. Semper autem sancta Ecclesia
 omnibus suis ornamentis induta est, quamvis non

simul omnia videantur; aliquando fidei, aliquando spei, aliquando charitatis ornamento induta conspiciuntur, cæteris quodammodo sub una latentibus et non apparentibus. (1763) Quando autem fidei incrementum apparet, tunc mirabile videas, dæmonia fugere, mortuos surgere, cæcos illuminari, paralyticos curari, leprosos mundari, aliaque miracula fieri, quæ ab his, qui eodem fidei ornamento vestiti non sunt, impossibilia esse creduntur. Hoc autem fidei ornamento post Christi passionem longo tempore Ecclesiæ filii usi sunt, quoniam gentiles et infideles maxime hoc videre delectabantur, hoc ad Christi amorem traherentur; ita ut manifeste intelligerent omnia possibilis esse credenti. Quando vero spei ornamentum manifestatur, tunc tota in contemplationem erigitur, et a terrenis ad cælestia sublimatur, ut, quamvis corpore in mundo sit, confidenter dicere audeat: « Nostra conversatio in cælis est (Philip. III, 20). » — « Spe enim salvi facti sumus (Rom. VIII, 24). » Et tunc quicum tam magna promittit, ut quodammodo extra se dicat, et in desiderio obediendi inflammet audientes; ita ut cum Apostolo quis audiens dicit: « Cupio dissolvi, et esse cum Christo (Philip. I, 23). » Et cum Psalmista: « Sicut æternus desiderat ad fontes aquarum, ita desiderat anima mea ad te, Deus: sitiit anima mea ad Deum fontem vivum, quando veniam et apparebo ante faciem Dei (Psal. XLII, 1). » Sed quid mirum, cum ea indubitanter speranda promittat, « quæ nec oculus vidit, nec auris audivit, nec in cor hominis ascendit, quæ præparavit Deus diligentibus se? » (I Cor. II, 9.) Hæc autem spei contemplatio facit, ut sponsus aliquando de ea dicat: « Adjuro vos, filie Jerusalem, per capreas, cervosque camporum, ut non suscitatis, neque evigilare faciatis dilectum, quoad usque ipsa velit (Cant. III, 5). » Hoc spei desiderio tenebatur illa, de qua ipse Dominus ait: « Maria optatam partem elegit, quæ non auferetur ab ea (Luc. X, 41). » Si vero in charitatis se ornamento Ecclesia revelaverit, tunc videas omnes se vicissim salutantes in osculo pacis, tunc intelligas, « quam bonum » sit, « et quam jucundum habitare fratres in unum (Psal. CXXXIII, 1), et quomodo » multitudinis credentium erat cor unum et anima una; erantque illis omnia communia, et nemo dicebat aliquid esse suum (Act. IV, 32). » Quando hoc ornamentum apparet, tunc idem volent, atque idem nolent omnes. « Idem enim velle, et idem nolle, ait quidam, firma amicitia est (Cicero). » — « Majoram autem charitatem

A nemo habet, dicit Dominus, quam ut animam suam ponat quis pro amicis suis (Joan. XV, 13). » Quoties Ecclesiæ filii charitatis vestibus induuntur, toties odium, ira, invidia, indignatio, furor, detractio, contentiones, æmulationes, dissensiones fugantur, et perimuntur. Conveniunt enim, sibi que vicissim opitulantur charitas et concordia, pax et misericordia, coram quibus hæc talia portenta consistere non prævalent. Sunt alia quædam Ecclesiæ ornamenta non artificiosè inter se conjuncta, ut unum sine omnibus induere non valeat. Quatuor enim sunt, quorum primum prudentia, secundum justitia, tertium fortitudo, quartum temperantia dicitur; de quibus superius satis locuti sumus. His autem Ecclesiæ filii præcipue in Quadragesimis, et magnis solemnitatibus, et si quando concilia celebrantur, indui solent. Et tunc quidem videre, et audire satis suave, et delectabile est, sapientiam prædicantem, justitiam judicantem, fortitudinem separantem, et temperantiam pro quibusdam utiliter interpellantem. At vero humilitatis ornamentum, quando Ecclesiæ filii induuntur, tunc omnis superbia confunditur, arrogantia dissipatur cum beatæ Mariæ Virginis sententia: « Deponit potentes de sede, et exaltat humiles (Luc. I, 52); » et Filii ejus Salvator noster eandem sententiam confirmans, ait: « Omnis qui se exaltat, humiliabitur (Luc. XVII, 14). » Tunc virginum choros, et monachorum exercitus conspicias lana, et pelibus indutos, quibus indumentis maxime humilitas gloriatur, inter quos et Pater noster Benedictus super oburneam sedens cathedram totum humilitatis ornamentum in duodecim membra partitur. Quando autem, cum misericordiæ vestibus se manifestat Ecclesia, tunc hospites colliguntur, nudi vestiuntur, carceres aperiuntur, visitantur infirmi, famelici satiantur; et ipsa mater humilis, et misericordiosissima, Domini sui exempla secuta, pauperibus ministrare, et pedes lavare non dedignatur. Nullum indumentum est, quo magis ornatum eam videre desiderent, quicunque paupertate, infirmitate, vel quacunque calamitate oppressi sunt. Hoc autem vestimento ipse Dominus et Salvator noster indutus dicebat: « Venite ad me, omnes qui laboratis et onerati estis, et ego reficiam vos (Math. IX, 8); » et: « Sinite parvulos venire ad me; talium est enim regnum cælorum (Marc. X, 14). » Sunt et alia ornamenta, quibus hujus reginæ nobilissimam pulchritudo et gloria manifestatur; sed tantilla modo dixisse sufficiat.

(1763) Uterque Cod. Vat.: Quando autem fidei ornamentum apparet, tunc mirabile dictu videat dæmones fugere, mortuos resurgere, etc.

SENTENTIARUM

LIBER TERTIUS (1764).

CAPUT PRIMUM.

DE NOVO MUNDO.

Novus homo venit in mundum, qui novum et veterem condidit mundum. Exiit enim a Patre et venit in mundum, ut de immundo faceret mundum, « qui illuminat omnem hominem venientem in hunc mundum (Joan. 1, 9). » Sed quomodo venit, qui ubique est, et qui in mundo erat, et mundus per ipsum factus est? Quomodo etiam a Patre exiit, qui a Patre nunquam recessit? Venire Dei apparere est, et quando se ostendit: tunc exire et venire videtur. De quo etiam scriptum est: « Hic Deus noviter, et non existimabitur alius ad eum, qui advenit omnem viam scientiæ. Post hæc in terra visus est, et cum hominibus conversatus est (Baruch. III, 37). » Visus est enim per humanitatem, qui videri non potest secundum divinitatem; quia « Deum nemo vidit unquam (Joan. 1, 18). » Veniens autem innovavit omnia: secundum hoc, quod ipse dicit: « Ecce nova facio omnia (Apoc. XXI, 5). » « Debemus igitur, sicut Apostolus ait, in novitate vite ambulare (Rom. VI, 4), » et non veterem, sed novum hominem imitari. Cum a Judæis Dominus teneretur, alterius mundi se regem esse ostendens, ait: « Regnum meum non est de hoc mundo (Joan. XXVIII, 36). » Quod enim de mundo hoc non esse dicit, alterius mundi regnum suum esse ostendit. Est itaque alius mundus supra hunc mundum, valde excellentioris nature, et dignitatis, quam sit iste mundus, qui in maligno positus est; de quo ipse Dominus ait: « Si de mundo fuissetis, mundus, quod suum erat, diligeret; quia vero de mundo non estis, sed ego elegi vos de mundo, propterea ostendit vos mundus (Joan. XV, 4). » Quibus verbis tertium quoque ostendit mundum, per quem Ecclesiam intelligimus, quæ de mundo quidem electa est, sed jam nunc de mundo non est. Quia et ipse mundus est, de quo videlicet mundo scriptum est: « Sic Deus dilexit mundum, ut Filium suum unigenitum daret, ut omnis qui credit in illum non pereat, sed habeat vitam æternam. Non enim venit, ut judicet mundum, sed ut salvetur mundus per ipsum (Ibid. III, 17). » Iste enim mundus, qui salvatur per ipsum, nullus alius, nisi Ecclesia intelligi potest. Hic est igitur ille mundus, de quo Dominus dicit: « Ecce nova facio omnia (Isa XLIII, 19); » (1765) quoniam, si nova in hoc mundo facta sunt omnia, habet igitur Ecclesia novum cælum, novam terram, novum solem, novam

lunam, et stellas novas, et nubes, et pluvias, fulgura, et tonitrua, montes, et silvas, et homines novos, cæteraque omnia, quæ tamen per illa vetera significata fuerant, et quandam cum illis similitudinem habent. Novi enim sunt cæli, de quibus dicitur: « Cæli enarrant gloriam Dei, et opera manuum ejus annuntiat firmamentum (Psal. XVIII, 1). » Nova terra est illa de qua dicitur: « Et terra nostra dabit fructum suum (Ibid. IXXXIV, 13). » Vis videre novum solem? « Vobis timentibus Deum orietur sol justitiæ (Malach. VI, 3), » et « fulgebunt justi sicut sol in regno Dei (Math. XIII, 43). » Vis et novam lunam videre? « Quæ est ista quæ progreditur, quasi aurora surgens, pulchra ut luna, electa ut sol, terribilis ut castrorum acies ordinata (Cant. VI, 9). » Beatus quoque Joannes dicit se vidisse mulierem quæ erat « amicta sole, et luna sub pedibus ejus (Apoc. XII, 1). » Nova et inaudita luna, quam mulier sub pedibus habet. Nova stella Virgo Maria, quæ stella maris interpretatur, et illa de qua dicitur: « Orietur stella ex Jacob, exurgit homo ex Israel (Num. XXIV, 17). » Novam est hoc, ut ex hominibus stelle orientur. Vide etiam novam nubem, novasque columbas. « Qui sunt isti, qui ut nubes volant, et quasi columbæ ad fenestras tuas (Isa. LX, 8). » Ecce invenimus novum mundum, qui solus vera definitione dicitur mundus, quoniam ex aqua et Spiritu sancto, de immundo factus est mundus. Illic sit igitur nobis materia loquendi, et in Dei laudibus sermones componendi: ipso adjuvante qui vivit et regnat in sæcula sæculorum. Amen.

511 CAPUT II.

De cælis novis.

« Cæli enarrant gloriam Dei, et opera manuum ejus annuntiat firmamentum (Psal. XVIII, 1). » Cæli vocatur sancti apostoli, et quare cæli vocetur dicendum est. Sicut enim illius mundi qui ab initio factus est, qui de cælo constat, et terra, de qua ait Moyses: « In principio creavit Deus cælum et terram (Genes. I, 1), » maxima pars, (1766) et nobilissima cælum est; ita et hujus novi mundi, de quo Dominus ait: « Non venit Filius hominis ut judicet mundum, sed ut salvetur mundus per ipsum (Joan. III, 17); » majores et clariores cæteris apostoli sunt. De quibus scriptum est: « Principes populorum (1767) congregati sunt cum Deo Abraham (Psal. XLVI, 10). » Isti sunt illi senatores, de quibus Dominus: « Nobilis in portis

(1764) Cod. 1254. : Incipit liber domni Brunonis episcopi De novo mundo.

(1765) Cod. Vat. : Quod si nova, etc.

(1766) Cod. Vat. : Et nobilior.

(1767) Cod. Vat. 1254 : Convenerunt cum Deo Abraham.

vir ejus, quando sederit cum senatoribus terræ (*Prov. xxxi, 23*). » Quibus ipse Dominus : « Vos qui secuti estis me, sedebitis super sedes duodecim, judicantes duodecim tribus Israel (*Matth. xix, 28*). » pro quibus Patrem rogat, dicens : « Pater, ego volo, ut ubi ego sum, et ipsi sint mecum (*Joan. xvii, 21*). » Totus mundus cœlo concluditur, tota Ecclesia catholica inter apostolicæ fidei et doctrinæ terminos continetur. Quicunque extra hos terminos est, profanus et infidelis est. Unde et per Salomonem a Domino dicitur : « Non transgrediaris terminos quos posuerunt patres tui (*Prov. xxii, 28*). » Merito igitur apostoli cœli vocantur, cum tantam cœli similitudinem habeant, et nomen. Cœlum autem, ut quibusdam placet, ex eo dicitur quod cœlatum est, id est variis cœlaturis, sive sculpturis depictum, et variatum est. Ibi enim sol, et luna, ibi stellæ, et majores et minores positæ sunt, quarum splendore et pulchritudine sic decoratum est, ut nihil in creaturis invenitur, quod pulchritudini ejus valeat comparari. Nam et in templo Salomonis palmæ cœlatæ, et aliæ cœlaturæ valde prominentes fuisse referuntur; quæ quidem omnia apostolis quoque convenire videntur. In eis enim et solem, et lunam, et stellæ invenire non est difficile. Ipsi sunt, quibus Dominus ait : « Vos estis lux mundi (*Matth. v, 14*); » sic eorum fide et doctrina tota Ecclesia illuminata est, sicut solis hujus, et lunæ splendore tota terra (1768) illuminatur, in quibus et virtutum omnium pulchritudo, quasi stellæ quædam coruscant. Si vero a celando cœli dicitur, eo quod arcana celant cœlestia, et abscondunt, audio Apostolum quoque dicentem de suis arcanis, quod raptus in paradysum audivit arcana verba, quæ non licet homini loqui. Quibus et Dominus sua secreta celare præcipiens : « Nolite, inquit, sanctum dare canibus, vel margaritas spargere ante porcos (*Ibid. vii, 6*). » De istis ergo dictum est : « Cœli enarrant gloriam Dei, et opera manuum ejus annuntiat firmamentum (*Psal. xviii, 1*). » Quamvis et illi alii suo modo Dei gloriam enarrant, et nuntiant : alios dixi; quoniam et illi multi sunt secundum illud : « Laudate Dominum de cœlis (*Psal. cxlviii, 1*); » — et cœli cœlorum, laudate Dominum (*Ibid., 4*). » Apostolus quoque tres cœlos ponit; Moyses duos. Ait enim : « In principio Deus creavit cœlum et terram (*Genes. i, 1*) : » ecce unum. Secunda die, « fecit Deus firmamentum in medio aquarum, divisitque aquas quæ erant super firmamentum ab his quæ erant sub firmamento, vocavitque firmamentum cœlum (*Ibid., 7*). » Ecce alterum. Et hoc quidem est illud cœlum, quod per solem, lunam et stellæ, quæ in eodem fulgent, et nostris oculis revelantur. Primum enim cœlum de hoc mundo videre impossibile est, quoniam hoc quod videmus, inter nos, et illud positum est. Sed cujus excellentiæ et pulchritudinis

A illud esse putabimus, cum hujus inferioris tantum esse videamus? Et primum quidem cœlum statim eadem die factum, et illuminatum est, dicente Domino : « Fiat lux, et facta est lux (*Genes. i, 3*). » Hoc autem tertia die, postquam factum est, solem, lunam et stellæ suscepisse narratur. Erat igitur sine lumine usque ad hanc diem præsertim cum aquis omnia continentibus nondum appareret arida. Tertia namque die dictum est : « Congregentur aquæ quæ sub cœlo sunt in locum unum, et appareat arida (*Ibid., 9*). » Nondum igitur arida apparebat, quia nondum firmamentum lumen habebat. Primum vero cœlum jam luce sua fulgebat; illa autem lux dies a Domino vocata est, dicente Scriptura : « Vocavitque Dominus lucem diem, et tenebras noctem (*Ibid., 5*); » dies autem sine luce esse non potuit. Quo autem instrumento lux illius cœli, et illius diei facta sit; cum nondum sol, et luna, vel aliqua luminis instrumenta facta fuissent, dubitari potest. Legimus tamen quod mundus ille non agebat lumine solis, quod nox non erat illic; ubi enim angeli sunt, tenebræ esse non possunt. Nam de sanctis dictum est, quod « fulgebunt sicut sol in regno Dei (*Matth. xiii, 43*). » Ipse quoque diabolus nunc niger et tenebrosus, propter nimiam claritatem, prius lucifer vocabatur. Ubi igitur tot soles sunt, iste sol ibi necessarius non est. Quoniam autem mundus iste tertia die illuminatus est (primum enim mundus, **512** ut modo diximus, ex quo factus est nunquam lumine caruit), hoc nobis significare videtur quod tertia (ut ita dixerim) ætate, sol justitiæ Salvator noster natus de Virgine mundum illuminavit. Primum siquidem dies fuit ab initio usque ad Moysen. Secundus a Moysen usque ad Christum. Tertius vero a Christo Deo Domino nostro usque ad finem sæculi. Et tunc quidem « populus gentium, qui sedebat in tenebris vidit lucem magnam : habitantibus in regione umbræ mortis lux orta est eis (*Isa. ix, 2*). » (1769) Ceteri vero dies, qui præcesserant usque ad Christum sine luce fuerunt. Primum igitur cœlum, quod cum luce simul factum est. Neque enim cœlum postea lux, sed eadem die utraque facta sunt, non ad istum, sed ad illum mundum pertinet, cujus habitatores angeli sunt; cujus et viri sancti post hanc vitam incolæ futuri sunt. Per lucem autem, et tenebras, sive per diem et noctem, bonos et malos angelos intelligere possumus, qui, quoniam eadem die divisi sunt, subitam malignorum spirituum ruinam significare videntur. Unde Dominus apud beatum Joannem apostolum et evangelistam, de eorum principe ait, quod « ab initio mendax fuit, et in veritate non stetit (*Joan. viii, 44*). » Dicit enim ad Phariseos (1770) : « Vos ex patre diabolo estis, et desideria patris vestri vultis perficere (*Ibid.*). » (1771) Quoniam loquitur, quia mendax est, et non est veritas in eo. Nostri quoque

(1768) Cod. Vat. : illustratur.

(1769) Cod. Vat. : 1254, quoniam Christus sol justitiæ natus est eis. Ceteri vero, etc.

(1770) Hæc in Cod. Vat. 1254 omittuntur.

(1771) Hæc addit eit. editio : « Iste homicida erat ab initio : et in veritate non stetit, quia non est veritas in eo. » Quoniam loquitur mendacium si enim proprio loquitur : quia mendax est, et vultis eum.

cœli ad similitudinem firmamenti nequaquam simul et vocati, et illuminati sunt; sed jam tertio anno postquam vocati Spiritus sancti illuminationem accipere meruerunt. Nondum enim, ut beatus Lucas ait, Scripturas intelligebant, quod Christus a mortuis resurgere oporteret (*Luc. xxiv, 46*). Erant igitur sine lumine, tanta adhuc oppressi caligine. Sicut ergo firmamentum illuminatum est die tertia, sic et apostoli anno tertio illuminati sunt. In eo etiam quod aquæ quæ sunt supra firmamentum dividuntur ab aquis quæ sunt sub firmamento, firmamenti similitudinem apostoli habere videntur. In medio namque quodammodo positi, aquas ab aquis dividunt, quia Novum a Veteri separant Testamentum. Aquas enim ab aquis Apostolus dividit, quando Veteris Testamenti doctrinam, et ritum interdicit. Ait Apostolus: « Ego Paulus dico vobis, si circumcidamini, Christus vobis nihil prodest. Littera enim occidit, spiritus autem vivificat (*Galat. v, 2*). » Hoc enim firmamentum, isti cœli nos docuerunt quantum aquis legis et Evangelii aquæ differant inter sese. Isti igitur sunt illi cœli, qui enarrant gloriam Dei. Sed quo docente, quoque instruyente, dicat Psalmista: « Dies diei eructat verbum, et nox nocti indicat scientiam (*Psal. xviii, 2*). » Dies igitur est ille, qui docet; dies sunt illi, qui docentur. Ille qui docet unus est: illi qui docentur multi dies sunt; sed « melior est dies una in atris Domini super millia (*Ibid. lxxiii, 10*). » Dies itaque Christus est, dies apostoli ejus sunt; quoniam ipse lux est, et tenebræ in eo non sunt ullæ; qui suis quoque discipulis ait: « Vos estis lux mundi (*Math. v, 14*). » Si autem lux, et dies, sic autem superius scriptum est quia « vocavit lucem diem, et tenebras noctem. » Dies igitur eructat verbum Domini, quia Dominus Salvator noster « vera lux, quæ illuminat omnem hominem venientem in hunc mundum (*Joan. i, 9*): » fidei doctrinam, et verbum prædicationis discipulos docet, et Ecclesiam instruit; quæ quidem non immerito propter unitatem fidei singulariter dies dicitur, quamvis multos in se et pene innumerabiles dies contineat: tot enim sunt dies quot et sancti. De quibus dicitur: « Dies formabuntur, et nemo in eis (*Psal. cxxxviii, 16*). » Nemo enim inter eos est, nisi dies; nemo in eis nisi clarus et splendidus. Fulgebunt enim sicut sol in regno Dei. Sed, o stultitia! o impietas! o insania! Quamvis dies diei eructet verbum: quamvis ipsa veritas per Filium Dei, et per ipsam sapientiam manifestetur. Sapientia enim prædicat in plateis; tamen nox non erubescit suam indicare scientiam, sive potius insipientiam nocti. Adhuc enim scribæ, Pharisei prædicant quia cæci sunt, et duces cæcorum, seipsos, et alios secum in noctis ignorantie tenebras mergunt. Nox enim sunt isti cæci sine luce, nihilque aliud quam tenebras habent, ideoque nihil aliud quam errorem docent et prædicant. Dictum est autem, qui sunt cœli; quid nuntiant, a quo acceperint ea, quæ narrant, et nuntiant: Restat nunc, ut audiamus quibus linguis, qui-

busque sermonibus ea annuntiant. « Non sunt, » inquit, « loquelæ, neque sermones, quorum non audiantur voces eorum (*Psal. xviii, 5*). » Hoc est enim, quod in Actibus apostolorum legitur, quoniam « loquebantur variis linguis apostoli magna Dei (*Act. ii, 12*). » Omnibus linguis loquebantur, id est omnem scientiam docebant. Sed ubi? Vis audire? « In omnem terram exivit sonus eorum, et in fines orbis terræ verba eorum (*Psal. xviii, 4*). » Et quid dicebant? « In sole posuit tabernaculum suum, et ipse tanquam sponsus procedens de thalamo suo. Exsultavit ut gigas ad currendam viam (*Ibid., 6*). » In sole, inquit, id est in luce, in claro, in manifesto posuit **513** tabernaculum suum, id est carnem et humanitatem suam, in qua, velut in tabernaculo divinitas occultata latebat, ut adimpleretur quod scriptum est: « Viderunt omnes fines terræ salutem Dei nostri (*Isa. lii, 10*). » Erat supra solem, et videri non poterat, humiliavit se, et descendit, ut in sole videretur, et per carnem, quam assumpsit, manifestaretur. « Et ipse tanquam sponsus procedens de thalamo suo (*Psal. xviii, 5*): » exsultavit ad currendam viam factus ut gigas, fortis videlicet, et insuperabilis, et non secundum hominum opinionem, sed secundum rei veritatem duplicis naturæ, Deus pariter et homo. Gigantes enim secundum hominum opinionem et dii, et homines esse putantur; « potentes a sæculo, sicut scriptum est, viri famosi (*Genes. vi, 4*). » Processit igitur tanquam sponsus de thalamo suo, quia non solus, sed conjugatus de utero Virginis exivit. In quo videlicet utero Dei filius nuptias fecit, uxorem duxit, et priusquam nasceretur, humanitatem nostram sibi conjunxit. Exsultavit autem ad currendam viam, quia, ut hunc mundum redimeret et salvaret, ipsam cum gaudio contulit passionem, et ipse quidem veraciter dicere potuit: « Viam mandatorum tuorum cucurri, cum dilatasti cor meum (*Psal. cxviii, 30*). » Ille est enim ille « beatus vir, qui non abiit in concilio impiorum, et in via peccatorum non stetit, et in cathedra pestilentie non sedit (*Psal. i, 1*). » — « Qui peccatum non fecit, nec inventus est dolus in ore ejus (*I Petr. ii, 22*). » In hac via cucurrit ipse, in hac exsultavit, in hac et nos currere docuit. « A summo cœlo egressio ejus, et occursum ejus usque ad summum ejus (*Psal. xviii, 6*). » Hoc est enim, quod ipse ait: « Exivi a Patre, et veni in mundum, iterum relinquo mundum, et vado ad Patrem (*Joan. xvi, 28*). » Denique a summo ad summum est occursum ejus, quia per omnia æqualis est Patri secundum divinitatem. De quo et Daniel ait: « Aspiciebam in visu noctis; et ecce in nubibus cœli Filius hominis venit; et datum est ei regnum, et honor, et potestas, et usque ad antiquum dierum pervenit (*Dan. vii, 13*). » Usque ad antiquum namque dierum perveniet Dominus, quando similis Patri et æqualis per omnia apparebit. Si enim esset aliquid secundum divinitatem, in quo differret ab ipso, non utique perveniret usque ad ipsum. Pervenit igitur usque ad ipsum,

quia in nullo distat ad ipso. Beati illi cœli, qui sic aarrant gloriam Dei.

CAPUT III

De nubibus novis.

Posuit Dominus tenebras latibulum suum in circuitu ejus, tabernaculum ejus tenebrosa aqua in nubibus aeris (*Psal. xvii, 12*). — « Præ fulgore in conspectu ejus nubes transierunt, grando et carbonis ignis (*Ibid.*, 13). » Novus mundus (1772) novas tenebras habet, vetera transierunt et facta sunt omnia nova. Iste mundus Ecclesia est, in qua cœli novi, et terra nova, et homines novi, et omnia nova et munda sunt. Quid igitur nubes, nisi apostolos intelligamus? De quibus scriptum est: « Qui sunt isti, qui ut nubes volant, et quasi columbæ ad fenestras suas (*Isai. lx, 8*). » Et cœli, et nubes, et montes, et fontes, et multis aliis nominibus vocantur sancti apostoli, propter quasdam sibi convenientes significationes. Sed quo volant? Dicit Psalmista: « In omnem terram exivit sonus eorum, et in fines orbis terræ verba eorum (*Psal. xviii, 4*). » Unde veniunt: « Educens nubes ab extremo terre: fulgura in pluviam fecit (*Psal. cxxxiv, 7*). » Istæ nubes pluunt super bonos et malos, et terram infecundam et infructuosam doctrinæ pluviis secundam faciunt. Misera illa terra, quæ harum pluviis non irrigatur. Misera Judea et Synagoga, de qua scriptum est: « Mandabo nubibus meis, ne pluunt super eam imbrem (*Isa. v, 6*). » Unde et Apostolus dicit: « Vobis primum oportebat prædicari verbum Dei; sed quoniam repellitis illud, et indignos vos fecistis æternæ vitæ, ecce convertimur ad gentes (*Act. xiii, 46*). » Volant igitur apostoli quasi nubes (1773) ubique complentes, totam terram secundantes, ad fidem vocantes, miraculis coruscantes et fulgura in pluviam facientes. Fulgura namque in pluviam sunt, quando miracula doctrinam sequuntur. Sic enim de apostolis in Evangelio dicitur: Quoniam « profecti prædicaverunt ubique Domino cooperante, et sermonem confirmante, sequentibus signis (*Marc. xvi, 25*). » Per nubes igitur apostolos, per pluviam doctrinam, et tonitrua voces, et per fulgura miracula intelligamus. Unde etiam Jacobus, et Joannes Boanerges, id est filii tonitruui vocantur, quorum altisonis vocibus, quasi magnis quibusdam tonitruis mundus perterritus ab infidelitate ad fidem conversus est. (1774) Similiter et Bartholomæus filius suspendentis aquas, novas nubes, atque fecundas, de fonte vitæ, de fontibus Israel aquas haurit, salientes in vitam æternam, quas et tenere et fundere suo tempore novit. Illis aquis irrigatur tota nostra terra, lavatur corpus et anima nostra. Has autem nubes auster, et aquilo fugat, de quo scriptum est: (1775) « Ventus

aquilo dissipat pluviam (*Prov. xv, 25*). » — « Ab aquilone pendentur mala super omnes habitatores terræ (*Jer. i, 14*). » — « Ponam, inquit diabolus, sedem meam ad aquilonem et ero similis Altissimo (*Isa. xiv, 14*). » Ipse est igitur, qui nubes fugat, qui sanctos persequitur, qui de infidelium civitatibus apostolos pellit et ad alias civitates fugere compellit. Hoc enim et ipse Dominus eis præcipit: « Si vos persecuti fuerint in una civitate, fugite in aliam (*Math. xx, 23*). » Sed si Dominus surgens a somno imperet ventis et mari, illico fiet tranquillitas magna (*Math. viii, 26*). Et dicitur aquiloni: « Surge aquilo, » imo fuge: « ecce veni, auster, et perfla in hortum meum, et fluent aromata illius (*Cant. iv, 16*). » Sunt autem venti boni et venti mali; nubes bonæ et nubes malæ. Malæ nubes hæretici et schismatici, qui non pluviam sed (1776) grandinem ferunt. Ex quibus sagittæ et fulgura procedentia, non vitia, sed animas interficiunt. Boni venti de thesauris Domini producuntur, de quibus dicitur: « Qui producit ventos de thesauris suis (*Psal. cxxxiv, 7*). » Talis ventus est charitas, pietas et misericordia, cæteræque virtutes, quæ de cœlestibus thesauris producuntur. His autem feruntur nubes, his apostoli ducuntur: istæ cogunt eos volare, mundum peragrare et Evangelium prædicare; unde et apostoli inquirunt, non possumus non loqui ea quæ audivimus et scimus. « Charitas enim Dei urget nos (*II Cor. v, 14*). » Valde conveniens est, ut talibus ventis tales nubes circumferantur, de quibus scriptum est: « Viderunt te aquæ, Deus, viderunt te aquæ, timuerunt, et turbatæ sunt abyssi. Multitudo sonitus aquarum vocem dederunt nubes (*Psal. lxxvi, 17*). » Sed, quomodo aquæ Dominum, vel quibus oculis videre poterunt? (1777) Quare etiam timuerunt? Quæ sunt istæ aquæ? Insensibiles enim res videre et timere non possunt. « Aquæ multæ, dicit Scriptura, populi multi (*Apoc. xvii*). » Merito populi aquæ vocantur, qui semper ad inferiora currunt, et ad mortem festinant. De Jordane tamen dicitur: « Et tu, Jordanis, qui conversus es retrorsum (*Psal. cxiii, 5*). » Usque inferius currebas; nunc te ad superiora conscendere video. Quid enim per Jordanem nisi populus baptizatus significatur? Ibi cœpit baptismi sacramentum: ibi Dominus baptizatus est. Solus igitur iste fluxus, solus populus Christianus superius ascendit et ad cœlestia scandit, cæteræ vero aquæ; cæterique populi in mare demerguntur et in infernum præcipitantur. Istæ autem aquæ, de quibus dicitur: « Viderunt te aquæ, Deus, et timuerunt, » bonæ aquæ esse videntur, quæ Dominum cognoscere et timere meruerunt, unde et turbatæ sunt abyssi, quia multitudo facta est sonitus aquarum. Hæc, inquit, fuit causa, quod abyssi turbarentur, quod infernus et

(1772) Cod. Vat.: *Novas nubes habet.*

(1773) Cod. Vat.: *ubique pluentes.*

(1774) Uterque codex, et cit. edit. *Similiter et Bartholomæus filius suspendentis aquas interpretatur. Mirabili enim et ineffabili modo aquas in nubibus suspendit. Quas videlicet aquas quomodo nubes ele-*

vent, quomodo teneant, et quomodo fundant, longe est ab humana scientia. At si ut Bartholomæus filius, etc.

(1775) Cod. Vat.: *Venit aquilo, fugat nubes.*

(1776) Cod. Vat.: *grandines.*

(1777) Cod. Vat.: *Quare et timuerunt? Quæ sunt istæ sensibiles, quæ videre et timere possunt?*

terra viventium (*Psal. xxvi, 13*). » Cum jam senex A esset vir iste beatissimus, et uxor ejus, quæ etiam sterilis erat, processisset in diebus suis, filiam a Deo suscipere meruerunt. Qui cum adolescens factus esset, vocavit Deus Abraham, et dixit ad illum : « Tolle filium tuum, quem diligis, Isaac, et offer illud mihi in holocaustum super unum montium, quem dixerò tibi (*Gen. xxii, 2*). » Ipsum, inquit, filium tuum, quem sciò te justum diligere, non Ismaelem dico, sed Isaac : ipsum tolle, et offer mihi in holocaustum : sic volo, sic jubeo sic mihi placet. Et quid fecit tunc Abraham ? Considera viri obedientiam : non expectavit usque mane ; sed de nocte consurgens venit ad montem visionis, id est ad montem Sion, qui speculatio interpretatur, in quo postea Dominus crucifixus est ; præparabat se ut filium suum immolaret. Dixitque ad eum Isaac : « Ecce ignis et ligna : ubi est victima holocausti ? (*Ibid., 7*). » Sicut Joseph refert ; jam illius erat ætatis, ut si voluisset a patre jam sene, se defendere potuisset. (1751) Verumtamen postquam Dei et parentis voluntatem cognovit, non restitit ; sed sua sponte se ligari permisit, gaudens quod Dei hostia fieri merebatur.

506 (1752) Uter tibi horum duorum majoris obedientiæ fuisse videtur ; cum et Abraham Deo, et filius ejus parenti simul obediret et Deo ? Magna quidem in utroque obedientia fuisse videtur, et tali patri talique filio digna. Hæc historia non est simpliciter accipienda, sed magnum aliquid aliud significare videtur. Quid enim per Abraham nisi Deum Patrem intelligamus, « qui proprio Filio suo non pepercit, sed pro nobis tradidit illum ? » (*Rom. viii, 32*.) Quid vero Isaac, nisi Dei Filium Salvatorem nostrum, qui tradidit semetipsum pro nobis oblationem, et hostiam Deo in odorem suavitatis ? Egre gie autem factum est quod non Isaac, sed aries pro eo immolatus est, quia non Dei Filius secundum divinitatem, (1753) sed Filius hominis secundum humanitatem, « sicut agnus ad victimam ductus est, et non aperuit os suum (*Isai. liii, 7*). » Audiamus itaque Petrum apostolum dicentem : « Christus passus est pro nobis, vobis relinquens exemplum, et sequimini vestigia ejus (*I Petr. ii, 21*). » Quid est ut sequamini vestigia ejus, nisi ut discatis et custodiatis obedientiam ejus ? Longum est, et viduus sermonis quantitatem excedit, si velimus omnes ponere, qui per obedientiam Deo placuerunt. Quid dicent igitur monachi inobedientes, et suas voluntates facientes, ac per hoc Deo non placentes ; cum tota monachorum religio obedientia sit, et sine obedientia monachus nihil sit ? cum viderint non solum rationales creaturas sicut angelos et homines, verum etiam quæ sensu et ratione carent jubentis Do-

mini obedire voluntati ? Inde est, quod « celi enarrant gloriam Dei (*Ps. xviii, 4*) ; » inde est quod « venti et mare obediunt ei (*Matth. viii, 27*) ; » inde est, quod terra nostra dedit fructum suum ; inde est, quod omne lignum dat fructum in tempore suo. Denique quod virga in serpentem, et aqua mutatur in sanguinem ; quod mare aperitur, quod petra sedit aquas, quod manna pluit, quod asina loquitur ; quod Jordanis convertitur retrorsum ; quod jubente homine sol non movetur, totum hoc obedientia facit. Sunt et alia hujusmodi innumerabilia, quæ in divinis voluminibus inveniri et colligi possunt : præsertim qui divinas paginas legerit, ibi cognoscat quantum obedientia possit ; ibi videbit ad hominis imperium demonia fugere, mortuos resurgere, elementa mutari, leprosos mundari, cæcos illuminari, paralyticos curari. Sed quid multa ? Ibi videbit nihil rerum posse naturam, contra illius voluntatem qui naturam creavit. Sed o miseria semper lugenda, et magis lacrymis, quam verbis exponenda ! Omnis creatura est obediens Deo, præter illam, quæ facta est ad imaginem Dei. Solus diabolus, et homo inobediens invenitur ; cum nulla alia creatura inobediens invenitur.

CAPUT XI.

De abstinentia.

De virtute abstinentiæ ipse Dominus in Evangelio nos admonet dicens : « Videte ne graventur corda vestra in crapula et ebrietate (*Luc. xxi, 34*). » Nequaquam interdicit nobis manducare et bibere Dominus, et Salvator noster, quoniam ipse (1754) « scit fomentum nostrum (*Ps. cv, 14*). » Manducare, et bibere non est peccatum ; siquidem et ipse manducavit, et bibit. De quo scriptum est : « Qui peccatum non fecit, nec dolus inventus est in ore ejus (*I Petr. ii, 22*). » Crapula vero, et ebrietas peccatum est, quia superflua sunt, modum excedunt, corda gravant, corpus corrumpunt, libidinem provocant, mentem evertunt, et simul exteriorem (1755) hominem debilem reddunt. Necessaria Dominus concedit, superflua prohibet. Unusquisque sui corporis mensuram cognovit, Si quis parum comedens crapulatur, et parum bibens inebriatur, etiam de ipse modico aliquid inquat, donec ad mensuram caeca suscipiat ; et non voluptati, sed necessitati obediat. Neque enim fieri potest, ut qui in manducando, et bibendo sequitur (1756-7) voluptatem, aliquando non veniat ad crapulam, et ebrietatem. Majorum sententia est. Sic comedat monachus, ut semper esuriat, et sic bibat episcopus, ut an biberit nesciat. In talibus ut puto crapula et ebrietas locum non habet. Hinc est autem, quod beatus Petrus Apostolus ait (*Ibid. 11*) : « Obsecro vos tanquam advenas et

(1751) Eadem habet S. Bruno in comment. in Genesim c. xxii, pag. 18.

(1752) Cod. Vat. 125. « Quis tibi horum duorum majoris obedientiæ fuisse videtur ; cum Abraham Deo, et filius ejus parenti simul obediret et Deo ? Magna quidem in utroque obedientia ; et tali patri talique filio digna. »

(1753) Uterque cod. Vat. et Vallicel. : Sed potius hominis filius secundum humanitatem.

(1754) Codex S. Marci : fecit fomentum nostrum.

(1755) Idem Cod., et interiorem S. Marci Flor. et uterque Vatic.

(1756-7) Id. cod. et Vat., carnis voluntatem.

et peregrinos, abstinere vos a carnalibus desideriis quæ militant adversus animam, a quæ bella spiritui movent. « Non quasi subjectis vobis præcipio; sed quasi extraneos rogo, ut vos a carnalibus desideriis abstinere, quæ militant adversus animam, quæ spiritui bella movent, quæ neutem impugnant, etc., et animæ munitiones impugnant. Caro enim concupiscit adversus spiritum, et spiritus adversus carnem, ut non quæcumque vultis illa faciatis. » In hac tali pugna, alii carni, (1758) alii spiritui auxiliantur. E contrario vero spiritum opprimunt, qui carnis desiderium sequuntur. Duæ sunt abstinentiæ, (1759) una animalia, altera spiritualis; utraq; magnæ, sed major altera, quia majus est abstinere a vitis quam a cibus. Quamvis et ciborum abstinentia magna sit, ut non solum a prophetis, verum etiam ab ipso Domino sit confirmata. (1760) Primum enim Moyses, deinde Elias, postea vero ipse Dominus noster Jesus Christus quadraginta diebus et quadraginta noctibus jejunasse leguntur. Beatum vero Joannem Baptistam cujus abstinentiæ fuisse putamus? qui vinum et siceram non bibit; cujus cibus locustæ et mel silvestre fuisse narratur. Primi parentes nostri ideo mortui sunt, quia abstinentiam non habuerunt. Jam mortis sententiam Ninivite acceperant, dicente propheta: « Adhuc quadraginta dies et Ninive subvertetur (Jon. iii, 4); » et triduo jejunio liberati sunt. David quoque de sua abstinentia sic ait: « Similis factus sum pellicano in solitudine (Psal. cx, 7). » Pellicanus avis quedam dicitur esse, cujus magnitudo est ad vulturis quantitatem, semper solitaria et in solitudine moratur, quæ tanta abstinentiæ est, ut sicut aliæ aves saturitate, ita ipsa jejunio delectatur (1761). Talis avis fuit Antonius, talis Paulus et Hilarion, talis beatus Benedictus, quorum deliciae jejunium, quorum vita abstinentia fuit. De talibus autem, et Dominus ad Job loquitur, dicens: « Quis dimisit onagram liberum, et vincula ejus quasi solvit? Cui dedit in solitudine domum, et tabernacula in terra salubrem. Contenuit multitudinem civitatis, clamorem exactoris non audit, circumspicit montes pascuæ suæ, et virentia quæque perquirit (Job xxxix, 5). » Quos David per pellicanum, eos Dominus per onagram significat. Est autem onager asinus silvester, nunquam a solitudine recedens, qui propria utens libertate, occidii quidem potest, vinculis hominum domari non potest. Per asinum ergo, qui stultum animal est, illi intelliguntur de quibus Apostolus ait: « Quæ stulta sunt mundi elegit Deus, ut confundat fortia, et ea quæ non sunt, ut ea quæ sunt destrueret (I Cor. i, 17). » Homines namque hujus mundi quasi asinos, et stulta animalia hoc viros clarissimos, et Deo ama-

biles deputabant, quia dimissis hujus sæculi voluptatibus in solitudine habitantes, non quasi homines, sed quasi pecora et bruta animalia vivere videbantur. Nudi, et sine tecto, frigus et calorem diæ nocteque patiebantur. Ab omni quoque mundana sollicitudine liberi, et vitiorum omnium, atque concupiscentiarum vinculis absoluti, per solitudinem vagabantur, cantantes, et jubilantes, et soli contemplationi vacantes. Et hoc est, quod Dominus ait: « Quibus dedit in solitudine domum et tabernacula in terra salubris (Job xxxix, 6). » Et isti quidem contempnunt multitudinem civitatis, quia mundo, mortui, soli Deo placere desiderant, et mento jam inter angelos conversantes, hominum conversationem non appetunt, dicentes cum Apostolo: « Nostra autem conversatio in caelis est (Philip. iii, 20). » Clamorem autem exactoris non audiunt, quia non ventri, sed spiritui serviunt. Iste exactor, venter noster est, cui nisi debitam annonam quotidie persolvimus, quasi impius exactor nos torquere et cruciare non cessat. Tam improbus enim est, ut tota nostra substantia vix ei sufficere possit. Illi tamen ei non obediunt, et alio cibo refecti ejus clamores, et tortiones ac patiuntur, quasi eos non sentiant. « Non » enim « in solo pane vivit homo, sed in omni verbo, quod procedit ab ore Dei (Matth. iv, 4). » Circumspiciunt igitur montes pascuæ ejus, et virentia quæque perquirunt. Isti sunt montes illi de quibus dicitur: « Lavavi oculos meos ad montes, unde venit auxilium mihi (Psal. cxx, 1). » Duo magni montes duo sunt testamenta; cæteri vero tot sunt quot prophetarum libri. In his autem inventuntur pascua semper virentia, et nunquam deficientia, quibus nulli ciborum apparatus, nullaque delicia comparari possunt. Illis igitur Dei onagri refecti clamorem exactoris non audiunt. Ad hos itaque respiciant, qui abstinentiæ bonum cognoscere querunt. De qua et Apostolus ait: « Nox præcessit, dies autem appropinquavit. Abjiciamus ergo opera tenebrarum, et induamus arma lucis, sicut in die honeste ambulemus, non in comensationibus et ebrietatibus, non in cubilibus et impudiciis, non in contentione et aemulatione; sed indigni Dominum Jesum Christum, et carnis carum ne feceritis in desideriis (Rom. i, 12). » Nonne audis quod et Apostolus non necessariis, sed superfluis interdicit? Comensationes enim, ebrietates et carnis cura non in necessitatibus, sed in desideriis et voluptatibus superflua sunt. Dominum autem Jesum Christum induit quicunque sapientia, justitia, et veritate, castitate, humilitate, et virtutem omnium honestate vestitur. Ubi abstinentia non est, ibi castitas et honestas esse non possunt. Plantavit vineam Noe, inebriatus est, et nesciens verenda discooperuit (Gen. ix). Ecce verenda quæ semper-

tur, qui carnis desideria sequuntur. »

(1759) Cod. Vat. : una carnalis.

(1760) Cod. Vat. : Præter enim.

(1761) Cod. Vat. : delectetur.

(1758) Item Uterque cod. Vat. : « In hac tali pugna, alii carni, alii spiritui suffragantur. Qui carnis desideria fugiunt spiritui auxiliantur. E contra vero spiritum opprimunt, qui carnis servituti subjiciuntur.

operienda sunt, ebrietate manifestantur. Et ideo Apostolus ait: « Noli inebriari vino, in quo est luxuria (Ephes. v, 18). » Si tantus patriarcha inebriatus verenda sua celare non potuit, quomodo ebriosus membrorum suorum **598** honestatem castitatemque servabit? Loth quoque vino inebriatus filiarum pudicitiam violavit; quem tantum vino superatum, imo vino sepultum Scriptura commemorat, ut malum quod fecerat ebrius ignoraret. Unde et Salomon non immerito ait: « Visio Sanue-
 lis, qua eruditur cum mater sua. Noli, Samuel, noli regibus dare vinum; quia nullum secretum est, ubi regnat ebrietas; ne forte bibant et obliviscantur iudiciorum, et mutant causam filiorum pauperis (Prov. xxxi, 4): » Saniuel, in quo est Deus, interpretatur, per quem apostolos intelligimus, qui amici Dei appellantur, de quibus ipse Dominus ait: « Vos amici mei estis (Joan. xv, 14); » et: « Sicut dilexit me Pater, et ego dilexi vos (Ibid., 9). » Isti autem a matre instructi; mater enim eorum Ecclesia est, vinum regibus interdicit. Reges isti episcopi, et sacerdotes sunt, qui alios regentes et corrigentes, ab omni violentia et ebrietate ut se custodiant necesse est. Unde et plenus Deo beatus Paulus tales episcopos, et sacerdotes eligi præcepit, qui non violenti sed modesti; non ebriosi, sed sobrii sint. Timotheo tamen episcopo dicit, ut utatur modico vino propter stomachum et frequentes infirmitates suas. Diaconos etiam non multo vino deditos esse jubet. Sic igitur Samuel non dat vinum regibus, et dat vinum regibus. Non dat utique ad ebrietatem et superfluitatem; dat autem ad modestiam, et sobrietatem, et corporis necessitatem. Nam et Salvator noster sic a Judæis reprehenditur, quasi potator vini et amicus publicanorum. Non necessaria igitur, et superflua prohibentur; et vini et concupiscentiæ ebrietas mala est; quia nullum secretum est, ubi vel hæc, vel illa ebrietas regnat. Tales ebrii non possunt dicere: « In corde meo abscondi eloquia tua, ut non peccem tibi (Psal. cxviii, 14). » Et multoties amisso sensu, et intelligentia, et bonum malum, et malum bonum dicunt, « ponentes lucem tenebras, et tenebras lucem (Isa. v, 20): » dicentes dulce amarum, et amarum dulce, et utroque vino inebriati pervertunt causam filiorum pauperis. Illius videlicet pauperis, qui cum dives omnium esset, pauper pro nobis factus est. Cum igitur cibi potusque abstinentia tam utilis sit, vitiorum, et voluptatum abstinentiam quam necessariam esse putabimus? « Hæc est enim voluntas Dei, ait Apostolus, ut abstinere vos a fornicatione, ut sciat unusquisque vestrum vas suum possidere in sanctificatione et honore; non in passione desiderii, sicut et gentes quæ Deum ignorant (I Thess. vi, 3); » uno verbo omnia vitiorum comprehendit. In eo autem quod ait « non in passione desiderii, sicut et gentes, quæ Deum ignorant (Ibid.): » omnis spiritualis, et ca-

nalis abstinentia continetur: et sine mentis carnisque desiderio raro videtur fieri peccatum. Fit tamen aliquando, dum alii alios etiam invitos vel vi, vel blanditiis peccare compellunt.

CAPUT XII.

Ubi, id est in quibus, Ecclesia ornatur.

Diximus superius de Ecclesia, et ornamentis ejus. Restat nunc ut suis ornamentis eam indutam videamus, et in ejus specie et pulchritudine delectemur, de qua Psalmista ad Dominum dicit: « Astitit regina a dextris tuis in vestitu deaurato, circumdata varietate (Psal. xlii, 11). » Hæc regina ipsa est de qua loquimur, Ecclesia Dei, quæ bene a dextris stare dicitur, quia læta et prospera ipsi paratur. In iudicio, ut Dominus ait, stabunt agni a dextris, hædi autem a sinistris. Multa sunt ejus vestimenta, multa sunt ejus ornamenta; et ideo varietate circumamicta perhibetur; sed nullum ornamentum habet, quod vel aureum, vel deauratum non sit. Nullum sine auro est ei ornamentum. Sæpe jam diximus quod per aurum, aut sapientia, aut vitæ integritas, et puritas designatur, sine quibus nullum ornamentum pulchrum est, et quodcumque his non decoratur vile et abominabile est. Talibus ornamentis (1762) ornata dicitur Rebéca, cui servus Abraham in aure aureas, et armillas aureas, et auræ vestimenta attulisse narratur (Genes. xxiv). Ingredere in templum Salomonis (III Reg. x), et circumspice diligenter, nihil ibi nisi aurum, et ipsum purissimum videre poteris. Quare hoc? quia nihil fatuum et stultum, nihil turpe et inmundum in domo Dei apparere debet. Regina Saba, per quam Ecclesia figuratur, veniens ad Salomonem, attulit ei centum et viginti talenta de auro purissimo. Polychra igitur in vestitu deaurato Ecclesia describitur, ut tota sapiens, tota munda et incorrupta intelligatur, de qua per Salomonem Dominus ait: « Una est columba mea, perfecta mea, immaculata mea (Cant. vi, 9), » de qua et Apostolus ait: « Ut exhiberet sibi gloriosam Ecclesiam non habentem maculam, aut rugam (Eph. v, 27). » Nullum igitur ornamentum illius est, etsi pretiosum, et pulchrum videatur, nisi aurum fuerit. Videntur enim hæretici, pagani, philosophi, et Judæi eadem ipsa ornamenta habere, quibus sponsa Christi utitur; sed in hoc differunt, quod aurea non sunt, quamvis aurea esse videantur. Nulla enim alia sapientia aurea est, nisi ea quæ evangelica et apostolica doctrina **599** confirmatur. Quæcumque igitur fides; quæcumque charitas, quæcumque humilitas, misericordia, patientia, justitia, vel obedientia fuerit, si apostolica doctrina auro non splenderit, falsa est, corrupta est, immunda est, et tanquam mors, et venenum fugienda est. Merito ergo in vestitu deaurato Ecclesia pingitur, cujus omnia ornamenta tam purissimo auro intexta sunt. Semper autem sancta Ecclesia omnibus suis ornamentis induta est, quamvis non

simul omnia videantur; aliquando fidei, aliquando spei, aliquando charitatis ornamento induta conspiciuntur, cæteris quodammodo sub una latentibus et non apparentibus. (1763) Quando autem fidei incrementum apparet, tunc mirabile videas, dæmonia fugere, mortuos surgere, cæcos illuminari, paralyticus curari, leprosus mundari, aliaque miracula fieri, quæ ab his, qui eodem fidei ornamento vestiti non sunt, impossibilia esse creduntur. Hoc autem fidei ornamento post Christi passionem longo tempore Ecclesiæ filii usi sunt, quoniam gentiles et infideles maxime hoc videre delectabantur, hoc ad Christi amorem traherentur; ita ut manifeste intelligerent omnia possibile esse credenti. Quando vero spei ornamentum manifestatur, tunc tota in contemplationem erigitur, et a terrenis ad celestia sublimatur, ut, quamvis corpore in mundo sit, confidenter dicere audeat: « Nostra conversatio in caelis est (Philipp. III, 20). » — « Spe enim salvi facti sumus (Rom. VIII, 24). » Et tunc quidem tam magna promittit, ut quodammodo extra se dicat, et in desiderio obediendi inflammet audientes; ita ut cum Apostolo quis audiens dicat: « Cupio dissolvi, et esse cum Christo (Philipp. I, 23). » Et cum Psalmista: « Sicut servus desiderat ad fontes aquarum, ita desiderat anima mea ad te, Deus: sitiit anima mea ad Deum fontem vivum, quando veniam et apparebo ante faciem Dei (Psalm. XLII, 1). » Sed quid mirum, cum ea inlubitanter speranda promittat, « quæ nec oculus vidit, nec auris audivit, nec in cor hominis ascendit, quæ præparavit Deus diligentibus se? » (I Cor. II, 9.) Hæc autem spei contemplatio facit, ut sponsus aliquando de ea dicat: « Adjuro vos, filie Jerusalem, per capreas, cervosque camporum, ut non suscitatis, neque evigilare faciatis dilectam, quoad usque ipsa velit (Cant. III, 5). » Hoc spei desiderio tenebatur illa, de qua ipse Dominus ait: « Maria optimam partem elegit, quæ non auferetur ab ea (Luc. X, 41). » Si vero in charitatis se ornamento Ecclesia revelaverit, tunc videas omnes se vicissim salutantes in osculo pacis, tunc intelligas, « quam bonum » sit, « et quam jucundum habitare fratres in unum (Psalm. CXXXIII, 1), et quomodo » multitudinis credentium erat cor unum et anima una; erantque illis omnia communia, et nemo dicebat aliquid esse suum (Act. IV, 32). » Quando hoc ornamentum apparet, tunc idem volunt, atque idem volunt omnes. « Idem enim velle, et idem nolle, ait quidam, firma amicitia est (Cicero). » — « Majorem autem charitatem

A nemo habet, dicit Dominus, quam ut animam suam ponat quis pro amicis suis (Joan. XV, 13). » Quoties Ecclesiæ filii charitatis vestibis induuntur, toties odium, ira, invidia, indignatio, furor, detractio, contentiones, ambitiones, dissensiones fugantur, et permittuntur. Conveniunt enim, sibi que vicissim optulantur charitas et concordia, pax et misericordia, coram quibus hæc talia portenta consistere non prævalent. Sunt alia quædam Ecclesiæ ornamenta non artificiosè inter se conjuncta, ut unum sine omnibus induere non valeat. Quatuor enim sunt, quorum primum prudentia, secundum justitia, tertium fortitudo, quartum temperantia dicitur; de quibus superius satis locuti sumus. His autem Ecclesiæ filii præcipue in Quadragesimis, et magnis solemnitatibus, et si quidem concilia celebrantur, indui solent. Et tunc quidem videre, et audire satis suave, et delectabile est, sapientiam prædicantem, justitiam judicantem, fortitudinem separantem, et temperantiam pro quibusdam utiliter interpellantem. At vero humilitatis ornamentum, quando Ecclesiæ filii induuntur, tunc omnis superbia confunditur, arrogantia dissipatur cum beate Mariæ Virginis sententia: « Deponit potentes de sede, et exaltat humiles (Luc. I, 52); » et Filius ejus Salvator noster eandem sententiam confirmans, ait: « Omnis qui se exaltat, humiliabitur (Luc. XVII, 14). » Tunc virginum choros, et monachorum exercitus conspicies luna, et pelibus indutos, quibus indumentis maxime humilitas gloriatur, inter quos et Pater noster Benedictus super oburneam sedens cathedram totum humilitatis ornamentum in duodecim membra partitur. Quando autem, cum misericordiæ vestibis se manifestat Ecclesia, tunc hospites colliguntur, nudi vestiuntur, carceres aperiuntur, visitantur infirmi, famelici satiantur; et ipsa mater humilis, et misericordiosissima, Domini sui exempla secuta, pauperibus ministrare, et pedes lavare non dedignatur. Nullum indumentum est, quo magis ornatam eam videre desiderent, quicunque paupertate, infirmitate, vel quacunque calamitate oppressi sunt. Hoc autem vestimento ipse Dominus et Salvator noster indutus dicebat: « Venite ad me, omnes qui laboratis et onerati estis, et ego reficiam vos (Math. IX, 12); » et: « Sinite parvulos venire ad me; talium est enim regnum caelorum (Marc. X, 14). » Sunt et alia ornamenta, quibus hujus reginæ nobilissimam pulchritudo et gloria manifestatur; sed tantilla non modo dixisse sufficiat.

(1763) Uterque Cod. Vat.: Quando autem fidei ornamentum apparet, tunc mirabile dictu videat dæmones fugere, mortuos resurgere, etc.

SENTENTIARUM

LIBER TERTIUS (1764).

CAPUT PRIMUM.

DE NOVO MUNDO.

Novus homo venit in mundum, qui novum et veterem condidit mundum. Exiit enim a Patre et venit in mundum, ut de immundo faceret mundum, et qui illuminat omnem hominem venientem in hunc mundum (*Joan. 1, 9*). Sed quomodo venit, qui ubique est, et qui in mundo erat, et mundus per ipsum factus est? Quomodo etiam a Patre exiit, qui a Patre nunquam recessit? Venire Dei apparere est, et quando se ostendit: tunc exire et venire videtur. De quo etiam scriptum est: « Hic Deus noxter, et non existimabitur alius ad eum, qui adinvenit omnem viam scientiæ. Post hæc in terris visus est, et cum hominibus conversatus est (*Baruch. iii, 37*). » Visus est enim per humanitatem, qui videri non potest secundum divinitatem; quia « Deum nemo vidit unquam (*Joan. 1, 18*). » Veniens autem innovavit omnia: secundum hoc, quod ipse dicit: « Ecce nova facio omnia (*Apoc. xxi, 5*). » Debemus igitur, sicut Apostolus ait, in novitate vitæ ambulare (*Rom. vi, 4*), et non veterem, sed novum hominem imitari. Cum a Judæis Dominus teneretur, alterius mundi se regem esse ostendens, ait: « Regnum meum non est de hoc mundo (*Joan. xviii, 36*). » Quod enim de mundo hoc non esse dicit, alterius mundi regnum suum esse ostendit. Est itaque alius mundus supra hunc mundum, valde excellentioris naturæ, et dignitatis, quam sit iste mundus, qui in maligno positus est; de quo ipse Dominus ait: « Si de mundo fuissetis, mundus, quod suum erat, diligeret; quia vero de mundo non estis, sed ego elegi vos de mundo, propterea odit vos mundus (*Joan. xv, 4*). » Quibus verbis tertium quoque ostendit mundum, per quem Ecclesiam intelligimus, quæ de mundo quidem electa est, sed jam nunc de mundo non est. Quia et ipse mundus est, de quo videlicet mundo scriptum est: « Sic Deus dilexit mundum, ut Filium suum unigenitum daret, ut omnis qui credit in illum non pereat, sed habeat vitam æternam. Non enim venit, ut judicet mundum, sed ut salvetur mundus per ipsum (*Ibid. iii, 17*). » Iste enim mundus, qui salvatur per ipsum, nullus alius, nisi Ecclesia intelligi potest. Hic est igitur ille mundus, de quo Dominus dicit: « Ecce nova facio omnia (*Isa. xliiii, 19*); » (1765) quoniam, si nova in hoc mundo facta sunt omnia, habet igitur Ecclesia novum cælum, novam terram, novum solem, novam

lunam, et stellas novas, et nubes, et pluvias, fulgura, et tonitrua, montes, et silvas, et homines novos, cæteraque omnia, quæ tamen per illa vetera significata fuerant, et quantum eam illis similitudinem habent. Novi enim sunt cæli, de quibus dicitur: « Cæli enarrant gloriam Dei, et opera manuum ejus annuntiat firmamentum (*Psal. xviii, 1*). » Nova terra est illa de qua dicitur: « Et terra nostra dabit fructum suum (*Ibid. lxxxiv, 13*). » Vis videre novum solem? « Vobis timentibus Deum orietur sol justitiæ (*Malach. vi, 3*), » et « fulgebunt justi sicut sol in regno Dei (*Matth. xiii, 43*). » Vis et novam lunam videre? « Quæ est ista quæ progreditur, quasi aurora consurgens, pulchra ut luna, electa ut sol, terribilis ut castrorum acies ordinata (*Cant. vi, 9*). » Beatus quoque Joannes dicit se vidisse mulierem quæ erat « amicta sole, et luna sub pedibus ejus (*Apoc. xii, 1*). » Nova et mandata luna; quam mulier sub pedibus habet. Nova stella Virgo Maria, quæ stella maris interpretatur, et illa de qua dicitur: « Orietur stella ex Jacob, exsurget homo ex Israel (*Num. xxiv, 17*). » Novum est hoc, ut ex hominibus stelle orientur. Vide etiam novam nubem, novasque columbas. « Qui sunt isti, qui ut nubes volant, et quasi columbæ ad fenestras suas (*Isa. lx, 8*). » Ecce invenimus novum mundum, qui solus vera definitione dicitur mundus, quoniam ex aqua et Spiritu sancto, de immundo factus est mundus. Hic sit igitur nobis materia loquendi, et in Dei laudibus sermones componendi: ipso adjuvante qui vivit et regnat in sæcula sæculorum. Amen.

511 CAPUT II.

De cælis novis.

« Cæli enarrant gloriam Dei, et opera manuum ejus annuntiat firmamentum (*Psal. xviii, 1*). » Cæli vocantur sancti apostoli, et quare cæli vocentur dicendum est. Sicut enim illius mundi qui ab initio factus est, qui de cælo constat, et terra, de qua ait Moyses: « In principio creavit Deus cælum et terram (*Genes. 1, 1*), » maxima pars, (1766) et nobilissima cælum est; ita et hujus novi mundi, de quo Dominus ait: « Non venit Filius hominis ut judicet mundum, sed ut salvetur mundus per ipsum (*Joan. iii, 17*); » majores et clariores cæteris apostoli sunt. De quibus scriptum est: « Principes populorum (1767) congregati sunt cum Deo Abraham (*Psal. xlii, 10*). » Isti sunt illi senatores, de quibus Dominus: « Nobilis in portis

(1764) Cod. 1254: Incipit liber domni Brunonis episcopi de novo mundo.

(1765) Cod. Vat.: Quod si nova, etc.

(1766) Cod. Vat.: Et nobilior.

(1767) Cod. Vat. 1254: Convenerunt cum Deo Abraham.

vir ejus, quando sederit cum senatoribus terræ (*Prov.* xxxi, 23). » Quibus ipse Dominus : « Vos qui secuti estis me, sedebitis super sedes duodecim, judicantes duodecim tribus Israel (*Matth.* xix, 28). » pro quibus Patrem rogat, dicens : « Pater, ego volo, ut ubi ego sum, et ipsi sint mecum (*Joan.* xvii, 21). » Totus mundus cœlo concluditur, tota Ecclesia catholica inter apostolicæ fidei et doctrinæ terminos continetur. Quicumque extra hos terminos est, profanus et infidelis est. Unde et per Salomonem a Domino dicitur : « Non transgrediaris terminos quos posuerunt patres tui (*Prov.* xxii, 28). » Merito igitur apostoli cœli vocantur, cum tantam cœli similitudinem habeant, et nomen. Cœlum autem, ut quibusdam placet, ex eo dicitur quod cœlatum est, id est variis cœlaturis, sive sculpturis depictum, et variatum est. Ibi enim sol, et luna, ibi stellæ, et majores et minores positæ sunt, quarum splendore et pulchritudine sic decoratum est, ut nihil in creaturis inveniri, quod pulchritudini ejus valeat comparari. Nam et in templo Salomonis palmæ cœlatæ, et aliæ cœlaturæ valde prominentes fuisse referuntur; quæ quidem omnia apostolis quoque convenire videntur. In eis enim et solem, et lunam, et stellæ invenire non est difficile. Ipsi sunt, quibus Dominus ait : « Vos estis lux mundi (*Matth.* v, 14); » sic eorum fide et doctrina tota Ecclesia illuminata est, sicut solis hujus, et lunæ splendore tota terra (1768) illuminatur, in quibus et virtutum omnium pulchritudo, quasi stellæ quædam coruscant. Si vero a celando cœli dicantur, eo quod arcana celant cœlestia, et abscondunt, audio Apostolum quoque dicentem de suis arcanis, quod raptus in paradysum audiverit arcana verba, quæ non licet homini loqui. Quibus et Dominus sua secreta celare præcipiens : « Nolite, inquit, sanctum dare canibus, vel margaritas spargere ante porcos (*Ibid.* vii, 6). » De istis ergo dictum est : « Cœli enarrant gloriam Dei, et opera manuum ejus annuntiat firmamentum (*Psal.* xviii, 1). » Quamvis et illi alii suo modo Dei gloriam enarrant, et nuntiant : alios dixi; quoniam et illi multi sunt secundum illud : « Laudate Dominum de cœlis (*Psal.* cxlviii, 1); » — et cœli cœlorum, laudate Dominum (*Ibid.*, 4). » Apostolus quoque tres cœlos ponit; Moyses duos. Ait enim : « In principio Deus creavit cœlum et terram (*Genes.* i, 1) : » ecce unum. Secunda die, « fecit Deus firmamentum in medio aquarum, divisitque aquas quæ erant super firmamentum ab his quæ erant sub firmamento, vocavitque firmamentum cœlum (*Ibid.*, 7). » Ecce alterum. Et hoc quidem est illud cœlum, quod per solem, lunam et stellæ, quæ in eodem fulgent, et nostris oculis revelantur. Primum enim cœlum de hoc mundo videre impossibile est, quoniam hoc quod videmus, inter nos, et illud positum est. Sed cujus excellentiæ et pulchritudinis

A illud esse putabimus, cum hujus inferioris tantum esse videamus? Et primum quidem cœlum statim eadem die factum, et illuminatum est, dicente Domino : « Fiat lux, et facta est lux (*Genes.* i, 3). » Hoc autem tertiæ die, postquam factum est, solem, lunam et stellæ suscepisse narratur. Erat igitur sine lumine usque ad hanc diem præsertim cum aquis omnia continentibus nondum appareret arida. Tertia namque die dictum est : « Congregentur aquæ quæ sub cœlo sunt in locum unum, et appareat arida (*Ibid.*, 9). » Nondum igitur arida apparebat, quia nondum firmamentum lumen habebat. Primum vero cœlum jam luce sua fulgebat; illa autem lux dies a Domino vocata est, dicente Scriptura : « Vocavitque Dominus lucem diem, et tenebras noctem (*Ibid.*, 5); » dies autem sine luce esse non potuit. Quo autem instrumento lux illius cœli, et illius diei facta sit; cum nondum sol, et luna, vel aliqua luminis instrumenta facta fuissent, dubitari potest. Legimus tamen quod mundus ille non agebat lumine solis, quod nox non erat illic; ubi enim angeli sunt, tenebræ esse non possunt. Nam de sanctis dictum est, quod « fulgebunt sicut sol in regno Dei (*Matth.* xiii, 43). » Ipse quoque diabolus nunc niger et tenebrosus, propter nimiam claritatem, prius lucifer vocabatur. Ubi igitur tot soles sunt, iste sol ibi necessarius non est. Quoniam autem mundus iste tertia die illuminatus est (primum enim mundus, **512** ut modo diximus, ex quo factus est nunquam lumine caruit), hoc nobis significare videtur quod tertia (ut ita dixerim) ætate, sol justitiæ Salvator noster natus de Virgine mundum illuminavit. Primum siquidem dies fuit ab initio usque ad Moysen. Secundus a Moyse usque ad Christum. Tertius vero a Christo Deo Domino nostro usque ad finem sæculi. Et tunc quidem « populus gentium, qui sedebat in tenebris vidit lucem magnam : habitantibus in regione umbræ mortis lux orta est eis (*Isa.* ix, 2). » (1769) Cæteri vero dies, qui præcesserant usque ad Christum sine luce fuerunt. Primum igitur cœlum, quod cum luce simul factum est. Neque enim cœlum postea lux, sed eadem die utraque facta sunt, non ad istum, sed ad illum mundum pertinet, cujus habitatores angeli sunt; cujus et viri sancti post hanc vitam incolæ futuri sunt. Per lucem autem, et tenebras, sive per diem et noctem, bonos et malos angelos intelligere possumus, qui, quoniam eadem die divisi sunt, subitam malignorum spirituum ruinam significare videntur. Unde Dominus apud beatum Joannem apostolum et evangelistam, de eorum principe ait, quod « ab initio mendax fuit, et in veritate non stetit (*Joan.* viii, 44). » Dicit enim ad Pharisæos (1770) : « Vos ex patre diabolo estis, et desideria patris vestri vultis perficere (*Ibid.*). » (1771) Quoniam loquitur, quia mendax est, et non est veritas in eo. Nostri quoque

(1768) Cod. Vat. : illustratur.

(1769) Cod. Vat. : 1254, quoniam Christus sol justitiæ natus est eis. Cæteri vero, etc.

(1770) Hæc in Cod. Vat. 1254 omittuntur.

(1771) Hæc addit cit. editio : « Iste homicida erat ab initio : et in veritate non stetit, quia non est veritas in eo. » Quoniam loquitur mendacium si enim proprio loquitur : quia mendax est, et vultis ejus.

cœli ad similitudinem firmamenti nequaquam simul et vocati, et illuminati sunt; sed jam tertio anno postquam vocati Spiritus sancti illuminationem accipere meruerant. Nondum enim, ut beatus Lucas ait, Scripturas intelligebant, quod Christus a mortuis resurgere oporteret (*Luc. xxiv, 46*). Erant igitur sine lumine, tanta adhuc oppressi caligine. Sicut ergo firmamentum illuminatum est die tertia, sic et apostoli tertio illuminati sunt. In eo etiam quod aquæ quæ sunt supra firmamentum dividuntur ab aquis quæ sunt sub firmamento, firmamenti similitudinem apostoli habere videntur. In medio namque quodammodo positi, aquas ab aquis dividunt, quia Novum a Veteri separant Testamentum. Aquas enim ab aquis Apostolus dividit, quando Veteris Testamenti doctrinam, et ritum interdicit. Ait Apostolus: « Ego Paulus dico vobis, si circumcidamini, Christus vobis nihil prodest. Littera enim occidit, spiritus autem vivificat (*Galat. v, 2*). » Hoc enim firmamentum, isti cœli nos docuerunt quantum aquis legis et Evangelii aquæ differant inter sese. Isti igitur sunt illi cœli, qui enarrant gloriam Dei. Sed quo docente, quove instruyente, dicat Psalmista: « Dies diei eructat verbum, et nox nocti indicat scientiam (*Psal. xviii, 2*). » Dies igitur est ille, qui docet; dies sunt illi, qui docentur. Ille qui docet unus est: illi qui docentur multi dies sunt; sed « melior est dies una in atriis Domini super millia (*Ibid. lxxxiii, 10*). » Dies itaque Christus est, dies apostoli ejus sunt; quoniam ipse lux est, et tenebræ in eo non sunt ullæ; qui suis quoque discipulis ait: « Vos estis lux mundi (*Matth. v, 14*). » Si autem lux, et dies, sic autem superius scriptum est quia « vocavit lucem diem, et tenebras noctem. » Dies igitur eructat verbum Domini, quia Dominus Salvator noster « vera lux, quæ illuminat omnem hominem venientem in hunc mundum (*Joan. i, 9*): » fidei doctrinam, et verbum prædicationis discipulos docet, et Ecclesiam instruit; quæ quidem non immerito propter unitatem fidei singulariter dies dicitur, quamvis multos in se et pene innumerabiles dies contineat: tot enim sunt dies quot et sancti. De quibus dicitur: « Dies formabuntur, et nemo in eis (*Psal. cxxxviii, 16*). » Nemo enim inter eos est, nisi dies; nemo in eis nisi clarus et splendidus. Fulgebunt enim sicut sol in regno Dei. Sed, o stultitia! o impietas! o insania! Quamvis dies dici eructet verbum: quamvis ipsa veritas per Filium Dei, et per ipsam sapientiam manifestetur. Sapientia enim prædicat in plateis; tamen nox non erubescit suam indicare scientiam, sive potius insipientiam nocti. Adhuc enim scribæ, Pharisei prædicant quia cæci sunt, et duces cæcorum, seipso, et alios secum in noctis ignorantia tenebras mergunt. Nox enim sunt isti cæci sine luce, nihilque aliud quam tenebras habent, ideoque nihil aliud quam errorem docent et prædicant. Dictum est autem, qui sunt cœli, quid nuntiant, a quo acceperint ea, quæ narrant, et nuntiant. Restat nunc, ut audiamus quibus linguis, qui-

busque sermonibus ea annuntiant. « Non sunt, » inquit, « loquelæ, neque sermones, quorum non audiantur voces eorum (*Psal. xviii, 5*). » Hoc est enim, quod in Actibus apostolorum legitur, quoniam « loquebantur variis linguis apostoli: magna Dei (*Act. ii, 12*). » Omnibus linguis loquebantur, id est omnem scientiam docebant. Sed ubi? Vis audire? « In omnem terram exivit sonus eorum, et in fines orbis terræ verba eorum (*Psal. xviii, 4*). » Et quid dicebant? « In sole posuit tabernaculum suum, et ipse tanquam sponsus procedens de thalamo suo. Exsultavit ut gigas ad currendam viam (*Ibid. 6*). » In sole, inquit, id est in luce, in claro, in manifesto posuit **513** tabernaculum suum, id est carnem et humanitatem suam, in qua, velut in tabernaculo divinitas occultata latebat, ut adimpleretur quod scriptum est: « Viderunt omnes fines terræ salutarem Dei nostri (*Isa. lvi, 10*). » Erat supra solem, et videri non poterat, humiliavit se, et descendit, ut in sole videretur, et per carnem, quam assumpsit, manifestaretur. « Et ipse tanquam sponsus procedens de thalamo suo (*Psal. xviii, 5*): » exsultavit ad currendam viam factus ut gigas, fortis videlicet, et insuperabilis, et non secundum hominum opinionem, sed secundum rei veritatem duplicis naturæ, Deus pariter et homo. Gigantes enim secundum hominum opinionem et dii, et homines esse putantur; « potentes a sæculo, sicut scriptum est, viri famosi (*Genes. vi, 4*). » Processit igitur tanquam sponsus de thalamo suo, quia non solus, sed conjugatus de utero Virginis exivit. In quo videlicet utero Dei filius nuptias fecit, uxorem duxit, et priusquam nasceretur, humanitatem nostram sibi conjunxit. Exsultavit autem ad currendam viam, quia, ut lumen redimeret et salvaret, ipsam cum gaudio contulit passionem, et ipse quidem veraciter dicere potuit: « Viam mandatorum tuorum cucurri, cum dilatasti cor meum (*Psal. cxviii, 30*). » Ille est enim ille « beatus vir, qui non abiit in concilio impiorum, et in via peccatorum non stetit, et in cathedra pestilentia non sedit (*Psal. i, 1*). » — « Qui peccatum non fecit, nec inventus est dolus in ore ejus (*I Petr. ii, 22*). » In hac via cucurrit ipse, in hac exsultavit, in hac et nos currere docuit. « A summo cælo egressio ejus, et occursum ejus usque ad summum ejus (*Psal. xviii, 6*). » Hoc est enim, quod ipse ait: « Exivi a Patre, et veni in mundum, iterum relinquendo mundum, et vado ad Patrem (*Joan. xvi, 28*). » Denique a summo ad summum est occursum ejus, quia per omnia æqualis est Patri secundum divinitatem. De quo et Daniel ait: « Aspicebam in visu noctis; et ecce in nubibus cœli Filius hominis venit; et datum est ei regnum, et honor, et potestas, et usque ad antiquum dierum pervenit (*Dan. vii, 13*). » Usque ad antiquum namque dierum pervenit Dominus, quando similis Patri et æqualis per omnia apparebit. Si enim esset aliquid secundum divinitatem, in quo differret ab ipso, non utique perveniret usque ad ipsum. Pervenit igitur usque ad ipsum,

quia in nullo distat ad ipso. Beati Ilii cœli, qui sic A
arrant gloriam Dei.

CAPUT III

De nubibus novis.

Posuit Dominus tenebras latibulum suum in circuitu ejus, tabernaculum ejus tenebrosa aqua in nubibus aeris (*Psal. xvii, 12*). — « Præ fulgore in conspectu ejus nubes transierunt, grando et carbones ignis (*Ibid., 13*). » Novus mundus (1772) novas tenebras habet, vetera transierunt et facta sunt omnia nova. Iste mundus Ecclesia est, in qua cœli novi, et terra nova, et homines novi, et omnia nova et munda sunt. Quid igitur nubes, nisi apostolos intelligamus? De quibus scriptum est: « Qui sunt isti, qui ut nubes volant, et quasi columbæ ad fenestras suas (*Isai. lx, 8*). » Et cœli, et nubes, et montes, et fontes, et multis aliis nominibus vocantur sancti apostoli, propter quasdam sibi convenientes significaciones. Sed quo volant? Dicit Psalmista: « In omnem terram exivit sonus eorum, et in fines orbis terræ verba eorum (*Psal. xviii, 4*). » Unde veniunt: « Educens nubes ab extremo terræ: fulgura in pluviam fecit (*Psal. cxxxiv, 7*). » Istæ nubes pluunt super bonos et malos, et terram infecundam et infructuosam doctrinæ pluviis secundam faciunt. Misera illa terra, quæ harum pluviis non irrigatur. Misera Jukea et Synagoga, de qua scriptum est: « Mandabo nubibus meis, ne pluunt super eam imbrem (*Isa. v, 6*). » Unde et Apostolus dicit: « Vobis primum oportebat prædicari verbum Dei; sed quoniam repellitis illud, et indignos vos fecistis æternæ vitæ, ecce convertimur ad gentes (*Act. xiii, 46*). » Volant igitur apostoli quasi nubes (1773) ubique compluentes, totam terram secundantes, ad fidem vocantes, miraculis coruscantes et fulgura in pluviam facientes. Fulgura namque in pluviam sunt, quando miracula doctrinam sequuntur. Sic enim de apostolis in Evangelio dicitur: Quoniam « profecti prædicaverunt ubique Domino cooperante, et sermonem confirmante, sequentibus signis (*Marc. xvi, 25*). » Per nubes igitur apostolos, per pluviam doctrinam, et tonitrua voces, et per fulgura miracula intelligamus. Unde etiam Jacobus, et Joannes Boanerges, id est filii tonitruui vocantur, quorum altisonis vocibus, quasi magnis quibusdæm tonitruis mundus perterritus ab infidelitate ad fidem conversus est. (1774) Similiter et Bartholomæus filius suspendentis aquas, novas nubes, atque secundas, de fonte vitæ, de fontibus Israel aquas haurit, salientes in vitam æternam, quas et tenere et fundere suo tempore novit. His aquis irrigatur tota nostra terra, lavatur corpus et anima nostra. Has autem nubes auster, et aquilo fugat, de quo scriptum est: (1775) « Ventus

aquilo dissipat pluviam (*Prov. xv, 23*). » — « Ab aquilone pendentur mala super omnes habitatores terræ (*Jer. i, 14*). » — « Ponam, inquit diabolus, sedem meam ad aquilonem et ero similis Altissimo (*Isa. xiv, 14*). » Ipse est igitur, qui nubes fugat, qui sanctos persequitur, qui de infidelium civitatibus apostolos pellit et ad alias civitates fugere compellit. Hoc enim et ipse Dominus eis præcipit: « Si vos persecuti fuerint in una civitate, fugite in aliam (*Matth. xx, 23*). » Sed si Dominus surgens a somno imperet ventis et mari, illico fiet tranquillitas magna (*Matth. viii, 26*). Et dicitur aquiloni: « Surge aquilo, » imo fuge: « et veni, auster, et perfla in hortum meum, et fluent aromata illius (*Cant. iv, 16*). » Sunt autem venti boni et venti mali; nubes bonæ et nubes malæ. Malæ nubes hæretici et schismatici, qui non pluviam sed (1776) grandinem ferunt. Ex quibus sagittæ et fulgura procedentia, non vitia, sed animas interficiunt. Boni venti de thesauris Domini producuntur, de quibus dicitur: « Qui producit ventos de thesauris suis (*Psal. cxxxiv, 7*). » Talis ventus est charitas, pietas et misericordia, cæteræque virtutes, quæ de cœlestibus thesauris producuntur. His autem feruntur nubes, his apostoli ducuntur: istæ cogunt eos volare, mundum peragrare et Evangelium prædicare; unde et apostoli inquirunt, non possumus non loqui ea quæ audivimus et scimus. « Charitas enim Dei urget nos (*II Cor. v, 14*). » Valde conveniens est, ut talibus ventis tales nubes circumferantur, de quibus scriptum est: « Viderunt te aquæ, Deus, viderunt te aquæ, timuerunt, et turbatæ sunt abyssi. Multitudo sonitus aquarum vocem dederunt nubes (*Psal. lxxvi, 17*). » Sed, quomodo aquæ Dominum, vel quibus oculis videre potuerunt? (1777) Quare etiam timuerunt? Quæ sunt istæ aquæ? Insensibiles enim res videre et timere non possunt. « Aquæ multæ, dicit Scriptura, populi multi (*Apoc. xvii*). » Merito populi aquæ vocantur, qui semper ad inferiora currunt, et ad mortem festinant. De Jordane tamen dicitur: « Et tu, Jordanis, qui conversus es retrorsum (*Psal. cxiii, 5*). » Usque inferius currebas; nunc te ad superiora conscendere video. Quid enim per Jordanem nisi populus baptizatus significatur? Ibi cœpit baptismi sacramentum: ibi Dominus baptizatus est. Solus igitur iste fluxus, solus populus Christianus superius ascendit et ad cœlestia scandit, cæteræ vero aquæ; cæterique populi in mare demerguntur et in infernum præcipitantur. Istæ autem aquæ, de quibus dicitur: « Viderunt te aquæ, Deus, et timuerunt, » bonæ aquæ esse videntur, quæ Dominum cognoscere et timere meruerunt, unde et turbatæ sunt abyssi, quia multitudo facta est sonitus aquarum. Hæc, inquit, fuit causa, quod abyssi turbarentur, quod infernus et

(1772) Cod. Vat.: *Novas nubes habet.*

(1773) Cod. Vat.: *ubique pluentes.*

(1774) Uterque codex, et cit. edit. *Similiter et Bartholomæus filius suspendentis aquas interpretatur. Mirabili enim et ineffabili modo aquas in nubibus suspendit. Quas videlicet aquas quomodo nubes ele-*

vent, quomodo teneant, et quomodo fundant, longe est ab humana scientia. At si ut Bartholomæus filius, etc.

(1775) Cod. Vat.: *Venit aquilo, fugat nubes.*

(1776) Cod. Vat.: *grandines.*

(1777) Cod. Vat.: *Quare, et timuerunt? Quæ sunt istæ sensibiles, quæ videre et timere possunt?*

maligui spiritus formidarent et confunderentur, quia aquæ illæ, de quibus modo diximus, Dominum viderunt et timuerunt. Insuper et multitudo facta est sonitus aquarum Deum laudantium, et consentientium, et ad finem convertentium. Hoc autem totum factum est, quia vocem dederunt nubes, quia apostolorum tonitrua audita sunt; quia verbi Dei sagittæ (1778) jaculate sunt et quia miraculorum coruscationes visæ sunt. Hoc est enim, quod ait: « Etenim sagittæ tuæ pertransierunt, vox tonitruum tui in rota. Illuxerunt coruscationes tuæ orbi terræ, commota est, et contremuit terra (Psal. LXXVI, 19). » Quid est, commota est et contremuit terra? nisi hoc quod modo dixit: « Viderunt te aquæ, Deus, viderunt te aquæ et timuerunt. » Bene igitur commota et contremuit terra. Sic enim commoveri et sic contremiscere ad salutem pertinet animarum. Vox autem tonitruum tui in rota facta est, quia apostolorum prædicatio (ipsi enim sunt tonitrua Dei) per totam hujus mundi rotunditatem audita est. Isti ergo sunt, qui ut nubes volant. Istæ nubes claræ et præfulgidæ. Isti sunt illi cherubim, super quos Dominus ascendit et volavit super pennas ventorum. Et qui prius posuit tenebras latibulum suum, siquidem obscura et tenebrosa erat aqua in nubibus aeris, modo per nubes lucidas et præfulgidas cunctis est gentibus manifestatus. Et quem antea ipsum suum tabernaculum videre non poterat, modo revalata facie ipsi gentiles eum cognoscunt. Cherubim autem scientiæ plenitudo interpretatur. Sicut igitur vocantur apostoli nubes, quia fidei doctrinæque aquis abundant, ita etiam Cherubim vocantur, quia sapientiâ et scientiâ pleni sunt. Super hos autem Dominus ascendens volavit, quod gloriam sui nominis eunctis gentibus per eos revelavit. Volavit autem super pennas ventorum, quia principes et sapientes hujus sæculi initio derelinquens, pauperibus et insipientibus se manifestavit. Unde Apostolus ait: « Videte vocationem vestram, fratres, quia non multi nobiles, non multi sapientes, sed quæ stulta sunt mundi elegit Deus, ut perdat sapientiâ, et infirma mundi elegit Deus, ut confundat fortia, ut ea quæ sunt destrueret (I Cor. 1, 26). » Egregie autem **515** potentes hujus sæculi et sapientes venti vocantur, quia ipsi sunt, qui hoc magnum et spatiosum mare, id est mundum ubique ventilant et perturbant. Latibulum autem Dei, legis et prophetarum libri intelliguntur, quia ideo quidem latibulum vocantur, quoniam Dei virtutem et sapientiam Jesum Christum Salvatorem nostrum, ibi latentem, Judæi comprehendere nequiverunt, quamvis die nocturne eos legerent et meditarentur in ea. Et hoc est, quod ait: « In circuitu ejus tabernaculum ejus (Psal. XVII, 12). » Tabernaculum Dei Synagoga fuit, quæ circa hoc latibulum usque hodie residens, totum vitæ suæ tempus casso labore consumit. Unde et Dominus eis dicebat: « Erratis non scientes Scripturas, neque virtutem Dei (Matth. XXII, 29). » Tenebrosa enim

(1778) Cit. edit. habet: *Forculatæ sunt.*

aqua in nubibus ædis et vado obtura' solentia est in libris prophetarum, quæ nisi per Spiritum sanctum intelligi non valet. Nostræ vero nubes clara et lucidæ sunt, quarum pluvia suavis est, quarum doctrina melliflua est, quarum prædicatio et sapientibus et insipientibus conveniens est. Et hoc est, quod dicit: « Præ fulgore in conspectu ejus nubes transierunt (Psal. XVII, 25). » Quo autem transierint, jam superius dictum est: « In omnem terram exivit sonus eorum, et in fines orbis terræ verba eorum (Psal. XLVII, 5). » Sic igitur volant et sic transeunt nubes Dei. Illis autem transeuntibus, grando, et carbones ignis ubique, subintelligitur, sparsi sunt. Istæ sunt illæ nubes, de quibus dicitur: « Nunquid nosti semitas nubium, magnus et perfectas scientias (Job XXXVII, 6). » Vitæ namque nobilium, magnæ perfectæque scientiæ illæ sunt, quibus nos apostoli cœlestia petere et terrena euncta despiciere docent. Has autem vias sublimes, et magnas, et scientias plus quam perfectas ipse quoque Dominus atque Salvator nos docuit, dicens: « Si vis perfectus esse, vade, vende omnia quæ habes, et da pauperibus, et veni, sequere me, et habebis thesaurum in cœlo (Matth. XIX, 31). » Non et ipse nubes est, sicut de seipso scriptum est: « Ecce Dominus ascendit super nubem levem, et ingreditur Ægyptum, et corruent omnia simulacra ejus (Isa. XIX, 1). »

CAPUT IV.

De montibus novis.

« Levavi oculos meos ad montes unde veniet auxilium mihi (Psal. CXX, 1). » Et isti montes novi sunt et de novo mundo sunt, ad quos oculos levare et a quibus auxilium expectare debemus. Isti montes, patriarcharum et prophetarum, apostoli et doctores intelliguntur, qui a terrenis omnibus elevati et cœlo propinquiores effecti, mundana omnia despiciunt. De quibus Dominus ait: « Qui in Judea sunt, legunt ad montes: et dicant montibus: Cadite super nos, et collibus: Operite nos (Luc. XXIII, 30). » Isti sunt montes, qui « exsultaverunt ut arietes, et colles sicut agni ovium. » Sed quare exsultaverunt, quia « a facie Domini mota est terra a facie Dei Jacob (Psal. CXXII, 7). » Non sicut lupi et leones, aliaque bestia exsultaverunt, quæ sanguine gaudent et de crudelitate vivunt. Tais est enim tyrannorum et hæreticorum exsultatio, sed sicut oves, sicut agni, sicut mites et absque macula exsultaverunt. Montes quidem, sed non superbi, colles sunt, sed mites, et hoc quidem per arietes et agnos significatur. Latentur autem, quod commota est terra, quia ab infidelitate ad fidem et ad vitæ pascua festinant peccatores. Sicut enim sancti vocantur cœlum; ita et peccatores vocantur terra. Isti sunt montes æterni, de quibus dicitur: « A montibus æternis conturbati sunt insipientes corde (Psal. LXXV, 6). » Cæteri montes non sunt æterni: « Præterit enim figura hujus mundi (I Cor. VII, 31). » — « Cœlum et terra transibunt

(*Luc. xxi, 35*). — « Justi autem in perpetuum vivent, et apud Dominum est merces eorum (*Sap. v, 10*). » Ab his autem omnes insipientes corde, Judæi videlicet et gentiles, ore insipientes, insipientes corde, philosophice loquentes et nihil intelligentes turbati sunt. Quare turbati sunt? Propter signa quæ videbant, et quia eis resistere non volebant. Non enim ipsi loquebantur, sed Spiritus sanctus in eis, quibus os et sapientiam Dominus dederat, cui non poterant resistere et contradicere omnes adversarii eorum. Turbati sunt igitur, alii bene, alii male. Alii credentes et alii scævientes. Et « propterea non timebimus, dum turbabitur terra, et transferentur montes in cor maris (*Psal. xlv, 3*). » Quia « Deus nostrum refugium est, et virtus, adiutor in tribulationibus, quæ invenerunt nos nimis (*Ibid., 1*). » Quid enim cor maris, nisi reges et principes, cæterique potentes hujus sæculi intelligantur? Sic enim sunt isti in hoc mundo, sicut cor nostrum in corpore nostro. Eorum consilio credunt omnes, eorum voluntati obediunt omnes. Isti sunt enim cor maris, illius videlicet maris, de quo dicitur: « Hoc mare magnum, et spatiosum, illic reptilia, quorum non est numerus (*Psal. cxxiii, 25*). » Quando ergo montes nostri, montes æterni, sancti apostoli videlicet transferentur in cor maris, in hujus pelagi profundam voraginem, cum trahentur ante reges et principes, quando terra conturbabitur et Ecclesia perterrita contremiscet; tunc utique non erit timendum nobis, quia Dominus refugium nostrum est. Sonaverunt quidem et turbatae sunt aquæ ejus, unde ipsi quoque montes ad momentum turbati sunt in fortitudine ejus. Sed neque sic timendum, quia Dominus adiutor noster est in tribulationibus, **516** quæ invenerunt nos nimis. Quanto major tribulatio est, tanto amplior est consolatio. Sonabant autem aquæ maris: non unus, vel duo, sed tota civitas in martyres fremebat. Montes autem quid faciebant, quid in tanta tempestate martyres agebant? « Conturbati sunt, inquit, montes in fortitudine ejus (*Psal. xlv, 4*). » Hoc est enim, quod ait Apostolus de tribulatione, quæ facta est ei in Asia, quoniam supra modum gravatus est super virtutem; ita ut tæ Jeret eum vivere (*II Cor. 1, 8*). Et quid faciebat terræ mons iste fortissimus, cum tot et tantæ insurgerent in eum procellæ? Audi ipsum dicentem: « Quia neque mors, neque vita, neque aliqua fortitudo poterit me separare a charitate Domini, quæ est in Christo Jesu (*Rom. viii, 39*). » Merito itaque supra tales montes Ecclesia fundata est, dicente Scriptura: « Fundamenta ejus in montibus sanctis (*Psal. xlv, 1*). » Unde et ipse Dominus ait: « Ego autem constitutus sum rex a Deo supra Sion montem sanctum ejus, prædicans præceptum Domini (*Psal. ii, 6*). » — « Venite ergo, ascendamus in montem Domini, et ad domum Dei Jacob (*Isa. ii, 2*). » Nam et ipse Dominus mons vocatur. « Mons

antique Selmon, mons Domini; mons pinguis; quid suspicamini montes coagulatos? » (*Psal. lxxvii, 17*). Ut Sina mons est iste, « in quo beneplacitum est Deo habitare in eo. Etenim Dominus habitabit usque in finem (*ibid.*). » Et iste quidem mons Dominus est, cæteri vero non Dominus, sed curris Domini sunt. Illis loquitur propheta, qui Eliam, et Jeremiam, et Joannem prophetam Christum esse putabant. Præcedentia videamus, ut hæc planius intelligamus. « Dum, inquit, discernit cælestis reges super eam, nive dealbabitur in Selmon (*Ibid., 15*). » (1779) Quis est iste cælestis? Noster Dominus Jesus cælestium, terrestrium et infernorum rex et dominus; qui, dum discernit, disponit et ordinat reges et magistros super Ecclesiam suam, ea quæ superius in hoc psalmo continentur, locutus est. Lege a principio psalmum, et intelliges. Isti autem reges nive dealbabitur; hoc est nivis candorem et pulchritudinem suscipiunt. Hunc autem candorem et hanc pulchritudinem suscipiunt sancti, quando baptizantur, quando super nivem dealbantur et ab omni vitiorum macula mundantur. Hæc autem purificatio fit in Selmon, id est in Christo. Ipse est enim qui lavat nos a peccatis nostris in sanguine suo. Nemo enim baptizatur, nemo a contagione peccatorum mundatur, nisi in ipso et per ipsum. « Quicumque enim baptizati sumus, in Christo Jesu, in morte ipsius baptizati sumus (*Rom. vi, 3*). » Selmon imago fortitudinis, vel umbra offendiculi interpretatur. De Christo enim dicit Apostolus: « Qui cum sit splendor gloriæ, et figura substantiæ ejus (*Hebr. 1, 3*) ipse quoque factus offensio est, et petra scandali (*I Petr. ii, 7*), in quo non illuminati, sed cæci offendent, qui non ipsum, sed ejus umbram intuentur, id est non divinitatem, sed solam ejus humanitatem cognoscunt. Umbra enim non spiritus, sed corporis est. Hic est ergo « mons Selmon, mons Domini; mons pinguis, mons coagulatus, mons pinguis. » Ipsa verborum replicatio manifestissime ostendit quanta sapientiæ et scientiæ ubertate, quanta virtutum omnium fecunditate, quantaque gratiarum pinguedine mons iste abundet. « In ipso » enim, ut Apostolus ait, « habitat omnis plenitudo divinitatis corporaliter (*Coloss. ii, 9*). » Ipse est flos de radice Jesse super quem « requiescit Spiritus Domini, spiritus sapientiæ, et intellectus; spiritus consilii, et fortitudinis; spiritus scientiæ, et pietatis spiritus; timoris Domini (*Isai. xi, 2*). » Stulti ergo sunt, qui alios montes admittunt, quamvis isti coagulati sint, quamvis pingues et uberes, quamvis mella et lacte fluant, quamvis arbores multas nutriant, quamvis oves, et boves, et multa animalia pascantur in eis; quamvis sapientiæ et scientiæ fontes deriventur ab eis. Stulti, inquam, sunt, qui illum montem hos esse suspicantur, in quo beneplacitum est Domino habitare, non quasi diversum in diverso, sed quasi idem in eodem. Unde idem ipse Dominus ait: « Ego sum in Patre, et Pater in

me est (*Joan. xiv, 11*); » et : « Ego et Pater unum
 unus (*Joan. x, 30*). » Illi vero alii non Dominus,
 sed currus Domini sunt, milites Domini, equites et
 equi Domini, de quibus dicitur : « Qui ascendit
 super equos tuos, et quadrigæ tuæ salvatio (*Habac.
 iii, 8*). » Sunt autem et alii montes, per quos vir-
 tutes intelligimus, ad quos ascendere nos oportet,
 si volumus videre Christum pugnans, et vincentem,
 et discipulos eligentem. Si volumus eum videre de
 paucis panibus multa millia hominum reficientem,
 et si volumus simul cum apostolis eum videre super
 cælos ascendentem. Denique et quando transfigura-
 tus est super montem, cum ascendisse evangelista
 testatur : « Assumpsit enim Petrum, et Jacobum, et
 Joannem, et duxit eos in montem excelsum scorsum,
 et transfiguratus est coram eis (*Matth. xvii, 1*). »
 Securus Abraham in montibus habitavit. In planitie
 Loth ab hostibus captus est, sed ab his liberatus,
 qui in montibus habitabant. David quoque, fugiens
 Saulem, in locis tutissimis solisque ibicibus perviis
 demorabatur. Sic et Jacob immolaturus Domino
 super montem Bethel ascendisse legitur. His igitur
 et similibus edocemur, si securi esse volumus, si
 Domino placere, et ejus gloriam videre desideramus,
 ad montem nobis fugiendum esse. Multi sunt montes,
 multæ sunt virtutes, **517** in quamcunque ascende-
 ris, securus eris. Abraham in monte fidei salvatus
 est; in monte mititatis Moyses, in monte mansuetu-
 dinis David, in monte patientiæ Job, et in monte
 misericordiæ Tobias salvati sunt. Beata quoque virgo
 Maria in monte humilitatis ab angelo inventa est,
 sicut ipsa ait : « Magnificat anima mea Dominum,
 quia respexit humilitatem ancillæ suæ (*Luc. 1, 47*). »
 Audiamus prophetam, dicentem : « Supra montem
 excelsum ascende tu, qui evangelizas Sion (*Isa.
 xl, 9*). » Ego montem excelsum charitatem intelli-
 go, de quo Apostolus ait : Adhuc excellentiorem viam
 vobis ostendo, sequimini charitatem. In hunc igitur
 montem (1780) prædicant, qui evangelizant Sion.
 In hunc montem ascendant prædicatores Ecclesiæ,
 que doctores. In hunc beatus Petrus ascenderat,
 quando ei Dominus oves suas commendavit. Prius
 enim ter a Domino de charitate interrogatus est,
 prius charitatem ter professus; et sic pascendarum
 ovium curam suscepit. In montem Oliveti frequenter
 ascendere et discipulos secum ducere Dominus con-
 suverat, ut nos quoque in montem (1781) olei, in
 montem pacis et misericordiæ ascendere, et illic
 manere gaudeamus; et ita Domino ascendente, viam
 notemus, per quam post ipsum scandere valeamus.
 Sunt autem alii montes (1782) in quos ascendere,
 et ad quos appropinquare periculosum est. De qui-
 bus Propheta ait : « In Domino confido, quomodo
 dicitis animæ meæ : Transmiga in monte, sicut pas-
 ser (*Psal. x, 1*). » Et Dominus in Evangelio : « Si
 habueritis, inquit, fidem, sicut granum sinapis,
 montes quoque transferre poteritis (*Matth. xvii,*

A 19). » Mali montes in quibus Loth inebriatus filias
 proprias violavit. Mali montes Gelboe, quos David
 maledicens ait : « Montes Gelboe, nec ros, nec
 pluvia cadat super vos, ubi ceciderunt fortes Israel,
 Saul, et Jonathas (*II Reg. 1, 23*). » Gelboe lubricum
 interpretatur : « Fiant, inquit Psalmista, viæ eorum
 tenebræ et lubricum (*Psal. xxxiv, 6*). » Montes
 igitur Gelboe hæretici sunt, montes volubiles,
 montes lubrici et instabiles, in quibus veritas non
 est; facile cadunt quicumque in eos ascendunt, eis
 credunt et ad eos confugiunt. Ibi ergo cadere, ibi
 usque hodie cadunt fortes Israel, sicut ipse Domi-
 nus ait : « Surgent pseudochristi, et pseudopro-
 phetæ, et dabunt signa, et prodigia multa; ita ut in
 errorem inducantur, si fieri potest, etiam electi
 (*Matth. xxiv, 24*). » Talis mons fuit Arius, talis
 Sabellius, talis Simon Magus; tales et multi alii,
 inter quos ipsi quoque episcopi innumerabiles ceci-
 dere. Tales montes maledicti sunt super quos si
 ros cælestis gloriæ, vel pluvia veræ spiritualisque
 doctrinæ cecidisset, nequaquam maledicti essent.
 Hos igitur montes fugiamus et ad montes catholicos
 redeamus, ad montes pingues, et uberes, et videamus
 (*Joan. xiv, 1*) Agnum stantem super montem
 Sion, et cum eo centum quadraginta millia. « Ego,
 inquit, constitutus sum rex ab eo super Sion mon-
 tem sanctum ejus, prædicans præceptum Domini
 (*Psal. ii, 6*). »

CAPUT V.

De arboribus novis

Postquam de montibus locuti sumus, conveniens
 erat, ut de arboribus loqueremur; sed quia satis,
 sicut nobis videtur, de arboribus superius diximus,
 illo videlicet in loco, ubi de bonis et de malis ar-
 boribus Dominus loquitur, quibus boni et mali
 homines significantur, eadem hic repetere non vide-
 tur necessarium, et facilius est chartas revolvere
 quam eadem ipsa iterum scribere.

CAPUT VI.

De animalibus novis.

« Adjuro vos, filiæ Jerusalem, per capreas, cer-
 vosque camporum, ut non suscitetis, neque evigi-
 lare faciatis dilectam, quoadusque ipsa velit (*Cant.
 iii, 5*). » Nunquam sic filias Jerusalem Salomon
 sapientissimus adjurasset, nisi per hos cervos et
 capreas aliud intelligere voluisset. Quis enim per
 istos adjuratus tali exorcismo a propriæ voluntatis
 intentione reducatur? Quæ enim cervis et capreis
 reverentia exhibenda est, ut tanta per eos adjuratio
 fieri debeat? Novi igitur cervi et novæ caprea
 apostoli videlicet, et doctores per istos intelligantur,
 quos quidem tanquam patres honorare, et velut iis,
 qui nos Domino genuere, omnem reverentiam exhibere
 debemus. Unde Apostolus ait : « Filioli mei,
 quos iterum parturio, donec fornicetur Christus in
 vobis (*Galat. iv, 19*). » Itemque : « Et si multos pæ-
 dagogos habetis, sed non multos patres; in Christo

(1780) Cit. edit., ascendant.

(1781) Co l. Vat., in montem Oliveti.

(1782) Cod. Vat., et ipsi mali.

enim Jesu per Evangelium ego vos genui (II Cor. A iv, 15). » Nihil igitur majus post Dominum invenire potuit, cui filix Jerusalem obedire debuissent. Sunt autem filix Jerusalem animæ sanctorum, quæ pacem et concordiam diligunt. Siquidem Jerusalem visio pacis interpretatur, et omnem discordiam, lites et contentiones a se repellunt. Dilecta vero omnis anima intelligi potest, quæ per fidei Sacramentum. Deo desponsata et conjuncta est. Hæc autem dilecta **518** tunc dormire dicitur, quando terrenorum omnium oblita, quasi suavissimo somno in sola Domini contemplatione inorporata quiescit. A tali igitur somno eam suscitare, et a tanta quiete separare, et ad mundi curas velle revocare perfectum est, nisi forte ipsa velit, alio zelo commota, et non aliqua vi, sed fratrum precibus inclinata, ut pro multorum salute ecclesiastica regimina aliquando suscipiat. Hoc autem apertius in Evangelio significatur, ubi, cum Martha dixisset ad Jesum : « Domine, non est tibi curæ, quod soror mea reliquit me solam ministrare? Dic ergo illi, ut me adjuvet (Matth. x, 40). » Neque eam surgere coegit, neque surgere vetuit, illius voluntati derelinquens (1783), utrum horum duorum potius elegisset. Hoc igitur exemplo tales viri rogari quidem possunt; cogi autem non possunt. Dicat ergo propheta : « Adjuro vos, filix Jerusalem, filix concordix, filix pacis per capreas, cervosque camporum, » quorum fide et doctrina ad hanc tantam gratiam pervenistis, ut de malis servis sponsæ et filix vocemini, « ut non suscitatis, neque evigilare faciatis dilectam, donec ipsa velit. » Nullam vim ei faciatis, in illius deliberationem, et potestatem omnia (1784) ponentes. Quando autem apostoli, sicut cervi, vel capreæ, vel unicornes, vel cameli, vel onagri, equi vel boves, oves vel arietes, vel hujusmodi aliquid vocantur, tunc in illis animalibus querendum est, si fortasse tale aliquid in illorum natura inveniatur, quod virtuti conveniat et apostolicæ dignitati non sit contrarium. Omnia enim hæc et bonam et malam significationem habere possunt. Fertur quod Plato leves homines et instabiles, capreas et cervos vocare consueverat. Crudeles vero et immites, leones; pigros, fatuos, et asinos; luxuriosos vero porcos et hircos vocabat. Unde factum est, ut quidam stulti verba ejus mala intelligentes ad tantam insaniam pervenissent, ut homines in bestias, et bestias in homines post aliquanta sæcula converti crederent. Hoc illi dixerint. Nos autem quare apostoli, ceterique sancti cervi vel capreæ munda animalia et innocua sunt, quæ cum nullam ab aliis persecutionem patiantur, nullam tamen aliis persecutionem faciunt præter hoc quod cervi serpentes interficiunt; quod quidem apostolis convenire maxime videtur; quia vitia, et malignos spiritus persequentes, aliam discordiam habere nesciunt, cum ipsos suos diligant inimicos. Sunt autem cervi agiles ad currendum, sed non quantum apostoli, qui parvo tempore non

unam tantum provinciam, sed et totum mundum peragrarunt. Capreæ quoque, quas Græci doreadas vocant, acutum visum habere perhibentur; sed acutiorem illi habent, qui Deum ipsum, et cuncta invisibilia mentis oculos contemplantur. Non sunt itaque apostoli cervi, sed propter hæc, et similia cervi vocantur. « Sicut enim, ut Psalmista ait; cervus desiderat ad fontes aquarum, ita desiderat anima mea ad te, Deus (Psal. xli, 2). » Ecce alia similitudo propter quam anima Justii cervus appellatur. Vocantur autem apostoli et leones, non quod sanguine gaudeant et crudeles sint, sed quia fortissimi bestiarum, ad nullum timent occasum. Hoc enim de leone scriptum est : Nulli leones tam fortes, quam apostoli fuerunt, nulli tantas bestias interfecerunt, nulli tantos fugitus in deserto dederunt. De istis leonibus est etiam Marcus evangelista. Isti sunt, qui sua fortitudine sedem Salomonis, Ecclesiam Domini defendunt. Vocantur autem apostoli et unicornes, quoniam uno fidei cornu omnes ventitant potestates. Hoc enim animal unum cornu in fronte super nasum habere dicitur; unde et rhinoceros Græce vocatur, quatuor pedum altitudine ita validum et acutum est cornu, ut nulla alicujus animalis fortitudo ei unquam resistere valeat; cum etiam ipsos elephantes ejus impetu perforet et prosternat. Major tamen fortitudo est in cornu et in fide apostolorum, quibus Dominus dedit potestatem, sicut in Evangelio dicitur, calcandi super serpentes et scorpiones, et super omnem virtutem inimici. Nulla virtus excipitur (1785), omnis vero inimici hoc uno cornu prosternuntur. Sancti enim per fidem vicerunt regna. « Et omne, quod natum est ex Deo, vincit mundum; et hæc est victoria, quæ vincit mundum fides nostra (Joan. v, 4). » Hæc est igitur causa, quare unicornes apostoli dicantur; et non solum apostoli, verum etiam ipse Dei Filius unicornis vocari non dedignetur. Unde est illud : « Et ædificavit (1786) sicut unicornium sacrificium suum (Psal. lxxvii, 60). » Bene autem sicut unicornis, quia « ipse Dominus fortis et potens, Dominus potens in prælio (Psal. xxiii, 8). » Talis virtus et fortitudo necessaria fuit, ut tantum ædificium fundaretur. Aliibi quoque de eo scriptum est : « Vox Domini confringentis cedros, et confringet Dominus cedros Libani; et comminuet eas tanquam vitulum Libani, et dilectus quemadmodum filius unicornium (Psal. xxviii, 5-6). » Ecce attende quanta hujus unicornis sit fortitudo, qui sola voce tantas talesque cedros confringere potest. Quid enim per has cedros, nisi mundi hujus virtutes et potestates intelligamus, quarum quidem, aliæ bene, aliæ male contrafactæ sunt, voce **519** evangelica super eas intonante. Et illæ quidem bene contrafactæ sunt, de quibus templum ædificatur; mæxæ vero, quæ exciduntur et in ignem mittuntur. Vitulus vero Libani ille mihi esse videtur, qui in festivis diebus ad templum oblatus, in frustra divus eorum prosternitur.

(1783) Cod. Vat., Quod horum.

(1784) Cit. edit., pbnatis.

(1785) Cod. Vat., omnis virtus inimici hoc uno fidei

(1786) Cod. Vat. et cit. edit., Sicut unicornis sacrificium, etc.

et comminatus, Domino offerebatur. Ad hujus igitur similitudinem arbores istæ comminuuntur, sive seipsos immolando Domino, sive in ignem mittantur jubente Domino. Vocatur autem Libanus Jerusalem, dicente propheta : « Aperi, Libane, portas tuas, et devoret ignis cedros tuas (*Zach. xi, 1*). » Quando enim potentes Jerusalem, qui per cedros significantur, in ipsa civitate ab hostibus trucidabantur, tunc etiam quasi vitulus immolandus, cedri Libani comminuebantur. Quod autem sequitur : « Et dilectus filius, sicut filius quicornium ; » tale est ac si diceret : Dilectus Dei Filius sic veniet, sic pugnabit, sic sua fortitudine omnia prosternet et superabit, sicut unicornis, unicornique filius. Nam et David, cæterique reges, et iudices Israel ex quibus secundum carnem Salvator noster originem traxit, quasi unicornis, omnes gentes circa se sua fortitudine vicerunt et prostraverunt. Dicitur autem de unicorni, quod nullo ingenio capi vel teneri queat ; sed, si virgo speciosa opponitur ei, ad quam cum omni mansuetudine conveniens, dum in ejus sinum se humiliat, a venatoribus capitur vel tenetur. Similiter autem et Salvator noster nunquam teneri potuisset, nisi in Virginem venisset et carnem de ea suscepisset. Vocantur et apostoli onagri, asini silvestres ; de quibus ipse Dominus ad beatum Job loquitur, dicens : « Quis dimisit onagram liberum, et vincula ejus quis solvit ? Cui dedi in solitudine domum et tabernacula in terra salsuginis. Contemnit multitudinem civitatis, clamorem exactoris non audit. Circumspicit montes pascuæ suæ, et virentia quæque perquiri (*Job xxxix, 8*). » Hæc autem superius exposuimus in illo sermone, qui de abstinentiâ editus est. Et quod viri sancti onagri dicantur, satis hæc verba manifestare videntur. Equi præterea et boves vocantur apostoli, quoniam per ipsos et bella sua fecit et agrum suum coluit Dominus. Nullum animal tam idoneum ad bellum, sicut equi nullum tam idoneum ad agriculturam, sicut boves, invenitur. Isti sunt illi equi, de quibus dicitur : « Qui ascendit super equos tuos, et quadrigæ tuæ salvatio. » Hos ille equus albus significat in Apocalypsi super quem Dominus cum arcu sedere describitur, qui corona datur, quia ad hoc exivit, ut vinceret. Isti sunt, de quibus scriptum est : « Nescivi. Anima mea conturbata est propter quadrigas Aminadah (*Cant. vi, 41*). » Interpretatur autem Aminadah, *spontaneus populi sui*. Ipse est autem Salvator noster, qui spontaneam mortem sustinuit, ut populum suum a morte perpetua liberare. Hunc autem Synagoga non cognovit ; quia, sicut ipsa dicit, cum vili apparatu et rusticano comitatu incedere vidit. Isti sunt illi duodecim boves a quibus mare æneum portatur, quod baptisina significatur. Isti sunt, de quibus Apostolus ait : « Non alligabis os bovi trituranti (*I Cor. ix, 9*). » Canes quoque vocantur apostoli, quoniam oves Domini contra lupos latronesque custodiunt. De quibus dicitur : « Lingua eorum tuorum ex inimicis ab ipso (*Psal. lxxvii, 24*). » Vocantur autem et

A arietes de quibus scriptum est : « Omne perus Cedar congregabitur tibi, arietes Nabaioth ministrabant tibi (*Isai. lx, 7*). » Et Salomon : « Ariet, inquit, succinctus renes non est rex, qui resistet ei (*Prov. xxx, 31*). » Quales sunt isti arietes, qui et Domino ministrant et contra reges pugnare non timent ? Tales arietes sunt Petrus et Paulus, qui gladio spiritus succincti Neronem ipsum regem omnium nequissimum et crudelissimum superaverunt, et Simonem magum de aere præcipitaverunt. Interpretatur autem Nabaioth propheta principii, illius videlicet principii, qui ait : « Ego principium, qui et loquor vobis (*Joan. xvi, 25*). » De cujus prophetia, quicumque biberit, valde dignum est, ut Domino ministret. Si velimus omnia animalia, per quæ apostoli figurantur, scribere, non sermonem, sed magnum volumen nos edere oporteret. Addat igitur unusquisque ad hæc quod sibi placuerit, nobis autem tantula dixisse sufficiat.

CAPUT VII.

De potestatibus notis.

« Ecce nos reliquimus omnia, et secuti sumus te, quid ergo erit nobis ? Vos, inquit Dominus, qui reliquistis omnia et secuti estis me, centuplum accipietis in hac vita, et post hanc, vitam æternam possidebitis. Et quia secuti estis me, sedebitis super sedes duodecim, judicantes duodecim tribus Israel (*Math. xix, 27*). » Novus mundus, novum imperatorem, novos reges, novos duces, novos principes et judices habet. Novi autem reges, duces, principes et judices apostoli sunt. Et in Domino quidem novi, quia omnibus mundi hujus potestatibus, quæcumque fuerint, sunt, vel erunt sapientiores, potentiores, fortiores, justiores et ditiores sunt. Sapientiores quidem sunt, quia omnem veritatem edocti sunt ; sicut ipse Dominus ait : « Cum autem venerit ille Spiritus veritatis, docebit vos omnem veritatem (*Joan. xvi, 13*). » Sapientiores item sunt, quia os et sapientiam a Domino susceperunt, cui non possunt resistere nec contradicere omnes adversarii ejus. Unde Apostolus ait : « Sapientiam loquimur inter 520 perfectos (*I Cor. ii, 6*). » Sunt autem et potentiores, quia non solum in terris, verum etiam in cælis obtinent potestatem. Sic enim ipse Dominus ait : « Quæcumque ligaveritis super terram, erunt ligatae et in cælis ; et quæcumque solveritis super terram, erunt soluta et in cælis (*Math. xviii, 18*). » Non sufficit eis terra, ipsi cæli in eorum principatu et imperio continentur. Habent potestatem claudere et aperire, suscipiunt quos volunt, quosque volunt excludunt. Quid de eorum fortitudine dicam, quos etiam ipsi maligni spiritus formidant ? Eis quidem venientibus fugiunt et ante eorum præsentiam stare non possunt. De divitiis autem quid attinet dicere, cum tam divites sint, ut nihil amplius habere concupiscant ? Sunt enim, ut Apostolus ait, « sicut egentes, multos autem locupletantes, tanquam nihil habentes, et omnia possidentes (*I Cor. xi, 10*). »

Ille ditissimus est, cui sua sufficiunt. Sola necessaria habebat Diogenes et cunctis imperatoribus ditior erat, quia nihil amplius habere volebat. Pauper est, qui mendicat; mendicant autem imperatores, non quidem voce (quamvis aliquando et voce) sed desiderio, quia hujusmodi pro una domo, quam habent, centum desiderant. Contra autem Dominus ait: « Vos qui reliquistis omnia, » centum accipietis in hac vita, quia satis habebant et nihil amplius cupiebant. Ipsa autem sufficientia plus quam centuplum computatur (1787). Susceperunt igitur sancti non solum centuplum, verum etiam plus quam centuplum, quia cum Christo adherent, omne ipsorum desiderium finitum est, quod eis avaritia suscitare poterat. Major est sufficientia omnibus divitiis. Qui igitur sufficientiam habet, omnes, et plusquam omnes divitias habet. Habent ergo non solum centuplum, sed plus quam centuplum. Sequitur: « Vos, qui secuti estis me, sedebitis super sedes duodecim, judicantes duodecim tribus Israel (Matth. xix, 28). » Illi soli digni sunt judicare, qui sequuntur Jesum; qui eadem post ipsum via incedunt; qui veritatem et justitiam diligunt, et hominis personam non respiciunt. Tales sunt iudices nostri, tales sunt sancti apostoli; qui sedentes super sedes duodecim judicant duodecim tribus Israel. Sed quare super sedes duodecim; quia totidem sunt mundi partes, secundum illud: « Quando dividebat Altissimus gentes, quoniam separabat filios Adam, constituit terminos populorum, juxta numerum filiorum Israel (Deut. xxxii, 8). » Ilanc autem divisionem tunc Dominus fecit (1788), quando ad predicandum discipulos ire precepit, dicens eis: « Ite in universum mundum, predicare Evangelium omni creaturae (Marc. xix, 20). » Nullam mundi partem reliquit, qui mundum universum predicari jussit. Sic igitur divisit Dominus gentes, et ita separavit filios Adam, ut alii per Petrum, alii per Joannem, atque alii per alios converterentur ad silem. Hoc autem et illud significare videtur, quod in Psalmis de Christo legitur: « Pro patribus tuis nati sunt tibi filii; constitues eos principes super omnem terram (Psal. xlii, 17). » Pro patribus enim Salvatori nostro filii nati sunt, quia, secundum numerum patrum factus est et numerus filiorum. Duodecim quippe fuerunt filii Jacob, ex quibus Synagoga tota manavit. Duodecim et sunt filii Christi, ex quibus Ecclesiae multitudo pullulavit. Non designatur Salvator noster eos dicere patres, ex quibus secundum carnem originem duxit. Audi ipsum dicentem: « In te speraverunt patres nostri, speraverunt, et liberasti eos (Psal. xxi, 5). » Vocantur igitur apostoli et reges, et principes. Vocantur duces, et iudices, vocantur et aliis nominibus, quae viris convenire valeant. O iudices super omnes

(1787) Cod. Vat.: *Mendicant autem imperatores. Non autem voce, quamvis aliquando et voce, et desiderio mendicant. Bene ergo Dominus ait: « Vos qui reliquistis omnia, » etc.: centuplum accipietis in hac vita, quia cum omnia haberent, pauperes erant. Qui habebat unam domum, centum desiderabat. Nolo nul-*

A iudices, qui non solum homines, sed ipsos quoque angelos judicabunt! Hoc enim et Apostolus ait: « Nescitis quia et angelos judicabimus? » (I Cor. vi, 3) in illo tremendo iudicio, cui omnis rationalis creatura astabit; quanto et angeli, et homines omnes simul in unum convenient, quando nobilis in portis Ecclesiae sponsus, et Dominus cum his senatoribus terrae iudicibus sedebit. Ille quoque superbus cum omni suo exercitu ibi stare necesse habebit, qui supra caelos ascendere, et sedem suam ponere minabatur. Ad istorum sententiam damnabitur, ille, qui eos ipsos accusare non cessat. Isti ergo soli reges et principes; isti soli duces et iudices dicendi sunt; isti sunt, de quibus dicitur: « Principes Juda, duces eorum, principes Zabulon, principes Nephtali, » (Psal. lxxvii, 28). Isti sunt illi reges, de quibus dicitur: « A templo tuo in Jerusalem tibi offerent reges munera (Ibid. 30). » Sunt autem apostoli et pastores, non qui oves pascant herbis, sed qui animas reficiunt spiritualibus verbis. Si pastores sunt et oves habent. Oves eorum nos sumus, si tamen oves sumus. Si vero oves non sumus, de eorum gregibus non sumus, quoniam isti pastores non custodiunt nisi oves. Unde et Petro a Domino dicitur: « Si diligis me, pascere oves meas (Joan. xxi, 17). » Et Dominus de seipso ait: **521** « Ego sum pastor bonus, et cognosco oves meas, (Joan. xi, 14). » Vis esse ovis? Esto humilis et innocens: esto paterius et mansuetus, pelle superbiam, et rapacitatem, nulli nocens, nulli injuriam facias, lacte tuo vivant pauperes Christi, et laus tuis calefiant. Tales pastores tales oves diligunt. Sunt autem negotiatores, et tales, qui terrena caelestibus, et transitoria aeternis commutare valeant. Isti sunt illi negotiatores, qui, inventa una pretiosa margarita, venditis omnibus, eam emerunt. Isti sunt, quibus Dominus peregre proficiscens tradidit bona sua, dicens: « Negotiamini, dum venio (Luc. xxi, 13); » cui redeunti omnem pecuniam multiplicatam restituant. Unde et unicuique eorum congratulans ait: « Euge, serve bone et fidelis, intra in gaudium Domini tui (Matth. xxv, 21). » De Ecclesia scriptum est, quia facta est quasi navis negotiatoris, seu instititoris de longe portans panem suum (Prov. xxxi, 14). Isti negotiatores neminem fallunt, et incomparabiles, magnasque divitias vili pretio vendunt. Architecti quoque sunt sancti apostoli non inferiores Beseleel, et Ooliab, quos omni sapientia Dominus replevit ad tabernaculum testimonii construendum. Illorum structura, et operatio jam nimia vetustate consumpta et soluta est; horum autem aedificium manet in aeternum. Illi auro, et gemmis, isti virtutibus induunt sacerdotes, de quibus dicitur: « Sacerdotes tui induantur justitiam, et sancti

lam habet, et sufficit sibi. Ipsa sufficientia in centuplum computatur.

(1788) Cod. Vat.: *Duodecim igitur partes fecit, quia tantus est numerus filiorum Israel. Eadem interpretatio legitur in cap. 52 comment. Deuter.*

tui exsultent (*Psal. cxxxi, 6*). Illi autem istos figurabant, quorum operatio, si spiritualiter intelligatur, non illorum, sed justorum est. Qualis architectus beatus Paulus, qui de seipso loquitur, dicens: « Secundum gratiam, quæ data est mihi, ut sapiens architectus, fundamentum posui. Fundamentum autem aliud nemo potest ponere, præter id, quod positum est, quod est Christus Jesus. Si quis autem superædificat super fundamentum hoc, aurum, argentum, lapides pretiosos, ligna, fenum, stipulam, uniuscujusque opus manifestum erit. Dies enim Domini declarabit, quia in igne revelabitur, et uniuscujusque opus quale sit, ignis probabit. Si cujus opus manserit, qui superædificaverit, mercedem accipiet. Si cujus opus arserit, detrimentum patietur: ipse autem sic salvus erit, sic tamen quasi per ignem (*I Cor. iii, 10*). » Hæc verba longa indigent expositione, in quibus jam a pluribus laboratum est. Ego tamen quod intelligo breviter dicam. Fundamentum Christus est, super quod tota Ecclesia, et boni et mali fundati sunt. Unde ipse Dominus ait: « Omnem palmitem in me non ferentem fructum tollet eum (*Joan. xv, 2*), » ostendens etiam malos palmites per baptismi sacramentum in se esse fundatos. Et quamvis aliquando tollendi sint, adhuc tamen in Christo sunt, quoniam in Ecclesia sunt. Aurum autem, argentum, et lapides pretiosi bona opera sunt, lignum vero, fenum, et stipula peccata intelliguntur. Magnam igitur injuriam facimus huic tam nobili fundamento, quando illud in nobis peccata nostra portare et sustinere cogimus. De ipso tamen scriptum est, quod peccata nostra portavit, et pro nobis dolet (*Isa. lxi, 11*). Sustinet enim, et libenter expectat, tantum ut convertamur, et pœnitentiam agamus, et sarcinam inutilem abiciamus. Quod si fecerimus, salvi erimus, sic tamen quasi per ignem. Quicumque enim digne conversus fuerit et pœnitentiam egerit, non solum a minoribus, ut quidam intelligere noluerunt, verum etiam a majoribus peccatis liberabitur, et salvus erit. Omne enim peccatum, dicit Dominus, et omnis blasphemia remittetur hominibus, spiritus autem blasphemix, per quam in malo perseverantia intelligitur, non dimittetur (*Matth. xii*). Ecce omne peccatum dimittitur, dicit Dominus, unum tantum excipitur, quod illi quidem faciunt, qui pœnitere nolunt. Dimittitur quidem per pœnitentiam omne peccatum, sed non penitus dimittitur pœna peccati. In baptismo vero utrumque dimittitur. De martyribus quoque nulla post martyrium pœna exigitur. Potens est igitur Dominus, et brevire, quantum voluerit, et penitus dimittere cui voluerit pœnam peccati. « Beatus igitur ille, cui non imputavit Dominus peccatum (*Psal. xli, 2*). » Gaudeant itaque pœnitentes, quia peccata dimissa sunt eis; timeant tamen, quia nesciunt, an adhuc pœna peccati dimissa sit eis. Quacunque enim die conversi fuerint, si tamen digne conversi fuerint, salvi erunt. Et hoc quidem per ignem. Salvi igitur sunt, sed ignis manet; peccatum dimissum est, sed non pœna peccati.

A Legimus quosdam post mortem miraculis claruisse, et tamen purgatorio deputatos fuisse. De quibus dubitari non potest, et peccata eis dimissa fuisse, et pœnam peccati dimissam non fuisse. De talibus igitur dictum est: « Si cujus opus arserit, detrimentum patietur, ipse vero salvus erit, sic tamen quasi per ignem (*I Cor. iii, 10*). » Cæteri vero homines, quorum peccata ardebunt, non utique salvabuntur per ignem, sed potius æternum mittentur in ignem; cæteri, inquam, homines, præter eos, qui pœnitentiam egerunt de peccatis suis. Pœnitentiam agere dico, sine pœnitentiæ remedio de hac vita non exire; qui enim sine pœnitentiæ moriuntur, sine fine cruciabuntur. Hoc est enim illud unum peccatum, quod non dimittitur hominibus, neque in hoc sæculo, neque in futuro. B Vigilate itaque, dicit Dominus, quia nescitis diem, neque horam (*Matth. xxv*). » Sunt autem et alia nomina apostolis valde convenientia, quæ his, quæ dicta sunt superaddere potest, qui longiorem vult facere sermonem

522 CAPUT VIII.

De mari novo, et novis piscatoribus.

C « Hoc mare magnum et spatiosum: illic reptilia, quorum non est numerus. Animalia pusilla, et magna: illic naves pertransibunt (*Psal. ciii, 25*). » Narrat Matthæus evangelista, quod Dominus, et Salvator noster transiens juxta mare Galilææ vidit Petrum, et Andream et Joannem, et vocavit eos, dicens: « Venite post me, faciam vos fieri piscatores hominum (*Marc. i*). » Quando audio homines pisces vocari, et Christi discipulos piscatores hominum fieri, quod ad litteram quidem intelligi non potest, necessario novum mare et nova retia, et novos piscatores et novos pisces intelligere cogor. Novum igitur mare mundus iste, de quo modo superius diximus: « Hoc mare magnum et spatiosum, illic reptilia, quorum non est numerus. » Retia Evangelia, pisces homines, piscatores vero apostoli sunt. Tantum est hoc mare, quantus et mundus, in quo animalia magna sunt, et ut in Genesi legitur eete grandia, per quæ reges et principes, cæterique majores, et potentiores homines intelliguntur. Pusilla vero animalia, et reptilia, quorum non est numerus, cætera hominum multitudo infinita uniuscujusque sexus, cujuscumque ætatis, cujuscumque ordinis et conditionis, cujuscumque linguæ et nationis intelligi potest. Sicut autem pisces maris, alii mites sunt, et simpliciter vivunt; alii vero raptores sunt, qui alios persequuntur, et devorant; ita et in hoc mundo inter homines fieri videmus, et simplicem turbam a latronibus et iniquis hominibus quotidie devorari, multisque modis devorari conspiciamus. Est autem hoc in mari, et draco ille magnus, serpens antiquus qui est diabolus, et Satanas, quem Dominus formavit ad illudendum ei. De quo et ad beatum Job ipse Dominus loquitur, dicens: « Ecce Bechemoth, quem feci tecum, fenum quasi bos comedit. Ipse est principium viarum Dei, quæ fecit eum, applicabit gladium ejus (*Job xl, 10*). » Huic montes herbas ferunt, omnes bestix agri iudent

Ibi. Creatura Dei est diabolus, ipse eum formavit, A ipse eum fecit, sed non qualis est, eum fecit. Quod enim ait: « Draco iste, quem formasti ad illudendum ei (Psal. ciii, 26), » non de prima ejus creatione intelligendum est; sed quia per superbiam elevatus in veritate non stetit, talis postquam cecidit, formatus est. Ideo ad talem formam, talemque suae infirmitatis mensuram redactus est, cui jam homines illudere possunt. Nisi enim sic ligatus a Domino teneretur, quis illius superbiae astutiaeque resistere potuisset? Unde et dicitur: « Qui fecit eum, applicabit gladium ejus (Job xl, 14). » Si enim gladius ejus plicatus non fuisset, quis tanti acuminis vulnera ferre potuisset? Gladii igitur applicatio virtutis illius infirmitatem ostendit. Omnes autem illi illudunt (1789), quicumque eum fugiunt, et ad poenitentiam redeunt. Quoniam bene beatus Paulus ei illudit, qui cum Ecclesiam persequeretur in ore ejus, et intra illius dentes jam stringebatur, mox ad fidem conversus, tristem cum reliquit. Sic et Maria Magdalena eum decepit, quæ conversa ad Dominum « optimam partem elegit, quæ non auferetur ab ea (Luc. x, 42). » Uno sermone illuditur ei, et uno verbo jam devorata de ipso ejus ventre rejicitur præda. Sufficit peccatrici suam culpam dicere, et ab eo ulterius teneri non potest. Valde ergo illuditur ei, multumque complicatus est gladius ejus. Vocatur autem Bechemoth, quod *bestia* interpretatur, quoniam crudelis est et sensu bestiali utitur. Angelica namque dignitate privatus, bestias crudelissimas per omnia imitatur. Ecce, inquit, Bechemoth, quem loci tecum, quem feci sicut te (unus est enim utriusque creator) fenum sicut bos comedit. Dicit propheta: « Vere fenum est populus, siccatum est fenum, et cecidit flos (Isa. xl, 8). » Non ergo viros et sapientes, sed populum stultum et indisciplinatum comedit Bechemoth. Ipse est enim principium viarum Domini. Ipse ante alias creaturas factus esse creditur; quod sic tamen intelligi potest, ac si diceretur: Ipse est causa atque principium ut via Domini, quæ una erat, in duas vias divideretur, ut jam non omnes per unam viam caelos ascenderent, sed alii per aliam viam in infernum descenderent, dum aliis dicitur: *Ite*, aliis dicitur: *Venite*. Et huic montes herbas ferunt. Mali montes qui diabolum nutriunt, et draconi cibum ministrant. Cibus diaboli, et refectio ejus peccatum est. Qui plus peccat, majora ei convivia parat. Nulli igitur sic ei servant sicuti mali reges et principes; sicuti cunnes avari et divites, qui per montes significantur. Isti enim non solum peccant, sed et alios secum peccare compellunt. Considera modo quanta homicidia, quanta rapinae, quanta perturbatio per eos ubique fiat. Unde et bene dicitur: « Omnes bestiae agri ludunt ibi (Job

xl, 15). » Bestiae agri vitia sunt, et maligni spiritus. **523** Istæ igitur bestiae ludunt ibi, id est in montibus suprædictis, in cordibus videlicet iniquorum. Ibi dilectantur, ibi suaviter requiescunt, ibi theatra faciunt, et palatia construunt. Illuc socios introducunt, ut faciant novissima eorum pejora prioribus. Misera illa pecora, miseræ illæ animæ quæ tam crudelium bestiarum habitatio factæ sunt. Tales pisces habitant in hoc mari, ubi reptilia, quorum non est numerus, ubi animalia pusilla et magna, ubi et draco iste, quem Dominus formavit ad illudendum ei; de quibus usque modo locuti sumus. In magnum et profundum pelagus mittuntur piscatores apostoli, qui in hoc mare piscatum veniunt. Difficilis piscatio est, ubi et pugnare, et piscari necesse est. Hinc ponunt retia ad pisces capiendos; inde gladios extendunt ad hostes pellendos. Quid dicam, quod quidam pisces sua sponte capiuntur, et retia ingrediuntur, qui postea eadem retia scindere et dissipare nituntur? Tales pisces fuere Arius, Sabellius, et Manichæi, et multi alii, qui apostolicam prædicationem, et catholicam fidem evacuare conati sunt; a quibus sancta Ecclesia, navesque apostolicæ magis fatigatæ et concussæ sunt, quam ab ipsis etiam tyrannis, qui cruentis eam gladiis persequerantur. Hanc tam immensam perturbationem præviderat Propheta, cum diceret: « Qui descendunt mare in navibus, facientes operationem in aquis multis. Ipsi viderunt opera Domini, et mirabilia ejus in profundo. Dixit, et stetit spiritus procellæ, et exaltati sunt fluctus ejus. Ascendunt usque ad caelos, et descendunt usque ad abyssos, anima eorum in malis tabescebat. Turbati sunt, et moti sunt sicut ebrius, et omnis sapientia eorum devorata est. Et clamaverunt ad Dominum, cum tribularentur, et de necessitatibus eorum liberavit eos. Statuit procellam ejus in iram, et siluerunt fluctus ejus, et lætati sunt, quia siluerunt, et eduxit eos in portum voluntatis eorum (Psal. cvi, 23 et seq.). » Paucis verbis apostolorum prædicationem, miraculorum efficaciam, tyrannorum sævitiam, et cælestis datam consolationem Psalmista comprehendit. Quando enim sancti Apostoli, aliique doctores in hujus maris profundissimum pelagus ad prædicandum descendebant facientes operationem in aquis multis, id est in populis multis, per singulas videlicet civitates, mortuos suscitantes, cæcos illuminantes, leprosos mundantes, paralyticos curantes, et alia mirabilia facientes, tunc ipsi viderunt opera Domini, et mirabilia ejus, quæ in hoc profundo Domini, et operabatur. « Dixit, et stetit spiritus procellæ, et exaltati sunt fluctus ejus (1720) (Ibid.). » Sic igitur, et tunc eo jubente turbatum est mare, et exaltati sunt fluctus ejus, alii bene, alii

(1789) Eadem expositio habetur in commentario super hunc locum tom. I, p. 295 c. 1: « Dei namque viarum, id est operationum, diabolus principium est; quoniam inter omnes creaturas primus factus est, applicavit autem Dominus gladium ejus, quia

nisi plicatus fuisset, ne recta cuspe semper feriret, perpauci ejus deceptionis gladium effugere possent. »

(1790) Hujusmodi expositio perfecte consonat cum commentario S. Brunonis in hunc Psalmum.

male (1791). Alii per ipsos, alii contra ipsos. Alii dicebant, dimittantur, quia boni sunt, alii dicebant, occidantur, quia mali sunt. Alii videntes signa, quæ faciebant, deos eos vocabant, et usque ad caelos laudibus exaltabant : alii indignantes et super eos impetum facientes, in abyssum mergere conabantur ; et hoc est, quod ait : « Ascendit usque ad caelos, et descendit usque in abyssum (*Ibid.*) » Unde anima illorum in malis tabescebat, tantos aliquando cruciatibus ferre non valens. Inde est, quod Apostolus ait : « Nolo ignorare vos, fratres, de persecutione quæ facta est nobis in Asia, quoniam supra modum gravati sumus : ita ut læderet nos etiam vivere (*II Cor.* 1, 8). Turbati sunt itaque et moti sunt, sicut ebrius, non calice vini inebriati, sed calice passionis et afflictionis. Et omnis sapientia illorum deglutita est ; sicut beatus Job de seipso ait, dicens : « Cogitationes meæ dissipatæ sunt, torquentes cor meum (*Job.* xvii, 11). » Bonæ namque cogitationes, quibus vir sanctus in Dei contemplatione vacare solebat, tantarum angustiarum afflictione dissipatæ erant ; tantaque erat vis passionis et doloris numerositas, ut nihil aliud cogitare posset. Sic igitur et in hoc loco omnis eorum sapientia dolorum immensitate aliquando deglutita est. Cumque eam ferre non possent, clamaverunt ad Deum, et exauditi sunt, et eduxit eos in portum voluntatis eorum. Aliquando enim nec ipsa tormenta sentiebant, quæ illis ab ipsis inferebantur. Quod bene quidem in Evangelio significatum est, quando discipuli clamantes dixerunt : « Domine, salva nos, perimus. Qui surgens, imperavit ventis, et mari, et facta est tranquillitas magna (*Matth.* viii, 26). » Hæc autem maris hujus tam immensa perturbatio a temporibus apostolorum usque ad tempora Constantini imperatoris sanctam Ecclesiam instanter perturbavit, et vix aliquando quievit. Inde vero pax, et tranquillitas facta est, Christi piscatores quieti, et securi piscari, et sagenam ad terram trahere cœperunt. De qua in Evangelio dicitur : « Simile est regnum cœlorum sagenæ missæ in mare, et ex omni genere piscium congreganti, quam, cum impleta fuisset, educentes, et socus litus sedentes, elegerunt bonos in vasa sua, malos autem foras misere (*Matth.* xiii, 47). » Sed non sagena plena est, adhuc pisces ingrediuntur ; « cum autem plenitudo gentium introierit ; **524** tunc omnis Israel salvus fiet (*Rom.* xi, 25) ; » tuncque malis piscibus reprobatis, boni ad vitam ducentur æternam.

CAPUT IX

De avibus novis.

Legimus in Genesi Dominum præcepisse ut aquæ producerent et pisces secundum genus suum, et aves in species suas. Et factum est ita. « Benedixitque eis Deus, et ait : Crescite, et multiplic-

(1791) Cod. Vat. et editio : *Eo namque juvente stetit, id est non transiit, sed perseveravit spiritus procellæ. Ipse est enim de quo scriptum est : Ego Dominus qui conturbo mare, et intumescunt fluctus ejus.*

et amini, et replete aquas maris, avesque multiplicentur super terram (*Genes.* 1, 23). » Pisces, et aves unam originem habent, et utraque ex aquis creata sunt. Alii profunda petunt, ultraque ad cœlestia elevantur. Boni sunt illi, et illæ, quia inter omnes alijs creaturas isti primam benedictionem accipere meruerunt. Per hos igitur viri sancti significantur, qui ex aquis regenerati sunt. « Nisi » enim « quis renatus fuerit ex aqua, et Spiritu sancto, in regnum Domini non intrabit (*Joan.* iii, 5) ; » qui et profunda Scripturarum, quæ per aquas significantur, penetramur, et virtutum alis ad cœlestia elevantur. Sed satis de piscibus modo superius locuti sumus. Dignum est ut de avibus amodo loquamur. Nisi per istas aves, quæ ante vos volare videmus, aliæ aves significarentur, longe mellioris digniorisque naturæ, nunquam Ecclesia columba vocaretur, dicente Domino : « Una est columba mea (*Cant.* vi, 8) : » nunquam Joannes evangelista aquila diceretur ; nunquam David rex, et pelicanus, et nicticorax, et passer vocaretur, sicut vocatur, teste Scriptura : « Similis factus sum pellicano in solitudine, et sicut nicticorax in domicilio. Vigilavi, et factus sum sicut passer solitarius in tecto (*Psal.* ci, 7). » Et non solum homines, verum etiam ipsi angelorum avium speciem, atque naturam suscipere videntur. Ubique alatos et pennatos eos esse videmus. Volare quoque magis, quam incedere describuntur, quod avium quidem proprium est. Vela quoque tabernaculi opere plumario facta leguntur (*Exod.* xxvi). Et quatuor animalia in Ezechiele, et Apocalypsi plena oculis ante et retro sensus habere alis scribuntur. « Et primum quidem animal simile est homini, secundum simile leoni, tertium vero simile vitulo, quartum autem simile aquilæ volanti (*Ezech.* i, 8, et *Apoc.* iv, 6). » Similiter autem et Isaias : « Vidi, inquit, Dominum sedentem super solium excelsum, et plena erat omnis terra majestate ejus, et ea quæ sub ipso erant, replebant templum. Seraphim stabant amper illud, sex alæ uni, et sex alæ alteri (*Isa.* vi, 1). » Aves igitur in mari, aves in terra, aves in cœlo, et aves super cœlum. Omnia elementa nos volare docent, omnia nos ad superiora et cœlestia provocant. « Quis » igitur « mihi dabit pennas sicut columbæ, et volabo, et requiescam ? » (*Psal.* lxxvii, 7.) Jam aves facti sumus, quia in aquis regenerati sumus. Alæ solummodo desunt nobis (1792). Penna struthionis absurdissimè est pennæ accipitris et herodii, qui inter alias aves velocissimi sunt ; struthio vero propter alarum infirmitatem a terris se elevare non valet. Habet igitur alæ, sed infirmas, habet pennas debiles. Tales sunt hypocritæ, et hæretici, qui accipitres, et herodii esse videntur, sed struthiones sunt, neque habent alæ, quibus volare valeant, vel ad cœlestia erigantur.

Sic igitur, etc.

(1792) Cod. Vat. et editio : *Illas queramus, quoniam sine alis et venis volare non possumus.*

Alæ igitur virtutes sunt, alæ bona opera intelliguntur, sine quibus volare non possumus. Ipsæ nos ferant, ipsæ ad cælestia elevent. Habes humilitatem, alæ tibi est. Habes misericordiam, alæ tibi est. Habes patientiam, alæ tibi est. Quot virtutes habes, tot alas habes. Si habes charitatem, ut Deum et proximum diligas, duas alas habes, quæ tibi ad volandum sufficere possunt. Seraphim tamen et quatuor animalibus non sufficiunt duæ alæ; senas enim habent, quoniam aliis volant, aliis capita pedesque tegunt. Per caput et pedes, initium et finem intelligimus. Velant igitur animalia caput suum, ne forte ab eis querere volumus ea quæ ante mundi initium facta sunt. Velant autem similiter et pedes, quoniam ea quæ post mundi finem in hoc mundo futura sunt nequaquam nobis paudere volunt. Unde Isaias deos gentium irridens, ait: « Dicite mihi, quæ prima fuerit, et ultima quæ futura sunt, et dicam quod dicitis vobis (Isa. xli, 25). » Sed non potestis; et ideo nihil estis. Superfluum igitur esse videtur, vel ea querere, quæ ante mundi initium fuerit, vel ea quæ post finem futura sunt. Nam et si quæras, nemo est qui tibi dicat. Si posses a capite et a pedibus animalium istorum alas amovere, tunc forte prima et ultima scire posses. Solent enim homines hæc querere, et quamvis ex superabundanti, in talibus laborare, scire cupientes an post mundi finem cælum volvatur, sol, et luna, et stellæ solito i. ore circumferantur, an flumina currant, fontes impant, utrum arbores et herbes sint, et multa alia, quæ hominum curiositatem movere solent. Hæc autem interrogantibus honestissime respondetur: Seraphim, et quatuor animalium pedes obvelatos esse, et videri non posse; expectandam tamen esse, donec alæ amoveantur. Volant autem duabus aliis, illis videlicet quæ in medio sunt, quia de omnibus quæ in hoc mundo sunt a principio usque ad finem plenissime loquuntur. Sunt autem plena oculis ante **525** et retro, quia et futura vident, et præterita non ignorant. Quidquid in eis est, lumen et claritas est. Quot verba, tot oculi in eis sunt. Quicunque ea non credunt, cæci et sine lumine sunt. Unde et quibusdam Dominus ait: « Erratis, nescientes Scripturas neque virtutem Dei (Matth. xxii, 29). » Sunt igitur oculi in Scripturis intelligentiæ videlicet **D** spirituales, quibus vtri sancti illuminati errare non possunt. Nos autem oculos Pharisæi non habentes, cæci a Domino vocantur, et duces cæcorum. Dictum est autem quid per animalium alas, et quid per oculos significetur. Utinam et nos alas ad volandum habeamus, et oculos ante, et retro, quibus et recto itinere ad Deum veniamus, et peccatorum memores simul cum Psalmista dicamus: « Quoniam iniquitatem meam ego cognosco, et delictum meum contra me est semper (Psal. l, 4). » Et ante quidem oculos habemus, si via regia incedimus, si mala fugimus,

et bona tenemus. Unde et Salomon ait: « Sapientis oculi in capite ipsius: stultus in tenebris ambulat (Eccle. ii, 14). » Retro vero oculos habeat, qui antiquorum memores patrum eorum vitam et sanctam conversationem imitari conantur; sicut ille qui dicebat: « Cogitavi dies antiquos, et annos æternos in mente habui (Psal. lxxvi, 6). » Retro enim oculos habebat, quando dies antiquos cogitabat: ante vero oculos, quando annos æternos in mente habebat. Si solum istum versiculum custodiamus, et ante et retro oculis pleni sumus. Nec vacat a mysterio, quod animal primum hominis faciem habere describitur, per quod videlicet Matthæum apostolum et ejus evangelium intelligimus. Ipse enim a Christi nativitate incipiens perfectum hominem, et de hominibus natum eum ostendit esse, totam ejus ab Abraham usque ad ipsum genealogiam describens. Marcus vero leonis faciem habere videtur, in cujus evangelii principio vox in deserto clamare describitur. Lucas autem beatus bovis faciem habet, quoniam a sacerdotio scribere incipit, quod maxime propter sacrificia institutum est. Bos autem inter alia sacrificia major est hostia. Quare autem aquilæ faciem Joannes habeat ipsius Evangelii initium aperissime ostendit. « In principio, » inquit, « erat Verbum, et Verbum erat apud Deum, et Deus erat Verbum (Joan. i). » Qui sic loquitur longe sublimius quam aquila volat. Istæ tamen quatuor animalium facies tam diversæ aliquid nobis conferre videntur; quoniam homo ad rationem, leo ad fortitudinem, bos ad laborem; et aquila ad contemplandum (1795) nos provocat. Homo denique predicare, leo pugnare, bos laborare, et aquila volare nos docet. Has igitur animalium species imitemur (1794); istæ nobis sint in exemplum. Non respiciamus ad struthionem, cujus alæ infirmæ sunt, non attendamus ad hypocritas, qui se fugiunt esse quod non sunt, quibus tunc alæ deficient quando eis maxime necessariæ erunt: alas potius accipitris et herodii suscipiamus, non ut atque rapianus, verum ut obedientiam nobis injunctam celerrime faciamus. Tallum enim ardum, alarumque omnium, quæ de rapina vivunt, alæ quidem, et pennæ bonam significationem habere possunt, unguis vero et rostra, et actionem, et significationem impiam gerunt. Per tales enim significantur maligni spiritus, quorum omnis operatio furtum et rapina est. Istæ sunt illæ aves quas abigebat Abraham. Istæ sunt quæ rapiunt bonum Dei verbum de corde hominum, ne credentes salvii fiant. Talibus avibus totus hic aer plenus est, quæ quoniam veloces et invisibiles sunt, magnam ubique cunctis hominibus persecutionem faciunt.

CAPUT X.

De fluminibus novis.

« Fluminis impetus letificat crivatem De: san-

ctificavit tabernaculum suum Altissimus (*Psal. xlv, A* 5). » Legimus in Genesi quod fluvius egrediebatur de paradiso, qui deinde dividitur in quatuor capita. Nomen primo Phison : secundo Gyon (1795) : tertio Tigris : quarto Euphrates. His autem irrigatur, et fertilis redditur tota illa terra. Legitur autem similiter (1796) in Apocalypsi, quod de illa nobilissima civitate, cujus muri ex lapidibus pretiosis ædificati sunt, cujus singulæ portæ ex singulis margaritis factæ sunt, cujus plateæ ex auro purissimo stratæ sunt : quod fluvius inde egrediebatur, cujus aqua lucidissima est, quasi crystallus. Sunt etiam et per ripam fluminis arbores nobilissimæ, quæ ferunt fructus duodecim per singulos menses, quarum ipsa folia gentibus sunt ad sanitatem. Hæc ad litteram intelligere ipsa natura prohibet, nobisque aliud valde sublimius quam id quod littera sonat significare videntur : præsertim cum alibi scriptum sit : « Flumina plaudent manibus in idipsum (*Psal. xcvi, 8*). Quomodo autem flumina, quæ manus nullas habent, manibus plaudere possunt? Nova sunt ista flumina, et de novo mundo sunt. Novus mundus hæc civitas Dei est, quam fluminis impetus lætificat. Hoc autem flumen Christus est, cujus affluentissima sapientia, et scientia sanctam Ecclesiam lætificat. Unde et alibi dicitur : **526** « Sapientia prædicat, foris clamitat, in plateis dat vocem suam (*Prov. viii, 1*). » Hæc et in templo clamit, dicens : « Si quis sitit, veniat, et bibat, et de ejus ventre fluent aquæ vivæ (*Joan. vii, 38*). » Hic est ille fons, de quo dicitur : « Quoniam apud te est fons vitæ (*Psal. xxxv, 10*). » Qui et mulieri Samaritanæ loquitur, dicens : « Qui biberit ex aqua, quam ego dabo ei, fiet in eo fons aquæ salientis in vitam æternam (*Joan. iv, 14*). » Hic igitur fluvius, quo paradisi mundatur, et Ecclesia lætificatur, in quatuor capita dividitur, per quæ quatuor Evangelia significantur. Et primum dicitur Phison, quod oris mutatio interpretatur. Evangelica namque prædicatio era hominum, linguasque mutavit, ut qui prius falsos deos laudabant et prædicabant, nunc unum et verum Deum, ejusque mirabilia laudent et prædicent. Quid enim, nisi Evangelium, beati Pauli os mutavit? Ut qui prius circumcisionem prædicabat, postea, mutato ore, loquitur dicens : « Circumcisio nihil est, et præputium nihil est (*I Cor. vii, 19*). » Lege sanctorum historias, et videbis illum, qui paulo ante Jovem ut Deum omnipotentem laudabat, mox, ore mutato, Jovem ipsum non Deum esse, sed demonium affirmat. Videbis et illum, qui vanas poetarum fabulas ludendo, et insaniendo cantare solebat, hymnos et psalmos jubilare. Hanc autem oris et linguarum mutationem facit Phison, quia sermo evangelicus et ora mutorum solvit, et linguas infan-
tium discretas facit. Quanta tunc oris mutatio facta est, quando apostoli, qui vix una lingua, utpotè pau-
peres et rusticani, loqui novebant, mox divinitus

(1795) Cod. Vat., Geron.

inflammati omnibus linguis loqui cœperunt? Gyon autem *pectus* interpretatur. Respice nunc ad *pectus* pontificis, et vide ibi rationale. Quære etiam quare pontifices de sacrificiis *pectusculum* in partem suscipiant; ideo fortasse, quia de pontificis pectore Gyon iste fluvius, qui *pectus* dicitur, fluere debeat. Et revera semper de pectore populus Christianus, et Domini civitas lætificetur et satiatur. Cor enim in pectore est, in quo est sedes et fons totius sapientie et scientiæ. De hoc fluvio bibebat beatus Joannes, quando super *pectus* in cœna recumbens vidit illud quod postea scriptum est : « In principio erat Verbum, et Verbum erat apud Deum, et Deus erat Verbum (*Joan. 1*). » Quodcumque de fluvio Gyon bibere volumus, ad pectora pontificum respiciamus. Ideo enim sic ornata sunt, ut magnum ibi sapientiæ thesaurum reconditum intelligamus. Tigris vero *sagitta* dicitur, quia hic fluvius quasi *sagitta* velocissimus est. Sed quid tantæ velocitatis, ut evangelica prædicatio, quæ quocumque discurrrens, satis brevi tempore mundum universum implevit? Jam ab Jerusalem usque Illiricum nobilis ille sagittarius beatus Paulus prædicaverat Evangelium, cum se in Hispaniam proficisci velle dicebat, ut ibi quoque Evangelii sagittas effunderet. « Misit » enim Dominus « sagittas suas, et dissipavit eos. (*Psal. cxvii, 15*). » De quibus et alibi dicitur : « Etenim sagittæ suæ pertransierunt (*Psal. lxxvi, 18*). » Quid enim aliud quam sagittæ sunt Evangeliorum verba, quibus maligni spiritus fungantur, et totus vitiorum exercitus perimitur et dissipatur? Unde scriptum est : « Nisi contrarii fueritis, gladium suum vibrabit, arcum suum tenebit, et paravit illum, et in ipso paravit vasa mortis; et sagittas suas ardentibus effecit (*Psal. vii, 15*). » Istæ sunt illæ « sagittæ potentis acutæ, cum carbonibus desolatoriis (*Psal. cxix, 4*). » — « Sicut » enim « sagittæ in manu potentis, ita filii excussorum. Beatus vir, qui implevit desiderium suum ex ipsis : non confundetur, dum loquetur inimicis suis in porta (*Psal. cxxvi, 4, 5*). » Verba Dei in sagittas convertuntur, quibus nullæ inimicorum munitiones resistere possunt. Unde et discipulis Dominus ait : « Ego dabo vobis os et sapientiam, cui non poterunt resistere et contradicere omnes adversarii vestri (*Luc. xxi, 15*). » Restat nunc Euphrates, qui *fertilitas* interpretatur, quæ interpretatio quantum Evangeliiis conveniat, omnibus patet. Respice in mundum universum evangelica prædicatione ab errore ad fidem conversum, et tunc intelliges quam fertilis fuerit Euphrates, quantumque nobis sua fertilitate contulerit. Hanc autem fertilitatem Psalmista admirans ait : « Mibi autem nimis honorificati sunt amici tui, Deus, nimis confortatus est principatus eorum. Dinumerabo eos, et super arenam multiplicabuntur (*Psal. cxxxviii, 18 et seq.*). » Unde et alibi ait : « Annuntiavi, et locutus sum, multiplicati sunt super numerum (*Psal. xxxix, 6*). » Hinc et Dominus discipulis ait : « Non vos me elegistis; sed ego elegi vos, ut estis, et

(1790) Cod. Vat. omittit *similiter*.

fructum afferatis, et fructus vester maneat (*Joan. xv, 16*). » Hinc est etiam quod per Salomonem de Ecclesia dicitur : « Venter tuus acervus tritici valatus liliis (*Cant. vii, 2*). » Quoniam enim ager Dei, vinea Dei, hortus Dei, sancta videlicet Ecclesia tam fructifera est, hoc facit iste Euphrates, cujus flumine perfunditur et irrigatur. Hæc sunt quatuor flumina paradisi de uno fonte procedentia, et de uno Christi pectore emanantia, quibus totus irrigatur mundus. Ab his autem et multa alia flumina orta sunt. Tot enim sunt flumina, quot et librorum volumina. Habet enim et Vetus Testamentum suos fluvios, qui nisi istis fluminibus comissisti fuerint, simulque conveperint, mortiferi sunt, et insuaves ad bibendum. « Littera enim occidit, spiritus autem vivificat (*II Cor. iii, 5*); Apostoli verba sunt. Si autem simul conveniant, omnem superant potionem. Sunt

A autem et alia flumina, et ipsa mortifera, quorum aquæ, quia amaræ sunt, homines interficiunt. De quibus in Apocalypsi Joannes apostolus ait, se vidisse 527 stellam magnam ardentem, quasi faculam in tertiam partem fluminum cecidisse (*Apoc. viii, 10*). Nomen autem stelle dicitur *absinthium*. Mortui sunt autem multi homines de aquis, quia amaræ factæ sunt. Per hæc autem flumina omnium hæreticorum, philosophorum et poetarum erronea scriptura intelligitur. Quæ quoniam duobus Novi et Veteris Testamenti fluminibus non convenit, non immerito tertia pars fluminum vocatur. Fuge hæc aquas, Christiane; amaræ et mortiferae sunt. Nota sunt flumina, nota sunt sanctarum Scripturarum volumina, notæ sunt aquæ salientes in vitam æternam, de quibus qui biberit non sitiet ultra.

SENTENTIARUM

LIBER QUARTUS.

CAPUT PRIMUM.

De sancta Trinitate.

« Audi, Israel, Dominus Deus tuus, Deus unus est. Non habebis Deum alienum absque me (*Deut. vi; Exod. xx*). » In Psalmis quoque scriptum est : « Israel, si me audieris, non erit in te Deus recens, neque adorabis Deum alienum; ego enim sum Dominus Deus tuus (*Psal. lxxx, 9*). » Hæc Judæi legentes et non intelligentes irrident Christianos, quasi non unum sed tres deos colant. Quibus digne satis Dominus in Evangelio ait : « Erratis, nescientes Scripturas neque virtutem Dei (*Matth. xxii, 29*). » Nos enim non tres deos, sed Deum unum in tribus personis colimus, et adoramus Patrem, et Filium, et Spiritum sanctum. Deus quidem unus est, sed personæ tres sunt. Nam Pater Deus est, et Filius Deus est, et Spiritus sanctus Deus est : non tres tamen dei, sed unus est Deus. Tres enim istæ personæ una essentia sunt, una deitas, una virtus, una majestas, una sapientia, una fortitudo, una omnipotentia, unum lumen, unum principium, una claritas, et quæcunque aliæ sunt, præter personalem proprietatem, quæ de una persona dicuntur, et de omnibus pariter dicuntur. Et qualiter enim Pater, taliter et Filius, et Spiritus sanctus Deus est; omnipotens est, fortis, magnus, et sapiens est, et quæcunque alia simili modo dici possunt. Non tamen tres dii, vel tres omnipotentes sunt, sed unus Deus, unus omnipotens, unus fortis, magnus et sapiens. Personalis autem proprietas hæc est, ut Pater genitor, Filius genitus, Spiritus vero sanctus nec genitor, nec genitus, sed ab utroque procedens credatur et intelligatur. Hæc autem fides nostra non argumentis, non syllogismis, non humanis rationibus

edita est, sed solis sanctarum Scripturarum auctoritatibus, non ab homine inventis, sed divinitus inspiratis firmata. Unde et Judæis non credentibus, sibi contradicentibus Dominus ait : « Si crederetis Moysi, crederetis utique et mihi, de me enim ille scripsit (*Joan. v, 46*). » Si quis quaerat ubi de eo ipso scripserit Moyses, audiat ipsum dicentem : « In capite libri scriptum est de me (*Psal. xxxix, 9*). Ab ipso cepit Moyses; ipsum in capite posuit, ut Judæus cito facileque inveniat, quem invenire non vult, nec labore quaerendo, cum nisi per ipsum ad cætera, quæ ibi scripta sunt, pervenire non valeat, legendo : « In principio, inquit, fecit Deus cælum, et terram, et Spiritus Dei ferebatur super aquas (*Gen. i, 1, 2*). » Conveniens fortasse fuerat ut nomen Patris prius poneretur, qui ubique maxime ab ipso Filio honoratur; sed noluit hoc Moyses, imo Spiritus sanctus, qui loquebatur per Moysen. Prius nomen Filii posuit, ne Judæus quaerendo erraret. Sed dices fortasse, Quid est principium? Ipse tibi respondeat, ipse tibi dicat. Dixit aliquando, sed non intellexisti; iterum dicat, si forte intelligas : « Ego principium, qui et loquor vobis (*Joan. viii, 25*). » Crede igitur Moysi, crede auctoritatibus Scripturarum, vel ipsa auctoritas te cogat, et Spiritus sanctus te compellat, ut unum Deum in tribus personis consteatis. Ecce statim in capite hujus libri, qui inter alios primus est, unus Deus, et tres personæ positæ sunt. Deus videlicet Pater, qui fecit cælum et terram, et Spiritus Dei, per quem Pater, et Filius disposuit, et ordinavit quæcunque facta sunt in cælo, et in terra. Hoc enim videtur significare, quod dicitur : « Spiritus Dei ferebatur super aquas (*Genes. i, 2*). » Spiritus

et comminatus, Domino offerebatur. Ad hujus igitur similitudinem arbores istæ comminuuntur, sive seipsos immolando Domino, sive in ignem mittantur jubente Domino. Vocatur autem Libanus Jerusalem, dicente propheta: «Aperi, Libane, portas tuas, et devoret ignis cedros tuas (Zach. xi, 1).» Quando enim potentes Jerusalem, qui per cedros significantur, in ipsa civitate ab hostibus trucidabantur, tunc etiam quasi vitulus immolandus, cedri Libani comminebantur. Quod autem sequitur: «Et dilectus filius, sicut filius unicornium;» tale est ac si diceret: Dilectus Dei Filius sic veniet, sic pugnabit, sic sua fortitudine omnia prosternet et superabit, sicut unicornis, unicornique filius. Nam et David, cæterique reges, et iudices Israel ex quibus secundum carnem Salvator noster originem traxit, quasi unicornis, omnes gentes circa se sua fortitudine vicerunt et prostraverunt. Dicitur autem de unicornio, quod nullo ingenio capi vel teneri queat; sed, si virgo speciosa opponitur ei, ad quam cum omni mansuetudine conveniens, dum in ejus sinum se humiliat, a venatoribus capitur vel tenetur. Similiter autem et Salvator noster nunquam teneri potuisset, nisi in Virgine venisset et carnem de ea suscepisset. Vocantur et apostoli onagri, asini silvestres; de quibus ipse Dominus ad beatum Job loquitur, dicens: «Quis dimisit onagram liberum, et vincula ejus quis solvit? Cui dedi in solitudine domum et tabernacula in terra sanguinis. Contemnit multitudinem civitatis, clamorem exactoris non audit. Circumspicit montes pascuæ suæ, et virentia quæque perquirat (Job xxxix, 8).» Hæc autem superius exposuimus in illo sermone, qui de abstinentiâ editus est. Et quod viri sancti onagri dicantur, satis hæc verba manifestare videntur. Equi præterea et boves vocantur apostoli, quoniam per ipsos et bella sua fecit et agrum suum coluit Dominus. Nullum animal tam idoneum ad bellum, sicut equi nullum tam idoneum ad agriculturam, sicut boves, invenitur. Isti sunt illi equi, de quibus dicitur: «Qui ascendis super equos tuos, et quadrigæ tuæ salvatio.» Hos ille equus albus significat in Apocalypsi super quem Dominus cum arcu sedere describitur, qui corona datur, quia ad hoc exivit, ut vinceret. Isti sunt, de quibus scriptum est: «Nescivi. Anima mea conturbata est propter quadrigas Aminadab (Cant. vi, 11).» Interpretatur autem Aminadab, *spontaneus populi sui*. Ipse est autem Salvator noster, qui spontaneam mortem sustinuit, ut populum suum a morte perpetua liberaret. Hunc autem Synagoga non cognovit; quia, sicut ipsa dicit, cum vili apparatu et rusticano comitatu incedere vidit. Isti sunt illi duodecim boves a quibus mare æneum portatur, quod baptismum significat. Isti sunt, de quibus Apostolus ait: «Non alligabis os bovi trituranti (I Cor. ix, 9).» Canes quoque vocantur apostoli, quoniam oves Domini contra lupos latronesque custodiunt. De quibus dicitur: «Lingua enim tuorum ex inimicis ab ipso (Psal. cxvii, 24).» Vocantur autem et

A arietes de quibus scriptum est: «Omne pecus Cedar congregabitur tibi, arietes Nabaioth ministrabunt tibi (Isai. lx, 7).» Et Salomon: «Aries, inquit, succinctus renes non est rex, qui resistet ei (Prov. xxx, 31).» Quales sunt isti arietes, qui et Domino ministrant et contra reges pugnare non timent? Tales arietes sunt Petrus et Paulus, qui gladio spiritus succincti Neronem ipsum regem omnium nequissimum et crudelissimum superaverunt, et Simonem magum de aere præcipitaverunt. Interpretatur autem Nabaioth propheta principii, illius videlicet principii, qui ait: «Ego principium, qui et loquor vobis (Joan. xvi, 25).» De cujus propheta, quicumque biberit, valde dignum est, ut Domino ministret. Si velimus omnia animalia, per quæ apostoli figurantur, scribere, non sermonem, sed magnum volumen nos edere oporteret. Addat igitur unusquisque ad hæc quod sibi placuerit, nobis autem tantula dixisse sufficiat.

CAPUT VII.

De potestatibus notis.

«Ecce nos reliquimus omnia, et secuti sumus te, quid ergo erit nobis? Vos, inquit Dominus, qui reliquistis omnia et secuti estis me, centuplum accipietis in hæc vita, et post hanc, vitam æternam possidebitis. Et quia secuti estis me, sedebitis super sedes duodecim, iudicantes duodecim tribus Israel (Math. xix, 27).» Novus mundus, novum imperatorem, novos reges, novos duces, novos principes et iudices habet. Novi autem reges, duces, principes et iudices apostoli sunt. Et in Domino quidem novi, quia omnibus mundi hujus potestatibus, quæcunque fuerint, sunt, vel erunt sapientiores, potentiores, fortiores, justiores et ditiores sunt. Sapientiores quidem sunt, quia omnem veritatem edocti sunt; sicut ipse Dominus ait: «Cum autem venerit ille Spiritus veritatis, docebit vos omnem veritatem (Joan. xvi, 13).» Sapientiores item sunt, quia os et sapientiam a Domino susceperunt, cui non possunt resistere nec contradicere omnes adversarii ejus. Unde Apostolus ait: «Sapientiam loquimur inter 520 perfectos (I Cor. ii, 6).» Sunt autem et potentiores, quia non solum in terris, verum etiam in cælis obtinent potestatem. Sic enim ipse Dominus ait: «Quæcunque ligaveritis super terram, erunt ligatae et in cælis; et quæcunque solveritis super terram, erunt soluta et in cælis (Math. xviii, 18).» Non sufficit eis terra, ipsi cæli in eorum principatu et imperio continentur. Habent potestatem claudere et aperire, suscipiunt quos volunt, quosque volunt excludunt. Quid de eorum fortitudine dicam, quos etiam ipsi maligni spiritus formidant? Eis quidem venientibus fugiunt et ante eorum præsentiam stare non possunt. De divitiis autem quid attinet dicere, cum tam divites sint, ut nihil amplius habere concupiscant? Sunt enim, ut Apostolus ait, «sicut egentes, multos autem locupletantes, tanquam nihil habentes, et omnia possidentes (II Cor. vi, 10).»

Ille ditissimus est, cui sua sufficiunt. Sola necessaria habebat Diogenes et cunctis imperatoribus ditior erat, quia nihil amplius habere volebat. Pauper est, qui mendicat; mendicant autem imperatores, non quidem voce (quamvis aliquando et voce) sed desiderio, quia hujusmodi pro una domo, quam habent, centum desiderant. Contra autem Dominus ait: « Vos qui reliquistis omnia, » centum accipietis in hac vita, quia satis habebant et nihil amplius cupiebant. Ipsa autem sufficientia plus quam centuplum computatur (1787). Susceperunt igitur sancti non solum centuplum, verum etiam plus quam centuplum, quia cum Christo adherent, omne ipsorum desiderium finitum est, quod eis avaritia suscitare poterat. Major est sufficientia omnibus divitiis. Qui igitur sufficientiam habet, omnes, et plusquam omnes divitias habet. Habent ergo non solum centuplum, sed plus quam centuplum. Sequitur: « Vos, qui secuti estis me, sedebitis super sedes duodecim, judicantes duodecim tribus Israel (Matth. xix, 28). » Illi soli digni sunt judicare, qui sequuntur Jesum; qui eadem post ipsum via incedunt; qui veritatem et justitiam diligunt, et hominis personam non respiciunt. Tales sunt iudices nostri, tales sunt sancti apostoli; qui sedentes super sedes duodecim judicant duodecim tribus Israel. Sed quare super sedes duodecim; quia totidem sunt mundi partes, secundum illud: « Quando dividebat Altissimus gentes, quoniam non lo separabat filios Adam, constituit terminos populorum, juxta numerum filiorum Israel (Deut. xxxii, 8). » Hanc autem divisionem tunc Dominus fecit (1788), quando ad predicandum discipulos ire precepit, dicens eis: « Ite in universum mundum, predicare Evangelium omni creaturae (Marc. xix, 20). » Nullam mundi partem reliquit, qui mundum universum predicari jussit. Sic igitur divisit Dominus gentes, et ita separavit filios Adam, ut alii per Petrum, alii per Joannem, atque alii per alios converterentur ad fidem. Hoc autem et illud significare videtur, quod in Psalmis de Christo legitur: « Pro patribus tuis nati sunt tibi filii; constitues eos principes super omnem terram (Psal. xlii, 17). » Pro patribus enim Salvatori nostro filii nati sunt, quia, secundum numerum patrum factus est et numerus filiorum. Duodecim quippe fuerunt filii Jacob, ex quibus Synagoga tota manavit. Duodecim et sunt filii Christi, ex quibus Ecclesiae multitudo pullulavit. Non dedignatur Salvator noster eos dicere patres, ex quibus secundum carnem originem duxit. Audi ipsum dicentem: « In te speraverunt patres nostri, speraverunt, et liberasti eos (Psal. xxi, 5). » Vocantur igitur apostoli et reges, et principes. Vocantur duces, et iudices, vocantur et aliis nominibus, quae viris convenire valeant. O iudices super omnes

(1787) Cod. Vat.: *Mendicant autem imperatores. Non autem voce, quamvis aliquando et voce, et desiderio mendicant. Bene ergo Dominus ait: « Vos qui reliquistis omnia, » etc.: centuplum accipietis in hac vita, quia cum omnia haberent, pauperes erant. Qui habebat unam domum, centum desiderabat. Nolo nul-*

A iudices, qui non solum homines, sed ipsos quoque angelos judicabunt! Hoc enim et Apostolus ait: « Nescitis quia et angelos judicabimus? » (I Cor. vi, 3) in illo tremendo judicio, cui omnis rationalis creatura astabit; quanto et angeli, et homines omnes simul in unum convenient, quando nobilis in portis Ecclesiae sponsus, et Dominus cum his senatoribus terrae iudicibus sedebit. Ille quoque superbus cum omni suo exercitu ibi astare necesse habebit, qui supra caelos ascendere, et sedem suam ponere minabatur. Ad istorum sententiam damnabitur, ille, qui eos ipsos accusare non cessat. Isti ergo soli reges et principes; isti soli duces et iudices dicendi sunt; isti sunt, de quibus dicitur: « Principes Juda duces eorum, principes Zabulon, principes Nephtali, (Psal. lxxvii, 28). » Isti sunt illi reges, de quibus dicitur: « A templo tuo in Jerusalem tibi offerent reges munera (Ibid. 30). » Sunt autem apostoli et pastores, non qui oves pascant herbis, sed qui animas reficiunt spiritualibus verbis. Si pastores sunt et oves habent. Oves eorum nos sumus, si tamen oves sumus. Si vero oves non sumus, de eorum gregibus non sumus, quoniam isti pastores non custodiunt nisi oves. Unde et Petro a Domino dicitur: « Si diligis me, pascere oves meas (Joan. xxi, 17). » Et Dominus de seipso ait: **521** « Ego sum pastor bonus, et cognosco oves meas, (Joan. xi, 14). » Vis esse ovis? Esto humilis et innocens: esto pater et mansuetus, pelle superbiam et rapacitatem, nulli noceras, nulli injuriam facias, lacte tuo vivant pauperes Christi, et lanis tuis calefiant. Tales pastores tales oves diligunt. Sunt autem negotiatores, et tales, qui terrena caelestibus, et transitoria aeternis commutare valeant. Isti sunt illi negotiatores, qui, inventa una pretiosa margarita, venditis omnibus, eam emerunt. Isti sunt, quibus Dominus peregre proficiscens tradidit bona sua, dicens: « Negotiamini, dum venio (Luc. xxi, 13); » cui redeunti omnem pecuniam multiplicatam restituant. Unde et unicuique eorum congratulans ait: « Euge, serve bone et fidelis, intra in gaudium Domini tui (Matth. xxv, 21). » De Ecclesia scriptum est, quia « facta est quasi navis negotiatoris, seu institoris de longe portans panem suum (Prov. xxxi, 14). » Isti negotiatores neminem fallunt, et incomparabiles, magnaque divitias vili pretio vendunt. Architecti quoque sunt sancti apostoli non inferiores Beseleel, et Ooliab, quos omni sapientia Dominus replevit ad tabernaculum testimonii construendum. Illorum structura, et operatio jam nimis vetustate consumpta et soluta est; horum autem aedificium manet in aeternum. Illi auro, et gemmis, isti virtutibus induunt sacerdotes, de quibus dicitur: « Sacerdotes tui induantur justitiam, et sancti

lam habet, et sufficit tibi. Ipsa sufficientia in centum computatur.

(1788) Cod. Vat.: *Duodecim igitur partes secti, quia tantus est numerus filiorum Israel. Eadem interpretatio legitur in cap. 52 comment. Deuter.*

uni exsultent (*Psal. cxxxi, 6*). Illi autem istos figurabant, quorum operatio, si spiritualiter intelligatur, non illorum, sed justorum est. Qualis architectus beatus Paulus, qui de seipso loquitur, dicens: « Secundum gratiam, quæ data est mihi, ut sapiens architectus, fundamentum posui. Fundamentum autem aliud nemo potest ponere, præter id, quod positum est, quod est Christus Jesus. Si quis autem superædificat super fundamentum hoc, aurum, argentum, lapides pretiosos, ligna, fennum, stipulam, uniuscujusque opus manifestum erit. Dies enim Domini declarabit, quia in igne revelabitur, et uniuscujusque opus quale sit, ignis probabit. Si cujus opus manserit, qui superædificaverit, mercedem accipiet. Si cujus opus arserit, detrimentum patietur: ipse autem sic salvus erit, sic tamen quasi per ignem (*I Cor. iii, 10*). » Hæc verba longa indigent expositione, in quibus jam a pluribus laboratum est. Ego tamen quod intelligo breviter dicam. Fundamentum Christus est, super quod tota Ecclesia, et boni et mali fundati sunt. Unde ipse Dominus ait: « Omnem palmitem in me non ferentem fructum tollet eum (*Joan. xv, 2*), » ostendens etiam malos palmites per baptismi sacramentum in se esse fundatos. Et quamvis aliquando tollendi sint, adhuc tamen in Christo sunt, quoniam in Ecclesia sunt. Aurum autem, argentum, et lapides pretiosi bona opera sunt, lignum vero, fennum, et stipula peccata intelliguntur. Magnam igitur injuriam facimus huic tam nobili fundamento, quando illud in nobis peccata nostra portare et sustinere cogimus. De ipso tamen scriptum est, quod peccata nostra portavit, et pro nobis dolet (*Isa. xlii, 11*). Sustinet enim, et libenter expectat, tantum ut convertamur, et poenitentiam agamus, et sarcinam inutilem abiciamus. Quod si fecerimus, salvi erimus, sic tamen quasi per ignem. Quicumque enim digne conversus fuerit et poenitentiam egerit, non solum a minoribus, ut quidam intelligere voluerunt, verum etiam a majoribus peccatis liberabitur, et salvus erit. Omne enim peccatum, dicit Dominus, et omnis blasphemia remittetur hominibus, spiritus autem blasphemie, per quam in malo perseverantia intelligitur, non dimittitur (*Math. xii*). Ecce omne peccatum dimittitur, dicit Dominus, unum tantum excipitur, quod illi quidem faciunt, qui poenitere nolunt. Dimittitur quidem per poenitentiam omne peccatum, sed non penitus dimittitur poena peccati. In baptismo vero utrumque dimittitur. De martyribus quoque nulla post martirium poena exigitur. Potens est igitur Dominus, et brevire, quantum voluerit, et penitus dimittere cui voluerit poenam peccati. « Beatus igitur ille, cui non imputavit Dominus peccatum (*Psal. xli, 2*). » Gaudeant itaque poenitentes, quia peccata dimissa sunt eis; timeant tamen, quia nesciunt, an adhuc poena peccati dimissa sit eis. Quicumque enim die conversi fuerint, si tamen digne conversi fuerint, salvi erunt. Et hoc quidem per ignem. Salvi igitur sunt, sed ignis manet; peccatum dimissum est, sed non poena peccati.

A Legimus quosdam post mortem miraculis claruisse, et tamen purgatorio deputatos fuisse. De quibus dubitari non potest, et peccata eis dimissa fuisse, et poenam peccati dimissam non fuisse. De talibus igitur dictum est: « Si cujus opus arserit, detrimentum patietur, ipse vero salvus erit, sic tamen quasi per ignem (*I Cor. iii, 10*). » Cæteri vero homines, quorum peccata ardebunt, non utique salvabuntur per ignem, sed potius æternam mittentur in ignem; cæteri, inquam, homines, præter eos, qui poenitentiam egerunt de peccatis suis. Poenitentiam agere dico, sine poenitentiae remedio de hac vita non exire; qui enim sine poenitentia moriuntur, sine fine cruciabuntur. Hoc est enim illud unum peccatum, quod non dimittitur hominibus, neque in hoc sæculo, neque in futuro. « Vigilate itaque, dicit Dominus, quia nescitis diem, neque horam (*Math. xxv*). » Sunt autem et alia nomina apostolis valde convenientia, quæ bis, quæ dicta sunt superaddere potest, qui longiorem vult facere sermonem.

522 CAPUT VIII.

De mari novo, et novis piscatoribus.

« Hoc mare magnum et spatiosum: illic reptilia, quorum non est numerus. Animalia pusilla, et magna: illic naves pertransibunt (*Psal. ciii, 25*). » Narrat Matthæus evangelista, quod Dominus, et Salvator noster transiens juxta mare Galilæe vidit Petrum, et Andream et Joannem, et vocavit eos, dicens: « Venite post me, faciam vos fieri piscatores hominum (*Marc. i*). » Quando audio homines pisces vocari, et Christi discipulos piscatores hominum fieri, quod ad litteram quidem intelligi non potest, necessario novum mare et nova retia, et novos piscatores et novos pisces intelligere cogor. Novum igitur mare mundus iste, de quo modo superius diximus: « Hoc mare magnum et spatiosum, illic reptilia, quorum non est numerus. » Retia Evangelia, pisces homines, piscatores vero apostoli sunt. Tantum est hoc mare, quantum et mundus, in quo animalia magna sunt, et ut in Genesi legitur æete grandia, per quæ reges et principes, cæterique majores, et potentiores homines intelliguntur. Pusilla vero animalia, et reptilia, quorum non est numerus, cætera hominum multitudo infinita uniuscujusque sexus, cujuscunque ætatis, cujuscunque ordinis et conditionis, cujuscunque linguæ et nationis intelligi potest. Sicut autem pisces maris, alii mites sunt, et simpliciter vivunt; alii vero raptores sunt, qui alios persequuntur, et devorant; ita et in hoc mundo inter homines fieri videmus, et simplicem turbam a latronibus et iniquis hominibus quotidie devorari, multisque modis devorari conspiciamus. Est autem hoc in mari, et draco ille magnus, serpens antiquus qui est diabolus, et Satanus, quem Dominus formavit ad illudendum ei. De quo et ad beatum Job ipse Dominus loquitur, dicens: « Ecce Bechemoth, quem feci tecum, fennum quasi bos comedit. Ipse est principium viarum Dei, quæ fecit eum, applicabit gladium ejus (*Job xl, 10*). » Huic montes herbas ferunt, omnes bestie agri ludent

*Hi. Creatura Dei est diabolus, ipse eum formavit, A ipse eum fecit, sed non qualis est, eum fecit. Quod enim ait: « Draco iste, quem formasti ad illudendum ei (Psal. ciii, 26), » non de prima ejus creatione intelligendum est; sed quia per superbiam elevatus in veritate non stetit, talis postquam cecidit, formatus est. Ideo ad talem formam, talemque suæ infirmitatis mensuram redactus est, cui jam homines illudere possunt. Nisi enim sic ligatus a Domino teneretur, quis illius superbiam astutiæque resistere potuisset? Unde et dicitur: « Qui fecit eum, applicabit gladium ejus (Job xl, 14). » Si enim gladius ejus plicatus non fuisset, quis tanti acuminis vulnera ferre potuisset? Gladius igitur applicatio virtutis illius infirmitatem ostendit. Omnes autem illi illudunt (1789), quicumque eum fugiunt, et ad penitentiam redeunt. Quoniam bene beatus Paulus ei illiit, qui cum Ecclesiam persequeretur in ore ejus, et intra illius dentes jam stringebatur, mox ad fidem conversus, tristem eum reliquit. Sic et Maria Magdalena eum decepit, quæ conversa ad Dominum « optimam partem elegit, quæ non auferetur ab ea (Luc. x, 42). » Uno sermone illuditur ei, et uno verbo jam devorata de ipso ejus ventre rejicitur præda. Sufficit peccatrici suam culpam dicere, et ab eo ulterius teneri non potest. Valde ergo illuditur ei, multumque complicatus est gladius ejus. Vocatur autem Bechemoth, quod *bestia* interpretatur, quoniam crudelis est et sensu bestiali utitur. Angelica namque dignitate privatus, bestias crudelissimas per omnia imitatur. Ecce, inquit, Bechemoth, quem feci tecum, quem feci sicut te (unus est enim utriusque creator) femur sicut bos comedit. Dicit propheta: « Vere femur est populus, siccatus est femur, et occidit flos (Isa. xl, 8). » Non ergo viros et sapientes, sed populum stultum et indisciplinatum comedit Bechemoth. Ipse est enim principium viarum Domini. Ipse ante alias creaturas factus esse creditur; quod sic tamen intelligi potest, ac si diceretur: Ipse est causa atque principium ut via Domini, quæ una erat, in duas vias divideretur, ut jam non omnes per unam viam cælos ascenderent, sed alii per aliam viam in infernum descenderent, dum aliis dicatur: *Ite*, aliis dicatur, *Venite*. Et huic montes herbas ferunt. Mali montes qui diabolum nutriunt, et draconi cibum ministrant. Cibus diaboli, et refectio ejus peccatum est. Qui plus peccat, majora ei convivia parat. Nulli igitur sic ei serviunt sicuti mali reges et principes; sicuti cuncti avari et divites, qui per montes significantur. Isti enim non solum peccant, sed et alios secum peccare compellunt. Considera modo quanta homicidia, quanta rapina, quanta perturbatio per eos ubique fiat. Unde et bene dicitur: « Omnes bestie agri ludunt ibi (Job*

xl, 15). » Bestie agri vitia sunt, et maligni spiritus. **523** Istæ igitur bestie ludunt ibi, id est in montibus supradictis, in cordibus videlicet iniquorum. Ibi dilectantur, ibi suaviter requiescunt, ibi theatra faciunt, et palatia construunt. Illuc socios introducunt, ut faciant novissima eorum pejora prioribus. Misera illa peccore, miseræ illæ animæ quæ tam crudelium bestiarum habitatio factæ sunt. Tales pisces habitant in hoc mari, ubi reptilia, quorum non est numerus, ubi animalia pusilla et magna, ubi et draco iste, quem Dominus formavit ad illudendum ei; de quibus usque modo locuti sumus. In magnum et profundum pelagus mittuntur piscatores apostoli, qui in hoc mare piscantur veniunt. Difficilis piscatio est, ubi et pugnare, et piscari necesse est. Hinc ponunt retia ad pisces capiendos; inde gladios extendunt ad hostes pellendos. Quid dicam, quod quidam pisces sua sponte capiuntur, et retia ingrediuntur, qui postea eadem retia scindere et dissipare nituntur? Tales pisces fuere Arius, Sabellius, et Manichæi, et multi alii, qui apostolicam prædicationem, et catholicam fidem evacuare conati sunt; a quibus sancta Ecclesia, navesque apostolicæ magis fatigatae et concussæ sunt, quam ab ipsis etiam tyrannis, qui cruentis eam gladiis persequabantur. Hanc tam immensam perturbationem præviderat Propheta, cum diceret: « Qui descendunt mare in navibus, facientes operationem in aquis multis. Ipsi viderunt opera Domini, et mirabilia ejus in profundo. Dixit, et stetit spiritus procellæ, et exaltati sunt fluctus ejus. Ascendunt usque ad cælos, et descendunt usque ad abyssos, anima eorum in malis tabescebat. Turbati sunt, et moti sunt sicut ebrius, et omnis sapientia eorum devorata est. Et clamaverunt ad Dominum, cum tribularentur, et de necessitatibus eorum liberavit eos. Statuit procellam ejus in auram, et siluerunt fluctus ejus, et lætati sunt, quia siluerunt, et eduxit eos in portum voluntatis eorum (Psal. cvi, 23 et seq.). » Paucis verbis apostolorum prædicationem, miraculorum efficaciam, tyrannorum sævitiam, et cœptis datam consolationem Psalmista comprehendit. Quando enim sancti Apostoli, aliique doctores in hujus maris profundissimum pelagus ad prædicandum descendebant facientes operationem in aquis multis, id est in populis multis, per singulas videlicet civitates, mortuos suscitantes, cæcos illuminantes, leprosos mundantes, paralyticos curantes, et alia mirabilia facientes, tunc ipsi viderunt opera Domini, et mirabilia ejus, quæ in hoc profundo Dominus per eos operabatur. « Dixit, et stetit spiritus procellæ, et exaltati sunt fluctus ejus (1790); (Ibid.). » Sic igitur, et tunc eo jubente turbatum est mare, et exaltati sunt fluctus ejus, alii bene, alii

(1789) Eadem expositio habetur in commentario super hunc locum tom. I, p. 293 c. 1: « Dei namque viarum, id est operationum, diabolus principium est; quoniam inter omnes creaturas primus factus est, applicavit autem Dominus gladium ejus, quia

nisi plicatus fuisset, ne recta cuspe semper feriret, perpauci ejus deceptionis gladium effugere possent. »

(1790) Hujusmodi expositio perfecte consonat cum commentario S. Brunonis in hunc Psalmum.

male (1791). Alii per ipsos, alii contra ipsos. Alii dicebant, dimittantur, quia boni sunt, alii dicebant, occidantur, quia mali sunt. Alii videntes signa, quae faciebant, deos eos vocabant, et usque ad caelos laudibus exaltabant: alii indignantes et super eos impetum facientes, in abyssum mergere conabantur; et hoc est, quod ait: « Ascendit usque ad caelos, et descendit usque in abyssum (*Ibid.*) » Unde anima illorum in malis tabescebat, tanto aliquando cruciatus ferre non valens. Inde est, quod Apostolus ait: « Nolo ignorare vos, fratres, de persecutione qua facta est nobis in Asia, quoniam supra modum gravati sumus: ita ut tæderet nos etiam vivere (*II Cor. 1, 8*). Turbati sunt itaque et moti sunt, sicut ebrius, non calice vini inebriati, sed calice passionis et afflictionis. Et omnis sapientia illorum deglutita est; sicut beatus Job de seipso ait, dicens: « Cogitationes meae dissipatae sunt, torquentes eor meum (*Job. xvii, 11*). » Bonae namque cogitationes, quibus vir sanctus in Dei contemplatione vacare solebat, tantarum angustiarum afflictione dissipatae erant; tantaque erat vis passionis et doloris numerositas, ut nihil aliud cogitare posset. Sic igitur et in hoc loco omnis eorum sapientia dolorum immensitate aliquando deglutita est. Cumque eam ferre non possent, clamaverunt ad Deum, et exauditi sunt, et eduxit eos in portum voluntatis eorum. Aliquando enim nec ipsa tormenta sentiebant, quae illis ab ipsis inferebantur. Quod bene quidem in Evangelio significatum est, quando discipuli clamantes dixerunt: « Domine, salva nos, perimus. Qui surgens, imperavit ventis, et mari, et facta est tranquillitas magna (*Matth. viii, 26*). » Haec autem maris hujus tam immensa perturbatio a temporibus apostolorum usque ad tempora Constantini imperatoris sanctam Ecclesiam instanter perturbavit, et vix aliquando quievit. Inde vero pax, et tranquillitas facta est, Christi piscatores quieti, et securi piscari, et sagenam ad terram trahere coeperunt. De qua in Evangelio dicitur: « Simile est regnum caelorum sagena missa in mare, et ex omni genere piscium congreganti, quam, cum impleta fuisset, educentes; et socus litus sedentes, elegerunt bonos in vasa sua, malos autem foras misere (*Matth. xiii, 47*). » Sed non sagena plena est, adhuc pisces ingrediuntur; « cum autem plenitudo gentium introierit; **524** tunc omnis Israel salvus fiet (*Rom. xi, 25*); » tuncque malis piscibus reprobatis, boni ad vitam ducuntur æternam.

CAPUT IX

De avibus novis.

Legimus in Genesi Dominum præcepisse ut aquae producerent et pisces secundum genus suum, et aves in species suas. Et factum est ita. « Benedixitque eis Deus, et ait: Crescite, et multiplica-

(1791) Cod. Vat. et editio: *Eo namque juente stetit, id est non transit, sed perseveravit spiritus procellae. Ipse est enim de quo scriptum est: Ego Dominus qui conturbo mare, et intumescunt fluctus ejus.*

mini, et replete aquas maris, avesque multiplicentur super terram (*Genes. 1, 23*). » Pisces, et aves unam originem habent, et utraque ex aquis creata sunt. Alii profunda petunt, alteræ ad caelestia elevantur. Boni sunt illi, et illae, quia inter omnes aliæ creaturas isti primam benedictionem accipere meruerunt. Per hos igitur viri sancti significantur, qui ex aquis regenerati sunt. « Nisi » enim « quis renatus fuerit ex aqua, et Spiritu sancto, in regnum Domini non intrabit (*Joan. iii, 5*); » qui et profunda Scripturarum, quae per aquas significantur, penitus rimantur, et virtutum alis ad caelestia elevantur. Sed satis de piscibus modo superius locuti sumus. Dignum est ut de avibus amodo loquamur. Nisi pristinæ aves, quæ ante nos volare videmus, aliæ aves significarentur, longo melloris digniorisque naturæ, nunquam Ecclesia columba vocaretur, dicente Domino: « Una est columba mea (*Cant. vi, 8*): » nunquam Joannes evangelista aquila diceretur; nunquam David rex, et pelicanus, et nycticorax, et passer vocaretur, sicut vocatur, teste Scriptura: « Similis factus sum pellicano in solitudine, et sicut nycticorax in domicilio. Vigilavi, et factus sum sicut passer solitarius in tecto (*Psal. ci, 7*). » Et non solum homines, verum etiam ipsi angeli avium speciem, atque naturam suscipere videntur. Ubique alatos et pennatos eos esse videmus. Volare quoque magis, quam incedere describuntur, quod avium quidem proprium est. Vela quoque tabernaculi opere plumario facta leguntur (*Exod. xxvi*). Et quatuor animalia in Ezechiele, et Apocalypsi plena oculis ante et retro senas habere alas scribuntur. « Et primum quidem animal simile est homini, secundum simile leoni, tertium vero simile vitulo, quartum autem simile aquilæ volanti (*Ezech. 1, 8, et Apoc. iv, 6*). » Similiter autem et Isaias: « Vidi, inquit, Dominum sedentem super solium excelsum, et plena erat omnis terra maiestate ejus, et ea quæ sub ipso erant, replebant templum. Seraphim stabant super illum, sex alæ uni, et sex alæ alteri (*Isa. vi, 1*). » Aves igitur in mari, aves in terra, aves in caelo, et aves super eorum. Omnia elementa nos volare docent, omnia nos ad superiora et caelestia provocant. « Quis » igitur « mihi dabit pennas sicut columbæ, et volabo, et requiescam? » (*Psal. cxv, 7*). Jam aves facti sumus, quia in aquis regenerati sumus. Alæ solummodo desunt nobis (1792). Penna struthionis absimilis est pennæ accipitris et herodii, qui inter alias aves velocissimi sunt; struthio vero propter alarum infirmitatem a terris se elevare non valet. Habet igitur alæ, sed infirmas, habet pennas debiles. Tales sunt hypocritæ, et hæretici, qui accipitres, et herodii esse videntur; sed struthiones sunt, neque habent alæ, quibus volare valeant, vel ad caelestia erigantur.

Sic igitur, etc.

(1792) Cod. Vat. et editio: *Illas quæramus, quoniam sine aliis et vennis volare non possumus.*

Alæ igitur virtutes sunt, alæ bona opera intelliguntur, sine quibus volare non possumus. Ipsæ nos ferant, ipsæ ad cœlestia elevent. Habes humilitatem, alæ tibi est. Habes misericordiam, alæ tibi est. Habes patientiam, alæ tibi est. Quot virtutes habes, tot alas habes. Si habes charitatem, ut Deum et proximum diligas, duas alas habes, quæ tibi ad volandum sufficere possunt. Seraphim tamen et quatuor animalibus non sufficiunt duæ alæ; senas enim habent, quoniam aliis volant, aliis capita pedesque tegunt. Per caput et pedes, initium et finem intelligimus. Velant igitur animalia caput suum, ne forte ab eis querere velimus ea quæ ante mundi initium facta sunt. Velant autem similiter et pedes, quoniam ea quæ post mundi finem in hoc mundo futura sunt nequaquam nobis paudere volunt. Unde Isaias deos gentium irridens, ait: « Dicite mihi, quæ prima fuerit, et ultima quæ futura sunt, et dicam quod dixi estis vos (Isa. xli, 25). » Sed non potestis; et ideo nihil estis. Superfluum igitur esse videtur, vel ea querere, quæ ante mundi initium fuere, vel ea quæ post finem futura sunt. Nam et si quæras, nemo est qui tibi dicat. Si posses a capite et a pedibus animalium istorum alas amovere, tunc forte prima et ultima scire posses. Solent enim homines hæc querere, et quamvis ex superabundanti, in talibus laborare, scire cupientes an post mundi finem cœlum volvatur, sol, et luna, et stellæ solito more circumferantur, an flumina currant, fontes præumpant, utrum arbores et herbes sint, et multa alia, quæ hominum curiositatem movere solent. Hæc autem interrogantibus honestissime respondetur: Seraphim, et quatuor animalium pedes obvolatos esse, et videri non posse; expectandam tamen esse, donec alæ amoveantur. Volant autem duabus alis, illis videlicet quæ in medio sunt, quia de omnibus quæ in hoc mundo sunt a principio usque ad finem plenissime loquuntur. Sunt autem plena oculis aure

et bona tenemus. Unde et Salomon ait: « Sapientis oculi in capite ipsius: stultus in tenebris ambulat (Eccle. ii, 14). » Retro vero oculos habent, quæ antiquorum memores patrum eorum vitam et sanctam conversationem imitari conantur; sicut ille qui dicebat: « Cogitavi dies antiquos, et annos æternos in mente habui. (Psal. lxxvi, 6). » Retro enim oculos habebat, quando dies antiquos cogitabat: ante vero oculos, quando annos æternos in mente habebat. Si solum istum versiculum custodiamus, et ante et retro oculis pleni sumus. Nec vacat a mysterio, quod animal primum hominis faciem habere describitur, per quod videlicet Matthæum apostolum et ejus evangelium intelligimus. Ipse enim a Christi nativitate incipiens perfectum hominem, et de hominibus natum eum ostendit esse, totam ejus ab Abraham usque ad ipsum genealogiam describens. Marcus vero Ieonis faciem habere videtur, in cujus evangelii principio vox in deserto clamare describitur. Lucas autem beatus bovis faciem habet, quoniam a sacerdote scribere incipit, quod maxime propter sacrificia institutum est. Bos autem inter alia sacrificia major est hostia. Quare autem aquilæ faciem Joannes habeat ipsius Evangelii initium aperitissime ostendit. « In principio, » inquit, « erat Verbum, et Verbum erat apud Deum, et Deus erat Verbum (Joan. i). » Qui sic loquitur longe sublimius quam aquila volat. Istæ tamen quatuor animalium facies tam diversæ aliquid nobis conferuntur; quoniam homo ad rationem, leo ad fortitudinem; bos ad laborem; et aquila ad contemplandum (1793) nos provocat. Homo denique predicare, leo pugnare, bos laborare, et aquila volare nos docet. Has igitur animalium species imitemur (1794); istæ nobis sint in exemplum. Non respiciamus ad struthionem, cujus alæ infirmæ sunt, non attendamus ad hypocritas, qui se fingunt esse quod non sunt, quibus tunc alæ deficient quando eis maxime necessariæ erant: alas potius accipitris et herodii suscipiamus, non ut aliquid rupianus, verum ut obedientiam nobis injunctam celerrime faciamus. Talium enim avium, alarumque omnium, quæ de rapina vivunt, alæ quidem, et pennæ bonam significationem habere possunt, unguis vero et rostra, et actionem, et significationem impiam gerunt. Per tales enim significantur maligni spiritus, quorum omnis operatio furtum et rapina est. Istæ sunt illæ aves quas abigebat Abraham. Istæ sunt quæ rapiunt bonum Dei verbum de corde hominum, ne credentes salvi fiant. Talibus avibus totus hic aer plenus est, quæ quoniam veloces et invisibiles sunt, magnam ubique cunctis hominibus persecutionem faciunt.

CAPUT X.

De fluminibus notia.

« Fluminis impetus lætificat civitatem De: san-

edificavit tabernaculum suum Altissimus (*Psal.* XLV, 8). » Legimus in Genesi quod fluvius egrediebatur de paradiso, qui deinde dividitur in quatuor capita. Nomen primo Phison : secundo Gyon (1795) : tertio Tigris : quarto Euphrates. His autem irrigatur, et fertilis redditur tota illa terra. Legitur autem similiter (1796) in Apocalypsi, quod de illa nobilissima civitate, cujus muri ex lapidibus pretiosis ædificati sunt, cujus singulæ portæ ex singulis margaritis factæ sunt, cujus plateæ ex auro purissimo stratæ sunt : quod fluvius inde egrediebatur, cujus aqua lucidissima est, quasi crystallus. Sunt etiam et per ripam fluminis arbores nobilissimæ, quæ ferunt fructus duodecim per singulos menses, quarum ipsa folia gentibus sunt ad sanitatem. Hæc ad litteram intelligere ipsa natura prohibet, nobisque aliud valde sublimius quam id quod littera sonat significare videntur : præsertim cum alibi scriptum sit : « Flumina plaudent manibus in idipsum (*Psal.* xcvii, 8). Quomodo autem flumina, quæ manus nullas habent, manibus plaudere possunt? Nova sunt ista flumina, et de novo mundo sunt. Novus mundus hæc civitas Dei est, quam fluminis impetus lætificat. Hoc autem flumen Christus est, cujus affluentissima sapientia, et scientia sanctam Ecclesiam lætificat. Unde et alibi dicitur : **526** « Sapientia prædicat, foris clamitat, in plateis dat vocem suam (*Prov.* viii, 1). » Hæc et in templo clamat, dicens : « Si quis sitit, veniat, et bibat, et de ejus ventre fluent aquæ vivæ (*Joan.* vii, 38). » Hic est ille fons, de quo dicitur : « Quoniam apud te est fons vitæ (*Psal.* xxxv, 10). » Qui et mulieri Samaritanæ loquitur, dicens : « Qui biberit ex aqua, quam ego dabo ei, fiet in eo fons æquæ salientis in vitam æternam (*Joan.* iv, 14). » Hic igitur fluvius, quo paradisu mundatur, et Ecclesia lætificatur, in quatuor capita dividitur, per quæ quatuor Evangelia significantur. Et primum dicitur Phison, quod *oris mutatio* interpretatur. Evangelica namque prædicatio ora hominum, linguasque mutavit, ut qui prius falsos deos laudabant et prædicabant, nunc unum et verum Deum, ejusque mirabilia laudent et prædicent. Quid enim, nisi Evangelium, beati Pauli os mutavit? Ut qui prius circumcisionem prædicabat, postea, mutato ore, loquitur dicens : « Circumcisio nihil est, et præputium nihil est (*I Cor.* vii, 19). » Lege sanctorum historias, et videbis illum, qui paulo ante Jovem ut Deum omnipotentem laudabat, mox, ore mutato, Jovem ipsum non Deum esse, sed dæmonium affirmat. Videbis et illum, qui vanas poetarum fabulas ludendo, et insanendo cantare solebat, hymnos et psalmos jubilaré. Hanc autem oris et linguarum mutationem facit Phison, quia sermo evangelicus et ora mortuorum solvit, et linguas infantium disertas facit. Quanta tunc oris mutatio facta est, quando apostoli, qui vix una lingua, utpote pauperes et rusticani, loqui noverant, mox divinitus

(1795) Cod. Vat., Geron.

A inflammati omnibus linguis loqui cœperunt? Gyon autem *pectus* interpretatur. Respice nunc ad pectus pontificis, et vide ibi rationale. Quære etiam quare pontifices de sacrificiis pectusculum in partem suscipiant; ideo fortasse, quia de pontificis pectore Gyon iste fluvius, qui pectus dicitur, fluere debeat. Et revera semper de pectore populus Christianus, et Domini civitas lætificetur et satiatur. Cor enim in pectore est, in quo est sedes et fons totius sapientiæ et scientiæ. De hoc fluvio bibebat beatus Joannes, quando super pectus in cœna recumbens vidit illud quod postea scripsit : « In principio erat Verbum, et Verbum erat apud Deum, et Deus erat Verbum (*Joan.* i). » Quodcumque de fluvio Gyon bibere volumus, ad pectora pontificum respiciamus. B Ideo enim sic ornata sunt, ut magnum ibi sapientiæ thesaurum reconditum intelligamus. Tigris vero *sagitta* dicitur, quia hic fluvius quasi sagitta velocissimus est. Sed quid tantæ velocitatis, ut evangelica prædicatio, quæ quocunque discurrens, satis brevi tempore mundum universum implevit? Jam ab Jerusalem usque Illiricum nobilis ille sagittarius beatus Paulus prædicaverat Evangelium, cum se in Hispaniam profectus velle dicebat, ut ibi quoque Evangelii sagittas effunderet. « Misi » enim Dominus « sagittas suas, et dissipavit eos. (*Psal.* xvii, 15). » De quibus et alibi dicitur : « Etenim sagittæ suæ pertransierunt (*Psal.* lxxvi, 18). » Quid enim aliud quam sagittæ sunt Evangeliorum verba, quibus maligni spiritus fungantur, et totus vitiorum exercitus perimitur et dissipatur? Unde scriptum est : « Nisi conversi fueritis, gladium suum vibrabit, arcum suum tendit, et paravit illum, et in ipso paravit vasa mortis; et sagittas suas ardentibus effecit (*Psal.* vii, 15). » Istæ sunt illæ « sagittæ potentis acutæ, cum carbonibus desolatoriis (*Psal.* cxix, 4). » — « Sicut » enim « sagittæ in manu potentis, ita filii excussorum. Beatus vir, qui implevit desiderium suum ex ipsis : non confundetur, dum loquetur inimicis suis in porta (*Psal.* cxvii, 4, 5). » Verba Dei in sagittas convertuntur, quibus nullæ inimicorum munitiones resistere possunt. Unde et discipulis Dominus ait : « Ego dabo vobis os et sapientiam, cui non poterunt resistere et contradicere omnes adversarii vestri (*Luc.* xxi, 15). » Restat nunc Euphrates, qui *fertilitas* interpretatur, quæ interpretatio quantum Evangelii conveniat, omnibus patet. Respice in mundum universum evangelica prædicatione ab errore ad fidem conversum, et tunc intelliges quam fertilis fuerit Euphrates, quantumque nobis sua fertilitate contulerit. Hanc autem fertilitatem Psalmista admirans ait : « Mibi autem nimis honorificati sunt amici tui, Deus, nimis confortatus est principatus eorum. Dinumerabo eos, et super arenam multiplicabuntur (*Psal.* cxxxviii, 18 et seq.). » Unde et alibi ait : « Annuntiavi, et locutus sum, multiplicati sunt super numerum (*Psal.* xxxix, 6). » Hinc et Dominus discipulis ait : « Non vos me elegistis; sed ego elegi vos, ut entis, et

(1790) Cod. Vat. omittit *significat*.

fructum afferatis, et fructus vester maneat (*Joan.* xv, 16). » Hinc est etiam quod per Salomonem de Ecclesia dicitur: « Venter tuus acervus tritici valatus liliis (*Cant.* vii, 2). » Quoniam enim ager Dei, vinea Dei, hortus Dei, sancta videlicet Ecclesia tam fructifera est, hoc facit iste Euphrates, cujus flumina perfunditur et irrigatur. Hæc sunt quatuor flumina paradisi de uno fonte procedentia, et de uno Christi pectore emanantia, quibus totus irrigatur mundus. Ab his autem et multa alia flumina orta sunt. Tot enim sunt flumina, quot et librorum volumina. Habet enim et Vetus Testamentum suos fluvios, qui nisi istis fluminibus commisti fuerint, simulque conveperint, mortiferi sunt, et insuaves ad bibendum. « Littera enim occidit, spiritus autem vivificat (*II Cor.* iii, 5); Apostoli verba sunt. Si autem simul convenient, omnem superant potionem. Sunt

A autem et alia flumina, et ipsa mortifera, quorum aquæ, quia amaræ sunt, homines interficiunt. De quibus in Apocalypsi Joannes apostolus ait, se vidisse 527 stellam magnam ardentem, quasi faculam in tertiam partem fluminum cecidisse (*Apoc.* viii, 10). Nomen autem stelle dicitur *absinthium*. Mortui sunt autem multi homines de aquis, quia amaræ factæ sunt. Per hæc autem flumina omnium hæreticorum, philosophorum et poetarum erronea scriptura intelligitur. Quæ quoniam duobus Novi et Veteris Testamenti luminibus non convenit, non immerito tertia pars luminum vocatur. Fuge has aquas, Christiane; amaræ et mortiferæ sunt. Nota sunt flumina, notæ sunt sanctarum Scripturarum volumina, notæ sunt aquæ salientes in vitam æternam, de quibus qui biberit non sitiet ultra.

SENTENTIARUM

LIBER QUARTUS.

CAPUT PRIMUM.

De sancta Trinitate.

« Audi, Israel, Dominus Deus tuus, Deus unus est. Non habebis Deum alienum absque me (*Deut.* vi; *Exod.* xx). » In Psalmis quoque scriptum est: « Israel, si me audieris, non erit in te Deus recens, neque adorabis Deum alienum; ego enim sum Dominus Deus tuus (*Psal.* lxxx, 9). » Hæc Judæi legentes et non intelligentes irrident Christianos, quasi non unum sed tres deos colant. Quibus digne satis Dominus in Evangelio ait: « Erratis, nescientes Scripturas neque virtutem Dei (*Math.* xxii, 29). » Nos enim non tres deos, sed Deum unum in tribus personis colimus, et adoramus Patrem, et Filium, et Spiritum sanctum. Deus quidem unus est, sed personæ tres sunt. Nam Pater Deus est, et Filius Deus est, et Spiritus sanctus Deus est: non tres tamen dei, sed unus est Deus. Tres enim istæ personæ una essentia sunt, una deitas, una virtus, una majestas, una sapientia, una fortitudo, una omnipotentia, unum lumen, unum principium, una claritas, et quæcumque aliæ sunt, præter personalem proprietatem, quæ de una persona dicuntur, et de omnibus pariter dicuntur. Et qualiter enim Pater, taliter et Filius, et Spiritus sanctus Deus est; omnipotens est, fortis, magnus, et sapiens est, et quæcumque alia simili modo dici possunt. Non tamen tres dii, vel tres omnipotentes sunt, sed unus Deus, unus omnipotens, unus fortis, magnus et sapiens. Personalis autem proprietas hæc est, ut Pater genitor, Filius genitus, Spiritus vero sanctus nec genitor, nec genitus, sed ab utroque procedens credatur et intelligatur. Hæc autem fides nostra non argumentis, non syllogismis, non humanis rationibus

edita est, sed solis sanctarum Scripturarum auctoritatibus, non ab homine inventis, sed divinitus inspiratis firmata. Unde et Judæis non credentibus, sibi contradicentibus Dominus ait: « Si crederetis Moysi, crederetis utique et mihi, de me enim ille scripsit (*Joan.* v, 46). » Si quis quaerat ubi de se ipso scripserit Moyses, audiat ipsum dicentem: « In capite libri scriptum est de me (*Psal.* xxxix, 9). Ab ipso cœpit Moyses; ipsum in capite posuit, ut Judæus cito facileque inveniat, quem invenire non vult, nec labore quaerendo, cum nisi per ipsum ad cætera, quæ ibi scripta sunt, pervenire non valeat, legendo: « In principio, inquit, fecit Deus cælum, et terram, et Spiritus Dei ferebatur super aquas (*Gen.* i, 1, 2). » Conveniens fortasse fuerat ut nomen Patris prius poneretur, qui ubique maxime ab ipso Filio honoratur; sed noluit hoc Moyses, imo Spiritus sanctus, qui loquebatur per Moysen. Prius nomen Filii posuit, ne Judæus quaerendo erraret. Sed dices fortasse, Quid est principium? Ipse tibi respondeat, ipse tibi dicat. Dixit aliquando, sed non intellexisti; iterum dicat, si forte intelligas: « Ego principium, qui et loquor vobis (*Joan.* viii, 25). » Crede igitur Moysi, crede auctoritatibus Scripturarum, vel ipsa auctoritas te cogat, et Spiritus sanctus te compellat, ut unum Deum in tribus personis constitearis. Ecce statim in capite hujus libri, qui inter alios primus est, unus Deus, et tres personæ positæ sunt. Deus videlicet Pater, qui fecit cælum et terram, et Spiritus Dei, per quem Pater, et Filius disposuit, et ordinavit quæcumque facta sunt in cælo, et in terra. Hoc enim videtur significare, quod dicitur: « Spiritus Dei ferebatur super aquas (*Genes.* i, 2). » Spiritus

namque Sanctus a Patre Filioque procedens utriusque consilio voluntateque disponit quidquid per Filium Pater operatur. Quia enim Filius Sapiaentia vocatur, ut tam pulchrum opus a sapientia factum intelligatur; merito per Filium, qui Sapiaentia dicitur, factum perhibetur, quamvis a tota sancta et individua Trinitate factum **528** esse non dubitetur. Bene autem Pater, et Filius in Spiritu sancto, qui utriusque communis est, disponere dicuntur quæcunque eis disponere placet, ut communis sit dispositio, quorum communis est operatio. Fecit igitur Deus cælum et terram, per quem Patrem intelligimus. Deus enim commune nomen est, et sicut ad Patrem, ita et ad Filium pertinet, et ad Spiritum sanctum. Sed quia prædixerat, in principio fecit, necessario Pater intelligitur, quia per principium; id est per Filium, operatus est (4797). Prima itaque persona Pater, secunda principium, id est Filius, tertia vero Spiritus Dei, qui super aquas ferebatur, per quem Spiritus sanctus manifestissime demonstratur. Si nihil amplius scripsisset Moyses, solum hoc, quod in capite hujus libri scriptum est, sufficere poterat ad fidei nostræ assertionem, ut unum Deum in tribus personis colere debeamus. Pulchre igitur per Psalmistam Dominus ait: « Holocaustum et pro peccato non postulasti; tunc dixi: Ecce venio, et faciam voluntatem tuam (Psal. xxxix, 8). » Et quasi ab aliquo interrogaretur quis esset, ait: « In capite libri scriptum est de me (ibid., 9). » Quod tale est ac si diceret: Ego sum illud principium, quod in capite libri scriptum est, in quo cælum Pater creavit et terram. Quia ideo nunc Patris voluntatem facere veni, quoniam per sacrificia et holocausta mundus salvari non potuit. Hanc fidem habuit Moyses. Quam fidem David quoque habuerit, videamus: « Verbo Domini, inquit, cæli firmati sunt, et spiritu oris ejus omnis virtus eorum (Psal. xxxi, 6). » Nulla differentia est inter eos: quod unus dicit, uterque dicit. Una fides utriusque est; unum Deum in tribus personis uterque adorat et veneratur. Dominus enim, et Verbum Domini, et Spiritus Domini, tres personæ sunt, et unus Deus, a quibus cælum et terra creata sunt. Et vide quomodo unus Spiritus loquitur in utroque. Vide quomodo id, quod ait Dominus: « In capite libri scriptum est de me, » in utroque conveniat. « In capite » namque « libri scriptum est de me: In principio erat Verbum, et Verbum erat apud Deum, et Deus erat Verbum. » Igitur quod in capite libri scriptum est, Dei Filius intelligitur, ut et nos inveniamus Christum in capite libri nostri, et Judæi eundem inveniant in capite libri sui, et nostri. Quem enim David, et Joannes « Verbum » vocaverunt; ipsum Moyses « principium » dixit. Item ergo per Verbum, et principium significatur. Sed nobis Verbum vocari debuit, qui docibiles sumus, qui ipsius verbum et doctrinam audire et discere parati sumus. Illis vero certe debuit vocari principium, qui eum principium esse non crede-

bant, qui eum noviter cœpiisse, ante matrem non fuisse, quadraginta annos nondum habuisse dicebant. Ecce cogunt vos, o Judæi, libri vestri, auctores vestri, et patres vestri, quibus contradicere non audebitis, ut unum Deum in tribus personis adoratis. Sed fortasse adhuc erratis, non scientes Scripturas neque virtutem Dei, et ideo non creditis neque Moysi, neque David; quorum uterque, ut superius ostensum est, unum Deum et tres personas constituit. « Alia est enim persona Patris, et alia Filii, alia Spiritus sancti. » Unde hoc? quia alia est, quæ loquitur, alia cui loquitur, et alia de qua loquitur. Loquitur autem Pater de Filio, ubi ait: « Ipse invocabit me: Pater meus es tu (Psal. lxxxviii, 27). » Loquitur et Filius de Patre, ubi dicit: « Dominus dixit ad me: Filius meus es tu; ego hodie genui te (Psal. n, 7). » Loquitur Pater de Filio, ubi ait: « Hic est Filius meus dilectus, in quo mihi bene complacui, ipsum audite (Math. xvii, 5). » Loquitur et Filius de Patre, ubi ait: « Pater meus usque modo operatur, et ego operor (Joan. v, 17). » Loquitur autem et ipse Patri, ubi dicit: « Pater juste, antequam te non cognovit; ego autem cognovi te, et hi cognoverunt quia tu me misisti (Joan. xvii, 25). » Et ih̄s: « Volo, Pater, ut ubi sum ego, illic sit et minister meus (Ibid., 24). » Loquitur autem Filius de Spiritu sancto, ubi ait: « Cum venerit Paraclitus, quem ego mittam vobis a Patre Spiritum veritatis, qui a Patre procedit, ille testimonium perhibebit de me (Joan. xv, 26). » Longum est autem, si omnia testimonia colligere velimus, ubi Filius de Patre, et ad Patrem, et de Spiritu sancto in Evangelio locutus est. Sed hæc pauca dixisse sufficiat ad credendum, et intelligendum, aliam esse personam Patris, aliam personam Filii, aliam Spiritus sancti; siquidem alia persona est quæ loquitur, alia cui loquitur, et alia de qua loquitur. Sed Judæi Filii Dei auctoritatem non suscipiunt; nos autem hanc unam auctoritatem præ cunctis auctoritatibus habemus. Dicat igitur ipse nobis quid credere debeamus, ab ipso audiamus, ipse nos doceat fidem nostram; videmus, quid dixerit, quando discipulos ad prædicandum misit: « Ite, inquit, docete omnes gentes, baptizantes eos in nomine Patris, et Filii, et Spiritus sancti (Math. xxviii, 19). » Quare in nomine Patris, et Filii, et Spiritus sancti? Quia a quo creati sumus, ab ipso nos restaurari et sanctificari necesse fuit. Non dixit, ut baptizarent in nomine Patris solummodo, quia non solus Pater nos creavit; addidit Filium, quia et ipse creator est; addidit et Spiritum sanctum, quia ipse quoque nihilominus creator est. Nihil amplius posuit, quia cætera omnia creaturæ sunt. Ab his tribus personis creata sunt omnia; et istæ tres personæ **529** non tres dii, sed unus Deus sunt, Pater, Filius, et Spiritus sanctus. Nāquam in hac paritate has tres personas Dominus posuisset, nisi per omnia æquales essent; nisi in divinitate, in majestate, in

(4797) Cit. edit. habet: operatus sit.

omnipotentis, et in aliis omnibus similes essent. Quales enim Pater, talis Filius, talis Spiritus sanctus. Immensus Pater, immensus Filius, immensus Spiritus sanctus. Aeternus Pater, aeternus Filius, aeternus Spiritus sanctus. Non tamen tres aeterni, nec tres immensi; sed unus aeternus, et unus immensus. Stulti et per omnia insani, qui Platonice syllogismis et argumentis Aristotelicis de summa et omnipotenti Trinitate disputare conantur. Aliter enim se habet substantia Dei, et aliter substantia creaturarum omnium. Illa enim sola aeterna, ceterae temporales. Illa sola immutabilis est; ceterae mutabiles; illa sola contraria non suscipit, aliae vero contrariorum susceptibiles sunt. Sic enim Aristoteles substantiam definiit. Substantia est, quae cum sit una, eadem numero, susceptibilis est contrariorum secundum sui mutationem. In hac autem definitione Dei substantia non continetur; quia cum sit una et eadem numero, neque contraria, neque mutationem suscipiens est. Hanc autem questionem, quia in hoc sermone tractare non sufficimus, in alium tractandum differemus.

CAPUT II.

De eadem.

Sunt quaedam Sabbata, quae dicuntur Sabbata Sabbatorum, ut quaedam sancta dicuntur Sancta sanctorum, quia majora sunt, et quaedam cantica dicuntur Cantica canticorum, quia majora sunt, et beata Virgo Maria dicitur Virgo virginum, quia cunctis virginibus major est; ita quaedam festivitates possunt dici festivitates festivitatum, quia omnibus aliis festivitatibus majores sunt. Tales sunt autem omnes illae festivitates, quas ad specialem Dei omnipotentis laudem colimus et celebramus; sicut est hodierna festivitas, quae in honorem sanctae Trinitatis celebratur. Dividitur enim haec unitas invisibiliter (1798), quia quamvis personae tres sunt, Deus tamen unus est, qui non per partes divinus, sed totus in singulis est. Quia enim una Dei substantia in singulis personis est, divisa quodammodo esse videtur, sed quia tota in singulis est, indivisa esse probatur. Tota enim essentia divinitatis est in Patre, tota in Spiritu sancto, quoniam et Pater Deus, et Filius Deus, et Spiritus sanctus Deus, et hi tres unus Deus. Quia enim non est Deus, nisi unus, non potest alius Deus praedicari de Patre, alius de Filio, et alius de Spiritu sancto; sed idem Deus, et unus numero de omnibus et de singulis praedicatur. Hoc autem sic esse, credere quidem omnino debemus; quomodo sit, vel fieri possit, quaerere penitus non debemus; quoniam nullatenus (nisi divina inspiratione) hujus sacramenti profunditatem intelligere valeamus. Et hoc ideo fortasse, quia in nulla alia substantia tale aliquid inveniri potest. Difficile enim creditur, quod nulla similitudine, nulloque exemplo comprobatur. Nulla enim alia substantia

A est, quaecumque sit, quae una et eadem numero in pluribus esse possit; ut hic homo, hic oculus, hic pes, haec manus, hoc caput; cum unumquodque horum sit unum numero, nullum eorum in pluribus esse potest. Si vero articulus inde tollatur, qui certum numeri significativus est, ut non dicatur hic, vel haec, vel hoc, sed tantum sine articulis dicatur homo, oculus, pes, manus, caput; nihil est quod unumquodque horum de pluribus praedicari prohibeat. Sic enim prolata, jam non numero, sed essentia unum sunt. Unde et philosophus ait: Participatione speciei plures homines sunt unus homo. Petrus enim, Jacobus et Joannes cum sint plures numero, in specie, quae est homo, unum sunt; quoniam et Petrus homo est, et Jacobus homo est, et Joannes homo est. Sed si addatur articulus, vel nomen proprium, et dicatur ita, Petrus, Jacobus et Joannes sunt hic homo, non erit verum. Similiter autem non erit verum si dicatur, hi tres homines sunt Petrus, vel hi tres sunt Jacobus, vel hi tres sunt Joannes. Manifestum est ergo quod nulla substantia una eademque numero, aut articulo, aut proprio nomine demonstratur. Quod autem universaliter dixi nulla substantia, sic est accipiendum, ac si dixissem nulla substantia temporalis, nulla substantia mutabilis et contrariorum susceptibilis. De hac enim sola loquuntur philosophi, hanc solam definiit Aristoteles. Nulla, inquam, talis substantia, cum sit una eademque numero, de pluribus praedicatur. Divina vero substantia (quae utique aeterna est, immutabilis est, et nullius contrarietatis susceptibilis, cum semper simplex et una sit, eademque numero), semper tamen in pluribus est. Semper enim Deus unus, et qui nunquam potest esse sine numero, unus, hic videlicet (ut cum articulo dicam) Deus noster, qui fecit caelum et terram; semper, inquam, et Pater est, et Filius est, et Spiritus sanctus, et totus Pater, totus Filius, totus Spiritus sanctus. Nunquam tamen Pater Filius, nunquam Filius Pater, nunquam Spiritus sanctus, vel Pater, vel Filius est. Et hoc quidem ab humana intelligentia longe est, quia tale aliquid in hac substantia temporalis et mutabilis inveniri non potest. Si enim hic homo, quem tibi digito ostendo, et Simon, et Petrus est, et semper Simon et Petrus, semperque totus et Simon, et Petrus est, necessario concluditur et Petrum esse Simonem, et Simonem esse Petrum. Hic enim collectione talis syllogismus fieri potest. Si Simon Petrus est hic homo, et hic homo est Petrus, ergo et Simon est Petrus. In divina autem et aeterna substantia aliter fit. Semper verum est dicere: Hic Deus noster (quem tibi non digito, sed fide ostendo) et Pater, et Filius est; semperque Pater, semperque Filius est; totusque Pater, et Filius est. Non tamen verum est dicere, ergo et Pater, et Filius est. Potest enim ex his talis fieri, sed non concludit syllogismus. Si Filius Dei est hic Deus, et Deus Pater

(1798) Cod. Vat., ita etiam editio, *indivisibiliter*.

est; ergo et Filius Pater, et Pater Filius est. Quod quidem dicere et credere impium est et falsum. Hoc autem si Arius intellexisset, et duas istas substantias, æternam et mutabilem, tam diversas ab invicem divisisset, neque ipse errasset, neque alios tam multos errare fecisset. Dum enim æternam, et incommutabilem substantiam intra terminos temporalis mutabilisque substantiæ concludere voluit, omnia in illa fieri arbitratus est, quæ in ista esse cognovit. Dixit igitur Filium Patre minorem, et Patrem Filio antiquiorem, quoniam inter homines hoc esse non dubium est. Nullus enim filius nascitur, qui patre minor non sit ætate et persona. Stultus, qui non consideravit substantiam simplicem et æternam neque majus, neque minus suscipere posse. Deus enim semper unus est, æternus est, immutabilis est, et quod ei proprium est, semper est quod est. Unde Moysi interroganti, et scire volenti quis esset, ait: « Ego sum, qui sum. Hæc dices filiis Israel: Qui est misit me ad vos (Exod. iii, 14). » Ille enim vera definitione dicitur esse, qui semper est, qui immutabilis est, qui nunquam cœpit esse, qui nunquam desinit esse, cujus tota essentia una semper est, eadem est. Semper enim et totus Deus sapientia est, semper et totus virtus est, veritas est, humen est, principium est, et similia. Neque aliud est ei esse, et omnipotentem esse, et hæc omnia in ipso sunt unum. Omnia hæc est Pater, omnia Filius, omnia Spiritus sanctus. Quomodo ergo Pater major Filio, vel antiquior esse potest, cum Filius æternus sit, et ante æternum aliquid esse potuit, et antequam Filius esset, Pater esse potuit? Sed ante æternum nihil esse potuit; non est ergo Pater antequam Filius, præsertim cum Filius Dei, verbum Dei sit, virtus Dei sit, sapientia Dei sit. Neque enim antequam verbum, antequam virtus, antequam sapientia, Pater esse potuit. Qualis enim esset si fortis et sapiens non esset? Neque enim sine virtute fortis, neque sapiens sine sapientia esse potest. Sapientia enim in Patre, et Filio, et Spiritu sancto una est, et præter ipsam nulla est. Ipsa est autem de qua dicitur: « Omnia in sapientia fecisti (Psal. ciii, 24). » Et ipsa quidem est Verbum Dei, per quod, sicut scriptum est, « Omnia facta sunt, et sine ipso factum est nihil (Joan. i, 3). » Si ergo hæc sola, et non alia sapientia in Deo est, aut sine sapientia (quod nefas est dicere vel cogitare) Pater aliquando fuit, aut ante hanc sapientiam nunquam fuit, impossibile est igitur ante Filium Patrem fuisse. Sed dicit Arius: Prius est qui gignit quam ille qui gignitur, quoniam eum qui gignit necesse est esse, neque enim qui non est, gignere potest; ille vero qui gignitur, nondum est; quia, secundum philosophorum sententiam, quod sit, non est. Miser et infelix, qui Verbi Dei generationem, sicut alias omnes generationes fieri arbitratur! Propheta de Filio

A Dei miratur, et dicit: « Generationem ejus quis enarrabit? (Isa. lxxxviii, 8). » Et Arius infelix ab aliis generationibus hanc unam singularem et admirabilem differre non putat. Possumus autem in creaturis etiam talia invenire, in quibus ille qui gignitur non sit prius ille qui gignitur. De igne namque est calor et splendor simul cum igne. Unde et non immerito (1799) splendor Patris vocatur Filius Dei, dicente Apostolo: « Qui cum sit splendor gloriæ, et figura substantiæ ejus (Hebr. i, 3). » Sed melius est ut in nobis ipsis, qui ad Dei imaginem et similitudinem facti sumus, hanc Trinitatis imaginem requiramus. Nusquam enim Dei similitudo tam facile reperiri debet sicut in ista creatura, quæ ad Dei imaginem et similitudinem facta est. Solus autem angelus, et homo Dei similitudinem habere perhibetur. Et de bonis quidem angelis dubitari non debet, cum de malis quoque scriptum sit: « Tu signaculum similitudinis, plenus sapientiæ, perfectus decore, in deliciis paradisi Dei fuisti (Ezech. xxviii, 12). » De hominè vero quid? « Faciamus, inquit Deus, hominem ad imaginem et similitudinem nostram (Gen. i, 26). » Hanc igitur similitudinem habent angeli et homines ad Deum, quia naturaliter sapientia pleni sunt, et quia nulla alia creatura ad hanc sapientiam pertingere potest. Est autem hæc sapientia divinarum humanarumque rerum intelligentia. **§ 31** Hanc autem intelligentiam, præter angelum et hominem, nulla creatura habere potest. Ut enim de angelis taceamus, quæ alia creatura vel literarum peritiam (1800), vel numerorum scientiam habere valet? Secundum hanc ergo ad imaginem et similitudinem Dei facti sumus, in qua ipsius quoque Trinitatis similitudinem quamdam habemus. Trinitas autem nostra hæc est, « intelligentia, memoria et usus. » Hæc tria quodammodo unum sunt, et sine se esse non possunt, neque unum ex his prius ad id, vel posterius est. Et de intelligentia quidem jam dictum est, quod divinarum sit humanarumque rerum cognitio. Memoria vero est, quæ ea quæ intelleximus retinemus. Usus autem voco naturalem quamdam potentiam, per quam ea quæ intelleximus, et memoriæ commendavimus, alios quoque docere valeamus. Gignitur autem quasi de Patre Filius, ita de intelligentia memoria. Neque enim nisi de re intellecta memoriam habere possibile est. Usus autem similitudinem sancti Spiritus habere videtur, quia de intelligentia memoriæque procedit. Neque enim docere quia potest id quod non intellexit, neque memoriæ commendavit. Non est tamen intelligentia priusquam memoria, quamvis de intelligentia memoria sit, quoniam nullius rei intelligentia, etiam si parvissima, sine memoria haberi potest. Utpote nomen duarum syllabarum parvissimum quidem est, sine memoria tamen neque sciri, neque intelligi potest. Quomodo enim si memoriæ non affueris, prinde

(1799) Cod. Vat. De igne namque et calor gignitur, et splendor. Unde et non immerito, etc.

(1800) Edit. Ascens. habet: Ut enim de aliis taceamus, quæ alia creatura, vel quis nisi homo litterarum peritiam.

syllabæ secunda jungetur, vel ipsa prima sine memoria societur? Statim enim dicta, obliviscetur, imo non obliviscetur, quia nunquam sine memoria intelligitur. Non est ergo intelligentia priusquam memoria. Usus quoque, id est docendi potentia, his duabus posterior non est, quia non prius aliquid intelligimus, vel memoriæ commendamus, quam etiam docendi potestatem habemus. Quia ergo nulla alia creatura hæc trinitatem et unitatem habere potest, non immerito secundum hæc unitatem et trinitatem angelus et homo Dei similitudinem habere videntur. Sic ergo etiam in creaturis invenitur aliquid, quod quamvis ex aliquo gignitur, tamen non est posterior eo ex quo gignitur.

CAPUT III.

De eadem.

Cum loquimur de unitate et trinitate, quæ Deus est, invisibilem æternamque Dei nostri substantiam, caligantibus oculis, infirmisque luminibus videre desideramus: valde timendum est ne forte nobis dicatur illud quod in Canticis canticorum: «Averte oculos tuos a me, quia ipsi me avolare fecerunt (Cant. viii, 22).» Unde Apostolus ait: «Non plus sapere quam oportet sapere, sed sapere ad sobrietatem (Rom. xii, 3).» Et in Psalmis: «Accedet homo ad cor altum, et exaltabitur Deus (Psal. lxxiii, 7).» Et Salomon: «Dixi: Sapiens efficiar, et ipsa longe fugit a me (Eccl. vi, 24).» Et alibi: «Sicut, inquit, qui multum mel comedit, non est ei bonum; ita qui scrutator est majestatis, opprimetur a gloria (Prov. xxv, 27).» Loquebatur facie ad faciem Moyses cum Domino, sicut loqui solet homo ad amicum suum. Et tamen dicebat: «Si inveni gratiam in oculis tuis, ostende mihi faciem tuam, ut sciam te (Exod. xxxiii, 13).» Cum Dominus ait: «Non me videbit homo, et vivet (ibid., 20).» — Deum nemo vidit unquam (Joan. i, 18). Vocem Moyses audire poterat, speciem vel imaginem aliquam videre non poterat. Audire et apostoli vocem ejus, cum de nube loqueretur dicens: «Hic est Filius meus dilectus, in quo mihi bene complacui (Math. xii, 18).» Ipsum quidem audire, speciem autem non viderunt. Nos quoque in sanctis voluminibus eum sæpe loquentem audimus sed speciem non videmus. Non enim eum videbit homo, et vivet. Non videbitur in hac vita, quia istis oculis videri non potest. Videbitur autem post hæc vitam, sicut Joannes apostolus ait: «Scimus, quia cum apparuerit, similes ei erimus; quia videbimus eum sicuti est (I Joan. iii, 2).» Et Apostolus: «Videmus nunc, inquit, per speculum in ænigmate, tunc autem facie ad faciem. Nunc cognosco ex parte; tunc autem cognoscam, sicut et cognitus sum (I Cor. xv, 12).» Si Moyses et apostoli, qui spiritu Dei pleni erant, in quibus et per quos Dominus loquebatur, eum, sicuti est, videre et audire, et intelligere non potuerunt, temerarium valde

esse videtur de ejus nos essentia judicare (1801); præsertim cum ipse dicat: «Non me videbit homo, et vivet.» Invisibilis est Deus; non enim corporis, sed mentis oculis videtur: mentis utique innovata, et resurrectionis gloria illuminata, et omni corruptione corporea liberata. Talis tunc erit humana natura, quæ corporeis oculis Christi humanitatem, et mentis oculis ejus divinitatem contemplari valeat. Considera modo quanta tunc lætitia esse poterit videntibus Deum: cum et corporeis oculis videant Christi humanitatem in uno loco manentem, et mentis oculis contemplantur ejus divinitatem omnia continentem. Neuter visus erit otiosus, uterque videbit illud bonum, in quo multum valeat delectari, et quo videndo nequeat satiari. Sed interim qui de terra est, de terra loquatur; nemo se supra se extendere velit. Dicamus cum Psalmista: «Domine, non est exaltatum cor meum, neque elati sunt oculi mei. Neque ambulavi in magnis, neque in mirabilibus super me (Psal. cxxx, 1).» Arius miser non intellexit hæc verba; sed nimium exaltavit cor suum, nimiumque exaltavit oculos suos; et dum immundo corde et impuris oculis Dei majestatem videre et intelligere non potuit, blasphemare coepit, et Filium a Patre dividere conatus est. Neque tinnit infelix ambulare in magnis et in mirabilibus, quæ erant super se, quæ ejus intelligentiam excedebant et ejus ingenium superabant. Quid enim de Deo dici vel cogitari potest quod magnum et mirabile non sit? Magnum enim multumque mirabile est, quod et Pater est, et Filius prior non est. Quod quia iste intelligere non potuit, sanctorum auctoritatibus credere noluit, neque humilitatibus voluit consentire, sed exaltavit animam suam. Sprevit episcoporum consilia, et in superbiam elevatus catholicorum damnavit sententiam. Ideoque sicut ablactatus est super matrem suam, ita et retributio facta est in anima ejus. Et sicut puer ablactatus, a lacte avulsus, importune se ingerere solet super matrem suam, ut ubera jam dissecata penitus exhauriat; ita et maligni spiritus cum omni vitiorum exercitu, hujus infelicem animam lacerare, cruciare et perdere sine fine non cessant. Fides ergo sanctorum nobis sufficiat, neque enim meliores sumus quam patres nostri, neque ultra quæramus quæ illis divinitus sunt revelata. Et qui nos ipsos, et ea quæ in nobis sunt, intelligere non valemus, ad ea quæ supra nos sunt, nos extendere non laboremus. Audiamus Prophetam dicentem: «Mirabilis facta est scientia tua ex me, confortata est, et non potero ad eam (Psal. cxxxviii, 6).» Coepi (inquit. Propheta) meipsum considerare, et quid et qualis esset humana natura volui investigare, et tam miserabilem scientiam in me ipso inveni, ut penitus ad eam me extendere non valeam. Confortata enim est, omnique humano ingenio fortior, et sublimior facta est, et non potero ad eam. Ecce Propheta nescit seipsum, et tu in hac vita vis videre et intelligere ipsius di-

viuitatis naturam? Dic mihi, si nosti, unde oculis A visus est, unde auribus auditus; quomodo nares odorem, quomodo fauces et palatum saporem sentiunt? Quod si ista intelligis, altius ascende. Quæ tibi tanta machina firmata sit, quis locus, qualis et quantus circa ipsam sit. Neque aliter volvi potuisset, nisi in aliquo loco inani et vacuo ab obstaculo firmata fuisset. Et ego quidem tantam loci spatiique immensitatem circa hoc cælum videre videor, ut totus iste mundus paruum quid mihi videatur. Unde et ipse quoque hic meus visus magnum mihi miraculum facit, quomodo sub uno momento tantum ascendere valeat, tamque immensa spatia circa se comprehendere valeat; nihilque aliud sentire in me, unde magis omnium creatori Deo simul cum Psalmista dicere debeam: « Mirabilis facta est scientia tua ex me. » Considera etiam terram, quæ suis librata ponderibus, sic in medio cæli firmata est, ut cum nullum habeat fundamentum, in nullam tamen partem se inclinare valeat. Unde bene per prophetam dicitur: « Quis mensus est pugillo aquas, et cælos palmo ponderavit? Quis appendit tribus digitis molem terræ, et libravit in pondere montes, et colles in statera? (Isa. xl, 12.) » Considera, si potes, quanta est illa manus quæ tantis aquis impleri non valet, quanta est illius fortitudo qui cælos palmo ponderavit, quales sunt tres illi digiti quibus tanta moles totius terræ appensa est. Tres isti digiti tres personæ omnipotentis Trinitatis sunt, quarum operatione unus Deus fortis et potens omnia perfecit. De quibus tribus digitis scriptum est: « Verbo Domini cæli firmati sunt, et spiritu oris eius omnis virtus eorum (Psal. xxxi, 61). » Christi quidem tres digiti ad faciendum hominem inuitantur, ubi ad uno summo Deo dicitur: « Faciamus hominem ad imaginem et similitudinem nostram (Genes. i, 26.) » Deus enim, et Verbum Dei, et Spiritus Dei tres personæ sunt, et unus Deus. Et iste quidem est, qui tribus digitis appendit molem terræ. Iste quidem est, qui libravit in pondere montes et colles in statera. Et cum ex altera mundi parte tam immensa montium moles, pondusque excreverit, ex altera vero planities sola remanserit, sic tamen tota librata est, ut alterius partis pondera alteram partem movere non valeant. Cælorum autem natura talis esse putatur, ut omnia ponderosa a se repellat. Unde solem et lunam, stellarumque globos sine pondere esse putamus. Sicut enim ponderosa omnia a se repellit, ita et levia ad se omnia trahit. Et inde est quod ignis, nubes et nebulae semper superiora petunt. Fertur simulacrum ferreum deauratum miræ magnitudinis in quodam templo in aere positum fuisse: **533** quod cum nullis catenis, nulloque instrumento teneretur, cunctis videntibus, et quomodo sic stare nescientibus, miraculum facebat. Erant autem ibi duo lapides temperatæ qualitatis, quos magnetes vocant; quorum alter in pavimento, alter in testudinis sublimitate firmatus erat. Hujus autem lapidis

(1802) Cod. Vat. et editio Ascens.

hæc virtus est, ut ferrum ad se naturaliter trahat. Dum ergo statua in medio posita esset, et ab utroque lapide æquali virtute, attento pondere traheretur, neque sursum ascendere poterat, tenente eam inferiore, neque deorsum cadere trahente superiore. Stabat itaque in medio fixa, et sic virtute lapidum tenebatur ut in neutram partem declinare posset. Sic de terra fortasse opinari quoque possumus, quæ cum in medio sita sit, naturali cælesti virtute in nullam partem valeat declinare, aut cum propter pondus utraque pars centrum petat, altera alteram sustineat. Ego tamen magis eam firmam, immobilemque stare puto virtute Dei quam virtute cæli, et virtus cæli, si qua est, non cæli, sed Dei est.

CAPUT IV.

De nativitate Domini.

Maximus prophetarum Isaïas de incarnatione Filii Dei loquitur, dicens: « Et dixit Dominus ad me: Sume tibi librum grandem, et scribe in eo stylo hominis: Velociter spolia detrahe, cito prædare. Et adhibui mihi testes fideles, Uriam sacerdotem, Zachariam filium Barachæ; et accessi ad prophetissam, et concepit, et peperit filium. Et dixit mihi: Voca nomen ejus, Accelera spolia detrahere, festina prædari. Quia antequam sciat puer vocare patrem et matrem, auferetur fortitudo Damasci, et spolia Samariæ coram rege Assyriorum (Isa. viii, 1-4). » Nunc videamus quid ista significant. « Sume, inquit, tibi librum grandem, et scribe in eo stylo hominis. » Liber iste grandis totus iste mundus intelligitur; tot sunt libri istius membranæ, quot sunt homines. Hæc verba non in tabulis lapideis, sed in tabulis cordis nostri scribenda erant. « Sume, inquit, tibi librum grandem, et scribe in eo stylo hominis (1802). Quid est stylo hominis? Plano utique facillique sermone, et quali homines inter se loqui solent; et quem omnes quicumque audierint, intelligere valeant. Et fortasse hic propheta, ideo cæteris omnibus facilius est. Alii vero prophetae non scribunt stylo hominis, quia longe est eorum Scriptura a dictatu cæterorum hominum. Scribe, inquit, stylo hominis: et hoc est quod te scribere volo. « Velociter spolia detrahe, cito prædare. » Quam magnus liber, et quam pauca verba! Hæc tamen sufficiunt, si quis est, qui ea intelligere et custodire valeat. Præparemus corda nostra ad hanc Scripturam suscipiendam. Utinam sit paratum cor nostrum, hæc in se suscipere verba, et tali atramento ibi scribantur ut nunquam inde deleri valeant. Ecce audivimus et præceptum accepimus, ut simus spoliatores et prædatores. Hoc enim significatur illis verbis, quibus dicitur: « Accelera spolia detrahere, cito prædari. » Hactenus fures et latrones hoc officium habuere; hoc, inquam, homines facere solebant. Vim tamen vi repellere nullæ leges prohibent; latrones persequi, non est peccatum. Utinam qui injuste spoliati et prædati sunt, aliquando se vindicare valeant! Recordare illius Evangelii, ubi homo ille, qui descendebat ab Jeru-

salem in Jericho, incidit in latrones, qui etiam exspoliaverunt illum (*Luc. x, 30*). In hoc uno homine omnes homines exspoliati et prædati sunt. Hos igitur latrones persequamur, et spolia nostra, in quibus gloriantur, diripiamus. Dicamus cum Psalmista: « Persequar inimicos meos, et comprehendam illos, et non convertar donec deficiant; confringam illos, nec poterunt stare; cadent subtus pedes meos (*Psal. xvii, 38*). » Si aliam prædam, et alia spolia ab eis auferre non possumus, vel nostra nobis vindicemus; ad eorum impia servitute nos ipsos liberemus. Credamus Apostolo dicenti: « Sicut exhibuistis membra vestra servire injustitiæ, et iniquitati ad iniquitatem; ita nunc exhibete membra vestra servire justitiæ in sanctificationem (*Rom. vi, 19*). » Bonam prædam fecimus, et magna spolia dedimus, si de istorum servitute membra nostra liberavimus. Nullos amicos propinquiores habuimus, pro quibus pugnare debuissimus. Abraham persecutus est inimicos, et liberavit Loth nepotem suum de manibus eorum (*Gen. xiv*). Ecce, Deo gratias, pugnavimus, inimicos exspoliavimus. Exsulemus igitur, « sicut exsultant victores capta præda, quando dividunt spolia (*Isa. ix, 3*). Amodo membra nostra non vitiiis, sed Deo serviant, cujus auxilio liberati sumus. « Et adhibui, inquit, testes fideles. » Non enim sine testibus Judæi credere potuissent; et homines jam superati, iam subitam de inimicis victoriam sperare non possent, ut eos, quibus resistere non valebant, nunc versa vice superarent et exspoliarent. Bene igitur fecit Isaias, testes fideles sibi adhibendo, qui se hæc verba a Domino simul cum ipso audisse affirmarent. Hoc autem et nos facere nunc debemus quando conversis peccatoribus veniam, et de inimicis victoriam per poenitentiam pollicemur; si **534** verbis nostris credere nolunt, fideles testes adhibeamus, de quorum testimonio dubitare non possint. Sed quos testes? « Urias sacerdotem, et Zachariam filium Barachiaz. » Isti duo testes, duo sunt Testamenta, quorum auctoritate quicquid dicimus confirmare debemus. Si peccator mihi non credit veniam promittenti, et se post tanta flagitia salvari posse diffidit, adhibebo Evangelium testem fidelem: « Qui crediderit, inquit, et baptizatus fuerit, salvus erit (*Marc. xvi, 16*). » Adhibebo insuper et alium testem: « Peccator quacunque hora conversus fuerit, et ingemuerit, vita vivet, et non morietur (*Ezech. xxxiii, 12*). » Unde bene Uria ignis interpretatur, per quem legem intelligimus, de qua scriptum est: « In dextera ejus ignea lex (*Deut. xxxiii, 2*). » Zacharias vero auxilium dicitur, per quem Evangelium significatur; cujus utique magno et ineffabili auxilio liberati sumus; cujus pater Barachias vocatur, qui *benedictus Dominus* interpretatur. Evangelii pater Christus est, qui super omnia benedictus Deus et Dominus est. « Et accessit ad prophetissam, quæ concepit, et peperit filium. » Egregie autem, postquam hanc tantæ memoriæ, tantæque lætitudinis promissionem prophetæ accepit, se ad prophetissam accessisse dicit, ut il-

lum tandem de Virgine Matre nasci videret, in quo, et per quem tanta promissio compleretur. Hæc autem prophetissa hepta Virgo Maria est, quæ plena Spiritu sancto, pulcherrimam nobis edidit prophetiam: « Magnificat, inquit, anima mea Dominum. Et exsultavit Spiritus meus in Deo salutari meo, » etc, (*Luc. i, 47*). Accessit autem propheta ad prophetissam, quando a Spiritu sancto ductus est, ut Christi natiuitatis sacramentum in Spiritu videre mereretur. Sic enim accedebant prophetae ad omnia quæcumque videbant, « Et dixit mihi: Voca nomen ejus, Accelera spolia detrahere, festina prædari; quia antequam sciat puer vocare patrem aut matrem suam, auferetur fortitudo Damasci, et spolia Samariæ coram rege Assyriorum. » Ecce puer noster, cujus hodie celebramus natiuitatem, antequam carnem susciperet et de virgine nasceretur, et priusquam secundum carnem infantiam compleret et ad virilem ætatem perveniret, fortitudinem Damasci et spolia Samariæ abstulit, et regem vicit Assyriorum. Isti enim contra Jerusalem pugnabant, et filios Israel in illis diebus, in quibus Isaias prophetabat, vehementissime affligebant. Miseri Judæi, qui eum venientem non susceperunt, quem solum et non alium, semper adiutorem et defensorem habuerunt. Sed quomodo vocari dehiuit rex fortis et potens noster, nisi spoliator et prædator? Ipse est enim, de quo scriptum est: « Ad prædam, filii mi, ascendisti (*Gen. xlix, 9*). » Ipse est qui prius Ægyptum, et postea infernum exspoliavit. Illa enim prima exspoliatio hanc secundam futuram significabat. Ipse est qui per angelum suum de castris Assyriorum centum octoginta quinque millia interfecit, eorumque spoliis filios Israel divites fecit. Hæc Isaias, qui hæc scripsit, suis oculis vidit, et hæc victoriam, hunc puerum nostrum fecisse narravit. Senex est iste puer, et antiquus dierum, et antequam Abraham fieret, ipse est. Parvulus quidem videtur modo, qui secundum carnem natus est modo; cujus natiuitas secundum divinitatem nullum temporis habet modum. Ipse enim est, de quo scriptum est: « In principio erat Verbum, et Verbum erat apud Deum, et Deus erat Verbum. Hoc erat in principio apud Deum, Omnia per ipsum facta sunt, et sine ipso factum est nihil, quod factum est. In ipso vita erat, et vita erat lux hominum. Et lux in tenebris lucet, et tenebras eum non comprehenderunt. Fuit homo missus a Deo, cui nomen erat Joannes. Hic venit in testimonium, ut testimonium perhiberet de lumine, ut omnes crederent per illum (*Joan. i, 1-7*). » Lege totum Evangelium, et extende te, simulque cum beato Joanne, cujus hæc verba sunt, sume pennas aquilæ, et ascende super Cherubim, ut volare valeas super pennas ventorum, et accedens usque ad thronum gloriæ, ibi videas puerum istum qui hodie natus est; qui modo ad prædandum et exspoliandum venit, in sinu et corde æterni, summique Patris regnantem et gloriantem, ut audias ipsum dicentem: « Eructavit cor meum verbum bonum (*Psal. xliv, 1*): — Tecum principium in die virtutis tuæ in splendoribus san-

clorum: ex utero ante luciferum genui te (*Psal. cix* 5). »

CAPUT V.

De circumcissione Domini.

« Postquam impleti sunt dies octo, ut circumcidere-
tur puer, vocatum est nomen ejus Jesus, quod vocatum
est ab angelo, priusquam in utero conciperetur (*Luc. ii*,
21). » Primus omnium hominum, jubente Domino,
circumcisus est Abraham, de quo Apostolus ait: « Et
signum accepit circumcisionis, signaculum justitiæ
fidei (*Rom. iv*, 11). » Est ergo circumcisio signum,
quo Judæorum populus, qui ubique gentium disper-
gendus et in captivitatem ducendus erat, ab aliis natio-
nibus discerneret. Est autem signaculum, id est si-
ficatio **535** quædam justitiæ fidei, quoniam Chri-
stianorum justitia, quæ non per circumcisionem,
sed per fidem habetur, in illa tali circumcissione
significata est (1805). Nemo enim justus veraciter
dici potest, nisi ille, qui non solum unum membrum,
ut Judæi, sed omnia membra circumcisa habet. De
hæc enim circumcissione scriptum est: « Scindite
corda vestra, et non vestimenta vestra (1804) (*Joel*.
ii, 13). » Unde et Moyses incircumcisum labiis se esse
dicit (*Exod. vi*); linguæ quoque circumcisionem neces-
sariam esse significavit. Hinc et beatus Stephanus,
quasi non bene circumcisos Judæos redarguens,
ait: « Incircumcisi auribus et corde, vos semper
Spiritui sancto resistitis, sicut et patres vestri, ita
et vos (*Act. vii*, 51). » Sic igitur omnia membra
circumcidi, et omnia superflua et nociva ab omnibus
membris resecari et purgari debent. Superflua au-
tem et nociva sola peccata et vitia sunt. Hæc ab
omnibus membris auferantur, et bene totus circum-
cisus est homo. Si oculi non videant vanitatem; si
aures non audierint detractiones; si lingua non
fuerit locuta verba otiosa atque mendacium, cir-
cumcisa est. Hæc est vera circumcisio, si omnia
membra circumcidantur. Hanc circumcisionem illa
circumcisio patris nostri Abraham significabat, et
propter hanc circumcisionem illa talis circumcisio
data est, sicut et cætera omnia, quæ in figura con-
tingebant illis. Hoc signum, et hoc signaculum jam
nunc necessaria non sunt, quoniam uterque populus
unus est, et paries inimicitarum de medio sublatus
est, et ex duobus gregibus unum ovile et unus pas-
tor effectus est, et totum quod prius in significa-
tione agebatur, nunc ab omnibus intelligitur, et in
veritate servatur. Quoniam autem Salvator noster
hanc in carne sua circumcisionem suscepit, hæc
valde rationalis causa fuit; quia non venit legem
solvere, sed adimplere. « Finis enim legis, dicit
Apostolus, Christus est ad justitiam omni credenti
(*Rom. x*, 4). » In ipso lex completa est; nihil profi-
ciunt, qui post ipsum circumcidentur. Unde et Apo-

stolus ait: « Ego Paulus dico vobis, quod si circum-
cidamini, Christus vobis nihil proderit (*Galat. v*, 2). »
« Si enim data esset lex, quæ posset vivificare, vere
ex lege esset justitia, sed conclusit, inquit, Scriptura
omnia sub peccato, ut promissio ex fide Jesu Christi
daretur credentibus (*Galat. iii*, 21). » — « Nihil ad perfec-
tum adduxit lex (*Hebr. vii*, 19). » Manifestum est autem,
quoniam ex operibus legis non justificabitur omnis caro
coram Domino (*Rom. iii*). Ad hoc igitur valuit circum-
cisio, quia quicumque in illo populo circumcisus non
fuit, perit de populo Dei, neque simul cum aliis
Christi sanguine liberatus et redemptus est. Cæteri
vero omnes usque ad Christi passionem, non solum
ab originali peccato, verum etiam ab aliis omnibus
Christi sanguine liberati sunt, quicumque illam cir-
cumcisionem acceperunt et legem custodierunt. Si
enim circumcissione originale peccatum deleri po-
tuisset, Christi passio necessaria non fuisset; sed
impossibile erat sine effusione illius sanguinis origi-
nale solvi peccatum (1805). Unde et Joannes apostolus
ait: « Quis est, qui vincit mundum, nisi qui credit
quoniam Christus est Filius Dei. Hic est enim qui
venit per aquam et sanguinem, Jesus Christus; non
in aqua solum, sed in aqua et sanguine (*I Joan.*
v, 5). » Nonne audis, quia Salvator noster non per
circumcisionem, sed per aquam et sanguinem venit
salvare et redimere mundum? Et non in aqua solum,
quia impossibile erat sine Christi sanguinis effusione
solo baptismate hominem liberari, sed in aqua et
sanguine, ut sanguis ad pretium et ad lavandum aqua
proficeret. « Quoniam tres sunt, qui testimonium
dant in terra, Spiritus, aqua et sanguis; et hi tres
unum sunt. Et tres sunt, qui testimonium dant in
cælo: Pater, Verbum et Spiritus sanctus; et hi
tres unum sunt (*ibid.*, 7-8). » Et cælum nobis testa-
tur et terra quod Filius hominis venit in hunc mun-
dum ut nos redimeret atque salvaret. Unde et
Apostolus ait: « Fidelis sermo, et omni acceptione
dignus, quia Christus Jesus venit in hunc mundum
peccatores salvos facere, quorum primus ego sum
(*I Tim. i*, 15). » Tres, inquit, sunt in terra, qui
nobis testimonium dant, certosque nos faciunt de
salute nostra, Spiritus videlicet et aqua, ex quibus
in baptismo regenerati sumus, et sanguis Filii Dei,
quo redempti sumus. Et de baptismo quidem scri-
ptum est: « Qui crediderit, et baptizatus fuerit,
salvus erit (*Marc. xvi*, 16). » De sanguine vero:
« Qui dilexit nos, et lavit nos a peccatis nostris in
sanguine suo (*Apoc. i*, 5). » Itemque: « Qui man-
ducaverit meam carnem, et biberit meum sangui-
nem, habet vitam æternam (*Joan. vi*, 52). » Et hi tres
unum sunt. Tres quidem isti, id est Spiritus, aqua et
sanguis, unum sunt, quoniam et Spiritus lavat, et aqua
lavat, et sanguis lavat. Omnes enim tres in eo

(1805) Item eod. S. Marci Flor.: Quoniam Chri-
stianorum justitia, quæ per circumcisionem significata
est, non solum in uno membro, sed in omnibus fit.

(1804) Cod. Vat. *Circumcidite corda vestra, et non
corpora vestra.*

(1805) Hæc intelligenda sunt ad mentem D. Thomæ

in p. q. 1, art. 2 ad 2, quam exponit cardinalis
Gotti tom. XII, quæst. 3 De conven. et necess.
Incarnat., dub. III, § 1, ubi docet quod si Deus ex-
egerit satisfactionem pro peccato originali, alisque
ab homine patris, de rigore justitiæ, eam nisi per
effusionem Christi sanguinis fieri potuisse.

unum sunt, in quo vicissim a se non differunt. Sunt igitur hæc tria unum, quia unum operantur. Et tres sunt, qui testimonium dant in cælo: Pater, Verbum et **536** Spiritus sanctus; et hi tres non tantum unum, sed substantialiter unum sunt. Lege omnes Scripturas utriusque Testamenti quæ horum trium, Patris videlicet, et Filii, et Spiritus sancti, inspiratione compositæ sunt; et tunc intelliges qualia quantaque in cælo de salute nostra testimonia habeamus. Quod si plura legere non vacat, illud nobis unum interim sufficiat: « Qui crediderit, et baptizatus fuerit, salvus erit. » Quod enim Filius dicit, hoc et Pater dicit, et Spiritus sanctus. Illa autem clausula, quæ interposita est, qua dicitur: « Et Spiritus est, qui testificatur, quoniam Christus est veritas (*I Joan. v, 6*), » ad superiora respicit, ubi ait: « Quoniam Jesus est Filius Dei (*I Joan. iv, 15*). » Quasi enim aliquis diceret: Unde hoc probas quod Jesus iste tuus, quem prædicās, sit Filius Dei? subdidit dicens: Spiritus, qui in ipso est, in quo tanta et alia operatur, ipse apertissime ostendit quod Filius Dei est, et quia veritas (1806) est, et quia mendacium in eo non est, et quidquid de se ipso vel de aliis dicit, totum verum est (1807).

CAPUT VI.

In Epiphania Domini.

Audivimus modo, cum Evangelium legeretur, quod tres magi (1808) ab Oriente venerunt, quos nova stella duxit ad Jesum, qui mox, « apertis thesauris suis, obtulerunt ei munera, aurum, thus et myrrham; et responso accepto in somnis, ne redirent ad Herodem, per aliam viam reversi sunt in regionem suam (*Matth. ii, 12*). » Dicendum est igitur quid tres isti magi, quid illa stella, quid tria munera, et quid itineris mutatio significet. Non enim vacat a mysterio, quod tribus solummodo viris extraneæ gentis suæ nativitatæ gloriam Salvator noster manifestare voluit. Tres fuerunt filii Noe, qui tempore diluvii in arca salvati sunt, ex quibus ubique disseminatum est omne hominum genus. In tres partes totus divinus est mundus, in Asiam, Africanam et Europam. Tres mulieres venerunt ut ungerent Jesum: Maria Magdalene, et Maria Jacobi et Salome (*Marc. xvi*). Mulier quoque in Evangelio abscondit fermentum in farinæ satis tribus, donec fermentatum est totum (*Matth. xiii*). Sunt autem et multa alia, quæ eandem habent significationem. Tres igitur isti viri venientes ad Jesum, ex omnibus mundi partibus, sanctam Ecclesiam in unam fidem colligendam significabant; siquidem ex tribus hominibus orti sunt omnes, et

(1806) In edit. Ascens. legitur *unitas*, sed codex Vat. habet *veritas*; ita et cod. S. Marc. ibid.

(1807) In edit. Ascens. hæc desunt; sed habet cod. Marci Flor., iisque concludit sermonem ut in Marchesii editione et cod. Vaticano.

(1808) Aliquorum PP. fuit sententia magos istos tres fuisse ut S. Maximi Taurin. hom. x De Epiph., edit. Rom. 1785, p. 78, ubi ait: *Et bene, charissimi, uno itinere tres simul adoraturi venerunt magi: quia in uno Christo, qui omnium credentium via est,*

unum Dominum in tribus personis adorare debemus omnes, et in tribus mundi partibus habitabant omnes, quoniam ab uno creati sunt omnes (1809). Per cælos autem, qui hæc novam stellam dederunt, apostolos intelligimus, de quibus dicitur: « Cæli enarrant gloriam Dei (*Psal. xviii, 1*). » Nova autem stella eorum fides est atque doctrina. Cæli nobis prædicant, cæli nos vocant, cæli nos invitant ad Dominum. Multi sunt cæli, sed una stella, quia multi sunt apostoli et doctores, sed una fides atque doctrina. Unum enim dicunt omnes. Unam fidem prædicant omnes. Unus Dominus, una fides, unum baptisma prædicatur ab omnibus. Hanc stellam sequamur, hanc fidem et doctrinam teneamus. Hæc nos ducet ad Jesum; hoc lumine veniemus ad proprium Dominum (1810). Neque nos errare in itinere permittet, tantum nos eam non deseramus, semperque ad eam respiciamus, et via regia incedamus. Ad Herodem non divertamus, et ejus consilium non audiamus, neque Scribarum et Phariseorum responsa queramus. Si enim magi hoc fecissent, si ad Herodem non venissent, si recto itinere perrexissent, et in domo impia Christum non requisivissent, nequaquam stellam perdidissent. Hoc enim ex eo probari potest quod postquam ab Herode magi recessissent, eorumque consortium reliquissent, confestim, ut ait evangelista: « Stella, quam viderant in Oriente, antecedebat eos, donec veniens staret supra, ubi erat puer. Videntes autem stellam, gavisi sunt gaudio magno valde (*Matth. ii, 9*). » Illorum igitur error sit nostra correctio, et qui nova stella et vero lumine, fide catholica et doctrina apostolica illuminati sumus, Herodis domum, hæreticorum et Judæorum doctrinam, quæ est synagoga Satanae, fugiamus. In itinere positi sunt isti, et ad Christum festinantibus parant insidias. Sed vide quanta est iniquitas Herodis, quanta est astutia diaboli. Fingit se adorare velle, quem molitur occidere. Mittit magos ad Jesum, rogat ut ab ipso ad se redeant. « Habet enim fiduciam, sicut scriptum est, quod influat Jordanis in os ejus (*Job xl, 18*). » Sunt enim escæ ejus electæ, neque magno opere curat alios devorare, **537** nisi eos qui jam per fidem et baptismum venerunt ad Jesum, et in Christi militia computati ejus signaculum recipere meruerunt. « Et intrantes domum invenerunt puerum cum Maria matre ejus, et procidentes adoraverunt eum (*Matth. ii, 11*). » Valentiniani non inveniebant puerum cum matre Maria, quia non credebant Christum habuisse matrem (1811). Nestoriani autem divinam maternitatem negantes, dicebant Mariam matrem esse Christi, ut inseparata ab eis erat Trinitas adoranda. Cæterum in Evangelio numerus magorum non adnotatur.

(1809) Cod. Vat.: *Et in tribus mundi partibus habitant omnes, et unum Deum in tribus personis adorare debemus omnes, quoniam ab uno creati sunt omnes.*

(1810) Cod. Vat., *veniemus ad Jesum.*

(1811) Mendosus est hic locus in edit. Ascensiana. Non fuisse Nestoriani, qui negarent Christum ha-

hominis, non ut Dei; unde in detestationem hujusmodi erroris beata Virgo Maria vocata est *theotocos* (1812), id est Dei, qui etiam homo est, mater. « Et apertis thesauris suis, obtulerunt ei munera, aurum, thus et myrrham (*ibid.*). » Gentiles erant isti, legem et prophetas non noverant; legis tamen et prophetarum dicta complebant. Scriptum est enim: « Non apparebis vacuus ante conspectum Dei tui (*Deut. xvi, 16*). » Isti sunt, de quibus scriptum est: « Omnes de Saba venient, aurum et thus deferentes, et laudem Domini annuntiantes. (*Isa. lxx, 6*). » Et in Psalmis: « Reges Tharsis, et insulæ munera offerent, reges Arabum, et Saba dona adducent. Et adorabunt eum omnes reges terræ, omnes gentes servient ei (*Psal. lxxi, 10*). » Docent nos isti viri, qui primitiæ gentium fuerunt, et per quos omne genus hominum significatum est (1813), qualiter debeamus querere Christum, et quomodo ad Jesum venire debeamus. Non debemus venire sine muneribus, non debemus ad eum accedere sine aromatibus. Sic regina Saba (quæ et ipsa Ecclesiam gentium significabat,) venit ad Salomonem, offerens ei aurum multum, et aromata multa, qualia prius non sunt allata in Jerusalem (*III Reg. x*). Sic et illæ muli res, de quibus jam supra locuti sumus, emerunt aromata ut venientes ungerent Jesum. Lege Cantica canticorum, et videbis quod totus liber unguentis optimis et aromatibus redoleat. Ubi sponsa unguentis suavibus delibata, sponsi odoribus delectata dicit: « Trabe me post te, currenis in odorem unguentorum tuorum (*Cant. i, 4*). » Cujus et sponsus odoribus nihilominus delectatus sit: « Favus distillans labia tua, sponsa, mel et lac sub lingua tua, et odor vestimentorum tuorum sicut odor thuris (*Cant. iv, 11*). » De sapientia quoque dicitur: Quia « in plateis, sicut cinnamomum et balsamum aromatizans odorem dedit, et quasi myrrha electa dedit suavitatem odoris (*Eccli. xxiv, 20*). » His et similibus apparet quantum bono odore et sanctis aromatibus delectatur Deus. Bonus odor et sancta aromata virtutes sunt, sine quibus ad Christi fucunabula, et ad matrem totius virginitatis accedere non licet. Fides, spes, charitas, humilitas et patientia, misericordia et obedientia, aromata sunt, quorum odor suavissimus est, in quo et Christus et mater Christi multum delectantur. Valde sapientes fuerunt homines isti, qui talia munera Domino obtulerunt. Hos igitur imitemur; et aurum, et aromata Domino offeramus. Omnium metallorum aurum pretiosissimum est, nec igne minuitur, nec vetustate corrumpitur. Omnia vasa tabernaculi aurea sunt, mensa, altare, candelabrum, thuribulum, tabulæ, crateræ, scyphi, et ipsi cherubini de auro purissimo facti erant. Nihil in toto templo nisi aurum

buisse matrem, sed Valentiniiani, cum Christi corpus in cælo formatum, et in sinum Mariæ Virginis delapsum blasphemarint. Nestorini autem negabant Mariam Deiparam appellandam, cum Christum primum hominem ab ea conceperunt dicere. Et licet restituendus, ut hic legitur.

A videbatur. Ad nos, fratres, iata respiciunt; nos sumus vasa tabernaculi, divitiæ Dei, arcana Dei, sapientia Dei. Si in corde tuo reposita sunt, tu es arca Dei; si tuis spiritualibus alios pascis, mensa es; si de tua sancta conversatione bonum odorem circumquaque diffundis, thuribulum es; si Spiritui sancto in corde tuo habitaculum præparas, templum Dei es. Hoc enim dicit Apostolus: « Nescitis, quia templum estis Dei, et Spiritus sanctus habitat in vobis? » (*I Cor. iii, 16*.) Aureos igitur nos esse oportet, siquidem tabernaculi vasa sumus. Sed videat unusquisque quale aurum offerat Domino. Ipse enim falli non potest: faber est, et filius fabri; non Joseph, ut Judæi dicebant, sed illius qui fabricavit cælum et terram, sicut nos dicimus. Ipse est, de quo scriptum est: « Et sedebit confians, et emundans argentum, et purgabit filios Levi, et colabit eos, quasi aurum et quasi argentum (*Malac. iii, 3*). » « Si cujus opus manserit, mercedem accipiet: si cujus opus arserit, detrimentum patietur; ipse vero salvus erit; sic tamen quasi per ignem » (*I Cor. iii, 14-15*). » Apostoli verba sunt. Quid nos miseri faciemus, qui non aurum, sed plumbum habemus. Sed potens est Dominus plumbum nostrum in aurum convertere, qui in tot et tam diversa animalia solidam terram convertere potuit. Ecce audivimus quid Dominus offerre debeamus. Audiamus etiam per quam viam in patriam redeamus: dicat evangelista: « Et admoniti, inquit, magi in somnis ne redirent ad Herodem, per aliam viam reversi sunt in regionem suam (*Matth. ii, 12*). » Una via prohibetur, cæteræ bonæ sunt. Redire ad Herodem malum est, hanc viam fugiamus. Hæc via non ducit ad patriam. Herodes iste diabolus est, Herodes iste **538** peccatum est. Omnis via, quæ ad ipsum ducit, mala est. Alias ergo vias teneamus, quæ nos sine errore in patriam perducant. « Universæ viæ Domini misericordia et veritas (*Psal. xxiv, 10*). » Hæc duæ sufficiunt nobis; sed duæ una sunt. Dominus hoc dicit: « Ego sum via, veritas et vita: nemo venit ad Patrem nisi per me (*Joan. xiv, 6*). » Omnes igitur viæ in istam convenient, nulla nisi per istam ad Patrem et ad patriam perducit. Hanc ergo teneamus, ut leti tandem et incolumes in antiquam patriam nostram redire valeamus; ipso adjuvante, qui vivit et regnat in sæcula sæculorum. Amen.

CAPUT VII.

De octavis Epiphaniæ.

« Defuncto Herode, ecce angelus Domini apparuit in somnis Joseph in Ægypto, dicens: Surge, et accipe puerum, et matrem ejus, et vade in terram Israel, defuncti sunt enim, qui querebant animam

(1812) Idem cod. S. Marci Flor. *Id est, Dei et hominis mater.* Ita et cod. Vat.

(1813) Idem cod. S. Marci Flor.: *O felices gentium populi, cum quibus et inter quos omne genus humanum significatum est?*

pueri (*Matth. II, 13*). Sicut Joannes evangelista dicit: « In propria venit » Dominus et Salvator noster, et filii « eum non receperunt (*Joan. I, 11*). » Relicta igitur Synagoga transivit ad gentes, et abiit in Ægyptum, ubi patriarchæ et prophætæ peregrinati sunt, ut adimpleretur quod dictum est per prophetam dicentem: « Ecce Dominus ascendet super nubem levem, et ingredietur Ægyptum, et corruent omnia simulacra ejus (*Isa. XIX, 1*). » Unde et ipse Dominus ait: « Ecce relinquetur vobis domus vestra deserta (*Luc. XV, 38*). » Et in Psalmis: « Ecce elongavi fugiens, et mansi in solitudine (*Psal. XXXIV, 8*). » In templo quoque, ut Josephus refert, auditæ sunt voces angelorum dicentium: Relinquamus has sedes. Unde et Apostolus ait: « Vobis oportebat primum prædicari verbum Dei; sed quia repulistis illud, et indignos vos fecistis æternæ vitæ, ecce convertimur ad gentes (*Act. XIII, 46*). » Hoc igitur fuga Domini significavit. Venit in Ægyptum, ut populus, qui sedebat in tenebris, videret lucem. De quo videlicet populo per Prophetam ante prædixerat: « Populus, quem non cognovi, servivit mihi, in audita auris obedivit mihi. Filii alieni mentiti sunt mihi, filii alieni inveterati sunt et claudicaverunt a semitis suis (*Psal. XII, 46*). » Et alibi: « Vocabo non plebem plebem meam, et non misericordiam consecutam, misericordiam consecutam (*Rom. IX, 25*). » Et quibus prius dictum fuerat Non populus meus vos, ipsi vocamini filii Dei vivi. « Laudate ergo Dominum, omnes gentes, laudate eum, omnes populi: quoniam confirmata est super nos misericordia ejus, et veritas Domini manet in æternum (*Psal. CXVI, 1*). » O felices illi gentium (1814), cum quibus et in quibus Dominus habitat! Miseri Judæi, qui eum recipere noluerunt, et clamantes dixerunt: « Non habemus regem, nisi Cæsarem! » (*Joan. XIX, 16*). Miserunt insuper legationem post ipsum, dicentes: « Nolamus hunc regnare super nos (*Luc. XIX, 14*). » Nondum illis mortuus est Herodes, adhuc super Synagogam diabolus regnat. Nondum mortui sunt omnes qui Christi animam quærunt, et ejus nomen et fidem in cordibus fidelium occidere conantur. Sed sciant Judæi, nisi omnes isti prius moriantur, et diabolus in eorum cordibus regnare desistat, ad terram Israel (1815) non veniet Jesus. Designat enim Dominus cum talibus habitare, omnesque illos fugit, super quos Herodes et diabolus regnat. His autem mortuis revertetur ad eos, quod quidem juxta (1816) sæculi consummationem Jeremias propheta futurum esse testatur. Ait enim: « In diebus illis salvabitur Juda, et Israel habitabit con-

stenter, et hoc est nomen, quod vocabunt eum Dominus justus noster (*Jer. XXXIII, 16*). — Si enim fuerit numerus filiorum Israel sicut arca maris, reliquæ salvæ sicut (*Rom. IX, 27*). » Unde et in Psalmis legitur: « Convertentur ad vesperam, et famem patientur, ut cænes, et circuibunt civitatem (*Psal. LVIII, 15*). » Et tunc quidem archisynagogi filia exsuscitabitur. Tunc ille, qui hircum seu caprum emissarium, tanto tempore vagabundus per desertum duxit (1817), loti vestibibus, aqua munda, ad castra revertetur. Obscura sunt hæc nisi clarius disserantur. Narrat Moyses (*Levit. XVI, 7*) Dominum præcepisse ut ante ostium tabernaculi duos hircos statueret, quorum alterum immolaret Domino, alterum vero in desertum mitteret per hominem ad hoc officium præparatum (1818). Homo vero ille immundus erat usque ad vesperam, et tunc tandem lotus aqua ad castra revertebatur. Quam frivola hæc esse viderentur, nisi magnum aliquid significarent. Duo hirci Christum et Antichristum significant. Hircus in lege pro peccato offerebatur, mundum quidem animal, sed fetidum et luxuriosum. Munda enim animalia sunt, quæcunque ungulam dividunt, et ruminant. Nos quasi hircum Antichristum abominamur. Similiter et Judæi Salvatorem nostrum seductorem et peccatorem dicunt. In quorum persona Isaias propheta loquitur, dicens: « Et nos reputavimus eum quasi leprosum, et percussum a Deo, et humiliatum: Ipse autem vulneratus est propter iniquitates nostras, attritus est propter scelera nostra (*Isa. LI, 4*). » Hic igitur hircus ad ostium tabernaculi, et ante portas templi ductus et damnatus est, et pro peccatis nostris Domino immolatus. Nunc autem de altero videamus, super ejus caput filii Aaron manus suas ponentes, omnes maledictiones imprecantur. Filius Aaron nos sumus, qui quotidie Antichristum damnamus et maledicimus. Huic enim Apostolus maledicens, ait: « Et tunc revelabitur ille iniquus filius perditionis, qui adversatur et extollitur super omne quod dicitur Deus, aut quod colitur (*II Thess. II, 8*). » Similiter autem et beatus Joannes in Apocalypsi multis maledictionibus et maledicit. Homo vero ille qui eum in desertum ducit, populus Judaicus est, qui per totum mundum in captivitatem ductus, et quasi per magnum quoddam desertum divisus, Antichristum, quem ipsi Messiam vocant, secum portat, illum prædicat, illum annuntiat, illum ad sui liberationem venturum esse dicit (1819). Sic igitur usque ad vesperum, usque ad hujus diei sæculique finem, simul cum hircu suo populus ille in hujus

(1814) Cod. Vat.: O felices gentium populi.

(1815) Cod. Vat. et ad Synagogam.

(1816) Cod. Vat., corrigi edit. Marches. et Ascensionem in quibus legitur secundam.

(1817) Cod. Vat., per desertum ducit.

(1818) Cod. Vat. corrigi editiones supra citatas, quæ habent pro homine ad hoc officium præparatum.

(1819) In eonuenit. ad cap. XVI Levit. eandem expositionem habet S. Bruno: « Primus hircus, inquit,

est Christus: secundus autem Antichristus. Primus enim sorte exiit Domino, et immaculatus est pro peccato; secundus autem multis precibus, imo multis maledictionibus susceptis in solitudinem mittitur: Judæi enim ubique terrarum divisi hircum suum in captivitatem et in solitudinem ferunt. Ille enim est ille Messias quem ipsi prædicant et expectant. »

deserti amplitudine errabit, et tunc tandem lotus aqua, et baptismate sanctificatus, et mundatus Ecclesie castris sociabitur, et sicut superius diximus: « Illis diebus salvabitur Juda, et Israel habitabit confidenter; » et tunc tandem revertetur Dominus in terram Israel, et habitabit in civitate Nazareth, quæ munditie interpretatur. Hæc una civitas duobus populis sufficit (1820), ut simul omnibus in unum collectis, fiat solummodo unum ovile et unus pastor. Et tu igitur quicumque es, si vis suscipere Christum in domum tuam et in templum pectoris tui, esto Nazareth; esto domus pulchritudinis et munditiarum. Dic simul cum Psalmista: « Cor mundum crea in me, Deus, et spiritum rectum innova in visceribus meis (Psal. L. 12). » Audi Dominum in Evangelio dicentem: « Beati mundo corde, quoniam ipsi Deum videbunt (Matth. v, 8). » Congruè igitur per Nazareth Ecclesia tota ex utroque populo congregata significatur; quoniam tota munda est, tota pura est (1821); ut adimpleretur quod scriptum est per prophetas, dicentes: « Quoniam Nazareus vocabitur (Matth. II, 23). » Pulchre autem a Nazareth Nazareus dictus est, quoniam, sicut diximus, Nazareth munditie, et Nazareus mundus interpretatur, et mundus quidem a munditiis derivatur. Multa autem de Nazareis loquitur Moyses, qui sicut viri valde religiosi, seipso Domino vovebant et consecrabant, et ab omnibus quibus lex abstinere præcipit, se custodiebant, neque viam, neque siceram, neque aliquid quod inebriare posset, bibebant; comam capitis sui non radebant et ad mortuum non accedebant. Tandem autem peracto tempore, quod ex voto debebatur, totius professionis (1822) hostiam Domino offerebant. Quod si forte tempore consecrationis suæ qualibet occasione ad mortuum accessissent, omnes priores dies irriti erant, et mox eadem die, similiter autem et die septima radebant capita sua (1823). Die vero octavo offerebant par turturum, aut duos pullos columbarum. Aliter in Synagoga, aliter in Ecclesia Nazareii sunt. Et pauci quidem sunt in Synagoga; multi vero in Ecclesia. Sunt enim Nazareii quicumque baptizantur. Quoniam ab omni peccato lavantur et sanctificantur. Et quamvis omnes Christiani in baptismate Nazareii fiant, ad episcopos tamen ceterosque clericos, et præcipue ad monachorum ordinem hæc pertinere videntur, qui aetiori voto Domino conjuncti ab omnibus immunditiis, se præ cæteris custodire debent. Tales igitur a vino et sicera aliisque omnibus quæ inebriare possunt, abstinere oportet, ne forte inebriati sensum amittant, suæque professionis obliviscantur. Hoc autem non tantum de corporis, quantum de animæ ebrietate intelligi debet.

A Utraque enim mala est, sed animæ peior. Qui enim vitiorum calice inebriati sunt, facile a diabolo precipitantur. Et tali quidem calice ebrii sunt omnes superbi, omnes avari, omnes luxuriosi, omnes raptores, omnes quibus furor et ira dominatur. Ipse enim impetus irrationalibus ebrios eos esse ostendit. Non est igitur Nazareus, qui a tali se non continet ebrietate. Vinum bibit Jesus (1824), et Nazareus erat. In quo maxime probatur per vinum et siceram aliquid significari. Interdicitur quoque Nazareis ad mortuum accedere, id est criminalia et mortalia peccata committere. Quamvis sine peccato nemo esse possit, sine crimine tamen Nazareum esse necesse est, quoniam si crimen commiserit, jam Nazareus non est. Unde et Nazareis præcipitur sic, si qualibet occasione ad mortuum toto tempore consecrationis accesserint, statim ea die radantur, et septima similiter. Dies quoque irriti stebant, quos usque ad illam diem pro voto custodierant. Nunquam ante terminum constitutum Nazareis caput radere licitum erat, nisi prius fortasse ad mortuum accessissent. Qui igitur ante terminum caput radebant, nolebant apparere foris, quod se cognoverant iustus perdidisse. Hos et nos imitari debemus, ut quando peccatum aliquod magnum committimus, statim eadem die ad poenitentiam curramus, neque in alteram diem differamus, sicut scriptum est: « Non tardes converti ad Dominum, neque differas de die in diem (Eccli. v, 11). » Radamus capita, ut tota munda appareat conscientia, et dolor, qui in corde est, in facie manifestetur. Sicut bonæ comæ nutriendæ sunt, ita et malæ radendæ. Bonæ comæ sunt cogitationes, de quibus dicitur: « Quoniam cogitatio hominis consistebit tibi, et reliquæ cogitationis diem festum agent tibi (Psal. LXXV, 11); » quas videlicet beatus Job se perdidisse stebat, dicens: « Cogitationes meæ dissipatæ sunt, torquentes cor meum (Job XVII, 11). » His ornatur caput interioris hominis; his amissis infirmatur anima. Ideo Samson perdidit fortitudinem, quia talibus comis subrasus fuerat. Malæ vero comæ illæ sunt de quibus in Evangelio Dominus ait: « Ex corde exeunt cogitationes malæ, furta, adulteria, perjuria, et similia (Matth. xv, 19). » Hæ radendæ sunt, quia hæ sunt quæ coinquinant hominem, et quæ Nazareos immundos faciunt. Hæ tollantur a corde; his animæ caput radatur, et totus homo mundus erit. Debet autem caput radere qui peccavit, et prima et septima die, quoniam « qui perseveraverit usque in finem, hic salvus erit (Matth. XXIV, 13). » Septima namque dies ultima est. Octava vero die offerat par turturum, vel duos pullos columbarum; per quod videlicet intelligimus quod cum veniet ad resurrectionem, quæ utique

(1820) Cod. Vat., sufficit.

(1821) Edit. Ascensionis diversa est lectio: *Tota pulchra est, tota super nivem dealbata est*: de qua ipse Dominus ait: *Ecce tu pulchra es, amica mea, et macula non est in te*. Ab hac ergo Nazareth Salvator noster, ut dicit evangelista, *Nazareus dicitur est*,

quoniam; sicut diximus, Nazareth munditie, Nazareus mundus interpretatur, et mundus quidem a munditiis derivatur, etc.

(1822) Cod. Vat., totius perfecturæ.

(1823) Cod. Vat.: corripit ebit.

(1824) Cod. Vat., Vinum bibebat Jesus.

octava die futura est, totus, corpore et anima mundus, quasi digna et acceptabilis hostia Domino offeretur. Multa sunt quae de Nazareis dici possunt; sed pauca nos dixisse sufficiat.

CAPUT VIII.

SERMO I IN RAMIS PALMARUM (1825).

« Cum venisset Jesus Bethphage ad montem Oliveti (Matth. xxi, 1). » Et reliqua. Dominus et Salvator noster, fratres charissimi, veniens ad passionem pro humani generis redemptione, accessit prius ad montem Oliveti; inde praemisit duos discipulos suos Jerusalem, et ait illis. « Ite in castellum quod contra vos est, et ibi invenietis asinam alligatam, et pullum: solvite et adducite mihi (ibid., 2). » Quibus adductis, dum Christus supersedisset, et Jerusalem veniret, universa civitas in adventu ejus commota, obviam illi venit, tantamque devotionem exhibuit, ut quidam vestimenta sua in via prosternerent, alii ramos palmarum et olivarum prosternendos caederent, omnesque et praecedentes (et subsequentes, una voce in laudem illius, cum pueris simul clamarent: « Hosanna filio David; benedictus qui venit in nomine Domini, hosanna in excelsis (ibid., 9). » Quae omnia sic sunt actualiter gesta, ut tamen aliquid spiritualiter significarent. Mons quippe Oliveti, cui Redemptor noster prius appropinquavit, quid aliud significat quam ipsum Salvatorem nostrum? Quia sicut mons, cum de terra sit, terrae tamen eminet: sic et Salvator noster, homo, qui similis fuit nobis, mortalis; sed quia sine peccato fuit, quia Deus et homo, super omnes est sublimatus et exaltatus; de quo Propheta ait: « Mons in quo beneplacitum est Deo habitare in eo; etenim Dominus habitabit in finem (Psal. lxxvii, 17). » Ipse est mons Oliveti, quia, sicut ait Apostolus: « Pater est misericordiarum, et Deus totius consolationis (II Cor. 1, 3). » Oleon enim, seu eleon, Graece dicitur misericordia. Duo autem animalia, asina et pullus, significant duos populos, Judaeos et gentes. Sicut enim asina erat domita iugo et solita supersedentem suscipere, pullus vero non; ita Judaeorum populus iugum legis et prophetarum habuerat, et unius Dei cultum: gentium vero populus nec iugum legis et prophetarum susceperat; non Deum, sed daemonia adorabat: ambo tamen populi sub iugo peccati erant, sicut ait Apostolus: « Omnes enim peccaverunt, et egent gloria Dei (Rom. iii, 23). » a quo iugo, ut possent solvi, misit Christus duos discipulos, id est duos ordines discipulorum, unum in Judaeam, alterum in gentilitatem. Unde beatus Paulus ait: « Qui operatus est Petro in apostolatum circumcisionis, operatus est et mihi inter gentes (Galat. ii, 8). » Hoc enim apostoli convertendo a peccatis solverunt, et templum et sedem Dei fecerunt; unde divina Scriptura ait: Anima iusti sedes est sapientiae. Post apostolos subsecuti sunt et sancti martyres, qui prosternebant vestimenta sua in via, quia pro

(1825) Titulus cod. Vat. est *Dominica in Palmis*.

A testamento Dei sua corpora tradiderunt. Inde SS. confessores ramos de arboribus caedunt, dum exempla bene vivendi de libris Novi et Veteris Testamenti nobis assumunt. Clamant omnes: « Hosanna filio David » quia omnes **541** sancti una voce unoque spiritu laudant Deum, qui per misericordiam suam nos a potestate diaboli liberavit. Cum quibus, fratres, et nos mortificantes carnem nostram, cum vitii et concupiscentiis, palmam victoriae per veram poenitentiam et per opera misericordiae, quam oliva designat, contra diabolum habeamus, ut ad caelestem Jerusalem, Redemptore nostro duce, quandoque pervenire et illic gaudere valeamus in saecula saeculorum. Amen.

SERMO II. ITEM DE RAMIS PALMARUM.

B Narrat beatus Joannes evangelista quod turba multa, quae convenerat ad diem festum, cum audisset quia Jesus venit Hierosolimam, acceperunt ramos palmarum et processerunt obviam ei, et clamabant: « Hosanna filio David, benedictus qui venit in nomine Domini (Joan. xii, 13). » Bona turba, quae ad diem festum convenerat; bona turba, quae Salvatori nostro obviam processit, quam ipsi quoque Scribae et Pharisei timentes, quamvis Christum occidere cupiebant, in eum tamen manus mittere non audebant; unde et dicebant: « Non in die festo, ne tumultus fieret in populo (Matth. xxvi, 5). » Ad festum namque diem venire, Dei Filio obviam ire, et non solum exire, verum et cum palmis obviam ire, ad religionem et virtutem pertinet. Septem diebus faciebant Judaei hanc maximam solemnitatem, in qua fermentum comedere et opus servile facere non licebat. Sed sicut Apostolus ait: « Omnia in figura contingebant illis: scripta sunt autem propter nos (I Cor. x, 11). » Haec festivitas nostra est. Judaei Christum occiderunt; sed nobis et propter nos occisus est Christus; nobis et propter nos immolatus est Agnus, qui tollit peccata mundi. Nos igitur hanc festivitatem celebrare debemus: « Non in fermento malitiae et nequitiae, sed in azymis sinceritatis et veritatis (I Cor. v, 8); » id est non in vetustate litterae, quae occidit, sed in novitate spiritus, quia spiritus vivificat. Debemus autem eam celebrare septem diebus, hoc est omnibus diebus, et quanto tempore in hac vita sumus. Quia enim non sunt dies nisi septem, ideo per septem dies omne tempus et omnes dies intelliguntur. Servilia autem opera sunt, non illa quidem quae servi faciunt, sed potius illa quae etiam liberos servos faciunt. Non est enim servile opus ignem in Sabbato accendere, catinum lavare, infirmos sanare, paralyticos curare, sicut Judaei Salvatori nostro detrahentes dicebant: « Hic homo non est a Deo, qui Sabbatum non custodit (Joan. ix, 16). » Sicut et archisynagogus indignans dicebat: « Sex dies sunt in quibus licet operari; in his ergo venite, et curamini, et non in die Sabhati (Luc. xiii, 14); » servile scilicet opus existimans sanare et ipsos miseros homines a demonibus liberare. Sed si vis scire quae sunt ser-

vilia opera, audi evangelistam dicentem : « Non occides, non mœchaberis, non furtum facies, non falsum testimonium dices ; non concupisces rem proximi tui (*Luc. xviii, 20; Exod. xx, 13 et seq.; Dent. v, 17 et seq.*). » Hæc sunt servilia opera ; hæc faciunt homines servos, hæc tradunt miseros homines ad diaboli servitutem. Hæc ergo et similia fugiamus, ab his nos custodiamus et non faciemus opus servile in festivitatis nostris. Et isti quidem qui sic festa celebrant, digni sunt qui processionem Domino faciant et ei cum palmis obviam pergant. Neque enim sine palmis licet Christo obviam ire, quoniam in palmis victoria significatur. Unde et in lege præcipitur ne iudices in iudicio personam respiciant ; sed quicumque justam causam habuerit, ei palmam dabunt. Vadant ergo illi obviam Jesu, qui victores sunt et suos vicerunt inimicos. Si vicisti superbiam, unam palmam habes ; si vicisti luxuriam, aliam habes, et quot vitia superasti, tot palmas habes. Si autem nullum vicisti, nullam habes. Noli ergo ire obviam Christo, non te suscipiet, quia indignus es, qui in tali triumpho suscipiaris. Videamus modo quid asinus ille etiam significet, super quem rex iste humilis et mansuetus sedere dignatus est. Animal stultum, vilis pretii, ignobile, omnibus injuriis omnique subditum servituti est asinus. De sanctis autem dicit Apostolus : « Videte vocationem vestram, fratres ; quod non multi sapientes inter vos, non multi nobiles ; sed quæ stulta sunt mundi elegit Deus, ut confundat fortia : et ea quæ non sunt, ut ea quæ sunt destrueret (*I Cor. i, 26*). » Et in alio loco : « Si quis videtur sapiens esse in hoc sæculo, stultus fiat, ut sit sapiens (*I Cor. iii, 18*). » De talibus quoque Isaias ait : « Cognovit bos possessorem suum, et asinus præsepe domini (*Isa. i, 3*) : » unde ait Debora (quæ interpretatur apis) : « Qui ascendistis super nitentes asinos, benedicite Dominum (*Judic. v, 10*). » Nitentes asini illi sunt, qui apostolorum vestibibus ornati sunt ; qualis iste est, super quem modo Dominus sedet. De quo evangelista ait : Quod imposuerunt apostoli super eum vestimenta sua et cum desuper sedere fecerunt (*Matth. xxi*). » Apostolorum vestimenta et ornamenta virtutes sunt et mores honesti. Fides, spes, charitas, fortitudo, temperantia, humilitas, misericordia, pax, patientia, et similia, ornamenta sunt, quibus sancti apostoli ornati sunt et alios ornant, ut apti et pulchri sint, super quos Deus sedere et in quibus habitare dignetur. Qui igitur talibus ornamentis ornati sunt et alios ornant, illorum quidem animæ super nitentes asinos sedere dicuntur. Isti itaque sunt sedes Dei ; isti de ignobilibus et vilissimis animalibus facti sunt thronus Dei. Novem sunt angelorum ordines, sed super thronos nullus ordo est : quanto melius est cum simplicibus et mansuetis asinos Christi fieri, quam cum superbis et arrogantibus equos et currus fieri

A Pharaonis ! De illis enim scriptum est : « Currus Pharaonis et exercitum ejus projecit in mare (*Exod. xv, 4*). » De istis autem : « Beati pauperes spiritu, quoniam ipsorum est regnum colorum (*Matth. v, 3*). » Denique super quod aliud animal debuit sedere Jesus, cum ad crucem pergeret, nisi super illud quod crucem naturaliter super se ferre videtur ? Naturaliter enim hoc animal crucis signum super se designatum habet. Audiamus etiam quid illi significent, qui ramos de arboribus cadentes, viam Domino præparabant. De talibus præcursor Domini ait : « Parate viam Domini : rectas facite semitas Dei nostri (*Luc. iii, 4*). » Non omnium est hoc officium, neque omnibus data sunt ferramenta, quibus hujusmodi rami de arboribus succidantur. Episcoporum hoc est et sacerdotum : ipsi tales ramos de arboribus cadere et viam Domino præparare debent, per quam et nos ad ipsum ire possimus, et ipse ad nos venire dignetur. Arbores autem patriarchæ et prophætæ, apostoli et evangelistæ intelliguntur. De his autem ramos succidimus, quando eorum fidem et doctrinam eorum, vitam et sanctam conversationem aliis exponimus et ad imitandum proponimus. Tales fuerunt arbores Isaias, Jeremias et Daniel. Tales fuerunt Petrus, et Paulus, et Joannes. Talis et ille qui ait : « Ego sicut oliva fructifera in domo Dei : speravi in misericordia Dei mei in æternum, et in sæculum sæculi (*Psal. lxxviii, 10*). » Ex qua videlicet arbore rami succiduntur, quibus illa via paratur, de qua dicitur : « Beati immaculati in via, qui ambulant in lege Domini (*Psal. cxviii, 1*). » Præcipitur filiis Israel ut in festivitate tabernaculorum fructum arboris pulcherrimæ suscipiant, spatulasque palmarum et ramos ligni densarum frondiam, et salices de torrente, et in ipsis lætentur coram Domino (*Levit. xxiii*). Qui ista intelligunt non ignorant quid arbores et rami arborum significent, quibus Domini ad nos et nobis ad Dominum via præparatur. Quid illæ quoque dæ turbae significant audiamus, de quibus hic dicitur : « Turbae autem quæ præibant et quæ sequebantur, clamabant, dicentes : Hosanna filio David ; benedictus qui venit in nomine Domini. (*Matth. xxi, 9*). » Illa turba quæ præibat patriarcharum et prophetarum exercitus est, omniumque illorum qui a primo homine usque ad Christum Domino placuerunt. Illa vero quæ sequebatur, tota fidelium Ecclesia intelligitur a Salvatoris adventu usque ad finem sæculi. Lege prophetarum libros, et videbis quomodo præcedens turba laudet Dominum et benedicat. Lege evangeliorum volumina et apostolorum Actus, et tunc intelliges quantum in Christi laudibus sequens turba quotiè personet. Egregie itaque factum est, quod Salvator noster in medio positus est, inter utrumque videlicet Testamentum ; Synagoga præcedit, Ecclesia sequitur. Ipse vero in medio stat, et uterque populus una et consona voce eum laudat et benedicat (1826).

(1826) Idem auctor hujus mysticæ interpretationis hoc in sermone et in commentario in Mattheum manifestatur.

qui est benedictus in sæcula sæculorum. Amen. A

CAPUT IX.

IN CŒNA DOMINI.

Prima die azymorum, quando necesse erat comedere Pascha, Dominus et Salvator noster Petrum et Joannem ante se ad civitatem misit, qui ei hospitium et cœnam præpararent. Hæc autem cœna fuit et Veteris et initium Novi Testamenti. Unde et Salvatore nostro unam cœnam in duas cœnas dividere placuit, ut per primam Vetus, et per secundam Novum Testamentum intelligamus. De hac autem cœna locutus est Dominus ad Moysen et Aaron in Ægypto, dicens: « Mensis iste vobis principium mensium, primus erit in mensibus anni. Loquimini ad universum cœtum filiorum Israel, et dicite eis: Decima die mensis hujus tollat unusquisque agnum per familias et domos suas (Exod. xii, 2). » (1827) Mensis, inquit, iste aliorum mensium principium est, qui apud nos Martius vocatur. Hic autem sit nobis primus, id est maximus et principalis anni, quia majora in hoc mense quam in cæteris sunt sacramenta. « Loquimini ad cœtum filiorum Israel, et dicite eis: Decima die mensis hujus tollat unusquisque agnum per familias et domos suas; sin autem minor est numerus, quam ut sufficere possunt ad vescendum agnum, assumet vicinum suum, qui conjunctus est domui ejus, juxta numerum animarum quæ sufficere possunt ad estum agni. Erit autem agnus absque macula, masculus anniculus. Juxta quem ritum tolletis et hædum, et servabitis eum usque ad decimum quartum diem mensis hujus. Immolabitque eum universa multitudo filiorum Israel ad vesperam (ibid. 3 et seq.): » Decima namque die tolluntur agnus et hædus, et servantur usque ad quartum decimum diem ejusdem mensis, et tunc **543** immolantur. Nam quia tabule testamenti decem verba, id est decem præcepta principalia scripta habuerant, in quibus tota lex quodammodo continebatur, ideo frequenter per decem totum Vetus Testamentum intelligitur. Quia vero quatuor sunt Evangelia, in quibus Novum Testamentum clauditur, ideo per quatuor Novum Testamentum designatur. Decima igitur dies Vetus Testamentum, quarta vero post decimam Novum designat. Decima autem tollitur agnus, sed usque ad quartam decimam immolatus servatur, quia Christi passio in Veteri Testamento (1828) præfigurata et in enigmate significata, tandem in Novo veraciter est adimpleta. Ibi Christus monstratur, hic immolatur. Ibi significatur, hic sacrificatur. Ibi denique agni immolatio narratur, hic vero Christi passio prædicatur. Vetus namque Testamentum eo tempore finem fecit, quo Christus Domi-

nus noster discipulis suis ait: « Amen dico vobis, non bibam de hoc genimine vitis usque in diem illum, cum illud bibam vobiscum novum in regno Dei (Matth. xxvi, 29). » Vetus igitur vinum spernitur, novum (1829) promittitur. Non quod vetus lex omnino destruat, sed quod novo et spiritali sensu intelligatur; hoc autem in regno Dei, quod est Ecclesia. Christus autem et agnus est propter innocentiam, et hædus dicitur propter similitudinem carnis peccati. De hoc enim dicitur: « Ecce agnus Dei, ecce qui tollit peccata mundi (Joan. i, 29). » De hoc similiter dicitur: « Non coques hædum in lacte matris suæ (Exod. xxiii, 19). » Ad hunc ergo vescendum, vicinos et proximos invitare debemus, ut qua charitate omnium salutem desideramus, innotescat. Vicinus enim noster omnis Christianus est, et quicumque ab Ecclesia longe non est. Est autem agnus iste absque macula, quia sicut scriptum est: « Peccatum non fecit, nec dolus inventus est in ore ejus (1 Petr. ii, 22). » Est autem masculus, anniculus, quia nihil habet molle, nihil (1830) est femineum, nihil corruptioni obnoxium, nihil carnalis sentiens titillationis. Et agnus quidem per domos comeditur; hædus vero ab omni multitudine immolatur, per quod apertissime designatur et hoc sacrificium, quod modo in Ecclesia assidue sumitur, et illud quod a Judæis insanentibus in ara cruoris est immolatum. Quamvis enim et hoc, et illud unum sit, tamen aliter, et aliter (1831) est. Unde et illi hædum occidunt inter iniquos et peccatores mundi Salvatorem deputantes, sicut scriptum est: « Et inter iniquos deputatus est (Luc. xxi, 37). » Itemque: « Nisi hic esset malefactor, non tibi tradidissemus eum (Joan. xviii, 30). » Nos autem quia innocentem, sanctum, et justum, et sine omni contagione peccati Dei Filium esse credimus, agnum absque macula et immolamus et sumimus. Ideoque quamvis agnus, et hædus immolatur, solus tamen agnus a populo manducatur. Illud enim sacrificium in isto sumitur, quia hoc in illud convertitur (1832). « Hæc est enim mutatio dexteræ Excelsi (Psal. lxxvi, 11). » Omnis autem multitudo filiorum Israel hædum immolavit. Sed quando? Ad vespertim: quæ proditor Judas circa hanc horam cum Judæis locutus, Christum vendidit, nummos accepit, atque altera die circa horam vespertinam, id est post nonam Salvator noster spiritum emisit. Unde Psalmista ait: « Elevatio manuum mearum sacrificium vespertinum (Psal. cxl, 2). » (1833) Et sument de sanguine agni, et ponent super utrumque postem, et in superliminaribus domorum, in quibus comedent illum. Super utrumque etenim postem agni sanguinem ponunt, qui et ore et corde illum suscipiant. Qui vero vel indignè suscipiant,

(1827) Tota eisdemque verbis desumpta est hæc interpretatio ex commentario ejusdem Brunonis super hunc Exodi locum in edit. tom. I, p. 58.

(1828) Cod. V., per figuras, et enigmata significata.

(1829) Corrigenda est editio Ascens. ubi legitur permittitur.

(1830) In cod. Vat. est non legitur.

(1831) Cod. Vat., fit.

(1832) Cod. Vat. Nunquam enim illud comederetur, nisi hoc in illud converteretur. Hæc est autem, etc.

(1833) Huc usque commentarii lectio.

vel etiam suscipientes Christi sanguinem esse non credunt, isti super unum tantummodo postem sanguinem Christi ponunt. De quibus Apostolus dicit: « Qui enim manducat et bibit indigne, iudicium sibi manducat, et bibit (*I Cor. xi, 29*). » Nos igitur et ore sumentes, et corde sanguinem Christi esse credentes super utrumque postem eum ponamus; et corpore, et mente suscipiamus. Cum autem crucis signum, quæ Christi sanguine cruentata est, in nostris frontibus facimus, tunc quidem in superliminaribus domorum Christi sanguinem ponimus. Sequitur: « Et edent carnes illa nocte assas igni, et azymos panes cum lactucis agrestibus (*Exod. xii, 8*). » Item enim hoc loco et per carnes, et per azymos panes intelligimus, et bene utrumque posuit, quia de panibus hæ carnes fiunt. Has autem cum lactucis agrestibus comedunt, qui corde compuncto et humiliato eas suscipiunt, et crucis amaritudinem Christo compatientes in cordis palato quodammodo sentiant. « Non comedetis ex eo crudum quid, nec coctum aqua, sed assum tantum igni (*ibid., 9*). » Agni enim carnes, vel si crudæ, vel aqua coctæ edantur, facile stomachum pervertere solent. Si vero assæ fuerint et confortant, et avidius (1834) eduntur. Qui igitur eas a cæteris carnibus non discernit, et omni cibo suaviores et salubriores esse non intelligit, et quasi fastidienis, digne eas sumentibus salutem et vitam eas præstare non credit, is vel crudas, vel aqua coctas has carnes comedit. Ille vero assas igni eas manducat, qui vitam 544 in eis esse credens avidissime suscipit, et suscipiendo Christi passioni communicat. Ipse enim Dominus dicit: « Qui manducat meam carnem, et bibit meum sanguinem, habet vitam æternam (*Joan. vi, 54*). » Non sunt præterea hæ carnes crudæ edendæ, quia passus est Christus, neque in aqua coctæ, quia non occulte, sed palam, et omnibus videntibus est crucifixus. Redolet caro, cum assatur, redolet et passio Christi. Caput cum pedibus ejus, et intestinis vorabitur, nec remanebit ex ea quidquam usque mane. « Caput enim Christi, sicut Apostolus ait, Deus est (*I Cor. xi, 3*). » Pedes verò, qui terram tangunt, ejus carnem significant, quæ de terræ assumpta est. Quid vero ejus intestina omnino occulta? Omnia profunda mysteria. Caput igitur illius cum pedibus et intestinis vorant, qui et Deum, et hominem esse credunt, et quæcumque de eo scripta sunt, digne fideliterque suscipiunt. Non enim sufficit, si et Deum et hominem eum esse credamus, nisi intestina ejus quoque suscipientes, et de Virgine natum, et circumcisum, et veraciter passum, et die tertiâ surrexisse, et cætera, quæ de eo scripta sunt, indubitanter crediderimus. Unde subditur: « Nec remanebit ex eo quidquam usque mane (*Exod. xii, 10*). » Omnia sumantur, omnia credantur; nihil de hoc agno remaneat quod

A in fidei pectore non claudatur. Mane autem vitæ hujus finis intelligitur, quando Christus sol justitiæ apparebit, et fugatis tenebris nox ulterius non erit. Tunc autem non erit tempus convertendi, vel agni carnes comedendi, quia qui tunc credere incipient, cum fatuis virginibus audient: « Amen dice vobis, nescio vos (*Matth. xxv, 12*). » — « Si quid residuum fuerit, igne comburetis (*Exod. xii, 10*). » Residua enim sunt, quæ comedi nequeunt, ut est pellis et ossa. Pellis etenim agni caro Christi est, quæ quidem qualiter Deo unita, id est qualiter Verbum caro factum est, neque dici, neque intelligi potest. Sed quis illa ossa comedere, vel (ut ita dixerim) corrodere valeat, ut qualiter ante omnia tempora sit a Patre genitus divinitissime si licuerit, semperque investigando intelligat. Sunt autem alia multa, quæ quoniam comedi et intelligi non possunt, charitatis igne, fideique ardore comburantur. Sufficit enim credere, si non datur intelligere. Plures enim credendo magis quam intelligendo has carnes comedunt. Comedant ergo qui possunt, qui vero non possunt, credant, et charitatis igne comburant. Sequitur: « Sic autem comedetis illum. Renes vestros accingetis, et calceamenta habebitis in pedibus, tenentes baculos in manibus, et comedetis festinanter. Est enim phase, id est transitus Domini (*Exod. xii, 11 et 12*). » Renes quidem accingere est castitatis et continentiae cingulo luxuriam refrenare. Unde ipse Dominus ait: « Sint lumbi vestri præcincti (*Luc. xii, 35*). » Calceamenta vero in pedibus habent, qui quasi (1835) alio pergere parati, peregrinos se in hoc mundo esse cognoscunt. Et isti quidem viam mandatorum (1836) currentes, secure, et sine timore, utpote bene calceati super serpentes calcant et scorpiones. Baculos autem in manibus teneant, ut se ab incurrentibus adversariis defendere valeant. Habes humilitatem, baculus est tibi? Ille enim superbiam vincis. Habes castitatem, et hæc baculus est, quo luxuria superatur? sed quid multa? Quot virtutes, tot baculos habes. Sic igitur præparetur, sic muniat, sic crenietur, qui has carnes comedere venit. Cito autem, et festinanter comedetis eas, ut cum Dominus veniet, jam pleni et saturi sitis, nec tunc credere incipiat, quando liberari per fidem debetis. In fide autem suscipienda, nulla mora debet esse. « Vigilatis itaque, quia nescitis diem, neque horam (*Matth. xxv, 13*). » Postquam autem (1837) illam cœnam, et agnum illum significativum Salvator noster cum apostolis comedit, ad verum Paschæ transit sacramentum, ut quod prius fecerat in figura, iterum faceret in veritate; et prius quidem fecit secundum ordinem (1838) Melchisedech, ut se utriusque testamenti auctorem esse ostenderet. Alterum igitur sacerdotium complendo finivit, alterum autem in æternum fieri et manere constituit. De quo scri-

(1834) Cod. Vat., *assumuntur*.

(1835) Cod. Vat., *alias*.

(1836) Idem cod., *Dei*.

(1837) Cod. Vat., *primam cœnam*.

(1838) Cod. Vat. *Secundum ordinem Aaron, postea vero secundum ordinem Melchisedech*. Item edit. Ascens.; quæ loco postea habet postea.

ptum est : « Juravit Dominus, et non pœnitebit enim, A tu es sacerdos in æternum secundum ordinem Melchisedech (*Psal. cix, 4*). » Surgens igitur a cœna, et accipiens linteam præcinxit se : deinde misit aquam in pelvim, cœpit lavare pedes discipularum. Pedes quidem, quoniam qui lotus est, non indiget, nisi ut pedes lavet, sed est mundus totus. Hoc autem faciebat, ut puri et mundi essent ad tantum accedere sacramentum; nobis quoque exemplum tribuens, ut prius nos abluamus, ad ejus carnem et sanguinem accessuri. Qui enim, ut Apostolus ait : « Manducat et bibit indigne, judicium sibi manducat et bibit (*I Cor. xv, 29*). » Probet igitur se prius homo, lavet pedes et conscientiam, et sic accedat. Postquam autem pedes eorum lavit; cum iterum recubisset, antequam secundam cœnam agere cœpisset, ait : « Scitis quid fecerim volis? Vos vocatis me magister, et dominus, et bene dicitis; sum etenim. Si ergo ego dominus, et magister lavi vobis pedes, et vos debetis alter alterius lavare pedes (*Joan. xiii, 13*). » (1839) Et paucis verbis interjectis, accipiens calicem bibit, et ait : **545** « Non bibam amodo de hoc gemine vitis, donec bibam illud vobiscum novum in regno Dei (*Joan. xiii, 13*). » (1840) Quod tale fuerit : Vetera transierunt; ecce nova facio omnia. Hinc est enim quod Lucas evangelista duos calices ponit, dicens : « Accipite, et dividite inter vos. Hic est enim calix sanguinis mei; novi testamenti, qui pro vobis et pro multis effundetur in remissionem peccatorum (*Luc. xxi, 17, 20*). » Ac si diceret : Dixi vobis aliquando : « Nisi manducaveritis carnem Filii hominis, et biberitis ejus sanguinem, non habebitis vitam in vobis (*Joan. vi, 54*); » sed non intellexistis : modo quod dixi, expono; et quod nunc me facere videtis, illorum verborum expositio est. Quidam ex discipulis hæc verba tunc audientes, et non intelligentes scandalizati sunt, et conversi abierunt retrorsum, et amplius eum non sunt secuti; putabant enim, quod ejus carnes membratum concisas, vel crudas, vel coctas comedere debuissent. Nimis adhuc carnales erant isti, nimisque carnaliter intelligebant. Ecce modo cum discipulis sedet Jesus : manducat et bibit cum illis, et cum nihil patiatur in membris suis, ejus tamen caro comeditur, et ejus sanguis bi- D bitur a discipulis suis. Hoc facit potentia divinitatis; illa videlicet, de qua scriptum est : « Omnia quæcunque voluit, Dominus fecit in cœlo, et in terra, in mari, et in omnibus abyssis (*Psal. cxxxiv, 6*). » — « Ipse enim dixit, et facta sunt, ipse mandavit, et creata sunt (*Psal. xxxii, 9*). » Sic igitur, et modo cum dixisset : « Hoc est corpus meum; et hic est sanguis meus (*Luc. xxii, 19*); » tanta fuit potentia in verbo ejus, ut illico et panis mutaretur in carnem, et vinum mutaretur in sanguinem. Miraris hoc? Hoc scio, quod miraris (1841). Mirabile enim est; nihil enim fecit Deus, quod mirabile non sit. Similiter autem,

et ego miror de te, quomodo cibus tuus, et potus tuus mutatur in carnem et sanguinem tuum. Non facit cibus tuus carnem tuam, quæ jam facta est; sed nutrit, et mutatur in eam; videlicet carnem tuam, quam habes, et quam suscepisti de matre tua. Sic igitur et panis iste, et vinum, quod super altare consecratur, ad imperium et potestatem cœlestis benedictionis in Christi sanguinem commutatur, non in aliam carnem Christi, quia aliam non habet, nisi illam quæ nata est de matre Christi. Ergone potuit digestio tua mutare cibum tuum in carnem tuam, et cœlestis benedictio non potest panem et vinum mutare in carnem et sanguinem Christi? Quomodo ergo verum est : « Ipse dixit, et facta sunt; ipse mandavit, et creata sunt? » Concedas igitur necesse est, quod sicut digestionem mutatur cibus in carnem tuam, quam tu suscepisti ex matre tua; ita et panis iste cœlestis benedictione mutatur in carnem Christi, non in aliam quidem, quia non habet aliam, nisi illam, quam de Virgine matre suscepit. Audi adhuc quod mirabilius est, cum tantus panis, qui per totum mundum quotidie sacrificatur cœlesti benedictione mutetur in carnem Christi, et comedatur a fidelibus Christi, ipsum tamen corpus Christi neque augetur, quando panis in illum mutatur, neque minuitur, quando manducatur. Illi quinque panes sint nobis in exemplum, ex quibus Salvator noster quinque millia hominum satiavit, exceptis parvulis et mulieribus, qui in hoc numero non computantur (*Joan. vi*). Si unusquisque ex illis panibus solummodo in mille particulas divisus fuisset, ego non puto unam particulam os unius hominis implere potuisse. Illud tamen tantillum, quod singuli susceperunt, tantum in ore uniuscujusque multiplicatum est, ut neque dentibus ad molendum, neque venter ad implendum minus esset usque ad perfectam satietatem. Illæ quoque parvisimæ micæ, quæ de panibus, cum frangerentur, ceciderunt, et his, qui comederant necessariæ non fuerunt, sic multiplicatæ sunt, ut duodecim ex eis cophinis impleri potuissem. Et certe poterat Dominus, si ipsi placuisset, ex solis istis reliquiis pascere omnes homines hujus mundi, quanto tempore fuerit iste mundus; tanta est potentia Domini, et tantum valet benedictio Christi. Ecce invenimus aliquid ad exemplum valde conveniens, quod a multis comedatur, et non minuatur. Sic igitur corpus Christi cum quotidie comedatur ab omnibus, nullam tamen patitur diminutionem; quia sicut Apostolus ait : « Christus resurgens a mortuis, jam non moritur; mors illi ultra non dominabitur (*Rom. vi, 9*). » Vidi ego aliquos, et quales multos invenire non est difficile, qui nulla ciborum abundantia majores et crassiores fiebant, quamvis non multi cibi in eorum carnes convertebantur. Ille autem dixi, quamvis fortasse non videatur competens exemplum, ut tu intelligas aliquid esse, quod non augetur, quamvis item cit. edit.

(1839) Cod. Vat., paucis verbis interpositis.

(1840) Il. cod. : Quod tale fuit, ac si diceret.

(1841) Cod. Vat. et edit. : Scio quod miraris.

ei quotidie aliquid addatur. Si igitur hoc in carne mortali fieri potest, quanto magis in carne Salvatoris, et ipsa jam per resurrectionem clarificata? Nondum enim consummatum et perfectum est quod in aliquo augeri, vel minui potest. Sed quare nos in istis laboramus? Ipsius verba nobis sufficiant. Ipse enim dixit: « Hoc est corpus meum; » postea dicit: « Illic est sanguis meus. » Ipse dicit: « Caro mea vere est cibus, et sanguis meus vere est potus (Joan. vi, 56). » Ipse dicit: « Qui manducat meam carnem **546** et bibit meum sanguinem habet vitam æternam (Joan. vi, 58). » Si Christo non credimus, cui credemus? Ubi tanta auctoritas est, ibi argumenta necessaria non sunt.

CAPUT X.

SERMO II IN PARASCEVE.

De imitando Christo in paupertate, misericordia, charitate, et ceteris virtutibus, hæc die, aut quilibet alia habendus ad fratres.

« Estote imitatores Dei sicut filii charissimi, et ambulat in dilectione, sicut et Christus dilexit nos, et tradidit semetipsum pro nobis oblationem, et hostiam Deo in odorem suavitatis (Ephes. v, 1). » In omnibus, quæ Dominus noster Jesus Christus gessit, fratres charissimi, et dixit, nobis formam humilitatis, et doctrinam bonæ conversationis reliquit, sicut enim verbis nos voluit docere, ita et exemplis. Unde scriptum est: « Cœpit Jesus facere, et docere (Act. i, 1). » Et quantum ad humilitatem ait ipse Dominus: « Discite a me, quia mitis sum et humilis corde (Matth. xi, 29). » Quia etiam cum ipse sit omnipotens; atque Dominus, pro nobis pauper esse voluit, honores respuit, passiones sponte subiit, et etiam pro persecutoribus exoravit. Et hoc totum fecit, ut in omnibus eum, pro capacitate nostræ infirmitatis, sequi non negligamus; alioquin veri Christiani non simus. Nam qui dicit se Christum diligere, debet sicut ille ambulavit et ipse ambulare. In hoc ergo, quod ipse pauper esse voluit, nec nos divitias pro magno habeamus, neque eas immoderatus appetamus, satis aperte docuit. Nam homines huiusmodi comprobantur esse avari, de quibus dicit Apostolus: « Avari, fornicatores et immundi regnum Dei non possidebunt (I Cor. vi, 11). » Idemque alibi: « Qui volunt in hoc mundo divites fieri, incidunt in tentationes et in laqueos diaboli (I Tim. vi, 9). » Ecce qui volunt divites fieri, dixit, non qui sunt. Cupiditatem damnabilem ostendit, non divitias. Possunt divites esse, et boni; sed illi, de quibus dicitur: « Divitiæ si adfluant, nolite cor apponere (Psal. lxi, 11). » Quales legimus fuisse Abraham, et Jacob, et David, quos et divitias cognoscimus habuisse, et eas cum non habentibus communicasse. Et in Apostolo scriptum habemus: « Præcipe divitibus huius sæculi, non sublime sapere, neque sapere in incerto divitiarum, sed in Deo vivo. Divites sint in operibus bonis, facile tribuant (I Tim. vi, 11). » Ecce isti sunt boni divites, qui non superbe sapiunt, neque sperant in incerto divitiarum, id est fiduciam suam non ponunt in divitiis, quæ sunt in incerto,

quæ hodie habentur, et cras facile amitti possunt. « Facile tribuant, » ut de his, quibus abundant, inopiam fratris sublevare studeant, ut de eorum unoquoque dicatur: « Nilarem datorem diligit Deus (II Cor. ix, 7). » Et hoc est, quare cum Dominus dives esset in cœlis, pauper voluit esse in terris. Quoniam vero etiam passionem et crucem sponte subiit, per ipsam mortem suam de potestate diaboli nos eripuit, atque in cruce pendens pro peccatoribus oravit, ubi nobis exemplum dedit, valde acquanimitè mala a proximis illata, homines ab hominibus perpeti, cum ipse omnium Dominus a servis, justus a peccatoribus tanta tam benigne pertuleri. Et nos, fratres, in tribulationibus positi, orationibus maxime insistere debemus, quæ tribulationibus geminis sunt. Est enim tribulatio, cum patimur damna temporalium, et est tribulatio, quæ longe major est, quando ad quæcunque crimina inclinamur. Verumtamen sic orandum est, ut oratio nostra non vertatur in peccatum. Eleemosynas pariter largiri debemus, easque perfecte facere. Perfectæ autem eleemosynæ sunt in duobus; dando scilicet et dimittendo; unde Dominus dicit in Evangelio: « Date, et dabitur vobis, dimittite, et dimittetur vobis (Luc. vi, 37). » Item: « Beati misericordes, quoniam ipsi misericordiam consequentur (Matth. v, 7). » Alioquin, Scriptura testante, frustra a peccatis liberari rogans, manus ad Dominum expandit, qui eas ad pauperes, pro posse non extendit. Et si quis vos offendit, dimittite ex corde, ut Deus remittat vobis vestras offensas; quia « nisi dimiseritis, nec Pater de cœlis dimittet vobis (ibid. vi, 14): » quoniam qui odit fratrem suum, homicida est; et scimus quod omnis homicida non habet vitam æternam, neque partem in regno Christi et Dei (Joan. iii, 15). » Hæc sunt, quibus perveniendum est ad regnum cœlorum. Ad quod perducatur nos Christus Dominus noster, qui vivit et regnat in sæcula sæculorum.

SERMO II IN PARASCEVE, SIVE IN RESURRECTIONE DOMINI.

« Fidelis sermo, et omni acceptione dignus, quia Dominus noster Jesus Christus venit in hunc mundum peccatores salvos facere (I Tim. iv, 9). » Beatus apostolus Paulus, Doctor et magister gentium, verba sua vera et fidelia esse dicit, omnique acceptione digna, et quibus nemò unquam contradicere debet, quod Dominus noster Jesus Christus ideo in hunc mundum venit, ut peccatores salvos faceret. **547** Non enim venit vocare justos, sed peccatores, quia non indigent, qui sani sunt medico, sed malè habentes. Tota enim intentio Salvatoris nostri, quod Verbum caro factum est, quod de Virgine natus est, quod inter homines conversatus est, quod passus est, et resurrexit; tota, inquam, illius intentio fuit, ut peccatores redimeret, atque salvaret. Hodè igitur completa est hæc intentio tam pia, hæc voluntas tam sancta, hæc misericordia tam immensa. Hoc et ipse ostendit illis verbis, quibus ait: « Ecce ascendimus Hierosolimam, et consummabuntur omnia,

quæ scripta sunt per prophetas de Filio hominis. A Herodes quærît me interficere? Ite, et dicite vulpi illi; dicite illi callido insidiatori: Ecce ejicio dæmonia, quæ illo fortiora et potentiora sunt, et ipsum si volo ejicio, et de regno et de corporis tabernaculo ejicere possum. (1845) Hoc autem facio hodie, et cras, et quanto tempore mihi placuerit. Cras enim frequenter in divina pagina pro futuro tempore ponitur. Secundum quam significationem Jacob ad Laban loquitur, dicens: « Respondebit mihi cras justitia mea (Gen. xxx, 33). » Sed quid prodest Herodi, si me interficeret; cum ego statim tertia die consumer, id est a mortuis resurgam. Tantum enim, et non amplius temporis erit, quicumque me interfecerit, inter passionem et resurrectionem meam. Verumtamen quamvis Herodes hoc facere quærat, quamvis hanc voluntatem stultam et impiam habeat; oportet me tamen hodiè, et cras, et sequenti tempore post cras, quantum mihi placuerit, ambulare, et prædicare, ac Patrîs facere voluntatem. Quare hoc? quia « non capit perire prophetam extra Jerusalem (Luc. xiii, 33). » Non capit, inquit, non recipit, non patitur sermo propheticus, et divina dispositio perire prophetam extra Jerusalem (1844). Ibi, et non alibi passurus sum, quia et locus, et tempus, et dies, ubi, et quando, et a quibus hoc fieri debeat statutum et dispositum est, et aliter fieri non potest. Stultus igitur est Herodes, qui alterius officium, et peccatum sibi vindicat, et locum, et tempus, et cætera immutabilia mutare contendit. Multoties Judæi voluerunt tenere et occidere Jesum, et non potuerunt. Unde etiam eisdem ipsis signa quærentibus, et cum superbia loquentibus, ait: « Generatio prava et perversa signum quærît, et signum non dabitur ei, nisi signum Jonæ prophetæ. Sicut enim fuit Jonas in ventre ceti tribus diebus et tribus noctibus; ita erit et Filius hominis in corde terræ, 548 tribus diebus et tribus noctibus (Luc. xi, 29, 30). » Ecce audistis, quid amplius quæritis? Tribus enim diebus, et tribus noctibus, et non amplius erit Filius hominis in corde terræ. (1845) Quid est in corde terræ? in affectu et desiderio peccatorum. Tribus enim diebus, et tribus noctibus de super Judæis data est potestas, ut facerent in eum quod facere cupiebant. Sicut enim cæli vocantur justî; ita et terra vocantur peccatores. Unde primo homini dictum est: « Terra es, et in terram ibis (Gen. iii, 29). » Fuit igitur Filius hominis in corde terræ tribus diebus, et tribus noctibus, quamvis non integris tribus diebus, et tribus noctibus. Nocte enim illa, qua a Judæis insanientibus, et super eum irruentibus captus est, ex quo ipse ait: « Si me quæritis, sinite hos abire (Joan. xviii, 8); » in potestate illorum fuit Salvator noster. Similiter autem, et illis duabus aliis noctibus, quæ post illam se-

(1842) Cod. Vat.: Nondum.

(1845) Item dicitur in expositione Evangelii Lucæ.

(1844) Hunc autem non capit, non suscipit, non consentit Dei providentia, Dei dispositio, et sermo

prophetarum, perire et mori extra Jerusalem, etc. Idem S. Bruno comment. in Luc. cap. xiii, xxxi.

(1845) Eandem expositionem habet S. Bruno Ascensis in tractatu De incarnatione.

quantur usque in diem Dominicam, ne resurgeret, custoditur ejus corpus, quod duravit in eorum potestate fuit. Tres quoque dies ita computantur, et sexta feria, et Sabbatum, et tertii diei initium, in quo mundi Creator et Dominus valde mane a mortuis resurrexit. Usitatissimum omnium Scripturarum est, totum pro parte, et partem pro toto aliquando ponere. Unde et Propheta muscam et ranam singulariter posuit; cum nascas et ranas pluraliter dicere debuisset. « Inmisit, inquit, in eos muscam caninam, et comedit eos, et ranam, et disperdidit eos (*Psal. LXXVII, 45*). » Sufficiat vobis hoc signum, o Judei: neque ulterius queratis aliud signum. Magnum enim, et admirabile signum est, quod malo vestro, et bono nostro ad perniciem vestram, et ad salutem omnium gentium illum tenere, et ligare, et occidere potuistis, qui simul ex nihilo cuncta creavit. De quo scriptum est: « Qui manet in æternum creavit omnia simul (*Ecclesi. XVIII, 1*); » in cujus potestate, et voluntate universa sunt posita, et non est, qui ejus possit resistere voluntati, quia Dominus et Creator universorum ipse est. Sic igitur quanto tempore voluit, fuit Jesus in corde terræ. Nec antea, nec postea se alicujus tradidit potestati, qui die tertia « a mortuis resurgens jam non moritur, et mors illi ultra non dominabitur (*Rom. VI, 9*): » qui cum Patre, et Spiritu sancto vivit et regnat in sæcula sæculorum. Amen.

CAPUT XI.

DE DIE SANCTO PASCHÆ.

« Hæc dies, quam fecit Dominus; exsultemus, et lætemur in ea (*Psal. CXVII, 24*). » Inter cunctas solemnitates, charissimi, quas ad honorem Redemptionis nostri S. Ecclesie colit et veneratur, ut præcipuam et egregiam, et omnibus aliis excellentiorem præsentis diei solemnitatem celebrat et contemplatur: sicut etiam Sancta sanctorum per excellentiam olim dicebantur, quæ summus pontifex non nisi semel intrare quotannis audebat; sic et festivitas ista per excellentiam potest dici festivitas festivitatum: quia per hanc exspoliatus est infernus justis, qui ibi detinebantur, et reserata fuit janua paradisi, quæ per cherubim gladio igneo contra totum genus humanum custodiebatur. Quid enim homini prodesset Verbum natum, nisi per mortem infernum triumphasset, et per resurrectionem suam spem nobis resurgendi dedisset? Duæ quippe vitæ erant, quarum unam multis miseriis subjacentem, omnes experimento cognoscebamus. Alteram vero, quæ incognoscibilis et immortalis, ignorabamus. Suscepit igitur Christus hanc mortalem vitam nascendo; recepit alteram vitam immortalem resurgendo. Unde Paulus ait: « Christus resurgens a mortuis jam non moritur, mors illi ultra non dominabitur (*Rom. VI, 9*). » Sic, et duplex mors est: una corporis, per quam ab anima separatur, quæ est communis omnibus hominibus, et justis, et injustis. De qua David ait: « Quis est homo, qui vivet, et non videbit mortem? » (*Psal. LXXXVIIII, 49*.) Hæc autem mors præna

peccati est, illata scilicet toti humano generi pro peccato primi hominis: cui a Deo dictum est: « Ex omni ligno paradisi comede; de ligno autem scientiæ boni et mali ne comedas. In quacunque enim die comederis ex eo, morte morieris (*Gen. II, 16*), » id est mortalis corporis efficiaris. Homo enim illo die, quo Adam hoc comedit, non mortuus est corpore, sed mortale corpus cepit habere; qui si non peccasset, immortale corpus habuisset. Altera vero mors est animæ, scilicet per quam anima peccando a Deo separatur. Unde et Ezechiel propheta ait: « Anima quæ peccaverit, ipsa morietur (*Ezech. XVIII, 20*). » Sicut enim corpus ex anima vivit; sic anima ex Deo vivit: et sicut recedente anima corpus moritur; sic recedente Deo propter peccatum, anima moritur. Nos igitur, qui duplici morte, scilicet corporis et animæ, tenebamur, Christus non utramque suscepit; quia sic neutra nos liberasset, sed tamen unam mortem, videlicet carnis, suscepit, et per ipsam nos ab utraque morte liberavit. Propterea enim in monumento non nisi uno die et duobus noctibus jacuit, ut per diem unum significaretur duplex mors nostra ex peccato illo illata. Per unam ergo mortem Christi nos a duplici nostra liberati sumus, eo quod per ipsum in anima et corpore resurgere possumus. Merito igitur Psalmista pro gloria resurrectionis nos admonet, dicens: « Hæc 549 dies, quam fecit Dominus, exsultemus, et lætemur in ea. » Licet enim omnes dies fecerit creando Deus; hanc tamen diem præcipue dicitur fecisse, dum in ea hominem in melius per sanguinem suum recreavit, et eum ad immortalem tam corporis, quam animæ per utriusque resurrectionem revocavit. Unde in ea exsultare debemus, quia absorpta est mors corporis in victoria per resurrectionem Christi: et lætari debemus, quia a morte animæ per triumphum resurrectionis Christi liberati sumus; cui Domino, et Deo resurgenti, et spem nobis resurgendi donanti sit laus, et gloria in sæculorum sæcula. Amen.

CAPUT XII.

SERMO I IN ASCENSIONE DOMINICÆ

« Dominus Jesus postquam locutus est discipulis, assumptus est in cælum, et sedet a dextris Dei (*Marc. XVI, 19*). » Redemptore nostro, charissimi, hodie in cælum secundum formam corporis ascendente, gaudere nobis convenit, et exsultare, quia nos, qui per peccatum primi hominis a cæli gloria dejecti eramus, jam cum capite nostro ad cæli palatium, ad angelorum consortium, ad ineffabilem visionem Dei reducimur et portamur. Hodie siquidem impleta est illa prophetia David dicentis: « Ascendens in altum captivam duxit captivitatem, dedit dona hominibus (*Psal. LXXVII, 19*). » Nos quippe, fratres, fuimus ista captivitas, quia per peccatum fueramus a diabolo captivati; sed hanc captivitatem, scilicet nos, Christus cum ascendit in cælum captivam duxit, id est in sua potestate secum recepit, ad similitudinem alienjus principis triumphantis, et suos

liberantis, ut fecit Abraham. Bona quidem est, A fratres, ista captivitas Christi, qua nos captivamur, et in cœlum reportamur; sed mala captivitas diaboli, per quam irremediabiliter suffocamur. Vitemus ergo, charissimi, hanc captivitatem diaboli, scilicet peccata, et amemus captivitatem Christi, quæ nos de terris ad cœlum elevat, de tenebris ad inaccessibilem Dei lucem portat. Sed ad hanc lucem nullus nostrum potest ascendere, nisi imaginem ipsius Redemptoris nostri in nobis sumamus, ut scilicet sicut ille ambulavit, et nos ambulemus. Unde et Ezechiel propheta cum esset in captivitate Babylonis positus, vidit visionem Dei, in qua inter cætera vidit speciem electri, et in ea similitudinem quatuor animalium, quorum unum habebat similitudinem hominis, secundum similitudinem vituli, tertium leonis, quartum vero gestabat similitudinem aquilæ. Quid enim, fratres, per speciem electri, nisi naturam Redemptoris nostri significat? In electro enim dum duo diversa metalla, scilicet aurum et argentum, junguntur, aurum a suo fulgore temperatur et immittitur; sed argentum majori claritate illustratur. Sic Redemptor noster electrum fuit, ex auro divinitatis, et argento humanitatis conjunctus; scilicet ex duabus naturis, divina et humana, in unam personam. In quo Christo aurum, id est divinitas a suo splendore quasi imminuta est; sicut legitur in psalmo: « Minuisti eum paulo minus ab angelis (Psal. viii, 7). » Sed argentum, id est humana natura, in majorem splendorem excrevit; quia sicut ibidem legitur: « Gloria et honore coronasti eum, Domine, et constituisti eum super opera manuum tuarum. Omnia subiecisti sub pedibus ejus; oves, et boves universas, insuper et pecora campi; volucres cœli, et pisces maris (ibid., 7-9), » etc. Et beatus Paulus ait: « Propter quod Deus et exaltavit illum, et donavit illi nomen, quod est super omne nomen; ut in nomine Jesu omne genu flectatur, cœlestium, terrestrium, et infernorum (Philip. ii, 9). » In specie autem hujus electri videbat Ezechiel similitudinem quatuor animalium. Ista quoque quadrifaria similitudo Redemptorem nostrum significat, qui habuit similitudinem hominis, quia verus homo, et in similitudinem hominum factus est, et habitu inventus ut homo. Habuit similitudinem vituli, quia erat sacerdotialis hostia, in cruce velut vitulus hostia moriendo. Habuit similitudinem leonis, tertia die resurgendo de sepulcro, et corpus suum, ut leo catulos rigitu vivificando. Habuit similitudinem aquilæ, in cœlos quadragésimo post resurrectionis diem ascendendo. Nos ergo, fratres, secundum Paulum dicentem: « Sicut portavimus imaginem terreni hominis, portemus imaginem cœlestis hominis (I Cor. xv, 49), » id est Christi; ut in virtutibus, ut homines,

in vitulis velut vituli moriamur, et contra vitula fortiter resistentes ad meliora resurgamus, pennisque virtutum, velut aquilæ per contemplationem sublevemur; adjuvante nos ipso Christo, qui in cœlis et ubique regnat in sæcula, etc. (1846).

Sermo II.

Hodierna die, sicut scriptum est (Luc. xxiv), Christi discipuli in montem Oliveti convenimus, ibique recubuerunt, et apparuit illis Jesus, et recubuit cum eis, qui postquam de eorum incredulitate eos **550** redarguit, et in universum mundum ire, omnique creaturæ Evangelium eos prædicare præcepit: « Videntibus illis elevatus est, et nubes suscepit eum ab oculis eorum (Act. i, 9). » Omnia opera Salvatoris nostri plena sunt sacramentis; quicquid agit, figura et significatio est. Non enim vacat mysterio hoc tam felix, tamque lætum convivium; in quo Rex regum, et Dominus dominantium simul cum universæ terræ principibus recumbere dignatus est. Nam et ipse locus, ipsiusque loci vocabulum magnum aliquid significare videtur. Vocatur enim mons Oliveti, per quem excelsa misericordiæ virtus designatur; siquidem Græce *ελεον*, Latine *miseri-cordiæ* vocatur. Frequenter Jesus cum discipulis suis in hunc montem ascendere et manere solebat, sicut in Evangelio scriptum est, quod diebus in templo prædicabat, noctibus autem manebat in monte, qui vocatur Oliveti (1847). Notandum, quod ait, secundum consuetudinem suam. Hanc igitur Magistri consuetudinem ipsi quoque discipuli custodiebant, et frequentem in hunc montem olei et misericordiæ conveniebant: et hinc est fortasse quod ipse Dominus *filius olei* vocatur, dicente propheta: « Vinea facta est dilecto meo in cornu filio olei (Isa. v, 4). » Quid est enim filio olei, nisi pacis et misericordiæ filio? Considera modo, quanto misericordiæ oleo abundet, qui ut servo dimitteret (1848), filio non pepercit? Ad montem itaque misericordiarum (1849) Dominus nos invitat, in montem pacis et misericordiæ nos ascendere jubet. Hinc est quod propheta ait: « Super montem excelsum ascende tu, qui evangelizas Sion (Isa. xl, 9). » Nemini prius evangelizare conceditur, quam super hunc montem excelsum ascenderit (1850). Nam et si mons excelsus non est, virtus tamen illa, quæ per ipsum significatur, altissima est. Merito igitur tunc apostoli in hunc montem ascenderunt, quando evangelizandi officium accepturi erant. Hodie enim dictum est eis: « Ite in universum mundum, prædicate evangelium omni creaturæ (Marc. xvi, 16). » Hoc audiant episcopi, hoc audiant quicumque officium (1851) suscipiunt, neque prius evangelizare præsumant, quam in montem pacis et misericordiæ ascendant. Neque quisquam sibi licitum esse præsumat, quod ipsi

(1846) Duo superiores sermones in cod. Vat. desunt.

(1847) Cod. Vat.: *Et in alio loco dicitur, qui ascendit secundum consuetudinem suam in montem Oliveti.*

(1848) Cod. Vat., *ut servum redimeret*

(1849) Id. cod.: *Ad montem itaque misericordiæ.*

(1850) Id. cod., *ascendat.*

(1851) Id. cod., *officium evangelizandi.*

apostolis licitum non fuit (1852). « Estote ergo misericordes, sicut et Pater vester misericors est (*Luc. vi, 36*). » — « Misericordia Domini plena est terra (*Psal. xxx, 5*). » — « Misericordiam et Judicium cantabo tibi, Domine (*Psal. c, 1*). » — « Constemini Domino quoniam bonus, quoniam in sæculum misericordia ejus (*Psal. ciii, 1*). » Magnus est iste mons, de quo Christus ad cœlos ascendit, et ex quo via in cœlum erigitur. In huac igitur ascendant quicumque Christi et apostolorum convivii interesse cupiunt. Si vis Christum venire ad convivium, tua recumbe in monte Oliveti, recumbe in monte misericordiae; ibi cum apostolis convivium præpara: « Frange esurienti panem tuum, et egenos vagosque induc in domum tuam (*Isa. lviii, 7*). » Aderit statim Jesus, et dicit tibi: « Quod uni ex minimis meis fecistis, mihi fecistis (*Math. xxv, 6*). » Ubiunque pax et misericordia est, ibi est et iste mons Oliveti. Sicut oleum inter alios liquores, ita et misericordia inter alias virtutes suprema est. Unde Psalmista ait: « Suavis Dominus universis, et miserationes ejus super omnia opera ejus (*Psal. xcix, 5*). » Hinc est enim quod tot unctiones in nobis habemus. Hinc est quod tot vactiones in Ecclesiae consecratione fieri videmus. Sæper igitur in hoc monte stant convivium nostra, sæper in oleo misericordiae nalent corda nostra. Sunt et alii montes ad quos ascendere, et in quibus similiter habitare debemus. De quibus Propheta ait: « Levavi oculos meos in montes, unde veniet auxilium mihi (*Psal. cxx, 1*). » Ad quos et Jacob patriarcha Domino immolaturus, filius invitabat, dicens: « Venite, ascendamus in Bethel, ut immolemus Domino (*Gen. xxxv, 3*). » Bonus mons, in quo transfiguratus est Dominus; bonus et ille, in quo duodecim apostolos elegit, et octo beatitudines prædicavit. Mali montes Gelboe (1853), quibus David maledicens, ait: « Nec ros, nec pluvia veniat super vos, ubi ceciderunt fortes Israel (*II Reg, i, 31*). » Mali et illi, in quibus Loth inebriatus filias gravidas fecit. Isti montes hæretici sunt, qui omnes ad se venientes perdunt, in quibus ipsi quoque fortes viri multoties corrumpuntur. « Corrumpunt enim bonos mores colloquia prava (*I Cor. xv, 3*). » — « Quomodo ergo dicitis amicis meæ: Transmigra in montes sicut passer? » (*Psal. x, 1*). In Domino confido, quia non ad hos, sed ad montes æternos transmigrabimus. Montes æterni propheta et apostoli sunt, super quos Ecclesia fundata est, secundum illud: « Fundamenta ejus in montibus sanctis (*Psal. viii, 1*). » Tot sunt isti montes, quot sunt utriusque Testamenti volumina. Quia in his montibus poteris reperire quæcumque ad æternitatem, ad jucunditatem, ad sanitatem et ad beatitudinem pertinent. Fides quoque, spes et charitas, cæteræque virtutes montes sunt, quorum altitudinem Dominus conspiciat. Ad quos qui con-

A fugerint, securi erunt. In monte obedientiae salvatus est Noe; **551** in monte fidei Abraham; in monte castitatis Joseph; in monte mansuetudinis Moyses, et David, aliique (1854) salvati sunt. Hodie tamen specialiter in montem Oliveti, in montem pacis et misericordiae ascendere debent Christiani, ut dum pauperes pro Christo suscipiunt, ipsum quoque Christum suscipere mereantur. Diximus quid mons Oliveti, et quid convivium, quæ in eo sunt, significant. Nunc ad Evangelii verba redeamus, et quid Dominus discipulis jussit, audiamus. « Ite, inquit, in universum mundum, prædicate evangelium omni creaturæ (*Marc. xvi, 16*). » Quod alius Evangelista planius exponit dicens: « Ite, docete omnes gentes, baptizantes eos in nomine Patris, et Filii, et Spiritus sancti (*Math. xxviii, 19*). » Per omnem videlicet creaturam, omnes gentes significari volens. Unde et Apostolus ait: « Omnis creatura ingeniscit, et parturit usque adhuc (*Rom. viii, 22*); » quamvis non de omni creatura, sed de solo homine loqueretur. « Qui credidit, et baptizatus fuerit, salvus erit, qui vero non crediderit, condemnabitur (*Math. xvi, 17*). » Credere autem in hoc loco, quid est, nisi fidem cum operatione custodire? Quia « fides sine operibus mortua est (*Jac. xx, 26*). » — « Et Dominus quidem Jesus postquam locutus est, assumptus est in cœlum, et sedet ad dexteram Dei (*Marc. xvi, 19*). » Unde scriptum est: « Ascendens in altum Dominus captivam duxit captivitatem (*Psal. lxxvii, 19*). » Ascendens quippe in altum Dominus, captivitatem nostram sua duxit captivitate captivam, et qui prius sub dura tenebatur captivitate diaboli, ab eo in melius capti et liberati sumus. Considera modo cum quanta gloria, quanta letitia, quali triumpho et quali apparatu, omnis illa militia cœlestis exercitus creatori suo Salvatori nostro obviam venerit, quibus laudibus, quibus hymnis et jubilationibus, usque ad thronum gloriæ eum deduxerit. Videor videre illam totam viam, per quam Salvator noster ascendit, omnium supernorum ordinum a terris usque in cœlum undique stipatam militibus. Videor videre malignos spiritus illo tam magno, tamque terribili exercitu perterritos, omnes in fugam conversos, et se in tenebras præcipitantes, totumque hunc aerem, quem possidere solebant, vacuum et liberum relinquentes. « Ascendit igitur Deus noster in jubilatione, et Dominus in voce tubæ (*Psal. xlvi, 6*). » Qui cum Patre, et Spiritu sancto vivit et regnat in sæcula seculorum. Amen.

CAPUT XIII.

SERMO I DE ADVENTU SPIRITUS SANCTI (1855).

Hodierna solemnitate, dilectissimi, recogitare movemur, quanta dilectione Redemptor noster erga nos teneatur, qui et primo per habitum assumptæ carnis nobiscum conversando nos ad cœlestia con-

(1852) Id. cod.: *Neque sibi quidquam licitum esse putet, quod ipsis apostolis illicitum fuit. Item. edit. Ascens.*

(1853) Cod. Vat.: *Boni et illi montes in quibus ex*

vauis panibus tot millia hominum satiavit.

(1854) Cod. Vat., et alii in aliis.

(1855) Titulus cod. Vat.: *In die sancto Pentecostes.*

sortavit, et postea de cœlo Spiritum suum mittendo, et de promissione sua nos certificavit. Hodie siquidem discipulis Christi in unum orantibus, Spiritus sanctus in specie ignis advenit, et ipsos, qui prius in passione Christi titubaverant, sic modo interius ardere fecit, et confirmavit, ut jam non solum vocem unius ancillæ non timerent, sed nec flagellati conspectum Judaici concilii formidarent, nec etiam ipsius Romæ mundi dominæ minas perhorrescerent. Propterea enim Spiritus sanctus in specie ignis advenit, ut omnem æruginem peccatorum consumeret et purgaret, et eos contra omnem mundi principatum, fortes faciendo accenderet, et in omni eos spirituali scientia illuminaret. Sicut enim ignis triplicem naturam habet, ut scilicet consumat, calefaciat et illuminet; sic et Spiritus sanctus, qui ignis consumens est, et consumpsit, et purgavit in apostolia omnem peccatorum vetustatem, et calefecit, et accendit eos ad tantum amorem Dei, ut flagellati gauderent, quoniam digni habiti erant pro nomine Jesu contumeliam pati. Illuminavit etiam eos ad tantam scientiam, ut omnium linguis magna Dei loquerentur; ut linguæ gentium, quæ olim in fabricatione turris Babylonis fuerant confusæ per superbiam, unirentur modo per humilitatem apostolorum. Ut quia totus mundus ad agnitionem unius veri Dei rediturus erat, una lingua per ora apostolica resonaret, et laudem Christi in omnem terram diffunderet: quoniam autem Spiritus sanctus quinquagesimo die a resurrectione Christi super discipulos advenit, figuram designat Veteris Testamenti. Legimus enim, quod populus Hebræorum a transitu maris Rubri, usque ad diem illam, qua data est lex per Moysen in duabus tabulis lapideis, quinquaginta dies fuerunt; unde et illa dies dicitur Pentecostes, quia quinquagesima dies est a resurrectione Christi. Et hæc omnia decenter conveniunt. Sicut enim transitu mari Rubro populus Dei liberatus est, et hostes Ægyptii 552 submersi sunt; sic et in morte Redemptoris nostri, et resurrectione liberati sunt de inferno, et dæmones sua potentia demersi perierunt. Unde per Oseam prophetam Dominus dicit: « Mors, ero mors tua, et morsus tuus ero, inferne (Use. xiii, 14). » Mors enim Christi fuit interitus mortis, dum in electis suis eam penitus exterminavit. Mordidit infernum, dum more mordentis panem, partem reliquit, scilicet malos, et partem extraxit, scilicet bonos. Et sicut illa lex data est in monte, cum sonitu et igne quinquagesimo die, sic et nostra lex gratiæ, scilicet Spiritus sancti, data est in cœnaculo, et in ignis specie, et repentino sonitu. Unde in Actibus apostolorum dicitur: « Factus est repente de cœlo sonus tanquam spiritus vehementis (Act. ii, 4). » Sed illa lex in tabulis lapideis datur, designando dura corda Judæorum; nostra vero data est in tabulis cordis, non in spiritu timoris, ut Paulus dicit (Rom. viii, 15), sed in spiritu adoptionis filiorum Dei, in quo clamamus Abba,

A Pater. Nos ergo, fratres, si hunc Spiritum sanctum habere in nobis volumus, in cœnaculo maneamus, ut quæ sursum sunt quæramus, non quæ super terram, et unus spiritus simus cum Domino, adhaerentes ipsi per omnia sæcula sæculorum. Amen.

SERMO II IN PENTECOSTE (1856).

Cum completerentur dies Pentecostes erant omnes discipuli pariter in eodem loco, et factus est repente de cœlo sonus tanquam advenientis spiritus vehementis, et replevit totam domum, ubi erant sedentes, et apparuerunt illis dispersitæ linguæ tanquam ignis, sedique super singulos eorum Spiritus sanctus (Act. ii, 4-3). Sunt quædam apud Hebræos festivitates, et ipsæ quidem maximæ et principales, quales sunt omnes illæ, quæ septenario numero celebrantur, in quibus hodierna quoque festivitas continetur, quæ septies septem completis diebus, id est septem hebdomadibus peractis, et a nobis, et ab illis colitur, et veneratur. Prima eorum festivitas est, quæ omni die septimo celebratur, de qua illis in lege præcipitur, ut colant dies Sabbathorum. Secunda vero Pascha vocatur, quæ primo mense colitur duabus hebdomadibus adimpletis. Tertia vero Pentecostes, quæ septeni completis hebdomadibus celebratur. Quarta autem septimo mensis colitur, quæ dicitur festivitas Tabernaculorum. Septimo vero anno quinquagesima festivitas est, quæ annis totis ex integro festiva habetur. Sexta vero festivitas ipsa est Jubilæus, quæ anno quinquagesimo celeberrima custoditur, septies septem annorum curriculum evolvit. Inde autem septima, et æterna festivitas in cœlis expectatur, quæ in istis omnibus aliis per tot et tanta sæcula significatur. Constat igitur non solum apud nos, verum etiam apud hujus sæculi sapientes septenarium numerum sacratissimum, et perfectissimum esse; quoniam, et omnia tempora, et omnes numeri in eo continentur. Constat enim ex pari, id est quatuor, et ex primo impari, id est tribus. Omnis autem numerus aut par est, aut impar. Omnis igitur numerus ex septenarii partibus constituitur, ac per hoc omnes alii numeri in hoc numero continentur. Hinc est igitur quod Judæi septem diebus comedunt azyxia; hinc est quod septem diebus celebrant festivitates; hinc est quod manus sacerdotum, quando ordinantur, septem diebus unguuntur et consecrantur; hinc est quod pontifex tangens in sanguine digitum septies projicit contra propitiatorium, et fores tabernaculi: hinc est quod leprosus concluditur septem diebus: hinc est quod Maria soror Moysi septem diebus mansit extra castra: hinc est quod muri Jericho septies circumdantur et corruunt: hinc est quod septies in die laudem Domino dicimus: hinc est quod non solum septies, sed usque septuagies septies nostris debitoribus dimittere jubemur: hinc est quod templum Salomonis septem annis ædificatur, et in septem diebus dedicatur. Hoc septem Ecclesiæ, septem candelabra, septem lucernæ, septem sigilla, septem

angeli tuba canentes, septem panes urbem multam in deserto reficientes, et septem gratiæ Spiritus sancti significare videntur. Sunt autem et multa alia, quæ eandem significationem habere possunt, quæ studiosus lector in divinis voluminibus poterit reperire. Illæ igitur festivitates per septenarium numerum disponuntur, quæ integram et perfectam habent celebrationem. Siquidem hic numerus tam perfectus est, ut omnes numeros, omnesque dies in se concludat. Nunc ad Pentecosten, et ad Jubilæum redeamus, et quali quantaque diligentia celebrari debeant, videamus. Hæ duæ festivitates proximæ sunt, quarum altera quinquagesimo die, altera vero quinquagesimo anno celebratur. Non possumus modo de omnibus festivitibus dicere, quoniam unaquæque tanta est per se, ut non communem, sed proprium velit habere sermonem. Dictum est enim, et adhuc dicendum est, quod Deus omnipotens per septenarium numerum has omnes festivitates ordinare voluit, quare etiam septimum et ultimum diem festivum et celebrem constituit. Quod enim significat **553** septimus dies, hoc significat septima hebdomada, et septimus mensis, et septimus annus. Quod igitur septima die festa celebrantur, hoc significare videtur, quod finita hac vita, quæ septem diebus agitur, relinquetur, ut Apostolus ait, Sabbatismus, et requies populo Dei; ut sicut ipse requievit die septima ab operibus suis, ita et nos tunc requiem habeamus a laboribus et fatigationibus nostris. Per septenarium numerum, in quo istæ festivitates ordinatæ sunt, in quo etiam dies et numeri omnes continentur, quin aliud significari debet, nisi quod festivitatem nostram continuam et perfectam esse oportet, ut quanto tempore in hoc mundo sumus, nunquam servilia opera faciamus, sed in Dei laudibus et bonis operibus vacare studeamus. Male enim celebrat Sabbatum, qui vacat a bonis operibus. Aliter autem Jubilæus, qui *annus remissionis* interpretatur, celebrari non potest, nisi continuam habeat celebrationem. In hoc anno servis redditur libertas, dominis hæreditas; omnibus omnia communia sunt quæcunque in agris, in vineis, in arboribus nascuntur. Totus hic annus festivus, jucundus et celebris est. Nulli servile opus facere licet, ut ex ipsa sua imagine ostendat, non tantum se ad hanc vitam, quantum ad alteram pertinere. Quamvis in hac vita temporibus apostolorum Jubilæi festivitas in sancta Ecclesia continua celebraretur (1857), inter eos præcipue, quibus est cor unum et anima una, quibus non fructus arborum, ut Judæis, sed omnia ex integro communia sunt Christianis; quia jam libertate et hæreditate donati

(1857) Cod. Vat., *celebretur.*

(1858) Vulgata legit: *Buccinate in neomenia tuba,* etc.

A non servilia, sed liberalia opera faciunt. Est autem servile opus, non quod servus facit, sed illud quod etiam liberos homines in diaboli servitatem trahit. « Si non regnat peccatum in nostra mortali carne, liberi sumus, et liberalia opera facimus (Rom. vi, 12). » Statim autem incipiente Jubilæo per totam terram sacerdotes personabant tubis, quibus totus populus ad totius anni festivitatem se preparabat. Illoc autem et in nostro Jubilæo factum est, quando nostri quoque sacerdotes, sancti videlicet apostoli tubis primitus sonare, et gentes ad fidem et ad baptismum vocare cœperunt. Sicut scriptum est. « In omnem terram exivit sonus eorum, et in fines orbis terræ verba eorum (Psal. xviii, 4). » Et alibi: « Canite in initio mensis tuba (1858), in insigni die solemnitatis vestræ, quia præceptum in Israel est (Psal. lxxx, 4). » Sed si ad illam festivitatem respiciamus, et ad illum Jubilæum mentis oculos erigamus, qui post hanc vitam, omnibus jam completis hebdomadibus, in cœlis futurus est, tota hæc nostra festivitas umbra quædam et imago esse videbitur. « Mittet Filius hominis angelos suos cum tuba et voce magna, et congregabunt electos ejus a quatuor ventis, a summis cœlorum usque ad terminos eorum (Math. xxiv, 31), » et isti quidem erunt, quia æternum illum Jubilæum annuntiabunt. « Canet enim tuba, et mortui resurgent incorrupti (I Cor. xv, 52). » Et tunc quidem incipiet illa festivitas, quæ æterna erit, et finem nunquam habebit. De qua videlicet festivitate melius est silere quam pauca dicere, quia nulla lingua sufficiens est ejus gloriam prædicare. Nunc autem quid ille ignis, et quid illæ linguæ significant videamus, quæ super Christi discipulos apparuerunt; cum omnes, ut evangelista dicit, in uno essent loco congregati: « Deus autem noster ignis consumens est (Hebr. xii, 29). » Merito itaque Spiritus sanctus in igne apparuit, ut peccata consumeret, mentis oculos illuminaret, et totum hominem in Dei amorem inflammaret. Hic est ille baptismus, quem Joannes promittebat, cum diceret: « Ego vos baptizo in aqua; sed alius venit post me, qui vos baptizabit in Spiritu sancto et igni (Math. iii, 11). » In linguis quoque debuit apparere Spiritus sanctus, quia ipse est qui in apostolis loquitur (1859). Quis enim loquitur sine lingua? Ille officium non est alterius membri. Qui hac lingua loquuntur, non habent necesse cogitare quomodo aut quid loquantur. Hac igitur lingua suscepta, « loquebantur variis linguis apostoli magnalia Dei (Act. i, 12); » qui vivit et regnat in sæcula sæculorum. Amen.

(1859) Editio Ascens: *Quia ipse est qui loquitur in nobis. « Lingua igitur est Spiritus sanctus; siquidem ipse est, qui in apostolis loquitur. »*

SENTENTIARUM

LIBER QUINTUS

DE LAUDIBUS BEATISSIMÆ VIRGINIS MARIE.

554 CAPUT PRIMUM.

De laude B. Mariæ civitatis Dei.

Ad laudem Matris Domini invitat nos, dilectissimi, Spiritus sanctus per os David patris ipsius virginis, dicendo : « Gloriosa dicta sunt de te, civitas Dei (*Psal. lxxxvi, 2*). » Solet quippe civitas vocari quælibet magna hominum collectio, munita undique muro et turribus, ut illius munitionibus hostes repellant, et se per illos defendant. Non incongrue ergo virgo Maria civitas Dei appellatur, quam virginitas mentis et corporis, quasi murus ita ex omni parte vallavit, ut nullus unquam libidinis accessus adesset, et omnis inimicus a suæ virginitatis corruptione deesset. Unde et in laude ipsius Salomon applaudit, dicens : « Pulchra es et decora, filia Jerusalem, terribilis ut castrorum acies ordinata (*Cant. vi, 9*). » Virgo quippe Maria merito filia Jerusalem vocatur, quia ipsa fuit filia visionis pacis, id est filia et mater illius, qui fecit pacem, iis qui erant longe a Deo, id est gentilibus idololatri, et iis qui prope, scilicet Judæis qui propinqui erant Deo per cognitionem legis. Unde in nativitate ejus ab angelis canitur : « Gloria in altissimis Deo, et in terra pax hominibus bonæ voluntatis (*Luc. ii, 14*). » Hæc filia Jerusalem pulchra est per internarum decorem virtutum, et decora est per exemplum virginitatis, quod toti exhibuit mundo. Est etiam terribilis ut castrorum acies ordinata, ad quam omni virtute circummunitam non audet aliquis hostis accedere, ut quæ Spiritus sancti protegatur obumbratione. Unde et de hac civitate jure gloriosa et magna dicuntur, non solum ab hodiernis, sed etiam ab antiquis Patribus et angelis. Nonne enim valde gloriosum est, quod de ea ipse David pater ejus in hoc eodem psalmo dicit : « Homo natus est in ea, et ipse fundavit eam Altissimus (*Psal. lxxxvi, 5*). » Impossibile est enim quantum ad alios homines, ut aliquis sit fundator civitatis, in qua nascitur; quia antequam sit natus, non potest fundare civitatem. Sed Christus, qui est Altissimus, per hoc, quod Deus est, ante omnia tempora fundavit civitatem hanc, id est matrem creavit, et tamen ut homo in fine temporum natus est in ea, sumendo carnem ex ea. Mirabile est ergo et gloriosum in hac civitate, quod ille qui fundavit eam natus est in ea. Gloriosum enim fuit et admirabile, quod in figura istius civitatis virga Aaron subito flo-

ruit in templo, et nuces amygdalinas produxit sine aliquo humore (*Num. xvii*). Significabat enim, quod hæc gloriosa virga, quæ secundum Isaiam (*cap. xvi*) fuit virga de radice Jesse, genuit florem, id est Christum, qui est flos campi, id est mundi, et lilium convallium, secundum Salomonem, et eum non ex æstu mentis, sed ex superveniente Spiritu sancto concepit. Unde Salomon in Canticis canticorum gloriam istius virginis decantat, dicens : « Hortus conclusus soror mea, sponsa, hortus conclusus, fons signatus : emissiones tuæ paradus (*Cant. iv, 12*). » Virgo quippe Maria fuit hortus, in quo varii flores virtutum erant, et conclusus, quia undique virginitate munitus. Est et fons signatus sigillo sacrosanctæ Trinitatis. Et emissiones, id est fructus ejus sunt paradus, id est deliciae, quibus delectatur Deus; ejus odorem longe ante odoraverat Isaac, dicens : « Ecce odor filii mei, sicut odor agri pleni, cui benedixit Dominus (*Gen. xxvii, 27*). » Et Isaias : « Ecce virgo concipiet et pariet filium (*Isa. vii, 14*). » Et Jeremias : « Faciet Dominus miraculum super terram, femina circumdabit virum (*Jer. xxxi, 22*); » id est virgo Maria portabit in utero Christum, quem totus mundus capere non potest. Et Ezechiel (*cap. xlvi, 12*) : Vidi portam in domo Domini clausam, quam Dominus intravit, et exivit, et clausam reliquit quia virgo ante et post partum (1860). Unde Angelus ad eam : « Ave, gratia plena; Dominus tecum : ecce concipies in utero, et paries filium; sed Spiritus sanctus superveniet in te, et virtus Altissimi obumbrabit tibi (*Luc. i, 28, 31, 35*). » Recte ergo dictum est a David : « Gloriosa dicta sunt de te, civitas Dei (*Psal. lxxxvi, 3*). » Et nos ergo, fratres, Matrem 555 Domini gloriosam cum patriarchis et prophetis et angelis prædicemus, et laudemus, ut eam apud filium suum pro nobis orantem sentiamus, et ipsam filium ei pro nobis annuentem agnoscamus in sæcula sæculorum. Amen.

CAPUT II.

De nativitate B. Mariæ Virginis.

« Liber generationis Jesu Christi filii David, filii Abraham. Abraham genuit Isaac. Isaac autem genuit Jacob. Jacob autem genuit Judam et fratres ejus (*Math. i, 1*). » Et reliqua. Audivimus modo in lectione evangelica, de qua gente, de qua tribu, et de

(1860) Non verba prophete, sed sensum verborum offert.

qua stirpe beatissima Virgo Maria originem duxerit. De qua ipse Dominus et Salvator noster secundum carnem factus est. Et valde quidem ad rem pertinuit, ut Evangelistæ hanc lineam Christi generationis tam longam componerent et ordinarent, quatenus sciamus non solum ex quibus patribus natus sit, verum etiam unde mortem, et unde vitam habeamus. Primum hujus lineæ caput est Adam; secundum vero Christus. Hæc linea incipit ab Eva, et desinit in Mariam. In principio mors, et in fine vita consistit. Mors per Evam facta est, vita per Mariam rediit. Illa a diabolo victa est; hæc diabolum ligavit et vicit. Cum enim ab Eva usque ad ipsam Mariam linea extendatur, in ipsa tandem ille hamus ligatus et incarnatus est, per quem captus est ille Leviathan, serpens antiquus, qui est diabolus et Satanas, ut qui per feminam in regnum intravit, per feminam de regno extraheretur; et qui feminam illudit, et suis sibi vinculis ligavit, ab hac una femina illudretur et ligaretur. Hoc est enim quod Dominus ad beatum Job loquitur, dicens: « Numquid extrahere poteris Leviathan hamo, et fume ligabis linguam ejus? Numquid illud ei, quasi avi, et ligabis eum ancillis tuis? (Job xl, 20.) » Non tu, quasi dicat, ancillis tuis eum ligabis, quem nec ipsi viri fortes ligare potuerunt. Ego tamen per unam ancillam meam eum ligabo, et fortitudine privabo. Hæc est illa nobilis ancilla, de qua modo loquimur, beatissima virgo Maria, quæ etiam de seipsa loquitur, dicens: « Magnificat, anima mea, Dominum. Et exsultavit spiritus meus in Deo salutari meo. Quia respexit humilitatem ancillæ suæ. Ecce enim ex hoc beatam me dicent omnes generationes (Luc. 1, 46, 47.) » Vide humilitatem; ancillam se vocat, quæ cœli terræque regina a Deo constituta est. Legerat enim: « Quanto major es, humilia te in omnibus, et coram Deo invenies gratiam (Eccli. iii, 20.) » Sed considera potentiam Dei, qui tantam superbiam per unius virginis humilitatem domuit. Noluit ad eam superandam cœlestes fortitudines mittere, unam ex ancillis mandavit, cujus humilitate et sapientia ille ligatus est, et superatus, de cujus potentia et fortitudine ipse Dominus ad eundem Job loquitur dicens: « Ecce Behemoth, quem feci tecum, fenum quasi bos comedet. Habet autem fiduciam, quod influat Jordanis in os ejus. Non est potestas sub cœlo, quæ ei comparari possit. Omne sublime videt, et ipse est rex super omnes filios superbie (Job xl, 10.) » Verba consolatoria sunt, quibus Dominus beatum Job de suis tantis afflictionibus consolatur, quibus hic hostis superbissimus et iniquissimus eum afflixit. Quædam siquidem consolatio illi est, dum audit, cum quanto hoste bellum gesserit, et Domino protegente superatus non fuerit. Ecce enim ille, qui quasi bos fenum, ita omnes populos et nationes devorat et perdit. Hunc tamen unum hominem totis suis viribus superare ad blasphemiam, sicut putabat, vel ad pec-

catum aliud provocare non potuit. Unde etiam scriptum est: « Quia in omnibus his non peccavit Job labiis suis, neque stultum aliquid contra Deum locutus est (Job 1, 22.) » Quod autem fenum populos significet, testatur propheta, qui ait: « Vere fenum est populus (Isa. vii, 8.) » Et quare fenum? Quia cito florem et pulchritudinem amittit, sicutur et perit. Absorbet autem Behemoth iste omnes fluvios, et non miratur, sed insuper habet fiduciam, quod influat Jordanis in os suum. Quid per fluvios intelligere debeamus, Scriptura nos docet ubi ait: « Aquæ multæ, populi multi (Apoc. xvii, 15.) » Sed non miratur Behemoth, neque pro magno hoc habet, quod alios fluvios absorbet, nisi ipse quoque Jordanis, in quo Dominus baptizatus est, et per quem baptizatorum populus designatur, influat in os ejus (1861). Sunt enim, sicut scriptum est, escæ ejus electæ. Ipsos Christi discipulos cribrare non timuit, et ad proditorem Judam concitavit (Luc. xxii). Non curat latrones et adulteros, non curat vulgus ignobile: monachos et sacerdotes persequitur, et ipsos episcopos devorare conatur. Non est potestas sub cœlo, quæ ei comparare valeat. Solas igitur eas potestates timet, quæ super cœlos sunt, et has et illas jam expertus est. Ista quidem vicit, sed ab illis superatus est, secundum illud: « Michael et angeli ejus præliabantur cum dracone, et draco pugnabat, et angeli ejus, et non prævaluerunt, neque locus est inventus eorum amplius in cœlo (Apoc. xii, 7.) » Cum illis igitur pugnat, **556** qui sub cœlo sunt, et qui adhuc vanitatibus subditi sunt. Omne tamen sublime videt, cor ejus exaltatum est, oculi ejus elati sunt, adhuc in magnis ambulat, et in mirabilibus super se, nescit humilia cogitare. Sed si vis scire quam sublime videat, ipsum interroga, et ipse tibi respondeat: « In cœlum, inquit, ascendam, super astra cœli exaltabo solum meum. Ascendam super altitudinem nubium, et ero similis Altissimo (Isa. xiv, 13.) » Pro hac superbia defectus est, nondum tamen humiliatus est, adhuc in eadem perseverat. Unde non immerito dicitur, quod ipse est rex super omnes filios superbie. Omnes enim superbi, superbieque filii serviunt ei, obediunt ei, eum sequuntur et ab eo reguntur. Hic tamen jam superbus et tam arrogans, tam potens, tam fortis ab una ancilla captus, et illusus, et ligatus est. O beatissima inter mulieres hæc ancilla, hæc Dei mater, et superni regis nobilissima filia, cujus hamo Leviathan captus est, cujus humilitate quasi arvis illusus est, cujus sapientia, quasi latro et vile mancipium ligatus est. In carne enim, quæ ex ipsa nata est, quasi hamus in escâ Verbum incarnatum et absconsum est, quia « Verbum caro factum est (Joan. 1, 14.) » Quid igitur Verbum in carne, nisi hamus in escâ? Hanc escam vidit Leviathan, concupivit, nihil intus latere cogitavit, purum hominem esse credidit, linguam extendit, quæ videlicet lingua suæ perditio-

(1861) Haud aliter interpretatus est hunc locum S. Bruno in comment. super caput xl, lib. Joh.

nis fune ligata et suspensa est. Lingua diaboli Judas A sicut in lege Domini scriptum est, par turturum, aut duos pullos columbarum. (Luc. xxii, 24.) Duo sunt, de quibus in hoc sermone locuturi sumus: de muliere pariente, et de hostia; quam offerre debet. Dicit enim Moyses (Levit. xii, 4), quod mulier quæ suscepto semine pepererit masculum, immunda erit septem diebus, et octavo die circumcidetur puer. Ipsa vero manebit triginta tribus diebus in sanguine purificationis suæ. Si autem filiam pepererit, immunda erit duabus hebdomadibus; ipsa vero sexaginta sex diebus manebit in sanguine purificationis suæ. Duæ istæ mulieres, quarum altera masculum, altera vero feminam parit, duæ partes Synagoga: sunt, quarum altera bona est, altera vero mala. Mala quidem pars illa est, de qua in Apocalypsi Joannes apostolus 557 Smyrnenensis Ecclesiae episcopo dicit: « Quia blasphemaris ab his qui se Judæos esse dicunt, et non sunt, sed sunt Synagoga Satanæ (Apoc. ii, 9). » Sic igitur Synagoga in duas partes divisa est; in Synagogam Dei et in Synagogam Satanæ, in populum Dei et in populum diaboli. Illæ ergo mulieres partes sunt Synagoga; illa nempe pars illius populi bona erat, quæ suscepto semine verbi Dei masculum pariebat, illa vero pars quæ feminam pariebat, id est nec ulla legis observatione, vel quacunque justificatione tenebatur, mala erat, et non bona. Filii masculi bona opera sunt: feminæ vero mala opera intelliguntur. Sancti prophetæ multos filios, et paucas filias habuisse leguntur. Sed prius de illa muliere dicamus, quæ bona erat, quæ masculos pariebat, quæ non duabus, sed unâ tantum hebdomada fuit immunda. Duæ hebdomadæ duo tempora sunt, sub lege videlicet et sub gratia; una Veteris, altera Novi Testamenti. Prima a Moyse usque ad Christum, secunda a Christi nativitate usque ad finem sæculi. Illa ergo mulier bona, illa pars populi, quæ masculos pariebat, quæ legem custodiebat, in bonis operibus se exercebat, septem diebus immunda fuit, quia usque ad Christi nativitatem, quando illa hebdomada finita est, a peccato originali solvi non potuit, neque circumcissione, neque filiorum generatione, neque alia qualibet legis observatione. D « Nihil enim ad perfectum, ut Apostolus ait, adduxit lex (Hebr. vii, 19). » Non ergo toto illo tempore mulier illa munda dici potuit, quæ tantâ macula sordebat. Habebat originale peccatum et mundum esse impossibile erat (1862). Sed dicis. Ergo nato Christo mulier ista mundata est, siquidem in ejus nativitate hebdomada finita est? Non est ita. Quare? Quia triginta tribus diebus adhuc eam manere oportuit in sanguine purificationis suæ. Non enim nativitate, sed passione et sanguine Christi solutum est peccatum originale. Trigesimo namque tertio anno a nativitate sua Salvator noster passus est, ut per triginta tres dies totidem annos intelligamus,

et avis dum ad escam attendit, multoties illuditur, et suspensa laqueo suffocatur. Unde et in Psalmis dicitur: « Draco iste, quem formasti ad illudendum ei (Psal. ciii, 26). » Qui enim fecit eum, ipse plicavit gladium ejus, et ad talem formam redegit eum, cui non solum viri, verum etiam mulieres illudere possunt. Quanti latrones, quantæ meretrices, quanti adulteri et homicidæ ei quotidie illudunt, quos dum se jam devorasse, et in ventre habere lætatur, subito ad pœnitentiam conversi, ex ejus impio utero foras erumpunt, et eum inanem et vacuum derelinquunt. « Peccator, ait propheta, quacunque hora conversus fuerit, vita vivet, et non morietur (Ezech. xxxiii, 12). » Tribus nominibus in hoc loco vocatur diabolus. Vocatur Behemoth, id est bestia propter crudelitatem, quia « tanquam leo rugiens circuit quærens quem devoret (I Petr. v, 8). » Ipse est enim, qui ait: « Circuivi terram, et perambulavi eam (Job ii, 2). » Vocatur et draco, quia callidus et venenosus est, et nunquam recto itinere incedit; siquidem « a principio mendax fuit, et in veritate non stetit (Joan. viii, 44). » Vocatur et avis propter superbiam, quia quavis angelicæ dignitatis alas amisit, adhuc tamen se erigere conatur, et quantum in ipso est superba intentione super cæcos elevatur. Considera modo quantas gratias debeamus beatissimæ Dei Genitrici; considera quantis laudibus eam extollere et prædicare debeamus, si tamen digni sumus, quorum laudes inter omnes creaturas pulcherrima suscipere dignetur, ejus humilitate et sapientia hic tantus hostis captus, et ligatus, et de regno, quod tanto tempore injuste possederat, ejectus est. Sicut ipse quoque ejus filius Salvator et Redemptor noster ait: « Nunc judicium est mundi, nunc princeps hujus mundi ejicietur foras (Joan. xii, 31). » Ipsam igitur laudemus, ipsam prædicemus, simulque cum Gabriele archangelo dicamus. « Benedicta tu inter mulieres, et benedictus fructus ventris tui. (Luc i, 48). » Qui cum Patre et Spiritu sancto vivit et regnat in sæcula sæculorum. Amen.

CAPUT III.

De purificatione S. Mariæ Virginis.

« Postquam impleti sunt dies purgationis ejus secundum legem Moysi, tulerunt illum in Jérusalem, ut sisterent eum Domino sicut scriptum est in lege

et tunc quidem ab originali peccato mundati sunt, quicumque legem custodierunt, et masculos genuerunt, id est in bonis operibus perseveraverunt. Sanguis igitur Christi et eos redemit, qui fuerunt ante eum, et eos qui fuerunt post eum. Quicumque enim ante passionem Christi fidem tenuerunt, et legem custodierunt, ejus sanguinis effusione et mundati sunt, et redempti sunt. Similiter autem illi de quibus Apostolus ait : « Ite, docete omnes gentes, baptizantes eos in nomine Patris, et Filii, et Spiritus sancti. Qui crediderit et baptizatus fuerit, salvus erit (Marc. xvi, 7). » Nunc autem videamus de muliere mala, de illa quæ non masculos, sed feminas parit. Mala filia superbia, mala filia invidia, avaritia quoque, luxuria, discordia, inobedientia, malæ filia sunt, quas quæcumque animæ pariunt, mundæ esse non possunt. Cessent igitur a tali partu, si mundæ esse volunt, alioquin dualis hebdomadibus immundæ erunt. Diximus jam quod prima hebdomada fuit usque ad Christum, in qua nulla quidem mundari potuit; secunda vero usque ad finem sæculi. Quæcumque igitur anima neque veterem legem custodivit, neque novum testamentum suscepit, duabus hebdomadibus immunda est. Insuper autem, quia sexaginta sex diebus manet in sanguine purificationis suæ, longe ab omni purificatione esse videtur. Ipse enim numerus hoc indicat, qui tales animas prævaricatrices esse ostendit. Decem quidem sunt verba legis, quæ quicumque transgreditur, prævaricator esse probatur. Sexies autem undecim, sexaginta sex sunt, in quo quia denarius numerus transitur et prævaricator, decalogi prævaricatio manifestissime demonstratur. Sexies namque decem decalogo continentur, sexies undecim decalogum transeunt. Quid est autem decalogum transire, nisi legem prævaricare? Tales igitur Christi sanguine non redimuntur, neque lavantur. De quo in Apocalypsi Joannes ait : « Qui dilexit nos, et lavit nos a peccatis nostris (Apoc. 1, 5), » ut Dei mandata custodirent et masculos parturirent. Non videntur autem pertinere ad beatam virginem Mariam ea quæ de prædictis mulieribus dicta sunt, quamvis et ipsa legem custodierit, præsertim cum non simpliciter dictum sit : mulier, quæ peperit masculum, sed cum additamento et determinatione, quæ suscepto semine peperit et masculum. Hoc enim specialiter dictum est propter ipsam, quia ipsa sola nullo suscepto semine peperit, quæ virgo ante partum, virgo in partu, et post partum virgo permansit. Oblatio autem illa turturum et columbarum, quam simul cum filio Domino obtulit, maxime ad ipsam pertinuisse videtur, quæ et castitatis et mansuetudinis præcellit virtute. Hoc enim in his avibus significatur, quarum altera de castitate, altera de innocentia commendatur. Obtulit igitur hodie beatissima Virgo Maria oblationem gratissimam Domino, quæ quidem per multas alias oblationes significata prius fuerat, sed talis

(1863) Cod. Vat., Si consideremus.

A nunquam oblata fuerat. Nos quoque, qui dignum volumus offerre Deo oblationem, hanc reginam et dominam nostram imitari debemus. Offeramus igitur et nos par turturum, et duos pullos columbarum, et animæ, corporisque integritatem, et innocentiam Domino reddamus. Docet nos Moyses, qualiter hanc oblationem facere **558** debeamus. Vult enim ut sacerdos, qui eam suscipit, caput avium ad collum retorqueat, et rupto vulneris loco super crepidem altaris sanguinem decurrere faciat; vesiculam vero gutturis, et plumas ad orientalem partem projiciat, ascellas frangat, sed non penitus abscindat. Hæc oblatio perfectorum, et præcipue monachorum esse videtur. Venit homo cum oblatione, rogat ut suscipiatur, offert turtures et columbas, promittit corporis et animæ integritatem, et ut beati Benedicti, qui hujus rei peritissimus est, exemplo loquamur, promittit obedientiam, stabilitatem et morum conversionem. His paucis verbis vir ille beatissimus totum hoc sacrificium nobis exponit. Ecce homo turtur, et columba factus est, retorqueat caput ejus ad collum, et inclinato capite incedat, quod est signum humilitatis. Auferatur ei vesicula gutturis, ubi cibum reponere solebat, ut discat amodo jejunare, qui prius crapulæ operam dabat. Sanguinem vero super altare sordis ejus decurrere faciat, ut semper memor peccatorum suorum cum Psalmista dicat : « Quoniam iniquitatem meam ego cognosco, et peccatum meum contra me est semper (Psal. 1, 5). » Sanguis enim peccata significat, secundum illud : « Libera me de sanguinibus, Deus Deus salutis meæ (ibid., 16). » Exspoliatur plumis, quia omnes possessiones relinquere, et nihil proprii ulterius habere jubetur, quas ad orientalem plagam projicit, ut post dorsum eas habens, earum amplius non recordetur. Quia enim semper ad occasum et ad finem tendimus, orientalem plagam, quasi post dorsum habemus. Frangantur ascellæ, quia vagandi licentia tollitur, et loci, propositique stabilitas imperatur. Sed non penitus abscinduntur, quia si quando necesse fuerit, pro loci utilitate adhuc iterum volare permittitur. Felices illi qui turtures et columbæ sunt; qui simul cum Dei Filio a Matre Domini Domino offeruntur, et in una eademque oblatione Domino sociantur. Qui, etc.

CAPUT IV.

De annuntiatione B. Mariæ Virginis.

« Missus est angelus Gabriel a Deo in civitatem Galilææ, cui nomen Nazareth, ad Virginem desponsatam viro, cui nomen erat Joseph de domo David, et nomen Virginis Maria. Et ingressus angelus ad eam dixit: Ave, gratia plena, Dominus tecum, benedicta tu in mulieribus (Luc. 1, 26, 29). » Consideremus (1863) personam mittentis, et personam legatione fungentis, et personam illam ad quam hæc legatio facta est. Si etiam consideremus ipsam legationem, qualis et quanta sit, et quæ consilia, quæ secreta, quales et quantas utilitates in se contineat, profecto intelligemus ex quo mundus iste

factus est nunquam aliam legationem factam fuisse, A quæ huic legationi valeat comparari. Nunquam talia verba, tam læta consilia, tam profunda mysteria huic mundo prius, vel postea nuntiata sunt. In hac legatione tractatum est de incarnatione Filii Dei, de mundi renovatione, de humani generis restauratione, de sanctorum liberatione, de cœlestis patriæ recuperatione. Hodie revelatum est consilium, quo mors occideretur, quo originale peccatum tolleretur, quo vita redderetur, et homo diaboli servitute liberatus, et a Deo in filium adoptatus in antiquam patriam reduceretur. Si intelligeret mundus, quantam gloriam sibi hic dies peperisset, supra omnes dies festivum et celebrem hunc diem haberet. Hodie Verbum caro factum est, hodie Dei Filius incarnatus est; quod quidem nisi factum fuisset, nunquam nasceretur, nunquam pateretur, nunquam resurgeret, nunquam infernum spoliaret, nunquam cœlos ascenderet, nunquam Spiritum sanctum apostolis mitteret. In quo baptizati sumus, in quo et per quem sit remissio peccatorum. Hæc est igitur prima festivitas, hæc est principium et causa aliarum omnium festivitatum. Hanc ergo festivitatem simul omnes celebremus, et cum beata virgine Maria de tanto nuntio gratulemur. Audiamus modo quid Gabriel archangelus dixerit, quæ verba, quam legationem, et ut ita dixerim, quas novellas Virgini nostræ de cœlis attulerit. Fidelis legatus iste, verax ille a quo mittitur. Qui hanc legationem veram esse non crediderit, sit anathema marathana. Dic ergo Gabriel, loquere ad Virginem, ut audiamus. « Ne timeas inquit, Maria, invenisti enim gratiam apud Dominum: Ecce concipies in utero, et paries filium, et vocabitur nomen ejus Jesus. Ille erit magnus, et filius Altissimi vocabitur, et dabit illi Dominus Deus sedem David patris ejus, et regnabit in domo Jacob in æternum, et regni ejus non erit finis (*Luc. 1, 30, 34*). » Ecce audivimus legationem, audivimus sacramentum æterni consilii, audivimus et verba nostræ liberationis: audivimus etiam quod rex et propheta David huic reginæ nostræ, filiæ vero suæ de hac legatione loquatur. « Audi, inquit, filia, et vide, et inclina aurem tuam, et obliviscere populum 559 tuum, et domum patris tui, quia concipit rex speciem tuam, quoniam ipse est Dominus Deus tuus (*Psal. XLIV, 11, 12*). » Audi, inquit, filia mea de genere meo, de progenie mea, nobilitas et gloria mei generis, audi quæ angelus loquitur, quæ cœlestis nuntius tibi promittit (1864). Esto cauta, esto sollicita, diligenter ausculta, quia magna valde sunt, quæ tibi nuntiantur. Vide ergo, et intellige, et suscipe Verbum in corde, et in utero tuo, virgo concipies, et virgo paries, quia per aurem ingreditur in te, qui nasceretur ex te. Verbum enim est, et via verbis auris est. Non enim aliter concepit beata Virgo Maria, nisi audiendo, et credendo (1865),

(1864) Hæc eadem, ipsisque verbis habet S. Bruno in comment. in hunc locum psalvi XLIV.
1865) Huc usque citat. commentarius.

Si non audisset, non credidisset. Audivit et credit, et credendo concepit. « Ecce, inquit, ancilla Domini, fiat mihi secundum verbum tuum (*ibid.*, 28.) » Talis fuit conceptio Christi, taliter conceptus est, et taliter Verbum caro factum est. « Et oliviscere populum tuum, et domum patris tui. » — « Surge, et accipe puerum, et fuge in Ægyptum (*Math. 11, 13*). » Fuge ad gentes, quia populus tuus, et domus parentum tuorum non suscipiet te; sed simul cum filio tuo persequetur, et odiet te. Et revera nulla creatura est, quam sic Judæi odio habeant, sicut matrem hanc et filium. Neque enim matrem diligere possunt, qui tam iniquo odio filium persequuntur. Unde Joannes apostolus ait: « In propria venit, et sui eum non receperunt (*Joan. 1, 11*). » Dominus autem quid dicit. « Populus, quem non cognovi, servivit mihi, in auditu auris obedivit mihi (*Psal. XVII, 44*). » — « Obliviscere igitur populum tuum, et domum patris tui. » Omnia relinque, satis tibi sit filius tuus, quia ipse est rex tuus, et Dominus Deus tuus, quia dilexit speciem tuam et pulchritudinem tuam. Ipse tibi sufficiat. Non amor patriæ, non propinquorum affectus te retinere valeat. Si illum solum habeas, dives es, et in illo omnia possidebis. « Et adorabunt eum filie Tyri in muneribus (*Psal. XLIV, 13*). » Omnes pulchræ et nobiles virgines ei se conjungere desiderabant, et cum magnis muneribus ad eum properabant, quæcunque sunt, quibus mundi hujus voluptas non placet, et se in angustiis et in carcere esse cognoscunt. Tyrus enim angustia interpretatur. Illæ vero animæ, quæ vagæ sunt, quibus voluptas et concupiscentia placet, quæ non per angustam semitam, sed per amplam viam gradiuntur, non Christo, sed diabolo nubere concupiscunt. Et adorabunt igitur cum filiæ Tyri in muneribus, seipsas, et sua omnia offerentes. Et « vultum tuum deprecabuntur omnes divites plebis (*ibid.*). » Quid enim mirum si divites et nobiles virgines matris vultum et pulchritudinem desiderabant? Cum modo superius dixerit, « quia concupivit rex speciem tuam (*ibid.*, 12). » Valde enim pulchra est, quæ sua pulchritudine Deum ipsum ad amorem sui provocare potuit. Valde quidem conveniens fuit, ut speciosus forma præ filiis hominum, speciosam suam eligeret matrem (1866). Considera modo cujus pulchritudinis fuerit, cujus splendor et pulchritudo cœlos penetrabat. Inde angeli eam admirabantur, inde Gabriel recto itinere venit ad eam. Ad eam enim misans est, quæ præ cæteris fulgebat, quæ pulchra ut luna, electa ut sol, omnem pulchritudinem sua pulchritudine vincebat. Non possumus modo dicere omnia quæ de ipsius laudibus in hoc psalmo continentur. Ad Evangelii verba redeamus. « Hic, inquit, erit magnus, et filius Altissimi vocabitur (*Luc. 1, 32*). » Valde enim magnus est, quoniam Patri æqualis est. « Et dabit illi Dominus Deus se-

(1866) Cod. Vat., *speciosissimam sibi eligeret matrem.*

dem David patris ejus, et regnabit in domo Jacob in æternum (*ibid.*). » De hac sede in illo psalmo scriptum est, ubi de utroque David Dominus loquens ait : « Inveni David servum meum, oleo sancto meo unxi eum (*Psal.* LXXXVIII, 21). » Et paulo post : « Ipse invocabit me, pater meus es tu, Deus meus, et susceptor salutis mee. Et ego primogenitum ponam illum, excelsum præ regibus terræ. In æternum servabo illi misericordiam meam, et testamentum meum fidele ipsi (*ibid.*, 27-30). » Erit igitur thronus æternus, siquidem : « Et ponam in sæculum sæculi semen ejus, et thronum ejus sicut dies cæli (*ibid.*, 30). » Erit igitur thronus æternus ; siquidem et dies cæli in æternum erunt. « Si deliquerint filii mei legem meam, et in judiciis meis non ambulaverint : Si justitias meas profanaverint, et mandata mea non custodierint (*ibid.*, 31, 32). » Quid faciam eis ? Non utique occidam eos, neque separabo a regno meo, non auferam eis gratiam meam. Quid igitur ? « Visitabo in virga iniquitates eorum, et in verberibus peccata eorum (*ibid.*, 33). » Hæc est enim, quod Apostolus ait : « Si cujus opus arserit, detrimentum patietur ; ipse autem salvus erit, sic tamen quasi per ignem (*I Cor.* III, 15) ; » quasi per virgam, quasi per correctionem. « Misericordiam autem meam non dispergam ab eo (*Psal.* LXXXVIII, 34). » Et certe de filiis loquebatur. Quare ergo ab eo dixit, et non ab eis, nisi quia omnes in eo unum sunt, quicumque in ejus corpore sunt. In ejus autem corpore non sunt, qui fidem non habent, vel qui in malitia perseverantes, ad eum per poenitentiam redire non curant. « Neque nocebo ei in veritate mea, neque profanabo testamentum meum, et quæ procedunt **560** de labiis meis, non faciam irrita. Semel juravi in sancto meo, si David mentiar, semen ejus in æternum manebit. Et sedes ejus sicut

A sol in conspectu meo, et sicut luna perfecta in æternum, et testis in cælo fidelis (*ibid.*, 35-39). » Et quidem conveniens erat, ut sine juramento crederemus quod Dominus loquitur ; placuit tamen ipsi sub juramento verba sua firmare, quatenus de salute nostra nos redderet certos. Ecce qui non habuit majus per quod juraret, juravit in veritate sua, in sancto suo, in dilecto Filio suo, in seipso, quia unum sunt Filius et ipse. Sed quid juravit ? Quod non noceat membris Filii sui, quod non profanet Testamentum suum, quod non faciat irrita verba sua, quod semen Filii sui, et sedes ejus maneat in æternum. Quanta lætitia redundat iste psalmus, quanta in eo spes datur peccatoribus, quicumque in Ecclesiæ manserint, et ab ea non recesserint. Ipsa est enim corpus Christi, ipsa est semen, et sedes Christi, quæ sicut juratum est, in æternum manebit. Alioquin profanum esset Testamentum, quod sub juramento firmatum est, si vel fallacia inveniretur in eo, vel si non omnia completerentur, quæ continentur in eo. Hic psalmus est Ecclesiæ testamentum. Hic solus sufficere posset, si nullas alias chartas habuisset. Gaudeat igitur de Testamento suo, gaudeat quod sedes Dei constituta est. Illa videlicet sedes, quæ sicut sol fulgebit in conspectu Dei, et sicut luna perfecta in æternum, et ipsa horum omnium testis erit fidelis in cælo. Non enim testamentum vel testamentum reprehendere poterit, qui hæredem ibi in tanta gloria esse videbit.

CAPUT V.

De assumptione beatæ Mariæ virginis.

« Quia respexit humilitatem ancillæ suæ (*Luc.* I, 48). » Docet nos beatissima Virgo Maria humilitatis mater, et filia, quanta sit virtus humilitatis. Hunc sermonem quære superius in secundo libro de ornamentis Ecclesiæ, cæ. V.

SENTENTIARUM

LIBER SEXTUS

IN FESTIVITATIBUS MARTYRUM, CONFESSORUM, ETC.

561 CAPUT PRIMUM
DE MARTYRIBUS.

SERMO I.

« Nisi granum frumenti cadens in terram mortuum fuerit, ipsam solum manet (*Joan.* XII, 24). » Si autem mortuum fuerit, multum fructum affert. Hoc est illud granum frumenti quod virgo et inarata terra produxit. De quo Psalmista ait : « Veritas de terra orta est, et justitia de cælo prospexit (*Psal.* LXXIV, 12). » — « Etenim Dominus dabit benignitatem, et terra nostra dabit fructum suum (*ibid.*, 15). » Hujus autem grani immensa multiplicatione

D omnia Ecclesiæ horrea repleta sunt. De hoc rumentum grano ille panis conficitur, de quo ipse Dominus ait : « Ego sum panis vivus, qui de cælo descendi (*Joan.* VI, 41). » Constat autem hoc, et a litteram verum esse, quod frumenti granum, si in terra solvatur et moriatur, multum fructum affert. Nihil enim infructuosum diligit Deus. Nihil in horto suo, nihil in agro suo vult esse infructuosum. Unde et ipse alibi ait : « Omnis arbor quæ non facit fructum bonum, excidetur et in ignem mittetur (*Math.* III, 10). » Et in alio loco : « Ego sum, inquit, vitis vera, et Pater meus agricola est. Omne

palmitem in me non ferentem fructum tollet eum, et omnem qui fert fructum, purgabit eum, ut fructum plus afferat (*Joan. xv, 1*). Hæc est enim illa vitis vera, de qua totum hoc vinum profluxit, quod nobis in hoc Evangelio propinatur. Hæc est illa vitis, semper fructuosa, cujus omnes palmites fructiferi sunt, quicumque ei fideliter inhærent. Ideo enim infructuosi de ea tolluntur, quia quamvis per baptismi sacramentum in ea sint, per vitæ tamen meritum in ea non sunt. Talis arbor infructuosa erat illa, de qua ad cultorem vineæ Dominus ait : « Ecce anni tres sunt, ex quo venio quærens fructum in ficulnea hac, et non invenio : succide ergo illam ; ut quid etiam terram occupat ? » (*Luc. xiii, 7*). Vineæ quidem illico succisa fuisset, nisi bonus ille vineæ cultor pro illa intercessisset, dicens : « Domine, dimitte illam et hoc anno, usque dum fodiam circa illam, et mittam stercora, et si quidem fecerit fructum ; sin autem, in futuro succides eam » (*Ibid., 8*). Talis erat et illa ficulnea, in qua, quia fructum non invenit, Dominus eam maledixit, et aruit. Tales sunt et multæ aliæ arbores infructuosæ, quæ tandem exciduntur, et in ignem mittuntur. Et ego quidem non crederim aliquam arborem infructuosam in paradiso esse plantatam ; præsertim, cum primo hominum Dominus dicat : « De omni ligno paradisi comede. De ligno autem scientiæ boni et mali ne comedas : in quacunque enim die comederis, morte morieris » (*Genes. ii, 17*). In cœlo enim, quod de omnibus comedere dicit, omnes illas arbores fructuosas esse ostendit. Cum igitur paradisi Ecclesiam significet, Ecclesiæ quoque arbores omnes fructuosas esse oportet. Multæ namque arbores sunt in Ecclesia. Ibi enim est lignum vitæ, de quo qui comederit, si tamen digne comederit, non morietur. De hoc enim ligno scriptum est : « Et erit tanquam lignum, quod plantatum est secus decursus aquarum, quod fructum suum dabit in tempore suo » (*Psal. i, 3*). Et alibi : « Vincenti dabo edere de ligno vitæ, quod est in paradiso Dei mei » (*Apoc. ii, 7*). Ibi et est illa arbor, quæ ait : « Ego autem sicut oliva fructifera in domo Domini ; speravi in misericordia Dei mei in æternum, et in sæculum sæculi » (*Psal. li, 10*). Sed quid de illis nobilissimis arboribus dicam, quibus ipse ait : « Non vos me elegistis, sed ego elegi vos, et posui vos, ut eatis, et fructum afferatis, et fructus vester maneat ? » (*Joan. xv, 16*). Tales igitur arbores habet Ecclesia, quas illæ paradisi arbores significabant. Sic igitur crescit Ecclesiæ frumentum, et sic in trigesimum, et sexagesimum, et centesimum fructum exuberat. Cujus venter non immerito acervo tritici comparatur. Ipsa est enim de qua scriptum est : « Venter tuus sicut acervus tritici vallatus liliis » (*Cant. vii, 2*). Tanta enim sanctorum multitudo ab hoc uno grano frumenti multiplicata est,

(1867) Titulus editionis Ascensianæ : De Christo vite, et ejus vinea ; qui potest ad quemvis martyrem applicari.

ut supra multitudine numerari non possit. Unde Psalmista ait : « Annuntiavi, 562 et locutus sum, multiplicati sunt super numerum » (*Psal. xxxix, 6*). « Numerabo eos, et super arenam multiplicabuntur » (*Psal. lxxvii, 27*). — « Filii tui sicut novellæ olivarum in circuitu mensæ tuæ » (*Psal. cxxvii, 5*). Hoc est illud semen quod Abrahæ prophætæ promittebatur, cum ei a Domino diceretur : « Et erit semen tuum sicut stellæ cœli, et sicut arena quæ est in littore maris, quæ præ multitudine numerari non potest » (*Genes. xii, 17*). Unde et Propheta ait : « Attendite ad cavernam, de qua existis, et ad Saram quæ genuit vos » (*Isa. lxxi, 1*). Cui enim mirabile non videatur, de uno ventre tantam hominum esse multitudinem ? « Lætare igitur, sterilis, quæ non parit ; erumpe, et clama, quæ non paritur, quia multi filii desertæ, magis quam ejus quæ habet virum » (*Galat. iv, 27*). Totus autem hic acervus tritici, tota hæc sanctorum omnium multitudo de uno Ecclesiæ matris ventre progenita, liliis vallata est. Quid enim lilia, nisi angelorum præsidia, virtutum odores, et doctorum candidatum exercitum intelligimus ? Isti enim sunt, qui hunc acervum tritici custodiunt, et filios Ecclesiæ a malignorum spiritu in insidiis defendunt, et tali quidem custodia populus Dei dignus esse videtur, cujus semper odorem et pulchritudinem imitetur. Tota Ecclesia fecunda est, nulla pars ejus infructuosa est. Hoc enim ipse Dominus ostendit, ubi ad eam loquitur dicens : « Dentes tui sicut greges ovium, quæ ascenderunt de lavacro, omnes gemellis fetibus, et sterilis non est in eis » (*Cant. iv, 2*). Unde et ipsa ait : « Omnia poma nova et vetera, dilecte mi, servavi tibi » (*Ibid. vii, 2*). — « Omnis enim scriba doctus in regno cœlorum similis est homini patrifamilias, qui profert de thesauro suo nova et vetera » (*Math. xiii, 52*). Inde est quod illa animalia quæ non generant, et sterilia sunt, offerri Domino prohibentur. Bonus fructus humilitas, bonus fructus misericordia. Tales fructus de paradisi arboribus colligunt, talia poma diligit Deus, et tali ipsi offerre debemus.

SERMO II. (1867) IN NATALI UNIUS MARTYRIS.

« Ego sum vitis vera, et Pater meus agricola est. Omnem palmitem in me non ferentem fructum, tollet eum ; et omnem palmitem qui fert fructum, purgabit eum, ut fructum plus afferat » (*Joan. xv, 1*). Ecce vitis vocatur Christus, et vitis vera. Sed quare vitis, et quare vera ? Vitis vocatur, quæ vinum fert. Omnia enim hæc Evangeliorum verba vinum sunt, et non quaecunque ; sed optimum vinum, non de alia, nisi de hac vite vindemiatum et expressum. Inde enim est quod in suæ prædicationis initio aquas Dominus convertit in vinum, quatenus nova vitis novum vinum effunderet, quo illas nuptias et architriclinium (1868) lætificaret. Dicitur

(1868) In Marchesio legitur, *inebriaret* ; ita in eod. Vat. Melior est lectio Codicis Casianensis 194, ubi habetur *lætificaret*.

autem et vitis vera, fortasse ad illius vitis distinctionem, quæ et pro uvis labruscas, et pro vino dedit acetum. Hujus vinum dulce, semperque suave, hujus verba semper vera, et (1869) nullius falsitatis admistione corrupta. (1870) Pater autem ejus agricola est. Sed quid facit iste agricola? (1871) Steriles abscindit palmites, fructuosos quoque purgat, ut magis fructificent. Quot sunt Christiani, tot sunt palmites hujus vitis. Alii quidem boni, alii autem mali. Et boni quidem fructiferi; mali autem infructuosi. Tolluntur infructuosi, et incenduntur; fructiferi vero purgantur, et gladio spiritus putantur, ut fructum plus afferant. Gladius spiritus est verbum Dei, et sermo iste evangelicus. Quales palmites isti fuerunt, quorum hodie festa celebramus! Quam purgati, quam putati, quam diligenter ab omni superfluitate mundati! (1872) (1875) Talis namque vitis tales palmites habere debet, qui et fructuum abundantia, et saporis suavitate non degenerent. Non omnis vinea bona est, neque omne vinum bibere delectat. Malum vinum hæreticorum, de quo Nazaræi bibere formidant. Fel draconum vinum eorum, et venenum aspidum insanabile (Deuter. xxxii, 35). (1874) Nulla alia vinea bona, nisi illa quæ de vitis genere est. De hac scriptum est: « Vinea dilecto facta est in cornu filio olei (Isa. v, 1). » De qua et Salomon ait: « Vinea fuit pacifico in eo, quæ habet populos, et tradidit eam custodibus. Vir affert pro ea mille argenteos. Vineam mea coram me est. Mille tui pacifici, et ducenti filii qui custodiunt fructus ejus (Cant. viii, 11). » Hæc autem exposita sunt in illo sermone qui de pace titulatur. Quærè superius in libro de ornamentis Ecclesiæ. 563 Illæ quoque vineæ bonæ sunt, de quibus Ecclesia dicit: « Filii matris meæ pugnaverunt contra me, posuerunt me custodem in vineis. Vineam meam non custodivi (Cant. i, 6). » Quanta charitas, ut pro communi omnium utilitate, vineæ suæ, sui-que ipsius aliquando aliquis negligentiam habeat! Hoc autem faciebat ille qui ait: « Nemo quæ suæ sunt quærat, sed quæ omnium, ut salvi fiant. Qui omnia omnibus factus est, ut omnes lucrificeret (I Cor. ix, 19). » Fuit et illa vinea aliquando bona; de qua scriptum est: « Vineam de Ægypto transtulisti, ejecisti gentes, et plantasti eam. Viam fecisti in conspectu ejus, et plantasti radices ejus, et implevit terram. Operuit montes umbra ejus, et arbusta ejus cedros Dei. Extendit palmites suos usque ad mare, et usque ad flumen propagines ejus (Psal. lxxxix, 9). » Fuit enim hæc vinea aliquando

A bona, sed quia in amaritudinem conversa est, et a prima bonitate degeneravit, ideo « Exterminavit eam aper de silva, et singularis ferus depastus est eam (Ibid., 24), » ut adimpleretur quod Dominus ait: « Amen dico vobis, non relinquetur lapis super lapidem, qui non destruetur (Matth. xxiv, 2). » Hæc est enim illa mala vinea, cujus pessimi agricolæ, prius domini sui servos diversis tormentis interemerunt; postea veniente hærede dixerunt: « Hic est hæres, venite, occidamus eum, et nostra erit hereditas (Luc. xx, 14). » De qua et ipse Dominus non immerito ait: « Vultis scire quod ego faciam vineæ meæ? Mandabo nubibus meis ne pluant super eam, auferam sèpem ejus et erit in concutitionem. Diruam maceriam ejus, et erit in direptionem, et ponam eam desertam. Vineam Dei Sabaoth domus Israel est (Isa. v, 5). » Cujus palmites Judæi sunt, qui propter suam impietatem per universum mundum dispersi cunctis gentibus in opprobrium sunt. Hanc autem malam vineam illa vinea significavit, de quo Noe inebriatus verenda dormiens discooperuit. Cujus nullitatem quia filius Junior irrisit, perpetuæ servituti cum omni posteritate subjectus est. Alii vero, quia sapienter et verecunde patrem operuerunt, debita benedictione donati sunt. Hæc autem ad Salvatorem nostrum respiciunt, qui passionis calice inebriatus, mortis somno in cruce quievit. Cujus utique verenda, mortem ipsam, spula, flagella, et crucis ignominiam intelligunt. Hæc enim Judæi nobis obijciunt, et quasi malum verenda nobis improperant, qui hominem mortuum, et tam turpia, tamque verenda passum, pro Deo adoretis. Nos autem patrem nostrum operientes, dicimus hæc non verenda, sed veneranda esse. « Oportebat » enim « pati Christum, et sic resurgere a mortuis. Quomodo enim implerentur Scripturæ, quia sic oportuit fieri (Act. xii, 3)? » Hoc enim prophætæ prædixerant; hoc nobis necessarium erat, quia aliter originale peccatum solvi non poterat. Hoc tamen Judæi non credunt; sed in sua malitia persistentes, crucis ignominiam et Christi passionem irridere non cessant. Sed quid dicit Scriptura? « Excitatus est tanquam dormiens Dominus, tanquam potens crapulatus a vino. Et percussit inimicos suos in posteriora, opprobrium sempiternum dedit illis (Psal. lxxvii, 35). » Hoc de Judæis dictum est, quorum omnis posteritas propter suam impietatem, cunctis gentibus in opprobrium tradita est. De aliis autem quid dicitur? « Laudate Dominum, omnes gentes: et collaudate eum, omnes populi. Quoniam

(1869) Idem Cod., *Nullis falsitatibus*. Edit. vero Ascens. habet: *nullius falsitatis annexione*

(1870) Ex eod. cod. Casin.

(1871) Cod. Vat.: « Vis audire quid: omnem palmitem in me non ferentem fructum, tollét eum, ut fructum plus afferat. Quot sunt Christiani, tot sunt et palmites hujus vitis, » etc.

(1872) Ex eod. cod.

(1873) Cod. Vat. et cit. editio: « Talem enim vitem tales palmites habere decebat; qui et fructi-

bis abundarent, et in saporem non degeneraret: sicut illa de qua jam superius diximus, quæ pro uvis dedit labruscas, et pro vino acetum. Non omnis vinea bona est, » etc.

(1874) Idem cod. et editio: « Nulla alia vinea bona, nisi illa quæ de hac vite pastinata est, quæ modo in hoc Evangelio loquitur: *Ego sum vitis vera, et pater meus agricola est*. De hac vite scriptum est: *Vinea facta est dilecto in cornu filio olei*, etc. »

confirmata est super nos misericordia ejus, et veritas Domini manet in aeternum (*Psal. cxvi, 1*). Qui vivit, et regnat, etc.

SERMO III.

(1875) DE NATIVITATE PLURIMORUM MARTYRUM.

Deus, venerunt gentes in hereditatem tuam, polluerunt templum sanctum tuum, posuerunt Jerusalem in pomorum custodiam. Posuerunt morticina servorum tuorum escas volatilibus caeli, carnes sanctorum tuorum bestias terrae. Effuderunt sanguinem sanctorum sicut aquam in circuitu Jerusalem, et non erat qui sepeliret (*Psal. lxxviii, 1*). Hereditas Dei, templum Dei, civitas Dei, et hortus Dei, sancta Ecclesia est, quae per totum mundum diffusa, multas a tyrannis et malignis spiritibus patitur persecutiones. (1876) Videns igitur Propheta per Spiritum sanctum hanc nobilissimam civitatem (1877) ab impiis hostibus dissipari, ejus tantae calamitati compatiens ait: Deus, venerunt gentes in hereditatem tuam violenter, et cum nimia crudelitate iruperunt tyranni in Ecclesiam tuam. Hereditas tua dissipatur, templum tuum polluitur, civitas sancta destruitur, et sancti tui interficiuntur. Sola custodia relicta est; pauci admodum relicti sunt. Hoc plangebatur Elias, cum diceret: Domine, prophetas tuos occiderunt, altaria tua suffoderunt, et relictus sum ego solus (*III Reg. xix, 10*) pro custodia. (1878) Quasi 564 diceret: Non sufficit eis quod sanctos crudeliter occiderunt; sed nec eorum corpora sepelire permittunt, pretiosusque sanguis tuorum sanctorum pedibus conculcatur iniquorum. Proptereaque ait Apostolus: Propter te mortificamur tota die; aestimati sumus sicut oves occisionis (*Rom. viii, 13*). Narrat beatus Joannes in Apocalypsi, ubi omnes martyrum passiones, ubi omnes Ecclesiae perturbationes plenissime describuntur, se vidisse equum album, et qui sedebat super eum habet arcum in manu sua, et data est ei corona, et exivit vincens, ut vinceret. (1879) Equus ille albus, super quem qui sedebat, habebat arcum in manu sua, Salvator noster intelligitur, qui exivit praefrans pro martyribus suis; sicut scriptum est: Qui ascendis super equos tuos, et quadrigae tuae salvatio (*Habac. iii, 8*). (1880) Habet enim arcum in manu sua, per quem ejus praedicationis significatur; cujus praedicationis

verba atque sententiae sagittae quaedam sunt, quibus vitiorum et malignorum spirituum fugatur exercitus. Ista sunt illae sagittae de quibus dicitur: Sagittae tuae potentis acutae cum carbonibus desolatoris (*Psal. cxix, 4*). Per coronam, quae ipsi datur, quid aliud nisi victoria significatur? Nemo enim, inquit Apostolus, coronatur, nisi qui legitime certaverit (*II Tim. ii, 5*). In singulis sanctis coronatur Christus, quia omnis eorum victoria ipsius est. Et hoc est quod ait: Exivit vincens, ut vinceret (*Apoc. vi, 2*); cum et sancti martyres alibi dicunt: In Deo faciemus virtutem, et ipse ad nihilum deducet inimicos nostros (*Psal. lxxvii, 59*). Post istum autem equum exivit alius equus rufus, et qui sedebat super eum, datum est ut sumeret pacem de terra, et ut invicem se homines interficerent, et gladius magnus datus est ei. (1881) Rufus autem equus, qui secutus est cum cujus sessori datum est, ut pacem de terra sumeret, tyrannorum exercitus intelligitur, sanctorum sanguine cruentatus; super quos diabolus sedens, ad sanctorum necem impie eos compellit. De his equis dictum est: Currus Pharaonis et exercitum ejus demersit in mare (*Exod. xv, 4*). Iste autem sessor iniquus ille est qui pacem de terra sumit et aufert, quoniam, ut discordiae princeps et pacis inimicus, humanum genus semper insidiando et tentando inquietat. Hic facit ut se homines interficiant, et inter se bella civilia gerant. (1882) Hic magnum habet gladium, dum alios aliis alligans vitiis diversimode jugulare contendit. (1883) Hujus ergo consilio, hujus ductu sanguis funditur per manus tyrannorum. De quo nunc per Prophetam dicitur: Effuderunt sanguinem sanctorum sicut aquam in circuitu Jerusalem, et non erat qui sepeliret (*Psal. lxxviii, 3*). Et haec quidem sanctorum martyrum passiones, eorum tantam sanguinis effusionem, illa holocausta et illae hostiae significabant, quas quotidie SS. Patres sine numero immolabant. Vide modo quantus animalium sanguis effusus est, quando templum Salomonis dedicatum est. Ad centum enim et viginti duo millia oves, et boves ad viginti duo millia mactati referuntur in illius templi dedicatione, praeter illas hostias quas quotidie offerre consueverant, quibus Christi passio significabatur. Sic igitur in Ecclesiae

(1875) Titulus cod. Vat., et editionis de martyribus.

(1876) Ex eod. cod. Casin. textus Marchesii emendatur.

(1877) Cod. Vat., ab impiis et iniquis hominibus dispersi.

(1878) Cod. Vat.: et editio cit. Et quaerunt animam meam. O crudelitas! O impietas! Non sufficit eis quod tam duris et exquisitis tormentis sanctos interficiunt, sed ad suae iniquitatis malitiaeque cumulum eos sepelire non permittunt. Sanctorum carnes avibus exponuntur, et bestias terrae devorandae, et leniendae traduntur. Sanguis pretiosus effunditur; si quidem pretiosa in conspectu Domini mors sanctorum ejus, et quasi vile aliquid iniquorum pedibus conculcatur. In his completum est quod in Evang. dicitur: Ecce ego mitto vos quasi agnos inter lupos. Et Apostolus, etc.

(1879) Cod. Vat. et editio: Equus iste albus, pulcher totus et immaculatus, sanctorum martyrum exercitus intelligitur, in quibus Salvator noster sedit, et pro eis praefrans. Sicut scriptum est.

(1880) Eadem interpretatio exstat in commentario super Apocalypsim.

(1881) Id. Cod. et editio: Hic equus rufus sanctorum sanguine et saevientis inimici calcaribus cruentatus, tyrannorum exercitus intelligitur, super quos diabolus sedens, in sanctorum necem, eos sine omni misericordia ruere facit. In istis illi equi, de quibus dicitur: Currus Pharaonis et exercitum ejus dejecit in mare. In istis illi equi et muli in quibus non est intellectus. Hic autem et ille iniquus qui pacem de terra sumit, etc.

(1882) Ex eod. cod. Casin.

(1883) Cod. Vat. et editio: Illic gladius magnus datum est, quorundam multis modis miseros ho-

dedicatione, multa sanctorum millia pro Christi nomine mactata sunt, quos ille animalium sanguis et illæ hostiæ significabant. Quid est enim quod ibi legitur, « odoratus est Dominus odorem suavitatis (Genes. viii, 21), » nisi quod Psalmista ait : « Pretiosa in conspectu Domini mors sanctorum ejus (Psal. cxv, 5). » Non enim tantum illo fumo et animalium sanguine delectatur Deus, quantum sanctorum martyrum passione, quæ illis sacrificiis significabatur. Noe patriarcha, post diluuium de arca egressus, de cunctis animalibus mundis magnum Deo holocaustum et sacrificium obtulit. Solus tunc homo immolatus non est, quia nondum venerat plenitudo temporis, quando Salvator noster immolandus erat. Omnia illa animalia munda, quæ tunc uno sacrificio ablata sunt, hanc SS. martyrum passionem et oblationem significabant, (1884) quæ de utroque sexu, de omni ætate, de omni conditione pro Christi nomine postea mactati sunt. Tria SS. martyrum sacrificia legitur : primum in significatione, secundum in passione, tertium in commemoratione. Et primum quidem faciebant sacerdotes Veteris Testamenti. Secundum autem tyranni. Tertium vero nostri sacerdotes quotidie in Ecclesia faciunt. De tertio scriptum est : « Immola Deo sacrificium laudis, et redde Altissimo vota tua. Et sacrificium laudis honorificabit me; illic iter est, in quo ostendam salutare 565 Dei (Psal. xlix, 14 et seq.) » et Propheta : « Omnem, inquit, aufer iniquitatem, et accipe bonum, et reddemus vitulos laborum nostrorum (Osee xiv, 3). » Et Apostolus : « Per ipsum, ait, offeramus hostiam laudis semper Deo, id est, fructum laborum contentium nomen ejus (Hebr. xiv, 15). » Hoc igitur sacrificium, quod Ecclesia quotidie facit in SS. martyrum laude et commemoratione, in illa hostia (1885) significatum est, in qua Moyses præcepit sacerdotibus ut prius lignorum congeriem faciant, deinde hostia, quæ immolanda est, particulatim divisa, prius super ipsam struem lignorum caput ponant; postea vero cætera membra usque ad caudam desuper ordinent, quæ sicut in toto corpore ultima est, ita et ultima ponenda est. Lignorum vero congeriem facimus, quando in unum locum populum adunamus. Quando vero martyris passionem in populo nuntiamus, tunc utique super lignorum congerie jubilationis hostiam ordinamus. In qua videlicet hostia prius caput ponendum est, quia unde natus est, et ex quibus parentibus, et ejus vitæ primordia prius dicenda sunt. Deinde vero qualiter vixerit, quod sapiens et humilis fuerit, quomodo ab infantia Deo servierit,

mines jugulando decipit, dum alium per superbiam, alium per avaritiam, alium per luxuriam, alium per invidiam, atque alium alio modo occidit et perdit. Hujus igitur consilio, » etc.

(1884) Cod. Vat. « Quæ de omni gente, de omni sexu, » etc.

(1885) Ex cod. Vat. emendantur editiones quæ ferunt sacrificium est.

(1886) Cod. Vat. et editio Ascens. : « Hic est ordo

A quomodo sua cuncta pauperibus erogaverit, quantas per ipsum virtutes et miranda Deus fecerit, quam fortis in passione fuerit, et quam viriliter omnia tormenta sustinuerit. Talis (1886) hujus hostiæ ordinatio in sacrificiis esse debet, et sic tandem igne supposito, vorax flamma omnia consummat; per quod videlicet intelligitur, ut fideliter credantur, et cum amore suscipiantur, quæcunque ad martyris laudem et gloriam recitantur. Lege martyrum passionem, et isto ordine scriptas invenies. Sicut in Evangelio beatus Joannes prius ipsum caput posuit, dicens : « In principio erat Verbum (Joan. i, 1); » deinde per ordinem usque ad passionem, ejus verba, et miracula, et cætera posuit. Fuit aliquando in sanctis tantus martyrii amor, tantoque desiderio ad martyrii gloriam festinabant, ut ipsi sua sponte se ingererent, et non interrogati Christianos se esse dicrent. Torquebatur aliquis duris tormentis, et ecce subito alius de populo clamabat : Christianus sum, et pro Christo mori desidero. Unusquisque illud in corde suo propheticum dicebat : « Quid retribuam Domino pro omnibus quæ retribuit mihi? Calicem salutaris accipiam, et nomen Domini invocabo (Psal. cxv, 3). » Qui vivit, et regnat in sæcula sæculorum. Amen.

SERMO IV. DE EISEDEM.

« Ecce quam bonum et quam jucundum habitare fratres in unum ! Quoniam illic mandavit Dominus benedictionem, et vitam usque in sæculum. Sicut unguentum in capite, quod descendit in barbam, barbam Aaron. Quod descendit in oram vestimenti ejus, sicut ros Hermon, qui descendit in montem Sion (Psal. cxxxii, 1 et seq.). » (1887) Sic enim se habet ordo. Nunc autem significationem videamus. Beati isti fratres, super quos Dei benedictio et tanta abundantia gratiarum descendit. Isti sunt illi fratres, de quibus Dominus ait : « Nuntiabo fratribus meis (Math. xxviii, 10). » Et alibi : « Omnes vos fratres estis, et patrem nolite vocare vobis super terram. Unus est enim pater vester qui in cælis est (Ibid. xxiii, 8). » Ipse est autem cui quotidie dicimus : « Pater noster, qui es in cælis (Ibid. vi, 9). » Et dives et pauper, nobilis et ignobilis, dominus et servus, imperator et mendicus; omnes una voce dicunt : « Pater noster, qui es in cælis, » ut se unius patris filios esse ostendant. Ille nobilior, quia melior. Multi hic sunt servi, qui in altera vita erunt domini, et contra, multi hic domini, qui in altera vita dura servitute comprimentur. Quales fratres isti fuerunt, quorum hodie festa celebrantur? Boni

sacrificii : taliter jubilationis hostia immolanda est, et sic tandem, » etc.

(1887) Qui Brunonis expositionem in hunc psalmum legerint, totam iisdem verbis hic exscriptam invenient a capite usque ad finem. Differt autem omnino a commentario S. Brunonis Carthus. super eundem psalmum.

fratres beati Sergius et Bacchus, qui tanta pro Christo tormenta passi sunt. Boni Cosmas et Damianus boni Joannes et Paulus, boni Mauricius et socii ejus, boni et multi alii, qui pro Christi nomine morti se tradiderunt. « Et istorum quidem est regnum cœlorum, qui contempserunt vitam mundi, et pervenerunt ad præmia regni, et laverunt stolus suas in sanguine Agni (*Apoc. vii, 14*). » Tales autem fratres habitant in unum, talibus est cor unum, et anima una. Nemo dicit aliquid esse suum, sed sunt illis omnia communia. Fratres mali, qui corpore simul sunt, sed per odium a se invicem longi sunt. « Bonum est, » inquit, « et jucundum habitare fratres in unum. » Unde hoc? Quoniam illic, id est in tales fratres, mandat Dominus benedictionem suam, et vitam quæ non habet finem. Quomodo mandat? « Sicut unguentum in capite, quod de capite descendit in barbam, de barba vero usque ad oram vestimenti ejus. Et sicut ros Hermon, qui descendit in montem Sion (*Ex eod. psal.*). » Caput Ecclesiæ Christus est, cujus **566** membra omnes nos sumus. De hoc autem corpore Apostolus ait: « Sicut enim in uno corpore multa membra habemus, omnia autem membra non eundem actum habent; ita multi unum corpus sumus in Christo, singuli autem alter alterius membra (*Rom. xii, 4*). » (1888) (1889) Barba Christi apostoli sunt, qui in toto corpore primi sunt, ut ipsi capiti uniti. (1890) Barba quidem, quia ut masculi fortes, et viriles fuerunt; juxta quod præcipiebat Apostolus, ut barbam non raderent, quia virilem faciem habere debent qui sacris sunt dedicati. Et non solum apostoli, sed et SS. martyres Christi barba vocari possunt qui et viriliter pugnaverunt, et hostes potentissimos vicerunt. Unguentum igitur de capite in barbam descendit, quia sancti Spiritus gratia de Salvatoris nostri divinitate prius in apostolos et martyres venit. De hoc enim unguento Dominus ait: « Spiritus Domini super me, propter quod unxit me; et evangelizare pauperibus misit me (*Luc. iv, 18*). » De hoc et Psalmista: « Dilexisti justitiam, et odisti iniquitatem, propterea unxit te Deus, Deus tuus, oleo lætitiæ præ consortibus tuis (*Psal. xlv, 8*). » Hoc et Ecclesia sentiens ait: « Trahe me post te, et curremus in odorem unguentorum tuorum (*Cant. i, 4*). » Hoc unguento sanantur infirmi, hoc omnes languores, et omnes infirmitates sanabat Jesus. Hoc et sacerdotes Ecclesiæ consecrantur ab hoc chrismate, et Christus ipse, et Christiani vocantur. Hoc igitur de capite descendit in barbam, de Christo in apostolos. Nihil enim virtutum et gratiarum habuerunt apostoli, quod ab ipso non acceperint. Unde et Apostolus ait: « Quid enim habes quod non accepisti? Si autem accepisti,

quid gloriaris quasi non acceperis? » (*I Cor. iv, 7*). « Alii enim datur per Spiritum sermo sapientiæ, alii sermo scientiæ, alii prophetia, alii discretio spirituum, alii fides in eodem spiritu, alii gratia sanctorum, alii genera linguarum, alii interpretatio sermonum. Hæc autem operatur unus atque idem Spiritus, dividens singulis prout vult (*Ibid. xii, 8*). » De apostolis autem hæc tanta gratiarum abundantia per totum corpus ecclesiasticum in cætera membra discurrens, usque ad vestimenti oram pervenit. Vestimenti ora, extremi illi intelliguntur, qui omnium ultimi in fine sæculi futuri sunt. Vide ergo quanta sit hujus unguenti abundantia, quæ tam longo cursu defluit, et tot gentes ungit et sanat. Hoc unguentum Simon magus ab apostolis emere voluit; unde et merito cum omni pecunia sua damnatus est. Vocatur Aaron salvator noster, omnium videlicet sacerdotum primus et maximus, cujus filii sacerdotes sunt, et qui filii ejus non sunt, sacerdotes esse non possunt. Interpretatur autem Aaron mons fortitudinis; quæ interpretatio illi maxime convenire videtur, qui Dominus fortis vocatur, et Dominus potens in prælio. Sequitur: « Sicut ros Hermon, qui descendit in montem Sion (*Psal. cxxxii, 3*). » Hermon *anathema*, id est *divisio*; Sion vero *speculatio* interpretatur. Et Hermon quidem apostolos, Sion vero Ecclesiam significat. Merito autem Hermon vocantur, qui primi omnium a Synagoga divisi et separati, Christum Dominum secuti sunt. Unde Apostolus ait: « Cum autem placuit ei qui me segregavit ex utero matris meæ, et vocavit per gratiam suam (*Galat. i, 13*), » et reliqua. Non solum autem apostoli, verum etiam omnes Christiani hoc nomine vocari possunt. Omnes enim in baptismo hoc nomen suscipiunt; quia ibi, diabolo et pompis ejus abrenuntiantes, a peccatis omnibus, et a vitiis separantur, et a sinistra in dexteram transeuntes, ab hædis divisi, agnis et ovis associantur. Unde et in Psalmo dicitur: « Ad meipsum anima mea turbata est, propterea memor ero tui de terra Jordanis, et Hermonis a monte modico (*Psal. xli, 7*). » Terra Jordanis et Hermonis illi sunt qui per baptismum a vitiis separati sunt, quoniam per Jordaneum baptismus, et per Hermon divisio et separatio significatur. Solæ igitur baptizatorum animæ de terra Jordanis et Hermonis Deum laudant; de quibus, et alibi dicitur: « Thabor et Hermon in nomine tuo exultabunt (*Psal. lxxxviii, 13*). » De monte igitur Hermon descendit ros in montem Sion, per quem fides, doctrina, et evangelica prædicatio intelligitur, quæ ab apostolis in Ecclesiam venit. Hoc autem rore et hac pluvia tota sancta Ecclesia irrigatur, fecundatur, lavatur atque mundatur. Mali montes,

(1888) Ex eod. cod. Casin.

(1889) Cod. Vat. et editio: « Habet igitur barbam Christus in corpore suo, habet manus, et pedes, et cætera membra. Barba Christi apostoli » etc.

(1890) Id. cod. et editio: « Barba quia vixit molle, nihil femineum in se habentes viriles, et fortes, et masculi sunt. Unde et merito non barbati, sed ipsa

potius barba vocantur. Præcipit autem Dominus sacerdotibus ut barbam non radant, et comam non nutriant. Nutrire comas, et barbam non habere, mulierum est. Sacerdotes autem non muliebres, sed viriles facies habere debent. Non solum apostoli » etc.

Gelboe, quibus David maledicens, ait : « Montes A Gelboe, nec ros, nec pluvia veniat super vos, ubi ceciderunt fortes Israel, Saul et Jonathas (II Reg. 1, 21). » Per hos enim hæretici designantur, qui non rore apostolico, sed turbine diabolico perfunduntur. Beati illi fratres, qui tali rore, tali pluvia, tali unguento, et tali gratia perfusi audire meruerunt : « Ecce quam bonum et quam jucundum habitare fratres in unum ! Quoniam illuc mandavit **567** Dominus benedictionem, et vitam usque in sæculum (Psal. cxxxii, 1 et seq.). » Quod nobis præstare dignetur : qui vivit, etc.

SERMO V. (1891) (1892) DE EISDEM.

« Laudate Dominum in sanctis ejus, laudate eum in firmamento virtutis ejus (Psal. cl, 1). » Cælum, et terram, et omnes creaturas quæ in eis sunt ad laudes Dei Propheta invitaverat ; nunc autem materiam de qua eum laudent, et instrumenta quibus laudent, eis ministrat. Sumat unusquisque quod sibi placet, et quod sibi conveniens et utile esse videtur. « Laudate, inquit, Dominum in sanctis ejus. » Hanc laudandi materiam suscipite, quia in nulla alia re laudabilior esse probatur. Dicite ergo : « Mirabilis Deus in sanctis suis. Deus Israel dabit virtutem et fortitudinem plebi suæ : benedictus Deus (Psal. lxxvii, 36). » Si quis enim considerare velit sanctorum fidem, et sapientiam, constantiam, et patientiam, et alias virtutes, quas a Deo suscipere meruerunt, facile cognoscere poterit valde in sanctis suis Deum laudabilem et mirabilem (1893). Unde alibi, in sua et aliorum persona, ille qui hic modo loquitur, ait : « Mirabilis facta est scientia tua ex me, confortata est, et non notero ad eam (Psal. cxxxviii, 6). »

« Laudate eum in firmamento virtutis ejus. »

Pro firmamento Dominum laudare memento
Terra fide fortis, quam dat tibi Conditor orbis.

Hoc enim firmamentum, quod cælum vocatur, quod sua virtute et potentia ineffabili Deus fecit, apostolos ceterosque sanctos significat, qui tanta virtute et claritate ita præditi sunt, ut nulla creatura eis valeat comparari.

« Laudate eum in virtutibus ejus. »

Non tua vir virtus, qua pugnans, sed tibi Christus in cruce donavit, in qua moriens superavit.

Sis igitur certus quia pugnans virtutibus ejus.

Sive virtutes cælorum intelligamus, sive virtutes miraculorum, quæ per sanctos operatus est Deus ; sive etiam sapientiam, justitiam, fortitudinem, temperantiam, cæterasque virtutes, quibus sanctos ornatos fuisse, quibus vitia et malignos spiritus omnesque suos adversarios superasse legimus. Valde quidem conveniens est ut in omnibus his Deus laudetur et glorificetur.

(1894) Titulus editionis Ascensianæ sic habet : « De laudando Deo instrumentis musicis, per quæ martyrum cruciatus, et confessorum afflictiones, et confessiones designantur. »

(1892) Tota hic sermo de verbo ad verbum,

« Laudate eum secundum multitudinem magnitudinis ejus. »

Semper laudetur, qui nullo sine tenetur.

Nescis fortasse quantum eum laudare debeas, considera quantus est, et secundum ejus quantitatem laudes multiplica. Nunquam igitur a laude quiescas, quia immensus est ille quem laudas. « Laudationem itaque Domini loquatur os meum, et benedictionem omnis caro nomen sanctum ejus (Psal. cxliv, 21), » non ad tempus, sed usque in sæculum sæculi.

« Laudate eum in sono tubæ. »

Nunquam nostrarum sileat vox alta tubarum

Est tuba vox alta, sonus est laudatio sancta.

Post laudandi materiam consequenter instrumenta posuit, quibus laudare debeamus.

Tuba namque, psalterium, et cithara, tympana quoque chorus, et chordæ, organa, et cymbala, instrumenta sunt musicæ artis, divinis laudibus convenientia. Non omnium est tuba canere ; hoc officium episcoporum est, et doctorum. Illis enim dicitur : « Canite in initio mensis quasi (Psal. lxxvii, 4) ; » et : « Clama, ne cesses, quasi tuba exalta vocem tuam (Isa. lviii, 1). » Ipsi sunt angeli in Apocalypsi tuba canentes. Tubarum sonitu muri Jericho corruerunt, et ingrediendi aditum undique populo præbuerunt. Tubis Israelitæ ad prælium concitabantur, et tubis a præliis revocabantur. Tubis Jubilæus annus nuntiabatur, et ad totius anni solemnitatem populus parabat. Hoc sacerdotum ministerio fiebat, quia episcoporum et sacerdotum vocem significabat, quibus per Prophetam dicitur : « Si non nuntiaveris iniquo iniquitatem suam, animam ejus de manu tua requiram (Ezech. iii, 21). »

« Laudate eum in psalterio. »

Psalterium portat homo quem nova vita reformat
Ut valeat dehis verbis insistere legis.

Omnis chorda sonum reddit bene torta canorum.

Cantare in psalterio perfectiorum est. Hoc instrumentum Deus ipse constituit, et decem chordas suo digito in eo ostendit, per quas decem verba legis significantur. Vocatur autem Deus unus prima chorda. Et non habebis Deum alium absque me. **568**

Secunda vero : Non facies tibi simulacrum. Tertia : Non accipies nomen Dei tui in vanum. Quarta vero :

D Cole diem Sabbatorum. At vero quinta : Honora

patrem et matrem. Quinquæ autem quæ sequuntur,

hæc nomina sunt : Non occides. Non mœchaberis.

Non furtum facies. Non falsum testimonium dices.

Non concupisces rem proximi tui. Inter has autem

tanta concordia est, ut quicumque offendit in uno,

necessario offendat in omnibus. Unde Jacobus apo-

stolus ait : « Quicumque observaverit totam legem,

offenderit autem in uno, factus est omnium reus

(Jac. ii, 10). » Aliquando in duas chordas pec-

exceptis interjectis versibus, desumptus est ex ex-

positione ejusdem Brunonis in hunc Psalmum ; et

penitus diversum est commentarium S. Brunonis

Carthusiani super eundem psalmum.

(1893) Cod. Vat., mirabilem esse.

caverat David, adulterium simul et homicidium perpetrando, et psalterium totum amiserat. Sed postquam ei dictum est : « Dimissum est peccatum tuum (II Reg. xii, 14), » mox ad psalterium accedens, ait : « Exsurge, gloria mea, exsurge, psalterium et cithara (Psal. lvi, 9). »

Vere magna gloria illi est qui hæc decem verba custodire potest, et qui has chordas sine offensione tangit et modulatur. Unde Apostolus ait : « Gloria nostra hæc est testimonium conscientiae nostrae (II Cor. i, 12). » Ille enim in psalterio non delinquit quem conscientia non accusat.

« Laudate eum in psalterio et cithara. »

In cithara cantat, qui corda clementia placat;
Nam citharæ furiis solverunt pectora regis.

Decem chordas, sicut modo diximus, habet psalterium. In cithara tres chordæ sufficiunt, per quas Trinitatis mysterium signatur. Unde quatuor illa animalia, et ipsi Seraphim die et nocte modulando dicunt : « Sanctus, sanctus, sanctus Dominus Deus Sabaoth, plena est omnis terra majestate ejus (Isa. vi, 3). » Multi autem in cithara cantant, qui psalterium ferire non valent. Psalterium ad operationem, cithara ad sermonem pertinet. Qui bene prædicat, et male vivit, is citharam quidem habet, psalterium autem non habet. Est autem psalterium jucundum cum cithara, quando vox operatoui, et operatio voci concordat. Alioquin parum citharædus proficit sibi, quamvis multis aliis canendo proficiat.

« Laudate eum in tympano. »

Tympana nos clara mortalia mortificare
Membra docent carnis, corium quia est animalis.

Hoc instrumentum proprie martyrum est, quamvis et illorum esse videatur qui carnem suam cruciunt cum vitis et concupiscentiis. Tympanum enim verberibus sonat, et nisi feriat et percutiatur non sonat. Est enim corium siccum et extensum, quod frequenter percussione longius resonat. Si autem te delectat audire vocem tympani bene sonantis et Deum laudantis, audi Apostolum dicentem : « A Judæis quinquies quadragenas una minus accepi, ter virgis cæsus sum, semel lapidatus sum (II Cor. ii, 23). » Beati quoque Stephani tympanum cum percuteretur, et a Judæis lapidaretur, tam magnum sonum reddidit, ut ante thronum Dei sublimis audiretur. Ait ergo : « Ecce video cælos apertos, et Jesum stantem a dextris Dei (Act. vii, 55). » Tales igitur in tympanis Deum laudabant, qui carnem suam prius jejuniis afflictam et siccitatem tyrannorum verberibus flagellandam tradebant.

« Laudate in tympano et choro; »

Non chorus ullus erit, ubi clero regula desit.
Ordine namque sedent, ergo ordine vivere debent.

Illi itaque laudabant in choro, de quibus dicitur :
« Multitudinis autem credentium erat cor unum et

anima una (Ibid., iv, 32). » Illi enim clerici, et monachi, qui se diligunt, qui se honorant, qui sibi mutuo obediunt et serviunt, qui sibi assurgunt, qui invicem alter alterius onera portant, qui sub regula et disciplina vivunt, illi, inquam, in choro Deum laudant. Non enim tantum ad vocum consonantiam, quantum ad animorum mentisque concordiam respicit Deus.

« Laudate in chordis. »

Torquentur sancti manibus si quando tyranni,
Chordis laudatur Dominus; nam chorda vocatur
Carnis tortura, cordis vexatio dura.

Per has igitur chordas nulla alia instrumenta, nisi ipsa sanctorum martyrum corpora intelligimus, quæ nulloties in equiteo, in catasta, et in cruce, tanquam quædam chordæ in psalterio extendebantur. Illi igitur, qui talia patiebantur, in chordis procul dubio laudabant.

« Laudate eum in chordis, et organo. »

Organa nostra Deum laudent sine fine dierum.

Organa doctorum voces dicuntur eorum.

Quos resonant linguis conceptos foliibus imis.

Organa et tympana unam habent significationem. Utraque enim significant mortificationem carnis, sive per abstinentiam, sive per martyrii passionem. Illæ namque episcoporum prædicationes in organo sunt, quæ de corpore per abstinentiam desiccato et mortificato procedunt. Unde Apostolus ait : « Castigo corpus meum et in servitutem redigo, ne forte dum aliis prædicaverim, ipse reprobus efficiar (I Cor. ix, 27). » Illa igitur prædicatione reproba est, quæ non de corpore castigato et mortificato, sed de carne impinguata et delicata procedit. Organa enim ex mortuorum pellibus, et siccis coriis conficiuntur. Unde et merito illos significant qui in multis abstinentiis vivunt.

569 « Laudate eum in cymbalis jubilationis. »

Cymbala quippe Dei resonantia sunt duo cleri :
Hic novus, ille vetus; hic Paulus, et hic bene Petrus
Olim cantavit, cum nos, Judamque vocavit.

Ille enim in cymbalis bene sonantibus laudat, qui verba et sermonem suum utriusque Testamenti auctoritate confirmat. Duo namque Testamenta duo cymbala sunt, quæ tunc quidem suaviter sonant quando alterum alterum tangit, sibi quoque mutuo respondent. Hinc est, quod abyssus abyssum invocet; hinc est, quod inter medios clericos dormire jubemur; hinc est, quod duo Cherubim se mutuo respiciunt, et bini discipuli a Domino mittuntur.

« Omnis spiritus laudet Dominum. »

Spiritus omnis eum benedicat nunc et in ævum.
Laudet, amansque colat, quem Rachel mater adorat,
Nunc secunda quidem, et sterilis sine semine pridem.
Hoc Pater, hoc Flamen, hoc Filius audiat. Amen.

CAPUT II.

DE CONFESSORIBUS (1894).

SERMO I.

Audivimus modo, cum Evangelium legeretur, Dominum dixisse discipulis suis : « Vos estis sal terræ; vos estis lux mundi : non potest civitas abscondi super montem posita (*Matth. v, 13, 14*). » Quam pulchra et quam convenientia nomina suis discipulis Dominus ponit! Quam dignum et conveniens erat ut talibus talia nomina imponerentur, qui ad condiendam et illuminandam totius mundi amplitudinem mittebantur (1895) ! Vos, inquit, estis sal terræ, vos estis hominum condimentum ; vestro exemplo instrui, vestra sapientia doceri, vestra humilitate et patientia cæteri homines componi debent. Sal etenim non solum in divina pagina, sed etiam in litteris secularibus sapientiam significat. Unde et quidam comicus ait (1896) : « Qui habet salem, qui in te est ; » salem videlicet pro sapientia ponens. Unde et de alio quodam dicitur (1897), quod sale multo urbem defricuit ; pro eo quod scilicet sapienter, et digne, redarguit quoscunque in tota urbe reprehensione dignos esse cognovit. Egrege autem sal pro sapientia ponitur ; quia sicuti cibi sine sale fatui sunt, et saporem non habent ; sic cæteræ virtutes sine sapientia inutiles sunt, minimeque proficiunt. Unde et pueri ad fidem venientes, statim a principio sale cibantur, quia nec fidem habere, nec Deum ipsam cognoscere sine sapientia possunt. Non loquimur modo de sapientia mundi, quæ stultitia est apud Deum, sed potius de illa sapientia quæ ducit homines ad vitam æternam. Non loquimur de illa quam docuit Plato, et Aristoteles, sed potius de illa quam per Spiritum sanctum docuerunt Petrus et Paulus. Hæc sapientia facile discitur, quia credendo invenitur. (1898) « Nisi credideritis, ait propheta, non intelligetis (*Isa. vii, 9*). » Vis esse sapiens ? Time Deum, et observa mandata ejus : quia initium sapientiæ est timor Domini (*Ecclesi. i, 16*). » Sapientiores sunt piscatores et rustici Deum timentes, quam episcopi et sacerdotes valde litterati, salutem negligentes. Hæc est igitur sapientia Christianorum, declinare a malo et facere bonum. Hanc sapientiam non habent Judæi, neque gentiles, et ideo cæci sunt et in tenebris ambulant. D Omnis cibus sine hoc sale fatuus est, omnis virtus sine sapientia inutilis est. Habent enim et aliæ gentes humilitatem, patientiam, justitiam, misericor-

A diam et alias virtutes ; sed quia hanc sapientiam non habent, quidquid habent, inutiliter habent. Hæc enim sola ducit homines ad regna cælorum, de qua ipse Dominus ait : « Habete sal in vobis, et pacem habete inter vos (*Marc. ix, 49*). » De qua similiter dicitur : « Omnis igne salietur, et omnis victima sale salietur (*Ibid., 48*). » Unde et per Moysen dicitur : « Non auferes sal fœderis Domini Dei tui de sacrificio tuo. In omni oblatione tua offeres sal (*Levit. ii, 13*). » Manifestum est igitur quod nullum sacrificium, nullum servitium, nulla nostra munera Deo placent sine hoc sale, sine fidei et humili sapientia. Aquæ Jericho, sicut legitur, amara, et steriles, et infirmæ erant ; sed misso in eas sale ab Eliseo sanatæ sunt. Quid est autem (1899) quod B istæ aquæ sine sale sanari non potuerunt ? « Aquæ multæ, dicit Scriptura, populi multi (*Apoc. xvii, 15*). » Totus mundus infirmus erat, sterilis, et amaritudine plenus, Sed venientes apostoli, quibus modo dicitur : « Vos estis sal terræ ; » postquam hujus sapientiæ 570 sale aquas condiverant, et populos asperserant, (1900) omnis amaritudo fugata est ; iique populi, qui aquis illis aspersi sunt, ex sterilibus secundissimi in bonis operibus facti sunt (1901). Hinc est etiam quod omnes (1902) ecclesiæ sine sale dedicari non possunt. Non enim potest ecclesia alia aqua lavari et baptizari, nisi illa quæ sale condita et aspersa est. Ipsa est igitur aqua sapientiæ, quæ et potamur, et lavamur. Et bene aqua sapientiæ dicitur, quæ sale sapientiæ condita est, quæ sola homines sapientes facit, et sine qua nemo sapiens esse potest. « Nisi enim quis renatus fuerit ex aqua, et Spiritu sancto, non intrabit in regnum cælorum (*Joan. iii, 5*). » Stulta est omnis sapientia, quæ alio tendit, et aliam viam ostendit, (1903) quæ ducit ad regna cælorum. Quoniam uxor Lot in statuam salis conversa est, multum nobis ad exemplum et cautelam proficere debet, ut illius pœna nostra salus et medicina fiat. Neque retro respiciamus, vel ea, quæ jam reliquimus, mente et desiderio quæramus ; sed ad ea quæ ante nos sunt extendentes, ad promissam nobis beatitudinem festinemus, Quoniam autem sal terræ et lux mundi vocatur apostoli, unum idemque significare videntur : quoniam divina sapientia, et lumen nobis est et condimentum. Qui ipsam non habet, cæcus est ; qui ipsam non habet, insulsus, ineptus et fatuus est. Significantur etiam SS. apostoli et doctores per illam quoque civitatem quæ super montem posita

(1894) Titulus in edit. Ascens. ita legitur : De sale et luce ex verbis Domini, et civitate in monte posita, de apostolis, et cæteris doctoribus et confessoribus.

(1895) Ex Comment. S. Brunonis in Matthæum hæc eadem verba desumpta sunt.

(1896) Terentius in Eunuchio.

(1897) Horatius de Lucilio Serm. lib. i.

(1898) Vulgata habet : Si non credideritis, non permanebitis.

(1899) Cod. Vat. et edit. : Sed veniens Eliseus rogatus est ab hominibus illius loci, ut aquarum ste-

rilitem sanaret. Accepit igitur sal, et misit in aquas, et mox ab omni necia incommoditate sanata sunt. Quid est autem, etc.

(1900) Ex eod. Cod. Casin.

(1901) Cod. Vat. et edit. : Omnia infirmitas sanata est ; et qui prius steriles erant secundissimi facti sunt, et fructum bonum reddere cœperunt. *Matth. vii* : « Omnis enim arbor, quæ non facit fructum bonum excidetur, et in ignem mittetur. » Hoc, igitur illud sal et illæ aquæ significabant. Hinc est etiam, etc.

(1902) Edit. Ascens. omittit omnes.

(1903) Cod. Vat., non illam.

est. De hoc autem monte scriptum est : « Venite, et ascendamus ad montem Domini, et domum Dei Jacob, et docebit nos vias suas (*Isa. ii, 3*), » etc. Et alibi : « Super montem excelsum ascende tu, qui evangelizas Sion. Exalta in fortitudine vocem tuam, qui evangelizas Jerusalem (*Isa. xl, 9*). » Ipse quoque Salvator noster de seipso loquitur, dicens : « Ego autem constitutus sum rex ab eo super Sion montem sanctum ejus, prædicans præceptum ejus (*Psal. ii, 7*). » Mons igitur Ecclesia, civitas vero apostoli et doctores, quorum munimine et fortitudine cæteri defenduntur, et ad quos, quasi ad præsidium inexpugnabile, omnes confugiunt. Tot sunt igitur civitates, quot sunt episcopi et doctores, quoniam qui super montes positi sunt, abscondi et celeri non possunt. Unde est illud : « Fili hominis, speculatorem posui te domui Israel (*Ezech. iii, 17*). » In monte sedebat iste qui in specula positus erat. Inde episcopi *supervidentes*, vel *intendentes* interpretantur. Non solum autem Ecclesie, verum etiam singulæ quæque virtutes montes dici possunt. Magnus mons humilitas, magnus mons misericordia, similiter pax et patientia. Ad hos igitur montes invitantur episcopi et sacerdotes, quando per prophetam dicitur : « Super montem excelsum ascende tu qui evangelizas Sion. » Prius itaque in montem ascendat, qui vult evangelizandi officium suscipere. Hoc enim significabat Salvator noster, cum toties non solum discipulos, verum etiam turbas, quæ eum sequebantur, in montes secum ducebat. « Videns, inquit Evangelista, Jesus turbas, ascendit in montem (*Matth. v, 1*). » Et in alio loco : « Assumpsit Jesus Petrum, et Jacobum, et Joannem, et ascendit in montem (*Ibid. xvii, 1*). » Unde et Evangelista dicit eum, secundum consuetudinem, in montem Oliveti ascendisse. Notandum autem quod ait, secundum consuetudinem suam. Hanc autem consuetudinem discipuli quoque tenuerunt, et frequenter in hunc montem conveniebant. Ibi eos recubentes invenit Jesus, quando cælos ascendit. Mons Oliveti, *mons misericordie* interpretatur, quoniam Græce *oleon*, Latine *miseriordia* dicitur. Beata illa civitas, beatus ille episcopus, qui in hoc monte positus est. Hic est mons excelsum de quo Dominus cælos ascendit, de quo nobis recta via preparatur in cælum; qui in hoc monte habitat, securus est. Requiretur in iudicio, in quo unusquisque monte habitaverit. Sed nullius montis habitatores tantam in iudicio gloriam habebunt, quantum qui habitaverint in monte Oliveti, in monte misericordie et pacis, in monte charitatis et pietatis; pax enim, pietas, misericordia et charitas pene idem significare videntur. Et vide modo quid in iudicio dicturus sit Dominus : « Venite, benedicti Patris mei, percipite regnum (*Matth. xxv, 34*). » Quare? « Quia esurivi, et dedistis mihi manducare; sitivi, et dedistis mihi bibere; hospes fui, et collegistis me; infirmus, et visitastis me;

et nudus, et cooperuistis me; et in carcere fui, et venistis ad me (*Ibid., 35 et seq.*) » Hæc autem opera cujus sunt? nisi misericordie, sine qua, ut Apostolus ait, nemo Deum videt. Dicit igitur Propheta, et iterum dicit : « Super montem excelsum ascende, tu qui evangelizas Sion. » Vis prædicare? Vis evangelizare? Vis ut credatur tibi? Vis ut tuus sermo et tua prædicatio suscipiatur? Ascende prius in hunc montem excelsum; esto misericors et pius; dilige pacem, et pietatem, et charitatem, et tunc prædica, et confidenter loquere; omnes enim obediant tibi, et verba tua libenter suscipiant. Multi enim bene prædicant, sed male vivunt, de **571** quibus Apostolus ait : « Qui prædicat, non furandus, furaris; qui dicit, non mæchandus, mæcharis; qui abominaris idola, sacrilegium facis. Quare ergo qui alium doces, te ipsum non doces? (*Rom. ii, 21, 22*). » Isti tales in montem excelsum non ascenderunt. Propheta tamen omnes prædicatores in montem excelsum ascendere jubet. Dominus autem, et Salvator noster non solum prædicatores, verum etiam omnes homines secum in montes trahit et ducit : « Cum, inquit, exaltatus fuero a terra, omnia traham ad me ipsum (*Joan. xii, 12*). » Cui etiam Ecclesia dicit : « Fuge, dilecte mi, assimilare caprea, hinnuloque cervorum super montes aromatum (*Cant. viii, 14*). » Videmus igitur quod montes diligit Dominus. « Qui ergo in Judea sunt, fugiant ad montes (*Matth. xxiv, 16*). » Non omnibus ad omnes montes ascendere datum est; multi enim sunt. Ascendisti in montem fidei, transi in montem misericordie; sequere Jesum ascendentem (1904). Qui sequitur eum non ambulat in tenebris, sed habebit lumen vite (*Joan. viii, 12*). Quod ipse præstare dignetur : qui, etc.

SERMO II. DE EISDEM.

« Nemo accendit lucernam et ponit eam sub modio, sed super candelabrum, ut luceat omnibus qui in domo sunt (*Luc. i, 35*). » Dominus et Salvator noster paulo superius in hoc Evangelio dicit, quod regina Saba a finibus venit terræ audire sapientiam Salomonis (*Matth. xii*). Erat igitur Salomon lucerna ardens et lucens, qui super totius regni candelabrum positus, cunctas in circuito grates suo fulgore illustrabat, suaque sapientia illuminabat. Venit autem hæc regina, sicut in libris Regum scriptum est, cum comitatu multo, camelis divitias multas portantibus. Dedit autem Salomoni centum et viginti talenta auri purissimi, multosque lapides pretiosos, et aromata multa, et qualia non sunt illata prius in Jerusalem. Venit autem ut interrogaret regem de multis questionibus quas habebat in corde suo. De quibus omnibus postquam sufficientem responsionem accepit, ait: Verus est sermo quem audivi (1905) in terra mea, et dimidia pars

sapientiae tuae mihi nuntiata non est (*III Reg. x. 8*). » Videns autem domos, familias, ministros, cibos regios, et holocausta quae offerebantur, non erat in ea ultra spiritus. Dedit autem ei Salomon quaecunque petivit ab eo, praeter illa quae obtulerat munere regio. Dicendum est igitur quid significat regina Saba, quid comitatus, et cameli ejus, quid divitiae, quid lapides pretiosi, et aromata, quae secum attulit: dicendum praetera quid Salomon quid domus, familiae, ministri, caeteraque significant. Haec regina sancta Ecclesia est, de qua Psalmista: « Astitit regina a dextris tuis in vestitu deaurato circumamicta varietate (*Psal. xlii, 11*). » Haec autem venit a finibus terrae. Haec venit ab ortu solis et occasu, et meridie (1906), ut audiret sapientiam Salomonis, illius scilicet Salomonis qui de se ipso ait: « Ecce plusquam Solomon hic (*Luc. x, 31*). » Illi autem cameli tantas divitias afferentes, patriarchae et prophetae esse videntur. Ipsi sunt illi cameli de quibus eidem Ecclesiae dicitur: « Inundatio camelorum operiet te, dromedarii Madian et Epha. Omnes de Saba venient, aurum et thus deferentes et laudem, Domino annuntiantes (*Isa. lx, 6*). » Omnes, inquit, venient de Saba, sequentes hanc, de qua loquimur, reginam Saba. Si vis videre divitias quas isti cameli afferunt nobis, et regno nostro, aperi thesauros quos isti portant, et videbis divitias inestimabiles. Thesaurus autem libros vocamus, in quibus aurum purissimum, lapides pretiosi, aromata multa reposita sunt, per quae videlicet omnia, divitias spirituales, omnisque sapientiae scientiaeque plenitudinem, et omnia quaecunque ad ornatum et sanitatem animae sufficere possunt, intelligimus. Tot sunt igitur thesauri, quot et sunt prophetarum libri. De his autem thesauris ipse quoque Dominus et Salvator noster aliquando sibi necessaria suscipiebat. Cum enim post resurrectionem suam duobus discipulis, de quibus Evangelium loquitur, in specie peregrini apparuisset, ad eorum fidem corroborandam, incipiens a Moyse et omnibus prophetis, interpretatur illis omnes Scripturas quae de ipso erant. Hoc autem faciens, in thesauros utique prophetarum manum mittebat, et divitias illas inde trahebat, quibus infirmas discipulorum mentes sanabat, et in fidem amoremque suum corroborabat. Camelorum autem unicum et singulare officium est onera portare, cui servitio nullum aliud animal tam idoneum esse putatur. Si quis haec tam magna camelorum nostrorum onera considerare velit, merito per camelos, sanctos patriarchas et prophetas significare intelliget. Solus enim Moyses, quinque, ut ita dicam, saccos attulit nobis tantis divitiis refertos, et atoque auri pondere plenos, ut vix omnes hujus mundi homines levare et portare valeant, quos solus iste camelus ferebat. Similiter etiam Isaias, Jeremias, Ezechiel, caeterique prophetae magna nolis cunctarum divitiarum pondera attulerunt,

(1906) Cod. Vat., ab aquilone et mari.

A quae regina **572** Saba, sancta videlicet Ecclesia, mater nostra, quotidie Salvatore nostro, vere Regi pacifico, qui per illum Salomonem significabatur, offerre non cessat. Psalmus ille, qui pro Salomone titulatur, de hoc Salomone intelligi debet, quoniam de primo Salomone intelligi non valet (1907). Quomodo enim de illo intelligetur? « Adorabunt eum omnes reges terrae, omnes gentes servient ei. Et dominabitur mari usque ad mare, et a flumine usque ad terminos orbis terrarum (*Psal. lxxi, 11, 8*). » Huic ergo offeramus aurum nostrum, huic serviat sapientia nostra, puritas et religio nostra; si quos morum honestos habemus, huic offeramus. Semper cum odoribus, semper cum aromatibus veniamus ad eum; sicut fecit haec regina Saba, et sicut fecerunt Maria Magdalene, et Maria Jacobi, et Salome, quae emerunt aromata, ut venientes ungerent ipsam, scilicet Jesum. Interrogemus eum de quaestionibus nostris; ipse nos doceat, ipse nobis respondeat; alium magistrum non quaeramus. Quem veritas docet, errare non potest. « Omnis sapientia ab ipso est, et cum eo fuit semper, et est ante aevum (*Eccle. i, 1*). » Vidimus domos ejus, vidimus famulos, et ministros ejus, gustavimus de cibis mensae ejus. Accessimus ad holocausta et sacrificia ejus, quorum omnium cum solam figuram videret regina Saba, praenuntio sapore et admiratione spiritum amisit. Amittamus igitur et nos spiritum inflationis et superbiae, ut ejus spiritum habere mereamur. « Beati enim pauperes spiritu, quoniam ipsorum est regnum caelorum (*Math. v, 3*). » Ille spiritus beatus est, cujus paupertas bona est. De quo et alibi dicitur: « Velociter exaudi me, Domine, defecit spiritus meus (*Psal. cxlii, 7*). » Domus ejus, famuli et famulae, et ministri ejus nos esse debemus. Non solum domus, sed et templum Dei dicuntur sancti. « Nescitis, inquit Apostolus, quia templum Dei estis, et Spiritus sanctus habitat in vobis (*I Cor. iii, 16*). » De talibus autem ministris ipse Dominus loquitur, dicens: « Volo, Pater, ut ubi ego sum, ibi et sit minister meus (*Joan. xii, 26*). » Ministri igitur apostoli sunt, ministri episcopi, et sacerdotes sunt, diacones etiam ministri interpretantur. Nam et ipse Dominus minister fieri dignatus est, sicut ipse ait: « Non veni ministrari, sed ministrare, et ponere animam meam redemptionem pro multis (*Math. xx, 28*). » Mensae illius utriusque Testamenti paginae sunt. De hac mensa scriptum est: « Parasti in conspectu meo mensam, adversus eos qui tribulant me (*Psal. xii, 5*). » Duas mensas magnas habentis, Novum et Vetus Testamentum; quarum cibi suavissimi et refectioni et sanitati proficiunt. Super hanc mensam per singula sabbata panes calidi poni jubentur, antequam candelabrum positum est, ad illas tantas delicias illustrandas. Illis cibis, Deo gratias, jam assueti sumus, eorum dulcedinem atque saporem

(1907) Cod. Vat., nullatenus intelligi valet.

cognoscimus. Hæc mensa ostendit nobis panem A
vrum, qui de cælo descendit. Hæc docuit et mon-
stravit nobis calicem Novi Testamenti. Ad hanc
mensam ministrant apostoli; ad hanc ministrat
Paulus servus Jesu Christi; de hac suscipit illam
sapientiam quam loquitur inter perfectos. Tantum
aurum attulit regina Saba, ut si dividatur, unicui-
que apostolorum decem talenta in partem veniant.
Centum namque et viginti duodecies decem faciunt.
Qui vero decem talenta habet, quid amplius habere
potest? Illi enim, qui habebat centum mnas, cum
Dominus dari Jussisset, responsum est: « Domine,
habet decem mnas (Luc. 1, 31); » quasi diceret:
Quid huic amplius dari potest; qui ad totius per-
fectionis summam pervenit? Similiter autem et rex
Tyri centum et viginti talenta de auro purissimo B
Salomoni attulit, e quibus vasa templi fabricata
sunt. Non fuit hoc sine mysterio, quod rex Tyri
et regina Saba in hoc numero concordarunt. Domi-
nus et Salvator noster, cui nihil aliud nisi Pater
solus et Spiritus sanctus comparari potest, cum
dixisset: « Regina Saba venit a finibus terre au-
dire sapientiam Salomonis, » egregie satis addidit,
dicens: « Ecce plus quam Salomon hic. » Quomodo
enim Salomone major non erat, qui ipsius Salomo-
nis creator, et Dominus erat (1908)? Quod quidem
veraciter de se ipso intelligi voluit; attamen ego de
servo ejus, cujus hodie festa celebramus, beato
Benedicto vere dicere possum: « Ecce plus quam
Solomon hic. » Quæris fortasse in quo major sit? In
sapientia, in iustitia, in fortitudine, in temperantia, C
et super hæc omnia ditior illo et potentior illo.
Non dico de sapientia hujus mundi, quæ stultitia
est apud Deum, ad quam iste nunquam accedere
voluit; sed de illa sapientia quæ vera est, et quæ
ducit hominem ad vitam æternam. Neque dico de
divitiis temporalibus quæ de templo sublatae sunt
ab Ægyptiis et Chaldeis; sed de divitiis æternis,
semperque mansuris, quæ ab angelis reponuntur
in cælis (1909). His divitiis abundavit beatus Bene-
dictus: His semper ditissimus fuit, ibique eas re-
posuit, « ubi fures non effodiunt neque furantur
(Matth. vi, 20). » De talibus divitiis Apostolus ait:
« Sicut egentes, multos autem locupletantes; tan-
quam nihil habentes, et omnia possidentes (I Cor.
vi, 10). » Ego sapientem et justum illum vocare
non 573 audeo, qui relicto Deo patrum suorum,
præter quem alius Deus non est, deos gentium, qui
nihil aliud sunt quam dæmonia, coluit et adoravit.
Quis fortitudinem et temperantiam habuisse dicat,
qui inter feminas effeminatus adeo a libidine supe-
ratus est, et mulierum blanditiis emollitus, ut uxori-
bus suis templa construeret, in quibus suis idolis
immolarent. Verum est, quod sancti Patres nostri

de hoc homine dicunt, quod ex bonis initiis malum
finem habuit. Sunt tamen (quod utinam verum sit!)
qui eum postea et disciplinam elegisse, et pœnitentiam
egisse affirmant (1910). Clemens enim est Deus,
et facile ignoscit, pœnitentes recipit, et neminem
ad se venientem repellit. « Peccator enim in qua-
cunque hora conversus fuerit, vita vivet, et non
moriétur (Ezech. XLII, 12). » O si regina ista Saba
venisset ad beatum Benedictum, et audivisset sa-
pientiam ex ore ejus, et si vel nunc venire posset,
et videre domos ejus, illos et fratres ejus, mensas
et cibos ejus, qualiter omnia sunt ordinata, quam
bene disposita, quomodo omnibus est cor unum et
anima una; et nemo dicit aliquid esse suum, sed
sunt illis omnia communia; quomodo se diligunt
omnes; quomodo sibi invicem obediunt omnes; D
quantus amor, quanta charitas est inter omnes,
quanta dilectio: si, inquam, illa regina Saba, tam
prudens, tam sapiens, tam religiosa, tam Deo de-
vota, hæc omnia videre potuisset; vere totum prio-
rem spiritum amisisset, quia sancti Spiritus gratiam
suscipere meruisset. Venit tamen quotidie ad nos
regina Saba, imo non venit, quia semper nobiscum
est; cujus membra non sumus; ipsa est mater no-
stra, sancta videlicet Ecclesia, quæ per illam regi-
nam significata est, ferens et offerens aromata multa
Salvatori nostro Jesu Christo; cui est cum Patre
et Spiritu sancto honor et gloria in sæcula sæculo-
rum. Amen.

SERMO III. DE EISDEM.

Legitur in Genesi (Gen. xxvi, 15) quod servi
Abraham fodiebant puteos, Philisthiim vero imple-
bant eos terra. Multos autem puteos foderunt servi
Abraham, quos diversis nominibus ipse vocavit.
Alium si quidem vocavit Calumniam, alium Inimici-
tias, alium Latitudinem, alium Bersabee, id est
abundantiam, vel satietatem; alius Viventis, et Vi-
dentis vocatus est. Ista nomina, quæ puteis imposita
sunt, apertissime ostendunt aliud præter litteram hoc
in loco esse querendum. Dicamus ergo quid Abra-
ham, quid servi, quid Philisthiim, quid putei isti
significant. Abraham, qui pater multarum gentium
interpretatur, Deus omnipotens est, omnium creatu-
rarum pater et Dominus. Ejus autem servi, de illis dico
qui puteos fodiant, apostoli intelliguntur, episcopi,
et doctores; inter quos beatus Paulus in tali opere
peritissimus fuit, nullamque hujus artis peritiam
suo nobis ingenio et exercitio dereliquit. Isti putei
prophetarum libri, et alia illa divitiarum sapientiæ
et scientiæ Dei profunditas intelligi potest, ad quam
pauci fodiendo pervenire potuerunt. Philisthiim au-
tem hæretici sunt, Judæi quoque et philosophi, qui
apostolorum et prophetarum doctrinam non intelli-
gentes, et exponentes, semper has aquas obstruere

(1908) Ex Cod. Casin. Marchesius emendatur. Co-
dex uterque vero Vatic. hæc addit: *Ipse hoc dixit
de se ipso: « Ecce plusquam Jonas hic. » Et ego dico,
et veraciter dico, non de se ipso, sed de servo ejus,
de illo scilicet servo ejus, cujus hodie festivitatem ce-*

lebramus, beatissimo Benedicto: « Ecce usquam so-
nus hic, » etc.

(1909) Idem Cod. Vat. addit.

(1910) Aliquorum Patrum opinio, quod Salomon
in fine vitæ pœnitentiam egerit

conantur. Unde et merito Philisthæi *cadentes poculo* interpretantur, quia de vinea Sodomorum, et calice Babylonis inebriati per errorem ubique cadentes, firmis gressibus in via veritatis incedere non valent. putei autem et multi sunt, et unus; quia quamvis multi utriusque Testamenti libri sint, unum tamen dicunt omnes, unam fidem, unam doctrinam nuntiant omnes; similis aqua, similisque scientia invenitur in omnibus. Nomina quidem diversa sunt; sed fides, et doctrina una est. Ubi igitur in divina Scriptura aliquid est quod Judæi et hæretici male et perverse intelligentes nobis calumniantur, et ibi nimirum puteus ille est qui Calumnia vocatur. Velut cum de Trinitate loquimur, illico Judæi adversum nos calumniam facientes Scripturam illam nobis obijciunt, qua dicitur. « Audi, Israel: Dominus tuus, Deus unus est (Deut. VI, 5). » Similiter autem et Ariani, cum dicimus Patrem et Filium esse æquales, ipsius Filii auctoritatem nobis subjiciunt, ubi ait: « Pater major me est (Joan. I, 28). » Inde etiam inter nos et illos inimicitarum puteus ponitur, nobis fodientibus, illis implentibus. De illo puteo, qui Latitudo vocatur, dicit Scriptura, Philisthæos contendisse. Hic est igitur ille puteus Latitudinis, de quo dicitur: « Latum mandatum tuum nimis (Psal. cxviii, 96). » Pauca enim sunt in quibus hæretici, et Judæi nobis contradicunt, si ad campum sanctarum Scripturarum, earumque amplissimam latitudinem respiciamus. Nam et ipsi Salvatori nostro, cum adhuc inter eos conversaretur, de hoc solo Judæi calumniam facere, solebant, quod in Sabbato curaret, et Dei Filium se esse diceret. In illo ergo puteo, qui Latitudo vocatur, tota illa Scriptura intelligitur, in qua et nos et illi idem sentimus, nobisque ad invicem non contradicimus. Ubi **574** vero inter nos et illos contentio est, ibi calumniarum (1911) et inimicitarum putei sunt. At vero puteus Bersabee, qui *satietas* et *abundantia* interpretatur, totam utriusque Testamenti plenitudinem significat, qua quotidie abundantissime rescimur. Idem autem significat puteus ille, qui *Viventis*, et *Videntis* dicitur. Omnis enim divina Scriptura, omnisque sapientia illius est, qui semper vivit, et omnia videt. Unde etiam scriptum est quoniam « Omnis sapientia a Domino Deo est, et cum eo fuit semper, et est ante ævum (Eccli. I). » Juxta hunc puteum Bersabee habitabat Abraham, quando Abimelech venit ad eum, ut cum eo pactum faceret: Deditque ei septem agnas; quas cum ille de manu ejus suscepisset, ait Abraham: « Hæ erunt in testimonium mihi, quia ego fodi puteum hæretici (Gen. xxvi). » Sic igitur et nos, si quando ab hæretici, Judæi, gentiles nobiscum pactum facere volunt, ad puteum accedamus, ad Evangelia veniamus, simulque omnes de uno fonte bibamus, et unam fidem teneamus. Suscipiant septem agnas de manibus nostris, per quas septem

A gratiæ Spiritus sancti significantur, quas quidem nulli alii præter Christianos vel dare, vel accipere possunt. Nullo alio modo inter nos et illos pactum et concordiam fieri licet. Soli illi has agnas suscipiunt qui ex aqua et Spiritu sancto regenerantur. Hæ sunt nobis in testimonium, de quo puteo hæc bibemus, et quam fidem teneamus. Servus Abraham ad puteum invenit Rebeccam (Gen. xxiii), per quam S. Ecclesia significabatur; quæ inter hos puteos habitatura, et nunquam ab eis recessura erat. Cumque jam rediens domui appropinquaret, ecce Isaac ad meditando in agrum exierat, pergebatque per illam viam quæ ducit ad puteum, cui *Viventis*, et *Videntis* nomen est. Non est sine causa, quod omnes viri, et mulieres ad puteos tendunt, et ad aquas **B** festinant. His enim lavamur, et satiamur, et quod majus est, Creatori omnium associamur. Similiter et Jacob fugiens Esau, et veniens in Mesopotamiam, juxta puteum invenit Rachel (Gen. xxix): ipsa enim pascebat oves; et amoto lapide ab ore putei, quo puteus claudebatur, et adaquavit oves, et osculatus est eam, indicans ei, quod frater ejus esset. Non vacat a mysterio, quod vir sanctus sororem, et uxorem ad puteum invenisse narratur. Nulla enim anima Salvatoris nostri, qui per Jacob significatur, soror, vel uxor esse poterit, nisi prius ad baptismatis aquas, et ad sanctarum Scripturarum puteos accedens, bibat de fontibus Israel. Ipse est enim, qui ab ore putei utriusque Testamenti lapidem amovit: ipse est leo de tribu Juda, qui librum **C** aperuit: ipse est Pastor bonus, « qui dilexit nos, et lavit nos a peccatis nostris in sanguine suo (Apost. I, 5). » Moyses quoque de *Ægypto* fugiens (Exod. II), et veniens in terram Madian, ad puteum utique invenit Sephoram, quam postea duxit uxorem. Erant autem septem filiæ sacerdoti Madian, et ipsæ patris sui oves pascebant, quæ cum vellent adaquare greges, supervenerunt pastores, et ejecerunt eas. Tunc igitur Moyses defendit puellas, pastores ejecit, et potum ovibus dedit. Significabat Salvatorem nostrum, qui S. Ecclesiam ducturus erat in sponsam, quam illa Sephora significat: si quidem Sephora *pulchra* interpretatur. De Ecclesia vero scriptum est, quod non habet maculam, neque rogam (Ephes. v). De qua et in Canticis canticorum dicitur: « Tota pulchra es, amica mea, et macula non est in te (Cant. vii). » Et ipse quidem a malis pastoribus eam defendit, per quos hæretici significantur: de quibus ipse quoque Dominus ait: « Si ignoras te, o pulcherrima inter mulieres, abi et pascere hædos tuos juxta tabernacula pastorum (Cant. I, 8). » Narrat historia (Num. xxi), quod venit populus in torrentem Arnon, cumque ad bibendum aquas non habuisset, præcepit Moyses, ut soli duces populi cum suis baculis puteum foderent. Quod cum illi fecissent, exivit aqua in abundantia. Unde cum illi fecissent, exivit aqua in abundantia. Unde canticum simul omnes cantabant, dicentes: « Ar-

cendat puteus. Concinebant: Puteus quem foderunt principes, et paraverunt duces multitudinis in datore legis, et in baculis suis (*Nam. xxi, 18, 19*). » In his populi ducibus apostoli, episcopi, omnesque Ecclesiae praelati figurantur. Illi enim sunt qui baculos ferunt (1912), quamvis quidam illorum non intelligentes cur baculum ferant, neque puteos fodere volunt, et fodere volentibus aliquando impedimentum faciunt. Ecce Moyses praecepit, imo Dominus, qui per Moysen significatur, ut principes, et qui baculos ferunt, puteos fodiant, Scripturas aperiant; et baculos episcopi abscondunt, et pecuniam sibi creditam terrae infodiunt (1913), et siti populum perire permittant. Quales fossores olim fuerunt, quales et quantos puteos foderunt, quas de profundo aquas eduxerunt! Aquas utique vivas, et salientes in vitam æternam. Talis fuit beatus Gregorius, talis Hieronymus et Augustinus, et talis Ambrosius et Hilarius. Tales et multi alii, qui otiosi esse noluerunt. Sed quid dicam de beato Benedicto, qui tam egregium nobis puteum 575 fecit, cujus aqua saluberrima atque dulcissima omnibus sitientibus, et bibere volentibus, et refectioni proficit et saluti. Nullus post apostolos et evangelistas puteus factus est, qui tot homines satiasset, et a mortis periculo cunctisque passionibus liberasset. Quicumque fratres, quocumque labore fatigati sumus, festinemus ad puteos: ibi Jesum inveniemus, et ipsum fatigatum super puteum sedentem, et cum muliere Samaritana colloquentem. Hoc enim dicit evangelista, quod « Jesus fatigatus ex itinere sedebat super puteum. Et ecce mulier venit de Samaria haurire aquas (*Joan. iv, 6*). » Magna mysteria tunc temporis revelata sunt, quando Salvator noster super illum puteum mulieri illi se manifestare dignatus est. Hoc tantum nos modo dicere sufficiat, quod si Jesus fatigatus ad puteum venit, quanto magis nos de omnibus fatigationibus et laboribus nostris apud sanctarum Scripturarum puteos omnem consolationem quaerere debemus! Et sicut Apostolus ait: « Per patientiam et consolationem Scripturarum spem habeamus (*Rom. xv, 4*). » Ibi enim semper invenitur Jesus: ibi ejus consolatio presto est: ibi omnes fatigati recreantur, consolantur et laetificantur. Ecce de puteis satis diximus. De cisternis nihil locuti sumus. Habent enim et ipsae bonam aquam, utpote de sursum venientem et a nubibus descendentem. « Omne enim datum optimum, et omne donum perfectum de sursum est, descendens a Patre luminum (*Jacob. i, 17*). » De cisternis autem Salomon loquitur, dicens: « Bibe aquam de cisterna tua, et fluentia putei tui; deriventur fontes tui foras, in plateis aquas divide. Habeto eas solus, nec sint alieni participes tui (*Prov. v, 16*). » Cisterna mea Evangelium est; de hoc me semper bibere delectat. Quod quia in quibusdam

(1912) Cod. Vat. et edit. Ascens.: Manifestissime nobis exposuit Moyses, quod per servos Abraham puteos fodientes intelligere debeamus. Principes nam-

A difficile est, non immerito etiam puteus vocatur. Cujus aquas et doctrinam quia non celare, sed cum omnibus Christianis communes habere debemus, ideo bene dicitur: « Deriventur fontes tui foras, et in plateis divide (*Ibid.*). » Sed quia scriptum est: « Nolite sanctum dare canibus, vel mittere margaritas ante porcos (*Math. vii, 6*), » digne additum est: « Habeto eas solus, ne sint alieni participes tui. » Alieni namque sunt, quicumque nostrae fidei non sunt. Cum talibus autem hæc aqua participanda non est, quæ de illo fonte nobilissimo manat; de quo scriptum est: « Quoniam apud te est fons vitæ, et in lumine tuo videlicet lumen (*Psal. xxxiii, 10*). » Quod ipse nobis præstare dignetur, qui vivit, et regnat, etc.

SERMO IV. DE EISDEM

« Sint lumbi vestri præcincti, et lucernæ ardentes in manibus vestris (*Luc. xii, 35*). » Non possunt alii esse lucernæ ardentes, nisi illi qui lumbos præcinctos habent. Lucernæ quidem esse possunt, ardentes esse non possunt. Nisi enim ignis inferior extinguatur, superior lucere non potest. Inferior ignis luxuria est; superior, quis alius nisi gratia Spiritus sancti? Lucernæ autem ipsi sunt, qui nisi continentiam et castitatem habuerint, non lumen et claritatem, sed tenebras ministrant et cæcitatem. « Cæcus enim si cæcum duxerit, ambo in foveam cadunt (*Math. xv, 14*). » Domini sententia est. De talibus lucernis dicit Propheta: « Illuc producam cornu David, paravi lucernam Christo meo (*Psal. cxxi, 17*). » Unde et in Evangelio dicitur: « Erat autem Joannes lucerna ardens, et lucens (*Joan. v, 35*). » De talibus et Dominus ait: « Nemo accendit lucernam, et in abscondito ponit, neque sub modio, sed super candelabrum, ut luceat omnibus, qui in domo sunt (*Luc. xi, 35*). » Qui ergo lucerna esse vult, lumbos præcingat, continentiam et castitatem custodiat. Sic enim præcinctos esse oportet, qui Salomonis custodiunt lectum. Lectus Salomonis est Ecclesia, illius videlicet Salomonis qui ait: « Ecce plusquam Salomon hic (*Math. xii, 42*). » Unde et in Canticis canticorum dicitur: « En lectulum Salomonis sexaginta fortes ambiunt, ex fortissimis Israel: omnes tenentes gladios, ad bella doctissimi, uniuscujusque ensis super femur suum propter timores nocturnos (*Cant. iii, 7*). » Illi bene præcincti sunt qui super femur suum, suum gladium habent, illum videlicet gladium, quo castissima Judith Holofernem interfecit (*Judith xiii*). Apostolus non solum episcopos et sacerdotes, verum etiam omnes Christianos, sanctos, castos et continentibus esse jubet. Ait enim: « Qui habent uxores tanquam non habentes sint, et qui solutus est ab uxore non ducat uxorem (*I Cor. vii, 27*). »

SERMO V. DE EISDEM.

« Homo quidam peregre proficiscens vocavit ser-

que apostoli et isti sunt, omnesque Ecclesia praelati. Isti enim sunt, qui baculos ferunt, etc. (1913) Cod. Vat., Suffodiunt.

vos suos, et tradidit illis bona sua. Et uni dedit quinque talenta, alii vero duo, alii autem unum, unicuique secundum propriam virtutem, et **576** profectus est statim (*Matth. xxv, 14, 15*). » Homo iste Salvator noster est, qui verus Deus et verus homo, non secundum divinitatem, quæ ubique est, sed secundum humanitatem profectus peregræ, carnem nostram ad cœlestia vexit, et ad Patris dextram collocavit. Felix peregrinatio, ubi peregrini, mox cives facti, tantis divitiis ditantur, ut præteritorum omnium obliviscantur. Quinque autem talenta, et duo, et unum idem significant, et quantum duo, tantum et unum. Sunt autem qui per quinque talenta, quinque corporis sensus intelligere volunt : visum videlicet, auditum, gustum, odoratum et tactum. Qui ideo quidem corporis sensus dicuntur, quoniam eorum instrumenta in corpore sunt, et ipsius corporis membra sunt; sensus autem ipsi non corporis, sed animæ sunt. Tolle animam, et vacua remanent instrumenta; quia neque oculi vident, neque [*f. add. aures*] audiunt, neque ipsius visus et auditus instrumenta sunt: similiter autem et in aliis. Unde manifestum est, instrumenta quidem ad corpus, sensus autem ipsos specialiter ad animam pertinere. Quinque autem sensus in anima sola intelligentia consistunt. Nulla alia instrumenta ibi sunt quibus sensus varientur. Ipsa sola pro oculis, pro auribus, pro naribus, pro ore, et pro manibus habetur. Anima autem solo intellectu videt, audit, olfacit, gustat et tangit. Neque diversis sensibus diversa instrumenta, quoniam solus intellectus in omnibus sufficit. Unum igitur talentum intellectus est, in quo solo, et quinque talenta, et duo continentur, quoniam et quinque sensus, et memoria, et voluntas in solo intellectu consistunt. Qui igitur habet unum talentum, id est intellectum, ipse habet et duo talenta, id est memoriam et intellectum. Ipse habet et quinque talenta: visum scilicet, auditum, gustum, odoratum et tactum. Qui enim unum illum habet, omnes habet, et qui non omnes habet, illum unum habere non potest. Ut enim de majoribus taceamus, unum verbum duarum syllabarum non possumus nos siue memoria intelligere. Ut, verbi gratia, cum dicitur homo, nisi primam syllabam memoriæ commendamus, ut sequenti syllaba eam jungere valeamus, nunquam procul dubio totum nomen intelligemus, cujus partes in memoria non habemus. Manifestum est ergo quod sine memoria intellectus haberi non potest. Qui igitur unum talentum habet, et duo quidem necessario habet; duo vero, memoria et intellectus, sine quinque sensibus esse non possunt. Quod enim insensibile est, neque intellectum, neque memoriam habere potest. Habet igitur et quinque, qui duo habet. Idem igitur significatur unum talentum, quod per quinque, et per duo significatur. Cui ergo datur intellectus, illi datur memoria simul et intellectus; illi præterea dantur et quinque sensus spirituales. Unde alius evangelista non quinque, vel duo talenta, sed unum tan-

tum talentum posuit; quod non talentum, sed unam vocavit. Ait enim: » Homo quidam proficiscens vocavit servos suos, et dedit illis decem mnas (*Luc. xix, 13*). » Decem erant talenta, decem erant et servi. Non decem singulis, sed singulis singula dedit. Hoc autem ex eo intelligitur quod revertenti Domino dicunt: « Domine, mna una decem mnas acquisivit; et: Mna tua fecit quinque mnas (*Ibid., xvi, 18*). » In eo enim, quod unam singulariter ponunt, non decem, sed unam se accepisse ostendunt. Et bene decem talenta, et decem servi esse dicuntur, quia omnes numeri in hoc numero continentur; de quo jam sæpe locuti sumus. Quod autem ait, quod homo iste peregræ proficiscens vocavit servos suos, et tradidit illis bona sua: si de quinque sensibus intelligatur, inconveniens esse fortasse videbitur. Quomodo enim tunc Salvator noster suis discipulis hos sensus dedit, quos jam in ipsa nativitate acceperant, et quos non solum Christi, sed servi quoque diaboli habent? Hoc igitur non de corporis, sed de animæ sensibus intelligatur; per quos, ut jam diximus, spiritualis intelligentia significatur. Et hanc quidem dedit Dominus servis suis, peregræ proficiscens, quam nullus hominum habere potest, nisi ab ipso et per ipsum. Hanc autem intelligentiam non habet Judæus; hæc proprie Christianorum est. Unde Apostolus ait: « Littora occidit, spiritus autem vivificat (*I Cor. vi*). » Hanc autem intelligentiam illi habent, qui non terrena, sed cœlestia querunt, et in omnibus quæ agunt, semper Deo placere desiderant. Ecce pecunia data est, viderit unusquisque quomodo operetur in ea. Cito, et post modicum venturus est Dominus rationem ponere cum servis suis. « Sed quis putas est fidelis servus et prudens, quem constituit Dominus super familiam suam, ut det illis cibum in tempore? Beatus ille servus, quem cum venerit Dominus, invenit sic facientem (*Matth. xxiv, 46*). » Beatus quem pecuniam suam, cibum suum, annonam spirituales, et epulas divini eloqui fideliter ministratorem inveniet. Ipse enim audire merebitur: « Exge, serve bone et fidelis, quia super pauca fuisti fidelis, supra multa te constituam; intra in gaudium Domini tui (*Matth. xxv, 23*). » Et tunc quidem alii super decem civitates, alii super quinque civitates constituentur. In quo nimirum ipsa sanctorum gloria, quamvis magna satis omnibus sit, aliis tamen major, et aliis minor esse monstratur. « Differt enim, ait Apostolus, stella a stella in claritate; sic et resurrectio mortuorum. Alia est enim claritas solis, alia claritas lune, et alia claritas stellarum (*I Cor. xv, 41*). » Sed quamvis claritas in gloria diversa sit, beatitudo tamen **577** non diversa, sed omnino eadem erit, quoniam uniuscujusque gloria omnium communiter gaudium et lætitia erit; qualis enim nunc concordia est inter omnia membra corporis nostri, talis erit inter omnia membra illius supernæ civitatis. Videamus modo quid illi quoque Dominus dicturus sit, qui talentum

suam abscondit, et pecuniam Domini sui terræ suffodit. Accedens, inquit Evangelista, et ille qui unum talentum acceperat, ait : « Domine, unum talentum tradidisti mihi, quod in sudario repositum custodivi. Ecce habes quod tuum est. Timui te, quia homo austerus es; metis ubi non seminasti, et congregas ubi non sparsisti (*Luc. xix, 14*). » Cogitavi ergo necum, ac si diceret, in corde meo abscondere eloquia tua, ne si in vanum pecuniam tuam expendere, et verba tua non obedientibus nuntiarem, mihi quidem labor solummodo esset; illis vero major inde poena falsset, quod jam ulterius excusationem habere non possent; utpote illi, qui et scirent, et intelligerent voluntatem Domini sui. Cum enim etiam illos iudicaturus et damnaturus sis, super quos non seminasti, et super quos verbi tui semina non sparsisti; quid illis te facturum esse putamus, qui verba quotidie audierunt, illis tamen obedire noluerunt? Talis tamen excusatio quam vana et inutilis sit, ipsius Domini responsione monstratur. « Serve male et piger, sciebas quod ego homo austerus sum, metens ubi non seminavi, et colligans ubi non sparsi; quare ego non dedisti pecuniam meam ad mensam, et ego veniens utique rum usuris exegissem illam? » (*Ibid., 22*). Si me, inquit, talē esse sciebas, quomodo me offendere non timebas? Non timor hoc, sed pigritia fecit. « Piger » enim « propter frigus arare noluit; mendicabit igitur æstate, et non dabitur ei (*Prov. xx, 4*). » Sive ergo obediant, sive non obediant subjecti prædicatoris, tamen tacendum non est. Unde ad Ezechielē Dominus ait : « Fili hominis, speculatorem posui te domui Israël. Nisi annuntiaveris iniquam iniquitatem suam, animam ejus de manu tua requiram. Si autem annuntiaveris, et ipse te audire noluerit, ipse in iniquitate sua morietur; tu autem animam tuam liberasti (*Ezech. iii, 17*). » Nemo igitur pecuniam sibi creditam, nemo talentum sibi commissum abscondere velit. « Qui abscondit frumentum, maledicetur in populis (*Prov. xi, 26*). » Nemo lucernam sub modio ponat. Mensa quoque propositionis non intra velum recondita, sed extra posita est. Dicitur de sacerdote, quando ingreditur vel egreditur de sanctuario, nisi tintinnabula audita fuerint, morte morietur (*Exod. xxviii*). Tintinnabula sacerdotum linguæ, voces et sermones sunt. Isti sunt quibus dicitur : « Qui reminiscimini Dominum, ne taceatis et detis silentium ei (*Isa. lxii, 6*). » Omnes de talentis istis aliquid habemus; nemo se excusare potest, nisi forte qui sensum et intelligentiam non habet. Quæ qui non habet pecora inferior est; si quidem et pecora habent sensum, et intellectum. Quod est sensus in corpore, hoc intellectus in anima est. Nemo sine his bonum aliquid vel malum agere potest. Neque ad justitiam, vel ad peccatum eis imputatur, qui sine his aliquid ope-

rantur. Modo talentum suum quilibet abscondere potest; sed venturus est Dominus, qui id quod dedit non ignorat; ab unoquoque requiretur. Quidquid facere potuit, et facere noluit. A malis servus et piger auferetur tunc talentum, et retributio talenti; et dabitur ei qui habet decem talenta. Qui vero fidelis fuerit, et in talento sibi (*1914*) traditio bene laboraverit, gaudens et exsultans a Domino audiet : « Euge, serve bone et fidelis, quia super pauca fuisti fidelis, supra multa te constituam, intra in gaudium Domini tui, » etc. Qui vivit et regnat, » etc.

SERMO VI. — DE EIEDEM.

« Vigilate, quia nescitis quā hora Dominus vester venturus est. Illud autem scitote quia si sciret paterfamilias quā hora fur veniret, vigilaret utique, et non sineret perfodi domum suam (*Matth. xxv, 13*). »

« Deus manifestus (*1915*) venit, Deus noster, et non silēbit (*Psal. xxxix, 1*). » Hoc autem erit in iudicio. Sed et nunc quotidie venit Dominus, quotidie servos suos vocat, et eos, quos reperit vigilantes, et in bonis operibus perseverantes, secum ad cœlestia ducit, et sicut sequentia manifestant (*1916*) : « Super omnia bona sua constituet eum (*Matth. xxv, 48*). » Si ad ultimum adventum respiciamus, et bonos, et malos omnes vigilantes inveniet. Non erit tunc tempus dormiendi, sive boni, sive mali aliquid agendi; sed solummodo tinnendi, et iudicium expectandi. « Ergo dum tempus habemus, ut ait Apostolus, operemur bonum ad omnes (*Galat. vi, 10*). » Hoc est enim vigilare, in bonis operibus perseverare. Illa anima dormit, imo quasi mortua jacet, quæ negligens et desidiosa est, et nihil boni operatur. Vigilant homines, ut custodiant domos **578** suas. Et tunc divitiæ majores, et latrones ferociores sunt hic quam ibi. Illæ divitiæ temporales sunt, istæ æternæ. Illi latrones visibiles sunt, isti videri non possunt. « Inimicus enim noster diabolus, tanquam leo rugiens, circuit quærens quem devoret (*I Petr. v, 8*). » Sed vigilare quilibet potest, si quidem et latrones vigilant. Unde quidam ait :

Ut jugulent homines surrunt de nocte latrones.

(HORAT., *Epist.*)

« Ut te ipsum serves non expergisceris? Sed istæ vigiliæ sunt malæ. Ille autem bene vigilabat, qui ait : « Media nocte surgebam ad confitendum tibi (*Psal. cxviii, 62*). » Iste non solum vigilabat; sed et vigilando Deum laudabat. Illæ vigiliæ bonæ sunt, quæ otiosæ non sunt, et in Dei laudibus fiunt. De quibus et alibi ait : « Si dederō somnum oculis meis, et palpebris meis dormitationem, et requiem temporibus meis; donec inveniam locum Domino, tabernaculum Deo Jacob (*Psal. cxxxv, 4*). » Iste ergo ideo vigilabat, ut in sui corporis habitaculo dignam Deo domum ædificaret, non ut verbis otiosis, et vanitatibus

(1914) Cod. Vat., *Credito*.

(1915) Edit. Ascens., *manifeste*.

(1916) Cod. Vat. et cit. editio : *Super omnia bona*

sua illos constituit. Beatus, inquit, ille servus, quem cum venerit Dominus, invenerit vigilantem. Amen, dico vobis, super omnia bona sua constituet eum, etc.

vacaret. Tales vigilias et Apostolus querit, ubi ait : A
 « Hora est jam nos de somno surgere, nunc enim
 propior est nostra salus quam cum credidimus. Nox
 præcessit, dies autem appropinquavit. Abjiciamus
 ergo opera tenebrarum, et induamur arma lucis,
 sicut in die honeste ambulemus (*Rom. xiii, seq.*). »
 Et revera ille bene vigilat, qui diaboli et tenebra-
 rum operationes fugit, et lucis veritatisque armis
 indutus, honeste et composite Deo servit. Unde et
 alibi dicit : « Vigilate, justii, et nolite peccare. »
 Melius est enim non vigilare, quam vigilare et pec-
 care. « Vigilate et orate, et state in fide, viriliter
 agite, confortamini in Domino, et omnia in charitate
 fiant (*I Cor. xvi, 13*). » Ille bene vigilat qui hæc
 omnia operatur, qui ita vigilat, non est otiosus. De
 ipso enim Salvatore dicit Scriptura, quod perno-
 tabat in oratione in monte Oliveti, id est monte
 pacis et charitatis, in monte misericordiæ et pie-
 tatis. Illi qui in hoc monte vigilant et orant, in
 judicio audituri sunt : « Venitè, benedicti Patris
 mei, percipite regnum quod vobis paratum est ab
 origine mundi (*Matth. xv, 34*). » Quare? quia bene
 vigilastis et orastis, quia simul mecum in monte
 misericordiæ habitastis. « Esurivi enim, et dedistis
 mihi manducare sitivi; et dedistis mihi bibere;
 hospes eram, et collegistis me (*Ibid. v, 25*). » Tales
 vigilix bonæ sunt, tales otiosæ non sunt, tales Do-
 mino placent, et tales nos facere jubet. Tales vigi-
 lias faciebat Judith, quæ Holophernem dormientem
 interfecit, relinquens nobis exemplum, quatenus et
 nos si fornicationis spiritum perdere volumus, Je-
 juniis et orationibus operam demus. His armis
 vicit illa, his superatus est ille. Dicitur de muliere
 forti, per quam Ecclesia intelligitur, quod « non
 exstinguetur in nocte lucerna ejus (*Prov. xxxi, 18*). »
 Dicitur etiam, quod « de nocte surrexit, et dedit
 prædam domesticis suis, et cibaria ancillis suis; »
 in quo nimirum ejus vigilix apertissime commen-
 dantur. Salvator noster, quando natus, non dormi-
 entibus, sed vigilantibus apparuit. Dicit enim
 Evangelista, quod « pastores erant in regione eadem,
 custodientes vigilias noctis super greges suos (*Luc.*
ii, 8). » His autem apparuit angelus Domini, et ait
 illis : « Ecce annuntio vobis gaudium magnum,
 quod erit omni populo; quia natus est vobis hodie
 Salvator mundi, qui est Christus Dominus in civi-
 tate David (*Ibid., 10*). » Audiant ergo pastores Ec-
 clesiæ, audiant hoc episcopi et sacerdotes; vigilant
 super greges suos: vigilant semper, et solliciti sint
 super populum sibi commissum. Audiant Apostolum
 dicentem : « Præter illa quæ extrinsecus sunt,
 instantia mea quotidiana, sollicitudo omnium Ec-
 clesiarum (*II Cor. xi, 28*). » Ipse Salvator noster
 ad discipulos veniens, eosque dormientes inveni-
 ens, vigilare eos præcipiens, ait : « Vigilate et orate, ne
 intretis in tentationem (*Matth. xxvi, 81*). » Multum
 ergo contra omnes diabolicas tentationes possunt
 vigilix et orationes. Si Domino in navicula dor-
 miente discipuli timuerunt, et donec vigilaret securi

quod modo dormiente, vel non
 vigilante pastore esse poterunt oves securæ? Ne dor-
 miens verenda discooperuit, quod Cham ejus filius
 vidit et irrisit. Vigilent igitur prælati, ne forte
 subjectorum risus et opprobria fiant. Lot quoque
 dormiens filias corrupit, qui si vigilasset, sui ipsius
 memoriam habuisset, et nunquam tantum scelus
 fecisset. Et tu igitur homo quicumque securus dor-
 mis, et utramque filiam, animam videlicet, et car-
 nem violas et perdis, dum eas per illicita vagari
 et fornicari permittis. De divitiis scriptum est;
 « Dormierunt somnum suum, et nihil invenerunt
 omnes viri divitiarum in manibus suis (*Psal. lxxv,*
6). » Quoties ergo divites dormiunt, quoties ipsi
 sapientes, qui caelestibus thesauris divites sunt,
 otio et negligentix se tradunt; toties veras et spi-
 rituales divitias amittunt. Duæ meretrices coram
 Salomone contendebant inter se, quarum altera
 filium interfecerat; dormiens quippe oppressit
 eum; altera autem tam negligens et somnolenta
 fuit, ut de sinu ejus ipsa nesciente filius ejus sub-
 trahi potuerit. Ambæ malæ, ambæ meretrices erant
 istæ, quæ tam negligentes et tam somnolentæ fue-
 rant. Altera tamen pejor, quæ postquam filium
 interfecerat, alterius quoque filium occidere cona-
 batur. In Evangelio etiam scriptum est, quod « homo
 quidam seminavit bonum semen in agro suo, et
 dum dormirent homines, venit inimicus homo, et su-
 per seminavit zizania in medio tritici, et abiit (*Matth.*
xiii, 24). » Gaudeant igitur vigilantes et providi, in
 579 quorum messem inimicus intrare non valet,
 quorum bona opera suæ falsitatis semine violare non
 potest. Timeant autem dormientes et negligentes,
 ne bonum semen verbi Dei, quod in suis pectoribus
 seminatum est, ab hoc inimico diripiatur. Et sicut
 alibi in Evangelio legitur : « Venit diabolus, ut tollat
 verbum de corde eorum, ne credentes salvi fiant
 (*Luc. viii, 12*). » « Beati enim qui audiunt verbum
 Dei, et custodiunt illud (*ibid., xi, 28*). » Quod ipse
 nobis præstare dignetur, qui vivit, etc.

SERMO VII. DE EISEDEM.

Dominus et Salvator noster in Evangelio loquitur,
 dicens : « Beati mundo corde, quoniam ipsi Deum
 videbunt (*Matth. v, 8*). » Unde Psalmista ait : « Cor
 mundum crea in me, Deus, et spiritum rectum
 innova in visceribus meis (*Psal. l, 12*). » Illud cor
 mundum non est, quod odio et iniquitate et malis
 cogitationibus plenum est. De quo ipse Dominus
 ait : « Ex corde exeunt cogitationes malæ, fornicationes,
 furta, homicidia, adulteria, falsa testimonia,
 et similia, quæ conquinant hominem (*Matth.*
xv, 29). » Talia ergo corda munda non sunt. « Ex
 abundantia enim cordis os loquitur (*Luc. vi, 45*);
 quod ex corde abundat, manifestatur. Illud cor mun-
 dum est, in quo non vana et falsa, sed sermones
 et eloquia Dei reposita sunt. Quales videlicet habe-
 bat ille qui dicebat : « In corde meo abscondi elo-
 quia tua, ut non peccem tibi (*Psal. cxviii, 71*). »
 Unde et Salomon ait : « Omni custodia serva cor

« Publicanus percussit pectus suum dicens: Deus, propitius esto mihi peccatori (*Luc. xviii, 13*), » qui cordis consilio se peccasse, et Deum offendisse intelligebat. Hinc est, quod sacerdotes de omni oblatione pectuseculum, et armum dextrum suscipiunt (*Levit. vii*), ut bene cordati, et pectorosi, cunctis ad se venientibus de bono thesauro cordis sui bona et utilia consilia reddere valeant. Multa corda illis necessaria sunt, qui aliorum hominum corda suis consiliis replere, et omnibus se interrogantibus de multis questionibus respondere debent. Hic est utique thesaurus noster; hic repositæ sunt divitiæ nostræ, ideoque omni custodia et diligentia servemus, et custodiamus corda nostra. Inter alia ornamenta sacerdotalia, rationale iudicii, iubente Deo, factum est, quo pectus, et cor pontificis ornaretur et muniretur, et quasi signo superposito thesaurus internus repositus ostenderetur (1917). Erat autem rationale iudicii quadrangulum, et duplex ad mensuram palmi, factum ex auro, et hyacintho, purpura, coccoque his tincto, et bysso reorta, opere polymito. Habebat autem lapides duodecim in quatuor ordinibus positos, in quibus sculpta erant nomina duodecim filiorum Israel. ipsum nomen ejus magnum aliquid in hoc ornamento significari ostendit, in eo videlicet, quod non solum rationale, sed rationale iudicii vocatur. Considerare namque debet ille cujus pectus tali ornamento ornatum est, ut iudicia, quæ inde exeunt rationabilia fiant, et nunquam a iustitia et ratione recedant. Respicit semper episcopus ad rationale, legat in libro pectoris sui, videat quomodo vocetur; magna sapientia est, multum proficiens cognoscere nomen ejus. Hic solus liber sufficere posset, si tamen esset, qui intelligeret, quod per ipsum, et in ipso significatur. Videbant Judæi rationale hoc, sed non intelligebant, quod per ipsum significaretur. Illi hoc intelligunt, quibus Dominus ait: « Vobis datum est nosse mysterium regni Dei, cæteris autem in parabolis (*Luc. viii, 10*). » Quidquid in utroque Testamento continetur, totum hoc in ornamento figuratur. Unde et bene super pectus, et cor pontificis ponitur, ut in illo divini voluminis secretario totius veritatis, et scientiæ plenitudo esse intelligatur. Huc omnes accedant, hic omnes sapientiam quaerant ad pontificis pectus, et ad ornamentum superpositum; et non tantum ejus pulchritudinem videre sufficiat: interrogent per singula, quid illi colores, quid aurum, quid lapides, et cætera quæque significant. Nam neque ipsa mensura significatione caret. Ad mensuram palmi factum est, illius videlicet, de quo scriptum est: « Quis mensus est pugillo aquas, et caelos palmo ponderavit? » (*Isa. xl, 12*.) Cæli ergo, et rationale unius mensuræ sunt: « Cæli enarrant gloriam Dei, et opera manuum ejus annuntiat firmamentum (*Ps. xviii, 1*). » Hanc scilicet

gloriam, quæ in rationale continetur. Si quadrangulum rationale non esset, libri speciem, et formam non haberet. In ejus quatuor angulis quatuor Evangelia posita sunt. Habes ergo Novum Testamentum, habes et Vetus, quæ tibi ostendunt illa duodecim nomina filiorum 580 Israel, ex quibus Synagoga tota processit. Duplum est rationale, ut et tu in utroque Testamento duplicem intelligentiam quaeras. Non enim ad litteram solum intelligere sufficit; nisi et spiritualis addatur intellectus. Vides tibi aurum; ad puritatem et pulchritudinem, ad totius animæ, corporisque decorem, et claritatem te invitat. Exemplum tibi dat, quam purus, et ab omni corruptione mundus esse debeas. Si qua adhuc corruptio est in te, tolle illam, donec ad auri puritatem et pulchritudinem totus redigaris. Quatuor autem colores, quos tibi vides, quatuor sunt virtutes principales; prudentia, iustitia, fortitudo, et temperantia. His quatuor virtutibus regitur mundus quæ ita inter se conjunctæ sunt, ut una sine reliquis esse non valeat. Ubi enim sapientia est, ibi iustitiam, fortitudinem et temperantiam esse oportet. Similiter autem ubi iustitia est, ibi sapientia est, fortitudo et temperantia. Sic est in aliis. Et hyacinthus quidem, quia est aerei coloris, ad sapientiam te provocat, quæ de sursum est; quia « omnis sapientia a Domino Deo est (*Eccli. i*); de qua Salomon ait: « Mitte eam de sede magnitudinis tuæ, ut mecum sit, et mecum labore (*Sap. ix, 10*). » Ipsa enim cæteris virtutibus altior est, et ejus fulgore cæteræ illustrantur. Purpura vero iustitia est, quoniam et purpura, et iustitia ad reges pertinet, qui et legum conditores sunt, et purpura specialiter induuntur. Quibus etiam dicitur: « Diligite iustitiam qui iudicatis terram (*Sap. i*). » (1918) Coccus autem qui rubri et sanguinei coloris est ad fortitudinem nos invitat, quæ sancti martyres armati occidi quidem potuerunt, vinci non potuerunt. Est autem coccum bis tinctum, quia duplex est martyrii genus, quoniam non solum isti martyres sunt, quos tyranni interficiunt; verum et illi, qui carnem suam cum vitis, et concupiscentiis crucifixerunt. At vero per lini candorem temperantia figuratur, quæ semper læta et asperum nihil ostendens, omnia ad concordiam, et pacem trahere conatur. Valde utile est, hos colores semper inspicere; et quid significant intelligere. Quid vero lapides significant, ipsa, quæ in eis scripta sunt nomina ostendunt. Duodecim igitur lapides duodecim patriarcharum, per quos duodecim apostoli significantur. Hos autem videre, hos semper in memoriam habere, horum fidem, et conversationem tenere, quam utile sit, quam necessarium, quid attinet dicere? Non solum autem duodecim patriarcharum, et duodecim apostoli in illis lapidibus significati sunt; verum etiam et tota utriusque Testamenti sanctorum omnium multitudo,

(1917) Eandem expositionem præstat commentarius S. Brunonis in cap. xxviii Exod.

(1918) Edit. cit. habet: *Coccum rubri et sanguinei coloris*, etc.

quæ ab istis viginti quatuor senioribus originem ducit. Inter hos omnes, et martyres omnes et confessores computantur. Ibi Stephanus et Laurentius, Ibi Martinus et Benedictus, inclusi auro, multo splendore, multoque candore fulgentes, magnam nostris mentibus lucem infundunt. Ad hos semper intendamus, ad hos mentis oculos dirigamus, simulque cum Psalmista dicamus: « Cogitavi dies antiquos, et annos æternos in mente habui (Psal. LXXVI, 6). » Beati qui hos lapides semper in pectore ferunt. Beati, qui horum memoriam in corde semper, et in pectore gerunt. Utinam beati Benedicti nomen, et memoriam semper in corde habeamus; quatenus dum ejus memores sumus, ejus vitam, et sanctam conversationem imitari semper, et tenere possimus. Quod autem in quatuor ordinibus terni lapides per singulos ordines dispositi erant, quid aliud significat, nisi quod quatuor Evangeliorum libri Trinitatis mysterium laudare non cessant, sed simul concorditer una voce, sine intermissione die nocteque clamant et dicunt: « Sanctus, sanctus, sanctus Dominus Deus omnipotens, plena est omnis terra gloria ejus (Isa. LXI). » Qui vivit, et regnat, etc.

CAPUT III.

SERMO I. DE QUOVIS SANCTO

« Simile est regnum cœlorum homini negotiatori quærenti bonas margaritas; inventa autem una pretiosa margarita, abiit, et vendidit universa, quæ habuit, et emit eam (Math. III, 45). »

In exemplo et similitudine unius negotiatoris docet nos Dominus, et Salvator noster quales Ecclesiæ negotiatores fieri debeant. Dicit enim unum negotiatorem fuisse, qui in emendis margaritis operam dabat, cumque una pretiosa margarita multum ei laudata fuisset, et provinciam ubi eam quæreret, et hominem a quo eam emere didicisset; abiit, et vendidit omnia quæ habuit, et emit eam. Talis margarita non invenitur ubique; proprium enim locum habet, in quo sine labore non reperitur. Via quoque longa et difficilis est, qua ad eam pervenitur. Multi latrones, multa pericula, loca deserta, bestiarum diversi generis sunt in itinere, **581** et ipsa via angustissima est, quæ negotiatores ad eam perducit. Sed beatus ille, qui ad eam pervenire et eam habere potest. Non est magna quæstio de magno, vel parvo pretio, quo comparatur; divites namque et pauperes emere eam possunt; et multoties pauperes melius quam divites eam acquirunt. Magis affectu, et animo, quam pretio adipiscitur. Tantum valet, quantum habes. Ille digne eam emere, et possidere meretur, qui venditis omnibus eam emit. Ne timeas omnia dare; ipsa tibi sola sufficiet; nihil tibi deerit, si eam habueris. Omnia in illa possidebis, quæcunque tibi in desiderio fuerint, hypocritas fugit, avaros respuit. Qui vel fictæ eam quæerunt, vel plus quam ipsam; qui aliud cum ea diligunt, eam habere non possunt. Sponte se offert ex amore quærentibus eam, et qui multum eam

A diligit, nunquam in itinere ad eam veniendo errare potest. Et quod valde laudabile in ea est, ipsa a periculo eos defendit, qui eam amore et desiderio emere veniunt. Neque magnopere curat si corpore occidantur; quia facile ipsi est eos a mortuis suscitare. Hostes visibiles parvi pendit, qui in solo corpore potestatem habent. At vero invisibiles hostes magnum impedimentum faciunt negotiatoribus quærentibus eam. Insidiantes enim in itinere diversi generis bestias post eam mittunt. Alios avaritia, alios luxuria, alios superbia, alios invidia, alios vana gloria, alios ingluvies, atque alios inobedientia retardant. Sunt et multæ aliæ bestiæ, quas maligni spiritus negotiatoribus opponunt, ne ad hanc desiderabilem margaritam pervenire valeant. Hic est ille calculus, quem Dominus se dare promittit. Hoc enim in Apocalypsi Joannes apostolus ait: « Vincenti dabo calculum candidum, et in calculo nomen novum scriptum est, quod nemo scit, nisi qui accipit (Apoc. II, 27). » Datur ergo vincentibus hæc margarita, et nisi vincentibus non datur; ibi victoria, ubi pugna: « Nemo enim coronatur nisi, qui legitime certaverit (II Tim. II, 5). » Sic pugnavit hæc virgo, cujus hodie festivitas colitur, et ideo calculum candidum accipere meruit. Hæc igitur margarita, vita æterna, beatitudo, summum bonum intelligi potest, quod utique quale sit, nemo scit, nisi qui accipit. Unde Apostolus ait: « Quoniam oculus non vidit, nec auris audivit, nec in cor hominis ascendit, quæ præparavit Deus diligentibus se (I Cor. II, 9). » Nemo id scire potest, quod in cor hominis non ascendit. Tales sunt negotiatores Ecclesiæ Dei, qualis iste negotiator est; quem Dominus ad exemplum proposuit, qui inventa una pretiosa margarita vendidit omnia bona sua, et comparavit eam. Sic Petrus et Andreas, Jacobus et Joannes, quos de piscatione vocavit; mox relictis rebus secuti sunt eum. Sic et cæteri apostoli, sic martyres, et confessores, sic et monachorum ordo, qui non solum sua relinquunt, verum etiam seipsos hujus margaritæ desiderio servituti subjiciunt. Hic est ille thesaurus in agro absconditus, quem qui invenit homo, abscondit, et venditis omnibus eum emit. De quo et Salvator noster cuidam se interroganti respondit: « Si vis perfectus esse, vade, vende omnia quæ habes, et da pauperibus, et habebis thesaurum in cœlo (Math. XIX, 12). » Quid est enim habebis thesaurum in cœlo, nisi habebis margaritam illam pretiosam, habebis vitam æternam, beatitudinem, summum bonum, calculum candidum, et in eo nomen scriptum est, quod nemo scit, nisi qui accipit? His verbis aper tissime docemur, quod Salvator noster ipse est, qui et margaritam, et locum ejus, et pretium ejus, et vitam per quam ad eam veniretur negotiatoribus ostendit. Nam et ipse negotiator est, et tales margaritas vendere solet. Unde et in Apocalypsi Laodicæ episcopo dicit: « Suadeo tibi emere a me aurum ignitum, probatum ut loquens fias (Apoc. III, 28). » Sed iste

bonus negotiator omni pietate, et misericordia A plenus, contra aliorum consuetudinem vilis vendit, et charius emit. Vili pretio vendit sua, magno aliena. Unde, et nobis, qui ejus sanguine empti sumus, Apostolos loquitur dicens: « Empti enim estis pretio magno, glorificate et portate Deum in corpore vestro (I Cor. vi, 20). » Si enim in hac commutatione, quæ inter ejus sanguinem et nostram redemptionem facta est, considerare velis, quid datum, et quid acceptum sit, facile intelliges maxima pro minimis eum dedisse. Venit igitur iste nobilibus negotiator, afferens secum maximas merces, quibus mundus perditus redimeretur. Sed quid emit? Res vilissimas, oves debiles et infirmas. Non quod ei necessaria essent, sed ut eas sanaret, recrearet, et in loco pascuæ collocaret. Ipse enim est ille B pastor bonus, qui posuit animam suam pro ovibus suis; qui relictis nonaginta novem in deserto, unam venit quærere, quæ perierat. Unde et ejus nativitas primum pastoribus nuntiata est. Decebat enim, ut homines ejusdem officii priini venienti occurrerent. Talis est enim hominum consuetudo, ut ad loca extranea venientes primum sui officii homines quærant. Dato igitur magno pretio, paucas oves emit, sed bonas et fecundas, et ex quibus multi greges ovium nati sunt. De qualibus in Canticis canticorum dicitur: « Dentes tui sicut greges tonsarum ovium, quæ ascenderunt de lavacro omnes gemellis fetibus, et sterilis non est in eis (Cant. iv, 2). » Bonæ oves, quæ baptizatae et super nivem dealbatae sunt. Bonæ oves, quæ tonsæ et exspoliatae, omnia propter Deum relinquentes, nihil proprium habere volunt. Bonæ oves, inter quas nulla sterilis est, C 382 quarum unaquæque gemellis fetibus, doctrina scilicet, et operatione decoratur. Et tales quidem debent esse Ecclesiæ dentes; tales debent esse episcopi et sacerdotes, et quicumque in Ecclesia dentium officium suscipiunt, et qui cibis spiritualibus aliis nutriunt, ita candidi, ita mundi, ita fecundi, ita omni sarcina superflua, et nociva exspoliati esse debent; omnes enim ad illarum ovium pulchritudinem formandi sunt, quæ primæ de lavacro ascenderunt, per quas videlicet sanctos apostolos intelligimus, et cæteros, qui illis temporibus crediderunt, quibus omnibus erat cor unum et anima D una, et (1019) nemo dicebat aliquid esse suum, sed erant illis omnia communia (Act. iv, 32); unde et Apostolus ait: « Imitatores mei estote, sicut et ego Christi (I Cor. xi, 4). » Has igitur oves imitari debemus, quia ex illis geniti sumus. « In Christo enim Jesu, ait Apostolus, per Evangelium ego vos genui (I Cor. iv, 15); » in grege enim Dei, in populo Dei, non nisi oves sunt. Esto patients, et innocens; esto humilis, et mansuetus; lacte tuo nutriantur infantes, et lanis tuis vestiantur pauperes. Bona ovis beatus Paulus, qui lupus fuerat, nata de tribu Benjamin, qui lupus rapax interpretatur. Duo

sunt propter quæ Salvator noster in mundum venit: unum videlicet, ut oves emeret, alterum ut negotiandi artem doceret. Utrumque factum est, quia illæ emptæ, et redemptæ sunt, et isti docti, et instructi sunt. Iste est, qui « peregre proficiscens vocavit servos suos, et tradidit illis bona sua, dicens (Matth. xxv, 14): » — « Negotiamini dum venio (Luc. xix, 13). » Docuit eos, quid debeant, et ubi veras divitias inveniant. Dedit pretium, viam ostendit, et ubi margarita tam pretiosa invenitur, edocuit illam quærendam, illam emendam, illam tenendam, illam cunctis divitiis et honoribus præferendam docuit, quia illa sola est, quæ possessores suos beatos et æternos facere potest. Illa ducit homines ad summum bonum, supra quod non est aliud bonum, quo habentur, et possidentur omnia bona. Hoc bonum in hoc mundo inveniri non potest. Nemo enim in hac vita tam dives, et tam felix, et tam potens aliquando fuit, cui aliquid non deesset, quod habere voluisset. Cui vero aliquid deest, et cui sua non sufficiunt, nondum ad ultimum, et summum bonum pervenit. Si enim ad ultimum bonum pervenisset, nullum bonum esset, quod desiderare potuisset. O quanta bona sunt, quæ ditissimi, et potentissimi hujus mundi ardentissime concupiscunt, et habere non possunt! Aut enim sanitatem, aut sapientiam, aut aliquid aliud, quod enumerare longum est, semper hi tales minus habent. Non sunt igitur beati, neque ad summum et ultimum bonum pervenire valent, qui in talibus bonis, tantisque deficiunt. Soli itaque nostri negotiatores regni cælorum sunt sapientes, qui caduca, transitoria et fugitiva bona despicientes, mundi hujus honores et dignitates pro nihilo ducentes, ad illud solummodo bonum tendunt, quod est summum, et supra quod non est aliud bonum, in quo se possidere confident omnia bona. Quod nobis, etc.

SERMO II. DE APOSTOLIS, ET EVANGELISTIS ET DOCTORIBUS.

« Simile est regnum cælorum sagenæ missæ in mare, et ex omni genere piscium congreganti, quam cum impleta esset educentes, et secus litus sedentes, elegerunt bonos in vasa sua, malos autem foras miserunt, etc. (Matth. xiii, 47). » Quære in lib. De novo mundo, et sermone qui de mari et piscatoribus novis inscribitur. Cui titulus: *Hoc est mare magnum.*

SERMO III. DE EVANGELICÆ LEGIS PRÆDICATIONE.

« Omnis scriba doctus in regno cælorum similis est patrifamilias, qui profert de thesauro suo nova, et vetera (Matth. xiii, 52). »

Regnum cælorum, regnum angelorum, regnum apostolorum sancta Ecclesia est; quoniam cælis munitur, cælis clauditur, cælis regitur, et defenditur. De quo scriptum est: « Cæli enarrant gloriam Dei. » Omnis igitur scriba doctus, omnis Ecclesiæ prædicator, qui in regno cælorum, in regno

sanctorum apostolorum prædicandi, et docendi officium suscipit, similis debet esse homini patrifamilias, qui profert de thesauro suo, de secreto pectoris sui, de secretario cordis sui nova, et vetera. Considerare debet ubi sit, in quo regno et in qua domo sermonem facit. Aliter enim in regno cælorum, et aliter in Synagoga Judæorum loquendum est; aliter in palatiis imperatorum, et aliter in tuguriis pauperum divitiarum dispensandæ sunt. Cogitet, qui magistri, qui principes, qui dispensatores in illo regno, et **563** in illa familia fuerint ante se. Illos imitetur, illorum mores, et vitam sequatur; illorum lingua, et sermone loquatur. « Non sunt, inquit, loquelæ, neque sermones, quorum non audiantur voces eorum (Psal. xviii). » Proferebant igitur de thesauris suis nova et vetera, sed de omni lingua, et sermone loquebantur. Modo Novi, modo Veteris Testamenti divitias proferebant. Inde igitur est quod sponsa ad sponsum loquitur dicens: « Omnia poma nova et vetera servavi tibi (Cant. vii, 13). » Si nova poma et vetera sunt, novas quoque et veteres arbores esse necesse est. Veteres arbores patriarcharum et prophetarum, novæ vero apostoli et doctores intelliguntur. Habent illi sua poma, habent isti et sua. Utraque bona sunt, et hæc et illa servanda et custodienda sunt. Sicut arbores diversæ, ita et poma diversi generis juveniuntur. Quædam enim sunt, quæ cruda, et simul cum cortice manducari possunt; quædam vero nisi cocta et cortice exspoliata fuerint, ad comedendum idonea, et suavia non sunt. Hoc autem in arboribus nostris, et in arboribus utriusque Testamenti reperire non est difficile; quorum quidem poma sermones sunt, et sententiæ. Lege in libris Moysi, et diversi generis poma invenies, quæ neque ab omnibus, neque uno modo comedi possunt. Quædam enim ibi sunt, quæ ipsi quoque infantes sine difficultate suscipiunt; qualia sunt: « Honora patrem et matrem; non occides, non mœchaberis, non furtum facies, non falsum testimonium dices, non concupisces rem proximi tui (Luc. xviii, 20). » Hæc enim, quia secundum litteram intelliguntur, nulli ad comedendum difficilia sunt. Ipsum autem intelligere, comedere est. Quædam vero ibi reperies, quæ vix ipsi juvenes rodere possunt, et paucorum est ea coquere, et cortice exspoliare. Hoc enim episcoporum et sacerdotum officium est. Velut cum legitur de domo leprosa, de arboribus circumcidendis, de agris non diverso semine serendis, et multis aliis, quæ si ad litteram intelligantur, vana esse videntur; si autem spiritualiter, infirmis mentibus sunt proficua. Dat legem Moyses in quodam loco (Levit. xxv), ut si quis in civitate, quæ muros habet, domum suam vendiderit, usque ad completum annum, redimendi habeat potestatem. Finito vero anno nec redimere, nec in jubilæo recuperare poterat. Hæc literaliter a Judæis observabatur; sed spiritualis sensus in ea continetur. Est enim hæc civitas Ecclesia, cujus murus ex lapidibus pretiosis est. Unde etiam scriptum est: « Urbs fortitudinis nostræ Sion, Salvator

A ponetur in ea murus, et autemurale (Isai. xxvi 1). » Illo autem suam domum vendit, qui criminalia peccata committit. In cujus etiam persona Apostolus ait: « Lex quidem spiritualis est: ego autem carnalis venundatus sub peccato. Qui enim facit peccatum servus est peccati (Rom. vii, 14). » Annus autem, in quo redimendi potestas datur, tota uniuscujusque vita præsens intelligere est. Potest igitur homo redimere domum suam, carnem suam, seipsam totum quanto tempore in hac vita est. Hac vero vita finita, jam redimendi potestatem non habet. Redemptio autem in sola poenitentia est, et ideo qui sine poenitentia moriuntur, nulla eis redemptio manet, nec in ipso quidem Jubilæo; quoniam ultima sententia suscepta, ad æternæ festivitatis gloriam transferentur sancti. Huic autem sententiæ simile illud esse videtur, quod in Evangelio Dominus ait: « Ambulate, dum lucem habetis, ne vos tenebræ comprehendant (Joan. xii, 35). » Et Apostolus: « Dum tempus habemus, operemur bonum ad omnes (Galat. vi, 10). » Et alibi: « Secundum duritiam tuam, et impenitens cor tuum, thesaurizas tibi iram in die iræ, et revelationis justi judicii Dei, qui reddet unicuique secundum opera sua (Rom. ii, 5). » Ecce ista nova, et illa vetera sunt. Sed si velimus videre ditissimum patremfamilias de thesauro suo nova, et vetera proferre, audiamus Salvatorem nostrum de cælo dicentem: « Audistis quia dictum est antiquis: Non occides, qui autem occidit, reus erit iudicio. Ego autem dico vobis, quia is qui irascitur fratri suo, reus erit iudicio: qui autem dixerit fratri suo racha, reus erit concilio; qui autem dixerit fatæ, reus erit gehennæ ignis (Math. vii, 21). » Et illa quidem, quæ antiquis dicta sunt, vetera sunt; quæ autem ipse dixit, nova sunt. Vetera præcepta homicidium interdicit; nova vero non solum homicidium, verum etiam iram et omnem injuriam prohibent. Et quicumque fratrem suum offenderit, et contra se commotum et indignatum intellexerit, si in sua malitia et superbia perseveraverit, et fratri suo reconciliari despexerit, quia charitatis pacisque vinculum solvit, sine qua, ut Apostolus ait, nemo Deum videbit, reus erit non solum iudicio, vel concilio, verum etiam gehennæ ignis. Hoc enim ipse Dominus manifestat cum dicit: « Si offeras manus tuam ad altare, et recordatus fueris, quod frater tuus habet aliquid adversum te, relinque ibi manus tuam ante altare, et vade prius reconciliari fratri tuo; et tunc veniens offeres munus tuum (Math. v, 23). » Qui enim peccant, et poenitere nolunt, eorum munera abominatur Deus. Itemque audistis, quia dictum est antiquis, oculus pro oculo; ego autem dico vobis non resistere malo, sed quis te percusserit in unam maxillam, præbe illi et alteram (ibid., 39). » Dic ergo, cui non licet resistere, quomodo injuriam facere licet? « Audistis, quia dictum est antiquis, diliges amicum tuum, et odio habebis inimicum tuum. Ego autem dico vobis: Diligite inimicos vestros, benedicite his qui oderunt vos (ib.,

44). » Hæc autem, et his similia salvator noster cum diceret, de nobili illo sui **584** cordis thesauro nova et vetera proferebat, et scribas doctus in regno cœlorum sibi similes esse volebat. Proferamus igitur et nos nova, et vetera, non autem de thesauro nostro, sed dato nobis a Domino Deo nostro. Duos magnos thesauros habemus, alter novus, alter vetus; de his et aliis necessaria nobis suscipiamus; de his nova, et vetera proferamus, quibus Dei familiam nutriamus, vestiamus, regamus, doceamus, simul eam ea ad æternam beatitudinem pervenire valeamus; ipso adjuvante, etc.

SERMO IV. DE VIRGINIBUS.

« Simile est regnum cœlorum decem virginibus, quæ accipientes lampades suas exierunt obviam sponso, et sponsæ. Quinque autem ex eis erant fatuæ, et quinque prudentes. Sed quinque fatuæ, acceptis lampadibus, non sumpserunt oleum secum: prudentes vero acceperunt oleum in vasis suis cum lampadibus, etc. (*Math. xv, 1*). »

Regnum cœlorum Ecclesia est, cujus omnes filii, et si peccatores sint, ad comparationem aliarum gentium virginis sunt, quoniam ipsi Christi sanguine soli redempti, et ex aqua et Spiritu sancto regenerati, a prima illa corruptione mundati sunt, quia omnia humana natura suam virginitatem amisit. Cum autem omnes istæ virginis non sunt plures, quam quinque, et quinque decem esse probantur, et non plures. Quinque enim sunt corporis sensus, qui per istas virginis significantur; visus videlicet, auditus, gustus, odoratus, et tactus. Sed quia in duas partes isti dividuntur, id est in fatuos, et prudentes, in denarium numerum eum conscendere non dubium est. Omnis igitur homo quinque virginis habet, sive fatuæ, sive prudentes sint. Prudentes autem illæ sunt, quæ peccare timent, et bona agere concupiscunt. Ubi enim prudentia est, ibi peccatum locum non habet. Unde et philosophi dixerunt, quod sapientes non pœnitebit. Quem enim pœniteat, qui pœnitentiæ opus non agit? Hac enim sapientia præditus erat ille, qui dicebat: « In omni vita mea non reprehendit me cor meum (*Joan. xxvii, 6*). » Sapientes sunt illi, de quibus dicitur: « Oculi mei semper ad Dominum (*Psal. xxiv, 15*); » et ille de quo scriptum est: « Defecerunt oculi mei in eloquium tuum (*Psal. lxxviii, 4*). » Et, « ad te levavi oculos meos, qui habitas in cœlis (*Psal. cxlii, 1*). » Beatus quoque Martinus sapientes oculos habebat; de quo legitur. Oculis ac manibus in cœlum semper intentus erat. Tales habebat, qui ait: « Pepigi fœdus cum oculis meis, ne cogitarem de virgine (*Joan. xxxi, 1*). » Sapientes quoque aures vaniloquiis, mendaciis, detractionibus, et verbis otiosis non delectantur. Et tales quidem aures requirebat Dominus cum diceret: « Qui habet aures audiendi, audiat (*Luc. viii, 8*). » Unde et amici beati Job omnes ei in aurem auream unam, et ovem unam dedisse leguntur. Servus quoque Abraham inveniens Rebecam, inaures aureas et armillas ei dedisse narratur. Boni et illi, qui Domi-

num diligentes aures perforatas habent. Similiter autem et gustus ille sapiens est, cui non crapula, et ebrietas, sed jejunium, et abstinencia delectabilis est. Qui non cibos superfluos, et delicatos, sed mensuratos, salubres et necessarios quærit. Ille quoque odoratus sapiens est, qui non trahit animam ad peccandum, neque illicitis odoribus delectatur. Et ego quidem nullum corpori sensum esse puto, in quo minus homo delinquat. Manus quoque illæ sapientes sunt, de quibus dicitur: « Manus suas aperuit inopi, et palmas suas extendit ad pauperem (*Prov. xxxi, 20*). » De quibus et Psalmista ait: « Labores manuum tuarum manducabis, beatus es, et bene tibi erit (*Psal. cxxvii, 2*). » Et Apostolus: « Qui furabatur non furetur, magis autem laboret manibus suis, quod bonum est, ut habeat, unde tribuat necessitatem patienti (*Ephes. vi, 28*). » Manus sapientes non sunt otiosæ, sed semper in aliquo opere utili volunt esse occupatæ. Hæc autem de virginibus sapientibus dicta sunt; quas qui cognoscit, fatuas quoque ignorare non potest, quia enim tales non sunt, fatuas esse necesse est. Unusquisque homo suam virginem cognoscit; alienas cognoscere, difficile est. Multæ enim fatuæ sunt, quæ sapientes esse putantur. Sed hæc fatuitas in iudicio manifestabitur; quia quæ prudentes, et quæ fatuæ sunt, tunc omnibus innotescet. Hoc autem in lampadibus cognoscetur, quæ vel cum lumine, vel sine lumine apparebunt. Quæ autem virginis in hac vita non corriguntur, nec de fatuitate ad prudentiam transferuntur, quales de hac vita exibunt, tales, et nihil in melius commutatæ in æternum supplicium ibunt. Cum enim dixerint ipsæ sapientibus, « Date nobis de oleo vestro, quia lampades nostræ exstinguuntur (*Math. xxv, 8*), » dignam suis meritis responsonem accipient, neque pœnitentiæ fructum recipient, quia pœnitere noluerunt, ne forte inquirunt illæ, « non sufficiat nobis et vobis, ite potius ad vendentes et emite vobis (*ibid.*, 9). » Hæc verba non compassionis, sed irrisionis esse videntur. Bonum tamen consilium esset, si hoc illæ facere possent. Noluerunt hoc facere, quando potuerunt; volunt modo, sed non possunt. Sed quid mirum si irrideantur **585** a membris Christi, quas, ut Psalmista ait, irridet et subsannat ipse Christus. « Qui habitat, inquit, in cœlis irridebit eos, et Dominus subsannabit eos (*Psal. ii, 4*). » Suscipiant illæ consilium, sed sine utilitate suscipiant. Bonum quidem esse sciunt, sibi tamen serum et inutile esse cognoscunt. Pergunt ad olei venditores, non autem pedibus, sed desiderio pergunt. Quid est autem desiderio pergere, nisi pigre desiderare? Sic omnes, qui in inferno sunt, quotidie ad nos revertuntur, quoniam hoc solo desiderio fatigantur, ut eis revertendi licentia, id est comæatus detur. O si licentiam habere potuissent, quanto studio virginis suas vanitates et sensus suos ab illa prima fatuitate ad prudentiam revocare laborassent? Quomodo oculos a vanitatibus averterent, aures detractionibus et

malis consiliis clauderent, gustum a crapula et ebrietate compercerent? Quomodo nares ab illicitis odoribus amoverent, et manus eleemosynæ et misericordiæ operibus præpararent? Non ultra despicerent oſei venditores, non ultra despicerent episcopos et sacerdotes. Isti enim sunt, qui oleum vendunt; isti sunt, qui nos misericordiæ opera facere docent; quæ videlicet opera, quicumque non habuerit, lampades quidem habebit, oleum et luminis nutrimentum in iudicio non habebit. « Dum autem irent emere, venit sponsus, et quæ paratæ erant, intraverunt cum eo ad nuptias, et clausa est janua (*Matth. xv, 10*). » Nunquam hoc iter finiatur eis, quia nunquam hoc desiderium recedet ab eis. Sed dum illæ in hoc desiderio laborant, dum miseri homines acipos accusant, et sua facta reprehendunt, subito venit Dominus, qui reddet unicuique secundum opera sua. Et tunc quidem janua cœli aperiatur bonis, et claudetur malis. Ibunt illi in supplicium æternum, justi autem in vitam æternam. Quod ipse præstare dignetur.

SERMO V. DE SANCTO MICHAELE ARCHANGELO.

« Factum est prælium magnum in cœlo, Michael et angeli ejus præliabantur cum dracone, et draco pugnabat, et angeli ejus, et non prævaluerunt, neque locus inventus est eorum amplius in cœlo (*Apoc. xii, 7 et 8*). » Et projectus est in terram serpens ille antiquus, qui est diabolus, et Satanus, et omnes angeli ejus in terram missi sunt. Magnum prælium, in quo Michael princeps angelorum pugnat cum diabolo principe dæmoniorum. Hoc prælium quotidie fit in Ecclesia; quoniam Ecclesia cœlum vocatur. Lege in Evangelio, et ubicunque Dominus dicit: Simile est regnum cœlorum illi, et illi specialiter et proprie de S. Ecclesia intelligitur. Similiter autem et in Apocalypsi frequenter Ecclesia cœlum vocatur. De Ecclesia igitur hoc intelligitur, quamvis etiam si de alio cœlo hoc intelligatur, non omnino inconveniens esse videtur. Manifestum enim est quod inde propter superbiam suam draco projectus est. De quo et Propheta ait: « Quomodo cecidisti de cœlo Iuifer, qui mane oriebaris: qui dicebas in corde tuo. In cœlum ascendam, super astra cœli ponam solium meum: sedeo in monte testamenti, in lateribus aquilonis, et ero similis Altissimo (*Isai. xiv 12-14*). » De quo in Evangelio Joannis Dominus ait: « Quoniam ab initio mendax fuit, et in veritate non stetit (*Joan. vii, 44*). » De quo et Dominus alio in Evangelio: « Videbam: inquit, Satanam, sicut fulgur de cœlo cadentem (*Luc. x, 18*). » Constat igitur quod inde cecidit, sive angelorum virtute et potestate, sive sola Dei voluntate eum ad inferiora præcipitante. Multa enim angelorum ministerio operatus est Deus; qui si voluisset, solo nutu facere potuisset. Quid enim est quod ipse non possit? Omnia in ejus voluntate sunt posita, et nihil est quod ejus voluntati resistere possit. Quomodo enim ibi malignus

A spiritus præliari et resistere sanctis angelis potuisset, nisi forte præliandi desiderio et prava voluntate? Non facile patet. At vero in Ecclesia manifestum est, talia quotidie prælia fieri. Est autem inter bonos et malos angelos iste mundus divisus, et aliquando boni angeli super malos, aliquando mali super bonos prædam, et rapinas non modicas faciunt. Unde infinite lites et implacabiles, et magna quotidie prælia sunt inter eos. Unde et quidam angelus ad Danielem loquitur, dicens: « Noli timere, Daniel, quia exaudita sunt verba tua, et ego veni propter sermones tuos. Princeps regni Persarum restitit mihi viginti uno diebus: et ecce Michael, unus de principibus, primus venit in adiutorium meum (*Dan. x, 12-13*). » Princeps autem iste regni Persarum unus aliquis de malignis spiritibus intelligitur, qui Persarum regno et populo præsidebat, et ad suæ voluntatis et iniquitatis opera concitabat, et Dei populo, qui captivus ibi detinebatur, magnum impedimentum faciebat. Sed Michaelis archangeli auxilio, et Danielis orationibus, quas auditas dicit, princeps iste iniquitatis superatus esse ostenditur. Ecce quomodo inter se boni et mali angeli præliantur. Ecce quomodo regna et provincias, quibus præpositi sunt defendere et expugnare contendunt. Sunt enim quidam gradus inter bonos angelos et **506** inter malos, quibus nimirum præferuntur; unde et beatus Dionysius Areopagita in libro De hierarchia tres angelorum dispositiones esse dicit (1920). Et in prima quidem dispositione cherubim et seraphim, et thronos. In secunda autem potestates, virtutes et dominationes. In tertia autem, quæ ultima est, angelos, archangelos et principatus. Et sicut ipse ait, quædam secreta divini consilii aliquando revelantur illis qui in prima dispositione sunt, quæ tamen inferiores dispositiones ignorant. Quæ vero inferioribus revelantur, superiores ignorare non possunt. Quia in re non parva inter eos differentia esse monstratur. Et spiritus quidem omnes vocantur, angelorum vero nomen officii est, non naturæ. Unde scriptum est: « Qui facit angelos suos spiritus, et ministros suos flammam ignis (*Psal. ciii, 4*). » Qui enim ibi spiritus solummodo sunt, quando mittuntur angeli fiunt. Isti igitur vero nomine angeli vocantur, qui ad hujus mundi regimina et custodiam nobis a Deo missi sunt, inter quos beatus Michael obtinet principatum, qui non solum angelus et archangelus, verum etiam angelorum et archangelorum princeps vocatur. Multos enim angelos et archangelos habet ipse sub se, et per regna, et provincias, et per civitates ordinatos. Sicut enim in mundi hujus potestatibus videmus; ita isti alii super multos, alii super paucos, alii super nullos obtinent principatum. Et isti quidem ab his qui majores sunt, ad singularem custodiam dati sunt; sicut Dominus in Evangelio ait: « Videte ne contemnatis unum ex his pusillis; dico enim vobis, quia angeli eorum semper vident

(1920) Lib. 1, cap. 6, 7, 8, 9. Vid. dissert. Nicolai de Nourry, de operibus S. Dion. Areopag. iterum

editam a D. Placido Sprenger, tom. I Thesaur., pag. 235, edit. Wirceburgi an. 1784.

faciem Patris mei, qui in caelis est (*Matth. xviii, A* 10). » Et Apostolus : « Omnes, inquit, sunt administratorii spiritus in ministerium missi, propter eos qui hæreditatem capiunt salutis (*Hebr. i, 14*). » Sunt igitur principatus, qui archangelis præsent; archangeli vero sunt, qui solis angelis dominantur. Vide ergo quantas gratias beato Michaeli archangelo debeamus, a quo angelos accepimus nobis ministros ad custodiam ordinatos. De quo et Danieli idem, qui modo superius angelus ait : « Nunc annuntio tibi, quod expressum est in Scriptura veritatis; et nemo est adiutor meus in omnibus his, nisi Michael archangelus princeps vester (*Dan. x, 21*). » Iste igitur cum angelis suis non cessat die ac nocte præliari contra draconem illum, qui est diabolus, et Satanus, qui quoniam in caelo, id est in sanctis hominibus habitare non potest, in terram projectus est; per quam peccatores significantur, ut eam comedat et devoret, et disperdat omnibus diebus vitæ suæ (1921). De quo et Psalmista ait : « Draco iste, quem formasti ad illudendum ei (*Psal. ciii, 26*). » De quo et ipse Dominus ad beatum Job loquitur, dicens : « Et nunquid poteris extrahere Leviathan hamo, et fure ligabis linguam ejus (1922)? » (*Job xl, 20*.) Nunquid illudes ei quasi avi, aut ligabis eum ancillis suis? Non est potestas super terram, quæ ei comparari possit, qui factus est, ut neminem timeat; omne sublime videt, et ipse est rex super omnes filios superbiæ. Absorbabit fluvios, et non mirabitur, et habet fiduciam, quod influat Jordanis in os ejus. Considera modo qualis est iste, quam fortis et quam potens, cum quo Michael archangelus præliatur. Sed quia Michael, qui sicut *Deus* interpretatur, ipso suo nomine nos ad prælium confortat, qui quoniam Deo similis esse voluit (1923), præcipitatus est. Adhuc tamen non quiescit, et qui sua superbia talis factus est, ut timere nesciat, et nisi potestates quæ super caelos sunt, quæ a caelestibus veniunt, ejus superbiæ et fortitudini resisterent, nulla super terram potestas est, quæ ei resistere potuisset. Nemo enim in suis viribus gloriatur; quia neque qui plantat est aliquid, neque qui rigat, sed qui incrementum dat Deus. Qui draconis hujus sævitiam et fortitudinem evadere potuisset, nisi suorum nos Dominus custodia angelorum munivisset? Absorbabit enim fluvios, et non mirabitur; pro nihilo ducit, quod omnes mundi hujus populos et nationes devorat et perdit, nisi et Jordanis ipse

influat in os ejus. Sunt enim escæ ejus electæ, non vulgus et populum indisciplinatum; sed optimos quosque persequitur : ipsos quoque episcopos et sacerdotes multoties invadit (1924). Nullum autem fluvium sic absorbere desiderat, sicut illum in quo Dominus baptizatus est, per quem videlicet baptizatorum populus figuratur. Aquæ multæ populi multi; multi fluvii multæ gentes sunt. Unus vero fluvius Jordanis, unus est solus populus Christianus. Hunc persequitur draco iste, et propter hunc cum angelis præliatur, qui aliquando, sicut scriptum est, tracturus est caudam, et separabit tertiam partem stellarum cœli. Cauda draconis Antichristus erit; ipse ultimus et maximus filius perditionis dabit signa et prodigia multa; ita ut in errorem inducantur, si fieri potest, etiam electi. « Quem, sicut Apostolus ait, Dominus 587 Jesus interficiet spiritu oris sui, et auferet illustratione adventus sui (*II Thess. ii, 8*). » Et tunc quidem, sicut in Daniele scriptum est : « Consurget Michael archangelus princeps magnus, qui stat pro filiis populi tui; et veniet tempus, quale non fuit, ex eo quo homines esse coeperunt usque ad tempus illud (*Daniel. xii, 1*). » In tempore illo, ut dicitur Danieli, « salvabitur omnis populus tuus, qui inventus fuerit scriptus in libro vitæ. » Et multi de iis qui dormiunt in terræ pulvere, evigilabunt, alii in vitam æternam, et alii in opprobrium, ut vivant semper. Qui autem docti fuerint, fulgebunt quasi splendor firmamenti, et qui ad justitiam erudiunt multos, quasi stellæ in perpetuas æternitates (*ibid.*, 1-3). »
 C Ecce totum prælium factum est, et draco iste magnus superatus est, et simul cum omni exercitu suo in tenebras præcipitatus est. Restat ut bouis et malis veniat tempus, ex quo homines esse coeperunt. « Væ mundo a scandalis (*Matth. xviii, 7*); » sed bonis necesse multumque utile est ut veniant scandala; « verumtamen væ homini illi per quem scandalum venit (*ibid.*). » Si ergo manus tua, vel pes tuus scandalizat te, si pater, vel mater, vel frater, vel aliquis alius, qui quasi propria membra tibi sunt, et quos quasi pedes, manus et oculos diligis, aliquo malo consilio, vel prava conversatione te a Deo separare voluerit, hunc a te separa, et quasi hostem fuge. Melius enim est tibi ut solus vivas, quam cum parentibus et propinquis pereas. « Videte ne condemnatis unum ex his pusillis; dico enim vobis, quod angeli eorum semper vident faciem Patris mei, qui in caelis est (*ibid.*, 10). » Qui vivit, et regnat, etc.

(1921) Cod. Vat. et edit. cit. : *Behemoth, quem feci secum, senum quasi bos comedet. Et nunquid, etc.*

(1922) *Nunquid illudes ei quasi avi, et ligabis eum ancillis suis?*

(1923) Cod. Vat. et editio. : *Nos ad prælium con-*

fortat, et ne illum timere debeamus hortatur. Qui quoniam Deo similis esse voluit, etc.

(1924) Cod. Vat. : *Sed meliores quosque persequitur; ipsos quoque episcopos, etc.*

INCIPIUNT TRACTATUS

S. BRUNONIS ASTENSIS.

TRACTATUS PRIMUS.

DE INCARNATIONE DOMINI ET EIUS SEPULTURA.

Verbum Dei sicut in principio in sexta feria creavit hominem, ita in fine temporum, sexta hora sextæ feriæ, sexta quoque ætate redemit eundem. Sed in hac præcipua et admirabili redemptione, quatuor esse consideranda videntur: Quare Filius Dei incarnatus sit, et non alius. De requie sepulturæ, quibus etiam auctoribus credatur ipse descendisse in infernum, et quantum spatii in sepulcro jacuisse. Homo a Deo quasi mane est conditus, quia retinens Dei similitudinem veræ luci proximus videbatur. Poterat enim de propinquo Deum cernere, scilicet in se et per se, nulla re extrinseca interveniente. Sed et propinquitatem pariter et similitudinem amisit, dum se inobedientiæ malo subjecti. Solet enim sæl et humorem propinquus contrahere, et recedendo relaxare. Sic et verus sol, id est Dominus noster, « qui illuminat omnem hominem venientem in hunc mundum (Joan. 1, 9), » fragilitatem, id est contagionem, quæ inhæret homini de limbo plasmato, sicut sua præsentia desiccaverat, sic recedendo relaxarat. Unde post culpam a Domino audire meruit: « Adam, ubi es? » (Gen. III, 9.) quasi et longinquus propinquitatem, et diversus similitudine. Occiderat enim et sol iustitiæ, incumbente peccati nocte. Verum omnipotens et misericors Deus, ne ad impotentiam, vel insipientiam sua facta redirent, quoniam ipse vere potens et perfecte est sapiens, angelicum ordinem per malitiam lapsum, quopiam de homine justo jam restaurare non poterat, de injusto, quod erat difficile, stabilivit redimere. Igitur prius ipsum hominem a potestate diaboli eripere, et sic demum ipsam naturam angelicam recuperare disposuit (1925); et hoc non sine immolatione. Sed quia in unoquoque 588 sacrificio, quatuor videntur convenientia, scilicet, cui offeratur, a quo, et quid, et pro quibus, in hoc quoque, quod pro salute totius generis humani fieri oportebat, eadem competentia non immerito aderant. Nam si horum aliquid in qualibet immolatione defuerit, non solum id ipsum sacrificium non

proderit, verum etiam sæpissime obesse manifestatur, velut etiam in Veteri Testamento multoties declaratur. Cum Moyses montem ascenderet, et pro lege accipienda quadraginta diebus cum Domino loqueretur, atque visione jucundissime frueretur, Israeliticus populus non Deo, sed confatili vitulo sacrificia immolabat (Exod. xxxii, 4), eique insultans, ab ipso Domino legitur percussus, et valida morte damnatus; tantum ut ex illo peccato amisit viginti tria millia hominum. Quod denotat Psalmista, dicens: « Et fecerunt vitulum in Oreb, et adoraverunt sculptile (Psal. cv, 19), » etc. Deinde sequitur: « Et dixit, ut disperderet eos (ibid.). » Propter peccatum enim illud a serpentibus sunt dispersi. Unde diligentissime hæc hostia, cui immolaretur, oportebat perscrutari. Quidquid est, aut creatura aut Creator est. Videamus utrum Creatori an creaturæ dignum fuerat immolari. Justum vero et rationabile videtur, et habetur ab omnibus, ut non creaturæ, sed Creatori debeatur oblatio. Restabat igitur ut cum magna dispensatione creatura Creatori immolaret. Sed quoniam creaturarum magna est differentia, quia alia sensata, alia insensata creatura habetur, subtiliter pensandum est, si a sensata, vel ab insensata offerretur hoc sacrificium: quoniam sæpissime accidit, ut si sacrificium ab indigno oblatum fuerit, revera et ipsum sacrificium non acceptum, et illum qui obtulerit invenimus condemnatum. Sicut in Numeris legitur (Num. xvi, 32) Dathan et Abiron contra Dei voluntatem adversus Aaron, et ejus filios insultasse, et sacrificium in tabernaculo Dei obtulisse. Verum quoniam eidem sacrificio indigni aderant, aperta terra, obruti sunt, et illos qui ibi aderant ab igne devoratos esse manifestatur: sicut in Psalmo dicitur: « Aperta est terra, et deglutivit Dathan, et aperuit super Synagogam Abiron. Exarsit ignis in Synagoga eorum, et flamma combussit peccatores (Psal. cv, 17). » Quoniam idem ignis, quo putabatur puniri peccata, ab ara elatus ad injuste immolantes

(1925) Contra est doctrina D. Thomæ doctentis I p., q. 64, art. 1, irremissibile fuisse peccatum angelorum, non ex gravitate culpæ, sed ex conditione naturæ, seu status, ubi affert illam Damasceni sententiam: « Hoc est hominibus mors, quod angelis casus. »

Si vero illis verbis; « ipsam naturam angelicam recuperare disposuit, » intellexit S. Bruno cogitasse Deum salvare tot homines, quot angeli in superbiz peccatum prolapsi perierant, consonans est cum cæteris Patribus ejus doctrina.

pervenit, eosque cremavit. Ergo indignum erat ut ab insensata hoc sacrificium offerretur. Restabat ergo ut a sensata immolatio fieret: sed quia inter sensata plurimum distat, quoniam cum alia rationalia, alia irrationalis creatura habeatur, videndum est utrum si ab irrationali creatura hoc sacrificium offerri debeat. Sed incongruum et nimis absurdum est, ut ab irrationali pro rationali ut quid immoletur. Constat ergo ut hæc immolatio a rationali fiat. Verum quoniam adhuc et inter rationales distat plurimum, si ab angelica creatura hæc immolatio fieri oporteret. Immolatio vero visibilis esse constat; angeli autem invisibiles sunt: verum visibile aliquid nequit offerri ab invisibili (1926). Constabat igitur ut ab homine hæc fieret oblatio. Duabus autem partitionibus consnmatis, agendum est de reliquis, scilicet quid immolandum sit, et pro quibus. In auctoritate vero compertum est, ut hoc sacrificium par, aut exuberans esse debeat, pro quo offertur, et hoc sacrificium quod, ut diximus, aderat pro salute humani generis, æquale, et non minus debebat offerre. Ergo insensatum excludendum est et irrationale, sed rationale pro rationali concedens hostia aderat. Inter rationale vero, quoniam adhuc differt nimium, animadvertendum est, si aut de homine, aut de angelo immolari oporteat, uterque etenim ratione viget. Homo vero tanta hostia nullus inveniebatur dignus, quoniam omnes homines et originali, etiam et actuali peccato non erant immunes; velut ait Propheta: « Omnis homo mendax (Psal. cxv, 11). » Et sicut per beatum Evangelistam Joannem dicitur: « Si dixerimus quia peccatum non habemus, nos ipsos seducimus, et veritas in nobis non est (I Joan. 1, 8). » Unus ergo homo, et idem peccator indecens hostia fuerat pro totius humani generis redemptione. Ergo solus homo ab hoc sacrificio expellebatur. Angelus vero in sui natura admitti nequiverat; quia quod est invisibile, nec teneri, nec pati, nec etiam occidi potest. Et forsitan per assumptam naturam posset immolari, angelica charitas pro injusto puniri frigeret: et hoc non immerito; quia aliquis justus vix pro justo moritur, ne dum pro injusto damnetur. Et etiam ante adventum Christi homines propter peccatum ab angelis odio habebantur. Et forte si idem homo ab angelo esset redemptus, eundem angelum pro Deo veneretur, quod ne cui impossibile videatur, dum pro certo prædicti homines sapissime inveniantur, lapides, ligna, et æramenta pro Deo adorare. His igitur et aliis plurimis hujuscemodi rationibus angelica victima excludebatur. Qua propter solus restabat Creator, qui sua miseratione, et solita benignitate humano compatiens generi, prædictum hominem liberaret, et a diabolica fauce perplexum eriperet; et hoc non in sua natura, sed per **389** assumptum hominem, ut qui solum hominem

A redimere venerat, Deus et homo immolaretur. In divinitate vero, quia personarum distinctionem catholica credit adesse Ecclesia, videlicet Patris, et Filii, et Spiritus sancti, non immerito considerandum est hæc assumptio cui conveniebat. Pater autem, si intra virginalem uterum assumeret hominem, et ab eodem nasceretur, idem essent Pater et Filius. Pater secundum divinitatem, Filius vero secundum humanitatem; quod et credere et dicere nefas est. Aliud quoque majus esset nefarium, quoniam duo filii adessent in divinitate, scilicet Pater filius secundum humanitatem, et Filius Dei filius secundum divinitatem. Tanto ergo errore vitato, prædicta assumptio Patri non conveniebat. Adhuc restat agere, si Spiritus sanctus competens esset ad immolandum. Si autem idem Spiritus hominem acciperet, et pro eo vellet immolari, supradictus error in divinitatem caderet; revera etenim duo filii et crederentur, et haberentur in ea. Filius Dei secundum divinitatem, quemadmodum diximus, filius et Spiritus sanctus secundum humanitatem filius. Ergo utrique, Patri scilicet, et Spiritui sancto prælata assumptio non congruebat; quoniam neuter horum in tali negotio admitti valebat. Igitur solus Filius ad hoc agendum condecens aderat, cui et per justitiam inerat hominem per se creatum salvare, et diabolo suam potestatem petenti obviare, eumque ipsum hominem decipientem decipere, et ablato totius orbis imperio, perpetuo in inferno religare (1927). Legitur namque in Evangelio beati Joannis, quod « omnia per ipsum facta sunt (Joan. 1, 3): » ergo et ipse homo. Ad hæc si ab alio quam ab ipso, per quem creatus fuerat homo, redimeretur, impotentia eidem Filio revera posset ascribi, quod per ipsum creatus, et per eundem non esset redemptus. Si vero Pater, cui potentia attribuitur, incarnaretur, duo filii essent, quod sacris Scripturis de uno Dei Filio loquentibus repugnat. Idem quoque et de Spiritu sancto, qui benignitas est. Sed hoc soli sapientiæ, scilicet Dei Filio conveniebat, ut sapienter diabolus deciperetur. Quæ autem causa hæc rector, quæve justior? Ut Verbo plasmatus homo, a Verbo scilicet, et a Dei Filio per assumptam carnem in pristino reverteretur statu. Igitur jure factum est, et justo ordine confirmatum, ut non a Patre, nec a Spiritu sancto, sed a Dei Filio, qui in divinitate et humanitate Filius vocaretur, homo redimendus fuisset, et in pristinam beatitudinem, unde prævaricando corruit, ingrederetur. His ita apte et convenienter expositis, restat de requie sepulturæ tractare.

Quia Dei Filius, Verbum Patris, splendor gloriæ, hominum Creator, condolens mundum in præcipientium euntem, Patre, et Spiritu sancto cum ipso cooperante, descendit ad nostram accipiendum humanitatem, « homo factus est, et cum hominibus con-

(1926) Docet S. Thom., III p., q. 4, art. 2, Deum potuisse novam producendo angelicam naturam, copulare eam sibi in unitate personæ.

(1927) Vid. D. Thom., III p., q. 3, art. 8, ubi pro-

bat pueribus rationibus, convenientissimum fuisse personam Filii incarnari. Apertius autem mens S. doct. declaratur a cardinali Gotti tom. XII, q. 3, De conven. et necessit. Incarnat., lib. 1, § 2.

versatus est (*Bar. III, 38*): » comedit, bibit, esurivit, flevit, et cætera quæ hominibus conveniebant, egit, præter peccatum, quia qui hominem venerat ad salvandum, et illi peccata dimittendum sine peccato esse condecebat. Unde de illo dictum est: « Qui peccatum non fecit, nec dolus inventus est in ore ejus (*I Petr. II, 22*). » Si vero pro homine natus, cætera superiora narrata ordinative peregit, conveniens erat ut moreretur, quia quis homo non visurus mortem, et humanus sepeliretur? Et quia rationabile erat. Itaque mortuo sepulturæ summa cum vigilantia diligentia, ut evangelistæ narrant, Joseph ab Arimathæa corpus Dominicum petendo habuit, et in monumento suo novo sepelivit, propheta David attestante, qui ait: « In pace in idipsum dormiam, et requiescam, quoniam tu, Domine, singulariter in spe constituisti me (*Psal. IV, 9*). » Vere singulariter; quia moriendo et in sepulcro quiescendo vicit diabolum. Quis alius moriendo in prælio vincere posuit, nisi ille qui omnia potest? Igitur singulariter a Patre in spe constitutus fuit. Et iterum Propheta: « Caro mea requiescet in spe (*Psal. XV, 4*). » tertio die resurrectionis. Multis aliis habemus confirmatum auctoribus, qualiter Dominus Jesus in sepulcro quievit. Sed ista de pluribus nostræ fidei sufficiant, scilicet evangelistarum, ac David auctoritates, qui verissime illum in sepulcro jacuisse et requiesse in ipso mausolæo in pace. Qui in pace dormit, maximam habet fiduciam speratam surgendi. Unde ipse dormire se dixit.

De sepulturæ requie tractatum est. Instat nobis, quibus auctoribus credatur descendisse in infernum. Salvator enim mundi, sapientia Patris, manna pasceus, petra dulcissima, ac abundanter aqua manans, mortem nostram pro salute accipiendo, sepultus est, et a Nicodemo interlitus myrrha et aloë ut adimpleretur illud Salomonis: « Fasciculus myrrhæ dilectus meus mihi (*Cant. I, 13*). » Vere fasciculus fuit myrrhæ Dominus, et non maxima sarcina, quæ quamvis amara videbatur B. Virgini et discipulis ejus passio; tamen fasciculus, quia momentanea. Sed non licet nobis nimium per ambages decurrere; sed diligentissime advertendum est, quibus credendum sit auctoribus, ipsum Dominum **590** ad inferna descendisse, et sua benedicta potentia fideles suos abstraxisse. Dicit de ipsa descensione David propheta: « Non derelinques animam meam in inferno, nec dabis sanctum tuum videre corruptionem (*Psal. XV, 10*). » Et alibi, propheta attestante Osea, dicitur: « O mors, ero mors tua, morsus tuus ero, inferne (*Ose. XIII, 15*). » Vere Dominus mors fuit morti, quia in perpetua morte eam dimisit (1928). Morsus fuit etiam inferni Salvator, et Dominus Jesus Christus, qui non omnes, sed suorum tantum inde extraxit (1929); si enim omnes inde abstraxisset, non esset morsus, sed conglutinans

A hominum; qui vero morsum in aliquid dat, non totum, sed partem accipit. Sic Christus morsus inferni fuit, quia partem redemit, partemque reliquit. In alio autem loco David dicit: « Domine, abstraxisti ab inferis animam meam, salvasti me a descendantibus in lacum (*Psal. XXIX, 4*); » id est ab illis qui æterno igne cremabuntur.

Quot horas fuerit in descensione, et ascensione.

Expeditis quibus auctoribus in infernum Dominum descendisse credatur; expectant adhuc quantum spatii in sepulcro jacuisse scribere indagando. Plenissime ac vere apertissimum est, quia Dominus ex illa hora suæ expirationis, Joseph ejus Dominicum petens corpus, habitum suo in sarcophago collocavit, « in quo nondum quisquam positus fuerat (*Luc. XXIII, 53*), » et jacuit ab illa hora usque mane Dominici diei. Opponunt alii: si ab illa hora usque Dominicum diem Dominus in sepulcro quievit, ergo non tres dies, sicut ipse prædixerat. Solvitur hac probabili ratione: Veritas, quæ Christus est, nunquam mendacium protulit, dicens: « Solvite templum hoc, et in triduo excitabo illud (*Joan. II, 19*); » et: « Sicut fuit Jonas in ventre ceti tribus diebus, et tribus noctibus; ita et Filius hominis (*Math. XII, 40*), » qui est Christus. Verum dicens, et verissime confirmavit, quia per tres dies et tres noctes in corde terræ fuit, et post triduum excitatus. Revera ex illa hora, qua Dominus apprehensus fuit, et morte damnatus, jacuit in corde terræ, id est in corde terrenorum, perfidorumque, dicentium: ubi sunt verba ejus, quibus dicebat: « Antequam Abraham fieret, ego sum (*Joan. VIII, 58*), » et multa alia. Jacuit etiam in corde terræ, id est in corde apostolorum, qui adhuc terreni erant, et dubitabant de ejus resurrectione; et illum morti traditum videndo fugerunt, tristissime manentes; sic jacuit in corde illorum, quia illum Dominum in mente retinebant. Vel aliter, jacuit in corde terræ tribus diebus, et tribus noctibus, quia a sero, qua apprehensus fuit, tota illa nocte, et die parasceve, et nocte Sabbati, et Sabbato, ac Dominica nocte, et usque mane Dominici diei, revera in sepulcro quievit, quia ex quo damnatus fuit morti, quasi jam in sepultura jacebat. Dicunt, quia et sic tres dies non fuere impletæ. Ad quod dicimus, ibi esse figuram synecdoche, id est pars pro toto, quia mane Dominici diei pro tota die habetur. Nunc evidentissime, prout nostra adfuit possibilitas, propositæ quæstiones solutæ sunt. Sed ille, qui hæc omnia pati pro nostra placuit salute, nos suos redemptos adoptivos filios habeat in pace, scilicet in se et ejus sancta incarnatione, et morte ab omni peccato nos eruat, et in suo sanctissimo regno colloquet, ut post hujus vitæ transitum hilari vultu prospicere illum queamus regnantem cum Patre et Spiritu sancto per infinita sæculorum sæcula. Amen. Deo gratias, qui nos de tuis tu nos [*fort. destitutos*] satias.

(1928) « Teneamus firmissime quod fides habet fundatissima auctoritate firmata quia Christus... apud inferos fuit. » D. Aug. Ep. 164, al. 99, c. 5, n. 24.

(1929) Ita sensit idem S. Aug. qui « quod scriptum est, solutis doloribus inferni non in omnibus, sed in quibusdam accipi potest, quos ille dignos ista liberatione judicabat. » Ead. ep. c. n. 4, 5.

501 TRACTATUS SECUNDUS.

DE SACRIFICIO AZYMO, AD LEONEM MONACHUM.

Hortaris sæpissime, charissime, magisque nostram percogis humilitatem, frater Leo, atque venerabilis monache, ut dominis spiritualibus fratribus monachis in Constantinopolitana urbe constitutis, qui crebro a Græcorum superflua loquacitate, immoderato zelo arguuntur, aliquid de sacrificii observatione summam breviterque describerem. Ex tuo, itaque aliorumque multorum recitatum est ore, quod ab episcopo ejusdem sedis, vel ab ipsius clericis frequenter blanda suasionem, sæpe furibunda locutione indiscrete decipiantur, ut ritus nostri sacrificii azymi derelinquantur, et more Græcorum fermentatum sacrificium Deo offeratis. Quibus ad hæc imperterriti non ex nostra insolentia, sed sanctorum authentica theologorum Patrum scientia, e contra respondeamus. Licet illorum religiosi? Patres ac doctores studuerunt ex fermentato pane Deo omnipotenti sacrificium offerre, tamen nunquam invenimus illos nostram oblationem evacuantem ac deridentes. Quid ad hæc dicimus? « Nunquid divisus est Christus in corpore suo (I Cor. 1, 13), » ut alius sit in Romano sacrificio, alius in Constantinopolitano? Quis hoc sapiens dixerit? Nisi ille qui Dominicam novit scindere vestem, ut Arius et alii hæretici. Nos vero veraciter tenemus, imo firmiter credimus, quia quamvis sint diversi mores ecclesiarum, tamen una est fides quam indissolubiliter unitur capiti suo, id est Christo: et ipse unus, idemque permanet in suo corpore, quod pro nostra salute Deo Patri sponte obtulit. Resipiscant ergo ab hac chacheton famosa altercatione, Latine munditiæ detrahere desinant. Nam si ipsi obturatis auribus nostræ veritati non consentire volunt, sine omni dubitatione ostendimus nostrum sacrificium, quod prius sinceriusque sit illorum sacrificio, non solum ex Evangelica, apostolicaque auctoritate, sed etiam ex legali Veteris Testamenti institutione præfiguratum. Legimus namque in libro Exodi (cap. xi, 4), ubi præcipiente Deo Moysi sancto, ut quarta decima luna primi mensis ad vesperam filii Israel immolarent agnum Domino sine macula, et manducarent carnes illius assas igni cum azymis panibus. Interea si vobis responderint, quia illud vetus præceptum fuit, jam defecit, jam pertransiit, confidenter illis beati Pauli apostoli objicite sententiam, qua dicitur: « Omnia in figura contingebant illis; scripta sunt autem ad correptionem nostram, in quos fines sæculorum devenerunt (I Cor. 1, 11). » Notate dilecti. Si veteris testamenti

(1930) « Cum legitur de Domino, quando corpus suum de pane fecit, quia accepit panem, et benedixit, non additur azyrum vel fermentatum. Certum tamen est quia azyrum benedixit, forsitan non

A figura fuit, ergo nostra tempora portendebant, et quod in umbra latebat, in luce novi testamenti jam præfulgebat, ac propterea scripta erant, et ab ipsis etiam fidelibus observanda. Nam quomodo in agni immolatione passio nostri figurabatur Redemptoris, in mari Rubro baptismus, in columna nubis Spiritus sanctus, in manna cœlesti gratiæ donum: in petra, quæ eos consequbatur Christus; ita in azyro pane nostri temporis monstrabatur sacrificium. Ipse Creator atque Redemptor hominum veniens in hunc mundum indutus nostram mortalitatem, non amittens suam divinitatem, postquam universa, quæ de eo fuerant prædicta, essent impleta, et paterno censuisset consilio, ut mundum sua redimeret morte, ipsumque mundissimum atque sacratissimum, quod de immaculata Virgine susceperat corpus, præfinito tempore voluisset nostra pro vita Deo Patri offerre in illa tunc sacrosancta cœna, quando Pascha cum suis discipulis celebravit, panemque accipiens in suis sanctis manibus fregit et dedit eis, dicens: « Accipite et comedite: hoc est corpus meum, quod pro vobis tradetur; hoc facite in meam commemorationem (I Cor. xi, 14). » Dicant, obsecro, fratres, qualis fuerit panis ille; azyrus fuit, an fermentatus? Si dixerint, fermentatus, ergo falsa est Domini sententia dicentis: « Non veni solvere legem, sed adimplere (Matth. v, 17). » Quomodo ille, qui legem dedit, benedictionem usque nobis inferret, si ea quæ legis sunt, non observasset (1930)? Si hoc fecisset, ut transgressor legis juste puniretur, nec pro nostra omnium redemptione moreretur. Cum ipse Dominus Jesus per Moysen dicat, ut quarta decima die primi mensis, 592 quod phase occidebatur, usque ad vigesimam secundam diem ejusdem mensis, quicumque inventus esset in populo Israel, qui fermentum haberet in domo sua, periret de cœtu filiorum Israel, quia pactum Dei irritum fecisset. Sufficiat nobis jam ex legali observatione mandati testimonia proferre; ad Evangelii gratiam, et novi testamenti lumen subsequens sermo percurrat. Neque enim aliter illo tempore solus sine omnibus Pascha illud celebrare potuisset, quod commune omnibus erat datum, et tamen utrumque Testamentum in se adimpleret. Sancti quoque evangelistæ de ipsius celebritate Pasche, atque panis observatione ita loquuntur. Unus ait: « Appropinquabat dies festus azymorum, qui vocatur Pascha (Luc. xxii, 4); » alter idipsum replicat, dicens: « Erat Pascha, et azyra vobis biduum

quia res quæ fiebat hoc exigebat, sed quoniam cœna in qua hoc factum, hoc exigebat. » Anselmus Cantuar. tract. De azyro et fermentato, cap. 4.

(*Marc. xiv, 1*). » Iterumque : « Prima autem die azymorum accesserunt ad eum discipuli ejus, dicentes : Ubi vis parvius tibi comedere Pascha? » (*Math. xxvi, 17*). » « Sciens Jesus, quia venit hora ejus, ut transeat ex hoc mundo (*Joan. xiii, 1*). » Ergo si Pascha, quod Hebraice dicitur phase, a transitu nomen accepit, et non a passione, ut plerique male interpretaantur; profecto Dominus Jesus in suo transitu, id est in morte sua, non alium panem tradidit discipulis suis, nisi illum quem paterna traditio præceperat custodiendum. Non tantum ante passionem quam hoc egit, quantum et post resurrectionem hæc eadem repetens (*Luc. xxiv, 31*), in Emmaus non valentibus eum cognoscere discipulis, nisi in fractione panis, coactus, ut cum ipsis maneret, eandem panem azymum eisdem fregit, deditque ad manducandum. In tota Judæa certe fermentum deerat, quia adhuc Pascha celebrabant, nisi ut apertius cognoscatis, quia illum panem post resurrectionem eis dedit, quem jam similem, et ante passionem dederat. Satis sit huc usque ex evangelica lectione vobis accommodasse sententiam. Nunc autem ad beati Pauli apostoli nos oportet Epistolam flectere animum, ubi nos de ipso sacrificio, quod azymum, et non fermentum sit, vigilanter hortatur dicens : « Fratres, expurgate vetus fermentum, ut sitis nova conspersio, sicut estis azymi; etenim Pascha nostrum immolatus est Christus. Itaque epulemur non in fermento veteri, neque in fermento malitiæ, et nequitia, sed in azymis sinceritatis et veritatis (*I Cor. v, 7, 8*). » Sed cur hoc, fratres charissimi, sanctus prædicavit Apostolus? Ut ostenderet quia in fermento, id est, ut nullo dogmate hæreticorum sive schismaticorum panis Christi execrabilis et abominabilis corruptionis contaminaretur; sed in puritate et simplicitate catholice fidei illibatae semper custodiretur, non indigne ab aliquo comesto pereat anima ejus de conventu digne filiorum Israel, hoc est salvandorum. Item Dominus per Amos loquitur dicens : « Venite in Bethel, et impie agite, et sacrificate de fermentato laudem (*Amos iv, 4*). » Quid per Bethel, nisi idolum, nisi corruptio sacrilegii exprimitur? Ex quo Dominus in Evangelio admonet dicens : « Cavete a fermento Pharisæorum, quod est hypocrisis (*Luc. xii, 1*); » id est a doctrina carnali eorum, et inflata scientia, de quo Apostolus ait : « Scientia inflat, charitas vero ædificat (*I Cor. viii, 1*). » Et iterum : « Modicum fermentum totam massam corrumpit (*Galat. v, 9*). » Sufficiant pauca de pluribus prolata testimonia. An adhuc irreverenti fronte audebunt contra nos obire sententiam, dicendo ut astruant nos cum Hebraeis Judaico more azymum comedere. Cui insanæ objectioni cum sano respondemus intellectu (1931): Absit hoc ab catholica, atque apostolica Romana

(1931) Hanc eandem objectionem diluit S. Anselmus cap. 3. « Cum ergo, inquit, nos panem azymum sacrificamus, non ut per azymi figuram talem Deum Iesum futurum significemus; sed ut ipsum

A Ecclesia, quæ caput, et fundamentum, ac speculum dicitur, et probatur esse omnium Ecclesiarum, quam Deus et Dominus noster Jesus Christus per semetipsum ædificare dignatus est, ac promittens specialiter suo dilecto discipulo Petro apostolo, dicens : « Tu es Petrus, et super hanc petram ædificabo Ecclesiam meam, et portæ inferi non prævalebunt adversus eam, et tibi dabo claves regni cælorum (*Math. xvi, 17*). » Atque iterum : « Ego rogavi pro te Patrem, ut non deficiat fides tua, et tu aliquando conversus confirma fratres tuos (*Luc. xxii, 32*). » Absit a totius mundi Domino, ut idcirco cum Hebraeis judaizes, eo quod de azymo pane sacrificium Domino dicitur offerre. Absit, ut pro tali re sancta hoc agat Romana Ecclesia, ut suis ostendat per orbem fidelibus constitutis, agnum, qui abstulit peccata mundi, sine omni corruptione, pollutione, atque contagione culpæ, sinceram sanctamque ex immaculata Virgine suscepisse carnem, testante angelo, qui ipsius Domini incarnationem eidem Virgini venerabili annuntiat, dicens : « Spiritus sanctus superveniet in te, et virtus Altissimi obumbrabit tibi, ideoque et quod nascetur ex te sanctum vocabitur, Filius Dei (*Luc. i, 35*). » Illa obumbratio, quæ virginalem uterum dicitur obumbrare, non aliter intelligenda est, quam ut ab omni æstu concupiscentiæ vel corruptione alicujus facinoris illud castissimum Domini templum, in quo habitare dignatus est, intactum, purumque, quod est azymum, semper custodierit, dicente Salomone : « Sapientia ædificavit sibi **593** domum (*Prov. ix, 1*). » Nam, ut ea quæ superius diximus repetamus, cur non nobis sacrificium de veteri præcepto tenendum est? Cur ea, quæ illis carnalia sunt imperata, in nobis spiritualiter videamus adimpleta? Nunquid ex ipsis non tenemus templum, sacerdotium, unctionem, incensum, sacerdotalia indumenta, et quadragesimam? Si hæc cuncta prius ipsa Israelitica plebs tenuit, et postea Domino cooperante, nobis concessa sunt; quare non azymum etiam inter reliqua præcepta sacrificium Domino offerendum est? Cum, ut sæpe jam testati sumus, puritatem, simplicitatem, atque munditiam significet. Et ipsum principium, caputque omnium apostolorum, post Domini ascensionem primum obtulisse invenimus sacrificium, non aliter, quam illi a Domino, et magistro suo jussum est offerri. Post ipsum beatus Clemens, cui beatus Petrus tradidit pontificatum, in Epistola sua (1932) ad Jacobum, qui Hierosolymam regelbat Ecclesiam de eadem sacrificii observatione taliter admonet agendum, dicens : « Cum mihi dominus, et magister meus Petrus summi pontificatus traderet dignitatem, et inter multa hortamenta, quibus ab ipso adhortabar, cum ad Domini sacrificium pervenissem, ita de illo mihi dixit : Vide, Clemens, ne aliter agas de con-

panem in corpus ejus, divina virtute sacrificemus. nequaquam in hoc legis vetustatem servamus, sed Evangelii veritatem celebramus. »

(1932) Hanc ut genuinam non agnoscunt eruditi.

pore Domini, quam quod ego tibi præcipio, quia ego non hoc a me ipso, sed qualiter ex ore Domini, et magistri mei Jesu Christi audivi, taliter illud loquor : similiter et tuis successoribus, qui post te in hanc apostolicam successuri sunt sedem, in perpetuum hoc exemplum relinque. » Sicque post ipsum S. Silvester, qui inclitum Augustam, atque perfectum Ecclesie filium Constantinum Romæ baptizavit, eadem jussa perfecte adimplens, etiam in posteris custodire mandavit. Denique S. Gregorius, eximius doctor, qui Eutychem Constantinopolitanum episcopum cum suis fautoribus in præsentia Mauriti imperatoris, mira cum ratione exsuperavit, alio modo non celebravit, atque nobis celebrandum sacrificium præcepit, quam illud, quod omnes sui præcessores sanctissimi papæ, quos enumerare longum est, in sanctissima sede apostolica jussi sunt celebrare. Quapropter, amantissimi fratres, state

A viriliter in soliditate; ac firmamento orthodoxæ columnæ, et nemo cum suasoribus verbis a sanctæ fidei catholicæ, et apostolicæ præfatæ sedis, matris Ecclesie Romanæ consuetudine vos separet; quia, teste Augustino luculentissimo doctore, ac episcopo Africano, non est alia sedes in cælo aut in terra dignior, sive prior, nisi illa quam Romana tenet Ecclesia. Hanc tenete, hanc puro corde diligite, et ab ejus unitate non recedite, cum scriptum sit : « Terminum, quem antiqui posuerunt Patres, ne transgrediaris (Prov. xxii, 28) ; » et « qui dissipat sæpem, mordebit eum coluber (Eccle. i, 8). » Serpens ille scilicet, qui eiecit Adam de paradiso, ex ejus pestifero ore Dominus per intercessionem apostolorum, atque sanctorum omnium vos semper eruat, largiente Domino nostro Jesu Christo, cui est honor et gloria cum Patre, Flamme sancto, in omnibus sæculis. Amen.

594 AD TRACTATUM SEQUEMTEM ADMONTIO.

Sapientissime, piissimeque exaratum hoc opusculum ex eo evincitur quod non tam editum fuerit Venetiis a Mauro Marchesio an. 1651 inter reliqua S. Brunonis Opera, sed iterum excusum ab editoribus Bibl. Max. Vet. typis Lugdun. 1677, Tom. XX, p. 1725, reperitur, iterumque a D. Luca Dacherio, tom. XII, edit. Paris. 1725, in Spicilegio, et Taurini in separato parvo volumine, absque nota anni. Sed multo ejus existimationem auget editor Codicis Liturgici clar. Philippus Zazzera, quem inter mss. Bibl. Vaticanæ comperit, suisque doctis adnotationibus illustratum, et sanctissimo pontifici D. N. Pio VI dicatum Romæ publici juris fecit an. 1784. Cum autem quidquid ad perfectionem hujusce S. Brunonis elucubrationis novam editionem mihi comparare proposuissem, non piguit Florentiæ codicem ms. Bibl. S. Marci O. P. Sæc. xiii, alterumque Codicem archivi Vaticani ejusdem circiter ævi exaratum consulere. Ex his igitur tum codicibus, tum editionibus plures variantes lectiones deprompsi, quæ quamplurima errata præsertim in Marchesio, et in editione Taurinensi corrigunt, et nitidiorum completiorumque lectionem reddunt. Peropportuna hic mihi aditus patet notitiam præbendi, ubi ignoratur, præclari operis, cui inscriptus est titulus S. Ecclesie Rituum, dirinorumque Officiorum explicatio, cujus autographum, ut dixi, in Bibl. Vatic. asservatur, deque Ecclesiasticis institutionibus maxime meritis cl. Philippus Zazzera habendus est, qui cum copiosis eruditique commentariis exornatum publicavit. In fronte, adnotatur, explicationem illam ab Anonymo sæculo xii. scriptore elucubratam fuisse, et ex Vaticano Codice num. 5046, tunc primum erutam. Unum admonendum superest, scilicet, quod auctor Anonymus suam rituum explanationem ab hoc Brunonis opusculo auspiciatur; ex quo inferri potest, magno illud in pretio jam tunc haberi ab Ecclesiasticis viris, ut cæteris de sacris ritibus scriptoribus præponeretur, quasi ipse ductor chorus cæterorum fuerit.

595 TRACTATUS TERTIUS.

DE SACRAMENTIS ECCLESIE, MYSTERIIS ATQUE ECCLESIASTICIS RITIBUS.

(Ex editione Taurinensi.)

(1933) Dilectissimo fratri GALTERIO, Magalonensi episcopo, Bruno Signiensis episcopus, salutem.

Cum Romæ quondam in Insula in domo episcopi Portuensis simul essemus; cumque in libro Exodi de tabernaculo testimonii, et de vestibus Aaron, typica quædam, et magni mysterii significativa lege-

C remus, cœpisti mirari tu, cœpi mirari et ego, quod aliqua illis similia adhuc in Ecclesia fieri videamus, cum jam vetera transierint, et facta sint omnia nova. Multa enim sunt in ecclesiarum dedicationibus, multa et in aliis Ecclesie sacramentis, quæ non minus quam illa, sub umbra, et figura fieri v-

(1933) Hanc inscriptionem secundam clarissimum Carolum Sebastianum Berardi tradimus, qui part. II, tom. II, p. 146, emend. Grat. ejus episcopi mentionem habet, non secundum erratam editionem

Taurinensem, ferentem : *Dilectissimo fratri Galterio Magalensi episcopo*; quæ etiam in Marchesio, aliisque editoribus legitur.

dentur. Petisti igitur a me, ut sicut illa exposueram, A
ita et ista exponere tentarem. Promisi me facturum, sed aliis negotiis impeditus; et tuæ petitionis, et meæ promissionis jam pene oblitus eram: cum Helbertus eremita, et presbyter venerabilis, a vobis ad nos veniens, id, quod promiseram, quasi debitum exigebat. Memor igitur tuæ dilectionis, quamvis multum impeditus, facere aggressus sum quod facere jussisti.

596 De consecratione ecclesie.

(1934) De sacramentis Ecclesie locuturi, prius sacramenta ipsa ponamus; postea vero quid significent, prout Dominus dederit, exponamus (1935). Quando enim ecclesia consecratur, solus diaconus eam ingreditur, januas claudens (1936), ibidem expectat episcopo responsurus. Tunc episcopus de- B
foris aquas benedicit, non sine sale, acceptoque fasciculo byssopi ex aquis, quas modo sanctificaverat ecclesie parietes ter circumendo aspergit: ter quoque cum virga pastorali januas percutiens dicit: « Tollite portas, principes vestras, et elevamini, portæ æternales, et introibit Rex gloriæ (Psal. xxiii, 8). » Cui diaconus de intus respondet dicens: « Quis est iste Rex gloriæ? (ibid.) » Et ille: « Dominus fortis, et potens, Dominus potens in prælio (ibid., 9). » Post tertiam percussorem, paucos ex ministris secum ducens ecclesiam ingreditur, cætera multitudine foris expectante. Tunc episcopus totum alphabetum in modum crucis bis in pavimento describit; ac deinde sicut prius alias aquas sanctificat, C
quibus non tantum sal, sed et cinerem quoque miscet et vinum. His autem altare, et ecclesia aspergitur, et consecratur. Postea vero super altare oleo, et chrismate fuis, lapidem ipsum episcopus ungit. (1937) Et tunc tandem ibidem reliquias ponit, atque componit. His igitur expeditis, significationes videamus. Sed prius querendum est, cur aqua benedicatur? Quare lapides et parietes aspergantur? Cur etiam potius lapides, et ipsi parietes per se non benedicantur? Cur sine aqua non sanctificantur? Cur eadem ipsa benedictio, quæ aqua datur, lapidibus non datur? Hoc totum habet significationem (1938), Audi igitur quid Dominus dicat: « Nisi quis renatus fuerit ex aqua, et Spiritu sancto, non intrabit in regnum cælorum (Joan. iii, 5). » Aqua enim lavandis corporibus idonea est: tantam virtutem accipere meruit, ut sicut corpora lavat a sordibus, ita et animas mundet a peccatis.

(1934) In edit. Taurin. deest hic titulus, quem eodd. et edit. Rom. afferunt. Apud Dacherium legitur expositio *De consecratione ecclesie*. D. Philippus Zazzera epistolam S. Brunonis ad episcopum Magalonensem omisit.

(1935) Lucas Dacherius habet: *Postea vero quid significant, exponemus.*

(1936) Idem auctor, *januas claudit.*

(1937) Hæc periocha deest in edit. Venet. Lugd. et Taurin.

(1938) Alia est cod. Vatic. lectio: *Sed prius querendum est cur aqua benedicatur, qua lapides et pa-*

Quid aqua significet.

Manifestum est itaque quod hæc aqua baptismum significet, cujus aspersione ecclesia consecratur, et quodammodo baptizatur.

Quid significet ecclesia.

Ipsa vero ecclesia eam utique Ecclesiam designat, quæ in ea continetur, id est multitudinem: unde et am ecclesia vocatur, eo quod Ecclesiam contineat. Hæc enim figura a grammaticis metonymia dicitur, quando id quod continet, ponitur pro eo quod continetur. Quale est illud, quod in Evangelio Dominus ait: « Jerusalem, Jerusalem, quæ occidis prophetas (Matth. xxiii, 31): » cum utique non ipsa Jerusalem, sed ejus habitatores prophetas occiderint. Sic etiam dicere solemus: illa domus bona est, eo quod bonos habeat habitatores; et illa mala est, eo quod mali habitatores habitent in ea. Secundum hanc igitur significationem, hæc ecclesia ex lignis, lapidibusque constructa, eam Ecclesiam designat, quæ ex vivis lapidibus ædificatur; cujus lapides non calce, sed charitate junguntur et uniantur; cujus fundamentum Christus est; cujus portæ apostoli sunt; cujus columnæ episcopi sunt et doctores, in quo unusquisque lapis tanto amplius rutilat, quanto fidelior et melior est.

Quid sal significet.

Quia igitur dictum est quid aqua, et quid domus significet, dicamus etiam cur hæc aqua sale misceatur. Cum enim Salvator noster de baptismo loqueretur, nullam salis fecit mentionem; non enim dixit, Nisi quis renatus fuerit ex aqua salsa, vel sale mixta, vel aliquid hujus modi; sed quid dixit? « Nisi quis renatus fuerit ex aqua et Spiritu sancto, non intrabit in regnum Dei (Joan. iii, 5). » Idipsum autem et de oleo, et de chrismate dici potest; sed de his alias: interim de sale dicamus. 597 Sal enim in divino eloquio frequenter pro sapientia ponitur; unde est illud: « Sermo vester sale sit conditus (Coloss. iv, 6). » Et Dominus discipulis: « Habete, inquit, sal in vobis, et pacem habete inter vos (Marc. ix, 43). » Itemque: « Vos estis sal terræ; quod si sal infatuatum fuerit, in quo condietur? » (Matth. v, 13.) Hinc etiam secundum legem (Levit. ii, 23) nulla hostia sine sale offertur, sed in omni sacrificio ponitur. Unde manifestum est, quod sal (1939) pro sapientia ponitur. Sic est enim sapientia condimentum omnium virtutum, sicut sal est condimentum omnium ciborum. Sed quæ sapientia? Non utique

rietas aspergantur, cur etiam potius lapides et parietes ipsi per se non benedicuntur; cur sine aqua non sanctificantur; cur eadem ipsa benedictio, quæ aqua datur, lapidibus non datur? Hoc totum significatio est.

In aliquibus differt Dacherius: *Sed prius, ait, querendum est cur aqua benedicatur, qua lapides et parietes aspergantur? Cur enim potius lapides ipsi et parietes prece non benedicantur? cur sine aqua non sanctificantur. In reliquis concordat.*

(1939) Edit. Rom. addit *sal*, quod deest in aliis editionibus.

sapientia mundi; quæ « stultitia est apud Deum (1 Cor. iii, 19), » sed illa sapientia, de qua Dominus ait: « Confiteor tibi, Pater Domine cœli et terræ, quia abscondisti hæc a sapientibus, et prudentibus, et revelasti ea parvulis (Luc. x, 11). » Sed vis audire quæ sit ista sapientia, quam simplex, quam facilis ad discendum? Veniat modo aliquis ad hanc aquam; veniat nunc aliquis ad baptismum, audiat hanc sapientiam, gustet de hoc sale, neque enim prius baptizatur aliquis, quam sale cibetur; hoc enim omnibus notum est; ad litteram dico. Infantibus ad fidem venientibus statim in ore ponitur sal: (1940) ut quod actu habere non possunt, habeant vel significatione sacramenti. Interrogo igitur modo aliquem hominem baptizandum: « Credis in Deum Patrem omnipotentem, Creatorem omnium visibilium et invisibilium? » dicit: « Credo. — Credis et in Jesum Christum Filium ejus, unicum Dominum nostrum natum et passum? » Inquit: « Credo — Credis et in Spiritum sanctum, sanctam Ecclesiam catholicam, sanctorum communionem, carnis resurrectionem, et vitam æternam? » Ait ille: « Credo. » Bene instructus est iste, sapiens est, et sufficienter sale cibus. Hoc est igitur sal, quod miscetur aquæ; hæc sunt prima fidei rudimenta: sine his non valet baptismus (1941). Sive enim tollas aquam, sive tollas hæc verba, non est baptismus. Hoc autem dum dico, nullum præjudicium facio infantibus, et nondum intelligentibus, qui non sua, sed aliorum fide baptizantur et salvantur. Salvantur utique, si vel prius obierint, vel ad ætatem venientes fidem pro eis promissam fideliter crediderint, et custodierint; alioquin non valet baptismatis aqua, quia non est condita (1942). Dictum est itaque quid aqua, quid sal, et quid domus dedicanda significet. Nunc autem superest ut de hyssopo dicamus, enim quo ecclesiæ parietes prædicti aqua asperguntur.

Quid hyssopus significet.

Hyssopus naturaliter in petra nascitur: « Petra autem, ait Apostolus, erat Christus (1 Cor. x, 4). » Bona herba hyssopus, quæ nascitur, et renascitur, et radicatur in Christo. Per hanc enim etsi tota fideliæ multitudo intelligi possit, præcipue tamen illi per hyssopum figurantur, qui in Christi fide radicati et fundati, ab ejus amore divelli et separari non possunt. Per quod quid melius, quam episcopus et presbyteros intelligere possumus, qui (1943) quanto majorem in Ecclesia obtinent dignitatem, tanto fir-

(1940) Videndus Theodulphus in libello De ordine baptismi cap. 5 apud Menardum in nott. ad Sacramentarium S. Gregorii M. col. 364, et ipse Menardus ad illud cap. 377, et seqq.

(1941) In hunc locum optime hæc adnotavit clar. Philippus Zazzera: « Non quod validus, inquit, non sit baptismus, ubi materia, formaque a Christo præscripta administratur, sed quod, si justitiæ et salutis gratiam spectemus, frustra suscipitur ab adulto, qui præter baptismi voluntatem, et fidem, male ante actæ vitæ penitentiam, et firmum abstinendi a peccatis propositum non afferat. » Vid. Catech. Rom. De sac. bapt. n. 35 et seqq., et D. Thom., iii p., q.

mius Christi fidei inhærere debent? Et per hos quidem spargitur aqua: per hos et ab his baptizantur fideles: his datum est perficere baptismatis sacramenta. Nec illud quidem prætereundum est, quod ter episcopus ecclesiam circumit, et, ter parietes aqua aspergit.

Quid in circuitu eundo significet.

Apparet etiam in hoc figura baptismatis. Audi igitur quid suis discipulis Dominus dicat: « Ite, inquit, docete omnes gentes, baptizantes eos in nomine Patris, et Filii, et Spiritus sancti (Matth. xxviii, 19). » Hinc est igitur quod sacri canones ter in aquam mergi præcipiunt eos qui baptizantur (1944). Quia itaque Ecclesia non potest mergi in aquas, ter ab episcopo circumeunte aspergitur aqua. Vides ergo, quam bene omnia, quæ superius dicta sunt, baptismi conveniant sacramentis? Hinc autem illud quoque videamus, quod ter cum virga pastoralis ecclesiæ januas episcopus percutit.

598 *Quid virga significet.*

Quid enim virga pastoralis, nisi sermo divinus, et prædicatio evangelica intelligitur? Quod autem sermo virga vocetur, propheta de Domino testatur dicens: quia « percutiet terram virga oris sui, et spiritu labiorum suorum interficiet impium (Isa. xi, 4). » Virga oris sermo est. Virga igitur januas percutere, est aures audientium prædicationis voce ferire: aures enim portæ sunt, per quas ad corda audientium sanctæ prædicationis verba introducimus. Unde Psalmista ait: « Qui exaltas me de portis mortis, ut annuntiem omnes laudes tuas in portis filiæ Sion (Psal. ix, 15). » Quid est enim in portis filiæ Sion, nisi in auribus et auditu fidelium? Illud quoque non vacat a mysterio, quod ter episcopus januas percutit. Numerus iste et notissimus et sacratissimus est. In omni enim dedicatione ter semper episcopus januas percutere debet; quia sine invocatione Trinitatis nullum in Ecclesia sit sacramentum. Percutiamus igitur ecclesiæ januas, et prædicationi instemus, quatenus usque ad cordis secretarium accedere, et Christi fidem adducere valeamus.

Quid litteræ.

Expositis igitur omnibus, quæ in ecclesiæ dedicatione exterius episcopus agit, hinc etiam quid interiorius faciat, videamus. Ingressus enim in ecclesiam, bis totum alphabetum scribit in pavimento. Per quod vel utrumque Testamentum, vel duplex sanctarum Scripturarum intelligentia figuratur. In his

68, art. 6 et seqq.

(1942) Nempe, et si baptismum susceperint, ad æternam vitam minime perveniunt, ex defectu operum, quæ fidem consequi debent.

(1943) Cod. Arch. Vat., quia.

(1944) Utrum trina immersio sit de necessitate baptismi agit D. Thom., iii p., q. 66, art. 8, et ex auctoritate S. Gregorii docet non esse necessarium, sed simplicem aquæ abluionem sufficere: « Quia unica immersione significatur unitas mortis Christi, et unitas deitatis; per trinam autem immersionem significatur triduum sepultura Christi; et etiam Trinitas personarum. »

etiam paucis litteris omnis scientia continetur, quæ semel in synagoga, et bis in ecclesie pavimento scribantur; Judei enim unum (1945) tantummodo recipiunt Testamentum; quod non dupliciter, ut nos, sed simpliciter tantum, et ad solam litteram interpretantur. At vero Ecclesie filii, et utrumque recipiunt, et utrumque dupliciter, id est ad litteram, et spiritualiter intelligunt. Bis igitur in pavimento corporis nostri alphabetum scribitur, si utrumque Testamentum suscipimus, et utrumque dupliciter intelligimus. Hinc est enim, quod illa animalia immunda dicuntur, quæ neque ruminant, neque ungulam findunt: illa enim animalia, quæ ruminant (notum est valde quod dico) bis eundem cibum comedunt. Cibibus animæ est lectio sacra; hanc autem his comedimus, quia semel ad litteram, et iterum spiritualiter eam exponimus et intelligimus. Ungulam quoque findere, est sacram Scripturam dupliciter interpretari: quæ ideo quidem ungula dicitur, quia in via honorum operum pedes nostros firmat et munit.

Quid quod in modum crucis scribitur.

Sed quid est, quod non in directum, sed in obliquum, et in modum crucis hæ litteræ scribuntur? nisi quia sacrarum Scripturarum intelligentiam pertingere non valet, qui crucis mysterium non recipit, et Christi passione non credit se esse salvatum. Soli enim Christiani hanc intelligentiam habent, qui crucis signaculo insigniti sunt: quibus « vicit leo de tribu Juda, radix David aperire librum, et solvere septem signacula ejus (Apoc. v, 5). » In Christi namque passione (1946) verum templi scissum est, et revelata sunt Sancta sanctorum (1947). Cætera videamus.

Quid aqua interius benedicta.

Post hæc autem episcopus aliam item aquam benedixit, cui non tantum sal, sicut priori, de quo supra diximus, sed vinum quoque cum cinere (1948) miscet. Hæc autem aqua Spiritum sanctum significat, sine cujus afflatione nihil unquam sanctificatur, et sine cujus gratia non fit remissio peccatorum. Quod autem Spiritus sanctus aqua vocetur, ipsa Veritas ostendit, dicens: « Qui credit in me, sicut dicit Scriptura, flumina de ventre ejus fluent aquæ vivæ (Joan. vii, 38). » Quod quid significet, mox Evangelista exponens ait: « Hoc autem dixit de spiritu, quem accepturi erant credentes in eum (ibid., 39). » Aqua igitur Spiritus sanctus. Et vide ordinem sacramenti: exterius aqua, interius Spiritu sancto consecratur. Hoc est enim, quod Dominus ait: « Nisi quis renatus fuerit ex aqua, et Spiritu sancto (Joan. iii, 5). » Ecce aqua, ecce Spiritus. In baptismatis igitur sacramento nec aqua sine Spiritu, nec Spiritus sine aqua, quod quidem ipse Spiritus significabat, qui in prima mundi creatione « ferebatur super aquas (Gen. 1). » Hac igitur aqua et ipsum altare, et totum interius templum aspergitur. De sale au-

tem, quod ei additur, superius dictum est. Diximus enim, quod prima fidei rudimenta significet. Poterant ista sola sufficere ad baptismi sacramentum; sed sancti Patres nostri, qui Spiritu Dei ista constituerant, voluerunt nobis satisfacere, non solum in his quæ pertinent ad virtutem sacramenti, verum etiam in illis quæ pertinent ad significationem: sufficit enim aqua, et Spiritus ad baptismi perfectionem: cætera vero, quæ adduntur, ad significationem pertinent. Non enim oleum, vel chrisma habuit Philippus apostolus, quando eunuchum baptizavit. Hæc tamen jam nunc præmittenda non sunt, quæ ad significandum aliquid, sanctorum diligent expositione, addita sunt (1949).

Quid vinum significet.

Dicamus igitur quid vinum significet. Vinum enim in hoc loco majorem, et spiritualem divinæ legis intelligentiam designat. Unde ad nuptias vocatus Salvator noster in vinum aquas convertit, quatenus majori intelligentia nos erudiret, et spiritualis novæque doctrinæ neectare satiare. Divina namque Scriptura, ad litteram intellecta, aqua est sine sapore et jucunditate; quæ si spiritualiter intelligatur, vinum fit, et quidem suavi saporis, magis suavitatis. Quod enim interest inter aquam et vinum, hoc interest inter litteram et spiritum; unde Apostolus inquit: « Littera occidit, spiritus autem vivificat (I Cor. iii, 6). » Hoc autem vinum Psalmista olim promittens ait: « Inebriabuntur ab uberitate domus tuæ, et torrente voluptatis tuæ potabis eos (Psal. xxxv, 9). » Itemque: « Calix tuus inebrians, quam præclarus est! » (Psal. xxii, 5.) Et iterum: « Hunc humiliat, et hunc exultat, quia calix Domini vini meri plenus misto (Psal. lxxiv, 8, 9). » Humiliat enim Dominus Judæum, exultat gentilem. Quare? quia ille litteram sequitur, quæ occidit: hic merum vinum et spiritualem intelligentiam bibit. Tota enim perditio Judæorum in hoc est, quod litteræ creduli spiritualem intelligentiam recipere nolunt. Unde Psalmista: « Fiat mensa eorum coram ipsis in laqueum, et in retributionem, et in scandalum, obscurentur oculi eorum, et dorsum eorum semper incurva (Psal. lxxviii, 23). » Hæc enim mensa divina Scriptura est: de cujus deliciis animæ nutriuntur, de quibus quodcumque animal comederit, vel biberit, nisi ruminaverit, non vivet. Bonum est igitur hoc vinum, sed illis bonum, qui bene, et fideliter Deo utuntur. Ad hoc enim libendum in Canticis canticorum ipse Dominus nos invitat, dicens: « Comedite, amici mei, et inebriamini, charissimi. Ego dormio, et cor meum vigilat (Cant. v, 1, 2). » Nunc igitur nos inebriari Dominus jubet, cum alibi de ebrietate fugienda dicat: « Videte ne corda vestra graventur in crapula et ebrietate (Luc. xxi, 34). » Est igitur et bona, et mala ebricitas.

(1945) Dacherius habet, *vetus*.

(1946) Cod. archiv. Vatic.: *In Christi enim morte*.

(1947) Cod. Vat., *revelata sanctorum corpora*.

(1948) Cod. archiv. Vat., *et cinerem*.

(1949) Ita definit Tridentina synodus sess. vii de Sacramentis, can. 13, Ecclesie ritus in sacramentorum administratione omnino esse observandos.

tas; neque enim potest esse nisi bonum, quod Dominus jubet; et iterum non potest esse nisi malum, quod Dominus prohibet. Bona est enim ebrietas mentis (1950). Et de vino quidem quid significet, sufficienter dictum est.

Quid cinis significet.

Restat nunc ut de cinere dicamus. Sed quid cinis, nisi poenitentia? Sedere namque in cinere, cilicio indui, poenitentium est. Hinc est enim quod de Ninivitis poenitentibus dicitur: « Quia rex ipse surrexit de solio suo, et indutus est sacco, et sedit in cinere (Jon. III, 6). » Hinc et David: « Quia cinerem, inquit, tanquam panem mandurabam, et potum meum cum oleo temperabam (Psal. CI, 10). » Hinc et Abraham: « Loquar ad Dominum meum, cum sim pulvis et cinis (Gen. XVII, 27). » Hinc et peccanti homini dicitur: « Quid superbis, terra et cinis? » (Eccli. X, 9.) Babyloniz quoque Dominus per prophetam loquitur (1951): « Descende, inquit, sede in pulvere, virgo filia Babylonis, non est solum ultra tibi (Isa. XLVII, 1). » Unde et consuetudo in Ecclesia inolevit, ut per singulos annos in initio quadragesimae capita nobis cinere aspergamus. His autem et similibus facile ostenditur, quia per cinerem poenitentia designatur. Quia igitur dictum est, quid aqua, quid sal, quid vinum, et quid cinis significet, dicamus modo quare simul misceantur, ut eorum aspersione ecclesia consecretur. Puto enim, quod sine his, quod si vel unum defuerit, populus Domini, quod est Ecclesia, neque sanctificatur, neque solvitur a peccatis. Et de aqua quidem manifestum est: Quia « nisi quis renatus fuerit ex aqua, et Spiritu sancto, non intrabit in regnum caelorum (Joan. III, 5). » De sale quoque non dubium est, quia sine fidei condimento, quod in sale significatur, nemo unquam salvari poterit, etiamsi aqua baptismatis aspergatur. Sed quid dicam de vino, per quod spiritualis intelligentia designatur. Qui qui aspersus non fuerit, quicumque de eo non biberit, vel propinantibus non crediderit, ad vitam aeternam beatitudinem non perveniet. Cineris quoque aspersione, per quam poenitentia intelligitur, **600** tam necessaria est, ut sine ea non fiat remissio peccatorum (1952): per ipsam enim pervenitur ad baptismum, ipsa est unicum et singulare refugium peccatoribus post baptismum. Unde et non immerito baptismus vocatur, dicente Evangelio de Joanne: « Quia venit in universam regionem Galilaeae praedicans baptismum poenitentiae in remissionem peccatorum (Luc. III, 3). » Dicebat enim: « Poenitentiam agite, appropinquavit enim regnum caelorum (Matth. III, 2). »

(1950) In editionibus desunt quae habet Cod. Vat., mala est ebrietas ventris.

(1951) Haec in Cod. Vat. desunt, non autem in Cod. Arch. Vat.

(1952) Hic intelligendus est S. Bruno loqui de adultis, quibus ad baptismum accedentibus necessaria est poenitentia, quemadmodum etiam docet D. Thom. 3 p. q. 68, art. IV et V., et Catechis. Rom. De sacram. bapt. n. 40.

A Sic coepit praedicatione Joannis, sic coepit praedicatione Christi. In his autem omnibus soli parvuli excipiuntur, et caeteri, qui intelligentiam non habent. Haec est igitur causa, quare haec omnia, id est aqua, sal, vinum, et cinis simul misceantur, quia, ut diximus, si vel unum defuerit parvulis, nihil caetera prosunt (1953). Quibus ita permixtis accedit episcopus ad altare, et accepto fasciculo hyssopi, hac supradicta aqua aspergit, atque sanctificat ecclesiam, et altare.

Quid altare.

Sed quid altare in templo significat? Apostolus enim dicit: « Templum Dei sanctum est, quod estis vos (I Cor. III, 17). » Si ergo templum Dei sumus, et altare habemus; altare cor nostrum est: hoc enim cor in homine, quod est altare in templo. In hoc enim altare fit sacrificium laudis, et jubilationis (1954); unde Psalmista: « Sacrificium Deo spiritus contribulatus, cor contritum et humiliatum Deus non spernit (Psal. L, 19). » In hoc altari fit commemoratio corporis et sanguinis Christi. Hinc procer ascendunt in caelum, quia ad cor respicit Deus. Hoc igitur altare aspergitur aqua, quando corda hominum evangelica praedicatione mundantur a peccatis.

Aqua est praedicatione.

Nam et praedicatione aqua est, secundum illud: « Omnes sitientes, venite ad aquas (Isa. LV, 2). » Itemque: « Aqua profunda verba ex ore viri (Prov. XVIII, 4). » Et item (1955): « Reputetur ut pluvia eloquium tuum (Deut. XXXII, 2). » Hac igitur aqua, id est evangelica praedicatione, et a S. Spiritu sanctificatione cordis altare, et totus homo mundatur et sanctificatur. Ecce altare aspersum est, aquis baptizatum est. Restat igitur ut confirmetur, et chrismate liniatur. Hoc enim in hominibus ipsis fieri videmus. Prius enim baptizantur, et sic postea chrismate confirmantur.

Quid oleum.

Dicamus igitur quid oleum, et chrisma significet. Non enim sine causa jam baptizati, et a peccatorum sorde mundati oleo unguuntur, et chrismate. Oleum enim misericordiam designat quam qui non habet, id ipsum amisit, quod baptizatus est. Unde ipsa (1956) Veritas ait: « Si non miseritis hominibus peccata eorum, nec Pater vester dimittet vobis peccata vestra (Matth. VI, 15). » Hinc est quod servus ille damnatus, qui centos denarios conservo suo dimittere noluit, dicente Domino: « Serve nequam, omne debitum dimisi tibi, quoniam rogasti me: nonne ergo oportuit et te mise-

(1953) Cod. Vat. legit parum vel nihil. Editiones omnes, nihil caetera prosunt.

(1954) Daeheries, sacrificium laudis et tribulationis.

(1955) Cod. Vat. et Cod. Arch. Vat. habent: Expectetur. Vulgata tamen ex vers. LXX legit: Fluat ut ros eloquium tuum.

(1956) In Codd. Vaticanis ipsa non legitur.

veri conservi tui, sicut et ego tui miseris sum? » (Math. xviii, 32.) Bene autem oleum misericordiam significat, quia sicut illud in liquoribus, ita et misericordia in bonis operibus superior est. Quemcunque enim liquorem in oleum fundas, oleum semper desuper natat. De misericordia quoque scriptum est: « Suavis Dominus universis, et misericordia ejus super omnia opera ejus (Psal. xiv, 5). » — « Superexultat enim misericordia iudicium (Jac. ii, 13). » Hinc est etiam quod Dominus ait: « Misericordiam volo, et non sacrificium (Math. ix, 13). » Multa sunt, quæ de misericordia dici possunt. Siquidem « Misericordia Domini plena est terra (Psal. xxxii, 5). » — « Sed quis sapiens, et custodiet hæc, et intelliget misericordias Domini? » (Psal. cvi, 43.) Ilac igitur ungtur, hoc oleo liniatur altare cordis nostri, ut semper misericordiam memores, aquæ aspersionem, et baptismi regenerationem non amittamus. Quid enim prodest, quod hyssopo aspersi, et a sacerdotibus baptizati sumus, si Pater noster, qui in cælis est, non diriserit nobis peccata nostra (1957)? Semper igitur in misericordiam oleo natent corda nostra, quatenus nobis dimittantur peccata nostra. Hæc autem de oleo.

601 Quid balsamum

Si hoc balsamum addamus, fit chrisma quo reges ungtur et sacerdotes, balsamum enim tunc jungitur oleo, quando bonus odor additur misericordiam. Sed quid est bonus odor? Lætitia spiritualis et bona voluntas. Unde Apostolus ait: « Qui miseretur in hilaritate (Rom. xii, 8). » — « Hilarem enim datorem diligit Deus (II Cor. ix, 7). » Tali igitur chrismate ungtur Christiani, ut vero nomine vocentur Christiani, quoniam Christianus a Christo, et Christus a chrismate dicitur. Ille enim tali chrismate unctus est, qui vitæ honestate et merito sanctæ conversationis longe circumquaque suæ bonæ famæ spargit odorem. Unde Apostolus: « Christi, inquit, bonus odor sumus Deo, qui odorem notitiæ suæ manifestat per nos in omni loco (II Cor. xiv, 15). » Sic igitur Ecclesia consecratur; sic Dei populus innovatur, benedicitur et sanctificatur.

Quid significet consecratio chrismae et olei.

Nunc autem dicendum est cur in olei et chrismae consecratione ter super eam episcopus halat. Legimus enim in Evangelio quod Dominus in discipulos insufflavit, dicens: « Accipite Spiritum sanctum: quorum remissio peccata remittuntur eis, et quorum retinueritis, retenta sunt (Joan. xx, 22). » Hic igitur halitus illam insufflationem significat, qui ideo ter quidem fit, quia Spiritus sanctus a Patre Filioque procedit, et a seipso non venit. Poterat enim Salvator noster sine omni insufflatione dare Spiritum sanctum, quem ideo insufflando dedit, ut ab ipso quoque, sicut et a patre ejus procedere in-

telligamus. Quamvis enim nesciamus, quomodo Spiritus sanctus a Patre Filioque procedat (hoc enim in hac vita, in qua non videmus nisi per speculum et in ænigmate, nulli revelatur), certissime tamen scimus, et nullatenus dubitamus eum procedere a Patre et Filio, id est de substantia Patris et Filii. Hoc enim ei proprium est et de nulla alia substantia procedit, a nullo alio mittitur et a nullo alio datur Spiritus sanctus. Datur enim officio sacerdotum, sed non a sacerdotibus: sic enim adest virtus Christi per insufflationem, quæ fit a sacerdotibus in honorem significationis Spiritus sancti, per verba quæ dicuntur in nomine suo (1958).

Quid cerei.

Duodecim autem cerei duodecim apostoli sunt, quorum doctrina fugatæ sunt tenebræ, quorumque prædicatione illuminatus est mundus. Lapis autem altaris non solum Christum, sed Christi quoque membra significat. De quo lapide scriptum est: « Erexit Jacob lapidem in titulum fundens oleum desuper (Genes. xxviii, 18). » De quo et Psalmista: « Speciosus forma præ filiis hominum, diffusa est gratia in labiis tuis. Dilexisti justitiam et odisti iniquitatem, propterea unxit te Deus, Deus tuus, oleo lætitiæ præ consortibus tuis (Psal. xlii, 3). » Ergo non solum ipse, sed et consortes ejus per ipsum oleo lætitiæ uncti sunt. Unde manifestum est, quia in illo lapide et ipse significatur et membra ejus.

Quia vero sanctorum reliquiæ in altari ponuntur, altare quoque cordis nostri sine sanctorum reliquiis esse non debet, sanctorum namque reliquias in corde gestamus, si eos in mente habemus; si eorum dicta et exempla tenemus, et eorum verba memoriam commendamus. Beata illa altaria, beata illa corda, quæ tales reliquias suscipere meruerunt. Quantas nobis beatus Paulus reliquias reliquit; quantas et alii sancti reliquerunt? Quibus utrumque nostri cordis altare repletur et condiatur. Hæc autem de consecratione ecclesiæ dicta sufficiant.

De ritu in conferendo baptismate.

His igitur ita dispositis, dicendum est qualiter hæc sacramenta suscipiet qui ad fidem noviter venit; is enim, qui ad Ecclesiam venit, prius de fide interrogatur. Qui postquam se credere respondet, sacerdos ei in faciem insufflat, ut Spiritus sanctus ingrediatur et a Spiritu sancto malignus spiritus ejiciatur (1959). Adest enim, ut modo diximus, Spiritus sanctus, non solum verbis, quæ dicuntur in nomine suo, verum etiam significationibus, quæ sunt in honore suo. Deinde in Ecclesiam introducit et fidelium populo sociatur; ac sacerdos ei salem ponit in ore, per quod quid significetur superius diximus. Hoc enim sal prima fidei documenta significat, sine quorum condimento insulsus est omnis homo. Postmodum vero ejus nares et aures

(1957) Hæc quæ in utroque Cod. Vat. habentur in Bacherio desunt.

(1958) Cod. Vat. editus a cl. Zazzera habet: *Quæ fit a sacerdotibus in honore et Spiritus sui san-*

ctificatione, sicuti per verba quæ dicuntur in honore suo.

(1959) Cod. Vat.: *Ut spiritus superbus pellatur, et a S. Spiritu, etc.*

cum saliva tangit, quod ipse Dominus et Salvator 602 A noster tunc nobis exposuit, quando exiens de sinibus Tyri et veniens per Sidonem ad mare Galilææ savavit hominem surdum et mutum : expuens enim tetigit linguam ejus, et ponens digitos suos in auricula ejus dicit : « Epheta, quod est adaperire, et statim, » ut ait evangelista, « aperta sunt aures ejus, et solutum est vinculum linguæ ejus, et loquebatur recte (Marc. vii, 35). » Saliva igitur Christi, dulce do est verborum defluentium ex ore Christi, et ipsa divinitas Christi non sanat. Nares itaque ei tanguntur, ut divinam veritatem suscipiat, qua bonum a malo discernat, odorem et sanam doctrinam separare valeat a fetore hæreticæ pravitatis. Hinc enim Ecclesiæ dicitur : « Nasus tuus sicut turris Libani, quæ respicit contra Damascus (Cant. vii, 4). » Tanguntur autem et aures, ut verbis evangelicis pateant, et vanas, et inutiles fabellas a se repellant. « Corruptunt enim honos mores colloquia prava (I Cor. xv, 35). » Deinde ad baptismum veniens prius in pectore, et inter scapulas oleo ungitur, quatenus intelligat, sine misericordiæ oleo, etiamsi baptizatur, se tamen Deo placere non posse. Et de oleo quidem superius diximus. Bene autem quidem in pectore ungitur, ubi est cor, memoria, et ratio, et intellectus : quatenus semper misericordiam in corde habeat et nunquam pietatis et misericordiæ obliviscatur. Sed quia non sufficit ut misericordia in mente solummodo habeatur, nisi et corpore exerceatur, ungitur etiam et inter scapulas, ut audiat Apostolum dicentem : « Alter alterius onera portate, et sic adimplebitis legem Christi (Galat. vi, 2). » In scapulis, et super humeros feruntur onera. Hoc enim ipse Dominus ostendit, dicens de Phariseis : « Qui alligant onera gravia et importabilia, et imponunt in humeros hominum (Math. xxiii, 4). » Oleum igitur a corde transfertur ad scapulas, quando misericordia, quæ mente concipitur, opere perficitur. De baptismo autem satis superius dictum est.

Postquam autem baptizatus est homo, suscipit vestem candidam, per quam interioris et exterioris hominis castitas et puritas signatur, audiatque Scripturam dicentem : « Omni tempore sint vestimenta tua candida (Eccli. ix, 8). » Ungitur autem et chrismate a sacerdote in vertice, in quo simul nomen Christi et humilitatem suscipiat. Utrumque enim et Christus, et Christianus a chrismate nominatur. Et bene quidem signum crucis, et nomen humilitatis in vertice describitur, ubi ipsa superbia sedere vi-

debat; semper enim superbia superioris appetit. Unde inclinato capite humiles, et recta cervice superbos stare videmus. Illos humilitas inclinat, illos superbia erigit. Sed quid dicit Scriptura? Verumtamen « Deus conquassabit capita inimicorum suorum, super verticem capilli perambulantium in delictis suis (Psal. lxxvii, 22). » Hac igitur unctione superbia tollitur et humilitas commendatur.

De confirmatione.

Nunc autem sola confirmatio restat, quæ ab episcopis fieri jubetur, in qua totius Christianorum religionis mysterii plenitudo completur. In baptismo namque per Spiritum sanctum datur remissio peccatorum. Hic autem ipse Spiritus invitatur ut veniat, et domum ipsam quam sanctificavit, defendere et habitare dignetur. Nam et ipsi apostoli post baptismum acceperunt Spiritum sanctum, quem utique in ipso baptismo jam acceperant in remissionem peccatorum. Neque enim credendum est eos baptizatos non fuisse (1960), qui et alios baptizabant, et ipsum Dominum dixisse audierant : « Nisi quis renatus fuerit ex aqua et Spiritu sancto, non intrabit in regnum Dei (Joan. iii, 5). » Acceperunt autem iterum Spiritum sanctum, quo ligarent et solverent a peccatis. « Insufflavit enim Dominus in eos, » ut ait evangelista, « et dixit : Accipite Spiritum sanctum : quorum remiseritis peccata, remittuntur eis, et quorum retinueritis, retenta sunt (Joan. xx, 22). » Receperunt et iterum in die Pentecostes, ad totius virtutis et scientiæ perfectionem. Ad cuius utique similitudinem et significationem hæc ultima confirmatio fieri jubetur. In quo manifestum est quod hoc sacramentum non iteratur, siquidem propter aliud, et aliud datur. (1961) Quamvis enim prius in vertice et postea in fronte chrismate ungitur, non tamen iteratur chrismatis sacramentum, quia ut superius ostendimus propter aliud, et aliud sit, sicut et baptismum iterari non dicimus cum toties aqua aspergamur. Ibi enim reiteratur sacramentum, ubi id ipsum datur propter idem ipsum. Veluti si quis baptizatus iterum in aquis baptismatis mergetur, 603 quatenus ab originali et aliis peccatis solveretur; aliter enim non rebaptizatur, etsi multoties aliquis baptismatis aquis mergatur. Hæc autem ultima consignatio (1962) ideo quidem in fronte sit, quia perfectiorum est, non in occulto, sed palam, et in manifesto Christi nomen semper habere (1963). Hinc est, quod Joannes apostolus ait : « Vidi supra montem Sion agnum stantem, et cum eo centum-

tus fuerit ex aqua, et Spiritu sancto non intrabit in regnum cælorum. »

(1961) D. Thom. iii, p. q. 72, art. 1, ita confirmationem a baptismo distinguit : *Vitam spirituales homo accipit per baptismum, qui est spiritualis regeneratio. In confirmatione autem homo accipit quasi quamdam perfectam ætatem spiritualis vite.*

(1962) Cod. Val., confirmatio.

(1963) Quare in administranda confirmatione unctio chrismatis fiat ab episcopo in fronte, vid. D. Thom. iii, p. q. 72, art. 9, in corp.

(1960) S. Aug. in epist. 265 al. 108, ad Selenianam de baptismo et poenit. Petri n. 4, tom. II, col. 897, edit. Paris. hæc habet : *Scriptum est, quando baptizatus sit apostolus Paulus, et scriptum non est, quando baptizati sint alii apostoli: verumtamen etiam ipsos baptizatos intelligere debemus, quemadmodum scriptum est, quando baptizati sint plebes Ecclesiarum in Jerusalem et Samaria, quando autem baptizati sint alie plebes gentium, quibus apostoli epistolas miserunt, non est utique scriptum, et tamen etiam ipsas baptizatas utique minime dubitamus propter illam sententiam: « Nisi quis rena-*

quadraginta quatuor millia, habentes nomen ejus, et nomen Patris ejus scriptum in frontibus suis (Apoc. xvi, 1). » Stare enim, et in monte stare, et eum agno stare perfectorum est. Ipsi enim apostoli, antequam ungerentur, nondum stabant, nondum perfecti erant, adhuc timebant et nondum Christi nomen in fronte gerebant (1964).

De vestibus episcopalibus: quid significant vestimenta episcopalia (1965).

Expositis omnibus, quæ superius dicta sunt, de vestibus sacerdotalibus, et quid sandalia, quid amictus et ephod, quid cinctorium et subcinctorium, quid orarium et tunica, quid dalmatica et planeta, quid pallium et acus, quid mitra, quid manipulus significant, videamus. Legimus in Evangelio Christi discipulos sandaliis caleceatos a Domino missos (Marc. vi, 9): caleceatos utique in præparatione Evangelii pacis. Si enim caleceati non essent, quomodo supra serpentes et super scorpiones calcare potuissent. Respiciant igitur sandalia episcopi, respiciant calceamenta apostolica, cogitent cur ita caleceati sint, imitentur eorum exempla, quorum imitantur calceamenta; instent prædicationi, quatenus et ipsi caleceati sint in præparatione Evangelii pacis. Hæc calceamenta non sunt honoris, sed laboris; non ad quiescendum, sed ad iter agendum calceantur, qui calceantur. Hæc est igitur causa cur sandaliis episcopi utantur.

De amictu et ephod.

Amictus autem, et ephod, et cætera indumenta sacerdotalia, quæ ex lino conficiuntur, pene eandem C significationem habent. Significant enim, utriusque hominis castitatem et puritatem, quæ quia præ cæteris candida sunt et frequentius abluuntur. Eandem significationem habent in Novo, quam habuerunt in Veteri Testamento. Et amictus quidem, quo et collum stringitur et pectus tegitur, interioris hominis castitatem designat; tegit enim eor, ne cogitet vanitates; stringit collum, ne inde ad linguam transeat mendacium. His enim duobus, id est cogitationibus et mendacio corruptitur anima; his amittit castitatem et incipit fornicari. Unde ipse Dominus ait: « Quæ autem ex corde exeunt, hæc sunt, quæ coinquinant hominem; ex corde enim exeunt cogitationes male, adulteria, furta, perjuria, homicidia, et similia: hæc sunt, quæ coinquinant hominem: non lotis manibus manducare non coinquinat hominem (Math. xv, 18-20). » Sentiat igitur cor lineum amictum et candidum indumentum, quo premitur et intelligat quod in eo significatur; et sic semper castitatis, et munditiæ amor luxuriosis, et

(1964) Id. cod. Vat. perfectiorem lectionem habet: « Ipsi enim apostoli antequam ungerentur, antequam, Spiritu sancto confirmarentur, nondum stabant, nondum perfecti erant; adhuc timebant, et nondum Christi nomen in frontibus gerebant. Hæc autem confirmatio septem diebus observari debet, propter seipsum gratiam Spiritus sancti. »

(1965) Post. S. Brunonem Signiensem plures sunt

A iniquis cogitationibus non corrumpatur; quod si aliquando corruptum fuerit, ne male tamen cogitata foris erumpere valeant, lineus amictus collum cingit et stringit. Semper igitur collum episcopi lineo stringatur amictu, quatenus eloquia ejus sint eloquia casta, et inde mendacium transire non valeat. Similiter autem et per ephod castitas corporis figuratur; quod in renibus quidem cinctorio stringitur, quia ibi præcipue luxuria dominatur (1966). Unde ipsa Veritas ait: « Sint lumbi vestri præcincti (Luc. xii, 15). » Lumbos enim præcingere est luxuriam impetus castitatis imperio refrenare. Hinc et de diabolo dicitur: « Virtus ejus in lumbis ejus, et fortitudo illius in umbilico ventris sui (Job iv, 11). » Necesse est igitur, et ephod, id est virtus, et fortitudo B castitatis illis in locis stringatur, et figuratur, in quibus maxima luxuria dominatur. Cinctorium enim significat legem et justitiam, quia sicut cinctorium sustentat vestes, ne a stercore terræ tangerentur; sic lex et justitia constringunt fideles, ne vergant animam ad mundi hujus delicias. Ab hoc autem C 604 cingulo, sive cinctorio duplex subcinctorium pendet, quia duo sunt, quibus castitas roboratur et sine quibus difficile conservatur, id est oratio et jejunium. Attendant igitur ad subcinctorium episcopi, instent jejunio et orationi: his armis se defendant ab impetu libidinis et spiritu fornicationis: « Hoc etenim genus non eiecit, nisi in oratione, et jejunio (Math. xvii, 11), » Domini verba sunt.

De orario.

Sed quid per orarium intelligimus, nisi id quod Dominus ait: « Tollite jugum meum super vos, et discite a me quia mitis sum et humilis corde, et invenietis requiem animabus vestris; jugum enim meum suave est, et onus meum leve (Math. ix, 28). » Orarium itaque simul jugum, simul et onus est; unde fit ut sacerdotibus circa collum et supra pectus in modum crucis, ut semper memoriam Crucifixi habeant, et diaconibus supra humeros ponatur; ut enim collo portatur jugum, sic et humeris onera portantur. Lege in Levitico, et videbis solos Levitas ferendis oneribus destinatos (Levit. i et ii). Vocatur autem orarium, quia quamvis sine aliis indumentis sacerdotalibus et baptizare, et consignare, et alia multa orando facere liceat, sine orario tamen, nisi magna necessitate cogente, nihil horum agere liceat. Et quod extenditur usque ad pedes, virtus humilitatis et perseverantiæ exprimitur.

De tunica.

Tunica autem in Veteri Testamento hyacinthinis solummodo erat et alterius coloris non erat, per quam

scriptores, qui de vestibus pontificalibus, seu sacerdotalibus egerunt, quos Philippus Zazzera recenset pag. 379. S. episcopus ergo lumen cæteris prætulit, ut quæ in ritu sacrorum vestimentorum mystice continentur, explicarent.

(1966) Ephod significat indumentum sacerdotale, quod in Exodo et in Levitico dicitur superhumerali, quasi sit indumentum.

angelica vita et celestis conversatio designatur. Caeli namque colorem habent hyacinthi (1967). Et tali quidem tunica Apostolus indutus dicebat: «Nostra conversatio in caelis est (Philip. III, 20).» Ad hanc igitur tunicam respiciat episcopus, totusque mente et desiderio ad celestia transferatur. Si enim candida fuerit, significat, quod omnes, qui Scripturarum cibus Ecclesiae subministrant, candidi esse debent et inmaculati. Si autem alterius coloris tunica fuerit, sit et alterius significationis.

De dalmatica.

Dalmatica (1968) vero magis ad ornatum quam ad significationem pertinere videtur, quae et post alia indumenta sacerdotalia inventa esse probatur. Fimbriae tamen, quae in dalmaticis a sinistro latere pendunt, hujus vitae impedimenta, superfluitates et sollicitudines significare possunt; quae, quoniam in altera vita non sunt, merito neque fimbriae in dextero latere ponuntur; per dexteram namque, et sinistram utramque vitam significari usitatissimum est, unde et illud: «Laeva ejus sub capite meo, et dextera illius amplexabitur me (Cant. II, 6).» Qui igitur dalmatica imbutur, utriusque vitae recordetur, eligat meliorem, illam videlicet quae impedimenta, superfluitates, curas et sollicitudines non habet.

De planeta.

Sed quid planeta, quae et casula vocatur, nisi charitatem significat (1969)? Unde et merito superior est. Siquidem Deus charitas est. Haec enim vestis omnia alia vestimenta intra se claudit et continet, sicut et in charitate omnia legis et prophetarum mandata continentur, dicens Apostolo: «Plenitudo legis charitas est (Rom. XIII, 10) (1970)», et Dominus in Evangelio: «Diliges Dominum Deum tuum ex toto corde tuo, et proximum, sicut teipsum: in his duobus mandatis universa lex pendet, et prophetae (Matth. XXII, 37 et seqq).» Quia igitur planeta omnia alia vestimenta continet intra se, merito illam virtutem significat, quae omnia legis et prophetarum mandata continet in se.

Quid pallium significet.

Restat nunc ut de pallio dicamus, per quod simul utrumque et superhumerali et rationale (1971) intelligimus. Quia enim super utramque pontificis humerum jacet, superhumerali dicitur. Quia vero inde descendens in ipso pontificis pectore jungitur, rationale vocatur. Habebat enim Aaron superhumerali et rationale, quae catenulis aureis simul jungebantur; et superhumerali quidem ab humero usque 605 ad humerum extendebatur. Rationale vero quadrangulum erat et duplex, sicut et pallium duplex est. Habebat autem mensuram palmi tam in longitudine quam in latitudine, quae mensura pectori pontificis

ornando et operiendo sufficeret. Habet igitur pallium eandem cum superhumerali et rationali significationem, quamvis eandem non habeat compositionem. Dicamus itaque quid superhumerali et quid rationale significet, et hoc breviter, quia de his sufficienter in Exodo diximus. Quid enim superhumerali, quo humeri episcopi ornantur et onerantur, nisi episcopalis dignitatis onus significat? Magnum onus est dignitas episcopalis: isti humeri totius Ecclesiae onera ferre, et oves languidas et populi peccata ferre debent. Illi episcopi superhumerali non habent, qui aliorum onera ferre recusant: quales erant illi de quibus Dominus ait: «Alligant onera gravia, et importabilia, et imponunt in humeris hominum, digito autem suo nolunt ea movere (Matth. XXIII, 4).»

Summus autem Pontifex ille noster tali superhumerali ornatus erat, qui relictis ovibus nonaginta novem, unam, quae perierat, quaerere venit, quam inventam propriis humeris imposuit et ad pascua reduxit. Rationale vero quid significet, et nomine ipso et loco super quem ponitur, intelligi potest. Ponitur enim super pectus pontificis, ad cordis thesaurum et sapientiae secretarium custodiendum. Hoc enim rationale super pectus habet ille, qui dicebat: «In corde meo abscondi eloquia tua, ut non peccem tibi (Psal. CXVIII, 2).» Ubi est enim rationale, ibi est ratio, et sapientia, et scientia; hoc enim rationale significat. In quo igitur pectore et corde ista non fuerint, ibi rationale poni non debet: si enim ponitur, inutile est et quasi sigillum nihil custodiens. Dicitur autem rationale iudicii; ut qui eo utitur rationabiliter iudicet, sapienter iudicet, vera iudicet, nihil temere, nihil incaute, nihil inordinate iudicet. Haec autem de rationali et superhumerali dicimus, quatenus per haec, quid pallium significet intelligatur. Est autem pallium in sinistra duplex, quia quandiu in hac vita sumus, quae per sinistram significatur, dupliciter carere non possumus, siquidem nunc prosperis extollimur, nunc adversis frangimur; nunc terrena petimus, nunc caelestibus adhaeremus; nunc carni, nunc menti servimus. In dextera vero pallium duplex non est, quia in altera vita dupliciter nulla est; ibi enim est prosperitas sine adversitate, gaudium sine tristitia, felicitas sine miseria; illa igitur vita caret dupliciter, non habens maculam neque rugam. Fit autem pallium ex lana, vili scilicet materia, ut habeat pretium non a se, sed in eo quod significatur in se, ut non ad ornandum, sed ad aliquid significandum indui intelligatur.

De vittis.

Vittas autem, quae in pallio positae ante, et retro, rationale et superhumerali ad inferiora trahunt, hu-

Fimbriae, etc.

(1969) Edit. Venet. Lugd. et Dacherius habent designat.

(1970) Plenitudo ergo legis est dilectio. Ita D. Paulus ad Rom. XIII, 10.

(1971) Cod. Vat., significatur.

(1967) Cod. Vat., hyacinthinum.

(1968) Cod. Vat. his incipit huiusmodi explicationem: «Per dalmaticam, quae candida duabus lineis coccineis ante, et retro, a summo usque deorsum decoratur, mentis munditia cum utriusque Testamenti praedicatione, et Dei, et proximi designatur dilectione, quibus fulgere debet sacerdos et diaconus.

ius vitæ curas et sollicitudines significare putamus, quibus et cor et humeri pontificis sic acerbissime gravantur et impediuntur, ut a proprio statu eum avertant, et vana quædam et transitoria eum cogitare et portare compellant. Ilas igitur vittas inspicat episcopus, et earum iniquo gravamine cor humerosque excutiat.

De acu.

Acus autem non ad pungendum, id est non propter vitæ hujus punctiones, ut quidam putant, sed ad planetam palliumque jungendum inventæ sunt. Quædam ansuke antiquitus in planeta positæ erant, quibus acus inferebantur et pallium simul cum planeta firmabant, ne a suo loco pallium moveretur. Possimus autem per acus, quia tres sunt, fidem, spem et charitatem intelligero, sine quibus pallium ab episcopo teneri non potest. Qui igitur habet pallium, habeat et acus, quibus liget et stringat, et teneat pallium. Et de pallio quidem tantum nos dixisse sufficit.

De mitra.

Mitra autem, quia linea est (1972), castitatis eandem munditiamque significat, sicut et amictus et ephod, de quibus superius dictum est. Bene autem totus a capite usque ad pedes lino 606 episcopus operitur, quia omnis ejus honor et gloria, castitas et munditia est. Hoc autem ornamentum multum erat capiti necessarium, quia ibi sunt quinque corporis sensus, quibus corruptis facile castitas violatur. Unde Psalmista: «Averte, inquit, oculos meos, ne videant vanitatem (Psal. cxviii, 57).» Et beatus Job: «Pepigi,» inquit, «cædus cum oculis meis, ne cogitarem de virgine (Job xxxi, 1).» Ne igitur sensus episcopi violentur, merito mitra castitatis ejus caput ornatur et operitur.

De manipulo.

Sed quid per manipulum, nisi bona opera intelligamus? Unde et illud: «Euntes ibant, et stebant mitentes semine sua, venientes autem venient cum exultatione portantes manipulos suos (Psal. cxxv, 6).» Cogitet igitur episcopus quid in ejus manu sinistra manipulus significet, ne quando bonæ opera-

(1972) De Mitra linea Josephus Catalanus in Prolegom. in Pont. Rom. cap. 19, de Mitra tom. I, pag. 24. Mitra usus, inquit Cæremoniale episcoporum, lib. I, cap. 17, § 1, antiquissimus est, ut ejus species triplex est; una quæ pretiosa dicitur, quia gemmis, et lapidibus pretiosis, vel laminis aureis, vel argenteis contexta esse solet, altera auriphrygiata sine gemmis et sine laminis aureis, vel argenteis, et sed vel ex aliquibus parvis margaritis composita, vel ex serico albo, auro intermixto, vel ex tela aurea simplici sine laminis et margaritis. Tertia simplex vocatur sine auro, ex simplici serico Damasceno, vel alio; aut etiam linea, ex tela alba confecta rubeis lacinis, seu frangiis et vittis pendentibus. Vid. plura loco cit. art. 15. His locum hunc illustravit cl. Zazzera pag. 396.

(1973) «Priscis temporibus sudarium quoque appellabatur: tunc enim sudarium seu linteolum in læva gestabant ad sudorem vel lacrymas extergendas, et præcipue ad vasa polienda.» Ita Zazzera.

tionis in presenti vita, quæ per sinistram significatur, obliviscatur. Nisi enim aliquid significaret, ridiculum quoddam videretur esse in manu manipulum ferre. «Est igitur hoc, sicut scriptum est, signum aliquod de manu nostra, et quasi appensum quid ante oculos nostros (Exod. xiiii, 16) (1973).»

De chirotecis.

Quæris fortasse cur manus quoque chirotecis induantur? Breviter respondeo: ut castæ sint, mundæ sint, et ab omni sorditate immunes et nitidæ sint.

De annulo.

Annulus quoque in digito episcopi quoddam signum esse videtur, per quod Christi vicarius esse intelligitur, ut ejus sponsam, quæ est Ecclesia, regat et custodiat. De hoc enim sponso et sponsa Joannes loquitur, dicens: «Qui habet sponsam sponsus est (Joan. iii, 29);» amicus autem sponsi quis?... Est igitur episcopus et amicus, et vicarius sponsi: quod si vicarius est, et ipse quodammodo sponsus est.

De summo pontifice.

Summus autem pontifex propter hæc et regnum portat (sic enim vocatur) et purpura utitur, non pro significatione, ut puto, sed quia Constantinus imperator olim beato Silvestro omnia Romani imperii insignia tradidit (1974). Unde et in magnis processionibus omnis ille apparatus pontifici exhibetur, qui quondam imperatoribus fieri solebat. Hæc autem de vestibus sacerdotalibus dicta sint.

De consecrationibus episcoporum.

Nunc autem dicendum est quid in episcoporum consecrationibus Evangeliorum liber humeris impositus, et capitulis, et manuum unctio designet. Hæc enim sub figura fieri videntur; non autem ad sortes quærendas, ut stulti opinantur. Evangeliorum liber ejus, qui consecratur humeris imponitur, ut per hoc intelligatur cui labori et oneri subjicitur (1975), et ut pondus prædicationis eum circumquaque ferre non pigeat. Et quia non solum episcopus, sed et rex in Ecclesia constituitur, secundum antiquorum consuetudinem, ejus caput ungitur ejusque corona chrismate consecratur. De hoc enim unguento scriptum est: «Sicut unguentum in capite, quod descendit in

(1974) His, quæ ex Brunone decerpit auctor explicationis divinarum officiorum a Philippo Zazzera editus, hanc idem apponit adnotationem pag. 396. Dominicus Georgius de Liturgia Roman. pontif. cap. 27, tom. I, pag. 240, hæc habet: «Vulgus scriptorum originem hujus regni gestandi deducendum ab ementia Constantini donatione putat, adeoque primum S. Silvestrum usum fuisse. Daniel Papebrochius hanc originem minime referendam esse spurie Constantini donationi acriter contendit, licet exordia deferendæ tiaræ S. Silvestro adscribat, qui propria electione pileum sumpserit Romano more, seu libertatis symbolum eunque auro phrygio, seu diademate exornavit, qua ad caput accedit ad regale sacerdotium; sacerdotum omnium maximo collatum a Christo significandum. A Bonificio vero VIII aliam coronam additam, ut regi spiritualis ac temporalis prærogativam exprimeret; tertiam vero mystici numeri causa ab Urbano V additam.»

(1975) Cod. Vat., ut per hoc intelligit cui labori et oneri subjiciatur.

barbam, barbam Aaron (*Psal.* cxxxii, 2). » Firmissime autem credendum est, quod hac unctio, et Christi benedictionem et Spiritus sancti majorem gratiam suscipiat. Unguntur autem et manus, ut quaecunque benedixerint benedicantur, et quaecunque sanctificaverint, sanctificentur. Hæc autem unctio in episcopo otiosa esse non debet. Ungitur exterius, ungitur et intus: **607** ungitur in capite, ungitur et in mente; nam et mens caput est; caput utique, sed melioris et interioris hominis. De hoc enim capite Dominus ait: « Tu autem cum jejunas, unge caput tuum (*Math.* vi, 17). » Unge, inquit, sed quo oleo? non olivæ, sed misericordiæ. Ungatur igitur mens pietatis et misericordiæ oleo, ut bonæ vitæ et sanctæ conversa-

tionis longe circumquaque cunctis suavem et delectabilem spargat odorem. Quæ enim mens tali oleo uncta fuerit, omnium miserebitur et super omnes cordis compassione movebitur. Sed quia non sufficit mente tantum et voluntate misereri, ungitur et manus, ut misericordia, quæ mente concipitur, manibus quoque exerceatur. Ungantur igitur manus episcopi pietatis et misericordiæ oleo; nomini claudantur, omnibus aperiatur. Audiat quid de Ecclesia dicitur: « Manum suam aperuit inopi, et brachium suum extendit ad pauperem (*Prov.* xxxi, 20). » Manus arida, manus avara, manus tenacitate contracta non potest aperiari. Ungatur igitur et sanetur; ungitur et aperiatur, et indigentibus elemosinas largiatur.

S. LEONIS PAPÆ IX VITA

AUCTORE S. BRUNONE.

Bruno Signiensis episcopus omnibus fidelibus et catholicis universis.

Gratia (1976) vobis, et pax a Deo Patre nostro, et Deo nostro Jesu Christo. Psalmista loquitur, dicens: « Magnificate Dominum mecum, et exaltemus nomen ejus in idipsum (*Psal.* xxxiii, 4). » Qua in re manifestissime docet, ut nos quoque ad Dei laudem et magnificentiam, quoscunque possumus, iuvemus. Omnis enim laus, omnis virtus et gloria sanctorum ad illum refertur, qui est mirabilis in sanctis suis; qui suis quoque discipulis ait: « Sine me nihil potestis facere (*Joan.* xv, 7). » Ipse in singulis coronatur et in omnibus honoratur, ipse in eis loquitur, ipse in eis pugnat et vincit. Unde et ipsi fideles, et servi ejus non immerito dicunt: In Deo faciemus virtutem (*Psal.* cvii, 14), et ipse ad nihilum deducet inimicos nostros. Laudemus ergo sanctos Dei, honoremus amicos Dei: siquidem ipse laudatur, et magnificatur in eis, qui hanc tantam gloriam, virtutes et magnificentiam dedit eis. Rogo ita-

que, magnificate Dominum mecum, et in hac tanta solemnitate Beati Leonis summi pontificis et universalis papæ exaltemus nomen ejus in idipsum.

Mundus (1977) totus in maligno positus erat; defecerat sanctitas, justitia perierat et veritas sepulta erat: regnabat iniquitas, avaritia dominabatur; Simon Magus Ecclesiam possidebat, episcopi et sacerdotes voluptatibus et fornicationi dediti erant. Non erubescabant sacerdotes uxores ducere, palam nuptias faciebant, nefanda matrimonia contrahabant, **608** et legibus eas dotabant, cum quibus secundum leges, nec in una domo simul habitare debebant. Sacri namque canones nullas alias mulieres simul cum hoc ordine habitare permittunt, nisi eas solas quæ omni careant suspitione. Sed, quod his omnibus deterius est, vix aliquis inveniebatur, qui vel Simoniacus non esset, vel a Simoniacis ordinatus non fuisset (1978). Unde etiam usque hodie inveniuntur quidam, qui male argumentantes ab illo jam tempore sacerdotium in Ecclesia defecisse conten-

(1976) De hac S. Leonis papæ IX Vita, a S. Brunone Signiensi episcopo exarata, mentionem faciunt Bollandiani ad diem 19 mensis Aprilis, pluribusque in locis ejus testimonio utuntur. Eruditissimus etiam præsul Stephanus Borgia, nunc S. R. E. cardinalis amplissimus ejusdem Vitæ meminit tom. II Histor. Benevent. pag. 293, 311 et 313. Eandem item commendat præclara in defensione domini temporalis apostolicæ sedis in utraque Sicilia, anno proxime elapso typis edita: ubi plures refert scriptores in laudibus Brunonis consentientes.

Wibertus Eccl. Tullensis archidiaconus gesta pariter S. Leonis publicavit. Huic additur anonymus scriptor, cujus vitam sancti pontificis ex cod. ms. Beneventano primus in lucem protulit idem emineuitissimus Borgia in cit. Histor. Benevent. tom. II, pag. 299 et seq. Leo similiter cardinalis Ostiensis in

Chronico Casinensi insignia ejusdem pontificis acta persæpe summa cum laude commemorat.

Clariss. Ludovicus Ant. Muratori part. II, tom. III, Rerum Italicarum Brunonis Vitam S. Leonis reliqua inter monumenta memorie dignissima retulit.

(1977) Mirum esse non debet, si Bruno plenus zelo domus Dei hujusmodi locutionibus utatur, quæ videntur per se universum orbem Christianam vitis multis deformatum, præcipue vero Simoniaci crimine infectum ostendere. Verum quamvis error ille, et corruptio late pateret, attamen ex historia ecclesiastica satis compertum sit plures episcopos, aliosque ecclesiasticos viros illo ævo vitæ integritate coruscare, et sacrarum ac canonicarum legum custodes optimos se præbere. Alii quoque Patres similibus in circumstantiis simili usi sunt loquendi more.

(1978) Primas inter curas Leonis IX, cum ad Ro-

dant. Añunt enim : Si omnes tales erant, id est, si A omnes Simoniaci erant, vel a Simoniaci ordinati, vos qui nunc estis, unde huc venistis? Per quos, nisi per illos transistis? Non fuit via aliunde. Ergo illi, qui vos ordinaverunt, ab illis et non ab aliis suis ordines susceperunt qui vel Simoniaci erant vel a Simoniaci ordinati erant. Illis autem postea respondimus, quoniam hæc quæstio non parvam quærit disputationem. Nunc interim ea, quæ cepimus, prosequamur.

Talis erat Ecclesia, tales erant episcopi et sacerdotes, tales fuerant aliqui ex Romanis pontificibus, qui omnes illuminare debebant : omne sal erat infatuatum, neque erat aliquid in quo condideretur. Et nisi Dominus Sabaoth reliquisset nobis semen, quasi Sodoma fuisset et quasi Gomorra similes essemus. In hac igitur tanta tempestate beatus Leo apostolici culminis cathedram ascendit (1979), ut hæc talis tantaque lucerna, universali candelabro superposita, luceret omnibus, qui in domo sunt.

Erat enim hic Tullensis episcopus Bruno nomine, nobilis genere, forma speciosus ; sed speciosior sanctitate, litteris instructus, doctrina potens, moribus ornatus et quæcunque huic ordini necessaria sunt, simul in eo omnia convenerant. Et talis quidem magister necessarius erat, qui tali tempore, et tales discipulos habiturus erat.

manam solum ascendit, hæc fuit ut Romæ concilium episcoporum haberet, in quo de eorum ordinationibus per quam diligenter perquisitum est et plures episcopi immunes a Simonia reperti sunt ; aliqui ad penitentiam revocati, alii contumaces ab exercitio ordinis interdicti. Huiusce S. Leonis sollicitudinis sit mentio in canone i concilii Rom. ab Alexandro II, an. 1063, coacti, in quo iterum Simonia damnata fuit. Hic ergo canon ita se habet apud clariss. Carolum Berardi part. II, tom. II, pag. 401 : *Primo namque inspectore Deo, sicut a S. papa Leone et a S. memor. Nicolao primum statutum est, erga Simoniacos nullam misericordiam in dignitate servanda habendam esse decernimus ; sed iuxta sanctiones et decreta SS. Patrum, eos omnino damnamus, ac in Ecclesia non præesse apostolica auctoritate decernimus.* Cum etiam ad rem nostram faciat canon. II, qui de illis Simoniaci agit, qui gratis ab episcopis Simonia infectis ordinati sunt, cum eisdem pro circumstantia temporum indulgendum esse dicit ; proindeque ait : *Eos, qui usque modo gratis sunt a Simoniaci ordinati, non tam obtentu justitiæ, quam intuitu misericordie, in acceptis ordinibus manere permittimus ; nisi forte alia culpa ex vita eorum secundum canones eis obstat. Tanta quippe talium multitudo est, ut rigorem canonum super eos servare non possumus, necesse sit, ut dispensatione ad piæ condensationis studium nostros animos ad præsens inclinemus, etc.*

(1979) Successit in pontificatu Romano Damaso II, qui Romanam sedem 23 diebus solum tenuerat, datusque fuerat successor Benedicti IX, post ejus recessum ad agendam suorum peccatorum penitentiam. De hoc pontifice scriptores illius temporis referunt, potentia comitum Tusculanorum ad S. Petri cathedram evecum semel, et iterum depulsam, tertio eam occupasse. Ita Spondanus ad an. 1045 et Fleurius lib. LIX, post Leonem Ostiensem, aliosque plures idem asserentes. Dissentit ab his clarissimus Carolus Sebastianus Berardi in part. II,

Convenerunt itaque viri religiosi simul cum Henrico imperatore (1980), viro per omnia prudentissimo, et legatis Romanorum, qui tunc temporis ibi erant, præfatum episcopum multum deprecantes, ut pro amore principum apostolorum Petri et Pauli, Romanæ Ecclesiæ subveniret, seseque pro fide et religione christiana periculis tradere non timeret (1981). Timebat enim gens illa hujus nostræ terræ habitationem, utpote quæ de locis sanissimis ad loca infirma transmearet.

Beatus autem ille episcopus, non loci infirmitatem, sed tantæ Ecclesiæ sublimitatem ascendere metuebat. Sic enim et Moyses fecisse legitur ; quem cum Dominus Israelitico populo præponere voluisset, ait : « Obsecro Domine, mitte quem missurus es (Exod. IV, 13). » Victas tandem eorum precibus, quod illi, postulabant, se sub hac conditione facturum esse promisit. « Ego, inquit, **609** Romam vada ; ibique ut clerus et populus sua sponte me sibi in pontificem elegerit, faciam quod rogatis : aliter electionem nullam suscipiam (1982). » At illi gavisi confirmant sententiam, et laudant conditionem. Illis autem diebus, erat ibi monachus quidam Romanus, Hdebrandus nomine, nobilis indolis adolescens, clari Iugeni, sanctæque religionis (1985). Inerat autem ille, tum discendi gratia, tum etiam ut in aliquo religioso loco sub beati Benedicti Ro-

tom. II. Correct. Gratiani pag. 375, qui Leonis IX electionem collocat anno 1048.

C (1980) Fuit Henricus II, anno regni ejus III. (1981) Defuncto igitur (ut dictum est) Damaso, et Benedicto sedem rursus sibi vindicare nitentur ; ne tale monstrum iterum subire sancta Ecclesia cogere, necessaria missa est a Romanis in Germaniam legatio ad Henricum imperatorem, qua petierunt pontificem ab eo dari. Sed hujusmodi legatio a cardinalibus missa fuit, non ut ipse imperator papam eligeret, sed quem sibi utilem fore putaret, Romam mitteret, ut ex more consilio cardinalium in ipsa Urbe pontifex eligeretur. Spondanus ad an. 1049.

Splendorem autem pristinum apostolicæ cathedræ reddidit S. Leo IX antea Bruno Tullensis episcopus, electus in conventu Vormatiensi. Qui Simoniaci pluries damnatis, Berengarii proscripta hæresi, amoto a sacerdotii honore Gregorio Vercellensi reo adulterii, ac perjurii, devictisque hostibus, religione potius, quam armis, dum ageret sextum pontificii muneris annum, ad cælestem regnum migravit an. 1054 die 19 Aprilis. Berti Histor. Eccl. tom. II, pag. 6.

In nota hæc addit : Leonis IX electio contigit an. 1048, sed ea conditione, ut ejus electio approbaretur a clero, populoque Romano. Adveniens itaque Romam omnium consensu, plausuque thronum pontificium ascendit proximo anno 1049, pridie Idus Februarii. Fuit filius comitis Daspurgensis, natus anno 1002. Creatus est Tullensis episcopus ex monacho Ord. S. Benedicti anno 1026. Plura de illo Richerius in Chronico abbatiæ Senoniensis, edito a D. Dacherio tom. II Spicilegii.

(1982) Item confirmant Wibertus cap. 2, lib. cit. et anonymus Beneventanus, qui pomp. in Urbis, celebratamque eo die quo Leo publicis suffragiis et acclamationibus pontificatum Rom. assumpsit, describit.

(1985) Hic natione Tuscus, patria Suavensis disc-

gula militaret. Hunc igitur beatus episcopus vocavit ad se, cujus propositum, voluntatem et religionem mox ut cognovit, rogatus eum ut simul cum eo Romam rediret. Cui ille: «Non lacio,» inquit. Respondit episcopus: «Quare non?» At ille: «Quia non secundum canonicam institutionem, sed per secularem et regiam potestatem Romanam Ecclesiam accipere vadis.» Ille autem, ut erat natura simplex atque mitissimus, patienter ei satisfacit, reddita de omnibus, sicut ille voluerat, ratione. Quo nimirum in facto beati Petri apostoli, cujus successor mox ipse futurus erat, imitatore se gessit. Cum enim Cornelium baptizasset, hominem scilicet gentilem, et a religione Judæorum extraneum, ab aliis apostolis reprehensum, quod ad hominem intravit præputium habentem, non dedignatus est de omnibus reddere rationem (Act. x).

Et tunc episcopus Romam veniens prædictum monachum secum adduxit, multum in hoc ipso B. Petro apostolo serviens, quod illum hominem secum reducebat, cujus consilio et sapientia Romana Ecclesia aliquando regenda et gubernanda erat. Hic est enim Gregorius VII papa, cujus prudentiam, constantiam et fortitudinem, cujus pugnas et labores enarrari alterius temporis et operis est (1984). Et secundum Romanam consuetudinem cum magnis laudibus a clero et populo in pontificem electus est. Deinde vero in B. Petri apostoli cathedram elevatus, divina, ut opinor, operante providentia, mutato nomine, Leo vocatus est. Vicerat enim Leo de tribu Juda, a qua iste Leo originem ducens, factis fortissimis, bestiarum ad nullius timeret incursum. Cujus quidem rugitus mox terram commovit, terruit sacrilegos, turbavit, et conjugatorum exercitum vulneravit. (1985) Iste enim beatificus pontifex, sancti Spiritus igne inflammatus maxime contra Simoniacos exarsit, et ut clericorum ordo caste et religiose viveret, antiquos canones confirmavit, multum hoc ipso, ubi necessarium fuit, dispensatorie condescendens, et parva indicta poenitentia, apostolica auctoritate, de præteritis parcens, ne tale ulterius committerent admonebat. Hoc autem in exemplum suscipi non oportet, quod pontifex non voluntate, sed necessitate agebat, nisi et causa fortasse et similis

pulus fuerat Gregorii VI pontificis, ab eoque ductus in Germaniam, cucullum S. Benedicti in monasterio Cluniacensi asceperat.

(1984) Hic patet Brunonis voluntas S. Gregorii VII Gesta scribendi; quod utinam perfecisset! nemo enim diutius et familiarius cum eo conversatus est. Sed hæc pauca, quæ de eo tradidit, et quæ ab aliis scriptoribus sunt exarata, de invidia et de temeritate eos omnes satis evincunt heterodoxos præclaro ejus nomini obtrectatores. Confundunt etiam levitatem illorum, qui nostris diebus celebritatem diei ejus festi abrogarunt.

(1985) Duas synodos pontificatus sui anno i habuit Leo, primam Romæ, alteram Papiæ, in quibus plures canones pro restauranda Ecclesiæ disciplina facti sunt: præcipue contra Simoniacos et incontinentes clericos. Romanam synodum Leonem statim congregasse anonymus Beneventanus pariter retulit. « Nam

sit, quia multoties Ecclesiæ rectores ea tolerare cogit, quæ corrigi non possunt. Quanta ei benignitas circa omnes, quanta humilitas, quanta mansuetudo, quam largus, quam affabilis, quam omnibus compatiens fuerit, quis dicere valeat? Omnibus omnia factus est, ut omnes lucrifaceret (I Cor. ix). Sermo ejus sale conditus, et mulcebat pius, et terrebatur impios (1986).

Sed jam nunc ad ea veniamus, quæ per eum Dominus operatus est; non quod omnia scribere velimus, quæ de eo audivimus, vel etiam scripta reperimus (1987). Multa nobis beatus Gregorius papa, cujus superius mentionem fecimus, de hoc viro narrare solebat, a quo et ea, quæ usque modo dixi, magna ex parte me audisse memini. Qui cum nobis audientibus aliquando de ipso loqueretur, cepit nos increpare, et me præcipue, ut mihi videbatur (siquidem in me oculos intentos habebat), quoniam beati Leonis facta silentio perire pateremur, et quod ea non scriberemus, quæ Romanæ Ecclesiæ **610** ad gloriam, et multis audientibus forent ad imititatis exemplum. Sed quoniam in communi verba fudebat, et nulli nostrum specialiter hoc agere jubebatur, nemo fuit qui ea scriberet quæ omnibus scribenda mandabat. Nec ego quidem nunc ea scripsissem, nisi quodammodo, ut ea scribere coactus essem, sicut in sequentibus manifestabo. Pæset mihi uterque pontifex, quoniam utrumque me in hoc offendisse cognosco. Hoc igitur primum dicamus, quod in partibus Galliarum, admirabili Dei providentia per eum factum audivimus. Cum enim beatus Leo ibi concilia celebraret, multique ibi episcopi de Simoniacis hæresi accusarentur, inter cæteros accusatus est quidam, qui præ cæteris suspectus amplius habebatur: sed cum ejus accusatio certis indicis probari non posset, adjuravit eum pontifex, ut ipse de seipso diceret veritatem; qui cum veritate dicere nollet, et suam iniquitatem modis omnibus celare conaretur, ait ad eum beatus Leo: « Si ergo, ut asseris, Simoniacus non es, et si in Spiritum sanctum non peccasti, dic mihi, si potes: Gloria Patri, et Filio, et Spiritui sancto.» Cumque ille dixisset «Gloria Patri, et Filio,» quamvis multum conaretur, nullo modo et Spiritui sancto dicere valebat, atque id-

facta, inquit, primum synodo, quomodo Ecclesiarum pastores in suis se ordinibus haberent, sollicitè perquisivit. Et quos catholicos reperit, magis ac magis deprecabatur verbis, ut unusquisque super gregem suum studiosius vigilaret. Quos vero Simoniacos, seu Simoniacorum participes invenit; vel indicta poenitentia, quam debuit, in gradum pristinum revocavit, sive prorsus ordine irrevocabiliè privavit. » (1986) Hoc in testimonio eximias Bruno S. Leonis virtutes complexus est, præcipue vero prudentiam et liberalitatem, quibus omnium animos sibi mirifice conciliavit. Nonne admiranda est ac summo opere commendanda divina providentia, quæ talem pontificem suæ reparandæ Ecclesiæ dedit?

(1987) Omittere nolumus agnitam a Leone controversiam a pluribus diu agitam de reordinandis a Simoniacis ordinatis, de qua Petrus Damiani scripserat, et asserentes iterandam ordinationem refu-

ipsum saepius repetens cum aperto ore Spiritum sanctum nullatenus nominare potuisset, omnibus, qui aderant, manifestum apparuit, in Spiritum sanctum eum deliquisse, cujus nomen dicere non valebat (1988). Omnes igitur in commune Deo gratias agebant, qui tam novum signum, tamque inauditum miraculum eis ostendere dignatus fuerat. Hujus itaque iudicio nonnulli perterriti, ipsi per se ad pontificem veniebant, seque ipsos accusantes suas conscientias ei revelabant. Tunc quoque Cluniacensis abbas, bonae spei adolescens, cum a beato Leone interrogaretur si de illa sua tanti cœnobii praelatura aliquando ambitionem habuisset, ut veritatis discipulus, id quod erat respondi, dicens: « Secundum carnem quidem habui, secundum spiritum non habui. » Quae responsio tam grata, tamque laudabilis omnibus fuit, ut statim præ nimio gaudio in omnium corde scriberetur; seque vicissim, quid responderit interrogabant, et eadem ipsa verba tenere valuisent. Ipse autem non senex, et plenus dierum, cunctis venerabilis, cunctisque amabilis, idem ipsum monasterium venerabile sapientissime regit adhuc, vir per omnia laudabilis, difficilis comparationis et singularis religionis. Aliud quoque miraculum de eodem pontifice beatum Gregorium dicentem audivi; quod ego quidem nullatenus prætermittendam puto. Habuerat, inquit, beatus Leo magistrum quemdam, virum sapientem, et bene religiosum, qui unum scyphum ligneum ei mandavit, postquam Romanæ Ecclesiæ pontificatum suscepit. Hunc autem scyphum pontifex venerabiliter charum habebat, et pro beati Remigii veneratione, cujus ille scyphus dicebatur, libentius in illo, quam in vasis aureis et argenteis bibere solebat. Factum est autem, ut incaute positus in terram cadens, in duas partes divideretur. Cum autem secundum consuetudinem beatus pontifex vinum sibi afferri iussisset, stabat pincerna facie turbatus, sibi que conscius de damno, quod sibi acciderat. Cui pontifex: « Quid habes? » At ille: « Quia scy-

taverat. Statuit igitur S. Leo, ut refert Gregorius VII ep. 45, valide esse ordinaros quibus Simoniaci episcopi manus imposuissent.

(1988) Manifesto portento episcopum de Simonia convicit, qui ejus reatum confiteri noluerat. In synodo Romana coacta ab eodem papa Leone IX an. 1019, Kiliannus Sutrinus episcopus negans jurejurando admissum a se crimen Simoniae cum omnium terrore divinitus percussus est. Idem Berti Brev. tom. II, pag. 11.

(1989) Redux fuerat Leo ex Germania anno 1053, pontificatus 7, ubi inter alia Bambergam ab Henrico I imperatore S. Romanæ Ecclesiæ donatam flagitante Henrico II cum Benevento ejusque comitatu commutavit, ab eoque exercitum obtinuit contra Northmannos Apuliam aliasque terras Romanæ ditionis hostiliter occupantes.

(1990) Refert Leo Ostiensis de Gebehardo, tunc episcopo Aristetensi, qui Leonem pontificem redeuntem in Italiam comitabatur, doloso consilio, cum jam multum itineris confecisset cum maximam exercitus partem ad defectionem impulsisse; cujus reatus toto vitæ suæ tempore creatus pontifex sub nomine Victoris II poenitentiam egit. Ita Spondanus.

A plus fractus est. Dixitque beatus Leo: « Vere fractus? » Et pincerna: « Fractus, mi domine. » Cui ipse: « Affer, inquit, illum ad me. » Qui cum attulisset, suscepit eum pontifex in manus suas, et coaptans particulas ad se secundum convenientias, quibus prius ad invicem sibi hæerere videbatur, tenuit eum paulisper in manibus; deinde vero sanum et integrum reddidit ministro, et ait: « Vade, et misce. » Huic autem miraculo beatus Gregorius interfuit, nobisque narravit. Cui alius quidam non tantæ auctoritatis vir, se nihilominus interfuisse et vidisse, postea mihi dixit.

Cum autem beatus Leo Romæ esset, et sedem apostolicam in pace rexisset, multi ex Apuliæ finibus veniebant, oculis effossis, naribus abscissis, manibus pedibusque truncatis, de Northmannorum crudelitate miserabiliter conquerentes. Unde factum est, ut vir mitissimus, pietate et misericordia plenus, illi tam immensæ miserorum afflictioni compatiens, illius gentis superbiam conaretur humiliare (1989). Collecto igitur modico quidem, sed fortium militum suæ gentis exercitu, super Northmannos præliatus vadit (1990); zelum quidem Dei habens, sed non fortasse secundum scientiam. Utinam non **GLI** ipse per se illuc ivisset (1991). Sed quid multa? Conveniunt utriusque partis exercitus, multi cum paucis pugnaturi (1992). Fit cædes immensa, multus hinc et inde sanguis effunditur; isti fortitudine, illi multitudine instant. Poterant isti dicere in morte sua, quod Salvatorem nostrum dixisse legimus in passione sua: Non haberent in nos potestatem, nisi datum eis fuisset desuper. Sed quid est hoc, quod boni vincuntur, et mali vincant? « O altitudo divitiarum sapientiæ, et scientiæ Dei, quam incomprehensibilia sunt judicia ejus, et investigabiles viæ ejus! » (Rom. XI, 53.) Superantur illi, qui pro justitia pugnant; superant illi, qui justitiam impugnant. De talibus tamen Apostolus nos consolatur, dicens: « Scimus quoniam diligentibus Deum omnia coope-

(1991) Brunonem Signien. hic loci profectionem ad bellum contra Northmannos S. Leonis non probasse pridem animadvertit clariss. Stephanus cardinalis Borgia in tom. II. Histor. Beneventi § VII, p. 25 in not.; ejusdemque sententiæ sectatores præcessisse Petrum Damiani et Hermannum Contractum: sed ipse doctissimus historiographus, ut sui moris est, copiose et erudite S. Leonem ab omni critica defendit, ostendens licitum esse Romanis pontificibus, quemadmodum secularibus principibus cogere exercitus, instruere agmina, vique armorum uti ad ecclesiastica, suæque sedis dominia, vel vindicanda ab usurpatoribus, vel ab inimicis defendenda. In exemplum enim adducit fortissimos Machabæos summos sacerdotales et principes, qui contra idololatrias et regem Antiochum pro tuendis patriis legibus longa prælia inierunt. Memorat etiam Moysen, qui Amorrhæos aliasque gentes Israeliticum populum vexantes armis suis compescuit ac profligavit. Sed constat ante Leonem IX, S. Leonem IV et Joannem X contra Saracenos, uti plures successores pontifices, ad repellendos hostes bona temporalia Ecclesiæ suæ invadentes propriis adscitisque viribus usos fuisse.

(1992) Commissum fuit hoc prælium die 18 Janu. Constabat Ecclesiæ exercitus partim ex Germanis.

rantur in bonum (*Rom. viii, 28*); sive moriantur, sive vivant, quidquid eis accidat bonum est illis; omnia cooperantur in bonum. Et quidem melior est mors quam vita iis de quibus dicitur: « Pretiosa in conspectu Domini mors sanctorum ejus (*Psal. cxv, 6*): » quod omnes, qui pro justitia moriuntur inter martyres computantur: « Collocet eos Dominus cum principibus populi sui (*Psal. cxii, 8*). » Multa præterimus, et ex multis pauca colligimus; quoniam non totum, sed partem de toto scribere jussi sumus. Ecce subito fama volat, repletur terra, narratur ubique prælium esse factum, Christi milites et sanctorum exercitum esse superatum. Tunc vero miserandus pontifex Beneventum petit civitatem utique beato Petro fidelem et familiarem (1993). Audito itaque adventu pontificis, tota civitas obviam ivit, viri et mulieres, juvenes et virgines, senes cum junioribus, non quasi ad processionem, sed velut ad lacrymas et plorationem; stant attoniti, spectant de longe venientes; et jam pontifex appropinquabat, episcopis et clericis tristi vultu et inclinata facie procedentibus (1994). Postquam autem papa venerabilis venit inter eos, et elevata manu eis benedixit, clamor et ululatus tollitur in cælum, tota terra resonat fletu atque plangore. Tali itaque processione civitatem ingreditur, talique psalmodia ad ecclesiam venit. Aliquanto autem tempore ibi commoratus, Romam revertitur, atque per singulas civitates fletus et lacrymæ innovantur (1995). Quis enim se a lacrymis cohibere poterat, qui eum cum tali exercitu euntem viderat; postea vero illa tam nobili militia desolatam, cum solis clericis redire videbat?

Veniens igitur Romam, ad beati Petri apostoli ecclesiam quantocius festinavit, suppliciter multumque devote eorum animas ei commendans, qui pro ejus amore, sibi usque ad mortem obediens, pro defendenda justitia, proprium sanguinem fundere non timuerunt. Cumque ibi moraretur, per revelationem in somnis ostensum est illi quod cito de hoc mundo exire debuisset. Jussit igitur episcopos et cardinales, aliosque clericos vocari ad se, et benigne satis hortatus est eos ut caste viverent, et contra Simoniacam hæresim viriliter pugnarent, et ait eis: « Sciat, fratres mei, quod post paucos dies ego de hoc sæculo exiturus sum; hac enim nocte ego infelix, et hujus Ecclesiæ sede indignus, per visionem fui in alia vita, pro qua jam tædet me habitare in ista.

partim ex Italis; primi valide pugnarunt; sed cum Itali post primos impetus terga vertissent. Northmanni plenam victoriam retulerunt, captivo facto eodem pontifice, qui præsens pugnae non fuerat, sed in quodam proximo castro se receperat.

(1993) Hoc S. Brunonis testimonium de subjectione civitatis Beneventanæ S. Petro, Romanæ nempe sedi apostolicæ, ejusque fidelitate erga pontifices, plurimi penditur a scriptoribus, qui temporale dominium, et pervetustam illius provincie possessionem Romanis pontificibus asserunt, ac jure defendunt. Vid. clariss. Borgiam *Histor. Benevent.*, tom. II, pag. 35 et seqq. Item de dominio temporali S. sedis in utramque Siciliam pag. 112. Ipse S. pontifex Leo IX pr. mus fuit, qui urbem Beneventi

A Gaudeo vero vehementer, quod vidi ibi inter martyres Christi illos fratres, et amicos meos, qui me in Apuliam secuti pro defensione justitiæ mortui sunt. Erant autem bene ornati, palmas in manibus habentes, ut per hoc eos victores esse intelligant, qui eos victos esse putabant. Et verè: « omne cæcum, quod natum est ex Deo, vincit mundum, et hæc est victoria, quæ vincit mundum, fides nostra (*Joan. v, 4*). » Clamabant autem omnes magna voce ad me dicentes: « Veni, dilecte nobis, et mane nobiscum; quia hanc tantam gloriam per te consecuti sumus. » Audivi autem ex adversa parte alios quosdam dicentes: « Nequaquam, sed die tertio venies ad nos. » Si ergo post diem tertium in hac vita fuero, sciat, hoc non fuisse verum, quod vidi. » Nemo autem miretur, si maligni spiritus eum, cui tam læta nuntiabantur, in visione terræ oblectari voluerunt, qui ipsum Dominum et Salvatorem nostrum quondam adire ausi fuerunt. Sic enim ipse Dominus ait: « Venit enim princeps mundi hujus, et in me non habet quidquam (*Joan. xiv, 30*). » Deinde vero ait: « Ite, fratres mei, unusquisque in domum vestram, crastina autem die revertimini ad me. » Tota autem illa nocte oravit ad Dominum procumbens super genna sua. Mane autem facto, tumulum sibi parari jussit. Convenerunt iterum episcopi et sacerdotes, sicut hesternæ die vir ille beatissimus eis præceperat; quibus in ecclesia residentibus, ipse in lecto sedens, ait: « Audite me, fratres, et coepiscopi nostri, simulque omnes, qui huc convenistis: ante omnia præcipio vobis ut terras Ecclesiæ, vineas, castella, domos, cæterasque res Ecclesiæ non vendatis, nullaque sibi per possessionem eas defendere velit. Non habeatis usum jurandi: cavete a consanguineis vestris. Servis B. Petri, qui huc veniunt, injuriam non faciatis, nec eos in negotiis decipiatis. Date decimas libenter de omnibus quæ possidetis. » Deinde conversus ad crucem, magnas preces pro omnibus fudit ad Dominum, suppliciter rogans, et deprecans, ut omnia eorum peccata eis dimittere dignaretur. Et cum hoc fecisset, iterum aspiciens in cælum, dixit: « Domine Jesu Christe, Pastor bone, qui pro nobis servilem formam induisti, et ad conversionem gentium duodecim apostolos elegisti, et beato Petro apostolo tuo dixisti: « Quodcumque ligaveris super terram, erit ligatum et in cælis; et quodcumque solveris super terram, erit solutum et in cælis

cum pertinentiis suis, etc. Humfredo Northmannorum principi ejusque successoribus concessit in feudum. Vid. Borgiam locis citatis.

(1994) A Northmannis victoribus Leo Beneventum deductus fuit, sed humanissime cum eo ac. um, sanctitatem tanti viri admirantibus. Statim curam egit pontifex, ut interemptorum militum cadavera sepultura, et precibus Ecclesiæ fruerentur, et opitulatus est singulis, qui vel captivi, vel vulnerati a certamine supererant.

(1995) Ab exitu mensis Junii an. 1053 usque ad diem 12 mensis Martii an. 1054 in potestate Northmannorum remansit Leo papa, a quibus tandem libertate donatus Urbem remeavit.

« (Matth. xvi. 19) : ego indignum vicarius ejus deprecor immensam clementiam tuam, ut illos servos fratres meos, qui pro amore justitiæ interfecti sunt, ab omnibus eorum peccatis absolvas, et in beatorum requiem introducas. Hos enim, Domine, quos ego excommunicavi, tu absolve, et ad veritatem converte : Simoniacam heresim ac omnem hereticam pravitatem destrue : fideles tuos venerandos, qui in tuo nomine tam honesto me suscepserunt tamque affluenter mihi serviorunt, et ceteros omnes tuos fideles benedicere, et custodire dignare; quoniam tu es Deus benedictus in sæcula sæculorum. Amen. » Postquam autem a locutione quiescit pontifex, paululum ibi commorati, redierunt omnes unusquisque in domum suam. Tota autem illa nocte, sicut et in superiori, in vigiliis, et oratione permansit. Altera autem die, tertia videlicet, quæ beati Leonis summi pontificis in hæc vita ultima erat, multo majori frequentia convenerunt omnes. Surgens autem beatus pontifex pervexit ante altare, et quasi unius horæ spatio multum læcrymans persistit in oratione; inde vero ad lectum rediens, brevem sermonem fecit eis. Quo peracto, vocavit episcopos ad se, et facta confessione, suscepit corpus et sanguinem Domini nostri Jesu Christi. Tunc reclinavit se ad lectulum, et paulo post obdormivit in Domino. Surgens autem unus de episcopis tetigit eum, putans quod adhuc viveret et dormiret. Cumque eum jam obfuisse cognoscerent, mox undique convenerunt, et fecerunt planctum magnum super eum. Obiit autem beatus pontifex xiii Kal. Maii (1990), regnante Domino nostro Jesu Christo, cui cum Patre, et Spiritu sancto est honor, et gloria in sæcula sæculorum. Amen.

Altera autem die post excessum beati Leonis, advenit mulier quædam de Tusciæ partibus : quæ cum per gradus sursum ascenderet, cœpit vexari a dæmonio, et diras voces magnosque ululatus emittere. Cumque beatum Leonem nominasset, ad tumultum ejus ab his qui ibi erant, tracta est. Unus autem episcoporum interrogavit dæmonem qui eam vexabat, dicens : « Adjuro te per viventem et regnantem in sæcula ut dicas nobis si Leo papa inter sanctos habet potestatem. » At ille respondens, ait : « Vere inter sanctos est Leo de quo interrogas, et magnam inter eos habet potestatem, et ipse maleficus hodie me de hac domo ejicit, quam ego jam per novem annos, et menses duos in mea habui possessione. »

Tunc autem mulier alia quædam infelix, quæ ibi erat, cœpit beato Leoni derogare et dicere : « Leo papa fugabit dæmonia, qui tot homines occidere fecit? Illa namque hora, qua ipse dæmonia fugabit, ego utique ero regina et omnes eos resurgere faciam, quos ipse suo facinore interemit. » Vix autem illa verba finierat, et statim a dæmonio arrepta, mirabiliter vexari cœpit. Mox autem illa alia mulier liberata est, quam de Fuscæ partibus convenisse dixi-

mas. Tunc omnes **613** qui aderant, in stuporem et admirationem conversi, cœperunt clamare et dicere : « Sancte Leo, parce nobis; sancte Leo, indulge nobis; et quia multum peccavimus, miserere nobis. » Eadem autem hora duo quoque contracti sanati sunt, qui per se ambulare non poterant. Ipsa autem eadem die jam circa vesperam, venit ad tumultum beati viri homo quidam surdus et mutus, qui etiam ad conu- lum tanti mali paralysi gravissima tenebatur. Statim autem ut ad tumultum accessit, sanus et incolumis factus, loquelam pariter et auditum recepit. Multa quidam et alia miracula eisdem ipsis diebus per beatum Leonem Christus Dominus operatus est, ut cujus meritis esset nobis suis fidelibus revelaret.

Illud quoque miraculum prætereundum non est, quod Joannes, vir egyptius, Portuensis episcopus, mihi narravit. Dicebat enim quod de partibus Transalpinis curiæ civitatis episcopus, eisdem fore diebus Romam venerat, in cujus comitatu erat quidam hominectus, qui ab infantia mutus nunquam locutus fuerat. Illic autem servientes episcopi inter sarcinarios secum ferebant, quoniam ad sarcinæ custodiendas fidelis valde et idoneus erat. Die autem quadam, cum adhuc prædictus episcopus in Urbe moraretur, mutus ille, de quo diximus, beati Petri ecclesiam ingressus est; qui cum ad beati Leonis sepulcrum turbas omnium undique confluere conspexisset, ipse quoque accessit illuc. Tunc vero circumstantes intelligentes quod mutus esset, ut talibus hominibus facere solent, signis ei quibusdam innovera cœperunt, ut se ad beati viri sepulcrum humiliaret, et pro sua salute Salvatorem oculum exoraret, significantes ei hoc esse sepulcrum, in quo beatus Leo quiescebat. Palam enim illius virtutis fama ubique divulgata erat, et multi undique illuc venientes a variis ægritudinibus sanabantur. Cumque diutius ibi jaceret, somno gravatus obdormivit. Post paululum vero expergatus surrexit, tamque absolute loqui cœpit, ac si nullum linguæ impedimentum aliqui passus fuisset. Stupent omnes, gaudent et exultant, nec eum semel audivisse sufficit : juvat enim interrogare, et eum loquentem et respondentem audire. Tandem ad socios revertitur : qui postquam eum loquentem audiunt, læti valde, cum magna admiratione ante episcopum eum ducunt. Interrogat eum episcopus qualiter hæc ei omnia evenissent? Narrat ille cuncta per ordinem, et dicit : se vidisse beatum Leonem; et cum ante ejus tumultum obdormisset, ille veniens, in ore illius digitos posuit, et diu ligatam linguam absolvit.

Nunc autem tempus admonet, ut quod superius promisi, exponam; videlicet quod ego non sine imperio ista dictaverim. Hac enim præterita Quadagesima cum Romæ essemus, vir valde venerabilis, Joannes Tusculanensis episcopus, quodam die cum ad Ecclesiam convenissemus, venit ad me ubi ego

(1996) Differt Bruno ab aliquibus aliis scriptoribus qui obitum S. Leonis collocant die 19 Aprilis

anni 1054. Vid. eruditiss. Borgiam Histor. Benevent., tom. II, p. 59.

stabam, presente Ubaldo, viro religiosissimo, Sabi-
nensi episcopo, et aliis quibusdam, et dixit mihi :
«Ego ad te nuntius missus sum.» Stabam autem ego
attentus quid mihi dicere voluisset. Tunc ille : «Man-
dat, inquit, tibi Leo papa ut des illi centum millia
solidorum.» At ego : «Quid narras, inquam?» Et ait :
«Verum dico tibi, sic tibi mandat.» Et tunc ea quæ
viderat mihi per ordinem narrare cepit. «Hac, in-
quit, nocte, cum ego dormissem, beatus Leo cum
pontificali apparatu mihi in somnis apparuit, dicens :
«Vade, et dic Signiensi episcopo ut det mihi centum
millia solidorum.» Cunque ego intra me cogitarem
te tam divitem non esse ut tantam pecuniam ei dare
potuisses, ille meam cogitationem intelligens, ait :
«Vade, et dic ei ut det mihi centum millia aut quin-
quaginta millia.» Hac mandat tibi; vide ergo quid
ei respondeas.» Tunc ego sollicitus cogitare coepi
quid hæc talis visio mihi significaret. Et post pau-
lulum interrogavi episcopum, si beatus Leo me illam
pecuniam dare, aut mutuari, aut reddere jussisset?
Et ille respondit : «Non, sed dare.» Tum ego aliquan-
tulum confortatus sum : multum enim distat an
dare, an reddere aliquid debeamus. Timebam enim
ne forte in aliquo eum offendissem, quod ex debito
solvere et necessario reddere debuissim. Memineram
præterea quod ejus festivitas olim in nostra ecclesia
celebraretur; in qua, quoniam ego me negligenter
habui, tota ibi festivitas ipsa cessavit. Parcat ipse
mihi, quoniam non parum me in hoc peccasse co-
gnosco. Cum autem ab ecclesia domum redirem, et
hanc visionem nostris clericis narraassem, eadem
mihi exposuerunt quæ jam ego ipso mente conceperam.
Dixerunt enim : «Nos nullam aliam pecuniam
hanc esse putamus, quam beatus Leo a te requirit,
nisi ut de eo aliquid scribas, quod ejus memorie

A conveniat : hæc est enim pecunia tua, neque ipse
alia pecunia indigere videtur. Placuit mihi quod meo
intellectui aliorum quoque intellectus concordabat.
Et scientia in pecunia significatur, quod in Evango-
lio quoque eo loco intelligitur, ubi Salvator noster
servis suis talenta partitur. Sed quare centum mil-
lia, vel quinquaginta millia requirit? Horum enim
duorum numerorum alter est perfectus, alter im-
perfectus. Centies namque mille, vel milies centum
sunt centum millia, qui uterque numerus, id est
centum et mille, ideo perfectus est, quia non habet
ubi crescat. Omnis enim res tandiu imperfecta est,
quandiu in aliquo crescere potest : centenarius au-
tem, vel millenarius **614** numerus replicari quidem
potest, crescere autem non potest. Est igitur per-
fectus : omnis enim qui numerat, postquam venit ad
centum vel ad mille, ibi finem facit, iterumque ab
uno numerare incipit. Quinquagenarius autem nu-
merus imperfectus est, quia in medio centenarius
positus est, neque finem facit, et ultra se tendere
potest. Quod igitur vir beatissimus mandavit mihi
ut darem sibi quinquaginta millia solidorum, quo-
niam, ut sibi videbatur, et ei, cui ipse loquebatur,
centum millia dare non poteram, quid aliud signi-
ficat, nisi ea quæ ad ipsius laudem et gloriam per-
tinent perfecte narrare inciperem? Dedi igitur ei
solidorum quinquaginta millia, quia dare non potui
centum millia, id est quia perfecte omnia narrare
non potui. Precor autem, beatissime pontifex, ut
grata habeas hæc manuscula mea; tuisque sanctis
precibus obtineas apud Jesum Christum Salvatorem
nostrum, ut dimittat mihi delicta mea. Qui cum
Patre, et Spiritu sancto vivit et regnat Deus in sæ-
cula sæculorum. Amen.

RESPONSIO

Ad eam questionem : *Cur corruptus tunc temporis Ecclesie status*

Restat autem ut nunc ad eam questionem respon-
deamus, ad quam nos superius responsuros fore
promissimus. Diximus enim : Jam nunc a temporibus
beati Leonis sic Ecclesiam fuisse corruptam, ut
vix aliquis inveniretur qui vel Simoniacus non esset,
vel a Simoniaciis ordinatus non esset (1997). Unde
etiam usque hodie inveniuntur quidam qui, male
argumentantes et Ecclesie dispensationem non bene
intelligentes, ab illo jam tempore sacerdotum in
Ecclesia defecisse contendunt. Aiunt enim : Si om-
nes tales erant, id est si omnes vel Simoniaci, vel a
Simoniaciis ordinati erant, vos, qui nunc estis? aut
unde venistis? Per quos nisi per illos intrastis? Non

(1997) Idem testatur Fleurius lib. LXII, num. 65. Gregorium VII S. Ugoni Cluniacensi abbati scripsisse et cum eo de infelicissimo Ecclesie statu quæsum esse:

fuit via aliunde : ergo illi, qui vos ordinaverunt, ab
illis et non ab aliis suos ordines susceperunt, qui vel
Simoniaci erant, vel a Simoniaciis ordinati erant.
Hæc est igitur quæstio cui nos respondere debe-
mus.

Sed prius, quid sint Simoniaci et unde dicantur,
dicere oportet; deinde vero, quia multum distat
inter Simoniacos et eos qui ordinantur a Simoniaci-
is : si tamen non eos Simoniacos esse cognoscunt,
quis enim episcopum aliquem Simoniacum esse non
dubitatur, si ab eo ordinatur, parum quid in ordine
distat ab eo a quo ordinatur (1998). Scit enim enim
furem esse et latronem, nihilque aliud in sua ordi-

(1998) Clariss. Petrus de Marca docet sub Gothorum regno, et tempore Theodorici regis innotuit Simoniacum in sacris ordinationibus, quod ab electis

uolens suscepisse, nisi maledictionem et maledicendi potestatem (1999). Sic enim Simoniaci omnes ordinantur, sicut ipse Simon ordinatus est, cui in ipsa ordinatione beatus Petrus ait : « Pecunia tua tecum sit in perditionem, quia existimasti donum Dei pecunia possideri : Nun enim est tibi pars neque sors in sermone isto (Act. viii, 20). »

Sunt igitur Simoniaci, qui donum Dei, id est gratiam Spiritus sancti, emere contendunt : sive enim emant, sive non emant, si tantum pecuniam offerant et aliquid pro hac gratia dare promittant, Simoniaci sunt. Nam neque ipse Simon aliquid emit : non enim fuit, qui venderet ; sed tamen quia emere voluit, maledictus est ; quam utique maledictionem omnibus suis discipulis hereditariam reliquit. Ab hoc autem Simone Simoniaci dicuntur, quicumque in hoc facto imitantur. Hic enim Simon baptizatus a Philippo adhaerebat ei. Qui cum vidisset ab apostolis multas virtutes et miracula fieri per manus impositionem, obtulit eis pecuniam, dicens : « Date vos hanc potestatem mihi, ut cuiusque manum imposuero, accipiat Spiritum sanctum (Ibid., 19). » Cui, ut modo superius diximus, beatus Petrus ait : « Pecunia tua tecum sit in perditionem ; quia **615** existimasti donum Dei pecunia possideri. Non est enim tibi neque pars, neque sors in sermone isto. » Hæc est igitur ordinatio Simonis. Sic ordinantur Simoniaci, qui pecuniam offerunt. Quare ? Quia existimant donum Dei pecunia possideri. Sed quam benedictionem suscipiunt ? Dicat beatus Petrus, cujus vox efficacissima est, cujus maledictio interiora penetrat : « Pecunia, inquit, tua tecum sit in perditionem. » Hæc benedictio datur eis ; hæc oratio eorum nefandis capitibus imprecatur : sic benedicuntur, sic consecrantur, sic ordinantur (2000). Statim enim ut pecuniam offerunt, cuique offerant, adest apostolus eorum consecrator. Nam etsi a catholicis sacrentur episcopis quod quidem sæpe contingit, adest tamen apostolus inter eos : dicant illi

ad episcopatus pro confirmatione electionis certa auri quantitas expetebatur. Monet autem iam a constitutione 30 inter canones apostolicos sub poena depositionis fuisse damnatam, itemque ex canone 2 concilii Chalcedonensis. Vid. De concord. sacerdot. et imperii lib. viii, cap. 13, colum. 1159.

(1999) Illic habenda est ratio temporis, quo S. Bruno hæc scripsit ; nempe illis diebus, quibus Simoniaca pestis late per Ecclesiam sacrarum ministrorum labefaciebat. Ad eos itaque deterrendos adeo ejus pravitas vim efferre studuit, ut Simoniace collatos ordines, irritos, nullos et sola maledictione plenos dixerit. Verum Ecclesie doctrina est, ordinationes a Simoniacis episcopis factas, vel Simoniace receptas validas quidem esse, sed illicitas ; prouindeque ordinatores et ordinatos subijci poenis suspensionis, excommunicationis, privationis beneficiorum atque irregularitatis a conciliis statutis. Vid. Berar. De Sim., dissert., p. 1. c. 2, et in canon. Gratiani ; Concina De Sim., diss. 2, c. 3 ; Venespen. tit. 2, tit. 3 De Sim. ; Lazzarius in comment. Brunonis super cap. x Joan., p. 459.

(2000) De defectu gratiæ sanctificantis hæc sunt intelligenda, non de defectu characteris ordinis, qui etiam in peccatore imprimatur ad maiorem sui damnationem, si non respicitur.

A quidquid velint ; fundant sanctum chrisma super capita eorum, Simon tamen Petrus non mutat sententiam ; quia non ignorat quid sibi attulerint : illi benedicunt, iste maledicit ; decipiuntur illi, hic autem decipi non potest. Putant illi eos esse catholicos, putant canonicè electos, ac per hoc eis benedicunt : si enim eos cognovissent, ipsi quoque cum apostolo dixissent : « Pecunia tua tecum sit in perditionem. » Merito igitur eorum benedictio in maledictionem convertitur ; quia non ad labia, sed ad cor respicit Deus. Hoc enim timebat Jacob, cum a matre ad patrem mitteretur ut ei nescius benediceret, ait : « Nosti, quod frater meus Esau homo pilosus sit, et ego lenis. Si atrectaverit me pater meus et senserit, timeo ne putet me sibi voluisse **B** illudere, et inducat super me maledictionem pro benedictione (Gen. xxvii, 11). » Sed non erat ei timendum, quia a matre mittebatur. Isti autem non mittuntur a matre, isti non mittuntur ab Ecclesia, qui Isaac illudunt, qui episcopos decipiunt, qui furtim et per latrocinium patris benedictionem subripere volunt. Unde (et non immerito) inducitur super eos maledictio pro benedictione. Illi enim soli mittuntur a matre, illi mittuntur ab Ecclesia, qui non per pecuniam, non per aliquam promissionem, non per sæcularem potestatem, sed sola cleri et populi electione (2001), et ipsa pura et sine pravitate, mittuntur ad patres, mittuntur ad episcopos ut ab eis benedicantur et consecrentur.

C Diximus igitur de consecratione Simoniacorum, quomodo ordinantur, quomodo consecrantur, quomodo apostolus Petrus eis maledicit, quomodo episcoporum benedictio in maledictionem eas convertitur. Sic igitur ordinati, sic consecrati, sic maledicti, sic lucro infecti ad sibi commissas Ecclesias veniunt : ubi, si tamen manifeste tales sint, præter baptismum et sana consilia, quæ ipsi quoque sæpe dant, quidquid agunt, vanum et inutile est (2002). Hæc autem qualiter intelligantur, modo dissecemus.

(2001) Id est approbatione, tanquam testimonio morum, non proprie dicta electione.

(2002) Sacramenta a Simoniacis facta et collata, rata quidem habentur, sed effectu gratiæ prorsus carent, nisi ea recipientes ad ministrum Simoniacum ignoranter, bonaque fide accessissent. Quavis plures ex theologis hanc sententiam tueantur, non desunt tamen quidam alii de ecclesiasticis doctrinis optime meriti, qui juxta conciliorum definitiones, et decreta pontificum docent Simoniacas ordinationes irritas ac nullas prorsus esse ; innixi præcipue canon. 4 concil. Rom. v sub pontif. Greg. VII, an. 1078. Morinus certe De sacris ordinationibus p. 3, exercit. 5, cap. 9, p. 82, hanc admittit in Ecclesia potestatem, aliquas in sacramentis conficiendis ponendi condiciones ; quæ si desint, materia eorum inepta reddatur et ad effectum inefficax. Ita concilium Tridentinum matrimonia clandestina prohibuit non solum, sed nulla atque irrita declaravit. Eodem ergo modo, inquam, potuit Ecclesia in ordinatione personas Simoniace labe infectas ab ordinibus excludere, et incapaces ordinationum decernere ; ita ut nihil ab eis recipiant, nisi divinam, ut ait S. Bruno, maledictionem. « Quædam, ait Morinus, sunt ecclesiasticæ institutionis, quæ licite mutari possint, et pro temporum, et regionum varietate

Baptismus namque a quocunque datur, bonus est; quia non in fide dantis, sed in suscipientium fide consistit. Ubi autem fides catholica non est, ibi baptismus non operatur. Unde et qui extra Ecclesiam baptizatur, non solvitur a peccatis. Nusquam enim, nisi in Ecclesia sit remissio peccatorum, sic tamen, si corpore quoque et conversatione ad eam redeat, a qua mente non recesserat; alioquin si extra Ecclesiam baptizatur et extra maneat, **616** et cum baptizatur, redeundi voluntatem non habeat; huic tali homini nec ad momentum quidem sit remissio peccatorum. Sed quid mirum? Cum illi quoque, qui intus baptizantur (qui etiam absque dubio a peccatis omnibus emundantur) si inde exeant, et priusquam moriantur, ad eum non redeant, pereant in aeternum. Hoc autem significavit illa arca, in qua intus posita, salvata sunt omnia, extra vero inventa; perierunt omnia. Audi etiam quid Dominus dicat: « Ego sum vitis, et vos palmites: qui manet in me, et ego in eo, hic fert fructum multum: si quis in me non manserit, mittetur foras sicut palme, et aresecet, et colligent eum, et in ignem mittent, et ardet (Joan. xy, 5). » Si ergo Christus vitis est, palmites vero Christiani: sicut palmites vivere non possunt, si separentur a vite; ita neque Christiani si separentur a corpore Christi. Corpus Christi Ecclesia est: qui ergo non vult separari a Christo, maneat in corpore Christi, ut possit esse membrum Christi. Si enim non manserit in corpore Christi, si non manserit in Ecclesie unitate, « mittetur foras, sicut palme, et aresecet. » Et quid amplius? « Et colligent eum maligni spiritus. » Illis enim traditur, qui ab Ecclesia separatur. Sed quid illi facient? « Et in ignem mittent. » Ad quid? « Ut ardeat. » Verba Christi sunt, alios canones non queramus.

Manifestum est itaque quod ab Ecclesia divisus, nemo salvabitur, sive in ea, sive extra eam baptizatus fuerit. Unde hoc? Dicat iterum ipse Dominus: « Si quis in me non manserit, mittetur foras sicut palme, et aresecet, et colligent eum, et in ignem

aliter atque aliter observari, tanti tamen sunt momenti, quandiu ab Ecclesia revocata, aut abrogata non sunt, ut eorum ommissio ordinationem non modo inhonestam et illicitam, sed etiam irritam et nullam omnique effectu et gratia cassam reddat. Illa autem omnia ejusmodi conditiones sunt, materiam sacramenti sic afficientes et determinantes, ut earum defectu materia reddatur ordinationi inepta. Illæ autem tam spectare possunt ordinantem quam ordinandum. Ecclesia enim, meo iudicio, definire potest quibus conditionibus ordinans episcopus auctoritate sua uti debeat, quibusve cum donis et qualibus ordinandus sese ordinanti sistere, ut valide et effluenter ordinationem ab eo recipiat; ita ut si ordinans aut ordinandus definitionem hanc neglexerint contraque egerint, actio sit nulla et irrita, atque ut effectus producantur iteranda. Idem de hoc sacramento analogice dicendum quod de matrimonio et poenitentia, quorum materias videmus Ecclesiam sæpe sub interminatione irriti sacramenti restrinxisse, dilatasse, vario tempore, variis modis determinasse. » Morino consentit Berardi in correct. Gratian., i p. c. 22; Dupinius in defensione Bruonius Astensis, et

A mittent et ardet. » Si ergo ille perit qui aliquando in Christo fuit, sed in eo non manet, quomodo ille non pereat, qui nunquam in eo fuit, nec in eo mansit? Qui enim extra Ecclesiam baptizatur, nisi priusquam de hac vita exeat, Ecclesie societur, hic nunquam fuit, vel erit in Christo; quia nunquam fuit, vel erit in corpore Christi (2003). Membrum namque Christi non est, nisi in corpore Christi. Si enim separetur a corpore Christi, non est membrum Christi. Corpus autem Christi extra Ecclesiam non est, alioquin ipsa Ecclesia esset extra seipsam (si quidem ipsa Ecclesia est corpus Christi); quod est inconveniens. Baptismus igitur extra Ecclesiam dari potest, prodesse autem non potest. Baptismus enim, qui extra Ecclesiam datur, formam quidem sacramenti habet, virtutem autem sacramenti non habet. Formam quidem habet, quia fit in nomine Patris, et Filii, et Spiritus sancti. Virtutem autem non habet, quia remissionem peccatorum non operatur (2004).

Quare ergo non rebaptizantur, qui ab hæreticis veniunt? Vis audire quare? Quia formam baptismi habent, id est, quia jam ad invocationem Trinitatis ex aqua regenerati sunt. Restat nunc ut et Spiritu sancto regenerentur, qui operetur in eis remissionem peccatorum, quod illa forma visibilis dare non potuit: « Nisi enim quis renatus fuerit ex aqua et Spiritu sancto, non intrabit in regnum Dei (Joan. iii, 5). » Utrumque ibi necessarium est, et forma sacramenti, et virtus sacramenti. Utrumque necessarium est, et aqua, et Spiritus: nam neque aqua sine Spiritu, neque Spiritus sine aqua solvit hominem a peccatis. Forma sacramenti et intus et extra dari potest; virtus autem sacramenti non nisi intra Ecclesiam datur. (2005). Unde SS. Romani pontifices, Spiritu Dei pleni, admirabili providentia constituerunt, ut hi qui ab hæreticis veniunt, quoniam formam baptismi habent, non rebaptizentur; quia vero virtutem hujus sacramenti non habent, ad invocationem sancti Spiritus, qui ab hæreticis dari

nuperrime eruditus Bergomensis Jo. Bapt. Locatelli Zucchala in op. De potestate presbyterorum in adminis. sac. poenit., p. 224, edit. Bergomi 1787 in 8. Hæc autem dicta sint, non ut recedamus a sententia, quam paulo ante adamavimus, sed ut S. Brunonis opinionem excusemus.

(2003) Quomodo intelligendus sit hic Brunonis locus infra explicabitur. Non enim de parvulis baptizatis vel intra, vel extra Ecclesiam accipi potest; sed de adultis (de quibus loqui se S. Bruno superiori § declaravit), qui si absque necessaria dispositione baptismum suscipiunt, corpori quidem Christi per characterem sacramenti uniantur, non autem effectum gratiæ consequuntur.

(2004) S. Brunonis mens hic quoque est aperta. Ex superius dictis satis constat, eum de adultorum baptismate loqui, in quibus asserit sacramentum virtutem non habere, id est gratiam sanctificationis illos minime consequi, quoties sunt ab Ecclesia sejuncti, ejusque membra fieri per fidem et poenitentiam negligunt.

(2005) Extra Ecclesiam rite collatus parvulis baptismus eos regenerat ad vitam æternam. Sicut etiam

non potest, per manus impositionem, sacrosancto A
 chrismate confirmetur (2006). Queris fortasse aucto-
 ritatem? Dabitur tibi; et hoc quidem necessarium
 est, quoniam in hac sententia non omnes concordare
 videntur; videlicet, ut quia ab hæreticis veniunt, re-
 baptizari quidem non debeant, sacro autem chrismate
 confirmari iterum debeant; præsertim cum beatus Au-
 gustinus dicat, **617** quod « nulli sacramento injuria
 facienda sit; » in qua re multum ab aliis dissentire
 videtur. Quid est enim injuria sacramenti, nisi sacra-
 menti reiteratio? Quid autem quædam sacramenta
 reiterantur, et exemplo abundantius et auctoritatibus:
 quædam autem dixi; quia baptismi et sacrorum or-
 dinum reiterationem fieri non licet; unde et in concilio
 Africanis legitur: « Non licet fieri rebaptizationem
 et episcoporum translationes. » At vero in concilio
 Nizæno præcipitur de Paulianistis ut ad Ecclesiam
 venientes iterum baptizentur, quia ut Sabelliani
 realem divinarum personarum distinctionem nega-
 bant. Et eorum clerici, si digni fuerint, iterum
 ordinentur. In quo manifeste ostenditur hoc in his
 tantum; et non in aliis fieri debere. Isti enim non
 secundum Ecclesiæ formam baptizabantur. Si enim
 secundum hanc formam, quam modo diximus, bap-
 tizati fuissent, non utique talis lex de eis specialiter
 promulgata esset; præsertim cum de aliis omnibus
 hæreticis dicatur, ut ad Ecclesiam venientes, nec
 rebaptizentur, nec reordinentur sed sola episcopalis
 manus impositione Ecclesiæ reconciliantur. Quod
 autem hæc duo sacramenta, id est baptismus et
 ordines sacri, reiterari non debeant, tota Ecclesia id
 sentit, nullaque inter sanctos dissensio est (2007).
 Unde et beatus Augustinus ait: « Manus autem
 impositio, sicut et baptismus reiterari non debet; »
 de illa manus impositione loquens, de qua ad Ti-
 motheum Apostolus dicit: « Manuum cito nemini
 imposueris (1 Tim. v, 22); » nam et chrisimalis
 consignatio et penitentium reconciliatio, manus
 impositio dicitur. Unde et sacri canones prohibent
 ne inter alios poenitentes manus ab episcopis cleri-
 cis imponatur.

adulti Christiani sunt, non tamen justii, nisi per
 fidem corporis Ecclesiæ catholicæ uniantur.

(2006) Fuit enim hæc olim opinio Cypriani qui,
 ep. 70, ad Januarium hæc habet: « Quis autem dare
 potest, quod ipse non habeat, aut quomodo potest
 spiritualia agere, qui ipse amisit Spiritum sanctum? »
 Quia S. Bruno totus erat in impugnanda
 validitate Simoniacæ ordinationis, paritatem veluti
 sumpsit a confirmatione, quam ab hæreticis collata-
 tam, nullam aliqui volvere, hoc fulti principio, quod
 nemo dare valeat quod non habet. Verum, ut nemo
 nescit Cypriano sese opposuit S. Stephanus pontifex,
 cui universa consensus Ecclesia; unde S. Aug-
 ust., lib. III De bapt. inquit: « Sacramenta, si
 eadem sunt, ubique integra sunt, etiamsi prave in-
 telligantur, et discordiose tractentur, » etc. Ad op-
 portunitatem causæ suæ hæc meminisse Bruno di-
 cendus est, non quod confirmationem inter sacra-
 menta reiterabilia haberit.

(2007) Illic clarius S. antistes mentem suam ex-
 pressit, quatenus docet, exceptis Paulinianistis, ab hæreticis
 quibuscunque ad Ecclesiam venientes nec
 sacro renovar' lavacri, nec iterato ordines recipere

Quod vero quædam sacramenta reiterari li-
 ceat (2008), et frequens usus Ecclesiæ, et unum
 beati Gregorii exemplum apertissime manifestat.
 Quotidie namque ecclesiarum consecrationes, non
 solum pro necessitate, verum etiam pro episcoporum
 voluntate reiterari videmus. Unde et quidem cano-
 nes de ecclesiis præcipiunt, ut si altare motum fuerit,
 denuo consecretur. Beatus quoque Gregorius, sicut
 ipse testatur, consecravit Romæ quendam ecclesiam
 in Suburra, quoniam longo tempore ab Arianis pos-
 sessa fuerat: cujus consecratio, vel reiteratio,
 quantum Deo accepta fuerit, virtutes et miracula
 ostendunt, quæ ipsis diebus, quibus consecrata fœ-
 rat, ibidem Dominus operatus est. Quomodo ergo
 verum est, quod nullo sacramento injuria facienda
 sit? Similiter autem, quod chrisimalis consignatio
 in hæreticis reiterari debeat, subsequenti sanctorum
 auctoritate probatur. De qua videlicet consignatione
 Eusebius papa sic ait: « Hæreticos omnes, quicum-
 que Dei gratia convertantur, et in sanctæ Trinitatis
 nomine baptizati sunt, Romanæ Ecclesiæ regulam
 tenentes, per manus impositionem reconciliari præ-
 cipimus: manus quoque impositionis sacramentum
 magna veneratione tenendum est, quæ ab aliis
 perfici non potest, nisi a summis sacerdotibus. Nec
 tempore apostolorum ab aliis, quam ab ipsis aposto-
 lis legitur, aut scitur peractum esse; neque ab aliis,
 sicut jam dictum est, quam ab illis, qui eorum locum
 tenent, perfici potest aut fieri debet. Nam si aliter
 præsumptum fuerit, irritum habeatur et vacuum,
 nec inter ecclesiastica unquam reputabitur sacra-
 menta (2009). » Audiamus etiam, quid tempore
 beati Sylvestri Romæ de hac re in concilio statutum
 est (2010): « Eodem, inquit, tempore XIII Kalend.
 Juliarum die, quando memoratum magnum concilium
 in Nicæa congregatum est, canonica jam facta a papa
 vocatione in urbem Romam, et ipse cum consilio
 Constantini Augusti, congregavit ducentos septua-
 ginta septem episcopos, et damnavit iterum tam
 Calixtum quam Arium atque Sabellium, et consti-
 tuit ut episcopum Arianum respicientem non ali-

debero. Nemo autem juxta canones ad ordines
 admittitur, nisi prius confirmatus fuerit. Quod si,
 manus impositio tum in chrisimalis consignatione,
 cum in poenitentiam reconciliatione fiat, apertissime
 fatetur Bruno illam reiterandam non esse.

(2008) Sacramenti vocem late sumi hac in disser-
 tatione a Brunone clare patet; cum ecclesiarum
 consecrationi sacramenti nomen ascribat. Proprie
 namque illa sola sunt sacramenta, quæ a Christo
 instituta sunt, et annexam habent sanctificantem
 gratiam; cætera sacramentis affinia, sacramentalia
 vocantur, et quo eis opus fuerit reiterantur. Quibus
 de causis ecclesiarum consecrationes iterari possint,
 vid. Berardi in emendatione canonum Gratiani
 part. I, cap. 7, pag. 97 et seqq.

(2009) Apocryphum esse hunc canonem a Gra-
 tiano allatum, et est 5 De cons. diss. 5, et Isideri
 Mercatoris inventum probat Carolus Sebast. Berardi
 p. II, t. I, p. 171.

(2010) Eodem vitio laborat hic alter canon Syl-
 vestro attributus. Verba Berardi hæc sunt: « Satis
 mihi videtur judicare hoc concilium apparuisse pri-
 mum in collectione Isideri Mercatoris, ut statum

quia susciperet, nisi episcopus ejusdem loci eum reconciliaret, et sacrosancto chrismate per episcopalis manus impositionem S. Spiritus **618** gratia, quæ ab hæreticis dari non potest, eum confirmaret (2011). » Quid apertius, quid manifestius dici potuit? Nunquid nam hoc sacramentum non reiteratur? Demus adhuc et alia exempla, quatenus hæc sententia, cui a pluribus contradicitur, manifestior et certior fiat. Dicat igitur papa Siricius: « Prima igitur paginae tuae fronte signasti, baptizatos plurimos ab impiis Arianis ad fidem catholicam festinare, et quosdam de fratribus nostris eosdem donuo baptizare velle, quod non licet; cum hoc et Apostolus vetet, et canones contradicant, et post cassatum Ariminense concilium, missa ad provincias a prædecessore nostro Liberio, venerandæ memorie, generalia decreta prohibeant: quos eos cum Novatianis, aliisque hæreticis sicut in synodo constitutum est, per invocationem solam septiformis Spiritus episcopalis manus impositione catholicorum conventui sociamus, quod etiam totus Oriens, Occidensque custodit. (2012). » Videamus etiam quid Leo dicat, qui fidem jam perituram sua constantia et fortitudine corroboravit, cuius sententiæ contradicere, ut opinor, nemo audebit. « Hi autem, de quibus scripsisti, non se baptizatos nesciunt, sed cuius fidei sint, qui eos baptizaverint, se nescire profitentur. Unde quoniam quolibet modo formam baptismatis acceperunt, baptizandi non sunt, sed per manus impositionem virtute Spiritus sancti, quam ab hæreticis accipere non potuerunt, catholicis copulandi sunt (2013). » Item idem ipse: « Nam hi, qui baptismum ab hæreticis acceperunt, cum baptizati ante non fuissent, sola S. Spiritus invocatione per impositionem manuum confirmandi sunt, quia formam tantum baptismi sine S. Spiritus virtute sumpserunt. Et hæc regulam, ut scitis, servandam in omnibus Ecclesiis prædicamus, ut lavacrum semel initum nulla reiteratione violetur, dicente Apostolo: Unus Deus, una fides, unum baptismum, cuius ablutio nulla iteratione temeranda est: sed ut diximus:

talis suboriatur suspicio; ex qua inter apocrypha potius monumenta recessentur, » p. 1, c. 6 De Rom. concilio sub Sylvestro, p. 62.

(2011) Arianorum baptisma quorundam, qui in nomine Patris, per Filium in Spiritu sancto baptizabant, reprobatum Ecclesia, ideoque ab hæresi huiusmodi recedentes, et probari ab episcopis, et iterum baptizari atque confirmari debere. Non item venientes ab aliis hæreticis recte de SS. Trinitate sentientes, seu rectam baptismi formam usurpantes.

(2012) Hoc est cap. 1, epist. Siricii papæ ad Himerium Tarracon. episcopum, qui Damaso Siricii prædecessore scripserat, et refertur in cod. canonum, et constituit. Eccl. Rom. Quid autem ex eo inferri potest, nisi, quod supposito, quod Ariani et Novatiani, alique hæretici debita forma in collatione baptismi utantur, non esse venientibus ad Ecclesiam iterandum sacramentum, sed oportere ipsis administrari confirmationem, quæ ab episcopis per manus impositionem datur.

(2013) Hoc est cap. 7, epist. Leonis papæ I, ad

A Sola sanctificatio S. Spiritus invocanda, et quod ab hæreticis nemo accipit, a catholicis sacerdotibus consequatur. » In Laodicensi quoque concilio scriptum est: « De his, qui ab hæreticis convertuntur, id est Novatianis et Photinianis, sive baptizati sint illi, sive catechumeni, non ante suscipiantur quam omnes hæreses anathematizassent, et præcipue illam, qua detinebantur, et tunc demum hi, qui apud eos dicebantur fideles, nostræ fidei symbolo imbuantur, et uncti sancto chrismate sic mysteriis communicent sacrosanctis (2014). » Possemus de his alias adhuc auctoritates dare, sed, ut puto, istæ sufficiunt.

Dubitari autem potest de eo quod heatus Augustinus ait: « Nulli sacramento injuria facienda est. » Tum idem ipse dicat: « Hos, qui ab hæreticis veniunt, ideo per manus impositionem episcoporum in Ecclesiam recipi, ne forte sibi ab Ecclesia nihil collatum putarent, quod extra Ecclesiam non haberent. » Quid autem sit manus impositio, ipse quoque definiens, ait: « Quid, inquit, est manus impositio, nisi oratio super hominem, et ipsa manus impositio reiteratur. » Siquidem nihil aliud est manus impositio, quam oratio super hominem. Non igitur reiteretur oratio super hominem in illis sacramentis, quæ reiterari non licet. Dictum est autem, quod quedam sacramenta reiterare licet, quedam autem non licet, et hoc quidem auctoritatibus probatum est. Dictum est etiam, quod ab hæreticis venientes non nisi per manus impositionem suscipi debeant. Et illud quidem dictum est, quod omnia sacramenta extra Ecclesiam formam quidem habeant, virtutem autem non habeant. Illud autem diximus, quod extra Ecclesiam nemo salvetur. Diximus et de Simoniacis, quando consecrantur, quod omnis benedictio in maledictionem eis convertitur. De parvulis autem hæreticorum si quis interroget, quare pereant, cum baptizati sint (2015)? respondeo: Quia **619** in Ecclesia non sunt. Quod si dicat, quid illi peccaverunt, ut in Ecclesia non sint? Dico et ego: Quia paganorum et Judæorum parvuli peccaverunt, ut

Nicotam episc. Aquileien.; quæ in ordine est 129.

Quod supra productum hæc in epist. non reperitur, nec alibi mihi occurrit. Quid ergo statuit S. Leo?

D 1.° Baptizatos debita forma ab hæreticis non esse rebaptizandos; 2.° eos sola manus impositione indigere, vel quia ab ipsis chrismatio non sebat, vel quia ipse Leo sentiret illos virtutem Spiritus sancti conferre non posse. Non reiterabatur ergo in sensu Leonis confirmatio: sed tunc primum ab episcopis catholicis conferebatur.

(2014) Est canon. 7, ex quo tamen nihil inferri potest pro stabilienda confirmationis reiteratione.

(2015) Cyprianicam opinionem de invaliditate baptismatis ab hæreticis collati hic iterum producit Bruno; qui tamen supra dixerat: « Baptismus a quocunque datur bonus est; quia non in fide dantis sed in suscipientium fide consistit. » Pro infantibus supplet fides Ecclesie, alias invalidus et illicitus esset eorum baptismus, quod est contra praxim et doctrinam Ecclesie. Per baptismum Christo regenerati sunt, in Ecclesia sunt, et hæretes facti regni Dei.

Baptizari non mererentur (2016)? Ipse tamen Dominus ait: « Ego scio, quos elegerim (Joan. III, 18). » Excommunicatorum autem filii, si in Ecclesia baptizantur, nihil eis nocet parentum excommunicatio: « Filius non portabit iniquitatem patris (2017) (Ezech. XVIII, 20). » Postquam tamen ad ætatem veniunt, ut jam sua peccata cognoscere valeant, ulterius a peccatis vindicari nequeunt. Quod si extra Ecclesiam baptizantur, sunt extra Ecclesiam omnes excommunicati; nisi priusquam de hac vita exeant per episcopos reconcilientur, in magno periculo mihi esse videntur. His ergo sic expeditis, de illis nunc dicere debemus, qui, quamvis non Simoniaci, a Simoniacis tamen ordinati sunt. De Simoniacis namque manifestum est quod nullo modo in suis ordinibus aliquando suscipi debeant. « Non est enim eis neque pars, neque sors in sermone Dei (Act. VIII, 21). » Apostolus est, qui loquitur. Sed dicis: Quare ergo alii hæretici in suis ordinationibus suscipiuntur, et Simoniaci non suscipiuntur? Nunquid Simoniaci sunt pejores quam Ariani, quam Novatiani, quam Donatistæ, quam Nestoriani et Eutychiani? Ex his enim in ordinibus suis omnibus et episcopos, et presbyteros susceptos legimus, nec propria dignitate privatos. Dico ergo: Utrum Simoniaci pejores sint, nescio. Unum tamen scio, quia magnum scelus est vendere, vel emere Spiritum sanctum. Si enim magnum peccatum fuit vendere vel emere Christum, magnum utique peccatum est vendere vel emere Spiritum sanctum. Æquales enim sunt et Pater, et Filius, et Spiritus sanctus. Judas est, qui vendit; Judæus est, qui emit; utrumque autem et vendentem, et ementem de templo Dominus ejecit. Et multa quidem dispensatorie in Ecclesia sunt pro temporis necessitate et negotii qualitate, quæ utique non fierent, si districto canonicoque judicio fierent (2018). Cum de frumento et zizania Dominus loqueretur, ait: « Sinite utraque crescere usque ad messem (Math. XIII, 30). » Magna tamen consideratione hæc talis dispensatio fieri debet. Et alii quidem hæretici in suscipiendis ordinibus non errabant; sed alia causa erat atque doctrina, quæ eorum fidem impediabat. Simoniacorum vero hæresis (2019) et peccatum, ipsa eorum ordinatio est. Si ergo suæ ordinationi reconcilientur, quæ utique, ut superius ostendimus, nihil aliud quam maledictio est, cui, nisi suæ

(2016) Pereant autem paganorum et nebræorum filii, qui baptismo caruerunt, sed adversa eorum sors a libera, et non injusta Dei electione est rependa. De validitate baptismi parvulorum, quamvis desit fides et voluntas offerentium, si rite administraretur agit Berardi dissert. II, p. IV, p. 56.

(2017) Ipse etiam Bruno tract. De sacram. ait: « Hoc autem dum dico, nullum præjudicium facio infantibus, qui non sua, sed aliorum fide baptizantur, et salvantur. »

(2018) Ita canon concilli Rom. sub Alexandro II, supra.

(2019) Vid. Berardi p. 1, dias. III, c. 2, De Simonia, ubi ait in sacris canonibus Simoniam, hæresim passim appellari, atque ea infectum hæreticum habendum esse « qui non tam facit, quam fieri posse

A hæresi suoque peccato, et ei, quam acceperat maledictioni reconcilientur? Non querant igitur reconciliationem, ne forte incurrant maledictionem. Querant gratiam Spiritus sancti, non ad episcopalem dignitatem, sed ad delendam iniquitatem. Merito ergo Simoniaci in suis ordinibus non suscipiantur, quoniam in ipsis ordinibus peccaverunt. Ariani vero non in episcopali dignitate, sed in fide Trinitatis errabant, et peccabant, et alii hæretici similiter, unusquisque in sua hæresi. Soli autem Simoniaci in emendis sacris ordinibus peccant; unde et merito ipsi soli nulla ecclesiastica dispensatione in his, quibus peccaverant, suscipiuntur. Alios autem præter hos hæresiarchas multis locis ecclesiasticæ historiæ in suis ordinibus susceptos legimus. Nam B et Nicænum concilium Catharos, sive Novatianos per manus impositionem suscepit et eorum clericos in suis ordinibus manere præcepit.

De hac autem manus impositione, sine qua hæretici non suscipiuntur, satis superius diximus. Beatus quoque Gregorius Hiberis episcopis de Nestorianis scribens, ait: « Hanc igitur veritatem Nativitatis Christi, quicumque a perverso errore Nestorii convertuntur, coram sancta fraternitatis vestre congregatione fateantur, eundem Nestorium cum omnibus suis sequacibus, ac reliquas hæreses anathematizantes; venerandas quoque synodos, quas universalis Ecclesia recipit, se recipere et venerari promittant, et absque ulla dubitatione sanctitas vestra, servatis eis propriis ordinibus, in suo coetu eos recipiat, ut dum et per sollicitudinem occulta mentis eorum discernitis, atque eos per scientiam veram recta, quæ tenere debeant, docetis, et per mansuetudinem nullam eis contrarietatem vel difficultatem de propriis ordinibus facitis, eos ab iniqui hostis ore rapiatis. » Sunt autem et multa alia, quibus hoc ipsum probari potest. Sed de suscipiendis C hæreticis, et de propriis honoribus non privandis hæc duo exempla sufficiunt.

Multum digressi sumus: nunc ad propositum revertamur, et de his dicamus, qui a Simoniacis ordinati sunt. Qui enim a Simoniacis ordinantur, aut sciunt esse Simoniacos, aut putant esse catholicos. Si sciunt eos esse Simoniacos, et se ab illis ordinari permittunt, nulla venia digni sunt, ut propriis servatis ordinibus suscipiantur (2020). Multi

putat detestabilem rerum sacrarum, aut sacris coherentium mercenariam. » Quare sic accipiendo Simoniam Innocentius III, cap. 52 De Simonia scribere non dubitavit, tantam esse « immanitatem hæresis Simoniacæ, ut ad ejus comparisonem cætera crimina pro nihilo reputentur. »

(2020) In concilio IV Rom. sub Gregorio VII, quod an. 1018 fertur celebratum, interfuerunt centum fere episcopi, præter abbates aliosque ex clericis laicisque quamplurimos. In eo primum damnati sunt episcopi quidam atque a gradu suo dejecti, quod Simoniacæ ordinati fuissent, aliosque etiam Simoniacæ ordinavissent. Hi fuerunt Thealdus Mediolanensis, Guibertus Ravennas, Rolandus Tarvirensis, Hugo cardinalis, et Gaufridus Narbonensis.

enim ambitiosi esse probantur, qui alienius honoris gratia ab illis se sacrari permittunt, a quibus se maledici non dubitant. Quis enim dubitat Simoniacos esse hæreticos (2021)? Quis igitur ei parcat, qui se ab illo ordinari permittit, quem hæreticum esse non dubitat? Si vero Catholicus esse putatur, et simul cum Catholicis in Ecclesia conversatur, ratum debet esse quod agit; quoniam non ad ipsum, sed ad illius devotionem et fidem respicit Deus; qui se illius manibus subiecit, quasi catholico episcopo propter Deum. Respicit etiam ad Ecclesiam, suos filios ei simplici corde offerentem. Quia enim intra Ecclesiam est, adest utique Spiritus sanctus, qui etiam per malum hominem sacros ordines operatur. Homo est, qui loquitur; sed Spiritus sanctus est, qui sanctificat. Hoc autem totam suscipientis et offerentis fides facit. Multis enim ipsum Dominum dixisse legimus ut secundum eorum fidem fieret illis. Si ergo illi sua fide sanabantur, quare isti sua fide non consecrantur? Nihil enim hic contra fidem agitur, sed fidele est totum, quod agitur. Si enim temere vel contra fidem facerent, merito abesset Spiritus sanctus; siquidem Spiritus sanctus disciplinae iugiet fictum (*Sap.* 1, 5). Diximus superius de Simoniano; quia dum se Catholicum esse fingit, a catholicis episcopis consecratur, tota illa benedictio in maledictionem ei vertitur; quoniam non ad labia, sed ad cor respicit Deus: non enim est in corda eorum, ut Simoniano benedicant. Similiter igitur contra dicere possumus, dum Simoniacus Catholicum se esse fingens, Catholico benedicit, quamvis ejus benedictio maledictio sit, omnis tamen ejus maledictio in benedictionem convertitur: adest enim Spiritus sanctus, qui non ad loquentis et consecrantis hæretici petitiones, sed ad suscipientis mentem et devotionem respicit. Quod si extra Ecclesiam tale aliquid contingat, non debet hæc ratio ei subvenire, qui extra Ecclesiam a Simoniano ordinatur, quamvis non Simoniacum esse putet; quoniam neque a matre Ecclesia offertur, neque ejus devotio bona est, qui extra Ecclesiam a quocunque ordinatur (2022). Manifestum est itaque de his, qui intra Ecclesiam a Simoniacis, quos tamen Catholicos esse putant, non Simoniace ordinantur, quod eorum ordinatio rata esse debet.

Taceant igitur, qui a temporibus beati Leonis (2023) papæ jam sacerdotium in Ecclesia defuisse garrunt, eo quod omnes aut Simoniaci essent, aut a Simoniacis ordinati: similiter autem et de aliis hæreticis intelligendum est; quia si intra Ecclesiam ordinati sunt, et Catholici esse putantur, quandiu ibi sunt, sacramenta quæ agunt, rata esse debent.

Nunc autem illis respondendum est, qui quoniam

A ipsos sacros ordines non emerunt, se Simoniacos non esse contendunt, quamvis ecclesias vel ecclesiarum partes emissent. Sed velim respondeant; Si per illam emptionem et venditionem ad sacros ordines pervenerunt: vel si in illis ecclesiis, quas emerunt, per illam emptionem sacra mysteria celebrandi potestatem susceperunt. Si enim ita est, vix se defendere poterunt, se Simoniacos non esse. Simoniacus enim est qui per pretium ad sacros ordines venire contendit. Simoniacus est et ille, qui eam potestatem emere nititur, per quam sancti Spiritus dona parantur. Hic autem episcopus quasi canonicam electionem, vel consecrationem, non pro sacris ordinibus, ut ipse fingit, sed pro terris et vineis, pro castellis et villis pretium dedit vel promisit. Si hoc tali modo episcopus fieri disponebat, per pretium utique ad sacros ordines venire contendebat. Neque enim ideo hoc faciebat, ut ea solummodo quasi laicus possideret, sed potius ut episcopalem dignitatem aliquando pro ea haberet. Multo instantius hos tales, qui canonicè eliguntur, post hanc talem invasionem instare videmus, ut quantocius ad sacros ordines pervenire valeant. Quæ in re suam intentionem apertissime manifestant, et quod illa emptio significaverit, ostendunt. Quocunque igitur tempore ad consecrationem veniant, aderit ibi beatus Petrus, qui eis more solito dicat: « Pecunia tua tecum, sit in perditionem, quia existimasti donum Dei pecunia possideri (*Act.* viii, 20). » Quod si ad consecrationem non venerint, sed prius penituerint, et illa tam prava existimatione caruerint, dubitari quidem potest an in aliis Ecclesiis præpositi aliquando debeant. Considerari tamen convenit id quod beatus Petrus dixit ad Simonem: « Pœnitentiam, inquit, age ab hac tua nequitia, et roga Deum, si forte remittatur tibi hæc cogitatio cordis tui (*ibid.*, 22). » Si enim penituisset fortasse, gratis postea habuisset, quod prius pretio habere non potuit; quamvis in his verbis apostoli sola peccati remissio significetur.

Quod autem de toto episcopatu diximus, id de singulis ecclesiis, vel earum partibus intelligimus: simile namque peccatum est et cum divite, et cum paupere fornicari. Qui enim unam ecclesiam, vel ejus partem emit, quanto libentius, si posset, totum emeret episcopatum? Qui enim aliquam ecclesiam emit, illam utique potestatem (emit, de qua Simon Magus apostolo dicebat: « Date vos mihi hanc potestatem, ut cuicumque manuum imposuero accipiat Spiritum sanctum (*ibid.*, 19). » Ille enim, qui ecclesiam emit, priusquam eam emeret, liberam potestatem in ea non habebat vel baptizandi, vel sacrificandi, vel alia qualibet celebrandi mysteria; quæ quidem omnia et dona sunt, et operationes Spiritus

detestabilem rerum sacrarum, aut sacris conærentium mercatorum. »

(2022) Valida habetur, sed non licita ordinatio schismaticorum et hæreticorum episcoporum, dummodo tamen eam ipsi rite et valide acceperint.

(2023) Hæc loquitur de B. Leone IX, qui paulo ante Brunonem floruit.

(2021) In sensu supra exposito; nam ut tradit ipse Bernardus, « qui pro certo habet, res sacras emi vendere non posse, interea tamen aliud agit, et res sacras pretio emit aut vendit, non vitio intellectus sed voluntatis, gravissime quidem peccat, sed non est hæreticus. At Simoniacam hæresim nominabimus, cum quis non tam facit, quam fieri posse putat

sancti. Emit igitur illam potestatem : siquidem baptizandi vel sacrificandi potestatem emit, quam utique in illa ecclesia non habebat, priusquam emeret. Sicut enim impium est existimare quod Spiritus sanctus pecunia possideatur, ita et illud existimare impium est quod ejus dona et operationes pretio dari et exerceri debeant.

Sed dicis : Ego hanc potestatem (scilicet baptizandi et similia agendi) habebam, prius etiam quam ecclesiam emissem. Cur ergo emisti? Quia non concedebatur mihi hæc agere in ea, priusquam emissem. Jam cognosco intentionem tuam, et video intentioni Simonis quam maxime convenire. Habebas quidem potestatem, sed nolebas habere otiosam; quoniam aut parum, aut nihil tibi conferebat, nisi ubicunque eam exerceres: nunquam eam emereres, nisi lucrum inde sperares. Hæc igitur est intentio Simonis, sic ille faciebat: volebat emere, quod multum se vendere posse sperabat. Neque enim dixit: Date mihi hanc potestatem ut habeam Spiritum sanctum, sed quid dixit? « Date mihi hanc potestatem, ut ubicunque manum imponero, accipiat Spiritum sanctum. » Nulla enim lucrandi spes ei remansisset, si eam solummodo habuisset, et dare aliis non potuisset. Similiter autem et tu si hanc potestatem solummodo habeas; ubi eam lucrative non exerceas, nihil tibi videtur esse quod habes: quomodo ergo Simoniacus non es? Si in hoc tanto malo Simoni similis es. Hæc autem de illis dicta

sunt, qui post ordinationes ecclesias emunt. Si enim ante ordinationes eas emunt, et per illam emptionem ad ordines veniant, Simoniaci utique sunt, et maxime illi, qui ecclesiam emendo ad sacros ordines venire contendunt. Si autem non ad ordines ipsos, sed ad ecclesiarum beneficia per pecuniam venire desiderant (multos enim tales videmus, qui postquam ecclesias emunt, ordinari omnino despiciunt, hi quidem non tantum Simoniaci, quantum fures et latrones dici videntur. « Qui enim non intrat per ostium, ille fur est et latro (Joan. x, 1). » Qui vero per pecuniam intrat per ostium non intrat; fur igitur est et latro. Sed sive hoc nomine, sive illo alio vocentur, Ecclesiam tamen tenere non debent: omnes enim vendentes et ementes Dominus templi ejecit de templo. In magno quoque Chalcedonensi concilio constitutum est: « Ut si quis quemlibet clericum, vel Ecclesie dispensatorem, sive ministrum per pecuniam ordinaverit, uterque et dans, et accipiens deponatur, consentientes vero, anathemate feriuntur. » Vide igitur, quia non solum clerici, verum etiam dispensatores de Ecclesia ejiciuntur omnes, qui sacros ordines, et qui ipsas ecclesias earumque partes emunt vel vendunt. Cum ergo poena similis sit, cur de nomine contentio fiat? Sive enim Simoniaci dicantur, sive non, poena tamen eadem est.

Hæc autem ad illam quæstionem nos respondisse sufficiat, ad quam superius nos responsuros esse promisimus.

VITA SANCTI PETRI

EPISCOPI ANAGNINI

Ex ea quam S. Bruno episcopus Signinus composuit, per reverendum dominum Gasperem Vivianum Urbinatem, episcopumque Anagninæ ejusdem Ecclesie breviter descripta.

ADMONITIO.

622 Omnes auctores consentiunt Vitam S. Petri Anagnini ab episcopo Brunone Signiensi conscriptam esse, quinimo id ipsum in supradicto canonizationis privilegio seu diplomate affirmatur. At oportet eam omnino raram esse, cum Maurus Marchesius inter opera S. Brunonis Signiensis, quæ an. 1631 Venetiis edidit, illam omittere coactus fuerit, et ejus loco compendium reverendissimi Gasparis Viviani, qui ab an. 1579 ad an. 1605 Anagninus episcopus fuit, exhibuerit. Præterea Mabillonius in Annalibus Benedictinis testatur, eam nec dum integram typis vulgatam esse. Nos quidam integra, ni fallimur, actu S. Petri habemus; propterea tamen S. Brunoni Signiensi illa certo ascribere nondum audemus; ut enim parachronismos et alia interpolationis argumenta præmittimus, in iis de hoc ipso Brunone narratur nonnulla quæ verosimiliter S. Bruno de se ipso non scripsit.

Et si igitur Baronius in Annalibus ecclesiasticis sub nomine Brunonis Signiensis hæc utique hujus Vitæ fragmenta, quæ cum nostro textu fere ad verbum conveniunt, nihilominus Acta nostra ab aliquo auctore et interpolata esse existimamus. Optandum sane esset ut scriptores Benedictini S. Brunonis Signiensis lucubrationem invenirent. Nos interim Vitam hujus sancti edimus, ut quibus, dum ut volumus, non licet. Denique cum amanuensis veterum characterum, et forte etiam linguæ Latine imperitus, Acta illa misere luxaverit, ni supra monuimus, malum ea sine certo auctoris nomine vulgare, quam docto Brunoni Signiensi temere attribueret. Nunc tantummodo superest, ut hanc ipsam S. Petri Vitam, hinc inde uncis suppleam, et ex conjectura nostra emendatam, prælo et lectoris judicio subjiciamus. In Vita de qua habetur cap. 3, n. 54, Bruno vero Signiensis episcopus præbatus, dum in ecclesia S. Petri suæ civitatis nocturnis silentiis orationibus excubaret, ex specula cernens accensam lucem super civitatem, et Ecclesiam Anagninam, et cælestem in aere audiens cantilenam, prægnans obitum S. Petri, clientelam sollicitat, et subvectionibus preparatis Anagninam properavit: post piæ compassionis lacrymas obitum B. Petri præsulis Salvatori omnium dignis commendavit exsequiis, et infra ecclesiam suam, ut sacerdotum manibus honorifice tradidit sepulture. Deinde disertissimam orationem in eius laudem habuit, etc. (2024).

(2024) Hæc ex Bollandianis sub die 3 M. Augusti hausimus; nec lectores monere omittimus D. Jo. Baptistam Federicum archivi Casinensis præfectum, rogatu nostro nihil fecisse reliqui, ut Vitam S.

Petri Anagnini episcopi a S. Brunone Signiensi, ut ferunt scriptores non pauci exaratam, compareret; sed frustra impensis sunt labores omnes.

COMPENDIUM VITÆ S. PETRI EPISCOPI ANAGNINI.

623 Petrus Salerni, ex illustrissima principum familia natus, a parentibus patrum ejusdemque abbatibus cœnobii Salernitani S. Benedicti tutelæ fideique committitur. Puerulus utroque orbatus parente, a religioso quodam proboque sane cruditus: deinde adolescens optimis moribus ac litteris præditus, suas facultates eidem monasterio tradidit, et S. Benedicti disciplinam amplexus, se ipse quoque Domino dicavit. Suave igitur Christi jugum ab adolescentia ferens, et erga omnes humanus erat ac mitis, et religiosæ vitæ cultor egregius; quippe qui monasticas B. Benedicti leges, quas et memoriæ mandaret accurate servaret, atque in jejuniis, precibus, sacris lectionibus tempus omne consumeret, ut juris quoque scientiam ad rerum divinarum cognitionem adjunxerit; cum ita illum Dominus nec opinantem ad episcopalis officii munus instrueret. Quare cum aliquando Salernum Aldebrandus S. R. E. cardinalis ac legatus venisset, sancti viri fama permotus, eum ab abbate patrum impetrat, Romamque ad Alexandrum II pontificem perducit; a quo primum ecclesiasticis negotiis præpositus, deinde Anagninæ Ecclesiæ, licet invitus, creatur episcopus magna cleri populique lætitia. Pastoralis igitur munere suscepto, cum de sacris ædibus instaurandis ac de recuperandis Ecclesiæ possessionibus cogitare cœpit, tum de sanctorum reliquiis conquirendis; præsertim vero de sacro B. Magni corpore, cujus præsentia decorari Anagnina ecclesia dicebatur, nec tamen satis constare videbatur. Verum Deus ita omnem sustulit dubitationem. Petrus enim paralyticam quandam per id tempus ad se perductam ab ipsius viro, cui nomen Franco, jubet ad sepulcrum, in quo S. Magni corpus recondi putabatur, preces effundere. Cumque mulier ibi cum Franco viro suo profusis lacrymis in precatione pernoctasset, ac tristes ambo domum rediissent, postero die beatus Magnus eidem mulieri visus est, pontificis splendens quoque vestitus, qui eam valeatudinali restitutam jussit episcopo denuntiare, ne amplius de sui corporis in Ecclesia quiescentis præsentia dubitaret. Paruit illa, et læta eum beato Petro; ac frequentissimo populo excito tanti fama miraculi ad sancti Magni sepulcrum Deo benignissimo de acceptis beneficiis gratias

Aegit. Petrus Interea nonnullis ecclesiæ bonis recuperatis, cum et suo clero et egentibus paternæ charitate prospiceret, nocte quadam in templo de more orans, Magnum episcopum, magno splendore fulgentem, ad se cum Dei matre venientem conspexisset, qui ei prædixit fore ut in Orientem ad imperatorem missus, ab eodem morbum diuturnum propulsaret, et ad templum instaurandum quæcumque vellet impetraret. Non ita multo post ad Michaelem imperatorem Petrus Constantinopolim legatus apostolicus mittitur. Cumque suo jam functus officio ea quoque exponeret quæ in templo Anagninæ noctu vidisset, imperator primo respondit, ac quis beatus Magnus et quænam Anagnina esset ecclesia penitus ignorare. Deinde vero eam nocte imperatori gravissime laboranti, ut jam prope mortuus putaretur, beatus Magnus pontificis valetus insulis, et sacratissima Dei Genetrix ostiterunt, moneutes ut, si salvus esse vellet, legato apostolico morem gerat. Imperator, statim ut loquendi facultatem recepit, episcopum conqueri jubet. Cui advenienti, catena (ut erat temporibus illis usitatum) obducta, in aula regiæ ita repente effracta est, ut si fragilis materia scinderetur. Ergo, imperator supplex ab episcopo per Dei Parentem ac S. Magnum valetudinis beneficium flagitare, ac simul visa narrare cœpit. Tum sanctus ac vere clemens episcopus, implorato sanctissimæ Trinitatis auxilio, beatissimæ Virginis, sancti Magni, sanctorumque omnium, quorum sacra ossa in Anagnino templo asservantur, contractisque leviter male affectis membris: Surge, inquit, præclarissime princeps, et perpetua incolumitate lætare. Surgit illico imperator, et ad episcopi pedes procidens, patrem illum appellat, quem pridie, ut externum hominem prope repulerat. Ad extremum fabris, et magna vi auri, vasisque inauratis eidem liberaliter attributis, pollicetur se et alios sumptus ad basilicam absolvendam suppeditaturum: quod et re ipsa præstitit. Beatus vero Petrus, cum tres circiter annos et quadraginta suam optime rexisset Ecclesiam, tertio Nonas Augusti migravit in cœlum, Paschali II pontifice a quo etiam est in sanctorum numerum ascriptus (2025).

PRIVILEGIUM CANONIZATIONIS BEATI PETRI EPISCOPI ANAGNINI.

624 Paschalis episcopus, servus servorum Dei, venerabilibus fratribus Anagninis, et aliis per Campaniam constitutis, salutem et apostolicam benedictionem. Dominum excelsum habentes præ oculis,

L qui in amicis suis laudatur et benedicitur, et considerantes propterea strenuus prebatusque vitæ merito, quibus vir sanctus Petrus, quondam Anagninus episcopus, de regula monachali assumptus in pastoralis

(2025) Mabillonius in Annalibus Benedictinis ad an. Christi 1105, adnotavit Vitam S. Petri Anagnini episcopi, quam scripsit S. Bruno Signiensis non

integram typis vulgatam esse. Vid. Acta apud Bollandianos sub die 3 Augusti. Dicitur Petrus annos 45 Anagninam Ecclesiam administrasse.

Joan. xiv: « Pacem meam do vobis, pacem relinquo vobis. » Hoc enim ipse non dixisset, nisi pacem habuisset.

Psal. iv. « Cum invocarem. In finem, in carminibus. » In finem, inquit, iste psalmus referendus est ad Rom. x: « Finis autem legis, ut ait Apostolus, Christus est. » Ipse enim et legem omnino complevit, et in eo littera finem fecit. Cessavit enim immolatio, vero Agno immolato. Ipse est alpha et omega, primus et novissimus, principium et finis. « In carminibus, » id est in laudibus, quoniam ipsius laudes hic nuntiantur.

Psal. v. « Verba mea. Pro ea quæ hæreditatem consequitur. » Synagogæ quidem promisit Dominus hæreditatem, sed quia venientem hæredem interfecit, Matth. xxi: « Malos male perdit Dominus, et vineam suam locavit alius agricolis. » Consequitur igitur Ecclesia hæreditatem duce Jesu, sicut in hoc psalmo dicitur: « Ego autem in multitudine misericordiæ tuæ introibo in domum tuam. »

Psal. vi. « Domine, ne in furore tuo. Pro octava. » Hac enim finita vita, hoc septenario transacto, sequitur illa dies octava in qua ad iudicium Dominus veniet. Pro hac igitur octava die dicit Ecclesia: « Miserere mei, Deus, quoniam infirmus sum. » Valde enim in hac die ei timendum erit, cujus ipse non miserebitur.

Psal. vii. « Domine Deus meus, in te speravi. » In finem, psalmus David, quem cantavit Domino pro verbis Chusi filii Jemini. Finem semper ad Christum intendit, sed modo passionem illius, modo resurrectionem designat; cum psalmus dicitur David, Christo appropriatur. Chusi silentium interpretatur; Jemini, *dextera*. Sunt autem Chusi, quicunque ori suo custodiam ponunt, qui inutilia et otiosa verba non fundunt: qui enim custodit linguam suam, custodit animam suam. Hi autem sunt filii Jemini, sunt filii dextræ, psal. cxvii: « Dextera Domini fecit virtutem. » Hic igitur psalmus pro perfectis et a perfectis canitur, qui non solum facere, verum etiam dicere, male non noverunt, quorum consilium utile, quorum fides est firmissima.

Psal. viii. « Domine, Dominus noster. In finem, pro torcularibus. » In hoc autem verbo, et torcularia, et torculares intelligi posse, et legi putandum est, ut torculares doctores, torcularia vero Ecclesiam dicamus. In hoc autem psalmo de Ecclesiæ doctoribus locutio fit, qui infantes et lactentes appellantur.

Psal. ix. « Confitebor tibi, Domine. In finem, pro fili occultis. » Occulta Filii Dei Antichristi adventum et diem iudicii intelligimus, quem a discipulis interrogatus, aperire noluit. Sunt igitur ista occulta, si quidem nec apostolis manifesta fuerunt. Dei namque Filius, qui cætera aperuit omnia, istum diem occultum esse voluit.

Psal. xi. « Salvum me fac, Domine. In finem, pro octava. » Hoc autem superius dictum est, quod dies

A octava dies iudicii intelligitur, in qua in circuitu impij ambulabunt, quibus celestis civitatis janua claudetur. Est autem et dies octava Domini resurrectionis.

Psal. xv. « Conserva me. In tituli inscriptione, ipsi David. » Tituli namque inscriptio fuit Lucæ xxiii: « Hic est Jesus Nazarenus rex Judæorum. » Qui Græcis, Latinis et Hebraicis litteris scriptus, omnium gentium advocacionem significat. Sed quia Judæi dixerunt: « Noli scribere rex Judæorum, » ideo in hoc psalmo dicitur: « Non congregabo conventicula eorum de sanguinibus, » quod de illis intelligitur, qui prophetas occiderunt. Sive de sanguinibus, id est ex his ex quorum stirpe secundum carnem natus est. De gentibus autem sic dicitur: « Funes ceciderunt mihi in præclaria. »

Psal. xvi. « Exaudi, Domine, ustitiam meam. » Oratio David, illius videlicet de quo superius locuti sumus, qui diabolum fortissima manu superavit.

Psal. xvii. « Diligam te, Domine. In finem, puero Domini David, quæ locutus est Domino verba cantici hujus; die qua eripuit eum Dominus de manu inimicorum ejus, et de manu Saul, et dixit. » In finem, inquit, referenda sunt, scilicet puero Domini David. Hic autem est, de quo dicitur Isaia ix: « Parvulus natus est nobis. » Verba cantici hujus, « quæ ipse David locutus est Domino; » sed quo tempore? in die qua eripuit eum Dominus de manu inimicorum ejus, id est de potestate Judæorum, « et de manu Saul. » Saul *appetitus vel terrenum regnum* interpretatur; sub cujus nomine diabolus intelligitur, cujus regnum terrenum est, imo terra, caro et sanguis, quæ regnum Dei non possidebunt, qui a pluribus appetitus sequitur, qui Christum Dominum usque ad crucem dolis et insidiis persecuti sunt.

Psal. xxi. « Deus Deus meus, respice in me. » In finem, pro assumptione matutina, quod Hebraice, pro *cervo matutino* dicitur (Marc. xvi). Assumptio matutina, resurrectio fuit, quæ valde mane una Sabbatorum facta est, qua Christus immortalitatem assumpsit. Idem ipse, et cervus matutinus dicitur, quia quosdam saltus maximus dedit de celo in Virginem, de Virgine in præsepe, de præsepi in crucem, de cruce in sepulcrum, de sepulcro in infernum, inde ad Patrem remeavit (Greg. pap. hom. 29).

Psal. xxiii. « Domini est terra. » Prima Sabbat. Prima namque Sabbati dies Dominicus accipitur, quo Christo Domino a mortuis resurgente, ab apostolis et angelis et hominibus pro triumpho et victoria canitur. Domini est terra, resurrexit Dominus, victus est inimicus, regnat Conditor et Salvator.

Psal. xxvi. « Dominus illuminatio mea. Psalmus David, priusquam finiretur. » Hic psalmus in finem, in titulo non habet, quia de primo David intelligitur, quem ipse David ad Dei laudem cecinit in monte

habens qualis esset priusquam finiretur. Erat enim frater suorum minimus, oviumque pastor. Videns ergo sese a Saule cæterisque persecutorum inimicis, ait : « A quo trepidabo? quem timebo, cum Dominus mihi protector sit, et illuminatio, qui me de post fetantes accipit? »

Psal. xxviii. « Afferte Domino. In consummatione Bernaculi. » Iste, inquit, psalmus in tabernaculi consummatione referendus est. Tabernaculum istud sancta Ecclesia intelligitur, cujus Christus est fundamentum, qui eam in seipso beatificavit, quando arca de Philistinorum captivitate reducta est, id est ipsa Ecclesia de potestate diaboli. Sed quia verum sacrificium extra Ecclesiam non fit, ideo ea consummata dicitur : « Afferte Domino. »

Psal. xxx. « Exaltabo te, Domine, Psalmus cantici, in dedicatione domus David. » Christus Ecclesia, vel caro assumpta. Hanc autem ipse dedicavit confirmavitque, quando conciso sacce lætitiæ circumdatus est.

Psal. xxx. « In te, Domine, speravi. In exstasi. » Illic autem psalmus de passione loquitur, ideo in exstasi titulatur, quod mentis excessum significat. Unde et sequitur : « Ego dixi in excessu mentis meæ. »

Psal. xxxi. « Beati quorum remissæ sunt iniquitates, Intellectus David. » David, ut jam sæpe diximus, Christus est, cujus intellectus in hoc psalmo scribitur. Quicumque igitur non ex suis meritis, sed ex fide, et misericordia, peccatorumque confessione se salvari intelligit, suum intellectum non humanum, sed divinum esse cognoscat, ejusque qui in hoc psalmo dicit : « Intellectum dabo tibi, et instruam te. »

Psal. xxxiii. « Benedicam Dominum in omni tempore. Psalmus David, cum immutavit vultum suum coram Abimelech, et dimisit eum et abiit. » Abimelech, *regnum patris* interpretatur; Judæa vero et Jerusalem illius antiquitus regnum fuit, qui omnium Pater et Dominus est. Ibi autem Christus vultum suum mutavit, servilem suscipiens formam, sive quia in passione sine specie et decore, mortuusque apparuit. « Et dimisit eum et abiit. » — « Iterum, inquit Dominus, relinquo mundum et vado ad Patrem (Joan. xvi). »

Psal. xxxv. « Dixit injustus. In finem, puero Domini ipsi David. » De illo, inquit, puero Domini David ista intelliguntur, qui de virginali utero natus, et homines, et jumenta salvavit. Vel, « in finem, servo Domini ipsi David, » quia cum in forma Dei esset, formam servi accepit.

Psal. xxxvi. « Domine, ne in furore tuo. Psalmus David, in rememoratione diei Sabbati. » Sabbatum *requies* interpretatur. Hunc igitur psalmum cantant quicumque illius requies, illius pacis, illius felicitatis quam in paradiso anisimus recordantur, semperque Dei misericordiam postulant, ut hac vita finita sabbatam inveniant.

Psal. xxxviii. « Dixi : Custodiam vias meas. In

finem, pro Idithun canticum David. » Hoc canticum David in finem referendum est, id est in Ecclesiam, in ultimam ætatem Cor. x : « Nos enim sumus, inquit Apostolus, in quos fines sæculorum devenerunt. » Idithun *transiliens eos* interpretatur. Hi autem sunt viri perfecti, qui cæteros virtute et sanctitate transcendunt, quique in cælis thesaurizantes dicunt : « Et nunc quæ est expectatio mea? nonne Dominus, et substantia mea apud te est? »

Psal. xli. « Quemadmodum desiderat cervus ad fontes æquarum. In finem, intellectus filii Core. » Core quippe *decalvatio* dicitur. Christus autem in monte Calvariæ crucifixus fuit : hic igitur intellectus filii Core attribuendus est, id est filii Christi, qui eos in Calvariæ loco genuit, et redemit. De his ergo intelligitur : « Quoniam transibunt in locum tabernaculi admirabilis usque ad domum Dei, in vocem exultationis et confessionis. »

Psal. xliii. « Deus, auribus nostris audivimus. In finem, pro filiis Core ad intellectum. » Non vobis, inquit, qui litteram sectamini, sed Christi filiis ad intelligentiam, spiritualiter hic psalmus componitur. Opera enim, quæ in diebus antiquis Dominus operatus est, in figura illis contigisse, sibi autem ad correctionem scripta esse non dubitatur.

Psal. xliii. « Eructavit cor meum verbum bonum. In finem, pro aliis filiis Core, qui commutabuntur ad intellectum, canticum pro dilecto. » Hoc autem canticum pro eo et de eo dilecto cantatur, de quo scriptum est. Matth. iii : « Hic est Filius dilectus, in quo mihi complacuit. » Sic autem est pro Ecclesia, quæ suum populum sui que patris domum oblita, ad fidem et intellectum commutata est.

Psal. xlv. « Deus, nostrum refugium. In finem, filiis Core pro arcanis. » Vere utique pro arcanis, quia Christi nativitas continet mysterium. Unde et « Dominus virtutum nobiscum » hic dicitur, id est Emmanuel, qui *nobiscum Dominus* interpretatur. Hic autem psalmus filiis Core ad prædicandum datur.

Psal. xlii. « Omnes gentes, plaudite manibus. Pro filiis Core, » id est apostolis, de quibus dicitur : « Principes populorum congregati sunt cum Deo Abraham. »

Psal. xlvii. « Magnus Dominus. Psalmus cantici filii Core secunda Sabbati. » Prima Sabbati resurrexit Dominus; secunda vero Sabbati, filius Core, id est sancti apostoli jam confortati de resurrectione creduli, dixerunt : « Magnus Dominus et laudabilis nimis. »

Psal. xlviii. « Audite hæc, omnes gentes. In finem, filii Core. » Subauditur, credite, et obedite.

Psal. xlix. « Deus deorum Dominus. Psalmus Asaph, » qui *congregatio* vel *synagoga* interpretatur. Illic autem psalmus dicit : « Congregate illi sanctos ejus. » Vides igitur quoniam Asaph suum oblectum complet.

natione suscepisse, nisi maledictionem et maledicendi potestatem (1999). Sic enim Simoniaci omnes ordinantur, sicut ipse Simon ordinatus est, cui in ipsa ordinatione beatus Petrus ait : « Pecunia tua tecum sit in perditionem, quia existimasti donum Dei pecunia possideri : Non enim est tibi pars neque sors in sermone isto (Act. VIII, 20). »

Sunt igitur Simoniaci, qui donum Dei, id est gratiam Spiritus sancti, emere contendunt : sive enim emant, sive non emant, si tantum pecuniam offerant et aliquid pro hac gratia dare promittant, Simoniaci sunt. Nam neque ipse Simon aliquid emit : non enim fuit, qui venderet ; sed tamen quia emere voluit, maledictus est ; quam utique maledictionem omnibus suis discipulis hereditariam reliquit. Ab hoc autem Simone Simoniaci dicuntur, quicumque in hoc facto imitantur. Hic enim Simon baptizatus a Philippo adhaerebat ei. Qui cum vidisset ab apostolis multas virtutes et miracula fieri per manus impositionem, obtulit eis pecuniam, dicens : « Date vos hanc potestatem mihi, ut cuiusque manum imposero, accipiat Spiritum sanctum (Ibid., 19). » Cui, ut modo superius diximus, beatus Petrus ait : « Pecunia tua tecum sit in perditionem ; quia **615** existimasti donum Dei pecunia possideri. Non est enim tibi neque pars, neque sors in sermone isto. » Haec est igitur ordinatio Simonis. Sic ordinantur Simoniaci, qui pecuniam offerunt. Quare ? Quia existimant donum Dei pecunia possideri. Sed quam benedictionem suscipiunt ? Dicat beatus Petrus, cujus vox efficacissima est, cujus maledictio interiora penetrat : « Pecunia, inquit, tua tecum sit in perditionem. » Haec benedictio datur eis ; haec oratio eorum nefandis capitibus imprecatur : sic benedicuntur, sic consecrantur, sic ordinantur (2000). Statim enim ut pecuniam offerunt, cuique offerant, adest apostolus eorum consecrator. Nam etsi a catholicis sacerdotibus episcopis quod quidem saepe contingit, adest tamen apostolus inter eos : dicant illi

ad episcopatus pro confirmatione electionis certa auri quantitas expetebatur. Monet autem iam a constitutione 30 inter canones apostolicos sub poena depositionis fuisse damnatum, itemque ex canone 2 concilii Chalcedonensis. Vid. De concord. sacerdot. et imperii lib. VIII, cap. 13, column. 1159.

(1999) Illic habenda est ratio temporis, quo S. Bruno haec scripsit ; nempe illis diebus, quibus Simoniaca pestis late per Ecclesiam sacrorum ministros labefaciebat. Ad eos itaque deterrendos adeo ejus pravitatis vim efferre studuit, ut Simoniace collatos ordines, irritos, nullos et sola maledictione plenos dixerit. Verum Ecclesiae doctrina est, ordinationes a Simoniacis episcopis factas, vel Simoniace receptas validas quidem esse, sed illicitas ; proindeque ordinatorum et ordinatos subijci poenis suspensionis, excommunicationis, privationis beneficiorum atque irregularitatis a conciliis statutis. Vid. Berar. De Sim., dissert., p. 1. c. 2, et in canon. Gratiani ; Concina De Sim., diss. 2, c. 3 ; Venespen. tit. 2, tit. 3 De Sim. ; Lazzarius in comment. Brunonis super cap. x Joan., p. 459.

(2000) De defectu gratiae sanctificantis haec sunt intelligenda, non de defectu characteris ordinis, qui etiam in peccatore imprimitur ad majorem sui damnationem, si non respiciatur.

A quidquid velint ; fundant sanctorum chrismata super capita eorum, Simon tamen Petrus non mutat sententiam ; quia non ignorat quid sibi attulerint : illi benedicunt, iste maledicit ; decipiuntur illi, hic autem decipi non potest. Putant illi eos esse catholicos, putant canonicos electos, ac per hoc eis benedicunt : si enim eos cognovissent, ipsi quoque cum apostolo dixissent : « Pecunia tua tecum sit in perditionem. » Merito igitur eorum benedictio in maledictionem convertitur ; quia non ad labia, sed ad cor respicit Deus. Hoc enim timebat Jacob, cum a matre ad patrem mitteretur ut ei nescius benediceret, ait : « Nosti, quod frater meus Esau hodie pilosus sit, et ego lenis. Si attrectaverit me pater meus et senserit, timeo ne putet me sibi voluisse illudere, et inducat super me maledictionem pro benedictione (Gen. xxvii, 11). » Sed non erat ei timendum, quia a matre mitebatur. Isti autem non mittuntur a matre, isti non mittuntur ab Ecclesia, qui Isaac illudunt, qui episcopos decipiunt, qui furtim et per latrocinium patris benedictionem subripere volunt. Unde (et non immerito) inducitur super eos maledictio pro benedictione. Illi enim soli mittuntur a matre, illi mittuntur ab Ecclesia, qui non per pecuniam, non per aliquam promissionem, non per saecularem potestatem, sed sola cleri et populi electione (2001), et ipsa pura et sine pravitate, mittuntur ad patres, mittuntur ad episcopos ut ab eis benedicantur et consecrentur.

C Diximus igitur de consecratione Simoniacorum, quomodo ordinantur, quomodo consecrantur, quomodo apostolus Petrus eis maledicit, quomodo episcoporum benedictio in maledictionem esse convertatur. Sic igitur ordinati, sic consecrati, sic maledicti, sic lucro infecti ad sibi commissas Ecclesias veniunt : ubi, si tamen manifeste tales sint, praeter baptismum et sana consilia, quae ipsi quoque saepe dant, quidquid agunt, vanum et inutile est (2002). Haec autem qualiter intelligantur, modo dicemus.

(2001) Id est approbatione, tanquam testimonio morum, non proprie dicta electione.

(2002) Sacramenta a Simoniacis facta et collata, rata quidem habentur, sed effectu gratiae prorsus carent, nisi ea recipientes ad ministrum Simoniacum ignoranter, bonaque fide accessissent. Quamvis plures ex theologis hanc sententiam tueantur, non desunt tamen quidam alii de ecclesiasticis doctrinis optime meriti, qui juxta conciliorum definitiones, et decreta pontificum docent Simoniacas ordinationes irritas ac nullas prorsus esse ; innoxie praecipue canon. 4 concil. Rom. v sub pontif. Greg. VII, an. 1078. Morinus certe De sacris ordinationibus p. 3, exercit. 5, cap. 9, p. 82, hanc admittit in Ecclesia potestatem, aliquas in sacramentis conficiendis ponendi condiciones ; quae si desint, materia eorum inepta reddatur et ad effectum inefficax. Ita concilium Tridentinum matrimonia clandestina prohibuit non solum, sed nulla atque irrita declaravit. Eodem ergo modo, inquit, potuit Ecclesia in ordinatione personas Simoniaca labe infectas ab ordine excludere, et incapaces ordinationum decernere ; ita ut nihil ab eis recipiant, nisi divitiarum, ut ait S. Bruno, maledictionem. « Quaedam, ait Morinus, sunt ecclesiasticae institutiones, quae licite mutari possint, et pro temporum, et regionum varietate

Baptismus namque a quocunque datur, bonus est; quia non in fide stantis, sed in suscipientium fide consistit. Ubi autem fides catholica non est, ibi baptismus non operatur. Unde et qui extra Ecclesiam baptizatur, non solvitur a peccatis. Nusquam enim, nisi in Ecclesia sit remissio peccatorum, sic tamen, si corpore quoque et conversatione ad eam redeat, a qua mente non recesserat; alioquin si extra Ecclesiam baptizatur et extra maneat, **616** et cum baptizatur, redeundi voluntatem non habeat, huic tali homini nec ad momentum quidem sit remissio peccatorum. Sed quid mirum? Cum illi quoque, qui intus baptizantur (qui etiam absque dubio a peccatis omnibus emundantur) si inde exeant, et priusquam moriantur, ad eum non redeant, pereant in æternum. Hoc autem significavit illa arca, in qua **617** latus posita, salvata sunt omnia, extra vero inventa, perierunt omnia. Audi etiam quid Dominus dicat: « Ego sum vitis, et vos palmites: qui manet in me, et ego in eo, hic fert fructum multum: si quis in me non manserit, mittetur foras sicut palme, et arescet, et colligent eum, et in ignem mittent, et ardet (Joan. xv, 5). » Si ergo Christus vitis est, palmites vero Christiani: sicut palmites vivere non possunt, si separentur a vite; ita neque Christiani si separentur a corpore Christi. Corpus Christi Ecclesia est: qui ergo non vult separari a Christo, maneat in corpore Christi, ut possit esse membrum Christi. Si enim non manserit in corpore Christi, si non manserit in Ecclesie unitate, « mittetur foras, sicut palme, et arescet. » Et quid amplius? « Et colligent eum maligni spiritus. » Illis enim traditur, qui ab Ecclesia separatur. Sed quid illi facient? « Et in ignem mittent. » Ad quid? « Ut ardeat. » Verba Christi sunt, alios canones non queramus.

Manifestum est itaque quod ab Ecclesia divisus, nemo salvabitur, sive in ea, sive extra eam baptizatus fuerit. Unde hoc? Dicit iterum ipse Dominus: « Si quis in me non manserit, mittetur foras sicut palme, et arescet, et colligent eum, et in ignem

aliter atque aliter observari, tanti tamen sunt momenti, quandiu ab Ecclesia revocata, aut abrogata non sunt, ut eorum omissio ordinationem non modo inhonestam et illicitam, sed etiam irritam et nullam omnique effectum et gratia cassam reddat. Illa autem omnia ejusmodi conditiones sunt, materiam sacramenti sic afficientes et determinantes, ut earum defectu materia reddatur ordinationi inepta. Illæ autem tam spectare possunt ordinantem quam ordinandum. Ecclesia enim, meo iudicio, definire potest quibus conditionibus ordinans episcopus auctoritate sua uti debeat, quibusve cum donis et qualibus ordinandus sese ordinanti sistere, ut valide et efficeret ordinationem ab eo recipiat; ita ut si ordinans aut ordinandus definitionem hanc neglexerint contraque egerint, actio sit nulla et irrita, atque ut effectus producantur iteranda. Idem de hoc sacramento analogice dicendum quod de matrimonio et poenitentia, quorum materias videmus Ecclesiam sæpe sub interminatione irriti sacramenti restrinxisse, dilatasse, vario tempore, variis modis determinasse. » Morino consentit Berardi in correct. Gratian., i. p. c. 22; Dupinius in defensione Brunonis Astensis, et

A mittent et ardet. » Si ergo ille perit qui aliquando in Christo fuit, sed in eo non manet, quomodo ille non pereat, qui nunquam in eo fuit, nec in eo mansit? Qui enim extra Ecclesiam baptizatur, nisi priusquam de hac vita exeat, Ecclesie societur, hic nunquam fuit, vel erit in Christo; quia nunquam fuit, vel erit in corpore Christi (2003). Membrum namque Christi non est, nisi in corpore Christi. Si enim separetur a corpore Christi, non est membrum Christi. Corpus autem Christi extra Ecclesiam non est, alioquin ipsa Ecclesia esset extra seipsam (et quidem ipsa Ecclesia est corpus Christi); quod est inconveniens. Baptismus igitur extra Ecclesiam dari potest, prodeesse autem non potest. Baptismus enim, qui extra Ecclesiam datur, formam quidem sacramenti habet, virtutem autem sacramenti non habet. Formam quidem habet, quia fit in nomine Patris, et Filii, et Spiritus sancti. Virtutem autem non habet, quia remissionem peccatorum non operatur (2004).

Quare ergo non rebaptizantur, qui ab hæreticis veniunt? Vis audire quare? Quia formam baptismi habent, id est, quia jam ad invocationem Trinitatis ex aqua regenerati sunt. Restat nunc ut et Spiritu sancto regenerentur, qui operetur in eis remissionem peccatorum, quod illa forma visibilis dare non potuit: « Nisi enim quis renatus fuerit ex aqua et Spiritu sancto, non intrabit in regnum Dei (Joan. iii, 5). » Utrumque ibi necessarium est, et forma sacramenti, et virtus sacramenti. Utrumque necessarium est, et aqua, et Spiritus: nam neque aqua sine Spiritu, neque Spiritus sine aqua solvit hominem a peccatis. Forma sacramenti et intus et extra dari potest; virtus autem sacramenti non nisi intra Ecclesiam datur (2005). Unde SS. Romani pontifices, Spiritu Dei pleni, admirabili providentia constituerunt, ut hi qui ab hæreticis veniunt, quoniam formam baptismi habent, non rebaptizentur; quia vero virtutem hujus sacramenti non habent, ad invocationem sancti Spiritus, qui ab hæreticis dari

nuperrime eruditus Bergomensis Jo. Bapt. Locatelli Zucchala in op. De potestate presbyterorum in adminis. sac. poenit., p. 224, edit. Bergomi 1787 in 8. Hæc autem dicta sint, non ut recedamus a sententia, quam paulo ante adamavinus, sed ut S. Brunonis opinionem excusemus.

(2003) Quomodo intelligendus sit hic Brunonis locus infra explicabitur. Non enim de parvulis baptizatis vel intra, vel extra Ecclesiam accipi potest; sed de adultis (de quibus loqui se S. Bruno superiori § declaravit), qui si absque necessaria dispositione baptismum suscipiunt, corpori quidem Christi per characterem sacramenti uniuntur, non autem effectum gratiæ consequuntur.

(2004) S. Brunonis mens hic quoque est aperienda. Ex superius dictis satis constat, eum de adultorum baptismate loqui, in quibus asserit sacramentum virtutem non habere, id est gratiam sanctificationis illos minime consequi, quoties sunt ab Ecclesia sejuncti, ejusque membra fieri per fidem et poenitentiam negligunt.

(2005) Extra Ecclesiam rite collatus parvulis baptismus ens regenerat ad vitam æternam. Sicut etiam

non potest, per manus impositionem; sacrosancto A
 chrismate confirmetur (2006). Queris fortasse aucto-
 rioritatem? Dabitur tibi; et hoc quidem necessarium
 est, quoniam in hac sententia non omnes concordare
 videntur; videlicet, ut quia ab hæreticis veniunt, re-
 baptizari quidem non debeant, sacro autem chrismate
 confirmari iterum debeant; præsertim cum beatus Au-
 gustinus dicat, **617** quod « nulli sacramento injuria
 facienda sit; » in qua re multum ab aliis dissentire
 videtur. Quid est enim injuria sacramenti, nisi sacra-
 menti reiteratio? Quod autem quædam sacramenta
 reiterentur, et exemplo abundamus et auctoritatibus:
 quædam autem dixi; quia baptismi et sacrorum ordi-
 num reiterationem fieri non licet; unde et in concilio
 Africanis legitur: « Non licet fieri rebaptizationem et
 episcoporum translationes. » At vero in concilio
 Nicæno præcipitur de Paulianistis ut ad Ecclesiam
 venientes iterum baptizentur, quia ut Sabelliani
 realem divinarum personarum distinctionem negabant.
 Et eorum clerici, si digni fuerint, iterum ordinentur.
 In quo manifeste ostenditur hoc in his tantum; et non in aliis fieri debere. Isti enim non
 secundum Ecclesiæ formam baptizabantur. Si enim
 secundum hanc formam, quam modo diximus, baptizati
 fuissent, non utique talis lex de eis specialiter
 promulgata esset; præsertim cum de aliis omnibus
 hæreticis dicatur, ut ad Ecclesiam venientes, nec
 rebaptizentur, nec reordinentur sed sola episcopalis
 manus impositione Ecclesiæ reconciliantur. Quod
 autem hæc duo sacramenta, id est baptismus et
 ordines sacri, reiterari non debeant, tota Ecclesia id
 sentit, nullaque inter sanctos dissensio est (2007).
 Unde et beatus Augustinus ait: « Manus autem
 impositio, sicut et baptismus reiterari non debet; »
 de illa manus impositione loquens, de qua ad Timotheum
 Apostolus dicit: « Manum cito nemini imposueris
 (1 Tim. v, 22); » nam et chrismatis consignatio et
 penitentium reconciliatio, manus impositio dicitur.
 Unde et sacri canones prohibent ne inter alios penitentes
 manus ab episcopis clericis imponatur.

adulti Christiani sunt, non tamen justi, nisi per
 fidem corporis Ecclesiæ catholicæ uniantur.

(2006) Fuit enim hæc olim opinio Cypriani qui,
 ep. 70, ad Januarium hæc habet: « Quis autem dare
 potest, quod ipse non habeat, aut quomodo potest
 spiritualia agere, qui ipse amisit Spiritum sanctum? »
 Quia S. Bruno totus erat in impugnanda
 validitate Simoniacæ ordinationis, paritatem veluti
 sumpsit a confirmatione, quam ab hæreticis collatam,
 nullam aliqui voluere, hoc sulti principio, quod
 nemo dare valeat quod non habet. Verum, ut nemo
 nescit Cypriano sese opposuit S. Stephanus pontifex,
 cui universa consensit Ecclesia; unde S. August.,
 lib. iii De bapt. inquit: « Sacramenta, si eadem
 sunt, ubique integra sunt, etiamsi prave intelligantur,
 et discordiose tractentur, » etc. Ad opportunitatem
 causæ hæc meminisse Bruno dicendus est, non quod
 confirmationem inter sacramenta reiterabilia
 habuerit.

(2007) Illic clarius S. antistes mentem suam
 expressit, quatenus docet, exceptis Paulinianistis, ab
 hæreticis quibuscunque ad Ecclesiam venientes nec
 sacro renovari, nec iterato ordines recipere

Quod vero quædam sacramenta reiterari liceat
 (2008), et frequens usus Ecclesiæ, et unum
 beati Gregorii exemplum apertissime manifestat.
 Quotidie namque ecclesiarum consecrationes, non
 solum pro necessitate, verum etiam pro episcoporum
 voluntate reiterari videmus. Unde et quidem cano-
 nes de ecclesiis præcipiunt, ut si altare motum fuerit,
 denuo consecretur. Beatus quoque Gregorius, sicut
 ipse testatur, consecravit Romæ quædam ecclesiam
 in Suburra, quoniam longo tempore ab Arianis pos-
 sessa fuerat: cujus consecratio, vel reiteratio;
 quantum Deo accepta fuerit, virtutes et miracula
 ostendunt, quæ ipsis diebus, quibus consecrata fuerat,
 ibidem Dominus operatus est. Quomodo ergo
 verum est, quod nullo sacramento injuria facienda
 sit? Similiter autem, quod chrismatis consignatio
 in hæreticis reiterari debeat, subsequenti sanctorum
 auctoritate probatur. De qua videlicet consignatione
 Eusebius papa sic ait: « Hæreticos omnes, quicumque
 Dei gratia convertantur, et in sanctæ Trinitatis
 nomine baptizati sunt, Romanæ Ecclesiæ regulam
 tenentes, per manus impositionem reconciliari præ-
 cipimus: manus quoque impositionis sacramentum
 magna veneratione tenendum est, quæ ab aliis
 perfici non potest, nisi a summis sacerdotibus. Nec
 tempore apostolorum ab aliis, quam ab ipsis apostolis
 legitur, aut scitur peractum esse; neque ab aliis,
 sicut jam dictum est, quam ab illis, qui eorum locum
 tenent, perfici potest aut fieri debet. Nam si aliter
 præsumptum fuerit, irritum habeatur et vacuum,
 nec inter ecclesiastica unquam reputabitur sacramenta
 (2009). » Audiamus etiam, quid tempore
 beati Sylvestri Romæ de hac re in concilio statutum
 est (2010): « Eodem, inquit, tempore xii Kalend.
 Juliarum die, quando memoratum magnum concilium
 in Nicæa congregatum est, canonica jam facta a papa
 vocatione in urbem Romam, et ipse cum consilio
 Constantini Augusti, congregavit ducentos septuaginta
 septem episcopos, et damnavit iterum tam
 Calixtum quam Arium atque Sabellium, et constituit
 ut episcopum Arianum resipiscentem non ali-

debere. Nemo autem juxta canones ad ordines
 admittitur, nisi prius confirmatus fuerit. Quod si,
 manus impositum tum in chrismatis consignatione,
 cum in penitentiam reconciliatione fiat, apertissime
 fatetur Bruno illam reiterandam non esse.

(2008) Sacramenti vocem late sumi hac in disser-
 tatione a Brunone clare patet; cum ecclesiarum
 consecrationi sacramenti nomen ascribat. Proprie
 namque illa sola sunt sacramenta, quæ a Christo
 instituta sunt, et annexam habent sanctificantem
 gratiam; cætera sacramentis affinia, sacramentalia
 vocantur, et quo eis opus fuerit reiterantur. Quibus
 de causis ecclesiarum consecrationes iterari possint,
 vid. Berardi in emendatione canonum Gratiani
 part. I, cap. 7, pag. 97 et seqq.

(2009) Apocryphum esse hunc canonem a Gratiano
 allatum, et est 5 De cons. diss. 5, et Isidori
 Mercatoris inventum probat Carolus Sebast. Berardi
 p. II, t. I, p. 171.

(2010) Eodem vitio laborat hic alter canon Sylvestro
 attributus. Verba Berardi hæc sunt: « Satis
 mihi videtur judicare hoc concilium apparuisse primum
 in collectione Isidori Mercatoris, ut statim

quia susciperet, nisi episcopus ejusdem loci eum reconciliaret, et sacrosancto chrismate per episcopalis manus impositionem S. Spiritus **618** gratia, quæ ab hæreticis dari non potest, eum confirmaret (2011). » Quid apertius, quid manifestius dici potuit? Nunquid nam hoc sacramentum non reiteratur? Denique adhuc et alia exempla, quatenus hæc sententia, cui a pluribus contradicitur, manifestior et certior fiat. Dicat igitur papa Siricius: « Prima igitur paginæ tuæ fronte signasti, baptizatos plurimos ab impiis Arianis ad fidem catholicam festinare, et quosdam de fratribus nostris eosdem donuo baptizare velle, quod non licet; cum hoc et Apostolus vetet, et canones contradicant, et post cassatum Ariminense concilium, missa ad provincias a prædecessore nostro Liberio, venerandæ memoriæ, generalia decreta prohibeant: quos eos cum Novatianis, aliisque hæreticis sicut in synodo constitutum est, per invocationem solam septiformis Spiritus episcopalis manus impositione catholicorum conventui sociamus, quod etiam totus Oriens, Occidensque custodit. (2012). » Videamus etiam quid Leo dicat, qui fidem jam perituram sua constantia et fortitudine corroboravit, cuius sententiæ contradicere, ut opinor, nemo audebit. « Hi autem, de quibus scripsisti, non se baptizatos nesciunt, sed cuius fidei sint, qui eos baptizaverint, se nescire profitentur. Unde quoniam quolibet modo formam baptismatis acceperunt, baptizandi non sunt, sed per manus impositionem virtute Spiritus sancti, quam ab hæreticis accipere non potuerunt, catholicis copulandi sunt (2013). » Item idem ipse: « Nam hi, qui baptismum ab hæreticis acceperunt, cum baptizati ante non fuissent, sola S. Spiritus invocatione per impositionem manuum confirmandi sunt, quia formam tantum baptismi sine S. Spiritus virtute sumpsērunt. Et hæc regulam, ut scitis, servandam in omnibus Ecclesiis prædicamus, ut lavacrum semel initium nulla reiteratione violetur, dicente Apostolo: Unus Deus, una fides, unum baptismum, cuius ablutio nulla iteratione temeranda est: sed ut diximus:

talis suboriatur suspicio; ex qua inter apocrypha potius monumenta recensentur, » p. 1, c. 6 De Rom. concilio sub Sylvestro, p. 62.

(2011) Arianorum baptismum quorundam, qui in nomine Patris, per Filium in Spiritu sancto baptizabant, reprobavit Ecclesia, ideoque ab hæresi huiusmodi recedentes, et probari ab episcopis, et iterum baptizari atque confirmari debere. Non item venientes ab aliis hæreticis recte de SS. Trinitate sentientes, seu rectam baptismi formam usurpantes.

(2012) Hoc est cap. 1, epist. Siricii papæ ad Ilmerium Tarracon. episcopum, qui Damaso Siricii prædecessore scripserat, et refertur in cod. canonum, et constitum. Eccl. Rom. Quid autem ex eo inferri potest, nisi, quod supposito, quod Ariani et Novatiani, alique hæretici debita forma in collatione baptismi utantur, non esse venientibus ad Ecclesiam iterandum sacramentum, sed oportere ipsi administrari confirmationem, quæ ab episcopis per manus impositionem datur.

(2013) Hoc est cap. 7, epist. Leonis papæ 1, ad

A Sola sanctificatio S. Spiritus invocanda, et quod ab hæreticis nemo accipit, a catholicis sacerdotibus consequatur. » In Laodicensi quoque concilio scriptum est: « De his, qui ab hæreticis convertuntur, id est Novatianis et Photinianis, sive baptizati sint illi, sive catechumeni, non ante suscipiantur quam omnes hæreses anathematizassent, et præcipue illam, qua detinebantur, et tunc demum hi, qui apud eos dicebantur fideles, nostræ fidei symbolo imbuantur, et uncti sancto chrismate sic mysteriis communicent sacrosanctis (2014). » Possemus de his alias adhuc auctoritates dare, sed, ut puto, istæ sufficiunt.

Dubitari autem potest de eo quod hæc Augustinus ait: « Nulli sacramento injuria facienda est. »

B Tum idem ipse dicat: « Hos, qui ab hæreticis veniunt, ideo per manus impositionem episcoporum in Ecclesiam recipi, ne forte sibi ab Ecclesia nihil collatum putarent, quod extra Ecclesiam non haberent. » Quid autem sit manus impositio, ipse quoque definiens, ait: « Quid, inquit, est manus impositio, nisi oratio super hominem, et ipsa manus impositio reiteratur. » Siquidem nihil aliud est manus impositio, quam oratio super hominem. Non igitur reiteretur oratio super hominem in illis sacramentis, quæ reiterari non licet. Dictum est autem, quod quedam sacramenta reiterare licet, quedam autem non licet, et hoc quidem auctoritatibus probatum est. Dictum est etiam, quod ab hæreticis venientes non nisi per manus impositionem suscipi debeant.

C Et illud quidem dictum est, quod omnia sacramenta extra Ecclesiam formam quidem habeant, virtutem autem non habeant. Illud autem diximus, quod extra Ecclesiam nemo salvetur. Diximus et de Simoniaca, quando consecrantur, quod omnis benedictio in maledictionem eis convertitur. De parvulis autem hæreticorum si quis interroget, quare pereant, cum baptizati sint (2015)? respondeo: Quia **619** in Ecclesia non sunt. Quod si dicat, quid illi peccaverunt, ut in Ecclesia non sint? Dico et ego: Quid paganorum et Judæorum parvuli peccaverunt, ut

Nicotam episc. Aquileien.; quæ in ordine est 129.

Quod supra productur hac in epist. non reperitur, nec alibi mihi occurrit. Quid ergo statuit S. Leo?

D 1.° Baptizatos debita forma ab hæreticis non esse rebaptizandos; 2.° eos sola manus impositione indigere, vel quia ab ipsis chrismatio non fiebat, vel quia ipse Leo sentiret illos virtutem Spiritus sancti conferre non posse. Non reiterabatur ergo in sensu Leonis confirmatio: sed tunc primum ab episcopis catholicis conferabatur.

(2014) Est canon. 7, ex quo tamen nihil inferri potest pro stabilienda confirmationis reiteratione.

(2015) Cyprionicam opinionem de invaliditate baptismatis ab hæreticis collati hic iterum producit Bruno; qui tamen supra dixerat: « Baptismus a quoquoque datur bonus est; quia non in fide tantis sed in suscipientium fide consistit. » Pro infantibus supplet fides Ecclesie, alias invalidus et illicitus esset eorum baptismus, quod est contra praxim et doctrinam Ecclesie. Per baptismum Christo regnerati sunt, in Ecclesia sunt, et hæredes facti regni Dei.

baptizari non mererentur (2016)? Ipse tamen Dominus ait: « Ego scio, quos elegerim (Joan. III, 18). » Excommunicatorum autem filii, si in Ecclesia baptizantur, nihil eis nocet parentum excommunicatio: « Filius non portabit iniquitatem patris (2017) (Ezech. xviii, 20). » Postquam tamen ad aetatem veniunt, ut jam sua peccata cognoscere valeant, ulterius a peccatis vindicari nequeunt. Quod si extra Ecclesiam baptizantur, sunt extra Ecclesiam omnes excommunicati; nisi priusquam de hac vita exeant per episcopos reconcilientur, in magno periculo mihi esse videntur. His ergo sic expeditis, de illis nunc dicere debemus, qui, quamvis non Simoniace, a Simoniacis tamen ordinati sunt. De Simoniacis namque manifestum est quod nullo modo in suis ordinibus aliquando suscipi debeant. « Non est enim eis neque pars, neque sors in sermone Dei (Act. viii, 21). » Apostolus est, qui loquitur. Sed dicis: « Quare ergo alii hæretici in suis ordinationibus suscipiuntur, et Simoniaci non suscipiuntur? Nunquid Simoniaci sunt peiores quam Ariani, quam Novatiani, quam Donatistæ, quam Nestoriani et Eutychiani? Ex his enim in ordinibus suis omnibus et episcopos, et presbyteros susceptos legimus, nec propria dignitate privatos. Dico ergo: Utrum Simoniaci peiores sint, nescio. Unum tamen scio, quia magnum scelus est vendere, vel emere Spiritum sanctum. Si enim magnum peccatum fuit vendere vel emere Christum, magnum utique peccatum est vendere vel emere Spiritum sanctum. Æquales enim sunt et Pater, et Filius, et Spiritus sanctus. Judas est, qui vendit; Judæus est, qui emit; utrumque autem et vendentem, et ementem de templo Dominus ejecit. Et multa quidem dispensatorie in Ecclesia fiunt pro temporis necessitate et negotii qualitate, quæ utique non fierent, si districto canonicoque judicio fierent (2018). Cum de frumento et zizania Dominus loqueretur, ait: « Sinite utraque crescere usque ad messem (Matth. xiii, 30). » Magna tamen consideratione hæc talis dispensatio fieri debet. Et alii quidem hæretici in suscipiendis ordinibus non errabant; sed alia causa erat atque doctrina, quæ eorum fidem impediabat. Simoniacorum vero hæresis (2019) et peccatum, ipsa eorum ordinatio est. Si ergo suæ ordinationi reconciliantur, quæ utique, ut superius ostendimus, nihil aliud quam maledictio est, cui, nisi suæ

A hæresi suoque peccato, et ei, quam acceperant maledictioni reconciliantur? Non quærant igitur reconciliationem, ne forte incurrant maledictionem. Quærant gratiam Spiritus sancti, non ad episcopalem dignitatem, sed ad delendam iniquitatem. Merito ergo Simoniaci in suis ordinibus non suscipiuntur, quoniam in ipsis ordinibus peccaverunt. Ariani vero non in episcopali dignitate, sed in fide Trinitatis errabant, et peccabant, et alii hæretici similiter, unusquisque in sua hæresi. Soli autem Simoniaci in emendis sacris ordinibus peccant; unde et merito ipsi soli nulla ecclesiastica dispensatione in his, quibus peccaverant, suscipiuntur. Alios autem præter hos hæresiarchas multis locis ecclesiasticæ historiæ in suis ordinibus susceptos legimus. Nam B et Nicænum concilium Catharos, sive Novatianos per manus impositionem suscepit et eorum clericus in suis ordinibus manere præcepit.

De hac autem manus impositione, sine qua hæretici non suscipiuntur, satis superius diximus. Beatus quoque Gregorius Hiberis episcopis de Nestorianis scribens, ait: « Hanc igitur veritatem Nativitatis Christi, quicumque a perverso errore Nestorii convertuntur, coram sancta fraternitatis vestræ congregatione fateantur, eundem Nestorium cum omnibus suis sequacibus, ac reliquas hæreses anathematizantes; venerandas quoque synodos, quas universalis Ecclesia recipit, se recipere et venerari promittant, et absque ulla dubitatione sanctitas vestra, servatis eis propriis ordinibus, in suo coetu eos recipiat, ut dum et per sollicitudinem occulta mentis eorum discernitis, atque eos per scientiam veram recta, quæ tenere debeant, docetis, et per mansuetudinem nullam eis contrarietatem vel difficultatem de propriis ordinibus facitis, eos ab iniqui hostis ore rapiatis. » Sunt autem et multa alia, quibus hoc ipsum probari potest. Sed de suscipiendis C 620 hæreticis, et de propriis honoribus non privandis hæc duo exempla sufficiant.

Multum digressi sumus: nunc ad propositum revertamur, et de his dicamus, qui a Simoniacis ordinati sunt. Qui enim a Simoniacis ordinantur, aut sciunt esse Simoniacos, aut putant esse catholicos. Si sciunt eos esse Simoniacos, et se ab illis ordinari permittunt, nulla venia digni sunt, ut propriis servatis ordinibus suscipiantur (2020). Multi

(2016) Peruenit autem paganorum et nebræorum filii, qui baptismum caruerunt, sed adversa eorum sors a libera, et non injusta Dei electione est repetenda: de validitate baptismi parvulorum, quamvis desit fides et voluntas offerentium, si rite administraretur agit Berardi dissert. II, p. iv, p. 56.

(2017) Ipse etiam Bruno tract. De sacram. ait: « Hoc autem dum dico, nullum præjudicium facio infantibus, qui non sua, sed aliorum fide baptizantur, et salvantur. »

(2018) Ita canon concilii Rom. sub Alexandro II, supra.

(2019) Vid. Berardi p. 1, diss. III, c. 2, De Simonia, ubi ait in sacris canonibus Simoniam, hæresim passim appellari, atque ea infectum hæreticum habendum esse « qui non tam facit, quam fieri posse

putat detestabilem rerum sacrarum, aut sacris coherentium mercaturam. » Quare sic accipiendo Simoniam Innocentius III, cap. 52 De Simonia scribere non dubitavit, tantam esse « immanitatem hæresis Simoniacæ, ut ad ejus comparationem cætera crimina pro nihilo reputentur. »

(2020) In concilio IV Rom. sub Gregorio VII, quod an. 1018 fertur celebratum, interfuere centum fere episcopi, præter abbates aliosque ex clericis laicisque quamplurimos. In eo primus damnatus est episcopus quidam atque a gradu suo dejectus, quod Simoniace ordinati fuissent, aliosque etiam Simoniace ordinavissent. Hi fuerunt Thealdus Mediolanensis, Guibertus Ravennas, Rolandus Tarrivirensis, Hugo cardinalis, et Gaufridus Narbonensis.

enim ambitiosi esse probantur, qui alicujus honoris gratia ab illis se sacrari permittunt, a quibus se maledici non dubitant. Quis enim dubitat Simoniacos esse hæreticos (2021)? Quis igitur ei parcat, qui se ab illo ordinari permittit, quem hæreticum esse non dubitat? Si vero Catholicus esse putatur, et simul cum Catholicis in Ecclesia conversatur, rectum debet esse quod agit; quoniam non ad ipsum, sed ad illius devotionem et fidem respicit Deus; qui se illius manibus subiecit, quasi catholico episcopo propter Deum. Respicit etiam ad Ecclesiam, suos filios ei simplici corde offerentem. Quia enim intra Ecclesiam est, adesi utique Spiritus sanctus, qui etiam per malum hominem sacros ordines operatur. Homo est, qui loquitur; sed Spiritus sanctus est, qui sanctificat. Hoc autem totam suscipientis et offerentis fides facit. Multis enim ipsum Dominum dixisse legimus ut secundum eorum fidem fieret illis. Si ergo illi sua fide sanabantur, quare isti sua fide non consecrantur? Nihil enim hic contra fidem agitur, sed fidele est totum, quod agitur. Si enim temere vel contra fidem facerent, merito abesset Spiritus sanctus; siquidem Spiritus sanctus discipline lugiet fictum (*Sap.* 1, 5). Diximus superius de Simoniacis; quia dum se Catholicum esse fingit, a catholicis episcopis consecratur, tota illa benedictio in maledictionem ei vertitur; quoniam non ad labia, sed ad cor respicit Deus: non enim est in corda eorum, ut Simoniacis benedicant. Similiter igitur contra dicere possumus, dum Simoniacus Catholicum se esse fingens, Catholico benedicit, quamvis ejus benedictio maledictio sit, omnis tamen ejus maledictio in benedictionem convertitur: adest enim Spiritus sanctus, qui non ad loquentis et consecrantis hæretici petitiones, sed ad suscipientis mentem et devotionem respicit. Quod si extra Ecclesiam tale aliquando contingat, non debet hæc ratio ei subvenire, qui extra Ecclesiam a Simoniacis ordinatur, quamvis non Simoniacum esse putet; quoniam neque a matre Ecclesia offertur, neque ejus devotio bona est, qui extra Ecclesiam a quocunque ordinatur (2022). Manifestum est itaque de his, qui intra Ecclesiam a Simoniacis, quos tamen Catholicos esse putant, non Simoniacis ordinantur, quod eorum ordinatio rata esse debet.

Taceant igitur, qui a temporibus beati Leonis (2023) papæ jam sacerdotium in Ecclesia defuisse garrunt, eo quod omnes aut Simoniaci essent, aut a Simoniacis ordinati: similiter autem et de aliis hæreticis intelligendum est; quia si intra Ecclesiam ordinati sunt, et Catholici esse putantur, quandiu ibi sunt, sacramenta que agunt, rata esse debent.

Nunc autem illis respondendum est, qui quoniam

(2021) In sensu supra exposito; nam ut tradit ipse Bernardi, « qui pro certo habet, res sacras emi vendere non posse, interea tamen aliud agit, et res sacras pretio emit aut vendit, non vitio intellectus sed voluntatis, gravissime quidem peccat, sed non est hæreticus. At Simoniacam hæresim nominabimus, cum quis non tam facit, quam fieri posse putat

A ipsos sacros ordines non emerunt, se Simoniacos non esse contendunt, quamvis ecclesias vel ecclesiarum partes emissent. Sed velim respondeant; Si per illam emptionem et venditionem ad sacros ordines pervenerunt: vel si in illis ecclesiis, quas emerunt, per illam emptionem sacra mysteria celebrandi potestatem susceperunt. Si enim ita est, vix se defendere poterunt, se Simoniacos non esse. Simoniacus enim est qui per pretium ad sacros ordines venire contendit. Simoniacus est et ille, qui eam potestatem emere nititur, per quam sancti Spiritus dona parantur. Ille autem episcopus quasi canonicam electionem, vel consecrationem, non pro sacris ordinibus, ut ipse fingit, sed pro terris et vineis, pro castellis et villis pretium dedit vel promisit. Si hoc tali modo episcopus fieri disponebat, per pretium utique ad sacros ordines venire contendebat. Neque enim ideo hoc faciebat, ut ea solummodo quasi laicus possideret, sed potius ut episcopalem dignitatem aliquando pro ea haberet. Multo instantius hos tales, qui canonicè eliguntur, post hanc talem invasionem instare videmus, ut quantocius ad **621** sacros ordines pervenire valeant. Qua in re suam intentionem apertissime manifestant, et quod illa emptio significaverit, ostendunt. Quocunque igitur tempore ad consecrationem veniant, aderit ibi beatus Petrus, qui eis more solito dicat: « Pecunia tua tecum sit in perditionem, quia existimasti donum Dei pecunia possideri (*Act.* viii, 20). » Quod si ad consecrationem non venerint, sed prius penituerint, et illa iam prava existimatione caruerint, dubitari quidem potest an in aliis Ecclesiis præponi aliquando debeant. Considerari tamen convenit id quod beatus Petrus dixit ad Simonem: « Penitentiam, inquit, age ab hac tua nequitia, et roga Deum, si forte remittatur tibi hæc cogitatio cordis tui (*ibid.*, 22). » Si enim penituisse fortasse, gratis postea habuisset, quod prius pretio habere non potuit; quamvis in his verbis apostoli sola peccati remissio significetur.

Quod autem de toto episcopatu diximus, id de singulis ecclesiis, vel earum partibus intelligimus: simile namque peccatum est et cum divite, et cum paupere fornicari. Qui enim unam ecclesiam, vel ejus partem emit, quanto libentius, si posset, totum emeret episcopatum? Qui enim aliquam ecclesiam emit, illam utique potestatem emit, de qua Simon Magus apostolo dicebat: « Date vos mihi hanc potestatem, ut cuicumque manum imposuero accipiat Spiritum sanctum (*ibid.*, 19). » Ille enim, qui ecclesiam emit, priusquam eam emeret, liberam potestatem in ea non habebat vel baptizandi, vel sacrificandi, vel alia quelibet celebrandi mysteria; que quidem omnia et dona sunt, et operationes Spiritus

detestabilem rerum sacrarum, aut sacris conærentium mercatorum. »

(2022) Valida habetur, sed non licita ordinatio schismaticorum et hæreticorum episcoporum, dummodo tamen eam ipsi rite et valide acceperint.

(2023) Hic loquitur de B. Leone IX, qui paulo ante Brunonem floruit.

sancti. Emit igitur illam potestatem : siquidem baptizandi vel sacrificandi potestatem emit, quam utique in illa ecclesia non habebat, priusquam emeret. Sicut enim impium est existimare quod Spiritus sanctus pecunia possideatur, ita et illud existimare impium est quod ejus dona et operationes pretio dari et exerceri debeant.

Sed dicis : Ego hanc potestatem (scilicet baptizandi et similia agendi) habebam, prius etiam quam ecclesiam emissem. Cur ergo emisti? Quia non concedebatur mihi hæc agere in ea, priusquam emissem. Jam cognosco intentionem tuam, et video intentioni Simonis quam maxime convenire. Habebas quidem potestatem, sed nolebas habere otiosam; quoniam aut parum, aut nihil tibi conferebat, nisi ubicunque eam exerceret: nonquam eam emeret, nisi lucrum inde sperares. Hæc igitur est intentio Simonis, sic ille faciebat: volebat emere, quod multum se vendere posse sperabat. Neque enim dixit: Date mihi hanc potestatem ut habeam Spiritum sanctum, sed quid dixit? « Date mihi hanc potestatem, et ubicunque manum imposuero, accipiat Spiritum sanctum. » Nulla enim lucrandi spes ei remansisset, si eam solummodo habuisset, et dare aliis non potuisset. Similiter autem et tu si hanc potestatem solummodo habeas; ubi eam lucrative non exerceas, nihil tibi videtur esse quod habes: quomodo ergo Simoniacus non es? Si in hoc tanto malo Simoni similis es. Hæc autem de illis dicta

sunt, qui post ordinationes ecclesias emunt. Si enim ante ordinationes eas emunt, et per illam emptionem ad ordines veniant, Simoniaci utique sunt, et maxime illi, qui ecclesiam emendo ad sacros ordines venire contendunt. Si autem non ad ordines ipsos, sed ad ecclesiarum beneficia per pecuniam venire desiderant (multos enim tales videmus, qui postquam ecclesias emunt, ordinari omnino despiciunt, hi quidem non tantum Simoniaci, quantum faures et latrones dici videntur. « Qui enim non intrat per ostium, ille fur est et latro (Joan. x, 1). » Qui vero per pecuniam intrat per ostium non intrat; fur igitur est et latro. Sed sive hoc nomine, sive illo alio vocentur, Ecclesiam tamen tenere non debent: omnes enim vendentes et ementes Dominus templi ejecit de templo. In magno quoque Chalcedonensi concilio constitutum est: « Ut si quis quemlibet clericum, vel Ecclesie dispensatorem, sive ministrum per pecuniam ordinarit, uterque et dans, et accipiens deponatur, consentientes vero, anathemate feriuntur. » Vide igitur, quia non solum clerici, verum etiam dispensatores de Ecclesia ejiciuntur omnes, qui sacros ordines, et qui ipsas ecclesias earumque partes emunt vel vendunt. Cum ergo poena similis sit, cur de nomine contentio fiat? Sive enim Simoniaci dicantur, sive non, poena tamen eadem est.

Hæc autem ad illam quæstionem nos respondisse sufficiat, ad quam superius nos responsuros esse promisimus.

VITA SANCTI PETRI

EPISCOPI ANAGNINI

Ex ea quam S. Bruno episcopus Signinus composuit, per reverendum dominum Gasparem Vivianum Urbinatem, episcopumque Anagninæ ejusdem Ecclesie breviter descripta.

ADMONITIO.

622 Omnes auctores consentiunt Vitam S. Petri Anagnini ab episcopo Brunone Signiensi conscriptam esse, quoniam id ipsum in supradicto canonizationis privilegio seu diplomate affirmatur. At oportet eum omnino raram esse, cum Maurus Marchesius inter opera S. Brunonis Signiensis, quæ an. 1631 Venetiis edidit, illam omittere coactus fuerit, et ejus loco compendium reverendissimi Gasparis Viviani, qui ab an. 1579 ad an. 1605 Anagninus episcopus fuit, exhibuerit. Præterea Mabillonius in Annalibus Benedictinis testatur, eam nec dum integram typis vulgatam esse. Nos quidam integra, ni fallimur, acta S. Petri habemus; propterea tamen S. Brunoni Signiensi illa certo ascribere nondum audemus; ut enim parachronismos et alia interpolationis argumenta præmittimus, in iis de hoc ipso Brunone narratur nonnulla quæ verosimiliter S. Bruno de se ipso non scripsit.

Et si igitur Baronius in Annalibus ecclesiasticis sub nomine Brunonis Signiensis hæc utique hujus Vitæ fragmenta, quæ cum nostro textu sere ad verbum conveniunt, nihilominus Acta nostra ab aliquo aucta et interpolata esse existimamus. Optandum sane esset ut scriptores Benedictini S. Brunonis Signiensis lucubrationem invenirent. Nos interim Vitam hujus sancti edimus, ut quibus, dum ut volumus, non licet. Denique cum amænitas veterum characterum, et forte etiam linguæ Latine imperitus, Acta illa misere luxaverit, ut supra monuimus, malumus ea sine certo auctoris nomine vulgare, quam docto Brunoni Signiensi temere attribuere. Nunc tantummodo superest, ut hanc ipsam S. Petri Vitam, hinc inde viciis suppletam, et ex conjectura nostra emendatam, prælo et lectoris judicio subjiciamus. In Vita de qua habetur cap. 3, n. 54, Bruno vero Signiensi episcopus præbatus, dum in ecclesia S. Petri suæ civitatis nocturnis silentiis orationibus excubaret, ex specula cernens accensam lucem super civitatem, et Ecclesiam Anagninam, et caelestem in aere audiens canitalem, præmagis obitum S. Petri, mentelam sollicitat, et subvectionibus præparatis Anagninam properavit: post piæ compassionis lacrymas obitum B. Petri præsulis Salvatori omnium dignis commendavit exsequiis, et infra ecclesiam suis, et sacerdotum manibus honorifice tradidit sepulturæ. Deinde disertissimam orationem in eius laudem habuit, etc. (2021).

(2024) Hæc ex Bollandianis sub die 3 M. Augusti hausimus; nec lectores monere omittimus D. Jo. Baptistam Federicium archivi Casinensis præfectum, rogatu nostro nihil fecisse reliqui, ut Vitam S.

Petri Anagnini episcopi a S. Brunone Signiensi, ut ferunt scriptores non pauci exaratam, compareret; sed frustra impensum sunt labores omnes.

COMPENDIUM VITÆ S. PETRI EPISCOPI ANAGNINI.

623 Petrus Salerni, ex illustrissima principum familia natus, a parentibus patrum ejusdemque abbatibus cœnobii Salernitani S. Benedicti tutelæ fideique committitur. Puerulus utroque orbatus parente, a religioso quodam proboque sane eruditus: deinde adolescens optimis moribus ac litteris præditus, suas facultates eidem monasterio tradidit, et S. Benedicti disciplinam amplexus, se ipse quoque Domino dicavit. Suave igitur Christi jugum ab adolescentia ferens, et erga omnes humanus erat ac mitis, et religiosæ vitæ cultor egregius; quippe qui monasticæ B. Benedicti leges, quas et memoriæ mandaret accurate servaret, atque in jejuniis, precibus, sacris lectionibus tempus omne consumeret, ut juris quoque scientiam ad rerum divinarum cognitionem adjunxerit; cum ita illum Dominus nec opinantem ad episcopalis officii munus instrueret. Quare cum aliquando Salernum Aldebrandus S. R. E. cardinalis ac legatus venisset, sancti viri fama permotus, eum ab abbate patrum impetrat, Romamque ad Alexandrum II pontificem perducit; a quo primum ecclesiasticis negotiis præpositus, deinde Anagninæ Ecclesiæ, licet invitus, creatus episcopus magna cleri populique lætitia. Pastoralis igitur munere suscepto, cum de sacris ædibus instaurandis ac de recuperandis Ecclesiæ possessionibus cogitare cœpit, tum de sanctorum reliquiis conquirendis; præsertim vero de sacro B. Magni corpore, cujus præsentia decorari Anagnina ecclesia dicebatur, nec tamen satis constare videbatur. Verum Deus ita omnem sustulit dubitationem. Petrus enim paralyticam quandam per id tempus ad se perductam ab ipsius viro, cui nomen Franco, jubet ad sepulcrum, in quo S. Magni corpus recondi putabatur, preces effundere. Cumque mulier ibi cum Franco viro suo profusis lacrymis in precatione pernoctasset, ac tristes ambo domum rediissent, postero die beatus Magnus eidem mulieri visus est, pontificio splendorque vestitus, qui eam valetudini restitutam jussit episcopo denuntiare, ne amplius de sui corporis in Ecclesiâ quiescentis præsentia dubitaret. Paruit illa, et læta cum beato Petro; ac frequentissimo populo exiit tanti fama miraculi ad sancti Magni sepulcrum Deo benignissimo de acceptis beneficiis gratias

Agit. Petrus interea nonnullis ecclesiæ bonis recuperatis, cum et suo clero et egentibus paternæ charitate prospiceret, nocte quadam in templo de more orans, Magnum episcopum, magno splendore fulgentem, ad se cum Dei matre venientem conspexisset, qui ei prædixit fore ut in Orientem ad imperatorem missus, ab eodem morbum diuturnum propulsaret, et ad templum instaurandum quæcunque vellet impetraret. Non ita multo post ad Michaelem imperatorem Petrus Constantinopolim legatus apostolicus mittitur. Cumque suo jam functus officio ea quoque exponeret quæ in templo Anagninæ noctu videret, imperator primo respondit, se quis beatus Magnus et quænam Anagnina esset ecclesiâ penitus ignorare. Deinde vero eam nocte imperatori gravissime laboranti, ut jam prope mortuus putaretur, beatus Magnus pontificis valetus insulis, et sacratissima Dei Genetrix assisterunt, monentes ut, si salvus esse velit, legato apostolico morem gerat. Imperator, statim ut loquendi facultatem recepit, episcopum conqueri jubet. Cui advenienti, catenâ (ut erat temporibus illis usitatum) obducta, in aula regiâ ita repente effracta est, ut si fragilis materia scinderetur. Ergo, imperator supplex ab episcopo per Dei Parentem ac S. Magnum valetudinis beneficium flagitare, ac simul visa narrare cœpit. Tum sanctus ac vere clemens episcopus, implorato sanctissimæ Trinitatis auxilio, beatissimæ Virginis, sancti Magni, sanctorumque omnium, quorum sacra ossa in Anagnino templo asservantur, contractisque leviter valet affectis membris: Surge, inquit, præclarissime princeps, et perpetua incolumitate lætare. Surgit illico imperator, et ad episcopi pedes procidens, patrem illum appellat, quem pridie, ad externum hominem prope repulerat. Ad extremam fabris, et magna vi auri, vasisque inauratis eidem liberaliter attributis, pollicetur se et alios sumptus ad basilicam absolvendam suppeditaturum: quod et re ipsa præstitit. Beatus vero Petrus, cum tres clericiter annos et quadraginta suam optime rexisset Ecclesiam, tertio Nonas Augusti migravit in cœlum, Paschali II pontifice a quo etiam est in sanctorum numerum ascriptus (2025).

PRIVILEGIUM CANONIZATIONIS BEATI PETRI EPISCOPI ANAGNINI.

624 Paschalis episcopus, servus servorum Dei, venerabilibus fratribus Anagninis, et aliis per Campaniam constitutis, salutem et apostolicam benedictionem. Dominum excelsum habentes præ oculis,

qui in amicis suis laudatur et benedicitur, et considerantes propterea strenuè probatæque vitæ meritis, quibus vir sanctus Petrus, quondam Anagninus episcopus, de regula monachali assumptus in pastorali

(2025) Mabillonius in Annalibus Benedictinis ad an. Christi 1105, adnotavit Vitam S. Petri Anagnini episcopi, quam scripsit S. Bruno Signiensis non

integram typis vulgatam esse. Vid. Acta apud Bollandianos sub die 3 Augusti. Dicitur Petrus annos 45 Anagninam Ecclesiam administrasse.

Joan. xiv : « Pacem meam do vobis, pacem relinquo vobis. » Hoc enim ipse non dixisset, nisi pacem habuisset.

Psal. iv. « Cum invocarem. In finem, in carminibus. » In finem, inquit, iste psalmus referendus est ad Rom. x : « Finis autem legis, ut ait Apostolus, Christus est. » Ipse enim et legem omnino complevit, et in eo littera finem fecit. Cessavit enim immolatio, vero Agno immolato. Ipse est alpha et omega, primus et novissimus, principium et finis. « In carminibus, » id est in laudibus, quoniam ipsius laudes hic narrantur.

Psal. v. « Verba mea. Pro ea quæ hæreditatem consequitur. » Synagogæ quidem promisit Dominus hæreditatem, sed quia venientem hæredem interfecit, Matth. xxi : « Malos male perdit Dominus, et vineam suam locavit aliis agricolis. » Consequitur igitur Ecclesia hæreditatem duce Jesu, sicut in hoc psalmo dicitur : « Ego autem in multitudinem misericordiæ tuæ introibo in domum tuam. »

Psal. vi. « Domine, ne in furore tuo. Pro octava. » Hac enim finita vita, hoc septenario transacto, sequitur illa dies octava in qua ad iudicium Dominus veniet. Pro hac igitur octava die dicit Ecclesia : « Miserere mei, Deus, quoniam infirmus sum. » Valde enim in hac die ei timendum erit, cujus ipse non miserebitur.

Psal. vii. « Domine Deus meus, in te speravi. » In finem, psalmus David, quem cantavit Domino pro verbis Chusi filii Jemini. Finem semper ad Christum intendit, sed modo passionem illius, modo resurrectionem designat ; cum psalmus dicitur David, Christo appropriatur. Chusi silentium interpretatur ; Jemini, dextera. Sunt autem Chusi, quicumque ori suo custodiam ponunt, qui inutilia et otiosa verba non fundunt : qui enim custodit linguam suam, custodit animam suam. Hi autem sunt filii Jemini, sunt filii dextræ, psal. cxvii : « Dextera Domini fecit virtutem. » Hic igitur psalmus pro perfectis et a perfectis canitur, qui non solum facere, verum etiam dicere, male non noverunt, quorum consilium utile, quorum fides est firmissima.

Psal. viii. « Domine Dominus noster. In finem, pro torcularibus. » In hoc autem verbo, et torcularia, et torcularia intelligi posse, et legi putandum est, ut torculares doctores, torcularia vero Ecclesiam dicamus. In hoc autem psalmo de Ecclesiæ doctoribus locutio fit, qui infantes et lactentes appellantur.

Psal. ix. « Confitebor tibi, Domine. In finem, pro filiis occultis. » Occulta Filii Dei Antichristi adventum et diem iudicii intelligimus, quem a dissepulis interrogatus, aperire noluit. Sunt igitur ista occulta, si quidem nec apostolis manifesta fuerunt. Dei namque Filius, qui cætera aperuit omnia, istum diem occultum esse voluit.

Psal. xi. « Salvum me fac, Domine. In finem, pro octava. » Hoc autem superius dictum est, quod dies

octava dies iudicii intelligitur, in qua in circuitu implii ambulabunt, quibus cælestis civitatis janua claudetur. Est autem et dies octava Domini resurrectione.

Psal. xv. « Conserva me. In tituli inscriptione, ipsi David. » Tituli namque inscriptio fuit Lucæ xxiii : « Hic est Jesus Nazarenus rex Judæorum. » Quæ Græcis, Latinis et Hebraicis litteris scriptus, omnium gentium advocacionem significat. Sed quia Judæi dixerunt : « Noli scribere rex Judæorum, » ideo in hoc psalmo dicitur : « Non congregabo conventicula eorum de sanguinibus, » quod de illis intelligitur, qui prophetas occiderunt. Sive de sanguinibus, id est ex his ex quorum stirpe secundum carnem natus est. De gentibus autem sic dicitur : « Funes ceciderunt mihi in præclaris. »

Psal. xvi. « Exaudi, Domine, ustitiam meam. » Oratio David, illius videlicet de quo superius locuti sumus, qui diabolum fortissima manu superavit.

Psal. xvii. « Diligam te, Domine. In finem, puero Domini David, quæ locutus est Domino verba cantici hujus, die qua eripuit eum Dominus de manu inimicorum ejus, et de manu Saul, et dixit. » In finem, inquit, referenda sunt, scilicet puero Domini David. Hic autem est, de quo dicitur Isaia ix : « Parvulus natus est nobis. » Verba cantici hujus, « quæ ipse David locutus est Domino ; » sed quo tempore ? in die qua eripuit eum Dominus de manu inimicorum ejus, id est de potestate Judæorum, « et de manu Saul. » Saul appetitus vel terrenum regnum interpretatur ; sub cujus nomine diabolus intelligitur, cujus regnum terrenum est, imo terra, caro et sanguis, quæ regnum Dei non possidebunt, qui a pluribus appetitus sequitur, qui Christum Dominum usque ad crucem dolis et insidiis persecuti sunt.

Psal. xxi. « Deus Deus meus, respice in me. » In finem, pro assumptione matutina, quod Hebraice, pro cervo matutino dicitur (Marc. xvi). Assumptio matutina, resurrectio fuit, quæ valde mane una Sabbatorum facta est, qua Christus immortalitatem assumpsit. Idem ipse, et cervus matutinus dicitur, quia quosdam saltus maximus dedit de caelo in Virginem, de Virgine in præsepe, de præsepi in crucem, de cruce in sepulcrum, de sepulcro in infernum, inde ad Patrem remeavit (Greg. pap. hom. 29).

Psal. xxiii. « Domini est terra. » Prima Sabbat. Prima namque Sabbati dies Dominicus accipitur, quo Christo Domino a mortuis resurgente, ab apostolis et angelis et hominibus pro triumpho et victoria canitur. Domini est terra, resurrexit Dominus, victus est inimicus, regnat Conditor et Salvator.

Psal. xxvi. « Dominus illuminatio mea. Psalmus David, priusquam finiretur. » Hic psalmus in finem, in titulo non habet, quia de primo David intelligitur, quem ipse David ad Dei laudem cecinit in monte

habeas qualis esset priusquam liniretur. Erat enim fratrum suorum minimus, oviumque pastor. Videns ergo sese a Saule cæterisque persecutum inimicis, ait : « A quo trepidabo? quem timebo, cum Dominus mihi protector sit, et illuminatio, qui me de post fetantes accepit? »

Psal. xxviii. « Afferte Domino. In consummatione bernaculi. » Iste, inquit, psalmus in tabernaculi consummatione referendus est. Tabernaculum istud sancta Ecclesia intelligitur, cujus Christus est fundamentum, qui eam in seipso beatificavit, quando arca de Philistinorum captivitate reducta est, id est ipsa Ecclesia de potestate diaboli. Sed quia verum sacrificium extra Ecclesiam non fit, ideo ea consummata dicitur : « Afferte Domino. »

Psal. xxix. « Exaltabo te, Domine, Psalmus cantici, in dedicatione domus David. » Christus Ecclesia, vel caro assumpta. Hanc autem ipse dedicavit confirmavitque, quando conciso sacce lætitiæ circumdatus est.

Psal. xxx. « In te, Domine, speravi. In exstasi. » Illic autem psalmus de passione loquitur, ideo in exstasi titulatur, quod mentis excessum significat. Unde et sequitur : « Ego dixi in excessu mentis meæ. »

Psal. xxxi. « Beati quorum remissæ sunt iniquitates, Intellectus David. » David, ut jam sæpe diximus, Christus est, cujus intellectus in hoc psalmo scribitur. Quicumque igitur non ex suis meritis, sed ex fide, et misericordia, peccatorumque confessione se salvari intelligit, suum intellectum non humanum, sed divinum esse cognoscat, ejusque qui in hoc psalmo dicit : « Intellectum dabo tibi, et instruam te. »

Psal. xxxiii. « Benedicam Dominum in omni tempore. Psalmus David, cum immutavit vultum suum coram Abimelech, et dimisit eum et abiit. » Abimelech, *regnum patris* interpretatur; Judæa vero et Jerusalem illius antiquitus regnum fuit, qui omnium Pater et Dominus est. Ibi autem Christus vultum suum mutavit, servilem suscipiens formam, sive quia in passione sine specie et decore, mortuusque apparuit. « Et dimisit eum et abiit. » — « Iterum, inquit Dominus, relinquo mundum et vado ad Patrem (Joan. xvi). »

Psal. xxxv. « Dixit injustus. In finem, puero Domini ipsi David. » De illo, inquit, puero Domini David ista intelliguntur, qui de virginali utero natus, et homines, et jumenta salvavit. Vel, « in finem, servo Domini ipsi David, » quia cum in forma Dei esset, formam servi accepit.

Psal. xxxvii. « Domine, ne in furore tuo. Psalmus David, in rememoratione diei Sabbati. » Sabbatum *requies* interpretatur. Hunc igitur psalmum cantant quicumque illius requiei, illius pacis, illius felicitatis quam in paradiso anisimus recordantur, semperque Dei misericordiam postulant, ut hac vita finita sabbatum inveniant.

Psal. xxxviii. « Dixi : Custodiam vias meas. In

finem, pro Idithun canticum David. » Hoc canticum David in finem referendum est, id est in Ecclesiam, in ultimam ætatem Cor. x : « Nos enim sumus, inquit Apostolus, in quos fines sæculorum devenerunt. » Idithun *transiens eos* interpretatur. Hi autem sunt viri perfecti, qui cæteros virtute et sanctitate transcendunt, quique in cælis thesaurizantes dicunt : « Et nunc quæ est expectatio mea? nonne Dominus, et substantia mea apud te est? »

Psal. xli. « Quemadmodum desiderat cervus ad fontes æquarum. In finem, intellectus filii Core. » Core quippe *decalvatio* dicitur. Christus autem in monte Calvarie crucifixus fuit : hic igitur intellectus filii Core attribuendus est, id est filii Christi, qui eos in Calvarie loco genuit, et redemit. De his ergo intelligitur : « Quoniam transibunt in locum tabernaculi admirabilis usque ad domum Dei, in vocem exultationis et confessionis. »

Psal. xliii. « Deus, auribus nostris audivimus. In finem, pro filiis Core ad intellectum. » Non vobis, inquit, qui litteram sectamini, sed Christi filiis ad intelligentiam, spiritualiter hic psalmus componitur. Opera enim, quæ in diebus antiquis Dominus operatus est, in figura illis contigisse, sibi autem ad correctionem scripta esse non dubitatur.

Psal. xlii. « Eructavit cor meum verbum bonum. In finem, pro aliis filiis Core, qui commutabuntur ad intellectum, canticum pro dilecto. » Hoc autem canticum pro eo et de eo dilecto cantatur, de quo scriptum est. Matth. iii : « Hic est Filius dilectus, in quo mihi complacui. » Sic autem est pro Ecclesia, quæ summi populi sui que patris domum oblita, ad fidem et intellectum commutata est.

Psal. xlv. « Deus, nostrum refugium. In finem, filiis Core pro arcanis. » Vere utique pro arcanis, quia Christi nativitas continet mysterium. Unde et « Dominus virtutum nobiscum » hic dicitur, id est Emmanuel, qui *nobiliscum Dominus* interpretatur. Hic autem psalmus filiis Core ad prædicandum datur.

Psal. xlvi. « Omnes gentes, plaudite manibus. Pro filiis Core, » id est apostolis, de quibus dicitur : « Principes populorum congregati sunt cum Deo Abraham. »

Psal. xlvii. « Magnus Dominus. Psalmus cantici filii Core secunda Sabbati. » Prima Sabbati resurrexit Dominus; secunda vero Sabbati, filii Core, id est sancti apostoli jam confortati de resurrectione creduli, dixerunt : « Magnus Dominus et laudabilis nimis. »

Psal. xlviii. « Audite hæc, omnes gentes. In finem, filii Core. » Subauditur, credite, et obedite.

Psal. xlix. « Deus deorum Dominus. Psalmus Asaph, » qui *congregatio* vel *synagoga* interpretatur. Hic autem psalmus dicit : « Congregate illi sanctos ejus. » Vides igitur quoniam Asaph suum obiectum complet.

Psal. L. « Miserere mei, Deus, secundum magnam misericordiam tuam. In finem, psalmus David, cum venit ad eum Nathan propheta, quando intravit ad Bethsabæe. » Quia in finem dixit, suam nos poenitentiam docere voluit, ut quotiescunque vel a Domino, vel a sacerdote, vicario suo, pro quolibet crimine redarguimur, simili modo poenitentiam agamus.

Psal. LI. « Quid gloriaris in malitia. In finem, intellectus David, cum venit Doeg Idumæus, et annuntiavit Sauli et dixit: Venit David in domum Abimelech. » Doeg motus; Idumæus terrenus vel sanguineus interpretatur; Saul, terrenum regnum; Abimelech, regnum Patris. Dominus autem iste est qui dixit Joan. xi: « Eamus in Judæam iterum, » id est in domum Abimelech: siquidem Patris sui regnum, Judæa erat. Doeg autem Idumæus, motus sanguineus, operator iniquitatis, proditor magistri, pessimus mercator cucurrit ad Saulem, cucurrit ad Pilatum, cucurrit ad principes terræ, et dixit: Ecce Christus adest, Matth. xxvi: « Quid vultis mihi dare, et ego eum vobis tradam? » Sed quia intellectus David proponitur Christus, nihil ignorans ait Matth. ibidem: « Unus ex vobis me traditurus est. » Hic autem erat, cui dicitur: « Quid gloriaris in malitia. »

Psal. LII. « Dixit insipiens in corde suo, non est Deus. In finem, pro Maeleth, intelligentia David. » Maeleth parturiens interpretatur: idem ipse David qui composuit pro Maeleth hunc psalmum canit, id est pro invenientibus et parturientibus iniquitatem; qui de Christo Dei Filio dixerunt: « Non est Deus. »

Psal. LIII. « Deus, in nomine tuo salvum me fac. In finem, in carminibus, intellectus David, cum venissent Ziphæi et dixissent ad Saul: Nonne David latitat apud nos? » Ziphæi, qui florentes interpretantur, Judæi sunt, qui omnium divitiarum copiis florebant, terram lacte et melle fluentem inhabitantes. Hi autem, cum audissent Christum in domum Simonis leprosi venisse, sacerdotibus terræque principibus hoc nuntiaverunt. Ipse autem hoc intelligens ait: « Deus, in nomine tuo salvum me fac. Quoniam alieni insurrexerunt adversum me. »

Psal. LIV. « Exaudi, Deus, orationem meam, et ne despexeris deprecationem meam. In finem, in carminibus, intellectus David. » Consilium inter se Judæi faciebant, proditori Judæ instabat. Christus autem omnia intelligens ait: « Tu vero homo unanimes, dux meus, et notus meus, qui simul mecum dulces capiebas cibos, » meam mortem machinaris.

Psal. LV. « Miserere mei, Deus, quoniam conculcavit me homo. In finem, pro populo, qui a sanctis longe factus est, in tituli inscriptione David, cum tenuerunt eum Allophyli in Geth. » In tituli namque inscriptione, Judæorum populus a sanctis longe factus est, damnans titulum, non debere dicere regem Judæorum illum, quem omnes sancti se regem ha-

bere gauere Allophyli, qui sine capite interpretantur, eosdem ipsos Judæos designant qui, omnium virorum caput, Christum, spernentes, sine rege vivunt et sacerdotio. Hi autem eodem in tempore tenuerunt Christum in Geth, id est in terra propriæ habitationis. Geth enim Græcæ, terra Latine, sive torcular.

Psal. LVI. « Miserere mei, Deus, miserere mei. In finem, ne disperdas, David in tituli inscriptionem cum fugeret a facie Saul in speluncam. » — « In finem, » inquit, et ad Christum hæc referenda sunt in cujus tituli inscriptione dixit Pilatus: « Ne disperdas, » id est, Joan. xix, « Quod scripsi, scripsi. » Tunc autem David, id est Salvator noster fugit a facie Judæorum, clausus in spelunca sepulcri.

Psal. LVII. « Si vere utique justitiam loquimini. In finem, ne disperdas, David in tituli inscriptione. » Non enim Pilatus disperdere potuit, quod toties sanctus Spiritus disperdere contradicit

Psal. LVIII. « Eripe me de inimicis meis, Deus meus. In finem, ne disperdas, David in tituli inscriptione, quando misit Saul, et custodivit ejus domum; ut eum interficeret. » Tacete Judæi, nihil proficitis, non corrumpetur titulus, aliud excogitate, mittite custodes, qui sepulcrum custodiant.

Psal. LIX. « Deus, repulisti nos. In finem, pro iis qui commutabuntur, in tituli inscriptione ipsi David in doctrinam, cum succendit Mesopotamiam Syria et Sobal, et convertit Joab, et percussit Idumæam in valle Salinarum duodecim millia. » — « In finem, » inquit, id est, « ipsi David » iste psalmus attribuatur, Compositus pro his, qui « in tituli inscriptione, » id est, per Christi passionem, in doctrinam sanctam et apostolicam commutabuntur. Hoc autem erit eo tempore quo Dominus Lucæ xii: « Qui ignem in terram mittere venit, » succedet Mesopotamiam Syriæ, id est elationem, inflationem, malaque consilia superborum. Mesopotamia quippe elatio, Syria vero sublimitas interpretatur. Et Syriam Sobal, hoc est elevationem vanæ vetustatis, ut qui in superbiam et vanitatem, erroneamque philosophorum doctrinam antiquorum eriguntur, sancto Spiritu accensi, non plus sapiant quam sapere oportet. Sobal quippe vanæ vetustatis dicitur. « Et convertet Joab, » id est inimicorum exercitum. Joab enim inimicus interpretatur. Et percutiet Edon, id est terrenos, ut divino amore percussi et compuncti, non terræ et carni, sed animæ obediant. Sed ubi convertetur? « In valle Salinarum, » id est in sancta Ecclesia, in humilitatem saporiferam; ubi apostoli habitant, qui sal terræ appellantur. « Duodecim millia, » finitum pro infinito, unde et ex omni tribu, « duodecim millia signati » dicuntur Apoc. vii.

Psal. LX. « Exaudi, Deus, deprecationem. In finem, in hymnis David. » Qui psalmus per omnia Christum personat.

Psal. LXI. « Nonne Deo subdita erit anima mea? In finem, pro Idithun. » Ubi Idithun ponitur, qui

transiliens ceteros interpretatur, id est, amatores Dei perfecti intelliguntur. Est igitur psalmus iste perfectorum, qui se Deo subjectos, ab eo amplius non moveri, non parietes inclinatos esse dicunt.

Psal. LXX. « Deus Deus meus, ad te de luce vigilo. Psalmus David, cum esset in deserto Idumææ. » *Idumæa sanguinea vel terrena interpretatur. Ex eo igitur tempore, quo in deserto Idumææ Christus fuit, id est in mundo isto, vigilat Ecclesia, prius enim dormiebat, quia in nocte erat, sed veniente luce dixit : « Deus Deus meus, ad te de luce vigilo. »*

Psal. LXXIV. « Te decet hymnus, Deus, in Sion. In finem canticum Jeremiæ et Ezechielis, vel Aggæi, de verbo peregrinationis, quando incipiebant proficisci. » *Jeremias excelsus, Ezechiel fortitudo Domini interpretatur. Illis igitur iste psalmus convenit, qui ad cælos exaltantur, et Domini fortitudinis victis inimicis, corona accepturi sunt. Cum autem de mundi hujus peregrinatione, ad supernam Jerusalem proficisci incipiunt, hoc suæ peregrinationis verbum dicunt.*

Psal. LXXV. « Jubilate Deo omnis terra. In finem, canticum psalmi resurrectionis. » *Gaudet mundus, lætetur Ecclesia, « jubilate Deo omnis terra, » quia mirabiliter amator tuus resurrexit.*

Psal. LXXVIII. « Salvum me fac, Deus, quoniam intraverunt aquæ. In finem, pro iis qui commutabuntur ipsi David. » *Pro iis, inquit, qui ab infidelitate ad fidem et David commutabuntur. Dicit in hoc psalmo Salvator noster : « Non erubescant in me qui expectant te, Domine, Domine virtutum; non confundantur super me qui quaerunt te, Deus Israel. »*

Psal. LXXI. « Deus, iudicium tuum regi da. In Salomonem, psalmus David. » *Salomon pacificus interpretatur; « ipse autem est pax nostra qui fecit utraque unum (Ephes. II). » De quo in hoc psalmo dicitur. « Descendet sicut pluvia in vellus; » et : « Orietur in diebus ejus justitia et abundantia pacis; » et : « Dominabitur a mari usque ad mare. » Et, Isaia XLV : « Adorabunt eum omnes reges terræ, omnes gentes servient ei. » Quod de primo Salomone falsum est, de Christo autem scimus quoniam omne genu sibi curvabitur.*

Psal. LXXII. « Quam bonus Israel Deus. Defecerunt hymni vel laudes David filii Jesse : Psalmus Asaph. » *Non ideo defecerunt » dixit, quin amplius non sit locuturus, sed quoniam hic secundus liber explicit. « Psalmus Asaph » hic autem hujus psalmi titulus est. Asaph loquitur hic, qui congregatio vel synagoga interpretatur. Significat autem doctores, qui in hujus psalmi fine dicunt : « Ut annuntiem omnes laudationes tuas in portis filia Sion. »*

Psal. LXXIII. « Ut quid, Deus, repulisti in finem. Intellectus Asaph. » *Hoc enim doctores intelliguntur, et, quod Deus « in medio terræ sit salutem operatus. »*

Psal. LXXIV. « Constebimur tibi, Deus. In finem, ne corrumpas, psalmus cantici Asaph. » *De Christo iste psalmus intelligitur, de quo dicitur. Joan. XIX :*

« Os non comminuetis ex eo » — « Psalmus Asaph, » hoc enim apostoli et doctores in principio dicunt : « Constebimur tibi, Deus, constebimur, et invocabimus nomen tuum, narrabimus mirabilia tua. »

Psal. LXXVI. « Voce mea. In finem, pro Idithun, psalmus Asaph. » *Perfecti enim sunt qui hoc in psalmo loquuntur.*

Psal. LXXVII. « Attendite, popule meus, legem meam. Intellectus Asaph. In finem, pro arcanis Core. » *Non simplex sicut, inquit, videtur, narratur historia, verum magna eorum in hoc psalmo continetur intelligentia, qui Dei populum congregantes et pascetes, recte Asaph appellantur.*

Psal. LXXX. « Exsultate Deo adjutori nostro. In finem, pro torcularibus, psalmus ipsi Asaph in quinta Sabbati. » *Torculares et torcularia apostoli sunt et Ecclesiae; calcant apostoli uvas in Ecclesiis, ne vini inopia dehiscant torcularia Isai LXIII : « Torcular, inquit Dominus, calcavi solus, et de gentibus non est vir mecum. »*

Psal. LXXXIII. « Quam dilecta tabernacula tua, Domine virtutum. In finem, pro torcularibus; filii Core. » *Filii Core, filii Calvariae, filii Christi, torculares et torcularia sunt. Christus, primus torcularis, discipulos suos torculares fecit. Hi autem, Novi Veterisque Testamenti racemos exprimentes, exponentesque nostris pectoribus infuderunt.*

Psal. LXXXIV. « Benedixisti, Domine, terram tuam. In finem, psalmus filii Core. » *Lætantur filii Core, quia « veritas de terra orta est, et justitia de caelo prospexit. »*

Psal. LXXXVI. « Fundamenta ejus in montibus sanctis. Filii Core, psalmus cantici. » *Ubi psalmus est et canticum, ibi laus et operatio.*

Psal. LXXXIX. « Domine, refugium factus es nobis. Oratio Moysi hominis Dei. » *Merito enim hujus psalmi narratio Moysi dicitur, ut qui nos hominis docuit constitutionem, miserias quoque doceat et interitum.*

Psal. xci. « Bonum est confiteri Domino. Psalmus cantici in die Sabbati. » *Sabbatum requies interpretatur, in quo servilia facere opera interdictum est. Quicumque ergo hunc psalmum canit, ab operibus mundi quiescat, servilia non exerceat, sed quasi miles strenuissimus Domino famuletur.*

Psal. xciii. « Deus ultionum Dominus. Psalmus ipsi David, quarta Sabbati. » *Quarta namque Sabbati fecit Deus cæli luminaria, solem, lunam, et stellas. Hic autem psalmus contra eos loquitur qui, Dei populum affligentes, dicunt : « Non videbit Dominus, nec intelliget Deus Jacob. » Sicut igitur isti memores quartæ Sabbati, in qua Deus tanta luminaria fecit, ut et videre omnia eum intelligant, et interiore homine illuminentur.*

Psal. xcvi. « Cantate Domino canticum novum, cantate Domino omnis terra. Canticum ipsi David, quando domus ædificabatur post captivitatem. » *Fuimus in Babylonia, fuimus in captivitate, sed jam domus nostræ, quas antiquus hostis destruxerat,*

aqua baptismatis sunt reedificatæ. Cantemus ergo A Domino canticum novum, tollamus, eique offeramus hostias jubilationis.

Psal. cvii. « Paratum cor meum, Deus. Canticum psalmi. » Laus operum.

Psal. cxviii. « Deus laudem meam. In finem, psalmus David. » In Christum.

Psal. cx. « Constemini Domino quoniam bonus. Quis loquetur potentias Domini? alleluya, alleluya, » Quod *laudate Dominum* interpretatur. Alleluia in Novo, alleluia in Veteri Testamento. Primum alleluia præcedentis psalmi est, sequens sequentis.

Psal. cxix. « Ad Dominum cum tribularer. Canticum graduum. » Ascensionisque ad cælos.

Psal. cxlii. « Voce mea. Intellectus David, cum esset in spelunca. » Hujus psalmi intellectum non Judæi, non cæteri, qui litteram sequuntur, habent, verum David et alii, qui Spiritu sancto simili modo imbuti et repleti sunt. Speluncam, sepulcrum Domini intelligimus. Unde hic dicitur: « Edoc de custodia animam meam. »

Psal. cxlv. « Lauda, anima mea, Dominum. Alleluya psalmus Aggæi et Zachariæ. » Aggæus *festinus*, Zacharias autem *memoria Domini* interpretatur. Illi igitur hunc psalmum cantant qui Domini semper memores, summa cum festinatione ei serviunt.

ODDONIS ASTENSIS EXPOSITIO IN PSALMOS.

EXPOSITIO PSALMI PRIMI

Beatus vir qui non abiit in consilio impiorum. » Quid est ambulare in consilio impiorum, nisi iuiquis assentire consiliis?

« Et in via peccatorum non stetit. » In via autem peccatorum stare, est in malis operibus perseverare.

« Et in cathedra pestilentie non sedit. » In cathedra quidem pestilentie sedent qui mala quæ agunt alios facere docent. Dicat impius consilium suum. Occide, inquit, furare, fac sacrilegium, et similia. Hoc autem consilium malum est, huic tamen quam plures assentiunt; quapropter beati non erunt. Hæc eadem, quæ diximus, via sunt, per quam peccatores ad perditionem vadunt. Hanc autem viam multi ingrediuntur, qui non in ea stant, sed penitentiam agentes, convertuntur retrorsum. Hi equidem beatitudine non privantur; qui vero in ea steterunt, vel perseveraverunt, procul dubio beati esse non poterunt. Sciendum est autem quoniam alia cathedra est pestilentie, alia vero salutis. Cathedra enim Petri et Pauli apostolorum pastorumque salutis est; hæreticorum, non nisi mortis et pestilentie. Hæc enim mortem; illa vero salutem affert. Ergo illi beati, isti vero miseri erunt. Sed hæc quæ dicta sunt cui convenientius quam Christo applicari possunt, de quo scriptum est, I Petri ii: « Qui peccatum non fecit? » Si enim, quod verum est, peccatum non fecit, in consilio utique impiorum non abiit, in via peccatorum non stetit, neque in cathedra pestilentie sedit. »

Opposita sententia.

« Sed in lege Domini fuit voluntas ejus. » Est autem lex Domini immaculata convertens animas; psal xviii. Est equidem lex Domini dimittere dimittentibus, quinimo declinare a malo et facere bonum.

B Hanc autem voluit Christus, hanc docuit, in hac cathedra sedit.

« Et in lege ejus scilicet in ista meditabitur die ac nocte. » Namque et in die, e in nocte prædicavit Christus. In die enim turbas, in nocte autem discipulos docebat. Unde scriptum est, Matth. x: « Quod in cubilibus auditis, prædicate super tecta, » vel, in die ac nocte, id est in omni tempore. Aliter autem, per diem et noctem, prospera et adversa intelligimus. In prosperis enim erat, quando ex quinque panibus quinque milia hominum satiavit (Matth. xiv). Omnes enim ei obsequabantur. In adversis autem, cum Judæi persequebantur et quando abscondit se, et exivit de templo. Joann. viii.

C « Et erit tanquam lignum quod plantatum est secus decursus aquarum. » Quod nunquam viriditate, nunquam humore caret. Cui quamvis Christus comparari possit, eo tamen ipso dicente Luc. xxiii: « Si in viridi ligno hoc faciunt, in arido quid fiet? » Est tamen aliud lignum, cui convenientius assimilari potest. Legimus enim, Genes. ii, in paradiso esse lignum vite, ubi est etiam decursus quatuor aquarum, quæ sunt, Gehon, Phison, Tigris, et Euphrates. De hoc autem ligno dictum est Gen. iii: « Videte ne forte sumat de ligno vite, et vivat in æternum. » Si ergo de hoc ligno sumentes in æternum vivent, merito huic ligno Christus comparatur Joan. vi, qui est panis vivus, cui quicumque adhæret, vita vivet, et non morietur.

D « Quod fructum suum dabit in tempore suo. » Iste quidem fructus præmium erit atque corona, quæ dabuntur justis in die judicii. Dedit etiam fructum prædicationis et virtutis. Dat præterea fructus, quo homines et cuncta animalia pascuntur quæ omnia discretis et congruis temporibus evenire non dubium est.

« Et folium ejus non defluet. » Quid per folia, nisi A
verba intelligimus? « Cœlum enim, inquit, et terra
transibunt, verba autem mea non præteribunt
(*Math. xxiv.*) » Si ergo folia verba sunt, et verba
non transibunt, nec folia quidem defluent.

« Et omni uæcunque faciet, prosperabuntur. »
Quibus? sanctis quidem. Quod enim natus, quod
circumcisus, quod baptizatus, quod passus, quod
prædicavit, quod resurrexit, quod cœlos ascendit,
omnia sanctis prospera sunt.

Non sic impii, non sic. » Non erunt, inquit, im-
pii beati, non meditantur in lege Dei, non prospe-
rabuntur. « Sed erunt tanquam pulvis » miseri, om-
nibus subjecti, instabiles, qui omni vento doctrinæ
circumferuntur; quos ventus et inflatio superbiz
separavit a terra viventium, Matio.

« Ideo non resurgent impii in iudicio. » Ideo,
quia tales sunt, non resurgent impii in iudicio, jam
enim judicati sunt, non ergo judicabuntur, at vero
nec judicabunt, quomodo denique resurgent, qui in
omni tempore morientur? « Neque peccatores in
concilio justorum. » Dicit aliquis: Quis in tanta
hominum multitudine, justos a peccatoribus discer-
net. Dominus quidem. Sequitur:

« Quoniam novit Dominus viam justorum. »
« Novit Dominus qui sunt ejus, ut ipse ait (*II Tim. ii.*) »
— « Ego sum pastor bonus, et cognosco oves meas
(*Joan. x.*) »

« Et iter impiorum peribit. » Impii quidem sem-
per erunt: neque ita peribunt ut non sint; iter vero
illorum omnino non erit, quia jam peccare non
poterunt. Melior est ergo via justorum, quæ semper
erit, quam iter impiorum, quod prorsus de-
struetur.

Potest autem, et de unoquoque justo intelligi, ut
sic dicatur: Omnis vir erit beatus, qui non cognovit,
non fecit, non docuit mala; cujus voluntas, et me-
ditatio in lege Domini fuit. Hic ligno vitæ compara-
bitur quod spiritualiter Christus intelligitur. Merito
enim Christo comparatur, qui ad ejus imaginem
factus ejus similitudinem non amisit, sed semper
sanctus fuit cum sancto, et immaculatus cum imma-
culato.

EXPOSITIO PSALMI II.

« Quare fremuerunt gentes. » Cum, inquit, talis D
esset, ut superius dictum est, quare contra eum gen-
tes fremderunt, dicentes: « Crucifige? » — « Et quare
populi meditati sunt inania » putantes occidere
immortalem? « Quare astiterunt reges terræ? » Hero-
das videlicet et Pilatus, et principes Anna et Cai-
phas convenerunt in unum locum adque consilium
adversus Dominum Patrem, et adversus Christum
Filium ejus, dicentes: « Dirumpamus vincula
eorum, et projiciamus a nobis jugum ipsorum. »
Hoc autem tale est, ac si dicerent: Hic homo cum
suis discipulis ligavit nos, jugum cervici nostræ
imposuit, putat victos post se trahere et in novam
legem nos inducere. Quod ne fiat, dirumpamus vin-
cula eorum, et projiciamus a nobis jugum ipsorum.

O miseri, cur non intellexistis eum de n^o ipsum dicen-
tem: « Jugum enim meum suave est, et onus meum
leve (*Math. ii.*) »

« Qui habitat in cœlis irridebit eos, et Dominus
subsannabit eos. » Quia jugum Christi spreverunt
et diabolicum sumpserunt, dignos irrisione, et sub-
sannatione ostendet eos Dominus in die iudicii.

« Tunc loquetur ad eos in ira sua. » Illis autem
irrisis et subsannatis loquetur ad eos in ira sua.
Cum enim tot millibus hominum dicit *Math. xxv*:
Ite, maledicti, in ignem æternum, quamvis iratus
non sit, iratus tamen esse videbitur.

« Et in furore suo conturbabit eos. » Qui enim
inferno possit erunt, ubi non est nisi fletus et strid-
or dentium (*Math. xiii.*), procul dubio conturba-
buntur.

« Ego autem constitutus sum rex ab eo. » Tunc
tandem « Deus manifeste veniet, Deus noster, et
non silebit, » sed dicit: Ego quem crucifixistis,
quem Dei Filium et regem esse negastis, constitutus
sum rex ab eo. Ubi? « Super Sion montem sanctum
ejus. » Sion *speculatio* interpretatur; significat
autem sanctam Ecclesiam, quæ non in inis, non in
tenebris jacet, sed in monte, et in alta mentis spe-
cula posita, nunquam ab hostibus incurrentibus
quasi incauta præoccupari potest. In hac autem
Christus rex constitutus præcepta Domini prædi-
cavit.

« Dominus dixit ad me: Filius meus es tu, ego
hodie genui te. » Ac si dicat: Dominus, qui ante
tempora genuit me, temporaliter quoque per Spiri-
tum sanctum de Virgine me nasci voluit: hodie enim
tempus significat.

« Postula a me, et dabo tibi gentes hæreditatem
tuam. » Quia Filius meus es tu, inquit Pater, po-
stula hæreditatem, et dabo tibi gentes; Judæi enim
spreverunt te et possessionem tuam, non unam, vel
duas provincias, quinimo terminos terræ.

« Reges eos in virga ferrea, » id est forti, invi-
sibili, insuperabili imperio, cui nemo resistere
poterit.

« Tanquam vas figuli confringes eos. » Ac si
dicat: Si qui autem te regem esse negaverint, si qui
tuo contraire imperio conati fuerint, tanquam fra-
giles, et virtute vacuos confringes, vel tali modo
occides et disperdes, ut nunquam amplius vivificari
possint, vas enim figuli semel confractum, redinte-
grari impossibile est.

« Et nunc, reges, intelligite. » Intelligite, o reges,
et ab hoc uno Rege reges esse discite, et nolite su-
perbire; habetis enim vos quoque Regem. Sed quid
intelligere debetis? Sequitur:

« Servite Domino in timore, et exultate ei cum
tremore. » Timor animæ tremor vero corporis est.
Nullus igitur intellectus tantum prodest, quantum ut
anima et corpore serviamus Domino.

« Erudimini, qui judicatis terram, apprehendite
disciplinam, ne quando irascatur Dominus. » Hic
evidentissime apparet quod nemo ad Ecclesiæ regi-

mina accedere debet, nisi prius disciplinam apprehenderit. Unde, et in episcoporum constitutione, tales eos Apostolus ordinare jubet, qui bene sciant providere domui suæ (*I Tim. III*). Quomodo enim Ecclesiam Dei judicabit, et alios edocebit, qui indisciplinatus est et seipsum regere nescit? Hujusmodi ergo iratus est Dominus. Ideoque « peribit de via justa, » id est de via justorum aberrantes, procul dubio in æternum peribunt. « Quia cum exarserit Dominus in brevi ira sua, » quæ in momento (*I Cor. xv*) et ictu oculi finietur, « beati omnes, et soli qui confidunt in eo. » Unde miseros fore non dubitamus qui de justorum via egredientes in Domino non confluent.

EXPOSITIO PSALMI III.

« Domine, quid multiplicati sunt qui tribulant me? multi insurgunt adversum me. » Multiplicatos ideo dixit, quia non solum Judæi et gentiles, verum etiam et discipulus suus levavit contra eum calcaneum suum.

« Multi dicunt animæ meæ: Non est salus ipsi in Deo ejus. » Multi mihi et vitæ meæ mortem promittunt, neque aliquem esse putant, qui de manibus eorum eam eripere possit. Sed mentiuntur, quoniam « tu, Domine, susceptor meus es, » quia me suscipiendo ab inimicis liberabis. « Et gloria mea, » quia me glorificabis. « Et exaltans caput meum, » quoniam die tertia me suscitabis (partem pro toto posuit). Hinc totam passionem et resurrectionem ex ordine pronuntiat, et præterito pro futuro utitur, dicens:

« Voce mea ad Dominum clamavi. » In cruce, inquit, positus, clamabo ad Dominum, ut non tradat me in animas tribulantium me. « Et exaudivit me de monte sancto suo, » id est de secreto suæ divinitatis. Vel etiam clamavit cum dixit: « Pater, clarifica me in hac hora, » et Pater audivit, imo, et exaudivit eum dicens: « Clarificavi et iterum clarificabo (*Joan. XII*). »

« Ego dormivi et soporatus sum. » Dormiam, quia pro carne assumpta moriar, in sepulcro quasi soporatus quiescam, tertia die resurgam, « quia Dominus suscepit me. Ergo non timebo millia populi circumdantis, et affigentis me. » Tu enim, Domine, exsurges mihi in adjutorium et salvabis me, scio quoniam tu percussisti, et æternæ morti damnasti « omnes adversantes mihi sine causa. » Vere sine causa, siquidem et frustra faciebant, et ei cui minime deberent. Unde ipse ait *Joan. XVIII*: « Si male locutus sum testimonium perhibe de malo; sin autem bene, cur me cadis: » — « Dentes peccatorum contrivisti, » contrivit Dominus dentes peccatorum quia Scribæ et Pharisei, multique falsi testes, sententiosis quibus Christum corrodere conabantur incassum emissis, victi recesserunt.

« Domini est salus. » Dixerunt Judæi superius de Christo. « Non est salus ipsi in Deo ejus; » ipse autem econtra se exauditus, resuscitatus a Domino, salvatum, in cœlos assumptum testatus est.

Mentiti sunt ergo Judæi. Unde ipse concludens, ait: « Ergo Domini est salus. » Et se salvato, benedicit suis, dum dicit: « Et super populum tuum benedictio tua. »

EXPOSITIO PSALMI IV.

VOX CHRISTI.

« Cum invocarem exaudivit me Deus justitiæ meæ. » Mediator Dei et hominum, Dominus noster Jesus Christus, in hoc psalmo nunc Patri, nunc hominibus loquitur. Loquitur autem Patri cum dicit: Deus, conscius amoris semperque memor justitiæ, cum invocarem te, exaudisti me.

« In tribulatione dilatasti mihi. » Id est dilatatum, amplificatum et lætum cor mihi dedisti; dilatatum enim et coangustatum, quasi contraria sunt. Merito ergo se dilatatum dicit, qui de tribulatione et angustis liberatur. Cum, inquam, invocarem te, exaudisti me. Sed quid invocavi?

« Miserere mei. » Namque ex ea parte qua erat homo fragilis, mortalis erat atque passibilis, ideo misericordiam quærebat, quia misericordia indigebat. « Et exaudi orationem meam, » exaudi, inquit, meam orationem, quam, et pro me, et pro meis ad te fundo. Hucusque Patri locutus, nunc autem conversus hominibus loquitur.

« Filii hominum, usquequo gravi corde. » Ac si dicat: Ego quidem pro vobis oro, vos autem filii hominum, et non Dei (quia non Dei, sed hominum opera facitis), usquequo eritis gravi corde? Quod enim lapideum est, grave est; lapidea autem corda sunt, in quibus Deus, et amor, et verba salutis imprimi nequeunt; sunt igitur gravia. « Ut quid diligitis vanitatem, » id est quare idola surda, muta et vana adoratis? « Et quæritis mendacium, » et non verbum Domini.

« Scitote quoniam mirificavit Dominus sanctum suum. » Quasi dicat: Intelligite quas retributiones reddat Dominus, omittentibus vanitatem et quærentibus se, quoniam mirificavit eos, mirificos eos facit, et virtutibus et sanctitate exornat. Ne ergo quæritis mendacium, sed veritatem Domini, ut et vos quoque sancti et mirifici sitis, quod si facere volueritis. Ego quidem pro vobis orabo, et « Dominus exaudiet me, cum clamavero ad eum » pro vobis.

« Ergo irascimini, » vitis, inquit, et diabolo principi; ejus hucusque amici fuistis. Quibus, ne mea oratio frustra fiat, nunc irascimini, « et nolite deinceps peccare. »

De his autem « quæ dicitis in cordibus vestris, et in cubilibus vestris compungimini. » Est enim cor cubile cogitationum. « Ex corde enim cogitationes exeunt (*Matth. xv*), » siquidem ibi jacent; ex quibus compungi, et pœnitentiam nos admonet Dominus agere. Post compunctionem autem.

« Sacrificate, inquit, sacrificium justitiæ. » Non hircorum nec taurorum, sed sacrificium laudis et jubilationis, hostiam vivam et immaculatam. Exinde « sperate in Domino, » meritum recipere, bona

scilicet æterna. « Sed multi » stulti, increduli sine A
spediunt : « Quis ostendit nobis bona ? » quis inde
certus nuntius venit. Hoc stulti. Sancti autem et
catholici viri quidem dicunt :

« Signatum est super nos lumen vultus tui, Do-
mine. » Ac si dicant : Hactenus cæcitas et diabolicæ
tenebræ nobis impressæ oculos nostros caliga-
verant, nunc autem lumen, claritas, intellectus,
imago et pulchritudo vultus tui signata sunt super
nos, quia jam non transitoria, sed æterna querimus.
« Dedisti lætitiã in corde meo. » Catholica, inquit,
congregatio, quia me illuminasti, de tenebris ex-
traxisti, magnam quidem cordi meo dedisti læti-
tiam.

« A fructu frumenti, vini, et olei sui multiplicati
sunt. » Ac si dicat : Ego quidem illuminata, et in B
æternorum honorum spem inducta, omnia tempo-
ralia parvipendo; illi autem, qui, ut diximus,
spem non habent, neque bona æterna esse credunt,
sola temporalia amplectentes, a fructu frumenti,
vini et olei multiplicati et divites facti sunt, quæ
quæ caduca sunt, ipsi quoque cum eis cadent.

« In pace in idipsum dormiam et requiescam. »
Ego, inquit, currens et festinans, non ad caduca,
vel mutabilia, imo in idipsum, ad Deum, qui non
mutatur, dormiam et requiescam cum ipso in æterna
pace, et merito.

« Quia tu, Domine, singulariter in spe consti-
tuisti me, » id est ego solus et singularis et speravi,
et sperata recipiam; illi autem, ut diximus, non
speraverunt. Quid ergo recipient?

EXPOSITIO PSALMI V.

« Verba mea auribus percipe, Domine, intellige
clamorem meum. » Vox cujuslibet justi : Quod an-
tem est, verba mea auribus percipe, Domine, id est
intellige clamorem meum, a quo non differt : « In-
tende voci orationis meæ. » Hoc autem cur facere
debeat, subjungit causam. Tu enim « rex meus et
Deus meus. » Ipsemet qui hanc orationem fecit,
quare non exaudiatur, et quo tempore exaudiri
debeat adnectit. Ait enim : In nocte oravi, non sum
exauditus, ergo mane, id est nocte transacta orabo.

« Quoniam ad te orabo, Domine, mane exaudies
vocem meam. » In nocte quidem sumus, dum in
vitiorum tenebris jacemus, postquam autem in mane
sumus, confidenter orare possumus.

« Mane astabo tibi et videbo. » Noctem relin-
quam, diabolum fugiam, ad mane veniam, in mane
autem ut fuerò, non jacebo, non otiosus ero, sed
astabo, cum vitis dimicabo, in bonis operibus per-
severabo. Et hoc, tibi, id est ad honorem tui. Et
videbo « quoniam non Deus volens iniquitatem tu
es, » quia æquus et justus es, iniquitatem non vis.

« Quoniam non est in ore eorum veritas. » Pro-
pter inimicos dixit, quorum deceptio valde timenda
est; veritas enim in eis non est. Quid mirum? nam
« cor eorum vanum est, » et quia a vanitate veritas
quidem progredi non potest.

« Sepulcrum patens est guttur eorum. » Guttur

pro verbis posuit. Sepulcrum vero patens infernum
significat, quia morti dedito nemini clauditur. Cum
igitur hæreticorum verba, peccatorum animas in
infernum perducant (quem sepulcrum patens esse
diximus), quid aliud sunt ipsa verba, nisi infernus
et sepulcrum patens? Sic enim diabolum mortem
vocamus, quia ad mortem animas perducit. « Lin-
guis suis dolose agebant, » id est dolose profere-
bant. « Judica illos Deus, » id est, æterno damna sup-
plicio. « Nisi decidant a cogitationibus suis, secun-
dum multitudinem impietatum eorum expelle eos, »
hoc est, nisi a perversis suis cessaverint cogitatio-
nibus, a consortio sanctorum expelle eos in tenebras
exteriores, propter eorum multas impietates. « Quo-
niam irritaverunt te, Domine, » id est ad iram pro-
vocaverunt.

« Et lætentur omnes qui sperant in te. » Omnes,
inquit, qui sperant in te, lætentur de te. « In æter-
num exultabunt, » quia semper tecum erunt, qui
illorum es gaudium et exultatio. « Et habitabis
in eis; » sancti enim templum Dei sunt. Unde
Apostolus I Cor. III : « Nescitis quia templum Dei
estis, et Spiritus sanctus habitat in vobis? »

« Et gloriabuntur omnes qui diligunt nomen
tuum. » Alii in curribus et equis, in divitiis, sæcu-
lique honoribus gloriantur; illi vero qui nomen
tuum diligunt, non nisi in te gloriabuntur. « Quo-
niam tu benedices justo, » id est eorum justitiæ.

« Domine, ut scuto bonæ voluntatis tuæ coronasti
nos. » Coronam pro victoria posuit, quia post victo-
riam sequitur corona. Et sic est intelligendum,
Domine, ut scuto bonæ voluntatis tuæ coronasti nos,
id est, protectione tua nos coronas, quia non ex
meritis nostris, sed ex Dei protectione coronam
acquirimus.

EXPOSITIO PSALMI VI.

VOX ECCLESIAE.

« Domine, ne in furore tuo arguas me, neque in
ira tua corripias me. » Ac si dicat : Volo equidem,
Domine, ut me arguas et corripias, sed non in ira
vel furore, argue me ut pater, corripe me ut ma-
gister. Arguitur enim latro, quando suspenditur;
corripitur adulter, dum excæcatur. Hoc autem
modo ne me corripias, Domine, imo in misericordia
et pietate, hoc est quod sequitur :

« Misere mei, Domine. » Namque tua indiges
misericordia. « Infirmus enim sum, sana me, Do-
mine, quoniam conturbata sunt ossa mea, » habet
enim corpus ossa, habet et anima. Animæ autem
ossa sunt memoriã, intellectus, spes, patientia,
abstinentia, bona voluntas; his autem infirmatis,
anima stare non potest. Cadit igitur, est ergo corri-
pienda. Qui enim peccat, corripit debet. Animæ au-
tem, dum quatuntur et a vitis conturbantur, qui-
bus resistere debuissent, ipsa anima jam stare non
valens, cadens peccat et infirmatur, hoc est quod
dicit :

« Et anima mea turbata est valde. » Ac si dicat :
Captã est civitas, intus fit conturbatio inimicorum,

expulsi sunt habitatores. Sic ergo capta est anima, A
regnant vitia, pelluntur virtutes. Quid igitur? Sus-
pendetur ut latro? absit! ait enim: « Sed tu, Do-
mine, usquequo? » Subauditur, differes medici-
nam.

« Convertere, Domine, et eripe animam meam. »
Ac si dicat: Longe factus a me, quia « longe est a
peccatoribus salus (Psal. cxviii). » Sed convertere,
Domine, ad me, et eripe animam meam, quæ ab
inimicis detinetur; « salvum me fac, » non ex me-
ritis meis, sed propter multam misericordiam tuam

« Quoniam non est in morte, qui memor sit tui. »
Est autem mors, corporis animæque disjunctio.
Moritur tamen, qui a mundo ejusque concupiscentiis
se separat. Moritur etiam, qui a Domino sequestratur.
Unde hic dicitur, quoniam non est in morte
qui memor sit tui. Quasi dicat: In vitis sum, dia-
bolo sum conjunctus, a te divisus, tibi mortuus,
tuique immemor: ergo justifica me, ut tui sim me-
mor. « Non enim mortui laudabunt te, Domine,
æque omnes qui descendunt in infernum. In in-
ferno autem quis confitebitur tibi? » Omnis enim
qui diaboli catena constringitur, in inferno est; qui
autem in vitis est, diabolicis catenis constringitur.
Est ergo in inferno. Deum ergo laudare non
potest.

« Laboravi in gemitu meo. » Peccavi, inquit, in
fœcatis tamen non persevero, sed penitentiam
ago, in gemitu laboro. Quocirca miserere mei.
« Lavabo per singulas noctes lectum meum: » lectus
animæ, corpus est; hoc autem, quia multas noctes, vi-
tiaque et tenebras sibi attraxit, pro unoquoque lavari
oportet. Repetitio: « Lacrymis meis stratum meum
rigabo. »

« Turbatus est a furore oculus meus. » Oculus,
pro mente ponitur, quæ nisi constans fuerit, furore
et vitiorum impetu conturbatur. « Inveteravi inter
omnes inimicos meos; » ac si dicat: Mirum non
est quod oculus meus conturbatur, inveteravi enim
inter omnes inimicos meos; longo enim tempore
ab inimicis obsessus et incitatus sum.

« Discedite a me, omnes qui operamini iniquita-
tem. » Gemitu, inquit, et lacrymis Domino, et æqui-
tati conjunctus sum. Quapropter discedite a me, D
omnes qui operamini iniquitatem, ego enim amodo
eam non operabor. Simile autem simile querat.
« Quoniam exaudivit Dominus vocem fletus mei, »
pro æquitate flevi, cui me jungere desiderabam, ex-
auditus sum; ab ea ergo non movebor amplius.

« Exaudivit Dominus deprecationem meam, Do-
minus orationem meam suscepit. Erubescant et
conturbentur vehementer omnes inimici mei. »
Conturbentur vel æterna damnatione, vel contra
vitia, et fiant boni. Convertantur in infernum, sive ad
bonum. Et erubescant pro peccatis, valde velociter.

EXPOSITIO PSALMI VII.

VOX PERFECTORUM.

« Dominus Deus meus, in te speravi. » Non enim

in arcu meo speravi, non in auro, vel argenteo, non
in meis viribus, sed in te speravi, qui es Deus, et
Dominus meus, ideoque « salvum me fac. » Te Je-
sus, tu Salvator, tu salva, quia salvare potes. Gla-
dius enim meus non salvabit me. « Ex omnibus
persequentibus me libera me. » Persequitur avari-
tia, superbia, luxuria, perfidia, discordia, ex his
omnibus libera me. Quare?

« Nequando rapiat ut leo animam meam. » Inim-
cus noster « diabolus tanquam leo rugiens, cir-
cumit quærens quem devoret (I Petr. v), » ejus
retia sunt vitia supradicta. Ipse autem pessimus
venator, animas persequens, alias in avaritia, alias
in superbia, alias in luxuria irretitas deprehendit.
« Dum non est qui redimat, neque qui salvum fa-
ciat, » tu redime, qui redimere potes, quia alius non
est; qui possit redimere, vel salvare.

« Domine, Deus meus, si feci istud. » Hoc est,
« si est iniquitas in manibus meis. » Quid per ma-
nus, nisi opera intelligimus? manibus enim opera-
mur: « Si reddidi retribuendis mihi mala. » O
quanta viri perfectio, qui nedum facere, sed nec
etiam mala sibi pro bonis retribuendis, mala
reddere noscivit, Lucæ vi: non oculum pro oculo,
dentem pro dente, manum pro manu abstulit, sed
ex una maxilla percussus alteram prebuit. Si, in-
quam, hoc feci vel illud, « decidam, » non sorsum
ascendam, non ad te veniam, sed cum peccatoribus
in infernum cadam. Et hoc merito, quia talis, ve-
tale feci peccatum, « ab inimicis meis inanis, » ut
imbellis et inanis, ut viribus vacuus. et ab inimicis
devictus cadam.

« Persequatur inimicus animam meam. » Jam re-
tia tetendit, jam prædam venator invenit; hæc per-
sequatur, hæc comprehendat. « Et conculcet in
terram vitam meam, » conculcet in carnales cupi-
ditates, et cum terrenis, et peccatoribus eam oc-
cidat. « Et gloriam meam in pulverem deducat, » quid
per gloriam, nisi resurrectionem? quid per pulve-
rem nisi carnis resurrectionem? Cujus ergo gloria
in pulverem deducitur, cum justis ad gloriam non
reurgit.

« Exsurge, Domine, » Quia peccata prædicta non
feci, exsurge, Deus, mihi in adjutorium; adversaria
enim, non sedere, sed stare est. « In ira tua, »
ostende te iratum, si enim te pro nobis iratum ini-
micis nostris ostenderis, et peccatoribus eam oc-
cidat. « Et exaltare in sinibus inimicorum meo-
rum, » omnes, inquit, fines terræ inimici nostri
hactenus possederunt, nunc Domine exsurge, car-
nem sume, humano generi succurre, præpara te ad
bellum, ostende te iratum, et exaltare per omnes
terras. Corrigas et regas quos diabolus premebat:

« Exsurge, Domine Deus meus, in præcepto quod
mandasti. » Judæis enim præcepisti: « Solvite tem-
plum hoc, et in triduo reedificabo illud (Joan. ii). »
Et: « Sicut Moyses exaltavit serpentem in eremo,
ita exaltari oportet Filium hominis (Joan. iii). » Sol-
vatur ergo templum hoc, exaltetur Filius hominis,

exurgat, et crucem ascendat Dominus Deus meus in præcepto suo; aliter in apostolis prædicare præcepisti, ergo illorum prædicatio præceptum tuum fuit, in hoc autem præcepto resurrexit, crevit et exaltata sunt regnum, imperium et potentia tua. « Et synagoga populorum circumdabit te, » id est omnes gentes credent in te.

« Et propter hanc in altum regredere. » Propter hanc congregationem (synagoga enim *congregatio* interpretatur), in altum regredere, cælos ascende, quia cum a terris fueris exaltatus, omnia post te trabes (Joan. 11). Regredere igitur in altum, « et trabe nos post te, et curremus in odorem unguentorum tuorum (Cant. 1). » — « Dominus judicans populos. » — « Pater non judicat quemquam, sed omne iudicium dedit Filio (Joan. 7). » Est igitur Filius Dominus judicans populos. « Judica me, Domine, secundum justitiam meam, » quia iudex es, judica me, et quia justus, iuste judica justum. « Et secundum innocentiam meam super me, » id est secundum innocentiam super me consideratam.

« Consumetur nequitia peccatorum. » Quoniam quidem iudex es, justos judicabis et peccatores. Peccatores autem quomodo? quia in nequitia sua consummabuntur. Iudicium autem justorum quale erit? Sequitur: « Et diriges justos. » Ubi? ad te quidem. Quid igitur est justorum iudicium, nisi electio? « Scrutans corda et renes Deus; » in corde enim, et renibus sunt cogitationes. Quia ergo non solum facta, verum etiam cogitationes scrutatur Deus (Sap. 6). Ideo verus est iudex, quia et de factis iudicat et de cogitationibus.

« Justum adiutorium meum a Domino. » Quia ad se dirigit Dominus justos, justum est justorum iudicium. Vocabo iudicium, an adiutorium? non iudicium, sed adiutorium; quippe quo et miseris fugatur et beatitudo acquiritur.

« Qui salvos facit rectos corde. » Qui enim corde rectus est, tortum quidem, nec facere, nec cogitare potest. Si enim cogitat, rectus non est; si autem facit, camelus est.

« Deus iudex justus. » Vere utique justus, qui et justos salvat, et peccatores damnat. « Fortis et patiens. » Fortis, quia nemo sibi resistere potest; patiens, quia non statim punit. « Nunquid irascitur per singulos dies? » Vere patiens est, quia quamvis omni die, imo omni hora eum offendamus, ipse tamen omni die non irascitur.

« Nisi conversi fueritis, » peribitis. Et tale est ac si diceret: Quamvis patiens sit, tamen nisi conversi fueritis, peribitis. Et merito. Nam gladium suum vibravit. Quid per gladium, nisi Christum? iste enim gladius diabolum trucidavit. Ergo quia gladium vibravit, et Filium suum in mundum misit, qui conversus non fuerit, peribit. Unde ipse ait Joan. xv: « Nisi venissem, et locutus fuisset, peccatum non haberent, nunc autem excusationem non habent. »

« Arcum suum tetendit. » Quid est arcus ejus?

A Vetus Testamentum. Hic autem arcus ante Christi incarnationem tensus non erat. Christus autem ut venit, eum tetendit, chordam adhibuit; Novum enim Testamentum chorda, veteris legis austeritatem Novum Testamentum mitigavit. Dicebat enim lex Exod. xxxi: Si quis hoc fecerit vel illud, moriatur: Hic autem sermo nimium durus et rigidus est, sed quomodo mitigatur? Vis audire quomodo? Si quis hoc, vel illud fecerit, tot annis poeniteat, et salvabitur. Hoc habet Novum Testamentum, hoc habent canones, hic sermo est dulcis, qui non desperare, sed sperare facit (II Cor. vii).

« Et paravit illum. » Paravit, quia intelligibilem fecit; paravit, quia obcuritatem et tenebras ademit. « Et in eo paravit vasa mortis. » Per vasa mortis apostolos intelligimus, qui viva aqua pleni erant. Hanc autem aquam alii bibebant ad salutem; alii vero quasi toxicum et venenum. Unde Apostolus II Cor. 11: « Aliis sumus odor vite ad vitam, aliis odor mortis in mortem. » — « Sagittas suas ardentibus effecit, » quod enim per vasa idem per sagittas significatur. Sagittas enim sunt apostoli, quia occulte diabolum et vitia destruxerunt. Illas autem sagittas perfecit Dominus, et composuit eorum utilitati, qui amore spiritus et igne accensi sunt.

« Ecce parturivit injustitiam. » Hic versus ei conjungitur, qui ait: « Ne quando rapiat ut leo animam meam, » quia valde timeo. Est enim iniquus, dolosus et injustus, hoc est quod dicit: « Ecce parturivit injustitiam. » Iste malignus pater cum animabus jungitur, filios procreat, sed quos filios? injustitiam quidem dolorem et iniquitatem.

« Lacum aperuit. » Quo enim tempore primus hominem peccare fecit, infernum quidem et lacum aperuit. Aperit etiam omni die, dum miseris in peccata inducit. Non tamen solum aperire ei sufficit, sed insuper « effudit eum, » alii enim minorem; aliis vero majorem foveam præparat, quia qui plus peccat in majora tormenta cadit.

« Et incidit in foveam quam fecit. » Æternus enim ignis, et diabolo et angelis ejus paratus est, nullique major poena quam poenarum principi debetur. « Convertetur dolor ejus in caput ejus, » non enim sine dolore erit, qui doloris auctor fuit. « Et in verticem ipsius iniquitas ejus descendet. » Postquam enim nullus erit, qui peccet vel peccare velit, omnis iniquitas in eum convertetur, eritque ei non parva poena, ipsa mala voluntas, quam exercere non poterit.

« Ego autem constebor et laudabo Dominum, secundum justitiam ejus, et psallam nomini Domini altissimi. »

EXPOSITIO PSALMI VIII.

« Domine Dominus noster, quam admirabile est nomen tuum in universa terra! Quoniam elevata est magnificentia tua super cælos. » Vox prophete, de Christi ascensione gratulantis. Magnificentia Dei, Christus est, quia per eum magnificatur Deus. Namque ante Christi ascensionem in sola Judea notus erat

Deus, et in Israel magnum nomen ejus (*Psal. xxxv.*) A
Nunc autem, quando Filius ejus super caelos elevatus est (*Act. 1.*), valde admirabile est nomen suum, non in sola Judæa, sed in universa terra.

Ex ore infantium et lactentium perfecti laudem. Hoc de Hebræorum pueris intelligi potest. Possumus etiam, per infantes et lactentes, apostolos intelligere. Infantes quidem erant, quia ut rustici et indocti, vix sari noverant; lactentes autem, quia Novum et Vetus Testamentum quasi duo ulera suserunt. Ex ore autem istorum laudem suam perfecit Dominus, quia horum prædicatione crevit Ecclesia. Propter inimicos tuos. Inimici Dei, Judæi sunt, qui, postquam Filium Dei crucifixerunt, nomen quoque ejus omnino delere conati sunt. Propter hos igitur inimicos, ex ore infantium et lactentium se Deus laudari fecit. Ut destruat inimicum et ultorem, ultores et defensores Scripturarum erant Judæi; ne aliquis super Christo eas intelligeret. Apostoli autem contra Christum laudabant, et in eum Scripturas interpretabantur. Ergo, quia apostolorum scientia prævaluit, a Deo inimici et ultores destructi sunt, ut nec unus quidem adversus Christum jam loqui audeat.

Quoniam videbo caelos tuos. Ac si diceret Propheta: Gaudeo, Deus, quoniam scio me visurum opera digitorum tuorum, quæ in filiis tuis fidei fundasti, videlicet caelos, lunam et stellas; per caelos, apostolos, per lunam, Ecclesiam, per stellas autem, doctores intelligimus?

Quid est homo quod memor es ejus? Hoc autem, quantumvis de unoquoque justo intelligi possit, de Christo tamen in Epistola ad Hebræos Apostolus interpretatus est. Quid est homo quod memor es ejus? ac si diceret: Magnificèntia tua elevata est, homo, et Filius hominis exaltatus est (*Hebr. 11.*). Sed nunquid homo tantum? Si enim simplex homo esset, non sic illius memor fuisset. Aut Filius hominis, quoniam visitas eum, vere Filius hominis, quia filius virginis visitas eum, quia nunquam derelinquis.

Minuisti eum paulo minus ab angelis. Namque quia mortalis fuit, ab angelis est diminutus. Gloria et honore coronasti eum, gloria quidem, quia resurrexit; honore vero, quia vicit, imperium sumpsit, et caelos ascendit (*Act. 1.*).

Et constituisti eum super opera manuum tuarum. Quia in nomine Jesu omnes genua flectuntur, caelestium, terrestrium et infernorum (*Philip. 2.*).

Omnia subiecisti sub pedibus ejus. Quæ? Oves et boves universas, insuper et pecora a campi, volucres cæli et pisces maris, qui perambulant semitas maris. Per oves, simplices homines; per boves doctores; per pecora campi, bonos conjugatos; per volucres cæli, philosophos et sapientes; per pisces maris, divites negotisque secularibus implicitos intelligimus. Ergo quia omnia tibi sunt subjecta, Domine, Dominus noster, quam admirabile est nomen tuum in universa terra!

EXPOSITIO PSALMI IX.

Constebor tibi, Domine, in toto corde meo. Constebor, inquit Ecclesia, tibi, Domine, non labiis tantum; non ut illi de quibus dicitur *Matth. xv.* Hic populus labiis me honorat, cor autem eorum longe est a me, sed in toto corde meo te adorabo, te laudabo, tibi peccata mea confitebor. Narrabo omnia mirabilia tua, omnia quidem enarrabo, quæ in Novo et Veteri Testamento scripta inveniam.

Lactabor, et exultabo in te. In te lactabor, in te exultabo, sicut scriptum est *Psal. xxxi.*: Lactamini in Domino. Itemque *II. Cor. x.*: Qui gloriatur, in Domino gloriatur. — Et psallam nomini tuo, Altissime. Hactenus enim quæcumque feci, in nomine Jovis, Mercurii, Saturni, caeterorumque feci, deinceps autem quæ faciam, in nomine tuo faciam.

In convertendo inimicum meum retrorsum. Dum, inquam, inimicum meum retrorsum convertam, in nomine tuo psallam, quia non meas vires, sed te de triumpho laudabo. Bene autem dixit, dum convertam, quia ante Christi incarnationem, quasi princeps et dux itineris nos diabolus præcedebat; nunc autem velut latro et pessimus causis, retro serpens, calcaneo nostro insidiatur.

Infirmabuntur et peribunt a facie tua. Quem enim superius inimicum dixit, non unam, sed totam inimicorum congregationem intellexit. Unde pluraliter hic dicitur: Infirmabuntur et peribunt. Infirmati sunt inimici nostri, qui virtutem, imperium et potentiam amiserunt; peribunt autem in die judicii a facie Domini fugientes, quia cum satellitibus suis, æterno damnabuntur supplicio.

Quoniam fecisti iudicium meum et causam meam. Vere inimicum retrorsum convertam, quia ad hoc mortuus es, ut ego viverem; ad hoc prælitus es ut ego vincam; iudicium tuum, esse meum, et causam tuam, meam esse fecisti, quia ob meam salutem et utilitatem a Judæis iudicatus es. Nunc sedes super thronum, quia angeli et archangeli, throni et dominationes tibi sunt subjecti. Qui iudicis justitiam; justitiam quidem semper iudicas, quia superbos semper humilias et exaltas humiles.

Increpasti gentes, et perit impius. Increpavit enim Dominus gentes apostolica prædicatione. Dicebant enim apostoli *Luc. xiii.*: Nisi poenitentiam egeritis, omnes simul peribitis. Itemque *Matth. iii.*: Jam securis ad radicem arboris posita est. Illis et similibus increpavit Dominus gentes, unde factum est ut periret impius, id est impietas. Non enim eorum delesti in æternum, et in sæculum sæculi, delevit enim Dominus nomina impiorum, qui prius impii, idololatriæ et filii diaboli vocabantur, nunc et sancti et justi et filii Dei vocati sunt.

Inimici defecerunt. Quomodo? Framea. Quæ est ista framea? Christus Jesus, qui eos interfecit. In finem, id est ex toto. Et civitates eorum destruxisti, multas quidem civitates et con-

gregationes habuit, et habet malignus spiritus, quas Dominus quotidie destruere non cessat; omnis enim hæreticorum, latronum, paganorum, et superbiorum congregatio, diaboli civitas est, hæc autem, dum Domino associamur secundum priorem statum, destruuntur.

« Periit memoria eorum cum sonitu. » Magna, enim erat memoria, laus et fama malignorum spirituum in prædictis civitatibus quæ apostolorum sonitu omnino deleta est (*Psal. xviii*). Prædicatione namque apostolorum, et idola fracta sunt, et templa destructa, et deorum religio abominata. « Et Dominus in æternum permanet, » in quibus diabolus regnabat, in eisdem Dominus quidem rex in æternum permanebit. Sed qui Dominus? Sequitur:

« Qui paravit in iudicio thronum suum. » Thronus Dei apostoli sunt, quia in eis sedet et habitat. Hos autem ad iudicium paravit, quia cum ad iudicandum venerit super duodecim sedes sedebunt, duodecim tribus Israel iudicantes (*Math. xix*). « Et ipse iudicabit orbem terræ in æquitate, iudicabit populos in iustitia. » Non quid ipse solus iudicabit? nonne et apostoli iudicabunt? Dictum est enim, quoniam ipsi iudicaturi sunt (*I Cor. vi*). Iudicabunt utique apostoli, iudicabit et Dominus: Dominus quidem ut iudex, apostoli autem ut lex.

« Et factus est Dominus refugium pauperi. » Iudicabit, inquam, Dominus orbem terræ; interim autem factus est refugium pauperi, cui pauperi? nihil quidem habenti, et omnia possidenti (*II Cor. vi*), quoniam quæ habuit vendidit et pauperibus distribuit, quique terrenorum factus est inops, ut celestium dives fiat. « Adjutor in opportunitatibus, in tribulatione, » nihil aliud quidem est, in opportunitatibus, in tribulatione, quam in opportuna tribulatione; sanctorum quippe tribulatio opportuna est, qua vita perpetua adipiscitur.

« Et sperent in te qui noverunt nomen tuum. » Quia adjutor illorum factus es, qui nomen tuum noverunt, et qui Christiani vocantur, ideo tum in tribulationibus et angustiis fuerint, in te sperent, tu enim eos liberabis, « quoniam non dereliquisti quærentes te, Domine. »

« Psallite Domino qui habitat in Sion. » Quoniam quidem quærentes se non derelinquit, vos apostoli et doctores, qui eum quæritis, psallite Domino. « Annuntiate inter gentes studia ejus, » in gentibus annuntiate studium, amorem et dilectionem quam erga vos habuit, quoniam « proprio Filio suo non pepercit, sed pro nobis omnibus illum morti tradidit (*Rom. viii*). »

« Quoniam requirens sanguinem eorum recordatus est. » Item, apostoli, annuntiate Dominum, prædicate Evangelium, ne timeatis mortem, quoniam requirens sanguinem eorum, qui pro eo moriuntur, recordatus est, non quod oblitus esset, sed quia oblitus esse videbatur. « Non est oblitus clamorem pauperum » dicentium: « Miserere mei, Domine,

» et afflictionem meam habitam de inimicis meis: »

« Qui exaltas me de portis mortis. » Portæ mortis vitia sunt, hæretici et peccatores, quia per eos, quasi per quasdam portas, mors atque pœna hominibus inducitur. Ex his autem exaltantur sancti, dum erudiuntur, quomodo eos evitare possint. Bene autem dixit, exaltas, quia quicumque ab his sejungitur cœlestia regna petit.

« Ut annuntiem omnes laudationes tuas in portis filiae Sion. » Sion, quæ, ut diximus, *speculatio* interpretatur, Ecclesiam significat; filia autem Sion, quicumque fideles intelliguntur. Portæ autem aures sunt, per quas verba Divina mentes nostras ingrediuntur. Nuntiant ergo apostoli laudationes Dei in portis filiae Sion, dum in auditu fidelium Evangelium prædicant.

« Exultabo in salutari tuo. » In salute et in filio tuo exultabo, neminem timebo, pro morte non tacebo, quoniam « infixæ sunt gentes in interitum quem fecerunt. »

« In laqueo quem absconderunt, comprehensus est pes eorum. » Mihi quidem vitam præstant, sibi autem supplicium et interitum, me de laqueis expeditum, seipsos autem in laqueos inextricabiles involvunt.

« Cognoscetur Dominus iudicia faciens. » Hoc quippe tempore peccatores Dominum suum neque cognoscunt, neque cognoscere voluerunt; cognoscetur tamen ab omnibus, cum ad iudicandum venerit. Et tunc tandem « in operibus manuum suarum comprehensus est peccator, » comprehendentur utique peccatores in operibus suis, quando hanc regalem censuram super se intonare audient: « Convertantur peccatores in infernum. » Et: « Ite, maledicti, in ignem æternum (*Math. xxv*). » Palestre dixit, convertantur, quia nunc in inferno sine corporibus sunt, in tempore iusti iudicii carne recepta in infernum convertentur, « omnes gentes, quæ obliviscuntur Dominum. »

« Quoniam non in finem oblivio erit pauperis. » Ac si dicat: Scio quoniam peccatores, qui Domini et creatoris sui oblitus sunt, a Domino obliviscuntur; pauperis autem supra memorati, qui bona sua omnia vendidit et pauperibus tribuit, in æternum non erit oblitio.

« Patientia pauperum non peribit in finem. » Non ut aliquid patientur, sed quia semper de patientia gratulabuntur. Hucusque in persona Ecclesie Propheta locutus est: hic autem in propria persona Antichristi adventum ejusque dominationem et mortem denuntiat.

EXPOSITIO PSALMI IX.

« Exsurge, Domine, non confortetur homo. » Quasi dicat: Quis est, Domine, homo iste qui tanta fastu, tanta pompa tantaque superbia consurgit? Quis est hic filius perditionis, qui supra omne quod colitur se extollit, ostentans se tanquam sit Deus? (*II Thess. ii*) Quis est hic iudex, ante cuius conspectum omnes gentes iudicentur? Exsurge, Domine, succurre sanctis tuis, neque, qui peccatoribus præ-

valuit, justis quoque praevalent homo, et judicentur a famulis eis imperabit. Per ejus quoque inimicos, gentes in conspectu tuo.)

« Constitue, Domine, legislatorem super eos. » Justis, inquam, auxiliare, inque sanctorum adjutorium exsurge; super eos autem qui eum exspectant, quique de illius adventu letantur, hunc legislatorem constituas. Legis quidem lator erit, quia ipse quoque suam legem praedicavit.

« Ut sciant gentes quoniam homines sunt. » Homines enim pro stultis et peccatoribus, in divino eloquio frequenter inveniuntur. Unde Apostolus I Cor. 1: « Cum alius, inquit, dicit: Ego sum Pauli, ego autem Apollo, ego autem Cephae, nonne homines estis? » Sic igitur et isti, cum ad iudicium venerint, stultos se et peccatores esse cognoscunt, qui hominem et non Deum adoraverunt.

« Ut quid, Domine, recessisti longe? » Videns Propheta, per Spiritum sanctum, nimis duram justorum afflictionem, exclamat: « Ut quid recessisti longe? » quare sanctos tuos dereliquisti? cur sic eos affligi permittis? Scio equidem, scio, « despicis » et non curas eos liberare in tam opportuna tribulatione.

« Dum superbit impius, incenditur pauper. » Vere opportuna est tribulatio, quam ignis spiritus in Dei dilectionem sanctos accendit. Unde scriptum est Apoc. xxi: « Ut iustus justificetur adhuc, et qui in sordibus est, sordescat adhuc. » Cum enim advertere justos superbit impius, debium non est quin magis sordescat. Pauper vero dum accenditur, justus quidem justificabitur. « Comprehendentur in consiliis, in quibus cogitant, » mala quidem cogitant, et in malo comprehendentur.

« Quoniam laudatur peccator in desideriis animae suae. » Desiderat peccator semper male agere; laudatur etiam a peccatoribus semper de male actis. Unde fit ut nunquam respiciat. In malis ergo consiliis comprehendetur. « Et iniquus benedicitur. » A quibus? ab adulatoribus quidem et iniquis. Iniquus est enim qui de iniquitate benedicat iniquum.

« Exacerbavit Dominum peccator. » Non cessavit, inquit, a malo, sed omnibus modis Dominum offendit. « Secundum multitudinem irae suae non quaeret, » nonne quaeret, inquit, Dominus illius perditionem, quaeret utique secundum multitudinem irae suae.

« Non est Deus in conspectu ejus. » Si enim in conspectu ejus Deus fuisset, nunquam eum exacerbasset. « Inquinatae sunt viae illius in omni tempore, » quia Deum non cognovit, omni tempore sese vitis inquiravit.

« Auferuntur judicia tua a factis ejus. » Apostrophe. Iudicia tua, Domine, omnia vera et aequa sunt, vera autem iudicia ab eo auferuntur.

« Omnium inimicorum suorum dominabitur. » Inimici quippe illius erunt, qui nunquam ququam amici esse poterunt, vitia scilicet, malignique spiritus. Illis autem omnibus dominabitur Antichristus, quia tales servientes secum semper habebit, et quasi

sanctos intelligere possumus.

« Dixit enim in corde suo: Non movebor a generatione in generationem sine malo. » Quanta ejus fuerit iniquitas, quamque perversa ejus erit cogitatio, in his verbis deprehenditur; nunquam de gente in gentem, de regno in regnum, de generatione vivorum in generationem mortuorum sine malo transibit.

« Cujus maledictione os plenum est. » Quia omnia verba illius maledicta sunt; « et amaritudine, » quia toxicata, et mortifera sunt; « et dolo, » quia cum deceptione sunt. « Sub lingua ejus labor et dolor, » quia admonitiones linguae ipsius ad labores et dolores homines perducunt.

« Sedet in insidiis. » Quid est sedet? id est perseverat. Cum quibus? « Cum divitibus. » Vae vobis, divites, qui cum diabolo sedetis. In quibus insidiis? « In occultis. » Ad quid? « Ut interficiat innocentem, » quia nocentes diligit, innocentes ullo halet.

« Oculi ejus in pauperem respiciunt, insidiatur in abscondito, quasi leo in spelunca sua. » Sicut enim leo in spelunca sua mitibus animalibus, ita et iste in abscondito cordis sui innocentibus insidiatur.

« Insidiatur, ut rapiat pauperem. » Quid est rapere pauperem? « rapere pauperem » est, « dum attrahit eum, » attrahit autem, si quando decipit.

« In laqueo suo humiliabit eum. » Prius, inquit, insidiatur, deinde vero rapiet; raptum autem in laqueo suo humiliabit, multos enim fame, ferro, carcere, aliisque tormentis affliget. « Inclinet se, et cadet eum dominatus fuerit pauperum. » Sancti quidem humiliati et afflicti super caelos exaltabuntur; ipse vero inclinatus in infernum cadet, et merito.

« Dixit enim in corde suo: Oblitus est Deus, avertit faciem suam ne videat in finem. » Quia Domini oblitum esse dixit, sanctorumque finem, et mortem non inspicere, ideo juste in infernum cadet, et ibi suae iniquitatis meritum recipiens Dominum non oblitum fuisse cognoscat. Possumus etiam pro fine, terram intelligere.

« Exsurge, Domine Deus. » Antichristus quidem cadet, tu autem, Deus, exsurge. « Exaltetur manus tua, » id est virtus, potentia et gloria tua. Vel « manus tua, » id est Ecclesia. « Ne obliviscaris pauperum, » ut iste iniquus putavit.

« Propter quid irritavit impius Deum. » Exprobratio. Videns casum ejus, dicit hoc merito sibi accidisse, quia Dominum irritavit. Quomodo irritavit? « Dixit enim in corde suo: Non requiret. » Quid? mortem sanctorum, quia de sanctorum afflictione nullam poenam se a Domino recipere opinatus est. In hoc, inquit, Dominum irritavit.

« Vides? » quid vides? quod iste quoque te non videre putabat, sanctorum videlicet afflictionem. Quare? « quoniam laborem et dolorem consideras, » quem pro te ab iniquis patienter. Ad quid consideras? « Ut tradas eos in manus tuas, » id est in potestatem tuam, vel in sanctorum congregationem, et hoc merito.

« Tibi enim derelictus est pauper. » A quo? a diabolo quidem, a quo prius detinebatur. Quamobrem « orphano tu eris adjutor. » O nimium beati qui tali patre viduati, Domini adiutorium promerentur!

« Conteres brachium peccatoris, et maligni, a id est virtutem, potentiam et dominationem supra dictos homines. » Queretur peccatum illius, et non inuenietur. » Quid est peccatum illius? superbia, regnique exaltatio; hanc autem si queras, invenire non poteris, quia cum eo destruetur.

« Dominus regnavit in æternum et in sæculum sæculi. » Vere peccatum et regnum istius cito peribit; Dominus autem regnabit in æternum. Cum quibus? cum sanctis quidem. De malis autem quid fiet? Sequitur: « Peribitis gentes de terra illius, » quia nullus illorum terram viventium ingreditur. Tunc tandem: « Exaudiet Dominus desiderium pauperis. » Qui pauper melius hic quam Apostolus intelligi potest, qui se dissolvi desiderare dicit et esse cum Christo? (*Philip. 1.*) Hoc autem desiderium tunc erit exauditum. « Præparationem cordis eorum audivit auris tua, » id est, corda eorum præparata vitiiisque mundata. Quando fiet ista? cum iudex quidem universalis venerit, « Judicare pupillo et humili. » Hæc autem dicta sunt, « ut non apponatur ultra magnificare se homo super terram. » — « Omnis enim qui se exultat humiliabitur, et qui se humiliat exaltabitur (*Math. xxiii.*) »

EXPOSITIO PSALMI X.

« In Domino confido. » Responsio bonorum contra Judæos et hæreticos: Quare me, o hæretici, subvertere nitimini? quare deceptionis similitudines mihi narratis, dicentes: « Transmigræ in montem sicut passer? » Passer enim in convallibus positus, si quem versus se sagittarium venire præsenierit, in montem adolat. Vos autem, qui homines et rationales estis, cum perversos sagittarios super vos venire conspicitis, quare ad nos, qui ingenio alti, et sapientia muniti sumus, et ad insuperabiles sententias nostras non confugitis? Hoc enim, inquit vir sanctus, sine intermissione mihi narratis: Ego autem in Domino confidens fabulationes vestras non timeo.

« Quoniam ecce peccatores intenderunt arcum. » Peccatores etiam eos vocatis qui sancti et justi sunt, arcum deceptionis eos intendisse dicitis qui pro universali salute semper laborant. « Paraverunt sagittas suas in pharetra, ut sagittent in obscuro rectos corde. » Sagittas, utique paratas, præclaras et utiles in cordibus habent sed non ad hoc, ut rectos corde occulle decipiant, quod vos dicitis. « Quoniam quæ perfecisti destruxerunt. » Apostrophe. Vides, Domine, quia verum et sanum Scripturarum intellectum, quem in sanctis tuis perfecisti, jam fere destruxerunt et ubique errorem prædicando Ecclesiam destruunt, et ad se imperfectos convertunt. Hoc, inquit Propheta, dicent justi: Justus autem quid fecit

« Dominus in templo sancto suo, Dominus in caelo sedes ejus, » subauditur, constituitur. Sed

quæ sunt sedes ejus? Sancti quidem, in quibus sedet et habitat. Has autem in suo sancto templo constituet, in quo sine sine secum gaudebunt.

« Et oculi ejus in pauperem respiciunt. » Dei namque respicere misereri est. « Palpebræ ejus interrogant filios hominum, » id est solo intuitu justos cognoscit et peccatores. Vel palpebræ ejus, id est divini Scripturæ, quæ sicut palpebra, aliquando clauduntur, aliquando aperiuntur. Interrogant autem filios hominum, quia quasi in speculo se quilibet in eis cognoscere potest.

« Dominus interrogat justum et impium. » Dei quippe interrogatio, cognitio est, ut sic dicatur: Dominus cognoscit justum et impium. Sed quis est impius? « Qui diligit iniquitatem, » impius est, et « odit animam suam, » odit quidem, quia occidit.

« Pluet super peccatores laqueos. » Justis cognitis et peccatoribus, sanctos, quidem in cælestibus regnis, secum constituet: super peccatores autem laqueos pluet. Quare dixit, « pluet? » quia innumerabilia tormentorum genera in judicio super peccatores effundet, a quibus semel detenti, nunquam amplius exire poterunt. Pluit etiam in hoc sæculo, quia diversis vitiiis, quæ diaboli laquei sunt, illigari non permittit. « Ignis, sulphur, et spiritus procellarum erunt pars calicis eorum. » Per calicem mortem intelligas. Unde in Evangelio Dominus ait: « Pater, si possibile est, transeat a me calix iste (*Joan. xxyi.*) » Ignis inexstinguibilis, sulphur, et fetor intolerabilis. Spiritus procellarum, id est impetus plurimum tormentorum erit pars mortis eorum. Possumus autem, et pro qualitate operis hoc figurare, ut qui irascibilis et invidus fuit, in igne, qui luxuriosus et adulter, in sulphure, quique in omnibus promiscue peccavit, in spiritu procellarum mori dicamus. Sed si hæc omnia, ut ait Propheta, « eorum pars mortis » erunt, manifestum est quoniam alia et forsitan pejora eos exspectant.

« Quoniam Justus Dominus, et Justitiam dilexit. » Justitiam quidem diligit, quia unicuique digna operibus merita tribuit: repetitio, æquitatem vidit vultus ejus.

EXPOSITIO PSALMI XI.

« Salvum me fac, Domine, quoniam defecit sanctus. » Vox justorum, ante Christi incarnationem: « Salvum me fac, Domine, ne ab iniquorum vanitate decipiar. Quoniam defecit sanctus, id est sanctitas in omnibus.

« Quoniam diminutæ sunt veritates a filiis hominum. » Diminuta est veritas, quia crevit mendacium. « Vana locuti sunt unusquisque ad proximum suum, » quia omnes loquuntur vana, ideo pereuna veritates, habentes labia dolosa, id est deceptione repleta. « In corde, et corde locuti sunt, » id est in duplici corde, quia aliud dicit, et aliud intelligit. Unde quidem historiographus ait: « Aliud habet clausum in pectore, aliud depromptum in lingua. »

« Disperdat Dominus universa labia dolosa, et linguam magniloquam. » id est magna de se loquentem. Horum qui dixerunt: « Linguam nostram

magnificabimus. » Hoc fecit Arius, hoc Sabellius, hoc Simon Magus, loquacitatem suam super Ecclesiarum magnificentias, « Labia nostra nobis sunt, » id est sententias, quas proferimus, nosipsi invehimus. « Quis est noster Dominus? » hic nimium magnificatur,

« Propter miseriam inopum et gemitum pauperum, nunc exurgam, dicit Dominus. » Audivit Dominus justorum vocem superius clamantium. Salvum me fac, Domine, nunc autem in adiutorium illis exurgere sese promittit.

« Ponam in salutari, » id est, hoc officium meo adiutorii, ponam in Filio meo. « Fiducialiter agam in eo, » id est, prælium vestræ salutationis eo duce facere « non timebo. »

« Eloquia Domini eloquia casta. » Lætantur sancti de Domini promissione, quia sciunt, se revera accipere quod promisit, quoniam eloquia et promissa Domini casta sunt, neque ulla falsitate corrupta, quasi « argentum igne examinatum, probatum terræ, » id est quod probatum et ratum est, nulla terrena admistione plumbi vel æris corruptum. « Purgatum septuplum, » id est multoties : finitum pro infinito. Alio probatum terræ, id est a terrenis hominibus, ab Abraham videlicet, Isaac, et Jacob cæterisque, quibus promisit quia in nullo eis mentitus est. Purgatum septuplum, id est septiformis gratia Spiritus. Namque per Spiritus sancti gratias, quas habuerunt apostoli, erroris intelligentiam a Novo Veterique Testamento purgaverunt, quæ sine dubio sunt eloquia Domini. Ergo quia sic verax est Dominus, qui Filii sui incarnationem nobis promisit, quod Christus veniat, dubitandum non est.

« Tu, Domine, servabis nos, et custodies nos a generatione hac in æternum. » Ac si dicat : Te, Christe, desideravimus, te diu exspectavimus. Tandem venisti, tu salvabis nos, tu custodies nos ab hac præsentis generatione in sæcula sæculorum. Impiis autem quid fiet? Sequitur :

« In circuitu impii ambulat. » Quia etiam nunc circa Ecclesiam vagantes in eam intrare nolunt; vel in circuitu, terrena negotia exercentes. Vel, quia in circuitu Scripturarum laborantes, solam superficiem, et ea quæ circa sunt, considerant, medullam autem, et ea quæ inferius latent, penitus ignorantes. Vel ideo in circuitu, quia, quasi canes circumcirca obambulantes, in illam æternam civitatem intrare non poterant.

« Secundum altitudinem tuam multiplicasti filios hominum. » Quod filii hominum et peccatores sanctis et Dei filiis superabundant, hoc secundum altam et inenarrabilem scientiam factum est. Vel secundum altitudinem tuam, id est per exaltationem crucis, multiplicasti, et crescere fecisti Ecclesiam. Vel etiam multiplicasti filios hominum virtutibus et sanctitate.

EXPOSITIO PSALMI XII.

« Usquequo, Domine, oblivisceris me in finem, » id est, omnino? Vel usquequo oblivisceris me ten-

dentem in finem? id est, ad te, qui es alpha et omega, principium et finis. « Usquequo avertis faciem tuam a me? » Usquequo, inquit, meis indignatus peccatis, dedignaberis me videre?

« Quandiu ponam consilium in animam meam, » id est, tandiu iratus mihi eris, quandiu meam, et non tuam faciam voluntatem, quandiu humanum, et non divinum consilium sequar. « Dolorem in corde meo per diem, » id est, quandiu de amissis rebus vel de miseria supervenienti dolebo? Alio : Quandiu ponam consilium in animam meam, id est, nisi in animam, et non in carnem consilium ponam, ut non corporis, sed animæ faciam voluntates, omni tempore mihi eris iratus. « Dolorem in corde meo per diem, » id est, nisi poenitenti doleam et plangam, quia Christum, et diem amisi, et diabolum et nocentem sum imitatus.

« Usquequo exaltabitur inimicus meus super me? » Usquequo ab inimico meo diabolo, et a vitiis superabor? « Respice et exaudi me, Domine Deus meus; » quia meis viribus inimico resistere nequeo, tu, Domine, ne avertas faciem tuam a me, sed respice, et exaudi me.

« Illumina oculos meos. » Quos diabolus, ne te cognoscerem excæcaverat. « Ne unquam obtormiam in morte, » id est, ne in peccatis moriar, vel, ne in morte, id est in diabolo delecter, vel ne dormitio mea, mors, ad impiorum similitudinem fiat, sed perpetua quies ad bonorum imaginem. « Ne quando dicat inimicus meus, prævalui adversus eum. » Quod atque faceret, si vita finita, me in peccatis inveniret.

« Qui tribulant me, exultabunt, si mortuus fuero, » id est inimici mei, qui me in has miseras et ærumnas de paradisi gaudiis impulerunt, si a te et a fide tua motus fuero, exultabunt : « Ego autem in misericordia tua sperabo. » Tu me, inquit, a supra dictis inimicis defende, ego quidem non in meis viribus, sed in tua misericordia sperabo.

« Exultavit cor meum in salutari tuo, » id est de salute tua. Scio quidem quia in te speravi, quoniam salvabis me. « Cantabo Domino qui bona tribuit mihi; » quia bona et salutem tribuit mihi Dominus, hominis interioris et exterioris voce cantabo. « Et psallam nomini Domini altissimi, » id est, bona operabor, et sine intermissione nomen ejus, quo ab inimicis defendor, laudabo.

EXPOSITIO PSALMI XIII.

« Dixit insipiens in corde suo : Non est Deus. » Insipiens Judæorum populus, videns Christum tectam carne humana, Deum non esse cogitavit. Vel etiam gentiles alium Deum non esse affirmaverunt, nisi fortunam et animum. Unde « corrupti sunt et abominabiles facti sunt in studiis suis, » id est, a tam perversis cogitationibus coinquinati et corrupti sunt, et in lege et ceremoniis, in quibus maxime studebant, Deo abominabiles facti sunt. « Non est qui faciat bonum, non est usque ad unum. » Merito quidem abominati sunt, quia nemo illorum bona

agit, quinimo nec aliqua usque ad unum, id est A usque ad illos, qui unum Deum, unam fidem, unum baptismum colunt, quibusque est cor unum et anima una.

« Dominus de cœlo prosperit super filios hominum ut videat, si est intelligens aut requirens Deum. » Probatio est a divina auctoritate, quod nemo ab Ecclesia separatus, ullo in loco bona operetur, quia Dominus super filium hominum aspiciens nullum intelligentem aut requirentem Deum vidit. Quales igitur invenit. Sequitur

« Omnes declinaverunt simul, » id est uno modo ab excelso Dei imperio decedentes, diaboli jugo se submiserunt. Unde « inutiles facti sunt, » Inutiles facti sunt Deo, quia filii placita non operantur. « Non est qui faciat bonum, non est usque ad unum. » Quod divina probavit auctoritate, cui nemo refellere audeat. Hoc jam quasi ratum concludens, ait. Ergo non est qui faciat bonum, non est usque ad unum.

« Sepulcrum patens est guttur eorum. » Quamdam divisionem videtur hic facere, ac si dicat: Malorum alii sunt sepulcrum patens, id est heretici. Alii « veloces ad effundendum sanguinem, » id est tyranni; alii autem qui « viam pacis non cognoverunt, » id est Judæi. Horum autem nemo bonus est. Unde constat quod nulli ab Ecclesia separato inest bonitas. Sepulcrum patens est guttur eorum, quia extrinsecus dulcia et dolo delectata sunt illorum verba. Vel, ut superius diximus, sepulcrum patens, id est infernus, est lingua eorum, quia in infernum, qui nemini clauditur, animas inducit. « Linguis suis dolose agebant, » id est dolosa verba proferebant. « Venenum aspidum sub labiis eorum, » quia mel et dulcedinem labiis pronuntiant. In cordibus autem et intellectu venenum latet et amaritudo, qua, qui senel in butus fuerit, vix amplius meleri poterit.

« Quorum os maledictione et amaritudine plenum est, » Maledictione quidem, quia omnia illorum verba a Deo sunt maledicta. Amaritudine autem, quia, quasi toxicum et venenum, animas mortificant. « Veloces pedes eorum ad effundendum sanguinem. » Hoc de tyrannis dicitur qui sanctorum sanguinem sitientes, prompti et veloces sunt ad effundendum. « Contritio et infelicitas in viis eorum. » Hoc de Judæis videtur esse dictum, quia ad contritionem et summam infelicitatem, pro suæ iniquitatis opera devenient. « Et viam pacis non cognoverunt, » via pacis Christus est, hanc autem non cognoverunt Judæi, « quia si cognovissent, nunquam Dominum gloriæ crucifixissent (I Cor. ii.) » — « Non est timor Dei ante oculos eorum, » non utique timerunt, quando Filium suum crucifixerunt, nec nunc quidem timent, cum de tanto scelere non pœniteant. Increpatio.

« Nonne cognoscent omnes qui operantur iniquitatem? » Hic vox Patris inducitur loquentis et minantis: « Nonne cognoscent omnes qui operantur iniquitatem, » id est heretici? « Et qui devorant

plebem meam sicut escam panis, » id est tyranni. Et illi qui videntes Christum « Dominum non invocaverunt, sed illic trepidaverunt timore, ubi non erat timor, » quia nisi Christum occiderent, et locum et gentem sese amittere putabant (Joan. xi). Vel, quia aliquando idola adorantes, quasi Deum ea timebant, quæ utique timenda non erant. Vel, quia adhuc legem et prophetas legentes, spiritualem intelligentiam, eis apponere non audent.

« Consilium inopis confudisti, quoniam Dominus spes ejus est. » Ilucusque Deus Pater. Nunc Ecclesia loquitur, dicens: Vos Judæi, consilium inopis, id est Christi, qui, « cum omnium dives esset, pro nobis pauper factus est (II Cor. viii), » confudistis, id est, cæteris consiliis commiscuistis, neque prætulistis vestis, imo vilius habuistis. « Quoniam Dominus spes ejus est, » quia in Domino speravit, et quod verum est Matth. xxvii, se Dei Filium confitebatur, ideo nec verbis ejus credidistis, sed, quod nequius est, morti eum adjudicastis.

« Quis dabit ex Sion salutare Israel? » Quandoquidem Christum interemistis, quis alius veniet ex Sion, ut aiunt vestri prophetæ, et dabit salutare Israel? Legitur enim in prophetis quoniam ex Sion veniet, qui auferet et avertet captivitatem a Jacob. Quod fiet, « cum averterit Dominus captivitatem plebis suæ. » Hoc autem jam ex parte factum est, quia redempta est Ecclesia, quæ a diabolo captiva detinebatur. In quo alio? « Exsultabit Jacob, et lætabitur Israel. » Aliter, per Sion Ecclesiam animarum, quæ jam in cœlis positæ sunt, per Jacob autem, et plebem suam terrenam, Ecclesiamque, quam adhuc vitia supplantant. Per Israel vero, quoscunque sanctos et Deum videntes intelligimus. Quis igitur alius in die judicii veniens ex Sion, id est ex cœlesti congregatione sanctorum animarum dabit salutem Israel? Et quando Dominus converterit captivitatem a populo suo, qui eodem in tempore fiet, Apoc. xxi, quia « neque metus, neque clamor, sed nec ullus dolor amplius erit. » In quo, inquam, alio tunc temporis « exsultavit Jacob » id est Ecclesia « et lætabitur » idem ipse? jam factus « Israel, » quia Deum videbit? Nullo alio, Decepti sunt igitur Judæi.

EXPOSITIO PSALMI XIV.

« Domine, quis habitabit in tabernaculo tuo? » Tabernaculum Dei est Ecclesia quæ in hoc mundo peregrinatur. In hoc autem habitant qui in bonis operibus perseverant, multi enim in Ecclesia sunt, qui non in ea habitant, sed in diversis vitiis, quasi in diversis civitatibus stationem faciunt. Vel tabernaculum Dei, Christus est, in Christo autem habitat qui in eo delectatur. Vel, « in tabernaculo tuo, » id est in cœlesti Jerusalem. Repetitio, « Aut quis requiescet in monte sancto tuo? » id est, in excelso cœlorum tabernaculo, sive de tuo scriptum est, in Christo: « Venite, ascendamus in montem Domini (Zam. ii.) » Responsio. Qui ingreditur sine macula, Maculam pro criminali peccato posuit, nam sine al' qua

expulsi sunt habitatores. Sic ergo capta est anima, A regnant vitia, pelluntur virtutes. Quid igitur? Suspenderit ut latro? absit! ait enim: « Sed tu, Domine, usquequo? » Subauditur, differes medicinam.

« Convertere, Domine, et eripe animam meam. » Ac si dicat: Longe factus a me, quia « longe est a peccatoribus salus (Psal. cxviii). » Sed convertere, Domine, ad me, et eripe animam meam, quæ ab inimicis delinetur; « salvum me fac, » non ex meritis meis, sed propter multam misericordiam tuam

« Quoniam non est in morte, qui memor sit tui. » Est autem mors, corporis animæque disjunctio. Moritur tamen, qui a mundo ejusque concupiscentiis se separat. Moritur etiam, qui a Domino sequestratur. Unde hic dicitur, quoniam non est in morte qui memor sit tui. Quasi dicat: In vitis sum, diabolo sum conjunctus, a te divisius, tibi mortuus, tuique immemor: ergo iustifica me, ut tui sim memor. « Non enim mortui laudabunt te, Domine, æque omnes qui descendant in infernum. In inferno autem quis confitebitur tibi? » Omnis enim qui diaboli catena constringitur, in inferno est; qui autem in vitis est, diabolicis catenis constringitur. Est ergo in inferno. Deum ergo laudare non potest.

« Laboravi in gemitu meo. » Peccavi, inquit, in peccatis tamen non persevero, sed poenitentiam ago, in gemitu laboro. Quocirca miserere mei. « Lavabo per singulas noctes lectum meum: » lectus animæ, corpus est; hoc autem, quia multas noctes, vitiaque et tenebras sibi attraxit, pro unoquoque lavari oportet. Repetitio: « Lacrymis meis stratum meum rigabo. »

« Turbatus est a furore oculus meus. » Oculus, pro mente ponitur, quæ nisi constans fuerit, furore et vitiorum impetu conturbatur. « Inveteravi inter omnes inimicos meos; » ac si dicat: Mirum non est quod oculus meus conturbatur, inveteravi enim inter omnes inimicos meos; longo enim tempore ab inimicis obsessus et incitatus sum.

« Discedite a me, omnes qui operamini iniquitatem. » Gemitu, inquit, et lacrymis Domino, et æquitati conjunctus sum. Quapropter discedite a me, D omnes qui operamini iniquitatem, ego enim amodo eam non operabor. Simile autem simile querat. « Quoniam exaudivit Dominus vocem fletus mei, » pro æquitate flevi, cui me jungere desiderabam, exauditus sum; ab ea ergo non movebor amplius.

« Exaudivit Dominus deprecationem meam, Dominus orationem meam suscepit. Erubescant et conturbentur vehementer omnes inimici mei. » Conturbentur vel æterna damnatione, vel contra vitia, et fiant boni. Convertantur in infernum, sive ad bonum. Et erubescant pro peccatis, valde velociter.

EXPOSITIO PSALMI VII.

VOX PERFECTORUM.

« Dominus Deus meus, in te speravi. » Non enim

in arcu meo speravi, non in auro, vel argento, non in meis viribus, sed in te speravi, qui es Deus, et Dominus meus, ideoque « salvum me fac. » Tu Jesus, tu Salvator, tu salva, quia salvare potes. Gladius enim meus non salvabit me. « Ex omnibus persecutoribus me libera me. » Persequitur avaritia, superbia, luxuria, perfidia, discordia, ex his omnibus libera me. Quare?

« Nequando rapiat ut leo animam meam. » Inimicus noster: diabolus tanquam leo rugiens, circumit quærens quem devoret (I Petr. v), « ejus retia sunt vitia supradicta. Ipse autem pessimus venator, animas persequens, alias in avaritia, alias in superbia, alias in luxuria irretitas deprehendit. « Dum non est qui redimat, neque qui salvum faciat, » tu redime, qui redimere potes, quia aliis non est; qui possit redimere, vel salvare.

« Domine, Deus meus, si feci istud. » Hoc est, « si est iniquitas in manibus meis. » Quid per manus, nisi opera intelligimus? manibus enim operamur: « Si reddidi retribuendis mihi mala. » O quanta viri perfectio, qui nedum facere, sed nec etiam mala sibi pro bonis retribuendis, mala reddere noscitur, Lucæ vi: non oculum pro oculo, dentem pro dente, manum pro manu abstulit, sed ex una maxilla percussus alteram præbuit. Si, inquam, hoc feci vel illud, « decidam. » non sursus ascendam, non ad te veniam, sed cum peccatoribus in infernum cadam. Et hoc merito, quia talis, velle tale feci peccatum, « ab inimicis meis inanis, » ut imbellis et inanis, ut viribus vacuus. et ab inimicis devictus cadam.

« Persequatur inimicus animam meam. » Jam retia tetendit, jam prædam venator invenit; hæc persequatur, hæc comprehendat. « Et conculcet in terram vitam meam, » conculcet in carnales cupiditates, et cum terrenis, et peccatoribus eam occidat. « Et gloriam meam in pulverem deducat, » quid per gloriam, nisi resurrectionem? quid per pulverem nisi carnis resurrectionem? Cujus ergo gloria in pulverem deducitur, cum justis ad gloriam non resurgit.

« Exsurge, Domine, » Quia peccata prædicta non feci, exsurge, Deus, mihi in adjutorium; adjuvantia enim, non sedere, sed stare est. « In ira tua, » ostende te iratum, si enim te pro nobis iratum inimicis nostris ostenderis, non amplius ledere non audebunt. « Exaltare in sinibus inimicorum meorum, » omnes, inquit, fines terræ inimici nostri hactenus possederunt, nunc Domine exsurge, carnem suam, humano generi succurre, præpara te a bellum, ostende te iratum, et exaltare per omnes terras. Corrige et regas quos diabolus premebat:

« Exsurge, Domine Deus meus, in præcepto quod mandasti. » Judæis enim præcepisti: « Solvite templum hoc, et in triduo reedificabo illud (Joan. ii). » Et: « Sicut Moyses exaltavit serpentem in eremo, ita exaltari oportet Filium hominis (Joan. iii). » Solvatur ergo templum hoc, exaltetur Filius hominis,

exurgat, et crucem ascendat Dominus Deus meus in præcepto suo; aliter in apostolis prædicare præcepisti, ergo illorum prædicatio præceptum tuum fuit, in hoc autem præcepto resurrexit, crevit et exaltata sunt regnum, imperium et potentia tua. « Et synagoga populorum circumdabit te, » id est omnes gentes credent in te.

« Et propter hanc in altum regredere. » Propter hanc congregationem (synagoga enim *congregatio* interpretatur), in altum regredere, cælos ascende, quia cum a terris fueris exaltatus, omnia post te trahes (Joan. 11). Regredere igitur in altum, « et trahere nos post te, et curremus in odorem unguentorum tuorum (Cant. 1). » — « Dominus judicans populorum. » — « Pater non judicat quemquam, sed omne iudicium dedit Filio (Joan. 5). » Est igitur Filius Dominus judicans populos. « Judica me, Domine, secundum justitiam meam, » quia iudex es, judica me, et quia justus, juste judica justum. « Et secundum innocentiam meam super me, » id est secundum innocentiam super me consideratam.

« Consumetur nequitia peccatorum. » Quoniam quidem iudex es, justos judicabis et peccatores. Peccatores autem quomodo? quia in nequitia sua consummabuntur. Iudicium autem justorum quale erit? Sequitur: « Et diriges justos. » Ubi? ad te quidem. Quid igitur est justorum iudicium, nisi electio? « Scrutans corda et renes Deus; » in corde enim, et renibus sunt cogitationes. Quia ergo non solum facta, verum etiam cogitationes scrutatur Deus (Sap. 6). Ideo verus est iudex, quia et de factis iudicat et de cogitationibus.

« Justum adiutorium meum a Domino. » Quia ad se dirigit Dominus justos, justum est justorum iudicium. Vocabo iudicium, an adiutorium? non iudicium, sed adiutorium; quippe quo et miseria fugatur et beatitudo acquiritur.

« Qui salvos facit rectos corde. » Qui enim corde rectus est, tortum quidem, nec facere, nec cogitare potest. Si enim cogitat, rectus non est; si autem facit, camelus est.

« Deus iudex justus. » Vere utique justus, qui et justos salvat, et peccatores damnat. « Fortis et patiens. » Fortis, quia nemo sibi resistere potest; patiens, quia non statim punit. « Nunquid irascitur per singulos dies? » Vere patiens est, quia quamvis omni die, imo omni hora eum offendamus, ipse tamen omni die non irascitur.

« Nisi conversi fueritis, » peribitis. Et tale est ac si diceret: Quamvis patiens sit, tamen nisi conversi fueritis, peribitis. Et merito. Nam gladium suum vibravit. Quid per gladium, nisi Christum? iste enim gladius diabolum trucidavit. Ergo quia gladium vibravit, et Filium suum in mundum misit, qui conversus non fuerit, peribit. Unde ipse ait Joan. xv: « Nisi venissem, et locutus fuisset, peccatum non haberent, nunc autem excusationem non habent. »

« Arcum suum tetendit. » Quid est arcus ejus?

A Vetus Testamentum. Illic autem arcus ante Christi incarnationem tensus non erat. Christus autem venit, cum tetendit, chordam adhibuit; Novum enim Testamentum chorda, veteris legis austeritatem Novum Testamentum mitigavit. Dicebat enim lex Exod. xxxi: Si quis hoc fecerit vel illud, moriatur: Hic autem sermo nimium durus et rigidus est, sed quomodo mitigatur? Vis audire quomodo? Si quis hoc, vel illud fecerit, tot annis poeniteat, et salvabitur. Hoc habet Novum Testamentum, hoc habent canones, hic sermo est dulcis, qui non desperare, sed sperare facit (II Cor. vii).

« Et paravit illum. » Paravit, quia intelligibilem fecit; paravit, quia obscuritatem et tenebras ademuit. « Et in eo paravit vasa mortis. » Per vasa mortis apostolos intelligimus, qui viva aqua pleni erant. Hanc autem aquam alii bibebant ad salutem; alii vero quasi toxicum et venenum. Unde Apostolus II Cor. 11: « Aliis sumus odor vitæ ad vitam, aliis odor mortis in mortem. » — « Sagittas suas ardentibus effecit, » quod enim per vasa idem per sagittas significatur. Sagittas enim sunt apostoli, quia occulte diabolum et vitia destruxerunt. Has autem sagittas perfecit Dominus, et composuit eorum utilitati, qui amore spiritus et igne accensi sunt.

« Ecce parturivit injustitiam. » Hic versus ei conjungitur, qui ait: « Ne quando rapiat ut leo animam meam, » quia valde timeo. Est enim iniquus, dolosus et injustus, hoc est quod dicit: « Ecce parturivit injustitiam. » Iste malignus pater cum animabus jungitur, filios procreat, sed quos filios? injustitiam quidem dolorem et iniquitatem.

« Lacum aperuit. » Quo enim tempore primum hominem peccare fecit, infernum quidem et lacum aperuit. Aperit etiam omni die, dum miseros in peccata inducit. Non tamen solum aperire ei sufficit, sed insuper « effodit eam, » aliis enim minorem; aliis vero majorem foveam preparat, quia qui plus peccat in majora tormenta cadit.

« Et incidit in foveam quam fecit. » Æternus enim ignis, et diabolo et angelis ejus paratus est, nullique major poena quam poenarum principi debetur. « Convertetur dolor ejus in caput ejus, » non enim sine dolore erit, qui doloris auctor fuit. « Et in vertice ipsius iniquitas ejus descendet. » Postquam enim nullus erit, qui peccet vel peccare velit, omnis iniquitas in eum convertetur, eritque ei non parva poena, ipsa mala voluntas, quam exercere non poterit.

« Ego autem confitebor et laudabo Dominum, secundum justitiam ejus, et psallam nomini Domini altissimi. »

EXPOSITIO PSALMI VIII.

« Domine Dominus noster, quam admirabile est nomen tuum in universa terra! Quoniam elevata est magnificentia tua super cælos. » Vox prophetæ, de Christi ascensione gratulantis. Magnificentia Dei, Christus est, quia per eum magnificatur Deus. Namque ante Christi ascensionem in sola Judea notus erat

Deus, et in Israel magnū nomen ejus (*Psal. xxxv.*) » A
Nunc autem, quando Filius ejus super coelos elevatus est (*Act. 1.*), valde admirabile est nomen suum, non in sola Judæa, sed in universa terra.

« Ex ore infantium et lactentium perfecti laudem. » Hoc de Hebræorum pueris intelligi potest. Possumus etiam, per infantes et lactentes, apostolos intelligere. Infantes quidem erant, quia ut rustici et indocti, vix fari noverant; lactentes autem, quia Novum et Vetus Testamentum quasi duo ubera suserunt. Ex ore autem istorum laudem suam perfecit Dominus, quia horum prædicatione crevit Ecclesia. « Propter inimicos tuos. » Inimici Dei, Judæi sunt, qui, postquam Filium Dei crucifixerunt, nomen quoque ejus omnino delese conati sunt. Propter hos igitur inimicos, ex ore infantium et lactentium se Deus laudari fecit. « Ut destruat inimicum et altorem, » ultores et defensores Scripturarum erant Judæi, ne aliquis super Christo eas intelligeret. Apostoli autem e contra Christum laudabant, et in eum Scripturas interpretabantur. Ergo, quia apostolorum sententia prævaluit, a Deo inimici et ultores destructi sunt, ut nec unus quidem adversus Christum jam loqui audeat.

« Quoniam videro coelos tuos. » Ac si diceret Propheta: Gaudeo, Deus, quoniam scio me visurum » opera digitorum tuorum, » quæ in filiis tuis fidei » fundasti, » videlicet coelos, » lunam et stellas; » per coelos, apostolos, per lunam, Ecclesiam, per stellas autem, doctores intelligimus?

« Quid est homo quod memores ejus? » Hoc autem, quamvis de unoquoque justo intelligi possit, de Christo tamen in Epistola ad Hebræos Apostolus interpretatus est. « Quid est homo quod memores ejus? » ac si diceret: Magnificētia tua elevata est, homo, et Filius hominis exaltatus est (*Hebr. 11.*). Sed nunquid homo tantum? Si enim simplex homo esset, non sic illius memores fuisses. « Aut Filius hominis, quoniam visitas eum, » vere Filius hominis, quia filius virginis visitas eum, quia nunquam derelinquis.

« Minuisti eum paulo minus ab angelis. » Namque quia mortalis fuit, ab angelis est diminutus. « Gloria et honore coronasti eum, » gloria quidem, quia resurrexit; honore vero, quia vicit, imperium **D** sumpsit, et coelos ascendit (*Act. 1.*).

« Et constituisti eum super opera manuum tuarum. » Quia « in nomine Jesu omnes genua flectitur, cœlestium, terrestrium et infernorum (*Philip. 2.*) »

« Omnia subiecisti sub pedibus ejus. » Quæ? « Oves et boves universas, insuper et pecora a campi, volucres cœli et pisces maris, qui perambulant semitas maris. » Per oves, simplices homines; per boves doctores; per pecora campi, homines conjugatos; per volucres cœli, philosophos et sapientes; per pisces maris, divites negotisque sæcularibus implicitos intelligimus. Ergo quia omnia tibi sunt subjecta, « Domine, Dominus noster, quam admirabile est nomen tuum in universa terra! »

EXPOSITIO PSALMI IX.

« Confitebor tibi, Domine, in toto corde meo. » Confitebor, inquit Ecclesia, tibi, Domine, non labiis tantum; non ut illi de quibus dicitur *Matth. xv* : « Hic populus labiis me honorat, cor autem eorum longe est a me, » sed in toto corde meo te adorabo, te laudabo, tibi peccata mea confitebor. « Narrabo omnia mirabilia tua, » omnia quidem enarrabo, quæ in Novo et in Veteri Testamento scripta inveniam.

« Lætabor, et exultabo in te. » In te lætabor, in te exultabo, sicut scriptum est *Psal. xxxi* : « Lætamini in Domino. » Itemque *II. Cor. x* : « Qui gloriatur, in Domino gloriatur. » — « Et psallam nomini tuo, Altissime. » Hactenus enim quæcumque **B** feci, in nomine Jovis, Mercurii, Saturni, ceterorumque feci, deinceps autem quæ faciam, in nomine tuo faciam.

« In convertendo inimicum meum retrorsum. » Dum, inquam, inimicum meum retrorsum convertam, in nomine tuo psallam, quia non meas vires, sed te de triumpho laudabo. Bene autem dixit, dum convertam, quia ante Christi incarnationem, quasi princeps et dux itineris nos diabolus præcedebat; nunc autem velut latro et pessimus canis, retro serpens, calcaneo nostro insidiatur.

« Infirmabuntur et peribunt a facie tua. » Quem enim superius inimicum dixit, non unam, sed totam inimicorum congregationem intellexit. Unde pluraliter hic dicitur: Infirmabuntur et peribunt. **C** Infirmati sunt inimici nostri, qui virtutem, imperium et potentiam amiserunt; peribunt autem in die judicii a facie Domini fugientes, quia cum satellitibus suis, æterno damnabuntur supplicio.

« Quoniam fecisti judicium meum et causam meam. » Vere inimicum retrorsum convertam, quia ad hoc mortuus es, ut ego viverem; ad hoc præliatus es ut ego vincam; judicium tuum, esse meum, et causam tuam, meam esse fecisti, quia ob meam salutem et utilitatem a Judæis judicatus es. Nunc sedes super thronum, quia angeli et archangeli, throni et dominationes tibi sunt subjecti. « Qui judicas justitiam; » justitiam quidem semper judicas, quia superbos semper humilias et exaltas humiles.

« Increpasti gentes, et peristi impius. » Increpavit enim Dominus gentes apostolica prædicatione. Dicebant enim apostoli *Luc. xiii* : « Nisi poenitentiam egeritis, omnes simul peribitis. » Itemque *Matth. iii* : « Jam securis ad radicem arboris posita est. » His et similibus increpavit Dominus gentes, unde factum est ut periret impius, id est impietas. « Nomen eorum delesti in æternum, et in sæculum sæculi, » delestit enim Dominus nomina impiorum, quia qui prius impii, idololatriæ et filii diaboli vocabantur, nunc et sancti et justi et filii Dei vocati sunt.

« Inimici defecerunt. » Quomodo? « Frænea. » Quæ est ista frænea? Christus Jesus, qui eos interfecit. « In finem, » id est ex toto. « Et civitates eorum destruxisti, » multas quidem civitates et con-

gregationes habuit, et habet malignus spiritus, quas Dominus quotidie destruere non cessat; omnis enim hæreticorum, latronum, paganorum, et superborum congregatio, diaboli civitas est, hæc autem, dum Domino associamur secundum priorem statum, destruuntur.

« Perit memoria eorum cum sonitu. » Magna, enim erat memoria, laus et fama malignorum spirituum in prædictis civitatibus quæ apostolorum sonitu omnino deleta est (*Psal. xviii*). Prædicatione namque apostolorum, et idola fracta sunt, et templa destructa, et deorum religio abominata. « Et Dominus in æternum permanet, » in quibus diabolus regnabat, in eisdem Dominus quidem rex in æternum permanebit. Sed qui Dominus? Sequitur:

« Qui paravit in iudicio thronum suum. » Thronus Dei apostoli sunt, quia in eis sedet et habitat. Hos autem ad iudicium paravit, quia cum ad iudicandum venerit super duodecim sedes sedebunt, duodecim tribus Israel iudicantes (*Math. xix*). « Et ipse iudicabit orbem terræ in æquitate, iudicabit populos in iustitia. » Nunquid ipse solus iudicabit? nonne et apostoli iudicabunt? Dicitur est enim, quoniam ipsi iudicaturi sunt (*I Cor. vi*). Iudicabunt utique apostoli, iudicabit et Dominus: Dominus quidem ut iudex, apostoli autem ut lex.

« Et factus est Dominus refugium pauperi. » Iudicabit, inquam, Dominus orbem terræ; interim autem factus est refugium pauperi, cui pauperi? nihil quidem habenti, et omnia possidenti (*II Cor. vi*), quoniam quæ habuit vendidit et pauperibus distribuit, quique terrenorum factus est inops, ut celestium dives fiat. « Adjutor in opportunitatibus, in tribulatione, » nihil aliud quidem est, in opportunitatibus, in tribulatione, quam in opportuna tribulatione; sanctorum quippe tribulatio opportuna est, qua vita perpetua adipiscitur.

« Et sperent in te qui noverunt nomen tuum. » Quia adjutor illorum factus es, qui nomen tuum noverunt, et qui Christiani vocantur, ideo tum in tribulationibus et angustiis fuerint, in te sperent, tu enim eos liberabis, « quoniam non dereliquisti quærentes te, Domine. »

« Psallite Domino qui habitat in Sion. » Quoniam quidem quærentes se non derelinquit, vos apostoli et doctores, qui eum quæritis, psallite Domino. « Annuntiate inter gentes studia ejus, » in gentibus annuntiate studium, amorem et dilectionem quam erga vos habuit, quoniam « proprio Filio suo non pepercit, sed pro nobis omnibus illum morti tradidit (*Rom. viii*). »

« Quoniam requirens sanguinem eorum recordatus est. » Item, apostoli, annuntiate Dominum, prædicate Evangelium, ne timeatis mortem, quoniam requirens sanguinem eorum, qui pro eo moriuntur, recordatus est, non quod oblitus esset, sed quia oblitus esse videbatur. « Non est oblitus clamorem pauperum » dicentium: « Miserere mei, Domine,

vide humilitatem. » et afflictionem meam habitam, « de inimicis meis: »

« Qui exaltas me de portis mortis. » Portæ mortis vitia sunt, hæretici et peccatores, quia per eos, quasi per quasdam portas, mors atque pœna hominibus inducitur. Ex his autem exaltantur sancti, dum erudiuntur, quomodo eos evitare possint. Bene autem dixit, exaltas, quia quicumque ab his sejungitur caelestia regna petit.

« Ut annuntiem omnes laudationes tuas in portis filiae Sion. » Sion, quæ, ut diximus, *speculatio* interpretatur, Ecclesiam significat; filiae autem Sion, quicumque fideles intelliguntur. Portæ autem aures sunt, per quas verba Divina mentes nostras ingrediuntur. Nuntiant ergo apostoli laudationes Dei in portis filiae Sion, dum in auditu fidelium Evangelium prædicant.

« Exultabo in salutari tuo. » In salute et in filio tuo exultabo, neminem timebo, pro morte non tacebo, quoniam « inlaxæ sunt gentes in interitum quem fecerunt. »

« In laqueo quem absconderunt, comprehensus est pes eorum. » Mihi quidem vitam præstant, sibi autem supplicium et interitum, me de laqueis expeditum, seipsos autem in laqueos inextricabiles involvunt.

« Cognosceat Dominus judicia faciens. » Ille quippe tempore peccatores Dominum suum neque cognoscent, neque cognoscere voluerunt; cognosceat, tamen ab omnibus, cum ad iudicandum venerit. Et tunc tandem « in operibus manuum suarum comprehensus est peccator, » comprehendentur utique peccatores in operibus suis, quando hæc regalem censuram super se intonare audient: « Convertantur peccatores in infernum. » Et: « Ite, maledicti, in ignem æternum (*Math. xxv*). » Pulchre dixit, convertantur, quia nunc in inferno sine corporibus sunt, in tempore justiciæ carne recepta in infernum convertentur, « omnes gentes, quæ obliviscuntur Dominum. »

« Quoniam non in finem oblitio erit pauperis. » Ac si dicat: Scio quoniam peccatores, qui Domini et creatoris sui obliti sunt, a Domino obliviscuntur; pauperis autem supra memorati, qui bona sua omnia vendidit et pauperibus tribuit, in æternum non erit oblitio.

« Patientia pauperum non peribit in finem. » Non ut aliquid patiantur, sed quia semper de patientia gratulabuntur. Illicque in persona Ecclesie Propheta locutus est: hic autem in propria persona Antichristi adventum ejusque dominationem et mortem denuntiat.

EXPOSITIO PSALMI IX.

« Exsurge, Domine, non confortetur homo. » Quasi dicat: Quis est, Domine, homo iste qui tanto fastu, tanta pompa tantaque superbia consurgit? Quis est hic filius perditionis, qui supra omne quod colitur se extollit, ostentans se tanquam sit Deus? (*II Thess. ii*) Quis est hic iudex, ante cujus conspectum omnes gentes iudicentur? Exsurge, Domine, succurre sanctis tuis, neque, qui peccatoribus præ-

valuit, justis quoque praevalcat homo, et iudicentur a famulis eius imperabit. Per ejus quoque inimicos, sanctos intelligere possumus.

« Constitue, Domine, legislatorem super eos. » Justis, inquam, auxiliare, inque sanctorum adiutorium exsurge; super eos autem qui eum expectant, quique de illius adventu letantur, hunc legislatorem constituas. Legis quidem lator erit, quia ipse quoque suam legem praedicavit.

« Ut sciant gentes quoniam homines sunt. » Homines enim pro stultis et peccatoribus, in divino eloquio frequenter inveniuntur. Unde Apostolus I Cor. 1: « Cum alius, inquit, dicit: Ego sum Pauli, ego autem Apollo, ego autem Cephae, nonne homines estis? » Sic igitur et isti, cum ad iudicium venerint, stultos et peccatores esse cognoscunt, qui hominem et non Deum adoraverunt.

« Ut quid, Domine, recessisti longe? » Videns Propheta, per Spiritum sanctum, nimis duram justorum afflictionem, exclamat: « Ut quid recessisti longe? » quare sanctos tuos dereliquisti? cur sic eos affligi permittis? Scio equidem, scio, et despicias et non curas eos liberare in tam opportuna tribulatione.

« Dum superbit impius, incenditur pauper. » Vere opportuna est tribulatio, qua igne spiritus in Dei dilectionem sanctos accendit. Unde scriptum est Apoc. xxi: « Ut iustus justificetur adhuc, et qui in iustis est, sordescat adhuc. » Cum enim adversus iustos superbit impius, debium non est quin magis sordescat. Pauper vero dum accenditur, iustus quidem justificabitur. « Comprehendentur in consiliis, in quibus cogitant, » mala quidem cogitant, et in malo comprehendentur.

« Quoniam laudatur peccator in desideriis animarum suarum. » Desiderat peccator semper male agere; laudatur etiam a peccatoribus semper de male actis. Unde fit ut nunquam respiciat. In malis ergo consiliis comprehendetur. « Et iniquus benedicitur. » A quibus? ab adulatoribus quidem et iniquis. Iniquus est enim qui de iniquitate benedicit iniquum.

« Exacerbavit Dominum peccator. » Non cessavit, inquit, a malo, sed omnibus modis Dominum offendit. « Secundum multitudinem irae suae non quaeret, » nonne quaeret, inquit, Dominus illius perditionem, quaeret utique secundum multitudinem irae suae.

« Non est Deus in conspectu ejus. » Si enim in conspectu ejus Deus fuisset, nunquam eum exacerbasset. « Iniquitatem sunt visus illius in omni tempore, » quia Deum non cognovit, omni tempore sese vitis iniquitatis.

« Auferantur iudicia tua a factis ejus. » Apostrophe. Iudicia tua, Domine, omnia vera et aequa sunt, vera autem iudicia ab eo auferuntur.

« Omnium inimicorum suorum dominabitur. » Inimici quippe illius erunt, qui nunquam nunquam amici esse poterunt, vitia scilicet, malignique spiritus. His autem omnibus dominabitur Antichristus, quia tales serrientes secum semper habebit, et quasi

familis eius imperabit. Per ejus quoque inimicos, sanctos intelligere possumus.

« Dixit enim in corde suo: Non movebor a generatione in generationem sine malo. » Quanta ejus fuerit iniquitas, quamque perversa ejus erit cogitatio, in his verbis deprehenditur; nunquam de gente in gentem, de regno in regnum, de generatione vivorum in generationem mortuorum sine malo transibit.

« Cuius maledictione os plenum est. » Quia omnia verba illius maledicta sunt; et amaritudine, quia toxica, et mortifera sunt; et dolo, quia cum deceptione sunt. « Sub lingua ejus labor et dolor, » quia admonitiones linguae ipsius ad labores et dolores homines perducunt.

« Sedet in insidiis. » Quid est sedet? id est perseverat. Cum quibus? « Cum divitibus. » Vae vobis, divites, qui cum diabolo sedetis. In quibus insidiis? « In occultis. » Ad quid? « Ut interficiat innocentem, » quia nocentes diligit, innocentes ullo habet.

« Oculi ejus in pauperem respiciunt, insidiatur in abscondito, quasi leo in spelunca sua. » Sicut enim leo in spelunca sua mitibus animalibus, ita et iste in abscondito cordis sui innocentibus insidiabitur.

« Insidiatur, ut rapiat pauperem. » Quid est rapere pauperem? « rapere pauperem » est, et dum attrahit eum, attrahit etiam, si quando decipit.

« In laqueo suo humiliabit eum. » Prius, inquit, insidiabitur, deinde vero rapiet; raptum autem in laqueo suo humiliabit, multos enim fame, ferro, carcere, aliisque tormentis affliget. « Inclinet se, et cadet cum dominatus fuerit pauperum. » Sancti quidem humiliati et afflicti super caelos exultabunt; ipse vero inclinat in infernum cadet, et merito.

« Dixit enim in corde suo: Oblitus est Deus, avertit faciem suam ne videat in finem. » Quia Domini oblitum esse dixit, sanctorumque finem, et mortem non inspicere, ideo iuste in infernum cadet, et ibi suae iniquitatis meritum recipiens Dominum non oblitum fuisse cognoscat. Possumus etiam pro fine, terram intelligere.

« Exsurge, Domine Deus. » Antichristus quidem cadet, tu autem, Deus, exsurge. « Exaltet manus tua, » id est virtus, potentia et gloria tua. Vel « manus tua, » id est Ecclesia. « Ne obliviscaris pauperum, » ut iste iniquus putavit.

« Propter quid irritavit impius Deum. » Exprobratio. Videns casum ejus, dicit hoc merito sibi accidisse, quia Dominum irritavit. Quomodo irritavit? « Dixit enim in corde suo: Non requirit. » Quid mortem sanctorum, quia de sanctorum afflictione nullam poenam se a Domino recipere opinatus est. In hoc, inquit, Dominum irritavit.

« Vides? » quid vides? quod iste quoque te non videre putabat, sanctorum videlicet afflictionem. Quare? « quoniam laborem et dolorem consideras, » quem pro te ab iniquis patientur. Ad quid consideras? « Ut tradas eos in manus tuas, » id est in potestatem tuam, vel in sanctorum congregationem, et hoc merito.

« Tibi enim derelictus est pauper. » A quo? a diabolo quidem, a quo prius detinebatur. Quamobrem « orphano tu eris adjutor. » O nimium beati qui tali patre viduati, Domini adiutorium promerentur!

« Conteres brachium peccatoris, et maligni, a id est virtutem, potentiam et dominationem supra dictos homines. » Queretur peccatum illius, et non inuenietur. » Quid est peccatum illius? superbia, regnique exaltatio; hanc autem si queras, invenire non poteris, quia cum eo destruetur.

« Dominus regnavit in æternum et in sæculum sæculi. » Vere peccatum et regnum istius cito peribit; Dominus autem regnabit in æternum. Cum quibus? cum sanctis quidem. De malis autem quid fiet? Sequitur: « Peribitis gentes de terra illius, » quia nullus illorum terram viventium ingrediatur. Tunc tandem: « Exaudiet Dominus desiderium pauperis. » Qui pauper melius hic quam Apostolus intelligi potest, qui se dissolvi desiderare dicit et esse cum Christo? (Philip. 1.) Hoc autem desiderium tunc erit exauditum. « Præparationem cordis eorum audivit auris tua, » id est, corda eorum præparata vitis que mundata. Quando fient ista? cum iudex quidem universalis venerit, « Judicare pupillo et humili. » Hæc autem dicta sunt, « ut non apponat ultra magnificare se homo super terram. » — « Omnis enim qui se exultat humiliabitur, et qui se humiliat exaltabitur (Matth. xxiii). »

EXPOSITIO PSALMI X.

« In Domino confido. » Responsio bonorum contra Judæos et hæreticos: Quare me, o hæretici, subvertere nitimini? quare deceptionis similitudines mihi narratis, dicentes: « Transmigre, in montem sicut passer? » Passer enim in convallibus positus, si quem versus se sagittarium venire præsenferit, in montem adolat. Vos autem, qui homines et rationales estis, cum perversos sagittarios super vos venire conspiciatis, quare ad nos, qui ingenio alti, et sapientia muniti sumus, et ad insuperabiles sententias nostras non confugitis? Hoc enim, inquit vir sanctus, sine intermissione mihi narratis: Ego autem in Domino confidens fabulationes vestras non timeo.

« Quoniam ecce peccatores intenderunt arcum. » Peccatores etiam eos vocatis qui sancti et justi sunt, arcum deceptionis eos intendisse dicitis qui pro universali salute semper laborant. « Paraverunt sagittas suas in pharetra, ut sagittent in obscuro rectos corde. » Sagittas, utique paratas, præclaras et utiles in cordibus habent sed non ad hoc, ut rectos corde occulte decipiant, quod vos dicitis. « Quoniam quæ perfecisti destruxerunt. » Apostrophe. Vides, Domine, quia verum et sanum Scripturarum intellectum, quem in sanctis tuis perfecisti, jam fere destruxerunt et ubique errorem prædicando Ecclesiam destruant, et ad se imperfectos convertunt. Hoc, inquit Propheta, dicent justi: Justus autem quid fecit

« Dominus in templo sancto suo, Dominus in caelo sedes ejus, » subauditur, constituitur. Sed

quæ sunt sedes ejus? Sancti quidem, in quibus sedet et habitat. Hæc autem in suo sancto templo constituet, in quo sine sine secum gaudebunt.

« Et oculi ejus in pauperem respiciunt. » Dei namque respicere misereri est. « Palpebræ ejus interrogant filios hominum, » id est solo intuitu justos cognoscit et peccatores. Vel palpebræ ejus, id est divini Scripturæ, quæ sicut palpebra, aliquando clauduntur, aliquando aperiuntur. Interrogant autem filios hominum, quia quasi in speculo se quilibet in eis cognoscere potest.

« Dominus interrogat justum et impium. » Dei quippe interrogatio, cognitio est, ut sic dicatur: Dominus cognoscit justum et impium. Sed quis est impius? « Qui diligit iniquitatem, » impius est, et « odit animam suam, » odit quidem, quia occidit.

« Pluet super peccatores laqueos. » Justis cogitatis et peccatoribus, sanctos, quidem in cælestibus regnis, secum constituet: super peccatores autem laqueos pluet. Quare dixit, « pluet? » quia innumerabilia tormentorum genera in judicio super peccatores effundet, a quibus semel detenti, nunquam amplius expe- diri poterunt. Pluit etiam in hoc sæculo, quia diversis vitis, quæ diaboli laquei sunt, illigari non permittit. « Ignis, sulphur, et spiritus procellarum erunt pars calicis eorum. » Per calicem mortem intelligas. Unde in Evangelio Dominus ait: « Pater, si possibile est, transeat a me calix iste (Joan. xxi). » Ignis inexstinguibilis, sulphur, et fetor intolerabilis. Spiritus procellarum, id est impetus plurium tormentorum erit pars mortis eorum. Possumus autem, et pro qualitate operis hoc figurare, ut qui irascibilis et invidus fuit, in igne, qui luxuriosus et adulter, in sulphure, quique in omnibus promiscue peccavit, in spiritu procellarum mori dicamus. Sed si hæc omnia, ut ait Propheta, « eorum pars mortis » erunt, manifestum est quoniam alia et forsitan pejora eos exspectant.

« Quoniam justus Dominus, et justitiam dilexit. » Justitiam quidem diligit, quia unicuique digna operibus merita tribuit: repetitio, æquitatem vidit vultus ejus.

EXPOSITIO PSALMI XI.

« Salvum me fac, Domine, quoniam defecit sanctus. » Vox justorum, ante Christi incarnationem: « Salvum me fac, Domine, ne ab iniquorum vanitate decipiar. Quoniam defecit sanctus, id est sanctitas in omnibus.

« Quoniam diminutæ sunt veritates a filiis hominum. » Diminuta est veritas, quia crevit mendaciam. « Vana locuti sunt unusquisque ad proximum suum, » quia omnes loquuntur vana, ideo pereuna veritates, habentes labia dolosa, id est deceptione repleta. « In corde, et corde locuti sunt, » id est in duplici corde, quia aliud dicit, et aliud intelligit. Unde quidem historiographus ait: « Aliud habet clausum in pectore, aliud depromptum in lingua. »

« Disperdat Dominus universa labia dolosa, et linguam magniloquam. » Id est magna de se loquentem. Horum qui dixerunt: « Linguam nostram

magnificabimus. » Hoc fecit Arius, hoc Sabellius, hoc Simon Magnus, loquacitatem suam super Ecclesiarum magnificentias. « Labia nostra nobis sunt, » id est sententias, quas proferimus, nosipsi invenimus. « Quis est noster Dominus? » hic nimium magnificatur,

« Propter miseriam inopum et gemitum pauperum, nunc exurgam, dicit Dominus. » Audivit Dominus justorum vocem superius clamantium. Salvum me fac, Domine, nunc autem in adiutorium illis exurgere sese promittit.

« Ponam in saluari, » id est, hoc officium meo adiutorii, ponam in Filio meo. « Fiducialiter agam in eo, » id est, prælium vestræ salutationis eo duce facere « non timebo. »

« Eloquia Domini eloquia casta. » Lætantur sancti de Domini promissione, quia sciunt, se revera accipere quod promisit, quoniam eloquia et promissa Domini casta sunt, neque ulla falsitate corrupta, quasi « argentum igne examinatum, probatum terræ, » id est quod probatum et ratum est, nulla terrena admistione plumbi vel æris corruptum. « Purgatum septuplum, » id est multoties : finitum pro infinito. Aliiter probatum terræ, id est a terrenis hominibus, ab Abraham videlicet, Isaac, et Jacob cæterisque, quibus promisit quia in nullo eis mentitus est. Purgatum septuplum, id est septiformis gratia Spiritus. Namque per Spiritus sancti gratias, quas habuerunt apostoli, erroris intelligentiam a Novo Veterique Testamento purgaverunt, quæ sine dubio sunt eloquia Domini. Ergo quia sic verax est Dominus, qui Filii sui incarnationem nobis promisit, quod Christus veniat, dubitandum non est.

« Tu, Domine, servabis nos, et custodies nos a generatione hac in æternum. » Ac si dicat : Te, Christe, desideravimus, te diu exspectavimus. Tandem venisti, tu salvabis nos, tu custodies nos ab hac præsentis generatione in sæcula sæculorum. Impiis autem quid fiet? Sequitur :

« In circuitu impij ambulat. » Quia etiam nunc circa Ecclesiam vagantes in eam intrare nolunt; vel in circuitu, terrena negotia exercentes. Vel, quia in circuitu Scripturarum laborantes, solam superficiem, et ea quæ circa sunt, considerant, medullam autem, et ea quæ interius latent, penitus ignorantes. Vel ideo in circuitu, quia, quasi canes circumcirca obambulantes, in illam æternam civitatem intrare non poterant.

« Secundum altitudinem tuam multiplicasti filios hominum. » Quod filii hominum et peccatores sanctis et Dei filiis superabundant, hoc secundum altam et inenarrabilem scientiam factum est. Vel secundum altitudinem tuam, id est per exaltationem crucis, multiplicasti, et crescere fecisti Ecclesiam. Vel etiam multiplicasti filios hominum virtutibus et sanctitate.

EXPOSITIO PSALMI XII.

« Usquequo, Domine, oblivisceris me in finem, » id est, omnino? Vel usquequo oblivisceris me ten-

A dentem in finem? id est, ad te, qui es alpha et omega, principium et finis. « Usquequo avertis faciem tuam a me? » Usquequo, inquit, meis indignatus peccatis, dedignaberis me videre?

« Quandiu ponam consilium in animam meam, » id est, tandiu iratus mihi eris, quandiu meam, et non tuam faciam voluntatem, quandiu humanum, et non divinum consilium sequar. « Dolorem in corde meo per diem, » id est, quandiu de amissis rebus vel de miseria supervenienti dolebo? Aliiter : Quandiu ponam consilium in animam meam, id est, nisi in animam, et non in carnem consilium ponam, ut non corporis, sed animæ faciam voluntates, omni tempore mihi eris iratus. « Dolorem in corde meo per diem, » id est, nisi pœnitenti doleam et plangam, quia Christum, et diem amisi, et diabolum et nocentem sum imitatus.

« Usquequò exaltabitur inimicus meus super me? » Usquequo ab inimico meo diabolo, et a vitiis superabor? « Respice et exaudi me, Domine Deus meus; » quia meis viribus inimico resistere nequeo, tu, Domine, ne avertas faciem tuam a me, sed respice, et exaudi me.

« Illumina oculos meos. » Quos diabolus, ne te cognoscerem excæcaverat. « Ne unquam obtormiam in morte, » id est, ne in peccatis moriar, vel, ne in morte, id est in diabolo delecter, vel ne dormitio mea, mors, ad impiorum similitudinem fiat, sed perpetua quies ad bonorum imaginem. « Ne quando dicat inimicus meus, prævalui adversus eum. » Quod utique faceret, si vita finita, me in peccatis inveniret.

« Qui tribulant me, exultabunt, si mortuus fuero, » id est inimici mei, qui me in has miseras et ærumnas de paradisi gaudiis impulerunt, si a te et a fide tua motus fuero, exultabunt : « Ego autem in misericordia tua sperabo. » Tu me, inquit, a supra dictis inimicis defende, ego quidem non in meis viribus, sed in tua misericordia sperabo.

« Exultavit cor meum in salutari tuo, » id est de salute tua. Scio quidem quia in te speravi, quoniam salvabis me. « Cantabo Domino qui bona tribuit mihi; » quia bona et salutem tribuit mihi Dominus, hominis interioris et exterioris voce cantabo. « Et psallam nomini Domini altissimi, » id est, bona operabor, et sine intermissione nomen ejus, quo ab inimicis defendor, laudabo.

EXPOSITIO PSALMI XIII.

« Dixit insipiens in corde suo : Non est Deus. » Insipiens Judæorum populus, videns Christum tectum carne humana, Deum non esse cogitavit. Vel etiam gentiles illum Deum non esse affirmaverunt, nisi fortunam et animum. Unde « corrupti sunt et abominabiles facti sunt in studiis suis, » id est, a tam perversis cogitationibus coinquinati et corrupti sunt, et in lege et cæremoniis, in quibus maxime studebant, Deo abominabiles facti sunt. « Non est qui faciat bonum, non est usque ad unum. » Merito quidem abominati sunt, quia nemo illorum bona

agit, quinimo nec aliquis usque ad unum, id est usque ad illos, qui unum Deum, unam fidem, unum baptismum colunt, quibusque est cor unum et anima una.

« Dominus de cœlo prospexit super filios hominum ut videat, si est intelligens aut requirens Deum. » Probatio est a divina auctoritate, quod nemo ab Ecclesia separatus, ullo in loco bona operetur, quia Dominus super filium hominum aspiciens nullum intelligentem aut requirentem Deum vidit. Quales igitur invenit. Sequitur

« Omnes declinaverunt simul, » id est uno modo ab excelso Dei imperio decedentes, diaboli jugo se submiserunt. Unde « inutiles facti sunt, » Inutiles facti sunt Deo, quia filii placita non operantur. « Non est qui faciat bonum, non est usque ad unum. » Quod divina probavit auctoritate, cui nemo refellere audeat. Hoc jam quasi ratum concludens, ait. Ergo non est qui faciat bonum, non est usque ad unum.

« Sepulcrum patens est guttur eorum. » Quâdam divisionem videtur hic facere, ac si dicat: Malorum alii sunt sepulcrum patens, id est hæretici. Alii « veloces ad effundendum sanguinem, » id est tyranni; alii autem qui « viam pacis non cognoverunt, » id est Judæi. Horum autem nemo bonus est. Unde constat quod nulli ab Ecclesia separato inest honestas. Sepulcrum patens est guttur eorum, quia extrinsecus dulcia et dolo dealbata sunt illorum verba. Vel, ut superius diximus, sepulcrum patens, id est infernus, est lingua eorum, quia in infernum, qui nemini clauditur, animas inducit. « Linguis suis dolose agebant, » id est dolosa verba proferebant. « Venenum aspidum sub labiis eorum, » quia mel et dulcedinem labiis pronuntiant. In cordibus autem et intellectu venenum latet et amaritudo, qua, qui senel inbutus fuerit, vix amplius mederi poterit.

« Quorum os maledictione et amaritudine plenum est, » Maledictione quidem, quia omnia illorum verba a Deo sunt maledicta. Amaritudine autem, quia, quasi toxicum et venenum, animas mortificant. « Veloces pedes eorum ad effundendum sanguinem. » Hoc de tyrannis dicitur qui sanctorum sanguinem sitientes, prompti et veloces sunt ad effundendum. « Contritio et infelicitas in vis eorum. » Hoc de Judæis videtur esse dictum, quia ad contritionem et summam infelicitatem, pro suæ iniquitatis opera devenient. « Et viam pacis non cognoverunt, » via pacis Christus est, hanc autem non cognoverunt Judæi, « quia si cognovissent, nunquam Dominum gloriæ crucifixissent (I Cor. II). » — « Non est timor Dei ante oculos eorum, » non utique timuerunt, quando Filium suum crucifixerunt, nec nunc quidem timent, cum de tanto scelere non poeniteant. Inrepatio.

« Nonne cognoscent omnes qui operantur iniquitatem? » Hic vox Patris inducitur loquentis et iniquantis: « Nonne cognoscent omnes qui operantur iniquitatem, » id est hæretici? « Et qui devorant

A plebem meam sicut escam panis, » id est tyranni. Et illi qui videntes Christum (Dominum non invocaverunt, sed illic trepidaverunt timore, ubi non erat timor, » quia nisi Christum occiderent, et locum et gentem sese amittere putabant (Joan. XI). Vel, quia aliquando idola adorantes, quasi Deum ea timebant, quæ utique timenda non erant. Vel, quia adhuc legem et prophetas legentes, spiritualem intelligentiam, eis apponere non audent.

« Consilium inopis confudisti, quoniam Domina spes ejus est. » Hucusque Deus Pater. Nunc Ecclesia loquitur, dicens: Vos Judæi, consilium inopis, id est Christi, qui, « cum omnium dives esset, pro nobis pauper factus est (II Cor. VIII), » confudistis, id est, cæteris consiliis commiscuistis, neque prætulistis vestis, imo vilius habuistis. « Quoniam Dominus spes ejus est, » quia in Domino speravit, at quod verum est Matth. XXVII, se Dei Filium confitebatur, ideo nec verbis ejus credidistis, sed, quod nequius est, morti eum adjudicastis.

« Quis dabit ex Sion salutare Israel? » Quandoquidem Christum interemistis, quis alius veniet ex Sion, ut aiunt vestri prophetæ, et dabit salutare Israel? Legitur enim in prophetis quoniam ex Sion veniet, qui auferet et avertet captivitatem a Jacob. Quod fiet, « cum averterit Dominus captivitatem plebis suæ. » Hoc autem jam ex parte factum est, quia redempta est Ecclesia, quæ a diabolo captiva detinebatur. In quo alio? « Exsultabit Jacob, et lætabitur Israel. » Aliter, per Sion Ecclesiam animarum, quæ jam in cœlis positæ sunt, per Jacob autem, et plebem suam terrenam, Ecclesiamque, quam adhuc vitia supplantant. Per Israel vero, quoscunque sanctos et Deum videntes intelligimus. Quis igitur alius in die judicii veniens ex Sion, id est ex cœlesti congregatione sanctorum animarum dabit salutem Israel? Et quando Dominus converterit captivitatem a populo suo, qui eodem in tempore fiet, Apoc. XXI, quia « neque uctus, neque clamor, sed nec ullus dolor amplius erit. » In quo, inquam, alio tunc temporis « exsultavit Jacob » id est Ecclesia « et lætabitur » idem ipse? jam factus « Israel, » quia Deum videbit? Nullo alio, Decepti sunt igitur Judæi.

EXPOSITIO PSALMI XIV.

« Domine, quis habitabit in tabernaculo tuo? » Tabernaculum Dei est Ecclesia quæ in hoc mundo peregrinatur. In hoc autem habitant qui in bonis operibus perseverant, multi enim in Ecclesia sunt, qui non in ea habitant, sed in diversis vitiis, quasi in diversis civitatibus stationem faciunt. Vel tabernaculum Dei, Christus est, in Christo autem habitat qui in eo delectatur. Vel, « in tabernaculo tuo, » id est in cœlesti Jerusalem. Repetitio, « Aut quis requiescet in monte sancto tuo? » id est, in excelso cœlorum tabernaculo, sive de tuo scriptum est, in Christo: « Venite, et habitabimus in monte Domini (Isai. II). » Responsio. Qui ingreditur sine macula, Maculam pro criminali peccato posuit, nam sine al qua

macula nullus esse potest, nec unius diei infans, et operatur justitiam; non enim sufficit alicui esse sine macula, nisi et justitiam operetur. Justitiam qui semper operatur qui nec se, nec alium injuste corrumpit, quique se et alium pro iniquitate dominavit.

« Qui loquitur veritatem in corde suo. » Qui non deceptionis mendacia cogitat, sed ædificationis veritatem compensat. « Qui non egit dolum in lingua sua, » dolum quidem in lingua agit qui verborum duplicitate alios decipit.

« Nec fecit proximo suo malum. » Proximus noster, quicumque fidelis est. « Et opprobrium non accepit. » Quod fieret adversus proximos suos, non accepit, non mente concepit, non acceptabile habuit opprobrium proximorum. « Ad nihilum deductus est in conspectu ejus malignus, » quia pro nihilo apud eum reputatur. Vel, quia pro nihilo habuit eos: a quibus ipsemet occidebatur. Sive, in die judicii, cum ante conspectum ejus venerint, « ad nihilum, et ad mortem reducerentur. Timentes autem Dominum glorificat Dominus, » glorificat quidem quia, et coronat, et de inimicis vindicat.

« Qui jurat proximo suo, et non decipit. » Procuratio namque justis, juramentum est. « Qui pecuniam suam non dedit ad usuram, » hoc ad litteram intelligi potest. Dant tamen, et prædicatores pecuniam suam ad usuram, si pro munere vel favore aliquo Evangelium prædicant. Dant et illi pecuniam ad usuram, qui ideo elemosynas faciunt ut ab hominibus videantur. Quia, sicut scriptum est, « receperunt mercedem suam (Matth. vi), » id est usuram. « Et munera super innocentem non accepit. » Super innocentem munera accepit qui vel pro munere rectum detorquet iudicium ut faciat « bonum malum et malum bonum, et album nigrum et nigrum album » ut ait propheta (Isa. v). Vel, qui pro munere et lucro terreno, innocentem deprædatur atque occidit. « Qui facti hæc, » videlicet, qui ingreditur sine macula, qui operatur justitiam, qui loquitur veritatem, qui non agit dolum, « non movebitur in æternum, » quia in monte prædicto, sine fine cum Domino manebit.

EXPOSITIO PSALMI XV.

« Conserva me, Domine. » Vox Mediatoris pro Ecclesia loquentis. Ut enim pro servis loquitur dominus, et lingua pro unoquoque membro, ita pro tota Ecclesia loquitur Christus. « Conserva me, Domine, » id est conserva eos quos mihi dedisti, quoniam in te speravi, ideo enim in te speravi, et ab angelis me minoravi (Psal. viii), ut eos conservares. Prius enim quam homo fieret in nullo se majore sperare poterat: ergo quia carnem assumpsit, in Domino speravit. Nihil igitur aliud est, quoniam in te speravi, nisi quia in tui obedientia carnem assumpsit. Vel, in te speravi, id est eos in te sperare feci, qui prius in homine sperabant atque principibus. « Dixi tibi, Domine, Deus meus es tu, » quia te Deum et Dominum vocavi, ideo conserva eos. « Quo-

iam niam honorum meorum non egesset, » conserva, nec dicas, non sunt digni, non mihi servierunt, non enim tu eorum indiges servitio, sed ipsi potius tuo beneficio.

« Sancti qui sunt in terra ejus mirificavi omnes voluntates meas in eis. » Quæ fuerunt voluntates ejus? incarnatio, nativitas, passio et resurrectio, et similia. De his autem non solum infideles, sed etiam sancti admirantur. Infideles quidem admirantur et negant, sancti autem admirantur et credunt. Tale est igitur ac si diceret: Conserva eos, Domine; nolle enim amittere. Adeo enim eos diligo ut tanta pro eis passus sim, quod non solum de passione, verum etiam de passionis voluntate admirentur.

« Multiplicatæ sunt infirmitates eorum. » Ac si dicat: Conserva eos, omnino enim tua indigent conservatione. Et est antiphora redditiva. Indigent enim medico, quia multas habent infirmitates; indigent, quia multa peccata fecerunt; indigent, quia a multis tribulantur; indigent, quia multa idola coluerunt. In Hebræo enim, pro infirmitates, Loc in loco, idola scriptum est. Aliter: Conserva eos, quia suas cognoscunt et consententur infirmitates.

« Postea acceleraverunt. » Prius, inquit, peccaverunt, idola coluerunt, et infirmati sunt, postea acceleraverunt, et festinanter ad me verum medicum concurrerunt. Vel postea acceleraverunt justis, videlicet ad præmium; injusti autem ad supplicium. Quia priusquam medicus venisset, et justis et injustis ad infernum ibant. Sive postea acceleraverunt, quia pristinam vitam desentes, omnes ad Dei servitium se acciarerunt.

« Non congregabo conventicula eorum de sanguinibus. » Quia, inquit, hoc fecerunt, et illud et illud, de sanguinibus et peccatis eorum conventicula, vel iudicium non tenebo. Vel, congregationes eorum tales erunt, quæ non ex sanguinibus, neque ex voluntate viri, neque ex voluntate carnis, sed ex Deo nati sunt (Joan. i). »

« Nec memor ero nominum eorum per labia mea. » Hoc etiam ad litteram observandum est, namque et Simonem Petrum (Joan. i), et Saulum Paulum (Act. xiii), vocavit. Spiritualiter autem sic intelligitur. Non vocabo peccatores, non idololatrias, nec semen Chananæi, sed justos, et sanctos, et filios charissimos.

« Dominus pars hereditatis meæ. » Hereditas Dei Ecclesia est; hujus autem pars Dominus est, quia de duobus, sibi in partem elegit. Alii vero elegerunt diabolum. Namque Deus et diabolus ita a cunctis necessario dividuntur, ut sine altero istorum nullus esse possit. Ergo quia talem sibi partem sancti elegerunt, merito filii Dei vocabuntur. « Et calicis mei, » id est meorum; mortis namque sanctorum est Dominus pars, quia partim pro eo, partim pro acquirenda beatitudine moriuntur. Vel, calicis mei, quia cibus et potus, et summa honorum refectio est. « Tu es, qui restitues hereditatem meam mihi, » quia pro Judæorum amissione, gentiles mihi

subjicies, vel restitues in die judicii, quia corporibus animabus conjunctis, dicam sanctis: « Venite, benedicti Patris mei (*Matth. xxv*), » vel, quia mihi eam claritatem reddes, quam priusquam mundus fieret, tecum habui (*Joan. xvii*).

« Funes ceciderunt mihi in præclaris. » Ad eorum similitudinem loquitur, quibus, prædia dividendibus, aliis in bonas terras, aliis in lapidasas, funes et perlicæ cadunt, quibus eæ dividuntur. Et lætatur, quia, antissis Judæis, tam præclaram gentium sortitus est hæreditatem. « Etenim hæreditas mea præclara est mihi, » mihi quidem præclara est, etsi aliis fortasse vilis videatur. Vel, hæreditibus meorum, id est in terra viventium præclara est in eis,

« Benedicam Dominum, qui tribuit mihi intellectum. » Ex hoc, inquit, Dominum benedico, quia fidelibus meis intellectum, qui prius indocti erant, et manuum suarum opera stulte colebant, « Insuper et usque ad noctem increpauerunt me renes mei. » Insuper ex hoc quoque benedicam Dominum, quod renes mei, id est Judæi (ex quorum renibus patres mei, et ex quorum carne natus sum), me increpando et blasphemando usque ad mortem, et infernum ire compulerunt. Vel ex hoc benedicam Dominum, quod renes mei, id est, intellectus et cogitationes meorum, usque ad mortem pro fide conservanda eos ire docuerunt.

« Providebam Dominum in conspectu meo semper. » Ac si dicit: Quamvis in mortis passione, et ego, et mei fuissimus, tamen in conspectu meo et meorum, Deum adjutorem semper inspexi. Et « quoniam a dextris est mihi ne commovear, propter hoc lætatum est cor meum. » Propter hoc, inquit, lætatur cor meum, quia Pater, et divina pietas mihi a dextris assistit, ne commoverer, et ob mortis dolorem irascerer, neque omnes gentes interficerem. Vel etiam inde lætor quod Dominus a dextris, et in adiutorium est sanctis, ne aliqua tribulatione ab ipsius fide commoveantur. « Et exultavit lingua mea, » id est apostoli in prædicatione. « Insuper et caro mea requiescat in spe, » videlicet resurrectionis.

« Quoniam non derelinques animam meam in inferno. » Verè resurgam (*Matth. xvii*), neque cum peccatoribus ab inferno et morte detinebor (*Ephes. iv*), sed gaudens, et triumphans, capta præda cælos ascendam (*Marc. xvi*). « Neque dabis sanctum tuum vivere corruptionem. » Quia neque Christus anima vel corpore corruptus est. Neque sancti, etsi corporis detrimenta patiantur, animæ tamen non corrumpuntur.

« Notas mihi fecisti vias vitæ. » Ideo, inquit, non detinebor a morte, quia cognita est mihi via vitæ, non errabo in via, sed recto itinere ad Patrem ibo. Vel etiam, meis fecisti notas vias vitæ, id est opera quibus itur ad vitam.

« Adimplebis me, lætitia cum vultu tuo. » Quia, inquit, viam novi, sine impedimento aliquo ad te veniam. Cum autem tecum fuero, de vultu et claritate sumpta lætabor. Expositio. « Delectationes etiam mihi

A in dextera tua usque in finem » delectationem, id est infinitæ delectationes. Hoc quoque de sanctis intelligi potest quia vias vitæ noverant, et de vultu et claritate Dei lætabantur, et a dextris ejus positi, æternas suscipient delectationes.

EXPOSITIO PSALMI XVI.

« Exaudi, Domine, justitiam meam. » Hoc repetit, « Intende deprecationem meam. » Hæc vox Domini, ut hominis est, pro se et pro suis loquentis. « Auribus percipe orationem meam, » factam, « non in labiis dolosis, » ut aliud dicamus et aliud cogitemus. Quod hæretici faciunt et adulatores.

« De vultu tuo iudicium meum prodeat. » Prodeat et manifestetur iudicium, quo ante Pilatum iudicatus sum (*Luc. xxiii*). De vultu tuo, id est, secundum voluntatem tuam factum esse, ne hoc aliqua illorum viribus, vel meæ imbecillitati deputer, verum tuæ voluntati, cui nemo resistere valet, quia non haberent in me potestatem nisi hoc a te sibi datum fuisset (*Joan. xix*). Aliter de vultu tuo iudicium meum prodeat, id est secundum voluntatem tuam iudica meos; sic tamen ut « oculi tui videant æquitatem. »

« Probasti cor meum, et visitasti nocte. » Merito, inquit, me atque meos exaudire debes, quia et me et illos, cum etiam in ipsa nocte, tribulationum adversitate visitasti, tibi fideles, et per omnia obediētes nos esse probasti. « Et non est inventa in me iniquitas; » æquum enim est ut filius patri, et servus domino obediat, ideoque et Christus, qui Filius est, « factus est obediens usque ad mortem (*Philip. ii*), » et nos qui servi sumus obedire debemus, quod sit ut iniquitas in nobis non inveniatur. Alia causa,

« Ut non loquatur os meum opera hominum, propter verba labiorum tuorum, ego custodivi vias duras. » Labia Dei sunt prophetæ, apostoli et doctores, quia per eos loquitur. Propter istorum autem verba, inquit Ecclesia, ego custodivi vias duras, quoniam quæ isti ore dixerunt, ego opere implere conatus sum. « Ut non loquatur os meum opera hominum, » id est ea quæ loquor, non me jactando, vel te incusando, loquor, sed ut meam orationem exaudias, quasi ad memoriam reduco. Aliter, adeo equidem custodivi vias duras, ut non solum facere, sed nec etiam ore opera hominum pronuntiare voluerim: neque sermo temporis, vel verbum otiosum ex ore meo processit. Hoc autem de se quoque Christus dicere potest, qui legis et prophetarum complens mandata, duram et asperam a Judæis pertulit passionem. Deprecatio:

« Perfice gressus meos in semitis tuis. » Quia, inquit, jam incæpi, ut usque in finem perseverare possim, perfice gressus meos in semitis tuis. Justitia namque pax, patientia, majestas, concordia semite sunt, per quas ad Dominum itur. In his autem perficiuntur pedes nostri, quando ab eis divelli nequeunt. Hoc est quod sequitur: « Ut non moveantur vestigia mea. »

« Ego clamavi. » Ego, inquit, homo Dominicus,

In cruce positus ad te, Pater, clamavi (*Luc. xxiii*). Tu autem exaudisti me, Deus; inclina aurem tuam mihi; et exaudi verba mea, id est meorum: Neque enim profuit me exaudisse, nisi et eos pro quibus sum passus exaudias. Pulchre autem dixit: Inclina; omne enim quod inclinatur, ei qui se inclinat appropinquatur. « Mirifica misericordias tuas. » Fac, inquit, misericordias tuas miserabiles esse, dando servis eandem quam Dominus habet potestatem. Vel mirifica, id est, charus fac et acceptabiles; quod enim miramur, quodammodo extollimus. Mirantur ergo Dei misericordias, qui nativitate, passionem et resurrectionem diligunt: « A resistentibus dextere tue custodi me ut pupillam oculi. » Dextera Dei Christus est; resistentes autem, quicumque infideles. Rogat igitur Filius Patrem, ut a sibi resistentibus eum defendat, quasi pupillam oculi existentem. Pupilla oculi dicitur Christus (*Zach. u*), quia, et in omnibus clarior est, et lumen quo omnes homines illuminantur. Aliter, custodi, Pater, membra mea ab his qui mihi resistent, quia, quasi oculi pupilla, cito frangi possunt. Hoc etiam in perfectorum Ecclesia dicere potest, ut sic eam ab hæreticis Deus defendat, quemadmodum pupillam oculi, id est apostolos, in quibus totum Ecclesie corpus illuminatur.

« Sub umbra alarum protege me. » Dilectio Dei et proximi, et Novum et Vetus Testamentum. Itemque justitia, charitas cæteræque virtutes alæ Dei sunt, quia sine his nemo ad eum volare potest. Unde hic dicit Christus: Protege me, Domine, sub alarum tuarum umbra positum. Si enim vitia et concupiscentiæ exurunt, merito umbram et refrigerium ista præbere dicuntur. Vel sub umbra alarum tuarum, id est sub protectione tua protege me a facie impiorum qui me afflixerunt, id est in præsentia Judæorum. Hoc quoque super Ecclesia intelligi potest; namque et sub eisdem alis constat Ecclesia, et ab inimicis ipsa quoque persecuta est.

« Inimici mei animam meam circumdederunt. » Judæi videlicet in passione. « Adipem suum concluserunt, » id est superbiam vitiiorumque copiam amplexati sunt, quibus verus medicus eos curare volebat. Vel adipem suum concluserunt, quia Christum occidentes, et in sepulcro claudentes (*Luc. xxiii*) omnes illius terræ, lacte et melle fluentis, divitias amiserunt. « Os meum locutum est superbiam, » quia « reus est mortis, » et « crucifige, crucifige » dixerunt (*Matth. xxvii*). « Projicientes me nunc circumdederunt me, » quondam, inquit, me extra civitatem projecerunt, nunc quoque projiciunt, dum non se nisi cæsarem regem habere dicunt (*Joan. xix*). Sed non sicut olim; olim enim projicientes me, in columnam abire permiserunt, nunc autem projicientes, etiam circumdederunt, « oculos suos steterunt declinare in terram, » non utique ea quæ sursum aspexerunt, sed ad sola terrena oculos flectentes, quia et locum et gentem (*Joan. xi*) et terrenas divitias sese amittere putabant, Christum occidere

A maluerunt. Vel oculos in terra statuerunt, quia terram et purum hominem Christum esse opinati sunt.

« Susceperunt me, sicut lea paratus ad prædam. » Me, inquit, quem, ut Deum, honorifice, summaque cum reverentia suscipere debuerunt, quasi leones leonumque catuli ad prædam parati, cruentis faucibus susceperunt. In abditis quidem habitant, quia « omnis qui male agit lucem fugit et odit (*Joan. iii*). »

« Exsurge, Domine, » etc. Mihi in adiutorium exsurge. Illum autem populum Judaicum præveni; qui semper incautus est, quique nihil timet. « Et supplicia enim » id est, da gentibus hæreditatem, quæ iste sibi promittebat. « Eripe animam meam ab impio, » videlicet a supradicto Judæorum populo. B « Et eripe frameam tuam ab inimicis manus tue. » Me, inquit, eripe, qui sum tua framea, qui antiquum inimicum trucidavi, quique justos a peccatoribus in judicio dividam. « Domine, a paucis de terra divide eos. » Pauci enim sunt boni ad malorum comparisonem. Unde etiam dicitur: « Multi sunt vocati, pauci vero electi (*Matth. xx*). » Ac si dicat: « Divide, Domine, hos inimicos manus potentie tue, » a sanctis qui in Ecclesia habitant. Magna enim erit divisio et separatio, cum illi infernum, isti vero celestia regna petent (*Matth. xxv*). « In vita eorum de abconditis tuis adimpletus est venter eorum, » quandiu, inquit, sancti vixerunt, celesti pane, et secreta Scripturarum intelligentia impleri cupierunt. Illi autem (Judæi scilicet) « saturati sunt filiis, » id est vitia et peccatis, quæ ipsimet sibi genuerunt. « Et dimiserunt reliquias suas parvulis suis, » noluerunt enim crucis delictum in se esse finitum, sed clamantes: « Sanguis ejus super nos et filios nostros (*Matth. xxvii*). » In posteros miserunt. Aliter, saturati sunt filiis, id est sicut divitiis, ita et proluxa secunditate repleti sunt. Et dimiserunt reliquias suas parvulis suis, quia panem vivum et Christi corpus fastidientes, humili gentium populo ad manducandum reliquerunt. « Ego autem, dicit Ecclesia, in justitia, apparebo conspectui tuo, » illi quidem filii saturati, ego autem secretis tuis repleta, ante conspectum tuum manifestabor, et tunc tandem « satiabor cum » Filii tui « gloria apparuerit. » Vel etiam hoc Christus dicere potest. Me Judæi injuriam et peccatorem vocantes, cum injustis et peccatoribus ab inferno detineri opinati sunt. Ego autem cum justitia cælos ascendens, tuo conspectui, Pater, apparebo. Cum autem gloria tua sancta manifestabitur, tunc æterna beatitudine cum eis sociabor.

EXPOSITIO PSALMI XVII.

« Diligam te, Domine, » etc. Hoc autem in psalmo aliquando Ecclesia, aliquando loquitur Christus. « Fortitudo mea, » quia per te fortis sum. « Dominus firmamentum meum, » quia secundum carnem fragilis sum. « Et refugium meum, » quia in aliis armis vel munitionibus non confido. « Et liberator meus, » quia a Judæis me liberabis, Deus meus, secundum hoc quod homo sum. « Adjutor meus, » in tempore

tribulationis. « Et sperabo in eum. » In talem, inquit, sperabo, non in alium adiutorem. « Protector meus, » quia me protegit, et defendit. « Et cornu salutis meae » id est fortis et alta defensio. « Et susceptor meus, » quia die tertia me suscitavit.

« Laudans invocabo Dominum. » Propter praedictas causas; in tempore crucis laudando invocabo te, « et ab inimicis meis salvus ero. » Habesne inimicos? Sequitur.

« Circumdederunt me dolores mortis. » Praeteritum pro futuro posuit, ac si dicat: « Ecce ascendimus Hierosolymam, et consummabuntur omnia, quae scripta sunt per prophetas de Filio hominis (Matth. xx). » Circumdederunt dolores mortis, id est Judaei, dolores mortis inferentes, vel dolores, qui in morte habentur. « Et torrentes iniquitatis conturbaverunt me, » quia ecce turba, et qui vocabatur Judas, venit. Venit torrens, et iniquorum impetus ad discipulorum gregem conturbandum, quia, pastore percusso, dispergentur oves gregis (Marc. xiv).

« Dolores inferni circumdederunt me, » id est illi, quos infernales dolores expectant. « Praeoccupabant me laquei mortis, » quia cum gladiis et iustibus uniuersae supervenerunt. Laquei mortis ides dicantur, quia diabolicae fraudis deceptiones in eis erant. « In tribulatione invocavi Dominum, et ad Deum meum clamavi. » Clamavit Christus in cruce positus, dicens: « Eloi (Marc. xv); » et: « Deus meus, in manus tuas commendo spiritum meum (Luc. xxiii). » « Et exaudivit de templo sancto suo vocem meam. » Per templum sanctum ejus suae divinitatis secretum, vel, ipsum corpus Dominicum intelligimus. « Et clamor meus, semper existens in conspectu ejus, introivit in aures ejus. »

Post haec, inquit Ecclesia: « Commota est et contremuit terra. » Hoc etiam secundum litteram factum est, quia in Christi passione omnis terra tremuit (Matth. xxvii). Spiritualiter autem commota est et contremuit terra quia illi simplex terra erant, quae de anima nihil curabant, ab infidelitate ad fidem commoti, cum timore et tremore, Domino servire coeperunt. « Fundamenta montium conturbata sunt, et commota sunt, » sicut enim Christus, apostoli et prophetae Ecclesiae sunt fundamentum, ita divitum et superbiorum, qui per montes intelliguntur, ipse magnus spiritus, superbia caeteraque vitia fundamentum sunt. Haec autem sunt commota et conturbata, quia baptismo et poenitentia sunt confusa. Vel etiam, tunc fuerunt commota et conturbata, quando Christus tartara epoliavit (Ephes. iv): « Quoniam iratus est eis, » id est quoniam se iratum illis ostendet; nisi enim suam iram Christus propalaret, malignus quidem, vitiaque praedicta, plus solito non conturbarentur.

« Ascendit fumus in ira ejus. » Quia fumo excitantur lacrymae, pro lacrymis fumam posuit, et est causa pro effectu, ac si dicat: Domino irascente, vitisque expulsis et conturbatis, homines jam emun-

A dati, lacrymosa compunctione flere coeperunt. « Et ignis a facie ejus exarsit, » ignis namque et fervor Spiritus sancti a facie Domini procedens, in omnibus exarsit, quia et vitia excussit, et sanctos illuminavit.

« Carbones succensi sunt ab eo, » carbones quidem extincti erant, quia primos homo quando peccavit, lumen, fervorem et claritatem humano generi abstulit, eique caecitatem, mortem et nigrellinem intulit. Erant igitur homines sic extincti, quos Spiritus sancti gratia ardere fecit.

« Inclinavit caelos et descendit. » Prius, inquit Ecclesia, inclinavit Dominus caelos, id est misit prophetas et angelos, qui suum adventum mundo nuntiarent. Isaias enim dixit: « Ecce virgo concipiet (Isa. vii). » Gabriel autem ad Mariam: « Partes, inquit, filium, et vocabis nomen ejus Jesum (Matth. i). » Deinde descendit, et carnem assumpsit. « Et caligo sub pedibus ejus. » — « Coelum, inquit, mihi sedes est, terra autem scabellum pedum meorum (Ael. vii). » Ergo quia terra est scabellum, sub pedibus ejus est; per terram autem, quam sub pedibus ejus esse diximus, corpus Dominicum intelligimus. In hoc autem tanta caligo fuit ut vix pauci in eo divinitatem latitantem cognoscere possent. Fuit etiam caligo in hoc corpore, quia omnia Scripturarum profunditas, omnis sapientiae et scientiae plenitudo in Christo permansit (Joan. i). Aliter: Sicut per caelos, apostolos, ita per peccatores, infernum intelligas. Inclinavit Dominus igitur caelos, quando inter peccatores ad praedicandum apostolos misit (Marc. xvi). Quid enim magis inclinatur quam qui de caelo infernum descendit. Et descendit, quomodo descendit? apostolica praedicatione. Ubi descendit? In omnes terras. Unde alibi dicitur: « Descendit sicut pluvia in vellus (Psal. lxxi). » — « Et caligo sub pedibus ejus; » idem enim apostoli pedes ejus sunt, in quibus caligo et Scripturarum omnium profunditas. Vel, quia diabolum, et vitia et principum minas sub pedibus concucaverunt, ideo sub ejus pedibus caligo esse dicitur. Unde Apostolus: « Deus autem pacis, inquit, conteret Satanam sub pedibus vestris velociter (Rom. xvi). » Hic autem merito caligo dicitur, siquidem « tenebrarum princeps est (Ephes. vi). » — « Et ascendit super cherubim; » cherubim scientiae plenitudo interpretatur, significat autem eosdem apostolos, qui omnis scientiae fonte inebriati erant. Inclinavit igitur Dominus caelos, preparavit ad itinera equos, ascendit super cherubim, ascendit super equos suos. « Et volavit. » Ubi? « Super pennas ventorum, » id est, super instabiles et superbos, quia in eis non invenit habitationis locum. Possumus etiam per ventos, animas intelligere; per pennas autem virtutes. Volavit igitur super pennas ventorum, quia omnes animas sanctitate transcendit. Super ascensionem quoque iste versus intelligi potest quia ab angelis super caelos exaltatus est, ubi venit ascendere nequeant. « Et posuit tenebras latibulum suum. » Per tenebras, obscura

doctorum et prophetarum verba intelligimus. Hæc autem latibulum Dei sunt, quia in his verissime deprehenditur. « In circuitu ejus tabernaculum ejus » id est, Dei Ecclesia. Hoc autem tabernaculum circa Dei latibulum maeret, quando nos circa Psalterium sumus, vel quicunque fideles in Scripturis se exercent. « Tenebrosa aqua in nubibus aeris, » quia tenebrosa et obscura est Scriptura prophetarum, quas nubes significant, inde cognoscitur quod suum latibulum Dominus tenebras posuit. Possumus etiam per tenebrosam aquam, erroneam hæreticorum sapientiam intelligere. Aliter: « Posuit tenebras latibulum suum, » quia carnis indumento assumpto non ab omnibus cognitus est. « In circuitu ejus tabernaculum ejus, » id est apostolica congregatio, vel ipsa caro assumpta. Objectio. Quare cognitus non est, cum ab omnibus prophetis esset annuntiatus? (Jer. II.) Cui ipse: « Tenebrosa aqua in nubibus aeris, » id est, quia non omnes prophetarum dicta intelligunt.

« Præ fulgore in conspectu ejus nubes transierunt. » Præ fulgore, una pars est, ut sic dicatur: « Præ fulgore, » id est præclaræ et splendide nubes in conspectu Domini semper existentes, apostoli scilicet, ad gentes transierunt, sicut scriptum est: « Vobis oportebat primum loqui verbum Dei, sed quoniam repulistis illud, et indignos vos judicatis æternæ vitæ, ecce convertimur ad gentes (Act. XIII). » « Grando et carbones ignis, » ac si dicat: Transierunt nubes, sed quomodo transierunt? clamando, quinando, futurum judicium predicando, ignem ubique mittendo, humana corda fidelis ardore accendendo. Hoc est quod sequitur: « Et intonuit de celo Dominus, » quia apostolica voce docuit gentes, ut ipse ait: « Non enim vos estis qui loquimini, sed spiritus Patris vestri qui loquitur in vobis (Matth. X). » Repetitio. « Et Altissimus dedit vocem suam, » ex qua, ut supra, præcesserunt grandis et carbones ignis.

« Et misit sagittas suas et dissipavit eos. » Quid per sagittas, nisi doctores intelligimus? Mittens igitur Dominus doctores, « dissipavit eos, » id est vitia in eis. « Fulgura multiplicavit, » id est miracula et suæ potentis claritatem. « Et conturbavit eos, » quia quid facerent nesciebant. Ut illi qui dixerunt ad Petrum: « Quid faciemus, viri fratres, » quibus ipse ait: « Penitentiam agite, et baptizetur unusquisque vestrum (Act. II). »

« Et apparuerunt fontes aquarum, » quia ex paucis predicatoribus multi exorti, ubique terrarum orbe prædicare cœperunt. Vel, quia Novum et Vetus Testamentum multarum aquarum sunt fontes, tunc primitus intellecta et manifesta fuerunt. Expositio. « Et revelata sunt fundamenta orbis terrarum; » fundamenta terræ sunt hæc duo testamenta, et apostoli et prophetæ, quia super fundamentum apostolorum et prophetarum fundata est Ecclesia (Ephes. II). Sed quo ordine revelata sunt? Sequitur:

« Ab increpatione tua, Domine, ab inspiratione spiritus iræ tuæ. » Qui dicebas: Nisi penitentiam

egeritis, moriemini. Hic Dominus, inquit Ecclesia, « misit de summo, » quia de seipso. Sed quid misit? misericordiam suam, Salvatorem et propugnatores qui a Patre exiit, et in mundum venit (Joan. XVI). « Et accepit me, et assumpsit me de aqua multis, » quia ex multis populis me constituit, vel, quia ex multis vitis me exteravit, sive, quia ex multis tribulationibus me liberavit. « Eripuit me de inimicis meis fortissimis, » id est, a persecutoribus vel malignis spiritibus. « Ab his qui oderunt me, » Et fortissimi quidem erant, et penitus me odio habebant. « Quoniam confortati sunt super me, » quia, quasi victores, super me confortati sunt, inde fortissimi comprobantur. « Prævenierunt me in die afflictionis meæ, » id est, in tempore quo me afflixerunt invidiis, adulationibus et opprobriis me occupaverunt. « Et factus est Dominus protector meus, » in necessitate probatur amicus.

« Et eluxit me in latitudinem. » Qui enim in latitudinem deducitur, de angustiis trahitur. « Salvum me fecit, quoniam voluit me, » quia amittere noluit, ideo salvum me fecit. « Et retribuere mihi Dominus secundum justitiam meam, » quia justas, inquit, tui, justitiæ meritum recipiam. Repetitio. « Secundum puritatem manuum mearum, » id est, juxta puritatem operum meorum, quæ vitis non sunt admista. « retribuere mihi. » Et hoc merito, « quia evadivi vias Domini, » id est, in mandatis ejus non erravi, « nec imple gressi a Deo meo. » Quid mirum? « Quoniam omnia judicia ejus in conspectu meo, » quia sciebam, inquit, judicia ejus, quibus, secundum opera, merita retribuere. « Et justitias ejus non repelli a me, » quia judicem cognovi, justitiam observavi. « Et ero immaculatus cum eo, » ac si dicat: Et feci, et faciam, et semper ero immaculatus cum eo, qui maculam non habet. « Et ab iniquitate mea observabo, » Nec abs re. Scio enim quoniam « retribuere mihi Dominus, secundum justitiam meam et secundum puritatem manuum mearum, » existentium « in conspectu oculorum ejus; » Honorum namque opera semper in conspectu Dei sunt, malorum autem non respicit, sicut scriptum est: « Respexit Dominus ad maneræ Abel, ad maneræ vero Cain non aspexit (Gen. IV). » Apostrophe.

« Cum sancto sanctus eris. » Tu, inquit, sanctus eris cum sancto, « et innocens cum innocente » habitabis. « Neque enim habitabit juxta te, malignus (Psal. V). » — « Et cum electo electus eris, » prius Ecclesiam elegisti, deinde ipsa elegit te; tu autem electus semper eris cum ea electa, et cum perverso perverteris. »

« Quoniam tu illuminas lucernam meam, Deus meus, illumina tenebras meas. » Quia, inquit, in his quæ scio, me illuminasti; in his quoque quæ ignoro me illumina. Vel quia apostolos illuminasti et perfectos, illumina idiotas et imperfectos. Sive, quia illuminasti justos, illumina et peccatores. « Quoniam in te eripitur a tentatione, » ideo, inquit, te deprecor

et non alium, quia apud te solum a vitiorum tentatione liberabor. « Et in Deo meo transgrediar murum, » id est peccatorum obstaculum, quod ne ad te venire possem, inimicus mihi opposuit. Vel, viam quæ cæteris arduus murus, nimisque difficilis esse videtur, tuo adjutorio suffultus, facile pertransibo.

« Deus meus impolluta via ejus. » Dei commendatio, ac si dicat: Hic Deus meus, non est, sicut cæteri; namque et viæ illius impollutæ sunt, et verba ejus vera. « Eloquia Domini igne examinata, » id est, in ipsis tribulationibus, sunt verba probata, quia non deserit sperantes in se. Hoc est quod sequitur: « Protector est omnium sperantium in se. » Et in eo quidem sperare debemus. « Quoniam quis Deus præter Dominum, aut quis Deus præter Deum nostrum? » Unde ipse ait: « Ego Dominus, et non est amplius, extra me non est Deus (Isa. XLV). » Et iste est ille « Deus qui præcinxit me virtute » id est fide, sp̄e et charitate. « Es posuit immaculatam viam meam, » id est opera mea. « Qui perfecit pedes meos tanquam cervorum, » ad currendam agiles, et qui in honorum operum cursu non cito delibescerent, quique persequantur oculis se ultro inferrent. « Et super excelsa stans me, » id est in celestibus regnis, ubi sanctorum est habitatio. Ideo psalmi graves sunt, quia persona cito mutatur; namque modo in secundam, nunc in tertiam conversus, Domino loquitur, ejusque beneficia enumerat.

« Qui docet manus meas ad prælium. » Justitia namque pax, patientia, cæteraque virtutes, quasi manus nobis sunt, quibus diabolum expugnamus. Unde Apostolus: « Induite vos armaturam Dei (Ephes. VI). » — « Et posuisti arcum æreum brachia mea, » difectio Dei et proximi, duo brachia r̄bis sunt qui Deum et hominem hic amplectuntur quibus etiam quasi forti et insuperabili arcu vitia superamus. « Et dedisti mihi protectionem salutis tuæ, » id est Filii tui. « Et dextera tua suscepit me, » quia mundum in morte jacentem ad se traxit.

« Et disciplina tua correxit me in finem, » id est ad plenum. « Et disciplina tua ipsa me docebit. » Qui enim sacras Scripturas legit, in quibus Dei disciplina continetur, et a vitiis corripitur, et de virtute in virtutem ad finem ire docetur.

« Dilatasti gressus meos subtus me. » Ego, inquit, in arcto persequi vitia coepi, tu autem dilatasti et agiles fecisti pedes meos, vigoremque eis dedisti, ne in tali cursu fatigentur. « Persequar igitur inimicos meos, » id est vitia et malignos spiritus; « et comprehendam illos, » comprehendam et ligabo, ne fugiendo crescant. « Et non convertar donec deficiant, » id est, non cessabo carnem alligere, donec omnes concupiscentiæ interimantur. « Confringam illos, nec poterunt stare, » contra me, sed « cadent subtus pedes meos, » quia bonis operibus mortificantur. Quomodo starent? Ego enim virtute præcinctus sum, illi autem jam supplantati fugiunt et disperduntur. Hoc est quod dicit: « Et præcinxisti me virtute ad

bellum, et supplantasti insurgentes in me subtus me, et inimicos meos dedisti mihi dorsum, » quia in fugam conversis sola posteriora destruimus et vulneramus. Vox capitis.

« Clamaverunt, nec erat qui salvos faceret. » Hucusque Ecclesia, nunc Christus loquitur, et ab eo versa incipit, quo loquendi finem superius fecit, ab hoc videlicet: « Et exaudivit de templo sancto suo vocem meam: » Ego quidem clamavi, inquit, et exaudivit sum; illi autem clamaverunt, « nec exaudivit eos » Dominus. Clamabunt, inquit, ad Dominum, Judæi et peccatores in die judicii, dicentes: « Domine, Domine, aperi nobis (Matth. XXV), » nec erit qui salvos eos faciat, quia Salvatorem non receperunt, nec exaudiet eos Dominus.

B « Et comminuum eos ut pulverem ante faciem venti. » Non salvabo, inquit, sed contritos et comminutos, magno quidem turbine in infernum dejiciam. « Ut lutum platearum delebo eos, » quod cito siccatur, non comparet.

« Eripies me de contradictionibus populi. » Quia alii dicebant: « Bonus est; » alii vero: « Non, sed seducit turbas (Joan. VII). » Vel, de contradicentibus. Unde scriptum est: « Tota die expandi manus meas ad populum non credentem, sed contradicentem mihi (Rom. X). » — « Constitues me in caput gentium, » quia Judæis amissis, gentibus imperabo. « Populus quem non cognovi, servivit mihi, » cognoscere namque Dei, diligere est. Unde peccatoribus dicturus est: « Amen dico vobis, nescio vos (Matth. XXV). » Ut sic dicatur: Populus gentium, quem minime dilexeram, servivit mihi. « In auditu auris obedivit mihi, » quia apostolica voce auditio Evangelio credidit.

« Filii alieni mentiti sunt mihi. » Filii Dei fuerunt Judæi, sed Christum interficientes, filii diaboli facti sunt. « Mentiti sunt, » quia in veritate non permanserunt. « Filii alieni inveterati sunt, » in primi hominis peccato inveterati sunt, quia novum hominem recipere noluerunt. « Et claudicaverunt a semitis suis, » id est a lege et prophetis, sive in suis intellectibus; vel in fide, in uno solo pede nitentes, id est Patrem et non Filium adorantes; vel Vetus et non Novum Testamentum sequentes; sive etiam, D litteram et non spiritum. His enim pedibus graditur Ecclesia.

« Vivit Dominus. » Qui me de illis vindicavit. « Et benedictus Deus meus, et exaltetur Deus salutis meæ; jam demum ad illos perdendum. Apostrophe. « Deus, qui das vindictas mihi. » De iniquis Judæis. « Et subdis populos gentium sub me; » qui es « liberator meus de inimicis meis iracundis, » tu, inquam, qui hoc facis et facies. Qui sequitur:

« Et ab insurgentibus in me exaltabis me. » Quia resurgens celos ascendam. « Et a viro inique eripies me, » id est a prædicto populo. « Propterea consistebor tibi in nationibus, Domine, » id est per meos fideles ubique terrarum te laudabo, et etiam nomini tuo

psalmum dicam, » quia in tuo nomine bona agent. **A** Vox Patris.

« Magnificans salutem regis ejus. » Magnificans, inquit, magnificabo salutem regis ejus, populi supra-dicti, ac si diceret : Quoniam populi solo auris auditu suo regi obediunt, et regis et populi salutem magnificabo. « Et faciens, » faciam « misericordiam christo suo David, » quia die tertia eum a mortuis suscitabo. « Et semini ejus, » id est Ecclesie, mansuræ « usque in sæculum. »

EXPOSITIO PSALMI XVIII.

« Cœli enarrant gloriam Dei, » id est, apostoli annuntiant gentibus nativitatem, resurrectionem, et ascensionem, in quibus Deus glorificatur. Confirmatio.

« Et opera manuum ejus annuntiat firmamentum. » **B** Idem enim est firmamentum, quod et cœlum.

« Dies diei eructat verbum, » id est, Deus Pater misit Filium suum, apostolis. « Et nox nocti indicat scientiam, » id est, Judas Christum Judæis tradidit. Indicavit autem, cum dixit : « Quemcumque osculatus fuero, ipse est, tenete eum (Matth. xxvi). » Aliter : « Dies diei eructat verbum, » id est, doctores annuntiant Evangelium Ecclesie. « Et nox nocti indicat scientiam, » quando hæreticus errorem hæreticis insinuat. Vel etiam, « dies diei eructat verbum, » quando Verbi incarnationem, et altam Scripturarum intelligentiam, sapientibus et perfectis apostoli manifestant. Unde Apostolus ait : « Sapientiam loquimur inter perfectos (I Cor. 1). » — « Et nox nocti indicat scientiam, » quando idem apostoli, qui abyssus erant, et alta profunditas, qualemcumque mediocrem scientiam imperfectis annuntiabant. Sicut scriptum est : « Lac potum deli vobis, non escam (I Cor. 11). »

Non sunt loquelæ neque sermones quorum non audiantur voces eorum. » Quia et omnibus linguis loquebantur, et omnem scientiam prædicabant, debiles parvo lacte cibantes, validos pane. « In omnem terram exivit sonus eorum. » Dixit superius qui prædicarent, et quid et quomodo, nunc autem dicit ubi : Quia in omnem terram exivit illorum prædicatio. Repetitio. « Et in fines orbis terræ verba eorum, » dicentium :

« In sole posuit tabernaculum. » Quia carnem, qua Deo Patri militavit, omnibus visibilem præbuit. Vel tabernaculum suum, id est uterum Virginis; Maria namque *stella maris* interpretatur. Posuit igitur tabernaculum suum in solem, quia de hac stella fecit solem. Omnibus enim hæc margarita proclarius est. « Et ipse tanquam sponsus procedens de thalamo suo, » quia divinitate carni conjuncta, de virginali utero Christus processit. « Exultavit ut gigas ad currendam viam. » De utero, inquit, procedens exultavit, factus ut gigas, fortis et insuperabilis. Sed ad quid exultavit? « ad currendam viam, » id est ad omnes mundanas adversitates tolerandas. Unde ipse ait : « Desiderio desideravi hoc Pascha (Luc xxii). » — « A summo cœlo egressio ejus, » quia a Patre exivit, et venit in mundum (Joan. xvi).

« Et occursum ejus usque ad summum ejus, » quia iterum reliquit mundum, et ivit ad Patrem (ibid.). A summo ad summum est occursum ejus, quia deitate et potentia æqualis est Patri. Unde alibi dicitur : « O sapientia, quæ ex ore Altissimi prodisti, attingens a fine usque ad finem (Sap. viii). » « Nec est qui se abscondat a calore ejus, » cum alii igne spiritus, alii vero igne gehennæ comburantur. Vel, ut quidam volunt, ab aliqua Spiritus sancti gratia cum omnes intellectum habeant et rationem.

« Lex Domini immaculata. » Alia prædicatio apostolorum : Legem Domini custodite, quia lex Dei justos, sanctos et immaculatos vos reddat. « Convertens animas. » Unde et quo? ab iniquitate ad justitiam. « Testimonium Domini fidele, » ideoque tenendum est. Fidele quidem, quia non mentitur. Sunt autem testimonia Domini : « Date et dabitur vobis, dimittite et dimittetur vobis (Luc. vi), » et similia.

« Sapientiam præcepit parvulis, » id est humilibus, unde scriptum est : « Sinite parvulos venire ad me, talium est enim regnum cœlorum (Marc. x). » Et alibi : « Quia absconditi hæc a sapientibus et prudentibus, et revelasti ea parvulis (Luc. x). » — « Justitiam Domini rectæ, » quia « reddet unicuique juxta opera sua (Rom. 11). » — « Lætificantes corda, » bonorum. « Præceptum Domini, » id est Novum Testamentum lucidum; quod nullo velamine tegitur. « Illuminas oculos, » cordis videlicet. « Timor Domini sanctus, » quia sanctos facit, ideoque timendus est. « Initium sapientiæ timor Domini (Psal. cx). » — « Permanens in sæculum sæculi, » quia cum dilectione fit, quæ semper erit.

« Judicia Domini, vera, justificata in semetipsa. » Non ab alio. Nam quia naturaliter justus est Deus, naturaliter justa sunt judicia ejus. « Desiderabilia super aurum, et lapidem pretiosum multum, » id est, in omnibus sæcularibus divitiis, præferenda sunt judicia Dei. « Et dulciora super mel et favum, » quia ad ineffabilem delectationem atque dulcedinem sanctos perducunt. Sed quibus sunt dulcia? sanctis quidem. Unde hoc? « Et enim servus tuus custoditea, » ac si dicat : Nisi dulcia quidem essent, sancti tui ea non custodirent. « In custodiendis illis retributio multa. » — « Si custodieritis, inquit Dominus, præcepta mea, manebitis in mea dilectione (Joan. xv), » qua major retributio esse non potest.

« Delicta quis intelligit? » Quis se, inquit, peccatorem esse cognoscit? quis sua peccata Domino confitetur, nisi ille qui dicit : « Ab occultis meis munda me, Domine, » id est ab his quæ in secreto cordis, vel alio nesciente, peregi? Et ab alienis parce servo tuo, id est ab his quæ publice sunt, vel quæ nondum feci.

« Si mei non fuerint dominati tunc immaculatus ero. » Si, inquit, ista peccata non fuerint mei dominati. Tunc enim nostra sunt peccata, quando ab eis dominati et devicti fuerimus, aliter essent aliena. Tunc immaculatus ero, « et emundabor a delictis maximo, » quod est superbia, quæ etiam in lone actis

cavenda est. « Et erunt ut complacent eloquia oris mei. » Si, inquit, peccatis mundatus fuero, tunc mea eloquia talia erunt quæ tibi placere possint, quia « non est speciosa laus in ore peccatoris (Eccli. xv.) » — « Et meditatio cordis mei, » postea semper erit in conspectu tuo, Domine, adiutor meus et redemptor meus.

EXPOSITIO PSALMI XIX.

« Exaudiat te Dominus in die tribulationis. » Vox Prophetæ: Veni, Christe, venisti Salvator, vadis pro nobis ad immolandum, homo es, auxilio indiges, deprecare Patrem, et Dominus exaudiet te in die tribulationis, id est in tempore passionis. « Protegat te nomen Dei Jacob. » Quia tu in nomine Domini venisti. Unde ipse ait: « Ego a meipso non loquor (Joan. xiv.) ».

« Mittat tibi auxilium de sancto, » id est de seipso. « Et de Sion tueatur te. » Sion, specula interpretatur. Significat autem, et Ecclesiam, et cœlestem Jerusalem. Et de Sion tueatur te, id est de excelsa cœlorum specula, in qua residet te defendat.

« Memor sit omnis » et universalis « sacrificii tui, » quia pro omnium salute oblatum est.

« Et holocaustum tuum pingue fiat, » id est lætum et acceptabile. Vel pingue fiat, hoc est omnes in te credentes redimat et salvet, sive Judæi fuerint, sive gentiles.

« Tribuat tibi secundum eorum tuum, » id est desiderium tuum, et voluntatem tuam. « Et omne consilium tuum confirmet. » Petat aliquis consilium a Christo: « Magister, quid faciendo vitam æternam possidebo? Diliges, inquit, Dominum Deum tuum ex toto corde tuo, et proximum tuum, sicut teipsum (Luc. x.) » Hoc est consilium Christi, quod in pluribus quidem adeo confirmatum est ut pro Dei dilectione morentur.

« Lætabor in salutarum tuo. » Ideo, inquit, Propheta, tibi salutem deprecor, quia ei ego, et cæteri, qui tuum adventum expectamus de tua salute lætabor. Hanc autem et transitive et intransitive intelligere possumus. « Et in nomine Domini Dei nostri magnificabimur, » quia « quicumque invocaverit nomen Domini, salvus erit (Act. ii), » vel per nomen Christi, quia Christiani vocabimur.

« Impleat te Dominus omnes petitiones tuas. » Audi petitiones Filii: « Clarifica me, Pater, apud te metipsum. » Cui Pater: « Clarificavi, inquit, et iterum clarificabo (Joan. xii.) » Itemque: « Pater, serva eos quos mihi dedisti (Joan. xvii.) » Hæ autem petitiones sunt impletæ, quia et ipse est clarificatus, et isti conservati.

« Nunc cognovi quoniam salvum fecit Dominus christum suum. » Providens, per Spiritum sanctum, resurrectionem et ascensionem. Et præterito pro futuro utitur. « Exaudiet illum de cœlo sancto suo, » id est mittet illi auxilium de sancto.

« In potentatibus salus dexteræ ejus. » Quia et per hanc omnes gentes credent, « et mors illi ultra non

A dominabitur. Eum enim, qui vult vivere, non morietur.

« Illi in cursum, et in a signa, » inquit, in divinis sacralibus ministeriis et in fortuna quæ in rebus describitur dignior est, præ cæteris populis.

« Nos autem in nomine Domini et in virtute eius, » per Dominum nostrum et in virtute eius semper dicentes.

« Ipsi obligati sunt, et occiderunt. » Ubi et divitiis, sæculique honoribus et temporibus. Et ideo in penam et in mortem cadunt. « Nos autem surreximus, » ab infidelitate, de limbo profecti, erecti sumus, » ad cœlestia et divina contemplationem ea quæ sursum sunt, aspicientes.

B « Domine, salvum fac regem nostrum, et exaudi nos in die qua invocaverimus te, » in nomine ipsius, quia ipse ait: « Quodcumque petieritis Patrem in nomine meo, det vobis (Joan. xv.) ».

EXPOSITIO PSALMI XX.

VOX PROPHETÆ.

« Domine, in virtute tua lætabitur rex, » id est, in divina virtute qua diabolum superavit. « Et super salutare tuo exultavit vehementer, » id est de salute sibi vel suis per se attributa. « Desiderium cordis ejus tribuisti ei, » quia super velle suum resurrexit, infernum spoliavit, et mundum redemit. « Et voluntate labiorum ejus non fraudasti eum, » labia Dei; prophetæ et apostoli sunt; volebant prophetæ, ut Christus carnem sumeret eosque de inferno eriperet; apostoli vero resurrectionem desiderabant. Hæc omnia facta sunt.

« Quoniam prævenisti eum in benedictionibus dulcedinis. » Ac si dicat: Omnes ejus voluntates contempsisti, quia multum et ultra omnes dilexisti; dilexisti quidem, quia in benedictionibus illum prævenisti. Prius enim quam homo fieret ab omnibus patriarchis et prophetis benedictus est. « Posuisti in capite ejus coronam de lapide pretioso. » Diabulum quidem vicit, regnum abstulit, cœlos coronatus ascendit. Ecclesiam autem coronam vocavit, quia apostoli, martyres, confessores, virgines et episcopi in ea fulgent quasi lapides pretiosi.

« Vitam petisti a te, » id est resurrectionem. « Et tribuisti ei longitudinem dierum in sæculum sæculi, » quia quod mortuus est peccato mortuus est semel; quod autem vivit, vivit Deo (Rom. vi.) — « Magna est gloria ejus in salutare tuo. » Magna est, inquit, gloria in te, quia resurrexit, cœlos ascendit, et a dextris tuis sedet. « Gloriam et magnum decorem imposuisti super eum. » Gloriosos et decoros super eum qui Ecclesiæ est fundamentum ædificasti; fundamentum enim aliud, ut ait Apostolus, nemo potest ponere, præter Christum (I. Cor. iii.). Vel gloriam, quia resurrexit. Honore autem, quia ab omnibus honoratur.

« Quoniam dabis eum in benedictionem in sæculum sæculi. » Et hoc, inquit, scio quia ab omnibus

honorabitur et venerabitur, quia in æternum omnes cum benedicent. Nulla namque dies est, in qua in Ecclesia Dominus Deus Israel, et benedictus qui venit in nomine Domini non decantatur. Vel, dabis eum gentibus in benedictionem, quia « in eo benedicentur omnes gentes (Gal. iii). » — « Lætificabis eum in gaudio cum vultu tuo. » Lætabitur Christus in die iudicii, cum vultus et gloria Dei, quam in se credentibus promisit, Ecclesie manifestabitur. « Quoniam rex speravit in Domino. » Merito, inquit, eum, lætificabis, quoniam in te speravit, secundum humanitatem.

« Et in misericordia Altissimi non commovebitur, » quia nunquam sine misericordia est, vel erit.

« Inveniatur manus tua omnibus inimicis tuis. » Ille convertit se, ad ipsum regem, atque ita fatur : Inveniatur, o rex, virtus, potentia, et majestas tua ab his qui te humilem recipere noluerunt. Vel etiam, inveniatur et cognoscant, et te Deum esse credant. Repetitio. « Dextera tua inveniatur omnes qui te oderunt, » ad salvandum vel perdendum. « Pones eos ut cibus ignis, » quia æterno comburentur igne. Quædo? « In tempore vultus tui, » id est in die iudicii, cum facie ad faciem eum videbunt, et tunc revelabitur vultus et gloria Domini, « et videbit omnis caro salutare Dei (Luc. iii). » — « Dominus in ira sua conturbabit eos, » dicens : « Ite, maledicti, in ignem æternum (Math. xxv). » Ignis autem quid faciet? Vis audire quid? « Et devorabit eos ignis. »

« Fructum eorum de terra perdes. » Quia cum operibus suis eos destruet. Vel imitatores illorum a consortio sanctorum et a terra viventium separabit. Confirmatio. « Et semen eorum a filiis hominum, » id est a sanctis. Et merito. « Quoniam declinaverunt in te mala. » Quæ sibi videlicet futura videbant, neque occidere maluerunt quam locum et gentem amittere. Vel in te mala declinaverunt, quia omnem furorem, omnemque nequitiam suam te crucifigendo tibi ingesserunt. Vel quia mortem et poenam, quam primus homo promeruit, te pati et solvere compulerunt. « Cogitaverunt consilia quæ non potuerunt stabilire, » cogitaverunt enim nomen tuum de terra auferre, et sepulcrum, ne forte resurgeres custodire. Hoc autem non potuerunt stabilire, quia et resurrexisti, et nomen tuum ubique manifestatur. Unde scio quia « pones eos deorsum, » id est in fugam, ut neque respiscant neque salventur. Vel dorsum, ut in omnibus sint subjecti. Vel dorsum, ut sola terrena et transitoria diligant.

« In reliquiis tuis preparabis vultum eorum. » Quia ad ea quæ tu omnino derelinquis, et non vis, illi preparati et voluntarii sunt. Quod enim tu vis illi nolunt. Aliter. In reliquiis tuis preparabis vultum eorum. Quia Elias et Enoch, quos Dominus ad prælaudandum cum Antichristo, vivos reliquit, errorem et maculas a vultibus eorum abstergent, et Ecclesie conjungent, quæ nec maculam habet, nec rugam. Et ut hoc fiat.

« Exaltare, Domine, in virtute tua, » id est re-

surge, et mane in æqualitate Patris. Vel ostende potentiam et majestatem, qui prius venisti in humilitate. Nos autem « cantabimus, et psallemus virtutes tuas. »

EXPOSITIO PSALMI XXI.

« Deus, Deus meus, respice in me. » Vox Domini hominis in cruce pendentis. Respice, inquit, Pater, et vide humilitatem meam; respice quæ, et quanta in cui obedientiam mundique redemptionem mala patiar, respice Filium tuum in cruce pendentem, respice clavos, respice coronam, respice servos in Dominum insultantes. « Quare me dereliquisti? » Non quid Pater derelinquere Filium potuit? Nonne semper Filius est in Patre, et Pater in Filio est? Utique. Quomodo eum dereliquit? Ipsemet dicat, qui solus verax est, cui maxime credendum est. « Longe a salute mea. » Audis quid dicit. Se derelictum conquirebatur, salutem superius postulabat; hoc enim prædicta verba sonare videntur. Nunc autem, superius factam orationem a sua salute longe esse dicit. Quid igitur erat quod postulabat, quandoquidem non sibi salutem quærebat? Sequitur : « Verba delictorum meorum. » Ac si dicat : Quod me derelictum dico, quod salutem deprecor, non mereo, sed hæc verba delictorum meorum sunt, id est præ delictis meorum.

« Deus meus, clamabo per diem, et non exaudies. » Quasi dicat vere meos dereliquisse videris, quoniam clamantes eos non exaudis. « Deus, clamabo per diem et noctem, » id est mei sine intermissione omni tempore clamabunt. « Et non exaudies. » Vel clamabant per diem, id est pro prosperitate amissa, ut ea rehabetur, et non exaudies. « Et nocte, » id est, pro imminente adversitate, ut ab ea liberentur, « et non exaudies. Et non ad insipientiam mihi. » Quod non exaudiuntur, inquit, hoc non ad insipientiam, sed ad maximam sapientiam eis continget, quia, dum hujus sæculi prospera petentes non exaudiuntur, sciunt se in mundanis quidem et transitoriis, vitæque hujus blanditiis tibi placere non posse. Itemque, dum pro adversitate, ut ab ea liberentur, oraverint, et non exaudies. Per multas quidem tribulationes sese in regnum cælorum oportere intrare (Act. xiv) cognoscent, quod solum est sapere.

« Tu autem in Sancto habitas, laus Israel. » Quia superius dixit, quare me dereliquisti, me in hujus verbi ambiguitate qui, erraret? Adjecti : Tu autem in Sancto habitas : Non me, inquit dereliquisti, ut Judæi putabant, dicentes : « Deus dereliquit eum, (Psal. lxx). » Sed semper mecum fuisti, a quo nihil indeitate differs. « Laus Israel, » id est, quem laudat, vel per quem laudatur Ecclesia. « In te speraverunt patres nostri, » patriarchæ et prophetæ : « speraverunt et liberasti eos » ab inimicis et adversariis suis. « Ad te clamaverunt, in tempore tribulationis, et salvi facti sunt; in te speraverunt, et non sunt confusi. »

« Ego autem sum vermis, et non homo, » id est villis et despectibilis. Quid enim verme villis? Aliter : Illos salvasti qui in peccatis nati fuerunt; ego autem, qui vermis sum, et non simpliciter homo, sum. Ex-

ctus et opprobrium hominum et abjectio plebis. » Ut enim vermis ex solo ligno sine patre nascitur, ita et Christus ex sola Virgine, sine virili semine natus est. Unde Isaias ait: « Noli timere, vermis Jacob (Isa. xli). » Opprobrium hominum factus est, propter crucem et spinam coronam. Et abjectio plebis, quia Barabbam elegerunt. Omnes videntes me deriserunt me, dicentes: « Vah, qui destruis templum Dei, » et: « Si Filius Dei es, descende nunc de cruce (Marc. xv). » — Locuti sunt labiis, » id est cogitaverunt et locuti sunt nequitiam, » et moverunt caput, » quia praterentes illudabant ei, moventes capita sua. Vel moverunt caput, quia Christum respuerunt; et sibi illud caput fecerunt, diabolum scilicet, vel Cæsarem. « Speravit in Domino, eripiat eum, » de manibus nostris. « Salvum faciat, quoniam vult, eum, » ut ipse dicit. Ironice de Christo dicebant Judæi; et verum tamen dicebant.

« Quoniam tu es qui extraxisti me de ventre. » Extraxit quidem, quia contra legem nature de vaginali utero eum deduxit. Vel de Synagoga eum extraxit; quæ turpitudinis et iniquitatis est reconditio, et Ecclesie conjuncti, in qua cœlestes thesauri reponuntur. « Spes mea ab uberibus matris mee, » id est, ex quo homo fui; prius enim quam homo fuisset, in nullo se majore sperare poterat. « In te projectus sum ex utero, » id est, in tuam tutelam, ex quo ex utero processi; a divinitate namque creabatur humanitas. « De ventre matris mee, Deus meus es tu, » et ideo « ne discesseris a me, » quia semper mecum eris. Quod oportet, « quoniam tribulatio proxima est. » Unde in Evangelio: « Surgite, amicus, ecce appropinquavit qui me tradet (Matth. xxvi). » — « Et non est qui adjuvet, » neque angelus, neque homo, nisi tu solus.

« Circumdederunt me vituli multi. » Judæi pingues, luxuriantes; iadomita cervicia, « tauri pingues obsederunt me. » Anna et Caiphas, ceterique majores, tauri quidem, quia superbi; pingues autem, quia malitia pleni erant. « Aperuerunt super me os suum, » palam et alta voce me blasphemantes. Vel, os suum, id est intentionem et affectum, quo me occiderunt. « Sicut leo rapieas, et rugieus, sicut aqua effusus sum, » ad totius videlicet gentis purgationem. Quia sanguine ejus mundati sumus. Sicut aqua effusa ante ad ruinam et mortem multorum; aqua enim effusa, pedibus habentibus, homines multoties cadere facit. Vel, sicut aqua effusa, quia doctrina Evangelii, a me quasi ab uno fonte procedens, ubique terrarum sicca gentium corda germinare facit. « Et dispersa sunt omnia ossa mea. » Ossa Christi apostoli sunt, quibus corpus ejus, quod est Ecclesia, sustinetur et roboratur. Hæc autem dispersa sunt quia, « relicto eo, omnes fugerunt (Marc. xiv). » Vel etiam dispersi sunt ad predicandum.

« Factum est cor meum tanquam cera liquecens. » Pro mortis dolore intelligi potest, quia dixit: « Tristis est anima mea usque ad mortem (Matth. xxvi). » Vel, cor Christi apostoli sunt: venter ejus, Ecclesia.

Apostoli autem in medio Ecclesie quasi cera liquecens erant, quia alios illuminabant, et seipso juvenis et orationibus affligebant, et ab impiis tribulabantur. Vel cor suum, id est tota Ecclesia, quam pro omnibus dilexit; cui suum consilium dedit, quam divina sapientia implevit, prius lapidea et dura, nunc est humilis et pia, omnique misericordia plena.

« Aruit tanquam testa virtus mea. » Quia prius mortalis et corruptibilis erat, postea vero immortalis et incorruptibilis factus est. Vel etiam aruit, quia se mortuum et sine vigore ostendit, neque se ipsum defendit, qui aliis auxiliari solebat. « Et lingua mea adhesit faucibus meis. » Quia « quasi ovis ad occisionem ductus est, et non aperuit os suum (Isa. liii). » — « Et in pulverem mortis deduxisti me, » id est in locum sepulture, vel in infernum. « Quoniam circumdederunt me canes multi, » id est Judæi sine causa latrantes, neque a pègrinis latrones decernentes quique Barabbam latronem congaudebant, et contra me custodem et amicum latrabant. « Consilium malignantium » Judæorum « obsedit me. Foderunt manus meas et pedes meos, » hoc ad litteram. « Dimiserunt omnia ossa mea, » id est innumerabilia fecerunt, me in cruce extenso. Vel omnia ossa mea numeraverunt, quia numerantes discipulos, dixerunt: Tot sunt, videte ut omnes capiantur.

« Ipsi vero consideraverunt et insperaverunt me. » Idem ipsi, et non mutati ab iniquitatis proposito, considerabant qualis essem, et solum corpus videntes, parum hominem esse putabant. « Diviserunt sibi vestimenta mea, » secundum litteram. « Et super vestem meam miserunt sortem. » Quod autem vestimenta diviserunt, snam discordiam et errorem regnique divisionem significabant. Quod vero inconsutilem et mellorem vestem non diviserunt, Ecclesie concordiam significabant, quæ macula caret et ruga. « Tu autem, Domine, ne elongaveris auxilium tuum a me, » quia die tertia resurgam. « Ad defensionem meam aspice, » ne nisi inimici prævaleant.

« Erue a frames, Deus, animam meam. » Erue, inquit, animam meam, vel sanctam Ecclesiam, pro dilectione quam erga me habet, a frames, a morte, a diabolo; ab insidiis hæreticorum. « Et de manu canis unicum meam, » anima ejus unica, quia sola sine peccato est; Ecclesia unica, quia sola credit. Canis inferus intelligitur, qui more canino avide cuncta vorat. Vel, erue de manu canis, id est potestate Judæi populi sine causa latrantis.

« Salva me ex ore leonis. » Per leonem, eundem populum significamus qui omnibus nequitia præeminet. « Et a cornibus unicornium humilitatem meam. » Unicornis erat populus Judaicus, quia solus sine cornu erigebatur, id est de lege et testamento superbiebat, quo ceteras gentes ventilabat atque vincebat. Quod si feceris, « Narrabo nomen tuum fratribus meis. » Hoc fecit Christus post resurrectionem, quia apostolorum sensus aperuit, ut Scripturas

intelligerent (*Luc. xii*). « In medio Ecclesie laudabte, » quia in omnem terram apostolos prædicare mittam. Vel, in congregatione apostolorum laudabte, quæ est primitiva Ecclesia, dicens : « Qui timetis Dominum laudate eum ; » vos, inquit, apostoli, laudate Dominum, qui eum timetis. « Universum semen Jacob, glorificate eum. » Jacob, qui vitiorum supplantator, Ecclesiam significat, quæ quotidie penitendo diabolum supplantat. Universum autem semen Ecclesie, apostoli sunt, quia ex his, quasi a paucis granis exorta, totum mundum implevit. Hi autem glorificaverunt Dominum, quia ubique eum prædicaverunt. « Timete eum, omne semen Israel, » idem est Israel semen quod semen Jacob. « Quoniam non sprevis neque desepit deprecationem pauperis, » cuius pauperis? de quo scriptum est : « Qui, cum omnium dives esset, pro nobis pauper factus est (*I Cor. viii*). » — « Nec avertit faciem suam a me, et cum clamarem ad eum exaudivit me. » Hic evidentissime apparet quoniam non de se superius dixit: Deus meus, clamabo per diem, et non exaudies; contraria enim sunt exaudiri, et non exaudiri. Hic enim se exauditum dicit : ibi vero non exaudies.

« Apud te laus mea in Ecclesia magna, » Mutatio personæ, quod ego, inquit, in magna et universali Ecclesia laudor, a te est. Vel, laus quæ in Ecclesia est, de te quidem fit. Unde Apostolus : « Qui gloriatur in Domino gloriatus (*I Cor. x*). » — « Vota mea reddam in conspectu timentium eum. » Nunc, inquit, in conspectu Judæorum oblatum sum, dehinc autem in conspectu sanctorum qui Deum timent, in Ecclesia quotidie immolabor. « Edent pauperes, et saturabuntur, » de quibus dicitur : « Beati pauperes spiritu (*Math. v*). » Hi pauperes edent corpus Christi, et saturabuntur pane, neque amplius famem patientur. « Et laudabunt Dominum qui requirunt eum. Vivent corda eorum in sæculum sæculi, » quia vivum panem comedent, idcirco in æternum vivent ; unde etiam dictum est : « Nisi manducaveritis carnem Filii hominis, non habebitis vitam in vobis (*Joan. vi*). » « Reminiscantur et convertentur ad Dominum. » Obliti, inquit, diaboli, reminiscantur Domini, cuius per lignum vetitum obliti fuerant. Et convertentur ad Dominum, relictis vitis, « universæ fines terræ. » « Et adorabunt in conspectu ejus universæ familie gentium, » quia in nomine Jesu omne genu flectetur (*Phil. ii*). « Quoniam Domini est regnum, » quia, devicto diabolo, regnum accepit. « Et ipse dominabitur omnium gentium. »

« Manducaverunt et adoraverunt omnes pingues terræ. » De supradicto, inquit, sacrificio, manducabunt omnes sancti, qui montes sunt coagulati et pingues. Et adorabunt Dominum.

« In conspectu ejus cadent omnes qui descendunt in terram. » Nullus enim nascitur, nullus in hunc mundum venit, nullus in terram cadit qui aliquo tempore Deum non adoret; vel, omnes qui a superbia elatione in humilitatem et Ecclesiam descendunt, in conspectu Domini simpliciter cadunt; sive omnes

qui in terram descendunt, qui sola terrena concupiscunt, qui cælestia non contemplantur, in conspectu Domini, et eo vidente, in die judicii in infernum cadent. « Et anima mea illi vivet, » quam Judæi mortuam esse putabant. Vel anima mea, id est Ecclesia, pro qua passus sum, quia omnia quæ habet homo dabit pro anima sua; nihil enim hominis habuit Christus quod pro Ecclesia non dedit. Illi vivet, quia, non sua quæret, sed quæ Jesu Christi, quæ omnibus sunt ad salutem. Repetitio. « Et semen meum serviet ipsi, » id est, filiis promissionis.

« Annuntiabitur Domino generatio ventura. » Namque, etsi apostoli prædicarent, sibi tamen vel seipsos non prædicabant, sed Dominum et Domino Evangelium nuntiabant. Sive generatio per fidem et baptismum ventura Domino annuntiabitur, et decelbitur ab apostolis. Confirmatio. « Et annuntiabunt cœli, » id est apostoli, « justitiam ejus. » Quibus? « populo qui nascetur, » et fonte baptismatis regenerabitur. « Quem fecit Dominus » esse suum, et ante sæcula prædestinavit.

EXPOSITIO PSALMI XXII.

« Dominus regit me. » Vox Ecclesie : Hactenus, inquit, dum diabolus regnavit, misera fui, omnibus indigens; nunc autem, eo devicto, quia Dominus regnat, qui dives est, et omniam copiosus, « nihil mihi deerit. In loco pascuæ ibi me collocavit, » quo, inquit, modo mihi aliquid deesse poterit, cum in loco pascuæ, inque omnibus divitiis suis collocata? In Ecclesia enim, et Novum et Vetus Testamentum est, et Deus ipse qui est panis vivus, quibus sanctorum animæ reficiuntur. « Super aqua refectionis educavit me, » quia divina sapientia pascitur Ecclesia. Unde dicitur : « Omnes sitiennes, venite ad aquam (*Isa. lv*). » Vel super aqua refectionis, id est in baptismo abluendo peccata. « Animam meam convertit. » Ad se, inquit, convertit animam meam, quæ pondere peccati gravata erat.

« Deduxit me super semitas justitiæ. » Super somitas me deduxit, per quas ad cælestia justii gradiuntur. « Propter nomen suum, » non ex meis meritis, ideoque jam nihil timeo. « Si enim Deus pro nobis, quis contra nos? » (*Rom. viii*). « Nam, et si ambulavero in medio umbræ mortis, non timebo mala. » Quamvis, inquit, ingerantur mihi passionis mortis, quæ aliud non sunt quam mortis umbra, cum non mortem, sed potius vitam præstant, tamen nihil timebo : vel per umbram mortis, id est per medios peccatores, quibus mors et diabolus præeminet. « Quoniam tu mecum es, » sicut scriptum est : « Ecce ego vobiscum sum omnibus diebus usque ad consummationem sæculi (*Math. xxviii*). »

« Virga tua et baculus tuus, ipsa me consolata sunt. » Per virgam regimen et sceptrum, per baculum autem sustentationem et adjutorium intelligimus. Ergo quia Dominus regit et sustentat defenditque Ecclesiam, nullum timet inimicum tanto adjutore consolata. Passumus autem, per virgam et baculum, discipline correctionem intelligere.

« Impinguasti in oleo caput meum. » Per caput A mentem, per oleum vero sancti Spiritus gratiam, vel misericordiam, figuramus, ut sic dicat : Impinguasti in oleo caput meum, quia in tua misericordia, vel sancti Spiritus gratia, mentem lætificasti. « Et calix tuus inebrians quam præclarus est ! » Calix Dei divinæ Scripturæ intelligitur. His autem spirituatus viri inebriantur : qui enim patrem et matrem fugit, domumque propriam, aurum, argentum, agros et vineas dereliquit, et vilissimis indutus vestimentis in eremum fugit, nonne ebrius his esse videtur ? Hoc enim multi sanctorum fecerunt, tali calice inebriati.

« Et misericordia tua subsequetur me. » Subsequitur nos misericordia Dei, quasi custos et pastor, ne a lupo et diabolo rapiamur. « Omnibus diebus vitæ meæ, » id est, usque ad sæculi consummationem. Et hoc ideo fit, « ut inhabitem in domo Domini, » id est in cœlesti Jerusalem. « In longitudinem dierum. » Quamdiu, inquit, super me diabolus regnavit, cum eo quidem habitavi in inferno; nunc autem quia « Dominus regit me », in admirabili domo sua in æternum manebo.

EXPOSITIO PSALMI XXIII.

« Domini est terra et plenitudo ejus. » Dominus, inquit Ecclesia, rex est, ipse regnet; sua est terra, nullus in terreno regimine gloriatur. Vel, « Domini est terra, » id est, caro humana in baptismo innovata, quia jam « non regnat peccatum in nostro mortali corpore (Rom. vi.) » — « Orbis terrarum et universi qui habitant in eo, » id est totus mundus cum habitatoribus suis. Vel, Domini est terra, id est, universalis Ecclesia, quæ, quasi in medio maris posita, undique adversitatibus concutitur. « Quia ipse super maria fundavit eum. » Super maria fundata est Ecclesia, quia juxta amaras hujus sæculi fluctuationes aita est. Sive, super maria, et non sub mari fundata est; quia nullis impiorum tormentis superatur. Vel, quia non ei vitia, sed ipsa vitiis dominatur. « Et super flumina præparavit eam. » Præparavit utique Dominus Ecclesiam super flumina, quia super multos populos doctores constituit et episcopos. Possumus etiam, per maria et flumina, prophetas et apostolos intelligere, qui Ecclesiæ sunt fundamentum.

« Quis ascendet in montem Domini ? » Constituta est Ecclesia, præparatus est mons domus Domini in vertice montium. Sed quis, inquit, in hunc montem ascendet ? Quis se Ecclesiæ associabit ? « Aut quis, (postquam ascenderit), stabit in loco sancto ejus ? » Ascendere namque iustus est; stare autem, prudentem et perfectorem. Ascendit enim Judas, sed minime stetit. Ascenderunt multi alii, sed conversi abierunt retrorsum. Quis igitur stabit ? Sequimur :

« Innocens manibus, et mundo corde, » id est, qui neque speratur neque cogitat mala : in manibus enim, opera; in corde autem, cogitationes intelligimus. « Qui non accepit in vanum animam suam, » baptismatis fonte purgatam. In vanum namque animam puram recipit, qui eam postea vitis commu-

culat. « Nec juravit in dolo proximo suo, » quomodo eum decipere posset. Hic qui talis est ? Accipiet benedictionem a Domino, » quia inter illos erit quibus in die iudicii diciturus est Dominus : « Venite, benedicti Patris mei (Matth. xxv.) » — « Es misericordiam a Deo, salutari suo; » quia misericors fuit, misericordiam invenit. « Hæc est generatio quærentium Dominum. » Ex talibus, inquit, constituitur Ecclesia; hi sunt qui Dominum quærent, qui faciem Dei Jacob videre cupiunt. Diapsalma.

« Attollite portas, principes, vestras. » Unusquisque homo quinque portas habet; habet enim visum, auditum, gustum, odoratum, et tactum. Hæc autem portæ, nisi singulis virtutibus, quasi singulis custodibus, custodiantur, per eas diabolus frequenter ingreditur et regreditur : sed, quoniam prædicta generatio jam Dominum quærit, et diabolus et ejus portæ ab hominibus fugerunt, portæque æternales levatæ sunt, quia soli æterno Regi prædicti sensus aperiantur. Aliter. Postquam primum hominem de paradiso antiquus hostis extraxit, quibus in infernum prorumperet, portas ei aperuit : alii enim per avaritiam, alii per superbiam, alii per luxuriam mortem et pœnam ingrediuntur : hæc sunt illæ portæ quas malignus spiritus nobis aperuit; hæc sunt, quæ hic auferri præcipiuntur. « Et elevamini, portæ æternales, » fides, spes, charitas, cæteræque virtutes, quæ æterni regni januæ sunt, unde et æternales dicimus. Hæc autem apertæ sunt, quia per has, et Deus in nos, et in cœlestem patriam nos introducitur. Itemque. « Tollite portas, principes, vestras, » id est, vos, maligni spiritus, auferite potestatem et retinacula, quibus hactenus in inferno sanctos detinuitis; vos autem, patriarchæ et prophætæ, æternales portæ, elevamini, cœlos ascendite. « Et introibit rex gloriæ » vobiscum in gloriam.

« Quis est iste rex gloriæ ? » Vis audire qualis ? « Dominus » qui omnibus dominatur, « fortis » quia diabolum vicit, « potens, » imo et omnipotens. Sed ubi potens ? « in prælio, » ubi quales fuerint vires ejusque manifestantur.

EXPOSITIO PSALMI XXIV.

« Ad te, Domine, levavi animam meam. » Vox D Ecclesiæ. Tunc ad Dominum animam elevamus, quando in bonis operibus perseveramus. Recipere, inquit, Domine, animam meam, quam ad te elevavi, tibi que obtuli. « Deus meus, in te confido, » non in me, non in homine, non in meis viribus, sed in te confido. Ideoque, « non erubescam, » sicut illi qui idola coluerunt, de quibus dicitur : « Quem igitur fructum habuistis in illis in quibus nunc erubescitis ? » (Rom. vi.)

« Neque irrideant me inimici mei. » Irridebant namque gentiles sanctos, et idola sua digito monstrantes dicebant, dicentes : Ubi est Deus vestrum quem creditis, quem exspectatis, et hoc frustra ? « Et enim universi qui te exspectant non confundentur. Confundantur omnes iniqua agentes supervacue. » Omnes quidem inique agunt. non tamen omnes sta-

pervacue. Qui enim mentitur, inique agit. « Omnis autem homo mendax (Rom. 11). » Omnis igitur homo inique agit. Ergone omnes confundentur? Absit! Quis igitur? Qui hæc supervacue quidem agit, id est, qui in malo perseverat.

« Vias tuas, Domine, demonstra mihi. » Quia, inquit, inique agens peribit, monstra mihi vias tuas, ne erroris via deceptus, ego quoque confundar et peream. « Et semitas tuas edoce me. » Vias dixi, nunc autem semitas voco, quia « arcta via est quæ ducit ad vitam (Math. vii). »

« Dirige me in veritate tua. » Tu, inquit, rectus et verax es, ego autem mendax et tortuosus; dirige me ergo, Domine, ut secundum veritatem tuam incedere valeam; edoce me evitare malum et eligere bonum. « Quia tu es, Deus, salvator meus, et quia te sustinui tota die. » Te ex antiquis temporibus in mundum venturum esse prophetæ prædixerant, te; Christo, exspectavi. Tu, me dirige et dece.

« Reminiscere miserationum tuarum, et misericordiarum tuarum quæ a sæculo sunt. » Semper, inquit, misericors fulsti, et adeo misericors ut carnem sumeres et crucem pro nobis subires. Hujus igitur tantæ misericordiæ ne obliviscaris.

« Delicta juventutis meæ, » quæ per ignorantiam commisi, « et ignorantias meas ne memineris. Secundum misericordiam tuam memento mei, » quia merita nulla sunt, « propter bonitatem tuam, Domine. Dulcis et rectus Dominus. » Dulcis quidem, quia felle et amaritudinæ caret, vel quia omnibus bona promittit. Rectus autem, quia, « reddet unicuique juxta opera sua (Rom. 11). » — « Propter hæc legem dabit delinquentibus. » In via mandatorum tuorum positus sumus, per hoc iter ambulare debemus. Multi tamen, deviantes et per vitiorum prærupta se præcipitantes, delinquant. Sed, quia Dominus noster dulcis est et rectus, in hac via delinquentibus legem dedit dulcissimam. Hæc enim lex delinquentibus attributa est, ut pœniteant, convertantur et salventur. « Diriget mansuetos in judicio, » eum, inquit, in judicio univèrsali mansuetis annuntian-dum fuerit, eos ad se Dominus diriget. Sive, illi qui cum in hoc sæculo ab infidelibus injuste judicantur, in patientia et mansuetudine tamen persistunt, nec adversitatibus franguntur, recto itinere ad Dominum vadunt. Dirigit etiam mansuetos in judicio, quia recte judicandi eis tribuit discretionem. « Docebit suites vias suas, » quibus ad se pervenire possint. Sed quæ sunt viæ ejus? Sequitur:

« Universe viæ Domini, misericordia et veritas. » Nullus enim a Deo eligitur, nisi vel sola misericordia, ut Jacob, vel misericordia et veritate, ut Job. Sed quibus sunt hæc viæ preparatæ? Sequitur: « Requiritibus testamentum ejus et testimonia ejus. » Testamentum Domini requirunt qui ea quæ dicunt spiritualiter intelligunt. Vel, qui ad hoc laborant, ut testamento et adoptione Dei digni fiant. Et testimonia ejus, in psalmis, et prophetis ceterisque

A Scripturis. « Propter nomen tuum, Domine, propitiaberis peccato meo; » quia, inquit, duæ sunt viæ per quas itur ad te, altera autem solummodo perfectorum est, id est, veritas, propter nomen et misericordiam tuam mihi propitiare, « multa enim sunt peccata mea. »

« Quis est homo qui timet Dominum? » Gaudeat Ecclesia de Dei dulcedine et bonitate, dicit: « Quis est homo qui timet Dominum? » Lætetur, nihil timeat; si peccator est, non desperet, sed pœniteat; convertatur, et salvabitur. Hanc enim « legem statuit ei Dominus in via quam elegit: » justitia enim, pax, patientia, charitas, benignitas, viæ sunt per quas incedere debemus. Hæc est illa via quam Dominus elegit. Sed si quis ab hac via quandoque devierit, legem sibi positam recognoscat.

B « Anima ejus in bonis demorabitur, » hujus qui per hæc viam ingrediatur. « Et semen ejus hæreditabit terram, » quia et ipse per opera quæ fecit, et imitatoris ejus, terram viventium inhabitabit. « Firmamentum est Dominus timentibus eum, » per nos enim fragiles sumus. Sed quia supra firmam petram sumus firmati, minas æquoris non timemus. « Et testamentum ipsius, » et ipse quidem nostrum firmamentum, et testamentum ipsius, quo bonis exemplis corroboramur, datum ad hoc « ut manifestetur illis, » qui Deum timent; per hoc enim testamentum manifestatur et cognoscitur Dominus.

C « Oculi mei semper ad Dominum. » Solet fieri ut aliquis ad aliquid intendum, intensus non considerans ubi pedem ponat, in fossam cadat. Quod isto omnino non timens ait: « Oculi mei semper ad Dominum, » nec laqueum timebo, « quoniam ipse evadet de laqueo pedes meos. Respice in me. » Respice, inquit, in me, quia ego quidem non respicio nisi ad te. « Et miserere mei, » quod debes; « quia unicus et pauper sum ego. » Unicus quidem, quia solus, et te solum adoro; pauper vero, quia nihil habens omnia possideo. Hoc autem de Christo aptissime intelligi potest.

« Tribulationes cordis mei multiplicatæ sunt, » quia multis modis affligor. « De necessitatibus meis erue me, » ducens ad illud regnum in quo necessitates non patiar.

D « Vide humilitatem meam et laborem meum. » Vide, inquit, quia in magna tribulatione et labore sum, unde fieri potest quia aliquando fractus in peccata cadam, et dico « dimitte universa delicta mea. Respice inimicos meos, quoniam multiplicati sunt, » et multi quidem sunt. « Et odio iniquo oderunt me, » quia non vitia in me, sed ipsam naturam odia habent. « Custodi (ergo) animam meam » ab illorum fraudibus, « et erue me, ut non erubescam, quoniam operavi in te. Innocentes et recti adhererunt mihi, » aliter enim innocentes non essent nisi Ecclesie adhererent; « quia sustinui te. Libera, Deus, Israel, » id est Ecclesiam; « et se quasi de alio loquitur, » ex omnibus tribulationibus suis, « quas et a vitis et ab hominibus patiar.

EXPOSITIO PSALMI XXV.

« *Judica me, Domine.* » Vox perfectiorum. Non enim iudicium timet qui se iudicari rogat. « *Quoniam ego in innocentia mea ingressus sum.* » Ideo inquit, iudicium non timeo, quia innocenter vitam egi. « *Et in Domino sperans non infirmabor.* » Non infirmabor in opere, sed, sicut incepti, usque in finem operabor.

« *Proba me, Domine, et tenta me.* » Proba me, inquit, cognosce an verum sit quod me innocenter vitam egisse dixi. Et tenta, ut probes qualis et quantæ constantiæ sim, quoniam quidem promisi, et me non infirmaturum esse spondi. Quod, postquam, inquit, me probaveris, si quam in me vitiorum maculam inveneris, hanc exere, hanc sancti Spiritus igne destrue; sin vero nihil repereris, ad majorem me dilectionem accende.

« *Quoniam misericordia tua ante oculos meos est.* » Quia neque ego misericordiæ, neque misericordiæ mei obliviscitur. « *Et quoniam complacui tibi in veritate tua.* » Quod enim verum dico, tuum est; quod autem mentior, meum est: tua est igitur veritas, meum autem mendacium. Tua es ergo veritas, in qua tibi complacui. Et quoniam « non sedi cum concilio vanitatis, » id est cum consiliantibus vanitatem; et quoniam « cum inique gerentibus non introibo. » Quid est non introibo? id est, eandem iniquitatem facere non aggrediar. Sive mortem et pœnam non introibo, quam illi procul dubio ingressi sunt. Et quoniam « odivi ecclesiam malignantium, » id est, congregationem malorum. « *Et cum impiis non sedebo,* » id est, ad eorum similitudinem, in impietate non perseverabo. Vel etiam, in tormentis cum illis non ero; quoniam hoc feci vel illud, ideo iudicium non timeo, quia confidenter dicam: « *Judica me, Domine.* » Et quoniam « lavabo inter innocentes manus meas. » Cum innocentibus, inquit; habito, quia malignantium odivi ecclesiam, inter quos positas, a cunctis vitiorum sordibus opera mea lavabo; manus enim opera significant. Et quoniam « circumdabo altare tuum, Domine. » Altare Dei Ecclesia est, sive Novum et Vetus Testamentum, quia in his sit commemoratio natiuitatis, passionis, resurrectionis, corporis et sanguinis Domini. Hoc autem altare circumdant sancti; sed cur circumdant? ut laudis Dei vocem audiant, hoc est quod sequitur. « *Ut audiam vocem laudis tuæ.* » Quicunque laudes Dei audire desiderant, ad hoc altare concurrant, hæc duo Testamenta circumdant; hic enim apostolos, patriarchas et prophetas Deum laudantes invenient. « *Ut enarrem universa mirabilia tua.* » Hic Domini sui pecuniam abscondere non vult; iste peram non portat ubi thesaurum recondat, sed quæ gratis accepit, gratis cunctis impertire desiderat. Quoniam, inquit, et hæc et illa faciam, ideo in Domino sperans non infirmabor.

« *Domine, dilexi decorem domus tuæ;* » id est animam virtutibus ornata, mentis et corporis ca-

ritatem. Confirmatio. « *Et locum habitationis gloriæ tuæ.* » — « *Nescitis quia templum Dei estis, et Spiritus sanctus habitat in vobis (I Cor. iii).* »

« *In quorum manibus iniquitates sunt.* » Quia omnia illorum opera injusta et iniqua sunt. « *Dextera eorum repleta est muneribus;* » quibus decipiant innocentes. « *Ego autem in innocentia mea ingressus sum,* » quia innocenter vitam egi. « *Redime me,* » ab omnibus inimicis, « *et miserere mei.* » Pes meus stetit in directo, » quia a recto tramite non claudicavi. Et quando ero, « *in ecclesiis* » et sanctis congregationibus « *benedicam te, Domine.* »

EXPOSITIO PSALMI XXVL

« *Dominus illuminatio mea.* » Vox Ecclesiæ. In tenebris quondam eram, in cæcitate jacebam, sed veniente Christo, « *populus qui sedebat in tenebris,* » vidit lucem magnam (Isa. ix). « *Venit lux vera,* » quæ illuminat omnem hominem venientem in hunc mundum (Joan. i). « *Et solus mea,* » ipse me illuminavit, ipse me salvavit: « *quem* » igitur « *timebo?* » Dominus protector vitæ meæ. « *Redemit inquit, Dominus animam meam,* » illuminavit, salvabit et proteget eam, ne amittat. « *A quo (ergo) trepidabo?* » Video hostes, video malignos spiritus, video incurrentes tyrannos, sed neminem timeo, Dominica admonitus consolatione; ait enim: « *Nolite timere eos qui occidunt corpus animamque autem non possunt occidere (Matth. x).* »

« *Dem apropiant super me nocentes.* » Appropinquant nocentes, invadunt me hostes, obsident me inimici. Ad quid? « *Ut edant carnes meas,* » ut me laceant et occidant, ut carnales et imperfectos decipiant, et nefario corpori suo conjungant; animæ enim et ossibus nihil officere possunt. Vel etiam, quia appropinquant, inde sit ut carnem edant, carni que concupiscentias secum auferant, animam autem puram et probatam mihi relinquant. « *Qui tribulant me inimici mei, ipsi infirmati sunt et ceciderunt.* » Subjungit causam cur ei timendum non sit: infirmati sunt inimici persecutores, vel maligni spiritus devicti sunt, mortuo Christo. Et ceciderunt ab imperio et potentia, quia Christus resurrexit. Ideoque « *si consistant adversum me castra,* » non timebit cor meum. « *Si, inquit, impiorum exercitus, si vitiorum impetus, si demoniorum cæcus mihi adversentur,* » nihil tamen timebo; Dominus enim mecum est tanquam bellator fortis. « *Si exurgat adversum me prælium,* » a prædictis inimiciis meis, « *in hoc a adjutere ego sperabo.* »

« *Unam petii a Domino.* » Unam, inquit, petitionem feci, unam rem a Domino petivi, « *hanc requiram,* » huic petitioni insistam. Sed quæ est ista petitio? « *Ut inhabitem in domo Domini omnibus diebus vitæ meæ,* » id est, ut, corpore mortificato, in cælesti Jerusalem perpetuo requiescam. Unde Apostolus ait: « *Scimus enim quoniam, si terrestris domus nostra hujus habitationis dissolvatur, habitabimus domum non manufactam æternam in cælis (II Cor. v).* » — « *Ut videam voluptatem Domini.* » deo

inquit, in domo Domini habitare volo, ut ejus voluptatem perfecte videam et cognoscam. Video enim nunc « per speculum et in enigmate, tunc autem facie ad faciem; nunc ex parte cognosco, tunc autem, sicut et cognitus sum (I Cor. xiii). » — « Et visitem templum ejus, » illud scilicet inenarrabile, illud clarissimum Divinitatis secretum, quod ab humano ingenio, quale sit, perscrutari non potest.

« Quoniam abscondit me in tabernaculo suo. » Ordo est: « Circuibō et immolabo in tabernaculo ejus. » Quid circuibō? me ipsum et animam meam. Illorum similitudinem sequitur, qui castra vel civitates custodientes, die noctuque circumeunt, ne aliqua ex parte inimici furtim subintrent. Similiter et iste: Circuibō, inquit, domum mihi commissam, ejus portis custodes ponam, qui avaritiam, luxuriam, superbiam ceterosque inimicos ab ea longe repellant. Et immolabo in tabernaculo ejus: tabernaculum Dei unusquisque fidelis est. Sed quid immolabo? « hostiam vociferationis. » Quia, inquit, Dei sum tabernaculum, in me ipso sibi hostiam immolabo, non hircorum, non vitulorum, imo laudis et jubilationis, hostiam vivam et immaculatam. « Cantabo, psalmum dicam Domino. » Cantabo inquit, prædicabo, laudes illius annuntiabo. Et psalmum dicam, quia factis verba complebo. Et hoc merito, « quoniam abscondit me in tabernaculo suo. » Tabernaculum quidem non abscondit, sed me in tabernaculo occulit, quia exteriorem hominem cunctis visibilem præbuit, et a cunctis affligi permisit. Vidit enim Decius Laurentium, vidit Dei tabernaculum, templum Dei violavit, donum ejus combussit. Sed, sicut ait Apostolus, « si quis templum Dei violaverit, disperdet illum Deus (I Cor. iii). » Interior tamen hominem non vidit, quem Deus in tali tabernaculo absconderat. In talibus tabernaculis absconditi sancti, a vitiis vel malignis spiritibus inveniri non possunt. « In die malorum protexit me, in abscondito tabernaculi sui. » Dies malorum vocantur illi in quibus mali nequitiam suam exercent. Unde Apostolus: « Quoniam dies mali sunt (Ephes. v). » In his autem diebus, etsi tabernaculum caperent, corpus affligerent, me tamen, id est animam meam, invenire non poterunt.

Et quoniam « in petra exaltavit me, » id est, in Christo et per Christum a terrenis cupiditatibus me sublimavit. « Et nunc exaltavit caput meum super inimicos meos. » Tunc caput nostrum super inimicos nostros exaltatur, quando meus, suam considerans dignitatem, nullis adversitatibus succumbit. « Exaudi, Domine, vocem meam qua clamavi. » Exaudi, inquit, meam orationem, redde prædictam petitionem qua dixi: « Unam petii a Domino. » Confirmatio. « Miserere mei, et exaudi me. Tibi dixit cor meum. » Ac si dicat: Oratio illa qua me clamasse, non in labiis sed in corde fuit. « Exquisivit te facies mea. » Expositio petitionis. Nihil, inquit, aliud peto, nisi ut faciem tuam videam, utque tuam voluptatem cognoscam, et in tua presentia consistam.

« Ne avertas faciem tuam a me, ne declines in ira a servo tuo. » Quia ego, inquit, servus tuus faciem tuam requiro, noli eam mihi abscondere, noli quasi iratus a me separari, sed fac quod sequitur: « Adjutor meus esto, ne derelinquas me, » neque hic neque in futuro, « neque despicias me, Deus, » quia, quamvis homo et corruptibilis sim, coelestia tamen et divina quaero.

« Quoniam pater meus et mater mea dereliquerunt me. » Prius, inquit, quam carnem assumes, diabolus mihi pater erat, mater vero gentilitas, Babylon et confusio. Hi autem, postquam credidi et eorum actus dereliqui, de mea salute dolentes, dereliquerunt me. « Deus autem, » qui verus est pater, « assumpsit me. » — « Legem pone mihi in via tua. » Quia, inquit, assumpsisti me, da mihi legem vivendi, ut in via tua firmiter persistens, neque ad dextram neque ad sinistram declinem. « Et dirige me in semitam rectam, » ne a Judæis et hæreticis decipiar. — « Propter inimicos meos, » qui me decipere conantur, « ne tradideris me in manus tribulantium me, » ut ex toto animum et desiderium suum faciant, quia, quamvis corpus, animam tamen non superabunt. « Quoniam insurrexerunt in me testes iniqui. » Multoties enim falsi testes Judæorum contra apostolos insurgent, et prævaricatores legis eos vocabant.

« Et mentita est iniquitas sibi. » Sibi quidem iniquitas mentita est, quia in verticem ipsorum iniquitas eorum descendit. Hoc etiam de Christo intelligi potest, in quem iniqui testes insurgentes dicebant: « Hic dixit: Possum destruere templum Dei, et in triduo reedificare (Matth. xxvi). » — « Credo videre bona Domini in terra viventium. » Unde scio quia non trades me in manus tribulantium me: jam Mediator ascendit; jam mihi locum præparat Salvator, quia, etiam in sanctis Scripturis, quotidie me admonet, dicens: « Exspecta Dominum, » qui et laboris merita retribuet, et de inimicis te vindicabit. « Viriliter age, » confortare et esto robustus, hoc est quod dicit. « Confortetur cor tuum, » in operibus bonis. « Et sustine Dominum, » id est, exspecta donec veniat.

EXPOSITIO PSALMI XXVII.

« Ad te, Domine, clamabo, Deus meus. » Vox Christi, vel Ecclesie. Clamavit Christus in cruce, quando dixit: « Eloi, Eloi (Matth. xxvii). » Clamat et Ecclesia, quia non cessat quotidie laudare nomen Domini. « Ne sileas a me, » id est non tacebis a me, quia semper laudabo te. Vel, ne sileas a me, id est, responde mihi, et exaudi orationem meam. « Ne quando taceas a me, » confirmatio est. « Et assimilabor descendantibus in lacum. » Si, inquit, Ecclesia, non laudavero te, similis ero impiis et peccatoribus; qui in lacum et in infernum descendunt. Christus autem: Si me, inquit, non exaudieris, inter impios et morti deditos computabor. Quomodo fiat, « Exaudi vocem deprecationis meae, dum

oro ad te, » pro universali totius mundi salute. **A** « Dum extollo manus meas ad templum sanctum tuum, » id est, manus in cruce exalto, ut tuum sanctum templum, quod est Ecclesia, ædificem. Ecclesia autem Dominus, exorans manus suas ad templum Dei elevat, quia bona opera sua ad Dominum mittit, vel, quia seipsam gradibus virtutum usque ad templum Dei exaltat; vel, quia elevatis manibus Dominum deprecatur.

« Ne simul tradas me cum peccatoribus. » Ne me, inquit Ecclesia, simul cum peccatoribus, tortoribus tradas, quia omnia quæ debui solvi, neque conservum pro denariis affixi. « Et cum operantibus iniquitatem ne perdas me, » quia iniquitatem ego operatus non sum. « Qui loquuntur pacem cum proximo suo, » quia verbis amicitiam et pacem simulant, « mala autem in cordibus eorum. » In cordibus inquit, latent mala, insidiæ, doli et proditioes. « Da illis secundum opera eorum, et secundum nequitiam adinventum ipsorum; secundum opera manuum eorum tribue illis: redde retributionem eorum ipsis, » id est, prout meriti sunt recipiant. « Quoniam non intellexerunt opera Domini, » ut facerent ea, « et in opera manuum eorum destrue illos, » id est secundum opera quæ operati sunt, pereant, « et non ædificabis eos. » Cum, inquit, supernam civitatem Jerusalem ex vivis lapidibus construes; noli eos in ejus muris ædificare.

« Benedictus Dominus, quoniam exaudivit vocem deprecationis meæ. » Sciens ea evenire quæ postulavit, quasi jam exaudivit benedicit, et gratias Domino refert, quia Dominus est « adjutor meus et protector meus, » adjutor, ut vincamus, protector, ne vulnerati deficiamus. « Et in ipso speravit cor meum et adjutus sum. Et resoruit caro mea. » Resorui quidem, quia in baptismo amissæ vetustate nova et juvenis facta est. Vel resforebit in die judicii, quando « corruptibile hoc induerit incorruptionem (I Cor. xv). » — « Et ex voluntate mea constebor illi. » Constebor, inquit, et ex voluntate conutabor, quia nulla servitia diligit Deus, nisi quæ voluntarie fiunt. « Quia Dominus est fortitudo plebis suæ, » quia per eum fortis est, « et protector salvationum christi sui est. » Salutare dicitur qui dat salutem vel cui datur. Est igitur Deus salvationum christi sui protector, quia eos protegit quos Christus salvavit.

« Salvum fac populum tuum, Domine. » Quoniam, inquit, Deus protegit, tu, Christe, salvum fac populum tuum, ut ipse protector, tu vero Jesus et Salvator voceris.

« Et benedic hereditati tuæ. » Hereditas Dei Ecclesia est, de qua dicitur: « Et dabo gentes hereditatem tuam. » — « Et rege eos in virga ferrea (Psal. 11). » — « Et extolle illos, » de virtute in virtutem, « usque in æternum, » id est donec ad æternitatem perveniant.

EXPOSITIO PSALMI XXVIII.

« Afferte Domino, filii Dei. » Vox Prophetæ

exhortantis gentes ad laudem Dei. Jam, inquit, filii Dei estis, et in adoptionem vocati. Ergo « afferte Domino. » Sed quid afferre debetis? Sequitur: « Afferre Domino filios arietum. » Arietes apostoli dicuntur, quia totius Ecclesiæ sunt doctores. Vel, quia Novo et Veteri Testamento quasi duobus cornibus sunt muniti. Filii autem arietum, animæ selectum sunt, quos apostoli in baptismo Domino genuerunt. Unde Apostolus ait: « Nam in Christo Jesu ego vos genui (I Cor. iv). » Itemque: « Filii mei, quos iterum parturio (Galat. iv). » Hos igitur filios arietum, id est animas nostras, Domino afferamus, quia nihil majus Deo afferre possumus: afferimus autem, quando eas virtutibus exaltamus.

B « Afferre Domino gloriam et honorem, » id est, tales vos exhibete, in quibus Deus honoretur et glorificetur. Unde dictum est: « Luceat lux vestra eorum hominibus, ut videant opera vestra bona, et glorificent Patrem vestrum, qui in cælis est (Matth. v). » — « Afferre Domino gloriam nomini ejus, » id est glorificate Deum, quia Christiani vocamini, et nomen ejus recepistis. Unde in Canticis canticorum dicitur: « Oleum effusum nomen tuum, id est adolescentulæ dilexerunt te nimis (Cant. 1). » Vel, gloriam nomini ejus, id est ad honorem nominis ejus. « Adorate Dominum in atrio sancto ejus, » hoc est in Ecclesia noviter ædificata. Vel, in cordibus et conscientiis vestris, sicut scriptum est. « Intra in cubiculum, et clauso ostio, ora Patrem tuum (Matth. vi). »

C « Vox Domini super aquas. » Dixit superius: « Afferre Domino gloriam et honorem. » Hæc autem vox Domini est super aquas intonantis. Quid per aquas nisi populos? sicut scriptum est: « Aquæ multæ multiplicatæ sunt. » Intonabat igitur vox Domini super multas aquas, quando sequentibus turbis Evangelium Apostolus annuntiabat; vel quando apostoli per omnes terras prædicabant. Intonuit etiam vox Domini super aquas: quia in Jordane super Christum vox Patris audita est: « Hic est Filius meus (Matth. xvii). » Intonat nunc quoque super aquas baptismatis, quia in nomine Patris, et Filii, et Spiritus sancti baptizant sacerdotes. « Deus majestatis intonuit. » Ille, inquit, per se ipsum prædicavit, qui Deus majestatis, potestatis, et excelsæ virtutis intonuit. « Dominus super aquas multas, » quia ipse et per se, et per discipulos, universo mundo Evangelium annuntiavit. « Vox Domini in virtute, Vox Domini in magnificentia. » Hæc, inquit, vox Domini esse comprobatur per virtutem et magnificentiam. Tanta enim hujus vocis virtus erat, quod et mortuos suscitabat, cæcos muminabat, leprosos mundabat (Matth. 11), paralyticos curabat (Marc. 11). Constat igitur quoniam hujusmodi vox Domini est. Sed cujus Domini? Sequitur:

« Vox Domini confringentis cedros. » Per cedros, superbos, divites et potentes intelligimus. Hos au-

psalium dicam, » quia in tuo nomine bona agent. **A** Vox Patris.

« Magnificans salutem regis ejus. » Magnificans, inquit, magnificabo salutem regis ejus, populi supradicti, ac si diceret : Quoniam populi solo auris auditu suo regi obediunt, et regis et populi salutem magnificabo. « Et faciens, » faciam « misericordiam christo suo David, » quia die tertia eum a mortuis suscitabo. « Et semini ejus, » id est Ecclesie, mansuræ « usque in sæculum. »

EXPOSITIO PSALMI XVIII.

« Cœli enarrant gloriam Dei, » id est, apostoli annuntiant gentibus nativitatem, resurrectionem, et ascensionem, in quibus Deus glorificatur. Confirmatio.

« Et opera manuum ejus annuntiat firmamentum. » **B** Idem enim est firmamentum, quod et cœlum.

« Dies diei eructat verbum, » id est, Deus Pater misit Filium suum apostolis. « Et nox nocti indicat scientiam, » id est, Judas Christum Judæis tradidit. Indicavit autem, cum dixit : « Quemcumque osculatus fuero, ipse est, tenete eum (Matth. xxvi). » Aliter : « Dies diei eructat verbum, » id est doctores annuntiant Evangelium Ecclesie. « Et nox nocti indicat scientiam, » quando hæreticus errorem hæreticis insinulat. Vel etiam, « dies diei eructat verbum, » quando Verbi incarnationem, et altam Scripturarum intelligentiam, sapientibus et perfectis apostoli manifestant. Unde Apostolus ait : « Sapientiam loquimur inter perfectos (I Cor. i). » — « Et nox nocti indicat scientiam, » quando idem apostoli, qui abyssus erant, et alta profunditas, qualemcumque medioerem scientiam imperfectis annuntiabant. Sicut scriptum est : « Lac potum dedit vobis, non escam (I Cor. iii). »

Non sunt loquelæ neque sermones quorum non audiantur voces eorum. » Quia et omnibus linguis loquebantur, et omnem scientiam prædicabant, debiles parvo lacte cibantes, validos pane. « In omnem terram exivit sonus eorum. » Dixit superius qui prædicarent, et quid et quomodo, nunc autem dicit ubi : Quia in omnem terram exivit illorum prædicatio. Repetitio. « Et in fines orbis terræ verba eorum, » dicentium :

« In sole posuit tabernaculum. » Quia carnem, qua Deo Patri militavit, omnibus visibilem præbuit. Vel tabernaculum suum, id est uterum Virginis; Maria namque *stella maris* interpretatur. Posuit igitur tabernaculum suum in solem, quia de hac stella fecit solem. Omnibus enim hæc margarita preclarior est. « Et ipse tanquam sponsus procedens de thalamo suo, » quia divinitate carni conjuncta, de virginali utero Christus processit. « Exsultavit ut gigas ad currendam viam. » De utero, inquit, procedens exsultavit, factus ut gigas, fortis et insuperabilis. Sed ad quid exsultavit? « ad currendam viam, » id est ad omnes mundanas adversitates tolerandas. Unde ipse ait : « Desiderio desideravi hoc Pascha (Luc. xxi). » — « A summo cœlo egressio ejus, » quia a Patre exivit, et venit in mundum (Joan. xvi).

« Et occursum ejus usque ad summum ejus, » quia iterum reliquit mundum, et ivit ad Patrem (ibid.). A summo ad summum est occursum ejus, quia deitate et potentia æqualis est Patri. Unde alibi dicitur : « O sapientia, quæ ex ore Altissimi prodisti, attingens a fine usque ad finem (Sap. viii). » « Nec est qui se abscondat a calore ejus, » cum alii igne spiritus, alii vero igne gehennæ comburantur. Vel, ut quidam volunt, ab aliqua Spiritus sancti gratia cum omnes intellectum habeant et rationem.

« Lex Domini immaculata. » Alia prædicatio apostolorum : Legam Domini custodite, quia lex Dei justos, sanctos et immaculatos vos reddat. « Convertens animas. » Unde et quo? ab iniquitate ad justitiam. « Testimonium Domini fidele, » ideoque tenendum est. Fidele quidem, quia non mentitur. Sunt autem testimonia Domini : « Date et dabitur vobis, dimittite et dimittetur vobis (Luc. vi), » et similia. « Sapientiam præstos parvulis, » id est humilibus, unde scriptum est : « Sinite parvulos venire ad me, talium est enim regnum cœlorum (Marc. x). » Et alibi : « Quia abscondisti hæc a sapientibus et prudentibus, et revelasti ea parvulis (Luc. x). » — « Justitiam Domini rectæ, » quia « reddet unicuique juxta opera sua (Rom. ii). » — « Lætificantes corda, » bonorum. « Præceptum Domini, » id est Novum Testamentum lucidum; quod nullo velamine tegitur. « Illuminas oculos, » cordis videlicet. « Timor Domini sanctus, » quia sanctos facit, ideoque timendus est. « Initium sapientiæ timor Domini (Psal. cx). » — « Permanens in sæculum sæculi, » quia cum dilectione fit, quæ semper erit.

« Judicia Domini, vera, justificata in semetipsa. » Non ab alio. Nam quia naturaliter justus est Deus, naturaliter justa sunt judicia ejus. « Desiderabilia super aurum, et lapidem pretiosum multum, » id est, in omnibus sæcularibus divitiis, præferenda sunt judicia Dei. « Et dulciora super mel et favum, » quia ad ineffabilem delectationem atque dulcedinem sanctos perducunt. Sed quibus sunt dulcia? sanctis quidem. Unde hoc? « Etenim servus tuus custodit ea, » ac si dicat : Nisi dulcia quidem essent, sancti tui ea non custodirent. « In custodiendis illis retributio multa. » — « Si custodieritis, inquit Dominus, præcepta mea, manebitis in mea dilectione (Joan. xv), » qua major retributio esse non potest.

« Delicta quis intelligit? » Quis se, inquit, peccatorem esse cognoscit? quis sua peccata Domino confitetur, nisi ille qui dicit : « Ab occultis meis munda me, Domine, » id est ab his quæ in secreto cordis, vel alio nesciente, peregi? Et ab alienis parce servo tuo, id est ab his quæ publice fiunt, vel quæ nondum feci.

« Si mei non fuerint dominati tunc immaculatus ero. » Si, inquit, ista peccata non fuerint mei dominati. Tunc enim nostra sunt peccata, quando ab eis dominati et devicti fuerimus, aliter essent aliena. Tunc immaculatus ero, « et emundabor a delictis maximo, » quod est superbia, quæ etiam in Leone actus

cavenda est. « Et erunt ut complacent eloquia oris mei. » Si, inquit, peccatis mundatus fuero, tunc mea eloquia talia erunt quæ tibi placere possint, quia « non est speciosa laus in ore peccatoris (Eccli. xv). » — « Et meditatio cordis mei, » postea semper erit in conspectu tuo, Domine, adiutor meus et redemptor meus.

EXPOSITIO PSALMI XIX.

« Exaudiat te Dominus in die tribulationis. » Vox Prophetæ: Veni, Christe, venisti Salvator, vadis pro nobis ad immolandum, homo es, auxilio indiges, deprecare Patrem, et Dominus exaudiet te in die tribulationis, id est in tempore passionis. « Protegat te nomen Dei Jacobi. » Quia tu in nomine Domini venisti. Unde ipse ait: « Ego a meipso non loquor (Joan. xiv). »

« Mittat tibi auxilium de sancto, » id est de seipso. « Et de Sion tueatur te. » Sion, *specula* interpretatur. Significat autem, et Ecclesiam, et cœlestem Jerusalem. Et de Sion tueatur te, id est de excelsa cœlorum specula, in qua residet te defendat.

« Memor sit omnis » et universalis « sacrificii tui, » quia pro omnium salute oblati sunt.

« Et holocaustum tuum pingue fiat, » id est lectum et acceptabile. Vel pingue fiat, hoc est omnes in te credentes redimat et salvet, sive Judæi fuerint, sive gentiles.

« Tribuat tibi secundum cor tuum, » id est desiderium tuum, et voluntatem tuam. « Et omne consilium tuum confirmet. » Petat aliquis consilium a Christo: « Magister, quid faciendo vitam æternam possideo? Diliges, inquit, Dominum Deum tuum ex toto corde tuo, et proximum tuum, sicut teipsum (Luc. x). » Hoc est consilium Christi, quod in pluribus quidem adeo confirmatum est ut pro Dei dilectione morerentur.

« Letabimur in salutari tuo. » Ideo, inquit Prophetæ, tibi salutem deprecor, quia et ego, et cæteri, qui tuum adventum expectamus de tua salute letabimur. Hanc autem et transitive et intransitive intelligere possumus. « Et in nomine Domini Dei nostri magnificabimur, » quia « quicumque invocaverit nomen Domini, salvus erit (Act. ii), » vel per nomen Christi, quia Christiani vocabimur.

« Impleat te Dominus omnes petitiones tuas. » Audi petitiones Filii: « Clarifica me, Pater, apud teipsum. » Cui Pater: « Clarificavi, inquit, et iterum clarificabo (Joan. xii). » Itemque: « Pater, serva eos quos mihi dedisti (Joan. xvii). » Hæc autem petitiones sunt impletæ, quia et ipse est clarificatus, et isti conservati.

« Nunc cognovi quoniam salvum fecit Dominus christum suum. » Providens, per Spiritum sanctum, resurrectionem et ascensionem. Et præterito pro futuro utitur. « Exaudiet illum de cœlo sancto suo, » id est mittet illi auxilium de sancto.

« In potentatibus salus dexteræ ejus. » Quia et per hanc omnes gentes credent, « et mors illi ultra non

dominabitur (Rom. vi). » Vel quoniam quos ipse salvabit, potentes erunt.

« Hi in curribus, et hi in equis. » Peccatores, inquit, in divitiis sæculique honoribus lætantur, et in fortuna quæ in rotis describitur. Partem illam quæ dignior est, præ cæteris posuit.

« Nos autem in nomine Domini Dei nostri invocabimus, » per Dominum nostrum Jesum Christum; semper dicentes.

« Ipsi obligati sunt, et ceciderunt, » Obligati vitii et divitiis, sæculique honoribus et compede mortis. Et ideo in pœnam et in mortem cadunt. « Nos autem surreximus, » ab infidelitate, de limo profundi. « Et erecti sumus, » ad cœlestia et divina contemplandum, ea quæ sursum sunt, aspicientes.

« Domine, salvum fac regem nostrum, et exaudi nos in die qua invocaverimus te, » in nomine ipsius, quia ipse ait: « Quodcumque petieritis Patrem in nomine meo, det vobis (Joan. xv). »

EXPOSITIO PSALMI XX.

VOX PROPHETÆ.

« Domine, in virtute tua lætabitur rex, » id est, in divina virtute qua diabolum superavit. « Et super salutari tuo exultavit vehementer, » id est de salute sibi vel suis per se attributa. « Desiderium cordis ejus tribuisti ei, » quia super velle suum resurrexit, infernum spoliavit, et mundum retinuit. « Et voluntate laborum ejus non fraudasti eum, » labia Dei; prophetæ et apostoli sunt; volebant prophetæ, ut Christus carnem sumeret eosque de inferno eriperet; apostoli vero resurrectionem desiderabant. Hæc omnia facta sunt.

« Quoniam prævenisti eum in benedictionibus dulcedinis. » Ac si dicat: Omnes ejus voluntates contempsisti, quia multum et ultra omnes dilexisti; dilexisti quidem, quia in benedictionibus illum prævenisti. Prius enim quam homo fieret ab omnibus patriarchis et prophetis benedictus est. « Posuisti in capite ejus coronam de lapide pretioso. » Diabolum quidem vicit, regnum abstulit, cœlos coronatus ascendit. Ecclesiam autem coronam vocavit, quia apostoli, martyres, confessores, virgines et episcopi in ea fulgent quasi lapides pretiosi.

« Vitam petiit a te, » id est resurrectionem. « Et tribuisti ei longitudinem dierum in sæculum sæculi, » quia quod mortuus est peccato mortuus est semel; quod autem vivit, vivit Deo (Rom. vi). — « Magna est gloria ejus in salutari tuo. » Magna est, inquit, gloria in te, quia resurrexit, cœlos ascendit, et a dextris tuis sedet. « Gloriam et magnum decorem imposuisti super eum. » Gloriosos et decoros super eum qui Ecclesie est fundamentum ædificasti; fundamentum enim aliud, ut ait Apostolus, nemo potest ponere, præter Christum (I. Cor. iii). Vel gloriam, quia resurrexit. Honore autem, quia ab omnibus honoratur.

« Quoniam dabis eum in benedictionem in sæculum sæculi. » Et hoc, inquit, scio quia ab omnibus

honorabitur et venerabitur, quia in æternum omnes cum benedicent. Nulla namque dies est, in qua in Ecclesia Dominus Deus Israel, et benedictus qui venit in nomine Domini non decantatur. Vel, dabis eum gentilibus in benedictionem, quia « in eo benedicentur omnes gentes (Gal. iii). » — « Lætificabis eum in gaudio cum vultu tuo. » Lætabitur Christus in die iudicii, cum vultus et gloria Dei, quam in se credentibus promisit, Ecclesie manifestabitur. « Quoniam rex speravit in Domino. » Merito, inquit, eum, lætificabis, quoniam in te speravit, secundum humanitatem.

« Et in misericordia Altissimi non commovebitur, » quia nunquam sine misericordia est, vel erit.

« Inveniatur manus tua omnibus inimicis tuis. » Hic convertit se, ad ipsum regem, atque ita fatur : « Inveniatur, o rex, virtus, potentia, et majestas tua ab his qui te humilem recipere noluerunt. Vel etiam, inveniant et cognoscant, et te Deum esse credant. Repetitio. « Dextera tua inveniat omnes qui te odierunt, » ad salvandum vel perdendum. « Pones eos ut clihanum ignis, » quia æterno comburentur igne. Quando? « In tempore vultus tui, » id est in die iudicii, cum facie ad faciem eum videbunt, et tunc revelabitur vultus et gloria Domini, « et videbit omnis caro salutare Dei (Luc. iii). » — « Dominus in ira sua conturbabit eos, » dicens : « Ite, maledicti, in ignem æternum (Matth. xxv). » Ignis autem quid faciet? Vis audire quid? « Et devorabit eos ignis. »

« Fructum eorum de terra perdes. » Quia eum operibus suis eos destruet. Vel imitatores illorum a consortio sanctorum et a terra viventium separabit. Confirmatio. « Et semen eorum a filiis hominum, » id est a sanctis. Et merito. « Quoniam declinaverunt in te mala. » Quæ sibi delictis futura videbant, neque occidere maluerunt quam locum et gentem amittere. Vel in te mala declinaverunt, quia omnem furorem, omnemque nequitiam suam te crucifigendo tibi ingesserunt. Vel quia mortem et pœnam, quam primus homo promeruit, te pati et solvere compulerunt. « Cogitaverunt consilia quæ non potuerunt stabilire, » cogitaverunt enim nomen tuum de terra auferre, et sepulcrum, ne forte resurgeres custodire. Hoc autem non potuerunt stabilire, quia et resurrexisti, et nomen tuum ubique manifestatur. Unde scio quia « pones eos deorsum, » id est in fugam, ut neque respiscant neque salventur. Vel dorsum, ut in omnibus sint subjecti. Vel dorsum, ut sola terrena et transitoria diligant.

« In reliquiis tuis preparabis vultum eorum. » Quia ad ea quæ tu omnino derelinquis, et non vis, illi præparati et voluntarii sunt. Quod enim tu vis illi nolunt. Aliter. In reliquiis tuis præparabis vultum eorum. Quia Elias et Enoch, quos Dominus ad præludendum cum Antichristo, vivos reliquit, errorem et maculas a vultibus eorum abstergent, et Ecclesie conjungent, quæ nec maculam habet, nec rugam. Et ut hoc fiat.

« Exaltare, Domine, in virtute tua, » id est re-

surge, et mane in æqualitate Patris. Vel ostende potentiam et majestatem, qui prius venisti in humilitate. Nos autem « cantabimus, et psallemus virtutes tuas. »

EXPOSITIO PSALMI XXI.

« Deus, Deus meus, respice in me. » Vox Domini hominis in cruce pendentis. Respice, inquit, Pater, et vide humilitatem meam; respice quæ, et quanta in cui obedientiam mundi redemptionem mala patiar, respice Filium tuum in cruce pendentem, respice clavos, respice coronam, respice servos in Dominum insultantes. « Quare me dereliquisti? » Nunquid Pater derelinquere Filium potuit? Nonne semper Filius est in Patre, et Pater in Filio est? Utique. Quomodo eum dereliquit? Ipsemet dicat, qui solus verax est, cui maxime credendum est. « Longe a salute mea. » Audis quid dicit. Se derelictum conquerabatur, salutem superius postulabat; hoc enim prædicta verba sonare videntur. Nunc autem, superius factam orationem a sua salute longe esse dicit. Quid igitur erat quod postulabat, quandoquidem non sibi salutem quærebat? Sequitur : « Verba delictorum meorum. » Ac si dicat : Quod me derelictum dico, quod salutem deprecor, non mereo, sed hæc verba delictorum meorum sunt, id est præ delictis meorum.

« Deus meus, clamabo per diem, et non exaudies. » Quasi dicat vero meos dereliquisse videris, quoniam clamantes eos non exaudis. « Deus, clamabo per diem et noctem, » id est ne sine intermissione omni tempore clamabunt. « Et non exaudies. » Vel clamabant per diem, id est pro prosperitate amissa, ut ea rehabeatur, et non exaudies. « Et nocte, » id est, pro imminente adversitate, ut ab ea liberentur, « et non exaudies. Et non ad insipientiam mihi. » Quod non exaudiuntur, inquit, hoc non ad insipientiam, sed ad maximam sapientiam eis continget, quia, dum hujus sæculi prospera petentes non exaudiuntur, sciunt se in mundanis quidem et transitoriis, vitæque hujus blanditiis tibi placere non posse. Itemque, dum pro adversitate, ut ab ea liberentur, oraverint, et non exaudies. Per multas quidem tribulationes sese in regnum cælorum oportere intrare (Act. xiv) cognoscent, quod solum est sapere.

« Tu autem in Sancto habitas, laus Israel. » Quia superius dixit, quare me dereliquisti, me in hujus verbi ambiguitate qui, erraret? Adjecit : Tu autem in Sancto habitas : Non me, inquit dereliquisti, ut Judæi putabant, dicentes : « Deus dereliquit eum, (Psal. lxx). » Sed semper tecum fuisti, a quo nihil in deitate differs. « Laus Israel, » id est, quem laudat, vel per quem laudatur Ecclesia. « In te speraverunt patres nostri, » patriarchæ et prophetæ « speraverunt et liberasti eos » ab inimicis et adversariis suis. « Ad te clamaverunt, in tempore tribulationis, et salvi facti sunt; in te speraverunt, et non sunt confusi. »

« Ego autem sum vermis, et non homo, » id est vilis et despectibilis. Quid enim verme vilis? Alii: Illos salvasti qui in peccatis nati fuerunt: ego autem, qui vermis sum, et non simpliciter homo, sacra-

ctus et opprobrium hominum et abjectio plebis. » Ut enim vermis ex solo ligno sine patre nasclitur, ita et Christus ex sola Virgine, sine virili semine natus est. Unde Isaias ait: « Noli timere, vermis Jacob (Isa. xli). » Opprobrium hominum factus est, propter crucem et spineam coronam. Et abjectio plebis, quia Barabbam elegerunt. Omnes videntes me deriserunt me, dicentes: « Vah, qui destruis templum Dei, » et: « Si Filius Dei es, descende nunc de cruce (Marc. xv). » — « Loculi sunt labiis, » id est cogitaverunt et loculi sunt nequitiam, et et moverunt caput, quia praterentes illudebant ei, moventes capita sua. Vel moverunt caput, quia Christum respuerunt; et sibi aliud caput fecerunt, diabolum scilicet, vel Cæsarem. « Speravit in Domino, eripiat eum, » de manibus nostris. « Salvum faciat, quoniam vult; eum, » ut ipse dicit. Ironice de Christo dicebant Judæi, et verum tamen dicebant.

« Quoniam tu es qui extraxisti me de ventre. » Extraxit quidem, quia contra legem naturæ de virginali utero eum deduxit. Vel de Synagoga eum extraxit; quæ turpitudinis et iniquitatis est reconditio, et Ecclesie conjunxit, in qua celestes thesauri reponuntur. « Spes mea ab uberibus matris mee, » id est, ex quo homo fui; prius enim quam homo fuisset, in nullo se majore sperare poterat. « In te projectus sum ex utero, » id est in tuam tutelam, ex quo ex utero processi; a divinitate namque tuebatur humanitas. « De ventre matris mee, Deus meus es tu, » et ideo « ne discesseris a me, » quia semper mecum eris. Quod oportet, « quoniam tribulatio proxima est. » Unde in Evangelio: « Surgite, eamus. ecce appropinquavit qui me tradet (Math. xxvi). » — « Et non est qui adjuvet, » neque angelus, neque homo, nisi tu solus.

« Circumdederunt me vituli multi. » Judæi pingues, luxuriantes; indomita cervicia, « tauri pingues obsederunt me. » Anna et Caiphas, cæterique majores, tauri quidem, quia superbi; pingues autem, quia malitia pleni erant. « Aperuerunt super me os suum, » palam et alta voce me blasphemantes. Vel, os suum, id est intentionem et affectum, quo me occiderunt. « Sicut leo rapiens, et rugiens, sicut aqua effusus sum, » ad totius videlicet gentis purificationem. Quia sanguine ejus mundati sumus. Sicut aqua effusus non ad ruinam et mortem multorum; aqua enim effusa, pedibus habentibus, homines multoties cadere facit. Vel, sicut aqua effusus, quia doctrina Evangelii, a me quasi ab uno fonte procedens, ubique terrarum aëre gentium corda germinare facit. « Et dispersa sunt omnia ossa mea. » Ossa Christi apostoli sunt, quibus corpus ejus, quod est Ecclesia, susinetur et roboratur. Hæc autem dispersa sunt quia, « relicto eo, omnes fugerunt (Marc. xiv). » Vel etiam dispersi sunt ad predicandum.

« Factus est cor meum tanquam cera liquescens. » Pro mortis dolore intelligi potest, quia dixit: « Tristis est anima mea usque ad mortem (Math. xxvi). » Vel, cor Christi apostoli sunt: venter ejus, Ecclesia.

Apostoli autem in medio Ecclesie quasi cera liquescens erant, quia alios illuminabant, et seipsose juvenis et orationibus affligebant, et ab impiis tribulabantur. Vel cor suum, id est tota Ecclesia, quam pro omnibus dilexit, cui suum consilium dedit, quam divina sapientia implevit, prius lapidea et dura, nunc est humilis et pia, omnique misericordia plena.

« Aruit tanquam testa virtus mea. » Quia prius mortalis et corruptibilis erat, postea vero immortalis et incorruptibilis factus est. Vel etiam aruit, quia se mortuum et sine vigore ostendit, neque seipsum defendit, qui aliis auxiliari solebat. « Et lingua mea adhæsit faucibus meis; » Quia « quasi ovis ad occisionem ductus est, et non aperuit os suum

B (Isa. lvi). » — « Et in pulverem mortis deduxisti me, » id est in locum sepulture, vel in infernum. « Quoniam circumdederunt me canes multi, » id est Judæi sine causa latrantes, neque a perigrinis latrones decernentes quique Barabbam latronem congaudebant, et contra me custodem et amicum latrabant. « Consilium malignantium » Judæorum « obsedi me. Foderunt manus meas et pedes meos, » hoc ad litteram. « Diminuerunt omnia ossa mea, » id est innumerabilia fecerunt, me in cruce extenso. Vel omnia ossa mea numeraverunt, quia numerantes discipulos, dixerunt: Tot sunt, videte ut omnes capiantur.

« Ipsi vero consideraverunt et inspexerunt me, » idem ipsi, et non mutati ab iniquitatis proposito, considerabant qualis essem, et solum corpus videntes, purum hominem esse putabant. « Diviserunt sibi vestimenta mea, » secundam litteram. « Et super vestem meam miserunt sortem. » Quod autem vestimenta diviserunt, suam discordiam et errorem regni divisionem significabant. Quod vero inconsutilem et mellorem vestem non diviserunt, Ecclesie concordiam significabant, quæ macula caret et ruga. « Tu autem, Domine, ne elongaveris auxilium tuum a me, » quia die tertia resurgam. « Ad defensionem meam aspice, » ne mihi inimici prævaleant.

« Erue a frama; Deus, animam meam. » Erue, inquit, animam meam, vel sanctam Ecclesiam, pro defensione quam erga me habet, a frama, a morte, a diabolo; ab insidiis hæreticorum. « Et de manu canis unicum meam, » anima ejus unica, quia sola sine peccato est; Ecclesia unica, quia sola credit. Canis infernus intelligitur, qui more canino avidè cuncta vorat. Vel, erue de manu canis, id est potestate Judæi populi sine causa latrantis.

« Salva me ex ore leonis. » Per leonem, eundem populum significamus qui quonibus nequitia præeminet. « Et a cornibus unicornium humilitatem meam. » Unicornis erat populus Judaicus, quia solus sine cornu erigebatur, id est de lege et testamento superbiebat, quo cæteras gentes ventilabat atque vincebat. Quod si feceris, « Narrabo nomen tuum fratribus meis. » Hoc fecit Christus post resurrectionem, quia apostolorum sensus aperuit, ut Scripturas

intelligerent (*Luc. xxiv.*) « In medio Ecclesie laudabo te, » quia in omnem terram apostolos predicare mittam. Vel, in congregatione apostolorum laudabo te, quæ est primitiva Ecclesia, dicens : « Qui timetis Dominum laudate eum; » vos, inquit, apostoli, laudate Dominum, qui eum timetis. « Universum semen Jacob, glorificate eum. » Jacob, qui vitiorum supplantator, Ecclesiam significat, quæ quotidie peccando diabolum supplantat. Universum autem semen Ecclesie, apostoli sunt, quia ex his, quasi a pacis granis exorta, totum mundum implevit. Hi autem glorificaverunt Dominum, quia ubique eum predicaverunt. « Timete eum, omne semen Israel, » idem est Israel semen quod semen Jacob. « Quoniam non sprevit neque desepit deprecationem pauperis, » cuius pauperis? de quo scriptum est : « Qui, cum omnium dives esset, pro nobis pauper factus est (*I Cor. viii.*) » — « Nec avertit faciem suam a me, et cum clamarem ad eum exaudivit me. » Hic evidentissime apparet quoniam non de se superius dixit: Deus meus, clamabo per diem, et non exaudies; contraria enim sunt exaudiri, et non exaudiri. Hic enim ne exauditum dicit: ibi vero non exaudies.

« Apud te laus mea in Ecclesia magna. » Mutatio personæ, quod ego, inquit, in magna et universali Ecclesia laudor, a te est. Vel, laus quæ in Ecclesia est, de te quidem fit. Unde Apostolus : « Qui gloriatur in Domino gloriatur (*I Cor.*) » — « Vota mea reddam in conspectu timentium eum. » Nunc, inquit, in conspectu Judæorum obtatus sum, dehinc autem in conspectu sanctorum qui Deum timent, in Ecclesia quotidie immolabor. « Edent pauperes, et saturabuntur, » de quibus dicitur : « Beati pauperes spiritu (*Math. v.*) » Hi pauperes edent corpus Christi, et saturabuntur pane, neque amplius famem patientur. « Et laudabunt Dominum qui requirunt eum. Vivent corda eorum in sæculum sæculi, » quia vivum panem comedent, idcirco in æternum vivent; unde etiam dictum est : « Nisi manducaveritis carnem Filii hominis, non habebitis vitam in vobis (*Joan. vi.*) » « Reminiscantur et convertentur ad Dominum. » Obliti, inquit, diaboli, reminiscantur Domini, cuius per lignum vetitum obliti fuerant. Et convertentur ad Dominum, relictis vitis, « universæ fines terræ. » « Et adorabunt in conspectu-ejus universæ familie gentium, » quia in nomine Jesu omne genu flectetur (*Phil. ii.*) « Quoniam Domini est regnum, » quia, devicto diabolo, regnum accepit. « Et ipse dominabitur omnium gentium. »

« Manducaverunt et adoraverunt omnes pingues terræ. » De supradicto, inquit, sacrificio, manducabunt omnes sancti, qui montes sunt coagulati et pingues. Et adorabunt Dominum.

« In conspectu ejus cadent omnes qui descendunt in terram. » Nullus enim nascitur, nullus in hunc mundum venit, nullus in terram cadit qui aliquo tempore Deum non adoret; vel, omnes qui a superbia elatione in humilitatem et Ecclesiam descendunt, in conspectu Domini simpliciter cadunt; sive omnes

qui in terram descendunt, qui sola terrena concupiscunt, qui cœlestia non contemplantur, in conspectu Domini, et eo vidente, in die iudicii in infernum cadent. « Et anima mea illi vivet, » quam Judæi mortuam esse putabant. Vel anima mea, id est Ecclesia, pro qua passus sum, quia omnia quæ habet homo dabit pro anima sua; nihil enim hominis habuit Christus quod pro Ecclesia non dedit. Illi vivet, quia, non sua queret, sed quæ Jesu Christi, quæ omnibus sunt ad salutem. Repetitio. « Et semen meum serviet ipsi, » id est, filiis promissionis.

« Annuntiabitur Domino generatio ventura. » Namque, etsi apostoli predicarent, sibi tamen vel seipsos non predicabant, sed Dominum et Domino Evangelium nuntiabant. Sive generatio per fidem et baptismum ventura Domino annuntiabitur, et docebitur ab apostolis. Confirmatio. « Et annuntiabunt cœli, » id est apostoli, « justitiam ejus. » Quibus? « populo qui nascetur, » et fonte baptismatis regenerabitur. « Quem fecit Dominus » esse suum, et ante sæcula predestinavit.

EXPOSITIO PSALMI XXII.

« Dominus regit me. » Vox Ecclesie : Hactenus, inquit, dum diabolus regnavit, misera fui, omnibus indigens; nunc autem, eo devicto, quia Dominus regnat, qui dives est, et omniam copiosus, « nihil mihi deerit. In loco pascuæ ibi me collocavit, » quo, inquit, modo mihi aliquid deesse poterit, cum in loco pascuæ, inque omnibus divitiis sim collocata? In Ecclesia enim, et Novum et Vetus Testamentum est, et Deus ipse qui est panis vivus, quibus sanctorum animæ reficiuntur. « Super aqua refectionis educavit me, » quia divina sapientia pascitur Ecclesia. Unde dicitur : « Omnes sitiennes, venite ad aquam (*Isa. lv.*) » Vel super aqua refectionis, id est in baptismo abluendo peccata. « Animam meam convertit. » Ad se, inquit, convertit animam meam, quæ pondere peccati gravata erat.

« Deduxit me super semitas justitiæ. » Super semitas me deduxit, per quas ad cœlestia Justitiam gradiuntur. « Propter nomen suum, » non ex meis meritis, ideoque jam nihil timeo. « Si enim Deus pro nobis, quis contra nos? » (*Rom. viii.*) « Nam, et si ambulavero in medio umbræ mortis, non timebo mala. » Quamvis, inquit, ingerantur mihi passiones mortis, quæ aliud non sunt quam mortis umbra, cum non mortem, sed potius vitam præsentent, tamen nihil timebo: vel per umbram mortis, id est per medios peccatores, quibus mors et diabolus præminet. « Quoniam tu mecum es, » sicut scriptum est : « Ecce ego vobiscum sum omnibus diebus usque ad consummationem sæculi (*Math. xxviii.*) »

« Virga tua et baculus tuus, ipsa me consolata sunt. » Per virgam regimen et sceptrum, per baculum autem sustentationem et adiutorium intelligimus. Ergo quia Dominus regit et sustentat defenditque Ecclesiam, nullum timet inimicum tanto adiutore consolata. Possumus autem, per virgam et baculum, disciplinæ correctionem intelligere.

« Impinguasti in oleo caput meum. » Per caput A culat, « Nec juravit in dolo proximo suo, » quomodo eum decipere posset. Hic qui talis est? « Accipiet benedictionem a Domino, » quia inter illos erit quibus in die iudicii dicturus est Dominus: « Venite, benedicti Patris mei (Matth. xv). » — « Et misericordiam a Deo, salutari suo; » quia misericors fuit, misericordiam invenit. « Hæc est generatio quærentium Dominum. » Ex talibus, inquit, constituitur Ecclesia; hi sunt qui Dominum quærunt, qui faciem Dei Jacob videre cupiunt. Diapsalma.

« Et misericordia tua subsequetur me. » Subsequitur nos misericordia Dei, quasi custos et pastor, ne a lupo et diabolo rapiamur. « Omnibus diebus vitæ meæ, » id est, usque ad sæculi consummationem. Et hoc ideo fit, « ut inhabitem in domo Domini, » id est in cœlesti Jerusalem. « In longitudinem dierum. » Quoad, inquit, super me diabolus regnavit, cum eo quidem habitavi in inferno; nunc autem quia « Dominus regit me », in admirabili domo sua in æternum manebo.

EXPOSITIO PSALMI XXIII.

« Domini est terra et plenitudo ejus. » Dominus, inquit Ecclesia, rex est, ipse regnet; sua est terra, nullus in terreno regimine gloriatur. Vel, « Domini est terra, » id est, caro humana in baptismo innovata, quia jam « non regnat peccatum in nostro mortali corpore (Rom. vi). » — « Orbis terrarum et universi qui habitant in eo, » id est totus mundus cum habitatoribus suis. Vel, Domini est terra, id est, universalis Ecclesia, quæ, quasi in medio maris posita, undique adversitatibus concutitur. « Quia ipse super maria fundavit eum. » Super maria fundata est Ecclesia, quia juxta amaras hujus sæculi fluctuationes sita est. Sive, super maria, et non sub mari fundata est; quia nullis impiorum tormentis superatur. Vel, quia non ei vitia, sed ipsa vitia dominatur. « Et super flumina præparavit eam. » Præparavit utique Dominus Ecclesiam super flumina, quia super multos populos doctores constituit et episcopos. Possumus etiam, per maria et flumina, prophetas et apostolos intelligere, qui Ecclesiæ sunt fundamentum.

« Quis ascendet in montem Domini? » Constituta est Ecclesia, præparatus est mons domus Domini in vertice montium. Sed quis, inquit, in hunc montem ascendet? Quis se Ecclesiæ associabit? « Aut quis, (postquam ascenderit), stabit in loco sancto ejus? » Ascendere namque cujuscumque est; stare autem, prudentium et perfectorum. Ascendit enim Judas, sed minime stetit. Ascenderunt multi alii, sed conversi abierunt retrorsum. Quis igitur stabit? Sequitur:

« Innocens manibus, et mundo corde, » id est, qui neque speratur neque cogitat mala: in manibus enim, opera; in corde autem, cogitationes intelligimus. « Qui non accepit in vanum animam suam, » baptismatis fonte purgatam. In vanum namque animam puram recipit, qui eam postea vitis commu-

modo eum decipere posset. Hic qui talis est? « Accipiet benedictionem a Domino, » quia inter illos erit quibus in die iudicii dicturus est Dominus: « Venite, benedicti Patris mei (Matth. xv). » — « Et misericordiam a Deo, salutari suo; » quia misericors fuit, misericordiam invenit. « Hæc est generatio quærentium Dominum. » Ex talibus, inquit, constituitur Ecclesia; hi sunt qui Dominum quærunt, qui faciem Dei Jacob videre cupiunt. Diapsalma.

« Attollite portas, principes, vestras. » Unusquisque homo quinque portas habet; habet enim visum, auditum, gustum, odoratum, et tactum. Hæ autem portæ, nisi singulis virtutibus, quasi singulis custodibus, custodiantur, per eas diabolus frequenter ingreditur et regreditur: sed, quoniam prædicta generatio jam Dominum quærunt, et diabolus et ejus portæ ab hominibus suserunt, portæque æternales levatæ sunt, quia soli æterno Regi prædicti sensus aperiantur. Aliter. Postquam primum hominem de paradiso antiquus hostis extraxit, quibus in infernum prorumperet, portas ei aperuit: alii enim per avaritiam, alii per superbiam, alii per luxuriam mortem et poenam ingrediuntur: hæc sunt illæ portæ quas malignus spiritus nobis aperuit; hæc sunt, quæ hic auferri præcipiuntur. « Et elevamini, portæ æternales, » fides, spes, charitas, cæteraque virtutes, quæ æterni regni januæ sunt, unde et æternales dicimus. Hæ autem apertæ sunt, quia per has, et Deus in nos, et in cœlestem patriam nos introducitur. Itemque. « Tollite portas, principes, vestras, » id est, vos, maligni spiritus, auferite potestatem et retinacula, quibus hactenus in inferno sanctos detinuitis; vos autem, patriarchæ et prophætæ, æternales portæ, elevamini, cœlos ascendite. « Et introibit rex gloriæ » vobiscum in gloriam.

« Quis est iste rex gloriæ? » Vis audire qualis? « Dominus » qui omnibus dominatur, « fortis » quia diabolum vicit, « potens, » imo et omnipotens. Sed ubi potens? « In prælio, » ubi quales fuerint vires cujusque manifestantur.

EXPOSITIO PSALMI XXIV.

« Ad te, Domine, levavi animam meam. » Vox D Ecclesiæ. Tunc ad Dominum animam elevamus, quando in bonis operibus perseveramus. Recipit, inquit, Domine, animam meam, quam ad te elevavi, tibi que obtuli. « Deus meus, in te confido, » non in me, non in homine, non in meis viribus, sed in te confido. Ideoque, « non erubescam, » sicut illi qui idola coluerunt, de quibus dicitur: « Quem igitur fructum habuistis in illis in quibus nunc erubescitis? » (Rom. vi.)

« Neque irideant me inimici mei. » Irridebant namque gentes sanctos, et idola sua digito monstrantes dicebant, dicentes: Ubi est Deus vester quem creditis, quem expectatis, et hoc frustra? « Etenim universi qui te expectant non confundentur. Confundantur omnes iniqua agentes superbaque. » Omnes quidem iniquæ agunt, non tamen omnes stu-

pervacue. Qui enim mentitur, inique agit. « Omnis autem homo mendax (Rom. iii). » Omnis igitur homo inique agit. Ergone omnes confundentur? Absit! Quis igitur? Qui hæc supervacue quidem agit, id est qui in malo perseverat.

« Vias tuas, Domine, demonstra mihi. » Quia, inquit, inique agens peribit, monstra mihi vias tuas, ne erroris via deceptus, ego quoque confundar et peream. « Et semitas tuas edoce me. » Vias dixi, nunc autem semitas voco, quia « arcta via est quæ ducit ad vitam (Matth. vii). »

« Dirige me in veritate tua. » Tu, inquit, rectus et verax es, ego autem mendax et tortuosus; dirige me ergo, Domine, ut secundum veritatem tuam incedere valeam; edoce me evitare malum et eligere bonum. « Quia tu es, Deus, salvator meus, et quia te sustinui tota die. » Te ex antiquis temporibus in mundum venturum esse prophætæ prædixerant, te; Christe, exspectavi. Tu, me dirige et dece.

« Reminiscere miserationum tuarum, et misericordiarum tuarum quæ a sæculo sunt. » Semper, inquit, misericors fuisti, et adeo misericors ut carnem sumeres et crucem pro nobis subires. Hujus igitur tantæ misericordiæ ne obliviscaris.

« Delicta juventutis meæ, » quæ per ignorantiam commisi, « et ignorantias meas ne memineris. Secundum misericordiam tuam memento mei, » quia merita nulla sunt, « propter bonitatem tuam, Domine. Dulcis et rectus Dominus. » Dulcis quidem, quia felle et amaritudinæ caret, vel quia omnibus bona promittit. Rectus autem, quia, « reddet unicuique juxta opera sua (Rom. ii). » — « Propter hoc legem dabit delinquentibus. » In via mandatorum tuorum positi sumus, per hoc iter ambulare debemus. Multi tamen, deviantes et per vitiorum prærupta se præcipitantes, delinquant. Sed, quia Dominus noster dulcis est et rectus, in hac via delinquentibus legem dedit duleissimam. Hæc enim lex delinquentibus attributa est, ut peniteant, convertantur et salventur. « Diriget mansuetos in judicio, » eum, inquit, in judicio universali mansuetis annuntian- dum fuerit, eos ad se Dominus diriget. Sive, illi qui cum in hoc sæculo ab infidelibus injuste judicantur, in patientia et mansuetudine tamen persistent, nec adversitatibus franguntur, recto itinere ad Dominum vadunt. Dirigit etiam mansuetos in judicio, quia recte judicandi eis tribuit discretionem. « Docerebit vias suas, » quibus ad se pervenire possint. Sed quæ sunt viæ ejus? Sequitur:

« Universæ viæ Domini, misericordia et veritas. » Nullus enim a Deo eligitur, nisi vel sola misericordia, ut Jacob, vel misericordia et veritate, ut Job. Sed quibus sunt hæc viæ præparatæ? Sequitur: « Requiritibus testamentum ejus et testimonia ejus. » Testamentum Domini requirunt qui ea quæ dicunt spiritualiter intelligunt. Vel, qui ad hoc laborant, ut testamento et adoptione Dei digni fiant. Et testimonia ejus, in psalmis, et prophetis cæterisque

A Scripturis. « Propter nomen tuum, Domine, propitiaberis peccato meo; » quia, inquit, dom sunt viæ per quas itur ad te, altera autem solummodo peccatorum est, id est, veritas, propter nomen et misericordiam tuam mihi propitiare, « multa enim sunt peccata mea. »

« Quis est homo qui timet Dominum? » Gauletis Ecclesia de Dei dulcedine et bonitate, dicit: « Quis est homo qui timet Dominum? » Lætetur, nihil timeat; si peccator est, non desperet, sed peniteat; convertatur, et salvabitur. Hanc enim « legem statuit ei Dominus in via quam elegit: » justitia enim, pax, patientia, charitas, benignitas, viæ sunt per quas incedere debemus. Hæc est illa via quam Dominus elegit. Sed si quis ab hac via quandoque devierit, legem sibi positam recognoscat.

« Anima ejus in bonis demorabitur, » hujus qui per hanc viam ingreditur. « Et semen ejus hæreditabit terram, » quia et ipse per opera quæ fecit, et imitatoris ejus, terram viventium inhabitabit. « Firmamentum est Dominus timentibus eum, » per nos enim fragiles sumus. Sed quia supra firmam petram sumus firmati, minas æquoris non timemus. « Et testamentum ipsius, » et ipse quidem nostrum firmamentum, et testamentum ipsius, quo bonis exemplis corroboramur, datum ad hoc « ut manifestetur illis, » qui Deum timent; per hoc enim testamentum manifestatur et cognoscitur Dominus.

« Oculi mei semper ad Dominum. » Solet fieri ut aliquis ad aliquid Intuendum, intentus non considerans ubi pedem ponat, in fossam cadat. Quod iste omnino non timens ait: « Oculi mei semper ad Dominum, » nec laqueum timebo, « quoniam ipse evulset de laqueo pedes meos. Respice in me. » Respice, inquit, in me, quia ego quidem non respicio nisi ad te. « Et miserere mei, » quod debes; « quia unicus et pauper sum ego. » Unicus quidem, quia solus, et te solum adoro; pauper vero, quia nihil habens omnia possideo. Hoc autem et de Christo aptissime intelligi potest.

« Tribulationes cordis mei multiplicatæ sunt, » quia multis modis affligor. « De necessitatibus meis erue me, » ducens ad illud regnum in quo necessitates non patiar.

D « Vide humilitatem meam et laborem meum. » Vide, inquit, quia in magna tribulatione et labore sum, unde fieri potest quin aliquando fractus in peccata eadam, et ideo « dimitte universa delicta mea. Respice inimicos meos, quoniam multiplicati sunt, » et multi quidem sunt. « Et odio iniquo oderunt me, » quia non vitia in me, sed ipsam naturam odio habent. « Custodi (ergo) animam meam » ab illorum fraudibus, « et erue me, ut non erubescam, quoniam speravi in te. Innocentes et recti adhererunt mihi, » aliter enim innocentes non essent nisi Ecclesiæ adhererent, « quia sustinui te. Libera, Deus, Israel, » id est Ecclesiam; ne se quasi de alio loquitur, « ex omnibus tribulationibus suis, » quas et a vitis et ab hominibus patitur.

EXPOSITIO PSALMI XXV.

« Judica me, Domine. » Vox perfectorum. Non enim iudicium timet qui se iudicari rogat. « Quoniam ego in innocentia mea ingressus sum. » Ideo inquit, iudicium non timeo, quia innocenter vitam egi. « Et in Domino sperans non infirmabor. » Non infirmabor in opere, sed, sicut incœpi, usque in finem operabor.

« Proba me, Domine, et tenta me. » Proba me, inquit, cognosce an verum sit quod me innocenter vitam egisse dixi. Et tenta, ut probes qualis et quantæ constantiæ sim, quoniam quidam promisi, et me non infirmaturum esse spondi. Quod, postquam feceris, « ure renes meos et cor meum. » Postquam, inquit, me probaveris, si quam in me vitiorum maculam inveneris, hanc exure, hanc sancti Spiritus igne destrue; sin vero nihil repereris, ad majorem me dilectionem accende.

« Quoniam misericordia tua ante oculos meos est. » Quia neque ego misericordiæ, neque misericordia mei obliviscitur. « Et » quoniam « complacui » tibi « in veritate tua. » Quod enim verum dico, tuum est; quod autem mentior, meum est: tua est igitur veritas, meum autem mendacium. Tua es ergo veritas, in qua tibi complacui. Et quoniam « non sedi cum concilio vanitatis, » id est cum consiliantibus vanitatem; et quoniam « cum iniquis gerentibus non introibo. » Quid est non introibo? id est, eandem iniquitatem facere non aggrediar. Sive mortem et pœnam non introibo, quam illi procul dubio ingressi sunt. Et quoniam « odivi ecclesiam malignantium, » id est, congregationem malorum. « Et cum impiis non sedebo, » id est, ad eorum similitudinem, in impietate non perseverabo. Vel etiam, in tormentis cum illis non ero; quoniam hoc feci vel illud, ideo iudicium non timeo, quia confidenter dicam: « Judica me, Domine. » Et quoniam « lavabo inter innocentes manus meas. » Cum innocentibus, inquit, habito, quia malignantium odivi ecclesiam, inter quos positus, a cunctis vitiorum sordibus opera mea lavabo; manus enim opera significant. Et quoniam « circumdabo altare tuum, Domine. » Altare Dei Ecclesia est, sive Novum et Vetus Testamentum, quia in his sit commemoratio natiuitatis, passionis, resurrectionis, corporis et sanguinis Domini. Hoc autem altare circumdant sancti; sed cur circumdant? et laudis Dei vocem audiant, hoc est quod sequitur. « Ut audiam vocem laudis tue, » Quicunque laudes Dei audire desiderant, ad hoc altare concurrant, hæc duo Testamenta circumdant; hic enim apostolos, patriarchas et prophetas Deum laudantes invenient. « Ut enarrem universa mirabilia tua. » Hic Domini sui pecuniam abscondere non vult; iste peram non portat ubi thesaurum recondat, sed quæ gratis accepit, gratis cunctis impertire desiderat. Quoniam, inquit, et hæc et illa faciam, ideo in Domino sperans non infirmabor.

« Domine, dilexi decorem domus tue, » id est antiquam virtutibus ornatam, mentis et corporis ea-

ritatem. Confirmatio: « Et locum habitationis gloriæ tuæ. » — « Nescitis quia templum Dei estis, et Spiritus sanctus habitat in vobis (I Cor. III). »

« In quorum manibus iniquitates sunt. » Quia omnia illorum opera injusta et iniqua sunt. « Dextera eorum repleta est muneribus, » quibus decipiant innocentes. « Ego autem in innocentia mea ingressus sum, » quia innocenter vitam egi. « Redime me, » ab omnibus inimicis, « et miserere mei. Pes meus stetit in directo, » quia a recto tramite non claudicavi. Et quando ero, « in ecclesiis » et sanctis congregationibus « benedicam te, Domine. »

EXPOSITIO PSALMI XXVL

« Dominus illuminatio mea. » Vox Ecclesiæ. In tenebris quondam eram, in cæcitate jacebam, sed veniente Christo, « populus qui sedebat in tenebris, » vidit lucem magnam (Isa. IX). « Venit lux vera, » quæ illuminat omnem hominem venientem in hunc mundum (Joan. I). « Et salus mea, » ipse me illuminavit, ipse me salvavit: « quem » igitur « timebo? Dominus protector vitæ meæ. » Redemisti inquit, Dominus animam meam, illuminavit, salvabit et proteget eam, ne amittat. « A quo (ergo) trepidabo? » Video hostes, video malignos spiritus, video incurrentes tyrannos, sed neminem timeo, Dominica admentis consolatione; ait enim: « Nolite timere eos qui occidunt corpus animamque autem non possunt occidere (Math. X). »

« Dum appropiant super me nocentes. » Appropinquant nocentes, invadunt me hostes, obsident me inimici. Ad quid? « Ut edant carnes meas, » ut melacerent et occidant, ut carnales et imperfectos decipiant, et nefario corpori suo conjungant; animæ enim et ossibus nihil officere possunt. Vel etiam, quia appropinquant, inde sit ut carnem edant, carnisque concupiscentias secum auferant, animam autem puram et probatam mihi relinquant. « Qui tribulant me inimici mei, ipsi infirmati sunt et ceciderunt. » Subjungit causam cur ei timendum non sit: infirmati sunt inimici persecutores, vel maligni spiritus devicti sunt, mortuo Christo. Et ceciderunt ab imperio et potentia, quia Christus resurrexit. Ideoque « consistant adversum me castra, non timebit cor meum. » Si, inquit, impiorum exercitus, si vitiorum impetus, si dæmoniorum cæcus mihi adversentur, nihil tamen timebo; Dominus enim mecum est tanquam bellator fortis. « Si exurgat adversum me prælium » a prædictis inimiciis meis, « in hoc » adjutorem « ego sperabo. »

« Unam petii a Domino. » Unam, inquit, petitionem feci, unam rem a Domino petivi, « hæc requiram, » huic petitioni insistam. Sed quæ est ista petitio? « Ut inhabitem in domo Domini omnibus diebus vitæ meæ, » id est, ut, corpore mortificato, in cælesti Jerusalem perpetuo requiescam. Unde Apostolus ait: « Scimus enim quoniam, si terrestris domus nostra hujus habitationis dissolvatur, habitabimus domum non manufactam æternam in caelis (II Cor. V). » — « Ut videam voluptatem Domini. » deo

inquit, in domo Domini habitare volo, ut ejus voluptatem perfecte videam et cognoscam. Video enim nunc « per speculum et in enigmate, tunc autem facie ad faciem; nunc ex parte cognosco, tunc autem, sicut et cognitus sum (I Cor. xiii). » — « Et visitem templum ejus, » illud scilicet inenarrabile, illud clarissimum Divinitatis secretum, quod ab humano ingenio, quale sit, perscrutari non potest.

« Quoniam abscondit me in tabernaculo suo. » Ordo est: « Circuibō et immolabo in tabernaculo ejus. » Quid circuibō? me ipsum et animam meam. Illorum similitudinem sequitur, qui castra vel civitates custodientes, die noctuque circumeunt, ne aliqua ex parte inimici furtim subintrent. Similiter et iste: Circuibō, inquit, domum mihi commissam, ejus portis custodes ponam, qui avaritiam, luxuriam, superbiam ceterosque inimicos ab ea longe repellant. Et immolabo in tabernaculo ejus: tabernaculum Dei unusquisque fidelis est. Sed quid immolabo? « hostiam vociferationis. » Quia, inquit, Dei sum tabernaculum, in me ipso sibi hostiam immolabo, non hircorum, non vitulorum, imo laudis et jubilationis, hostiam vivam et immaculatam. « Cantabo, psalmum dicam Domino. » Cantabo inquit, prædicabo, laudes illius annuntiabo. Et psalmum dicam, quia factis verba complebo. Et hoc merito, « quoniam abscondit me in tabernaculo suo. » Tabernaculum quidem non abscondit, sed me in tabernaculo occulit, quia exteriorem hominem cunctis visibilem præbuit, et a cunctis affligi permisit. Vidit enim Decius Laurentium, vidit Dei tabernaculum, templum Dei violavit, donum ejus combussit. Sed, sicut ait Apostolus, « si quis templum Dei violaverit, disperdet illum Deus (I Cor. iii). » Interiorem tamen hominem non vidit, quem Deus in tali tabernaculo absconderat. In talibus tabernaculis absconditi sancti, a vitiis vel malignis spiritibus inveniri non possunt. « In die malorum protexit me, in abscondito tabernaculi sui. » Dies malorum vocantur illi in quibus mali nequitiam suam exercent. Unde Apostolus: « Quoniam dies mali sunt (Ephes. v). » In his autem diebus, etsi tabernaculum caperent, corpus affligerent, me tamen, id est animam meam, invenire non poterunt.

Et quoniam « in petra exaltavit me, » id est, in Christo et per Christum a terrenis cupiditatibus me sublimavit. « Et nunc exaltavit caput meum super inimicos meos. » Tunc caput nostrum super inimicos nostros exaltatur, quando meos, suam considerans dignitatem, nullis adversitatibus succumbit. « Exaudi, Domine, vocem meam qua clamavi. » Exaudi, inquit, meam orationem, redde prædictam petitionem qua dixi: « Unam petii a Domino. » Confirmatio. « Miserere mei, et exaudi me. Tibi dixit cor meum. » Ac si dicat: Oratio illa qua me clamasse, non in labiis sed in corde fuit. « Exquisivit te facies mea. » Expositio petitionis. Nihil, inquit, aliud peto, nisi ut faciem tuam videam, utque tuam volup-

tatem cognoscam, et in tua præsentia consistam. « Ne avertas faciem tuam a me, ne declines in ira a servo tuo. » Quia ego, inquit, servus tuus faciem tuam requiro, noli eam mihi abscondere, noli quasi iratus a me separari, sed fac quod sequitur: « Adjutor meus esto, ne derelinquas me, » neque hic neque in futuro, « neque despicias me, Deus, » quia, quamvis homo et corruptibilis sim, coelestia tamen et divina quaero.

« Quoniam pater meus et mater mea dereliquerunt me. » Prins, inquit, quam carnem assumeres, diabolus mihi pater erat, mater vero gentilitas, Babylon et confusio. Hi autem, postquam credidi et eorum actus dereliqui, de mea salute dolentes, dereliquerunt me. « Deus autem, » qui verus est pater, « assumpsit me. » — « Legem pone mihi in via tua. » Quia, inquit, assumpsisti me, da mihi legem vivendi, ut in via tua firmiter persistens, neque ad dextram neque ad sinistram declinem. « Et dirige me in semitam rectam, » ne a Judæis et hæreticis decipiar. » — « Propter inimicos meos, » qui me decipere conantur, « ne tradideris me in animas tribulantium me, » ut ex toto animum et desiderium suum faciant, quia, quamvis corpus, animam tamen non superabunt. « Quoniam insurrexerunt in me testes iniqui. » Multoties enim falsi testes Judæorum contra apostolos insurgerebant, et prævaricatores legis eos vocabant.

« Et mentita est iniquitas sibi. » Sibi quidem iniquitas mentita est, quia in verticem ipsorum iniquitas eorum descendit. Hoc etiam de Christo intelligi potest, in quem iniqui testes insurgentes dicebant: « Hic dixit: Possum destruere templum Dei, et in triduo reedificare (Math. xxvi). » — « Credo videre bona Domini in terra viventium. » Unde scio quia non trades me in animas tribulantium me: jam Mediator ascendit; jam mihi læcum præparat Salvator, quia, etiam in sanctis Scripturis, quotidie me admonet, dicens: « Expecta Dominum, » qui et laboris merita retribuet, et de inimicis te vindicabit. « Viriliter age, » confortare et esto robustus, hoc est quod dicit. « Confortetur cor tuum, » in operibus bonis. « Et sustine Dominum, » id est, expecta donec veniat.

EXPOSITIO PSALMI XXVII.

« Ad te, Domine, clamabo, Deus meus. » Vox Christi, vel Ecclesie. Clamavit Christus in cruce, quando dixit: « Eloi, Eloi (Math. xxvii). » Clamavit Ecclesia, quia non cessat quotidie laudare nomen Domini. « Ne sileas a me, » id est non tacebis a me, quia semper laudabo te. Vel, ne sileas a me, id est, responde mihi, et exaudi orationem meam. « Ne quando taceas a me, » confirmatio est. « Et assimilabor descendentibus in lacum. » Si, inquit Ecclesia, non laudavero te, similis ero impiis et peccatoribus; qui in lacum et in infernum descendunt. Christus autem: Si me, inquit, non exaudieris, inter impios et morti deditos computabor. Quod ne fiat, « Exaudi vocem deprecationis meæ, dicitur

oro ad te, » pro universali totius mundi salute. **A** « Dum extollo manus meas ad templum sanctum tuum, » id est, manus in cruce exalto, ut tuum sanctum templum, quod est Ecclesia, ædificem. Ecclesia autem Dominus, exorans manus suas ad templum Dei elevat, quia bona opera sua ad Dominum mittit, vel, quia seipsam gradibus virtutum usque ad templum Dei exaltat; vel, quia elevatis manibus Dominum deprecatur.

« Ne simul tradas me cum peccatoribus. » Ne me, inquit Ecclesia, simul cum peccatoribus, tortoribus tradas, quia omnia quæ debui solvi, neque conservum pro denariis affixi. « Et cum operantibus iniquitatem ne perdas me, » quia iniquitatem ego operatus non sum. « Qui loquuntur pacem eum proximo suo, » quia verbis amicitiam et pacem simulant, « mala autem in cordibus eorum. » In cordibus inquit, latent mala, insidiæ, doli et proditioes. « Da illis secundum opera eorum, et secundum nequitiam adinventionum ipsorum; secundum opera manuum eorum tribue illis: redde retributionem eorum ipsis, » id est, prout meriti sunt recipiant. « Quoniam non intellexerunt opera Domini, » ut facerent ea, « et in opera manuum eorum destrue illos, » id est secundum opera quæ operati sunt, pereant, « et non ædificabis eos. » Cum, inquit, supernam civitatem Jerusalem ex vivis lapidibus construes; noli eos in ejus muris ædificare.

« Benedictus Dominus, quoniam exaudivit vocem deprecationis meæ. » Sciens ea evenire quæ postulavit, quasi jam exaudivit benedicti, et gratias Domino refert, quia Dominus est « adjutor meus et protector meus, » adjutor, ut vincamus, protector, ne vulnerati deficiamus. « Et in ipso speravit cor meum et adjutus sum. Et resoruit caro mea. » Resoruit quidem, quia in baptismo amissa vetustate nova et juvenis facta est. Vel resorabit in die judicii, quando « corruptibile hoc induerit incorruptionem (I Cor. xv). » — « Et ex voluntate mea constabor illi. » Constabor, inquit, et ex voluntate contutebor, quia nulla servitia diligit Deus, nisi quæ voluntarie fiunt. « Quia Dominus est fortitudo plebis suæ, » quia per eum fortis est, « et protector salvationum christi sui est. » Salutare dicitur qui dat salutem vel cui datur. Est igitur Deus salvationum christi sui protector, quia eos protegit quos Christus salvavit.

« Salvum fac populum tuum, Domine. » Quoniam, inquit, Deus protegit, tu, Christe, salvum fac populum tuum, ut ipse protector, tu vero Jesus et Salvator voceris.

« Et benedic hæreditati tuæ. » Hæreditas Dei Ecclesia est, de qua dicitur: « Et dabo gentes hæreditatem tuam. » — « Et rege eos in virga ferrea (Psal. ii). » — « Et extolle illos, » de virtute in virtutem, « usque in æternum, » id est donec ad æternitatem perveniant.

EXPOSITIO PSALMI XXVIII.

« Afferte Domino, filii Dei. » Vox Prophetæ

exhortantis gentes ad laudem Dei. Jam, inquit, filii Dei estis, et in adoptionem vocati. Ergo « afferte Domino. » Sed quid afferre debetis? Sequitur: « Afferte Domino filios arietum. » Arietes apostoli dicuntur, quia totius Ecclesiæ sunt doctores. Vel, quia Novo et Veteri Testamento quasi duobus cornibus sunt muniti. Filii autem arietum, animæ fidei sunt, quos apostoli in baptismo Domino genuerunt. Unde Apostolus ait: « Nam in Christo Jesu ego vos genui (I Cor. iv). » Itemque: « Vili mei, quos iterum parturio (Galat. iv). » Hos igitur filios arietum, id est animas nostras, Domino afferamus, quia nihil majus Deo afferre possumus: afferimus autem, quando eas virtutibus exaltamus.

B « Afferte Domino gloriam et honorem, » id est, tales vos exhibete, in quibus Deus honoretur et glorificetur. Unde dictum est: « Luceat lux vestra eorum hominibus, ut videant opera vestra bona, et glorificent Patrem vestrum, qui in cælis est (Matth. v). » — « Afferte Domino gloriam nomini ejus, » id est glorificate Deum, quia Christiani vocamini, et nomen ejus recepistis. Unde in Canticis canticorum dicitur: « Oleum effusum nomen tuum, id est adolescentulæ dilexerunt te nimis (Cant. i). » Vel, gloriam nomini ejus, id est ad honorem nominis ejus. « Adorate Dominum in atrio sancto ejus, » hoc est in Ecclesia noviter ædificata. Vel, in cordibus et conscientiis vestris, sicut scriptum est. « Intra in cubiculum, et clauso ostio, ora Patrem tuum (Matth. vi). »

C « Vox Domini super aquas. » Dixit superius: « Afferte Domino filios arietum; » et: « Afferte Domino gloriam et honorem. » Hæc autem vox Domini est super aquas intonantis. Quid per aquas nisi populos? sicut scriptum est: « Aquæ multæ multiplicatæ sunt. » Intonabat igitur vox Domini super multas aquas, quando sequentibus turbis Evangelium Apostolus annuntiabat; vel quando apostoli per omnes terras prædicabant. Intonuit etiam vox Domini super aquas: quia in Jordane super Christum vox Patris audita est: « Hic est Filius meus (Matth. xvii). » Intonat nunc quoque super aquas baptismatis, quia in nomine Patris, et Filii, et Spiritus sancti baptizant sacerdotes. « Deus majestatis intonuit. » Ille, inquit, per se ipsum prædicavit, qui Deus majestatis, potestatis, et excelsæ virtutis intonuit. « Dominus super aquas multas, » quia ipse et per se, et per discipulos, universo mundo Evangelium annuntiavit. « Vox Domini in virtute, Vox Domini in magnificentia. » Hæc, inquit, vox Domini esse comprobatur per virtutem et magnificentiam. Tanta enim hujus vocis virtus erat, quod et mortuos suscitabat, cæcos muminabat, leprosos mundabat (Matth. ii), paralyticos curabat (Marc. ii). Constat igitur quoniam hujusmodi vox Domini est. Sed cujus Domini? Sequitur:

« Vox Domini confringentis cedros. » Per cedros, superbos, divites et potentes intelligimus. Hos au-

tem confregit vox Domini, quia multi sub iugo Christi humiliati sunt, sicut scriptum est: « Montes et colles humiliabuntur (Luc. iii). » Fregit igitur vox Domini cedros, quia superbos et divites Evangelium humiliavit. Franget etiam in iudicio; nam vox illa Domini erit, quae dicit: « Ite, maledicti, in ignem aeternum (Math. xxv). » Hac autem voce quanti frangantur dici non potest. Constat igitur quia cedros franget. Sed cuius cedros? Sequitur:

« Et confringet Dominus cedros Libani, » quia in saeculi divitiis, mundi quae candore et felicitate natos partim ad se converteret, partim aeterno supplicio tradet. « Et comminuet eas tanquam vitulum Libani. » Nulla terra, secundum huius nominis interpretationem, convenientius quam terra Iudaeorum, Libanus vocari potest, quae omnium divitiarum pulchritudine florebat, et laete et melle manabat (Deut. vi). Vitulus autem pro sacrificio ponitur, quia de vitulo sacrificium fiebat (Lev. iv). Comminuit ergo Dominus vitulum Libani, quia sacrificium Iudaeorum adeo destruxit, ut nullo in loco esse dicatur. Ad huius ergo similitudinem comminuetur mali, quoniam alii omnino peribunt, ut hoc sacrificium; alii vero a superbia et iniquitate cessabunt, ut haec terra a sacrificio.

« Et dilectus quemadmodum filius unicornium. » Hoc autem, sicut et superiora, et ad bonam et ad malam partem converti potest: ad bonam autem hoc modo. Apostolos filios unicornium intelligimus, quia ex Iudaeis processerunt. Hi autem adeo pauperes et diminuti fuerunt, ut nihil proprii eis remanserit, iisdem testantibus: « Ecce nos reliquimus omnia et secuti sumus te (Math. xix). » Ad horum comparationem, multi saecularium commutati sunt, quia alii monachi, alii eremite, alii vero peregrini efficiuntur, Dominica voce admoniti; ait enim: « Quicumque reliquerit patrem et matrem, agros, servos et ancillas, centuplum accipiet (ibid.). » Haec autem est vox illa nostri Redemptoris, quae cedros confringit. In malorum autem parte sic intelligitur: Iudaei Iudaeorumque filii, qui Christum crucifixerunt, unicornes vocantur: hos autem non parva poena et conditio expectat. Quicumque ergo aeternae mortis damnantur, eos dilectus Dei Filium, quemadmodum filios unicornium comminuet. In quibusdam autem codicibus invenitur: « Et dilectus quemadmodum filius unicornium. » Hoc autem sic interpretatur: Dilectus Dei Filius, qui adhuc Patri, inquit Propheta, per omnia aequalis est, in tempore praesente in tantum comminuetur, ut, quemadmodum unus ex filiis Iudaeorum, penitus purus homo esse credatur.

« Vox Domini intercedentis flammam ignis. » Haec, inquit, vox est illius Domini, qui flammam ignis intercedit. Omnes enim infernales flammam ignemque inexstinguibilem ingrederentur, nisi quia Christus carnem sumens, et infernum a nobis, et nos ab inferno separavit. Intercedit etiam vox Domini flammam

ignis, quia vitia carnisque concupiscentias Evangelii annuntiatio ab audientibus resecat.

« Vox Domini concitantis aeternitatem, et commovebit Dominus desertum Cades. » Cades commotio lineae interpretatur; significat autem hunc mundum, qui prior a Domino derelictus erat, sed veniens Dei Filius, mundum concussit; desertum Cades commovit, quem linea et malignus spiritus commoverat atque corruerat, excussit lineas, commovit vicia, fugavit peccata. Aliter, Cades legem et Vetus Testamentum significat; quidam enim Cades sancta interpretatur. Veniens ergo Christus commovit desertum Cades, quia sanctam legem et prophetas ob nimiam obscuritatem a cunctis fere derelictos concussit, aperuit, litteram amovit et intelligibiles fecit (Luc. xxiv).

« Vox Domini preparantis cerves. » Cervi apostolos designant, quia fragiles erant ad currendum, et Evangelium nuntiandum, quique mortifera diaboli venena parvi pendebant. « Et revelabit condensa, » quia et Scripturas illis aperuit, et divina mysteria manifestavit. Unde Apostolus: « Audiivi, inquit, arcana verba, quae non licet homini loqui (II Cor. xii). » « Et in templo ejus omnes dicebant gloriam, » quia omnes in Ecclesia Dominum laudant.

« Dominus diluvium inhabitare facit. » In templo Dei habitat diluvium, quia in sancta Ecclesia, prophetae, apostoli, episcopi et doctores inveniuntur. Hi autem diluvium dicuntur, quia affluentia sancti Spiritus et omnium Scripturarum plenitudine redundant. Vel etiam, quia homines abluunt a peccatis. « Et sedebit Dominus rex in aeternum, » quia semper in Ecclesia regnavit, et in sanctis suis sedebit: sunt enim sancti sedes Dei. « Dominus virtutem populo suo dabit, » ne ab inimicis et vitiis superetur. « Dominus benedicet populo suo, » tendenti « in pacem, » id est ad semetipsum, quia, « ipse est pax nostra, qui fecit utraque unum (Ephes. i). »

EXPOSITIO PSALMI AXIX.

« Exaltabo te, Domine, quoniam suscepisti me. » Vox Christi: Exaltabo te, inquit, Pater, quoniam de hoc mundo me suscepisti, et ad dexteram tuam residere fecisti (Marc. xiv). Exaltat Filius Patrem, quia per Filium laudatur Pater. « Nec delectasti inimicos meos super me. » Inimici Christi Iudaei sunt, vel maligni spiritus. Iudaei quidem, non sunt delectati de morte Christi, quia et contra eorum voluntatem resurrexit, et, ob hoc facinus, gentem et locum amiserunt. Maligni vero spiritus et regnum perdidimus, et animas quas captivas detinebant. « Domine Deus meus, clamavi ad te. » Clamavit autem, cum dixit: « Pater, clarifica Filium tuum. » « Et sanasti me; » erat enim infirmus pro parte carnis. Sanavit igitur eum Pater, quia resuscitando ipsam carnem immortalem et incorruptibilem fecit. « Domine, eduxisti ab inferno animam meam. » Exspoliavit infernum, et animas sanctorum secum in caelos devexit. « Salvasti me a descendentibus in

læcum, » sicut est, ex manibus Judæorum me liberasti, quia sua sponte in infernum, et mortem, et fauces diaboli descendunt.

« Psallite Domino, sancti ejus, et confitemini memorie sanctitatis ejus. » Vos, inquit, sancti ejus, laudate Dominum et sue sanctitatis memoriam, quia vestri recordatus, me Filium suum in mundum misit (Gal. iv), et pro vestra et omnium salute mori permisit. « Quoniam ira in indignatione ejus. » Laudate, inquit, Dominum, et nolite inobedientes esse, ne indignatus vobis irascatur; ira namque et mors in Dei indignatione fit. « Et vita in voluntate ejus, quia quicumque ejus voluntatem fecerit, vivet in æternum.

« Ad vesperum demorabitur fletus, et ad matutinum lætitia. » Apostrophe ad apostolos. O apostoli! ad vesperum demorabitur fletus; pro morte namque Salvatoris, qui circa horam nonam spiritum emisit (Matth. xxvi), tristantes stebant apostoli; sed mane, orto jam sole, Christo resurgente, immensa inter illos est nata lætitia. Aliter. Per vesperum Adam, per mane autem Christum intelligamus. Adam namque diem et lucem fugavit, et noctem et tenebras mundo intulit, quod vesperi proprium est. Christus autem noctem ademit, et verum diem hominibus dedit. His igitur qui ad vesperum convertuntur et primum hominem imitabuntur, fletus erit atque tristitia; his autem qui ad mane confugerint et Christum sequentur, gaudium erit atque lætitia. Possumus etiam, per vesperum et mane, diem judicii figurare. Dies namque judicii et vesperum erit malis, et mane bonis. Tunc enim mali noctem et dolorem, boni vero diem et æternitatem recipient. Ad vesperum ergo tunc venientibus erit fletus, et ad matutinum gaudium erit et lætitia.

Ego autem in abundantia mea non movebor in æternum. » Adam, inquit, in æternorum bonorum abundantia positus de paradiso miser exivit; ego autem ad Patris dexteram reversus non movebor in æternum, et dicam :

« Domine, in voluntate tua præstitisti decori meo virtutem, » id est, secundum voluntatem tuam dedisti mihi virtutem, qua ipsam mortem superarem, quod ad decus mihi contigit. « Avertisti faciem tuam a me. » Mihi, inquit, virtutem dedisti, a meis autem faciem avertisti, quia in eadem non constantia perseveraverunt, sed, me relicto, fugerunt omnes (Matth. xxvi). « Et factus sum conturbatus. » Hoc quoque de apostolis dicitur : « Ad te, Domine, clamabõ, et ad Deum meum deprecabor. » Clamabõ, inquit, et deprecabor Dominum, ut eorum tristitiam in gaudium vertat. Nam « quæ utilitas mea, dum descendo in corruptionem? » Quæ, inquit, in mei sanguinis effusione utilitas erit, si illi quos redemi iterum corrumpantur? Hanc vocem « audivit Dominus, et misertus est mei, » id est meorum. « Factus est adjutor meus, » id est meorum. Conversio personæ : « Convertisti plañctum meum in gaudium mihi, » propter resurrectionem. « Conscidisti saccum meum, » id

est carnem qua anima erat involuta. « Et circumdedisti me lætitia et æternitate. » Unde fit « ut caner tibi gloria mea. » Quæ est gloria Domini, nisi resurrectio et ascensio? Hæc autem canet Domino, quæ in his glorificatur. « Et non compungar » aliqua tribulatione, quia « mors illi non dominabitur (Rom. vi). » Vel etiam, sancti jam non compungantur, quia stimulus diaboli contractus est. Unde Apostolus : « Ubi est, mors, inquit, stimulus tuus? » (I Cor. xv.) « Domine Deus meus, in æternum confitebor tibi. »

EXPOSITIO PSALMI XXX.

« In te, Domine, speravi. » Vox Dominici hominis : Quia in te, inquit, speravi, qui optimus es auxiliator, vide ne ego et mei aliquando confundantur. « Injustitia tua libera me. » Libera me, inquit, ab impiorum iniquitate, quia tu justus es, et ego a justitia non discedo. « Inscina ad me aurem tuam, » id est exaudi orationem meam; « Accelera ut eras me, » id est cito mihi succurre; « Esto mihi in Deum protectorem, et in domum refugii, ut salvum me facias. » Sis, inquit, mihi Dominus protector et domus ad quam confugiam, quia in nulla alia protectione confido.

« Quoniam fortitudo mea et refugium meum es tu. Tu solus mea fortitudo, tu solus es meum refugium, tu solus ergo libera me et protege me. » Et propter nomen tuum deduces me. » In nomine tuo in mundum, in nomine Domini, veni; nomen Domini annuntiavi, propter nomen tuum quod invocabo, me revertentem ad te deduces. Vel, deduces me per apostolos, ut tuum nomen in universa terra annuntietur. Et enutries me, dulcedine videlicet sanammi boni, non felis amaritudine, sicut Judæi (Matth. xxvii). Vel, enutries me eodem cibo spirituali, corpore ac sanguine meo. « Educes me de laqueo hoc quem absconderunt mihi. » Multi fuerunt laquei multæ fuerunt deceptiones, quas Christo Judæi absconderunt; sed semper divinitate munitus a nullo decipi potuit. « Quoniam tu es protector meus. »

« In manus tuas commendo spiritum meum. » Hoc autem completum fuit, quando in cruce positus dixit : « Pater, in manus tuas commendo spiritum meum (Luc. xxiii). » — « Redemisti me, Domine Deus veritatis. » Prophetica interpositio. Videns Propheta Christi passionem, quia mundus redimensus erat in ipso exitu vite nostri Salvatoris, gratulabundus, inquit : « Redemisti me, Domine Deus veritatis, » jam crucifixus es, jam spiritum Patri commendasti, mundumque redemisti. Unde verax Deus esse comprobatur, quia complesti ea quæ promisisti.

« Odisti observantes vanitates supervacue. » Vox Christi. Supervacue observabant Judæi vanitates, quia, ne Christus resurgeret, sepulcrum custodiebant (Matth. xxvii). Illi quoque supervacue custodiunt vanitates, qui sic terrenis inhaerent, ut caelestia obliviscantur. « Ego autem in Domino speravi, » ideoque sine timore de sepulcro exivi, et secundum meum velle resurrexi (ibid.). « Exsultabor et læta-

hor in misericordia tua. » Quæ fuit illa misericordia? Sequitur: « Quoniam respexisti humilitatem meam, salvasti de necessitatibus animam meam. » Necesse est enim hominem mori. Ex hac autem necessitate liberatus est Christus, quia « mors illi non dominabitur (Rom. vi). »

« Nec conclusisti me in manibus inimici, » quia neque ab his qui sepulcrum custodiebant, neque a malignis spiritibus in inferno detentus est. « Statuisti in loco spatiose pedes meos, » quia non in sola Judæa, sed per omnia regna mundi, apostoli prædicant (Matth. xvi), quibus in sola Judæa prius prædicare præceptum fuerat, .

« Miserere mei, Domine, quoniam tribulor. » Ego, inquit, a Judæis; apostoli vero a gentibus quibus prædicant, tribulantur. Idcirco tu, Domine, miserere mei et meorum. « Conturbatus est in ira oculus meus, anima mea et venter meus, » quia et perfecti et imperfecti in ira malorum affligebantur. Unde superius dixit: « Dum superbit impius, incenditur pauper (Psal. ix). » Oculus enim et anima, perfectos; venter vero, qui corpora melior pars est, imperfectos significat.

« Quoniam deficit in dolore vita mea. » Christi namque vita in cruce fuit: de homine enim loquor; apostolorum vero, et in cruce et in aliis tormentis deficit, in dolore igitur. « Et anni mei in gemitibus, » qui usque ad exitum vitæ in adversitatibus fuerunt. Sive etiam, pro peccatis suis et aliorum plorabant. « Infirmata est in paupertate virtus mea. » Virtus Christi Evangelium est. Unde Apostolus: « Non enim erubesco Evangelium, virtus enim Dei est ad salutem omni credenti (Rom. i). » Hoc autem in paupertate credentium infirmabatur, quia tædebat ipsos doctores evangelizare, sicut scriptum est: « Domine, quis credidit auditui nostro? » (Isa. LIII.) Vel, virtus Christi in paupertate infirmata est, quia Deus in homine, qui per se quidem pauper est et omnibus indiget, virtutem suam non manifestavit, sed derideri se et affligi permisit. « Et ossa mea conturbata sunt, » id est apostoli, qui Ecclesiæ sunt firmamentum. « Super omnes inimicos meos factus sum opprobrium vicinis meis valde, et timor notis meis, » quia, nisi me occiderent, se victuros non putabant (Joan. xi). Vel, notis meis, id est apostolis factus sum timor, quia jam nomen meum confiteri timent, ut ipse princeps apostolorum, qui ad unius ancillæ vocem Christum negavit (Joan. xviii). « Qui videbant me foras, fugiebant a me, » videbant enim apostoli Judæos capere Christum, et, relicto eo, omnes fugerunt (Matth. xxvi). « Oblivioni datus sum tanquam mortuus a corde. » Sic, inquit, a corde Judæorum oblitus sum, ac si mortuus essem, atque de illis vindicari non debuisses. « Factus sum tanquam vas perditum » et nulli utilitati idoneum: vasa perditæ erant latrones, quia et a Deo et ab hominibus odio habebantur. Factus est ergo Christus tanquam vas perditum, quia inter iniquos computatus est (Matth. xv). « Quoniam audivi vituperationem

multorum commorandam in circuitu; » nam sicut latrones, ita et Christus a circumstantibus vituperatur. « In eo dum convenirent simul adversum me, accipere animam meam consiliati sunt. » Dum simul, inquit, adversum me iniqui Judæi convenirent, in eo conventi nihil aliud consiliati sunt, nisi ut animam meam perderent. « Ego autem in te speravi, Domine; dixi: Deus meus es tu. in manibus tuis sortes meæ, » id est, in potestate tua sunt quæcunque, vel bona, vel mala, mihi sunt futura. « Non enim haberent in me potestatem, nisi a te datum illis fuisset (Joan. xix). » Quapropter, « erue me de manu inimicorum meorum, et a persequentibus me. Illustra faciem tuam super servum tuum, » id est, clarifica et manifesta divinitatem in Filio tuo, ne semper tantum homo intelligatur, de quo scriptum est: « Qui cum sit splendor gloriæ, et figura substantiæ ejus (Hebr. iii). » — « Et salvum me fac in misericordia tua. Domine, non confundar, quoniam invocavi te. Erubescant impii, » Judæi scilicet, qui Dominum suum crucifixerunt; vel gentiles, qui idola coluerunt; erubescant enim in judicio, quia ad nuptias intrare volentes non permittentur, sed janna clausa deducuntur in infernum, quem in hoc sæculo sibi paraverunt. Tunc tandem: « Muta sicut labia dolosa, quæ modo adversus justum loquuntur iniquitatem in superbia, et in abusione. » Superbe enim, et abusive, id est, contra servorum usum loquebantur Judæi adversus Dominum, dum « Reus est mortis (Matth. xxvi), » et: « Crucifige, crucifige (Luc. xxiii) » dicebant. Prophetica interpositio. Videns per Spiritum sanctum hos ita miseros, et dejectos, vidensque sanctos in beatitudine tanta collocatos, exclamat: « Quam magna multitudo dulcedinis tuæ, Domine, » qui tantam beatitudinem, tantam gloriam, tam magna præmia sanctis tuis præparasti, eisque bona dedisti, quæ neque dici, neque cogitari possunt! (I Cor. ii.)

« Quam abscondisti timentibus te. » Nondum enim videmus quid erimus. Abscondere etiam pro reservari ponitur, ut sic dicatur: Quam reservasti timentibus te. « Quam perfectistis eis qui sperant in te, in conspectu filiorum hominum. » Hanc, inquit, beatitudinem perfecit Dominus, id est, perfectam fecit, eis quidem qui in hoc sæculo non sperant, et in conspectu filiorum impiorum eum confessi sunt. Unde ipse ait: « Qui me confessus fuerit coram hominibus, constebor et ego eum coram Patre meo (Matth. x). » — « Abscondes eis in abscondito faciem tuam a conturbatione hominum. » Jam, inquit, a peccatoribus non turbabuntur, sed ante faciem tuam læti persistent. « Proteges eos in tabernaculo tuo, » id est in cœlesti Jerusalem, « a contradictione linguarum, » jam subauditur, ereptos.

« Benedictus Dominus. » Quoniam quidem tanta divina secreta vidit Propheta, gratias agimus Domino, inquit, Benedictus sit Dominus, « quoniam mirificavit misericordiam suam mihi in civitate munita. » Satis enim mirabiles habere potuit mise-

ricordias Dei, quando homines et peccatores jam justificatos, in cœlesti Jerusalem residere vidit. Habuit etiam mirabiles misericordias Dei, quando in Jerusalem, quæ satis fortis et munita erat, pro humana Christum salute passum inspexit. Hucusque Propheta. Nunc autem loquitur Christus :

« Ego autem dixi in excessu mentis meæ : Projectus sum a vultu oculorum meorum. » Judæi, inquit, contra me superbe et abusive loquebantur; ego autem in exstasi, et in excessu mentis videns illorum dispersionem et incredulitatem dixi : Projectus sum a facie oculorum meorum, derelictus sum a meis; vocabo ergo non plebem meam, plebem meam, qui a Judæis spreus, a gentibus sum electus. « Ideo exaudisti vocem deprecationis meæ, dum clamarem ad te. » Derelictus sum, inquit, a Judæis, pro gentibus exoravi, et exauditus sum. « Diligite Dominum, omnes sancti ejus, quoniam veritatem requirit Dominus, » qui, inquit, verus est : qui eum dilexerit vere salvabitur. « Et retribuet abundanter facientibus superbiam. Viriliter agite » ea quæ incœpistis. « Et confortetur cor vestrum, » ut mortem non timeatis, « omnes qui speratis in Domino » vitam recipere æternam.

EXPOSITIO PSALMI XXXI.

« Beati quorum remissæ sunt iniquitates. » Vox Ecclesiæ, de laude confessionis : Beati illi qui peccata Domino confitentes remissionem recipere meruerunt. Illi quoque sunt beati « quorum » per dilectionem « peccata tecta sunt, » et a Domino oblita. « Charitas enim multitudinem operit peccatorum (1 Petr. iv). » — « Beatus vir cui non imputavit Dominus peccatum, nec est in spiritu ejus dolus. » Nulli enim aqua baptismatis regenerato imputatur originale peccatum; omnis baptizatus erit beatus, sic tamen, si in vita ipsius dolus non fuerit.

« Quoniam tacui, inveteraverunt omnia ossa mea. » Ac si dicat : Confiteatur unusquisque peccata sua, crescunt enim peccata sine confessione, experto credatur. Ego quidem tacui, neque ut debui peccata confessus sum, ideoque in peccatis inveteraverunt ossa mea, id est tota virtus et fortitudo mea istorum molè fuit depressa atque gravata. « Dum clamarem tota die, » nullus clamor, nullaque oratio prodest nisi confessio præcedat.

« Sed, quoniam die ac nocte gravata est super me manus tua, conversus sum in ærumna mea, dum configitur spina, » Quia, inquit, tacui, ideo manus, baculus, et correctio tua gravata est super me; nam « qui parit virgæ, odit filium (Prov. xiii). » Ego autem statim in ipsa ærumna vel miseria ad te conversus sum, dum mihi spinas aspera correptio imprimeret. « Delictum meum cognitum tibi feci, et injustitias meas non abscondi. » Postquam te, inquit, mihi iratum comperii, non ulterius tacui, sed quasi coactus dixi : « Confitebor adversum me injustitiam meam, Domino. » Peccavi, Domine, nimis, confiteor peccatum meum, cresset jam manus tua. Hoc dixi. Tu vero « remisisti impietatem peccati mei, » quia

vere confessus fui, misericordiam indulsisti. Vere enim confitetur qui seipsum damnat, et adversum se loquitur. « Pro hac (remissione) orabit ad te omnis sanctus. » Nullus enim sanctorum est, qui assidue non dicat : « Dimitte nobis debita nostra (Math. vi). » — « In tempore opportuno, » id est in hac vita; unde dicitur : « Dum tempus habemus, operemur bonum ad omnes (Gal. v). »

« Verumtamen in diluvio aquarum multarum, ad eum non approximabant. » Orant quidem assidue sancti pro remissione peccatorum; tamen quia in diluvio aquarum multarum sunt, a quibus purgantur et abluuntur, ad eos peccata appropinquare non possunt : purgantur enim elemosynis, orationibus, jejniis, lacrymis et monitu Scripturarum. Quare igitur orant? ne a diabolo tententur; unde Dominus discipulis ait : « Orate ne intretis in tentationem (Math. xxvi). » — « Tu es refugium meum a tribulatione quæ circumdedit me, » de hujus sæculi adversitatibus loquitur. Exsultatio mea, quia de te gaudeo. « Erue me a circumdantibus me, » id est a vitiis et malis omnibus. Responsio Dominica.

« Intellectum tibi dabo. » Noli, inquit, timere, intellectum tibi dabo, quo consoleris et inimicos devincas. « Instruam te, » in operibus bonis. « In via hac qua gradieris, firmabo super te oculos meos, » ne aliquis tibi nocere possit. « Nolite fieri sicut equus et mulus, in quibus non est intellectus; » equus enim superbos significat, et luxuriosos, sicut scriptum est : « Computruerunt jumenta in stercore suo (Joel. i). » Mulus autem pigros et infecundos significat. Tale est igitur ac si dicat : Noli esse superbus, et luxuriosus, noli esse piger, quia propter frigus piger arare noluit. Noli esse vacuus virtutibus et sterilis.

« In chamo et freno maxillas eorum constringe, qui non approximant ad te. » Si, inquit, aliqui fuerint qui Evangelium recipere et ad te appropinquare noluerint, eos in chamo et freno legis, in duris et minantibus Scripturarum sententiis constringe, ut vel sic Ecclesiæ jungantur. « Multa flagella peccatoris. » Ideoque cessa peccare, et noli fieri sicut equus et mulus, sed spera in Domino. Quia « sperantem in Domino misericordia circumdabit. » Lætamini in Domino, » non in mundo, non in rebus transitoriis, « et exsultate, justi » de promissa misericordia; « et gloriamini, omnes recti corde, » quia « qui gloriatur, in Domino gloriatur (1 Cor. x). »

EXPOSITIO PSALMI XXXII.

« Exsultate, justi, in Domino. » Vox Ecclesiæ : Hactenus, inquit, in auro et argento sæculique honoribus exsultastis; nunc autem, quia justi estis, in Domino sicut in justitia exsultate. « Rectos decet colaudatio. » Ideo, inquit, vos exsultate, et laudate Dominum, quia talium laudem diligit Dominus. « Confitemini Domino in cithara, » id est in dulciloquio, ut Saulem placare possitis. « In psalterio decem chordarum psallite illi, » in decem chordis decem præcepta legis intelligimus. Ergo in psalterio

decent choridarum psallite Domino, quia in his decem A
præceptis ei servitur.

« Cantate ei canticum novum. » Novus homo venit in mundum, novam legem dedit mundo (Greg. hom. 32). Cantate ergo canticum novum, videlicet nativitatem, passionem, resurrectionem et ascensionem; hæc enim omnia nova sunt et a prioribus inaudita.

« Bene psallite ei in vociferatione, » id est in verbis predicationum. Bene autem in predicatione psallunt qui verbis opera conjungunt. « Quia rectum est verbum Domini. » Ideo, inquit, cantate canticum novum, quia rectum est verbum Domini. Et bene psallite ei in vociferatione, quia « omnia opera ejus sunt in fide. » Recta quidem sunt verba divina, quia veritatem cunctis annuntiant. Opera vero ipsius fidelia sunt, quia neminem fallunt. « Diligit misericordiam et iudicium. » Cantate, inquit, et dicite quoniam et misericors, et justus est Dominus. Et quia misericors est, nullus desperet; quia vero justus, omnes bona operentur, reddet enim unicuique juxta opera sua (Matth. xvi). « Misericordia Domini plena est terra. » Per terram Ecclesiam intelligimus, cujus in tantum misertus est Dominus, ut etiam Filium suum pro ea morti traderet. « Verbo Domini caeli firmati sunt. » Hoc quoque nuntiatio quoniam Verbo Domini facti sunt apostoli, et in Trinitatis fide supra firmam petram firmati. Vel etiam ipsum firmamentum, quoniam « omnia per ipsum facta sunt (Joan. 1). » « Et spiritu oris ejus omnis virtus eorum. » Quod enim apostoli vitia superabant, quod mortuos suscitabant, quod cæcos illuminabant, non viribus eorum, sed Spiritus sancti gratia fiebant.

« Congregans sicut in utre aquas maris. » Et cælos, inquit, firmavit, et quasi aquas in utrem, hujus sæculi peccatores in Ecclesiam congregavit. Vel etiam, quasi aquas in utre, ita impios et peccatores in sua potestate constringit ut, nisi quando ipse permittit, in sanctos sævire non possint.

« Ponens in thesauris abyssos. » Quia in sanctorum numero, et in Ecclesia peccatores adunat, quia abyssus sunt, et in vitiorum profunditates abimeri. Ponit etiam in thesauris abyssos, quando in caelis collocat sanctos; ibi enim est sanctorum thesaurus, quia in caelis thesaurizant. « Timeat Dominum omnis terra. » Quia talis, inquit, est Dominus, Ideo omnis terra eum timeat.

« Ab eo autem commoveantur omnes inhabitantes orbem. » Jam enim ex parte commoti sunt, quia ejus monitis ab infidelitate ad fidem transierunt; movebuntur autem in die judicii, quia alios ad se vocabit, alios autem in infernum mittet (Matth. xxv). « Quoniam ipse dixit, et facta sunt, ipse mandavit, et creata sunt. » Quia ipse omnia fecit (Joan. 1), omnia ejus sequuntur imperium.

« Dominus dissipat consilia gentium, » quibus Ecclesiam destruere putabant. « Reprobat autem cogitationes populorum, et reprobat consilia princi-

pum. » Consilium namque eorum fuit, ut Ecclesiam destruerent, et deorum templa edificarent. « Consilium autem Domini in æternum manet, » quia semper erunt sancti, qui ipsius consilio liberati sunt. Confirmatio. « Cogitationes corda ejus in generationem et generationem. » Quia quicquid ipse dixit et cogitavit, et in hoc sæculo fiet, et in futuro. « Beata gens, cujus est Dominus Deus ejus, » et beatus populus gentium, quem isto Dominus « elegit in hereditatem sibi. De caelo respexit Dominus, vidit omnes filios hominum. » Repetitio. « De preparato habitaculo suo respexit super omnes qui habitant terram. » Respexit, inquit Dominus, de sua divinitatis secreto, viditque genus humanum graviter a latronibus vulneratum, quem nec sacerdos adjuvit neque levita. Misit ergo Filium suum, misitque Samaritanum, qui illius miseretur (Luc. x). Respiciere namque Dei, misereri est. Veniens igitur Dei Filius in hereditatem populum gentium sibi elegit.

« Qui flexit singillatim corda eorum. » Quia aliis dedit sermonem sapientiae, aliis interpretationes sermonum, aliis vero genera linguarum (I Cor. xii). Finxit etiam singulariter in hoc corda sanctorum, quorum alii monachi fieri desiderant, alii eremite, alii humilitatem custodire nituntur, alii vero castitatem. « Qui intelligit omnia opera eorum. » Scit enim Dominus qui puro corde, quique pro vana gloria bona operentur. Qui enim pro vana gloria castus et humilis apparet, potius hypocrita quam castus et humilis dicendus est. « Non salvabitur rex per multas virtutes. » Populus, inquit, gentium salvabitur, quem sibi in hereditatem Dominus elegit, qui non in suis viribus, sed in misericordia confidit. Terreni vero reges, superbi gigantes, potentes, in se suaque fortitudine confidentes, non salvabuntur. Quis rege potentior? quis gigante fortior? Cum igitur isti sua potentia et fortitudine non salventur, nemo nisi Dei misericordia ad salutem quaerit pervenire.

« Fallax equus ad salutem, in abundantia virtutis sue non salvabitur. » Equus anime corpus intelligitur, hoc autem fallax est ad dandam salutem, quia salus, et lætitia carnis, mors est anime atque tristitia, refrenandus est igitur equus, ne laxatis habenis in foveam cadat. Possumus etiam, per equos, superbos et recalcitrantes intelligere. « Ecce oculi Domini super timentes eum, » ac si dicat: Nec rex per virtutem, nec gigas per fortitudinem, nec ab equo quidem salvabitur quilibet. Quis igitur, et per quem salvabitur? Sequitur: « Ecce oculi Domini, » id est ipsius misericordiae respectus super timentes eum.

« Et in eis qui sperant, » non in suis viribus, sed in misericordia ejus. Ad quid? « Ut eruat a morte animas eorum, » id est a perpetua damnatione. « Et aliat eos in fame, » quia, et in hac vita spirituali doctrina reficit, et in futuro, summa eos beatitudinis replebit. Unde dicitur: « Besti qui esuriunt et satiant justitiam, quoniam ipsi saturabuntur (Matth. v). » Ideoque « anima nostra sustinet Dominum, quoniam adiutor et protector noster est, et quia in coelabi-

tur cor nostrum, » cum pro operibus merita recipiamus. Et in timore, « in nomine sancto ejus sperabimus. » Spes autem non confundet. « Fiat, Domine, misericordia tua super nos, quemadmodum speravimus in te, » id est, quia speravimus, sicut speravimus, miserere nostri.

EXPOSITIO PSALMI XXXIII.

« Benedicam Dominum in omni tempore. » Vox doctorum : « Semper laus ejus in ore meo. » Omnia, inquit, tempore benedicam et predicabo Dominum, semper laudabo eum, nec prae timore aliquid tacebo : « In Domino laudabitur anima mea. » Non laudabitur in se, non in sapientia mundi, non in sublimitate veterum, sed in Domino a quo et virtutem et potentiam sumpsit. « Audiant mansueti, et letentur. » Audiant, inquit, mansueti laudem Domini, et letentur in beneficiis ejus.

« Magnificate Dominum mecum. » Vobis dico, manuei, qui laudem Domini et hunc sermonem auditis : Magnificatis Dominum mecum, id est ad mei similitudinem eum laudate. « Et exaltet nomen ejus in idipsum, » ut concorditer, una voce, et greges et pastores Dominum laudent atque magnificent. « Exquisivi Dominum, et exaudivit me, et ex omnibus tribulationibus meis eripuit me. » Ac si dicat : Mei exemplo discite quam utile sit vobis magnificare et querere Dominum. Ego quidem quæsi, et exauditus sum, et ex omnibus tribulationibus ereptus. « Accedite » ergo et vos « ad eum, et illuminamini. » Accedite, inquit, ad lucem ut illuminemini vero lumine. « Et facies vestrae non confundentur. » Confundentur enim qui illuminati non fuerint, quia, extinctis lampadibus suis, oleum querentes, dignam repulsam patientur.

« Iste pauper clamavit, et Dominus exaudivit eum. » Sic de seipso, quasi de alio loquitur : Ego quidem clamavi, et Dominus exaudivit me; clamate ergo et vos, ut exaudiamini.

« Immittet angelus Domini in circuitu timentium eum, et eripiet eos. » Persuasio timoris et accessio ad Dominum. Cum, inquit, timentes se adeo Dominus diligit ut angelus, præsidii eos custodiens, ab omnibus inimicis eripiat, merito quidem ad eum accedere, ipsumque timere debetis. Quod enim ab angelis custodiantur sancti, manifestum est; namque ipsa Veritas ait : « Amen dico vobis, quia angeli eorum semper vident faciem Patris mei, qui in coelis est (Matth. xviii). » — « Gustate, et videte quoniam suavis est Dominus. » Multis namque modis multisque blanditiis debent pastores subditos admonere. Unde Apostolus : « Argue, obsecra, increpa, insta opportune, importans (II Tim. iv). » Quod genus locutionis satis aperte in hoc psalmo dignoscitur. Gustate, tentate, videte, et cognoscite dulcedinem et suavitatem Domini, qua « non vult mortem peccatoris, sed magis ut convertatur, et vivat (Ezech. xxxiii). » — « Beatus vir qui sperat in eo, » et non in incerto divitiarum. « Timete Dominum, omnes sancti ejus. » Initium sapientiæ, timor Domini (Psal. cx). »

A « Quia non est inopia timoribus eorum. Divites egesserunt, et cauriorunt, » ex quibus illis facti qui guttur aquæ a Lazaro petebat (Luc. xvi). « Inquirentes autem Dominum non minuuntur omni bono. » Non enim aliquo bono indigebunt qui sanctorum et universale bonum habebunt, a quo bona sunt omnia, et sine quo nihil est.

« Venite ergo, filii, audite me, timorem Domini docebo vos. » Quia, ut jam dictum est, initium sapientiæ timor Domini, ut filios suos in sapientiam Ecclesiæ doctores introducere possat, a timore Domini doctrinam incipiant.

« Quis est homo qui vult vitam? » Jam quasi omnibus cedentis, quibus superius dixit : Venite, alloquitur eos, et dic : « Quis est homo qui vult vitam, et diligit videre dies bonos? » Anquis ita interroganti respondens, inquit : « Ego. Cui ipse loquitur : « Prohibe ergo linguam tuam a malo, et labia tua ne loquantur dolum, » quia scriptum est : « Mors, et vita in manibus linguæ (Prov. xviii). » Qui enim custodit linguam suam, custodit et animam suam. Itemque : « Cultus justitiæ, silentium (Isa. iii). » Et tibi : « Si quis putat se religiosum esse, non refrenans linguam suam, hujus vana est religio (Jac. i). » — « Direrte a malo, et sue bonum, » Non enim satis est a malo abstinere; nisi etiam bona operentur. « Inquire pacem, » id est Christum : « Ipse enim est pax nostra, qui fecit utraque unum (Ephes. ii). » — « Et sequere eum. » Sequi namque Dominum, iterum est. Unde ipse ait :

C « Qui vult venire post me, abneget semetipsum, et tollat crucem suam, et sequatur me (Matth. xvi). » Et alibi : « Qui sequitur me, non ambulat in tenebris (Joan. viii). » — « Oculi Domini super justos, et aures ejus in preces eorum. » Superius dixit : « Immittet angelus Domini in circuitu timentium eum; » nunc autem dicit, quia ipse timentes respicit atque custodit. Ecce quantus fructus redditur illis qui mala fugiunt et recte faciunt ! Vultus autem Domini super facientes mala. Ad quid? « Ut perdat de terra memoriam eorum. » Dissuasione, quia mala facientes de libro vitæ delebuntur, neque in terra viventium de eis memoria fiet. « Clamaverunt justi, et Dominus exaudivit eos. » Probatione, quia aures ejus semper sunt in preces eorum : quoniam quotiescunque clamant justi, semper a Domino exaudiuntur. « Et ex omnibus tribulationibus eorum liberabit eos, » quia carne dissoluta in celestibus regis collocantur. Sed quid mirum si eos Dominus exaudivit? « Juxta est Dominus his qui tribulati sunt corde. » Quia semper juxta est nec unquam eos derelinquit, hiis circum clamantes exaudit; et quia « cor contritum et humiliatum Deus non despicit (Psal. i). » Corde enim tribulantur quos conscientia remordet, ut de peccatis poeniteant. « Et humiles spiritu salvabit. » « Beati pauperes spiritu, quoniam ipsorum est regnum caelorum (Matth. v), » pauperes enim spiritu sunt qui de nihil præsumunt. « Multas tribulationes justorum, et de his omnibus liberavit eos Dominus. Custodit Dominus omnia ossa eorum, » id est omnia ro-

hora virtutum, quia neque humilitas ab ira, neque castitas a luxuria superatur. « Unum ex his non conteretur, » quia « omni habenti dabitur, et abundabit (Matth. xxv). »

« Mors peccatorum pessima, » quia nunquam deficient, sed semper moriendo vivunt. « Et qui odierunt justum, » id est Christum, qui justificat impium, vel unumquemque justorum. In justo enim nihil est quod odium sit, quoniam et hominis natura, et ipsa justitia bona est; in peccatore autem, sola vitia odienda sunt. « Delinquent, » quia super. iniquitatem apponunt iniquitatem, ut qui sordidus est semper sordescat. « Redimet Dominus animas servorum suorum. » Jam enim redemit sanguine suo, redimit etiam omni die, dum eas a vitiis et carnis liberat necessitatibus; redimet etiam in futuro, quia a secunda morte eripiet. « Et non delinquent omnes qui sperant in eo, » quia semper de virtute in virtutem conscendentes, omnia vitia sub pedibus conculcabant.

EXPOSITIO PSALMI XXXIV.

« Judica, Domine, nocentes me. » Vox Christi in passione: Judica, inquit, Domine, nocentes me, redden illis juxta opera sua. « Expugna impugnantes me, » ne semper in fortitudine sua gloriantur. « Apprehende arma » ad me defendendum et illos perdendum. « Et exurge in adjutorium mihi. »

« Effunde frameam et conclude. » Effunde, inquit, framea, Titum et Vespasianum, meritam vindictam, et gladios quibus perdantur. « Adversus eos qui persequuntur me, » et conclude eos ab hostium multitudine, ut nec unus quidem de civitate egredi vel ingredi possit. « Dic animæ meæ: Salus tua ego sum. » De qua ipsi dicebant: « Non est salus ipsi in Deo ejus (Psal. III). » Possumus etiam per frameam animam Dominicam intelligere, cujus effusione conclusi sunt Judæi, quia garrulitas et disputatio eorum omnino cessavit. « Confundantur et reveantur. » Confundantur, inquit, de mendacio, cum me viderint resuscitatum. « Et reveantur, » non enim erat in reum quod timerent Romanos, nisi Christum interficerent; sed postea revera timerunt, cum incurrentium hostium conspicerent gladios. Vel confundantur et erubescant de peccatis. Unde Apostolus: « Quem ergo fructum habuistis in illis, in quibus nunc erubescitis? » (Rom. VI.) Et reveantur, non demerent, sed Dominum. « Avertantur retrorsum et confundantur. » Avertantur, inquit, retrorsum, ut sequantur Dominum, qui nunc diabolum imitantur. Sive retrorsum convertantur, ut nunquam de futuris cogitent, sed sola presentia et transitoria concupiscant, et confundantur, vel in melius, vel æterna confusione, « cogitantes mihi mala. Fiant tanquam pulvis ante faciem venti, » ut sicut nec pulvis vento, ita nec hostibus ipsi resistere possint. « Et angelus Domini » majus sit « persequens eos, » ut ubicunque Judæi fuerint, eis diabolus dominetur. Sive angelus Domini, id est Titus et Vespasianus, quos supra memoravimus, « Fiant vix illorum tenebræ, »

ut non videant quo fugere possint. « Et lubricum, » ut fugientes cadant. « Et angelus Domini persequens eos, » ut facile capiantur, et hoc merito. « Quoniam gratis, » id est sine causa, ipso eodem Pilato teste, (Luc. xxiii), « absconderunt mihi interitum. » Absconderunt atque, quia cum proditione eum occiderunt. « Supervacue exprobraverunt animam meam, » id est sine omni illorum utilitate probaverunt quoniam Christus resurgere posset; vel etiam exprobraverunt, quia multa ei opprobria inferebant, dicentes: « Ave, Rabbi, (Matth. xxvi). » Et: « Demonium habes (Joan. viii). »

« Veniat illi laqueus, quem ignorat, » Ego quidem non ignoravi illorum laqueos et deceptiones, ipsi autem, quæ poena, qui laquei eis futuri sint, omnino ignorant. « Et captio, quam abscondit, » ad me capiendum, « comprehendat illum, » — « unicuique enim secundum mensuram, qua mensus fuerit, remetietur (Matth. vii). » — « Et in laqueum cadat in ipsum, » quem mihi paravit. Unde dicitur: « Foveam, quam fratri tuo parabis, in eam cades (Prov. xxvi). » « Anima autem mea, » ex illorum exempta insidiis, « exsultabit in Domino, » et delectabitur de salute sua. Tunc tandem, « omnia ossa mea dicent: Domine, quis similis tui? » Per ossa, fortiora membra, id est apostolos intelligimus, qui, postquam Christus resurrexit, ubique terrarum Dominum laudare et prædicare cœperunt. « Eripiens inopem de manu fortiorum ejus, » id est, Christum de manibus et potestate Judæorum; inops enim in hoc mundo fuit Christus, quia nihil proprii habuit. Unde ipse ait: « Vulpes foveas habeat, et volucres cœli nidus, Filius autem hominis non habet ubi caput suum reclinet (Matth. xvi). » Et Apostolus: « Qui cum omnium dives esset, pro nobis pauper factus est, ut illius inopia nos divites faceret (II Cor. viii). » « Egenum et pauperem a diripientibus cum, » id est, a Judæis, vel a principibus tenebrarum. Fortiores autem dixit, quia omnis qui verberat, eo qui verberatur fortior esse videtur.

« Surgeutes testes iniqui, quæ ignorabant, interrogabant me. » Testes iniqui dicuntur principes sacerdotum, qui interrogantes dicebant: « Adjuramus te per Deum, ut dicas nobis si tu es Christus Filius Dei. » Christo autem respondente: « Ego sum, clamaverunt dicentes: Ipsi auditis blasphemiam (Matth. xxvi). » Quæ utique non blasphemiam, sed veritas erat. Fecerunt igitur testes iniqui, quia veritatem blasphemiam esse testantur. Ignorabant autem an caset Filius Dei, quia Spiritus sanctus in eis non erat, qui hoc illis revelaret. « Retribuebant mihi mala pro bonis, » quia ego de illorum salute, ipsi vero, quomodo me perderent, cogitabant. « Sterilitatem animæ meæ, » id est penuriam vitæ, quia me interfecerunt. Vel, quia cum deberent dare frumentum, exorta est zizania. Præterea semen quod super eos seminavi, quasi in duros lapides versum, nullum mihi protulit fructum. O vinea mea electa, ego te plantavi, quomodo conversa es in amaritu-

dinem, pro uvis abruscas, pro vino acetum Domino dedisti!

« Ego autem, cum mihi molesti essent, » flagellando, conspuendo, « induebar cilicio, » quia non diuinitatis potentiam, sed solius carnis fragilitatem eis manifestabam. Nam quasi cilicio indutus, carne quia tectus, inter peccatores reputabatur; cilicium enim peccatoribus conuenit. Unde Apostolus ait: « Ut de peccato peccatum damnaret in carne (Rom. viii). » — « Humiliabam in Ieiunio animam meam. » In Ieiunio, inquit, affligebam meipsum, quia neminem illum, nisi unum ex latronibus, mihi incorporare potui. « Et oratio mea in sinu meo conuertetur, » in sinu namque conuertitur oratio, quando eadem deprecatio frequenter in corde revoluitur. Vel etiam, ideo oratio, quam Christus in sui cordis secreto faciebat, conuersa est, quia, sicut prius pro Iudeorum salute, ita et pro confusione postea Deum rogare cepit, et merito.

« Quasi proximum, et quasi fratrem nostrum sic complacebam. » Sic, inquit, diligebam Iudeos ut fratrem, et secundum carnem, proximum. « Majorem enim dilectionem nemo habet quam ut animam ponat quis pro amicis suis (Joan. xv). » — « Quasi lugens et contristatus sic humiliabar, » vel ab ipsa, vel pro ipsis. « Et aduersum me lætati sunt, » id est de his quæ mihi contraria et aduersa fuerunt. « Et conuenerunt. » Conuenerunt utique pontifices et Pharisei in unam voluntatem atque consilium ut Christum caperent et occiderent (Marc. xiv). « Congregata sunt super me flagella, » quia « cum gladiis et fustibus super eam uenerunt (Matth. xxvi). » « Et ignoravi, » nulla enim causa fuit cur eum crucifigerent (Luc. xxiii). Unde ipse ait: « Quia odio habuerunt me gratis (Joan. xv). »

« Et ideo dissipati sunt, » id est. ubique dispersi. Vel, secundum Interiorem hominem distracti. Vel etiam a charitatis vinculo diuisi. « Nec compuncti, » quia nec poenitent, neque credunt. « Tentauerunt me, » multis modis tentauerunt Iudei Christum. Unde ipse ait: « Quid me tentatis, hypocritæ? » (Matth. xxii). « Subsannauerunt me subsannatione: » — « Vah! qui destruis templum Dei (Matth. xxvi). » — « Frenderunt super me dentibus suis, » « Crucifige, crucifige, dicentes (Luc. xxiii). » — « Domine, quando respicies » iniquitatem illorum? « Restitue antennam meam » pristino gradui et tunc claritati. « A leonibus unicum meam » auferens a superbia et uolentia Iudeorum. Quod si feceris, « constebeb tibi in Ecclesia magna, » id est in Ecclesia catholica per orbem terrarum diffusa, consona omnium sanctorum te uoce laudabo. Confirmatio. « In populo graui laudabo te, » id est in gentibus: quem nullus uentus, nullaque doctrina a te diuellere potest; non in his qui leues sunt et faciles ad peccandum, quos uelut puluerem « uentus projicit a facie terræ (Psal. i), » nunquam humilia, sed semper superba cogitantes.

« Non supergaudeant mihi, qui aduersantur mihi

iniquæ. » Supergauderent namque aduersarii Christi, si mortuus non resurgeret. « Qui oderunt me gratis, » id est sine culpa. « Et annunt oculis, » alteri enim alter oculis ut feriret inueniens, Christo Domino colaphizato dicebant: « Prophetiza nobis, Christo, quis est qui te percussit? » (Matth. xxvi.) Innucebant etiam oculis, quando se in facie amicorum monstrabant, hoc est quod sequitur:

« Quoniam mihi quidem pacifice loquebantur. » Dicentes: « Magister bone (Matth. xix). » Et: « Scimus quia uerax es (Matth. xxii). » Et: « Non respiciens personam hominum (ibid.). » Hæc enim et similia, pacifica uerba sunt sub adulationis figura. « Et in iracundia terræ loquentes dolos cogitabant, » loquebantur utique Pharisei et sacerdotes in iracundia terræ, quia seditionis uerba sudentes, terrenos et peccatores ad iracundiam provocabant, ut ille qui dicebat: « Expediit uobis ut unus homo moriatur pro populo, et non tota gens pereat (Joan. xi). » Hoc autem nulla alia de causa dicebant, nisi ut Christum dolo tenerent et occiderent (Marc. xiv). « Et dilatauerunt super me os suum, » omnes palam blasphemantes « dixerunt: Euge, euge, » insultatoria laus est. « Viderunt oculi nostri, » uidentes qualis esset, et tandem cognouimus: ubi sunt uirtutes quas faciebat? cur qui alios saluauit, seipsum non saluat? (Matth. xxvii.) Cur qui Lazarum suscitauit, seipsum non suscitauit? « Vidisti, Domine, » insultationes, et opprobria eorum, « Domine, ne discedas a me, intende iudicium meum, » id est, diffunde et manifesta cunctis gentibus iudicium quo iudicatus sum, ut nullus amplius desperet, tali sacrificio immolato. « Deus meus et Dominus meus, in causam meam, » ueni, id est, discerne meam iustitiam, et illorum iniquitatem. « Judica me secundum iustitiam tuam, Domine Deus meus, » id est, quia iustus es, discerne me iniuste condemnatum, et fac quod iustum est. « Et non supergaudeant mihi, » quod utique facerent, nisi Christus a morte resurgeret.

« Non dicant in cordibus suis: Euge, euge, » lætæ « antenæ nostræ; nec dicant: Devorauimus eum, » id est omnino deleuimus; quod equidem nec sapere poterant, cum audirent eum resurrexisse. « Erubescant, et reuerantur simul, qui gratulantur malis meis. » Ecce hic conuertitur oratio; non enim iam rogat ut Pater illis ignoscat, sed erubescant et reuerantur. Erubescant, inquit, de mendacio suo, et reuerantur poenam suique confusionem; et repetitum Interitum qui gratulantur malis meis; id est non solum qui faciunt; sed qui facientibus communiunt, ut ipse Pilatus, qui dicebat: « Innocens ego sum a sanguine iusti huius (Matth. xxvii). » — « Induantur confusione et reuerentia, qui maligna loquuntur super me, » confusione quidem et uerecundia induti fuerunt, quia inuitis custodibus resurrexit; induentur et in iudicio, cum Iudicem uidebant, quem ut hominem flagellarunt. Hinc pro Ecclesia loquitur. « Exsultent et letentur qui uolunt iustitiam meam. »

Judæi, inquit, induantur confusione; illi autem exultent et latentur qui justitiam meam sequi volunt, vel, qui me justum dicunt. « Et dicant semper: Magnificetur Dominus, qui volunt pacem servi ejus. » Semper enim Ecclesia Dominum magnificat, quæ utique eandem pacem habere desiderat quam et Christus habet, qui, pro parte carnis, servus est Patris. « Et lingua mea meditabitur justitiam tuam, » id est apostoli et doctores, per quos, quasi propria lingua, meas Ecclesiæ deuntio voluntates. « Et tota die laudem tuam, » donec enim tempus fuerit, semper Ecclesia Dominum laudabit.

EXPOSITIO PSALMI XXXV.

« Dixit injustas, ut delinquat in semetipso, » in semetipso, inquit, in corde, in cogitationibus; dixit iniquus: Delinquam, furabor, occidam, innocentes et proximos accusabo, et sic dives efficiar. Vel, in semetipso, id est contra seipsum; omnis enim qui peccat, sibi contraria operatur. « Non est timor Dei ante oculos ejus. » Quid mirum, si se peccare promittit, qui ante oculos cordis Dei timorem non habet? timor namque Dei, frenum est peccati.

« Quoniam dolose egit in conspectu ejus, » id est in interiori homine, quem Deus videt et cognoscit, vel etiam, Judæi in præsentia Christi. Unde fit « ut inveniantur iniquitas ejus ad ædium, » quia semper, inquit, dolose agit, sine odio quidem iniquitas illius in æteri non potest. « Verba oris ejus iniquitas et dolus, » verba namque eorum dolo et mendacio plena sunt, quia aliud ore dicunt, et aliud corde volunt. « Noluit intelligere ut bene ageret. » Multi enim bona et Scripturas intelligunt, sed non ad hoc ut eas custodiant. Unde Apostolus: « Non auditores, inquit, legis justificabatur apud Deum, sed factores (Rom. 11). » Itemque: « Si vis perfectus esse, serva mandata (Matth. 23). »

« Iniquitatem meditatus est in cubili suo, » id est, in secretario cordis sui. « Assitit omni viæ non bonæ, » quia in omni malitia perseveravit: hoc est quod sequitur: « Malitiam autem non odit. » Qui malitiam non odit, misericordiam non amat.

« Domine, in celo misericordia tua. » In supradictis, inquit, inquis, non est nisi dolus, iniquitas et malitia; in sanctis autem, quos per cœlum intelligimus, misericordia et veritas. Misericordia quidem est in sanctis, quia a magistri jussione non discedunt, qui ait: « Estote misericordes, sicut et ego misericors sum (Luc. 6). » Et alibi: « Jucundus homo qui miseretur et commodat (Psal. cx). » Veritas quidem, quia neminem fallunt, ut ille de quo superius diximus: « Verba oris ejus iniquitas et dolus. » In talibus enim veritas non est. « Usque ad nubes, » subintelligitur, perveniens. Quid per nubes, nisi apostolos, doctores et prophetas? ut enim nubes pluviam, ita et isti doctrinam distillant. Usque ad hos ergo pervenit veritas Dei, quia nullus ad plenum divina secreta cognovit, nisi cui sanctus Spiritus revelavit. Unde ipsa Veritas ait: « Nemo novit Patrem nisi Filius, et cui Filius voluerit revelare (Matth. 11). »

« Justitia tua sicut montes Dei, » subauditur, homines facit. Omnes enim qui Dei justitiam imitantur et colunt, quasi montes efficiuntur; ut enim montes a sole, ita sancti semper a Christo illuminantur. Quacunquē enim ex parte volvatur sol, montes quidem semper illuminat. « Judicia tua abyssus multa, » id est, alta et obscura profunditas. « Quis enim cognovit sensum Domini? Aut quis consiliarius ejus fuit? (Rom. 11). » Vel, « incomprehensibilia sunt judicia ejus (ibid.). » Quia alios elegit misericordia, alios damnat veritate, sicut scriptum est: Jacob dilexi, Esau odio habui (Rom. 11). »

« Homines et jumenta salvabis, Domine, » Quamvis, inquit, in celo sit misericordia tua, tamen et homines, et jumenta salvabis, id est sapientes et rationabiles, et brutos et idiotas, sive, homines et jumenta, id est justos et peccatores. Vel, etiam homines, id est, carnales: et imperfectos, et jumenta hominum, id est apostolos, qui totius Ecclesiæ sarcinam sustinent. « Quemadmodum multiplicasti misericordiam tuam, Deus, » Videns quod homines et jumenta, et justos et peccatores salvavit Dominus, tantam admirans misericordiam, exclamant: Quemadmodum multiplicasti misericordiam tuam, Deus.

« Filii autem hominum, » id est tota ecclesia continuatio usque ad finem sæculi, « in tequmina alarum tuarum sperabunt, » id est in tua protectione. Vel, duas alas, duo crucis cornua intelligimus, quia signo crucis muniti inimicum a nobis repelli mus. Sive, duæ alæ duo sunt Testamenta, quibus eruditi hæreticos superamus. Possumus etiam per duas alas, Dei et proximi dilectionem significare, quibus quicumque caret, non habet unde volet ad regna cœlorum.

« Inebriabuntur ab ubertate domus tuæ, » id est, affluentia gratiarum Spiritus sancti, sive plenitudine Scripturarum: namque Spiritu sancto pleni erant apostoli, quando musto madere a Judæis dicebantur (Act. 11). « Et torrente voluptatis tuæ potabis eos, » id est impetu misericordiae tuæ, summiq; et ineffabilis boni felicitate. Quod facere quidem potest, « quoniam apud te est fons vitæ, » id est Christus apud Patrem, ut in Evangelio dicitur: « Et Verbum erat apud Deum (Joan. 1). » Fons vitæ Christus est, ut ipse ait: « Aqua quam ego do, qui biberit ex ea, non sitiet ultra (Joan. 4). » — « Et in lumine tuo videbimus lumen. » Lumen de lumine Christi est, qui « illuminat omnem hominem venientem in hunc mundum (Joan. 1). » In hoc autem lumine videbimus lumen, quia ipse est lucerna pedibus nostris, lucens ante Patris faciem et claritatem. Quod ut fiat, fac quod sequitur: « Prætere misericordiam tuam scientibus te, » id est Filium tuum. Confirmatio. « Et justitiam tuam his qui recto sunt corde, » ut justi et misericordes ad te perveniant. « Non veniat mihi pes superbiæ, » pes enim principium et sustentamentum superbiæ diabolus est. « Et manus peccatorum non moveat me, » id est suggestio et diabo-

lica tentatio non separet mē a charitate Dei. « Ibi ceciderunt qui operantur iniquitatem, » iidem maligni spiritus, qui iniquitatem operari non cessant; nam propter superbiam de cœlorum sedibus ejecti sunt. « Expulsi sunt a te, nec potuerunt stare. »

EXPOSITIO PSALMI XXXVI.

« Noli æmulari in malignantibus. » Vox doctorum ad Ecclesiam: Æmulari, multas habet significaciones. Aliquando enim pro diligere ponitur, ut: « Æmulor enim vos Dei æmulatione (II Cor. xi). » Aliquando autem pro imitari, ut: « Æmutamini charismata meliora (I Cor. xii). » Aliquando vero pro invidere, ut in hoc loco: « Noli æmulari in malignantibus, » id est, noli habere invidiam in male agentibus, ut idem facias. « Neque zelaveris facientes iniquitatem. » Dilige, inquit, hominem, noli diligere adtulerem; dilige hominis naturam, sed non diligas malum; malum enim ubique repudiandum est.

« Quoniam tanquam fenum velociter arescent. » Ad tempus enim lætatur et florent, sed cito siccantur et in pulverem rediguntur. « Et quemadmodum olera herbarum, » id est viriditates, « cito decident. » Unde Isaias: « Omnis caro fenum, et omnis gloria ejus quasi flos feni. Siccatum est fenum, et cecidit flos (Isa. xl). » — « Spera in Domino, et fac bonitatem. » Noli, inquit, malignantibus invidere, ne et tu tam cito pereas. Sed spera in Domino, non in divitiis, non in pulchritudine, non in mundi flore. Et fac bonitatem, id est misericordiam in omnibus. « Inhabita terram, » id est sanctam Ecclesiam, « et pascaris in divitiis ejus, » id est in sacris voluminibus. Vel, inhabita terram, id est dominare carni, neque secundum suas concupiscentias eam vagari permittas, et pascaris in divitiis ejus. « Delectare in Domino, » non in concupiscentiis carnis, non in momentaneis bonis. « Et dabit tibi » quæ ista quidem dare non possunt, scilicet « petitiones cordis tui. » Si enim, quod verum est, « spiritus concupiscit adversus carnem, » et caro adversus spiritum (Gal. v), « alia quidem sunt petitiones carnis, alia vero spiritus, id est cordis.

« Revela Domino viam tuam. » O quam salutifera mandata! Non invidere malis, non diligere iniquitatem, in Domino sperare, in Domino delectari, vias et opera nostra Domino confiteri, admonent nos sapientissimi, et misericordes Ecclesiæ doctores. « Et spera in eum, et ipse faciet. » Quid faciet? Sequitur: « Et educet quasi lumen justitiam tuam, » ut nunquam in tenebris et vitiis obscuretur; non enim a tenebris comprehenditur lux. Vel, quasi lumen justitiam educet, quia de hac obscuritate elevans, angelis eam et hominibus manifestam faciet. « Fulgebunt enim sancti sicut sol in regno Dei (Matth. xiii). » Confirmatio. « Judicium tuum tanquam meridiem, » omni obscuritate tenebrisque elucidatum faciet judicium illud quo Dominum imitari, et fidem sequi, et operationem decrevistis. Hoc autem erit in die iudicii, quando « sancti stabunt in

magna constantia adversus eos qui se angustiaverunt (Sap. v). » Quos mali in tanta gloria videntes dicent: « Ecce quomodo computati sunt inter filios Dei. Nos insensati, vitam illorum æstimabamus insaniam (ibid.). » — « Subditus esto Domino, et ora eum. » — « Dominum Deum tuum adorabis, et illi soli servies (Matth. iv). »

« Noli æmulari in eo qui prosperatur in via sua, » id est in homine faciente injustitias; multi enim in dolo, multi in furto, multi in perjurio, multique in rapina prosperantur; hæc autem non Dei, sed hominis, viæ sunt.

« Desine ab ira. » — « Ira enim viri justitiam Dei non operatur (Jac. i). » Et: « Sol non occidat super iracundiam vestram (Ephes. iv). » Repetitio. « Et derelinque furorem. » Vel etiam, ira animi, furor vero corporis est; furor enim est, qui homines in adulterium rapit. « Noli æmulari, ut maligneris, » sed potius ut bona ægas.

« Quoniam qui malignantur, exterminabuntur. » Exterminabuntur quidem, qui extra hæreditatis terminos permanebunt, sive, cito de corporibus efficiuntur. « Sustinentes autem Dominum, ipsi hæreditabunt terram; » qui enim Dominum expectant, terram viventium hæreditabunt, vel etiam carni suæ imperitabunt.

« Et adhuc pusillum, et non erit peccator. » Adhuc, inquit, pusillum temporis erit, et postea non erit peccator, quia omnino destruetur. « Et quæres locum ejus, et non invenies, » id est si forte locum ejus quæsieris, invenire non poteris. Quod enim non est, locum habere non potest. « Mansueti autem non exterminabuntur, » — « Beati mites, » et mansueti, « quoniam ipsi possidebunt terram (Matth. v), » eorum namque erit hæreditas. Possident etiam carnem suam, ne in vitiis delectentur: « Et delectabuntur in multitudine pacis. » Nulla enim ibi seditio, nullaque discordia erit, qua et spiritus carni, et caro spiritui consentiet.

Interim autem, « observabit peccator justum. » Ut eum capiat et perdat; ad hunc namque modum in Evangelio legitur: « Et ipsi observabant eum (Luc. xiv). » — « Et stridebit super eum dentibus suis, » stridebit super eum dentibus nequitiae et impietatis, quibus eum devorare nititur; per corporis namque motum, affectum animi intelligimus. « Dominus autem iridebit eum, quoniam prospicit quod veniant dies ejus; » iridet namque Dominus peccatorum gaudium et exultationem, quia quando, et quæ de eis poena sumatur, agnoscit.

« Gladium evaginaverunt peccatores, intenderunt arcum suum. » Per gladium, apertam et manifestam persecutionem intelligimus, per arcum vero, occultam et dolosam deceptionem, qua sanctis læstidantur. « Ut decipiant pauperem et inopem, ut trucident rectos corde. » Arcu namque decipiant, gladio vero trucidant. Est autem pauper, qui nihil habet; inops vero, qui, quamvis sine opibus sit, aliquid tamen possidet. « Gladius eorum intret in corda ipsorum, et arcus eorum confringatur. » Om-

nis enim quicumque alium lædere molitur, primum A seipsum proprio jaculo percutit; arcus autem confringitur, quando dolus et mala voluntas non invenit effectum. « Melius est modicum justo super divitias peccatorum multas, » ac si dicat: Melior est justorum paupertas quam divitiæ peccatorum; iste enim paucis abundat, ille autem plenus sitiit; iste animam salvat, ille autem corpus et animam odit. Sed « quid prædest homini si universum mundum lucretur, animæ autem suæ detrimentum patiat? » (*Matth. xvi.*) « Melior est enim huic fides, quæ grano sinapi comparatur, quam illi perfidia quæ ubique vagatur. » Quoniam brachia peccatorum conterentur; id est, virtutes, potentia divitiarumque in quibus confidunt. « Confirmat autem justos Dominus, » ne ab injustitia vincantur. « Novit Dominus dies immaculorum, » novit enim quomodo vixerint, et quibus vitam finierint. Vel novit, quia dilexit. Unde contra malis dicturus est: « Amen dico vobis, nescio vos » (*Matth. xxv.*) — « Omnis enim qui ignorat, ignorabitur » (*I Cor. xiv.*) — « Hæreditas eorum in æternum erit, » id est in Christo, vel in vita perpetua. « Non confundentur in tempore malo, » quia reprobus dicitur: « Ite, maledicti, in ignem æternum. » « Et in diebus famis saturabuntur, » dies namque famis eodem in tempore sient, quia, omnes sive boni, sive mali, æternum suscipere gaudium desiderabunt; sed, malis omnibus expulsis, solis bonis prandium et nuptiæ parantur, quando contra soli « peccatores peribunt. Inimici namque Domini mox ut honorati fuerint, » inani et temporali gloria, « et exaltati » in opes et divitias, « quemadmodum fumus deficient, » quia nusquam apparebunt. Peribunt igitur peccatores. Vel ideo, ut fumus peribunt, quia quanto altius ascendent, tanto magis evanescent, et merito.

« Mutuatur peccator, et non solvet. » Nihil enim habet homo quod mutuo non acceperit, sicut scriptum est: « Quid enim habes quod non accepisti? » (*I Cor. iv.*) « nudos enim nos natura creavit. Nihil ergo habet homo quod mutuo non acceperit. Unde, et in Evangelio Dominus dicit: « Homo quidam peregre proficiscens vocavit servos suos, et tradidit illis bona sua; et uni dedit quinque talenta, alii duo, alii vero unum » (*Matth. xxv.*) « Ecce pecuniam domini mutuo servi acceperunt; qui autem in hoc fideliter eam dispensaverit, et cum usura domino revertenti solvere poterit, hoc ei a domino dicitur: « Euge, serve bone et fidelis, intra in gaudium domini tui » (*ibid.*). » Fideliter namque dispensant divites, qui de divitiis eleemosynas faciunt; fideliter autem dispensant doctores, qui nec sacculum nec peram portant. Peccatores autem, divitias, et sapientiam, virtutes, et intellectum a Domino mutuantes, neque ei gratiam referunt, neque pauperibus suppeditant, neque cum lucro pecuniam solvunt; merito igitur ut fumus deficient. « Justus autem miseretur, et tribuet. » Miseretur, inquit, aliis, ut et Dominus sui misereatur, misericordiarumque retribuatur meritum.

« Quia benedicentes ei hæreditabunt terram. » Hanc retributionem recipiunt justi, quia terram viventium hæreditabunt. « Maledicentes autem ei disperibunt. » Vere utique disperibunt, quia et anima et corpore morientur. « Apud Dominum gressus hominis » (timentis se) dirigentur, quia de virtute in virtutem ad Deum ibit. « Et viam ejus volet, » quia secundum justitiam graditur.

« Cum ceciderit, non collidetur, » quia statim ut peccat, poenitet, et ipsa poenitentia corroboratur. Sive, cum in aliquas hujus sæculi ceciderint adversitates, in interiori tamen homine non collidentur. Quare? « Quia Dominus supponit manum suam, » neque a justis aliquando separatur. « Junior fui, etenim senni: et non vidi justam derelictam, nec semen ejus quærens panem. » Non vidi, inquit, justum a meæ ætatis principio a Domino derelictum, nec semen ejus indigens pane. Qui enim quærit indiget; justus autem non quærit, quia non indiget. Semina namque, id est imitatores justi, non indigent pane, quia et carnali et spirituali semper abundant; paucis enim et minimis natura contenta est. Unde et in Evangelio Dominus ait: « Nolite solliciti esse dicentes: Quid manducabimus, aut quid bibemus? » (*Matth. vi.*) »

« Tota die miseretur et commodat. » Quia aliorum miseretur et commodat, inde comprobatur non indigere. Qui enim non habet, quomodo dare potest? Habet igitur justus, siquidem dare potest, miseretur et commodat. « Et semen ejus in benedictione erit, » quia et opera, et imitatores, et exhortatio ipsius a Domino benedicuntur. « Declina ergo a malo et fac bonum, » ut et tibi idem contingat. Declina a malo, diverte a peccato, fuge diabolus, sequere bonum, imitare Deum. « Et inhabita in sæculum sæculi. » Ubi? in Ecclesia, in unitate fidei, in cælesti Jerusalem, in judicio recto, ut nunquam devies a veritate. « Quia Dominus amat judicium, » id est veritatem. « Et non derelinquet sanctos suos, » probatio est quis veritatem diligat. Non autem derelinquit, quia in æternum eos conservat. « Injusti punientur, » id est, æternaliter damnabuntur, « et semen impiorum peribit, » id est opera, vel sequaces. « Justi autem hæreditabunt terram » vivorum, non mortuorum, vel incorruptibilia corpora sua. « Et inhabitabunt in sæculum sæculi super eam. Os justi meditabitur sapientiam, » et in hoc sæculo et in futuro. Non meditabitur injustitiam, non dolum, quo fratres decipiat, sed soli semper sapientiæ vacabit. « Et lingua ejus loquetur judicium, » id est, non superbiam, sed ratam veritatem. « Lex Dei ejus in corde ipsius, » quæ et peccare vetat, et bona facere docet. « Et » ideo « non supplantabuntur gressus ejus, » ab iniquis et peccatoribus. « Considerat » namque « peccator justum, » ut eum supplantet, ejusque detorqueat gressus. « Et quærit mortificare eum, » quod utique non faciet. « Dominus autem non derelinquet eum in manibus ejus, » quia, quam-

vis corpus, animam tamen capere non poterit **A**rumque insidiæ nos conturbant. Restat igitur, si (Math. x).

« Nec damnabit eum, cum judicabitur illi, » id est ad ipsius gloriam et honorem : quod in iudicio fiet. « Expecta » igitur « Dominum, » qui te vindicabit. Unde Apostolus : « Mihi, inquit, vindictam, et ego retribuam, dicit Dominus (Rom. xii). » — « Et custodi viam ejus, » id est serva mandata. « Et exaltabit te, » ad coelestia. « Ut hæreditatem capias terræ, » illius scilicet quam nullus hostilis turbo tibi auferre poterit. « Cum perierint peccatores, videbis, » non peribis, sed pereuntes videbis.

« Vidi impium superexaltatum et elevatum sicut cedros Libani, et transivi et ecce non erat, » Satis, inquit, magnos, et excelsos, et terrenis honoribus præditos impios ad tempus vidi, et statim æterna cogitans, ad ipsorum vitæ exitum transivi, et ecce non erat. Si quis enim ad intellectum transeat, et cogitando dicat : Ubi nunc est Cæsar? Ubi Pompeius? Ubi Octavianus? Ubi potentia Neronis? non utique eos inveniet. « Et quaesivi eum, et non est inventus locus ejus, » qui enim non est, locum non habet. « Custodi » ergo « innocentiam, et vide æquitatem, » ne ad impiorum similitudinem pereas, « quoniam vita reliquiæ homini pacifico. » Sed quæ reliquiæ? Vita post mortem. Possumus autem, per homines pacificos, apostolos intelligere, quorum doctrinæ peccatus est mundus. His autem sunt reliquiæ et æterna retributio. Unde Apostolus : « Si cujus, inquit, opus manserit, quod superædificatum fuerit, mercedem recipiet (I Cor. iii). » — « Injusti disperibunt, simul reliquiæ impiorum interibunt, » quia non relinquitur eis vita post mortem. « Salus autem justorum » erit « a Domino, » qui vere salvare potest. « Et » Dominus erit « protector eorum in tempore tribulationis. Et adjuvabit eos Dominus, » in sæculi tentationibus. « Et eruet eos, a peccatoribus, et salvabit eos, » in die iudicii, « quia speraverunt in eum. »

EXPOSITIO PSALMI XXXVII.

« Domine, ne in furore tuo arguas me, neque in ira tua corripas me. » Argue me, inquit, sed non in ira vel furore, quinimo in misericordia et pietate. Vox cujuslibet pœnitentis.

« Quoniam sagittæ tuæ infixæ sunt mihi. » Quid **D**per sagittas nisi correctionis verba intelligimus? « Et confirmasti super me manum tuam, » quia magistrali verbere me castigasti. Noli igitur me in ira et furore amplius flagellare, quia doctrinæ tuæ non sum oblitus, sed quasi acutissima sagitta cordi meo infixæ est. More discipuli loquitur, magistri misericordiam implorantis. Possumus etiam, per sagittas, hujus sæculi ærumnas intelligere, ut sit vox humani generis de tot miseriis conquerentis, quasi dicat : Ne irascaris, Domine, populo tuo, qui tantis undique miseriis et angustiis obsitus est; hinc enim sagittæ tuæ debita vindicta, morbi, pestilentiæ, famæ, aliæque hujus sæculi adversitates nos vulnerant et affligunt. Hinc vitiorum impetus dæmonio-

rumque insidiæ nos conturbant. Restat igitur, si nobis iratus fueris, ut non omnino pereamus.

« Non est sanitas in carne mea a facie iræ tuæ. » In prima, inquit, radice peccavimus, immortalitatem amisimus, iram tuam cognovimus, mortalesque facti sumus : quæ igitur sanitas, vel constantia in nobis esse potest? « Non est pax ossibus meis. » Perterrita sunt ossa mea. Idecirco pacem habere non possunt. Quis enim inter hostes pacem habebit? Per ossa, memoriam, intellectum et rationem intelligimus; hæc autem quia a vitiiis conturbantur, multoties pacem amittunt. Hoc autem etiam de pœnitentibus intelligi potest, qui, Dei iram suaque recognoscentes peccata, jejuniis semper et vigiliis vacantes, vix ossibus hærent.

B « Quoniam iniquitates meæ supergressæ sunt caput meum. » Ideo, inquit, pax non est ossibus, quia iniquitates præsent, et dominantur menti; caput enim pro mente ponitur, quæ animæ principalior pars est. Unde in Evangelio legitur : « Levate capita vestra (Luc. xxi). » — « Sicut onus grave gravatæ sunt super me, » illos enim gravant peccata qui ea deponere volunt, sicut econtra illis levia sunt qui in eis delectantur.

« Putruerunt et corruptæ sunt cicatrices meæ. » Olim, inquit, pro suavi odore vitiorum putredinæ usus sum, sed jam nunc quidem peccata mea mihi fetere incipiunt. Quod ideo quidem fit, quia cicatrices corruptæ sunt. Tunc enim corrumpuntur ulcera et cicatrices, quando peccata manifestantur. « A facie insipientiæ meæ, » putruerunt vitia incisa, et aperta sunt ulcera, quia meam cognovi insipientiam. Quis enim nisi sapiens insipientiam cognoscit?

« Miser factus sum, et curvatus sum usque in finem. » Miserum enim se Apostolus esse sciebat cum diceret : « Infelix ego homo, quis me liberabit de corpore mortis hujus? (Rom. vii.) » Usque in finem curvantur qui, ex toto se sub iugo Christi humillantes, in cinere et cilicio pœnitentiam agunt.

« Tota die contristatus ingrediebar, » quia semper pro peccatis flebam. Quid mirum? « Quoniam lumbi mei impleti sunt illusionibus. » Partem pro toto posuit. Quia dæmonum, inquit, illusionibus plena erat caro mea, ideo sine tristitia esse non poteram;

« Et » quoniam « non est sanitas in carne mea, » quæ semper a vitiiis vulneratur. Unde, « afflicus sum et humiliatus sum nimis, » sciens quod « per multas tribulationes in regnum cælorum » me « intrare necesse sit (Act. xiv). » — « Rugiebam a gemitu cordis mei. » Rugiunt namque et amare desunt sœncti, quia semper corda eorum pro peccatorum conscientia gemunt; quod tu quidem nosti. « Domine, ante te omne desiderium meum, et gemitus meus a te non est absconditus. » Scis igitur quia humiliatus fui, et pro peccatis genui. « Cor meum conturbatum est in me, » id est anima mea. Sed quare conturbatum est? Quia « dereliquit me virtus mea, » id est Deus ipse, sive immortalitas. « Et lumen oculorum meorum, et ipsum non est mecum, »

quia, via veritatis amissa, diabolum et errorem sum A ipsa aliquem aggrediatur, sed quia ab aliquo aggressus est.

« Amici mei et proximi mei, adversum me appropinquaverunt, et steterunt. » Vox capitis, quasi dicat: Nihil est, o homo, quod quereris, nihil est quod de miseris lamenteris: vide me afflictum, vide me crucifixum, vide me peccata tua portantem, vide mundi miseriam ferentem, et auferentem. Consolare igitur, spem habeto, non frangaris adversis. « Amici mei » (ironia est. Sic enim, et Judam amicum vocavit: « Amice, ad quid venisti? [Math. xxvi] » cum utique amicus non esset), « et proximi mei, » secundum carnem, « adversum me appropinquaverunt, et steterunt; » non enim appropinquaverunt ut crederent, sed potius ut occiderent.

« Et qui juxta me erant, de longe steterunt, » id est, discipuli, quia « relicto eo omnes fugerunt (Ibid.), » sicut in Evangelio dicitur: « Cum autem apprehendissent, stabant omnes noti ejus a longe (Luc. xxiii). » — « Et vim faciebant qui querebant animam meam, » quia et me post se trahebant, et Jacobum, relicta sindone, nudum fugere compulerunt (Marc. xiv). Petrus quoque in tantum sibi constructus, ter negavit (Math. xxvi).

« Et qui inquirebant mala mihi, locuti sunt vanitates, » quia falsis testimoniis me vincere putabant. « Et dolos tota die meditabantur, » quibus me ante Pilatum accusare possent. « Ego autem, tanquam surdus, non audiebam, » quia nemini ullum responsum dabam. Unde quidam eorum ait: « Nonne audis quanta adversum te dicunt testimonia? (Math. xxvii). » — « Et sicut mutus non aperiens os suum, » sicut scriptum est: « Tanquam ovis ad occisionem ductus est, et non aperuit os suum (Isa. Liii). » « Et factus sum sicut homo non audiens, et non habens in ore suo redargutiones. » Expositio est præcedentis versus « Quoniam in te Domine, speravi. » Ideo, inquit, non me defendi, quia non in me, sed in te speravi. Unde etiam quasi improperantes dicebant Judæi: « Confidit in Deum, liberet eum si vult (Math. xxvii). » — « Et tu exaudies me, Domine Deus meus. » Sed unde exaudies? Sequitur:

« Quia dixi: Nequando supergaudeant mihi inimici mei. » Quod utique facerent nisi resurgerem. « Et dum commoventur pedes mei, super me magna locuti sunt, » quia, discipulis in fugam commotis, eum deridere cœperunt. Quid mirum?

« Quoniam ego in flagella paratus sum. » Ut Petrus ait: « Cum malediceretur non maledicebat, eum pateretur non comminabatur (I Petr. ii). » — « Et dolor meus in conspectu meo semper, » non pro me tantum, sed et pro meis.

« Quoniam iniquitatem meam annuntiabo. » Non quod iniquitatem fecisset, sed quia in eum iniquitas facta est. « Et cogitabo pro peccato meo, » id est, sollicitus ero pro peccato quod in me Judæi fecerunt. Sic enim dicimus, aggressum urbis, non quot

« Inimici autem mei vivunt. » Non utique vivunt, sed morte morientur. « Et confirmati sunt super me, » ipsi namque Judæi testes sunt quoniam, ex quo Christus passus est, semper viles et debiles, sine honore et fortitudine fuerunt. « Et multiplicati sunt qui oderunt me inique, » non equidem multiplicati, sed et prole et divitiis minorati sunt, et merito. Nam « qui retribuunt mihi mala pro bonis, detrahebant mihi. » Quis enim omnia bona enumerare potest quæ Judaico populo Dominus fecit? Quis derisiones et opprobria explicare valeat, quæ Filio suo Domine nostro Jesu Christo Judæi intulerunt? « Quoniam sequebar bonitatem. » Hæc enim major et principalior causa fuit, ut moreretur, quia « Filium Dei se fecit (Joan. xix), et quia Sabbato curabat (Joan. ix). » Quod nihil aliud quam bonitas erat. Et ideo « non derelinquas me, Domine Deus meus, ne discesseris a me. » Cum, inquit, infernum exspoliavero, ne derelinquas me, sed « intende in adiutorium meum, » ut victor cum triumpho ad te veniam, « Domine, Deus salutis meæ. »

EXPOSITIO PSALMI XXXVIII.

« Dixi: Custodiam vias meas. » Vox Ecclesiæ: Vias suas custodivit, qui a vitis bona opera defendit. « Ut non delinquam in lingua mea. » In lingua namque peccant qui sanctum dant canibus, et margaritas ante porcos mittunt (Math. vii); iste autem opera sua sic custodire promittit, ut neque in opere, neque in sermone delinquat.

« Posui ori meo custodiam. » Non improperantibus respondi, non maledicentibus maledixi, sed ori meo custodiam posui, secundum illud: Pecuniam et aurum tuum alliga bene, et fac ori tuo ostium et serram. « Cum consisteret peccator adversum me, » qui non ædificationis causa, verum ut mecum disputaret, meque reprehenderet, audiebat. « Obmutui, et humiliatus sum, » quia, quasi victor, eorum perituli garrulitatem. « Et sicut a bonis, » quia veritati obedire nolebant. Huic autem simile quiddam in Ezechiele legitur, qui cum Judæis prædicare vellet, ait ei Dominus: « Linguam tuam adhærere faciam palato tuo, quia domus exasperans est (Ezech. iii). » — « Et dolor meus renovatus est, » id est, amplius et intolerabilius crevit. « Concaluit cor meum intra me, et in meditatione mea exardescet ignis; » tali namque ira, et Isaias accensus erat, quando dicebat: « Domine, quis credit auditui nostro? (Isa. Liii). »

« Locutus sum in lingua mea, » id est, in lingua cordis, in cogitatione, quam peccator redarguere non valet. Sed quid dixi? « Notum fac mihi, Domine, finem meum. » Nullus enim in hac vita finem suum cognoscere potest, finem namque suum videre desiderabat Apostolus, cum diceret: « Cupio dissolvi, et esse cum Christo (Phil. i). » — « Et humerum dierum meorum quis est; » illi quippe dies vere dicuntur esse, qui semper sunt, et nullam finem habent. « Ut sciam quid desit mihi. » Nemo enim in hoc seculo

positus ad plenum scire valet quid ei desit ; sed cum ad illam supernam et ineffabilem beatitudinem pervenerit, tunc se miserum et bonis cunctis egentem in hoc sæculo fuisse cognoscat. « Ecce mensurabiles posuisti dies meos. » Singula singulis respondent : Illos, inquit dies tibi demonstra, quia isti quidem transeunt, et nullius numeri sunt. Ut sciam quid desit mihi, quia hæc mea quidem substantia mihi est, sed a te pro nihilo reputatur. Unde scriptum est : « Omnes gentes quasi non sint, sic sunt coram eo (Isa. xl). » Vel etiam, tanquam nihilum est substantia et esse sanctorum, ad illius essentiae comparationem, quam ante Dominum habebunt ; « fulgebunt » namque « sicut sol in regno Dei (Math. xiii). »

« Verumtamen universa vanitas omnis homo vivens : verumtamen in imagine pertransit homo, sed et frustra conturbatur. » Isti duo versus proximo superiori versui respondent. Quamvis dies, inquit, mensurabiles et transitorii sint, humana tamen fragilitas nihilominus in vanitate persistit. Hominem in hoc loco pro peccatore posuit, et quamvis hæc substantia nulla sit, verumtamen in imagine pertransit homo, quia, ut imaginaria et falsa bona congreget, de regno in regnum, maria, et cuncta pericula homo pertransit, et vere homo, quia non caelum, sed humum et pulverem petit. Sive, ad imaginem Dei factus homo (Gen. i) pertransit, quia non Dei, sed diaboli similitudinem imitatur. Sed et frustra conturbatur.

« Thesaurizat » enim, « et ignorat cui congregabit ea. » Ideo, inquit, frustra conturbatur, quia, quamvis multa summis periculis ipsaque morte bona conquirit, cui tamen ea congregasset ignorat, utrum furibus, hostibus, an privignis.

« Et nunc quæ est expectatio mea? » Non aurum vel argentum, non prædictæ divitiæ, in quibus acquirendis homines desudant. « Nonne Dominus? » Vere Dominus, quo quidem accepto nihil defuerit. « Et substantia mea apud te est, » quam nec tinea demolitur, nec fures effodiunt vel furantur (Math. vi). « Ab omnibus ergo iniquitatibus meis crue me, » quod debes, nam « opprobrium insipienti dedisti me. » Cum enim ad prædicandum discipulos misit, tunc eos insipientibus in opprobrium dedit. Unde ipse ait : « Si me persecuti sunt, et vos persequentur. Sed hæc omnia facient vobis propter nomen meum (Joan. xv). »

« Obmutui, et non aperui os meum, » sed cum patientia et silentio cuncta inimicorum pertuli tormenta ; Magistrum sequens, qui sicut ovis ad victimam ductus est, et non aperuit os suum (Isa. liii). « Quoniam tu fecisti, amove a me plagas tuas. » Tua factura sum, tuum plasma sum, tu me fecisti, miserere mei.

« A fortitudine manus tuæ ego defeci. » Sicut aurum in fornace probat Dominus electos suos (Sap. iii). Flagellat enim omnem filium quem recipit (Hebr. xii), unde sit ut a fortitudine potentiae suæ

A deficiant, et carnis robor amittant. Unde Apostolus : « Crucifixus, inquit, sum mundo (Gal. vi). » Confirmatio. « In increpationibus, propter iniquitatem corripuisti hominem, » quod enim homo corripitur, non sine causa fit.

« Et tabescere fecisti sicut araneam animam ejus, » quia indumentum justitiæ sibi texendo atque filando, pro operis studio atque instantia ab omni vitiorum pinguedine defecit. Hæc enim est illa vestis nuptialis, qua qui indutus non fuerit, Christi prandium non merebitur. Unde Salomon ait : « Quæsiit lanam et linum, et operata est consilio manuum suarum (Prov. xxxi). » Itemque : « Manum suam misit ad fortia, et digiti ejus apprehenderunt fusum (ibid.). » Hanc autem lanam et linum, ejus viri, qui loquitur, anima, sibi filando, ab omnibus carnis concupiscentiis defecit. « Verumtamen vane conturbatur omnis homo, » quia pauci sunt qui honorum exempla imitantes, a sæculi vanitate separentur. « Exaudi orationem meam, Domine, et deprecationem meam; auribus percipe lacrymas meas : ne sileas, » sed responde mihi, « quoniam advena ego sum, » in hoc mundo manens. « Apud te, » quia a voluntate tua non discedo. « Et peregrinus sicut omnes patres mei, » quia « dum in corpore sumus, a Domino peregrinamur (II Cor. v). » Nam pro transeuntibus sit iste psalmus, qui, de hujus mundi peregrinatione ad patriam transeuntes, merito peregrini vocantur.

« Dimitte mihi, ut refrigerer, priusquam abeam. » Prius, inquit, quam moriar, dimitte mihi peccata mea, ut in illa cœlesti beatitudine refrigerium habeam. « Et amplius non ero, » quia in inferno nullâ est redemptio; siquidem non dimissis peccatis illuc, inquit, si pervenero, scio quia amplius non ero. Melius enim est non esse quam infeliceiter esse.

EXPOSITIO PSALMI XXXIX.

« Expectans expectavi Dominum. » Vox Ecclesiæ : Diu, inquit, expectavi Dominum qui de hujus sæculi miseriis me liberaret. Hoc enim Abraham, Isaac et Jacob, hoc Isaias, Jeremias, hoc ipse David, hujus dictaminis compositor, expectavit. « Et intendit mihi, » id est, ad meum gaudium et utilitatem in mundum venit. Unde ipse Dominus ait : « Multi prophetæ et reges voluerunt videre quæ vos videtis, et non viderunt (Luc. x). » Itemque : « Abraham, pater vester, exultavit ut videret diem meum, vidit et gavisus est (Joan. viii). » — « Et exaudivit preces meas. » Venit, inquit, et exaudivit me. Nullus enim Christum deprecatus est, qui misericordiam non invenisset. « Et eduxit me de lacu miseriæ, » id est de inferno, vel de vitiorum profunditate. Confirmatio. « Et de luto fecis, » id est, de errore literæ, vel gentilitatis.

« Et statuit supra petram pedes meos. » Pedes, inquit, meos, sensus meos, opera mea statuit, et firmavit in seipsum, et in fidem suam, ne in lacum et in lutum fecis immergerentur « Et direxit gressus meos. » Neque enim me supra petram positum,

otiosum esse permisit, sed ad Evangelium prædicandum pedes meos direxit. Sive, opera mea, quæ prava et aspera erant, in directa et vias planas convertit, « Et immisit in os meum canticum novum. » Gressus quidem ad evangelizandum direxit, neque os vacuum, mutuum, et e lingue esse voluit, sed novum canticum mihi dedit, quia novus homo venit in mundum, et novam legem dedit mundo (GREG. hom. 32). « Carmen Deo nostro. » Carmen, inquit, mihi dedit quod Deo nostro acceptabile est, non vanam philosophiam, aut comitorum scurrilitatem.

« Videbunt multi, et timebunt. » Qui enim cæci erant, et de Deo nihil intelligebant, hoc quidem audientes illuminati sunt. Vos igitur apostoli, lux estis mundi (Math. v), quandoquidem cæcos illuminatis. Et timebunt. Quid timebunt? non utique pristinam vanitatem, sed Dominum ipsum, cujus « timor est initium sapientiæ (Psal. cx). » — « Et sperabunt in Domino, » non in incerto divitiarum, quæ hodie habentur, et cras non invenies.

« Beatus vir, cujus est nomen Domini spes ejus. » In Domino quidem sperabunt, et beatus ille vir, cujus spes erit nomen Domini. Nomen autem Domini est Jesus, qui *Salvator* interpretatur. Beatus ergo ille qui se a Jesu salvari sperat.

« Et non respexit in vanitates, et insanias falsas, » ut idola adoraret et avaritiæ deserviret, vel divitias sæculique honores, quæ homines insanos faciunt, concupisceret. « Multa fecisti, tu Domine Deus, mirabilia tua. » Videntes prædicatores hodie multos credentes, qui heri idola adorabant, exclamabant : « Multa fecisti, tu Domine Deus, mirabilia tua, » et cogitationibus tuis non est qui similia sit tibi. » Ecce attende.

« Annuntiavi et locutus sum, multiplicati sunt super numerum. » Annuntiaverunt apostoli, crediderunt gentes, nata est illa soboles, quæ stellis cæli comparatur, quarum præ multitudinem nullus est numerus.

« Sacrificium et oblationem noluisti, » Quia non Judæos, sed gentium populum elegisti. Unde ipse Dominus Judæos interrogans ait : « Quid est, misericordiam volo et non sacrificium? (Math. ix.) » In quibus verbis non Judæos, qui hircorum et tauro-rum sacrificium faciebant (Levit. xvi), sed gentiles, qui sola misericordia salvantur, se voluisse insinuat. « Aures autem perfecisti mihi, » quia solo auditu crediderunt apostolis (Marc. i). Legerunt namque in prophetis Judæi, audierunt et viderunt Christum, non tamen crediderunt (Joan. x). Gentes autem non viderunt, sed Evangelium audientes credidere (Act. xiii). « Holocaustum, et pro peccato non postulasti, » quia nec etiam pro peccatis tale sacrificium offerri debet. Possumus etiam sic intelligere, neque holocaustum voluisti, neque hostiam pro peccato, « tunc dixi : Ecce venio. » Illicque Ecclesia, nunc autem loquitur Christus, et priori hujus psalmi versui respondet :

Tu, inquit, me expectans expectasti, ego autem nunc dixi : Ecce venio, carnem assume, teque de luto, fecis expedio. Apostrophe ad Patrem : Venio, Pater, sicut præcepisti mihi : « ut facerem voluntatem tuam. Et legem tuam in medio cordis mei, » quod equidem, Deus meus, volui, sicut « in capite libri scriptum est de me. » Sic enim se habet ordo. Nunc autem intelligentiam expediamus : in capite namque hujus libri scriptum est : « Sed in lege Domini voluntas ejus (Psal. i). » Hoc autem est quod hic dicitur, ut facerem voluntatem tuam, « Et in lege ejus meditabitur die, ac nocte. (Ibid.). » Hic autem scriptum est : « Et legem tuam in medio cordis mei. » Hæc autem satis æquipollentia sunt.

« Annuntiavi justitiam tuam in ecclesia magna, » quia et per se, et per apostolos, universalem Ecclesiam docuit (Marc. xvi), quæ ex omnibus mundi partibus collecta est. « Ecce labia mea non prohibebo. » Labia Dei, apostoli sunt, quia per eos loquitur; hos autem ad tempus prohibuit dicens : « In viam gentium ne abieritis, et in civitates Samaritanorum ne intraveritis (Math. x). » Postea vero non solum [non] prohibuit, sed etiam omnibus gentibus prædicare præcepit. Ait enim : « Ite in universum mundum, prædicite Evangelium omni creaturæ (Marc. xvi). » — « Domine, tu scisti. » Testem ex hoc Deum invocat, quia in omnibus gentibus apostolos prædicare jussit, ut nulla in judicio possit fieri excusatio.

« Justitiam tuam non abscondi in corde meo. » Unde ipse discipulis ait : « Quæcunque audivi a Patre meo, nota feci vobis (Joan. xv). » Ideoque et apostolis præcepit, ut neque sacculum neque peram secum deferrent (Luc. x). Sacculum namque portat, qui verba divina in corde celat. « Veritatem tuam et scire tuum dixi, » quia me tuam esse Filium confessus fui (Marc. xiv). « Non abscondi misericordiam tuam et veritatem tuam a concilio multo, » quia coram Judæis, coram Pilato, et ante principes et sacerdotes se Christum esse dicebat (Math. xxvi). « Tu autem, ne longe facias miserationes tuas a me. » hoc autem secundum hominem loquitur. « Misericordia tua et veritas tua semper susceperunt me, » præteritum pro futuro posuit. « Quoniam circumdederunt me mala quorum non est numerus, » quia pro totius mundi delictis mortuus est (II Cor. v). Sed quis omnium delictorum numerus esse potest? « Comprehenderunt me iniquitates meæ, » id est, iniquitates mihi illatæ, Judæi videlicet, qui tanta nequitia pleni erant ut non solum iniqui, verum etiam ipsa iniquitas rite vocentur. « Et non potui, ut viderem. » Non, inquit, aperui oculos, neque aperire potui, ut aliquos viderem, nisi inimicos et mihi adversos.

« Multiplicati sunt super capillos capitis mei, et cor meum dereliquit me. » Nam quia et mei me dereliquerunt, et inimici innumerabiles erant, idcirco nisi inimicos videre non potui. Cor Christi vocatur apostoli, quia omnes sapientiæ et scientiæ thesaurus

in eos recondidit, utque seipsum eos dilexit (*Joan. A xv*). « Complacet tibi, Domine, ut eruas me. Domine, ad adjuvandum me respice. » Rogat humanitas divinitatem, ut eam ab inimicis eripiat, quia ipsa secundum se infirma et debilis erat. « Confundantur et revereantur simul qui quærunt animam meam, ut auferant eam. Avortantur retrorsum, » vel, a peccato ad justitiam, vel, ab his quæ sursum sunt, ut semper infirma petant, vel etiam, quia in faciem suam ceciderant (*Joan. xviii*). « Et revereantur, qui volunt mihi mala. » Quid revereantur? Vel Deum, vel pœnam, quæ illis subito superveniet.

« Ferant confestim confusionem suam, qui dicunt mihi: Enge Euge, » sive, ut de peccatis erubescerent pœnitent, sen, quia cito ab hostibus subvertentur. « Exsultent, et lætentur super te omnes quæreres te. » Omnes, inquit, qui per fidem et dilectionem te quærunt, exsultent non in se, sed in te; ut qui gloriatur in Domino glorietur (*I Cor. i*). — « Et dicant semper: Magnificetur Dominus, » id est, Imperium, et potentia, et credentes in eum. « Qui diligunt salutare tuum, » id est Christum Filium tuum, per quem universorum salutem operaris. « Ego autem mendicus sum et pauper. » Merito, inquit, me diligere debent, quia, cum omnium dives essem, pro eis pauper factus sum (*II Cor. viii*). « Sed Dominus sollicitus est mei, » quia omnibus superabundat. « Adjutor meus et protector meus tu es: Deus meus, ne tardaveris, » sed cito subveniens auxilium præsta.

EXPOSITIO PSALMI XL.

« Beatus qui intelligit super egenum et pauperem. » Vox Prophetæ: Ego quidem psalmos compono, super me tamen intelligendi non sunt. Beatus ille erit, qui non ad litteram, sed spiritualiter, et psalmos et cæteros prophetas super egenum, et pauperem intelligit. Per egenum autem, et pauperem, Christum designat, qui cum omnium dives esset, pro nobis pauper factus est (*II Cor. viii*). « In die malo liberabit eum Dominus; » dies namque judicii, et malus erit malis, et bonis bonus. In hoc autem die liberabitur Ecclesia, quæ Christum credidit et intellexit. Vos autem perfidi Judæi, malum diem expectate, qui super antichristum psalmos intelligitis.

« Dominus autem conservet eum, et vivificet eum. » Video, inquit, egenum et pauperem. Jam carnem sumit, ecce venit. Sed quænam est illa malorum multitudo, qui ei adversantur? O nefas, servi in Dominum insurgunt, hæredem agricolæ interficere cupiunt (*Marc. xii*), pontifices et sacerdotes illudentes circumstant (*Matth. xxvii*). Dominus autem conservet eum, ne ab his canibus mitis Agnus diripiatur; et vivificet eum die tertia. « Et beatum faciat eum in terra » viventium, eam sibi claritatem reddens, quam priusquam mundus fieret secum habuit (*Joan. xvii*). « Non tradat eum in animam inimicorum ejus. » Quod equidem esset, nisi a mortuis resurrexisset.

« Dominus opem ferat illi super lectum doloris ejus. » Lectus doloris, caro est, secundum quam Christus affligebatur. « Universum stratum ejus versasti in infirmitate. » Ideo, inquit, ut in lecto doloris ei auxiliaris te deprecor, quia totus in infirmitate versatur. Unde Isaias: « A planta pedis usque ad verticem non est in eo sanitas (*Isa. i*). » Totum igitur corporis ejus in infirmitate erat dicens:

« Ego dixi: Domine, miserere mei, » id est meorum. « Sana animam meam, quia peccavi tibi. » Nunquid Christus peccatum fecit? absit. Sed animam suam Ecclesiam dicit, quam præ omnibus dilexit. Unde scriptum est: « Pellem pro pelle, et omnia quæ habet homo dabit pro anima sua (*Job ii*). » Nil enim hominis habuit, quod pro hac anima non dedisset. Pellem quoque pro pelle dedit, quia pro carne nostra, suam morti tradidit. Rogat igitur Patrem ut Ecclesiam sanet, quæ a peccatorum multitudine infirmata est.

« Inimici mei dixerunt mala mihi: Quando morietur? » Hæc enim mala cogitabant et dicebant Judæi de Christo: Quando morietur iste, qui miraculorum operatione totum post se mundum trahit, et quando « peribit nomen ejus, » ut nullus eum confiteatur? Unde in Evangelio dicitur: « Jam enim conspiraverant Judæi, ut si quis eum confiteretur, extra Synagoram fieret (*Joan. ix*). »

« Et si ingrediebatur, ut videret vana. » Nunc ad ipsum capitalem convertitur inimicum, qui eum pessima prodicione tradidit. Et si, inquit, aliquando ingrediebatur in prætorium, inter inimicos, et Judæorum consilium, ille pessimus omnium inimicorum Judæorum Judas, ut videret vana, quæ ab ipsis machinabantur, « loquebatur cor ejus, » id est cogitabat quid diceret et responderet. « Congregavit iniquitatem sibi. » Sibi quidem, id est ad perditionem sui congregavit iniquitatem, quia « bonum illi erat si natus non fuisset (*Matth. xxvi*). » — « Et egrediebatur foras, » quia audito consilio, de prætorio exibat. « Et loquebatur in idipsum, » id est, de eadem re.

« Adversum me susurrabant omnes inimici mei, » id est, in meæ mortis consilio exercebantur. « Adversum me cogitabant mala mihi. Verbum iniquum constituerunt adversum me, » dicentes, « Crucifige, crucifige (*Joan. xix*), » sicut scriptum est: « Mittimus lignum in panem ejus, et eradamus eum de terra viventium (*Isa. xv*). » Sed « nunquid qui dormit, non adjicit ut resurgat? » Vere surget. « Etenim homo pacis meæ, in quo speravi, qui edebat panes meos, magnificavit super me, supplantationem, » quia eum osculo tradidit (*Luc. xxii*). « Tu autem, miserere mei, et resuscita me, » a mortuis. « Et retribuam eis: » hoc erit in judicio, quando eos in infernum præcipitabit.

« In hoc cognovi quoniam voluisti me, quoniam non gaudebit inimicus meus super me. » Nam neque Judæi, neque maligni spiritus de morte Christi

gavisi sunt: illi enim et locum et gentem amiserunt; isti vero prædam, quam captivam destinebant.

« Me autem propter innocentiam suscepisti. » Illos autem propter illorum multas iniquitates omnino perdes. « Et confirmasti me in conspectu tuo in æternum, » quia ad Patris dextram sedet. Unde « Benedictus sit Dominus Deus Israel a sæculo, et usque in sæculum. » Nos autem « Amen, Amen » respondeamus.

Hic primus Psalterii liber finit.

EXPOSITIO PSALMI XL.

« Quemadmodum desiderat cervus ad fontes aquarum, ita desiderat anima mea ad te, Deus. » Vox Ecclesiæ: Quemadmodum, inquit, cervus aliquo veneno contactus ad aquarum fontes venire desiderat, ita anima mea ad te, Deus; quam serpens antiqua mortifero veneno percussit. « Sitiit anima mea ad Deum fontem vivum: quando veniam, et apparebo ante faciem Dei? » Ante Dei faciem venire desiderabat Apostolus quando dicebat: « Cupio dissolvi et esse cum Christo (Phil. i). » Nulla enim alia de causa laborabant sancti, nisi ut ante Dei faciem læti pervenirent.

« Fuerunt mihi lacrymæ meæ panes die ac nocte. » Toxicatus fui, aquam siti, ad te venire desideravi, hoc desiderio flexi, die nocteque lacrymavi, et pro dulcissimo pane lacrymas habui. Sed nunquid lacrymæ panes sunt? sunt equidem: ut enim pane satiatur corpus, ita compunctionis lacrymis reficitur anima. « Dum dicitur mihi quotidie: Ubi est Deus tuus? »

Ordo est. « Dum dicitur mihi quotidie: Ubi est Deus tuus, quare tristis es anima mea, et quare conturbas me? Hæc recordatus sum, quoniam transibo in locum tabernaculi admirabilis usque ad domum Dei, in voce exultationis et confessionis, sonus epulantis, et effudi in me animam meam, dicens: Spera in Deo, quoniam adhuc consistebor illi. » Sic enim se habet ordo. Significatum videamus. Pagani namque, deos suos digito demonstrantes, olim sanctis dicere solebant: Vides deos nostros? Vides Jovem, Saturnum, Mercurium, Venerem, et Dianam? Tu autem dic nobis ubi est Deus tuus? Hæc audiens vir sanctus, paulisper comotus ait: « Quare tristis es anima mea? » At illa: « Quia Deum meum videre non possum, et quare conturbas me? » Nunquid illorum persuasio prævaluit? nunquid ea quæ dicunt vera esse arbitraris? Recordare, quæso, quoniam transibis (in locum tabernaculi admirabilis,) et usque (in domum Dei,) et tunc tandem Deum tuum videbis. Sed quomodo transibis? « in voce exultationis, » et ineffabilis gaudii, (et confessionis,) et laudis, quæ vox nihil aliud erit, quam « sonus epulantis » nihilo indigentis, semperque gaudentis. « Hæc, inquit, recordatus sum, et effudi in me animam meam. » Nunquid anima sua extra eum erat? Nunquid jam eum dereliquerat? Vere dereliquerat, quia prædicta suasionem accepta, jam post deos alienos

A ita volebat. In se igitur animam suam effudit, quia a prava voluntate eam retraxit, dicens: « Spera in Deo quoniam adhuc consistebor illi. » Hæc autem quæ dicta sunt, non ita sunt accipiendæ, quasi alteri alter loquatur, sed ipsa anima seipsam hortatur, et in Dei servitio confortat. Apostrophe: « O salutare vultus mei, et Deus meus! » vide quia ad meipsum anima mea conturbata est, propterea ut eam consoleres, memor ero tui, venientis « de terra Jordanis, et Hermonim a monte modico. » Hoc autem ad litteram, Spiritualiter sic intelligitur Jordanis descensio, vel humiliatio; Hermon autem, anathema interpretatur. Memor est ergo Domini de terra Jordanis qui in humilitate carnis, vel in corpore baptizatus Domino servit. Qui vero diabolum anathematizat, vel a vitia B separatur, de terra Hermonim Domini recordatur; in monte autem modico erat Apostolus, quando dicebat: « Ego autem sum minimus apostolorum, qui non sum dignus vocari apostolus (I Cor. xv). »

« Abyssus abyssum invocat in voce cataractarum tuarum. » Ac si dicat: Tui quidem semper memor ero, pro quo abyssus abyssum invocat, id est, Novum Testamentum Vetus Testamentum tradit, quæ ob intelligentiæ profunditatem, utraque abyssus vocantur. Et hoc quidem in voce cataractarum tuarum. Namque cataractæ, fenestræ cæli esse dicuntur. Apostoli autem cæli sunt. Sunt ergo ora apostolorum cataractæ cæli. Per hos autem abyssus invocat abyssum, quia evangelicæ prædicationis a Veteri Testamento per apostolos confirmatur. Vel etiam C abyssus abyssum invocat, quando penam et infernum peccatoribus apostoli denuntiant. Utrumque enim diversis de causis abyssus dicitur. Quibus prædicantibus, « omnia excelsa tua et fluctus tui super me transierunt, » quia etiam invisibilia illius creatura mundi apostolorum prædicatione aperta sunt. De his autem fluctibus et alibi dicitur: « Fluminis impetus lætificat civitatem Dei (Psal. lxxxvi). » Transierunt ergo excelsa et fluctus Dei super Ecclesiam, quia et invisibilia vidit, et sancti Spiritus inundationem recepit.

« In die mandavit Dominus misericordiam suam, et nocte canticum ejus. » Quid est misericordia sua? Christus. Quibus mandavit in die? nobis quidem. Quibus autem in nocte? Judæis. Judæis namque, nisi in nebula et caligine, nunquam apparuit (Exod. iii, xiii, xix, xxiv), significans quia carne sumpta ab eis cognoscendus non erat: nobis autem in die mandavit, qui in eum credimus, eum cognoscimus et veneramur. Unde dictum est: Vobis autem credentibus Filium, « nomen meum timentibus, oriatur sol justitiæ (Mal. iv). » Si igitur sol in die, et nocte canticum ejus, quid autem est quod in die misericordiam, in nocte vero canticum mandavit, nisi quia... credentibus autem, legem et prophetas dederat? Aliter: In die mandavit misericordiam, in nocte cantaverunt sancti. Quid cantaverunt sancti? Quid cantaverunt? Canticum ejus. Quid est autem in nocte, nisi inter peccatores, in carceribus et in

adversis. Ideoque « apud me » est « oratio » in corde, A in homine interiore, quam debeo « Deo vitæ meæ, » qui me jam mortuum vivificavit. « Dicam Deo : Susceptor meus es, » quia nunquam in te sperantes derelinquit.

Et dicam : « Quare oblitus es mei ? » Non sum, inquit, oblitus. At ille : « Quare ergo contristatus incedo, dum affligit me inimicus. » Quod æquipollens est ac si diceret : Quare ergo me inimicus malignus spiritus, vel terrenus persecutor affligit ? quamobrem non sine dolore atque tristitia vitam ago.

Apostrophe ad seipsum : « Dum confringuntur ossa mea. » Hoc ad litteram. Et dum « exprobraverunt mihi, qui tribulant me inimici mei. Et dum dicitur mihi per singulos dies : Ubi est Deus tuus ? Quare tristis es, anima mea, et quare conturbas me ? » Noli, inquit, conturbari, sed « spera in Deo, quoniam adhuc confitebor illi, » qui est « salutare vultus mei, et Deus meus. » Vultus pro voluntate ponitur, quia in vultu voluntas dignoscitur. Est igitur salutare voluntatis illius, quia cum, ut supra diximus, a bona voluntate separari non permisit.

EXPOSITIO PSALMI XLII.

« Judica me, Deus, et discerne causam meam. » Vox fidelis animæ : Non me, inquit, iudicet inimicus, non falsa hominum opinio, quæ bonum malum, et e converso malum bonum facit, sed tu me judica, qui justus es atque misericors. Et discerne causam meam ; quam si justam comperieris, « eripe me de gente non sancta, ab homine iniquo et stoloso, quia tu es Deus et fortitudo mea. » Tu me, inquit, ab inimicis libera, qui mea virtus es et fortitudo. « Sed quare me repulisti ? » Non te, inquit Dominus repulsi. « Quare » ergo « tristis incedo dum affligit me inimicus, » ac si dicat : Nisi tu me repulisses, neque me quidem inimicus affligeret, neque ego etiam afflictus constisterar. Quod ne amplius fiat, fac quod sequitur :

« Emitte lucem tuam, et veritatem tuam. » Aufer tenebras et da lucem ; aufer errorem, da veritatem, ut et illuminati sequamur lucem, et credentes veritatem teneamus. « Ipsa me deduxerunt. » Unde ? ab errore, ab iniquitate ; nam lata et spatiosa via, quæ ducit ad mortem. « Et adduxerunt » ubi ? « in montem sanctum tuum, et in tabernacula tua, » id est in Ecclesia, in consilio iustorum et congregatione.

« Et introibo ad altare Dei. » Non idolis amplius sacrificabo, non eorum altaria venerabor, sed introibo ad altare Dei, ibique hostiam vivam et immaculatam ei immolabo. Altare Dei, Ecclesia est, vel fides, id est Novum et Vetus Testamentum, sive anima uniuscujusque ; in his enim omnibus, corporis et sanguinis Domini commemoratio fit.

« Ad Dominum, qui lætificat juventutem meam. » Quia, vetere exuto, novo homine indutus sum. « Confitebor tibi in cithara, » id est in dulciloquio, in carnis tortura et afflictione, in concinnantibus. « Quare ergo tristis es, anima mea, et quare conturbas me ? Spera in Deo quoniam adhuc confitebor illi, » et in cithara, et in psalterio, cæterisque

musicorum instrumentis, qui est « salutare vultus mei, et Deus meus. »

EXPOSITIO PSALMI XLIII.

« Deus, auribus nostris audivimus. » Vox martyrum : Deus, auribus nostris audivimus. A quibus ? « Patres nostri annuntiaverunt nobis. » Quid nuntiaverunt ? « Opus quod operatus es in diebus eorum, et in diebus antiquis. » Quid est illud ? « Manna tua gentes disperdidit, et plantasti eos, » patres nostros, in hæreditatem. « Amixisti populos, » gentium. « Et expulisti eos » a terra lacte et melle fluente. Qualiter de Pharaonis potestate Judaicus populus exierit, maximus nos prophetarum Moyses docuit ; per agni namque immolationem exisse denuntiavit (Exod. xii). Sic igitur et nos per Christi passionem de diaboli potestate erepti sumus (Col. i). Illi quidem mare Rubrum transierunt (Exod. xiv). Nobis autem dictum est : « Nisi qui renatus fuerit ex aqua et Spiritu sancto, non potest intrare in regnum Dei (Joan. iii). » Illi per quadraginta annos in deserto fuerunt (Exod. xvi), nos autem procul a patria, in hujus seculi peregrinatione degimus (Hebr. xii). Illi manna (Exod. xvi), illi aquam de petra sumpserunt (Exod. xvii) ; nos autem vivum panem, nos Dei Filii carnem (Joan. vi), nos vivam aquam de petra recepimus. Petra autem erat Christus (I Cor. x). Illis lex in monte Sinai (Exod. xx), nobis autem Evangelium in monte Sion datum est (Matth. v). Illi arca fœderis destruxerunt urbes (Jos. vi) ; nos autem cruce Domini, qua pacatus est mundus, vincimus inimicos. Illi Hebræum, Amorrhæum, Pherezæum, Jebusæum, Chananzæumque populum destruxerunt (Jos. ii) ; nos autem superbiam, luxuriam, et avaritiam, et discordiam supplantamus. Illi, cunctis hostibus devictis, terram promissionis ingressi sunt ; nos autem, omnibus vitiis superatis, terram viventium intrabimus. Hoc autem est quod audivimus. Hoc apostoli, hoc prophetæ, hoc patres nostri annuntiaverunt nobis. Hoc opus in antiquis temporibus fecit ; hoc in nostris temporibus Dominus operatur. « Non enim in gladio suo possederunt terram, et brachium eorum non salvavit eos, sed dextera tua, et brachium tuum, et illuminatio vultus tui, quoniam comprehensisti in eis. » Hæc autem omnia in figura continebant illis. Nullus igitur terram suam, carnem suam, corpus suum, se suis viribus a vitiis defendere arbitretur, sed dextera Dei, brachio Dei, et illuminatione vultus ejus. Unde Apostolus : « Qui cum sit, inquit, splendor gloriæ, et figura substantiæ ejus (Hebr. i). » — « Tu es ipse rex meus, et Deus meus, qui mandas salutes Jacob. » Tu ipse, inquit, per quem patres nostri inimicos destruxerunt, es rex meus, quia non jam peccatum, non diabolus, non superbia mihi dominatur. Et Deus meus, quia alium non adoro. Quia mandas salutes Jacob. Quid per Jacob nisi Ecclesiam ? Quid per salutem nisi Christum ? Mandavit igitur Dominus salutem Jacob, quia per Filium suum salvavit Ecclesiam.

« In te inimicos nostros ventilabimus cornu. »

Ergo, quia rex noster es. per te inimicos nostros A cornu, minanti voce, bellico timore, ventilabimus et concutiemus. « Et in nomine tuo » confidentes, « spernemus insurgentes in nobis, » id est vitia, persecutores, spiculatores, et malignos spiritus. « Non enim in arcu meo sperabo, » siquidem Jacob est, merito cum arcu describitur; Jacob enim *supplantator* interpretatur. « Et gladius meus non salvabit me, » non meus, sed tuus, tuo namque gladio pugno, et tuoque gladio tibi vinco. Taurus est gladius, spiritus siquidem est verbum Domini (*Ephes. vi*).

« Salvasti enim nos de affligentibus nos, et odientes nos confundisti, » ideoque, « in Deo laudabimur tota die, » ut « qui gloriatur in Domino gloriatur (*II Cor. x*). — « Et in nomine tuo confitebimur in seculum seculi, » quia a Christo Christiani vocamur.

« Nunc autem repulisti et confundisti nos. » Quid est autem quod superius se salvatum, nunc vero repulsum atque confusum esse dicit? Pro temporum diversitate loquitur, quia aliquando in prosperis, aliquando autem in adversis erant sancti; aliquando a populis venerabantur, aliquando a tyrannis affligebantur. Quod autem se repulsum dicit, secundum malorum reputationem loquitur. « Et non egredieris in virtutibus nostris, » id est non videris egredi, cum nos tribulari permittis.

« Avertisti nos retrorsum post inimicos nostros, » ut catenis vinctos nos post se traherent. Unde C Apostolus dicit: « Obsecro vos ego vinctus in Domino (*Ephes. iv*). » Vel quia multi, mortis timore, a via veritatis retrorsum conversi sunt. Sive etiam, ante, et non post eos, erant inimici, quia non jam occulte, sed in facies et manifeste eos occidebant. « Et qui oderunt nos dirpiebant sibi, » alios flagellantes, alios, occidentes, alios in carcerem tradentes.

« Dedisti nos tanquam oves escarum, » et soli morti destinatos, vel quia crucem Domini deferentes ejusque exemplum observantes, sicut oves ad victimam ducti sunt, non reclamantes, non se ipsos defendentes. « Et in gentibus dispersisti nos; » namque et Petrus Romæ est crucifixus, et Thomas in India occisus; et, ne longe petantur exempla, B. auctor libri fuit Astensis: B. Secundus, in hac nostra Astensi civitate interemptus.

« Vendidisti populum tuum sine pretio. » Namque sine pretio vendebantur sancti, cum, pro aliorum salute quibus prædicabant morientes, nulli, in illorum morte, ad Dominum convertebantur. Laurentius autem non sine pretio venditus est, quia et Romanum, et Hippolytum, et Lucillum multosque alios in ipsa passione Domino acquisivit. « Et non fuit multitudo in commutationibus eorum. » Commutabantur sancti, quia de morte ad vitam transibant: in hac autem mutatione, nulla aliquando credentium erat multitudo. Hoc autem et de Judæis intelligi potest.

« Posuisti nos in opprobrium vicinis. » Repetitio: « Subsannationem et derisum his qui sunt in circuitu nostro. »

« Posuisti nos in similitudinem gentibus. » In tui, inquit, similitudinem nos gentibus dedisti, quia, si te persecuti sunt, et nos persequentur (*Joan. xv*), si te interfecerunt, et nos interficient. Vel in similitudinem gentibus sanctos suos dedit, quia ad tantam quodam tempore miseriam pervenerunt, ut si quis alicui mala contingere vellet, sibi Christianorum calamitatem irrogaret. « Et commotionem capitis in populis. » Quis enim paganorum ligatos, afflictos, nudos, decorticatos sanctos vidit, et non continuo cum derisione caput concussit? Hoc enim et in Christi passione Judæi fecisse leguntur (*Math. xxvii*). Sive etiam, cum a superbia, luxuria, et avaritia, quæ multorum caput et domini erant, quamplures apostoli liberarent, quid aliud erat quam capitis commotio?

« Tota die verecundia mea contra me est, et confusio faciei meæ cooperuit me. » Vox Christi: Quid est, martyres, quod plangitis? Quid mihi vestras miseras nuntiatis? nunquid et vos meas audire vultis? Tota namque die, toto passionis tempore, verecundia mea, clavi, crux, verbera, spinea corona, Judæi insultantes, capita moventes, genæ flexo salutantes coram me sunt (*Math. xxvii*). Et confusio faciei meæ, non vos tantum, sed et me cooperuit. « A voce exprobrantis, et obloquentis, » Judaici populi. « A facie inimici, et persequentis, » Judæi.

« Hæc omnia venerunt super nos. » Hæc omnia, dicunt martyres, quæ tibi accidisse dixisti, super nos quoque venerunt. « Nec oblitus sumus te, » sed in his omnibus superamus. « Et inique non egimus » mortis timere « in testamento tuo, » sed semper veritatem annuntiavimus. « Et non recessit retro cer nostrum, » sed semper ad ea, quæ ante sunt, nos extendimus, ad promissum bravium festinantes. « Nec declinasti semitas nostras a via tua, » id est opera nostra de via tua exire non permisisti. Sed dico: Quid est ergo quod querimur? Sequitur:

« Quoniam humiliasti nos in afflictionibus, » id est in hoc sæculo, in corpore nostræ peregrinationis. « Et cooperuit nos umbra mortis, » id est, D carnales tribulationes, quæ non mors, sed quædam mortuis significatio sunt. « Si tamen oblitus sumus nomen Dei nostri, et si expandimus manus nostras ad Deum alienum, nonne Deus requirit ista? » Requirit utique; « ipse enim novit occulta cordis. » Sed quoniam propter te mortificamur tota die, et æstimati sumus sicut oves occisionis, « exsurge, » nos oves, tu pastor; ecce canes, ecce lupos; exsurge igitur pastor, custodi oves: quare igitur dormis? « exsurge et ne repellas in finem, » id est omnino. Vel ne repellas ad te vententes, qui principium es atque finis (*Apoc. i*).

« Quare faciem tuam » a nobis « avertis? » an « oblivisceris inopiæ nostræ et tribulationis, » quam pro te perferimus? « Exsurge, adjuva nos, et redime

nos propter nomen tuum, id est, gratis, non ex meritis nostris. « Quoniam humiliata est in pulvere anima nostra, id est ab impiis et peccatoribus gravi sumus. « Conglutinatus est in terra venter noster, id est quia in terrenis rebus molliores, et Ecclesie imperfectiores facti sumus. Vel etiam, terræ conglutinatur venter, cum sancti non solum genibus, sed toto corpore in orationibus prosternuntur.

EXPOSITIO PSALMI XLIV.

« Eructavit cor meum verbum bonum. » Vox doctorum. Quid per verbum bonum, nisi Evangelium? namque bonum nuntium interpretatur. Est igitur verbum bonum, siquidem bonum nuntium. Hoc autem eructant, e. affluenter significanterque prædicant doctores. « Dico ego opera mea regi. » Siquidem Evangelii operarii sunt doctores, non immerito eorum opus Evangelium dicitur. Sed nisi operarii quidem essent, nunquam de eis diceretur: « Dignus est operarius mercede sua (Luc. x). » Hoc autem opus dicant regi, hoc annuntiant ad laudem Dei. Unde Apostolus: « Non enim nosmetipsos prædicamus, sed Dominum Jesum (II Cor. iv). »

« Lingua mea calamus scribæ. » Cujus scribæ? « velociter scribentis. » Si igitur apostolorum linguæ scriptoris calami sunt, quæ erunt tabulæ et chartæ ubi scribuntur, nisi fidelium pectora? Quid est ergo quod scribunt? vel quo atramento hoc faciunt? Evangelium quidem, et hoc spiritu divino. Unde Apostolus: « Epistola nostra vos estis, non atramento in tabulis lapideis scripta, sed spiritu Dei vivi in cordibus carnis (II Cor. iii). » Velociter autem scribebant, quia, ut in Actibus apostolorum secundo legitur, circiter tria millia una die crediderunt.

« Speciosus forma præ filiis hominum. » Conversio personæ. O Christe, qui præ filiis hominum forma es speciosus! « accingere gladio tuo. » Præ filiis namque hominum ipse forma speciosus est, quia nulla vitiorum macula eum decoloravit. « Diffusa est gratia in labiis tuis. » Tanta quippe gratia illius labiis fuit, ut dictum ejus pro factis haberetur. Præcepit namque Lazaro ut resurgeret, et resurrexit (Joan. ii). Præcepit cæco ut videret, et vidit (Joan. ix). Præcepit leproso mundari, et mundatus est (Matth. viii). « Propterea benedixit te Deus in æternum; » namque et in cælis, et in terra, semper Christus laudatur et benedicatur.

« Accingere gladio tuo super femur tuum. » Per gladium, Evangelium intelligitur. Unde Apostolus: « Et gladium spiritus, quod est verbum Dei (Ephes. vi). » Per femur vero, corpus Domini, eum intelligimus. Accinxit igitur gladium super femur, quia in carne assumpta Evangelium prædicavit. Et hoc « potentissime, » quia, sicut in Evangelio dicitur non ut Pharisæi, sed quasi potestatem habens prædicabat. Accinxit etiam gladium super femur, quia virtutum constantiam sanctis attribuit, qua et luxuriam, quæ in lumbis est et circa femur dominatur, et cætera vitia ressecarent. Christus enim caput est, unde Apostolus: « Omnis, inquit, viri

caput Christus (I Cor. ii). Corpus autem est Ecclesia. Est igitur manus ejus, pes ejus, venter ejus, femur ejus, et ad hunc modum cætera.

« Specie tua et pulchritudine tua intende, » id est in specie et pulchritudine cresce. Sed nunquid intendi, aut remitti potest? Potest utique. Quo pacto? Secundum nos qui, ut dictum est, corpus ejus sumus. Nobis igitur, in specie et pulchritudine crescentibus, intenditur et corpus ejus, quocirca et ipse. Possumus autem et sic intelligere: Intende in specie et pulchritudine tua, ut imaginem et similitudinem, quam primo nostro parenti dedisti (Gen. i), in filiis eam renovare et reformare digneris. « Prospere procede. » Prospere, inquit, a Patre procede, prospere ex utero virginali progredere, prospere de sepulcro consurge, prospere ab inferis ad Patrem revertere; hæc enim omnia nobis prospera et felicia sunt. « Et regna, » totius mundi imperio pretioso sanguine tuo redempto.

« Propter veritatem, et mansuetudinem, et justitiam. » Hæc enim omnia regem decent: tu igitur regna, qui verus es, et mansuetus, et justus. « Et deducet te mirabiliter dextera tua, » id est fortitudo, virtus et potentia tua. Sed ubi deducet? ad Patrem. Quare mirabiliter? quia mortuus diabolus superasti. Aliter, propter veritatem Evangelii, et prædicantium mansuetudinem, et justitiam quam operantur, deducet te per omnes gentes, ut tuum nomen ubique annuntietur. Mirabiliter dextera tua, id est apostoli tui, qui prædicti corporis principalior pars inveniantur, a quibus etiam Ecclesia est fabricata.

« Sagittæ tuæ acutæ. » Jam mittuntur apostoli, jam adornantur equi, ut regem Regum ubique deducant, jam acciuntur sagittæ, jam fides in bello cum idololatria commiscebitur. Sed quoniam tui apostoli, tuæ sententiæ, tuæque sagittæ acutæ sunt, ideo « populi » devicti « sub te cadent, » te adorabunt, tibi que humiliabuntur. Vel, populi, id est vitia, sub te cadent, de quibus alibi dixit: « Cadent subtus pedes meos (Psal. xvi). » Infixæ « in corde inimicorum regis; » adeo enim istæ sagittæ acutæ faciunt, ut dura et lapidea gentium corda penetrarent, vitisque expulsis, regis inimicos amicos facerent.

« Sedes tua, Deus, in sæculum sæculi. » O quanta Dei pietas et misericordia! qui modo inimici, etc. Reliqua desunt.

EXPOSITIO PSALMI LXXXVI.

« Fundamenta ejus in montibus sanctis. » Vox Prophetæ. Cujus, ejus? neque enim cujus præposuit, et tamen ejus dixit. Quid est autem quod ejus tam absolute posuit, nisi quia propheta quod est cogitationibus verba conjungere? Tale est ergo ac si diceret: Fundamenta illius civitatis, de qua semper cogito, cujus pulchritudinem admiror, cujus turres ad cælum sublevantur, cujus fundamenta non in vallibus, sed potius in montibus stabilita sunt. Hæc autem civitas sancta Ecclesia intelligitur, quæ super fundamentum apostolorum et prophetarum, in ipso summo angulari lapide, Christo Jesu, sita est. Hi

Sancti monachi exalta et sancti, quorum fide et exemplis est Ecclesia constituta. Diligit Dominus portas Sion super omnia tabernacula Jacob. Portæ quippe Sion doctores sunt, qui in Ecclesiam alios introducunt. Vel etiam virtutes, quibus de Sion intratur in Hierusalem. Has autem diligit Dominus super omnia tabernacula Jacob, id est præ omnibus Judæorum conventiculis. Apostrophe: « Gloriosa dicta sunt de te, civitas Dei. » Hoc enim dicit Dominus: « Memor ero Raab et Babylonis. » Raab quippe, *superbia*; Babylon, *confusio* interpretatur. Quid est ergo quod Raab et Babylonis se memorem fore promittit? Præsertim cum hæc meretrix, illa vero semper populo Dei adversata fuerit? Audi quod sequitur: « Scientium me. » Ergo non scientium immemor est. Si quis ergo Raab vel Babylon est, nihil desperet, quinimo det operam ut Dominum cognoscat; est enim memor scientium se. Peccator fuisti, adulter et fornicator, recordare Dei tui, ut et ipse tui misereatur. Babylon eras, confuse et indiscrete vivebas, habecas ergo rationem, ut tui Dominus recordetur. Sed quid his gloriosius invenitur? Si enim peccatores hujus civitatis eliguntur, quid fiet lapidibus pretiosis? Ubi non virgines erunt sanctissimæ, quando quidem meretricum memor est Dominus?

« Ecce alienigenæ, et Tyrus, et populus Æthiopicum, hi fuerunt illic. » Nonne et iste versus quiddam gloriosissimum ponit? Sunt enim in Ecclesia non soli Judæi et Indigenæ, verum etiam alienigenæ, Tyri et Æthiopes: « Non est personarum acceptio apud Dominum (Rom. ii), » qui nigros vocat, et contristatos. « Populus enim qui sedebat in tenebris, vidit lucem magnam (Isa. ix). »

« Nunquid Sion dicet: Homo, et homo natus est in ea, et ipse fundavit eam Altissimus. » Non enim sola Sion hoc dicit, sed et ipse Dominus hoc narrat in scripturis populorum. Vera sunt ergo et credibilia apostolorum verba, non ficta et inventitia, ut Judæi putant. Quod enim apostoli prædicant hoc ipse Dominus in utroque asserit Testamento. Non ergo sola Sion dicit: Homo, et homo natus est in ea. Duo quippe hominum genera orta sunt in Ecclesia, Judæorum videlicet et gentilium. Unde Apostolus ait: « Num Judæorum Deus tantum? imo, et gentium (Rom. iii). » Sive, homo et homo natus est in Sion, id est homo qui simpliciter est homo, et homo qui et Deus est, nempe homo Christus Jesus Dominus noster. Et ipse fundavit eam Altissimus. Ipse homo qui natus est in ea, ipse idem Altissimus est qui fundavit et fecit eam. Hoc enim in scripturis gentium, id est in Novo Testamento, hoc in principum et prophetarum, qui prius in hac venerabili civitate fuerunt, voluminibus comprobatur. « Sicut lætantium omnium nostrum habitatio est in te. » Hujus, inquit, civitatis habitatio, non lætantium, sed sicut lætantium est. Nunc enim sola spe et solius promissæ desiderio lætantur. Hæc autem non perfecte lætitia, sed quasi lætitia est; cum autem bravium suum pserit, tunc ineffabiliter gratulabitur.

EXPOSITIO PSALMI LXXXVII.

« Domine, Deus salutis meæ. » Vox capitis. Mentuntur ergo qui dicunt: « Non est salus ipsi in Deo ejus (Psal. iii), » siquidem tu es Deus salutis meæ. « In die clamavi, et nocte coram te. » Prædicatio, inquit, mea in die ac nocte, in prosperis et adversis in conspectu tuo fuit. « Intret in conspectu tuo oratio mea. » Olim, inquit, clamavi, nunc autem oro. « Inclina » ergo « aurem tuam ad precem meam. Quia repleta est malis anima mea, » id est passionis dolore mortisque amaritudine, sicut ipse ait: « Tristis est anima mea usque ad mortem (Math. xxvi). » « Et vita mea inferno appropinquavit, » non mortuus, quia ad infernum ivit, et unius [scilicet] exuviis eum expoliavit (Ephes. iv). »

« Æstimatus sum cum descendantibus in lacum. » Putaverunt namque Judæi, ut sicut cæteri homines, ita et Christus ab inferno detineretur. « Factus sum sicut homo sine adjutorio. » Omnes enim: « Deus dereliquit eum (Psal. lxx) » clamabant; nullos ei ex tanta hominum multitudine subveniebat. « Inter mortuos liber, » quia liber ipse, qui fuit ligatus, liberos fecit; non est ligatus a morte, sed ipse ligavit mortem. De quo Joannes ait: « Et post mille annos solvetur Satanas (Apoc. xx); » cum enim solveretur dixit, ligatum esse probavit.

« Sicut vulnerati dormientes in sepulcris. » Sine Dei, subaudi, adjutorio esse creduntur, ita et ego. « Quorum non es memor amplius. » Cujus enim anima, a diabolo vulnerata, jam quasi mortua in dealbata carnis sepultura dormit, hujus merito Dominus oblitus esse dicitur. « Et ipsi de manu tua repulsi sunt; » repulsi sunt de manu Dei, ut manu diabolica constringantur. « Posuerunt me in lacu inferiori, » quoniam inferno et morti eum subjacere arbitrabantur. « In tenebris, et in umbra mortis, » in locis tartareis, quos mors obscurat et obumbrat.

« Super me confirmatus est furor tuus, et omnes fluctus tuos induxisti super me. » Hoc autem est quod alibi dicit: « Quæ non rapui, tunc exsolvebam (Psal. lxxviii). » Humano quippe generi erat Deus iratus, qui ob unius noxam pessumdaturus erat; sed maluit Filium suum crucis mortem subire, quam omnes gentes interire. Unde propheta ait: « Propter peccata populi mei percussi eum (Isa. liii). »

« Longe fecisti notos meos a me, » apostolos, sive Judæos. Apostoli enim a longe stabant; Judæi autem penitus ab eo longe facti sunt. « Posuerunt me abominationem sibi, » Judæi scilicet, qui necdum nomen ejus audire volebant.

« Traditus sum, et non egrediebar. » Proditore captus sum (Math. xxvi), quamvis neminem fugiens, coram eis in Synagoga prædicarem (Math. iv, ix, xiii).

« Oculi mei languerunt præ inopia. » O. quantus oculus Petrus erat, qui a Deo languit, ut eum negaret! (Math. xxvi.) Languerant et alii, qui eo relicto fugerunt (Math. xxvi.) Sed præ inopia, nondum enim intelligebant Scripturam, quia adhuc carnales

erant, et inopes divinitatis. Languisti et tu, Thoma, qui eum resurrexisse minime credebas (*Joan. xx*). Hos autem ex inopia occidisse ex eo comprobatur, quia, Spiritu sancto accepto (*Act. ii*), nullo modo superari potuerunt. « Clamavi ad te, Domine. » Clamavit etenim, cum dixit, « Eli, Eli! » (*Matth. xviii.*) — « Tota die expandi ad te manus meas, » in cruce affixas. Unde, et alibi dicitur: « Tota die expandi manus meas ad populum non credentem, et contradicentem mihi » (*Rom. x*). »

« Nunquid mortuis facies mirabilia? » Quare, Judæi, me mortuum esse opinamini? Si enim, sicut cæteri, mortuus essem, non utique hæc miracula facere possem. « Aut medici suscitabunt, » quos ego non suscitavi? « Et constabunt tibi, » qui mihi non confitentur?

« Nunquid narrabit aliquis in sepulcro misericordiam tuam, et veritatem tuam in perditione? » — « Pater, conserva eos quos dedisti mihi » (*Joan. xvii*), » illumina oculos qui præ inopia languerunt. Isti enim sunt qui misericordiam tuam, veritatem tuam, et mirabilia quæ operaris, per omnes terras nuntiare debent; qui enim in sepulcris dormiunt, et inter perditos computantur, opera tua narrare non possunt.

« Nunquid cognoscuntur in tenebris mirabilia tua, et justitia tua in terra oblivionis? » Nam in Christi passione, et tenebræ in Judæa factæ sunt, et multa alia mirabilia (*Luc. xxiii*). Verumtamen Judæorum cæcitas non est diminuta. Notandum quod in passionis tempore, tenebræ factæ sunt, monumenta aperta, et multa sanctorum corpora surrexerunt (*ibid.*). Hoc enim isti tres versus prophetasse videntur: « Nunquid mortuis facies mirabilia? Nunquid narrabit aliquis in sepulcro misericordiam tuam? Nunquid cognoscuntur in tenebris mirabilia tua? » ac si dicat: Quid prodest te mortuos resuscitasse, monumenta aperuisse, tenebras fecisse, cum dura Judæorum pectora non compungantur? « Et ego ad te, Domine, clamavi, » ut me pristina claritate clarificares. « Et mane oratio mea præveniet te, » me die tertia resurgente. « Ut quid, Deus, repellis orationem meam, et avertisti faciem tuam a me? » Ait enim: « Pater, si possibile est transeat a me calix iste » (*Matth. xvi*). » Hanc autem orationem repulit Pater, quoniam pro carnis timore ab homine flebat; potuissent enim martyres fortasse mortis calicem timere, nisi ipse primitus eam gustasset.

« Pauper sum ego, » pro tui obedientia. « Et in laboribus a juventute mea, » id est ex quo homo fui. « Exultatus autem, » in crucem, « humiliatus sum, » in sepulcrum, « et conturbatus sum, » in morte. « In me transierunt iræ tuæ, » quoniam pro cæteris passus, iras tuas mitigavi. « Et terrores tui conturbaverunt me, » quos humano generi indidisti. Nisi enim peccasset Adam, hos terrores non pateremur.

« Circumdederunt me sicut aqua tota die, circumdederunt me simul. Elongasti a me amicum et proximum: » Apostolorum cætum, et Judæorum consan-

guinitatem. « Et notos meos a miseria, » quoniam, percussio pastore, dispersæ sunt oves gregis. Ipse autem solus miseriam pertulit, qui cæteros a miseria liberare potuit.

EXPOSITIO PSALMI LXXXVIII.

« Misericordias Domini in æternum cantabo. » Vox Ecclesiæ: In æternum, inquit, cantabo misericordias Domini, quas adeo magnificavit, ut proprio Filio non parceret, sed pro nobis omnibus eum morti traderet (*Rom. viii*). « In generationem et generationem annuntiabo veritatem tuam in ore meo. » Donec enim generationi generatio succedet, semper in Ecclesia Christus laudabitur.

« Quoniam dixisti: In æternum misericordia edificabitur in cælis: » Semper enim in sanctis, qui cæli nuncupantur, misericordia edificatur, qui nunquam a misericordia separantur, Domini sui præceptum custodientes, qui ait: « Estote misericordes, sicut et Pater vester misericors est » (*Luc. vi*). » — « Præparabitur veritas tua in eis. » Erat enim veritas Dei in psalmis et prophetis, sed aspera et investigabilis. Hanc autem apostoli præparaverunt, quia, spiritaliter exponendo, intelligibilem reddiderunt.

« Et disposui testamentum electis meis. » Hoc quoque Dominus Testamentum sanctis suis Novum ordinavit, in quo non in alium pro malo, imo pro malo bonum reddi præcipitur (*Matth. v*). « Juravi David servo meo: Usque in æternum præparabo semen tuum. » Quod autem hæc non primo David, imo secundo, id est Christo, promissiones fiant, certissimis in sequentibus argumentis approbabitur: semen namque quod isto David seminavit, nunquam veterascet, sed usque in sæculi consummationem in Ecclesia præparabitur, siquidem Evangelium semper legetur. « Et edificabo in generationem et generationem sedem tuam. » Christi namque sedes, Ecclesia est. Hæc autem omni tempore melius edificabitur, per prædicationem, baptismum, et poenitentiam; non enim ejus edificatio ab apostolis completa fuit, nec equidem fuerit, « donec auferatur luna » (*Psal. lxxi*). »

« Constabuntur cæli mirabilia tua, Domine. » Quia hæc beneficia cælis, id est sanctis promisisti, ideo tua mirabilia cæli constabuntur. « Et veritatem tuam, » id est verbum prædicationis, vel Christum Filium tuum, qui ait: « Qui me confessus fuerit coram hominibus, constebor et ego eum coram Patre meo » (*Matth. x*). » — « In Ecclesia sanctorum, » id est in congregatione justorum; et hoc merito, quoniam quis in nubibus æquabitur Domino? Multi enim Joannem Baptistam Christum esse putaverunt (*Joan. i*), sed nec iste, nec aliquis prophetarum, qui per nubes intelliguntur, ei coæquari potuit, sicut ipse præcursor Domini ait: « Non sum ego Christus, nec ejus calceamenti corrigiam solvere dignus » (*ibid.*). » Nullus tamen inter natos mulierum major eo fuit (*Matth. ii*). Quis ergo in nubibus æquabitur Domino? aut quis « similis erit Domino in filiis Dei? »

Omnes enim adoptionis filii somus (Rom. viii). Ipse A tamen primogenitus fratrum (ibid.); fratrem enim confidenter eum vocabo, ut naturalis filius omnes præcellit.

Hic est autem ille Deus, « qui glorificatur in concilio sanctorum magnus, » quia Dominus omnium, « et terribilis, » quia iudex omnium, « super omnes qui in circuitu ejus sunt, » sive a dextris sive a sinistris collocati. Apostrophe :

« Domine, Deus virtutum, quis similis tibi ! Nullus quidem. « Potens es, Domine, » quoniam potentem diabolum superasti. « Et veritas tua in circuitu tuo, » id est apostoli prædicatores veritatis, de quibus ipsa Veritas ait : « Pater, volo ut ubi ego sum, et ipsi sint mecum (Joan. xvii). »

« Tu dominaris potestati maris, » id est, principibus hujus sæculi. « Motum autem fluctuum ejus tu mitigas, » impetus irarum, quibus in sanctos insurgent. « Tu humiliasti sicut vulneratum superbum. » Vulneratus est superbus, et gladio spiritus, quod est verbum Dei (Ephes. vi), trucidatur diabolus; in tenebris exterioribus humiliatus vincitque jacet. « In brachio justitiæ tuæ, dispersisti inimicos tuos; » in fortitudine namque virtutis Dei, sunt per orbem terrarum dispersi Judæi. « Tui sunt cœli, et tua est terra. » Tui sunt apostoli et Ecclesia, justi et peccatores, perfecti et imperfecti. « Orbem terræ et plenitudinem ejus tu fundasti; » hoc autem ad litteram. Sive, orbem terræ, id est humani corporis soliditatem. Et plenitudinem ejus, id est virtutum constantiam. « Aquilonem et mare tu creasti, » Antichristum, imitatores; quamvis enim se creatorem fingat, creatura tamen erit : de quo scriptum est : « Ab aquilone pandetur malum super omnes habitatores terræ (Jer. i). »

« Thabor, et Hermon in nomine tuo exsultabunt. » Thabor, *lumen veniens*; Hermon autem *anathema*, interpretatur. Sed quid per Thabor, nisi apostoli, qui sunt lumen veniens, quibus Dominus ait : « Vos estis lux mundi (Matth. v). » Quid vero per Hermon, nisi Ecclesia, quæ in sæcæ fidei principio, diabolo et omnibus pompis ejus abreuntians, anathema et divisionem conficitur? Hi autem in nomine Domini exsultant, quoniam utique Christiani vocantur. « Tuum brachium cum potentia, » id est fortitudo, quam diabolo alligasti. « Firmetur manus tua, et exaltet dextera tua. » Apostolorum enim manu cœtuque confirmato, Christus Dominus cœlos ascendit. « Justitia et judicium præparatio sedis tuæ; » qui enim seipsum judicat et justitiam sequitur, hic sine dubio sedem Domino præparat. Est enim anima justi, sedes sapientiæ (GREG. hom. 33). Quod autem nos ipsos judicare debeamus, audi Apostolum: « Si, inquit, nos ipsos judicarem, non usque judicaremur (I Cor. xi). »

« Misericordia et veritas præcedent faciem tuam. » Quicumque, inquit, faciem suam habere et videre desiderat, eum misericordiam veritatemque sequi oportet; sic enim misericordia et veritas semper

in Christo præcedunt, ut nulla ipsius opera bis duobus vacent. « Beatus populus qui scit jubilationem, » quæ non in voce vel multiloquio fit, quinimo in pietatis cordisque conscientia.

« Domine, in lumine vultus tui ambulabunt. » Qui enim hunc faciem sequitur, in tenebris ambulare non potest. Ambulemus ergo in lumine imaginis Filii Dei, quatenus domum cœlestem ingrediamur. « Et in nomine tuo exsultabunt tota die. » Quis enim in tanto patrono non gloriatur? de hoc autem in Cantico canticorum dicitur : « Oleum effusum nomen tuum, ideo adolescentulæ dilexerunt te (Cant. i). » — « Et in justitia tua exaltabuntur. » Taceant ergo Judæi, qui se sua justitia exaltari arbitrantur. « Quoniam gloria virtutis eorum tu es. » Non enim in suis viribus Ecclesia gloriatur, apostolica instructa doctrina, ut « qui gloriatur in Domino gloriatur (II Cor. x). » — « Et in bene placito » filio « tuo exaltabitur cornu nostrum, » id virtus est et potentia dimicandi. « Quia Domini est assumptio nostra. O ineffabile mysterium quod mundi Conditor et Dominus carnem servi sumere dignatus est! (Phil. ii). » « Et sancti Israel regis nostri. » Hic rex vivat in æternum, nec in nostro mortali corpore peccatum regnare permittat.

« Tunc locutus es in visione sanctis tuis. » In tempore namque assumptæ carnis est Dominus locutus sanctis suis, in visione Spiritus sancti, sicut Zachariæ et Simeoni (Luc. i, ii), qui consolationem Israel annuntiabant et exspectabant. — Anna quoque prophetissa hoc idem confitebatur (Luc. ii.). « Et dixisti : Posui adjutorium in potentem, » ac si dicat: Nulli amodo timendum est, quoniam non jam in prophetas, verum in proprium Filium, qui omnia potest, liberationis adjutorium posui. « Et exaltavi electum de plebe mea, » id est, Christum Dominum, qui de Judaica plebe carnem sumens (ibid.) in crucem regniq; imperium, denique et in cœlum exaltatus est (Marc. xvi).

« Inveni David servum meum. » Multos, inquit, adjutores et defensores dedi, nemo tamen illorum fuit qui a primitiva captivitate vos solvere potuit. Nunc autem David, servum meum, ad hoc patrandum idoneum inveni, qui in brachio extenso mundum D liberavit. Servus autem pro parte carnis dicitur. « Oleo sancto meo unxi eum, » hic enim est ille flos, in quo septem Spiritus sancti gratiæ requiescunt. « Manus enim mea auxiliabitur ei, et brachium meum confortabit eum; » semper enim divinitus humanitati conjuncta, eam in omnibus consolabatur. « Nihil proficiet inimicus in eo: » tribus enim vicibus antiquus hostis Dominum tentavit (Matth. iv), nil tamen profecit, quia victus abiit. « Et filius iniquitatis, » Judas mercator pessimus, non « apponet nocere ei, » quia rejectis nummis laqueo se suspendit (Matth. xxvii). « Et concidam a facie ipsius inimicos ejus. » Hoc autem erit in judicio, quando ultionis gladio inimici Dei trucidati æterno tradentur supplicio. « Et odientes eum in fugam conver-

tam. » Fugient ergo Judæi, nunquam victores existent. Fugiebant namque et dæmones ab obsessis corporibus, quando, jubente Domino, exire cogebantur (*Matth. viii*). « Et veritas mea, et misericordia mea cum ipso; » nunquam enim non vera dicere, nunquam in aliquo mentiri potuit; nunquam sine misericordia fuit. « Et in nomine meo exaltabitur corvum ejus, » quando mundum vicit inimicum.

« Et ponam in mari manum ejus, et in fluminibus dexteram ejus. » Merito quippe pro operibus manus et dextra ponitur, siquidem manibus opera fiunt. Nos autem mare et flumina sumus, quibus ventus superbiæ dominabatur; nunc autem virtutem et opera Dei cognoscimus. « Ipse invocabit me, » dicens: « Pater meus es tu, Deus meus, et susceptor salutis meæ. » Confundantur ergo Judæi, qui eum idcirco arguebant, quoniam Patrem Deum vocabat (*Matth. x*).

« Et primogenitum ponam illum excelsum præ regibus terræ. » Hic enim est primogenitus mortuorum, et princeps regum terræ (*Apoc. i*). Huic autem omnia regna mundi subjiciuntur. « In æternum servabo illi misericordiam meam. » Misericordiam suam Ecclesiam dicit, quæ in solo Dei misericordia sistit. Hanc autem conservabit Dominus in æternum, propter Filii sui orationem qui ait: « Pater, conserva eos quos mihi dedisti (*Joan. xvii*). »

« Et testamentum meum fidele ipsi. » Nos sumus testamentum Dei, si tamen fideles inveniamur. « Et ponam in sæculum sæculi sedem ejus; » semper enim Ecclesia erit. « Et thronus ejus erit sicut dies cæli, » fulgebunt namque sancti sicut sol in regno Dei (*Matth. xiii*): erit autem sicut dies cæli, ut claritas angelorum, ut per cælos, angelos; per dies autem eorundem claritatem intelligamus.

« Si autem dereliquerint filii ejus legem meam, » et ad tempus « in judiciis meis non ambulaverint si justificationes meas profanaverint » aliquo erroris mendacio, « et mandata mea non custodierint, » non utique occidam eos, sed « visitabo in virga iniquitates eorum, » id est, in poenitentiae correctione, « et in verberibus peccata eorum. » O clementissima Patrem, qui, non mortificans, facili nos virga castigat!

« Misericordiam autem meam non dispergam ab eo, neque nocebo. » Non enim nocere, sed adjuvare novit Dominus, « et in veritate mea » poeniteant peccatores, nullus unquam desperet. Ecce enim non solum se misereri Dominus dicit, sed et « neque profanabo testamentum meum. » Expositio: « Et quæ procedunt de labiis meis, non faciam irrita; » profanaret enim testamentum suum, si aliqua in Novo, vel Veteri falsitas inveniretur Testamento. Sed, ut ipse Dominus ait: « Cælum et terra transibunt, verba autem » ipsius transire non possunt (*Matth. xxiv*).

« Semel juravi in sancto meo. » Semel enim et firmum juramentum audivimus, quod in veritate sua, in sancto suo et in dilecto Filio fecit. Quod enim

A charius habuit, hoc in juramentum posuit, « Si David mentiar; » non enim mentietur, qui mentiri non potest. Credamus igitur, et fortissime credamus, quod tam constanter promittitur. Sed quid promittitur? Sequitur: « Semen ejus in æternum manebit. » Semen est verbum Dei; hoc autem manebit in æternum, quoniam « nec unum iota, aut unus apex præteribit ex lege, donec omnia fiant (*Matth. v*). » — Et thronus ejus sicut sol in conspectu meo. » Gaudeat iste thronus, qui solis claritatem recipere debet. Gaudeant apostoli, qui ante Domini conspectum statuendi sunt. « Et sicut luna perfecta in æternum, » quæ jam minui non potest, at vero nec crescere. Qui autem perfecte beatus est, in quo, inquam, augeri potest? « Et testis in cælo fidelis. » Hic enim thronus, hæc beatissima sedes, in vero testimonio mundum judicabit. Vox Ecclesiæ:

« Tu vero repulisti, et desperisti. » Quid est, inquit, Domine, quod tanta servo tuo David beneficia promisisti? quid est quod sub juramento ejus, filiorumque ipsius, te superius misereri dixisti, cum jam repulsum et a cæteris gentibus despectum eum videamus? (*Matth. xxvii*). Nunquid in te falsitas esse potuit? absit! « Distulisti enim Christum tuum, » cui in temporis plenitudine hæc omnia daturus eras. Hinc primi David subversionem describit, ne quis supradicta super eo intelligat.

« Evertisti testamentum servi tui. » Nusquam enim nunc taurus, et hircus, et agnus immolatur. « Profanasti in omni terra sanctuarium ejus; » ubique enim Synagogam abominatur. « Destruxisti omnes sepes ejus, » quoniam nullis munitionibus confirmatur.

« Posuisti sibi firmamentum ejus formidium, » quoniam nec in Jerusalem, nec in arce Sion defendi potuerunt. Sive, quia Christum mundi firmamentum vivere timuerunt (*Joan. xi*).

« Diripuerunt eum omnes transeuntes viam, » id est, terminum fidei. « Factus est opprobrium vicinis suis, » id est, gentibus, quæ in circuitu habitabant. « Exaltasti dexteram deprimentium eum, lætificasti omnes inimicos ejus; » avertisti adjutorium gladii ejus. » Expositio: « Et non es auxiliatus ei in bello. »

« Destruxisti eum ab emundatione. » Emundationis enim sacrificium faciebant Judæi, hircum pro peccatis immolantes. Hoc autem evacuatum et destructum est. « Et sedem ejus in terra collisisti, » illam pontificalem cathedram, super quam Scribæ et Pharisei sedebant.

« Minorasti dies temporum ejus, » quia bonam opinionem frustrata, sine rege et sacerdote vivunt (*Ose. iii*). « Perfudisti eum confusione, » temporali et æterna.

« Usquequo, Domine, avertis in finem? » Usque, inquit, in sæculi consummationem Judæis Dominus erit iratus? Cum autem plenitudo gentium introierit, tunc Israel salvus fiet; sed usque ad illud temporis, « exardescet velut ignis ira ejus. »

« Memorare quæ mea est substantia. » Nunc au

tem pro se loquitur Ecclesia, et de suis miseriis Domino conqueritur: Memorare, inquit, Deus, quia fragilis et permutabilis sum, neque supra id quod possum me tentari permittas. « Nunquid enim vane constituisti omnes filios hominum. » Si enim omnes vincimur, et diabolicis tentationibus subjacemus, nihil nisi vanitas est hominum constitutio. « Quis est homo qui vivet, et non videbit mortem, et eruet animam suam de manu inferi? » Nullus, inquit, mortem evadet, nullus ex inferno liberabitur, nisi tu nostræ imbecillitatis memor ab inimicis nos tuearis.

« Ubi sunt misericordiæ tuæ antiquæ, sicut jurasti David in veritate tua? » Decollatur Paulus, crucifigitur Petrus, undique Ecclesia tua percutitur, cui æternam misericordiam nuper promittebas: ubi ergo sunt misericordiæ tuæ antiquæ, Deus? nobis enim non est Deus recens. « Memor esto, Domine, opprobrii servorum tuorum, quod continui in sinu meo, multarum gentium. » Illius, inquam opprobrii sis membrum, quod, a multis gentibus servis tuis illatum, a memoria mea la:si non potest.

« Quod exprobraverunt inimici tui, Deus, quod exprobraverunt commutationem Christi tui, » id est mortem Filii tui. Hoc enim inimici Dei sanctis improperebant, quod hominem mortuum et commutabilem adorarent. « Benedictus Dominus in æternum. » Illi derideant et maledicant, illi nobis crucifixum impropere, nos autem gratulabundi dicamus: « Benedictus Dominus in æternum. Fiat, fiat. »

EXPOSITIO PSALMI LXXXIX.

« Domine, refugium factus es nobis. » Vox Ecclesie: Victi, inquit, eramus ligati ab hostibus, in carceres tradebamur; sed tu, summæ misericordiæ Dominus, nobis refugium factus es, ab hac tuæ incarnationis generatione, usque in generationem sempiternam.

« Priusquam montes fierent, et formaretur terra et orbis, a sæculo et usque in sæculum tu es Deus, » ac si dicat: Tu qui ex virgine temporaliter carnei sumens, humano generi factus es refugium, ante tempora et per omnia sæcula permanes Deus. « Ne avertas hominem in humilitatem. » Tu, inquit, qui talis es, sustine et confirma hominem, ne in mortem et pœnam humilietur, sed tua potenti dextra super cœlos exaltetur. Nam dixisti: « Convertimini filii hominum, et ego sanabo contritiones vestras. » Sanetur igitur, siquidem contritus est homo.

« Quoniam mille anni ante oculos tuos, tanquam dies hesternæ, quæ præterit, et tanquam custodia in nocte, quæ pro nihilo habentur, eorum anni erunt; cum mane sicut herba transeat, mane floreat, et pertranseat, vespere decidat induret, et arescat. » Non immerito connectitur homo; cum enim finiti ad infinitum nulla sit comparatio, non solum dies vel hora mille nostri anni dicendi non sunt, sed et omnino non esse, cum pœnitentia pereant: cito enim, velut herba, de non esse ad esse transit homo, cito

A fieret in juventute, quia hos ætatis translativè diffinitur; cito ad vespeream, id est, ad senectutem transit. Vespere autem decidit, quia occasus vitæ senectus dicitur: tunc indurat, totus asper hispidusque efficitur; denique et arescit, et pulvis in pulverem convertitur. Merito hæc oratio Moysi perhibetur, ut qui de arida hominem facturam dixit, in aridam conversum arescere fateatur (Gen. iii).

Sed « quia defecimus in ira tua, et in furore tuo conturbati sumus; » et quia « posuisti iniquitates nostras in conspectu tuo, et sæculum nostrum in illuminatione vultus tui, » et « quoniam omnes dies nostri defecerunt, et in ira tua defecimus, anni nostri sicut aranea meditabuntur. » Recte anni nostri araneæ comparantur, quoniam toto tempore vitæ nostræ in vanitatibus desudando; tandem inutilia; nec nobis ipsis profutura, et, ut ita dicam, araneæ telam texisse videmur. Hoc autem, tu Adam, totius humani generis radix, fecisti nobis, quia cum tantus talisque esses, Dominicum præceptum transgredien in (Gen. iii) iram incurrens, defectum filii intulisti. Hoc autem est quod dicit: Quia defecimus in ira tua, et in furore tuo conturbati sumus: defecimus carne turbamur infirmitate. Posuisti iniquitates nostras in conspectu tuo. Expositio: Sæculum nostrum in illuminatione vultus tui. Vidit enim Dominus sæculum nostrum, vitam quam agimus, et quidquid in occulto operamur. « Dies annorum nostrorum » non multi, quoniam, ut jam dictum est, omnes ceteri cursu deficiunt; « in ipsis » fortasse erunt « septuaginta C anni, » hoc enim sæpe contingit. « Si autem in potentatibus octoginta anni, » alicui evenerint, « et amplius eorum labor et dolor. » In tantum, inquit, contracta et brevata est vita nostra, ut jam supra octoginta annos in lætitia, qualiscunque sit, carnisque blanditiis vivere non possimus, sed quidquid superabundat labor est et dolor, lassitudo et anxietas, præsertim cum ipsa senectus infirmitas sit.

« Quoniam supervenit mansuetudo. » Quod enim olim impatiens fortisque fuisti, velis nolisque, jam te senectus mansuetum et humilem facit, non jam superbum, sed curvum terram inspicere cogens. « Et corripiemur. » Qui, inquit, in adolescentia superbus fuit, saltem in senectute corripitur. « Quis novit potestatem iræ tuæ. » Qui enim potestatem iræ Dei cognovit, ipsam iram incurrere pertimescit. « Et præ timore iram tuam dinumerare » quis curavit? Sancti enim, Deum timentes, ipsius iram dinumerant; intelligunt enim quante plura vitia sequuntur, tanto majori irarum multitudine damnandi sunt, ideoque tales iras devitant.

« Dexteram tuam sic notam fac, » sicut, subauditur, transgressionis iræ fecisti; ut, qui per Adam mortem cognovimus, per Christum vitam suscipiamus. Jam nunc dextram cognoscamus, qui bactus sinistram secuti sumus. « Et eruditus corde in sapientia. » Hi autem sunt prophætæ, quando vera philosophia decepti, sed Spiritu sancto repleti fuerunt. Hos autem notificavit Dominus nobis quoniam

eorum voluntates, et obscura cordis, mysteria pro-
palavit (*Luc. xxiv*). « Convertere, Domine, usque-
quo, et deprecabilis esto super aervos tuos, » omnino,
inquit, convertaris, omnino periture gentis mise-
rearis, exaudi orationes nostras, Christo pro nobis
interpellante. « Repleti sumus mane misericordia
tua. » — « Nox, inquit, præcessit, dies autem appro-
pinquavit (*Rom. xiii*). » Gratias igitur Domino agi-
mus, quoniam ipse misericordia ab hujus lucis
tempore repleti sumus. « Et exultavimus, et dele-
ctati sumus omnibus diebus nostris. » Hoc autem
sequens versus exponit.

« Lætati sumus pro diebus quibus nos humiliasti,
et pro annis quibus vidimus mala; » non jam de
mortalitate, dierumque brevitate, deque infelicitate
conquerimur, quia misericordia tua repleti sumus;
ubi enim abundavit delictum, superabundat et gra-
tia (*Rom. v*). « Respice in servos tuos, » ne aliquo
peccato ab assumpta misericordia privari possint.
« Et in opera tua, dirige filios eorum, » id est ipso-
rum animas, vel, sequentem posteritatem. « Et sit
splendor Domini Dei nostri super nos, » quatenus
diabolicæ imaginis obscuritate fugata, in pristinam
figuram et imaginem reformemur, ne si tortuosa
fuerint, nos per devia claudicare faciant. « Et opera
manuumstrarum dirige, » sanctorum namque
opera, et multa sunt, et unum, quæcunque enim faci-
ant, unum opus sunt, quia in bonitate non
differunt, sed ad unum idemque propositum ten-
dent.

EXPOSITIO PSALMI XC.

« Qui habitat in adjutorio Altissimi. » Vox Pro-
phetæ: Video, inquit, Christum nasciturum, video
diabolum et satellites ejus, qui ei astute insidia-
buntur; sed quoniam ipse in civitate sua carne-
que assumpta non sine divino adjutorio habitavit,
et quoniam in cœlesti Dei protectione commora-
bitur, eorum insidias parvipendit. « Dicit Domino:
Susceptor meus es tu, et refugium meum, Deus
meus, » non timeat inimicum qui Domini refugium
habet, non timeat ponere carnem qui suscipiendus
est a Patre, dicat in cruce: « Deus meus, in manus
tuas commendo spiritum meum (*Luc. xxiii*). » — « Ego
autem, inquit Propheta, sperabo in eum, quoniam
ipse liberavit me de laqueo venantium et a verbo
aspero. » In Christum se sperare dicit, quoniam per
eum mundum salvari intellexit. Hic autem et a ve-
natoribus liberavit, et a verbo aspero liberaturus
est. Venatores isti maligni spiritus intelliguntur,
qui peccatores persequentes, alios in superbia, alios
in avaritia, alios in luxuria, quasi in singulis la-
queis comprehendunt. Verbum autem asperum illud
erit, quod in judicio dicturus est Dominus: « Ite,
maledicti, in ignem æternum (*Matth. xxv*). » Ab hoc
autem liberati sumus, quoniam illud dulcissimum
audire debemus: « Venite, benedicti Patris mei (*ibid.*). »
Apostropha.

« Scapulis suis obumbrabit tibi, et sub pennis
ejus sperabis. » Securus, inquit, esto, Salvator, quia

A paterna virtute protectus, nullius adversitatis te-
æstus exuret, pennæ Patris te sustinebunt, quibus,
quando volueris, ad cœlestia regna volabis; una
enim eademque potestas est ei cum Patre (*Joan.*
xvi), qua et impossibilia facere potest. « Scuto cir-
cumdabit te veritas ejus. » Nulla, inquit, mendacii
tela tibi prævalebunt, nulla te falsorum testimonio-
rum testimonia superabunt, quia naturalis veritas insu-
perabilis scuti munimine undique te vallabit. « Non
timebis a timore nocturno, » quando Judas proditor
veniet, et cum eo turba multa cum facibus, et la-
ternis et fustibus, quo discipuli tui timore perterriti,
omnes te relicto fugient (*Matth. xxvi*), tu autem non
fugies, sed ultro impavidus ibis.

« A sagitta volante in die. » Multæ in die, multæ
B coram, et manifeste sagittæ volabunt. Multi: « Cru-
cifige, crucifige, » clamabunt (*Luc. xxiii*). « A negotio
perambulante in tenebris, » in tenebris quidem
principum et sacerdotum, Scribarum et Pharisæo-
rum, negotia et prava consilia ambulabant, sive,
quia sectæ fiebant, sive (quod credibilis est), quia
in eorum cordibus, quæ diaboli latebræ sunt, machi-
nabantur. « Ab incursu et dæmonio meridiano. »
Non enim illud quoque Ecclesiæ absurdum est, quod
in Christi passione, sicut angelorum, ita et maligno-
rum spirituum multitudo adfuerit, cum enim jeju-
nantem eum tentasset (*Matth. iv*) fortasse morien-
tem, et in cruce cum latronibus pendentem, aliquod,
sicut nefarii, nefas cogitare præsumperunt. Hoc
autem ipse non timuit, quia timoris opera nulla
C fecit, sicut ipse ait: « Venit enim princeps mundi
hujus, et in me non habet quidquam (*Joan. xiv*). »
Potest autem, et de futuro judicio hoc intelligi,
quando dæmonum incursus, quasi leones ad prædam
parati, peccatores in foveam præcipitabunt. Meri-
dianum autem dicit, propter nimis æstuantem af-
flictionem. « Cadent a latere tuo mille. » Finitum
pro infinito posuit. « Et decem millia a dextris
tuis. » Potuissemus enim et dextram et sinistram
in latere intelligere, nisi ipse, de quo latere lo-
queretur, determinasset. Innumerabiles ergo erunt,
qui tua virtute præcipitabunt. Dextera tua inve-
niet omnes qui te oderant (*Psal. xv*). Quicumque
enim hac dextra impelletur, nulla fortitudine, quin
D cadat, stare valebit. « Ad te autem non appropin-
quabit, » — « neque enim habitabit juxta te malignus
(*Psal. v*). » Quis ergo? « omnes qui recto sunt corde
(*Psal. xciii*). »

« Veruntamen oculis tuis considerabis. » Confir-
matio: « Et retributionem peccatorum videbis, »
quam sibi in hoc sæculo pravis operibus acquirunt.
« Quoniam tu es, Domine, spes mea. » Et quoniam
« Altissimum posuisti refugium tuum, non accedet
ad te malum, et flagellum non appropinquabit
tabernaculo tuo, » singulis singula referuntur.
Tibi, inquit, timendum non est, ad te malum acco-
dere non valebit, quoniam in Altissimum tuum
refugium posuisti. At vero nec tabernaculo tuo,
quod nos sumus, flagellum appropinquabit, quoniam

spes omnium nostrum tu es, cui nemo resistere poterit (*Esther* xiii).

« Quoniam angelis suis mandavit de te, ut custodiant te in omnibus viis tuis. » Hoc et ipse malignus spiritus intellexit, quod malum ad Christum accedere nequit. Ait enim : « Si Filius Dei es, mitte te deorsum, quoniam angelis suis mandavit de te (*Math.* iv). » — « In manibus tollent te, ne forte offendas ad lapidem pedem tuum. » Te, inquit, quia humana forma tegeris, non cognosco, sed de unigenito Dei Filio hæc verba prædico, quod nulla ei adversitas unquam nocebit. Quapropter si te Dei Filium esse fateris, mitte te deorsum, quoniam ab angelis sustentatus in lapidem non offendes.

« Super aspidem et basiliscum ambulabis, et conculcabis leonem et draconem. » Quare hunc quoque B versum, diabole, non dixisti? sciebas enim adversum te esse. Tu enim es aspis, cuius venenum est insanabile. Tu es basiliscus omnium vitiorum, omnisque nequitiae rex et princeps. Tu es ille leo, qui semper rugiens quæris, quem devores (*I Petr.* v). Tu es ille draco qui tertiam partem stellarum de cælo cauda traxisti (*Apoc.* xii). Pereat hic filius perditionis, qui, in fine sæculi nasciturus, cauda diaboli nuncupatur. Cum hoc, diabole, tacuisti, non hoc tibi tamen tacuisse profuit, siquidem conculcatus et in baptismo contritus es.

« Quoniam in me speravit, liberabo eum. » Tibi, inquit, dicetur a Patre : Quoniam in me speravit, liberabo eum, « et protegam eum, » scuto divinitatis, C « quoniam cognovit nomen meum. Clamabit ad me, » in cruce positus; « et ego exaudiam eum, » reddens illam claritatem quam mihi quæsivit (*Joan.* xvii). « Cum ipso sum in tribulatione, » erubescant ergo, qui Deum eum dereliquisse dicunt. « Longitudine dierum replebo eum, » quoniam in æternum vivet, nec ei mors ultra dominabitur. « Et ostendam illi salutem meam, » id est, salutem meam, ut qui alios salvavit, ipse quoque salutem et immortalitatem suscipiat.

EXPOSITIO PSALMI XCI.

« Bonum est confiteri Domino. » Vox Ecclesiae : Bonum est ut Domino consteamur, laudemus et prædicemus, quoniam « beati sunt pedes evangelizantium pacem, evangelizantium bona (*Rom.* x) » D « Et psallere nomini tuo, Altissime, » id est, in corde jubulare : « Corde enim creditur ad iustitiam, ore autem confessio fit ad salutem (*Rom.* x). »

« Ad annuntiandum mane misericordiam tuam, et veritatem tuam per noctem. In decachordo psalterio cum cantico in cithara, » et hoc ideo, « quia delectasti me, Domine, in factura tua, et in operibus manuum tuarum exultabo. » De aliis quomodo sit, inquit, ego quidem misericordiam, et veritatem tuam annuntians, in te solo exultabo. In mane quippe Dei misericordiam apostoli nuntiabant, quando plena luce, manifeste et palam omnibus Christi passionem prædicabant. Veritatem autem nocte dicebant, quando in carceribus et tormen-

is Christum constebantur. Is autem in psalterio et cithara Deum laudat, quia quod ore prædicat in decem legis mandatis adimplet. Hoc autem ideo fieri debet, quoniam in factura Dei delectamur. Quis enim in cælo et in terra, sole et luna et stellis, cæterarumque rerum concordia ordinatione non delectetur? Bonum est ergo laudare Factorem, qui tam admirabilis in factura declaratur; « invisibilia enim ipsius, ut ait Apostolus, a creatione mundi, per ea quæ facta sunt, intellecta conspiciuntur (*Rom.* i). » « Quam magnificata sunt opera tua, Domine! » In operibus Domini, quæ modo subtili consideratione scrutabatur, delectatus est. Sed, quoniam rationem, qualiter vel unde sint, invenire non potest, quadam exclamatione Creatorem laudat. Cur enim oculus, et non auris videat; cur autem auris et non oculus audiat? solvat qui potest. Magnificantur ergo opera Dei, si a quolibet singulariter inquisita fuerint. Nullos ergo os suum in cælum ponat, quandoquidem de terra rationem reddere nescit. « Nimis profunda factæ sunt cogitationes tuæ. » — « Quis enim cognovit sensum Domini? (*Rom.* xi). » Altæ sunt igitur cogitationes, siquidem ab aliquo sciri non possunt.

« Vir insipiens non cognoscet, et stultus non intelliget hæc, cum exorti fuerint peccatores sicut fenum, et apparuerint omnes qui operantur iniquitatem, ut intereat in sæculum sæculi. » Non sicut sol, sed quasi fenum oriuntur peccatores, quoniam qualicumque aestu vel pruina contracti, cito deficiunt; qui enim heri florebat hodie mortuus est, qui heri lætatur nunc plorat, qui heri currebat nunc claudicat. Hoc autem insipiens non cognoscit, hoc stultus non intelligit, ideoque operatur iniquitatem, ut qui multum in hoc flore vivere putat, intereat in sæculum sæculi. « Tu autem Altissimus in æternum, Domine, » sumens, subauditur, vindictam ex eis. « Quoniam ecce inimici tui, Domine, quoniam ecce inimici tui perihunt, » et, te vindictam faciente, « dispergerunt omnes qui operantur iniquitatem. »

« Et exaltabitur sicut unicornis cornu meum. » Unum enim cornu habebat Ecclesia, quo super omnes inimicos exaltabatur, de quo Apostolus ait : « Sancti per fidem vicerunt regna (*Hebr.* xi). » Sanctorum enim cornu, fides est, quæ semper excelsa, cunctis adversis supereminet. « Et senectus mea in misericordia uberi; » cum enim ad senectutem Ecclesia venit, ut in æternam juventutem renovetur, cumque homo dies temporales finierit, ut æternos suscipiat, tunc in uberi misericordia super cælos exaltabitur.

« Et despexit oculus meus inimicos meos. » Multos, inquit, me circumstantes inimicos vidi; tamen quia prædicto cornu munitus eram, sicut imbelles omnes despexi. « Et ab insurgentibus in me malignantibus audiet auris mea, » quoniam « justus ut palma florebit. » Non malignantium, inquit, deceptiones clamoresque et minas audivi, verum, quoniam justus quacumque hora pro Domino occiditur, sicut palma florere incipit, tunc candorem

et pulchritudinem, decorem et viriditatem recipit.

« Sicut cedrus libani multiplicabitur, » quando enim mori videntur, tunc crescere incipiunt sancti; non enim putrescere et perire possunt, sicut cedrus, qui imputribilis est naturæ. « Plantati in domo Domini, in atrii domus Dei nostri florebut. » Modo, inquit, in domo Domini plantantur, modo super Ecclesiæ fundamentum ædificantur. Hujus enim plantationis sapiens Apostolus ait: « Ego plantavi (I Cor. iii). » In atrii domus Dei nostri florebut. Quia enim quasi sicca arbor in hoc sæculo conspiciuntur, ibi quidem florentes; et sicut sol fulgentes apparebunt.

« Adhuc multiplicabuntur in senecta uberi. » Prius, inquit, quam ibi floreat, uberi senecta et virtutum severitate multiplicabuntur. Sanctus enim, quamvis malitia puer, sensibus tamen omni tempore senex est. « Et bene sapientes erunt, » sunt enim et latrones patientes, sed non bene; qui enim patiuntur, non pro amore, sed nequitia patiuntur. « Ut annuntient, quoniam rectus Dominus Deus noster, et non est iniquitas in eo. » Ad hoc, inquit, in corporibus sancti detinentur, ut Christum in Ecclesia laudent et annuntient.

EXPOSITIO PSALMI XCII.

« Dominus regnavit, decorem indutus est. » Vox Ecclesiæ: Victi sunt inimici, de regno diabolus expulsus est (Apoc. v). Dominus autem regnavit, vexillo crucis ante aciem sublimato. Decorem indutus est, quoniam resurgens a mortuis, immortalisque factus (Rom. vi), in pristina atque paterna claritate refulgens. « Indutus est Dominus fortitudinem, » quæ jam corrumpi non potest. « Et præcinxit se » virtute, quoniam non corruptibilem, sed fortem, et immortalem carnem de sepulcro super cælos evexit (Marc. xvi).

« Etenim firmavit orbem terræ, qui non commovebitur. » Jam enim firmus orbis terræ, et super firmam petram fundatus, nullo ventorum flamine, nullo iniquorum turbine a fidei proposito commoveatur. « Parata sedes tua extunc. » Apostropha: Ex quo, inquit, orbem terræ firmasti, sedes tua parata est; « est autem anima justis sedes sapientiæ (Greg. hom. 38). » — « A sæculo tu es. » Quamvis enim propter hujus sedis præparationem de Virgine naceretur (Isa. vii) tamen in principio, et ante sæcula, Deus erat (Joan. i).

« Elevaverunt flumina, Domine, elevaverunt flumina vocem suam. » Per flumina doctores intelliguntur, in quibus Spiritus sancti gratiæ redundant. Hi autem levaverunt vocem suam, Christum Dominam prædicando, et sitientibus potum salutis propinando.

Sed econtra « elevaverunt flumina fluctus suos. » Ecce fluminibus flumina adversantur. Quatuor sunt flumina paradisi (Gen. ii), innumerabilia sunt flumina mundi. Quatuor sunt Evangelia, sine numero sunt philosophi et hæretici. Hi autem argumentis, quæstionibus et inudanti garrulitate in sanctos in-

A surgunt. « A vocibus aquarum multarum, mirabiles clationes maris. » Aquæ multæ, populi multi. Cum enim magna gentium multitudo, tres vel quatuor prædicatores viderent, qui veterum deorum culturam destruere volebant, magno fremitu in eos insurgentes, maris hujus procellas cunctasque afflictionum tempestates super eos inducebant. Tunc autem « mirabilis in altis Dominus, » videbantur, tot et tanta, tam alla tamque magnifica per sanctos suos faciens mirabilia; templa namque ruebant, idola confringebantur, tyranni denique amittebant jus suum, etc.

« Testimonia tua credibilia facta sunt nimis. » Permiseras enim quod opera, quæ tu fecisti, ipsi quoque facturi essent (Joan. xiv). Hoc autem verius nihil esse potuit. Verè sunt ergo, et credibilia testimonia tua. « Domum tuam decet sanctitudo » in longitudine dierum. « Decet enim ut Ecclesia semper sancta et munda sit, siquidem et tu sanctus es: qui eam semper inhabitas. Unde scriptum est: « Sancti estote, quoniam ego sanctus sum (I Petr. i). »

EXPOSITIO PSALMI XCVI.

« Deus ultionum Dominus. » Vox Ecclesiæ: Quamvis terram suam ad tempus populari Deus permetteret, quævis dura nos aliquando comprimi servitute pateretur, tamen de Virgine natus (Luc. ii) ultro apparuit, et libertatem in populo fecit. « Exaltare qui judicas terram, redde retributionem superbis. » Tu, inquit, qui terram judicaturus es, exaltare, et in excelsa tuæ divinitatis apprensus majestate, redde unicuique juxta opera (Psal. lxi).

« Usquequo peccatores, Domine, usquequo peccatores gloriabuntur? » Non eis peccare sufficit, quinimo in peccatis, nempe sanctorum nece gloriantur. Usquequo « effabuntur et loquentur iniquitatem? » semper ne « loquentur omnes, qui operantur injustitiam? Populum tuum, Domine, » in diversis tormentorum generibus « humiliaverunt, et hæreditatem tuam vexaverunt. » Hoc autem injustitia est. « Viduam et advenam interfecerunt, et pupillos occiderunt. » Hoc enim ad litteram verum est. Spiritualiter, vidua intelligitur, quicumque per aliquam seductionem Domino moritur; advena autem, qui non firmiter Ecclesiam inhabitat: Pupilli vero, qui, per baptismum filii, per pravam operationem orphani sunt. Tales autem ab hæreticis et peccatoribus occidi dicuntur, quando eorum inventionibus facile acquiescunt.

« Et dixerunt: Non videbit Dominus, nec intelliget Deus Jacob. » In factis quidem dignoscitur quod in corde et ore ipsi pronuntiant. Sed quid eis respondetur? « Intelligite, insipientes in populo, et stulti aliquando sapite. » Nisi enim insipientes et stulti fuissent, nequaquam visu et intelligentia Deum privarent. « Qui plantavit aurem non audiet, aut qui sinxit oculum non considerat? » Non audiet justum et peccatorem qui eis et aurem, et auditum præbuit; non videbit qui fecit visum?

« Qui corripit gentes, non arguet, qui docet hominem scientiam? » Qui sanctos, inquit, corripit, docet et emendat, vos de iniquitate arguere non valebit? Hoc ergo homines jam cogitare desinant. « Dominus enim scit cogitationes hominum, quoniam vanæ sunt. » Hoc autem, utrum verum sit, non extra me exemplum quaesierim, multa enim cogitavi quæ aliter evenerunt. Conversio personæ :

« Beatus homo quem tu erudieris, Domine, et de lege tua docueris eum. » Miseri enim sunt qui seipsos docent suarumque cogitationum vanitatibus credunt. Qui vero tali magistro eruditur legisque uberibus nutritur, summa beatitudine beatur. « Ut mitiges ei a diebus malis, donec sodiatur peccatori fovea. » Qui enim in hoc sæculo corripitur et docetur, neque sæculi sapientia decipitur, mitissimumque sibi is Dominum inveniet, quando mali dies iniquos exurent. Donec sodiatur peccatori fovea, donec enim fovea, et debita pœna paratur peccatori, legis institutus omnibus sancti erudiuntur.

« Quia non repellet Dominus plebem suam. » Mitis, inquit, erit in diebus malis, populum suum a se non repellet, et hæreditatem suam non derelinquet. Quoadusque justitia convertatur in iudicium, et qui juxta illam omnes, qui recto sunt corde. Quis consurget mihi adversus malignantes? Tu solus, qui optimus es auxiliator. Probatum est ergo, quoniam hæreditatem suam non derelinquet. « Aut quis stabit mecum adversus operantes iniquitatem? » tu quidem stabis, si quidem adjuvabis; stare enim adjuvantis est (*Greg., hom., 29*). Unde et sequitur :

« Nisi quia Dominus adjuvit me, paulo melius habitasset in inferno anima mea. » Sed, eo adjuvante, sicut ipse resurrexit (*Math. xxviii*), et ego quoque resurgam. « Si dicebam motus est pes meus, et malorum impetu a pristina firmitate casurus sum, succurre cadenti, retine labentem. » Misericordia tua, Domine, adjuvabat me. Secundum multitudinem dolorum meorum in corde meo, consolationes tuæ lætificaverunt animam meam. » Quis igitur in hoc sæculo multos dolores multasque tribulationes non desideret, siquidem, secundum dolorum numerum, consolationum multitudinem recepturus est?

« Nunquid adhæret tibi sedes iniquitatis. » Sicut enim in sanctis æquitatis, ita in peccatoribus sedes est iniquitatis. Illi autem Domino non adhærebunt, quoniam soli recto corde stabunt juxta illud : « Qui singlis laborem in præcepto. » — « Qui vult, inquit Dominus, ventre post me, abneget semetipsum, et tollat crucem suam et sequatur me (*Luc. ix*). » Habemus ergo præceptum, consideremus et laborem. Quid est sequi Dominum, nisi ipsius opera imitari? Hoc autem non sine labore fit. Denique seipsum abnegare, crucem portare, magnus labor est. Seipsum namque abnegabat Paulus, cum [diceret : « Mortuus sum mundo (*Rom. vii*), » id est non sum sui, non sum Saulus, sed Paulus. Crucem autem

A portat qui et carnem mortificat et pro Christi nomine mori non dubitat.

« Captabunt in animam justis, et sanguinem innocentem condemnabant. » Hæc, inquit, sedes iniquitatis, semper contra justorum animas facere desiderant, et sanguinem innocentem morti condemnant. « Sed factus est mihi, » inquit justus, « Dominus in refugium, et Deus meus in auxilium spei meæ. Et reddet illis iniquitatem ipsorum, » id est meritum iniquitatis. « Et in malitia eorum disperdet illos Dominus Deus noster. »

EXPOSITIO PSALMI XCIV.

« Venite, exsultemus Domino. » Vox Ecclesie: Fugite, gentes, idolorum culturam, relinquite opera mundi, discedite ab iniquitate, festinate ad vitam. Quid statis? Venite exsultemus Domino, « jubilemus Deo salutaris nostro, » hunc humiliter adoremus, qui mundum sua morte redemit (*Gal. iii*).

« Præoccupemus faciem ejus in confessione, » ne imparati inveniamur. Queramus eum intuitu mentis, quem « facie ad faciem » visuri sumus (*I Cor. xiii*), ut cum venerit ad iudicandum, non quasi ignoti ei occurramus. « Et in psalmis, » hymnis, laudibus et canticis spiritualibus, « jubilemus ei. Quoniam » hic est « Deus » noster, « magnus Dominus, » in universa terra. « Et Rex magnus super omnes deos. » Relinquantur ergo cæteri dii, et iste, qui solus ubique est, et sua magnitudine omnia continet, ab omnibus veneretur. « Quia in manu ejus sunt omnes fines terræ. » In manu namque, et potestate ipsius omnia regna mundi concluduntur. « Et altitudines montium ipsius sunt. » Apostolorum namque virtutes, altaque eorum Scripturarum omnium intelligentia, illius est qui fons vivus recte vocatur. « Quoniam ipsius est mare, et ipse fecit illud, et siccam manus ejus formaverunt, » nihil enim est quod ipse non fecit. « Venite » ergo « adoremus et procidamus, et ploremus ante Dominum qui fecit nos, quia ipse est Dominus Deus noster : » « Beati qui nunc felices quia ridebitis (*Luc. vi*): » « Et nos populus pascuæ ejus, » quoniam in loco pascuæ, et inter divitias Scripturarum collocati sumus. « Et oves manus ejus, » quas una eademque manu et fecit, et redemit cujus ejus? qui dicit : « Hodie si vocem ejus. » Cujus oves estis, illum « audieritis, nolite obdurare corda vestra, » sed cognoscite vocem pastoris. « Sicut in irritatione secundum diem tentationis in deserto, ubi tentaverunt me patres vestri, probaverunt, et viderunt opera mea. »

« Quadraginta annis offensus fui generationi illi, et dixi semper hi errant corde, et isti non cognoverunt vias meas, quibus juravi in ira mea : Si introibunt in requiem meam. » Hoc autem exponit Apostolus in Epistola ad Hebræos, et eorum cadavera in deserto prostrata dixit (*Hebr. iii*), et quia terram promissionis intrare nequiverunt. Aperiamus

igitur aures nostras, ut vocem ejus, quos quotidie in Ecclesia admonet, intelligamus. Neque tentemus eum, ne nobis quandoque iratus, a terra viventium nos repellat.

EXPOSITIO PSALMI XCIV.

« Cantate Domino canticum novum. » Vox Prophetæ: Novus homo venit in mundum, novam legem dedit mundo (GREG. P. hom. 32). Hanc ergo novam legem, hoc novum canticum cantate, prædicate, et ad ipsius laudem cunctis gentibus nuntiate. « Cantate Domino, omnis terra, » Judæi et gentiles, justi et peccatores. « Cantate Domino, et benedicite nomini ejus. » Nomen ejus Verbum est (Joan. 1), sermo ejus Christus est. Hunc autem omni tempore nos benedicere, et laudare debemus, hic est enim de quo dicitur: « Ecce nomen Domini venit de longinquo (Isa. xxx). » — « Annuntiate de die in diem salutare ejus, » de die in diem, per singulos dies, de virtute in virtutem, de Novo in Vetus, de Veteri in Novum Testamentum transeuntem, nuntiemus salutare ejus. Illis enim duobus pedibus prædicatio incedere debet, et hac gemina luce subditorum corda illuminare. « Annuntiate inter gentes gloriam ejus. » Illam, inquit, gloriam gentibus nuntiate, quam Judæi recipere noluerunt. « In omnibus populis mirabilia ejus. » Nativitatem videlicet inenarrabilem, resurrectionem et ascensionem, dicentes: « Quoniam magnus Dominus, » siquidem omnium Dominus. « Et laudabilis nimis, » in cunctis quæ fecit. « Terribilis est super omnes deos, » quoniam ejus injussu nihil facere possunt. Sunt enim « omnes diligentium dæmonia; Dominus autem cælos fecit. »

« Confessio et pulchritudo in conspectu ejus. » Si quis, inquit, cum Domino habitare desiderat, confiteatur peccata sua, cunctisque criminibus mundet corpus et animam suam. Est enim sola confessio et pulchritudo in conspectu ejus. « Sanctimonia, et magnificentia in sanctificatione ejus. » Qui enim ab eo sanctificatur, et castitate præcipuus et virtute magnificus invenitur.

Afferte Domino patriæ gentium. » Quasi diceret: « Afferte Domino gloriam et honorem, afferte Domino gloriam nomini ejus, » qui a Christo Christiani vocantur. « Tollite hostias, et introite in atria ejus. » Non enim sine hostiis plenisque lapidibus in atria Domini intrare possumus. Sed quæ sunt ista atria? In domo Domini, inquit Dominus, Patris mei mansiones multæ sunt (Joan. xiv). In multas autem mansiones multos hostiis intratur; alii enim hostia pietatis, alii hostia humilitatis, alii oblatione largitatis, alii vero sacrificio charitatis, has pretiosas domus ingrediuntur. Sed, sicut hostiæ, ita et domus diversæ sunt; alia est enim claritas solis, alia lunæ. « Adorate Dominum in atrio sancto ejus. » Interim, inquit, in Ecclesia Dominum adorate, donec ad eum venientes, manipulos in manibus ei offeratis. « Commoveatur a facie ejus universa terra. » Vos enim, ac si dicat: Dei facies,

A imago et similitudo estis, tollite ergo a vobis, si quid terrenæ corruptionis habetis, ut toti cælici et spirituales efficiamini. « Et dicite in gentibus: Quia Dominus regnavit, » hujusmodi principe devicto, infernoque exspoliato (Ephes. iv).

« Etenim correxit orbem terræ. » Quem, inquit, diabolus tortuosum et pravum mortis fecerat blandimentis, hunc iste magistrali severitate correxit. « Qui non commovebitur, » nec ab ipsius fide amplius separabitur. « Judicabit populos in æquitate, » qui orbem correxit, idem ipse populos judicabit. « Lætentur cæli, et exsultet terra. » Lætentur apostoli, lætetur et Ecclesia. « Commoveatur mare, et pleinitudo ejus, » ut nullus in eo pisciculus inveniat, qui in tanto gurgite baptizatus Domino suo lætus non occurrat. « Gaudebunt campi, et omnia quæ in eis sunt; » gaudebunt animæ, et corpora sanctorum, a quibus spinis et tribulis eradicatis, ipsa quidem uberi messe florumque pulchritudine decorabuntur. « Tunc exsultabunt omnia ligna silvarum, » quæ quando fructum bonum reddiderint, non excisa in ignem mittentur sed in cælestis Jerusalem parietibus ædificabuntur. « Omnis enim arbor quæ non facit fructum bonum excidetur et in ignem mittetur (Matth. iii). » — « A facie Domini, » in præsentia Salvatoris. « Quia venit, » tempus redimere. Et « quoniam venit, » secundo « judicare terram. » Sed quomodo judicabit?

Judicabit orbem terræ in æquitate, et populos in veritate sua, » superbos humiliando, et humiles exaltando.

EXPOSITIO PSALMI XCVI.

« Dominus regnavit, exsultet terra. » Vox Prophetæ: Exsultet jam terra, lætetur humanitas, in qua non peccatum, sed Dominus regnat. « Lætentur insulæ multæ. » Multæ sunt insulæ, multæ sunt Ecclesiæ quæ in hujus sæculi mari sunt dispersitæ. Lætentur ergo, quoniam, etsi loco dividantur, sub unius tamen Imperatoris regimine colliguntur. « Nubes, et caligo in circuitu ejus. » Nubes enim, quæ Christum circumdedit, sive caro in qua latebat, sive apostoli sapientiæ aqua pleni, sive et nubes illa quæ ab eorum oculis eum suscepit (Act. 1), intelligi possunt. Uterum quoque tuum, beata Virgo, solius Dei gratia madefactum, hanc nubem vocaverim. Tu enim es illa nubes levis, super quam Dominus venit in Ægyptum (Luc. 11). Et caligo in circuitu ejus, Dominus est in caligine (Exod. xxiv), « lux in tenebris lucet (Joan. 1); » et Salvator noster in Judæa prædicat (Matth. xix), sed tenebræ eam non comprehenderunt (Joan. 1), nec Dominum suum Judæi cognoverunt. « Justitia, et judicium, correctio sedis ejus. » Qui enim justitiam sequitur et seipsum judicat, hic sedem Dei corrigit. « Ignis ante ipsum præcedet. » Qui, inquit, in primo adventu in nube venit atque caligine, in secundo quidem in igne venit et luce manifesta. Illic autem ignis et malos comburet et bonos illuminabit. Hoc est quod se-

quitur : « Et inflammabit in circuitu inimicos A
ejus.

« Illuxerunt fulgura ejus orbi terræ. » Ipsa quoque temporum permutatio insinuat quod nunc de primo, nunc de secundo adventu loquatur. Quia, inquit, tunc in igne veniet, olim fulgura multa præmisit. Fulgura quippe in terrarum orbe lucebant, quando apostolorum miracula ubique declarabantur. Hoc « vidit terra, et commota est; » alii namque ad fidem, alii contra sanctos commoti sunt.

« Montes, sicut cera, fluxerunt a facie Domini. » Divites, superbi et elati qui prius duri et lapidei erant, apostolica prædicatione emolliti, evangelica verba in suis pectoribus divino stylo scripta receperant. « A facie Domini omnis terra, » hoc, inquit, facies et cognitio Domini omni terræ fecit, ut mar- B
mor in ceram converteretur. « Annuntiaverunt cœli justitiam ejus. » — « Cœli enarrant gloriam Dei (Psal. xviii). » Apostoli prædicant Christum (Act. ii).

« Et viderunt omnes populi gloriam ejus, » intel-
lexerunt jam venisse, qui et mundum salvavit, et gloriam daturus est. « Confundantur ergo omnes qui adorant sculptilia, et qui gloriantur in simulacris suis. » Vos autem « adorato eum omnes angeli ejus » omnes Evangelii prædicatores, quem, vobis prædicantibus, audiverunt. Et in quo « lætata est Sion, » id est sancta Ecclesia. « Et exultaverunt filie Judæ. » Et Sion, inquit, lætata est, et filie Judæ, id est confessorum animæ exultaverunt, « propter judicia tua, Domine, » quibus custoditis, se salvari sperant. « Quoniam tu Dominus altissimus super omnem terram, C
nimis exaltatus es super omnes deos. » Tu solus laude omnique veneratione es dignus, qui homines, dæmones et angelos superexcellis.

« Qui diligitis Dominum, odite malum. » Quicumque Dei vult esse amicus, inimicorum ejus fiat inimicus. « Custodit Dominus animas servorum, suorum de manu peccatoris liberabit eos. » — « Fidelis autem, secundum Apostolum Deus est, qui non patietur vos tentari supra id quod potestis (I Cor. x). » — « Lux orta est justo, » id est Christus Dominus, ad Ecclesie salutem. « Et rectis corde lætitia, » quem diu desideratis, ecce venit. « Lætamini » ergo « justi in Domino, » non in hujus sæculi dignitatibus. « Et constemini memoriæ sanctificationis ejus, » eum constemini atque laudate, qui vestri memor vos sanctificavit.

EXPOSITIO PSALMI XCVH.

« Cantate Domino canticum novum. » Vox Prophetæ : Qui novum canticum cantare desiderat, sequentia legat, ut nova reperiat. « Quia fecit, » nunquid hoc novum est? Quid enim fecit Dominus quod mirabile non sit? Non est ergo novum, quia mirabilia fecit, nisi aliud apponatur. Sed vide quid sequitur : « Salvabit sibi dextera ejus. » Hoc autem novum est et ante Christi resurrectionem penitus inauditum. Quid est autem salvabit sibi dextera ejus, nisi ad sui laudem et honorem filium suum resurgere fecit? (Marc. xvi.) Confirmatio : « Et brachium

sanctum ejus. » De hoc autem brachio dicitur. Et brachium Domini cui revelatum est? « Notum fecit Dominus salutare suum. » Filius quippe Dei, qui olim omnino, ignotus erat, nunc notus, et præ omnibus notus Ecclesie factus est. Hunc enim Apostolus bene noverat qui ait : « Nihil judicavi me scire inter vos, nisi Christum Jesum, et hunc crucifixum (I Cor. ii). » — « In conspectu gentium revelavit justitiam suam. » Justitia Dei Christus dicitur, quoniam sine hac justitia nemo justificari potest. « Recordatus est misericordie suæ, et veritatis suæ, » quam promisit domui Israel. Ait enim : « In diebus illis salvabitur Juda, et Israel habitabat confidenter (Jer. xxxiii). » Memor ergo Dominus hujus veritatis promissæ, magna sua misericordia mundum, redemit. « Viderunt omnes termini terræ salutare Dei nostri, » tota præfata cautio nova jam completa est; hæc autem est quæ adhuc futura expectatur. Multi enim in primo adventu Christum viderunt, non omnes tamen, cum autem secundo ad judicandum venerit, tunc omnis oculus eum videbit (Luc. xxi). Jubilate ergo Domino, omnis terra, cantate et exsultate, et psallite. Jubilemus corde, contemus ore, exsulemus in Domino cunctis motibus corporis; psallant manus, pedes, oculi, servientes Domino in officiis suis. « Psallite Domino in cithara, in cithara. » Duas enim citharas habent doctores, alteram in corde alteram vero in ore, quæ autem in corde consistit, ineffabili harmonia soli Domino citharizat; quæ vero in ore superbos et irascibiles, et quemlibet Sauli similem suavi Scripturarum modulatione mitissimum reddit. Et voce psalmi, psalmi namque vox, non nisi in psalterio fit, qui autem in psalterio cantat, in decem quidem legalibus præceptis Domino servit.

« In tubis ductilibus, et voce tubæ cornæ. » Ductiles tubæ de argento fiebant, quibus in unum Israeliticus populus veniebat, sed neque sine argenteis cornæ, nec absque corneis argenteæ canant; in argenteis sermonum puritas, in corneis vero virtutum robor manifestantur. Non sit ergo in sermone mendax, nec contra hæreticos sine cornibus prædicatur : Hos veris sermonibus mitiget, illos autem duris cornibus terreat. « Jubilate in conspectu regis Domini. » Quod autem non in ore, sed in corde jubilatio fiat, in hoc loco declaratur; « homo autem in facie, Deus autem in corde videt (I Reg. xvi). » Fit ergo in solius Dei conspectu jubilatio, siquidem in corde.

« Moveatur mare et plenitudo ejus, orbis terrarum et qui habitant in eo. » Omnes, inquit, commoveantur, omnes ex se, tinea omnibus excussis, ad Dominum confugiant.

« Flumina plaudent manibus simul. » — « Si quis sitit, ait Dominus, veniat, et hibat, et de ventre ejus fluent aquæ vite (Joan. vii). » Sancti sunt ergo flumina, quando quidem ex eorum ventre aquæ decurrunt. Manibus autem plaudere, est in Domino lætari. Mos enim erat antiquorum ut præ lætitia manibus plauderent. Vel etiam, bonis operibus sine internis-

sione opera bona conjungerent. « Montes exsultabunt in conspectu Domini, quoniam venit judicare terram. » Tunc enim gaudebunt sancti, tunc exsultabunt montes, quando : Cadite super nos, eis dicitur (*Luc. xxiii*). Super quos enim isti montes ceciderint, hi a ventura ira inveniri non poterunt. « Judicabit orbem terræ in justitia. »

EXPOSITIO PSALMI XCVIII.

« Dominus regnavit. » Vox Prophetæ vel Ecclesiæ : Dixi semel, dixi iterum, dico tertio : Dominus regnavit, ut « in medio ducrum vel trium testium stet omne verbum (*Deut. xvii*). » Vos autem increduli Judæi, hoc negatis quod vester Propheta constanter affirmat.

« Irascantur populi. » Irascantur Judæi, confundantur dolore, quoniam, velint, nolint, Dominus regnavit : irascantur et Christiani qui cum occidebant, cui quondam serviebant, receptoque alio rege jam in se peccatum regnare non patientur. Sed quo Dominus regnavit? Sequitur : « Qui sedet super cherubim, » Cherubim scientiæ plenitudo interpretatur. Sedet igitur Dominus non solum in angelis, qui hoc nomen nuncupantur, verum etiam in sanctis sapientiæ, et scientiæ spiritu repletis. « Moveatur terra, » id est irascantur populi. Hic autem « Dominus est in Sion, magnus, » quoniam per singulos dies in sancta Ecclesia laudatur, et magnificatur. « Et excelsus super omnes populos, » quem semper suam Judæi in sepulcro dormire putabant (*Math. xxvii*). Apostrophe :

« Confiteantur nomini tuo magno, quoniam terribile et sanctum est. » Nomen Domini semper laudetur, eique occulta et manifesta confiteantur, quoniam et malis est terribile, et justis sanctum et delectabile. « Et honor regis judicium diligit. » Quicumque Regem regum vult honorare, seipsum prius dijudicet, et furtum, adulterium, perjurium et homicidium, cæterosque sui corporis malefactores occidat mortique condemnet, sic autem in sui pectoris sedem cum honore et pace venientem suscipiet hospitem.

« Tu parasti directiones judicium. » Quandoquidem omnia judicia Dei directione et æquitate præparantur, dirigantur et judicia nostra. Non enim recte ille dijudicat qui superbiam vivificans in se occidit humilitatem. « Et justitiam in Jacob tu fecisti. » Cum enim iudicat Jacob supplantat (*Gen. xxvii*), justitiam operatur. Hanc tamen justitiam facit Dominus, quando supplantationis astutiam præstat. Conversio personæ :

« Exaltate Dominum Deum nostrum. » Ut qui naturaliter est magnus in vestris cordibus excelsus quoque habeatur. « Et adorate scabellum pedum ejus quoniam sanctum est. » Quid per scabellum, nisi corpus Dominicum intelligamus? In hoc autem, quasi scabello, sedet divinitas. Hoc autem omnes adorabunt, sicut ipse ait : « Vivo ego dicit Dominus, quoniam mihi curvabitur omne genu (*Isa. xlv*). » Potest autem et de cruce intelligi, in qua Sal-

vator hanc vitam finivit (*Math. xxvii*). « Moyses et Aaron in sacerdotibus ejus : et Samuel inter eos, qui invocant nomen ejus. » Illum, inquit, quem nos in scabello residentem adoramus, Moyses, Aaron, Samuel omnesque prophetæ prophetarunt et adoraverunt. « Invocabant Dominum, » ipsum quidem quasi Dominum invocabant. « Ipse autem exaudiebat eos. Et in columna nubis loquebatur ad eos. » In nube quidem atque caligine loquebatur eis, quia, in carne venturus, latibulum suum tenebras facturus erat. « Custodiebant testimonia ejus, et præceptum quod dedit illis. » Hoc autem ad vestram confusionem, Judæi, dicitur, qui ei, quem patres vestri adoraverunt (*Joan. iv*) insultantes dicebatis : « Tu de teipso testimonium dicis. Testimonium tuum non est verum (*Joan. viii*). » Quare ergo Moyses, et Aaron ejus testimonium custodierunt? « Domine, Deus noster, tu exaudiebas eos. » Tu, inquit, qui nunc homo factus scabellum diceret eos quondam exaudiebas. « Deus, tu propitius fuisti eis, » in omnibus quæ cum fide et dilectione postulabant. « Et ulciscens in omnes adventiones eorum, » sicut in vitulum quem in deserto coluerunt. « Exaltate Dominum Deum nostrum. » O quanta unius verbi lætitia, qui omnium Deus et Dominus est, vester Deus et Dominus principaliter appellatur!

« Et adorate in monte sancto ejus, » id est, in Ecclesia, vel in cordibus vestris, quæ a terrena vanitate sublimata, non immerito montis vocabulum acquirunt. Et dicite : « Quoniam sanctus Dominus Deus noster. »

EXPOSITIO PSALMI XCIX.

« Jubilate Deo, omnis terra. » Vox doctorum : Jubilate Deo omnis terra. Hoc autem et Paulus dicebat : « Gaudete in Domino semper, iterum dico gaudete (*Phil. iv*). » — « Servite Domino in lætitia. » Serviebant namque Judæi non in lætitia, sed ex necessitate ; nisi enim servirent, legis maledictionibus subjacerent, nos autem non timore, sed benedictionis amore serviamus. « Intrate in conspectu ejus in exultatione, » semper enim in conspectu Dei sumus, quando digna visionis ipsius opera facimus. Qui enim eleemosynam facit, qui orat, quique aliis prædicat, ante Dei conspectum existit ; hæc autem, nisi in exultatione flant, ingrata esse videntur. « Scitote quoniam ipse est Deus, » non sol, non luna, non cælum vel terra, non alia quælibet creatura Deus est, sed ille est Deus qui omnia fecit (*Joan. i*). « Ipse » enim « fecit nos, et non ipsi nos. »

« Populus ejus et oves pascuæ ejus. » Ipsius enim oves sunt, quicumque ejus vocem audiunt (*Joan. x*). « Introite portas ejus in confessione, » ut enim hoc breviter dicam, illum ipsius et meam portam vocabo, qui me aqua baptismatis lavit. Hanc autem ego quidem intrare non potui, donec Dominum confessus diabolo abrenuntiavi. « Atria ejus in hymnis. » Et ut hoc totum in mei exemplo exponam, supra dictam, Dei gratia, ego portam ingressus, jam

in ejus atria, hymnos qualescunque depromo. A rapax, cum hujusmodi nec cibum sumere (I Cor. v). » Divina responsio :
 « Oculi mei ad fideles terræ, ut sedeant mecum. »
 Non te, inquit Dominus, hoc fecisse pœniteat. Vidi opera tua, cognovi fidem tuam, veniam ad te, et cum cæteris fidelibus in cœlestem sedem te collocabo. « Ambulans in via immaculata, » quod te fecisse confessus es, « hic, » et non alius, « mihi ministrabat. Non habitavit in medio domus meæ, » id est in cœlesti Jerusalem, « qui facit superbiam, » et destruit humilitatem. « Qui loquitur iniqua non direxit in conspectu oculorum meorum, » ut sit dignus meam faciem ferre.

« In æternum misericordia ejus, et usque in generationem et generationem veritas ejus. » Æterna misericordia, æterna est et veritas, semper enim erunt sancti, qui misericordia salvi sunt, semper erunt et peccatores, qui veritate damnantur.

EXPOSITIO PSALMI C.

« Misericordiam et iudicium cantabo tibi, Domine. » Vox perfectorum. Tibi Deus et redemptionis misericordiam, et veritatis cantabo iudicium. Misericors est, nullus desperet; verus est, nemo superbiat. « Psallam et intelligam, » multi enim psallunt, qui non intelligunt, sed aliud in lingua dicunt, aliud in corde cogitant. Lingua psalmos cantat, mens autem denariorum numerum computat. « In via immaculata, » psallam, inquit, sic tamen ut intelligam, ambulans in via immaculata. Multæ sunt sanctorum viæ, omnes quidem immaculatæ. « Quando venies ad me. » Cur venies dicit, qui cum eo semper est? Venies igitur, ad secundum refertur adventum, qui tanto desiderio a sanctis exspectatur, ut semper veni, veni, dicere credantur.

« Perambulabam in innocentia cordis mei. » Quia se in via immaculata superius ipse dicebat, quæ esset illa via, hoc in loco manifestat. Perambulabam, inquit, in innocentia cordis mei, existentis « in medio domus meæ, » id est corporis mei. Hæc autem via penitus est immaculata; cordis enim innocentia, si cum ratione fuerit, totius hominis est perfectio. « Facientes prævaricationes odivi. » Neque ego, inquit, prævaricatus sui, neque prævaricatoribus consensi. « Non adhæsit mihi cor pravum. » Sed, sicut cor meum in omnibus rectum erat, ita rectis corde solummodo adhærebat. « Declinantem a me malignum non cognoscebam. » Non cognoscebam malignum, ut sibi in malitia assentirem, sed sicut ipse a viis meis, sic et ego ab ipso declinabam. « Detrahentem secreto proximo suo, hunc persequer, » spe correctionis, non consensu malignitatis.

« Superbo oculo. » In oculis namque et supercilio facile cujuslibet superbia deprehenditur. « Et insatiabili corde. » Hoc autem titulo avarus prænotatur. « Cum hoc non edebam. » Sic enim et Apostolus ait : « Si quis frater nominatur inter vos fornicator, aut avarus, aut idolis serviens, aut maledicus, aut

« In matutino interficiebam omnes peccatores terræ. » Matutinum autem diem iudicii appellavit, in quo omnes peccatores perdendi sunt. Matutinum autem ideo dicitur, quia huic nostræ vitæ succedit, quæ recto vocabulo nox appellatur. Denique ille dies sanctis lucere incipiet, quem nulla noctis caligo interrumpere valebit (Apoc. xxi). « Ut disperderem de civitate Domini omnes operantes iniquitatem. »

EXPOSITIO PSALMI CI.

« Domine, exaudi orationem meam. » In hoc psalmo, prius Ecclesia, deinde Christus, postmodum vero Propheta loquitur. Domine, exaudi orationem meam, « et clamor meus ad te veniat. Non avertas faciem tuam a me; in quacunque die tribulor, inclina ad me aurem tuam, in quacunque die invocavero te, velociter exaudi me. » Quanto animi affectu Dominum Ecclesia ipsa deprecetur, ipsa verborum replicatio manifestat, in qua unum idemque toties dicitur : « Quia defecerunt, sicut fumus dies mei; » præsens enim vita cito dilabitur et evanescit, præteritus namque dies, ut fumus deficiens, jam inveniri non potest. Deficiunt, ut fumus, dies sanctorum, quoniam sine lacrymis non poterunt. Summopere ergo deprecandus est Dominus, ut æternos nobis tribuat, quandoquidem, ad fumi similitudinem, tam cito nostri deficiunt. « Et ossa mea sicut crenium aruerunt. » Ecclesiæ namque ossa, apostoli dicuntur, qui in multarum tribulationum frictorio secundum carnem aruerunt. Hoc autem qui non intelligit, craticulæ Laurentii recordetur.

« Percussus sum ut fenum. » Olim, inquit, in me juvenus florebat, sed senectute veniente, flos juventutis mox excisus decidit. « Et aruit cor meum, » quoniam simul cum juventute omnes corporis vires amisit. « Quia oblitus sum comedere panem meum » Dati, inquit, panis oblitus, interdictum manducavi, quoniam cæteris paradisi lignis omissis, solum vetitum comedi (Gen. iii); nisi enim Adam, qui corporis hujus ecclesiastici principium fuit (Gen. i) proprii panis oblitus fuisset, neque primo flore privaretur homo, neque in viribus ullis deficeret.

« A voce gemitus mei adhæsit os meum carci meæ. » Cum, inquit, dierum æternitatem, florisque pulchritudinem, et virium robur amissem, quid nihil aliud quam dolor et gemitus remansit? Obliti

ergo panis, memor pristinaeque felicitatis, poenitere et genere cepti, soliusque Dei misericordiam implorare. Ad hunc autem gemitum et caro spiritui, et spiritus carni adhaesi, et quae sibi invicem prius ad versabantur, jam concordiam habere coeperunt. Et quoniam, sicut in Evangelio legitur, duo in me consenserant, omnes meas petitiones exaudivit Dominus. Vox Christi.

« Similis factus sum pellicano solitudinis. » Una, inquit, eademque culpa, et tu dierum aeternitatem, Deique imaginem, et similitudinem amisisti, et ego, restorationis causa, pellicano similis factus sum, qui nullo alio medicamine, nisi proprio sanguine, natos meos vivificavi. Praeterea idololatras immundos, et peccatores in corpus meum, quod est Ecclesia, induxi. Pellicanorum duo genera esse dicuntur: alterum in aquis, alterum in solitudine. Qui vero solitudinem inhabitant, hanc naturam habere perhibentur, ut immundis animalibus, utpote ranis et lacertis, vivant, natosque suos interficiant, et per triduum dolentes seque ipsos vulnerantes, sui sanguinis aspersione, eos iterum ad vitam reducant. Haec autem similitudo satis congrue nostro convenit Salvatore, qui nobis ob primi parentis transgressionem, immortalitatem auferens, et de paradiso efficiens (Gen. iii) mortis nos legibus subdidit. Sed hic noster Pellicanus, natos suos revisitans, per triduum mortis dolore contristatus, (mortis autem non tantum suae quantum nostrae) proprii sanguinis effusione vivificavit. Vide ergo quam pulchre haec similitudo conveniat superioribus. Conquerebatur Ecclesia, omneque genus humanum, et de paradisi expulsiōne, dierumque brevitate, et virium imbecillitate. Cui sic Salvator dulcissima consolatione respondet: Similis sum Pellicano; ego occidi, et vivere faciam, percussus, et ego sanabo (Deut. xxxii). Ne timeas igitur, homo, quia te iterum ad vitam reducam.

« Factus sum sicut nicticorax in domicilio. » Omnibus quidem notum est quod nicticorax sive noctua a ceteris avibus odio habeatur, quam etiam garrulitate quadam persequuntur, donec in aliquo repoponatur loco: Huic autem comparatur Christus, quem usque ad crucem cum magno fremitu Judaei persecuti sunt (Joan. xviii, xix). Merito autem crux Christi, domicilium appellatur, quae nobis in frontibus nostrique corporis imprimitur domicilio. Nec mirum, si noctuae assimilatur, qui se etiam vermem vocavit (Psal. xxi).

« Vigilavi. » Quia die tertia resurrexi (I Cor. xv). « Et factus sum sicut passer, » agilis ad volandum. « solitarius in tecto, » quoniam nullus mecum in carne caelos ascendit. « Tota die exprobrabant mihi inimici mei, » Judaei videlicet, qui quasi nicticoracem eum persequerentur. « Et qui laudabant me, » manifesta adulatione. « Adversum me jurabant, » id est in ejus interitum conjurationem faciebant. Sed qua ratione?

« Quia cinerem tanquam panem manducabam, » id est, ad pellicani similitudinem, immundos et flagi-

tiosos meo corpori associabam. Unde quidam vini potatorem, et amicum publicanorum (Matth. xi) eum esse dicebant. « Et poculum meum cum fletu miscabam, » quia et pro natorum nece dolebat, et cum illis divinum humanumque cibum communicabat, qui pro peccatis suis assidue flebant. Ex quibus mulier illa peccatrix una fuit, quae pedes ejus lacrymis rigavit (Luc. vii). Vox Ecclesiae:

« A facie irae indignationis tuae, quia elevans allisti me. Dies mei sicut umbra declinaverunt. » Me, inquit, de limo terrae fecisti (Gen. ii), et in angelorum elevans dignitatem, quasi Dominum constitueras, sed praecipuum transgrediendo, tuae indignationis iram incurrens (Gen. iii), in terrenam illius sum debilitatem. Sic ergo a facie irae indignationis tuae, « dies mei sicut umbra declinaverunt, » id est, summa cum festinatione, immortalitate amissa evanuerunt. « Et ego sicut fenum arui. » Vere fenum est populus, « siccatum est fenum, et cecidit flos (Isa. xl), » amisimus florem, redigimur in pulverem. « Tu autem, Domine, in aeternum permanes, et memoriale tuum in generationem, et generationem. Tu exurgens, » sicut promisisti, « misereberis Sion, » quia pellicani sumpta similitudine, proprio nos sanguine vivificabit (Hebr. ix). « Quia tempus miserendi ejus, quia venit tempus. » Venit, inquit, nostrae redemptionis, tuaeque incarnationis tempus.

« Quoniam placuerunt servis tuis lapides ejus: » Lapidis vivi volvuntur super terram; hi autem sunt, de quibus dicitur: « Tempus lapides colligendi, tempus spargendi (Eccl. iii). » Prius enim Dominus apostolos collegit (Luc. vi), postea vero ad praedicandum divisit (Marc. xvi). Placeant nobis lapides isti, eorumque soliditatem imitemur. « Ex terrae ejus miserabuntur, » terrae namque suae illic miseretur, qui carni suae aeternum praeparat habitaculum. « Et timebunt gentes nomen tuum, Domine. » Quod non in vanum jurare audebunt. « Et omnes reges terrae gloriam tuam, » id est, Filium tuum. « Quia aedificavit Dominus Sion, et videbitur in gloria sua. » Quoniam, sicut ait Apostolus, « cum Christus apparuerit vita nostra, tunc et nos apparebimus cum ipso in gloria (Col. iii). » — « Respexit in orationem humilium, et non sprevit preces eorum. » Hujus autem expositio in superficie est. Vox Prophetæ:

« Scribantur haec in generatione altera. » In futura scilicet, quam sua Dominus incarnatione respiciet, et visitabit. « Et populus qui creabitur, » aqua baptismatis et Spiritu sancto, « laudabit Dominum. Quia respexit de excelso sancto suo, Dominus de caelo in terram prospexit, » ut ejus sua visitatione miseretur. « Ut audiret gemitus compeditorum. » Patriarchae namque, et prophetae in inferno compediti tenebantur, quorum gemitus sunt exauditi. Erant et illi compediti qui vitiorum catenis ligati diabolum sequebantur. « Ut solveret filios interemptorum. » Non ergo solummodo patres no-

stri, qui interempti et mortui sunt, compediti erant, sed nos quoque ipsorum victi eramus. Quis enim solvitur nisi ligatus? victi ergo eramus siquidem a Domino soluti sumus (*Psal. cxxiii*). « Ut annuntient in Sion nomen Domini, et laudem ejus in Jerusalem. » Ad hoc, inquit, ex diabolicis laqueis soluti sumus, ut laudem Domini in Ecclesia decantemus.

« In conveniendo populos in unum, » id est, dum in unius fidei unitatem omnes gentes congregabuntur. « Et reges, ut serviant Domino. Respondit ei in via virtutis suæ, » id est in opere prædicationis quæ, secundum Apostolum, Dei virtus appellatur (*Rom. 1*). « Paucitatem dierum meorum nuntia mihi. » Cui respondit: Jerusalem. Nam cum appropinquaret Dominus Jerusalem, quasi dierum paucitatem ab eo interrogaret, sic flendo respondit: « Quia si cognovisses, et tu, quoniam venient dies in te, et circumdabunt te inimici tui vallo etc. » (*Luc. xix*). Sic ergo suorum dierum paucitatem ei prænuntiant. Apostropha:

« Ne revoces me in dimidio dierum meorum. » Sed permitte me, non tantum mediare, verum etiam in tuo servitio continuare. Sive, ne revoces me de hac vita, præoccupatum aliquo judicio, ante terminum prædestinatum. Quod quidem pertimescens ait: « Ego dixi in dimidio dierum meorum, vadam ad portas inferi (*Isa. xxxviii*). — In generationem, et generationem anni tui. » Tui, inquit, sunt anni, dies, et tempora, et menses, cunctaque tuæ voluntati obsequuntur. « Initio tu, Domine, terram sustulisti, et opera manuum tuarum sunt cæli. » Hoc autem secundum litteram verum est. Quod et super Ecclesia et apostolis intelligi potest. « Ipsi peribunt, » quoniam in melius mutabuntur, « tu autem permanebis, » qui mutari non potes. « Et omnes ut vestimentum veterascent, » carne dissoluta. « Et sicut opertorium mutabis eos, » ut a vitiorum sorde mundati, pulchriores fiant. « Et mutabuntur, » ad æternitatem. « Tu autem idem ipse es, » penitus incommutabilis. « Et anni tui non deficient. Filii servorum tuorum habitabunt, » Ecclesiam, jam cælis quodammodo commutatis. « Et semen eorum in sæcula dirigetur, » nunquam enim sanctorum opera depravantur.

EXPOSITIO PSALMI CII.

« Benedic, anima mea, Domino, et omnia quæ intra me sunt, nomini sancto ejus. » Vox Ecclesiæ: Non enim labiis tantum, verum etiam anima et corde, mente et intellectu, cunctisque viribus Dominum benedicere, et laudare debemus. « Benedic, anima mea Domino, et noli oblivisci omnes retributiones ejus. » Quis enim Dei beneficia numerare potest? Solem namque et lunam, ignem et aquam, et cæteras creaturas in obsequium nostrum creavit. Hæc tamen nihil sunt, si futuris bonis comparentur. « Qui propitiatur omnibus iniquitatibus tuis. » Expositio: « Qui sanat omnes infirmitates tuas, » quibus vel corpus, vel anima debilitatur. « Qui

redimit de interitu vitæ tuam, » quam diabolus comprimebat. « Qui coronat te in misericordia, » dans prius misericordiæ fortitudinem, ut demum tribuat et coronam. « Qui replet in bonis desiderium tuum, » pravis cogitationibus evacuatum.

« Renovabitur, ut aquilæ, juvenus tua. » Aquila namque ad senectutem deveniens, a solis caloribus plumis amissis, in frontem aliquem dilapsa, in juventutem reparatur. Sic autem et sancta Ecclesia, solis justitiæ accensa caloribus, in fonte baptismatis submersa, veterem hominem exuta, novi induit juventutem. Renovabitur autem, et in judicio, primitiva resumpta imagine.

« Faciens misericordias Dominus, et iudicium omnibus injuriam patientibus: notas fecit vias suas Moysi, et filii Israel voluntates suas. » Misericordia quidem fecit, quod mundum redemit (*Gal. iii*); iudicium autem fecit, quia innocentes vindicabit. Unde Apostolus. « Mibi, inquit, vindictam, et ego retribuam, dicit Dominus (*Rom. xii*). » Ejus vias cognovit Moyses, id est apostoli, qui aquatici piscatores et baptizatores fuerunt. Filii autem Israel ejus voluntates cognoscunt, hoc est viri sancti, qui eum mentis oculis contemplantur. « Non in perpetuum irascetur? Quoniam miserator, et misericors est patiens et multum misericors. Neque in æternum comminabitur, » quoniam sicut scriptum est: « cum pateretur, non comminabatur (*I Petr. ii*). — Non secundum peccata nostra fecit nobis. » Cum enim digni essemus morte, pro nobis subiit mortem. « Neque secundum iniquitates nostras retribuit nobis, » ad meliora conversi fuimus.

« Quoniam secundum altitudinem cæli a terra corroboravit misericordiam suam super timentes se. » A Deo namque confirmata est in sanctis misericordia Dei, ut super cælos delati, angelis associantur. « Quantum distat ortus ab occidente, longe fecit a nobis iniquitates nostras, » ut enim mortuus a vivo, sic justus differt ab iniquo. « Quomodo miseretur pater filiorum misertus est Dominus timentibus se, » verberibus castigando, non telis mortificando. « Quoniam ipse cognovit figmentum nostrum, » quod signi, vasis recta comparatur. Cognovit quidem, quoniam servi formam recepit (*Phil. ii*). « Recordatus est, quoniam pulvis sumus, » quem nisi suæ misericordiæ aquis irrigasset, a quolibet ventorum flamine projiceretur. Homo sicut fenum, qui facile privatur floribus: « Dies ejus tanquam flos agri, sic efflorescit, » non longo temporis spatio. « Quoniam spiritus pertransibit in illo, et non subsistet, non cognoscat amplius locum suum, » simul enim cum spiritu, et vigor amittitur et possessio. « Misericordia autem Domini ab æterno; et usque in æternum, super timentes eum, et justitia in filios filiorum in his qui servant testamentum ejus. » Filiorum quippe Dei filii sunt quicunque apostolos imitantur. Unde Apostolus ait: « Filioi mei, quos iterum parturio, donec Christus formetur in vobis (*Gal. iv*). » — « Et memores sint mandato-

rum ipsius, » non ad legendum, sed ad faciendum, A quoniam, ut Apostolus ait : « Non auditores legis justificabuntur apud Deum, sed factores (Rom. 11). »

« Dominus in cœlo paravit sedem suam. » Quia resurgens a mortuis cœlos ascendit (Marc. xvi). Sive in cœlo, hoc est in apostolis, quoniam « anima iusti, sedes est sapientiæ (GREG. hom. 33). » — « Et Regnum ipsius omnibus dominabitur. » Principes namque regni ipsius, quod est Ecclesia, apostoli sunt, qui cæteras gentes iudicabunt. « Benedicite Dominum, omnes angeli ejus, » doctores, qui eum annuntiat. « Potentes virtute, » quia nos confirmant, « Facientes verbum illius ad audiendam vocem sermonum, » qui ad hoc prædicatis, ut ipsius præcepta custodiantur.

« Benedicite Dominum, omnes virtutes ejus, » B angelorum et hominum. « Ministri ejus qui faciis voluntatem ejus. » Hic autem iniquorum benedictio refutat. « Benedicite Domino omnia opera ejus. » Non quid lapides, et ligna Dominum benedicere possunt? possunt utique. Lapidem namque benedicunt Dominum, quando nos in hac creatura benedicimus Dominum. « In omni loco dominationis ejus, » immensus est Dominus (Psal. cxii), immensa ergo sit laus, et benedictio. « Benedic, » et tu « anima mea Domino, » ut et ipse te æterna benedictione remuneret.

EXPOSITIO PSALMI CIII.

« Benedic, anima mea, Domino. Domine, Deus meus, magnificatus es vehementer. » Vox Prophetæ : Quoniam quidem vehementer magnificatus est Dominus, vehementer laudetur ab omnibus.

« Confessionem, et decorem induisti. » Qui enim Judæorum vituperatione carnisque infirmitate quondam circumdatus fuit (Matth. xxvii), nunc angelorum et hominum laude stipatur, æternoque decore et claritate illucescit. « Amictus lumine, sicut vestimento. » Cum enim sicut sol in regno Dei sancti refulgeant (Matth. xiii), quis ipsius Salvatoris claritatem verbis aperiat?

« Extendens cœlum sicut pellem. » Facile namque, et sine omni difficultate, altam cœli rotunditatem ipse extendit, atque peregit. Ejus enim dicere, facere est. « Qui tegis aquas superiora ejus. » Unde scriptum est : « Et divisit aquas quæ erant super firmamentum ab his quæ erant sub firmamento (Gen. 1). » Hoc autem, si mystice intelligatur, cœli apostolos figurabant, qui, quoniam novi utres erant, ad novum vinum capiendum in tantum extenti sunt ut totius vineæ vindemiam ipsi reciperent (Marc. xvi). Quidquid enim novæ et veteris legis habemus, eis propinantibus, potavimus. Per horum superiora prophetas signavit, qui, altiori tempore nati fuerant. Illi autem tanta aquarum tegebantur profunditate ut nullus super eos navigare posset, sed quia Petrus, sicut piscator (Matth. iv) aquarum omnium peritus fuerat, transfretandi nobis iter aperuit. « Qui ponis nubem ascensum tuum. » Sicut scriptum est : « Et cum hoc dixisset, videntibus illis elevatus est, et

nubes suscepit eum ab oculis eorum (Act. 1). » — « Qui ambulassuper pennas ventorum, » nullus enim ventorum ibi unquam ascendit, ubi Christus delatus est.

« Qui facis angelos tuos spiritus. » Quando enim ad Mariam Gabrielem misit, de spiritu quidem angelum fecit. « Et ministros tuos ignem urentem. » Ministri quippe Dei, non solum angeli, verum etiam omnes doctores dici possunt. Qui ideo ignis vocantur, quoniam alios illuminant. « Qui fundasti terram super stabilitatem suam. » Stabilitas quidem, et fundamentum Ecclesiæ Christus est (Psal. lxxxvi), super quem fundata, non inclinabitur in sæculum sæculi, sed semper ad altiora virtutum conscendet.

« Abyssus sicut vestimentum amictus ejus. » Quid per abyssum nisi Novi Veterisque Testamenti intelligentia? Tali autem veste Ecclesia circumdata, in nullum latus cadere potest; hæc enim lorica nullis adversariorum telis perforari valet (Matth. xvi). « Super montes stabunt aquæ. » Quid per montes, nisi doctores; quid vero per aquas, nisi peccatores intelligimus? Stabant igitur supra montes aquæ, quando iniquorum turbulenta commotio, diabolico turbine exagitata in sanctos insurgebat; illi autem utriusque abyssi scuto muniti, clara tuba personantes, omnes æquoris minas mitigabant. Hoc est quod sequitur :

« Ab increpatione tua fugient. » Dicebant enim : « Pœnitentiam agite (Matth. iii). » Itaque : « Nisi pœnitentiam egeritis, moriemini (Luc. xiii). » Et rursum : « Jam securis ad radicem arboris posita est (Matth. iii). » Ab hac autem increpatione fugiebant aquæ, quando vana deorum religione omissa sese Domino gentes subiciebant. « A voce tonitru tui formidabunt. » Vox autem tonitru apostolorum est prædicatio, quæ simul cum sono fulgorem humanis pectoribus inferens et timorem, ipsum diabolum gladio spiritus interficiebat.

« Ascendunt montes. » Decrescentibus aquis. Creditibus namque turbis, crescebant Ecclesiæ. « Et descendunt campi, » quoniam vanis sæculi dignitatibus derelictis, sub Christo jugo populi humiliantur. « In locum quem fundasti eis. Terminum posuisti quem non transgredientur. » Qui enim furatur terminum illum transgreditur, quo dictum est : « Non furtum feceris (Exod. xx). » Unde et transgressores dicuntur. Est autem, alius terminus quem nullo modo transgredi licet, unitatis videlicet trinitatisque fides. Hoc autem etiam de uniuscujusque oblitu intelligi potest. « Neque convertentur operire terram, » ut corruptibilis carnis sequantur voluptates, sed solas nuptiales vestes sibi parabant.

« Qui emittis fontes in convallibus, » baptismum, et doctores in Ecclesiis. « Inter medium montium pertransibunt aquæ. » Per melium Ecclesiarum, quatuor Evangeliorum flumina discurrunt. « Potabunt omnes bestię agri, » quippe Dei non omnes bestię sumus. Ad hanc ergo aquam curramus, quæ sine pretio cunctis tribuitur. « Expectabunt onagri

« Qui corripit gentes, non arguet, qui docet hominem scientiam? » Qui sanctos, inquit, corripit, docet et emendat, vos de iniquitate arguere non valebit? Hoc ergo homines jam cogitare desinant. « Dominus enim scit cogitationes hominum, quoniam vanæ sunt. » Hoc autem, utrum verum sit, non extra me exemplum quæsierim, multa enim cogitavi quæ aliter evenerunt. Conversio personæ :

« Beatus homo quem tu erudieris, Domine, et de lege tua docueris eum. » Miseri enim sunt qui seipsum docent suarumque cogitationum vanitatibus credunt. Qui vero tali magistro eruditur legisque uberibus nutritur, summa beatitudine beatur. « Ut mitiges ei a diebus malis, donec fodiatur peccatori fovea. » Qui enim in hoc sæculo corripitur et docetur, neque sæculi sapientia decipitur, mitissimumque sibi is Dominum inveniet, quando mali dies iniquos exurent. Donec fodiatur peccatori fovea, donec enim fovea, et debita pœna paratur peccatori, legis institutis omnibus sancti erudiuntur.

« Quia non repellet Dominus plebem suam. » Mitis, inquit, erit in diebus malis, populum suum a se non repellet, et hæreditatem suam non derelinquet. Quoadusque justitia convertatur in iudicium, et qui juxta illam omnes, qui recto sunt corde. Quis consurgat mihi adversus malignantes? » Tu solus, qui optimus es auxiliator. Probatum est ergo, quoniam hæreditatem suam non derelinquet. « Aut quis stabit mecum adversus operantes iniquitatem? » tu quidem stabis, si quidem adjuvabis; stare enim adjuvantis est (Greg., hom., 29). Unde et sequitur:

« Nisi quia Dominus adjuvit me, paulo minus habitasset in inferno anima mea. » Sed, eo adjuvante, sicut ipse resurrexit (Math. xxviii), et ego quoque resurgam. « Si dicebam motus est pes meus. » et malorum impetu a pristina firmitate casurus sum, succurre cadenti, retine labentem. « Misericordia tua, Domine, adjuvabat me. Secundum multitudinem dolorum meorum in corde meo, consolationes tuæ lætificaverunt animam meam. » Quis igitur in hoc sæculo multos dolores multasque tribulationes non desideret, siquidem, secundum dolorum numerum, consolationum multitudinem recepturus est?

« Nunquid adhæret tibi sedes iniquitatis. » Sicut enim in sanctis æquitatis, ita in peccatoribus sedes est iniquitatis. Hi autem Domino non adhærebunt, quoniam soli recto corde stabunt juxta illud: « Qui fingit laborem in præcepto. » — « Qui vult, inquit Dominus, ventre post me, abneget semetipsum, et tollat crucem suam et sequatur me (Luc. ix). » Habemus ergo præceptum, consideremus et laborem. Quid est sequi Dominum, nisi ipsius opera imitari? Hoc autem non sine labore fit. Denique seipsum abnegare, crucem portare, magnus labor est. Seipsum namque abnegabat Paulus, cum diceret: « Mortuus sum mundo (Rom. vii), » id est non sum qui fui, non sum Saulus, sed Paulus. Crucem autem

portat qui et carnem mortificat et pro Christi nomine mori non dubitat.

« Captabunt in animam justis, et sanguinem innocentem condemnabunt. » Hæc, inquit, sedes iniquitatis, semper contra justorum animas facere desiderant, et sanguinem innocentem morti condemnant. « Sed factus est mihi, » inquit justus, « Dominus in refugium, et Deus meus in auxilium spei meæ. Et reddet illis iniquitatem ipsorum, » id est meritum iniquitatis. « Et in malitia eorum disperdet illos Dominus Deus noster. »

EXPOSITIO PSALMI XCIV.

« Venite, exultemus Domino. » Vox Ecclesiæ: Fugite, gentes, idolorum culturam, relinquit opera mundi, discedite ab iniquitate, festinate ad vitam. Quid statis? Venite exultemus Domino, « jubilemus Deo salutari nostro, » hunc humiliter adoremus, qui mundum sua morte redemit (Gal. iii).

« Præoccupemus faciem ejus in confessione, » ne imparati inveniamur. Quæramus eum intuitu mentis, quem « facie ad faciem » visuri sumus (I Cor. xiii), ut cum venerit ad iudicandum, non quasi ignoti ei occurramus. « Et in psalmis, » hymnis, laudibus et canticis spiritualibus, « jubilemus ei. Quoniam » hic est « Deus » noster, « magnus Dominus, » in universa terra. « Et Rex magnus super omnes deos. » Relinquantur ergo cæteri dii, et iste, qui solus ubique est, et sua magnitudine omnia continet, ab omnibus veneretur. « Quia in manu ejus sunt omnes fines terræ. » In manu namque, et potestate ipsius omnia regna mundi concluduntur. « Et altitudines montium ipsius sunt. » Apostolorum namque virtutes, altaque eorum Scripturarum omnium intelligentia, illius est qui fons vivus recte vocatur. « Quoniam ipsius est mare, et ipse fecit illud, et siccam manus ejus formaverunt, » nihil enim est quod ipse non fecit. « Venite » ergo « adremus et procidamus, et ploremus ante Dominum qui fecit nos, quia ipse est Dominus Deus noster: » « Beati qui nunc stetit quia ridebitis (Luc. vi): » « Et nos populus pascuæ ejus, » quoniam in loco pascuæ, et inter divitias Scripturarum collocati sumus. « Et oves manus ejus, » quas una eademque manu et fecit, et redemit cujus ejus? qui dicit: « Hodie si vocem ejus. » Cujus oves estis, illum « audieritis, nolite obliturare corda vestra, » sed cognoscite vocem pastoris. « Sicut in irritatione secundum diem tentationis in deserto, ubi tentaverunt me patres vestri, probaverunt, et viderunt opera mea. »

« Quadraginta annis offensus fui generationi illi, et dixi semper hi errant corde, et isti non cognoverunt vias meas, quibus juravi in ira mea: Si introibunt in requiem meam. » Hoc autem exponit Apostolus in Epistola ad Hebræos, et eorum cadavera in deserto prostrata dixit (Hebr. iii), et quia terram promissionis intrare nequiverunt. Aperiamus

igitur aures nostras, ut vocem ejus, quos quotidie in Ecclesia admonet, intelligamus. Neque tentemus eum, ne nobis quandoque iratus, a terra viventium nos repellat.

EXPOSITIO PSALMI XCV.

« Cantate Domino canticum novum. » Vox Prophetæ: Novus homo venit in mundum, novam legem dedit mundo (GREG. P. hom. 32). Hanc ergo novam legem, hoc novum canticum cantate, prædicare, et ad ipsius laudem cunctis gentibus nuntiate. « Cantate Domino, omnis terra, » Judæi et gentiles, justi et peccatores. « Cantate Domino, et benedicite nomini ejus. » Nomen ejus Verbum est (Joan. 1), sermo ejus Christus est. Hunc autem omni tempore nos benedicere, et laudare debemus, hic est enim de quo dicitur: « Ecce nomen Domini venit de longinquo (Isa. xxx). » — « Annuntiate de die in diem salutem ejus, » de die in diem, per singulos dies, de virtute in virtutem, de Novo in Vetus, de Veteri in Novum Testamentum transeuntem, nuntiemus salutem ejus. Illis enim duobus pedibus prædicatio incedere debet, et hac gemina luce subditorum corda illuminare. « Annuntiate inter gentes gloriam ejus. » Illam, inquit, gloriam gentibus nuntiate, quam Judæi recipere noluerunt. « In omnibus populis mirabilia ejus. » Nativitatem videlicet inenarrabilem, resurrectionem et ascensionem, dicentes: « Quoniam magnus Dominus, » siquidem omnium Dominus. « Et laudabilis nimis, » in cunctis quæ fecit. « Terribilis est super omnes deos, » quoniam ejus injussu nihil facere possunt. Sunt enim « omnes diligentium dæmonia; Dominus autem cælos fecit. »

« Confessio et pulchritudo in conspectu ejus. » Si quis, inquit, cum Domino habitare desiderat, confiteatur peccata sua, cunctisque criminibus mundet corpus et animam suam. Est enim sola confessio et pulchritudo in conspectu ejus. « Sanctimonia, et magnificentia in sanctificatione ejus. » Qui enim ab eo sanctificatur, et castitate præcipuus et virtute magnificus invenitur.

Afferte Domino patriæ gentium. » Quasi diceret: « Afferte Domino gloriam et honorem, afferte Domino gloriam nomini ejus, » qui a Christo Christiani vocamini. « Tollite hostias, et introite in atria ejus. » Non enim sine hostiis plenisque lapidibus in atria Domini intrare possumus. Sed quæ sunt ista atria? In domo Domini, inquit Dominus, Patris mei mansiones multæ sunt (Joan. xiv). In multas autem mansiones multis hostiis intratur; alii enim hostia pietatis, alii hostia humilitatis, alii oblatione largitatis, alii vero sacrificio charitatis, has pretiosas domus ingrediuntur. Sed, sicut hostiæ, ita et domus diversæ sunt; alia est enim claritas solis, alia lunæ. « Adorate Dominum in atrio sancto ejus. » Interim, inquit, in Ecclesia Dominum adorate, donec ad eum venientes, manipulos in manibus ei offeratis. « Commoveatur a facie ejus universa terra. » Vos enim, ac si dicat: Dei facies,

A imago et similitudo estis, tollite ergo a vobis, si quid terrenæ corruptionis habetis, ut toti cælici et spirituales efficiamini. « Et dicite in gentibus: Quia Dominus regnavit, » hujusmodi principe devicto, infernoque exspoliato (Ephes. iv).

« Etenim correxit orbem terræ. » Quem, inquit, diabolus tortuosum et pravum mortis fecerat blandimentis, hunc iste magistrali severitate correxit. « Qui non commovebitur, » nec ab ipsius fide amplius separabitur. « Judicabit populos in æquitate, » qui orbem correxit, idem ipse populos judicabit. « Lætentur cæli, et exsultet terra. » Lætentur apostoli, lætetur et Ecclesia. « Commoveatur mare, et plenitudo ejus, » ut nullus in eo pisciculus inveniat, qui in tanto gurgite baptizatus Domino suo lætus non occurrat. « Gaudebunt campi, et omnia quæ in eis sunt; » gaudebunt animæ, et corpora sanctorum, a quibus spinis et tribulis eradicatis, ipsa quidem uberi messe florumque pulchritudine decorabuntur. « Tunc exsultabunt omnia ligna silvarum, » quæ quando fructum bonum reddiderint, non excisa in ignem mittentur sed in cælestis Jerusalem parietibus ædificabuntur. « Omnis enim arbor quæ non facit fructum bonum excidetur et in ignem mittetur (Matth. iii). » — « A facie Domini, » in præsentia Salvatoris. « Quia venit, » tempus redimere. Et « quoniam venit, » secundo « judicare terram. » Sed quomodo judicabit?

Judicabit orbem terræ in æquitate, et populos in veritate sua, » superbos humiliando, et humiles exaltando.

EXPOSITIO PSALMI XCVI.

« Dominus regnavit, exsultet terra. » Vox Prophetæ: Exsultet jam terra, lætetur humanitas, in qua non peccatum, sed Dominus regnat. « Lætentur insulæ multæ. » Multæ sunt insulæ, multæ sunt Ecclesiæ quæ in hujus sæculi mari sunt dispersitæ. Lætentur ergo, quoniam, etsi loco dividantur, sub unius tamen Imperatoris regimine colliguntur. « Nubes, et caligo in circuitu ejus. » Nubes enim, quæ Christum circumdedit, sive caro in qua latebat, sive apostoli sapientiæ aqua pleni, sive et nubes illa quæ ab eorum oculis eum suscepit (Act. 1), intelligi possunt. Uterum quoque tuum, beata Virgo, solius Dei gratia madefactum, hanc nubem vocaverim. Tu enim es illa nubes levis, super quam Dominus venit in Ægyptum (Luc. 11). Et caligo in circuitu ejus, Dominus est in caligine (Exod. xxiv), « lux in tenebris lucet (Joan. 1); » et Salvator noster in Judæa prædicat (Matth. xix), sed tenebræ eam non comprehenderunt (Joan. 1), nec Dominum suum Judæi cognoverunt. « Justitia, et judicium, correctio sedis ejus. » Qui enim justitiam sequitur et seipsum judicat, hic sedem Dei corrigit. « Ignis ante ipsum præcedet. » Qui, inquit, in primo adventu in nube venit atque caligine, in secundo quidem in igne venit et luce manifesta. Hic autem ignis et malos comburet et bonos illuminabit. Hoc est quod se-

quitur : « Et inflammabit in circuitu inimicos A
ejus.

« Illuxerunt fulgura ejus orbi terræ. » Ipsa quoque temporum permutatio insinuat quod nunc de primo, nunc de secundo adventu loquatur. Quia, inquit, tunc in igne veniet, olim fulgura multa præmisit. Fulgura quippe in terrarum orbe lucebant, quando apostolorum miracula ubique declarabantur. Hoc « vidit terra, et commota est; » alii namque ad fidem, alii contra sanctos commoti sunt.

« Montes, sicut cera, fluxerunt a facie Domini. » Divites, superbi et elati qui prius duri et lapidei erant, apostolica prædicatione emolliti, evangelica verba in suis pectoribus divino stylo scripta receperant. « A facie Domini omnis terra, » hoc, inquit, facies et cognitio Domini omni terræ fecit, ut mar- B
mor in ceram converteretur. « Annuntiaverunt cœli justitiam ejus. » — « Cœli enarrant gloriam Dei (Psal. xviii). » Apostoli prædicant Christum (Act. ii).

« Et viderunt omnes populi gloriam ejus, » intel-lexerunt jam venisse, qui et mundum salvavit, et gloriam daturus est. « Confundantur ergo omnes qui adorant sculptilia, et qui gloriantur in simulacris suis. » Vos autem « adorare eum omnes angeli ejus » omnes Evangelii prædicatores, quem, vobis prædicantibus, audiverunt. Et in quo « lætata est Sion, » id est sancta Ecclesia. « Et exultaverunt filiæ Judæ. » Et Sion, inquit, lætata est, et filia Judæ, id est confessorum animæ exultaverunt, « propter judicia tua, Domine, » quibus custoditis, se salvari sperant. « Quoniam tu Dominus altissimus super omnem terram, nimis exaltatus es super omnes deos. » Tu solus laude omnique veneratione es dignus, qui homines, dæmo- C
nes et angelos superexcellis.

« Qui diligitis Dominum, odite malum. » Quicumque Dei vult esse amicus, inimicorum ejus fiat inimicus. « Custodit Dominus animas servorum, suorum de manu peccatoris liberabit eos. » — « Fidelis autem, secundum Apostolum Deus est, qui non patietur vos tentari supra id quod potestis (I Cor. x). » — « Lux orta est justo, » id est Christus Dominus, ad Ecclesie salutem. « Et rectis corde lætitia, » quem diu desideratis, ecce venit. « Lætamini » ergo « justi in Domino, » non in hujus sæculi dignitatibus. « Et constemini memorie sanctificationis ejus, » eum constemini atque laudate, qui vestri D
memor vos sanctificavit.

EXPOSITIO PSALMI XCVH.

« Cantate Domino canticum novum. » Vox Prophete: Qui novum canticum cantare desiderat, sequentia legat, ut nova reperiat. « Quia fecit, » nunquid hoc novum est? Quid enim fecit Dominus quod mirabile non sit? Non est ergo novum, quia mirabilia fecit, nisi aliud apponatur. Sed vide quid sequitur : « Salvabit sibi dextera ejus. » Hoc autem novum est et ante Christi resurrectionem penitus inauditum. Quid est autem salvabit sibi dextera ejus, nisi ad sui laudem et honorem filium suum resurgere fecit? (Marc. xvi.) Confirmatio : « Et brachium

sanctum ejus. » De hoc autem brachio dicitur. Et brachium Domini cui revelatum est? « Notum fecit Dominus salutare suum. » Filius quippe Dei, qui olim omnino, ignotus erat, nunc notus, et præ omnibus notus Ecclesie factus est. Hunc enim Apostolus bene noverat qui ait : « Nihil judicavi me scire inter vos, nisi Christum Jesum, et hunc crucifixum (I Cor. ii). » — « In conspectu gentium revelavit justitiam suam. » Justitia Dei Christus dicitur, quoniam sine hac justitia nemo justificari potest. « Recordatus est misericordie suæ, et veritatis suæ, » quam promisit domui Israel. Ait enim : « In diebus illis salvabitur Juda, et Israel habitabat confidenter (Jer. xxxiii). » Memor ergo Dominus hujus veritatis promissæ, magna sua misericordia mundum, redemit. « Viderunt omnes termini terræ salutare Dei nostri, » tota præfata cautio nova jam completa est; hæc autem est quæ adhuc futura expectatur. Multi enim in primo adventu Christum viderunt, non omnes tamen, cum autem secundo ad judicandum venerit, tunc omnis oculus eum videbit (Luc. xxi). Jubilate ergo Domino, omnis terra, cantate et exsultate, et psallite. Jubilemus corde, cœntemus ore, exsulemus in Domino cunctis membris corporis; psallant manus, pedes, oculi, servientes Domino in officiis suis. « Psallite Domino in cithara, in cithara. » Duas enim citharas habent doctores, alteram in corde alteram vero in ore, quæ autem in corde consistit, ineffabili harmonia soli Domino citharizat; quæ vero in ore superbos et irascibiles, et quemlibet Sauli similem suavi Scripturarum modulatione mitissimum reddit. Et voce psalmi, psalmi namque vox, non nisi in psalterio fit, qui autem in psalterio cantat, in decem quidem legalibus præceptis Domino servit.

« In tubis ductilibus, et voce tubæ cornæ. » Ductiles tubæ de argento fiebant, quibus in unum Israeliticus populus veniebat, sed neque sine argenteis cornæ, nec absque corneis argenteæ canant; in argenteis sermonum puritas, in corneis vero virtutum roborum manifestantur. Non sit ergo in sermone mendax, nec contra hæreticos sine cornibus prædicatur : Hos veris sermonibus mitiget, illos autem duris cornibus terreat. « Jubilate in conspectu regis Domini. » Quod autem non in ore, sed in corde jubilatio fiat, in hoc loco declaratur; « homo autem in facie, Deus autem in corde videt (I Reg. xvi). » Fit ergo in solius Dei conspectu jubilatio, siquidem in corde.

« Moveatur mare et plenitudo ejus, orbis terrarum et qui habitant in eo. » Omnes, inquit, commoveantur, omnes ex se, lineis omnibus excussis, ad Dominum confugiant.

« Flumina plaudent manibus simul. » — « St quis sitit, ait Dominus, veniat, et bibat, et de ventre ejus fluent aquæ vite (Joan. vii). » Sancti sunt ergo flumina, quando quidem ex eorum ventre aquæ decurrunt. Manibus autem plaudere, est in Domino lætari. Mos enim erat antiquorum ut præ lætitia manibus plauderent. Vel etiam, bonis operibus sine intermis-

sione opera bona conjungerent. « Montes exsultabunt in conspectu Domini, quoniam venit judicare terram. » Tunc enim gaudebunt sancti, tunc exsultabunt montes, quando : Cadite super nos, eis dicitur (*Luc. xxiii*). Super quos enim isti montes ceciderint, hi a ventura ira inveniri non poterunt. « Judicabit orbem terræ in justitia. »

EXPOSITIO PSALMI XCVIII.

« Dominus regnavit. » Vox Prophetæ vel Ecclesiæ : Dixi semel, dixi iterum, dico tertio : Dominus regnavit, ut « in medio ducum vel trium testium stet omne verbum (*Deut. xvii*). » Vos autem increduli Judæi, hoc negatis quod vester Propheta constanter affirmat.

« Irascantur populi. » Irascantur Judæi, confundantur dolore, quoniam, velint, nolint, Dominus regnavit : irascantur et Christiani qui cum occidebant, cui quondam serviebant, receptoque alio rege jam in se peccatum regnare non patientur. Sed quo Dominus regnavit? Sequitur : « Qui sedet super cherubim, » Cherubin *scientiæ plenitudo* interpretatur. Sedet igitur Dominus non solum in angelis, qui hoc nomine nuncupantur, verum etiam in sanctis sapientiæ, et scientiæ spiritu repletis. « Moveatur terra, » Id est irascantur populi. Hic autem « Dominus est in Sion, magnus, » quoniam per singulos dies in sancta Ecclesia laudatur, et magnificatur. « Et excelsus super omnes populos, » quem semper suam Judæi in sepulcro dormire putabant (*Math. xxvii*). Apostrophe :

« Confiteantur nomini tuo magno, quoniam terribile et sanctum est. » Nomen Domini semper laudatur, eique occulta et manifesta confiteantur, quoniam et malis est terribile, et justis sanctum et delectabile. « Et honor regis judicium diligit. » Quicumque Regem regum vult honorare, seipsum prius dijudicet, et furtum, adulterium, perjurium et homicidium, ceterosque sui corporis malefactores occidat mortique condemnet, sic autem in sui pectoris sedem cum honore et pace venientem suscipiet hospitem.

« Tu parasti directiones judicium. » Quandoquidem omnia judicia Dei directione et æquitate præparantur, dirigantur et judicia nostra. Non enim recte ille dijudicat qui superbiam vivificans in se occidit humilitatem. « Et justitiam in Jacob tu fecisti. » Cum enim judicat Jacob supplantat (*Gen. xxvii*), justitiam operatur. Hanc tamen justitiam facit Dominus, quando supplantationis astutiam præstat. **Conversio personæ :**

« Exaltate Dominum Deum nostrum. » Ut qui naturaliter est magnus in vestris cordibus excelsus quoque habeatur. « Et adorare scabellum pedum ejus quoniam sanctum est. » Quid per scabellum, nisi corpus Dominicum intelligamus? In hoc autem, quasi scabello, sedet divinitas. Hoc autem omnes adorabunt, sicut ipse ait : « Vivo ego dicit Dominus, quoniam mihi curvabitur omne genu (*Isa. xlv*). » Potest autem et de cruce intelligi, in qua Sal-

vator hanc vitam finivit (*Math. xxvii*). « Moyses et Aaron in sacerdotibus ejus : et Samuel inter eos, qui invocant nomen ejus. » Illum, inquit, quem nos in scabello residentem adoramus, Moyses, Aaron, Samuel omnesque prophetæ prophetarunt et adoraverunt. « Invocabant Dominum, » ipsum quidem quasi Dominum invocabant. « Ipse autem exaudiebat eos. Et in columna nobis loquebatur ad eos. » In nube quidem atque caligine loquebatur eis, quia, in carne venturus, latibulum suum tenebras facturus erat. « Custodiebant testimonia ejus, et præceptum quod dedit illis. » Hoc autem ad vestram confusionem, Judæi, dicitur, qui ei, quem patres vestri adoraverunt (*Joan. iv*) insultantes dicebatis : « Tu de teipso testimonium dicis. Testimonium tuum non est verum (*Joan. viii*). » Quare ergo Moyses, et Aaron ejus testimonium custodierunt? « Domine, Deus noster, tu exaudiebas eos. » Tu, inquit, qui nunc homo factus scabellum diceres eos quondam exaudiebas. « Deus, tu propitius fuisti eis, » in omnibus quæ cum fide et dilectione postulabant. « Et ulciscens in omnes adinventiones eorum, » sicut in vitulum quem in deserto coluerunt. « Exaltate Dominum Deum nostrum. » O quanta unius verbi lætitia, qui omnium Deus et Dominus est, vester Deus et Dominus principaliter appellatur!

« Et adorare in monte sancto ejus, » id est, in Ecclesia, vel in cordibus vestris, quæ a terrena vanitate sublimata, non immerito montis vocabulum acquirunt. Et dicite : « Quoniam sanctus Dominus Deus noster. »

EXPOSITIO PSALMI XCIX.

« Jubilate Deo, omnis terra. » Vox doctorum : Jubilate Deo omnis terra. Hoc autem et Paulus dicebat : « Gaudete in Domino semper, iterum dico gaudete (*Phil. iv*). — « Servite Domino in lætitia. » Serviebant namque Judæi non in lætitia, sed ex necessitate ; nisi enim servirent, legis maledictionibus subjacerent, nos autem non timore, sed benedictionis amore serviamus. « Intrate in conspectu ejus in exultatione, » semper enim in conspectu Dei sumus, quando digna visionis ipsius opera facimus. Qui enim eleemosynam facit, qui orat, quique aliis prædicat, ante Dei conspectum existit ; hæc autem, nisi in exultatione flant, ingrata esse videntur. « Scitote quoniam ipse est Deus, » non sol, non luna, non cælum vel terra, non alia quælibet creatura Deus est, sed ille est Deus qui omnia fecit (*Joan. i*). « Ipse » enim « fecit nos, et non ipsi nos. »

« Populus ejus et oves pascuæ ejus. » Ipsius enim oves sunt, quicumque ejus vocem audiunt (*Joan. x*). « Introite portas ejus in confessione, » ut enim hoc breviter dicam, illum ipsius et meam portam vocabo, qui me aqua baptismatis lavit. Hanc autem ego quidem intrare non potui, donec Dominum confessus diabolo abrenuntiavi. « Atria ejus in hymnis. » Et ut hoc totum in meo exemplo exponam, supra dictam, Dei gratia, ego portam ingressus, jam

in ejus atris, hymnos qualescunque depromo. A rapax, cum hujusmodi nec cibum sumere (I Cor. v.) Divina responsio : « Oculi mei ad fideles terræ, ut sedeant mecum. » Non te, inquit Dominus, hoc fecisse poeniteat. Vidi opera tua, cognovi fidem tuam, veniam ad te, et cum cæteris fidelibus in cœlestem sedem te collocabo. « Ambulans in via immaculata, » quod te fecisse confessus es, « hic, » et non alius, « mihi ministrabat. Non habitavit in medio domus meæ, » id est in cœlesti Jerusalem, « qui facit superbiam, » et destruit humilitatem. « Qui loquitur iniqua non direxit in conspectu oculorum meorum, » ut sit dignus meam faciem ferre.

« In æternum misericordia ejus, et usque in generationem et generationem veritas ejus. » Æterna misericordia, æterna est et veritas, semper enim erunt sancti, qui misericordia salvi sunt, semper erunt et peccatores, qui veritate damnantur.

EXPOSITIO PSALMI C.

« Misericordiam et iudicium cantabo tibi, Domine. » Vox perfectorum. Tibi Deus et redemptionis misericordiam, et veritatis cantabo iudicium. Misericors est, nullus desperet; verus est, nemo superbiat. « Psallam et intelligam, » multi enim psallunt, qui non intelligunt, sed aliud in lingua dicunt, aliud in corde cogitant. Lingua psalmos cantat, mens autem denariorum numerum computat. « In via immaculata, » psallam, inquit, sic tamen ut intelligam, ambulans in via immaculata. Multæ sunt sanctorum viæ, omnes quidem immaculatæ. « Quando venies ad me. » Cur venies dicit, qui cum eo semper est? Venies igitur, ad secundum refertur adventum, qui tanto desiderio a sanctis exspectatur, ut semper veni, veni, dicere credantur.

« Perambulabam in innocentia cordis mei. » Quia se in via immaculata superius ipse dicebat, quæ esset illa via, hoc in loco manifestat. Perambulabam, inquit, in innocentia cordis mei, existentis « in medio domus meæ, » id est corporis mei. Hæc autem via penitus est immaculata; cordis enim innocentia, si cum ratione fuerit, totius hominis est perfectio. « Facientes prævaricationes odivi. » Neque ego, inquit, prævaricatus fui, neque prævaricatoribus consensi. « Non adhæsit mihi cor prævum. » Sed, sicut cor meum in omnibus rectum erat, ita rectis corde solummodo adhærebat. « Declinantem a me malignum non cognoscebam. » Non cognoscebam malignum, ut sibi in malitia assentirem, sed sicut ipse a viis meis, sic et ego ab ipso declinabam. « Detrahentem secreto proximo suo, hunc persequer, » spe correctionis, non consensu malignitatis.

« Superbo oculo. » In oculis namque et supercilio facile cujuslibet superbia deprehenditur. « Et insatiabili corde. » Hoc autem titulo avarus prænotatur. « Cum hoc non edebam. » Sic enim et Apostolus ait : « Si quis frater nominatur inter vos fornicator, aut avarus, aut idolis serviens, aut maledicus, aut

« In matutino interficiebam omnes peccatores terræ. » Matutinum autem diem iudicii appellavit, in quo omnes peccatores perendi sunt. Matutinum autem ideo dicitur, quia huic nostræ vitæ succedit, quæ recto vocabulo nox appellatur. Denique ille dies sanctis lucere incipiet, quem nulla noctis caligo interrompere valebit (Apoc. xxi). « Ut disperderem de civitate Domini omnes operantes iniquitatem. »

EXPOSITIO PSALMI CI.

« Domine, exaudi orationem meam. » In hoc psalmo, prius Ecclesia, deinde Christus, postmodum vero Propheta loquitur. Domine, exaudi orationem meam, « et clamor meus ad te veniat. Non avertas faciem tuam a me; in quacunque die tribulor, inclina ad me aurem tuam, in quacunque die invocavero te, velociter exaudi me. » Quanto animi affectu Dominum Ecclesia ipsa deprecetur, ipsa verborum replicatio manifestat, in qua unum idemque toties dicitur : « Quia defecerunt, sicut fumus dies mei; » præsens enim vita cito dilabitur et evanescit, præteritus namque dies, ut fumus deficiens, jam inveniri non potest. Deficiunt, ut fumus, dies sanctorum, quoniam sine lacrymis non poterunt. Summopere ergo deprecandus est Dominus, ut æternos nobis tribuat, quandoquidem, ad fumi similitudinem, tam cito nostri deficiunt. « Et ossa mea sicut crenium aruerunt. » Ecclesiæ namque ossa, apostoli dicuntur, qui in multarum tribulationum frictorio secundum carnem aruerunt. Hoc autem qui non intelligit, craticulæ Laurentii recordetur.

« Percussus sum ut fenum. » Olim, inquit, in me juvenus florebat, sed senectute veniente, flos juventutis mox excisus decidit. « Et aruit cor meum, » quoniam simul cum juventute omnes corporis vires amisi. « Quia oblitus sum comedere panem meum. » Dati, inquit, panis oblitus, interdictum manducavi, quoniam cæteris paradisi lignis omissis, solum vetitum comedi (Gen. iii); nisi enim Adam, qui corporis hujus ecclesiastici principium fuit (Gen. i) proprii panis oblitus fuisset, neque primo flore privaretur homo, neque in viribus ullis deficeret.

« A voce gemitus mei adhæsit os meum carci meæ. » Cum, inquit, dierum æternitatem, horisque pulchritudinem, et virium robur amisissem, quid nihil aliud quam dolor et gemitus remansit? Obliti

ergo panis, memor pristinaeque felicitatis, poenitere a et genere cepi, soliusque Dei misericordiam implorare. Ad hunc autem gemitum et caro spiritui, et spiritus carni adhæsit, et quæ sibi invicem prius ad versabantur, jam concordiam habere cœperunt. Et quoniam, sicut in Evangelio legitur, duo in me consenserant, omnes meas petitiones exaudivit Dominus. Vox Christi :

« Similis factus sum pellicano solitudinis. » Una, inquit, eademque culpa, et tu dierum æternitatem, Deique imaginem, et similitudinem amisisti, et ego, restaurationis causa, pellicano similis factus sum, qui nullo alio medicamine, nisi proprio sanguine, natos meos vivificavi. Præterea idololatras immundos, et peccatores in corpus meum, quod est Ecclesia, induxi. Pellicanorum duo genera esse dicuntur : alterum in aquis, alterum in solitudine. Qui vero solitudinem inhabitant, hanc naturam habere perhibentur, ut immundis animalibus, utpote ranis et lacertis, vivant, natosque suos interficiant, et per triduum dolentes seque ipsos vulnerantes, sui sanguinis aspersione, eos iterum ad vitam redocant. Hæc autem similitudo satis congrue nostro convenit Salvatore, qui nobis ob primi parentis transgressionem, immortalitatem auferens, et de paradiso ejiciens (Gen. iii) mortis nos legibus subdidit. Sed hic noster Pellicanus, natos suos revisitans, per triduum mortis dolore contristatus, (mortis autem non tantum suæ quantum nostræ) proprii sanguinis effusione vivificavit. Vide ergo quam pulchre hæc similitudo conveniat superioribus. Conquerebatur Ecclesia, omneque genus humanum, et de paradisi expulsionem, dierumque brevitate, et virium imbecillitate. Cui sic Salvator dulcissima consolatione respondet : Similis sum Pellicano; ego occidi, et vivere faciam, percussus, et ego sanabo (Deut. xxxii). Ne timeas igitur, homo, quia te iterum ad vitam reducam.

« Factus sum sicut nicticorax in domicilio. » Omnibus quidem notum est quod nicticorax sive noctua a cæteris avibus odio habeatur, quam etiam garrulitate quadam persequuntur, donec in aliquo reponatur loco : Huic autem comparatur Christus, quem usque ad crucem cum magno fremitu Judæi persecuti sunt (Joan. xviii, xix). Merito autem crux Christi, domicilium appellatur, quæ nobis in frontibus nostrique corporis imprimitur domicilio. Nec mirum, si noctuæ assimilatur, qui se etiam vermem vocavit (Psal. xxi).

« Vigilavi. » Quia die tertia resurrexi (I Cor. xv). « Et factus sum sicut passer, » agilis ad volandum. « Solitarius in tecto, » quoniam nullus mecum in carne cœlos ascendit. « Tota die exprobrabant mihi inimici mei, » Judæi videlicet, qui quasi nicticoracem eum persequuntur. « Et qui laudabant me, » manifesta adulatione. « Adversum me jurabant, » id est in ejus interitum conjurationem faciebant. Sed qua ratione ?

« Quia cinerem tanquam panem manducabam, » id est, ad pellicani similitudinem, immundos et flagi-

tiosos meo corpori associabam. Unde quidam vini potatorem, et amicum publicanorum (Matth. xi) eum esse dicebant. « Et poculum meum cum fletu miscobam, » quia et pro maiorum nece dolebat, et cum illis divinum humanumque cibum communicabat, qui pro peccatis suis assidue flebant. Ex quibus mulier illa peccatrix una fuit, quæ pedes ejus lacrymis rigavit (Luc. vii). Vox Ecclesiæ :

« A facie iræ indignationis tuæ, quia elevans alihisti me. Dies mei sicut umbra declinaverunt. » Me, inquit, de limo terræ fecisti (Gen. ii), et in angelorum elevans dignitatem, quasi Dominum constitueras, sed præceptum transgrediendo, tuæ indignationis iram incurrens (Gen. iii), in terrenam illis sum debilitatem. Sic ergo a facie iræ indignationis tuæ, « dies mei sicut umbra declinaverunt, » id est, summa cum festinatione, immortalitate amisit evanuerunt. « Et ego sicut fenum arui. » Vere fenum est populus, « siccatum est fenum, et cecidit flos (Isa. xl), » amissimus flos, redigimur in pulverem. « Tu autem, Domine, in æternum permanes, et memoriale tuum in generationem, et generationem. Tu exurgens, » sicut promisisti, « misereberis Sion, » quia pellicani sumpta similitudine, proprio nos sanguine vivificabit (Hebr. ix). « Quia tempus miserendi ejus, quia venit tempus. » Venit, inquit, nostræ redemptionis, tuæque incarnationis tempus.

« Quoniam placuerunt servis tuis lapides ejus : » Lapidem vivi voluntur super terram ; hi autem sunt, de quibus dicitur : « Tempus lapides colligendi, tempus spargendi (Eccl. iii). » Prius enim Dominus apostolos collegit (Luc. vi), postea vero ad prædicandum divisit (Marc. xvi). Placeant nobis lapides isti, eorumque soliditatem imitemur. « Ex terræ ejus miserabuntur, » terræ namque suæ ille miseretur, qui carni suæ æternam præparat habitaculum. « Et timebunt gentes nomen tuum, Domine. » Quod non in vanum jurare audebunt. « Et omnes reges terræ gloriam tuam, » id est, Filium tuum. « Quia ædificavit Dominus Sion, et videbitur in gloria sua. » Quoniam, sicut ait Apostolus, « cum Christus apparuerit vita nostra, tunc et nos apparebimus cum ipso in gloria (Col. iii). » — « Respexit in orationem humilium, et non sprevit preces eorum. » Hujus autem expositio in superficie est. Vox Prophetæ :

« Scribantur hæc in generatione altera. » In futura scilicet, quam sua Dominus incarnatione respiciet, et visitabit. « Et populus qui creabitur, » aqua baptismatis et Spiritu sancto, « laudabit Dominum. Quia respexit de excelso sancto suo, Dominus de cœlo in terram prospexit, » ut ejus sua visitatione miseretur. « Ut audiret gemitus compeditorum. » Patriarchæ namque, et prophetæ in inferno compediti tenebantur, quorum gemitus sunt exauditi. Erant et illi compediti qui vitiorum catenis ligati diabolum sequebantur. « Ut solveret filios interemptorum. » Non ergo solummodo patres no-

stri, qui interempti et mortui sunt, compediti erant, sed nos quoque ipsorum vinciti eramus. Quis enim solvitur nisi ligatus? vinciti ergo eramus siquidem a Domino soluti sumus (*Psal. cxxiii*). « Ut annuntient in Sion nomen Domini, et laudem ejus in Jerusalem. » Ad hoc, inquit, ex diabolicis laqueis soluti sumus, ut laudem Domini in Ecclesia decantemus.

« In conveniendo populos in unum, » id est, dum in unius fidei unitatem omnes gentes congregabuntur. « Et reges, ut serviant Domino. Respondit ei in via virtutis suæ, » id est in opere prædicationis quæ, secundum Apostolum, Dei virtus appellatur (*Rom. i*). « Paucitatem dierum meorum nuntia mihi. » Cui respondit: Jerusalem. Nam cum appropinquaret Dominus Jerusalem, quasi dierum paucitatem ab eo interrogaret, sic flendo respondit: « Quia si cognovisses, et tu, quoniam venient dies in te, et circumdabunt te inimici tui vallo etc. » (*Luc. xix*). Sic ergo suorum dierum paucitatem ei prænuntiant. Apostropha:

« Ne revoces me in dimidio dierum meorum. » Sed permittite me, non tantum mediare, verum etiam in tuo servitio continuare. Sive, ne revoces me de hac vita, præoccupatum aliquo judicio, ante terminum prædestinatum. Quod quidem pertimescens ait: « Ego dixi in dimidio dierum meorum, vadam ad portas inferi (*Isa. xxxviii*). » — « In generationem, et generationem anni tui. » Tui, inquit, sunt anni, dies, et tempora, et menses, cunctaque tuæ voluntati obsequuntur. « Initio tu, Domine, terram fundasti, et opera manuum tuarum sunt cæli. » Hoc autem secundum litteram verum est. Quod et super Ecclesia et apostolis intelligi potest. « Ipsi peribunt, » quoniam in melius mutabuntur, « tu autem permanebis, » qui mutari non potes. « Et omnes ut vestimentum veterascent, » carne dissoluta. « Et sicut opertorium mutabis eos, » ut a vitiorum sorde mundati, pulchriores fiant. « Et mutabuntur, » ad æternitatem. « Tu autem idem ipse es, » penitus incommutabilis. « Et anni tui non deficient. Filii servorum tuorum habitabunt, » Ecclesiam, jam cælis quodammodo commutatis. « Et semen eorum in sæcula dirigetur, » nunquam enim sanctorum opera depravantur.

EXPOSITIO PSALMI CII.

« Benedic, anima mea, Domino, et omnia quæ intra me sunt, nomini sancto ejus. » Vox Ecclesiæ: Non enim labiis tantum, verum etiam anima et corde, mente et intellectu, cunctisque viribus Dominum benedicere, et laudare debemus. « Benedic, anima mea Domino, et noli oblivisci omnes retributiones ejus. » Quis enim Dei beneficia numerare potest? Solem naniq̄ue et lunam, ignem et aquam, et cæteras creaturas in obsequium nostrum creavit. Hæc tamen nihil sunt, si futuris bonis comparentur. « Qui propitiatur omnibus iniquitatibus tuis. » Expositio: « Qui sanat omnes infirmitates tuas, » quibus vel corpus, vel anima debilitatur. « Qui

A redimit de interitu vitam tuam, » quam diabolus comprimebat. « Qui coronat te in misericordia, » dans prius misericordiæ fortitudinem, ut demum tribuat et coronam. « Qui replet in bonis desiderium tuum, » pravis cogitationibus evacuatam.

« Renovabitur, ut aquilæ, juvenus tua. » Aquila namque ad senectutem deveniens, a solis caloribus plumis amissis, in frontem aliquem dilapsa, in juventutem reparatur. Sic autem et sancta Ecclesia, solis justitiæ accensa caloribus, in fonte baptismatis submersa, veterem hominem exuta, novi induit juventutem. Renovabitur autem, et in judicio, primitiva resumpta imagine.

« Faciens misericordias Dominus, et iudicium omnibus injuriarum patientibus: notas fecit vias suas Moysi, et filijs Israel voluntates suas. » Misericordia quidem fecit, quod mundum redemit (*Gal. iii*); iudicium autem fecit, quia innocentes vindicabit. Unde Apostolus. « Mihi, inquit, vindictam, et ego retribuam, dicit Dominus (*Rom. xii*). » Ejus vias cognovit Moyses, id est apostoli, qui aquatici piscatores et baptizatores fuerunt. Filii autem Israel ejus voluntates cognoscunt, hoc est viri sancti, qui eum mentis oculis contemplantur. « Non in perpetuum irascetur? Quoniam miserator, et misericors est patiens et multum misericors. Neque in æternum comminabitur, » quoniam sicut scriptum est: cum pateretur, non comminabatur (*I Petr. ii*). — « Non secundum peccata nostra fecit nobis. » Cum enim digni essemus morte, pro nobis subiit mortem.

C « Neque secundum iniquitates nostras retribuit nobis, » ad meliora conversi fuerimus.

« Quoniam secundum altitudinem cæli a terra corroboravit misericordiam suam super timentes se. » A Deo namque confirmata est in sanctis misericordia Dei, ut super cælos delati, angelis associantur. « Quantum distat ortus ab occidente, longe fecit a nobis iniquitates nostras, » ut enim mortuus a vivo, sic justus differt ab iniquo. « Quomodo miseretur pater filiorum misertus est Dominus timentibus se, » verberibus castigando, non telis mortificando. « Quoniam ipse cognovit figmentum nostrum, » quod figuli, vasis recta comparatur, Cognovit quidem, quoniam servi formam recepit (*Phil. ii*). « Recordatus est, quoniam pulvis sumus, » quem nisi suæ misericordiæ aquis irrigasset, a quolibet ventorum flamine projiceretur. Homo sicut fenum, qui facile privatur floribus: « Dies ejus tanquam flos agri, sic efflorescit, » non longo temporis spatio. « Quoniam spiritus pertransibit in illo, et non subsistet, non cognoscat amplius locum suum, » simul enim cum spiritu, et vigor amittitur et possessio. « Misericordia autem Domini ab æterno; et usque in æternum, super timentes eum, et justitia in filios filiorum in his qui servant testamentum ejus. » Filiorum quippe Dei filii sunt quicumque apostolos imitantur. Unde Apostolus ait: « Filii mei, quos iterum parturio, donec Christus formetur in vobis (*Gal. iv*). » — « Et memores sint mandato-

D

rum ipsius, non ad legendum, sed ad faciendum, quoniam, ut Apostolus ait: « Non auditores legis justificabuntur apud Deum, sed factores (Rom. 11). »

« Dominus in cœlo paravit sedem suam. » Quia resurgens a mortuis cœlos ascendit (Marc. xvi). Sive in cœlo, hoc est in apostolis, quoniam « anima iusti, sedes est sapientiæ (GREG. hom. 33). » — « Et Regnum ipsius omnibus dominabitur. » Principes namque regni ipsius, quod est Ecclesia, apostoli sunt, qui cæteras gentes iudicabunt. « Benedicite Dominum, omnes angeli ejus, » doctores, qui eum annuntiat. « Potentes virtute, » quia nos confirmant, « Facientes verbum illius ad audiendam vocem sermonum, » qui ad hoc prædicatis, ut ipsius præcepta custodiantur.

« Benedicite Dominum, omnes virtutes ejus, » angelorum et hominum. « Ministri ejus qui facitis voluntatem ejus. » Hic autem iniquorum beneficium refutat. « Benedicite Domino omnia opera ejus. » Nunquid lapides, et ligna Dominum benedicere possunt? possunt utique. Lapidem namque benedicunt Dominum, quando nos in hac creatura benedicimus Dominum. « In omni loco dominationis ejus, » immensus est Dominus (Psal. cxii), immensa ergo sit laus, et benedictio. « Benedic, » et tu « anima mea Domino, » ut et ipse te æterna benedictione remuneret.

EXPOSITIO PSALMI CIII.

« Benedic, anima mea, Domino. Domine, Deus meus, magnificatus es vehementer. » Vox Prophetæ: Quoniam quidem vehementer magnificatus est Dominus, vehementer laudetur ab omnibus.

« Confessionem, et decorem induisti. » Qui enim Judæorum vituperatione carnisque infirmitate quondam circumdatus fuit (Matth. xxvii), nunc angelorum et hominum laude stipatur, æternoque decore et claritate illucescit. « Amictus lumine, sicut vestimento. » Cum enim sicut sol in regno Dei sancti refulgeant (Matth. xiii), quis ipsius Salvatoris claritatem verbis aperiat?

« Extendens cœlum sicut pellem. » Facile namque, et sine omni difficultate, altam cœli rotunditatem ipse extendit, atque peregit. Ejus enim dicere, facere est. « Qui tegis aquis superiora ejus. » Unde scriptum est: « Et divisit aquas quæ erant super firmamentum ab his quæ erant sub firmamento (Gen. 1). » Hoc autem, si mystice intelligatur, cœli apostolos figurabant, qui, quoniam novi utres erant, ad novum vinum capiendum in tantum extenti sunt ut totius vineæ vindemiam ipsi reciperent (Marc. xvi). Quidquid enim novæ et veteris legis habemus, eis propinantibus, potavimus. Per horum superiora prophetas signavit, qui, altiori tempore nati fuerant. Illi autem tanta aquarum tegebantur profunditate ut nullus super eos navigare posset, sed quia Petrus, sicut piscator (Matth. iv) aquarum omnium peritus fuerat, transfretandi nobis iter aperuit. « Qui ponis nubem ascensum tuum. » Sicut scriptum est: « Et cum hoc dixisset, videntibus illis elevatus est, et

nubes suscepit eum ab oculis eorum (Act. 1). » — « Qui ambulassuper pennas ventorum, » nullus enim ventorum ibi unquam ascendit, ubi Christus delatus est.

« Qui facis angelos tuos spiritus. » Quando enim ad Mariam Gabrielem misit, de spiritu quidem angelum fecit. « Et ministros tuos ignem urentem. » Ministri quippe Dei, non solum angeli, verum etiam omnes doctores dici possunt. Qui ideo ignis vocantur, quoniam alios illuminant. « Qui fundasti terram super stabilitatem suam. » Stabilitas quidem, et fundamentum Ecclesiæ Christus est (Psal. lxxxvi), super quem fundata, non inclinabitur in sæculum sæculi, sed semper ad altiora virtutum conscendet.

« Abyssus sicut vestimentum amictus ejus. » Quid per abyssum nisi Novi Veterisque Testamenti intelligentia? Tali autem veste Ecclesia circumdata, in nullum latus cadere potest; hæc enim lorica nullis adversariorum telis perforari valet (Matth. xvi). « Super montes stabant aquæ. » Quid per montes, nisi doctores; quid vero per aquas, nisi peccatores intelligimus? Stabant igitur supra montes aquæ, quando iniquorum turbulenta commotio, diabolico turbine exagitata in sanctos insurgebat; illi autem utriusque abyssi scuto muniti, clara tuba personantes, omnes æquoris minas mitigabant. Hoc est quod sequitur:

« Ab increpatione tua fugient. » Dicebant enim: « Pœnitentiam agite (Matth. iii). » Itemque: « Nisi pœnitentiam egeritis, moriemini (Luc. xiii). » Et rursum: « Jam securis ad radicem arboris posita est (Matth. iii). » Ab hac autem increpatione fugiebant aquæ, quando vana deorum religione ommissa sese Domino gentes subiciebant. « A voce tonitru tui formidabunt. » Vox autem tonitru apostolorum est prædicatio, quæ simul cum sono fulgorem humanis pectoribus inferens et timorem, ipsum diabolum gladio spiritus interficiebat.

« Ascendunt montes. » Decrecentibus aquis. Creudentibus namque turbis, crescebant Ecclesiæ. « Et descendunt campi, » quoniam vanis sæculi dignitatibus derelictis, sub Christo jugo populi humiliantur. « In locum quem fundasti eis. Terminum posuisti quem non transgredietur. » Qui enim furatur terminum illum transgreditur, quo dictum est: « Non furtum feceris (Exod. xx). » Unde et transgressores dicuntur. Est autem; alius terminus quem nullo modo transgredi licet, unitatis videlicet trinitatisque fides. Hoc autem etiam de uniuscujusque oblitu intelligi potest. « Neque convertentur operire terram, » ut corruptibilis carnis sequantur voluptates, sed solas nuptiales vestes sibi parabant.

« Qui emittis fontes in convallibus, » baptismum, et doctores in Ecclesiis. « Inter medium montium pertransibunt aquæ. » Per medium Ecclesiarum, quatuor Evangeliorum flumina discurrunt. « Potabunt omnes bestię agri; » quippe Dei nos omnes bestię sumus. Ad hanc ergo aquam curramus, quæ sine pretio cunctis tribuitur. « Expectabunt onagri

in siti sua, non enim solis sapientibus, verum etiam insipientibus hæc aqua ministratur. Unde Apostolus: «Judæis, inquit, et gentibus, Græcis ac barbaris, sapientibus et insipientibus debitor sum (Rom. 1).»

«Super ea volucres cœli habitant.» Volucres cœli apostoli sunt, qui virtutum pennis cæteros volare docent. Hi autem super montes et valles habitant, quoniam in omnibus Ecclesiis tenent principatum. «De medio petrarum dabunt voces.» In medio Ecclesiæ aperient os suum (Eccli. xv), ut Paulus in Corintho, Petrus in Roma.

«Rigamus montes de superioribus suis.» «Repleti sunt omnes Spiritu sancto (Act. 11).» — «De fructu operum tuorum satiabitur terra.» Divinis namque beneficiis pascitur Ecclesia. «Producens fenum jumentis.» Tu, inquit, terram satias, ipsa autem jumentis tuis fenum producit, quoniam, et cibo corporali apostolos pascit, et florum pulchritudine eos delectat. Unde Apostolus ait: «Si nos vobis spiritualia seminavimus, magnum est, si nos carnalia vestra metamus (I. Cor. 15).» Confirmatio: «Et herbam servituti hominum.» Quos jumenta dixit, hominum servitutem appellat. Hæc enim jumenta, nobis ad serviendum data, viaticum, peregrinantibus cibum, plenasque de quinque panibus et duobus piscibus clitellas asportant. Dignum est ergo ut jumenta conducat qui absque jumentis vivere nequeunt. «Ut educas panem de terra.» Terra namque de terra panem eduxit, quando fidei corroboracionem, ipsumque panem vivum, qui de cœlo descendit (Joan. vi), ab apostolis quidem Ecclesia recepit. «Et viuum quod lætificat cor hominis,» Scripturarum profunda mysteria, ipsiusque Salvatoris sanguinem apostolicis manibus divina benedictione consecratum significat.

«Ut exhilaret faciem in oleo.» Ecclesiæ namque facies, et pulchritudo, spirituali oleo et salubri unctione lætificatur, quia apostolorum credidit verbis. «Et panis cor hominis confirmet.» Ideo enim quotidianum panem semper deposcimus; ut mens nostra firmata, nullis succumbat tentationibus. «Saturantur ligna campi.» Campus iste Ecclesia intelligitur, quem apostoli colentes, multa arborum genera in eo plantaverunt quæ supradicto pane reficiuntur. In hoc autem deficiunt, qui litteræ sunt amatores. «Et cedri Libani, quas plantavit,» id est illi qui meritis altiores sunt, sive reges et principes sæculi dignitatibus præditi.

«Illic passeret nidificabunt.» Per passeret, stultorum pauperum multitudo designantur. Hi autem ædificant in cedris, quando in divitum possessionibus cellulas suas inhabitant. Quod de monachis quidem apertissime intelligi potest.

«Herodii domus dux est eorum.» Herodius, avis quedam est. Hujus autem domus petra est; atque petra Christus est (I. Cor. 10), quem ducem qui sequitur, non ambulat in tenebris, sed habebit lumen vitæ (Joan. viii). — «Montes excelsi sunt refugium

A cervis, cervi apostoli, agiles ad currendum et Evangelium nuntiandum, qui serpentes tollant, quibusque nunquam mortifera nocebunt (Marc. xvi). His autem montes, Novum et Vetus Testamentum, et ipsi cœli refugium sunt. «Petra refugium herinaceis,» herinaceus, animal quoddam est spinarum densitate circumdatum; his autem illa Petra refugium est, quæ ait: «Non veni vocare justos, sed peccatores ad poenitentiam (Matth. 18).»

«Fecit lunam in tempore, sol cognovit occasum.» Eo namque tempore, quo sol justitiæ pro totius mundi salute in cruce obdormivit (I. Joan. 11), de latere ipsius fabricata est Ecclesia, quem Adam præfiguravit, de cujus latere dormientis una costa subtracta, formata est Eva (Gen. 2). Apostrophe: «Posuisti tenebras, et facta est nox.» In Christi namque passione tenebræ factæ sunt, quando verum lumen in Judæa occidit (Matth. xxvii). Et facta est nox, quæ Judæorum populorum excæcavit. «In ipsa pertransibunt omnes bestiæ silvæ,» transeunt ergo, per Judæam, quoniam illa Judæorum nox nondum est illuminata, «et catuli leonum,» bestiæ silvæ, leo leonumque catuli, Beelzebub dæmoniorum principe (Matth. 12) cum omnibus subjectis; hi autem per eos transeunt, qui, Christo resurgente in nocte perstiterunt. «Rugientes, et rapiant,» sicut scriptum est: «Inimicus noster diabolus, tanquam leo rugiens circuit quærens quem devoret (I. Petr. 5).» «Et quærant a Deo escam sibi,» id est suæ voluntatis effectum. Quæsierunt Job (Job 1), sed minime devorare poterunt. Væ tibi Juda, qui eorum esca fuisti (Matth. xxvii). Potest autem et de apostolis hoc intelligi, qui, Christo Domino crucifixo, multis modis ab inimicis tentati fuerunt, in tantum ut ille, qui fortior videbatur et cæteros confirmare debebat, ter eum negaret (Matth. xxvi). Ortus est sol, resurrexit Dominus (Marc. 16), et congregati sunt undecim discipuli in Galilæa.

«Et in cubilibus suis collocabuntur.» Petrus in Roma, Joannes in Epheso, Thomas in India. Sive etiam, in cœlestibus habitaculis, non in foveis quas eis diabolus apparabat. «Exibit homo ad opus suum.» Quoniam quidem nox præcessit, justitiæque sol exortus est, præcingant se apostoli ad prædicationis operationem, ut per omnes flues terræ sonus eorum audiatur (Marc. 16). «Et ad operationem suam usque ad vesperam,» id est usque ad terminum vitæ, sive sæculi consummationem. Exclamatio:

«Quam magnificata sunt opera tua, Domine!» Homo, inquit, ad opus suum exiit; a piscatoribus capiuntur urbes; a rusticano exercitu superantur reges. «Omnia in sapientia fecisti,» non armis sæcularibus, non tyrannorum multitudine, sed morte Filii tui, «per quem omnia facta sunt (Joan. 1);» mundum convertisti. «Impleta est terra possessione tua,» quæ nuper ab inimicis possidebatur.

«Hoc mare magnum, et spatiosum manibus.» Tibi soli deservit. Manibus quidem est mundus spatiosus, id est gentium diversitatibus; alia est enim manus

Græcorum, alia Latinorum. « Illic reptilia, quorum non est numerus, » ubi sunt « animalia pusilla cum magnis. » Hoc enim secundum litteram verum est. Animalia tamen pusilla et magna, perfecti et imperfecti, sapientes et insipientes, divites et pauperes intelligi possunt. « Illic naves pertransibunt; » hic enim Petrus, et Andreas, et filii Zebedæi navigarunt. Navis in hoc loco humana caro intelligitur. Necnon, et « draco, iste, quem formasti ad illudendum ei. » Ille autem draco, malignus spiritus est, qui de paradiso in hunc mundum dejectus (*Apoc. xii*), et decipit et decipitur, illudit et illuditur: Evam decepit (*Gen. iii*), sed a Maria illusus est (*Luc. i*). Præterea, quicumque Jacob fuerit ei multis modis illudere poterit. « Omnia a te expectant, ut des illi escam in tempore. » Omnes enim ille pascit, « qui super bonos et malos solem suum oriri facit, et super justos et injustos pluit (*Matth. v*). » Quod autem hoc ordine discretisque temporibus faciat omnibus notum est. Dabit etiam escam in tempore, quia fructum suum reddet in tempore suo. « Dante te illis colligent. » — « Omni enim datum optimum, et omne donum perfectum desursum est (*Jac. i*). » — « Aperiente te manum tuam, » id est copiam plenitudinis tuæ, « omnia implebuntur bonitate, » quibus tanta manus aperta fuerit. « Avertente autem te turbabuntur, » illi videlicet, quibus aversus fueris. « Auferes spiritum eorum, et deficient, » spiritus hominum visa est, qua ablata sit eclipsalis. « Et in pulverem suum revertentur, » sicut scriptum est: « Terra es, et in terram ibis (*Gen. iii*). » — « Emitte Spiritum tuum, » qui auferri non potest, « et creabuntur » in fidei firmitatem. « Et renovabis faciem terræ, » id est hominis imaginem, quæ in Adam deperierat. Ego autem dicam: « Sit gloria Domini in sæculum. Lætabitur Dominus in operibus suis. » Quæ jam sibi servire incipiunt. « Qui respicit terram, et facit eam tremere. » Beatus ille qui sic respicere, ut peccata sua compunctus, tremiscat. Qui tangit montes, et fumigat calidum est. Fumigant ergo montes, qui sancti Spiritus ardore ebulliant. « Cantabo Domino in vita mea, psallam Deo meo, quandiu sum juven-dum, et acceptabile est ei eloquium meum. Deficiant peccatores a terra, » id est a terrenis cupiditatibus, et spiritui deserviant. « Et iniqui, ab iniquitate sua. Ita « ut non sint » iniqui, sed justi. « Benedic, anima mea, Domino. » Omni tempore hic psalmus cantetur, quoniam quidem finire non potest. Ubi enim finis putatur, ubi principium repetitur, revolvatur ergo Dei benedictio, et nunquam ad finem perducatur.

EXPOSITIO PSALMI CIV.

« Confortemini Domino. » Vox Prophetæ: Confortemini Domino peccata vestra. « Et invocate nomen ejus, » ut vobis misereatur. « Annuntiate inter gentes opera ejus, » quia non Judæorum Deus tantum. « Cantate ei, » ore, et corde. « Et psallite ei, » in operatione. « Narrate omnia mirabilia ejus, » vobis manifesta. « Laudamini in nomine sancto ejus, » non in operibus vestris. Lætabitur, in Domino, « cor

quærentium Dominum. Quærite Dominum » non sæculi honores. « Et confirmamini, » in fide et collectione. « Quærite faciem ejus semper, » quomodo eum videre possitis. « Mementote mirabilium ejus, quæ fecit, » in Ægypto. « Et prodigia, et judicia oris ejus » quæ nunquam mentiuntur, mementote quia estis, semen Abrahamæ servi ejus, sic tamen si ejus opera facitis. « Filii Jacob electi ejus, » secundum illud: « Jacob dilexi, Esau odio habui (*Matic. i*). » « Ipse autem est Dominus Deus noster, » quia non nullum alium adoramus. « In universa terra judicia ejus, » ipse enim, et vivos et mortuos judicabit (*II Tim. iv*). Hic autem, qui talis est, « memor fuit in sæculum testamenti sui, verbi scilicet, quod mandavit in mille generationes. » Quis hujus versiculi cognoscit sacramentum? forsitan idcirco ille dixit, quod in millesima Abraham generatione, quæ per maxime distat, hujus sæculi finis misit constitutus. « Quod disposuit ad Abraham, » et dicens ei: « Patrem multorum gentium te constituam (*Gen. xvii*). » « Et juramentum suum ad Isaac. — « In semine tuo benedicentur omnes gentes (*Gen. xxvi*). » — « Et statuit illud Jacob in præceptum, et Israel in testamentum æternum, dicens: Tibi dabo terram Chanaan, » hoc autem est quod disposuisti ad Abraham. « Pæniculum hæreditatis vestræ, » loci temporisque quantitatem. « Cum essent numero brevi paucissimi, et incolæ ejus, » etsi pauci et inquilini essent, tantæ tamen promissioni crediderunt. « Et pertranserunt de gente in gentem, et de regno ad populum alterum. » Non reliquit hominem nocere eis, » ut Pharaonem in Saram. « Et corripuit pro eis reges, » dicens: « Nolite tangere christos meos, et in prophetis meis nolite malignari. » Similiter autem, et illi a Domino custodiuntur, qui in terram viventium per multas tribulationes proficiscuntur. « Et vocavit famem super terram, et omne firmamentum panis contrivit. » « Hoc autem fuit in tempore Jacob (*Gen. xlii*). » « Misit ante eos virum, » priusquam in Ægyptum pervenirent (*Gen. xlvi*). — « In servum vendatus est Joseph, » Ismaelitis a fratribus suis (*Gen. xxxvii*). « Humiliaverunt in compedibus pedes ejus, » quoniam adulterium perpetrare noluit, « ferrum pertransiit animam ejus, » id est dolor mortisque timor. « Donec veniret verbum ejus, » quo somnia exposuit. » « Eloquium Domini inflammavit eum, » id est spiritus prophetiæ. « Misit rex, » ministros suos. « Et solvit eum, » de carcere in quo tenebatur. « Princeps populorum, et dimisit eum. Constituit eum dominum domus suæ, et principem omnis possessionis suæ. Ut erudiret principes ejus, sicut semetipsum, et senes ejus prudentiam doceret. Et intravit Israel in Ægyptum, et Jacob acola fuit in terra Cham. Et auxit Dominus populum suum vehementer, et firmavit eum super inimicos ejus, » in multis plagis verberans Ægyptum. « Convertit cor eorum: ut odirent populum ejus, et dolum faceret in servos ejus. » Hæc autem ideo facta sunt, ut tanta amantudine delibata beneficia, quæ sequuntur, sint vobis

dulciora. « Misit Dominus Moysen servum suum, et Aaron quem elegit ipsum. Posuit in eis verba signorum suorum, et prodigia eorum in terra Cham. » Moyses, et Aaron apostolos designant, quos ad nostræ servitutis solutionem Dominus misit, qui signis multis atque prodigiis in universo mundo claruerunt. « Misit tenebras, et obscuravit eos, » ut oculorum lumine amisso, suæ mentis cognoscerent cæcitate; hoc autem eis occidebat, qui ab apostolis prædicati, se errasse constabantur. « Et non exacerbavit sermones suos, » sed veritati acquievit. « Convertit aquas eorum in sanguinem, » quoniam hujus sæculi sapientia, quasi venenum et peccatum a sanctis reputatur (I Cor. iii). « Et occidit pisces eorum, » ut mortui mundo Domino viverent. « Edidit terra eorum ranas, » id est hæreticorum loquacitatem, qui sola voce sine ratione sanctis resistebant. In penetralibus regum ipsorum, in quibus, uti mos est, oblectaminis gratia confabulabantur.

« Dixit et venit cænomyia, et cimixbes in omnibus finibus eorum. » Nam qui veritati credere noluerunt, tradidit eos Dominus in reprobum sensum. Cænomyia, et cimixbes eos persequitur, qui semper a luxuria et curiositate stimulantur. « Posuit pluvias eorum grandinem, » quoniam poetarum doctrina potius mortem quam salutem inferebat. « Ignem comburentem in terra ipsorum. » Utenim apostolorum ignis illuminat ita hæreticorum exurit. « Et percussit vineas eorum, et ficuinas eorum, et contrivit lignum finium eorum. Dixit, et venit locusta, et bruchus cujus non erat numerus, et comedit omne fenum in terra eorum, et comedit omnem fructum in terra eorum. Et percussit omne primogenitum in terra eorum primitias omnis laboris eorum. » Hoc autem ideo scripta sunt, ut quicumque Dei voluntati resistit, se multis doloribus periturum cognoscat.

« Et eduxit eos cum argento et auro. » Quamvis enim Ægyptum fugiamus, aurum tamen et argentum oblivisci non debemus. Habent enim et quidam pagani aurum et argentum, quia humiles, veraces, et casti inveniuntur; hi autem, quoniam Dei cognitionem non habentes idola colunt, evitandi a nobis sunt; humilitas tamen, veritas, et castitas spernenda non est. « Et non erat in tribubus eorum infirmus. » Videamus ergo et nos, qui Ægyptum fugientes ad nostræ promissionis terram festinamus, ne infirmitate gravati in itinere moriamur. « Lætata est Ægyptus in protectione eorum, quia incubuit timor eorum super eos. » Hoc autem maxime de Judæorum sacerdotibus intelligitur, qui usque adeo populum incitabant, donec de civitatibus apostoli pellerentur, quos ideo metuebant, quoniam si populus converteretur, omne oblationis lucrum sese amittere sciebant. « Expandit nubem in protectionem eorum, et quem ut luceret eis per noctem, » per ignem, et nubem, Spiritum sanctum demonstrat, qui eos, et a vitiorum æstu defendebat, et in interiori homine illuminabat. « Petierunt, et venit coturnix, et pane cæli saturavit eos. » Habemus autem et nos cotur-

nices, carnem videlicet nostri Salvatoris, habemus et panem vivum, qui de celo descendit (Joan. vi). « Diripuit petram, et fluxerunt aquæ. » Nostra quoque petra, lancea percussa, sanguinem nobis producit et aquam (Joan. xix).

« Abierunt in sicco flumina. » Similiter autem et per aridas gentes, baptismus et Evangelium. Sed cur hoc? « Quoniam memor fuit verbi sancti sui, quod habuit ad Abraham puerum suum. » — « In semine tuo benedicentur omnes gentes (Gen. xxvi). » Unde Apostolus: « Non dixit, et seminibus quasi in multis; sed quasi in uno, et semini tuo, qui est Christus (Gal. iii). » — « Et eduxit populum suum in exultatione, et electos suos in lætitia, et dedit illis regiones gentium et labores populorum possederunt. » B Si quis igitur in lætitia venerit, et nullis sæculi contristabitur adversis, iste in regionibus illis habitabit, ex quibus maligni spiritus sunt expulsi. « Ut custodiant justificationes ejus, et legem ejus exquirant. » Hoc audiant monachi, qui ideo in monasteria introducuntur, ut cunctis sollicitudinibus adjectis solius Dei lego et servitio perfruantur.

EXPOSITIO PSALMI CV.

« Confitemini Domino quoniam bonus. » Vox Propheta: « Quoniam in sæculum misericordia ejus. » In hoc ergo sæculo fiat confessio, in quo et misericordia fieri potest, in inferno enim nulla est redemptio (Luc. xvi). « Quis loquetur potentias Domini, » quis eum, inquit, ad plenum laudare valebit? « Et auditas faciet omnes laudes ejus; » sicut enim ipse immensus est, ita et laus ejus finire non potest. « Beati qui custodiunt iudicium, et faciunt justitiam in omni tempore. » Iudicium enim Domini est: « Diliges Dominum Deum tuum ex toto corde tuo, et proximum tuum sicut teipsum; » hoc autem, sicut ipse ait, « est maximum et primum mandatum (Matth. xxi), » et qui custodierit hoc, procul dabitio beatus erit. « Et faciunt justitiam in omni tempore, » id est qui nunquam ab ejus justificationibus separantur.

« Memento nostri, Domine, in beneplacito populi tui. » Tali, inquit, modo sis memor nostri, ut bene placeat populo tuo, qui nos sumus. Sive, in beneplacito populi tui, ut inter eos sim qui bene in Novo Testamento tibi placebunt. « Visita nos in salutari tuo, » id est, in Filio tuo. « Ad videndum in bonitate electorum tuorum, » ut nosmetipsos in ea perfectione videamus, in qua electi tui consistunt. « Ad letandum in lætitia gentis tuæ, » ut qui nunc eam futurum esse pronuntiamus, cum populo innovato quando venerit, in eadem redemptionis lætitia gauderemus, et et lauderis » a nobis quoque « cum » cætera « hereditate tua. »

« Peccavimus cum patribus nostris. » Confitemur, Domine, quoniam « injuste egimus, et iniquitatem fecimus. Patres nostri in Ægypto non intellexerunt mirabilia tua, » viderunt quidem (Exod. vii, viii, ix, x, xi), sed non intellexerunt, erant enim in Ægypto suæque mentis cæcitate, peccaverunt. Ergo « non

fuerunt memores multitudinis misericordiae tuae. Et irritaverunt eum ascendentes in mare Rubrum, et salvavit eos propter nomen suum, ut notam faceret potentiam suam, et increpuit mare Rubrum, et exsiccatum est, et eduxit eos in abyssum sicut in desertum. Et salvavit eos de manu odientium, et redemit eos de manu inimici, et operuit aqua tribulantes eos, unus ex eis non remansit, et crediderunt verbis ejus, et laudaverunt laudem ejus. » Hoc autem, et in Ecclesia fit, quando nobis baptismum traeseuntibus, perit diabolus cum omni suo comitatu. « Cito fecerunt, obliti sunt operum ejus. » Ideo enim cito fecerunt, quia cito defecerunt. Hoc enim locutionis modo illi arguuntur, qui inceptum opus ante tempus omittunt. « Et non sustinuerunt consilium ejus, et concupierunt concupiscentiam in deserto, et tentaverunt Deum in iniquo, et dedit eis petitiones ipsorum, et misit saturitates in animas eorum, et irritaverunt Moysen in castris, Aarou sanctum Domini. Aperta est terra, et deglutivit Datan, et operuit super congregationem Abiron, et exarait ignis in synagoga eorum, flamma combussit peccatores. » Nullus ergo in Dei sacerdotes insurgat, ne forte et sibi idem contingat. « Et fecerunt vitulum in Horeb, et adoraverunt sculptile, et mutaverunt gloriam suam in similitudinem vituli comedenis fenum, » qui, inquit, in Domino gloriari debuerant (II Cor. x.), in vitulogloriabantur (Exod. xxxii). Sed, si sese fenum esse intelligerent, quod a vitulo devoratur, fortasse sumum fugerent inimicum. « Obliti sunt Deum qui salvavit eos, » qui « fecit magna in Aegypto, mirabilia in terra Cham, terribilia in mari Rubro. Et dixit ut disperderet eos, si non Moyses electus ejus stetisset in confectione in conspectu ejus. » In magna veneratione habendi sunt sacerdotes, qui iram Dei frangere possunt. « Et avertit iram ejus ne disperderet eos, et pro nihilo habuerunt terram desiderabilem, » quoniam in eam intrare nequiverunt (ibid.), « non crediderunt verbo ejus, et murmuraverunt in tabernaculis suis, non exaudierunt vocem Domini. Et elevavit manum suam super eos, ut prosterneret eos in deserto, et ut dejiceret semen eorum in nationibus, et dispergeret eos in regionibus. Et initiati sunt Beelphegor, » Deum montium, « et comederunt sacrificia mortuorum, et irritaverunt eum in adinventionibus suis, et multiplicata est in eis ruina, et stetit Phinees et placavit, » occidens adulteros. « Et cessavit quassatio. » Sic ergo et episcopus surgat, stet, evaginet gladium spiritus, quod est verbum Dei (Ephes. vi), et destruat fornicationem, ut ei hoc ad justitiam deputetur. « Et irritaverunt eum ad aquas contradictionis, et vexatus est Moyses propter eos, quia exacerbaverunt spiritum ejus, et distinxit in labiis suis. » Pro eis, inquit, orationem fecit, ut ab irritationis peccato solverentur. « Non disperdiderunt gentes quas dixerat Dominus illis : » Nos autem superbiam, luxuriam, avaritiam ceterasque gentes destruamus, quas nobis Dominus perdere jussit (Math. v). « Et commisti sunt inter gentes, et didicerunt

opera eorum, et servierunt sculptilibus eorum, et factum est illis in scandalum. Et immolaverunt filios suos et filias suas daemoniis, et effuderunt sanguinem innocentem, sanguinem filiorum suorum et filiarum suarum, quas sacrificaverunt sculptilibus Chanaan. Et interfecta est terra in sanguinibus, et contaminata est in operibus eorum, et fornicati sunt in adinventionibus suis. » Est ergo fornicatio etiam in pravis intellectibus. Unde malus praedicatorum verbum Dei adulterantes Apostolus dicit (II Cor. ii). « Et iratus est furore Dominus in populum suum, et abominatus est haereditatem suam. Et tradidit eos in manus gentium, et dominati sunt eorum qui oderunt eos, et tribulaverunt eos, inimici eorum, et humiliati sunt sub manibus eorum. Saepe liberavit eos; ipsi autem exacerbaverunt cum in consilio suo, » prava cogitantes. « Et humiliati sunt in iniquitatibus suis, et vidit Dominus cum tribularentur, et audivit orationes eorum. » Nulla unquam peccatoribus desperationis datur occasio. « Et memor fuit testamenti sui, » id est, promissionis Abrahae (Gen. xxii), « et poenituit eum secundum multitudinem misericordiae suae, » ut enim irascitur irascenti, ita poenitet poenitenti, non enim poenitet vel irascitur, irae tamen, et poenitentiae in eo officium invenimus, cum ergo poenitet, iratus; cum autem miseretur, misericors appellatur. « Et dedit eos in misericordias, in conspectu omnium qui ceperant eos; salvos fac nos, Domine Deus noster, » quos multo majori pretio redemisti. « Et congrega nos de nationibus, » ut simul in unam caelestem sedem conveniamus, sive, in Ecclesiae unitatem. « Ut constitemur nomini sancto tuo, et gloriemur in laude tua. Benedictus Dominus Deus Israel a saeculo et usque in saeculum, et dicat omnis populus : Fiat, fiat. »

EXPOSITIO PSALMI CVI.

« Constemini Domino quoniam bonus, quoniam in saeculum misericordia ejus. » Vox Prophetae : « Dicant nunc qui redempti sunt a Domino. » Quid dicant? hanc confessionem. « Quos redemit de manu inimici. » Proprio namque sanguine redemit nos Dominus de diaboli potestate (Col. i). « Et de regionibus congregavit eos. » Judaei enim atque gentiles, Aegyptii et Britanni ex tam diversis regionibus sub unius Ecclesiae fide congregantur. Quod apertissime in sequentibus demonstratur.

« A solis ortu et occasu, ab aquilone et mari. » Dum haec quatuor mundi climata posuit, omnes regiones comprehendit. Mare enim, cum totum circumceat mundum, pro sola australi parte, in hoc loco ponitur, quae ideo non nominatur, quoniam Judaicus populus qui in hac plaga habitabat, non utique congregatus, sed dispersus est : congregabitur autem in hujus saeculi consummatione, quoniam cum plenitudo gentium introierit, tunc Israel salvus fiet (Rom. xi).

« Erraverunt in solitudine. » Haec, inquit, generationes, quae sub una fide ex omnibus mundi partibus adunantur, olim erraverunt, quoniam in deserto, et solitudine erant, locisque a Deo derelictis. « In inaa-

quoso. » Ideo enim errabant, quia supernæ sapientie nondum attigerant aquam, de qua dicitur : « Omnes sitientes venite ad aquam (Isa. LV). » — « Viam habitaculi civitatis non invenerunt. » Nondum venerat ille, qui dicit : « Ego sum via veritas, et vita (Joan. XIV). » Nisi enim hæc via inventa fuerit, nec cœlestis quidem habitaculi civitas inveniri potest. « Esurientes » erant « et sitientes, » quamvis enim corporeum cibum habuissent, spirituali tamen penitus indigebant. Ideoque « anima eorum in ipsis defecit ; » defecit anima, quia caro dominabatur; defecit, quia fame periit ; non utique deficeret, si vivo pane educata fuisset, quoniam ligno vitæ degustato, non moreretur in æternum. « Et tandem clamaverunt ad Dominum cum tribularentur. » Postquam, inquit, famem, tribulationem et necessitatem cognoverunt, cordis clamore ad Dominum clamaverunt, « et de necessitatibus eorum eripuit eos » Dominus. « Et eduxit eos in viam rectam. » Hoc autem in tempore apostolorum completum est, quo et famelici saturati sunt, et ab errore ad viam veritatis populi sunt conversi. « Ut irent in civitatem habitationis, » id est, in cœlestem Jerusalem, cujus superius invenire viam non poterant. Hæc autem habitationis civitas recte vocatur, quia ejus habitatio nunquam non erit. Ideoque « constentur Domino misericordie ejus, » id est laudetur Dominus in suarum copia animarum. « Et mirabilia ejus, » facta « filiis hominum. »

« Quia satiavit animam inanem. » Inanes animas satiavit Dominus, quia divino munere et cœlesti gratia eos replevit (Act. II). « Et animam esurientem satiavit bonis, » quibus enutrita nunquam deficiat « sedentes in tenebris, et umbra mortis, victos in mendicitate et ferro, » liberavit Dominus. In tenebris siquidem et umbra mortis sedebat genus humanum, quoniam veritatis lumine perditio, in erroris obscuritate perseverabat. In paupertate et ferro erat ligatum, quia dura criminum catena vinctum, omnium bonorum inopiam patiebatur. Hoc autem et de illis intelligi potest, quos secum ab inferis Dominus eduxit (Ephes. IV). Sed quare vincti erant? Sequitur : « Quia exacerbaverunt eloquia Domini. » Sint ergo nobis initia, divina præcepta, ne patrum nostrorum catena constringamur. « Et consilium Altissimi irritaverunt. » Qui enim furatur, illud Dei consilium facit irritum, quo dictum est : « Non furtum feceris (Matth. XIX). » — « Et humiliatum est in laboribus cor eorum. » Bonis quippe operibus humiliatur nunquam anima, sed quasi gradibus quibusdam semper ad altiora ascendit. Et « infirmati sunt, nec fuit, qui adjuvaret. » Nulla enim eis medicina auxiliabatur, quia veri medici ignorabant auxilium. « Et tandem clamaverunt ad Dominum cum tribularentur, » qui solus salutem conferre potest. « Et de necessitatibus eorum liberavit eos. Et eduxit eos de tenebris, » in quibus sedebant. « Et umbra mortis, » qua erant involuti. « Et vincula eorum dirupit, » quibus irritati erant. Quocirca, « constentur Domino miseri-

A cordie ejus. Quia contrivit portas aereas, » id est diaboli obstacula, a quibus retenti, in patriam reverti non poterant. Confirmatio : « Et veteres ferreos confregit, suscepit eos de via iniquitatis eorum, » convertens ad se, qui veritatis æquitatisque est via. « Propter injustitias enim suas humiliati sunt ; » hæc autem humiliatio, non corporis, sed animæ est. « Omnem escam abominata est anima eorum, et appropinquaverunt usque ad portas mortis, » quia omne prædicationis verbum abominati fuerant, ideo in introitu mortis astabant. « Et clamaverunt ad Dominum, cum tribularentur et de necessitatibus eorum liberavit eos. » Quomodo liberavit? « Misit Verbum suum, et sanavit eos. » Quoniam omnem escam, omnemque doctrinam fastidierant, idcirco B Filium suum misit (Joan. III), cujus eloquia super mel et favum dulciora sunt. Quapropter, « constentur Domino misericordie ejus. »

« Et sacrificent sacrificium laudis, » non birorum vel taurorum, non vituperationi vel redargutioni obnoxium. « Et annuntient opera ejus in exultatione, » neque præ timore vel amicitia, cœlesti veritatem, illi videlicet « qui descendunt mare in navibus. » Illi autem sunt apostoli et doctores, qui in fragilis carnis naviculis residentes, et per hujus sæculi maria navigantes, magnam piscium multitudinem verbi Dei hamo cœperunt. « Facientes operationes in aquis multis; ipsi viderunt opera Domini, et mirabilia ejus in profundo. » Cum enim inter impios, et peccatores fuissent, et diversis tribulationum fluctibus quaterentur, mirabilia multa, quæ per eos ipse Dominus operabatur, cernere meruerunt (Act. III, XIII, XIV).

« Dixit et stetit spiritus procellæ. » Stetit, inquit, procellarum impetus adversitatumque incursus, quia ille præcepit, cujus dicere facere est. « Et exaltati sunt fluctus ejus. » Hoc autem secundum temporum diversitatem dicitur, quia aliquando in prosperis, aliquando in adversis erant sancti. « Ascenderunt usque ad cœlos, et descenderunt usque ad abyssos. » Maris similitudinem sequitur, quod in se quidem navigantibus, modo ad sidera consurgere, modo ad tartara descendere videtur, cujus timoris immensitas, recte omnibus præfertur quæ timenda et vitanda sunt. « Anima eorum in malis tabescebat. » Hic autem timoris et afflictionis modus declaratur. Nam, sicut Apostolus ait, tantis multoties premebantur adversitatibus ut etiam vivere eos cederet (II Cor. II). « Turbati sunt, et moti sunt sicut ebrius, » pene totius fidei obliti. « Et omnis sapientie eorum devorata est, » non valentium tot et tantis resistere adversariis. Vel etiam, sicut ebrius commoti sunt, quoniam, etsi occiderentur, nec illi tamen non erat possibile, quia superno vino inebriati, mundi hujus amiserunt sapientiam, ideoque eorum et mundi sapientiam devorata dicit : « Et clamaverunt ad Dominum, cum tribularentur, et de necessitatibus eorum eduxit eos. Et statuit procellam ejus in auram, et siverunt fluctus ejus, » ut qui Eau

Auctibus jactabantur in altum, mitissimi favonii spiramine ducerentur ad portum. « Et lætati sunt, quia siluerunt, et » quia « eduxit eos » Dominus « in portum voluntatis eorum. » Ideoque « confiteantur Domino misericordiae ejus et mirabilia ejus filiis hominum. »

« Et exalient eum in ecclesia plebis, » id est in gentium congregatione. « Et in cathedra seniorum laudent eum, » id est in Ecclesia apostolorum et prophetarum. Qui « posuit flumina in desertum, » quatuor Evangelia in gentes. Repetitio : « Et exitus aquarum in sitim, » id est, in eos qui sitim patiebantur. Et « terram fructiferam in salsuginem. » In arenosam, inquit, sterilemque terram, misit Dominus apostolos suos ut fructiferam facerent. Sed quare sterilis erat? Sequitur : « A malitia inhabitantium in ea. » Nam, quia vitiorum multitudo eam inhabitat, ideo spinas et tribulos germinabat. « Posuit desertum in stagna aquarum, » mergens peccatores in aquam baptismatis. Confirmatio : « Et terram sine aqua in exitus aquarum, » ut multis aquis irrigata sterilitatem amitteret. « Et collocavit illic esurientes, » et spiritualibus pascerentur cibis. « Et constituerunt civitatem habitationis, » sanctam Ecclesiam, vel caelestem Jerusalem, in qua semper habitabunt. « Et seminaverunt agros, et plantaverunt vineas, » semen est verbum Dei (*Luc. viii*); per agros et vineas, Ecclesias intelligimus. « Et fecerunt fructum civitatis, » non mortis et ruinæ, ut peccatores.

« Et benedixit eis » Dominus, « et multiplicati sunt nimis. » Quoniam ex duodecim apostolis, innumerabilis Ecclesiarum crevit multitudo. « Et jumenta eorum non minoravit, » id est doctores, quibus propagatis, agri et vineas colerentur. « Et pauci facti sunt. » Quid est quod nunc multiplicatos, nunc paucos factos esse dicit? sed prius multiplicatos, deinde paucos. Nulli enim sunt, qui modo Ecclesiam doceant ad primitivorum comparationem.

« Et vexati sunt a tribulatione malorum et dolore. » Unde « effusa est contentio, » ira et indignatio, « super » hujus sæculi « principes. Et errare fecit eos, » dux eorum spiritus malignus, « in invio et non in via, » dirigere eos permisit. « Et adjuvit Dominus pauperem de inopia, » ferculis eum salutaribus æternis. « Et posuit sicut oves familias, » ut unaquæque suum humiliter sequeretur pastorem. « Videbunt recti, » non in inimicorum cæcitate manebunt, « et lætabuntur, » de reperta visione. « Et omnis iniquitas oppilabit os suum, » ut sicut iniquitatem clamavit iniquus ad tempus, ita mutus econtra sileat in æternam.

« Quis sapiens? » ille utique qui « et custodiet hæc, » quæ et in hoc Psalterio replicata sunt. « Et » in his « intelliget, » multas et magnas esse « misericordias Domini. »

EXPOSITIO PSALMI CVII.

« Paratum cor meum, Deus. » Vox Ecclesie : Paratus sum, non tantum ut serviam, verum etiam ut in tuo nomine moriar paratus sum in moribus,

paratus sum in operibus, paratus sum in sensu et intellectu, veteribus cunctis exutus. « Cantabo et psallam in gloria mea. » Cantabo ore, psallam operibus. Hoc autem non in me, sed in te, qui es gloria mea. Quidquid enim boni facimus, in gloria, et corona nostraque facimus exultatione.

« Exsurge, psalterium. » Surge, operationis perfectio, ut in decem præceptorum concordia modo serviam Creatori. Exsurge « cithara, » ne dormias, dulcis modulatio, lauda Dominum, placa Saulem, fuga spiritum Pythonis. Ego autem « exsurgam diluculo, » id est in hujus sæculi consummatione, quando verus dies manifestabitur. Bona ergo opera præmittat quicumque in diluculo vigilare et surgere desiderat. Interim autem, « constebor tibi in populi, Domine, et psallam tibi in nationibus, » dicens : « Quia magna super caelos, » venit super nos « misericordia tua, et usque ad nubes » ad plenum pervenit « veritas tua. » Unde Apostolus ait : « Et audivi, inquit, arcana verba, quæ non licet homini loqui (*II Cor. xii*). » Venit ergo Veritas ad nubes, quæ usque ad terram descendere nequit. « Exaltare super caelos Deus, » etc. Hæc autem quæ sequuntur, quoniam in alio loco exposita sunt, nulla hic indigent enucleatione.

EXPOSITIO PSALMI CVIII

« Deus, laudem meam ne tacueris, quia os peccatoris, et os dolosi super me apertum est. » Vox capitis : Vides, inquit, Pater, quoniam Judas pessimus consiliarius, machinator iniquitatis super me os suum aperuit, proditori instat, crucem mihi præperat, nomen meum extinguere conatur (*Matth. xxvi*). Sed tu, Pater, laudem meam ne taceas, resurrectionem non abscondas, cunctis gentibus inrotescat qualiter a mortuis surrexerim. « Locuti sunt adversum me dolosa. » Istius, inquit, consilio reperto, Scribæ et Pharisei, pontifices et sacerdotes, linguis suis dolosis adversum me locuti sunt, me damnantes, me accusantes, me reum mortis una voce clamantes (*Matth. xxvi*). « Et sermonibus odii circumdederunt me, » falsis undique adhibitis testibus (*ibid.*). « Et expugnaverunt me gratis, » gratis quidem, quia sine causa et ratione, gratis, quia frustra suique ad dispersionem.

« Pro eo, ut me diligerent, detrahebant mihi. » Multa eis bona contuli, de Ægypto liberavi (*Exod. xiv*) in deserto manna pavi (*Gen. xviii*), terram eis promissionis dedi (*Jos. xiv*), mortuos eis suscitavi (*Luc. vii*), leprosos mundavi (*Luc. xvii*), cæcos illuminavi (*Luc. xiiii*). Nonne hæc dilectionis, et non odii causa sunt? Pro his tamen quibus et me diligere debuissent, detrahebant mihi. Ego autem quid faciebam? orabam. O quanta misericordia! quanta nostri Redemptoris humilitas! Non maledicentibus maledixit, sed pro se calumniantibus et persequentibus oravit. Alii enim : « Pater, ignosce eis (*Luc. xxiii*). » « Posuerunt adversum me mala pro bonis, et odium pro dilectione mea. » Ego vitam (*Joan. i*), ipsi mortem (*Joan. xix*); ego medicamentum (*Nhm. xxi*), ipsi

venenum (*Rom. III*); ego mel et favum (*Num. XIII*), ipsi acetum (*Joan. XIX*) cum felle mistum (*Math. XVII*) mihi porrexerunt.

Ideoque « constitue super eum peccatorem. » Quoniam quidem peccatorem Cæsarem (*Joan. XII*) et Barabbam (*Joan. XVIII*) et ipsum diabolum omnium vitiorum principem elegerunt, sub ipsius jugo atque imperio comprimantur. Confirmatio: « Et diabolus stet a dextris ejus. » Quid de sinistra stet, quando quidem manus ejus dextra a diabolo detinetur? Quid illius sinistra operatur, in cujus dextra diabolus astat? Cognoscite ergo, Judæi, quoniam diabolica sunt, in quibus maxime Domino vos servire putatis.

« Cum judicatus, exeat condemnatus, et oratio ejus fiat in peccatum. » Nolite ergo orare, Judæi, ne legatis Psalmos et prophetias, peccatum enim est. Deumque offenditis, omnisque vestra oratio in anathema convertitur. Hoc autem erit manifestum, quando de judicio condemnati exhibitis (*Math. XXV*). « Fiant dies ejus pauci: » Pauci fuerunt dies Judæ, quoniam se eadem die laqueo suspendit; pauci fuerunt dies Judæorum, quia post quadraginta et duos annos locum et gentem amiserunt (*Ose. III*); diminuti sunt dies, quoniam creverunt noctes. « Et episcopatum ejus accipiat alter. » Judæ Mathias (*Act. I*), Synagoge Ecclesia successit. Amisit enim Synagoga pontifices, suscepit Ecclesia apostolos.

« Fiant filii ejus orphani, et uxor ejus vidua. » Hoc autem etiam ad litteram completum est, quoniam, temporibus Titii, magna Judæorum interit multitudo. Spiritualiter autem, hujus populi filii dicuntur orphani, quia Patrem suum crucifixerunt (*Math. XXVI*); mater vero, id est Synagoga, vidua remansit, libello repudii recepto a tanto viduo viro dissociata. « Nutantes, » labentes et morientes, « transferantur filii ejus, de gente in gentem dividantur, vendantur, cunctisque gentibus subjiciantur. » Et mendicent, » qui enim indiget, pauper est. Ideoque Judæi mendici dicuntur, quoniam cœlestis panis divitiarumque spiritualium sunt pauperes. « Ejiciantur de habitationibus suis. » Nonne ita factum est? Imo quia ita est.

« Scrutetur fenerator omnem substantiam ejus. » Fenerator iste malignus spiritus intelligitur. Veniat hic importunus fenerator, scrutetur substantiam populi hujus, et quæ sua sunt secum evellat. Expositio: « Et diripiant alieni labores ejus, » ut quidquid est operatus, a dæmonibus diripiatur. « Non sit illi adjutor. » Quis enim Judæis auxiliatur? Fuerunt in Ægypto, habuerunt Moysen et Aaron (*Exod. VII*). Qualiter autem Dominus eos adjuverit, longum est enarrare. Fuerunt, et in Babylonia, ibi Daniel eos consolabatur. Cum ergo jam per mille annos sint in captivitate, et non, sicut prius adjuventur, impletur quod dictum est. « Non sit illi adjutor, nec sit qui misereatur pupillis ejus. » Hoc autem de sensibilibus nos verum esse scimus? de invisibilibus autem, animabus videlicet, quid Dominus faciat, ipse me-

thius novit. « Fiant nati ejus in interitum. » Multi enim jam ex eis sunt interempti; major tamen in judicio exspectatur interitus.

« In generatione una deleatur nomen ejus. » Ut tantum in hoc sæculo vivant, vitantque post mortem non habeant. Sed tu, Judæus, qui litteram quæris, nonne post quadraginta et duos annos, in quibus una perficitur generatio, Hierusalem deletam confiteris? Qui ergo quæris litteram pereras secundum litteram. « In memoriam redeat iniquitas patrum ejus in conspectu Domini, » ut qui post quadraginta annorum diverticula non sunt compuncti, Christi passionis et patrum iniquitatis crimine teneantur. Sive, cum ad judicium venerint, nec originale peccatum nec cætera quæ commiserunt eis dimittantur.

« Et peccatum matris ejus, » illius scilicet Jerusalem quæ prophetas occidit (*Act. II*) non deleatur.

« Fiant contra Dominum semper. » Semper enim Christo Domino contrarii fuerunt. « Et disperat de terra memoria eorum, » ne simul cum sanctis scribantur in libro vitæ, « pro eo quod populus iste non est recordatus facere misericordiam. » Quia in operibus confidit misericordiam parvipendit. « Et persecutus est hominem pauperem et mendicum, et compunctum corde, mortificare. » Inops enim et mendicus fuit quoniam, ut ait Apostolus, « cum omnium dives esset, pro nobis pauper factus est (*II Cor. VIII*). » Corde autem fuit compunctus, quando dixit: « Tristis est anima mea usque ad mortem (*Math. XXVI*). » Sive quando Patrem pro discipulis rogavit. Ait enim: « Pater, conserva eos quos mihi dedisti (*Joan. XVII*). » — « Et dilexit maledictionem, » quæ super iniquos futura est. « Et venit ei. Et noluit benedictionem, » quæ in nostram Ecclesiam deducetur. « Et elongabitur ab eo. Et induit maledictionem sicut vestimentum, » ut quasi talari veste ea tegetur. « Et intravit sicut aqua in ossibus ejus, » ut qui fortiores esse videntur, corruptiones non effugiat. « Fiat ei sicut vestimentum quo operitur, et sicut zona, qua semper præcingitur, » omni tempore circumdatus ea, qua sit sine fine constrictus. « Hoc opus eorum qui detrahent nihil apud Dominum, » quicumque Dei Filium me esse negant. « Et qui loquuntur mala adversus animam meam, » dicentes: « Deus dereliquit eum (*Psal. LXX*). » et: « Non est salus ipsi in Deo ejus (*Psal. III*). »

« Et tu, Domine, fac mecum propter nomen tuum. » Quod invocavi, ut ipsi mendaces inveniantur. « Quia suavis est misericordia tua. Libera me, » de hujus carnis infirmitate. « Quia egenus et pauper ego sum, » quândiu in carnis involvor corruptione. « Et cor meum conturbatum est in me, » quod carnis quidem infirmitas facit.

« Sicut umbra, cum declinat, ablatus sum. » Quoniam nullam Judæorum partem inhabito. Vel ideo sicut umbra, quoniam Judæi, si velint, me tamen fugere nequeunt. « Et excussus sum sicut locusta, » id est ut populi regni que vastator, cui ipsi

dicebant : « Quousque animas nostras perdis, si tu es Christus, dic nobis palam (Joan. x). »

« Genua mea infirmata sunt in jejunio, caro mea immutata est propter oleum. » Quia ossa, cor et anima, ob fidei firmitatem, alias appellantur. Genua hoc in loco apostoli propter inflexionem, dicuntur; genu namque fuit Petrus, qui prius : « Etsi oportuerit me mori tecum, non te negabo (Matth. xxvi), » promittens, ad unius ancillæ vocem leviter inflexus, « Non novi hominem » dixit (ibid.). Hoc autem a jejunio fiebat, quia « nondum Scripturas intelligebant (Luc. xxiv). » Deficiente oleo mutata est caro, quoniam veri luminis fomento extincto infirmati sunt apostoli. « Et ego factus sum opprobrium illis, » qui me in cruce pendentem viderunt, et illudentes, capita sua moverunt, dicentes : « Vah ! qui destruis templum Dei (Matth. xxvii). » — « Adjuva me, Domine Deus meus, salvum me fac propter misericordiam tuam. Et sciant quia manus tua hæc, et tu, Domine, fecisti eam, » — « Potestatem enim habeo ponendi animam meam, et iterum sumendi eam (Joan. x). » Non ergo eorum virtus, sed manus tua ista peregit : « Non enim haberent in me potestatem, nisi hoc a te datum illis fuisset (Joan. xviii). » Non vos excuso, Judæi, sed Dei omnipotentiam prædico; vos enim quæ potuistis, fecistis, et quæ non potuistis, voluistis. « Maledicent illi, et tu benedices. » Nihil enim in eum hominum valet maledictio. « Qui insurgunt in me confundantur, servus autem meus lætabitur, » quia « semetipsum exinanivit, formam servi accipiens (Philip. ii) » — « Induuntur, qui detrahebant mihi pudore, » ut me die tertia resurgente (Matth. xxviii) de mendacio erubescant, quo mihi ante Pilatum detrahebant. Dicebant enim : « Recordati sumus, quia seductor ille dixit adhuc vivens: Post diem tertium resurgam; jube ergo custodire sepulcrum, ne a discipulis furetur (Matth. xxvii). » Erubescant ergo, quia resurrexi. Induuntur pudore, quia mendaces comprobantur. Hoc autem non ego, sed eorum propheta testatur : « Operiantur sicut diploide confusione sua. » Est autem diplois, duplex genus vestis. Merito ergo Judæorum confusio diploidi assimilatur, quoniam duplex est, si quidem in anima et corpore, in hoc sæculo et in futuro propagatur. O miseri et per omnia infelices, qui, nuptiali veste amissa, confusione induuntur! Ego autem « constitebor Domino nimis in ore meo, et in medio multorum laudabo eum. » Non enim jam in sola Judæa laudatur Dominus, verum etiam in omnibus mundi partibus, « quia astitit a dextris pauperis. » Cujus pauperis? Illius qui ait : « Vulpes foveas habent, et volucres cœli nidos, Filius autem hominis non habet ubi caput suum reclinet (Luc. ix). » Sic autem de se quasi de alio loquitur Dominus, quod nos sequentia docent. « Ut salvum fecerat a persequentibus animam meam, » id est a Judæorum impietatibus, qui eum armata manu circa sepulcrum obsidebant (Matth. xxvii).

EXPOSITIO PSALMI CIX.

« Dixit Dominus Domino meo. » Vox Prophætæ : « Sede a dextris meis. Revertenti, inquit, Domino meo de Edom dixit ei. » Pater ejus, qui illius et Dominus est : Sede a dextris meis. Dominus enim est Pater; Dominus est Filius, Dominus est Spiritus sanctus. Non tres tamen, sed unus Dominus. Ut enim in personis trinitas, sic in majestate permanet veritas (S. ATHANAS. I symb.). Quis igitur vel cui dixit : « Sede a dextris meis? » Pater dixit, et Filio dixit. Hoc autem secundum carnem ut quem Judæi in sepulcrum humiliaverunt, idem ipse a dextris Dei sedere intelligatur.

« Donec ponam inimicos tuos, scabellum pedum tuorum. » Donec inimici tui omnes tuo subjiciantur imperio. Omnia autem quæcumque hic vel promittuntur, vel præcipiuntur, ad hominem referenda sunt.

« Virgam virtutis tuæ emittet Dominus ex Sion. » Propheta est qui loquitur. Ideo et futuro pro præterito utitur verumque ordinem non observat. Sion et Hierusalem unum sunt, nisi quod Hierusalem tota civitas, Sion vero quædam civitatis turris et defensio erat. De hac autem Sion et Hierusalem exivit lex, et verbum Domini (Isai. ii) quocirca et virga virtutis ejus. Virga virtutis ejus, Evangelium intelligitur de quo Apostolus ait : « Non enim erubescio Evangelium, virtus enim Dei est (Rom. i). » Hæc autem virga corriguntur, hoc sceptro venerabili reguntur, quicumque Dei virtutem et omnipotentiam recognoscunt. Misit ergo Dominus hanc virgam ex Sion, quoniam apostolica prædicatio ibi exorta in omnes fines terræ processit (Psal. xviii).

Tu autem « dominare in medio inimicorum tuorum. » Quicumque enim diabolo servit, Domini est inimicus. Aut, quia totus mundus ei serviebat, priusquam carnem Christus assumeret. Erant ergo ejus inimici, qui nunc amici facti, de ipsius imperio et dominio gratulantur.

« Tecum principium. » Tu, inquit, omnia cum Patre fecisti, tu omnium creaturarum es principium. « Omnia per te facta sunt, et sine te factum est nihil (Joan. i). » Confundantur ergo Judæi qui eum demonium habere clamabant, quoniam se priusquam Abraham fieret esse dicebat (Joan. viii).

Hoc autem manifestabitur « in die virtutis tuæ, » id est « in splendoribus sanctorum. » Cum, inquit, tuæ virtutis dies advenerit, in quo et mali peribunt, et sicut sol in regno Dei sancti fulgebunt (Prov. viii), tunc principium omniumque Creator manifestabitur.

Tu enim es, cui Pater dicit : « Ex utero ante luciferum genui te. » Te, inquit, ex me genui ante tempora (Joan. i) quem ex Virgine et nasci et gigni volui in tempore (Luc. ii).

« Juravit Dominus et non pœnitebit eum. » Quid juravit? Sequitur : « Tu es sacerdos in æternum. » Unde Apostolus : « Plures facti sunt sacerdotes secundum legem, et ideo plures, quoniam morte prohibentur permanere (Hebr. vii). » Tu autem,

Christe, quia jam mori non potes, eris sacerdos in æternum. Quo ordine? « Secundum ordinem Melchisedech. » Cessent igitur sacrificia mortuorum. Quis est iste Melchisedech? cuius pater, et mater, et generatio ignoratur. Christus enim, neque secundum Deum, matrem, neque secundum hominem habuit patrem de quo dicitur: « Generationem ejus, qui enarravit? » (*Act. viii.*) Est ergo sine patre, et matre, et genealogia. Melchisedech sacrificium panis et vini fuit (*Gen. xiv*): Christus autem, sui corporis et sanguinis. Unde ipse ait: « Caro mea vere est eibus, et sanguis meus vere est potus (*Joan. vi.*) »

« Dominus a dextris tuis. » Prius Filium a dextris Patris, nunc autem Patrem a dextris Filii esse dicit. Qua in re una majestas, una æqualitas, una virtus eademque potentia demonstratur, quæ reges, et princeps sæculique tyrannos in iudicio franget, potest autem et sic intelligi, Dominus « confringet reges, in die iræ suæ, » qui tibi a dextris fuerint, quasi ad præliandum accincti. Unde in Zacharia legitur: quod a dextris Jesu diabolus stetit, ut eum eo pugnaret (*Zach. iii.*). Regem autem ipse asserbat, quoniam universa regna mundi Domino promittebat; ait enim: « Hæc omnia tibi dabo, si proci dens, adoraveris me (*Matth. iv.*) » Hic autem rex tunc confringetur, quando dies iræ, calamitatis et miseræ revelabitur.

« Judicabit in nationibus, implebit ruinas. » Oportet enim ut ruinas impleat, qui « in ruinam positus est, et in resurrectionem multorum (*Luc. ii.*) » Fecit Dominus ruinam, cum malignorum spirituum exercitum de cælis expulit (*Apoc. xii.*), sive, cum Adam de paradiso cum uxore ejecit (*Gen. iii.*), sive cum filios Israel in deserto stravit (*Exod. xxxii.*). Complevit autem, quando diabolus ejusque angelos igni tradidit inexstinguibili, et nulla exinde ruina flet. Implebit etiam ruinas, quia sancti illuc ascendent, unde angeli ceciderunt. « Conquassabit capita in terra multorum; » Capita conquassabit, superbos humiliabit; hoc autem in terra. Si enim in cælo et spirituales fuissent, non ullique concuterentur.

« De torrente in via bibet. » In via erat, peregrinus erat, ad Patrem Christus festinabat. In hac ergo via oportuit de torrente bibere Christam. De torrente bibit, mortis amaritudinem gustavit (*Matth. xxvii.*). De hoc calice ipse ait: « Pater, si possibile est, transfer calicem justum a me (*Matth. xxvi.*) » Quid est autem quod in Evangelio dicitur: « Et cum gustasset noluit bibere (*Matth. xxvii.*) » Hic autem de torrente bibisse dicitur, nisi ut mortem istam facilem et cito transeuntem ostenderet. « Propterea exaltavit caput, » Id est, die tertia resurrexit (*Matth. xxvii.*), quia se ipsum exinanivit (*Philip. ii.*); ipse et caput exaltavit, non jacuit in sepulchro, sed super cælos potenter ascendit (*Marc. xvi.*). Qui totius mundi rex et caput cum Patre et Spiritu sancto vivit et regnat.

EXPOSITIO PSALMI CX.

« Confitebor tibi, Domine. » Vox Prophetæ: Laudabo te, magnificabo te, non in labiis tantum, sed « in toto corde meo. » Ubi? « In consilio justorum, et congregatione, » et dicam: « Magna » parcentur « opera Domini, » si fuerint « exquisita. » Non enim solummodo in sole, luna tantique firmamenti volubilitate, verum etiam in minutis rebus Dei sapientia, virtus et operatio celeberrima reperitur. « In omnes voluntates ejus, confessio et magnificentia » incurrit. Non enim aliud ex nostris vult Deus, nisi confessionem et magnificentiam. Qui ergo ipsi placere desiderat, semper confessionem in mente habeat, ut et Dominum laudet, et peccata confiteatur, hoc enim utrumque significat confessio. Sequatur magnificentia ut sibi ipsi semper tribuat incrementa, hoc autem vult Dominus, ut assidue crescat, et de virtute in virtutem magnificetur qui ad eum venire concupiscit, unde, sicut luna perfecta, in nullo deficiens invenitur, « opus ejus. »

« Et justitia ejus manet in sæculum sæculi. » In hoc autem cæteris operibus distinguuntur opera Domini, quoniam hæc semper erunt, alia vero igne consummabuntur. Hæc ergo justitia et opera sequantur, quæ imitatores æternos facere possunt.

« Memoriam fecit mirabilium suorum, misericors et miserator Dominus, » scribens ea et prædicans per prophetas. Qui enim docet, memoriam facit; quod enim omnino ignoratur, nunquam in memoria habetur. Quæcumque ergo scripta sunt, ad nostram doctrinam scripta sunt (*Rom. xv.*).

« Escam dedit timentibus se. » Ut enim panis corporum, sic Scripturarum memoria, esca est animarum. Unde ipse Dominus ait: « Non in solo pane vivit homo, sed in omni verbo Dei (*Matth. iv.*) » Dedit et aliam escam, illum videlicet panem vivum, qui de cælo descendit (*Joan. vi.*).

« Memor erit in sæculum testamenti sui. » Non enim sola littera, verum etiam litteræ observatores, sunt testamentum Dei. « Virtutem operum suorum annuntiabit populo suo. » Justitia namque, pax, patientia, humilitas, charitas, opera Domini sunt. Horum autem virtutem, eo docente, cognovimus. Scimus enim quoniam tanta in his virtus habetur, ut vitam possint procurare æternam. Hæc enim ipse Christus docebat, quando octo beatitudines prædicabat (*Matth. v.*).

« Ut de illis hæreditatem gentium. » Expulsæ sunt gentes de superna hæreditate, quam bene in vinea laborantibus, daturus est Dominus. « Opera manuum ejus veritas et iudicium, » cuncta enim quæ fecit, vera sunt neque mendacii dolus in suis operibus reperitur. Si quid autem corruptum est, hoc jam ipsius opus non est; corruptio enim bona non est. Quæ autem Dei sunt, bona sunt. Falsitate ergo quæ sunt corrupta, ejus non sunt. Iudicium autem est in suis operibus, quoniam sine discretionem et ordine nihil fecit.

« Fidelia omnia mandata ejus. » Omnia ergo fi-

dem nascant, et ab omnibus credantur, quæ vel in Novo vel in Veteri inveniuntur Testamento. « Confirmata in sæculum sæculi. » Unde ipsa Veritas ait : « Cælum et terra transibunt, verba autem mea non transibunt (Marc. xiii). » Erunt ergo in sæculum sæculi « facta in veritate, et æquitate, » quoniam et vera sunt, et iustitiam prædicant, non autem omne verum, etiam iustum.

« Redemptionem misit populo suo, » Et est Christus, qui suo sanguine mundum redemit (Hebr. ix).

« Mandavit in æternum testamentum suum. »

Æternus est Dominus, æternum est et testamentum. « Sanctum et terribile nomen ejus. » Sanctum est sanctis, terribile malis. « Initium sapientiæ timor Domini. » Qui ergo sapiens fieri incipit, ut Deum timeat prius oportet. « Intellectus bonus omnibus facientibus eum. » Non ergo bene intelligit, qui quod intelligit, non operatur. Intelligat ergo homo quoniam initium sapientiæ est timor Domini. Et ut intellectus bonus sit, timeat Dominum, sicut intelligit; quod si fecerit, « laudatio ejus manebit in sæculum sæculi. » Hoc enim apostoli fecerunt quorum laus ab omnibus.

INDEX

RERUM ET SENTENTIARUM MEMORABILIMUM.

Revocatur lector ad numeros crassiori caractere textui insertos.

A

AARON levites erat. Quia primogenitus frater Moysi a Deo eligitur, ut ad populum loquatur, et verba sua, et præcepta ad eum deferat, I, 51. Coram Pharaone, quem cum Moysæ convenit, virga, quam gestabat, projecta in terram versa est in colubrum, I, 53. Omnia portenta, quibus Deus Pharaonem percussit, per Aaronem acta sunt, quia ejus minister erat, I, 54 et seqq. Aaron cum filiis suis sacerdos constituitur, et sacris vestibus pro sacrorum administratione exornatur, I, 102 et seqq., ubi vestium illarum significationes explicantur. Quare Aaron nomina filiorum Israel scripta in rationali iudicii deferre debuerit, et tintinnabula in simbriis vestimenti sui, I, 105 et seq. Ritus omnes, et cæremonie, quæ in exercitio sacerdotali observandæ erant a Deo ei præscribuntur, I, 107 et seqq. Post Aaronem qui ut Pontifex maximus habebatur, filii ejus inuncti sunt sacerdotes, propriisque sui officii vestibus insigniti. Sollicitatus ab Hebræis moram Moysi in mente Sinai non ferentibus, vitium aureum erexit, cui insanus populus sacrificavit, et a vero Deo rebellem se fecit, I, 118. A Moysæ redarguitur Aaron de patrato crimine. Qui ad filios scelus incitarunt, et consortes sacrilegii fuere, quasi ad viginti tria millia gladio percussit, exterminati sunt, I, 120. In Levitico totus cæremoniarum ordo pro cultu Tabernaculi, pro sacrificiis, diebusque festivis in Dei honorem consecratis, Aaron, et filiis ejus traditur, eisque commendatur.

ABEL minor natu Adæ ut exemplum justitiæ, et innocentie proponitur. Ex mellioribus gregis sui fetibus sacrificia Deo cum offerret, oblationes ejus gratiam, et acceptationem apud Dominum promeruerunt, I, 14. Interemptus propter invidiam a Cain, Christum significavit, qui a Judæis fratribus suis odio, et livore succensis in mortem traditus est, I, 14. Quomodo intelligendus sit clamor sanguinis ejus, quo melior dicta fuit ab Apostolo vox sanguinis Christi, I, 14.

ABRAHAM. Egressus Abraham juxta præceptum Domini de terra natalitatis suæ, relictoque omnibus consanguineis, et profectus in terram sibi a Deo indictam, pater multarum gentium fieri meruit, I, 22. Hujusce promissionis oraculo cum credidisset, tanto magis divinam sibi dilectionem conciliavit, ut dignatus sit Deus ei apparere, non in se, id est, in propria substantia, quæ ineffabilis, et invisibilis est, sed sub specie trium virorum, atque possessionem terræ Chauaan filii, suisque posteris polliceri, I, 22. Quare in monumentum tanti benefici ibidem erexit altare et sacrificium Deo obtulit, I, 22. Abraham progressus in Ægyptum præcepit Saræ ne se uxorem, sed sororem suam diceret; in quo non mentitus est, cum Sara vere soror ejus esset, de patre quidem, non de matre, I, 22.

Illum nondum circumcisum fides justificavit, I, 25. Prædictor Abraham captivitas Hebræorum in Ægypto, I, 25. Iterum apparuit Deus Abraham, eique daturus progeniem innumerabilem promisit; cui cum credidisset, ad justitiæ incrementum fides ejus reputata est, I, 25. Accepit Abraham præceptum a Deo, ut circumcidat carnem præputii sui, et hujusmodi circumcisio cunctis masculis Hebræorum sub pena mortis mandata est, I, 25. In visione trium Angelorum sub humana specie, quæ Abraham facta est, ut cum tres viderit, unum tantum adoravit, non paucorum fuit opinio Patrum symbolum SS. Trinitatis ei primum ostensum fuisse, I, 25, in adnot. Abraham duas uxores habuit Saram, et Agar; quæ juxta Apostolum ad Galatas, duo Testamenta significarunt; Sara enim figura fuit Ecclesiæ; Agar autem Synagoga. Hæc copiose exponuntur, I, 27. Probat fides, et obedientia Abraham in mandato sacrificandi Isaac filium suum, I, 28. Moriens Abraham dixit Isaac hæredem totius substantiæ suæ; filii autem concubinarum bona mobilia reliquit. Quomodo hæc intelligenda sint, I, 30.

ADAM. Formatus est primus homo Adam ex limo terræ, recepitque statum Dei creatoris, scilicet spiraculum vitæ, quo factus est in animam viventem, et spiritualem, ut ex duplici substantia constaret homo, ex corpore nempe, et spiritu, I, 8. In paradiso omnium deliciarum loco eum collocavit, ut operaretur, et custodiret illum, I, 8. De omni arborum fructu copiam ei fecit Deus; verumtamen de ligno scientiæ boni et mali ne comederet, interdixit, illique mortis penam comminatus est, I, 9. Cum autem sapientiæ; et prophetiæ spiritu repletus esset, statim visa muliere, quam eo dormiente ex una ejus costa Deus formaverat, quid erat, cognovit, dixitque : *Hoc nunc os ex ossibus meis, et caro de carne meæ*; duos scilicet in carne una futuros prænuñciavit, maritalisque vinculi legem expressit, I, 10. Proprium etiam nomen omnibus animalibus imposuit, I, 10. Per fraudem a dæmone in serpente loquente decepti parentes Adam et Eva fructum vitium comederunt, quo præcepto, cognoverunt, quod boni amiserint, et in quod malum offenderint, I, 11. Occultavit se Adam post peccatum, et apparere apte Dominum timuit. Quomodo se Deo abscondi potuit, cum ei pateant omnia? I, 12. A paradiso voluptatis divini mandati prævaricatores ejiciuntur, I, 13, et præclaris suæ conditionis prerogativis exuuntur, I, 119. Gravior insuper facta est eorum culpa, quod de violato præcepto ventiam supplices non implorarunt, sed excusationem prætexerunt, I, 12. Pro Abel a Cain interempto genuit Adam Seth, cujus primogenitus fuit Henoch. De quo cum scriptum sit : *Hic cepit invocare nomen Domini*, est intelligendum, quod post mortem Abel, istæ dignius Deum invocaverit, etque

servierit, I, 16. Quapropter filii Seth filii Dei præ cæteris appellati sunt, I, 16. Cum dicat S. Bruno hominem non ex alla, quam ex Adam stirpe descendere, I, 16, illorum contritè opinionem, qui Præadamitas somniant; et qui alios mundos excogitant.

Angelorum creationem putant omnes fere Patres a Moysæ exprimi illis verbis, cum dixit: *In principio creavit Deus caelum et terram*; hoc est omnes virtutes cælestes, angelos videlicet cæli incolas ad ejus ministerium paratos, I, 1. Per lucem autem, et noctem, bonos et malos angelos intelligere possumus, qui quoniam eadem die divisi sunt, subitam malignorum ruinam significare videntur, II, 512. Unus ex eis in superbiam elatus, cum se Altissimo, hoc est Deo Creatori se cœquare contenderet, a superna sede cum suis assectis præcipitatus est. Hic deinde hominis felicitati invidens ab ea fraudulenter dejicere tentavit. Serpentis enim callidissimi animalis speciem assumpsit, factusque diabolus, hoc est tentator, cum Eva sermonem inivit, et per blandas pollicitationes eam, et Adam ad violandum divinum præceptum induxit, I, 14. Cherubim igneo armatus gladio ante paradysum collocatur, ut ingressum Adæ prohiberet, I, 13. Tres angeli humana in specie Abrahæ apparuerunt, et cum eo conversati, cibum etiam a Sara ejus uxore præparatum sumperunt, cui sterilitate laboranti filium prædixerunt. Quomodo hæc facta fuerint, docet S. Bruno, I, 25. Angeli custodes, et protectores unicuique populo a Deo assignati sunt, I, 121. Per affectum, et desiderium Dei videndi, angeli præsentés, vel absentes ab ejus aspectu dicuntur, I, 225. Vocantur angeli filii Dei, in quantum Deo per participationem gloriæ assimilantur, I, 225, in adnot. Archangelus Gabriel ad Mariam Virginem mittitur, ut ei divinam maternitatem annuntiaret, I, 389. Angelorum voces in templo Hierosolymitano auditas ejus eversionem, totamque ruinam præmonuerunt, I, 409. Quia enim angeli mundi interpretantur, illi, qui naturaliter spiritus sunt, angeli sunt, quando militant. Tanta est igitur potentia Christi, ut quando vult, de spiritibus angelos faciat, et ipsi seraphim, qui ardentes, vel incendentes interpretantur, ad id quod voluerit ministrandum mittat, I, 520.

Anima. Creato primi hominis Adami corpore a Deo, principium vitæ, hoc est animam spirituales ei largitus est, quod verba illa docent: *Inspiravit in faciem ejus spiraculum vitæ*, I, 8. Quare ibid. dicit S. Bruno: Totus enim homo ex anima constat, et corpore, corporis materiam posuit, animæ non posuit. Quibus animæ immaterialitatem confessus est. Et quamvis diversæ de origine animæ opiniones ferantur, divinæ revelationi conformior illa videtur, quam sequitur S. Bruno, nempe quod ad similitudinem primi hominis, cæteri quoque immediata a Deo, post formationem corporis, creatas et inspiratas habeant, I, 8. Anima non est pars Divinitatis, ut poetæ aliqui, et philosophi ethnici docuerunt, I, 8. Quoniam anima possidet intellectum, consilium, et rationem, quod caro non habet, aliter victricem convenire non poterunt, nisi animam caro sequatur, I, 28. Animæ otium contra Dei ordinem est. Statim ac formavit eum Dominus in paradiso collocavit, ut operaretur, I, 9. Mens, seu cogitatio caput est animæ; quare qui in sanctis meditationibus se exercent, ad vitæ perfectionem aspirant, totoque desiderio sibi acquirere concupiscunt, I, 176. Quia solæ animæ hominum mori non possunt, merito inter cætera terræ animantia, soli homines viventes dicuntur, 13, in fine. Spiritus, qui est in homine diversæ naturæ est ab ejus carne; est enim substantia spiritualis informans, et principium vitæ ei præbens. Et quod habet, totum a Deo habet, I, 445. Anima justi ardet desiderio videndi, et possidendi Deum, I, 424. Anima immortalis est, quæ dum peccat moritur, et a vera vita, quæ Christus est, separatur; gladiis tamen occidi non potest. Carnifices in solo corpore, Deus autem in corpore, et in anima potestatem habet: illorum pena cito transit, istius nunquam finitur, II, 35. Anima nostra imago est Dei. Sna ergo imago reddatur Cæsari, et sua imago reddatur Deo; ad imaginem enim Dei factus est homo. Reddamus Deo imaginem suam, reddamus Deo animas nostras, nihil carius habemus, II, 108. Anima justi sedes est sapientiæ, II, 309.

Antichristus. In sacris Scripturis prædictus est Antichristus, et homo peccati appellatus, Judæos præcipue sui sectatores, et proclamatores faciet, I, 158. Quantæ iniquitatis futurus sit, ibidem describitur. Totus Judaicus populus juxta mundi hujus consummationem Antichristum relinquet, et ad fidem conversus, aqua baptismatis regeneratus Ecclesiæ castris sociabitur, I, 158. Antichristi sunt, quocunque ejus opera faciunt. His autem Deus servat dolorem patris, qui simul cum eo damnati eadem patientur tormenta, I, 260. Omnibus iniquis opera ejus, et doctrina placebunt, et quicunque ei crediderint, simul

cum eo ad inferna ducentur, I, 261. De hoc perditionis filio scriptum est, quia post se multos homines trahet, et ante se innumerabiles. Nisi breviati fuissent dies illi, non esset salva omnis caro. Regnabit enim, sicut scriptum est, *per tempus, et tempora, et dimidium temporis*; id est non amplius quam tribus annis cum dimidio, I, 516. De Antichristo vaticinatus est David ps. 11, eumque omnium hominum perditissimum dixit, quia Dei adjutorium nunquam quæsit, qui totum se ad serviendum diabolo tradidit, et a sua impietate nomen accepit; ut quia Christo Dominus per omnia contrarius futurus erat, Antichristus diceretur, I, 405. Dominus Jesus interficiet eum spiritus oris sui, et auferet illustrationem adventus sui, 404. Ejus adventus sub fine sæculi iterum describitur, quantaque ab eo fiet Christianorum subversio, II, 114, etc., II, 203. Veniet Antichristus in nomine suo, se exaltando, quia non a Deo, sed a sua superbia missus prædicare veniet. Hunc autem Judæi recipient, et quasi Deum ad tempus venerabuntur, II, 235. Quam vastitatem facturus sit in Ecclesiis, II, 336, etc. Prophetas Henoch et Eliam vincet, et martyrio consummabit, 337.

Apostoli. Duodecim fontibus aquarum, qui reperti sunt in Eilim assimilantur duodecim apostoli, ex quorum aquis, sive doctrinis totus mundus irrigatus est. Ita septuaginta discipuli, qui primi secuti sunt Dominum, septuaginta palmas representant, quas Hebræi eodem in loco virentes invenerunt, I, 65. Repentina apostolorum immutatio, ut sapientes, omnibusque linguis loquentes evaderent, non nisi a Deo fieri potuit, I, 70. Duplicem coronam meruerunt apostoli; primam quidem, quia vitæ, et malignos spiritus superant; alteram autem, quod verbum Dei, Evangelium scilicet Christi per univèrsam mundum propagarunt, I, 90. Petrus et Andreas, alique post ipsos ad mundi conversationem sub nomine piscationis vocantur a Christo, in qua vocatione non tam sublime consilium ejus est agnoscendum, quam admirabilis sese exhibet illorum obedientia, quæ ad unius jussionis vocem omnia relinquentes secuti sunt Christum, II, 19. Pro tentorio, quod in introitu tabernaculi factum est, apostolorum chorus intelligitur, quibus cæli et terræ claves traditæ, quibus ligandi, atque solvendi potestas, quibus paradisi januæ aperire, et claudere concessum est, I, 97. Apostoli suis documentis, et prædicatione, quasi tubis, de cunctis mundi partibus populos ad Ecclesiæ convocarunt: his nos ad bella parare, his contra hostes dimicare, his nos et vitia, et malignos spiritus superare docent, I, 179. Apostoli die Pentecostes, hoc est quinquagesimo post Christi resurrectionem die in Spiritu sancto et igne baptizantur, I, 169. A Christo Domino, antequam ad cælos ascenderet, ejus vicarii, totiusque Ecclesiæ duces constituti sunt, suæque virtutis, et gloriæ participes effecti, I, 190. Non dum cæli, id est sancti apostoli ornati erant; sed Spiritu sancto adventente, statim et scientia, et diversitate linguarum, et virtutum efficacia locupletati sunt, I, 267. Apostoli nunc cæli, nunc Cherubim, modo nubes, etc., et aliis nominibus diversis ex causis illis convenientibus vocantur. Ascendit igitur Dominus super Cherubim, id est super apostolos suos; quibus, sicut ipse ait, dederat os, et sapientiam, cui non possent resistere adversarii ejus, I, 329. Apostolis prædicantibus, recordati sunt homines illius beatitudinis, quam in Adam primo homine amiserunt; et conversi sunt ad Dominum universi fines terræ, I, 341. Isti sunt, qui cæteros illuminant, et viam veritatis ostendunt, et in viam mandatorum Dei dirigunt, et errare non permittunt, I, 353. Non sine maxima admiratione cogitari potest, quomodo per simplices, et illiteratos viros, apostolos scilicet, mundi universi conversio facta fuerit, idolorum cultus, et profana philosophorum tot per sæcula dominatrix sapientia penitus eversa fuerit, atque ut filigmentum contempta, I, 377 et 388. Annuntiantibus itaque apostolis veritatem idemque Christi prædicantibus, multiplicati sunt fideles, tantaque fuit multitudo, ut sicut stellæ numerari non possit, I, 377 et 388. In omnem enim terram exivit sonus eorum, quando per singulas provincias, per singulas gentes, et nationes Dominus ad prædicandum eos ire mandavit, I, 437. Apostoli a Christo defecerunt, cum sevientibus contra illum Judæis, terrore perterriti ab eo fugerunt, I, 443. Dedit Dominus dona hominibus, et maxima dona, quando Spiritum sanctum apostolis misit, et tantam gratiam illis dedit, ut linguis omnium loquerentur, omnesque languores, et infirmitates curarent, I, 439. Quare et de ipsis apostolis dicit S. Bruno, dum prædicarent, eos multas fecisse virtutes in populis multis, I, 331. Isti autem passionis tempore, mortis timore adeo infirmati sunt, ut ipse, qui inter eos fortior habebatur Petrus ter eum negaret. Et quidem præ inopia, copia et inopia contraria sunt. Copia apostolorum erat Christus, quia virtutem, constantiam, et fortitudinem, et

quoscunque eis necessaria erant in ipso habebant, et possidebant. Quia igitur copiam fegerunt omnium bonorum inopiam habuerunt, I, 488.

Arca noetica. Arca, quam Noe ex Dei præcepto condidit, figura fuit Ecclesie, in quam per fidem ingressi salvantur; pereunt autem qui sunt extra ipsam, II, 474. Trecentorum cubitorum longitudine dicitur ordinata; quæ mensura in sex partes divisa, sex mundi futuras ætates significabat. Prima earum ab Adam usque ad Noe; secunda a Noe usque ad Abraham; tertia ab Abraham usque ad Moysen; quarta a Moysen usque ad David; quinta a Davide usque ad Christum; sexta a Christo usque ad finem sæculi, I, 17. Mystice explicatur, quare latitudo arcæ fuerit cubitorum quinquaginta; et altitudo vero triginta, I, 17. Quod autem arca ab ingruentibus diluvii aquis hinc inde agitata fuerit, futuros S. Ecclesie labores præsignabat; quæ adversitatum procellis, et aquis perturbationum assidue concutitur, atque turbatur. Sed perire non timebit, quippe Christus Dominus eam non derelicturum promisit, et usque ad finem sæculi servaturum, I, 18. Omnes arcæ partes sicut structura ejus mystice explicantur, II, 474 et seq.

Arca Testamenti. In arca Testamenti, quam per Dei oraculum fecerat Moyses, circumtecta undique auro, continebantur urna aurea habens manna, virga Aaron, quæ fronderat, et tabulæ legis. Significat autem Ecclesiam catholicam, non quæ adhuc in hoc mundo degit, multasque patitur injurias, imo illam, quæ cæli velamentum transgressa, jam habitat, et moratur in sancta sanctorum, I, 87. Deaurata est intus et foris auro purissimo, per quod significatur illi, qui sapientiam habent, non intus tantum retinere debent, sed foris prædicando monstrabunt, I, 87. Duo Cherubim aurei super arcam positi, mutuo se respicientes, duo testamenta omni sapientia condita, et plena inter se convenientia representant, I, 89. Quare hæc arca propitiatorum appellata fuit, explicatur, I, 89.

Arcus celestis. Ut Noe, et posterius ejus non amplius timerent diluvium aquarum, quo genus humanum exterminaretur a mundo, posuit Deus arcem ex refractione lucis in nube rosida eformatum in signum hujusce promissionis, et fœderis. Hoc divinæ bonitatis testimonium permanet adhuc, et usque ad finem mundi perdurabit, I, 20.

Avaritia. Definitur avari insatiabilis amor habendi divitiarum, II, 185

B

BALAAH. Quamvis impius homo esset Balaam, et sacros deorum gentium, prophetavit, non tamen de suo, sed Spiritu Dei. Totam vidit Ecclesiam, et se morte justiorum, et ei similis fieri peroptavit. *Moriatur, dixit, anima mea morte justorum, I, 188.* Celebre vaticinium protulit de adventu Domini: *Orietur stella ex Jacob, et consurgit virga de Israel.* Christi adventum non tantum ut Salvatoris, sed etiam ut judicis vidit; quod illis verbis testatus est: *Videbo eum, sed non modo, intuebor illum, sed non prope, I, 189.* Prævaricare fecit Israel cum filiabus Moab, et sacrificare Beelregor, I, 1: 9 et 528.

Baptismus, non ab homine a quo ministratur, sed nomen, et virtutem ab Ecclesia habet; unde peccatores, et hæretici illum administrantes filios generant Ecclesie, I, 35. Peccato originali infecti nascimur omnes, quod Christi sanguine expiati est, applicatur autem virtus in baptismo, et, eoque lavamur, primamque justitiam recuperamus, I, 60. Baptismus parvulorum in more est Ecclesie, atque pro eis patris filium pollicentur, I, 116. Quid catechumeni præstare debent, cum ad baptismum accedunt, I, 129. Antequam elemento aquæ abluantur, se renuntiare vovent diabolo, pompis et operibus ejus, I, 176. Baptismum sanguinis illi recipiunt, quibus Deus fortitudinem tribuit, ut igne passionis, et martyrii expientur, quamvis lavacro undæ sanctificati non sint, I, 233. Nemo terram viventium intrabit, qui prius per baptismum non transierit, et novæ legis fidem atque doctrinam non susceperit, I, 211. Jesus Christus, ut Josue, Jordanem aperuit, atque nos docuit, quid Jordanis aqua significet; quoniam ibi baptizatus discipulis suis omnes gentes baptizare præcepit, I, 211. Baptismus filios Dei facit. Filii enim hominum illi dicuntur, qui unam solummodo generationem habent, qui vero ex aqua regenerati sunt Deum patrem habere meruerunt, I, 305. Quod dicitur ab Apostolo I, Cor. x: *Quia omnes in Moysen baptizati sunt in nube, et in mari; id est ex aqua, et Spiritu sancto, ut per mare aquam, per nubem Spiritum sanctum intelligamus, I, 526.* Joannes prædicabat baptismum penitentiae in remissionem peccatorum, sed non dabat remissionem peccatorum, II, 164.

Beatitudines. Quæ sint beatitudines ad quas omnes Christiani aspirare debent, explicantur, II, 19, et seqq.

Blasphemia. Omne peccatum, omnisque blasphemia dimittitur hominibus, si se peccasse cognoverint, et po-

nitentiam egerint: spiritus autem blasphemie non remittitur hominibus. Illa enim blasphemia non dimittitur; quæ superbiæ spiritu inflata, vivificata, et roborata ad potentiam non inclinatur, et humiliatur. Est autem blasphemia, dicere alioud adversus Deum, II, 64.

C

Cain primogenitus Adam agriculturæ deditus invidit fratri suo Abel, quod Deus munera illius grata habere ostenderet, sua autem despiceret. Hoc autem cognovit, quia fratris sacrificium ab igne et celo amissum consumptum vidit, suum autem non item, I, 13 et 14. In hoc autem viri sancti sua sacrificia Deo placuisse putabant, quod igne collatis misso ea consumi videbant, I, 13 et 14. In indignationem elatus contra fratrem justum et innocentem, eum in agro interfecit, eod. loc. Fuit autem Cain figura Judæorum, qui in Christi sanctissimi, et beneficentissimi necem conspiravit, I, 13 et 14. De fraticidio Cain a Deo redarguitur, a quosivleniam petisset, eam impetrasset; sed desperatione sua maximam injuriam Deo irrogavit; ideoque poena temporali et æterna multatus est, I, 15. Dicitur egressus a facie Dei, cujus misericordiam a se peritus avertit, I, 15. Ex Deo tamen audit sub eo esse appetitum suum, ut si assensum illi præbuerit vim suam exercebit in ipso; sin autem restiterit, recedet, I, 14.

Castitas carnis inutilis est, nisi et castitas mentis habeatur; et tunc sane excellens est, quando neque caro a fornicatione, neque anima ab hæretica pravitate, vel vitiorum amore corrumpitur, I, 111. Oculorum continentia maxime necessaria est ad virtutis castitatis custodiam. Qui ea carent partem in Dei hæreditate non habent; cum in malam pravis desideriis facile prolabantur, I, 275. Omne luxuriosum peccatum abominabile est; fornicationis, vel adulterii crimen merito ignis usque ad perditionem devorans appellatur, I, 175. Bonum est conjugium, sed melior continentia, optima vero virginitas, I, 69.

Catechumenus. Cum catechumenus ad Ecclesiam accedit baptismum postulans, legitur ei symbolum, legitur ei fides catholica: interrogatur, si ita credat: respondet se credere. Et tunc Jesus tangit oculos ejus, tunc illuminat mentem ejus, tunc baptizatur, tunc illuminatur, II, 51.

Charitas. Ab igne, qui juxta ritum veteris legis semper ardere debebat coram tabernaculo, in quodvis Majestas representabatur, docemur Dei dilectionem nunquam a nobis esse intermittendam, I, 26. Incumbit præcipue ad sacerdotes hoc igne semper accendi; si enim ab eis alibi erit, omne eorum officium prorsus inutile erit. Curet ergo sacerdos, ut charitatis ignem continuo nutriat, et per singulos dies ligna, hoc est sanctas operationes subjiciat. Recordetur divinæ misericordie, recordetur quid fecerit et quid diligentibus se præbere promiserit, I, 156. In caritate Dei, et proximi tota lex adimpletur, I, 252. Caritas est et boni malique discretio. Hæc enim semper ardet, et in Dei proximique dilectione sic accensa est, ut extinguenti non va eat, II, 507. Si autem sacerdos, aut prælatus curam animarum habuerit, caveat, ne propter aliquam inimicitiam, vel odium earum salutem negligat, I, 81. Caritas omnes virtutes alit, promovet, et exornat, I, 81. Qui charitatem habent, et spem suam non in incerto divitiarum, sed in Deo ponunt, et virtuti operam dant, quamvis in hoc mundo divites sint, mundi tamen amatores non sunt, II, 273. Divina mysteria, et sacramenta iis revelanda sunt, quorum pectora igne charitatis videantur accensa, I, 26. Qui proximum diligit, et Deum diligit, si tamen vera dilectione eum diligit. Non est enim vera dilectio, quæ temporales utilitates attendit, et non ad æternas beatitudinis gloriam tendit, II, 278. Nimia illa Salvatoris nostri pietas, et misericordia erga suos ipsos inimicos est rememoranda, ut magis magisque ad amorem Dei accendamus, et ad ejus pietatem et misericordiam incitemur, I, 127. Non solum amici, sed ipsi inimici nostri ex Christi præcepto sunt diligendi, et beneficiis juxta vires nostras cumulandi. Hoc a nobis legis Christianæ profectio exigit; si enim tantum diligeremus, qui nos diligunt, non absumiles infidelibus essemus, II, 26 et seq. Carnali amori spiritualis amor præferri debet. Eo enim amore et fratres, omnesque propinquos nostros diligere debemus, quo matrem, et fratres suos Christus dilexit, I, 68. De præcepto dilectionis erga Deum, et proximum copiose agit S. Bruno, II, 107. Caritas est virtus qua Deum diligimus propter se ipsum, et proximum sicut nos ipsos. Nullas virtutes, nullaque bona prodesse possunt absente charitate, II, 491. Nihil aliud odio habendum est, nisi malum; quia et Deus noster omnem suam diligit creaturam, et solum malum odio habet. Qui igitur diligit Deum, omnem creaturam Dei diligit, non autem malum; quia creatura Dei non est, I, 503. Cum quidquam habet mundus transcat, et concupiscentia ejus, delectari in Domino debemus, cum

ipse est omne bonum. Qui enim in Domino delectatur, semper cum Domino esse et habitare desiderat. Hoc autem dabitur Sanctis, quia simul cum eo sine fine manebunt, 369. Characteres charitatis a D. Paulo assignati eximie explanantur, II, 49.

CANTERUS. Primus homo ad Christi imaginem factus etiam corporaliter dicitur, I, 6. Lignum vitæ appellatur Christus, quia ipse ait: *Qui manducat meam carnem, et bibit meum sanguinem, vivet in æternum*, I, 9. Primam ejus figuram gessit Abel, qui innocens, et Deo gratus, a Cain fratre occisus est, I, 14. Post diluvium de omnibus animalibus a Moyse Deo fuit sacrificium, et solus homo non immolatur, quia Christus verus agnus suo tempore erat immolandus, ut tolleretur peccata mundi, I, 19. In ritu immolationis agni paschalis tota Christi passio figurata conspicitur, I, 58 et seqq. In Noë etiam inebriato vino conspicitur typus Christi, qui consumpto suis passionis calice somnum mortis cepit. Irriserunt ei Judæi, et contumelias eum affecerunt, reputantes crucem, et mortem quam tulerat, scandalum, et ignominiam, I, 21. Isaac sacrificandus a patre Abraham imaginem Christi præmonstravit, I, 28. Quando Dominus natus est, magna pax ubique erat; toto mundo sub Romano imperio constituto. Unde statim in ejus nativitate angelorum voces auditis sunt, clamantium, et dicentium: *Gloria in excelsis Deo*, ect., I, 451. Salutare Dei Christus est, qui de Virgine natus in multis argumentis notissimus nobis factus est, I, 505. Ipse in perfectione ætatis suæ, scilicet triginta annorum baptizari voluit, etque prædicationis sumpsit exordium, I, 17. Quare dicitur filius Mariæ primogenitus, quamvis post Christum alios filios non pepererit, II, 8. *Mysteria*, quæ in vocatione Magorum ad Christi præsepe concludebantur, totaque series eorum adventus in Bethlehem eximie explanantur, II, 9 et seqq. Dies obitus Christi designatur, I, 58.

Christus sanguine suo peccata nostra delevit, et genus humanum universum Deo Patri reconciliavit, I, 61. Memoria passionis ejus omnem mandatorum amaritudinem dulcem reddit, ut lignum, quod Moyses in aquas Marath iniecit, easque Hebræis sitientibus ex amaris dulces fecit, I, 65. Assimilatur petreæ, ad quam venit populus Israel, quæque bis percussa dedit aquas; similiter percusso latere Christi in cruce pendentis exiit sanguis, et aqua. Quare optime dixit Apostolus Christum esse petram ex cuius irrigatione mundus universus restauratus, et mundatus est, I, 67. In nube, qua tectus Dominus cum Moyse loquebatur, futuræ Incarnationis mysterium præsignatum fuit. Carne enim velata divinitas a Judæis videri non potuit, I, 69. Ante Christi passionem nulli vel justo, vel penitentibus ingressus in cælum concedebatur, sed in sinu Abraham omnes recipiebantur, donec veniret Christus omnium liberator, I, 75. Impletus rex Herodes Christum infantem occidere tentavit, I, 85. Fuga Christi in Ægyptum, ut ab Herode se eriperet, docet nos diabolum ejusque membra fugere debere, II, 11. Quare Christus Nazareus appellatus, II, 15.

Christus est Angelus testamenti a Patre missus, cujus nomen est in illo Patris enim nomen in Filio est, quoniam et Filius, sicut et Pater Deus est. Ille nos præcedit, nos custodit, et in æterna tabernacula nos introducit, I, 85. Quanta fecit, tulitque Christus Dominus noster, ut cæli janua nobis aperiret, I, 85. Mactatio vituli ante ostium tabernaculi, quæ juxta legem fiebat, figura fuit sacrificii Christi Domini in cruce pro nostra salute, I, 106. Quantam erga nos dilectionem, misericordiam, et pietatem Christus habuerit, ex hoc intelligere debemus, quod super crucis altare, dum seipsum offerret, pro persecutoribus suis Patrem oravit, ead. pag. et col. Dum Christi passionem in mente habemus, magnum ad expianda peccata nostra sacrificium Deo offerimus, I, 115. Christus passione sua non tantum eos, qui ei credere incipiebant; sed omnes Sanctos, et Patriarchas veteris legis, quos fides, et spes in ipsum justos fecit, a morte redemit, I, 152. Quomodo Christus et voto, et sponte se ipsum obtulit, I, 159. Primitias veluti passionis Christi, sui oblatione, dedit bonus Iatro, qui primus in ipsum credidit, I, 159. Christus et voto, et sponte se ipsum obtulit: voto quidem, quia sic disposuerat, sic ordinaverat, sic ipse de se ante tempora prædestinaverat; sponte vero, quia omnipotens est, I, 159. Eadem benignissima voluntate passus est se tentari a diabolo, ut doceret, quomodo eundem infernum hostem vincere valeamus, II, 17. Christi sanguis ipsi offerenti, et Ecclesie universæ prodest, II, 141. Idem Christi sanguis usque ad consummationem sæculi cunctis diebus pro nobis interpellat ad Patrem, I, 157. Juxta Brunonis sententiam plurimorumque Patrum, et Scriptorum Christus Dominus anno 55 ætatis suæ immolatus est, I, 148. Ante Christi incarnationem a peccato originali nemo mundari potuit,

hoc est per se aliquid præstare pro ejus remissione, I, 161.

Christus Moyses instar duodecim Apostolos veluti sua militia principes nominavit, I, 172. Ipse trigésimo anno aquas sanctificans baptizatus est; die vero quinquagesimo post ejus resurrectionem in Spiritu sancto et igne Apostoli baptizantur, I, 169. Figura Christi Domini in cruce exaltati fuit serpens æneus, quem Moyses ex Dei præcepto erigere fecit in deserto, I, 187. Immolatio hirci typus fuit Christi, qui eam ignis damnatus est, et quasi accleratus cum latronibus crucifixus est, I, 191. Christi sacrificium quotidie a suis ministris mystice innovatur, et ab omnibus ministris offertur, I, 223. In passione Christi magna facta est tentatio, ut ipsi discipuli terrore percussam eam reliquerint, I, 224. Christi regnum, cadente Synagoga, hoc est Judæorum dominatione, stabilitum fuit, I, 225.

Christus post passionem suam descendit ad inferos, ut justorum animas eriperet, ac liberaret, I, 248 et 295 et 497 et II, 57. Desiderio eum videndi justis omnibus veteris testamenti exarserunt, illumque ut unicum bonum suspexerunt, I, 248. Christus in cælo splendor, et illuminatio Sanctorum est, I, 227. Dei virtus, et sapientia. Dei fortitudo, et prudentia Christus est. Hic autem incarnatus diabolus percussit, et de regno, quod jamdiu possederat, ejecit. In unam fidem, et in unam Ecclesiam omnes mundi nationes congregavit, I, 267. Quamvis nemo mortalium comprehendere valeat, quanta sit in Christo divinitas, portenta tamen, præceptorum sanctitas, et omnimoda justitia ejus manifestant, I, 285. Molliter viventibus, et voluptatibus dedit non inhabitari Christus, I, 269. Quam terribilis erit Christi sententia super impios in die judicii; qua prolata confessum in balatris præcipitabuntur, I, 281.

Christus Dominus noster et Deus est, et homo, qui secundum humanitatem quidem non solum a Patre, verum etiam a se ipso, et Spiritu sancto et rex et Dominus constitutus est. Ipse enim, qui secundum divinitatem neque factus, neque creatus est, secundum humanitatem se ipsum creavit, et fecit, I, 302. Contra Felicem, et Eliipandum adseruit Christus non adoptivæ, sed substantialiter Filius Dei ab æternitate genitus, hoc est ante tempora, et sine initio; et hoc valent illa verba: *Ego hodie genui te*, I, 302. Si Filius Dei aliquid postulat, non secundum divinitatem, sed secundum humanitatem postulat. Postulat autem non solum a Patre, sed a seipso, et a divinitate, quæ in ipso est, I, 302. Suscepit Pater Filium ad se, incarnatum, et hominem factum, ad se revertentem glorificavit, et in suæ majestatis sedem exaltavit, I, 303. Distinguuntur in Christo quæ propria sunt Dei, et quæ propria sunt hominis, I, 324. Christus Patrem suam virtutem, suum firmamentum, suum adiutorem, et protectorem suum esse per Prophetam dicit. Hæc autem in corde dixisse, credendum est, cum ad crucem duceretur, in qua se inimicos omnes superare, et de ipso humani generis hoste triumphare non dubitabat, I, 327. Ejus passio describitur, in qua verum hominem se ostendit, non phantasticum, aut specie apparentem, ut quidam hæretici blasphemaverunt, I, 328. Altera die Christus Dominus postquam sacramentum Eucharistiam instituit, se ipsum in ara crucis pro nobis immolavit; et tunc quidem fecit illud pingue, et suave, et Deo acceptabile holocaustum, quo primum, et originale peccatum deletum est, I, 356. Dignum ergo fuit, ut Salvator noster coronaretur, cuius prælium, et victoria tam famosissima narratur. Corona Christi Ecclesia est, quæ tota de lapidibus pretiosis constructa, et fabricata est, I, 337. Sic Christi divinitas humanitati conjuncta est, ut nunquam ab ea discedere possit; et sic eam in omnibus adjuvare valeat, ut nullius adjutorio egeat. Cum autem Patrem rogasse legatur, hoc egisse intelligendum est, ut nostram naturam in eo esse sciamus, et verum hominem esse credamus, et qualiter omnia facta cognoscamus, I, 339.

Christus clamavit in cruce pro fidelibus, quos pro suo nomine passuros esse conspicebat; ejusque passio futura erat causa, propter quam tam dura tormenta pertulissent. Insuper et pro illis clamavit, qui tanto sui sanguinis pretio redempti peccare non cessant, et in suis iniquitatibus perseverant, I, 338. Christi verba sunt quæcumque in utroque Testamento scripta sunt, I, 340. Nomen Domini est Jesus. Jesus autem Salvator interpretatur. Salvat igitur Dominus, propitiatur, et miseretur fidelibus suis propter nomen suum, id est secundum significationem nominis sui, I, 343. Qui tribulationibus, et adversitatibus afficiuntur ad Jesum Christum crucifixum oculos convertant, ut consolentur, I, 375. Divinitas, et humanitas Salvatoris nostri misericordie pro nobis in ejus passione consenserunt: illa veniendo, quod promiserat, implevit; et hæc obediendo, ejus voluntatem faciendo, nos moriendo, redemit, I, 378.

Mors Christi dormitio fuit; dormivit, quantum voluit, surrexit, quando voluit; quod si noluisset, nunquam obdormisset, I, 380. Mors Christi voluntatis fuit, non imbecillitatis. Mortuus est, quia voluit; qui, si noluisset, nunquam occidi potuisset, I, 305.

Christus a mortuis resurrexit, suisque discipulis admirantibus rediit apparuit, I, 405. Ascendit Dominus ad caelum in maximo gaudio, et lætitia Apostolorum, qui eum in tanta gloria, et virtute ascendere videbant. Sive etiam in jubilatione angelorum, quos omnes summa cum exultatione obviam venisse dubitare non debemus, et animas ab inferis liberatas triumphantes secum in caelum perduxit, I, 393, 407. Cum ipse suo sanguine mundum redemerit, primam nobis possessionem restituit, paradisum Januas fidelibus suis aperuit, quæ beatitudinem sancti post hanc vitam habebunt, I, 188. Cum Judæis ad se capiendum venientibus obviam perrexisset, omnesque uno verbo in terram stravisset; statim manifeste ostendit, et se non timere, et quidquid volebat, in potestate habere. Ubi enim tanta potentia est, ibi timor locum habere non potest, I, 408. Misericordia Dei, et veritas Dei Salvator noster est; quia omni misericordia et veritate plenus est, et in ipso, et per ipsum Patris misericordia, et veritas cunctis gentibus revelata est, I, 414. Quod Christus orans et deprecans Deum exhibeatur, hoc nobis documentum est, ut Dominum nostrum deprecemur; ipse enim orare non indiget; cum omnia in ejus voluntate posita essent: nobis dedit exemplum, ut sequamur vestigia ejus, I, 416. Christus non Deus tantum, nec homo tantum, sed simul Deus et homo, temporalis et æternus, I, 425. Annus benignitatis Dei ex eo tempore coepit, ex quo Salvator in hunc mundum venit, I, 450. Totus mundus sub maledicto erat; sed veniente Christo benedictionem accipere meruit, I, 454. Est autem Christus via Patris, quia per ipsum venit ad Patrem; est autem et salutare, quia per ipsum ubique gentium salutem operatur, I, 431. Descensus Christi ad inferos et justorum omnium liberatio, ut suæ victoriæ triumphus exaltatur; sed non minus refulget ejus potentia in liberandis a sepulcris peccatorum qui in ipsis jacent, I, 475 et seqq.

Christi tempus, quamvis omne tempus suæ incarnationis intelligi possit, illud præcipue intelligitur, in quo majorem misericordiam operatus est, tempus videlicet suæ passionis, I, 444. Consubstantialitas Christi, ut Filii Dei, cum Patre asseritur, et declaratur, I, 450. Confirmatur autem ex hoc, ubi de eo dicitur: *Et permanebit cum sole, et ante lucem in sæculum sæculi*; quod significat in eodem lumine, et in eadem claritate. Permanet itaque cum sole in sæculum sæculi, quia nunquam recedit a Patre, semperque in eadem gloria, et claritate manet cum Patre, I, 450. Captivi diaboli erant omnes, sed captivi Christi facti sunt plures, non omnes; multi enim adhuc in captivitate detinentur, qui si voluissent, in captivitate non essent, I, 349. Quare Christus proprie Christianorum Deus appellatur et sit Deus, Domini exitus mortis, I, 459. Christus gratuita bonitate sua conversus est ad nos, et nos, qui multam eum offendimus, respicere dignatus est, I, 482. Nemo salvari potest nisi per Christum: nemo salvari potest, nisi qui credat in Christum, I, 475. Ipse est per quem cognoscimus, et invocamus Deum Patrem; cum Verbum sit, et sapientia Patris, I, 517. Ornamenta Salvatoris nostri sunt confessio, decor, lumen, charitas, pulchritudo. His addendæ immortalitas, potentia, fortitudo, cæterasque virtutes, I, 519. Misericordia Dei, et veritas Dei Salvator noster est, qui omni misericordia, et veritate plenus est, et in ipso, et per ipsum Patris misericordia, et veritas cunctis gentibus revelata est, I, 535. Quomodo Christi corpus tribus diebus, et tribus noctibus fuerit in sepulchro, II, 83. Venit prius humilis, ut judicaretur Filius hominis; venit autem iterum sublimis, et excelsus in gloria et honore, et majestate, ut iudicaret mundum, II, 81. Transfiguratus est in monte Thabor, et cum eo apparuerunt Moyses, et Elias, II, 85. Exemplo suo docuit fideles, ut tributa principibus mundi solvant, II, 87. Ut triumphator urbem Jerusalem ingreditur, II, 99. Toties Dominus dæmonia perdit, quoties vires, et nocendi potestatem eis aufert, II, 168. Quid significet sudor ille sanguineus, quem Christus in Gethsemani horto passus est, II, 207. De Christi divinitate præclara habetur doctrina, II, 211. Vadit ad Patrem per humanitatem, quia ubique est per divinitatem, II, 275.

Christiani filii sunt Abraham, non carnis, sed promissionis; non omnes Israelitæ ad hanc filiationem admittuntur, sed qui fidem profitentur; et in proprie Abraham patrem credentium habent, et in semine Jacob computantur, I, 31. Primitiæ messis apostolorum illi fuerunt, qui in primitiva Ecclesia in Christum crediderunt; hoc autem ipsi apostoli per se sacerdoti, hoc est Domino obtulerunt, I,

166. Eorum primitiæ, vix per baptismum regenerati sunt, quod credere, sperare, Deumque diligere debent, adeoque fides, spes, charitas novam vitam in illis constituent, I, 83. Non auguriis, aut divinationibus, sed divinæ legis præceptis, et prophetarum, et apostolorum verbis credant Christiani, I, 161. Caveant etiam a pravæ cogitationibus; et si quas bonæ, ac sanctæ menti obveniunt, fructuosas reddere curent, I, 161. Valde periculosa Christianis est familiaris communio cum his qui aliam legem aliaque dogmata profitentur; aut etiam de catholica veritate non perfecte sentiunt, I, 68. Christiani, qui Christi præcepta non custodiunt, ejusque nominis contemptores fiunt, adeoque res coram ipso reputantur, I, 71. Cum vero quasi pignus nomen Domini tibi creditur, recordare pignoris, et acce abjurare promissum, I, 71. Qui bonis moribus rectaque fide Christianæ religioni non conformantur, animo ab eo discessisse videntur, I, 74. Omnis anima fidelis sive in prosperis, sive in adversis sanctam, catholicam, et angelicam vitam ostendere debet, I, 174. Quid requirit Christiana perfectio? Mundum contemnere debet, et Deum, et proximum toto corde diligere, I, 201. Qui ad vitam æternam aspirant, hujus mundi dies pro nihilo habeat, I, 237. Viam suam justii tenent, quod assueti justitiæ operi semper insistant, I, 255. Semitam justitiæ nequeunt Judæi, hæretici et pagani. Hæc solummodo Christianorum est, quia ipsi soli veritatem sequuntur et tenent, ipsi soli nomen Domini suscipere meruerunt, et tanto patronymico digni a Christo Christiani vocantur, I, 541. Sacerdotalis dignitas ad Christianos transit, Judæis sine lege, sine rege, sine sacerdotio permanentibus, I, 51. Quot sunt Christiani tot sunt et palmites hujus vitis, nempe Christi. Alii quidem boni, alii autem mali: et boni quidem fructiferi, mali autem infructuosi. Tolluntur infructuosi, et incendantur: fructiferi vero purgantur, et gladio spiritus amputantur, ut fructum plus afferant. Gladius spiritus est verbum Dei, II, 277.

Concilium. Quando in Dei nomine in unum cæterum congregantur episcopi pro causis fidelium et Ecclesiæ; tunc eorum congregatio concilium apud theologos appellatur. Quid faciunt episcopi Ecclesiæ doctores? Accipiunt gladium spiritus, quod est verbum Dei, conveniunt in unum, invadunt conventicula hæreticorum, detegunt hereses, patefunt simulationes, a maximo usque ad minimum aut rapiunt, aut occidunt: occidunt autem, quoniam eos anathemate percutientes, æterna morte condemnant: eos vero rapiunt, quos ab hæretica pravitate ad fidem Christi convertere valent, I, 58. Hæresis Ariana cum auctore suo in concilio Nicæno primo damnata fuit, I, 35, 591. Concilium Ariminense inter concilia habetur, quod in eo omnia per vim, et fraudem acta sunt. Decepti quidem fuere plures ex episcopis catholicis; attamen illes Nicæna non deficit, I, 231, 441. Concilia hoc ex sine convocantur, ut veritas dogmatum, damnatis erroribus stabiliantur, summamque obtinent in Ecclesia auctoritatem, I, 452.

Confirmatio. Ritus Mosaicus aspergendi hominem die tertio, et die septimo, ut mundetur, eo quod cadaver mortui tetigerit, et manus super eum a Sacerdote imponatur, figura fuit sacramenti confirmationis; cum per triam immersionem baptizatus, qua a sordibus originalium culpæ purificatur, per manus impositionem septem gratiis Spiritus sancti repletur: prius aspergitur aqua, vel immergitur in ea, quia nemo ab episcopo confirmatur, nisi ante in Trinitate sit baptizatus, I, 186.

CONSTANTINUS M., qui primus imperator religionem Christianam publice professus est, ab exilio revocavit omnes sanctos, qui a principibus idololatriæ et Ecclesiæ persecutoribus in insulas locaque inhospitalia relegati fuerant. Admonitus a visione quo lavacro deberet uti, ut mundaretur a lepra a S. Silvestro pontifice baptizatur, et sanatur. Idem imperator ornamenta imperialia, chlamydem scilicet, et purpuram a S. Silvestro concedit, quibus ipse ejusque successores in magnis festivitatibus utuntur. (*Hæc opinio vulgo ferebatur temporibus S. Brunonis.*) Idem ipse pacem Ecclesiæ universæ dedit, I, 41. Constantini M. tempore Ecclesiæ ubique gentium dilatata est, I, 99. Eadem confirmantur, II, 323

D

Ders. Ex nihilo Deus omnia condidit; in principio autem omnium creaturarum caelum, et terram creavit, I, et quæ sequuntur, 1. Dei locutio est ejus voluntas, 2. Duplex firmamentum seu caelum fecit; unum quod Deus ipse cum angelis habitat; alterum in quo sidera, et planities volvuntur, 3. In Deo nulla facta est mutatio, ex quo in mundi creationem processit. Quantum ad se nihil novi agit Deus; sed quæ ante tempora disposuit, quomodo, et quo in loco, vel tempore disposita sunt, fieri jubet, I, 5.

Omnia in sapientia fecit. Creavit hominem ad imaginem, et similitudinem suam. Ejus corpus de limo terræ formavit, animam autem ei dedit, cum inspiravit in faciem ejus spraculum vitæ, carnis materia de limosa terra assumpta est; anima vero ex ore ipsius Dei processit, 8. Factus est igitur homo in animam viventem, et ne solus esset, adiutorium ei simile creavit, Evam scilicet, quam ex costa dormientis Adæ creavit, et in conjugem tradidit, ut mater esset omnium viventium hominum, 10. Uterque singularibus donis præditi a summa suæ originis felicitate exciderunt, propter divini præcepti transgressionem, 11.

Deus sex diebus mundum condidit: vidit cuncta, quæ fecerat, et erant valde bona; die septimo requievit ab omni opere suo, diemque illum sanctificavit, id est sanctum haberi voluit, 7. Cum vero, multiplicatis hominibus, malitia eorum crevisset in terra, omnisque caro viam suam corrupisset, poenituit Deum fecisse hominem, eumque cum omnibus pro eo creatis delere constituit, immittens diluvium aquarum in terram. Cum tamen vellet speciem servare hominis cunctorumque animalium, Noe viro justo mandavit, ut arcam fabricaret, atque in ea se, et familiam suam refugeret; jussit etiam ut de singulis animalibus singulas species a naufragio eripendas in ea collocaret, 16, 17. Cumque post diluvium filii Noe multiplicassent, ne iterum altero diluvio perirentur, turrim usque ad cælum pertingentem erigere cogitarunt, quorum superbiam, ut reprimeret Deus, confusione linguarum coepit opus dimittere. coegit, 21, 22. Dispersi ergo in diversas terras, diversos populos ac civitates fundarunt, 22. Ex Nachor filio Sem Thare, ex Thare autem genitus fuit Abraham, qui pater credentium appellatus fuit. Ejus filius Isaac filius promissionis dictus, ex Rebecca duos filios habuit gemellos Esau, et Jacob. Hujus filius Joseph post varia discrimina traductus in Ægyptum gratiam Pharaonis sibi conciliavit, et princeps totius regni ab eo constitutus totam familiam, hoc est patrem, et fratres, uxoresque eorum in Ægyptum deduxit. Hi autem omnes ex Abraham profecti, cui Deus semen ejus, super arenam maris multiplicandum promiserat, mirum in modum multiplicarunt, ut de illis timens Pharoæ, gravissima servitute eos opprimere deliberavit, 28 et seqq. Misertus est tamen Deus populi sui, et Moysen superna virtute munium ejus liberatorem elegit, 49. Quis designatur, et quæ idea de illius essentia haberi possit, describitur, 49. Explicantur illa verba, *ego indurabo cor ejus*, 53. Prædicit Moysi Pharaonis indurationem; qui exitum populi Hebraici de Ægypto permissurus non erat, nisi iterata portentissima signa eum coegerint, 54 et seqq. Deus, qui armorum vi, aut fortiori modo Pharaonem opprimere poterat, muscas, culices, ranas, grandinæ, etc., in eum mittit, ut quid sit apud ipsum humana potentia appareat, regisque obstinatio inexcusabilis fiat, 56. Divina omnipotentia in divisione maris Rubri maxime emittit, et in transitu, quem siccis pedibus populus Hebræorum per eum fecit, 54. Alterum argumentum divinæ potestatis fuit Pharaonis, totiusque exercitus eodem in mari submersio, et perditio, 51.

Deus, qui natura invisibilis est, se quodammodo videri permittit, dum quacunq; similitudine suam potentiam demonstrat, I, 85. Quanta sit Dei misericordia erga peccatores vere contritos, et poenitentem declarat, I, 115, 155, 518. Solus Deus est, qui nos mundos facere potest; cum immanidi nascamur omnes, 123. Deus est naturaliter bonus. Deus enim a se ipso, et substantialiter bonus est; cætera vero non a se ipsis, neque sunt, neque bona sunt, sed a Deo sunt quidquid sunt, I, 526. Deus poenitentis affectum respicit; et unicuique poenitenti, ei satisfacere volenti indulgentiæ januam aperit, 170. Nunquam Dominus qualis fuit, vel erit, sed qualis est hominem iudicat, I, 84. Deo ejus sunt omnia, dandum est, si quid furatum est, nec sit dominus proprius, cui restituatur, I, 84. Non tam bonis operibus, quam bonis cogitationibus colitur Deus, etque sacrificatur, I, 177. Donec idolum non est in nobis, Deus nobiscum est, nec in malum trahi permittit, 188. Flagellis nos aliquando visitat, ut spiritum elationis a nobis avertat, et in humilitate confirmet, I, 233. Auxilium tamen ejus petendum est, ut tribulationes ærumnasque patienter sustineamus, I, 234. Si quid boni agimus, ex Deo est; adeoque merita, et meritum retributio ab ejus liberalitate derivare fateamur, I, 237. Quare malis Deus bona conferat, bonis autem mala in hoc mundo, si non intelligimus, ejus tamen providentiæ subjeci humiliter debemus, I, 239. Quandoque Deus justos affligit in hac vita, ut meliores fiant; malos autem æternis cruciatibus reservat, I et seqq., 240. Si quis animadverteret se sub oculis Dei esse, nunquam a virtute deflecteret, 241. In sola Dei misericordia salus nostra est, 248.

Deus omnia præsentia habet, et in omnibus ut creator,

et Dominus agit, 262. Omnem viam nostram ipse novit, et per temporales calamitates, quasi aurum per ignem, cum placet, nos purgat, ut nihil vitiosum et immondum maneat in nobis, 265. Dei eternitatem nullus intellectus creatus comprehendere valet, 264. Nihil ignorat Deus, ipse uniuscujusque finem agnoscit, 286. Non parcat interdum ad tempus, ut in æternum parcat. Beati qui sic puniuntur in hoc mundo, et salvi fiunt in alio, I, 268. Servire Deo est ipsum credere, ipsum colere, et adorare. Hoc autem cum servitute, et amore inordinato creaturarum copulari nequit, 276. Judicia, factaque Dei rectissima, et sapientissima semper sunt agnoscenda, 279. Quod Deus aliquando non exaudit, aut ideo fit, quia non bene petitur, aut quia melius non exaudiendo fidelibus suis facere disposuit, 281. Plures etiam non statim exaudiuntur, ut in virtute periciantur, 281. Injustus non habendus est Deus, si justum aliquid, ut S. Job affligi permittit, non enim propter illius peccata ipsum affligebat; sed quia inde eum majorem et clariorem, et meritis excellentiorem facere volebat, I, 281. Deus occulta inspiratione fidelibus suis peccata eorum indicat, et ad memoriam reducit. Aurem quoque mentis eorum revelat, et aperit, I, 282. Quamvis Ecclesia peccata dimittat; quod Dominus ostendit dicens: *Quorum remisistis peccata, remittantur eis, et quorum retinueritis, retenta sunt*; at tamen Deus (si qui illa remittit; cum ipse solus habeat potestatem, et dederit Christo suo dimittendi peccata, II, 48. Quidquid pro Deo factum non ex nostris viribus, sed ex Deo est, I, 295. Sicut nos optando, et deprecando Deum interrogamus; ita ipse nos exaudiendo, et donando respondet, I, 297. Quamvis Deus ubique sit, est tamen locus aliquis, ubi gloriam suam clarius, et manifestius revelare dignatur, qui paradus, regnum Dei, gloria cœlestis appellatur, I, 304. Et si viatoribus hominibus lateat Deus, etiam ab his, qui pio desiderio eum quaerunt, facile reperitur, I, 327. Quæ sit Dei misericordia ex illis manifestatur, ubi dicitur: *Non veni vocare justos, sed peccatores*. Ad quæ S. Bruno: Quod enim peccatores vocantur, et salvantur, misericordia est: quod vero illi reprobandur, qui se justos esse injuste arbitrantur, justitia est. Non potuit salvari mundus per sacrificium; salvatus vero est per misericordiam; quia sacrificium misericordia est, II, 49. Dominus sanctus, sanctos non deseret; et quia innocens est, non nocebit; et quia populo suo electus est, electum suum non derelinquet, I, 531. Tanta est misericordia Creatoris nostri, ut una eademque hora fiat et poenitentia, et remissio, I, 535. Consilium Domini manet in æternum, cogitationes cordis ejus in sæculum sæculi. Sicut ipse disposuit, et ante tempora præfinivit; sic et non aliter fieri oportet. Et malorum poena, et justorum gloria sic disposita sunt, ut omnino immutari non possit. Beati igitur illi qui in illum credant, et qui ab ipso præelecti et prædestinati sunt; quia nullo modo prædestinata sibi beatitudine carebunt, I, 500. Ead. pag. explicatur quomodo intelligenda sit doctrina S. Brunonis de prædestinatione. Magnam adserit questionem, quare Dominus alios elegerit, et alios reproboverit; et maximam solutionem dicit, ita placuisse Domino, II, 60. Nihil Deum latet, nulla simulatio ejus oculis absconditur, omnia videt, cogitationi respondet, II, 44. Quamvis pro subjectam creaturam Deus aliquando videri, et audiri potuisset, nunquam tamen in propria essentia vel videri, vel audiri potuit, II, 233. Deus commune nomen est, et sicut ad Patrem, ita et ad Filium pertinet, et ad Spiritum sanctum. Sed quia prædixerat « in principio fecit, » necessario Pater intelligitur, quia per principium, id est per Filium operatus est. Prima itaque persona Pater, secunda principium, id est Filius, tertia vero Spiritus Dei, qui super aquas ferebatur, per quem Spiritus sanctus manifestissime demonstratur, II, 528.

Diabolus. Nomina quibus nuncupatur diabolus, serpens ille antiquus, explicantur, II, 534. Quæ sunt ejus artes, ut Ecclesiam, sanctasque animas perdat, 358. Cibus diaboli, et relictio peccatum est. Qui plus peccat, majora ei convivium parat. Nulli igitur sic ei serviunt, sicuti mali reges, et principes, scit omnes avari, et divites. Isii enim non solum peccant, sed alios secum peccare compellunt, II, 532.

Dies festivi. Sabbatum sanctificare est a bonis operibus non cessare. Cum enim Sabbatum per se sanctum sit, qui bene operatur, fit sanctus, I, 71. In diebus festiviis etiam a licitis vacandum est, cum urgeat Ecclesie mandatum; Christiani scilicet abstinere debent a solemnitate nuptiarum, choreis, et clamorosis venationibus, I, 72. Dies septimus, in quo Deus quievit ab opere creationis, quod patrat, sanctificatus dicitur ab eo, id est declaratus sanctus, ut ab omnibus hominibus sanctus haberetur, et unusquisque ab operibus servilibus cessaret, et multo magis a

malo, 172. Qui dies solemniter colendi in lege Moysi *præscripti* fuerint, declarantur, 1, 84. Ut autem Deus ostenderet quanti intererat observantia die Sabbati, et cessati a quocumque opere servili, præcepti Moysi, ut *lapidibus obrutus* interiret homo ille, qui die Sabbati inventus fuit colligens ligna in solitudine, 1, 183. Hebræis interdictus fuit usus panis fermentati a prima die Paschatis, *usque* ad septimum diem. Hujus præcepti significatio exponitur, 1, 60. Solemnis agni Paschalis immolatio verum Christi sacrificium pro humani generis redemptione præmonstrabat, 1, 38.

Diluvium. Propter peccata hominum, qui in malum universi, et in depravationem abierant, misit Deus diluvium aquarum in terram. Merito omnia perduntur cum homine, quæcunque facta sunt propter hominem; hoc est enim quod ait: Finis universæ carnis venit coram me; id est sic mihi placet, sic a me dispositum est, ut omnis caro finiatur, et simul cum terra disperdantur homines; et ea, quæ facta sunt propter hominem. In hoc enim ipsam terram disperdidit Deus, quia multo plus ante diluvium fecundior fuit. Unde et post diluvium carnes ad vescendum concessæ dicuntur, 1, 17. Quid per fontes abyssi magnæ, et quid per cataractas cœli, quæ apertæ in diluvio dicuntur, intelligendum, 1, 18. Recordatio est autem Noe, etc. Deus nunquam obliviscitur; sed recordari dicitur, cum peccatoribus miseretur. Quare diluvii finem imponere volens, addidit spiritum super terram, et imminutæ sunt aquæ; scilicet ventum serenitatis induxit in terram, invisibilique virtute tanta aquarum copia disparuit, et teluris facies iterum habitabilis reddita est, 19. Posuit insuper et signum, quod inter Deum, et hominem omni tempore maneat in æternam, arcum scilicet, de quo suo loco dictum est, 20.

Dives, qui non in Deo, sed in hujus mundi divitiis spem habet, postquam dormierit, et mortis somno oculos clauserit, nihil secum auferet. Aperiet oculos in resurrectione, et nihil inveniet. Tollit enim de hac vita ventus urens; id est malignus spiritus, qui et violenter animas tollit, et quas tollit, æternis tormentis exurit, 1, 268. Nemo erga divitias nimio amore afficiatur; multoque magis caveat, ne injuste eas congerat, 1, 425. Omnes divitiis iniquæ sunt, quæ avare retentæ propriis dominis nocent, vel quæ ex æqualitate non expenduntur. Tunc enim ex æqualitate eas expendis, si et tibi tantum reservas, quantum sufficere possit, et cætera indigentibus largiaris, 11, 194.

Doctrinam evangelicam non solum ad mensuram, sed suo tempore dare oportet. Non enim omne tempus aptum est doctrinæ, nec æqualiter omnibus, nec omnia omnibus prædicare oportet. 11, 182.

E

Ecclesia. Paradisus voluptatis, quem a principio Deus plantaverat, sanctam Ecclesiam designat. Et bene a principio eam plantasse dicitur, quia ante mundi constitutionem eam elegit, 8. Pertinent ad Ecclesiam, qui ejus fidem profitentur; in ea immolatur, in ea sacrificatur, et extra eam non est veri sacrificii locus, 1, 49. Ecclesia in Christo nascitur, et renascitur, sola Ecclesia in Christo fundatur, 1, 61. Uno eodemque tempore et Ecclesia, quæ per lunam significatur, initium habuit, et Christus, quæ justitiæ venit ad occasum. Sicut enim de latere Adam dormientis Eva facta est: ita de latere Christi in cruce pendentis Ecclesia fabricata est, 1, 321. Qui in ea usque in finem non remanent, peribunt, 1, 61 et seqq. Solis Ecclesiæ filius de agno comedere licet; cæteris vero, qui sunt extra Ecclesiam, vetitum est, 62. Divinam vindictam sibi provocant, qui ad ecclesiasticas dignitates ambitiose ascendunt, 69. Primitiva Ecclesia a Christi passione usque ad tempora Constantini imperatoris, maxima ex parte de SS. Martyribus constructa est; inde vero usque ad tempora Antichristi tota Ecclesia tabernaculi atrium vocatur. Unde insolito modo multo majus est atrium tabernaculi; quam ipsum tabernaculum. Est igitur atrium tabernaculi Ecclesia confessorum, quæ a tempore præfati principis ubique gentium dilatata est, 49. Ecclesia Spiritus sancti oleo ungitur, id est sanctificatur, ut non sit in ea nec macula, neque ruga, 1, 152. Maxima in veneratione haberi debent ecclesiæ, quod in eis habilet Dominus, et dum sacra peraguntur silentium omnibus adstantibus præscriptum est, 1, 158. Qui Ecclesiam diligunt, eamque tuerentur, in dilectione ejus, et defensione confirmantur, quia virtus miraculorum, atque Spiritus sancti gratia usque ad consummationem sæculi illi non deerit, 1, 95. Non solum militans Ecclesia, sed etiam triumphans, et gloriosa in archa testamenti figurata est, 87. Usque ad consummationem sæculi Christi corporis, et sanguinis sacramentum offerre non cessabit, 113. His, qui sunt extra Ecclesiam, nullum

sacrificium, nulla abstinentia, nullaque carnis maceratio prodest ad salutem, 150. Quæ sit Ecclesiæ spiritualis potestas, 1, 149. Ejus est separare noxios Christianos a bonis, et fidelibus, et varii sunt modi hujus separationis, aut excommunicationis, 1, 149. Usque ad consummationem sæculi tota Ecclesia Christi sanguine expletur, et sanctificatur, 1, 158. Pona Ecclesiæ alienari nequeunt, 1, 160. In lege veteri semel Deo consecratæ possessiones nec vendi, nec redimi poterant, 1, 171. Qui Ecclesiæ universæ docenti contradicit, magnæ superbias arguitur, 1, 185. Qui ejus constitutiones, quæ et Dei sunt, custodire, et observare recusant, ab Ecclesia pellit, et ab omnibus damnari, et excommunicari debent, 185. Ecclesia nullius gentis fidem suscepit; et ipsa quidem tandem dominabitur omnibus, cui præter Deum nemo dominabitur, 1, 167.

Ecclesia nulli clauditur; quicumque fidem catholicam profiteri promittat, admittitur in ea, 1, 207. Nunquam Ecclesia episcopo careat; et nunquam hoc nomen in ea deficiat, 1, 210. Sancta Ecclesia præter justos, ex impiis etiam, et peccatoribus, et insensatis constituta est, 1, 212. Contra diabolum fidelis pugnare non intermissio prælio debet; quia et per hæreticos, et per malos Christianos continuo insidiatur, 1, 12. Cum aliquis propter peccatum suum de paradiso, id est de Ecclesia ejicitur, ne ad lignum vitæ, id est ad Christi carnem participandam accedere præsumat, ab ejus ministris interdicitur, 1, 15. Ecclesia semper loqui debet; etiam si a malis non audiat. Tunc enim vel boni meliores sunt, mali autem de iniquitate nullam excusationem habent, 1, 251. Extra Ecclesiam catholicam nec recta sacrarum Scripturarum intelligentia, nec meritum honorum operum haberi potest, 1, 268. Lucet semper in Ecclesia columna veritatis, cujus splendore omnes illuminari possunt. Omnia enim manifestantur credentibus, 1, 280. Quamvis plurimas ærumnas, et labores passa sit Ecclesia, ab his tamen semper emerit; quia nemo ex tyrannis, et persecutoribus suis terminos a Deo positos est prætergressus; nam vel morte, vel conversione, vel potestatis amissione, vel alia qualibet occasione ab insania, et iniquitate quievit, 1, 287. Catholici principes custodes, et protectores Ecclesiæ relictæ sunt, ut in ea fidei et doctrinæ integritas servetur, 1, 290. Multi sunt in Ecclesia pietatem simulantes: sed Deus non verba, sed corda intuetur, 1, 295. Plus in tribulationibus, et adversitatibus sancta Ecclesia dilatata est. Cujus quidem termini sunt a solis ortu, et occasu, ab aquilone, et mari, 1, 505.

Ecclesia non solum electorum est, sed ex malis etiam et peccatoribus constat, sicuti ex sapientibus et insipientibus, 1, 551. Laus Christi canitur in Ecclesia magna, quæ Ecclesia catholica et universalis est, non in una parte mundi, sed in toto mundo diffusa, 1, 540. Quamvis multæ sint Ecclesiæ per totum mundum dispersæ, una tamen est Ecclesia, quia una est fides omnium; et qui nondum in hanc sanctam Ecclesiam intraverunt, adhuc in tenebris et errore sunt, et nondum ad lucem et veritatem pervenerunt, 1, 584. Dicitur Ecclesia hæreditas Christi, ejus sponsa, gloriosa acquisitio, quam suo sanguine sibi comparavit, 1, 392. Ex Judæis et Gentilibus facta est, et in ea, uterque populus sub eodem duce et pastore conjunctus. In fine sæculi ex his unus grex fiet, 1, 595. Sufficit nobis hoc in Ecclesia prædicare; quia Christus Deus et rex noster est in æternum; et quia ipse nos regit et diligit, nunquam de ejus regimine recedamus, neque unquam ad aliam doctrinam transeamus, et quæcunque præcipit humiliter faciamus, et nullum alium rectorem suscipiamus, et sufficit nobis, 1, 595. Multipliciter Dominus Ecclesiam locupletavit; quia sapientia, et scientia, fortitudine et pietate, virtutibus et honestate, gloria, et honore, et omnibus bonis eam ditavit, 1, 430. Ecclesia unam eandemque doctrinam ab initio usque adhuc docet et annuntiat, 1, 456. Omnes Ecclesiæ per totum mundum constitutæ unius, et universalis et catholice Ecclesiæ membra sunt, 1, 457. Domus Dei Ecclesia est, cujus amor Christum comedit, et inseparabiliter sibi conjunxit, 1, 444. Tota S. Ecclesia columna vocatur; quia simplex et innocens est. Ministrorum ejus prædicatio nova non sit, et peregrina, sed firma et auctoritate plena, 1, 437. Fecit igitur Dominus viam sibi in mari, et semitas in aquis multis, quoniam ex quo mundus iste ad fidem ejus conversus est, per eum invisibiliter ambulare, et Ecclesiæ suas ubique visitare non cessat, 1, 464. Firmum habet Ecclesia fundamentum; ideoque nec pluvias timet, nec flumina, nec ventum. In omnia sæcula fundata est Ecclesia; quia ejus fundamentum Christus est, 1, 470. Ecclesia castellum est, et non qualescunque, sed forte et insuperabile, utpote supra montem positum, muro circumdatum, et angelorum exercitu, virtutumque præsiidiis armatum.

II, 177. Sicut ex multis lapidibus ordine, et ratione compositis una domus edificatur; ita ex multis hominibus dilectionis, et fraternitatis amore sociatis, una Ecclesia constituitur, II, 483.

Eleemosyna. Quantum Deo accepta sit eleemosyna, quantumque mercedem accipiat, II, 57.

ELIAS propheta apparuit apostolis cum Moysse in monte, quando Christus transfiguratus est ante eos, II, 85. In fine mundi venturus est ad prædicandum Evangelium Christi, et tunc Judæi convertentur, II, 86.

Episcopi. Quantum ad tutelam fidelium eandem curam de omnibus sibi subjectis, quam de propriis filiis prælatum habere oportet, I, 77. Episcopus, si quem sciverit prava spargere dogmata in populo suo, et compescere non auctuerit, peccatum seductionis in episcopum redundabit, 77. Quanta iuesse oportet episcopis sapientia, quantumque omnium virtutum splendor, I, 90. Nisi perfectam Dei, et proximi dilectionem, quæ in cocco bis iuncto figuratur, nisi per mentis, et corporis candorem, et castitatem, quæ in hyssopo significatur, onus officii sibi impositum episcopus ferre non valet, I, 102. Apostolorum exempla præ oculis habeant episcopi, eorumque gloriosa gesta imitentur, I, 103. *Semper ergo, ita S. Bruno, Sanctorum Patrum sit memor antistes, semper qualiter vixerint, et Deo servierint, recordetur: imitetur eorum vitam, sequatur doctrinam, tenent operationem.* Quomodo bis satisfacet, qui eorum gesta, et opera legere non curat? *Ibid.* Maximam sanctarum Scripturarum intelligentiam habere debent episcopi, ut divino verbo populum suum erudire valeant ad salutem, 105. Nubibus assimilantur. Illi enim sunt, qui super terram pluunt, et pluvius doctrinæ spiritualis totam terram irrigant, I, 367. Pontificalia episcopi indumenta ad excelsam, et quasi celestem ejus dignitatem ostendendam præscripta sunt, I, 105. Cum populi ad percipienda sacramenta conveniunt in Ecclesiam; tunc præcipue a pastoribus instituendi sunt, et præparandi, I, 103. Quid significant verba illa *Sanctum Domino*, quæ in auro scripta pontifex in fronte defert, I, 106. Quanti referat pontificem sapientem esse, I, 106. Liber Exodi præcipue ab episcopis et sacerdotibus legendus est, et meditandus, I, 111. Sanctificatur autem episcopus, quando sacramentum legem, et divina volumina ad meditandum, et docendum suscipit, et non se labis tantum, sed toto corde servare promittit, I, 111. Postquam descripsit S. Bruno qualitates, quæ in eligendis ad episcopatum curarascere debent; vita scilicet illibata, purissima, et nunquam reprehensibilis, de episcopi electione hæc habet: *A populo quidem lucerna accigitur, et pontificibus offertur; ab episcopis autem consecratur, et ordinatur, et in sede collocatur.* Quomodo autem se gerere debeat in episcopatu, ita prosequitur idem S. antistes: *Lucent autem usque mane coram Domino, et donec de hac misera, et tenebrosa vita exeat, Dei populum prædicare, et illuminare non cesset; et hac nocte finita, oratur et sol justitiae, et ingrediuntur illum diem, de quo Psalmista ait ps. lxxxiii: *Quia melior est dies una super millia*, I, 101. Deinde eos sic hortatur: *Audiant episcopi, quare ordinati sunt, quare, et a quo constituti sunt.* Non utique ad tyrannicam, et secularem potestatem exerendam, sed ad speculandum, et prædicandum, et contra hereticos, et malignos spiritus pugnandum, I, 302. Unicuique episcopus satisfaciatur, maxime si potest, I, 128.*

Episcoporum et sacerdotum est, quotidie se meliores reddere, I, 137. Quid credere, et præstare debent episcopi in eorum consecratione, I, 141. Eorum munus est majora Ecclesiæ sacramenta conficere, et administrare, I, 174. Verum qui graviora patravissent crimina, juxta canones id vetantes, ad sacros ordines non admittant, I, 161. Quare qui ad sacrum ministerium ordinari petunt, testimonium boni nominis habeant; quo constet nihil turpe, aut inonestum eum egisse, I, 162. Disciplina, quæ doctrina, et institutio religionis dici potest, cum omnibus hominibus necessaria sit, illis autem quam maxime, qui alios regere, et docere debent, I, 303. Episcoporum consensus, et conformitas in tradendis Ecclesiæ doctrinis magnam fidelibus lætitiâ, et Deo laudem parit, I, 452. Quia Christus ad suam dulcedinem apostolos informavit, ut omnes populos diligenter, et sanarent, et ad beatitudinem invitarent; episcopi, qui sunt eorum successores eadem in dulcedine eos imitari, curent, I, 457. Non sit eorum prædicatio nova, et peregrina, sed firma sit, et auctoritate plena. Dormiant inter medios clericos, hinc novum, inde vetus habeant testamentum, inde suscipiant, quod aliis prædicent, inde cibum sumant, quo alios nutriant, 457. Eadem de studio sacrarum litterarum, cui vacare debent episcopi habet, II, 179. Ecclesia naviculæ in medio maris a furentibus ventis agitata assimilatur, cui imperio Christi domini sedatis fluctibus tranquillitas redditur, II, 43. Videtur aliquando Christus in ea dormire, cum fideles suos

inter angustias, et afflictionis esse permittit; sed ut ejus auxilium implorant, eo non destituuntur, II, 43. Mercenarius autem est ille episcopus, qui in pascendis, et regendis ovibus sola temporalia, et transitoria quarit; qui non amore cordis patriæ, sed pro lucro, et mercede rerum temporalium oves dominicas pascit, II, 231.

Eucharistiæ sacramentum. Cum in communione eucharistica corpus, et sanguinem Christi Domini accipimus, ejus passioni communicamus. Ille enim verus est Agnus, qui in cruce pro nobis immolatus est, cujus sacrificium mystice in missa renovatur, et sub speciebus panis, et vini substantialiter, et spiritualiter traditur, I, 58 et 59. Declarat S. Bruno, quare duos agnos, mane unum, vespere alterum Deus sacrificari sibi jusserit. Quamvis, ait, duo agni unum idemque significant (siquidem illum agnum significat, qui tollit peccata mundi) aliter tamen quotidie in Ecclesia, aliter in cruce immolatus est Christus. Ille enim a fidelibus cum pietate, ibi vero a Judæis cum crudelitate immolatus est. Et quidem mane, et vespere noster quoque agnus immolatus est; quoniam Christus Dominus noster mane a Judæis judicatus est, condemnatus est; vespere autem in cruce pendens emisit spiritum, 115. De immolatione vituli hæc assert. A. N. ad cap. I. Levit., 125. Unum eundemque vitulum et Moyses, et Judæorum populus, et Ecclesia immolat: Moyses quidem significando, Judæi peccando, Ecclesia commemorando. Non ora tantum, sed corde, id est cum fide, et puritate animæ corpus, et sanguinem Christi sumere debemus. Qui sunt indigni participantes, I, 59. Iniqui sacerdotibus interdicitur, ne corpus, et sanguinem Christi conficiant; itaque malis christianis ne recipiant, I, 82. Quomodo modum Hebræi ipso die, quo comederunt Pascha egressi sunt de Ægypto; ita qui corpus, et sanguinem Christi Domini participant a peccatis pravisque consuetudinibus recedere tenentur, I, 82. Berengarius hæresiarca primus quidem fuit qui verum Christi corpus in eucharistia contineri negavit: impugnavit etiam in missæ sacrificio fieri transubstantiationem panis et vini in corpus et sanguinem Domini, I, 139. Præclara est Brunonis ad episcopos et sacerdotes allocutio, qua luculentum præbet testimonium de acta in altari transubstantiatione panis et vini in corpus et sanguinem Domini. Hujus autem Aaron, inquit, vos et episcopi et sacerdotes filii estis: accedite ergo, et immolate: effundite sanguinem vituli per circuitum. Quid aliud namque facitis, quotiescumque sanguinem vestro ministerio confectum vobis ad bibendum tribuitis, nisi ad instar filiorum Aaron circa altare cordis nostri sanguinem funditis? 126. De hostia, quæ in Christi commemorationem mirabiliter fit, comedere licet; de illa vero, quam ipse Jesus in ara crucis obtulit, nulli secundum se comedere licet, I, 158. Memoratur discipulorum scandalum, qui cum male intelligerent Christum, quod eis diceret, se daturum eis carnem suam ad manducandum, abiire retrorsum, quod carnem Christi, quam videbant, non in sacramentum, sed in frusta contisam se comedere debere arbitrabantur, 158. Offeri Christus se ipsam in holocaustum, quoniam et si Sacerdotum ministerio fiat, ipsam tamen carnem, et sanguinem suum immolat, et sacrificat. Non enim sacerdotis, sed ipsius est vox, quæ dicit: *Hæc est corpus meum, et, Hæc est calix novi testamenti in meo sanguine, qui pro vobis, et pro multis effundetur in remissionem peccatorum.* Hæc enim voce totum sacrificium immolatur, et sanctificatur, I, 141. Hic notari poterit traditio formæ consecrationis tum panis, cum vini in missa, ut illa elementa corpus et sanguis Christi efficiantur. Eadem etiam pag. dicitur, quod si pontifices, et sacerdotes super Christi corpus expansas, et elevatas manus habeant; unus tamen est pontifex Jesus, qui sanctificat, et benedicit, cujus virtute ineffabili in sui corporis sanguinisque substantiam panis, et vinum convertitur. Quid in eucharistia contineatur, et quomodo ad eam sumendam accedere debeamus, I, 157. Castitas maxime curanda est sacramentum corporis et sanguinis Domini sumendum, 157. Qui Christi conficit sacramentum, qui ad ejus carnem, et sanguinem sumendum accedit, morum honestate, et virtutum suavitate redeat, 157. Christus, qui est sacerdos magnus secundum ordinem Melchisedech admirabili potentia panem et vinum in sui corporis et sanguinis substantiam vertit, suisque discipulis dedit, dicens: *Accipite, et comedite: hæc est corpus meum,* etc. Quid de se sentire debent ad sacram eucharistiam accedentes; eorum major erit gratiæ acquisitio, quo profundior fuerit humilitas, II, 43. Nunquam Christi carnem ante hoc sacramentum corporaliter quisquam comedit; nunquam, nisi hoc sacramentum fieret corporaliter, eam comederet quisquam. In hoc igitur comeditur, et comesta non minuitur; quæ nunquam comederetur, nisi panis iste Christi benedictione in eam substantialiter mutaretur. Est enim hæc mutatio dextera

Excelsi, II, 257. Qui manducavit Christi corpus, et bibit ejus sanguinem sit unum cum ipso, II, 258.

Eva. Ex una Adæ costa divinus opifex Evam mulierem formavit, dedi que et in adiutorium, ad filios procrearet, et individuum vitæ consuetudinem secum duceret, I, 10. A diabolo tentata de fructu vetito gustavit, porrexitque viro suo Adam, qui pariter de eo comedit, et uterque cum maxima sui, suorumque descendendum ruina, et calamitate in Dei offensam inciderunt, I, 11. Idem confirmatur, I, 457. Ubi pro tantorum malorum causa adducitur colloquium, quod cum serpente habuit Eva cujus assentationes, vel potius insidias vitare debuerat.

Evangelia. Evangeliorum consensus cum libris Veteris Testamenti divinis eorum auctoritatis est argumentum, I, 65. Unumquodque Evangelium per se universo mundo sufficeret ad fidem, doctrinam, et salutem, I, 91. Nunquam evangelistæ a veritate deviant, nunquam falsa loquuntur: quæcumque dicunt, vera sunt, justa sunt, munda et nimis credibilia sunt, I, 97. Cum in veritate docenda plene concordantes sint, omnem fidem sibi vindicant, I, 97. Evangelium testimonium reddit Ecclesiæ, sicut Vetus Testamentum Tabernaculo, I, 117. Divinæ Scripturæ non nisi sancte, et a sanctis tractandæ sunt, I, 97. Gloria Novi Testamenti longe splendidior lege Moysi, I, 123. Semper viget evangelicæ legis propagatio, novasque gentes, et populos ad Ecclesiam adducit, I, 288. Perfecte concordant evangelistæ in his quæ de passione Christi cum Prophetis, præsertim David, et Isaiâ, quod verum esse illorum testimonium nullo modo dubitari potest, I, 359.

Evangelistæ. In quatuor animalibus figurati fuere Evangeliorum scriptores. In primo animali, quod facies hominis habere describitur, S. Matthæus apostolus representatur, ipse enim a Christi nativitate incipientis perfectum hominem, et de hominibus natum eum ostendit esse, totam ejus ab Abraham usque ad ipsum genealogiam describens. Marcus leonis faciem habere videtur, in cujus Evangelii principio vox in deserto clamare describitur. Lucas autem beatus bovis faciem habet, quoniam a Sacerdotio scribere incipit, quod maxime propter sacrificia institutum est. Bos autem inter alia sacrificia major est hostia. Quare autem aquilæ faciem Joannes habeat, ipsius Evangelii initium apertissime ostendit. *In principio, inquit, erat Verbum, et Verbum erat apud Deum, et Deus erat Verbum*, II, 523.

Excommunicatio. Qui habent potestatem excommunicandi in Ecclesia, et quo ordiæ indicenda sit excommunicatio, II, 89 et 90.

F

Fides. In fide suscipienda nulla mora esse debet, I, 52. Hominis enim primogenitum esse fides, sine qua impossibile est placere Deo. Hæc omnium virtutum prima in mentibus fidelium nascitur: hæc prima a sacerdotibus in Christianorum cordibus gignitur. Sed quia fides sine operibus mortua est, his viva, et operans redditur, I, 65. Per fidei fortitudinem, et baptismi gratiam pervenitur ad coronam, I, 64. Sola veritate revelata contenta esse debet, nec cum hæreticis curiosa, et absorta consecretari. Omnes enim illorum conatus a divinarum Scripturarum lumine conteruntur, et dissipantur, I, 66. Fides est veluti ostium, per quod nostri pectoris tabernaculum Christus ingreditur, I, 126. Quæ de Christo credenda sunt, diserte ibidem exponuntur. Errores in fide lepræ assimilantur. Quicquid que ergo de ipso Deo, et de fide christiana male credit ille in capite habens lepram, in capite etiam portat, I, 151. Quam grave sit incredulitatis peccatum, I, 187. Qui fidem non habent, nullum eorum opus impetatur ad meritam vitæ æternæ; cum fides sit principium meriti, 322. Quod ex fide non est, malum dicitur, non quod omnia infidelium opera mala sint, sed quia carent bonitate supernaturali merente vitam æternam, nec ordinantur ad finem ultimum, I, 406. Nulla alia fides est, quæ salvare possit, nisi fides Christianorum, I, 406. Merito S. Ecclesia neminem ad se venientem recipit, nisi prius fidei ornamento indutus fuerit, II, 487. Christus Dominus suæ virtutis potentiam, non sibi, sed fidei scribit, et quod ipse facit, hoc fidem facere affirmat, I, 487. Propter modicam fidem Petrus in fluctibus mergitur, II, 487. Fides est virtus quedam, per quam es, quæ dicuntur nobis, et si nondum apphæant, certissime tamen credimus, et fieri non dubitamus, II, 488.

Filius si bonus fuerit, non portabit iniquitatem patris; si vero malus fuerit, et suam et patris iniquitatem luendo sustinebit? Quod si et pater bonus fuerit, et a patris bonitate filius non recesserit, multo majoribus bonis ditabitur, I, 71.

Fortitudo. Tertia cardinalium virtutum ponitur fortitudo.

Hujus possessio adeo est necessaria, ut sine ea sapientia, et justitia inutilis esse videantur. Non in corpore, sed in mente, sedet hæc firmitas, seu constantia, quæ injurias superamus, adversa omnia toleramus, et prospera non elevamus. Hac fortitudine qui careant qui sint, II, 493. Illa tamen habuerunt Sancti, qui nec vitii, nec tormentis, nec blanditiis superari potuerunt, II, 493.

G

Gigantes. Confutator eorum opinio, qui gigantes a conubitu malorum angelorum, seu demonum cum mulieribus procreatos excogitarunt. Fuerunt homines non tam statura proceres, quam virium robore, et potestate famosi, I, 16.

Gratia Dei. Spiritus sancti gratia lumen ac præsidium nobis præstat, neminemque deserit, nisi prius deseratur: In columna nobis per diem, et in columna ignis per noctem, quæ populum Israeliticum præcedebat, figurabatur, I, 63. Hæc autem columna S. Spiritus gratia est, quæ nos et a vitiorum æstu defendit, et ne errorum vitis involvamus, illuminat, I, 63. Sancti quidquid sancte agunt, divinæ gratiæ virtute operantur, I, 68. Sanctorum dies impleri dicuntur, cum per gratiam, qua ante sæcula prædestinati sunt ad gloriam, vivunt in æternum, I, 63. Electio ad gloriam, et misericordia tota in Dei voluntate est, I, 122. Quanta sit Dei misericordia erga peccatores, lacrymis, et vera poenitentia eam implorantes, ex hoc docemur, quod sanguis Christi pietate et misericordia plenus, et qui sola pietate et misericordia fusus est, eis gratiam impetrat remissionis, etiam si magnis peccatis gravati fuerint, I, 155 et in adnot. Duobus modis mandatur peccator, scilicet poenitentia contritionis, et in bonæ vitæ perseverantia, fidelique Dei adhesionem, I, 158. Quiddam bonæ agimus a Dei gratia accipimus, eique reddere debemus, I, 177. Iterum docemur, bona opera nostra non nostræ potestatis esse, sed ab eus Spiritu afflante et adjuvante provenire, I, 179. Item 262, 264, ubi dicitur: Dei esset nostrum emollire et ad bene agendum inclinare. Donum Dei esse reminiscantur, et dolorem justæ actæ vitæ; et præparationem ad salutem, I, 262. A justo nunquam auert Deus oculos misericordiæ, id est gratiæ suæ adiutorium, nunquam ejus obliviscitur, sed semper eum aspicit. Hæc recogitans in angustiis non concedit animo, I, 282. Reminiscentia malæ ante actæ vitæ, ut compungamur, donum Dei est, et futuræ gloriæ præparatio, I, 282. Quamvis prædicatores verbi Dei retia tendant; ipse tamen interius corda convertit; ex quo necessitas gratiæ evincitur; cum scriptum sit Joan., 13, 6: *Sine me nihil potestis facere*, I, 289. Gratia Dei nullis præcedentibus meritis datur, quare omnis virtus, constantia et fortitudo sanctorum, non ipsorum, sed Dei est, I, 355. Si ergo unusquisque sanctorum, qui in cælis est, vel post iudicium futurus est, singulariter interrogetur, Quomodo hoc venisti, vel quomodo huc intrasti? Quid aliud respondere poterit, nisi, Misericordia me adduxit, I, 567. Beatus ille, quem Dominus suæ pietate elegit, et de tanta hominum multitudine sibi assumpsit: iste enim perire non poterit; sed absque ulla dubitatione bona sibi prædestinata percipiet, I, 429. Gratia Dei, quæ pluvia cæli dicitur, non est coacta, sed voluntaria, quia et sponte datur, et sponte suscipitur, I, 456. Ubique, et in omnibus Dei adiutorium querendum est; quia ubique, et in omnibus necessarium est; quia sine ejus adiutorio nihil facere possumus, I, 446. Omnia vitia, et peccata machinamenta diaboli sunt, quæ verbo Dei obsistunt, ne ad cor hominis penetrare valeat. Vincit tamen virtus, et potentia Dei, et quamvis miser homo in via iniquitatis clausus et ligatus sit, inde tamen sum trahit, et ad viam veritatis revocat, I, 531.

H

Hæretici raris assimilantur, qui et loquacitate omnes inquietant, et sua immunditia cuncta commaculant; non aliunde veniunt, sed de aquis ascendunt, quoniam matre Scripturas intelligendo, perverseque exponendo ibi errores concipiunt, et ibi hæretici fiunt, I, 54. Cisternas quodammodo ad aliorum interitum effodiunt hæretici, qui Ecclesiæ dogmata ab omni antiquitate firmata, ac stabilita scriptis suis vel impugnant, vel in dubium revocant, I, 77. Simon magus Romanam plebem seduxit, violavit, corripit, multisque magicis illusionibus sibi devinxit, I, 80. Quid agendum sit cum hæreticis, de quorum errore nullum dubium est, I, 155. Vix cognoscitur hæresis, ut horribilis et fetida detestanda; quare veritatis, et fidei inimici se ostendunt, qui eos libenter audiunt, eorum scriptis delectantur, eorumque versutias commendant, I, 175. Quem in fide suspiciosum habemus, ad sacerdotem, seu ad concilium episcoporum deferre debemus, ut sua doctrinæ rationem reddat, I, 174. Simul cum hæreticis omnem eo

ram perversam scientiam, et doctrinam abominari debemus, quatenus se destruat, ut ulterius in memoria non habeatur, I, 196. Fingunt multoties hæretici se Ecclesiam compati, ejusque misereri, quasi in fide ægrotantis, et a veritate deviantis. Unde quasi sanare eam volentes, sui erroris et prædicant deceptiones, I, 226. Hoc modo se gessit Lutherus prædicans Ecclesiam reformationem. Hæretici sic in tenebris quasi in luce ambulant; quoniam non minus in tenebris erroris delectantur, quasi sancti, et catholici viri in luce veritatis, I, 265. Fidei terminus hæretici transeunt, quando plus, vel minus, quam catholica Ecclesia habet credere persuadent. Greges etiam diripiunt, et pascunt, quia quoscumque fideles Deo subripere, et decipere possunt, sui erroris doctrina pascunt et nutriunt, I, 264. Hæretici sacras Scripturas aduiterant, quæ recte a catholicis expositæ contra ipsos retorquentur, I, 268. Bonis autem operibus steriles sunt, quoniam veram doctrinam egestatem, et famem patiuntur. Rodunt autem in solitudine, quoniam in densa silva sanctarum Scripturarum ea, quæ intelligere non possunt, violentè rodunt, et lacerant, I, 272. Serius, aut ociosus omnes hæreses occidere, et catholica veritas tanquam murus inexpugnabilis victrix evasit, I, 275. Plures hæreticorum de Ecclesia exierunt, qui majores dignitates in ea habere non potuerunt, I, 272. Multo periculosior est mors animæ, quam hæretici interficiunt, quam sit mors corporis, ab homicidiis illata; quoniam illa æterna est; hæc autem temporalis; illa separat animam a Deo, ista solummodo a corpore dividit. Merito igitur talis homo abominatur a Deo, qui omni fera crudelior est, I, 307. Hæretici ergo tyranni sæviore sunt; illi animas, isti corpora necant, I, 308. Portæ mortis hæretici sunt, et quicumque ad mortem, et perditionem animas omnium trahunt. Talis porta fuit Simon Magus, tales Arius, et Sabellius, et tales multi alii, quorum doctrina et persuasione multæ animæ periire, I, 313. Sed fraus omnis, et versuta detecta, et confusa est; cum eorum errores, aliorumque omnium in fide errantium in publicis conciliis proscripti, et damnati sunt, I, 370. Nestorius, et Eutycheus male in Christo distinxerunt divinitatem, I, 412. Marcionitas, Manichei, Priscillianistæ, et cum eis Simon Magus Christum non verum hominem, sed apparentem dicebant, I, 458. Omnes hæretici erroris caligine obscurati Novum Testamentum corrumpere nituntur, pag. ead. Adversus Deum iniquitatem illi loquuntur, qui de ipsa divinitate disputantes perversa dogmata introducunt, I, 459. Hæretici doctrinas de longe non afferunt; a patribus non accipiunt; sed ipsi in se errore concipiunt, I, 603.

Hebræi. Primogenitus Dei Filius dicitur Israel non natura, sed gratia. Hæc enim gens a Deo electa præ ceteris dilecta fuit, I, 52. Hebræi in Ægypto quantum multiplicati fuerint narratur in I. cap. Exod.; ubi dicitur quod ex 75 animabus, quæ ex femore Jacob exierunt, tantum creverat populi hujus multitudo, ut facta numeratione eorum, qui ad bella procedere poterunt a 20 anno et supra, sexcenta tria millia virorum, et quingenti sexaginta sex reperti sunt; cæterorum vero numerus multo major videtur existisse, I, 47. Hujusmodi gentem extraneam, quasi innumerabilem rex Pharaon formidans opprimere, et exterminare cogitavit; quare mandavit primùm obstetricibus Hebræis, ut masculos omnes projicerent in fluvium occiderent, et feminas solum reservarent, I, 48. Mittitur ad eos liberator Moyses, quos incredulos, et indociles optime noscens, petit a Deo, ut missionem ejus portentis, signisque comprobare valeat, I, 50. In Ismaele, qui fratrem suum Isaac semper persequatur populus Hebræorum designatus est, qui Christum ejus figura fuit Isaac persequi ad necem usque non destitit, ejusque fideles Christianos perpetuo odio insectatur, 24. Ductus in captivitatem, quoties se peccasse constabat, et penitentiam agens Dei misericordiam implorabat, mox a misericordiosissimo Domino exaudiebatur, I, 51. Quam inasiter Hebræi gloriabantur se filios Abraham esse, qui tamen ejusdem opera, et præsertim fidem non secuebantur, II, 14. Hebræorum infidelitas, et effrenata impatientia vitulum aureum pro vero Deo sibi erexit, atque adoravit, I, 118. Velamen positum est super cor eorum, ne Scripturas intelligant, 123. Quotis vitibus Hebræi Deum tentaverint, et a fide defecerint, 408. Hebræorum regnum, virtus, et potestas in tribus ætatibus, quasi in tribus annis perseveravit, viguit, et floruit. Prima siquidem ætas ab Abraham usque ad David; secunda a David usque ad transmigrationem Babilionis; tertia a transmigratione Babilionis usque ad Christum, I, 23. Eo tempore, quo Salvator noster occubuit, tenebræ factæ sunt, quibus et intus, et extra miseri Judæi sunt excæcati, et facta est nox super eos, et caligo tenebrarum, I, 521. Ex hoc Judæi Christum præcipue diligere debebant, quod diceret se pro ipsis tanquam perditis ovibus missum fuisse. Suscita-

bat autem mortuos illorum, illuminabat cæcos, curabat paralyticos, mundabat leprosos, sanabat hydropeos. Illi vero e contra benefactori suo detrahebant, I, 536.

Homo. Creatio hominis totius Trinitatis opus fuit, factusque ad imaginem, et similitudinem Dei, sapientiam, justitiam, et bonitatem accepit. Ejus conditor Deus omnibus creaturis terrenis præstantiorem hominem fecit. Constitutus homo in paradiso voluntatis, si originale innocentiam servasset, beatam vitam in terris habuisset, et post eam æternam in cælis felicitatem. Quæ scripta sunt a Moyse, ad imaginem Dei creavit illum, juxta S. Brunonem intelligi possunt, ut talem corporaliter quoque homini imaginem daret, qualem Filius, qui utique Deus est, quandoque suscepturus erat, ante tempora disposuerat. Sic igitur non solum interior, verum etiam et exterior homo noster Deo quodammodo adsimilis esset, I, 6. Non ad quietem, et voluptatem, sed ad laborem nascitur homo. Extra paradysum factus in paradiso ponitur. Et quia otiositas inimica est animæ, ne otiose vivat, operari jubetur, I, 9 et 231. Ab esu vitæ fructus agnovissent primi parentes, quod boni amiserint, et in quod malum offenderint, I, 11. Immortalitatem quidem qua donati fuerant propter peccatum perdidit et carne caduca, et transitoria subjecti sunt, I, 16. Et Adam quidem, ait A. N., mox ut comedit, mortuus est; non quod de hac vita confestim exiret; sed ut quandoque exiret, in se suscepti, qui si non peccasset, nullatenus unquam mortuus fuisset, I, 10. Cognoverunt autem Adam, et Eva, ex quo peccaverunt se esse nudos; quod et si prius nudi essent, nuditatem tamen in se non cognoscebant; quoniam ipsa eorum nudissima caro ante peccatum quidem omni veste ad intuendam delectabilior erat, I, 12. Item, 589. Talis est ergo conditio fragilitatis humanæ, ut necessitatem habeat Dei auxilii, ne in peccatum prolabatur, I, 19. Quicumque hominis non timeat effundere sanguinem, saltem in eo venerari debet imaginem Dei; sitque reus mortis, qui fratri suo mortem infert, ut supra, 20. Homines in sacris litteris pro peccatoribus persepe accipiuntur, I, 116. Dormit homo, si Deo non servit; et cum non operatur, otium ei labor est, non requies, I, 235. Nemo autem terram inhabitans se defendere potest, ut terræ pulvere non tangatur. Militia ergo est vita hominis super terram. Unusquisque fidelium sua in conditione militare debet, ut coronam gloriæ consequatur, ead. pag. 2. Otio dediti torporis tædio afficiuntur; laboriosis autem perbreve semper est tempus, I, 236. Hæc est hominis viatoris conditio, ut nunquam eodem in statu permaneat; cum autem comprehensor fuerit, haud amplius immutabitur, I, 247. Conditionis nostræ assidua cogitatio tentationibus claudit ingressum, I, 248. Ex hoc mundo migrantes homines nihil aliud secum deferunt, nisi vel consolationem de bonis, vel cruciatum de malis operibus, quæ egerunt, I, 249. Perfecta omnium rerum cognitio homini in hac vita non datur; hoc nobis in patria celestis reservatur, I, 278. Cum corpus infirmitate, vel senectute destruitur; tunc majori robore animus obfirmari debet. Defectio carnis sit animus fortitudo, I, 278. Cujuscunque generis, aut conditionis fuerit homo, si Deum timeat, et justitiam habet acceptus est illi, I, 180. Nemo scit semitas suas; si enim sciret, domum non ignoraret; domus autem aut infernus est, aut paradysus. Sed, quomodo terminum sciat, qui principium ignorat? In Dei namque dispositione unus cujusque natus, dies, et anni, tota vita, et vitæ terminus disposita sunt, I, 287.

Homo in prosperitatibus facile separatur a Deo, I, 300. Sine innocentia miseri sumus; felices vero, si eam habemus, I, 311. Ad hoc homo factus est, ut Deum timeat, et mandata ejus custodiat, I, 362. Quæ sit humana conditio per Adæ peccatum violata, I, 376. Mali homines in libro viventium scripti non sunt; sed ideo ex eo deleantur, quia in eo scribi non permittuntur. Liber autem ille nihil aliud est, nisi memoria omnipotentis Dei, in qua simul omnia et prima et novissima continentur, I, 445. Nimiam terrenarum rerum sollicitudinem non curandam ab omnibus his præclare admonet S. Bruno, II, 53. Nullum autem in hoc mundo Deus creavit, quod plurius amoris, et dilectionis, plurius prelii, et honoris sit apud Deum, quam homo. Si igitur ea quæ propter hominem facta sunt, et quæ ad ipsius comparationem aut parva, aut nulla sunt, sine labore, et sollicitudine omnipotens Dominus pascit, quanto magis eos non derelinquet, qui ad ejus imaginem facti ejus gratie sunt reconciliati. Thesaurus hominis est cor ejus: ibi e im et bona, et mala reposita sunt: inde honestatis, et turpitudinis, inde benedictionis, et maledictionis verba prorumpunt, II, 6^r

I

Incredulitas. Quare Christiani aliqui ex fide ad incredulitatem transeunt, ratio est, quia humana scientia infati-

Dei sermonem non servant, ejus mandata non custodiunt, et plus mundum, quam Deum diligunt. Qui autem veri Christi discipuli sunt, et fideles, digni sunt ut Christus eis manifestus fiat, ut cognita sapientia sint sapientes, cognita justitia sint justii, cognita veritate sint veraces, II, 274.

Infernus. Postquam homo peccator in infernum descendit, jam peccata sua flere non valet. Neque huc reverti licet, ut iterum poenitentiam agat. Ibi autem non est nisi caligo, et tenebrae, nisi miseria, et umbra mortis, nisi horror, et timor sempiternus, I, 243. Afflictiones, et cruciatus vitæ hujus nullo modo poenis æternis sunt comparandi, I, 56. Semper reprobi in inferno, et in tenebris erunt, eosque, et eorum propinquos, et familiares ignis æternus et inextinguibilis cruciabit, I, 250. Damnandorum aspectus in extremo judicio ipsos sanctos terrore concutiet, I, 273. Novissima hæc utinam a mente fidelium non deleterentur, I, 254. Locus ille penalis et celo, et terra, profundior est; merito profundissimus infernus appellatur, I, 251. Ignis ille inextinguibilis est, et semel succensus, non indiget, ut ulterius accendatur. Relictus autem damnatus in tabernaculo carnis suæ semper affligitur; quia caro et anima in æternum cruciabuntur, I, 259. Cogitatio inferni quantum terroris excitare debet in peccatoribus, ut convertantur, I, 283. Infernus locus est, quem ipse diabolus et fecit et aperuit; in solis enim tormentis, et tormentorum locis construendis delectatur. Non cessat quotidie aliis majorem, aliis minorem parare foveam. Sed ipse quoque cadet in foveam quam fecit: quia ignis æternus ei paratus est et angelis ejus, I, 512. Diversis tormentis punientur impii pro diversa peccatorum qualitate, I, 319. Item, 396. Poena malorum nullum finem habebit, I, 460. Magna quidem est misericordia quæ ex inferno inferiori animam liberat. Sicut in illa superna beatitudine alii ab aliis differunt in gloria; ita in inferno alii ab aliis differunt in tormentis, I, 485.

ISAAC sacrificandus a patre Abraham Christi figuram gessit, quod, audito Dei mandato, sponte se ad immolandum dedit, I, 28. Accepit Rebecam in uxorem, ex cujus progenie juxta divinam promissionem oritur erat Messias, id est Christus, I, 29. Duplex fuit conceptus ejus sensusque mater filios nascituros in utero pugnantes inter se, I, 31. Dominum consulit Rebecca, qui ei revelavit, futuram populorum divisionem ex duobus infantibus ab ea nascituris; Jacob scilicet, et Esau, quorum primus populum electum præsignabat, alterum populum reprobandum indicabat. *Jacob dilexi, Esau autem odio habui*, I, 31. Morti proximus benedixit Jacob, benedixit et Esau; sed diversa benedictione, I, 52. Completis 180 annis mortuus est Isaac, sepultusque fuit a duobus filiis suis Jacob, et Esau, I, 59.

J

JACOB minor Esau fratre suo, juxta Dei electionem ab Isaac patri morti proximo benedictionem primogeniti obtinet, princeps familiæ suæ constituitur, a cujus semine proditorus erat Christus mundi Salvator. Quid significat lapis super quem dormivit Jacob, quid scala, quæ ei apparuit, quid angeli per eam ascendentes, et descendentes, I, 33. Quia Esau frater oderat eum, ex præcepto patris, et matris profectus est Jacob in Mesopotamiam ad Laban avunculum suum, I, 35. Duxit in uxorem Rachel, quæ cum ei filios non procrearet, Liam sororem ejus sibi etiam desponsavit. Non absque figura, et mysterio hæc gesta esse declarantur, I, 34 et 35. Dum reverteretur Jacob eam omni familia sua, uxoris scilicet, et filii in terram eam, obviam ei fuit angelus, cum quo fortiter luctatus est. Idem mysterium explicatur, 36; sicut mansuetudo ejus, et humilitas, qui precibus, et muneribus Esau placare studuit, ne quid offensionis in utroque occurrere contingeret, I, 36 et 37. Cum Jacob pervenisset in Bethel, quæ *domus Dei* interpretatur, præcepit domesticis suis, ut idola abjicerent, vestimenta motarent, et mandarentur. Horum significatio, I, 37, exponitur. De celebri Jacobi oraculo: *Non auferetur sceptrum de Juda*, etc. copiose agit, 43. De duobus filiis Manasse, et Ephraim, quos patri ægotant Joseph presentaverat, quare Ephraim minorem natu benedicens Jacob prætulit, declaratur, I, 42. Præclara est etiam expositio singularum benedictionum, quas S. patriarcha mortuus singulis filiis suis a Deo exoravit, in quibus utriusque testamenti figuræ, et mysteria mirifice adumbrantur, I, 42 et 43, etc.

Jejunium Christus nos docuit, quippe ipse innocens, et sanctus 40 dies, et 40 noctes jejunando transegit, quare nos peccatores poenitentia indigemus, ut jejuni peccata expiemus, et Christum Dominum præceptorem nostrum imitemur, II, 16, etc. Bonum est jejunium a cibis, sed

melius est a vitis abstinere, 17. Jejunium nostrum eum spirituali lætitia est copulandum, ut hilariter Deo dare videamur, quod nobis perutile est, nobisque æternam comparat retributionem, 31.

JOANNES BAPTISTA. Hic est angelus a prophetis præsentatus, qui Christi reparatoris præcursor destinatus, ejus vias per poenitentiam, et conversionem hominum præparare debebat. Quis ergo is est, de se dixit: *Ego vox clamantis in deserto*, II, 15 et seqq. Misit discipulos suos ad Christum, ut eum interrogarent, an esset, qui ex Patrum fide, et Scripturarum traditione venturus erat, II, 57. Quare S. Jo. Bapt. plusquam propheta dicitur, II, 58. Plurima de eodem habentur, 59. Quare Elias dicitur fuerit, II, 113. Christum Dominum quatuor in Jordane, II, 114.

JOANNES Evangelista. Joannes non occisus fuit, sed in ferventis olei dolio missus, et in Pathmos insula in exilio relegatus, magnæ afflictionis, et amaritudinis calcem bibit, II, 97. Joannes Evangelista quasi aquila præ ceteris altius volans Christum Dei Filium sine initio Deum esse demonstravit, II, 510. Beatus Joannes Græcæ Evangelium suum, et Apocalypsim scripsit, II, 539.

JOB. Quanta fuerit cura ejus in illorum educatione, I, 232. Typus fuit Christi patientis, I, 221. Invicta ejus patientia commendatur, quod magnis afflictus calamitatibus Deum semper benedixit, et adoravit, I, 225. Ex diaboli sævitie totam sui corporis corruptionem Job passus est, I, 236. De Christo plura testimonia præbuit; eum sibi adjutorem imploravit, et vehementer desiderare fessus est, I, 276. Mediatorem apud Deum Christum dicit, et conciliatorem pacis, I, 279. Ut Job talis esset in sanctitate, non a se, sed a Deo dispositus est, I, 286. Job bona omnia restituta fuerunt, et plenus dierum, ac meritum mortalitatis vitæ cursum absolvit, I, 598.

JOSEPH. Prædiligitur Joseph a Jacob patre supra reliquos fratres suos; et præclara veste donatur. Illi invidentes fratres, ejusque visiones pro somniis, et deliramentis habentes eum perdere cogitarunt. Hæc omnia ad Christum et ad Judæos significantes traducuntur, I, 59. Ubi ostenditur quanta fuerit similitudo inter Judæos ad Christi necem anhelantes, et fratres Joseph, qui in ejus exitum conjurarunt. Vendidit Judas fratrem Joseph, vendidit Judas apostolus Christum. Per Ruben fratrem alterum Joseph, qui eum liberare nitebatur, illa pars populi intelligi potest, quæ in morte Salvatoris non fuit consentiens. Per hædum, quem occiderunt, mors Christi; per tunicam vero, quam in ejus sanguine tinxerunt, caro Christi proprio sanguine cruentata designatur. Liberatur igitur a morte Joseph, si ejus tunica cruentatur; quoniam et Christus secundum carnem passus est, qui secundum divinitatem mori non potest, ead. 39. Noluit consentire in malum uxori Putiphar, innocens accusatus carcere traditur, nec vincitur ejus probitas, sed patientia et abstinentia sustentatur. Tandem, quia Deus justos opprimi nunquam sinit, Pharo rex Ægypti, de virtute quadam divina Joseph admonitus, non solum a carcere liberat; sed secundum in regno suo constituit, plenamque potestatem super omnem terram suam ei tribuit; atque Joseph Ægypti universi salvator. Magnam sapientiam in Joseph Pharo cognovisse ostenditur, quem totius terræ principem, et dominum constituit, et ad decedens majores et seniores ordinavit, I, 525. Cuncta sacramenta, quæ in hisce gentis et figuris continentur, in lucem proferuntur, I, 40 et 61. Venit Jacob seu Israel in Ægyptum, venerunt etiam omnes fratres Joseph, et habitavit in terra Gessen, ubi mortuus est, I, 40 et 41.

Jubilæum. Quid intelligendum sit de jubilæo veteris legis, quod quinquagesimo quotibet anno solemniter indicabatur, I, 168 etc. Hic annus spiritaliter cepit, quando Christus Dominus nos de diaboli servitute suo sanguine mundum redemit, et primam nobis possessionem, id est regnum æternum restituit, ac paradisi portas fidelibus suis aperuit, I, 168.

JUDA SCABROTH. Quam scelesti et sacrilega fuerit Judæoprodio Christi Domini et præceptoris sui, qui enim ab apostolatu elegerat, in expositione ps. xlv describitur, I, 380. Rursus in Ps. lrv alterum de eodem prodio vaticinium habetur in illis verbis: *Quoniam si inimicus meus maledixisset mihi, supportassem utique*, etc. Super quæ S. Bruno hæc protulit: Vulgare est, ut inimicus inimicum maledicat, et prosequatur, et de eo male loquatur. Sed ut amicum inimicum, et magistrum aliquis tradat, persequaret, et maledicat, omnino absurdum, inconveniens, extraneum, et importabile est. Erat autem Judas usque ad id temporis unanimis cum Domino, sibi que familiaris, ejusque secretorum, et consilii particeps, quem sicut ceteros diligebat, quamvis talem aliquando futurum esse sciebat, I, 409.

Judicium extremum. Quae praecedent agra extremi iudicii, quantum timor universi orbis, II, 115, 205, etc. Adventus ira Dei, et tempus mortuorum, ut alii in aeternum crucientur, et pereant; et alii iuste iudicati bonorum operum mercedem recipiant; mali vero exterminati etiam ipsam salvandi, et in patriam revertendi spem amittant, II, 551.

Juramentum. De juramento quid sit sentiendum agit S. Bruno, II, 25 et seqq.

Justitia. Inter virtutes cardinales secunda recensetur justitia, quae est constans, ac perpetua voluntas jus suum unicuique tribuendi, II, 492. Imprimis justitia erga Deum habenda est. Nullum jus habet diabolus in humana natura. Deus, et non diabolus hominem fecit. Dei utique juris est homo, ipse debet regnare in nobis, ipse debet possidere membra nostra, II, 492. Ille justus est, qui jus suum unicuique tribuit. Ideo hoc nomen omnium sanctorum commune est, ut omnes sancti iusti dicuntur, quoniam haec in se ipsis iustitiam operantur, et vitiiis expulsi, quod autem suum est Domino reddunt, II, 492.

L

Lamech. Quod duas uxores habuit Lamech, primus bigamus dicitur. Cain in venatione interfecit, et adolescentulum, quem secum habebat, ut scelus suum celaret. Majori poena multatus fuit a Deo, quam Cain fratris sui interemptor, I, 15.

Lex Domini. Decem praecepta a Deo populo Israel data in monte Sinai inter tonitrus et fulgura in signum divinae potestatis, cui omnes homines parere debent, promulgata fuerunt, I, 71. Primum autem horum est, ut unusquisque adoratores suos, nec alium Deum cum eo colendum nobis proponamus. Hoc praeceptum cum reliquis successive explicatur, I, 71 et seqq. Lex Domini sancta, et irreprehensibilis est, non subvertens, non decipiens, neque interficiens animas; sed potius convertiens, et salvans, et ad beatitudinem perducens, I, 334. Omnis Scriptura quae malum interdicat, et bonum agere praecipit, lex Domini est. Cui videlicet legi quicumque obedit et credit, secundum interiorum hominem et iustificatur et hilaratur. Sicut e contra lex evangelica multo perfectiora praecepta tradit, quam lex Moaisca, quod Christus Dominus ejus auctor sanctorum virtutes exercere non jubet, II, 28. Inter haec injuriarum offensio quae oblivio praecipue inculcatur, ut quibus cum aliqua intercesserit querela fiat reconciliatio antequam ab oblationem sacrificii nostri accedamus, II, 24. Illud certe admirandum est in Evangelio, quod omnibus hominum conditionibus vitae verba praebuit, ut unusquisque suo in statu salutem aeternam consequi valeat, II, 62. Qui aliter agit, caecus est, et in tenebris ambulat, et magnus meror, et tristitia eum expectat, 555.

Luxuria. Quamvis luxuria carnalis sit, animas tamen venenosa et amarissima est, I, 579.

M

Manichaei et Ebionitae. Horum primi Vetus Testamentum non suscipiebant, alteri utrumque admittebant; sed cum baptismo circumcisionem, et reliquas caeremonias legales observandas dicebant, I, 154.

Maria Virgo (B). A Maria sorore Moysi Maria Virgo Mater Christi nomen assumpsit, quae post Filium suum totius Ecclesiae caput est, I, 65. Figurata autem fuit B. M. V. in virga in arca testamenti reposita, quae sicca fronduerat, I, 88 et 184. Ejus intemerata virginitas cum divina maternitate conjuncta praenuntiatur in precepto Levit. cap. xv purificationis mulieribus dato. Huic enim subjiciuntur quotquot hominis semen susceperint; non autem quae violata fuisset. Quod privilegium soli Matri Dei concessum est, I, 147. B. M. V. Christum filium suum in templum adduxit, Deoque praesentavit, I, 81. Praeclarum vaticinium de ea habetur in ps. xlv, praecipue vero a vers. 11 usque in finem, et eximie ab expositore declaratur, I, 589 et seqq. Hic de cultu picturarum imaginum B. M. V. mentio habetur, ex qua pervertus, et laudabilis mos Ecclesiae eas colendi evincitur. B. M. V. et terra vocatur, et coelum: terra per nataram, coelum per gratiam: terra, quia e terra facta est; coelum, quia Dei habitatio est: *Veritas ignis de terra facta est*; quia Salvator noster de Virgine natus est; ipse enim et via est, et veritas, et vita, I, 483. Afferuntur rationes quibus Josepho viro iusto desponsata fuerit, II, 6 et seqq. Ut beatissima Virgo haec ex vita migravit, super choros angelorum exaltata fuit, II, 545. Praedictam asserit Bruno cum aliis Patribus Mariam sanctissimam in virga Aaron, quae posita in arca Domini, sicca edidit florem, et incorrupta peperit Salvatorem, II, 476.

Matrimonium. Unio viri cum femina, quam summo creator Deus ad humani generis propagationem Ado sciam dedit, in viduam inter eos vitae consuetudinem importat. Hoc ex ipsius feminae creatione evincitur; cum ex viri costa eam formaverit; adeoque una caro cum viro suo habeatur. A Deo revelante percepit Adam, quid secum futura esset Eva ejus mulier; *dirisque: Nunc os de ossibus meis, et caro de carne mea*. Secundum hoc itaque, quia de viri costa facta est mulier, non magis cum uxore, quam cum omni muliere una caro est omnis homo. Sunt autem duo in carne una, quadam naturali delectationis commixtione, unitatisque amore, I, 10. Qua ratione matrimonium ab Apostolo magnum sacramentum in Christo, et in Ecclesia dicitur, eod. loc. Designatur etiam ratio cur matrimonia inter conjunctos sanguine prohibeantur, I, 159. Vetita erant in lege Moysi matrimonia, quoties inter contrahentes esset religionis disparitas, et si nupterint, excommunicatione plectebantur, I, 163.

Melchisedech, rex Salem, sacerdos Dei altissimi, panem et vinum Deo obtulit, benedixitque Abraham, qui pater excelsus interpretatur, sanctamque Ecclesiam designat. Melchisedech vero figura fuit Christi secundum apostolum Paulum ad Hebraeos; cum seipsum prius Deo Patri in sacrificium obtulit; deinde confirmato sacerdotio, quotidie per servos suos panem, et vinum, carnem scilicet et sanguinem eodem Deo Patri offerre non cessat, I, 25. Sacrificium Melchisedech panis et vinum fuit, in quibus Christi corpus, et sanguis significatur. Magnus sacerdos magnum sacrificium fecit, in quo universum mundum Deo Patri reconciliavit, I, 659.

Mors. Sententiam mortis a Deo accepit Adam, postquam peccavit, illis verbis: *Pulvis es, et in pulverem reverteris*. Unde dixit Apostolus: *Peccatum intravit in mundum, et per peccatum mors*; cui omnes homines subiacent, cum omnes in Adam peccaverint, I, 13. Mortis signa sunt corporis extrema debilitas, et spiritus exinanitio, 142. Vitae brevis tribulationum angustias sublevat, et consolatur. De semita autem mortis non revertimur; cum nisi semel quis moriatur, I, 252. Quamvis prava intelligentia impii aliquando luceat, et vera esse putetur, extinguetur tamen in interitu ejus, et dissipabitur, 254.

Mosis ortus est in Aegypto; projectus autem in flumen juxta Pharaonis mandatum a filia regis salvatur, et in filium adoptatur, I, 48. Factus adultus fratrum suorum afflictionem, vexationemque commiseratus est; cumque vidisset ab Aegypto hominem Hebraeorum percussit, sua manu occidit et sabulo abscondit. Id ut novit Pharaeo Mo sen interficere cogitavit, qui in terram Madian fugit, duxitque in uxorem Sephoram filiam Sacerdotis Madian, I, 49. Dum pasceret gregem Jethro cognati sui, et ad montem Orb ascendisset, apparuit ei Dominus in flamma ignis de medio rubi ardentis. Singula mysteria, quae hac in apparitione obumbrata sunt, explanantur, I, 49. Mittitur a Deo in Aegyptum, ut populi sui liberator fiat, suumque ministerium cum Aarone fratre suo dividit, I, 51. In itinere praecipitur ei a Domino, ut filium suum circumcidat, ne apud fratres suos divini praericator mandati appareat. Hoc proximis nostris bonum exemplum praebere nos docet, I, 52. Moyses, et Aaron ad Pharaonem se conferunt, eique Dei voluntatem declarant, ut Hebraeos populum suum a servitute liberet, eumque ab Aegypto egredi permittat, I, 52. Quid sit intelligendum in eo, quod ei dixit Dominus: *Ecce constitui te Deum Pharaonis*, I, 53. Facta est ei a Deo potestas, ut juxta voluntatem suam Pharaonem astringeret, et signis, et miraculis eum humiliaret; nec contra eum agere posset, ut noceret, I, 55. Magnus vir Moyses fuit in Aegypto; magnus quidem in verbis, magnus in miraculis, magnus in constantia, et ideo magnus, quia Christi figuram gerebat, I, 57. Moyses legislator, et Dei populi mediator, mediatorem Dei, et hominem Jesum Christum significat, utriusque Testamenti datorem, I, 64. Quamvis Deus peremptus Moysen suo aspectu dignatus sit; attamen non nisi per figuram et speciem eum vidisse dicendum est; juxta Joannis oraculum: *Deum nemo vidi unquam*, I, 181. A Domino omnis terra promissionis ei ostensa fuit; sed in penam defectus in fide, quando percussit petram, ad illam non intravit. Jubente Domino obiit Moyses in terra Moab; sepultusque est; sed sepulchrum ejus Deus occultavit, I, 220. Antequam moreretur benedixit filiis Israel; hoc est singulis tribus suam benedictionem imperitum est, I, a 216 usque ad 219.

Mundi aetates. Sex dies, quibus omnium rerum creatio facta est, sex mundi aetates indicant, et tempus durationis visibilis orbis praemonstrant. Prima quidem aetas numeratur ab Adam usque ad Noe. Secunda a Noe usque ad Abraham. Tertia ab Abraham usque ad David. Quarta a David usque ad transmigrationem Babylonis. Quinta a

transmigratione Babylonis usque ad Christum. Sexta ab adventu Christi usque ad finem sæculi, I, 7.

N

Noë pater fuit Sem, Cham et Japhet, I, 16. Ejus justitia a Deo promeruit, ut in excidio omnium hominum, quod maximam propter eorum nequitiam statuerat, ipse cum familia sua servaret incolumem. Præcepit ei Dominus ut arcam fabricaret, ejusque altitudinem latitudinemque præscripsit; itaque mandavit ut species singulas animalium omnium in ea collocaret. Quidquid in arca inclusum fuit, ereptum est ab interitu; cætera omnia in communi naufragio perire, I, 17. Ut cessavit diluivium, Noë ab arca egressus obtulit Deo holocaustum de omnibus animalibus mundis; quibus nihil nisi sanctum et mundum Deo offerri debet. Solus autem homo hoc sacrificio non est immolatus, quia restabat ut Christus suo tempore immolaretur, verus agnus, qui abstulit peccata mundi, I, 19. Hoc pactum posuit Deus cum Noë, cunctisque animantibus, ut ulterius non inducat aquas diluivii super terram. Quod ut firmius credatur, et nullatenus dubitetur, posuit insuper signum, quod maneat in testimonium, arcum scilicet, quem et Deus intuens, sui fœderis recordaretur, et homo cum videret, cognoscens Deum non immemorem sui, omni expulso timore, tanti testimonii illustratione consoletur, I, 20. Quomodo Noë figuram Christi representavit, I, 21. Propter irreverentiam a minori filio Cham patri illatam maledixit Chanaan ejus filio, omnibusque ab eo descendentibus, et servum servorum facti fratribus suis, I, 21. De Sem, qui merito nominatus interpretatur, natus est Abraham, omnique Hebræorum populus; unde Patriarchæ et Prophætæ orti sunt. Ipse quoque secundum carnem Salvator noster, omnesque apostoli originem ducunt, quibus non solum Chanaan, verum etiam omnes gentes servire indubium est. Ex Japhet, qui latitudo interpretatur, Gentilibus populus natus est, qui non solum Chananæ sed omnibus gentibus imperavit, I, 21. *Vide Arca.*

Nomen Domini. Magnum quidem est nomen Christi, et terribile, et sanctum, ad cujus invocationem mortui suscitantur, dæmonia fugantur, leprosi mundantur, et omnes languores et infirmitates sanantur; quod nimirum semper et laudare, et prædicare debemus, I, 510.

Nubis. Quid significet columna nubis a qua Dominus loquebatur Moysi, I, 511.

O

Obitus justorum et malorum. Ut justorum dies implendi promittuntur, ita malorum vita dimidiabitur; quia quantum se vivere sperant, non superstites erunt, I, 83. Sanctorum vero dies implebuntur, quoniam per prædestinationem, qua ante sæcula prædestinati sunt, vivunt in æternum, I, 83. Qui in gratia Dei usque ad mortem perseverant, statim offerri Deo, et in sanctorum cætum recipi possunt; vel deinceps, si purgatorio indigerint. Non omnes qui salvantur, mox ut obierint in beatitudinem recipiuntur, I, 164. Utiles est illa mors, quæ hominem a labore solvit, et in gaudium, et in quietem inducit, I, 187. Non est dolendum de morte eorum qui bene vivunt, qui ad Deum vadunt, ut bonorum operum mercedem accipiant. Ille quoque non bene dolet, qui super iniquo mortuo dolet: de mali namque perditione non dolendum, sed gaudendum est, dolendum potius erat de vita ipsius, quæ bonitati et justitiæ contra erat. De talibus tamen dolere et flere debent sancti, si forte eorum orationibus convertantur, I, 196. Mors sanctorum est vitæ sempiternæ initium, I, 244. Elevantur autem ab Ecclesia ad publicum cultum, virtutibus et miraculis vitæ probatis; et tunc honore et cultu sunt prosequendi, I, 244. Cupit justus dissolvi, et esse cum Christo; ideoque suum finem videre desiderat. Cupit præterea videre et numerum dierum suorum, illum scilicet numerum, qui est, et semper est, et finem non habet. Isti enim non habeant numerum, quia quando unus est, alter jam transit, et alter nondum est. Quando autem non est, quomodo numerari potest? Potest enim dici, quia fuit, vel futurum est, sed non potest dici, quoniam est, I, 375. Justorum exitus de hac vita jucundus, felix esse debet, I, 412. Qui de hac vita exierint peccatores, nunquam eis amplius placabitur Deus, 456. Isti enim omnium tormentorum fœcem quotidie et sine fine bibent. Justi vero, cum in justitia obierint, in æternum gaudebunt, et ineffabilis suavitatis dulcedine inebriabuntur, I, 460. Quis enim videat potentes hujus sæculi bonis omnibus abundare, eosque non judicet esse felices? Solent enim homines dicere, quod tales a Domino diligantur, et alio modo illa tanta bona habere, et

possidere non possent. Ac per hoc sola eorum novissima consideranda sunt. Sed de his dicit Propheta psal. lxxii, I, 455: *Verumtamen propter dolos disposuisti eis mala. Quæ mala? Dejecisti eos dum alleverant. Subito enim dum in majoribus prosperitatibus isti tales esse videntur, cadunt, et moriuntur, et sine ullo misericordiæ respectu ad penas trahuntur. Et cognovi, et vidi, quia Sanctorum gloria erit in æternum, et malorum tormenta finem non habebunt. Hanc considerationem debent habere omnes boni, et hanc suis in angustiis accipere consolationem, I, 469. Aliter bonis auferetur spiritus, ut in pace quiescant; malis vero, ut tabescendo deficiant, crucientur, et pereant, I, 522.*

Opera bona necessaria ad salutem. Extra paradysum factus, in paradiso ponitur Adam primus homo, ut operaretur in eo. Id animadvertant ejus descendentes, ne otio se præbeant, vel in gesta procedant, quæ ad paradysum non ducant, I, 9. Usque dum sumus in hac vita, vineam nostram, et olivetum, hoc est carnem nostram, exercere debemus, quatenus et frumentum boni operis, et vinum quod lætificet cor hominis, et oleum misericordiæ et pietatis Deo fructificemus. Septimo autem anno requiescit, quia post hanc vitam beatitudo et requies sequitur, I, 82. Affectus et bona voluntas oblationes nostras Deo acceptabiles reddunt: iis destitutæ merito prorsus carent, I, 86. In cœlestem patriam nullus intrabit, qui bona opera non egerit, I, 207. Hanc virtutem habent opera Dei, ut ea facientibus vitam possint præstare æternam, I, 541. Qui ad ostentationem omnia facit, ut videatur, et laudetur, et honoretur, illico arefcit, I, 238. Penitus intereunt actiones quamvis bonæ, quæ in Dei honorem præcipue non fiunt, quare ostentatio et vana gloria omnino est vitanda, ne in exitu vitæ incassum laborare videamus. Quare Christus Dominus docet, quod, *faciente te elemosynam nesciat sinistra tua quid faciat dextera tua, II, 26 et 27.*

Oratio. Ipse Christus docuit nos orare; ab ipso habemus illam optimam, et plenissimam orationem, quam quotidie facimus. *Pater noster, qui es in cælis*, etc. Quando Salvator noster hanc orationem discipulos suos docebat, credo quia extunc in spiritu ibi erat propheta, et in hac tam pulchra et compendiosa oratione delectabatur. Quod si ore facere non possumus, desiderio tamen, et bona intentione facere possumus, II, 452. Dominicam hujusmodi orationem eximie exponit S. Bruno in Comment. super Evang. Matth., II, 29 et 30. Explicat etiam, II, 29 et 30, quomodo intelligenda sint illa Apostoli verba ad Thessalonic. v, 17. *Sine intermissione orate*, II, 29.

P

Paradysus cœlestis. Paradysus est habitatio sanctorum in cœlo, ubi visione Dei fruuntur; sed omnimodam beatitudinem non habebunt sancti, donec fiat conjunctio corporum cum animabus, et super cælos tota eorum multitudo elevetur, quam plenam glorificationem post judicium obtinebunt, I, 87. Ante Christi passionem nemo vel justus, vel qui totam penitentiam persolvisset, ingressum in patriam cœlestem obtinebat, I, 193. Dicitur tabernaculum Dei, in quo ipse sanctis suis revelatur, vultusque ejus, ut in se est, contemplantur. Ibi in perfecta pace, omniumque bonorum possessione cum Deo creatore sine fine gaudebunt, I, 356. In illam hæreditatem, sive civitatem, ut scriptum est, non intrabit aliquis coinquinatus, et immundus; quare ante obitum condigna penitentia peccata sunt explenda, I, 372. In cœlo pro meritis retribuetur præmium; proindeque dicitur in cœlo mansiones multas esse; alias scilicet superiores, alias inferiores, in quibus futuri sunt sancti, I, 372. Verum, quamvis claritas in gloria diversa sit, beatitudo tamen non diversa, sed omnino eadem erit, quoniam unusquisque gloria omnium communiter gaudium et lætitia erit: qualis enim nunc concordia est inter omnia membra corporis nostri, talis erit inter omnia membra superius illius civitatis, II, 577. Quanta lætitia erit in cœlo videntibus Deum, cum et corporeis oculis Christi humanitatem videbunt in uno loco mansentem, et mentis oculis contemplantur ejus divinitatem omnia continentem, II, 532.

Paradysus terrestris. Plantavit Dominus Deus paradysum voluptatis a principio, in quem posuit hominem, Adam scilicet, quem formaverat, ut operaretur, et custodiret illum, II, 472. Hortus deliciarum interpretatur, ubi omne genus arborum et fructuum reperiebatur. Et flavius egrediebatur, qui in quatuor capita dividebatur, quorum primum appellatum fuit Phison, secundum Gelion (1), tertium Tygris, quartum Euphrates. Expulsus ab eo Adam propter suam inobedientiam, collocatus fuit ante eum cherubim flammeo gladio armatus, ut nulli ho-

(1) Cod. Vatic. Geron.; lectio Brunonis, Gyon.; Vulg..

minum ingressum permitteret, II, 473. Quatuor fluminum nomina, quæ e paradiso egredi leguntur, totanique terram irrigant et fecundant, mystice explicantur, II, 526.

Pater æternus. Notio Patris æterni, ut persona distincta a duobus aliis, Filio nempe, et Spiritu sancto datur intelligi in cap. I Ge.esis: *In principio creavit Deus cælum et terram.* In verbo *Deus* designatur Pater; in *principio* Filius ab æterno generatus; et in *Spiritu* formante cælum, Spiritus sanctus virtus eorum exprimitur, I, 6. Via salutis æternæ fides in Trinitate, Patrem scilicet, et Filium, et Spiritum sanctum, sine qua Deo nemo placere potest, I, 50. Cum Patrem Deum Christus se habere persæpe discipulos docuisset, idem testimonium orans in horto præbuit; cum tristitia plenus dixit: *Pater, si possibile est, transeat a me calix iste;* sed cum voluntas ejus Patris voluntati perfecte conformis erat, statim subiunxit: *verumtamen non mea, sed tua voluntas fiat,* I, 413. Quamvis alius sit Pater, et alius Filius, non est tamen aliud Pater, et aliud Filius, cum sint ejusdem naturæ et substantiæ; et dicitur Pater in Filio habitare usque in finem, quia neque Pater, neque Filius habebit finem. Semper in Filio Pater, et semper in Patre Filius, et in utroque Spiritus sanctus, I, 438.

Paulus apostolus (S.) Quomodo verificetur S. Paulus Domini amatissimus, qualis a Jacob dictus fuit Benjamin, cum ipsi benediceret, I, 217. In hoc Apostolo videtur reddita veritati prophetia Jacob de Benjamin nato ultimo: *Benjamin lupus rapax; mane comedet prædam, et vespere dividet spolia.* Benjamin allegorice Paulum apostolum significat, qui de ea tribu originem duxit. Hic autem, quasi lupus rapax, magno furore S. Ecclesiam persecutus est. Mane autem, et vespere tale est, ac si diceret, primum, et postea. Primum enim comedeat prædam, persequendo, vastando, et dilaniando Ecclesiam; postea vero dividebat spolia Christi, prædicando, sacros ordines distribuendo, per episcopatus et Ecclesias episcopos et presbyteros ordiando, I, 46. Per ignorantiam se persecutum esse Ecclesiam dixit, ideoque misericordiam a Deo obtinuisse speravit, I, 133.

Peccatum originale. Quantum Dominus hominem dilexerit, ex hoc quoque intelligi potest, quod talem habitationis locum ei præparaverat, in quo si non peccasset, et castissimo conjugio sine omni concupiscentia filios creasset, ex quibus, completo electorum numero, nulla mortis amaritudine degustata, supernam Jerusalem condendens, nec merito, nec numero ab angelis discrepans æterna beatitudine frueretur, I, 9. Ubi autem commissum fuit a primis parentibus peccatum in esu vetiti fructus, quibus bonis caruerunt, quibusque malis subjecerunt confestim intellexerunt, I, 9. Diabolus est, qui contra nos in primo homine pugnavit, et vincit, et non parvam a nobis prædam tulit; dum ipsa immortalitate privavit, I, 187. *Peccatum intravit in mundum, et per peccatum mors.* Ante Christi incarnationem a peccato originali nemo mundari potuit, hoc est, per se aliquid præstare pro ejus remissione, I, 161. Christo Domino crucifixo, postquam Jesus, inclinato capite, tradidit spiritum, mortua sunt omnia primogenita in terra Ægypti, quoniam originale peccatum, per universum mundum, in omnibus illis perit qui crediderunt et baptizati sunt, ut peccatum, quod per lignum concupiscentiæ cepit, per lignum crucis destrueretur, I, 50. Sicut mali, ita et boni de massa peccati originem ducunt, I, 166. Pro condemnatione solum peccatum originale sufficit, I, 240. Humana enim natura a primo homine per peccatum vitata et corrupta in omnibus hominibus reperitur; et nunciis a Christi sanguine sanari et liberari potuit, I, 547, in ps. cxv. Et in eodem psalmo iterum peccatum originale vincula diaboli appellatur, quæ a solo Christo dirumpi poterant. In primogenitis Ægyptiorum, quos Dominus percussit, primum et originale peccatum in cunctis fidelibus se suo sanguine, et aqua baptismatis delere significavit, I, 173, 526. Qui a peccato originali Christi sanguine liberatus non fuerit, procul dubio in æternum peribit, I, 470.

Peccatorum causæ. Omnium vitiorum turpissima est libido, et ad plura peccata impulsum, et fomentum præbet, I, 65. Qui indurato corde in malitia perseverant, tenebris involuti nihil vident, et quasi lapides immobiles permanent, I, 57. Non solum prava intelligentia legis, verum etiam omnis corruptela, omnisque depravatio mentis fermentum dici potest, quod plurimorum causa est peccatorum, I, 60. Gulæ vitium, quod est exquisitiorum ciborum appetitus, et intemperantia multis virtutibus adversatur, et in sordidas pravitates impellit, I, 66. O quantum ab illicitis abstinere debent, quibus ipsa quoque licita interduntur! I, 69. Magnum est peccatum auferre miseris hominibus ea, quibus vitam sustentant, I, 80. Sunt etiam aures peccatorum causæ, quod excæcant, et subvertunt

animos, adeoque præcipit Deus in Exod. cap. II ne accipiantur, I, 81. Memiri nunquam licet; sed veritatem dicere aliquando non licet, I, 87. Frequenter homo per ignorantiam peccat; quia facile bonum ab homine despicitur, et pro bono malum eligitur, I, 133. A tribus immunditia animæ provenire potest. Ab hæreticorum, et quorumcumque malorum hominum deceptione et suggestionem. A se ipso, quando in aliquam hæresim, in grave peccatum homo propria voluntate præcipitur, et a nimio terrenarum rerum affectu; unde ad superna cogitandum nunquam erigitur, et solum terrena toto animi conatu desiderat, I, 134. Violatio rei sacræ, quæ sacrilegium dicitur, peccati-causam inducit; quare inter sacrilegos ille gravius peccat, qui divina mysteria evacuat; aut integram fidem non adhibet sacramentis, aut non secundum quod potest gratiam acquirit ab illis, adeoque maximum sacrilegium committit, I, 135. Facere contra mandatum Dei peccatum est, non facere vero quod mandatum præcipit, delictum. Unde delictum, quasi derelictum dici videtur, I, 139. Ubi non est voluntas peccandi, non debet esse pena peccati, I, 150. Habitus mali, præcipue concupiscentia, jejuniis, et vigiliis, elemosynis, lacrymis, et orationibus vincitur, et caro ab omni immunditia mundatur, I, 146. Quamvis omnia peccata quodam concupiscentiæ igne huminem incendunt, proprium tamen libidinis est urere per concupiscentiam, I, 150. Fornicatio itaque tantum continet pravitatis, ut cætera peccata turpitudine sua et immunditia superet, I, 152. In recogitatione peccatorum periculum delectationis esse potest, I, 155. Homicidium inter graviora facti peccata computatur. Plerumque vero per homicidas corporis, animarum homicidas accipimus. Animarum quidem homicidæ, maxime Judæi, et hæretici intelliguntur, qui falsa persuasionem animas a Christo separantes interficiunt, I, 194. Distinguuntur qui volentes, quique nolentes fiunt ad malum patrandum. Maxima iniquitas (et de salute desperare, propter injuriam quæ Deo irrogatur, et peccatum illud non remittitur neque in hoc sæculo, neque in futuro, I, 14. Quod peccando donis Dei abutimur, ideo magnam injuriam ei irrogamus, I, 244. Qui ah iniquitate non cessat, quodammodo semper cum Deo præliatur, I, 250. De laqueo in laqueum transeunt peccatores, si a primo lapsu non resurgunt, I, 253. Infelices impii hoc in sæculo sunt, infeliciores in futuro, I, 259. Peccatorum malitiam æternitas punarum demonstrat, I, 259. Ignorantia affectata non excusat a peccato, et eorum est qui vias Domini scire nolunt. Per semitam virtutum, quæ arcta est, non ambulant, sed per amplas vitiorum vias ad mortem tendunt, I, 260. Non prævæ cogitationes, quæ obviant, sunt peccata, sed consensus peccatum est, I, 267. In illis regnat peccatum, et dominatur, qui non solum malum cogitant, et faciunt, verum etiam in ipso perseverant. Hoc est enim peccatum, quod non dimittitur hominibus neque in hoc sæculo, neque in futuro, I, 335. Parum in scelere differunt facientes et consentientes, I, 400. Pejus est peccare cum audacia, quam cum timore, I, 426. Magnum peccatum est detractio, pro quo Ecclesia tantum commovetur, ut ipsis detractoribus faciat persecutionem. Ecclesie autem persecutio interdicta et excommunicationibus fit, I, 513. Detrahere est de propria bonitate diminueri velle, I, 513. Peccatores qui noluerunt recipere Christum Salvatore, Antichristum suscipiant deceptorem, I, 536. Luxuria vitium, quia de carne est, et naturaliter carni adhæret, non sine labore, et Dei adjutorio vincit et fugari potest, I, 525. Est peccator fuerit homo, postquam tamen omnibus viribus mentis et corporis, postquam interioribus et exterioribus sensibus Deo servire coepit, jam non infidelis vocabitur, I, 65. Qui in corde affligitur, bene se mactare coram Deo dicitur, homo siquidem videt in facie, Deus autem cor intuetur, I, 153.

Petrus (S.) apostolus Romam venit, eamque quasi virginem vacantem sibi in uxorem duxit, et ex ea verbi Dei prædicatione et Spiritus sancti gratia plurimos fidei filios generavit, I, 80. A negatione Jesu Christi magistri sui excusatur, quod oblitus fuit verbi ab ipso Jesu ei dicti: *Priusquam gallus cantet, ter me negabis.* Nam cum in eum respexerit Christus, recordatus est Petrus verbi Jesu, quod dixerat, I, 153. Fides Petri super quam fundata est Ecclesia, a Christo Domino confirmata, non deficit in ipso Petro, neque in successoribus suis, I, 122. Quod ei dictum est *macta, et manduca*, Act. X, xi, illud significat, S. apostolum ad conversionem gentium destinatum esse. Infideles ergo convertendi et introducendi erant in Ecclesiam, I, 183, item 444. Petrus omnium discipulorum maximus dicitur, et cui mandatum fuerat ut eos confirmaret, I, 445. Supra petram a Christo electam, hoc est super Petrum fundata Ecclesia assertitur; unde præcipuum eius fundamentum Petrus apostolus haberi debet, I, 483. Ec-

clesia Petri uxor vocatur, quoniam ei a Domino specialiter tradita est, dicente Domino. *Si diligis me, pascere oves meas.* Ubi etiam est Ecclesia, ibi est domus Petri, II, 14. Quam fidem S. Petrus habuerit, qui Christo Domino invitante; ad eum pergere super aquas, se pelago commisit. Ambulavit itaque super mare; sed ad flatum contrarii ventus, cum ei ardor fidei defecisset, mergi timuit. Quid hoc factum significet II, 73. De Petri primatu in Ecclesia fusa in comment. et in adnot. cap. xvi Math., II, 82 et seqq. Quando voluit Jesus lavare pedes discipulorum suorum, venit prius ad Simonem Petrum. Ipse enim inter alios major erat, II, 269. Explicatur mysterium, quare nollet Petrus sinere Christum ei lavare pedes, II, 269.

PHARAO rex Egypti. Multiplicatum valde suo in regno Hebræorum populum timet Pharaos, ejusque interfectionem agere molitur, ac primum eorum infantes mergi in flumine jubet, I, 47. Ut audivit Moysen hominem Egyptium cum Hebræo rixantem occidisse, eum necare meditatur. Fugitivus Moyses in terram Madiam, ex Dei præcepto revertitur in Egyptum suos fratres a tyrannide regis liberaturus; sed in manu forti et brachio extenso factus portentorum multorum patrator insignis. Sed Pharaos illa omnia Dei omnipotentis signa contempnit, cor ejus induratur, ut nihil ad eum emolliendum valeat. Quomodo intelligenda sint illa Dei verba: *Ego indurabo cor Pharaonis*, I, 52. Decipitur ab hariolis, qui per diabolicas incantationes virgas suas in serpentes coram eo convertunt; nec illuminatur, quamvis viderit a serpentibus Aaron maleficorum dracones devoratos, 55. Singulae plagae, seu flagella, quibus Pharaos et Egyptii percussi sunt, I, 53 usque ad 57, describuntur. Decem plagis flagellavit Dominus Egyptum, quibus significavit, quibus modis, et propter quam causam mundum flagellat universum, I, 53.

Philosophi. Non tam stulti quam impia habenda est illorum philosophorum scientia, quæ voluptatem summam bonum prædicat, mundi gloriam, et honores, et delicias laudat, quæque vitia, carnisque concupiscentias non reprehendit, I, 54. Sibi ad incredulitatem viam parant, qui in portentis Dei atque mirabilibus rationem quaerunt, I, 252. Linguam suam magnificabant gentiles philosophi, qui sapientiores in populo habebantur; qui, quoniam in omnibus ad cultum Dei pertinentibus errabant, non omnes unum idemque, sed singuli singulas atque diversas sententias dabant, I, 320.

Poenitentiae sacramento lavantur peccata; atque eorum remissio cum secreta peccatorum confessione idoneo sacerdote, cui pectora nostra aperimus, ut consiliis et doctrina ejus vitam nostram moderemur, I, 140. Qui conscientiam suam peccatorum lepra infectam cognoverit, per diuturnioris poenitentiam et emendationem probandi sunt, I, 150. Peracta poenitentia absolvitur homo peccator, quia sacerdotis absolutione lavatur atque mundatur, I, 152. Qui vero poenitentia negligunt, et in peccatis perseverant, damnantur, I, 153. Quando agebatur reconciliatio publica peccatorum, I, 153. Vera poenitentia est commissio flere, et fletus non committere, I, 155. Poenitens debet peccata sua lavare in aquis viventibus; in operibus scilicet spiritualibus, eleemosynis, jeuniis, orationibus, lacrymis, quæ viva opera vitam obtinere valeant, et salutem, I, 156. Cum nos Dei imaginemur, nos ipsos Deo offerre debemus, lavantes maculas peccatorum, quia immundum et maculatum Deus non recipit, I, 164. Raptus rei alienæ, nisi restituat, inutilis est poenitentia, I, 174. Poenitentes confessariis interrogantibus interiora sua manifestare tenentur, I, 175. Qui peccavit, et poenitendo satisfecit, innocenter vivere debet, ut Deo accepta, et fructuosa sit ejus poenitentia, I, 174. Non erubescat poenitere, qui non erubuit peccare, I, 176. Pereunt justitiæ dies in peccatis consequentibus; sed ex condigna poenitentia reviviscunt, I, 177. Qui se peccasse conscius est, nisi ante suæ vitæ terminum egerit poenitentiam, in morte eam agere non valebit, I, 168. Oportet autem ut a Deo perfectam suam culpam cognitionem et contritionem exoret, 137. Qui peccavit, cum incertus sit de remissione, toto suæ vitæ tempore doleat, ut indulgentiam in fine promeretur, I, 242. Virum a mala vitæ suæ consuetudine ad bonam frugem conversum nemo contristet, nemo eum de præteritis peccatis redarguat, I, 207. Sed nisi integrum et dolens sit confessio peccatorum, veniam non obtinebit, I, 338. Qui se errasse cognoscit, in favilla et cinere poenitentiam agat; hoc est, ardeat amore Dei, et humilietur coram eo, I, 297. Quoties homo peccat, toties anima infirmatur; et quoties ad poenitentiam redit, toties ab infirmitate convalescit. Qui magna commisit peccata, magnis et continuis fletibus delere studeat. Non enim ad suam vitam trahenda est poenitentia; cum periculo se exponat pec-

cator non obtinendi veniam, I, 309. Si quis per poenitentiam, innocentiam, animaque sanitatem recuperat, hoc non suis viribus tribuat; sed solius misericordie beneficium fateatur, I, 346. Non ad osses ad cor respicit Deus. In corda igitur est poenitentia, in corde est vera confessio secundum illud Ps. 50. *Cor contritum et humilicatum Deus non spernit.* Corde igitur elamato, qui de peccati perpetracione intus affligitur, et ex toto corde peccatum in quo prius delectabatur se repellit, I, 337. Si vere coaversi fuerint peccatores, et in Dei misericordia speraverint; credant, et nullatenus dubitent, quia sperantes in Domino misericordia circumdabit. Ecce quantum valet poenitentia et vera peccatorum confessio, 338. Ita etiam, II, 41. Aeternorum suppliciorum meditatio ad terribidos peccatores, eosque ad poenitentiam perducendos valde opportuna, I, 372. Confessionis sacramentalis integritas iaculatur, et veræ poenitentiae fructus declarantur, I, 425. Et si quis duram agat poenitentiam, non proficit ad salutem, nisi ab omnibus prorsus gravibus peccatis absteineat, I, 373. Qualiscunque prius fuerit, sive metrix, sive sanctorum persecutor, si tandem conversus fuerit, et Dominum cognoverit misericordem, salvus fiet, 436. Præclarus est etiam commentarius super illa verba psal. ciii: *Qui tangit montes, et sumigabitur*, I, 523, ubi de poenitentia hæc habet: Respicit terram, et eam tremere facit, quando sua inspiratione peccatorem visitat, et ad poenitentiam convertit, ut in timore et tremore sibi deserviat. Per montes autem divites, et potentes significantur, qui, quamquam difficili intrent in regnum Dei, lacti tamen Spiritu sancto, fumigare foris, et intus ardere incipiunt. Foris autem fumigare est per lacrymas et compunctionem quotidie poenitentiam demonstrare. Nisi enim intus ignis arderet, fumus exterius non appareret. Christus Dominus prædicationem suam a poenitentia incipit, ut eam hominibus peccatoribus quam maxime necessariam ostenderet, II, 18. Digna poenitentia non tantum carnis maceracione, vel temporis longitudine, quantum cordis contritione compensatur, II, 64. Idem habet, II, 108. Non est ad peccatorum numerum definita a Deo potestas absolvendi apostois et sacerdotibus tradita, sed amplissima est, quoties poenitens vere de peccatis doleat, II, 91. Preterita a Christo apostolis tradita absolvendi et retinendi peccata, intelligitur ab his exerceri, cum per baptismum, sive per poenitentiam, vel per sanctam confessionem remittuntur peccata; sed aliquorum propter infidelitatem, sive per inobedientiam, sive per inobedientiam retinentur, II, 291.

Purgatorium. Qui per baptismum regeneratus a Deo nunquam recessit, vel reatus suos plene ac perfecte ante obitum expiavit, statim post hanc vitam Domino offerri, et in sanctorum concilium recipi potest; vel deinceps, si purgatorio indiguerit. Non omnes, qui salvantur, mox ut obierint, in beatitudinem recipiunt, I, 164. His qui salvandi sunt omne peccatum remittitur, sive per poenitentiam, sive per sanctam confessionem, quæ in purgatorio expianda est, I, 376. Visitat Dominus in virga iniquitates nostras, et in verberibus peccata nostra, quando pro peccatis nostris, quæ gravissimis penis, vel ipsa etiam morte multanda essent, facili nos correctione castigat, sive in hac vita, sive in illa nos misericorditer affligere et castigare dignatur, I, 495. Multa peccata facile solvuntur, majora vero, nisi digna poenitentia, non remittuntur, II, 64.

R

resurrectio mortuorum. Dogma resurrectionis mortuorum ex testimonio Job plenissime asseritur, cuius spem repositam se habere in sinu suo dicens; idem valet, ac si dixisset: Sic credo, sic spero, sic certus sum, ut illius rei quam in sinu et pectore habeo, I, 257. Arguitur etiam hujusmodi veritas ex eo quod impij in propria carne in æternum cruciabantur; dicente Job de damnato: Devorabit eum ignis qui non exstinguetur, affligetur relictus in tabernaculo suo, I, 259. Postquam enim a corpore separatur anima, nisi divino oraculo usque ad tempus omnibus constitutum, nunquam ad illud revertetur amplius, I, 468. Sadducæi resurrectionem carnis negantes a Christo Domino confutantur, II, 106. In generali resurrectione omnium hominum corpora perfecta, omnibusque partibus integra ad clangorem tubæ a monumentis resurgent; asserit hoc A. N. contra hæreticos id negantes, II, 292.

S

Sabbatum sanctificare est a bonis operibus non cessare. Cum enim Sabbatum per se sanctum sit, qui bene operatur, fit sanctus, I, 71. Confutantur Judæi, quia Christum de inobservantia Sabbati redarguebant, quod in eo ægrotos curaret, I, 71.

Sacerdotes. Elevatio mentis ad Deum in rerum celestium contemplatione propria est sacerdotibus oblatæ, I,

137. Coram Domino libamina offerre dicuntur sacerdotes qui in Dei presentia semper existunt, et interna illustratione illuminantur. Cum populis verbum Dei dispensant, et tantummodo populo prædicando revelent, quæ eorum intelligentiæ sufficere posse cognoscent, I, 137. Ibidem de modo tractandi a sacerdotibus controversias fidei agitur. De manu episcopi ordinantis presbyteri Evangeliorum librum accipiunt, ut verbi Dei exponendi et prædicandi habeant potestatem, I, 144. Sacerdotes ad altare non accedant, nisi loti, hoc est mundati a peccatis, I, 116. Sacerdotum accusationes non facile sunt accipientes, I, 149. Offerre victimas homines sæculi possunt; immolare vero agnum ad altare solius sacerdotis officium est, I, 153. Quæ differentia sit inter clericorum ordinem, et reliquum populum, I, 172. Non omnibus evangelizare licet, sed quibus ministerium verbi commissum est, I, 177. Illis autem in primis scientia et prudentia necessaria est, I, 200. Severe a Deo puniti fuerunt, qui sacerdotium sibi usurpare voluerunt, I, 184. Ad sacerdotalem ordinem criminiosi non sunt admittendi; attamen ab Ecclesia non sunt separandi, I, 198. Neque servorum filii ad sacros ordines suscipiantur, neque non est Ecclesiæ Dei aliena violenter rapere; si vero eorum domini concesserint, nemo eos propter servitutem a sacris ordinibus repellit. Servitus enim non est peccatum; ipsi quoque mox ut ordinantur liberi fiunt, I, 204. Ab Hebræis summo Deo fidelibus, qui fratres suos idololatrias ex Dei præcepto, nullo reservato, interfecerunt, sacerdotes Domini gladium spiritus, quod est verbum Dei, evaginantes, nulli delinquenti parere discant; Dei amorem omni amori anteponant, I, 217. Arca Dei capta fuit propter insolentiam filiorum Heli, qui suo sacerdotio abutebantur, et quia ipse Heli eos, sicut debuit corrigere neglexit, I, 469. Quæ severitate puniuntur a Deo, qui Sanctuarium, et ministros ejus, hoc est sacerdotes conculcarint et contumeliis affecerint, I, 240.

Sacrificium. Ab exordio mundi ceperunt homines supremum rerum conditore colere, eique sacrificare in signum sui cultus et adorationis; quod filii Adam Cain et Abel peccerunt, I, 14. Deinde mos iste in omnes gentes pervasit, ut interiorum religionem etiam externis actibus, sacrificiis nempe, etc., comprobarent. Nullum animal irrandum immolabatur Deo, quia soli sancti, et a peccatis mandati Deo placent, I, 19. Immaculatam agnam Domino offerunt, qui se a peccatorum malitia immaculatam custodit, I, 134. Incensum et ignem alienum coram Deo offerunt, qui contra fidem prædicant, et dogmata nova, falsa, aut periculosa in populo promovent, I, 144. In veteri lege sive agnus, sive vitulus, sive hircus pro peccato immolaretur, Christi passionem significabat, I, 163. Nihil nisi sanctum Deo offerri potest, I, 166. Sacrificia et oblationes veteris legis usque ad Christum suum tempus habuerunt, quia Christi passionem significabant. Deinde necessaria non fuerunt, quia debuit cessare umbra, veniente veritate, I, 378. Vetera sacrificia a Deo acceptabantur, non propter sanguinis effusionem, sed propter significationem, I, 399. De sacrificio missæ vide in Eucharistia.

Sanctorum vita est rerum terrenarum contemptus, et studiosa celestium inquisitio, I, 47. Sancti viri jejuniis, vigiliis, orationibus carnisque maceratione omnem libidinis impetum a se repellunt, I, 53. Viri sancti per multas tribulationes intrabunt in regna celorum, I, 87. Justorum est nihil velle, nisi quod placitum est divinæ voluntati, I, 88. Læto corde illi morti occurrunt, cum optimam spem suæ salutis habeant, I, 229. Sancti quando in orationibus suis Deum exorant, quamvis corpore in terra sint, spiritu tamen ipsum celum volando transcendunt, I, 251. Quanto virtutum gradibus altius ascenderit sancti, tanto magis mundi adversitates despicientes, spem sibi prosperitatis in futurum promittunt, I, 19. Crescunt quotidie sancti in virtute, et non solum hominibus, sed ipsi dæmonis sunt terrore, I, 20. Sanctorum orationes plurimum valent apud Deum, ad obtinendam peccate unam veniam, I, 297. Hæc est sanctorum non modica consolatio; quia statim post martyrium coronabuntur, glorificabuntur, et in æternam beatitudinem recipiuntur, I, 303. Justi etiam omnes de hujus vite tenebris exeuntes in æternæ lucis beatitudinem intrabunt, I, 353. Opera digitorum Dei sancti dicuntur, qui Spiritus sancti gratia in hac tanta plenitudine formati sunt, ut sicut sol fulgeat in regno Dei, I, 313. Solutus Dominus hæreditas sanctorum est, quia spretis omnibus quæ in mundo sunt, solum Dominum in partem sibi elegerunt. Bona commutatio, ut et ipsi sint hæreditas Domini, et in hæreditatem habeant Dominum, I, 324. Probantur interdum a Deo sancti, quemadmodum Abraham, Job, Tobias, et ipse David, cum multis aliis, et visitavit in nocte angustiarum, et tribulationum. In ipsis autem tribulationibus gratias Deo agebant; ade que nihil iniquitatis

inventum est in illis. Qui tribuantur, quomodo se gerere debeant, addiscant, I, 325. Omnes sancti justi dicuntur, quia justitiam faciunt, prædicant et custodiunt. Ideo enim persecutiones patiuntur sancti, quia justitiam prædicant, et defendunt; quorum afflictio et persecutio nihil aliud est quam sacrificium gratum Deo et acceptabile, I, 363. Egeni et pauperes erant sancti, et humano auxilio destituti; quia præter Deum nemo erat qui eis auxilium præstare auderet, I, 447. Dextera Patris Filius est, quia per ipsum omnia operantur. Hæc autem dextera facit omnem hanc sanctorum virtutem, quando Salvator noster morte sua diabolum superavit; ibi enim omnes sancti constantia et fortitudine super suos inimicos omnes exaltati sunt, et ab æternæ mortis periculo liberati, I, psal. cxvii. Altaria Dei dicuntur sancti, quia Deo consecrati sunt, et in eis habitat Deus; in eis quotidie fuit holocausta et sacrificia Dei, 481. Qui sanctus est, dignus est qui a Domino custodiatur. Sed ego omnes illos viros sanctos intelligo, qui sacramentis Ecclesiæ sanctificati fidem tenent, et ab Ecclesia non recedunt, I, 484. Multa signa fecit Dominus cum sanctis suis, et omnia in bonum, quia maxime propter signa, quæ fiebant, ad fidem gentilis convertebantur. Super illa verba psal. lxxii: *Dies pleni inveniuntur in eis*, hæc habet S. Interpres. Dies pleni illi sunt, qui bonis omnibus abundant. Et tales post hanc vitam habebunt sancti, quando bonis omnibus in illa beatitudine superabundabunt, I, 454. Omnes eos qui prædestinati sunt, etiam si ei inimici et contrarii aliquando existerent, salvabit tamen, et resuscitabit Jesus, II, 456. Nihil est quod plus in memoria sancti Dei habeant, quam memoria sui Salvatoris, II, 311. Sancti dabunt gloriam Deo cæli, qui eos ante sæcula ad vitam prædestinavit, et a crimine liberavit, ne simul cum peccatoribus similia paterentur, II, 000.

Sapientia. Quæ sit vera sapientia, et qui usus de ea fieri debeat, I, 572. Commendatur regina Saba, quæ ad regem Salomonem se contulit, ut audiret sapientiam ejus. De pluribus arcanis Salomonem interrogavit, atque plenam de omnibus cognitionem consecuta est, I, 572. Sapientia etiam sive prudentia, quæ reliquis virtutes cardinales præcedit, et est divinarum humanarumque rerum cognitio, a Dei cognitione et confessione incipit, quare dicitur a Deo data, morum honestatem moderatur, et ad salutem pertinet animarum, I, 492. Talis est sapientia inter alias virtutes quale est aurum inter omnia metalla. Unde non immerito in divina pagina per aurum sapientia significatur, I, 492.

Scandalum. Gravitas peccati scandalum exponitur, quæque pœna sit ei inflata, II, 88.

Scripturæ divinæ. In aquis amaris, quas Hebræorum populus bibere non poterat, et quæ dulces factæ sunt per lignum quod in eas Moyses iniecit, intelligenda sunt sacræ Scripturæ, quæ ante Christum non intelligebantur; sed passio Christi, et crucis lignum eas ex amaris dulces reddidit; hoc est eorum sensum aperuit, I, 63. Quomodo huismodi amaritudo dulcis fiat, explicatur, I, 63. Moyses sermones Domini scripsit, ut temporis longitudine oblivioni non traderentur. Et quoniam in morte testatoris testamentum confirmatur, hic autem testator mori non poterat, aliquid fieri necesse erat, quo testamentum illud confirmaretur. Confirmatum est autem sanguine vitulorum, donec veniret ille, qui per vitulum significabatur, I, 84. Quidquid in Veteri Testamento Moyses scripsit de Christo in figura, eum fecisse tradunt Evangelia; de veritate gestorum nemo ambigere potest, II et seqq., 85. Veteri Testamento, in nube datum, ejus obscuritatem præsignabat, 86. Mensa, quam Deus Moyses jussit constituere post aræ fabricationem, et cherubim, divinam Scripturam designat. Cherubim scilicet, cum scientia plenitudinem significet, quibusdam velocibus alis subito volans omnia replet; et mensa vocatur, quia multis diversisque delicis animam pascat, 89. Sunt quadraginta duo libri Veteris Testamenti; novi vero sex, quibus si epistolæ Pauli, et epistolæ canonicæ, quæ duobus voluminibus continentur, jungantur, omnes libri quinquaginta fiunt. Liber enim Ruth, sicut S. Hieronymus dicit, in libro Judicum computatur, et Esdras, et Neemias in uno volumine coarctantur, 93. Quid pro circulis aureis, quos Deus fieri præcepit, ut his cortinarum vela circa tabernaculum jungerentur, præclare docet S. Bruno, 95. Tabulæ legis, tabulæ testimonii dicuntur, quod quidquid velit, noliteque Deus testantur, 119. Præfigurant a Moysse tabulæ legis, ne his exstantibus rigore ejusdem idololatrum populum omnino deleret, 119. Præbet hæc exemplum his qui præsumt, ut ne pejus contingat, indulgentia utantur, 119. Priorum contractio tabularum signum fuit, venturum tempus finis ejusdem. Quod vero præcepit Deus novas tabulas fieri a Moysse, significat novam legislationem veteri substituendam, I, 122. Gloria Novi

Testamenti longe splendidior lege Moysi, 183. Amor discendi Dei mirabilis, et veritatem investigandi, profunda Scripturarum mysteria quodammodo vincit, et ad intelligentiam facilitatem producit, I, 136. Qui sacras Scripturas pertractat, magnum in eis reperit iucunditatem, I, 133. Beati, qui in sacris voluminibus utrumque Testamenti delectantur, semper munera abundant, nunquam pane cœlesti carent; nunquam eis deficit panis vivus, qui de orlo descendit, I, 133.

Scriptura divina et frumentum nobis, et oleum ministrat et vinum. In quibusdam enim locis, quasi panis facile editur; in quibusdam, ut vinum facile sorbetur; ubique autem quasi medicamentum et oleum animæ medetur, I, 209. Contigit autem ut heretici libros componant, et in sua defensione sanctarum Scripturarum testimonia colligant, quæ se ad defendendum, cum ad cœcilia comportaverint, eisdem ipsis, quasi suis gladiis superant, I, 268. Quomodo sit divinarum librorum auctoritas, ex hoc etiam colligitur, quod ipsi heretici illis perperam intellectis ad suos errores defendendos utantur, exsultent, si aliqui novi in eis comperisse videantur, I, 273. Quia obcuræ sunt utriusque Testamenti Scripturæ, ideo tenebræ videntur, et non nisi a fidelibus penetrari possunt. Qui igitur Deum querit, et eum cognoscere desiderat, has tenebras ingreditur, et ibi inveniet illam lucem quæ illuminat omnem hominem venientem in hunc mundum, I, 329. Regis Davidis tempore non nisi septem priores Scripturarum libri, Heptaticum dicti, legebantur; quia Prophetarum libri nondum compositi erant, I, 317. Veteris Testamenti significatio in Novo querenda est; est enim illius expositio, I, 339. Valde pauca suæ passionis tempore locutus est Dominus, quæ nobis evangelistæ diligenter narrant. Multa autem in psalmo LXXVI, et in aliis dicit Propheta Dominum locutum fuisse quæ in Evangelio non inveniuntur. Unde manifestum est quæ similiter scribit Propheta ea quæ Dominus locutus est corde, sicut ea locutus est ore. Utraque similiter modo et audiebat, et videbat, et quæ Dominus loquebatur, et quæ Dominus volebat, vel cogitabat, I, 411. Tanta est claritas Novi Testamenti, ut Veteris Testamenti claritas pro tenebris habeatur. Utramque tamen Testamentum unum est, et utrumque clarum, et splendidum est, si spiritaliter intelligatur, I, 458. Desirabant Manichæi, qui alium Deum Novi Testamenti, alium Veteris esse dicebant. Utriusque auctor Salvator fuit, I, 458. Fontes et torrentes legis, et prophetarum, et utriusque Testamenti volumina intelliguntur; qui videlicet fontes prius clausi et obturati erant; sed eorum venas Dominus aperuit, et arctissima vincula, quibus cladebantur, dirupit, et aquarum ex eis affluentiam emanare jussit, I, 457. Lex, quæ Judæis data fuerat, ad gentiles usque pervenit, et magis in hoc populo, quam in illo operata est, et quotidie operatur, I, 465. Voluit Deus ut Scripturæ ferrent, et sacra volumina scriberentur ad suorum operum recordationem, I, 511. Quomodo divine Scripturæ legendæ sint et interpretandæ, II, 11. Evangelia et apostolorum Epistolæ, Moysi, et prophetarum libri, quasi quædam feruæ delictis omnibus resecta apponuntur nobis, II, 186.

Simonia. Simon Romanam plebem seduxit, violavit, corrupit, et ab eo emptio, et venditio rerum sacrarum, et spiritualium simonia dicitur, I, 89. Qui apostolis gratiam, et virtutem Spiritus sancti pretio emere postulavit, atque ab apostolo Petro audivit pecuniam suam versuram et in perditionem. Simoniaci sacras episcoporum ordinationes, aliisque sacramenta vel pretio emunt, vel conferunt, quo crimine extorres sunt ab Ecclesia, 116. Simoniaci et Ecclesiæ invasores exemplo punitionis Chore, Dathan et Abiron a tanto scelere deterreantur, 181. Cum Deus non dat nisi gratis, ideo dixit: *Gratis accipistis, gratis date*; ideoque rei simoniæ sunt, qui sacramenta gratis non conferunt, et qui gratis ea non accipiunt, II, 33. Vehementissime redarguuntur a Christo, a quo pelluntur a templo Dei ementes et vendentes in illo, in quibus simoniaci intelliguntur, II, 100.

Spes. Qui justitiam simulat, et justitiæ laudem, quæ solis justis merito tribuitur, accipiunt, æternæ retributionis spem non habent, I, 267. Qui in Deo firmiter sperant, etsi persecutiones, cruciatus, et mortem ipsam ab inimicis patiuntur, a fidei stabilitate, et proposito justitiæ divelli nequeunt; quia Deus nunquam deserit sperantes in se, I, 310. Illi qui, derelicto divino adiutorio, in secularibus auxiliis spem suam ponunt, inde obligati et impediti citius cadunt, unde victoriam expectant. Sancti vero, in solo Deo spem habentes, nunquam ejus auxilio et consolatione destituentur, I, 356. Cum quicquid boni agimus, ex Dei misericordia præveniente et adjuvante faciamus, spem salutis nostræ in ea collocare debemus, I, 312. Nusquam locus desperationi; quia dulcissimus Do-

minus dulcissimam orbis statuit legem. Et certe pauci vel nulli salvari potuissent, nisi hanc dulcissimam legem Dominus statuisset. Sed et rectus est, et nunquam a rectitudine recedit. Dubis igitur est, sed pariter bonus; rectus vero in malitia perseverantibus, I, 343. Nunquam deserit Deus sperantes in se; ac prout tantam constantiam dabit martyribus, ut moriendo ipsos suos vincerent inimicos, et malis tormentis vinci potuissent, I, 343. Si cum desperatione nihil est deterius; ita firma spe nihil est melius, I, 334. Spes Christianorum in passioe Domini est. Hanc spem habet Ecclesia, donec mundus transcat cum iniquitatibus suis; deinde vero jam spes non erit; susceptis omnibus quæ sperari pressant, I, 413. Qui in Deo sperant nihil de hominibus timorem habere celebant. Nihil enim potest humana fortitudo contra Dei potentiam et voluntatem, I, 412. Divina promissa, si bene considerentur, magnum fiduciam nostræ salutis in nobis accendant, I, 422. Illa corda timent Deum, quæ spirituali sunt lætitiæ permissa; quæ vero spiritali lætitiæ permissa sunt, jam non terrena, sed cœlestia diligunt et sperant, I, 445. Quid viri justi de Dei misericordia sperare et præsumere valeant, si etiam Raab et Babylonis Dominus memor erit? I, 486. Qui spem non habet cœlesti bonitate nudus est, omniq; creatura infelicior. Hæc maligni spiritus non habent; et ideo summo opere vitantur, ut quocumque decipere possint, ad desperationem usque perducant, II, 408. Præter peccatum desperationis, nullum aliud peccatum est, quod penitentia deleri non possit. Hoc autem penitentia non deletur, quia penitentiam non admittit, II, 489. Spes futurorum bonorum expectatio. Et hæc quidem expectationem illi habent, qui certissime se aliquando recipere sperant quæcumque a Deo promissa sunt eis, II, 289. Insignes justi qui spe claruerunt in sacris Scripturis enumerantur, II, 490.

Spiritus sanctus. In principio creationis rerum omnium manifestatus est Dei Spiritus, de quo dicitur quod rebaratur super aquas, quasi cooperatur cum duobus ab ipso personis universi mundi, I, 2. Fuerunt heretici, nempe Macedoniani, qui credebant in Patrem, et Filium, sed non admittebant Spiritum sanctum, eum Deum negantes; quod damnavit Ecclesia in concilio Constantinopolitano, II, 50. Adventus ejus super apostolos die Pentecostes figuratus fuit in descensu Dei flammis et tonitruis obstrepentibus super Sinai, cum Moysi tabulas legis traderet, I, 70. Spiritus sancti processio a Patre Filioque affirmatur, I, 114. Pro diversa gratiarum collatione diversa Spiritui sancto nomina attribuntur; unus tamen et idem Spiritus est, I, 402. Septem sunt dona Spiritus sancti, scilicet sapientia, consilium, intellectus, fortitudo, scientia, pietas, Dei que timor, quæ septem spiritibus immundis opponuntur, II, 67. Vocatur Spiritus veritatis, quia nihil docet nisi veritatem. Vera sunt igitur prophetarum dicta, et quæcumque a Spiritu sancto composita sunt, II, 173. Quod Christus, cum traderet apostolis Spiritum sanctum, insufflavit, eisque dixisset: *Accipite Spiritum sanctum*. Ideo insufflavit, inquit S. Bruno, ut per hoc intelligamus, firmiterque credamus, quia Spiritus sanctus, sicut a Patre, ita et ab ipso procedit, II, 291.

Superbia. A superbia quæque vitia originem ducunt. Superbiæ peccatum Deus primo punivit in angelis prævaricatoribus; secundo in Adam, qui credidit hallucinationibus serpentis ei divinitatem promittentis; tertio in hominibus terram usque ad caelos erigere præsumentibus, I, 21. Ubi S. Bruno hæc habet: Semper enim Deus superbiam odit, ideoque superbus humiliat, et exaltat humiles. Sic enim et diabolus, cum super caelorum altitudinem sedem suam exaltare vellet, dejectus est. In nullo vera penitentia esse potest, nisi se humiliaverit ante Deum, et superbiæ spiritum deponat, I, 64.

T

Temperantia. Virtus illa quæ suis in actionibus modum non excedit, et superflua nulla querit, temperantiæ nomine donata est. Hæc quidem adeo est necessaria, ut ipse mundus sine ea stare non possit. Cum enim homo ex contrariis elementis compositus sit, nisi esset aliqua natura, quæ res contrarias et inimicas temperaret, in tanta discordia, et tam immensa colluctatione diutius manere non posset, II, 493. In omnibus negotiis temperantia utilis est; et ipsa sapientia inter fines temperantiæ se continere debet, II, 493. Apud prudentes sæculi tritum est proverbium: *ne quid nimis*.

Templum Jerosolymitanum. Templum et urbs Jerusalem juxta Christi predictionem extremam subierunt vastationem et ruinam a Romanis anno 42, post Christi Domini passionem, II, 202, et in notis.

Tentatio. Quot modis diabolus nos tentat, et quemodo

pravæ ejus suggestiones sint propulsandæ. Sicut Christus occiditur non sibi, sed nobis; ita etiam tentatur non sibi, sed nobis. Ejus tentatio duplex beneficium nobis attulit: alterum quidem, ut sciamus quomodo tentatoribus nostris; et his qui nobis injuriam faciunt, respondere debeamus; alterum vero, ut in nulla nostra virtute et sapientia confidamus, sed omnem fiduciam nostram in Dei adiutorio ponamus, II, 16.

Trinitatis (SS.) mysterium. Hoc augustum præcipuumque SS. Trinitatis mysterium, quod Christiana religio profitetur, ex illis verbis, I, Genes. *In principio creavit Deus cælum et terram*, cui posse docet S. Bruno, iisque expositis, ita disserit: Habes ergo Deum, id est Patrem, habes et principium, id est Filium, sic enim ipse ait: *Ego principium, qui et loquor vobis*. Joan. 8. Sed quid sequitur? *Et Spiritus Dei jerebatur super aquas*. Habes et Spiritum sanctum. Tota ergo Trinitas agnoscitur, id est Deus, et Verbum ejus, et Spiritus ejus, unus Deus, I, 2. Alterum ejusdem veritatis testimonium præbet caput 18, ejusdem Genesis, ubi habetur, quod cum staret Abraham ad illicem Mambre tres viros vidit, et unum adoravit. Ecce, inquit A. N., quod ante id temporis omnibus incognitum fuerat, in Trinitate Deum cernit, et in unitate adorat. Non quod Trinitatem ipsam viderit, sed quia per hoc, quod viderat, in Trinitate, et unitate Deum cognoscere meruit; unde, cum tres viderit, attamen non nisi unum adorat, non nisi unum Dominum vocat, I, 25; et in Comment. super ps. xcvi, I, 510, eadem habet. Præterea illud idem mysterium visum est Brunoni prænuntiatum a Davide illis verbis ps. xxxiii: *Quoniam ipse dixit, et facta sunt*; quæ ita exponit: *Si enim dixit; Verbo dixit. Dicere autem voluisse fuit. Verbum autem Dei, et voluntas Dei ipse Filius est. Quid est enim Dominus, et Verbum ejus, et Spiritus ejus, nisi Pater, et Filius, et Spiritus sanctus? Unus igitur Deus, cujus voluntate cæli facti sunt*, I, 359. In psalmo autem cix omnimodam Filii cum Patre æqualitatem annuntiat idem Propheta illis verbis: *Tecum principium in die virtutis tuæ in splendoribus sanctorum, ex utero ante luciferum genui te*. Et hoc inquit Propheta, subjicit S. Bruno, Dixit Dominus Domino meo, quia ipse cum eo omnium creaturarum principium est. Qua in re nihilominus Patri æqualis ostenditur. Quod autem ipse principium sit, et ad Patris dexteram sedeat, in die virtutis suæ, et in splendoribus sanctorum, cunctis gentibus revelabitur, I, 359. Præclare etiam de Trinitate disserit S. Bruno, II, 60 et 273. Alius est Pater, alius Filius, alius Spiritus sanctus. Sed non est aliud Pater, aliud Filius, et aliud Spiritus sanctus. Omnes enim unum sunt, sed unus non sunt. Unum enim ad essentialiam spectat: unus vero ad personam et numerum refertur, II, 529, 530 et seqq. Quod cæcites non cessant clamare, Sanctus, sanctus, sanctus Dominus Deus omnipotens, mysterium indicant Trinitatis; cum enim ter dicatur sanctus,

non tamen nisi semel dicitur Deus omnipotens, ut qui in personis dividitur, in majestate tamen, potentia, et substantia unus esse credatur, II, 310. Et super illa verba, Isaïæ cap. xlviii, 11, *Ego Dominus, hoc est nomen meum, gloriam meam alteri non dabo*, quæ in expositione ps. cxii, referuntur, I, 543, hæc de SS. Trinitate habet. Hoc nomen totius Trinitatis est, quia et Pater Dominus, et Filius Dominus, et Spiritus sanctus Dominus, non tres tamen Domini, sed unus est Dominus.

U

Usura. Vetita est usura a divinis litteris, quoniam injusta. Contigit enim ut parva pecunia mutuata totam brevi tempore substantiam pauperum devoret, I, 169. Quidquid super solutam auri quantitatem exigitur, nec ex soluto debitum exstinguitur, usura est, I, 206.

V

Virtus. Quatuor sunt virtutes principales, in quibus cæteræ omnes virtutes continentur, et sine quibus vanæ et inutiles esse probantur; sunt autem hæc prudentia, justitia, fortitudo, temperantia, I, 86. Virtutes labore acquisite otio amittuntur. Sui custodia et vigilantia in qualibet ætate omnibus necessaria est, I, 179. Humiliari se ante Deum in florente prosperitate et fortuna, virtus est; in tribulationibus autem auri vililitas, aut defectio animi esse potest, I, 283. Tribulationes hujus sæculi, cum patienter sustineantur, expiationes sunt peccatorum, I, 285. Summa sapientia hæc est ut homo in virtute sua non confidat, neque in divitiis suis gloriatur, ut misericordiam diligat, se ipsum cognoscit, et carnem suam luxuriis, et voluptatibus non subjiciat, I, 393. Pulchra via est, de virtute in virtutem ambulare: de fide in spem, de spe in charitatem, de charitate in humilitatem, de humilitate in patientiam, de obedientia in continentiam, et sic transire de virtute in virtutem, donec veniat ad summam virtutem, id est Salvatorem nostrum, qui est Dei virtus, et patientia, I, 481. Qui sunt, qui amulant in innocentia? I, 483.

Votum. In lege veteri vota, quæ adimpleri non poterant, pretio redimebantur, I, 169. Qui male vovit, aliquid boni præstare debet pro eo, I, 170. Immutatio voti non est in arbitrio voventis; sed fieri potest ab habente potestatem, eodem loco. Vota illorum qui alicui religioso ordini nomen dederunt, non sunt ad tempus; sed usque ad vitam finem eos obligatos tenent, I, 171. Qualis votorum et juramentorum obligatio; et qui de his judicare possint, I, 192. Irrita sunt juramenta et vota contra justitiam; sed peccant qui ita vovent et jurant. Unusquisque in seipso, et in corde suo habet, quod Deo votere et reddere potest. Hoc sit semper in voto tuo, et in desiderio tuo, ut eum laudes, et sufficit tibi, I, 412.

ORDO RERUM

QUÆ IN HOC TOMO CONTINENTUR.

S. BRUNO ASTENSIS, SIGNIENSIS EPISCOPI S. Prolegomena.	9	Hom. XIV. — In Nativitate SS. Innocentium.	763
etri Lazzari S. Olim theologi præfatio in Commentaria.	59	Hom. XV. — In Circumcisione Domini.	765
COMMENTARIA IN MATTHÆUM.	63	Hom. XVI. — In die Epiphaniæ Domini.	766
COMMENTARIA IN MARCUM.	313	Hom. XVII. — Dominica I post Epiphaniam.	767
COMMENTARIA IN LUCAM.	334	Hom. XVIII. — Dominica II post Epiphaniam.	767
COMMENTARIA IN JOANNEM.	431	Hom. XIX. — Dominica III post Epiphaniam.	767
EXPOSITIO IN APOCALYPSIM.	603	Hom. XX. — Dominica IV post Epiphaniam.	768
HOMILIE.		Hom. XXI. — In Purificatione S. Mariæ virginis.	768
Hom. I. — Dominica I Adventus.	47	Hom. XXII. — Dominica in Septuagesima.	770
Hom. II. — Dominica eadem.	749	Hom. XXIII. — Dominica in Sexagesima.	772
Hom. III. — Dominica II Adventus.	752	Hom. XXIV. — Dominica in Quinquagesima.	773
Hom. IV. — Dominica III Adventus.	752	Hom. XXV. — Feria IV Cinerum.	777
Hom. V. — Feria IV Quatuor Temporum.	752	Hom. XXV. — Feria V post Cineres.	779
Hom. VI. — Feria V Quatuor Temporum.	753	Hom. XXVI. — Feria VI post Cineres.	779
Hom. VII. — Dominica IV Adventus.	753	Hom. XXVII. — Sabbato ante Dominicam I Quadragesimæ.	779
Hom. VIII. — In Vigilia Nativitatis Domini.	753	Hom. XXVIII. — Dominica I Quadragesimæ.	782
Hom. IX. — In Nativitate Domini.	756	Hom. XXIX. — Feria II post Dominicam I Quadragesimæ.	783
Hom. X. — In eadem solemnitate, et in missa.	756	Hom. XXX. — Feria III post Dominicam I Quadragesimæ.	783
Hom. XI. — In eadem solemnitate, et in missa III.	756	Hom. XXXI. — Feria IV post Dominicam I Quadragesimæ.	787
Hom. XII. — In festo S. Stephani.	757		
Hom. XIII. — In festo S. Joannis apostoli et evangeliste.	761		

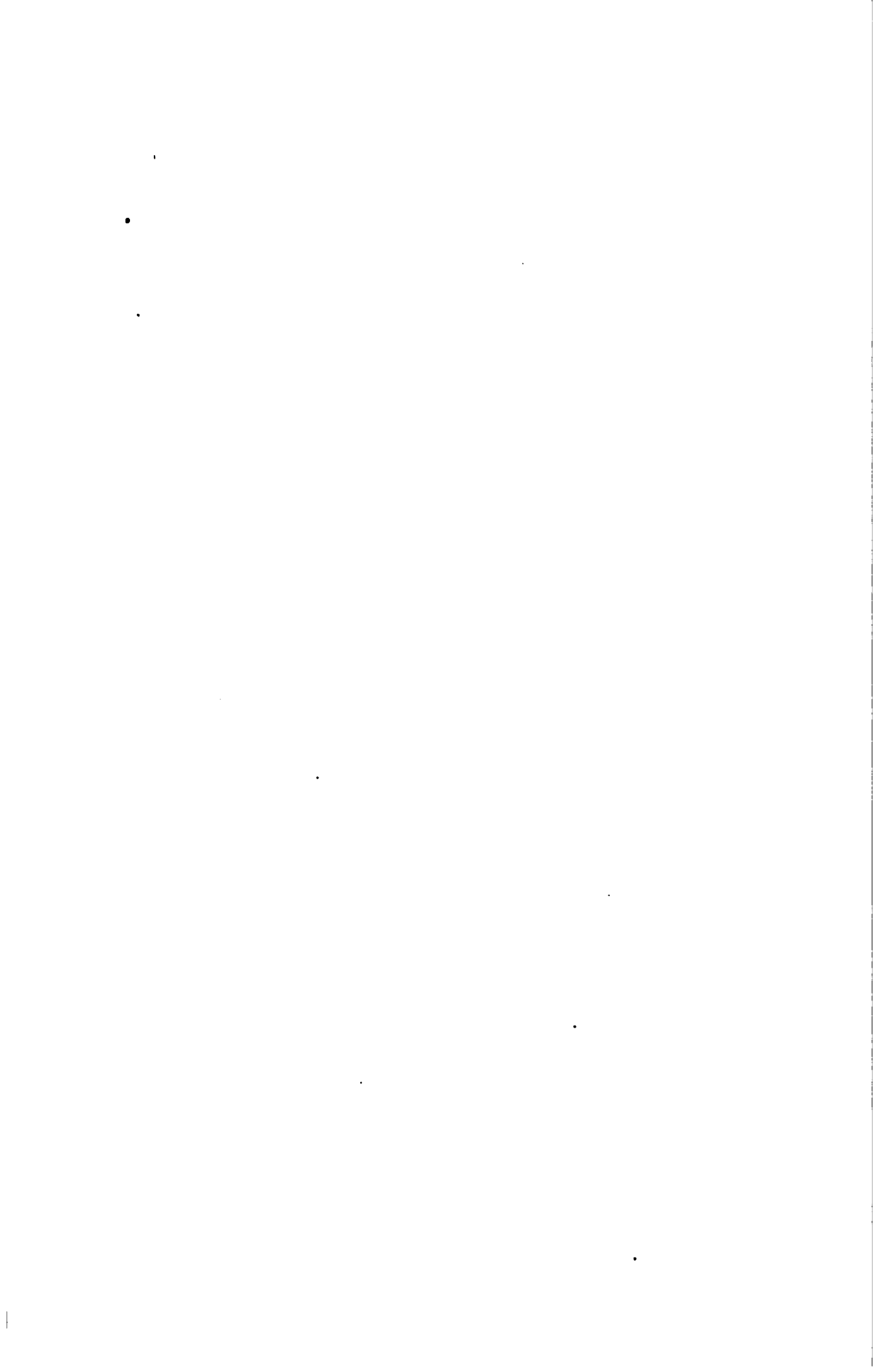
Hom. XXXII. — Feria v post Dominicam i Quadragesimæ. 788
 Hom. XXXIII. — Feria vi post Dominicam i Quadragesimæ. 788
 Hom. XXXIV. — Sabbato post Dominicam i Quadragesimæ. 789
 Dominica ii Quadragesimæ. Idem Evangelium, et eadem homilia ut in die præcedenti.
 Hom. XXXV. — Feria ii post Dominicam ii Quadragesimæ. 792
 Hom. XXXVI. — Feria iii post Dominicam ii Quadragesimæ. 793
 Hom. XXXVII. — Feria v post Dominicam ii Quadragesimæ. 793
 Hom. XXXVIII. — Feria vi post Dominicam ii Quadragesimæ. 793
 Hom. XXXIX. — Sabbato post Dominicam ii Quadragesimæ. 793
 Hom. XL. — Dominica iii Quadragesimæ. 794
 Hom. XLI. — Feria ii post Dominicam iii Quadragesimæ. 796
 Hom. XLII. — Feria iii post Dominicam iii Quadragesimæ. 797
 Hom. XLIII. — Feria iv post Dominicam iii Quadragesimæ. 797
 Hom. XLIV. — Feria v post Dominicam iii Quadragesimæ. 797
 Hom. XLV. — Feria vi post Dominicam iii Quadragesimæ. 799
 Hom. XLVI. — Sabbato post Dominicam iii Quadragesimæ. 799
 Hom. XLVII. — Dominica iv Quadragesimæ. 800
 Hom. XLVIII. — Feria ii post Dominicam iv Quadragesimæ. 800
 Hom. XLIX. — Feria iii post Dominicam iv Quadragesimæ. 801
 Hom. L. — Feria iv post Dominicam iv Quadragesimæ. 801
 Hom. LI. — Feria v post Dominicam iv Quadragesimæ. 801
 Hom. LII. — Feria vi post Dominicam iv Quadragesimæ. 801
 Hom. LIII. — Sabbato post Dominicam iv Quadragesimæ. 802
 Hom. LIV. — Dominica Passionis. 802
 Hom. LV. — Feria ii post Dominicam Passionis. 803
 Hom. LVI. — Feria iii post Dominicam Passionis. 803
 Hom. LVII. — Feria iv post Dominicam Passionis. 804
 Hom. LVIII. — Feria v post Dominicam Passionis. 804
 Hom. LIX. — Feria vi post Dominicam Passionis. 804
 Hom. LX. — Sabbato post Dominicam Passionis. 805
 Hom. LXI. — Dominica in Palmis. 805
 Hom. LXII. — Dominica in Palmis. Passio Domini nostri Jesu Christi. 805
 Hom. LXIII. — Feria ii majoris hebdomadæ. 805
 Hom. LXIV. — Feria iii majoris hebdomadæ. 806
 Hom. LXV. — Feria iv majoris hebdomadæ. 806
 Hom. LXVI. — Feria v in Cena Domini. 806
 Hom. LXVII. — Sabbato sancto. 807
 Hom. LXVIII. — In Dominica S. Resurrectionis D. N. J. C. 807
 Hom. LXIX. — Feria ii post Dominicam Paschæ. 807
 Hom. LXX. — Feria iii post Dominicam Paschæ. 808
 Hom. LXXI. — Feria iv post Dominicam Paschæ. 808
 Hom. LXXII. — Feria v post Dominicam Paschæ. 808
 Hom. LXXIII. — Feria vi post Dominicam Paschæ. 809
 Hom. LXXIV. — Sabbato in Albis. 810
 Hom. LXXV. — Dominica in Albis, octava Paschæ. 810
 Hom. LXXVI. — Dominica i post Pascham. 811
 Hom. LXXVII. — Dominica ii post Pascham. 813
 Hom. LXXVIII. — Dominica iii post Pascham. 813
 Hom. LXXIX. — Dominica iv post Pascham. 816
 Hom. LXXX. — In Litanía majori. 816
 Hom. LXXXI. — In Nativitate apostolorum Philippi et Jacobi. 816
 Hom. LXXXII. — In Inventione S. crucis. 816
 Hom. LXXXIII. — In Apparitione S. Michaelis archangeli. 816
 Hom. LXXXIV. — In Ascensione Domini. 817
 Hom. LXXXV. — Dominica post Ascensionem. 818
 Hom. LXXXVI. — In die Pentecostes. 818
 Hom. LXXXVII. — Dominica octava Pentecostes. 818
 Hom. LXXXVIII. — Dominica ii post Pentecosten. 820
 Hom. LXXXIX. — Dominica iii post Pentecosten. 821
 Hom. XC. — Dominica iv post Pentecosten. 821
 Hom. XCI. — In Nativitate S. Joannis Baptistæ. 821
 Hom. XCII. — In vigilia S. Petri. 823
 Hom. XCIII. — In festo S. Petri. 823

Hom. XCIV. — In vigilia S. Petri. 823
 Hom. XCV. — In vigilia S. Petri. 823
 Hom. XCVI. — In vigilia S. Petri. 823
 Hom. XCVII. — In vigilia S. Petri. 823
 Hom. XCVIII. — In vigilia S. Petri. 823
 Hom. XCIX. — In vigilia S. Petri. 823
 Hom. C. — In vigilia S. Petri. 823
 Hom. CI. — In vigilia S. Petri. 823
 Hom. CII. — In vigilia S. Petri. 823
 Hom. CIII. — In vigilia S. Petri. 823
 Hom. CIV. — In vigilia S. Petri. 823
 Hom. CV. — In vigilia S. Petri. 823
 Hom. CVI. — In vigilia S. Petri. 823
 Hom. CVII. — In vigilia S. Petri. 823
 Hom. CVIII. — In vigilia S. Petri. 823
 Hom. CIX. — In vigilia S. Petri. 823
 Hom. CX. — In vigilia S. Petri. 823
 Hom. CXI. — In vigilia S. Petri. 823
 Hom. CXII. — In vigilia S. Petri. 823
 Hom. CXIII. — In vigilia S. Petri. 823
 Hom. CXIV. — In vigilia S. Petri. 823
 Hom. CXV. — In vigilia S. Petri. 823
 Hom. CXVI. — In vigilia S. Petri. 823
 Hom. CXVII. — In vigilia S. Petri. 823
 Hom. CXVIII. — In vigilia S. Petri. 823
 Hom. CXIX. — In vigilia S. Petri. 823
 Hom. CXX. — In vigilia S. Petri. 823
 Hom. CXXI. — In vigilia S. Petri. 823
 Hom. CXXII. — In vigilia S. Petri. 823
 Hom. CXXIII. — In vigilia S. Petri. 823
 Hom. CXXIV. — In vigilia S. Petri. 823
 Hom. CXXV. — In vigilia S. Petri. 823
 Hom. CXXVI. — In vigilia S. Petri. 823
 Hom. CXXVII. — In vigilia S. Petri. 823
 Hom. CXXVIII. — In vigilia S. Petri. 823
 Hom. CXXIX. — In vigilia S. Petri. 823
 Hom. CXXX. — In vigilia S. Petri. 823
 Hom. CXXXI. — In vigilia S. Petri. 823
 Hom. CXXXII. — In vigilia S. Petri. 823
 Hom. CXXXIII. — In vigilia S. Petri. 823
 Hom. CXXXIV. — In vigilia S. Petri. 823
 Hom. CXXXV. — In vigilia S. Petri. 823
 Hom. CXXXVI. — In vigilia S. Petri. 823
 Hom. CXXXVII. — In vigilia S. Petri. 823
 Hom. CXXXVIII. — In vigilia S. Petri. 823
 Hom. CXXXIX. — In vigilia S. Petri. 823
 Hom. CXL. — In vigilia S. Petri. 823
 Hom. CXLI. — In vigilia S. Petri. 823
 Hom. CXLII. — In vigilia S. Petri. 823
 Hom. CXLIII. — In vigilia S. Petri. 823
 SERMONES. 863
 SERMO I. — In Epiphania Domini. 863
 SERMO II. — In Purificatione beatæ Mariæ virginis. 865
 SERMO III. — In natali unius martyris. 866
 SENTENTIÆ. 867
 Monitum editoris Romani. 867
 LIBER PRIMUS. — De figuris ecclesiæ. 875
 Prologus. 875
 CAP. I. — De paradiso. 876
 CAP. II. — De arca Noe. 879
 CAP. III. — De tabernaculo fœderis. 882
 CAP. IV. — De templo Salomonis. 885
 CAP. V. — De muliere per quam figuratur Ecclesia. 888
 CAP. VI. — De civitate sancta Jerusalem. 891
 CAP. VII. — De basilicis quæ ab episcopis dedicantur. 895
 CAP. VIII. — De Evangelis. 898
 LIBER SECUNDUS. — De ornamentis Ecclesiæ. 901
 CAP. I. — De fide. 904
 CAP. II. — De spe. 907
 CAP. III. — De charitate. 911
 CAP. IV. — De quatuor virtutibus cardinalibus. 915
 CAP. V. — De humilitate. 919
 CAP. VI. — De misericordia. 922
 CAP. VII. — De pace. 926
 CAP. VIII. — De patientia. 929
 CAP. IX. — De castitate. 933
 CAP. X. — De obedientia. 936
 CAP. XI. — De abstinentia. 940
 CAP. XII. — Ubi, id est in quibus Ecclesia ornatur. 945
 LIBER TERTIUS. 945
 CAP. I. — De novo mundo. 945
 CAP. II. — De oculis novis. 945

CAP. III. — De nubibus novis.	949	INCIPIUNT TRACTATUS.	
CAP. IV. — De montibus novis.	952	TRACT. I. — De incarnatione Domini et ejus sepultura.	1070
CAP. V. — De arboribus novis.	956	TRACT. II. — De sacrificio azymo ad Leonem monachum.	1083
CAP. VI. — De animalibus novis.	956	Ad tractatum tertium editoris Romani admonitio.	1089
CAP. VII. — De potestatibus novis.	960	TRACT. III. — De Sacramentis Ecclesiæ, mysteriis atque ecclesiasticis ritibus.	1080
CAP. VIII. — De mari novo et novis piscatoribus.	964	De consecratione ecclesiæ.	1091
CAP. IX. — De avibus novis.	967	Quid aqua significet.	1092
CAP. X. — De fluminibus novis.	970	Quid significet ecclesiæ.	1093
LIBER QUARTUS.		Quid sal significet.	1093
CAP. I. — De sancta Trinitate.	973	Quid hyssopus significet.	1093
CAP. II. — De eadem.	977	Quid in circulo eundo significet.	1094
CAP. III. — De eadem.	981	Quid virga significet.	1094
CAP. IV. — De nativitate Domini.	984	Quid litteræ.	1094
CAP. V. — De circumcisione Domini.	987	Quid quod in modum crucis scribitur.	1093
CAP. VI. — In Epiphania Domini.	989	Quid aqua interius benedicta.	1095
CAP. VII. — De octavis Epiphaniæ.	992	Quid vinum significet.	1096
CAP. VIII. — Sermo I in Ramis palmarum.	997	Quid cinis significet.	1097
Sermo II item in Ramis palmarum.	997	Quid altare.	1098
CAP. IX. — In Cæna Domini.	1001	Aqua est prædicatio.	1098
CAP. X. — Sermo I in Parasceve.	1007	Quid oleum.	1098
Sermo II item.	1008	Quid balsamum.	1099
CAP. XI. — De die sancto Paschæ.	1011	Quid significet consecratio chrismae et olei.	1099
CAP. XII. — Sermo I in Ascensione Dominica.	1012	Quid cæret.	1100
Sermo II.	1014	De ritu in conferendo baptismate.	1100
CAP. XIII. — Sermo I de adventu Spiritus sancti.	1016	De confirmatione.	1102
LIBER QUINTUS. — De laudibus beatissimæ virginis Mariæ.		De vestibus episcopalibus : quid significant vestimenta episcopalia.	1103
CAP. I. — De laude B. Mariæ civitatis Dei.	1021	De amictu et ephod.	1105
CAP. II. — De Nativitate B. Mariæ virginis.	1022	De orario.	1104
CAP. III. — De Purificatione S. Mariæ virginis.	1025	De tunica.	1104
CAP. IV. — De Annuntiatione B. Mariæ virginis.	1028	De dalmatica.	1105
CAP. V. — De Assumptione B. Mariæ virginis.	1032	De planeta.	1105
LIBER SEXTUS. — In festivitibus martyrum, confessorum, etc.		Quid pallium significet.	1105
CAP. I. — De martyribus.	1051	De vitis.	1106
Sermo I.	1051	De acu.	1107
Sermo II. — In natali unius martyris.	1054	De mitra.	1107
Sermo III. — De nativitate plurimorum martyrum.	1057	De manipulo.	1107
Sermo IV. — De eisdem.	1040	De chirotecis.	1108
Sermo V. — De eisdem.	1045	De annulo.	1108
CAP. II. — De confessoribus. Sermo I.	1047	De summo pontifice.	1108
Sermo II. — De eisdem.	1050	De consecrationibus episcoporum.	1108
Sermo III. — De eisdem.	1054	S. LEONIS PAPÆ IX VITA.	1109
Sermo IV. — De eisdem.	1058	RESPONSIO ad eam questionem : Cur corruptus tunc temporis Ecclesiæ status.	1121
Sermo V. — De eisdem.	1058	Admonitio in Vitam sancti Petri episcopi Anagnini.	1133
Sermo VI. — De eisdem.	1062	COMPENDIUM VITÆ SANCTI PETRI EPISCOPI ANAGNINI.	1137
Sermo VII. — De eisdem.	1064	Privilegium canonizationis beati Petri.	1137
CAP. III. — Sermo I. — De quovis sancto.	1067	EPISTOLÆ.	
Sermo II. — De apostolis, et evangelistis et doctoribus.	1070	I. — Ad Petrum Portuensem episcopum.	1139
Sermo III. — De evangelicæ legis prædicatione.	1070	II. — Ad episcopos et cardinales S. R. E.	1139
Sermo IV. — De virginibus.	1073	III. — Ad Paschalem summum pontificem.	1140
Sermo V. — De sancto Michaelæ archangelo.	1075	IV. — Ad B. præpositum et cunctos fratres S. Georgii.	1140
		ODDO ASTENSIS MONACHUS BENEDICTINUS.	
		IN PSALMOS EXPOSITIO	1142

FINIS TOMI CENTESIMI SEXAGESIMI QUINTI.

3 2044 021 151 386

THE BORROWER WILL BE CHARGED AN OVERDUE FEE IF THIS BOOK IS NOT RETURNED TO THE LIBRARY ON OR BEFORE THE LAST DATE STAMPED BELOW. NON-RECEIPT OF OVERDUE NOTICES DOES NOT EXEMPT THE BORROWER FROM OVERDUE FEES.

WIDENER
OCT 3 1993
BOOK DUE

